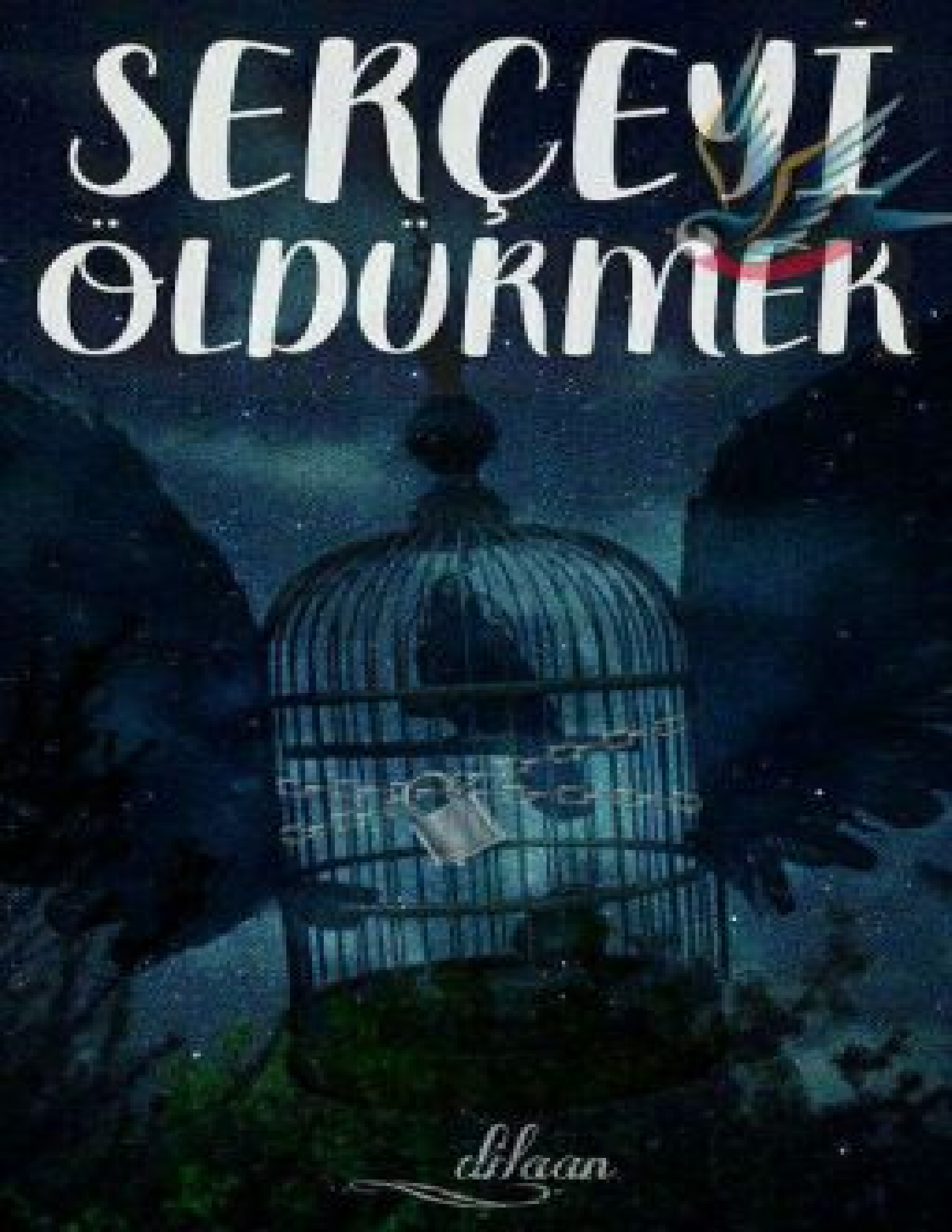
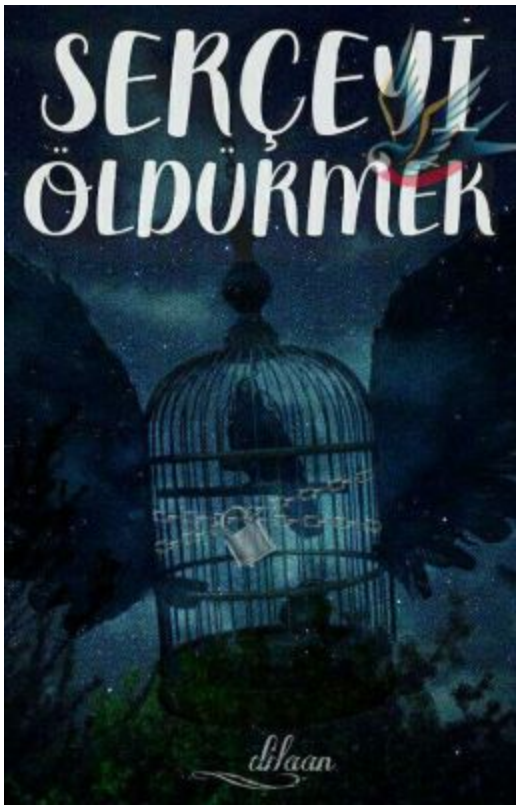
SERÇEYİ ÖLDÜRMEK

Lacan

SERÇEYİ
ÖLDÜRMEK
Hasan

SERÇEYİ ÖLDÜRMEK

Dilan

Published: 2024

I- "Geçmişin Pençe İzi"

Spanchın üzerine döktüğüm antiseptik solisyonu, dikiş attığım bölgeye dairesel hareketlerle sürerken "Hemşirelerin görevli doktor kontrolünde ve izninde dikiş atma yetkisi vardır." demekten alıkoyamadım kendimi.

"Hatta buradaki hemşirelerin çoğunun eli benden çok daha aşina sütur atmaya. Sağlıkta bilgiden daha önemli bir şey varsa o da tecrübedir."

Yaranın iyice temizlendiğine emin olduktan sonra temiz spanchları, atladığım yoksa eğer üçüncü kez dikiş attığım bölgeye özenle koydum.

"Peki benim amacım bir hemşireye dikiş attırmaksa neden revire gitmek yerine buraya geleyim?"

Giydiği üniformayla fazlasıyla karizmatik duran ama üçtür gözümde inatla dikişlerini patlatan bir hastanın önüne geçemeyen adama çevirdim gözlerimi kısa bir an.

"Yavuz Bey yani biraz lakayt olsam bir astsubaya dikişlerini kasten patlattığıyla ilgili bir imada bulunacağım." derken çarpık bir gülüş kondurdu yüzüne. Pansumanını yaptığım yarayı plasterle sabitlerken yeterince, son kez bir sıkıntı var mı diye kontrol ettikten sonra geri çekildim. Kullandığım malzemeleri sağ tarafa doğru yürüyüp kırmızı renkli kutuya atarken eldivenlerimi de çıkarmıştım.

"Alışabildiniz mi Urfa'ya?" diye sordu söylediğimi umursamayıp. Yabancılık çekmeyeyim diyeydi herhalde bir haftada üç kez buraya gelmesinin nedeni.

"Tahmin ettiğimden çok daha çabuk." derken kendisine yaklaşıp yarayı gösterdim. "Biliyorum malum üçüncü olunca ezberlediniz ama yine de söylemek zorundayım; dikişleriniz yine ve yine," sesimde bariz bir ima vardı. "Patlamazsa ve ben yine dikiş atmak zorunda kalmazsam beş gün sonra alınacak. Söylediğiniz gibi revire gidebilirsiniz ya da herhangi bir sağlık ocağına. Buraya kadar kendinizi yormanıza gerek yok. Suya temas etmiyorsunuz ve lütfen dikkat edin. Kalıcı bir iz ya da enfeksiyon riski artıyor. Diktiğim yer bir kumaş değil sizin deriniz. Ve bir kez daha geldiğinizde muhtemelen biraz önce sinirlendirdiğiniz hemşireyi yönlendireceğim size. Eli ağırdır." derken tam elimi beyaz önlüğüme koyup

ilerleyecekken kolumdan yakaladı. Bulunduğumuz yerin perdesi kapalıydı ama rahatsız oluşumun önüne geçememiştim.

Eline baktığımı fark edince geri çekildi ve doğruldu. "Sizi burada rahatsız eden kimse yok değil mi?" diye sorduğunda garipçe ona baktım.

"Urfa'dayım, düşman yerinde değil. Niye öyle söylediniz?"

Baş parmağını alt dudağına sürttü. "Sizin gibi güzel bir kadın İzmir'den buralara kadar geldiyse bunu sormak en az vatan görevim kadar esas." Silik tebessümünün ötesi çapkın bir gülümsmeydi seçebiliyordum bunu. "Bu tarafların insanları bira-"

O an bu tavrına yüzümü buruşturmamak için zor tuttum kendimi. "Yavuz Bey," diye böldüm tereddüt etmeden. Beni burada kendisi rahatsız ederken Urfa insanına mı laf edecekti?

Daha neler.

"Güzel bir şehirde mecburi hizmetimi yapıyorum. Ötekileştirdiğiniz insanlar da iyi ki bu şehirdeyim dedirtiyor. Yeni başlayan bir doktora kendi kardeşi ve çocuğu gibi davranıyorlar. Bütün yaratılan algıları yıktılar ama görüyorum ki sizinkiler duruyor." gerçekten üzülmüş gibi baktım ona. "Üzüldüm, bu şehrin tadını çıkaramadan görev yapmak büyük kayıp." Sesim bir tık kısıldı ve bir sır verecekmişim gibi ona yaklaştım. "Bana kalırsa şu saçma dizileri izlemeyi bırakın, gerçek çok farklı çünkü. Zamanınıza yazık bir kere.Hayatı kaçırıyorsunuz." dediğimde tam elim perdeye gitmişti ki tekrar yakaladı kolumdan.

Seslice nefes verip sahici olmayan bir gülümsemeyle ona döndüm. Sabrım usul usul sınanıyordu.

"Dinliyorum?"

Diğer eliyle önlüğümün cebine bir şey sıkıştırdı. "Yanlış anlaşılmak istemem." Dedi munzurluğundan kurtulmayıp. "Numaram sizde kalsın. Ne olur ne olmaz. Her sıkıntıda arayabilirsiniz. İkimizde buraya ülkeye hizmet için geldik. Aynı yolun yolcusuyuz." dedikten hemen sonra kendisi açtı perdeyi ve sarı alandan seri adımlarla çıktığında elim önlüğümün cebine gitti.

Beyaz kağıda yazdığı numaraya göz ucuyla bakıp cebime geri sıkıştırırken fazlalık bir şey bırakmadığıma emin olduğum yerden çıktım.

"Efsun!" adımı duyuşumla arkama dönerken benden yedi ay önce göreve başlamış iş arkadaşım Zafer'in yüzüne baktım. "Molaya mı?" dediğinde elindeki kahveye baktım.

"Kahveni vereceksen, evet."

Güldü ve bana uzattı. "Ben de sigara içecektim zaten. Rahatsız olur musun?" diye sorarken başımı *hayır* der gibi salladım. Sıra bekleyen hastaların arasından çıkarken hastanenin çıkış kapısına vardık ve çıktığımız gibi ciğerlerim çok uzun süredir nefessiz kalmış gibi derince bir nefes aldım. Anlamsız şekilde içim daralıyordu.

Sağ taraftaki bankı gösterirken bana, konuşmadan oraya ilerledik. Artık etkisini kaybettiğini hissettiğim ama içmekten vazgeçmediğim kahveden bir yudum alırken aynı bankta yan yana oturduk. Gözüm karşıda sabah kediler yesin diye döktüğüm mama bölgesindeydi. Eğer kalmadıysa hazır moladayken biraz daha dökebilirdim ama henüz yarısı duruyordu.

Sigara paketini bana uzatırken başımı iki yana salladım. "Kullanmıyordun doğru." derken tek bacağımı tamamen banka koyup ona döndüm. "Bırakmıştım. Kedilerin rızkını sigaraya yatırdığımı fark edince dedim ki Efsun ne yapıyorsun sen! Bence sen de böyle mantıklı ve yeterli bir sebep bul."

Güldü. "Baba zengin kızım benim! Yetmez bana böyle sebepler."

Uykusuzluktan batan gözlerimi ovuştururken kıkırdadım. "Kaçta çıkacaksın? Nasıl geçti dün geceki nöbet?"

Sorularıyla bütün dikkatimi ona yönlendirirken bileğimdeki saate baktım.

"Blok nöbetteyim. Ev taşımayla uğraşıyorum hala, o yüzden ardı ardına iki boş günüm olsun diye arkadaşlardan biriyle nöbet değiştirdik. Yarın çıkacağım hastaneden. Dünkü nöbet," derken bir an duraksadım aklıma gelen görüntülerle başımı iki yana salladım. "Patladı senin deyişinle. Dolu dolu geçti. Hatta zaman zaman komik bile desem yeridir."

Ve o beni şu an bile güldürebilecek cümlelerden biri geldi aklıma.

'Bacım bak hele, sen yetkili birine benziyorsun sanki.'

Her şeye rağmen yanan ayak tabanlarım emin misin der gibi sızladı. Eğlence anlayışım ne kadar da çabuk değişmişti öyle...

"Neyi eğlenceliydi tam olarak manyak?" diye sordu her şeyden bir haber şekilde. Beyaz çabuk renk değiştiren bir teni, ela gözleri vardı. İlk gördüğümde direkt dikkatimi çeken ve *burnun estetik mi* diye sormama sebep olacak kadar düzgün bir buruna sahipti. Saçlarını bir haftadır gördüğüm gibi fazlaca dağınık bırakıyordu. Bu daima kötü durmasa da bazen o kadar garip şekillere giriyordu ki dayanamayıp gülüyordum.

"Saat bir gibi ortam sessizleşti. Yani dedik tamam bu saatten sonra sakin geçer. Ya da bilmiyorum bir tek ben demişimdir belki. Dedim gideyim iki saat kıvrılıp uyuyayım. Bir sorun olursa uyandırırlar beni. Başımı koydum

odadaki koltuğa bam Sevda hemşire! Doktor Hanım otobüsle hasta geliyor dedi. Kaza falan oldu sandım. Neyse biz üç dört kişi kapının önündeyiz. Ciddi ciddi dolmuş gibi bir şey geldi. Sonra içeriden resmen sürü çıktı. Kadınlar, kadınların kucağında bebek bir taraftan eteklerine tutunmuş çocuklar. Ödüm koptu. Yara falan da yok. Hepsi yataktan alınıp gelinmiş gibi. Böyle fark etmeden geri geri giderken hemşireler yakaladı kolumdan. Meğerse bir köyün çocuklarının tamamı hasta olmuş. Köy küçük bir yer, çocuklarda aynı yerden yiyip içiyorlar. O ona, bu buna derken zaten küçük yer hepsi hasta olmuş. Bir sürü hasta baktık. Anneleri sadece çocukları düşünse de onlara da bulaşmış. Üst solunum yolu enfeksiyonu mu dersin, faranjit mi dersin, grip mi dersin. Hepsi nasıl öksürüp ağlıyor bebeklerin. Köyün muhtarı da fark edince durumu ayarlamış bir araç gece hepsini uyandırıp getirmiş. Aşırı ironik anlar yaşandı ama bir ara boş bulunup gülmeye başladım. Sinirler falan bile gerildi. Sabaha doğru hepsi yavaştan taburcu oldu. Aşırı yorucuydu. Başım patlıyor ama hallettik yani. Kontrolü sağladım. Hoşuma gitti."

Dudaklarını *vay* dercesine sarkıttı. "Kızım sen bitmişsin ya," dedi gülerek.

"Anan ağlamış gelmiş burada eğlenceliydi diyorsun. Ama bak ilk haftalar genelde ağlanarak geçer. İntörnken tamam yine tutuyorsun nöbet ama içtiğin süt burnundan gelmiyor bu kadar. Alışıyorsun, daha on gün oldu geleli başlayalı mesleğe ama yok senin ağlamaların, üstelik şehre de alıştın. Ama bence *ben TUS çalışacağım* diyerek istifa edeceksin yakında. İzmir güzeli sana gelmez böyle yerler."

Bozulmuş bir ifadeyle ona baktım. Kızıl saçlarımı geriye doğru atarken "Ayıp ediyorsunuz ama herkes aynı şeyi söylüyor," diye direkt serzenişe geçtim.

Bu cümleyi kaçıncı duyuşumdu?

"Mecburi bitmeden TUS düşünmüyorum. Bilgim kadar pratiğimde olsun. Sonra Tus olur. Hem ben çok sevdim Urfa'yı."

Bir hafta da Urfa Gençlik Kolları başkanı mı olmuştum ben, sağa sola Urfa savunuculuğu yapıyordum resmen?!

"Şu dizilerde o kadar berbat gösteriyorlar ki buraları. İnsanın gelmeden önce gözü korkuyor. Halbuki insanları harika. Gerçekten herkeste ciddi bir saygı var. Tamam ülkede genel olarak beyaz önlüğe kısmi bir saygı var ama Doğu ve Güneydoğu'da bu daha fazla. Ben ikna oldum buna. Çocuğuna bakıyorum diye anne baba bin kere *Allah razı olsun* diyor. Bir de çok

tatlılar hepsi karnımın aç olduğunu düşünüyor, akşam yemeğine çağırıyor. İki kere baktığım hastanın yemek getirdiği bile var. Bir de başka şehirden geldiğimi öğrenince daha fazla emanet gözüyle bakıyorlar. Yemekleri ayrı kendisi apayrı güzel. Daha tam gezemedim ama olsun. Gerçekten diziler şaka gibi." Evet ben Urfa'ya atandıktan sonraki bir hafta boyunca Urfa'yı o dizilerde izleyip kendimi depresyona sokmuştum. Evet yapmıştım bunu.

"Urfa'lı olsam komedi diye izlerdim hepsini. Kadına verilen değer falan çok farklı. Ben de şey sanıyordum, herkes kız çocuğunu dövüp zorla evlendiriyor. Ne kadar korktum biliyor musun onları izlediğimde? Ama işler farklı. Karadeniz'e atanan arkadaşlarım var onlar şikayetçi asıl. Havasına alışamadık diye, Urfa çok iyi. Vallahi şanslıyız."

Geldiğimden beri arayıp soran arkadaşlarıma anlattıklarımı bir tur da Zafer'e geçtim. Hatta böyle her bir tarafa yazasım vardı. Kendi ülkemizde kendi kültürümüzün parçasına, insanına yaptığımız büyük haksızlıktı.

Dikkatle beni dinlerken sigarasını yarılamıştı. Dumanı benim tarafıma üflememeye dikkat ediyordu. "Diziler tabi ki abartı. Benim de anne tarafı Karadeniz'li. Şive falan yok şu televizyondakiler gibi mesela. Televizyona ne bakıyorsun? Biri on yapıp eskiyi de hala var gibi anlatıyorlar. Ama yine de şu töredir aşirettir var o tarz kavramlar hala." İstemediğim cümle dibimde bitti. "Sadece eskisi kadar değil. Bak gözün korksun diye söylemiyorum ama kaç kez silahlı olay oldu burada. Şu mafyatik tipler falan. Çok aksiyon dolu dakikalar yaşadığımız var, başta korkuyor insan ama sonra alışıyorsun. Sonra sağda solda hava basıyorsun aşiret ağasına baktım diye. Hatta bir kere biri şey göndermişti taburcu edildikten sonra; bir tepsi kadayıf! İyi adamlar ya pisine gelmezsen. Kaç sezon mafya dizisi izledim yine o kadar onurlanıp yükselmedim. Düşünsene Efsun, aşiret ağası sana kadayıf gönderiyor."

O kadar gururluydu ki... O kadar olurdu en fazla.

Söylediği şeye kıkırdarken onu dinlemeye devam ettim. Dakikalar da aktı gitti. Kahvenin kısa sürede dibini görürken yüzümü elime yasladım. Gözlerim ağrıyordu. Uykum vardı ama nasıl bir yerden sonra fazla açlık hissedilmemeye başlıyorsa bu da öyleydi. Şu an uykumun geldiğini hissedemiyordum.

Kısa bir an spontane şekilde aramızda sessizlik oluştu. İnsanların koşuşturması, çocukların ağlayışı, annelerin isyanını Zafer'in yüzüne bakıp dinlerken o karşıya bakıp sigarasını içiyordu. Tek nefeslik ömrü kalan

sigarayı tereddütsüzce bir izmarite dönüştürdü ve yerinden tamamen kalkmadan yan taraftaki çöpe attı.

Bana döndüğünde tam ağzını açmıştı ki acil kapısından içeri siyah bir araç öyle kulak gıcırdayan bir ses ve hızla daldı ki herkesin bakışları bir domino taşı misali oraya döndü. İkimizde dikleştik.

Sürücü koltuğundan inen adam "Doktor!" diye bağırırken istemsizce bir telaş sardı bedenimi. İkimizde aynı anda ayaklanırken hızla oraya doğru koştuk. Siyah takım elbiseli adam arka kapıyı açarken gözüm bir kadının kucağında bileğinden tabiri caizse oluk oluk kan akan genç bir kıza takıldı. Yüzü kireç gibi olmuş bana bir an yaşadığını sorgulatmıştı. Sesimi duyurmak için var gücümle hastane kapısına doğru bağırdım.

"SEDYE GETİRİN!"

Zafer hastaya doğru eğilirken kalabalığın dikkatini daha çok çekmiş insanlar tüm algısını buraya vermişti.

⏳⏳⏳

Serdar hocaya bakarken elimdeki dosyanın sağ üst köşesinde kaldı gözüm.

"On sekizine daha dün girmiş." dedim düz bir seste soluk bir tenle yatan genç kıza bakarken. İçimi kaplayan bir ton kara bulut vardı. Gün belki güneşli doğmamıştı benim için ama yine de sabah gökyüzü aydınlıktı. Dünya üzerinde bu kadar genç bir yaşın hayattan nefes alacak kadar nefret etmesi çoğu vicdana karabasan gibi çökmeye yeterdi. Dönüp dönüp o doğum tarihine bakıp duruyordum. İntihar etme fikrinden daha ağırdı, doğum gününden bir gün sonra bunu yapması.

Dün dilek hakkını ölmekten yana mı kullanmıştı? Bu soru istemsizce dolaştı kafamda. İntihar bir günde alınan bir karar değildi ya.

Gerçi dün pasta kesmiş miydi o bile muammaydı.

"Dün doğum gününü kutlamış olması gerekiyor. Neden bugün bu halde burada aklım almıyor."

O benden çok daha soğuk kanlı bir halde tepkisiz dururken "Bilemeyiz." demekle yetindi. Bu alışmışlık bir gün benim de damarlarıma sızacaktı. Bu ihtimal birkaç saniye duraksattı beni.

"Polikliniğe sevk işlemlerini başlatayım mı? Psikiyatri servisini arayacağım birazdan, bir de sanırım hastane polisine haber vereceğiz." Başını iki yana sallayarak bana baktı. "Ben gerekli şeyleri yaptım. Senin yapman gereken bir şey yok. Hasta sevk edilmeyecek."

Kaşlarım havalanırken "Neden?" diye sordum bilinçsizce. "Biz gerekli müdahaleyi yaptık ama acilde işi bitti. Ailesiyle konuştunuz en son. Ne dediler, polis ne zaman gelecek ifade için? Hasta adli olguya giriyor."

Çıkış kapısına ilerledi yüzüme bakmadan. "Sorgulaman gereken bir şey söylemedim. Ben prosedür neyse uyguladım. Aileyle de konuştum. Sen görevli olduğun alana gidebilirsin." dediğinde ben bir şey diyemeden beni gerisinde bırakıp yanımdan ayrılmıştı. Müdahale anında da geri çekilmemi istemiş, ayaklarım bir türlü gerisin geri gitmemişti. Çok gençti. Çok küçüktü hatta.

Hasta kapısının önünde öylece dururken Serdar Hocanın gidişini izledim garipçe. Bir intihar vakası vardı. Normal olan onun yaptığı mıydı? Biraz daha üzerine düşülmesi gerekmiyor muydu?

Boş koridorda duyduğum adım seslerinin sahibi kızı getiren kişilere ait olduğunu fark edince kapının önünden ayrılmadım. Bana yaklaştıklarında gözüm ikisi arasında gidip gelirken yaşça büyük olan, kızın annesi diye tahmin ettiğim, kişiye doğru konuştum.

"Kızınızın durumu iyi," diye başlayabildim ne diyeceğimi şaşırırken. "Henüz uyanmadı, yediği narkozun etkisinde. Basit bir kesik değildi. Sinirleri ve damarlarına kadar zarar görmüş. Bunun için kullandığı aleti derine saplaması gerekiyor. Psikiyatriden gelen arkadaşlarımız kendisiyle konuşacak ama sizin bildiğiniz bir sorun var mıydı bu tarz bir şeye sebep olabilecek?"

Henüz daha taze olduğum meslekte ilk kez karşılaştığım bu vaka, bana ne yapmam gerektiğini sorgulatırken gözlerim muhtemelen kızın ağabeyi olan adama kaydı. İkisi de sessizdi. Ta ki beni çileden çıkaran şu soruya kadar.

"Ne zaman çıkabiliriz hastaneden?" esmer çehrenin dudaklarından dökülen bu ifadeyle bakışlarıma sinir dokundu.

Ne zaman çıkarabiliriz mi?

"Ben sana kardeşin kendini öldürmek istemiş diyorum. Senin merak ettiğin bu mu? Babası nerede bu kızın?" derken sesim az öncenin aksine daha sertti, annesine döndüm. "Eşin nerede?"

Kadın gözlerini oğluna çevirdi kısa bir an. "Ben annesi değilim." dediğinde kaşlarım tamamen havalandı.

"Ne demek annesi değilim? Annesi babası nerede bu kızın? Siz kimsiniz?" art arda sorduğum sorularla yüzünde bir telaş dolaştı kadının. Tehlike çanları beklenmedik anda çaldı. Ne oluyordu burada?

Oğluna, ki oğlu mu bilmiyorum, baktı. Adam ters bakışlarıyla beni süzerken "Doktor," dedi tuhaf bir sesle. Sonra ekledi. "Hanım. Biz evin çalışanlarıyız. Ailesi şehir dışında. Ailesi yokken yapmış ne yapacaksa nerden bilelim niye yaptı. Annesi babası yolda."

Olay gittikçe garipleşti, şüphe gittikçe arttı. Kesilen bilek olmasaydı bu ikili gözümde şüpheli bir konuma bile düşerdi. Aklıma gelen tek şey Serdar hocaya gitmekti. Normal olmayan bir şeyler vardı. Bir şeyler dönüyordu.

"Hastayı yormayın. Uyandırmaya çalışmayın. Ara ara hemşire ya da ben kontrole geleceğiz. Çıkış için de bu kadar acele etmeyin. Daha psikiyatriden görülmedi. Ayrıca polisin sizinle ve kızın ailesiyle konuşacakları olacaktır." bir süre boş boş bakıştık, nedensizce bir tepki bekledim.

Daha fazla yanlarında durmayıp seri adımlarla uzaklaşırken koridorun sonunda danışmanın önünde durdum "Serdar hocanın nereye gittiğini gördün mü?" dediğimde ileriyi gösterdi.

"Kırmızı bölgede, çıktıysa görmedim ama." diye yanıt verirken gülümseyip başımı salladım. Acile gelen en ağır vakaların olduğu alana girerken gözümle etrafı tarıyordum.

Bir hastanın başında durmuş, benim gibi pratisyen hekimin yaptığı müdahaleyi izliyordu. Acil bu saatlerde sakindi. En azından kırmızı alan sakindi. Çünkü genelde kazaların geldiği yerin yoğunluğu gece geç saatlerde olurdu.

"Hocam," diyerek ileriye doğru seslendiğimde birkaç bakış bana yöneldi. Serdar hoca, Doktor Hüseyin'e başını sallarken "Bu şekilde devam et. Ben gelmeden hasta taburcu edilmesin." diyerek aldığı onaydan sonra bana doğru ilerlemeye başladı. Bana varmadan "Hocam Zeliha Karadere, intihar vakas-"o an kolumdan öyle büyük bir hızla tuttu ki aniden irkilerek geri çekilmeye çalıştım. Ani temas beraberinde öfkeli de olunca ne söylediğimi, yanlış bir şey mi söylediğimi düşünmemek elde değildi. Öyle bir üstüme gelindi ki sanki ortak bir cinayetimiz vardı da açık ediyordum.

Boğazını temizleyerek ileriyi gösterdi. Kırmızı bölgeden çıkıp hastaların olduğu yerden az da olsa uzaklaştıktan sonra "Efsun," dedi sert bir şekilde. "Biraz daha yüksek sesle konuşmaya devam edecek misin?" derken bir haftadır ilk defa bu kadar gergin davranıyordu.

Serdar hoca acilden sorumlu uzman doktordu. Genel olarak bütün acilin kontrolü onda, son sözün daima sahibiydi. Ama çok daha kritik anlarda bile böyle bir çıkış görmemiştim.

"Pardon hocam," dedim gerginliğini görmezden gelip. Üstünde durmam gereken nokta bu değildi.
"Zeliha Karadere'yi getirenler ailesi değil. Ailesinin çalışanları. Kızı ne zaman hastaneden çıkaracaklarının peşindeler. Bu işte bir gariplik yok mu? Kız ailesi yokken intihar ediyor, ailesinin haberi var ve yoldalar sözde. Saçma sapan tavırda kızı getirenler. Bakın size de ailesi diye tanıtmışlar kendilerini. Ba-"

"Ef sun," sesindeki tahammülsüzlük ve sertlik yüzümü garip bir şekle sokarken gözlerimi kıstım. Adımı resmen hecelemişti.

"Ben kızın ailesini tanıyorum. Hatta biraz daha yüksek sesle konuşup soy adlarını telaffuz edersen buradaki çoğu kişinin de haberi olacak sayende. Kızın bizzat ailesiyle konuştum. Gereken neyse yaptım. Kurcalama dediysem bitmiştir. Nasıl bir maceranın peşindesin?"

Ellerimi iki yana kaldırdım şaşkınca. "Macera mı?" Gerçekten böyle mi duruyordum dışarıdan? "On sekiz yaşında bir kızın kendini öldürmek istemesini bu kadar rahat karşılamamam mı macera? Kim ailesi siyasetçi mi? Nereden tanınıyorlar? Hem ne yani şimdi sırf ailesi tanınmış diye öylece bırakacak mıyız? Birinci de başarılı olamadı ikinciyi denemeyeceğini nereden bilebiliriz?"

Sabırla nefes alıp etrafa baktı kısa bir an. Elini şafaklarda bastırdıve sanki istediği elini ağzıma bastırıp beni susturmaktı. Konuşmam o kadar sinirlerine dokunuyordu."Senin karşında kim var farkında mısın? Benim doktorluğumu mu sorguluyorsun?"

Gözlerim şaşkınlıkla aralandı. "Tabi ki hayır," dedim hayretle. Laflarım başka yöne çekiliyordu. Ve sanki kasten. Bilmiyorum ya da ben yanlış anlıyordum. "Ne haddime? Ben sade-"

"Sen sadece işini yap. Kurcalama. Eğer devam edersen bir hafta boyunca değil hastaya bakmak bu hastanenin bütün dosya işlerine bakarsın. Geldiğin yerde nasıldı bilmiyorum ama burada üstüne saygı duymayı, sus dediğinde susmayı öğreneceksin. Çok toysun, şimdi kalbini kırmak istemiyorum. İşinin başına dön. Soy isim ve vakayı da her yerde telaffuz etme. Başına dert alacaksın."

İtiraz etmek için aralanan dudaklarıma fırsat vermeyip son bir bakış atarak uzaklaştı hemen yanımdan. Arkasından şaşkınca bakarken dımdızlak kalmıştım ortada.

⌛⌛⌛

Çıplak olan kolumu diğer elimle sıvazlarken "Peki baş ağrın aniden mi oldu yoksa yavaş yavaş mı arttı?" diye sordum. Yan tarafımda oturan Zafer hastanın bilgilerini ekranda gerekli yerlere girerken orta yaşlarında olan genç adama baktım.

"Sabah kalktığımdan beri." derken yüzünde geldiğinden beri olan buruşuklukla bana bakıyordu. Önümde intörnlerin yazdığı notlara bakarken "Tansiyonu normal. Ateş ve bulantısı yok." dedim sandalyemde hafifçe geriye gittim.

"Kusma olmadı değil mi?" diye sordum tekrardan. Başını iki yana salladı. Sağ tarafımızda kalan beyaz hasta yatağını gösterirken "Yatağa alayım seni." derken ayaklandım.

Zafer geri çekilip başını sallayarak geçmemi bekledi ve ardımdan ayaklandı. Elimdeki ışıklı kalemi hazır hale getirirken hastaya yaklaştım. "Şimdi gözlerini kapatma." diyerek hastanın önce sağ sonra sol gözüne tutarak pupillerinde ışığa tepki vererek küçülme olup olmadığına baktım. O sırada Zafer konuşmasında ve hafızasında sorun olup olmadığını anlamak için hastaya sorular sormaya başladı.

"Adın soyadın neydi?"

"Ahmet Çıkmaz."

"Şimdi ışığı takip et başını oynatmadan. Sadece gözlerinle." derken yavaş hareketlerle sağa ve sola doğru elimdeki kalemi oynatmaya başladım. "Ahmet hangi aydayız ve ayın kaçı?"

Işığı takip eden pupilleri arasında aynı oranda açıklık olduğuna emin olduktan sonra ışığı kapatıp geri çekildim.

"Otuz ekim." diye cevap verdi ışığa maruz kalmış gözlerini ovuştururken.

"Kaşlarını sıkıca yum. Yapabildiğin kadar." dediğimi yaptı. "Aynı şekilde kaldır kaldırabildiğin kadar." Dediklerimi sorunsuzca yaparken "Dişlerini de sıkarak gösterir misin?"

Başımı sallarken "Tamam." diyerek yapmasını söylediğim şeyi sonlandırdım. "Kollarını dua eder gibi öne doğru açarak uzat, gözlerini de kapat." dediğimde yer açılsın diye bir adım geriye gittim. "Ben tamam demeyene kadar dur öyle."

Herhangi bir kolunun dirençsizlik gösterip daha önce düşmesi kaslarında dengesizliğe işaretti. On saniye boyunca sorunsuzca kollarını havada tutabilirken "Tamamdır çok güzel." diyerek kollarını indirerek gözlerini açmasını sağladım.

"Şimdi ayakkabılarını çıkarıp sırt üstü yatar mısın?"

Ağır hareketlerle dediğimi yaparken "Daha önce bu tarz bir ağrı yaşadın mı?" diye sordu Zafer arkamdan. Hasta kafasını sallarken "Bir iki kere daha olmuştu." dediğinde bana baktı. Hastanın dizlerini kırarak havalandırdığımda "İndir demeyene kadar dur." diyerek Zafer'e döndüm.

"SAK ve menenjit ihtimali yok o zaman?" dedim bir taraftan içimden ona kadar sayarken. Başını salladı. Dediğim hastalıkların iki kere yaşanma olasılığı yoktu. Tabi hasta yanılmıyorsa. Ki bu da küçük bir ihtimaldi.

Hastanın herhangi bir tarafı güçsüzlük yaşamadan sabit dururken "Tamam Ahmet indirebilirsin." dedim daha fazla zorlamadan.

Elime taktığım eldivenle ayak tabanına bastırırken elimi "Gaza basar gibi elimi iter misin?" diye sordum. Bunu her iki ayağına da yapıp herhangi bir güç farkı olmadığına emin olduktan sonra hastanın başına doğru yaklaştım.

"Kafanı tamamen sal. Ben hareket ettireceğim." dedikten sonra başını sağa sola yatırırken "Hayır," diyerek duraksadım. "Bana destek olma. Başını rahat bırak. Ben yönlendireceğim."

Başını hafifçe sallarken kaldığım harekete devam ettim. Herhangi bir sorun gözükmüyordu. Sağa sola yatırırken zorlanma yoktu. Son olarak hala serbest tuttuğu başını çenesinin göğüs kısmına rahatça temas ettirilip ettirilmeyeceğine baktıktan sonra geri çekildim.

"Ense sertliği yok." derken Zafer'e ithafen, hastaya bakarak "Doğrulabilirsin." dediğimde ayakkabılarını giymeden ellerini uzatmasını söyledim. Uzattığı ellerine iki parmağımı koyarken "Parmaklarımı var gücünle sık şimdi." dediğimde baya kıracak şekilde sıktı.

"Tamam," dedim kısa sürede tatmin olurken. "Tamam süpersin." diyerek parmaklarını bırakmasını sağladım. Elimdeki eldiveni çıkarıp çöpe atıp kalktığımız yere geri otururken hasta ayakkabılarını giymeye başladı. "Her şey yolunda. Nörolojik muayenende hiçbir sorun yok. Şimdi ağrı kesici yazıyorum. İçip dinlen, sıcak bir duş iyi gelebilir. Eğer ağrın dayanılamayacak raddeye gelirse, ağrı kesici bir işe yaramazsa tekrardan gel. Başka bir problem var mı?"

Doldurduğum reçetenin üstüne barkodunu yapıştırırken altına kaşemi bastım. Öğrenciyken bu kaşe basma işine ne meraklıydım. "Yok ablacım, sağ olasın." dedi elimdeki kağıdı alan muhtemelen benden birkaç yaş büyük olan adam.

"Geçmiş olsun." diyerek başımı sallarken "Kolay gelsin." dedi ve muayene sırasında Zafer'in kapattığı kapıyı açıp çıktı. O kapıyı kapatmadan hemşirelerden biri içeriye başını uzattı. "Efsun Hanım bana haber ver

dediğiniz hasta uyandı." derken doğruldum anında. Gözüm bu haber için uzun süredir kapıdaydı.

"Zafer ben geliyorum." dediğimde başını salladı, içeriye giren hastaya bakarken. Haber veren hemşire bana bakarken odadan çıktığımda kapıyı örttüm. "Serdar hocaya haber verme ben söyleyeceğim," etrafı kolaçan ettim kısa bir an.

"Eğer beni sorarsa da sakın o hastanın yanında olduğumu söyleme. Bir şekilde idare et."

Yüzü garip bir ifade aldı. Başını ardından serice salladı. "Ama doktor ha-
"

Zaman kaybetmeden ona yaklaşıp kolunu sıvazladım "Benim makyajımı çok beğeniyordun değil mi?" diye sordum yapmamam gereken ve gram etik olmayan şeyi yaparken. Henüz daha hemen hemen yeni mezun olan, en azından ilk görev yerinde olan hemşireye bakarken. Anlamsızca başını salladı.

"Yakında nişanın var. Söz makyajını ben yapacağım." dedim açık açık rüşvet teklif ederken, gözleri ışıldadı. Tıp okumasam her halde Danla Bilic'in yan çarı olurdum. İlgim çok fazla vardı ve elim çok yatkındı. Bunu hemşirelerin de olduğu bir ortamda konuşmuştuk. Bu, nöbete kalacağım gün bile makyaj sürüp geldiğimden dikkatlerini çekmiş olacak ki dile getirmişlerdi.

Bir de Urfa'da bir hastaneye göre fazla süslü kalıyordum. Bunu da farkındaydım. Ama çok vazgeçebildiğim söylenemezdi.

"Yalan söylemene gerek yok. Zaten fark etmeden geleceğim. Hadi etti diyelim bilmiyorum de, yalan söylemeni istemiyorum senden." Kararsızca bana baktı. "Nöbetim de olsa makyaj malzemelerini alıp geleceğim. Söz. Hatta istersen saçınla da ilgilenirim." Elimdeki son kozu da ortaya koyarken daha fazla direnemedi ve başını salladı.

"Ama çabuk gelin."

Rahatlamış bir ifadeyle gülümserken başımı salladım. Yarı koşar adım bulunduğum alandan çıkarken hastanın bulunduğu yere doğru ilerledim. Zaten böyle bir vakanın hastanenin en ücra odalarına verilmesi, acile bağlı tutulup sevkinin yapılmaması ama acil içinde bulunan bir yatakta tutulmamasından anlamalıydım. En başından beri bir şeyler dönüyordu.

Koridoru kısa sürede aşıp hasta odasının içine girerken gözüm direkt olarak başta annesi olarak tahmin ettiğim kadında takıldı. Adam yoktu. Bir şey söylüyordu muhtemelen ama kapı açıldığı gibi susmuştu. Zeliha'ya

bakarken içimde tuhaf bir telaşla, bomboş bir şekilde tavanı izlediğine şahit oldum. Yanında konuşan kişiyi değil de beyninin içinde konuşan kişiyi dinliyordu sanki.

"Ne zaman uyandı?" diye sordum kadına bakarken. Tam olarak büyük evlere kalfalık yapacak bir insana benziyordu. O ilk gördüğümdeki anne profili şimdi yoktu. Annesi olsa böyle dik olabilir miydi? Canından can giderdi.

"Hemşire buradayken." diye cevap verdi. Hastaya doğru yaklaşırken gözlerim sargılı olan bileklerine kaydı kısaca. O dikişler atılırken ben de oradaydım ama ilk kez görmüş gibi içim yandı o an. Tırnaklarını ara ara bilinçsizce yatağa bastırıyordu.

"Zeliha," dedim yumuşak bir sesle. Onu adıyla seslenmek bir an gülümsetecek gibi oldu beni. Zeliha.

Su perisi...

"Nasıl hissediyorsun?" dedim o an ne söyleyeceğimi bilemezken. Tavanı izlemeye devam etti. Serumunun akış hızını kontrol ederken "Ağrın varsa ağrı kesici verebilirim." diye devam ettim ama mimiklerinde herhangi bir değişiklik olmadı. Beni duymadığından bile şüphe edebilirdim. Kafasının içi bu kadar mı gürültülüydü?

Yanımızda olan kadın ona doğru bir adım attığı sıra irkildiğini fark ettim. Kendisine bir zarar vereceklermiş gibi. Bu geldiğimden beri verdiği ilk tepkiydi. Kadının bakışları yaptığı bu hareketle bana dönerken sesimi olabildiğince düz tutup "Sizi birkaç dakikalığına dışarı alabilir miyim?" diye sordum.

Sürem kısıtlıydı. Serdar hoca her an gelebilirdi. İşin doğrusu basabilirdi. "Niye, kızım sayılır Zeliha?" dediğinde benimle birlikte Zeliha'nın da bakışları ilk kez bu kadar net onu buldu. Kızı sayılsa böyle mi olurdu insan? Olmazdı biliyordum. Yalan söylüyordu. Ve bu en çok da Zeliha'ya yalan geldi.

"Annesi olsaydınız da bir şey değişmeyecekti. Muayene etmem gerek. Hasta mahremiyeti, uzun sürmez. Dışarıda bekleyebilirsiniz."

Sesim itiraz istemeyen bir tonda çıkmış, bakışlarım kapıyı işaret etmişti. Kafasını salladı. "Bir şeye ihtiyaç olursa kapının önündeyim."

Olmaz... Bir şeye ihtiyaç olmaz.

Boş bir ifadeyle çıkışını beklerken yavaş adımlarla çıktı odadan. Kapanan kapıyla gözlerim Zeliha'yı bulurken o tekrar beyaz tavana bakmaya başlamıştı.

Ona biraz daha yaklaşırken güzel yüzüne baktım. İçimden tekrar ettim. Zeliha.

Su perisi.

Acaba adının ona ne kadar çok yakıştığını biliyor muydu? Annesi ya da babası muhakkak onu bu sıfatla seviyordu. Bir an bu geldi aklıma.

"Konuşmak ister misin?" sesim kısık, onu korkutmamak için sakindi. Bir doktordan çok bir abla gibiydi.

Cevap vermedi. Bir süre sessizce kaldık. "Çok güzel bir ismin var. Anlamını biliyor musun?"

Aptallığıma ilk ben güldüm. Bu da soru muydu?

"İsmimi seviyorum aslında ama seninki çok daha güzelmiş. Zeliha." Diye tekrar ettim. Bana cevap vermiyordu ama beni dinlemiyor da olabilirdi. Bir an sessizleştik, ben konuşmasam o asla konuşmaz gibiydi.

"Benim adım da Efsun." Bu bir tanışma cümlesi değildi, ismimi tanıtma cümlesiydi. "Büyülü demek bir yerde. Aslında biraz andırıyor anlamları. Aynı kapıya çıkıyor gibi. Ne dersin?" Ondan minicik bile bir mimik görsem içim bayram yeri gibi olacaktı sanki. Ama yok beni durmuyordu bile galiba.

"İkimizin de isminin güzelliği yüzüne yansımış bence."

Su perisi...

Belki bende herkes hemfikir olmazdı ama onda aksi mümkün değil gibi geldi gözüme. Bu haline rağmen yüzü adının anlamından başka bir şeyi hatırlamıyordu bana.

Normal bir an da belki buna gülerdik ama ortada sadece benim sesimin samimiyeti vardı. Devam edecektim ben kendi kendime sohbet etmeye ama bir farkındalık aniden geldi beni buldu.

Ben neyden bahsediyordum? Ben intihar etmiş birine neyden bahsediyordum?

Sesim aniden kesildi dudaklarımı birbirine bastırdım. Sessizliğimde tıpkı konuşkanlığım gibi onda bir tepkiye neden olmadı. Beni dinlemiyor değil duymuyordu. Konuşmamın yönü olması gereken yere doğru daha fazla sapmadan kaydı.

"Dün," Dedim tereddütle. Ama bunun için zamanım yoktu, belki de en baştan kurmam gereken cümle buydu. Karşımda kapalı bir kutu vardı ve zaman çok azdı. "on sekiz olmuşsun. On sekiz. Belki de o yaşa gelene kadar en çok beklenilen ya-" hiç konuşmaz dediğim, kapalı kutu olarak nitelendirdiğim genç kız bir cümle kurdu. Bu cümle bir kabristanı ayağa

kaldırabilir, bir yenidoğan servisini kabristana çevirebilirdi. Kapalı bir kutu değildi, yanılıyordum. Bitik bir ruhtu.

"Niye kurtardın beni?"

Sorduğu soru bir tokat gibi yüzüme çarparken yüzüm başka bir yöne savrulmadı belki ama kalakaldım. Asla beklemediğim bu sorgulayışla bir adım geriye gideceğimi sandım. İntihara kalkışmış birinden güllük gülistanlık bir cümle beklemek ahmaklıktı ama yaşamın o tatlı varlığı kurtulduğu an önüne gelmemiş miydi? Hala ölmek mi istiyordu?!

Yutkunmaya çalıştım ama sorduğu sorunun ağırlığı mı yoksa o sorudan çıkan acımasız anlam mı bilmem boğazıma sayısız düğüm atmıştı. Kendisinden bir anlık gafletle esirgediği nefesi şimdi boğazından akarken '*Yaşamak! Her şeye rağmen!"* Diyemiyor muydu?

"İşim bu." dedim omuzlarım öne doğru düşerken. "Ama bu olmasaydı da on sekizine yeni girmiş bir kızı yine kurtarmak için elimden geleni yapardım."

Ne zaman dolduğundan bir haber olduğum gözlerinden akan gözyaşı yastığına damladı hızla. Bu tek bir damlayla kalmadı, o kadar çok aktı ki nasıl bu kadar biriktirdi anlayamadım bile. Hıçkırmıyordu. Ama kan ağlıyordu.

"Niye izin vermedin ölmeme?" diye devam etti sanki verdiğim cevabı hiç duymamış gibi. Minnete alışmış kulaklarıma bu öfke çok ağır geldi. Çok taze, capcanlı bir kızgınlık vardı. Şu an dünya üstünde en çok banaydı sanki öfkesi. Ona öyle büyük bir kötülük yapmıştım ki sanki bunu yerli yerine bile koyamıyordu.

"Zeliha," dedim ona daha fazla yaklaşırken. "Ölmene izin vermem için en az elli sene daha yaşamalıydın ve benim yapabileceğim hiçbir şeyin kalmaması gerekiyordu." Karşısında onu öldüren biriymişim gibi kalmak bir an olduğum yerde ezdi beni. "Neden yaptın bunu kendine?" Bu soru için erkendi belki ama tutamadım kendimi. "Daha çok küçüksün, daha çok güzel zamanlar var önünde. Neyi kendi canının önünde tuttun?"

Belki bu söylediklerimi bir psikolog duysa beni bu odadan çabucak çıkarır sağlam bir fırça atardı. Belki bir intihar vakasına yaklaşım bu olmamalıydı. Belki çok daha berbat ediyordum her şeyi. Belki öfkesi daha da büyüyordu. Bilmiyordum ama engel de olamıyordum.

Kafasını iki yana salladı gözyaşları daha hızlı akmaya başlarken. "Niye izin vermediniz?" Avuç içlerini gözlerine bastırdı. Bilekleri ağrıyordu, biliyordum. Ama niye hissetmiyordu? "Halledecektim her şeyi.

Halletmiştim. Olacaktı. Niye *öldürdünüz* beni?" dedi daha çaresiz bir sesle. O an kurduğu cümledeki anlamı yorumlayamadım. Tekme tokat dayak yesem onun attığı tekmeler kadar bir ağrı hissetmezdim. Sözleri direkt kalbimi hedefliyor. Onu yaşatmamıza, ölmek gözüyle baktığını idrak edemedim.

Hışımla kolundaki damar yoluna yönelirken telaşla engel oldum. "Sakin ol, dikişlerine zarar vereceksin." desem de daha da hırçınlaştı.

"Bırak!" dedi öfkeyle. Gözüm arkadaki alarm düğmesine kaydı. Bunu yapmadan önce son bir şans omuzlarından tuttum sıkıca. Zaten çok kuvvetsizdi.

"Zeliha sakinleşmezsen uyutmak zorunda kalacağım. Lütfen dur. Dikişlerine zarar vereceksin. Hadi güzelim."

Bileklerini ben zarar vermeden tutmaya çalışırken duyduğu cümlelerle ya da zaten takati olmadığı için bilmiyorum tüm çırpınışlarını kolu kanadı kırılmış gibi durdurdu. O an gözyaşlarına küçük küçük hıçkırıkları dahil oldu. Çok kısa bir an göz göze kaldık. Kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefese yüzüme bakarken yutkundum.

İrislerini çevreleyen beyazda; sözde onun kendine çok gördüğü, işin aslı ona çok görülen bir hayatın soğumaya yüz tutmuş cesedine ait parçalar vardı. Bu aslında o kadar netti ki fark ettikten sonra aslında görmemek için kör olmanız gerektiğini anlıyordunuz.

Sanki bunu fark ettiğimi anlamış gibi gözlerini kaçırdı benden. Ağır ağır yutkunurken tam hafifte olsa geri çekilecekken ben, fazla yakın temasımızdan olacak gözüm boynuna takıldı.

Gözlerim kısıldı, gördüğüm şeyin ışık yanılması mı olduğunu ayırt edemezken biraz önce çırpınışından önüne düşen saçlarını geri çektim. Saçlarından kurtardığım boynuna dehşetle baktım. Saniyeler yüklü çuvallara dönüşüp sırtıma binerken yıkılmamak için direnirken buldum kendimi. Kan akışım yavaşladı, nefesim artık hissedilir şekilde değildi.

Boynunda birden fazla emme ve ısırıkla meydana gelmiş morluklara çürüklere bakarken ellerimin buz kesildiğini hissettim.

Sararmaya yüz tutmuş izlere baktım dehşetle.

Tahmin ettiğim şey olmayabilirdi.

Tahmin ettiğim şey olmayabilirdi.

Sakin olmalıydım tahmin ettiğim şey olmayabilirdi.

Onu telaşa sokmamak için daralan nefesime rağmen geri çekildiğim sıra avuç içlerimi gri kotuma bastırdım tüm gücümle. "Zeliha, biraz doğrulabilir

misin?" diye sordum az da olsa titreyen sesimle. İç çekişleriyle başını iki yana salladı. Algılarım durmuştu. Şimdi dünyanın en önemli insanı gelse buraya yine de ağlayarak Zeliha'nın bedenine bakmak isteyecektim. Kalbime asıl tekme şimdi atılmıştı. Derince soluklanırken dudaklarımı ıslattım ağır ağır.

Sakin olmalıydım. Tahmin ettiğim şey olmayabilirdi.

"Lütfen," dedim yalvarırcasına. Tepkilerimi kontrol edemiyordum. Ağlamak istiyordum. Odadan kaçıp ağlamak istiyordum. "Sadece basit bir muayene. Sonra seni rahat bırakacağım. Lütfen. Canını yakmayacağım. Hadi Zeliha," derken ağlamaya devam etti hareket etmeden. Aldığım nefesler sıklaşırken ona yaklaşıp yavaşça doğrulmasını sağladım. Engel olmadı. Şu an ne yapsam engel olmayacak gibiydi. Kim çektiyse bu kızın bedeninden tüm gücünü kalbini yerinden sökmek istedim o an ilkel bir istekle.

Sırtını hasta yatağına yaslarken göz göze geldik. Baktığım yaşlı gözlerde kaldım birkaç saniye. Gülümsemek istedim ama dudaklarım hareket dahi etmedi. Sanki biri iki dudağımı birbirine dikmiş tek bir hareketimde o dikişler patlayacaktı.

Belki gülümseyemedim ama ellerim yüzüne gitti. Yavaşça gözyaşlarını silmekti amacım ama korkuyla geri çekildiğinde o an geriye doğru çekilip yere çökeceğime sandım. Dudaklarımı diken iğne iplik kalbime saplanan mızrağın açtığı yarığa doğru ilerledi. Temastan korkuyordu.

Bu ihtimal her bir tarafımı ateşe verdi.

Temastan korkuyordu.

Elim havada asılı kaldı. Yüzüne bakacak kuvveti kendimde bulamadım, bakışlarımı kaçırdım.

Gözlerim kollarına kayarken çürümeye başlayan izlere baktım. Bedenine varla yok arasında temas eden ellerim zangır zangır titriyordu.Dişlerimi birbirine bastırırken saçlarını sağ tarafında toplayıp bir tarafını tamamen açtığımda elim yavaşça hastane elbisesine gitti. Ama orada duraksadı. Göreceğim şey beni o kadar korkutuyordu her hareketimin sonu durmaya çıkıyordu.

Boynunda olan izler daha net gözüktüğünde dudaklarımı birbirine bastırdım. Buz tutan elimi hastane elbisesine uzattığımda ilk temasımda elim elektrik akımını iletiyormuşçasına irkildi.

"Tamam," dedim onu sakinleştirmek ister gibi. "Tamam şimdi bitiyor." derken hafifçe açtığım kıyafetten gözüken; iki göğsünün arasındaki o iz

bütün iplerin bende kopmasına sebep oldu. Göğüs oluğunda söndürülmüş sigara yanığı beni büyük bir darbeyle geri savururken kendimi ondan uzaklaştırmamak için çok zor tuttum.

Kafamın içinde aniden cirit atmaya başlayan düşüncelerin adım sesleri yankı yaptı uzuvlarımda. İçim ya da vücudum titredi bu kargaşayla. Birbirleriyle çarpışan onlarca düşünceden güçlü kalamayıp devrilenler diğerlerinin altında eziliyordu. Kafamın içi yalnızca birkaç saniyede savaş meydanına dönüştü. Kendimi bu kadar sıkmasam dudaklarımdan dökülen hıçkırık sesli olacaktı. Hafifçe açtığım elbisesini zorlukla kapatırken arkamı dönerek geri çekildim.

Elimi ağzıma örterken dolan gözlerime engel olamadım. Ağzıma uyguladığım baskı dişlerimi bile hissettiriyordu. Bir köşeye çekilip hıçkıra hıçkıra ağlamak isterken vücudumdaki tüm güç tek bir hamleyle çekilmiş gibiydi. Ayağımı yere vurdum hafifçe kafamı iki yana sallarken. Kalbimde hissettiğim ağrı büyüdü, büyüdü beni kıvrandıracak bir hale geldi. Ağlayarak kusmak istiyordum.

Benden senelerdir durmadan akan ama bir yerden sonra alıştığım yaradan sızan kan, miktarını arttırdı. Gördüğüm izler; seneler önce duvarların arkasına zorlukla ve vücudumda izler bırakması pahasına kilitlediğim o canavarları gün yüzüne çıkarmış, o yarayı elleriyle deşmelerine sebep olmuştu.

Geçmiş görmemek için bir yorganın arasına sıkıştırdığım eski bir fotoğraf gibiydi. Tam da şimdi aniden çevremi saran zemheriyle iliklerime kadar donduğumu hissettim. Sobamda yakacak odunum yoktu ve o yorgana muhtaçtım.

Geçmişimi sıkıştırdığım yorgana.

Midem bulanıyor, kusmak istiyordum.

Nasıl bir cesaretle bilmem ona döndüm seri bir hareketle. Bana bakma ihtimali aklımın kıyısına bile yaklaşmamıştı. Biraz önce sadece onun gözleri dolu doluyken şimdi ben de ağlamak üzereydim.

"Erkek arkadaşın mı?" diye sordum karakışın ortasında kalakalmış bir sesle. Zaten bana şüpheyle bakan gözlerindeki o ifade tuzla buz oldu. Koca bir apartmanı parmağımın ucuyla yıkmış gibiydim.

Düştüğü kuyunun dibinde attığı sessiz çığlıkların duyulduğunu fark etmişti. O çığlıklar duyulsun diye atılmayalı çok oluyordu. O yüzdendi canına kıymak isteyişi. Koca dünya bir kadına sağır olmuştu.

Koca dünya en çok kadınlara sağırdı zaten.

Kafasını iki yana salladı hızla. Elinin tersini yüzüyle buluştururken derisini yırtmak ister gibi sildi. "Hayır," dedi keskin bir sesle. "Hayır değil sevgilim. O sevgilim değil, değil sevgilim!" Kafasını delirmiş gibi iki yana sallıyordu. "Yemin ederim ben tanımıyorum bile, yemin ederim ben tanım-"

Titreyen vücuduna yaklaşırken başımı salladım çaresizce. "Tamam," dedim telaşla. "tamam değil sevgilin." sesim sakinleştirmek ister gibiydi ama ben de soğukkanlı değildim ki. Onu onaylamasam günlerce bunu tekrar edecek kalmış son bir avuç canını da bunun için kullanacaktı. "Tamam Zeliha. Tanımıyorsun." diye tekrar ettim. Parmak uçlarını dudaklarıma bastırdığında gözyaşımın damladığını hissettim. Bu bana ilk temasıydı, canımın nasıl yandığını ben bile kestiremiyordum.

Parmak uçlarında sonlandırmak istediği hayatın son kırıntıları, gözlerinde çaresizlik vardı. Sesimi kesmek değildi amacı, söyleyeceklerimi duymak istemiyordu.

Daima susturulan insanlar onlar için atılan çığlıklardan bile korkarlardı.

Bunu o kadar iyi biliyordum ki şimdi karşımda duran bu bedeni benden daha iyi anlayamaz gibi geldi o an.

"Kimseye söyleme." dedi korkuyla. "Kimseye söyleme. Hiçbir şey yapamadı. Engel oldum. Hiçbir şey yapamadı. Korudum, yemin ederim korudum. Yemin ederim. Kimseye söyleme. Ne olur kimseye söyleme."

Elimi parmaklarına örterken, tek tek öptüm parmak uçlarından. Parmak uçları bile acıyordu biliyordum. Titreyen kirpikleri, saçları. Canı o kadar çok yanıyordu ki, yaşamak onun için neden ölmekle yer değiştirmişti artık daha netti. "Tamam," dedim, sesimde kanadı kırık bir şefkat vardı. Uçamıyordu ama hala yürümek için direniyordu. Benim sadece canım ve geçmişim yanıyordu. Onun yanmayan tek bir zaman dilimi, hücresi yoktu.

Bu cümleler kulağıma o kadar tanıdık geldi ki kalbimdeki yarık daha da büyüdü. Kan değil geçmiş akmaya başladı. Şimdi değil iplik; halat bile getirilse açılan yer kapanmayacaktı kolayca. Ben bunu o an fark edemedim.

Yaram büyümemişti, yarama ortak çıkmıştı.

"Sakin ol," derken sesimden tek umduğum güven vermesiydi. Dolu gözlerimle yaşlı gözlerine baktım. "Sen istemediğin sürece kimsenin haberi olmayacak. Yanındayım ben. Tamam mı? Buradayım, korkma. Yanındayım. "

Gözlerinde bir güven belirtisi görmedim ama bunu beklemedim de zaten. Diğer elim yüzüne giderken ıslanan yanaklarını sildim. *Soğukkanlı ol Efsun. Soğukkanlı ol. Başka çaren yok, dik dur.*

"Seninle gelenlerin haberi var mı? Tanıyorlar mı onlar?" derken gözüm kısa bir an kapıya kaydı. Yüzü ellerimin arasındayken cevap vermedi.

"Zeliha ailen nerede? Onlara ulaşabilirim. Haberleri var mı? Anneni çağıralım hemen."

Tam telefonumu çıkarmak için geri çekileceğim sıra ikinci kez bana temas etti, bu kez parmak uçlarıyla değil elleriyle. Her teması bir öncekinden daha çok yakıyordu canımı. Hareketimi durdurdu. Ellerimi tuttuğunda kısa bir an gözlerim ellerimizde kaldı. Anında sıkı sıkıya tuttum ellerinden. Ona doğru eğilirken gözlerinin içine baktım. İkimizde nefes nefeseydik.

"Verme haber. Bilmesinler bildiğini. Ben söyledim sanır. Ne olur. Kimseye söyleme. Yalvarırım."

Art arda kurduğu bu cümleler takip edildiğini hisseden birinin; duraksadığı yerde, gölgesinin üstüne binen ikinci gölge gibi ürkütücü geldi o an.

Ailesi biliyor muydu?

Bütün dengem, mimiklerim, hislerim değişti. Gözlerim kapanacak gibi oldu.

Birkaç kez konuşmaya çalıştım ama dilimin üzerinde bir zehir çatlamış gibi uyuşmuş hissediyordum.

"A- ai..." nefesime bıçak saplanmış gibi duraksadım. "Ailen biliyor mu?" sesim içime kaçmış gibi kısık çıkarken ellerini benden kopup gidecekmiş gibi sıkı sıkıya tutuyordum. Başım dönüyor midem çalkalanıyordu. Beynimin duvarlarını biri tırnaklıyordu sanki.

Cevap vermedi, gözleri daha da yoğun doldu. Sadece gözyaşlarını konuşturduğu birkaç saniyelik sessizlik beni ateşle dolu bir sobaya atmış; geçen dört beş saniyeyi saatlerce hissetmeme sebep olmuştu. İnsanoğlu çok tuhaftı. Parmağının ucundaki yanığa günlerce sızlanırda, ruhunun tamamının yanmasına gıkını çıkaramazdı. Gıkımı çıkaramıyordum çıldıracaktım gıkımı çıkaramıyordum.

Elim gözyaşlarının yokuşlu yollar çizdiği yanağına gidecekken bu kez o sıktı elimi. Bırakmak istemiyordu. Bırakmamı istemiyordu. Bırakacağımı sanıyordu. Elimde olan elini dudaklarıma yaklaştırıp öptüm. Bana temas eden her bir noktasını öpmek istiyordum. Canı yanıyordu. Canı çok yanıyordu.

"Zeliha," dedim ses tellerimin üzerinde tepinen acıyla. "Sana ne yaptılar?" diye sorduğumda o an ikinci kez gittikçe ritmini arttırarak

hıçkırmaya başladı. Çektiği acı koca bir beden olup aramıza geçerken onu aşıp ulaşamayacağımı sandım bir an. Canı çok yanıyordu. Daha küçük geldi gözüme o an. Daha minik. Su perisinin adı akıttığı gözyaşlarından geliyordu artık.Çok güzeldi, o kadar güzeldi ki... Saatlerce onu izlemek isterdim gülerken. Gülmeyi unutturmuşlardı ama.

Gözlerinde yazdığı roman zorla yarım bıraktırılmış bir yazarın eksik cümleleri vardı. Elinden zorla çekilen kalemin yarım bıraktığı kelimeler... Ve Zeliha kalemi elinden zorla koparılan bir yazarın tırnaklarıyla kazıyarak devam etmesi gerektiğini bilmeyecek kadar küçüktü. Ya da bilip de uygulayamayacağı kadar yalnız. Bu yüzdendi pes edişi.

Cevap vermeyip kafasını eğerken onu istemsizce kendime çektim. Başı göğsüme denk gelirken üzerimdeki gömlekteki ıslaklığı hissetmem çok kısa sürdü.

Elim saçlarındayken "Tamam," dedim kısık sesle. Oturup onunla ağlamaya ne hakkım ne de şansım vardı. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Kimse bir şey yapmıyorsa benim herkesin yapması gerekeni tek başıma yapmam gerekiyordu. Başka şansım yoktu. Can veriyordu önümde. Kimse engel olmuyordu. Küçücüktü fazla geliyordu bu dünyaya.

"Tamam," diye tekrar ettim. "Her şey düzelecek. Bana bak," derken ondan ayrılıp aslı şu an asla bende olmayan ama sahtesiyle de olsa yüzümde tuttuğum bir güçle, yüzünü avuçlarımın içine hapsettim.

"Yalnız değilsin. Her şey hallolacak. Yanına kalmayacak kimsenin. Ben buradayım. Bak ben seninleyim." Ne kadar silersem sileyim yenisi aksadı hiç silmekten vazgeçmedim. "Ölmesi gereken de utanması gereken de sen değilsin. Hiçbir şey kimsenin yanına kalmayacak. Bak ben yanındayım." Başını iki yana salladı. O inkar gözyaşlarını değil de ateş damlalarını siliyormuş gibi hissettiriyordu.

"Her şey bitti," dedi çatallaşmış bir sesle. Yaşadığını sandığı hali bile elimin altında sadece nefes alıyordu. Yaşamak bu değildi, bunu bile unutmuştu.

"İzin verecektin. Ölmeme izin verecektin. Yapmadın. Niye yapmadın?"

Bir adamın varoluşu; bir kadının yumurta kanalında başlıyor, rahminde devam ediyordu. O adamı yine o kadın besliyor, o kadın büyütüyordu. Hatta belki bir kadın eğitim veriyor yetiştiriyordu. Yine başka bir kadın tıpkı annesi gibi seviyordu. Bir kadının içinde var olan birinin başka bir kadına zarar vermesini kabullenemiyordum. Bir insanın başka bir insana verdiği zarardan bahsetmiyordum.

Çoğu şeyini bir kadına borçlu olup, birçok şeyini yine bir kadına borçlu olacak adamın, bir kadına verdiği zarardan bahsediyordum.

Sesim bir öncekilere oranla daha sert çıkmıştı. "Hiçbir şey bitmedi," dedim daha dik bir sesle. Yıkılmış birinin yanında yıkılamazdınız. Pes etmiş birinin yanında pes edemezdiniz. Yazılı olmayan kurallardı bunlar. "Bin kere yapsan bunu seni bin kere bıkmadan kurtarmak için çabalarım. Bin kere izin vermem ölmene. Yapmayacaksın bunu kendine Zeliha." Elim saçlarını buldu, bir annenin şefkati parmak uçlarıma kadar uzandı. O da zamanında benim hissettiğim o sıcaklığı birkaç saniye de olsa hissetsin istedim.

"Bunu yapan yaşarken sen mi çok gördün nefes almayı kendine? Yanındayım ben, korkma." gözlerini kafasını iki yana sallayarak benden kaçırdığında "Bana bak," diye yumuşak bir sesle bakışlarını yine kendime çektim. Hala ve hala nefes nefeseydik. Yetişmeye çalışıyorduk. Belki Zeliha'yı terkeden yaşam sevincine, belki umuduna. Ama yetişmeye çalışıyorduk.

"Her şeyi konuşacağız. Herkesi seferber edeceğim. Kim suçluysa, kim ne yaptıysa bedelini ödeyecek. Zeliha yaşamak zorundasın. Ölüp gidersen senden sonrakilere de katil olursun. Elimden ne geliyorsa yapacağım. Gerekirse önce bu hastaneyi, sonra bu şehri ayağa kaldırırım. Tek değilsin, bak yanındayım. Sana yemin ederim tek değilsin."

Burnunu çekerken acıyla bana baktı. Dudakları ve çenesi bir bebek gibi titredi. "Yapamazsın a*bla,"* dediğinde burnumun direğinin sızladığını hissettim. "Ne yapanlar izin verirler ne de beni susmaya mecbur bırakanlar. Yapamazsın. Şimdi çıksan kime konuşsan sesini keserler. Yapamazsın."

Serdar hocanın söyledikleri usulca fısıldandı. *Soyisim ve vakayı da her yerde telaffuz etme. Başına dert alacaksın.*

Bir an bakışlarım boşluğa düşecek gibi oldu ama izin vermedim. Başımı hızla iki yana salladım. "Kimse sesimi kesemez." dedim kendimden emin bir sesle. O an aklıma öylece bırakılan kaç tane kadın davası geldi sayamadım. Adaletin önüne geçen güçler vardı bu ülkede biliyordum. Ama şu an bunu düşünmek baştan kaybetmekti. Ben umutsuzluğa kapılırsam Zeliha zaten elimi bırakmaya yer arıyordu.

"Zeliha daha on sekiz yaşındasın. Bunu sana yapmalarına nasıl izin vereyim? Bugün sen izin verirsen yarın başkasına yaparlar. Sen ölüp gittiğinde her şey düzelecek mi sanıyorsun? Bu ülkede polis var, avukat var, adalet var. Kimse onlardan daha güçlü değil. Susmanı isteyenlerde değil,

sana bunu yapan o şerefsizler de güçlü değil. Zeliha izin vermeyeceğim, bunu kendine yapamazsın." Sesimin titremesini bile nasıl oldu bilmem engelledim. Takılmadan ama ezberden gazel okumadan konuştum.

O an gözlerinde bir şey gördüm. Belki bir *acaba'ydı* belki de başka bir ihtimalin varlığını kavrayan ufak bir ışık. Belki sesim sebep olmuştu, belki de cümlelerim.

"Senin taburcu edilişinin önüne geçmemiz lazım." derken dilim damağım kupkuru olmuştu. Telaşlı da olsam harekete geçmek zorundaydım. "Gerekli kanıtları almadan hastaneden çıkarsan elim kolum bağlanır. Her şeyi dinlemem lazım senden. Bak ben tek bir an bile yanından ayrılmayacağım. Sana söz veriyorum kim engel olursa olsun durmayacağım. Sana yardım etmeme izin ver. Bu can senin," dedim gözlerim yeniden dolarken. "Bu ten, bu hayat senin. O kadar güzel zamanların var ki önünde Zeliha. O kadar güzelsin ki. Yalvarıyorum. Yapma bunu kendine."

Ağzından çıkacak olan tek bir onay cümlesini beklerken her şeye rağmen aynı yerde takılı kaldı. "Annem duya-"

Kafasındaki düşüncenin önüne geçtim. "Reşitsin," dedim anında. "Reşitsin. Bir şeyleri ailene bildirmeme, gizli tutma hakkımız var bir yere kadar. Engel olacakları her şeyden haberleri olmayacak. İzin ver bana, sen istemeyene kadar her şey gizli tutulacak. Ailen arkanda olmasa bile senin arkanda olacak onlarca insan var." Biliyordum vardı. Adalet sekteye de uğrasa, yüzümüze kapılar da kapansa vardı. "Karşı taraf isterse bu ülkeye sahip olsun hiçbir şey bizim kanıtlarımızdan büyük değil ama o kanıtlar yok olmadan elimizi çabuk tutmamız lazım. İzin ver, ver elini bana çıkarayım seni çektikleri cehennemden. Hadi izin ver bana. Hadi güzelim." Ona zor kullanmak, onu en kötü etkileyecek şeydi biliyordum. Minicik bir onay bile bana güvendiğinin kanıtıydı.

Şüpheyle bana baktı, titrek bir nefes alırken "Tutuklanacak mı?" diye sordu ümitsiz ama yine de o ihtimali düşünür gibi. O ihtimali düşünmek. Sanki o bile birkaç saat yaşatabilirdi onu.

"Yiyebileceği en büyük cezayı yiyene kadar çırpınacağım. En kısa zamanda elini kolunu sallayarak dolaşmayı bırakacak. En kötü ne olursa onun için her şeyi yapacağım. Sana yemin ederim canımın son damlasına kadar en kötüsü olsun diye ona hiç durmayacağım."

Gözleri yeniden dolarken gözlerimin içine içine baktı. Cümlelerimi değil beni ölçüp tartıyordu. Sonra aniden titreyerek başını salladı. Tuttuğum nefes

kilolarca yükmüş gibi kalktı üzerimden. O an ilk kez dudaklarım samimi bir şekilde kıvrılırken yukarı, ellerimle yanaklarını iyicene sildim.

"Şimdi gidip nöbetimi zamanımı ayarlamam sonra da gerekli yerlerden yardım istemem lazım. Taburcu edilmemen için de bir şeyler bulacağız. Dışarıdakilerin haberi olmayacak. Muayene için gerekli izinleri çıkarmamız lazım. Hiç kimseye hiçbir şey söyleme. Ve ağlama," dedim elimin altında olan yanaklarından öperken. Dudaklarım her tenine değdiğinde yanıyordu. Yanan dudaklarım değildi onun teniydi halbuki.

"Sen yeterince ağladın. Bu saatten sonra hiç kimse hiçbir şey yapamaz sana." başını sallarken bu kez biraz daha emin bir şekilde tam ondan ayrılacağım vakit ellerimden tuttu. Ve o beni parça pinçik eden soruyu sordu.

"Geleceksin değil mi?"

Bu çaresizliğiyle içimde bir kasırga koptu sanki. Tüm pes edişine rağmen hala o muhtaçlığı ve bir yerlerden beklediği yardım eli bin vicdana ateş düşürür, o ateşle bu ülkenin ciğerlerini yakardı. Her an akmaya yüz tutmuş yaşlarına baktım içimde vicdanımın telleri titrerken.

Gözleri bir bulut olsa bu koca şehri ıslatacak kadar dolu, hiçbir pisliği temizlemeyecek kadar yorgundu. Henüz on sekizinde güneşli günler görmek için umutla dolu olması gereken ruhu; bulut olsa temizleyemeyeceği pislikler tarafından dibine kadar sıyrılmıştı.

"Gitmiyorum hiçbir yere. Bırakmıyorum seni. Buradayım. Her yarattığım boşlukta yanında olacağım. Dışarıdakileri de senden uzaklaştırmak için elimden geleni yapacağım. Ağlama, sadece ağlama. Her şey düzelecek, söz veriyorum her şey düzelecek."

Birbirimize baktık öylece. Bir köprünün inşası vardı gözlerimizin arasında gırebiliyordum. Başını salladı çaresizce sonra. Onu da yanımda götürme şansım olsa gerimde bırakmazdım ama mecburdum. Zorlukla ondan ayrılırken bir kez de o sildi yanaklarını, yatağında geriye yaslanırken son kez ona gülümseyip kapıya yöneldim. Karşı tarafta oturan kadın beni gördüğü gibi ayaklanırken dişlerimi sıktım. Herkesin suratına tükürmek istiyordum. Herkesin mahvetmek istiyordum.

"Ağrısı var, hastayı zorlamayın. Birkaç tahlil isteyeceğim. Onları görmeden taburcu olmasını istemiyorum. Ailesi daha gelmedi mi?"

Gözlerini kaçırıp başını iki yana salladı. "Yok doktor hanım. Gelmedi daha."

O an yüzümden tiksinir bir ifade geçmesinin önüne geçemedim. Bu kadının da çocuğu yok muydu?

Başımı sallamakla yetinip yanından ayrılırken yönüm başhekimin odasıydı. Her şey şimdi başlıyordu.

⏳⏳⏳

"Mahkeme kararı değil ama cumhuriyet başsavcılığından en erken izni çıkarabiliriz. Mahkemeye kalırsa gecikir. Başsavcılıktan da en geç yirmi dört saat içinde karar çıkar. Bu süre zarfında hastanın anamnezini kayıt altına al. Taburcu edilmeden önce Başsavcılıktan gerekli izin gelir hasta muayene edilir. Ailesi yanında değil mi dedin?" Önündeki telefona uzandı bir taraftan.

Bana uzattığı kağıtları alırken "Ailenin şehir dışında olduğu söyleniyor. İnandırıcı gelmedi bana. Hastayla henüz tam konuşamadım. Kızı getirenler de uzaklaşmıyor yanından ama kendisinin dediğine göre ailenin kulağına giderse engel olunur. O yüzden kimse bilmesin istiyor. Kimler neler bilmiyorum hocam. Nasıl bir hiyerarşi onu da bilmiyorum. En azından bir süre gizli tutalım. Sorumluluğu her şeyiyle üstüme almaya hazırım."

Hala karıştırdığı kağıtlardan başını çekti ve bana baktı. Telefondan birini aramak için benim çıkmamı bekliyordu galiba. "Hastanın adı ne dedin?"

"Zeliha Karadere."

Başını salladı yaşını almış, kırlaşmış saçlarıyla bana bakan başhekim. "Gerekli mecralardan izin alıyorum. Haber veriyorum gerekli yerlere. Hastanın taburcu olmaması ne gerekiyorsa onu yap. Aile zorluk çıkarırsa bana haber ver. Hasta gizlilik istediği ve bu tarz vakalarda erkek olan herkesten çekindikleri için ben olayı onun görmediği kadar takip edeceğim." Kaşlarım bir an havalandı. Böyle bir cümle bir an garip gelse de durmadım üstünde. Doğrusu buysa buydu.

Başımı hızla sallayıp gülümsedim. "Çok teşekkür ederim. Sizi her şeyden haberdar edeceğim. Savcılık izni için kulağım sizde."

Başını sallayıp kapıyı gösterirken derince bir nefes alıp odadan çıktım. Sırtımı kapıya yaslarken şimdi kusursuz bir plan yapmam gerekiyordu. Zeliha'yı sorun çıkarmadan odadan çıkarmam çokta kolay olmayacaktı.

⏳⏳⏳

Dilek Hanım kafasını çaresizce iki yana sallayıp ayrılırken yanımızdan Zeliha'yla karşılıklı olarak kaldık hasta odasında.

"Dilek Hanım'ın burada kalması senin için daha iyi olmaz mıydı?" diye sordum bana bakan gözlere bakıp. Başını iki yana salladı. "İstemiyorum.

Lütfen,"

Anlayışla başımı sallamaktan başka çarem yoktu. "Sen nasıl istersen. Şimdi ne zaman istersen başlayabiliriz. Kendini ne zaman hazır hissedersen. Ben arada tutanakta boşluk kalmasın diye seni bölüp bazı sorular soracağım. Kendini iyi hissetmediğinde söyle ara verelim. Rahat ol, telaş yapma. Seni getiren kadın şu an bir hasta odasında uyuyor, adamsa hastane kurallarından dolayı ya kapı önünde ya da tamamen gitti. Rahat ol, herhangi bir hareketlilikte bana haber verilecek."

Biraz da olsa üzerindeki stresi alabilmek için uğraşırken ben, o ellerini soyuyordu. Kayıt cihazını hazır hale getirip köşeye koydum. Bunu yapmam yasal değildi, Zeliha'ya da söylememiştim ama önlemimi almak zorundaydım. Bu kızı susturanlar gücünü hastane üzerinde de kullanmak isteyebilirdi. Garantiye oynamak zorundaydım.

"Babamları herkes tanır burada," diye girdiğinde söze bana bakmıyordu ama ben pür dikkat ondaydım. "Urfa'nın önde gelen ailesinin kızıyım ben. Karadere'ler, kime sorulsa elbet bir yerden biliyordur. Hatta yaşı büyük insanlar hala aşiret bile der."

Maşallah dediğim üç gün yaşar, inşallah dediğim bir ömür olmazdı. Zafer'le konuşurken *benim karşıma çıkmasın da* demiştim. Tabi ki başıma gelecekti.

"Büyük bir aileyiz ama ben hep bir adım gerideydim." durakladı güldü. "Bir adım değil çok adım. Annnemin babamın gözünde hep böyleydi. Bunu hep farkındaydım,"

Oturduğum yerden geriye yaslanırken söylediklerini not alıyordum. "Onlar, evimize hep girip çıkarlardı ama ben odamdan hiç çıkmazdım eve misafir geldiğinde. Eski dostluk. İki büyük aile, büyüklerden gelen bir samimeyet. Bir tane oğullarının olduğunu biliyordum ama görmedim. Baksam bile görmedim. Denk gelmedik mi geldik ama bilmiyorum hiç o gözle bakmadım." gözlerini ilk defa bana çevirdi ve dudaklarını birbirine bastırdı. Loş olan ışıkta parlayan gözleri değildi gözyaşlarıydı.

"Yemin ederim gözlerine bile bakmadım şimdiye kadar. Bir kere bile gülümsemedim. Konuşmadım. Adını bile sorsan bilmem oğlunun, yemin ederim abla tanımıyorum ben."

Kağıdı kalemi bırakıp ona doğru yaklaştım hafifçe. "Yemin etmene gerek yok. Ağzından ne çıkıyorsa doğru olduğunu farkındayım. İnanmış gibi yapmıyorum, inanıyorum ben sana."

Ağır ağır yutkunurken tekrar gözlerini kaçırdı. "Sonra bizim eve geldikleri bir gün yine ben odamdayken aniden girdi içeriye." duraksadı nefesi hızlandı. Müdahale edip etmemek arasında gidip gelirken devam etti. "Ben yanlış girdi sandım. Tuvaletin yerini bulamadı sandım. Mutfağa gidecek sandım. O da beni tanımıyor sandım ben. Ben onu bilmiyorsam o beni nereden bilsin değil mi?" sonlara doğru kısılan sesiyle başını komple eğip iki yana salladı. Nefes alışverişleri hızlanmıştı.

"Ara verelim ister misin?" derken ayaklanıp hava serin olmasına rağmen camı açtım.

Onunkinin yanında hiçbir şeydi belki ama içim bulanıyordu. Gece yarısını az da olsa bir zaman geçmişti. Başımın ağrısının uykusuzlukla bir alakası olmadığını farkındaydım. Yanıma getirdiğim şalı kendi omuzlarımdan alıp onun omuzlarına üşümesin diye örtmeyi düşündüm ama yaptığım şeyin düşüncesizlik olduğunu anlayamadım. Korkmuştu. Epey de irkilmişti.

"Benim," dedim omuzlarından sıvazlarken. "Korkma benim. Üşüme, ört şunu iyice." derken kafasını salladı hızlıca. Korku o kadar nüfuz etmişti ki bedenine, korktuğu şeyler korkmayacağı şeyleri geçeli çok oluyordu.

Şalı iyice ona sararken karşısındaki yere geri oturdu. "Ara verelim biraz." dediğimde başını iki yana salladı.

"Hayır, konuşalım bitsin artık."

Derince bir nefes alıp sessizce bekledim onun devam etmesini.

"İlk kez o gece belli etti niyetini. Benimle evleneceğini söyledi, karısı olacağımı. Ben ihtimal vermedim. Ailemin böyle bir şeye tamam diyeceğine ihtimal vermedim. Çünkü daha aylar önce kuzenim gitti üniversiteye. Daha o gün başka bir kuzenim mezun oldu. Onlar nasıl okuyorsa sıra bana geldiğinde bende okuyacaktım. Ailem buna izin verir, beni bu yaşta evlendirmeyi düşünmez sandım. Ben kendim evlenmek istiyorum desem bile olay çıkar diye sanıyordum. O gece sadece odadan çıkarabildim onu. Ardından da kapıyı kilitledim. Ben ilk defa kapımı kilitledim."

Yeniden duraksadı, yanağından yolunu çizen gözyaşını sildi. İnce parmakları titriyordu. İkimizin arasına oturmuş geçmiş, geçmediğini farkında olarak bizi izliyordu. Açık pencereden rüzgar esiyor, tek üşümeyen geçmişin kendisi oluyordu.

"Ailene bu olaydan bahsettin mi?" diye sordum ilk kez.

Başını iki yana salladı. "İnanmazlardı bana. Suçu bende ararlardı annem. Nasıl elin adamı odana giriyor derlerdi. Ortalığı ayağa kaldırırlardı. Ben söyleyemezdim. Yoktu abla böyle bir şansım. Bana o güveni hiçbir zaman vermediler onlar. Eğer ki birinin benim arkamda olacağını bilsem konuşurdum ama olmazlardı. Olmadılar da zaten."

Gözlerindeki yetimliğin yanına öksüzlük de ilişti. Öksüz ve yetim kalmak için anne babanın hayatta olmaması şartını ayağının altında tek çırpıda eziyordu bakışları. İnsanın anne ve babası o evlat için kalbi durduğunda değil ona inanamadığında ölürdü.

Ara ara spontene şekilde gelişen sessizliğin girdabına düştük tekrardan. Kader çizgilerinde yarım kalmış romanı yazıyormuş gibi gözleri daima oradaydı.

"İlk evlilikten bahsettiklerinde bizimkiler ne yapacağımı bilemedim. Hiç konusu açılmamıştı şimdiye kadar. Ben bilemezdim benim on sekiz oluşumu beklediklerini. Bu yeni bir konu değilmiş. Daha küçükken bu evlilik için konuşulmuş, söz o zamandan verilmiş. Araya akrabalık katacaklarmış." gözyaşları ardı ardına akarken bu söyledikleri şeylere kısa bir an gülümsedi. "Hazırlıklar bile konuşulmuş. Ben odamda onlar gitsin de çıkabileyim diye dakika sayarken onlar benim geleceğimi yazıyorlarmış."

Acı, öfke, kırgınlık doluştu kıvrılan dudaklarının oluşturduğu boşluklara. Çok şey anlattı ama hiçbir şey söylemedi.

"Çok isyan ettim, çok karşı çıktım. Her şeyi yaptım. Çırpındım, yalvardım. Olmadı ama, bir kere söz vermişler. Bu olay duyulmaya bile başlanmış. Herkes benim haberimin olmadığı düğünden bahsetmeye başlamıştı. Tek engel on sekiz olmamıştım daha."

Şalın bacaklarına düşen kısımlarını avuçlarının içine alıp sıktı. "Ama içten içe kabullenmedim. Bir şey olacak iptal olacak dedim. Olmayacak yani. Olur mu hiç? Ben on sekiz yıldır düşünmedim ki bunu, ben başka şeyler düşündüm bunu değil. Ben düşünmediysem onlar da düşünmemiştir dedim. Sonra o gece,"

Sesi aniden kesildi, titreyen çenesiyle gözlerini yumdu. Omuzları hafifçe sarsıldı, burnunu çekti. Şimdiye kadar içinde tuttuğu şeyleri şimdi anlatırken kendinden söke söke konuştuğunu farkındaydım. Çünkü çaresiz insanlar, çaresizliklerini bir yerden sonra o kadar kabullenip benimserlerdi ki üzerlerine hiç yakışmasa bile en mahrem noktalarına acı çeke çeke dikerlerdi.

Ki çaresizlik çoğu insanda giyecek başka kıyafeti olmayan bir çocuğun elbisesindeki farklı renk kumaş gibi dururdu. Annesi yırtılan yeri yokluktan başka renk kumaşla kapatmaya nasıl mecbursa, o insanın içindeki bulunduğu an da öyle mecbur bırakıyordu.

"Annem ve babam zorla götürdü beni yemeğe. Onların evine. Zorla gittik. Çok yalvardım gelmemek için ama işe yaramadı. Sürükleyerek de olsa, dolabımdaki en güzel kıyafeti giydirip götürdüler beni,"

Konuşmanın en zor kısmına geldiğimizi anlamıştım. Eli ensesine, yüzüne gidiyordu. Ara ara biri boğazını sıkıyormuş gibi duraksıyor, aldığı nefesler ağırlaşıyordu.

"Nasıl oldu bilmiyorum ama o gece bir şekilde kısa bir süre yalnız kaldık. Nereye gittiler bilmiyorum, nasıl göremedim yalnız kaldığımı bilmiyorum. Ben farkına varsaydım ilk ben çıkardım. Zamanı kısaydı. Onun için kısaydı ama benim için bir ömür gibiydi. O kadar iğrençti ki bakışları o an eve gidince göreceğim zulüme rağmen çıkıp gitmek istedim. Midem bulanıyordu,"

Yüzümü buruşturduğunda derince bir nefes aldı.

"İyi misin?" diye sordum gözlerimi kısarken. Masadaki suyu ona uzatırken "Hadi bir yudum al," dediğimde eli bardağa uzandı ama dökecek kadar titrediğini fark ettiğimde geri çekilip ayaklandım. Ona vardığımda bu denli terlediğini anca anlamıştım. Bu kesinlikle sıcaktan değildi, çünkü pencereden esen rüzgar epey bir serindi. Ona birkaç yudum içirirken elimin altında bir kuş misali titremesi içimi dağladı.

Saçlarını özenle geriye doğru çekerken "Terlemişsin, camı kapatalım. Hasta olacaksın." diyerek cama ulaşacağım vakit ellerimden yakaladı.

"Kapatmayalım, midem bulanıyor." diyerek durdurdu beni. Öylece baktım ona. Ne tepki vereceğimi o kadar bilmiyordum ki. Olayı buraya kadar getirmişken ara vermemiz kötü olurdu. Devam ettiğimizde bunları sıfırdan yaşayacaktı.

Yaşlı gözleriyle bana bakarken gücüm olsa onu alıp tüm bu yapılan pisliklere rağmen göğüs kafesimin içine saklardım.

Kelebeklerin bir gününün onlar için kırk yıl gibi geçtiğini düşünürdüm hep. Bu tıpkı şu birkaç saniyenin benim için birkaç güne bedel olması gibiydi. İzafiyet Teorisi tüm gerçekliğiyle ensemdeydi

"Tamam," dedim yumuşak bir sesle. "Kapatmayalım." derken o an içimdeki şefkat arttı ve istemsizce dudaklarımı alnına bastırdım. Geri

çekilirken saçlarını okşuyordum. "İstediğin zaman devam edelim." derken şalı ona daha düzgün bir şekilde örtüp kalktığım yere geri geldim.

Ben bir süre bekleriz sandım ama o devam etti. Bir an önce kurtulmak istiyordu bu andan. Elimde olsa yarasına bir ömür elimi el basardım ama bunun kalıcı bir tedavi olmadığını da farkındaydım. İnsanlar kötüydü, utanmadan açtıkları yaranın iyileşmesini istemeyecek kadar kötüydü. O elimi yerinden sökecek kadar kötüydü.

"O sigara içişi, bana bakışı her şey o kadar iğrençti ki bir an önce gitmek istedim. Annem ve babam isterlerse birkaç dakika içinde orada olsun umurumda bile değildi. Biraz daha orada kalsam kusacaktım. Hiçbir şey söylemeden orada uzaklaşmaya kalkıştım ama engel oldu." derken arkamda bir noktaya sabitledi gözlerini. Yaşları gözlerini kırpmadan düşerken gözlerinden yüzü kasıldı.

"O gece o elbiseyi isteyerek giymemiştim ben," dedi sanki bir şeylere bir kılıf arıyormuş gibi. "Yüzümde hiçbir şey yoktu. Saçlarımda hiçbir şey yoktu. Çok sıradandım. Hiçbir şey beni isteyeceği gibi değildi."

"Zeliha," diye böldüm onu dayanamayarak. "Hiçbir şey buna sebep değil. Sen çok güzel de giyinebilirdin, çok bakımlıda olabilirdin. Hiçbir şey ona sebep çıkaramazdı, Zeliha suçlu olan sen değilsin. Tek suçlu olmayan sensin."

Arkamda sabitlediği gözleri ağır ağır bana döndü. "O zaman neden çıkıp gitmeme izin vermedi abla?" diye sorarken bu sorgulayış kalbime ucu ateşe basılmış bir mızrağı sapladı sanki.

Sesi, dudakları, çenesi titrerken o devam etti bu sorgulayışına.

"Neden ben o salondan çıkmayı başarabilmişken peşimden gelip beni o odaya sürükledi?"

Dayanamayıp gözlerini kaçıran ben olmuştum. Belki şu an konuşmam gerekiyordu ama lal olan dilimle birlikte üzerindeki kelimelerde cümleleşmeden haşlanmıştı. Kaynar suyla değil kapı gibi bir acıyla.

"Neden kilitledi kapıyı?"

Gözlerimin dolduğunu bulanıklaşan görüş alanımdan anladım. Bu bir sorgulayış değildi bu bir isyandı. "Ben o kadar çırpınıp yalvarırken neden dokunmaya devam etti bana? Ben sesim kısılana kadar *Sedat yapma* dedim o gece, neden durmadı?"

Kulaklarımı avuçlarımla kapatmamak için zor tuttum kendimi. O anlar hiç görmemiş ve görmeyecek olmama rağmen gözlerimin önünde

canlandığında hissettiğim acı dudaklarımdan dökülmesin diye dudaklarımı var gücümle bastırdım birbirine.

"O elbisem neden yırtıldı peki?"

"Zeliha," dedim *tamam* demek ister gibi.

"Bak bu izlere!" dedi bütün öfkesiyle boynunu gösterirken. "Ya o içtiği sigara nasıl söndü tam şuramda?" derken o izin üzerine öyle bir vurdu ki başımı iki yana salladım yüzüm tamamen ağlamaklı bir hal alırken.

"Ben neye engel olabildim? Son noktaya kadar her şeyi yaptı zaten! Bütün vücuduma dokunmadı mı sanıyorsun? Hala yaşayabileceğimi mi söylüyorsun? Niye kurtardın beni? Ben o gece o evden bin kere düşerek kaçarken yaşamak için mi kaçtım? Kaç kere düştüm ben?" derken yara bere olan dizlerini gösterdi.

Ne gözyaşlarıma engel olabildim ne de titreyişime. "Annem görmedi mi sanıyorsun bu izleri?" diye sorduğunda etrafta dolaşan yaşlı gözlerim onu buldu.

"Senin tek seferde fark ettiğin izleri bir anne nasıl görmez?! Benim bu konu hakkında konuşmama bile izin vermedi. Zaten evlenecektik değil mi? Ne olduysa olmuştu. Susmam yetti herkese! Ben ölecektim!" diye sesini yükselttiğinde olduğum yere çakılı kaldım.

"Sen eğer ki izin verseydin ben ölecektim. Dün on sekiz oldum. Onların eksiği tamamlandı. Anlıyor musun? Sen de destek oldun. Sen de onların yaptığına destek oldun! Anlıyor musun? Hiçbir şey düzelmeyecek! Tek bir şey bile düzelmeyecek. Ben yine o eve gideceğim. Annem nerede sanıyorsun?! Şehir dışında mı? Onlar hala o düğün hazırlıklarını yapıyorlar! Bu hastaneyi ilk defa gördüm. Niye?" nefesi bir an kesildi ama durmadı devam etti.

"Çünkü kimsenin Karadere'lerin kızını tanımadığı bir yer lazımdı. Onlar tanınırdı ama ben tanınmazdım. Gelmedi annem, evde benim gelmemi bekliyor. Babamın desen onun da haber oldu ama hani nerede? Şimdi herkes cezasını çekecek mi diyorsun? Olan bana oldu. Ben düzeltecektim sen engel oldun. Her şey kaldığı yerden devam ediyor görüyor musun?"

Zaten başından beri bir orman yangının ortasındayken bu cümlelerle çember iyice daraldı. Zeliha ona uzattığım yardım eline bakıyordu ama o eli tutmuyordu. O yangında öleceğini kabullenmişti. Sönmesini beklemiyordu, ya da kaçmaya çalışmıyordu. Daha erken ölmek için o alevlere doğru yürüyordu. Ruhunu teslim edeli çok olmuştu sanki. Bedenini de korumak için yakmaya çalışıyordu.

"Hayır," dedim titreyen sesimle. "Hayır. Hiçbir şey kaldığı yerden devam etmiyor. Kim seni neye inandırdıysa her şeyi değiştireceğim. Zeliha yemin ederim düzelecek. Geçecek. Herkes cezasını çekecek. Yemin ederim." diye ardı ardına dışımdan ettiğimden daha fazla içimden ediyordum o yeminleri.

Yemin ederim Zeliha.

Herkes itmiş seni ama ben bırakmayacağım uzattığın eli.

Yemin ederim.

Bataklığın ortasındaydık ve ben elimdeki beyaz gül fidanıyla ona bakıyordum. O gülü o bataklığa rağmen ekeceğimizi ve büyüteceğimizi söylüyordum. İnanamıyordu.

Hakkıydı.

Ben de zamanında inanmamıştım. Ve hayatımdaki en güzel yanılgım olmuştu.

Başını ağır ağır iki yana sallayıp eğdi. İçinde zaten taze olan acı dile getirdikleriyle dirilip bütün bedenine sarıldı. Aramızdaki geçmiş ilk defa sahibinden alıp bana yöneltti gözlerini. Zeliha titreyip sarsılmaya başladığında telaşla yerimden kalktım.

Ardı ardına cıklayıp onu kendime çekerken ağlayışı daha da şiddetlendi. Ona ağlama diyemedim, ağlama demeye en çok ağlayanların hakkı yoktu zira.

O göğsümde ağlarken son kez sert bir rüzgar esti. Geçmiş görevini yerine getirmiş olacak ki uzaklaştı yanımızdan. Gittiği yerde acıların saçlarını örecek, onları bir anne şefkatiyle sevecekti. Bir türlü geçmeyişi de bu sadakatindendi zaten.

Herkese merhaba. Bayramınızı ilk kutlayan ben olmak istedim. Kurban bayramınız mübarek olsun, iyi bayramlar şimdiden.

Eğer ki eski okursanız 'yav şimdi ne alaka' moodunda olduğunuzu tahmin edebiliyorum konu gereği. Ben de bilmiyorum inanın:/ Size bu kurgudan büyük bir heyecanla ilk bahsettiğim de yazımının beni bu kadar zorlayacağını zannetmiyordum. Zira ben özellikle son dönemde sosyal medya ve televizyondan uzak durup gerçeklerden kaçan biri olmayı tercih ediyordum. Bir anda kaçtığım gerçekleri kurguyu yazabilmek için araştırmak, bu durumu yaşayan insanların şimdiye kadar geçtiğim videolarını tek tek izlemek çok sancılı oldu.

Durup defalarca kendime 'başına yine dert çıkarıyorsun, yazma' dediğim çok oldu. Lakin Efsun, Zeliha'nın anemnezini aldığı sahneyi yazdığım gün Pınar'ın haberini aldık. O an ikna oldum devam etmeye. Çünkü beni daima

şu çok dibe çekerdi; üzülüp geçiyoruz ve elimizden hiçbir şey gelmiyor. Belki yazdığım bu hikaye bir kadının hayatını kurtarmayacak. Belki çok büyük şeyler başarmayacak ama ben artık üzülüp geçmeyeceğim. Sadece bir kadın öldüğünde hatırlamayacağım onlarca kadını, her bilgisayarın başına geçtiğimde bu yola çıkışımın nasıl ve neden olduğu gelecek gözümün önüne. Ve bu hikayeyi okuyanlara da her bildirim gittiğinde belki hafta da bir kez de olsa bir şeyleri hatırlatacağım. Bir yola girdim, yanımdaysanız biraz engebemiz var. Ama hayatın gerçeğinin de bu olduğunu herkes gibi biliyorum.

İşin kısası başlıyoruz ve ben çok heyecanlıyım.

İlk bölümün iki kere kısaltılmış hali bu, sizi çok sıkmak istemedim. İkinci, ya da üçüncü de denebilir, baş rolümüz yetişmedi buraya. Bu kafamdaki ilk bölümün sadece giriş kısmı.

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere, çok iyi bakın kendinize 💚

#SerçeyiÖldürmek 🕊

II- "Düğünlerden Kalkan Cenazeler"

Biz geldiiik:))))

Normalde hiç huyum değildir ama hazır bir yaz dizisiyle patlama yaşamamışken, bir oyuncuya göre makul bir takipçi sayısına sahipken şimdiden kafamdaki Efsun'u sizinle paylaşmak istedim. İleriki zamanlarda kendisi parlayacağı için, buralar hep dutluktu demek istiyorum. Tam olarak kafamdaki Efsun, ne eksik ne fazla. Kendisinin parodi hesabı olsaydı hesabı tam olarak aynısı olurdu. Multiye koydum doktor hanımı:)

Yüzümde yorgun bir ifadeyle Zeliha'ya bakarken, ağlayışı dinmiş bakışları boşluğa düşmüştü. Şu an her ne kadar kendi yorgunluğumdan bahsetsem de dün gece en çok ona sancılıydı. Alınan anemnezden sonra yapılan fiziki muayene kat ve kat daha ağır gelmiş üzerinden saatler geçmesine rağmen anca şimdi daha iyi görünüyordu.

Vücuduna acımasızca bırakılan izlerin fotoğrafını bizzat kendi ellerimle çekerken yanımdaki diğer doktorlarla her göz göze gelişimizde aramızdaki sessiz alfabeden onlarca cümle dökülmüştü. O yarım saatin Zeliha'ya olan boyutunu bilmiyordum ama odadan gözyaşlarımı göstermemek için çıkışım çokta geride değildi.

Zeytin gözlerini bana çevirdiğinde yüzümdeki tüm yorgunluğa rağmen gülümsedim.

"Şimdi ne olacak?" diye sorduğunda uzun zaman olmuştu sesini duymayalı. Arkadan salaş bir şekilde topladığım saçlarımdan dökülen bukleleri kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"İstismar raporunun çıkmasını bekleyeceğiz. Şu an olay bütün gerekli mecralara iletildi. Hastane polisiyle de konuştu başhekim. Olay rapor çıkıp da tutuklanma emrine kadar gizli tutulacak. İfadeni alacaklar ama çok zorlamayacaklar merak etme. Adli raporunu da anemnezini de ben hazırladım. İfaden alınırken ben de yanında olmaya çalışacağım. Tutuklama emri çıktığı gibi de avukat tanıdıklarımdan yardım isteyeceğim. En kısa zamanda tutuklama emri çıkacak. Sonrasında da," duraksayıp ona yaklaştım. "Taş taş üstünden kalmayacak."

Elinde tek bir yara bandı, karşısında koskocaman bir yara varsa insanın; oturup hissettiği çaresizliğe ağlamak yapacağı son şey bile olmamalıydı. Tek bir yara bandıyla kapanmazdı o yara ama onlarca yara bandına karşı da direnemezdi. İnsan istediği sürece her şeyi yapardı. Yapamıyorsa isteğinin önüne bahaneleri geçmiş demekti.

Benim Zeliha'nın hayatının önüne geçecek bahanelerim yoktu. O yarası iyileşene kadar son yara bandına kadar didinmeyi göze almıştım.

Gözlerimin tam içine bakarken "Gidecek misin?" diye sordu muhtemelen beyaz önlüğümü çıkarıp buraya gelirken giydiğim kendime ait ceketi elimde tuttuğum için.

"Yarın sabah erkenden burada olacağım ama eğer ki kal dersen gidip bir şekilde nöbeti ayarlamak için uğraşırım."

Ama muhtemelen boşuna uğraşırdım. Toplamda üç gündür hastanedeydim. Dördüncü gün benden verim alınacağına hiçbir hocamı ikna edemezdim.

"Git," dedi çokta düşünmeden. "En son ne zaman uyudun?" derken gözleri yüzümde dolaştı. Bunu ben de hatırlamıyordum. Kısa bir an hafızamı yokladım.

"Yanlışım yoksa ve yarım saatlik sızmalarımı bir köşeye bırakırsak üç gün oldu." dediğimde kaşları havalandı.

"Benim için mi?" diye sordu kısık sesle. Yüzünde ufak bir mahcubiyet gezindi. Derince bir nefes alıp gülümserken elim saçlarına gitti.

Uykunun ona haram edildiği gecelerin yorgunluğu gözlerinde, onun için uyumayan gözlerin suçluluğu vicdanındaydı. Nasıl oluyordu da o kalbi hala insan denen varlık için kendini kötü hissedebiliyordu?

"Senin için, bir üç daha uykusuz kalabilirim." dedim gülümserken, o mahcubiyet büyüdü minnete dönüştü. "Seninle ilgilenecek olan hemşireyle konuşacağım, bir şey olursa ya da olmasa da bana ondan ulaşabilirsin. Saat fark etmiyor. Bu gece nöbeti var ve sık sık yanına uğrayacak. Benimle konuşmak istediğinde ona söylemen yeterli. Çekinme tamam mı?"

Başını salladı. "Geleceksin ama değil mi?" diye sorduğunda tekrar yüzümdeki ifade kendini az kalsın çaresizliğe bırakacaktı.

İnanmak şimdi ona elektriğin kesik olduğu misafir evinde mutfağı bulmak kadar zor geliyordu farkındaydım.

"Söz," dedim saçlarından öperken. Artık yaklaştığımda irkilmiyordu. "Geleceğim. Elimde olsa seni de götürürdüm. Önce yemek yer sonra da

uyurduk. Ama çıkaramam seni hastaneden. Benden istediğin bir şey var mı? Dışarıdan getirtebilirim. Ne olursa."

Başını iki yana salladı elini yanağındaki elimin üzerine koyarken "Yok," dedi. "Hadi sen de git artık. Gözlerinin altı morarmış."

Dudak büzdüm bir çocuk gibi. "Yaaa deme öyle, kapatıcımı çantama koymamışım o yüzden. Bak şimdi çok mu kötü duruyor?" dediğimde benim sıkıntılı halime rağmen ilk defa dudakları gerçek anlamda kıvrıldı. Yüzümdeki tüm o ifade dağılırken "Hayır,"dedi hiçte yalan söylemeyen bir halde.

"Çok güzel yüzün var." diye beklemediğim bir iltifatı savurduğunda kalakaldım o an. Başımı salladım saçlarım savrulsun diye.

"Saçlarım bile yağlanmaya başladı, nasıl da beni avutmaya çalışıyorsun. Aynaların yanından koşarak geçiyorum iki gündün Allah korusun görürüm de kendimi korkarım diye. Ama teşekkür ederim çok tatlısın, günün birinde benim bu halime rağmen bile iltifat eden karşı cins birini bulursam evlenirim. O derece büyük bir şey bu yaptığın."

Dediğim şeyle çokta hafifte olsa güldü ama gözünün feri yoktu. "Hem," dedim haset bir sesle."Sen kendine bak. Bebek poposu gibi cildin var, nazarım değecek hala konuşuyorsun. Ne bu güzellik Zeliha? Kaç kişinin hakkını yedin? Bir de burada beni kandırıyorsun." sahte bir sitemle çıkan sesime sadece gülümseyerek karşılık verdi.

Yanaklarından tek tek öpüp geri çekilirken biraz önce önüme düşen saçlarımı geriye attım. "Sen birde beni yarın sabah gör. Assolist gibi geleceğim. O zaman konuşalım bu konuları. Var mı istediğin bir şey?"

Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Tamam o zaman hadi yat yatağa, örteyim üzerini çıkayım." ikiletmeden yatağa yatarken beyaz pikeyi üzerine örtüp damar yolu olan kolunu sağlama aldım. Son kez gülümseyip kapıya doğru ilerleyecekken "Efsun abla," diye seslendiğinde anında arkamı döndüm.

"Teşekkür ederim," diyerek bana baktı. "Her şey için."

"Dur daha," dedim ciddi bir ifadeyle. "teşekkür etmen gereken şeyleri yapmadık henüz."

⏳⏳⏳

"Yağ satarım bal satarım ustam ölmüş ben satarım. Alacağına vereceğine bir kaşık ayran yarın sabah bayram, bir kaşık ayran yarın sabah bayram..."

Elimdeki mendili sallayarak deli gibi, daire etrafında koşarak dönerken etrafıma bakmıyordum. Üzerimde giydiğim pembe beyaz puantiyeli

elbisenin etekleri uçuşuyor, beyaz kurdeleli kuşağı da birbirine dolanıyordu.

Koşan adımlarımı azıcık yavaşlatıp elimdeki mendili sallamayı bıraktım. Kimin arkasına bıraksaydım acaba?

Seçim yapmak için gözlerimi uzun süreden sonra nefes nefese arkadaşlarıma, etrafımda döndüğüm çemberi onlar oluşturuyordu, çevirdiğimde adımlarım tamamen duraksadı şaşkınlıkla etrafa baktım. Arkadaşlarım neredeydi?

Uzun süredir salladığım mendille tek başıma mı koşuyordum burada?

Ya da çok fazla koşup mendili bırakmadığım için sıkılıp gitmişler miydi?

Nasıl fark etmemiştim peki ben?

"Nisaaaa," diye seslenirken soğuk olan yurdun bahçesinde sesim yankı yaptı. Bahçe bomboştu. Kimseden ses seda çıkmazken bu kez bir umut "Enees!" diye seslendim kendi etrafımda bir tam tur dönerken.

Sonbaharın sararıp döktüğü yaprakları ayaklarımın altında koşarken un ufak etmiş şimdi esen rüzgarla toz gibi uçuşuyorlardı etrafta.

"Neredesiniz?" diye bağırdım. "Tamam söz bir daha çok koşmayacağım. Çabuk bırakacağım mendili elimden. Hadi gelin!" saklandıkları yeri gözlerimle tarayarak bulmaya çalışırken hala sessizdi. Kimse saklandığı yerden çıkmıyordu. Ya da bilmem belki de hiç saklanmamışlardı.

Çıplak olan ayaklarım gri betonda üşürken kollarımı sıvazladım. Elbisemin eteklerini tutarken ellerim, aniden boynumda hissettiğim bir nefesle korkuyla yerimden sıçrarken arkamı döndüm.

Kalbim avucumun içinde atmaya başlamış gibi her bir yerimde hissederken atışlarını benim boyuma yetişebilmek için dizlerinin üstüne çökmüş Taner abiye baktım. Nefes alış verişlerim hızlanmıştı.

"Efsun," dedi dişlerini göstererek gülümserken. Gözlerim korkuyla etrafı taradı.Yine kimse yoktu. Ne zaman Taner abiyle karşılaşsak tek başınaydım. Bir adım geri gidip gitmemek arasında kalırken gözlerim yurdun kapısına ulaştı. Koşarak gitsem beni yakalayabilir miydi?

Canımı yakar mıydı? Yakardı.

Yurdun kapısını kapalı olmasında kaldı birkaç saniye gözlerim. "Gitti mi arkadaşların?" diye sorarken gözlerini pembe puantiyeli elbisemde gezdirdi. Eğer ondan kaçıp da düşersem elbisem yırtılır mıydı?

Bir taneydi, başka yoktu.

"Gitmişler." dedim ama sesimi duyduğuma ben bile emin değildim.

Gözleri elimdeki mendile kayarken onu korkuyla arkama sakladım. "Oyunun yarım kaldı o zaman?"

Ben onun yüzüne bakamasam da o ya direkt olarak gözlerime ya da pembe puantiyeli elbiseme bakıyordu. Bahçede tektik, kimseler yoktu.

Cevap vermedim sorduğu soruya. Sadece yatağıma gitmek, yorganı da başımın üstüne çekip uyumak istiyordum. Ne zaman başımın üzerine kadar çeksem beni korurdu. Çekmediğim bir gece olmuştu nefes alamadığım için; onda da o gece Taner abiyle oyun oynamaya zorlanmıştım.

O geceden sonra her gece yorganı nefes alamasam da başımın üstüne kadar çekerdim.

Cevap vermesem de o sormaya devam etti. "Arkadaşların da gitmiş ama benimle devam edebilirsin." dediğinde eli bana uzandı ama korkuyla geri çekildim. Bir elimde mendili sıkarken diğer elim elbisemin eteğinden bir parça topladı ve iyice sıktı.

"Yoruldum ben, uyumaya gideceğim." derken tekrardan yurt kapısına baktım. Tek başınaydım. Yine. Çok uzun zamandır. Ama en çok bu ve bunun gibi anlarda.

"Daha saat çok erken ama oyun oynamak istemiyor musun?" diye sorduğunda elini tekrar bana uzattı.

Gözlerimin yaşardığını Taner abinin suyun içinde yüzmeye başlar gibi gidip gelen bedeninden anlıyordum. Kafamı iki yana salladım. Boynumdaki morluk esen rüzgarla sızladı. Ben geçsin diye banyo yaparken çok uğraşmıştım. Acısını umursamayıp çok silmeye çalışmıştım ama olmamıştı.

"İstemiyorum," dedim geriye doğru giderken. Onun oyunlar farklıydı. Hiçbir çocuk canının yandığı bir oyunu ikinci kere oynamak istemezdi. Beni üçüncüye zorluyordu.

Geriye doğru gidişime yüzündeki gülümsemeyi soldurarak tepki verirken kararmak üzere olan hava tepemizdeki gri bulutlarla beraber daha ürkütücü oluyordu. Bağırsam sesimi duyan olur muydu?

Ama gizlememi istemişti. Eğer ki söylersem aynı oyunu Nisa ve Enes'le de oynayacağını söylemişti. Onlar da sevmezlerdi bu oyunu. Hangi çocuk canını yakan bir oyunu severdi ki?

"İstiyorsun." dediğinde kolunu bana uzattı. "Hadi gel, çok eğleneceğiz."

Ağladığımı ancak gözyaşımın aktığı yerin üşümesiyle anlıyordum. Başımı korkuyla iki yana sallarken "İstemiyorum," diye acıyla konuştum. Neden anlamıyordu? Biz küçükler bile istemiyorum dediğimizde oynamıyorduk. O neden anlamıyordu?

"Canımı acıtıyorsun Taner abi. Ben senin oyunlarını istemiyorum. Canım yanıyor, lütfen oynamayalım."

Ben geri gittim ama o beni yakalamak için ayaklanmadı. O an beni ayağa kalkmasından çok daha korkutacak bir şey yaşandı. Bana uzattığı kolu ben geriye doğru kaçtıkça uzuyordu.

Tıpkı pinokyonun uzayan burnu gibi. Ben ne kadar kaçsam da parmak uçları bana temas edecek kadar yakındaydı eli.

Pembe puantiyeli elbisem ben koştukça havalanıyor çıplak ayaklarıma bir şeyler batıyordu. Önümde göremediğim taş yığınıyla ağzımdan dökülen ufak bir çığlık bir oldu ve yere kapaklandım. Dizlerime göğsüme ve avuç içlerime batan taşların sivri tarafının verdiği acıya ağlayamadan delicesine kaçtığım eli kolumda hissettim. Yanaklarımdan dökülen gözyaşları ve dudağımdan dökülen çığlık çektiğim değil çekeceğim acıyaydı.

Biri boğazımı sıkıyormuşçasına bütün nefes alış verişim çok uzun süredir kesilmiş gibi gözlerimi büyük bir şiddetle açarken, yatak çarşafını sıktığım ellerim nöbet geçiren bir hasta gibi tir tir titriyordu. Kulaklarımda ya da boğazımda kalbim atıyormuşçasına hissederken o görünmez ellerden kurtulan boğazım, nefeslerimi hızlandırıp sesli bir hale sokmuştu.

Sessiz odada nefesim yankı yapıyor başımın içinde kilolarca yük taşıyormuşum gibi bir ağrı hissediyordum bütün yüzümde.

"Tamam," dedim kendi kendime. Gözlerim kayarken açık olan ışığa rağmen odayı daha da fazla aydınlatma isteğiyle doldum taştım.

"Efsun tamam," diye devam ederken tırnaklarımı yatağa saplamış ellerimin titremesinin geçmesini bekliyordum. "Tamam rüyaydı. Sakin ol, tamam."

Henüz doğru dürüst yerleşmediğim odaya baktım. "Kendi evindesin, bak senin odan." derken varlığını kendime kanıtlamak için avuçlarımı yatağa bastırdım.

Karşıdaki aynadan bir hayalet kadar beyaz olan yüzüme bakarken kuruyan dilim damağımı tükürüğümle ıslatmaya çalıştım.

"Tamam hiçbir şey yok. Evindesin. Urfa'dasın," kendimle göz göze gelirken gözlerim kısıldı. "Yirmi beş yaşındasın dokuz değil, tamam mı? Rüyaydı Efsun tamam mı? Bak buradasın rüyaydı."

Ne kalp atışlarım yavaşladı, ne ellerim durdu. Başımı geriye atarken ağzımdan kısık bir inilti çıktı. Bu ana isyan eder gibiydi. Artık bana yetmeyen odanın havası ayaklarımı zorlukla yataktan sarkıtıp yerle buluşturmama sebep oldu.

Çıplak ayaklarımda kaldı gözlerim. Parmaklarımı tıpkı rüyadaki gibi içe doğru katlarken "Yeter!" diye isyan ettim boş evde.

Başımı iki yana sallarken "Yeter, yeter, yeter!" diye devam etti dudaklarım. Bu isyan Allah'a mıydı, peşimi bırakmayan şeylere miydi bilmiyorum ama kırılan kolum kanadım ayaklarımın altında eziliyordu artık.

Elim üzerime örttüğüm pikeye giderken başımın döneceğini bile bile ayağa kalktım. Titreyen bir elim o pikeyi sıkı sıkı tutarken diğeri tutunacak yer arıyordu. Tutunduğum yerde bir şeyleri devirirken dönüp bakmaya mecalim yoktu.

Bütün evin tozunu ben yürüdükçe alan pikeyi yerde sürükleyerek peşimden getirirken zorlukla balkon kapısını araladım. Hava buz gibiydi. Kış gelmese de henüz tam anlamıyla, geceleri çok daha soğuk oluyordu. O gördüğüm şeyin etkisinden de anca böyle çivit gibi bir soğuk kurtarırdı beni.

Saat kaçtı bilmiyordum. Karanlık çökmüş evlerin ışıkları kapanmıştı. Hastaneden geldiğim gibi kendimi bıraktığım yatağımdan kalkışımın böyle olacağını bilsem o yatağa hiç yatmazdım. Kendimi duvara yaslayarak yere bırakırken başımı geriye doğru bastırdım.

Söylemiştim, kış gelmişti. Ve benim soğuktan ölmemem için o yorgana ihtiyacım vardı. Geçmişin artık naftalin kokan siyah beyaz fotoğrafı ben görmezden gelmeye çalışsam da ayaklarımın dibine düşmüştü. Şimdi istediğim kadar kaçsam da rüyalar peşimi bırakmazdı.

Yanaklarımdan akan damlalar kulağıma doğru yol alırken "Yeter." diye tekrar ettim. Gücümün yetmediği yerde isyan edişimin önüne geçemezdim. Yıldızların sayıca fazla olduğu bu gecede gökyüzü simsiyahtı.

"Baba yeter," dedim sanki birine sesleniyormuşum gibi. "Olmuyor artık yeter." diye devam ettim sesim çoktan üşümüşken.

Güçlü bir kadın mıydım bilmiyordum ama kafamın içinde sahibi olduğum toprakların her karışında başka bir ağacın kökü vardı. Geçmiş o ağaçları büyütmeme engel olamamış, yetineceğim bir ormana sahip olmuştum seneler boyunca. Lakin burada bana gücümü sorgulatan şey bu gecelerdi. O toprakların altında böyle gecelerde cesetler olduğunu hatırlıyordum. Katil ben değildi, kimseyi öldürmemiştim. Öldürülen şeyler bana aitti. Eğer güçsüzsem de sebebi buydu.

"Tek başıma olmuyor yeter. Gel artık, bak yapamıyorum. Olmuyor işte."

Başımı daha çok duvara yaslarken duvardaki tırtıkların varlığını hissediyordum. Sessizlik oluştu bir süre. İç çekişlerimin geceye olan selamını sakince dinlerken hemen yanı başımda duyduğum sesle irkildim.

"Ağlamayacaktın."

Aslında hiç var olmayan, aklımın bana sert ama tatlı bir oyunu olduğuna emin olduğum ve artık alıştığım görüntüye bakarken çenemde dudaklarım gibi titredi. Gözyaşlarım birer sicim gibi boşaldı gözlerimden.

"Baba," dedim kısık bir sesle. Elim havalanacak gibi oldu ama son anda duraksadım. Başımı iki yana sallarken kırgınlıkla ona baktım. İçimdeki ağaçların dallarına konan kuşlar uçtu, beni yapayalnız bıraktı babamla.

Babam vardı ama yapayalnızdım.

Yapayalnızdım çünkü en çok babam yoktu.

"Sen varsan ağlamayacaktım. Bak," derken öfkeyle kollarımı iki yana açtım. "Bak sen yoksun gördün mü? Ne verdiğin söz var ne de sen varsın, bak yoksun!"

Yıllardır içimde özlem kadar bir çocuk gibi taze tuttuğum bir öfkede vardı. Engel olamıyordum buna. Annemin babamın koca yolda beni tek bırakmalarını kabullenemiyordum. Onları suçlu görmeme olgunluğuna ulaşamıyordum. Olmuyordu. O kadar büyüyemiyordum.

Benim büyüyüp serpilişime rağmen o hala son hatırladığım andaki gibiydi. O hala baktığım fotoğraflardaki gibiydi. Tanrı benden sadece anne babamı almamıştı. Annemin yüzünü de almıştı.

Ölen kişilerin daima sizdeki son halini hatırlardınız.

Şansızdım annemin yüzü paramparçaydı on altı yıldır.

Şanslıydım babam hala olduğu gibiydi. Onun sadece konulduğu torbayı görmüştüm.

"Buradayım," dedi yüzünde o hiç bozmadığı şefkat varken. "Buradayım." dediğinde ağzımdan kaçan hıçkırıklarla başımı iki yana salladım.

"Yapma baba," dedim gözyaşlarımı silerken."Dokunsam kaybolacakken bana buradayım deme. Bana yalan söyleme. Nefret ediyorum bundan. Bana yalan söyleme. Dokunsam gidersin, yalan söyleme."

Her şeye rağmen elim havalandı. Parmak uçlarımla sakallarıyla oynamayı çok özlemiştim. Gider miydi?

Belki bu sefer biraz daha kalırdı.

Giderdi. Biliyordum. Her seferinde de aynı yalanla kandırıyordum kendimi.

"Ben sana ne zaman yalan söyledim güzelliğim?" diye sorduğunda havada olan elimi geri indirdim. Gitmesin istedim. Beynim bu oyuna son vermesin. Az da olsa yanımda dursun. Omzu omzumun yanında dursun.

"Bana artık kimse türkü söylemiyor," derken konudan bağımsızdım, belki de bizzat konuyla alakalı. "Ninni de söylemiyor." dizlerime sardığım kollarımla başımı da dizlerime yerleştirip babamın hayran olduğum yüzüne baktım.

Böyle gecelerde o ağaçlara en sağlam halatları bağlayıp, onları dar ağacına çeviriyordum. Babamın olduğu kadar olmayışının benden kopardığı şeyler o dar ağacında gözlerimin içine bakarak sallanıyordu.

"Hani her ağladığımda yapacaktın bunu? Bak yoksun? Bana kimse on altı yıldır tek kelime söylemiyor. Hangi söylediğin doğru ki baba? Dokunsam gidersin," dedim son cümleyi tekrar hatırlatırken kendime.

"Baba," derken sesimde cayır cayır bir acı vardı. "Bir kere koysam ya başımı omzuna? Olmaz mı? Bak yapamıyorum tek başıma. Bir kere, bir daha istemem yemin ederim."

Gözlerinden bir ifade geçti ama ne olduğunu anlayamadan kayboldu. Yüzüne özlemle bakarken ciğerim deşiliyordu. Cevap vermedi. Evet demedi. Başımı omzundan indirmediğim adam bana bir dokunuşu çok göreli kaç vakit oluyordu?

Kaç leylim bahar bu içimdeki ateş yanıyordu?

Doğruydu, kırk birinci mum hiç sönmüyordu.

"Sana ben yoksam ne yap demiştim meleğim ben?"

Başımı iki yana salladım ağlamamak için kendini zor tutan bir çocuğun surat ifadesiyle. Anlamıyorlardı değil mi? Onların yokluğunda insanların bende açtıkları yaralar benim kapatacağım cinsten değildi. Beni deştikleri neşterleri bile atmayı becerememiş içimdeki topraklara gömmüştüm ben.

Benim vatanımın toprağında benim kanımın üstünde olduğu muhimmatlar vardı. Hala benden fidan dikmemi bekliyorlardı. Halbuki ölüp giderek beni susuz bırakan da onlardı.

"Ne demiştim Efsun, ne demiştim kızım ben sana?"

Söyledikleri her ne kadar birer soru olsa da, cevabını adım kadar iyi bildiğimden başımı var gücümle edeceğim inkarın suretinde sallıyordum iki yana.

"Hayır," dedim. "Hayır hatırlamıyorum. Hatırlamıyorum tamam mı baba? Unuttum! Unutturdular! Siz gittikten sonra bana neler yaptılar haberiniz var mı? Her şeyi unuttum. Baba niye unutmama izin verdiniz? Niye tutmadın hiçbir sözünü? Baba niye bıraktın meleğini?"

Gözlerinde bir çaresizlik doğdu önce, sonra büyüdü. Aramıza sıkışan özlemin koynunda ikimizde acı çekiyorduk. Her şeyin bir görüntü

yanılması olduğunu biliyordum ama babamın şu an buralarda olduğunu da hissediyordum.

"Sana ne söylediğimi söyle, hadi kızım. Hadi söyle."

Başımı babamın omzuna yaslamış iç çekişlerimi sürdürürken, kısa bacaklarımı da beline sarmıştım.

"Hata yaptık," dedi ama daha çok kendi kendine gibiydi. "Senin adını Nazlı koymalıydık. Adının hakkını en çok veren kişi olurdun." dediğinde burnumu çekmeye devam ederek geri çekildim ama kollarımı babamın boynuna sarmıştım. Yüzlerimiz arasına mesafe koyarken "Bir şey mi dedin baba? Anlamadım?"

Duymuştum ama anlamadığım bir gerçekti.

"Hayır hayır." dedi telaşla. "Hiçbir şey söylemedim. Kendi kendime konuşuyordum,"

Önce sağ yanağımdan sonra sol yanağımdan öperken "Ağlamıyoruz değil mi daha fazla?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım.

"Ağlamıyoruz."

"Aferin benim kızıma." derken beni daha da sıkı kucakladı. "Anneyi de üzmüyoruz. Ben başka bir şehirde olsam ne yapacaksın?"

Omuz silktim dudak bükerken "Sen gelene kadar ağlayacağım." derken hiç düşünmeden o an garip bir ifadeyle bana baktı. Sonra dudaklarından şu kelime döküldü.

"Annesi kılıklı."

Kaşlarım havalandı "Efendim baba, anlamadım?" Biz aynı dili mi konuşmuyorduk yoksa?

"Bir şey demedim, kendi kendime." diye tekrar etti. Ağlamaktan ağrıyan gözlerimin altını okşarken bir süre her zaman yaptığı gibi hayran hayran baktı. Anneme ama en çok bana böyle bakardı.

Yani inşallah en çok bana bakıyordur.

Bakıyordur değil mi?

Annemden daha çok bakıyordur?

"Değil mi baba?"

Kaşları çatılırken bu görüntüye her zamanki gibi gülümsedim. "Ne değil mi?" diye soran o olmuştu bu kez. Dışımdan mı düşünmüştüm? Evet ama bunu sanırım her zamanki gibi biraz geç yapmıştım.

"Kendi kendime." dedim onun taklidini yaparak. Onun daima fındığa benzettiği ama benim nedenini bir türlü anlamadığım, hatta öyle ki elime

fındık alıp burnumun yanında ayna karşısında karşılaştırma da yapmıştım,burnumdan öptü.

"Her ağladığında ben gelip sana bir şeyler söylemeyene kadar durmazsan olmaz ama böyle." diye benimle çok öğütlü bir konuşmaya girmeye çalıştığında her zamanki gibi yavaşça sinesine çekildim.

"Efsun bir şey konuşuyorum ama yüzüme bakar mısın güzelim?" diyerek geri çekilmeye çalıştı ama ben daha da sağlamlaştırdım evimi.

"Sesini duyuyorum babaa," diyerek yapmam gereken ödevlerden kaçtığım gibi babamın da cümlelerinden kaçmaya çalışıyordum.

"Gel o zaman bir anlaşma yapalım seninle," diyerek beni sinesinden çıkarmadan konuşmaya devam etti. Ben vazgeçer sanmıştım oysaki...

"Benim çok uzakta olduğum zamanlarda ağlamak yok," dediğinde benden bir yanıt bekledi ama cevap vermedim.

"Ama olur da ağlarsan durmak için beni beklemeyeceksin.Hani ben sana söylerken senin ezberlediğin şarkılar var ya," dediğinde benden tekrar bir tepki bekledi ama ben sessizliğimi sürdürdüm.

Benim tüm gürültüm babama kadar olurdu zaten.

"Kendi kendine söyleyeceksin olur mu? Ağlaman bitene kadar. Ağlayarak beni beklemek yok tamam mı meleğim?"

Yüzümde memnuniyetsiz bir ifade oluşurken sinesinden ayrıldım yavaşça. "Ama baba," dedim sitem dolu bir sesle. "Olmaz öyle. Sen gel."

Terden alnıma yapışan saçlarımı özenle düzeltip açtığı boşluk serinlesin diye ağır ağır üfledi. "Söz," derken eli yüzümle ilgileniyordu.

"Ben her ağladığında yanında olmak için her şeyi yapacağım ama olamazsam ben yanındaymışım gibi pencereni açıp ağlaman bitene kadar sen söyleyeceksin. Gelince soracağım bulutlara hangi şarkıyı söylediğini. Söz mü?"

Gözlerimi kaçırdım. Ben istemiyordum. Ben şarkı söylemek değil babamın sesini duymak istiyordum. Kaçamak bakışlarımı fark ederken "Söz mü Efsun?" diye tekrar etti.

Dudaklarımı büzüp ona baktım. İstemeye istemeye başımı salladım. "Söz," derken dudakları kıvrıldı yanaklarımı koskocaman öptü.

"Ama ben yıldızları saymayı bitirmeden gel, olur mu?" dediğimde başını salladı ağır ağır.

"Sana benim yerime söyleyeni bulmadan sen, ben yıldızları saymayı bitirmeden yanında olacağım."

Takvim yapraklarının beynimin içinde bir türlü kaybolmayan sayfası beni o ana götürürken babamın aslında yanımda olamayan yüzüne bakıyordum hala. Gözyaşlarım artmış, acı daha katlanılmaz bir hal almıştı. O anları hatırladığımı anlamış bir şekilde bana bakarken *hadi* dercesine gülümsedi.

Babam beni salladığı salıncağı durdurup pamuk şeker almak için yanımdan ayrılmış, sonra hiç gelmemişti sanki. Üzerine oturduğum salıncaktan yabancılar tarafından kaldırılmıştım. O salıncak hala sallanıyordu. Bedenim kaldırılsa da ruhum hala o salıncakta babamı bekliyordu. Bir yerden sonra umudu kesmiş *en azından annem gelsin* diye ağlıyordu ama nafile.

Ben o gece gökyüzüne bakarken dudağımdan dökülen ninniyi dinledim o soğuk betonda otururken. Sonra yıldızları saydım ve babam yıldızlara bitse de gelmedi. Dudağımdan dökülen ninniyi ben annemden değil ondan öğrenmiştim. Yine de biliyordum, bir köşede beni izliyordu. Sesim her ne kadar kısık çıksa da beni duyduğuna da emindim.

"Sen bir güzel meleksin
Her gönülde çiçeksin
Sen bir güzel meleksin
Her gönülde çiçeksin
Sen ne şirin bebeksin
Uyu uyu göz bebeğim
Uyu uyu ninni."

Ve ben her yıldızları saydığımda, ben her yıldızları saymayı bitirdiğimde, ben her yıldızları saymayı bitirsem de babamın gelmediği gece de gökyüzünden bir cenaze kalkıyordu. Yıldızlar bitene kadar ben geceye, bittikten sonra gece bana ağlıyordu.

Tıpkı bu gece olduğu gibi.

⏳⏳⏳

Kefirimin son yudumunu da alırken bir basketçi edasıyla çöpe doğru fırlattım ama mesafe yakın olsa da başarılı olamadım. Eğilip eğilmemek arasında kalırken eve misafir gelmeyeceği rahatlığıyla orada onu öylece bırakıp odama geri dönerken çantamı alacağım sıra gözüm koca makyaj çantasına takıldı.

Acaba Zeliha yüzüme sürdüğüm şeylerden birini beğenir miydi?

Bu ihtimal beni gülümsetirken koca çantayı büyük çantamın içine sıkıştırdım. Eğer beğenirse ona verirdim. Çantamı artan ağırlığından dolayı sırtımda bir çuval taşır gibi taşırken kapıya ilerledim topuklularımla.

Hastanede belli bir yere kadar direnip sonra değiştireceğim topuklu ayakkabılarım.

Bir türlü yerleştirmediğim evime gönülsüz gönülsüz bakıp evden ayrılırken kapıyı kilitleyip anahtarı rastgele çantama fırlattım. Arabanın anahtarını avucumun içinde sıkarken asansörün gelmesini beklemeye başladım. Aklımda olan tek şey benim için berbat bir gece olsa da Zeliha'nın güzel güzel uyuma ihtimaliydi.

Artık bir haftadır beni tanımaya başlayan kediler etrafımı sararken özellikle aralarından biri her zaman yaptığı gibi ben mamayı dökene kadar kendini top zannediyor, önce geriye çekilip sonra da uçarak ayağıma atlıyordu. Bacağıma çarparak da geri savruluyordu. Yine her zamanki sabah rutinimizi gerçekleştirirken sinirle ona baktım.

Kuru mamanın üzerine döktüğüm yaş mamayla diğerleri yemeye başladı ama o yiyemeden ön bacaklarının altından tutup havalandım.

Tek gözümü kırpıp "Sen hayırdır ya?" derken elimde çırpınmaya başladı. Bunun sebebi yaş mamanın kokusunu almış olmasıydı.

"Ne oldu atlarken hiç öyle demiyordun? Ne oldu hadi şimdi de yap şovunu. Hadi hadi." sözlerimle daha da hırçınlaştı ama elimden kurtulamayıp mırlamaya başladı. Muhtemeldir birazdan tırnak çıkaracaktı.

"Mırrr," dedim dilimi damağıma bastırıp tıpkı onun gibi bir ses çıkarırken. Hırçınlığı daha da artarken "Tamam," dedim sakin bir sesle. "Ver bir yanak bırakayım." derken onu kendime yaklaştırdım ama anında yüzüme patisini savurduğu an geri çekildim.

"Çirkef!" dedim yüzümü buruştururken. "Hemen bir cazgırlık." derken onu yavaşça yere bıraktım. Bir kabadayı gibi diğer kedilerin arasına dalıp o da yemeye başladığında onlara doğru eğildim. Suları da vardı. Benlik pek bir şey kalmamıştı.

Ufak ufak sevdiği bölgelerden okşarken "Bugün size birini getireceğim," derken biri bile dönüp bakmadı bana.

Zaten kedi değil miydi *rızkımı veren hüdadır kula minnet eylemem* diyen. Nankör olurlardı ama biraz. Çok az.

"İyi davranıyoruz tamam mı? Yavaşça sokulup sevdiriyoruz kendimizi. Duydunuz mu?"

Gri olan bana bakıp kısa bir an yaş mamanın ağzının etrafında kalan sosunu temizledi diliyle. Başım yavaşça geriye giderken gülümsedim."Aferin benim kızıma, kurban olsun annen sana." derken yemeye geri döndü. Diğerlerinde tık yoktu.

Biraz önce bana çirkeflik yapanın başını pinpon topu gibi tutup iki yana sallarken bir an "Özellikle sana diyorum zilli!" dedim tiz bir sesle.

"Ona böyle atlamak yok. Korkutursanız bir hafta yaş mama yok. Haberiniz olsun." yine tepki vermediler. Hepsi yaş mamayı bitirme yarışına girmişti. "Hadi," dedim ayaklanırken. "Afiyet olsun." derken kardeşe vurup kaçmayı ben bana tırnak çıkarana yaptım. Poposuna hafifçe vurup geri çekilirken herkesi dönüp baktıracak kadar cırladı ve bana baktı.

Bir süre gözlerimizi kısıp bakışırken "Tamam," dedim kısık bir sesle. "Gidiyorum. Sinirlenme. Rızkını veren hüda olsa da yemeğini ben veriyorum." diyerek saçlarımı savurup yanından ayrıldım.

Şimdilik sakin olan acil bahçesinden giriş kapısına doğru ilerlerken bugün bir şekilde Zeliha'yı buraya nasıl getireceğimi düşünüyordum. Hayvanlar insanlara iyi gelirdi. Bunu çok erken yaşta öğrenmiştim. Göz göze geldiğim kişilerle selamlaşırken ufaktan ufağa insanlar dönüp bakıyordu. İnşallah parfümümden dolayı değildir. *Şişeyi kafasında kırmış* demiyorlardı umarım.

Koku bana gelmiyordu ama yine de emin olamıyordum.

Topuklu ayakkabılarımın sesi boş koridorda yankı yaparken zorlukla taşıdığım çantaya rağmen istifimi bozmadan yürümeye çalışıyordum. Şu yükten kurtulup önlüğümü kaptığım gibi direkt Zeliha'nın yanına uçacaktım. Zaten daha mesai saatime on beş dakikadan fazla vardı. Beni bekliyordu biliyordum. Telefonum bütün gece yanı başımda olmuştu.

Hemşireyle birkaç kez konuşmuştum. Herhangi bir sorun da yoktu. Uyuduğu için onun sesin duyamamıştım.

"Oooo," dedi geçtiğim bir odanın içinden bir kadın sesi. Başımı hemşire odasına çevirirken "günaydın doktor hanım." dedi Serpil hemşire beni baştan aşağı süzerken.

Beş altı hemşirenin olduğu odaya yönelirken "Günaydın." dedim orta yere. Yaşça aralarında en büyük olan kişi "Merak ediyorum ne zaman bizim gibi saçı başı dağıtmış şekilde gelmeye başlayacaksınız." dediğinde gülümsemem genişledi.

"Biri çıkıp son bir saatin dese makyaj masasına otururum ben. Rujum ve topuklularım benim imzamdır. Ben imzasız çıkamam evden." derken hepsi güldü. Dün nişanı için söz verdiğim hemşire heyecanla yüzümü incelerken göz kırptığımda mesajı almış olacak ki gülümsemesi genişledi.

"İzmir'in kızları olayı çok doğruymuş. Allah annene babana bağışlasın seni." derken o an kısa bir an duraksadım ama tam anlamıyla

gülümseyemedim.

Allah beni onlara değil, onları bana bağışlamamıştı.

"Teşekkür ederim, güzellik bakan gözdedir Sema abla." dediğimde daha güzel baktı. Abla dememi garipseseler de... Hastanede oturtulamaya çalışılan ast üst ilişkisine çok karşıydım.

"Bir çay koyalım mı? Hazır sakinken ortalık."

Başımı iki yana salladım. "Çok acelem var ama başka zaman. Size kolay gelsin." derken hepsinin teşekkür etmesiyle o odadan çıkıp hemen ilerideki doktor odasına doğru yol aldım.

İçeriye girdiğimde elimdeki çantayı dolaba koyup askısından beyaz önlüğümü alıp üzerime geçirdim. Kemerimi çok hafif düzeltirken içimde anlamlandırmadığım bir çocuk heyecanıyla Zeliha'nın odasına doğru adımladım. Ne kadar erken gitsem o kadar çok kalırdım.

Yüzüme yanında gelenlerin de oralarda olma ihtimaline karşı ciddi bir ifade takarken odaya varmıştım. Kapıyı bir kez tıklatıp yavaşça aralarken koltuk boştu. Bu da demek oluyordu ki kadın ve adam burada değildi.

"Zeliha," dedim canlı bir sesle. "Uyandın mı?"

Uyanmadıysa diye ses çıkarmamaya özen gösterirken içeriye adımladım. "Ben geldim." derken odaya tamamen girmiş bomboş yatakla adımlarım kesilmişti. Kaşlarım havalanırken etrafı taradı gözlerim hızla.

"Zeliha," dedim telaşla. Odanın içindeki tuvalete yönelirken "Burada mısın?" diyerek kapıyı tıklattım ama ses gelmedi.

"Zeliha." diyerek aklıma gelen ihtimali sesimle bastırmaya çalıştım. "Açıyorum bak kapıyı, içerideysen ses ver."

Birkaç saniye bekledim ama karşılık alamadığımda telaşla kilitli olduğunu sandığım kapıya yüklendim ama içeriye savrulmamı beklemiyordum. Boş tuvalete bakarken içim kısa bir an rahatladı ama bu çok kısa sürmüştü.

Nereye gitmişti bu kız?

Telaşla odadan çıkıp koşar adım danışmaya doğru ilerlerken insanların gözleri kısa bir an bana ve gittiğim yöne doğru kaydı.

"Zeliha Karedere nerede? Odası mı değişti?" diye sorarken kalbim yavaşça ağzıma doğru kayıyordu sanki. Orta yaşın üzerindeki kadın telaşıma korkuyla bakarken "Çıktığınız odadaki hastadan mı bahsediyorsunuz hocam?" derken hızla kafamı salladım.

"Taburcu edildi o sabahtan. Oldu iki saat kadar."

Başımdan aşağı dökülen şey kesinlikle kaynar su olmadı. Başımdan aşağı döküldü ve her neyse bütün vücudum aynı anda yanmaya başladı.

"Ne demek taburcu edildi? Kim taburcu etti? Hasta bendeydi. Ben görmeden nasıl taburcu edildi?!" yüksek çıkan sesimle irkilirken gözlerini kırpıştırdı.

"Hocam bana niye kızıyorsunuz? Ben etmedim. Sadece gereken işlemleri yaptım. Yasemin hemşire istedi ben de hallettim."

Öfkeyle yüksekte olan masa tarzı şeye vururken avucumun içini ayağımdaki topuklulara rağmen hızla koşmaya başladım. Bütün algılarım kapanmış dün gece boğazımı sıkan elleri bugün uyanıkken boynumda hissediyordum.

Hemşire odasına öfkeyle dalarken direkt karşımda olan Yasemin hemşireye "Sen ne hakla Zeliha'yı taburcu edersin?!" diye bağırdığımda elindeki bardak havada kaldı.

"Sana kim söyledi bunu? Sen nasıl yapabilirsin bunu?"

Her cümlemde irkilirken herkes şaşkınca beni izliyordu. Yüzüm deli gibi yanarken ellerimin buz kesildiğini hissettim. Dizlerimin bağı çözülmüştü sanki. Beni ayakta tutan şey öfkemdi.

"O hastayı en başından beri ben takip ediyordum. Nasıl taburcu edersiniz onu?! Bu hakkı nasıl kendinde buluyorsun? Neyin cesareti bu? "

Saçlarımı çekiştirerek geriye doğru tutarken "YASEMİN SANA SORUYORUM?!" dedim sert bir tavırla. Ağlamak üzereydim, nefesimin kesildiğini hissettim. Üzerine yürümeme ramak kalmıştı.

"Doktor Hanım," dedi geveleyerek. "Serdar hoca istedi. Ben kendi kanaatimle tabi ki tab-"

"Sorun ne?" arka tarafımdan duyduğum erkek sesiyle kıpkırmızı olmuş suratımla oraya döndüm. Serdar hocaya.

"Zeliha Karadere'yi siz mi taburcu ettiniz?" diye sordum hala inanmayarak. Başını salladı.

"Evet. Neyin tartışması bu? Hastalar bitti şimdi de siz mi başladınız? Ne bu bağırışma?"

"Zeliha Karedere'yi taburcu ettiniz öyle mi?" dedim karnım kasılırken. Boğazıma ardı ardına atılan düğümlerle cümle kurmak bıçak yutmak gibi zor geliyordu şimdi.

"Sen neyin hesabını soruyorsun bana?!" diye bu sefer o bana sesini yükselttiğinde gözleri kısa bir arka tarafa kaydı.

"Efsun odama geç." diyerek dışarıyı gösterdiğinde başımı iki yana salladım. Yanına vardığımda burnumdan soluyordum. Başımı iki yana sallarken odadan çıktım ama hedefim başhekimin odasıydı.

⏳⏳⏳

Gözlerini bana dikmiş, patisini dizime koymuş kediye bakarken "Defalarca kez sordu bana," dedim kısık sesle. Oturduğum kaldırım kenarından gelen geçen bana bakıyordu.

"Gelecek misin diye defalarca sordu."

Sanki anlıyormuş gibi büyük bir dikkatle dinlerken beni baş parmağımla iki gözünün ortasından yukarı doğru ağır ağır okşuyordum.

"Ben de söz verdim. Güvendi bana. Geleceğime inandı. Geleceğim dedim. Söz dedim. Bana kaç kere sordu o soruyu."

Görüş açım buğulanırken tırnaklarını kotuma geçirmiş patiyi elimin arasına aldım. "Daha erken gelebilirdim." derken pişmanlık içimde bir duman gibi yayıldı.

"Hiç gitmeyebilirdim. Bir hasta odası bulup orada uyuyabilirdim."

Gözyaşlarım akmak üzereyken gözlerimi irice açıp başımı gökyüzüne kaldırdım. Titreyen dudaklarımı birbirine bastırırken dizime önce başını sürttü sonra miyavladı. Başımı indirdiğim an göz yaşım başına damladı. Elimdeki peçeteyi göz pınarlarıma bastırırken oluşan siyah lekeye baktım.

"Saçlarım bir gün daha yağlı kalabilirdi," dedim öfkeyle. Tırnaklarımı avuç içlerime bastırırken elimde peçeteyle hırsla dudaklarımı sildim.

"Makyaj sürmesem bir şey kaybetmezdim," derken peçeteyi dudaklarımı yırtacak derecede siliyordum. "Uyumasam ölmezdim."

Başımı eğip iki yana sallarken boğazımdaki düğümler dudağımdan hıçkırık olarak çıkmak için çok zorluyorlardı beni.

"Gelecek misin dedi bana ama ben yetişemedim."

Burnumun direği sızlarken sızlayan dudaklarımı dişledim. Karnım ağrıyordu. "Bir bok yapamadım. Hiçbir haltı beceremedim."

O öfkeyle başhekimin odasına çıktığımda bayılmak üzereydim. Odadan çıktığımdaysa cansız gibiydim. Yanımdan geçen herkesi dönüp o halime baktıracak kadar cansız. Taburcu edilecekti. Bunu biliyordum, elinde sonunda çıkışı verilecekti. Onu daha fazla hastanede tutamazdık. Özellikle de durumunu gizli tutmaya çalışırken. Ama yine de ben onunla son kez konuşmadan alıp götürmeleri içimi deşiyordu.

Öylece alıp gitmişlerdi. Ona zarar veren anne babasının yanına, o eve yine götürmüşlerdi. Son kez onunla konuşmadan, onu rahatlatmadan

götürmüşlerdi. Bütün gece onu görmek için sabah olmasını beklemiştim. O da bana defalarca *geleceksin değil mi* dediğine göre beni beklemişti. Son ana kadar gelmemi beklemiş miydi acaba? Ya yaşadığı hayal kırıklığı?

Onu son kez görebilirdim. Yanında olduğumu söyleyebilirdim. Herkesin tek tek cezasını çekeceğini söyleyebilirdim. Her şeyi yapabilirdim. Ona son kez sarılabilirdim. Bana *abla* demişti. Bunun hakkını verebilirdim.

Şimdi gidip evini dahi bulsam bir şeyleri ailesinden gizlerken şüpheleri üzerime çekemezdim. Onu son kez görsem bile ben o evden çıktıktan sonra bunun ona geri dönüşünü nasıl yansıtırlardı aklıma bin bir türlü ihtimal geliyordu.

Ortada kızını evlendirmek için on sekiz olmasını bekleyen bir baba vardı.

Ve en mide bulandırıcısı o izleri görmesine rağmen susan, sustuğu gibi de kızını da susturan bir anne vardı.

Her şey olabilirdi, benim aklıma bile gelmeyecek kadar kötü şeyler olabilirdi.

Şimdi ne yapıyordu?

Belki uzunca bir süre sonra birine güvenişinin pişmanlığını yaşıyordu. Belki ikinci bir intiharı düşünüyordu. O almak için çırpındığımız rapordan umudu kesmişti hatta. Kurtulma ihtimalini belki de gözden çıkarmıştı. Polis ifadesini alırken bile yanında olamamıştım. Bana anlatırken bile o kadar kötü olmuşken ya o zaman?

Benden nefret ediyordu değil mi?

Ediyordu.

Ona yüzmeyi öğreteceğim diye denizin ortasına kadar sırtımda götürmüş sonra da öylece bırakıp gitmiştim.

Uyumayabilirdim.

Makyaj yapmayabilirdim.

Hiçbir şey yemeyebilirdim.

Onu bırakıp gitmemeliydim. Bu ihtimali düşünmeliydim.

O peçete yine hırsla dudağıma yönelirken elimden o raporun çıkmasını beklemekten başka bir şey gelmediğinin bilincindeydim.

Cümlelerimle onun evine girmiş, çıkarken de akşama gelirken bir şey isteyip istemediğini sormuştum. Belki bir şey istememiştim ama benim o sorum gelişimi onun gözünde garantilemişti. Kimse tekrar gelmeyeceği bir evden çıkarken o soruyu sormazdı. Bana güvenmesini sağlamış sonra o güveni un ufak etmiştim . Şimdi ondan bir haber alana kadar evin önünde onu bekliyordum çaresizce. Anahtarın paspasın altında olduğunu bile bile.

Üç gün sonra;

"Mustafa hoca müsait değil." adımlarımı durduran sekreterle kaşlarım çatılırken "Bugün altıncı gelişim ama," dedim sinirle.

"Üstelik mesai saatim bitti. Önümüzdeki üç gün de yokum. Görmek zorundayım bugün."

Kadın günlerdir bana sinir olan hallerini ilk kez dile getirdi. "Müsait olmayan ben değilim başhekim. Üç gün sonra görürsünüz."

Adımlarımı ona yönlendirirken "Bugün görmem lazım. Kendisini arayıp izin ister misiniz? Önemli ve ismimi verin."

Bakışlarında ufak bir alay gördüm. "İsminizi mi vereyim? Bakın doktor hanım sanırım anlatamı-"

Gözlerimi ondan çekerken daha fazla dinlemeyip baş hekimin odasına yürüdüğümde ardımdan ayağa kalktığını sesten anlamıştım.

"Giremezsiniz," dediğinde o bana yetişmeden ben kapıyı tıklattım. İçeriden *gir* komuta gelmeden ona dönüp "Girerim." diyerek kapıyı açtım.

Mustafa Hoca bakışlarını kapıya çevirirken sekreterin bedenini tam arkamda hissettim.

"Hocam engel olmaya çalıştım ama," derken başhekim başını sallayıp bana baktı. Sekreteri arkamda bırakıp kapıyı kapatarak içeri girdim.

Sivil kıyafetime bakarken "Sonunda hocan seni göndermeye ikna etmiş. Nöbetini devralmadığın arkadaşın kalmamış."

Üç gündür zehir zıkkım olmuştu aldığım nefes. Her gün ilk işim başhekimin odası oluyordu. Eve bir kere gitmiştim sadece. Aklım tamamen Zeliha'daydı. Elim kolum bağlı gelecek bir haberi bekliyordum.

"Hocam bugün buraya altıncı gelişim." dediğimde kaşları havalandı. "Haberim var." derken ufak bir şaşkınlık yaşadım.

"Dün ben sana herhangi bir haberde sana söyleyeceğimi söylemedin mi?" diye sorduğunda derin bir nefes aldım.

"Ama-"

"Efsun olay çok üzücü ama biz hekim olarak elimizden geleni yaptık. Gerisi diğer mecralarda. Duygusal bağ kurman hastayla başlı başına etik değil. Acilde günlerdir çıkardığın sorunlar kulağıma geliyor. Serdar Hoca bana benzemez. Kök söktürür. O yapması gerekeni yaptı senin gibi. Bu hastayla bilmediğimiz bir bağın mı var?" dediğinde bakışlarımı kaçırdım.

İnsan olmak bu konuda hassas olmaya yetmiyor muydu?

Doktor olunca duygularımız bizden alınmıyordu. Benden alan olmamıştı en azından. Bilmiyorum belki de geçmişimdi bu hassaslığıma sebep olan

ama çok daha normal bir çocuklukta geçirmiş olsaydım yine buna benzer bir tavır sergilerdim.

Başımı iki yana salladığımda devam etti. "Bu karşılaştığın ilk vaka olabilir ama son değil. Hepsine bu kadar yıpratırsan kendini bu meslekte birkaç yıl dayanırsın. Yapma artık, vicdanın rahat olsun. Vazifeni yaptın."

Başımı iki yana salladım tekrardan.

"Ailesi bile bile göz yumarken ailesinin evine gönderdik yine o kızı. Bir evlilikten bahsetti ve ben hastayla o kadar ilgilenmişken en azından beklenebilirdim. Psikolojik olarak çökmüş durumda. Bir kere intihar vakası da var, psikiyatri tarafından takip edilmesi gerekmiyor muydu? Şimdi de ben sırf bir rapor hazırladım diye üstüme düşeni yapmış mı oluyorum? O adam hala elini kolunu sallayarak dolaşıyor. Polis ifadesini almış Zeliha'nın, neden hala adamın tutuklanma haberi gelmedi? Neden süreç bu kadar ağır işliyor?"

Gözlerini kıstı , beyazlamış kaşlarını çattı. "İma ettiğin şeyi anlayacak yaştayım. Senin geçtiğin yollardan geçtim ben. Şu an ne söylemek istiyorsun ya açıkça söyle ya da çık. Kime hesap sorduğunu farkında bile değilsin. Çömezsin ama haddini aşacak şeyler söylüyorsun."

Kaşlarımı çatarken başımı iki yana salladım. "Neden herkes burada söylediklerimi başka yöne çekmeye çalışıyor? Haklı olduğum için mi hocam?"

Eliyle kapıyı işaret etti. "Çık. Git kafanı topla boş gününde. Benden haber gelmeyene kadar da gözüme gözükme."

Sert bir dille söylediklerine tek bir şey bile söylemezken dışarı çıkmaktan başka bir şey yapamadım. Kapıyı çarpmamak için kendimi zorlukla dizginlerken sekreterle göz göze geldik. Bir süre boş boş bakıştıktan sonra asansöre yöneldim.

⏳

Benzinliğe ait mini markete girerken esen sert rüzgarla saçlarım allak bullak olmuştu. Ponpacı hala aracımın başındaydı. Dolaba yönelip yarım litrelik suyu alırken markette benim dışımda dört kişi daha vardı. Arkamdaki kadın "Kızım bana verir misin iki tane su?" derken kadına bakmadan uzattım.

"Sağ olasın." dediğinde hafifçe başımı sallarken dolabı kapatıp arkamı döndüğümde kadın hala arkamdan ayrılmamış üst taraflara bakıyordu. Kuaförden yeni çıktığı belli olan eşarbı ve makyajına bakarken gözüm istemsizce kıyafetine takıldı.

Normal bir gün de giyilecek bir kıyafet değildi. Düğün türevi bir şeye gidiliyordu sanırsam. Ben tam onu aşıp gidecekken kasanın tarafından kadının yaşlarında bir adam, onda da takım elbise vardı, "Hanım de hayde," diyerek ileriye seslendi.

Sırada benin önümdeler iken kadın elindeki suları arkamdan gelip eşine uzatırken iki tane genç kız da, muhtemelen kızlarıydı, hemen sağ tarafımdaydılar. Annesi kısa olan kızın eteğini çekiştirirken aşağı kısık sesle "Kız," diye çemkirdiğinde istemsizce kulak kabarttım.

"Vallahi baban bütün gece başımın etini yiyecek! Az indir şu eteğini."

Bir oflama sesi geldi. "Daha ne kadar indireyim anne? Of ya, gelmeseydik o zaman? Ben mi dedim düğüne geleyim diye?"

Gözüm kızın eteğine kayarken kaşlarım havalandı. Bence pek bir sorun yoktu. Zaten altında da siyah opak çorap vardı. "Bence etek boyu fazlasıyla yerinde. Çok güzel duruyor."

Kız bana gülümserken annesine *bak* bakışı attı.

"Anneye of deme anneye of deme!" diyerek kolundan cimcirdi beni umursamadan. "Sizden küçükler evleniyor siz hala bana of deyin!" diyerek iki kızına baktığında ikisi de *yok artık* der gibi annesine baktı.

"Anne daha o gün görücü gelmek istedi de babam delirmedi mi benim kızlarım daha el kadar diye? Sanki Zeliha evleniyor da iyi yapıyor? Hayatı söndü salağın, koca evinde çok mu mutlu olur sanıyorsun?" diğer kızının dudaklarından dökülen cümlelerle önce elimin altında olan pololar sonra su şişesi devrilirken bütün dikkatler bana döndü.

Zeliha mı?

Onların gözü yerde benim gözüm onlardayken kalbimin üzerine mızraklar saplandı. Şimdi tükürsem kan kusacaktım sanki. O mızrakların ucu sırtımdan çıkarken gözlerimin karardığını hissettim. Arkamdan bir ses "Abla sen uğraşma, ben toplarım." tarzında bir şey dedi.

Kadın "İyi misin kızım?" diye sorarken yutkunamadım.

"Hangi Zeliha?" diye sordum, sesim savaşın ortasında kalakalmıştı.

"Efendim?" diye sorarken genç kız bir annesine bir bana bakıyordu.

"Hangi Zeliha'dan bahsediyorsunuz? Düğün davetiyesi var mı?"

"Karadere'lerin kızı olan. Tanıyor musun yoksa?" dediğinde kadın, diğer kızı çantasını kurcalıyordu.

Karadere'lerin kızı Zeliha...

Karadere'lerin kızı olamamış Zeliha...

"Evet almışım davetiyeyi yanıma," onun uzatmasını beklemeden titreyen elimle çekip aldım. Üzerinde ailenin adı olan beyaz zarftan kurtulurken.

"Hayır, hayır, hayır. Hayır Allah'ım hayır." diye kendi kendime tekrar etmeye başlarken titreyen ellerimle zorlukla ulaştım davetiyeye.

Zeliha Karadere Sedat Çetinkaya

Nefesim tamamen kesilirken "Hayır," dedim tir tir titrerken. "Hayır, hayır tamam mı? Hayır!"

Elimde davetiye olmasına rağmen "Nerede bu düğün?" diye sordum yüzümde ağladı ağlayacak bir ifadeyle onlara dönerken.

Adam arkamdan çıkarken "Ne oluyor?" diye sordu. "Abi bu adrese nasıl gidebilirim? Nerede bu salon?" diye sorduğumda bakıştılar.

"Allah rızası için söyleyin. Ne olur. Hadi. Nerede bu düğün? Doktorum ben, yabancıyım yeni geldim buraya. Korkacak bir şey yok. Nerede bu salon?"

O an onlar cevap vermedi ama eteğiyle ilgili konuştuğumuz kızı konuştu.

"Düğüne daha var. Kızı evden çıkarıyorlar şimdi. Karedere konağına git bence."

Bundan sonrası kesik kesikti. Elimdeki davetiyeyi sıkı sıkıya tutarken üzerimdeki toz pempe ince kabanım ve altımdaki spor ayakkabılarla birlikte o halime rağmen nasıl koştum hatırlamıyordum.

⏳⏳⏳

Bulana kadar elli yere sorduğum konağın sokağına giriş yaparken mahallelinin oluşturduğu kalabalık yüzünden adım adım gidiyordum resmen. Öfkeyle kornaya basınca daha çabuk çekilmeye başladılar yolun ortasından. Dar sokakta düğün evi olduğu her halinden belli olan koca konak kapısının önünde durduğumda arabayı hızlıca sağa çekip park ettim. Herkesin evin içinde olan bakışları kısa bir an bana döndü. Arabanın anahtarını avucumun içinde var gücümle sıkarken insanların arasından zorlukla sıyrılıp konağa doğru adımladım.

Başım zonkluyor içim titriyordu.

Gerek damlardan gerek kapı önünden dışarıdan muhtemelen imrenilecek kadar gösterişli olan düğünü izlerken davul zurna sesinin haddi hesabı yoktu.

Bir cenaze için fazla değil miydi?

O anne baba kızlarına giydirdikleri şeyin gelinlik değil de kefen olduğunu bilmiyorlar mıydı?

Ya da o şerefsizin anne babası? Çok mu gururluydular? Oğulları bir kadına kıymıştı? Rahat mıydı içleri? Yoksa sorsam e*rkek adam* yapar mıydı? Normal miydi?

Kapının önünde duran muhtemelen mahallelinin içeri girmesini engelleyen iki siyah takım elbiseli sert çehre kıyafetimden olacak geçmemi engellemedi. Sadece aileden insanlar vardı muhtemelen.

Gözlerim telaşla Zeliha'yı ararken ne yapacağım hakkında gram fikrim yoktu. Buraya neyi düşünerek gelmiştim onu da bilmiyordum. Yapacağım şeyi yaptıktan sonra bana ne olacağı hakkında da bir fikrim yoktu. Buraya beni böyle plansız getiren şeyin geçmiş olduğunu farkındaydım. Ciğerim yanıyordu.

Bir kişinin önümde çekilmesiyle gözüm beyaz bir şeye takıldı. Zeliha'ya. Zeliha'nın gelinliğine. Konağın büyük bahçesinin sol tarafında durmuşlar, geriye kalan kısmında eğlence vardı. Sessizce insanları izliyordu. Yüzüne yaşına hiç yakışmayacak bir makyaj, üzerine hem beden yaşına hem de ruh yaşına büyük gelen bir gelinlik vardı. Sadece ona baktım o an. Sargıda olan bileklerini örten gelinliğin kollarına. Üzerine takılan altınlara.

Gözlerine, üç gün önce zorla bir kıvılcım oluşturduğum ama şimdi külünü bile göremediğim gözlerine baktım.

Gözlerim yanındaki bedene dönerken midemden bir sıvı yükseldi. Kusacağımı sandım. Zeliha'dan çaldığı hayatla nasıl da mutluydu.

Koca konakta Zeliha'dan başka herkes nasıl da mutluydu.

Onlara doğru yürürken etrafımda oynanan oyunlardan tamamen soyuttum. Sadece Zeliha vardı. Ona çok görülen hayatın cesedi vardı. Geçmişim vardı. Geçmişim de verdiğim sözün ağırlığı vardı.

Tam da o an kafasını çevirdi. Göz göze geldiğimiz an gözlerini ben olduğuma emin olmayan bir tavırda kırpıştırdı, irice açtı; yüzünde sağlam bir sarsıntı oluştu. Gözleri dolu doluydu. Sözde onun için oynanan şeyleri izlerken gözleri yaşarmıştı.

Bu kadar insan arasında bir kişi bile görmüyor muydu? Bu kızın gözlerini bir kişi bile bakmamış mıydı?

Var olan gürültüye rağmen göz göze geldiğimiz an bana bu alan bir tabutun için kadar sessiz geldi. Koskocaman insanlar öldürdükleri bedenin yanında zaferlerini kutluyorlardı sanki.

Dudakları kıpırdadı ama bir şey demedi. Etrafıyla ben arasında gidip gelirken gözleri yutkundum. Ona doğru biraz daha yaklaştım. Sol tarafım giriş kapısına, yüzüm Zeliha'ya dönükken kısa bir an etrafı süzdüm. Gözüm

hemen hemen her erkeğin belinde olan şeyden en yakınımdakini bulmak için etrafa tarıyordu.

Şanslıydım...

Tek bir hamlem yeterdi şu an. Hayatımdaki bütün varımı yoğumu o ana harcadım. Korkularımı, cesaretimi, öfkemi, nefretimi, sevgimi, geçmişimi, şimdi mi ve belki de benden alınacak olan geleceğimi.

Zeliha'nın bakışları cennetin kapısının önünde beklediğini zannederken, aslında o kapının ardında cehennem olduğunu; ona yaptıkları canilikler yüzünden orada olan insanların çığlıklarından anlamış gibiydi. Onu o çığlıkların içine atmak istiyorlardı. Tek bir şansım vardı. Onu o cehennemin kapısının önünden almak için tek bir şans.

Koca şehrin lal olduğu şeye susarsam eğer vicdanım da bana bir ömür susacaktı. Başımı yastığa koyarken o azap her gece, yastık altında bana fısıldayacaktı yaptığımı. Verdiğim sözün yükü sırtımda olacak her adımımda bel büktürecekti bana. Ben eğer ki bugün bu kızı kurtarmazsam zaten kendi hayatımı da bitirecektim.

Benim dinimde, ahlakımda, kültürümde vicdanımdı. Eğer onu kendime küstürürsem bir ömür acı çekecektim.

Her şey üç bilemedim dört saniye içinde oldu. Bir elimle Zeliha'nın kolunu dikişin hemen üzerinden kavrarken onu arkama çektiğim gibi; sağ elim sağ tarafımdaki adamın belinde duran silahına gitti. Silahı bütün dikkati çekecek şekilde tek el havaya sıkarken hemen ardından Zeliha'nın yanındaki insan müsveddesine yönelttim.

Şanslıydım atış dersi almıştım zamanında. Her ne kadar merak ve zevk için de olsa. Ayaklarım omuz hizasında açık sol ayağım yarım adım öndeydi.

Kadınların çığlıklarıyla beraber bana sayısız silah doğrultulduğunda zaten tahmin ettiğim ama olursa nasıl hissedeceğimi bilmediğim bir şeydi bu.

Onlarca silah, tek birinin kurşunu yeterdi beynimi dağıtmaya. Yaparsam kaybedecek bir şeyim yoktu ama eğer ki yapmazsam kayıp çoktu. Cahil cesareti değildi bu, emindim.

"Hey hey hey," diye yaşlı bir adam kaba bir sesle ilk tepkiyi verirken bana doğru adım atacağı vakit silahın tetiğini ezdim parmağımın altında.

"SAKIN!"diye bağırırken sesim yankı yaptı. "Tek bir an bile düşünmem sıkarım beynine. Kimse kıpırdamasın. Benden önce bu şerefsizin leşi çıkar bu evden."

Adam tekrar hareketleneceği vakit "Şakam yok!" diye bağırdım. "Beynini akıtırım buraya. Tereddüt etmem duydunuz mu beni?"

Zeliha'nın elini sıkıca tutarken sol taraftan bir ses geldi.

"Zeliha!" diye bir kadın bağırdığında şaşkınlıkla koluma sıkıca tutunmuş kıza baktı.

Annesi bu muydu?

Gözlerimi tek tek gezdirirken etrafta "ALLAH BELANIZI VERSİN!" diye haykırdım tüm gücümle. O an içimde fokurdayan nefret o kadar büyüktü ki kaynadığı kaba sığmıyor dışıma çıkmak için can atıyordu.

"ALLAH BELANIZI VERSİN!" diye devam ettim. Kimi insanda korku, kimi insanda *kim bu kadın* bakışı varken gözlerim çoğunda tek tek dolaştı. Her an etrafımdan gelecek bir hareketlenmeye karşı çok savunmasızdım. Elimde bir silah vardı evet ama bana yöneltilen onlarca namludan sonra hiçbir anlamı kalmıyordu.

Aniden sağ tarafımdan "Ne oluyor burada?" sesiyle dikkatler kısa bir an oraya yönelirken bakışlarımla birlikte silahımı da o tarafa yönelttim. Zeliha benim hareketlerime cansız bir beden gibi uyum sağlarken benim hareket edişimle bir hareketlenme yaşandığı an silah ikinci kez havaya ateş aldı.

"ÜÇÜNCÜYÜ HAVAYA SIKMAM!" diye haykırırken konağa yeni giren adama bakamadan silahı bana doğrultan insanlara tek tek dokundurttum namluyu. "Sakın aklından geçeni yapmasın kimse gözümü kırpmam sıkarım!" derken sonunda gözüm sadece henüz sesini duyduğum adama kaydı.

Muhtemelen benden birkaç yaş büyük olan uzun boylu adama bakarken buradaki çalışanlardan biri olmadığı her halinden belliydi.Sert çehresi ona yönelttiğim silaha kayarken yüzü kasıldı, çene kemiği belirginleşti.

Gözü Zeliha'ya kayarken Zeliha'nın elimde olan eline baktı."Zeliha?" dedi sorar gibi. Bize doğru bir adım atacağı sıra silahı daha dik tuttuğumda arkamızdaki biraz önce Zeliha'nın annesi olduğunu düşündüğüm kadın korkuyla "Oğlum!" diye haykırırken kaşlarım havalandı.

Ağabeyi bile bu olaya göz mü yummuştu?

"Yaklaşma!" dedim silahım kadar dik bir sesle. Buradan çıkmak imkansız gibi geldi o an. Bir emir bekleyen silahların sayısı şu an sayamayacağım kadar çoktu. Tek kozum namluyu doğrulttuğum insanlardı. Gözden çıkaramayacakları birilerini hedef almalıydım. Erkek çocukları gibi.

Bir dizi setinde gibiydim.

Her ne kadar yaklaşma desem de adımları devam etti.

"Zeliha kim bu kadın?" derken gözleri etrafı buldu. Kimseden ses soluk çıkmazken herkesi bir yerinden sarsacak şekilde "Ne oluyor lan burada?" diye bağırdı.

"Sana yaklaşma dedim!" derken alnıyla silah arasında az bir mesefa kalana kadar bana doğru ilerledi.

"Fetih," dedi sağımdan aynı kadın sesi. "Fetih oğlum dur!"

Adı Fetih'ti.

Annesinin biricik oğlu.

O an biraz önce Zeliha'yı koparıp aldığım taraftan "Alın Zeliha'yı." diye bir erkek sesi duyduğum an Zeliha'nın bana daha çok sokulup "Abla," diye bağırması bir oldu korkuyla.

O an namlunun hedefindeki adam kardeşinin bu tavrıyla yüz ifadesini değiştirirken, daha da anlamaz bir ifade takındı. Kaşları çatıldı, buradan hardal ve bal renginin karışımı gibi duran gözlerini kısıldı. Bana ilerlemeye çalışan bedenleri tek eliyle durdurdu.

"Tek bir adım bile atmasın kimse!" derken karşımdaki adam ikinci bir emirle bize yaklaşacak olan bedenler durdu. Zeliha'nın elini daha sıkı tuttum.

Allah'ım ne olur, bir mucize ver. Bugün buradan hayatımın bütün şansını kullanayım.

"Zeliha," dediğinde sesi az önceye göre daha yumuşak çıkmıştı. Elini uzattığı an arkama doğru anında bir telaşla kendimi Zeliha'ya siper ettim, silahı daha çok yaklaştırdım ona ama o bunu umursamadı.

"Gel abicim," dedi kardeşine bakarken. "Korkma gel, konuşalım."

O an Zeliha'nın yüzünü ilk kez merak ettim. Eli elimdeydi, sımsıkı tutuyordum ama korkusunun yüzüne ne kadar yansıyordu tahmin edemiyordum. Belki onun da elleri buz gibiydi ama bunu hissedebilmem için önce benim ellerimin normale dönmesi lazımdı.

"Abi," dedi tir tir titreyen bir sesle. Ağladığını o an anladım. Elimi bırakacak diye ödüm koptu ama yapmadı. Elini gevşetmedi bile. O an gitmeyi düşünmedi.

Adamın gözleri keskince aniden beni bulduğunda "İndir silahını." dedi kaskatı bir sesle. Dudaklarım alayla çok hafif kıvrıldı.

"Beynimi dağıtın diye mi?"

Alnındaki damarın usul usul belirginleştiğine şahit oldum. Eli çenesine gitti. O konuşmadan ben konuştum.

"Sıkmayacağın silahı çekmeyeceksin," o an namluyu ani bir hareketle birkaç adım geri gidip tekrardan Sedat'a doğrulturken. Herkesle aramda kısa da olsa mesafe vardı. En azından üzerime atlamayacakları kadar. Arkamdakilerin de bir şey yapmaya yelteneceklerini sanmıyordum. Namlumun ucu sağlamdı.

"Üstelik ucunda böyle bir şerefsiz varken." derken o an yaşını almış bir kadın bu kadar içten feryat ettiğine göre muhtemelen annesiydi Sedat'ın önüne geçmeye çalıştı ama başka bir adam tarafından engel olundu.

Bütün aile karşımdaydı. Bakışlarımı herkes üzerinde gezdirdim kısa bir an. Aniden Zeliha'nın annesine yönelttiğimde Zeliha'da dahil herkeste bir hareketlenme oldu.

"Abla dur." dediğinde korkuyla elini sıktım. Zeliha dikildiği kapının önünde hala annesinin o kapıyı açmasını bekliyordu. Onu kapı önüne koyan annesiydi halbuki. O dışarıda üşürken bile hala annesinin içeride ona kazak ördüğünü düşünüyordu. Saf değildi, annelik görmemiş bir kız çocuğuydu.

"İndir silahını dedim!" derken tekrar o ses bana yöneleceği vakit "KIPIRDAMAYIN SIKARIM!" dediğimde o hareketlilik duraksadı.

Yüzümde tiksinir bir ifade olurken "Sen kendine anne diyor musun?" diye sordum cevabını bildiğim soruya sorarken. Kadının gözlerinde ki öfkeye, korkuya bakarken yutkunamadım bile.

"Kızının bileklerine atılan dikişler daha alınmadı!" diye haykırdığımda bütün mimikler değişti, şaşkınca bana baktılar.

"Daha boynundaki morluklar duruyor!" diye bağırdığımda bu kez rengi değişti; yanındaki adam, eşiydi muhtemelen, bana doğru atılacağı vakit ben "SAKIN!" diye bağırırken Zeliha'nın abisi "Baba!" diye haykırdı.

Gözüm kısa bir an onun bozguna uğrayan yüzüne baktı. Gözleri Zeliha'nın bileklerindeydi.

Silahın hedefi o adamı bulurken "Sen kendine baba diyor musun?" diye sordum bu kez. "Bu kız sana yalvardı evlenmemek için! Böyle bir şerefsizi nasıl layık gördün kızına?!"

İçim titrese de elim titremiyordu. Dudaklarımın dile getirdiği gerçekler kırmızı bir mürekkep gibi insanların yüzünde dağıldı. Suratlarına tükürsem kan tükürürdüm.

Fetih Karadere artık tahammülü kalmamış bir sesle "Ne saçmalıyor bu kadın?!" diye bağırdığında "KES SESİNİ!" diyerek öfkeyle ona döndüm. "Şimdiye kadar sustun şimdi de kapa çeneni! Birinizin bile konuşmaya hakkı yok! Kesin sesinizi!"

Geriye doğru bir adım daha atarken "Şimdi ben buradan Zeliha'yla çıkacağım, kimse engel olmaya çalışmayacak," kendimin bile tereddütle söylediğim cümleleri kimse dikkate almadı.

"Kan dökülür. Hiç çekinmem," derken silah en başından beri tek hedefini buldu. "Bu pisliği bu dünyadan silerim! Biricik oğlunuz gözünüzün önünde geberir gider."

İlk kez Sedat "Ne duruyorsunuz?!" diye etrafa bağırdığında "Alın karımı şu kadının elinden." derken bana karşı bir hareketlenme olmadan silahı daha fazla havalandırıp tam alnını hedef aldım.

"Tek bir kişi adım atsın bu silah ateş alır. Tam alnına. Yakın mesafe. Çarpma hızı muhtemelen 100 saniye civarı olur. Bu sayede patlayıcı intrakranial yaralanmaya sebep olacak ve yaşama ihtimalin yok. Çok temiz bir ölüm senin için ama şartlarım bu kadarını elveriyor," o an bu cümleleri kurduktan sonra söylediği şeyi idrak ettim.

"Karım mı?" diye sordum öfkeyle. Damarlarımda toplu iğneler dolaşıyordu sanki. "Zeliha senin hiçbir şeyin değil! Duydun mu beni? Zeliha senin hiçbir şeyin değil! Uçkuruna sahip çıkamayan şerefsizin tekisin! Bu kıza dokunmana göz göre göre ses çıkarmadılar ama ben senin dalağını yerinden sökerim! Bedelini ödeyeceksin, bu kıza yaptığının bedelini ödeyeceksin! Yanına kalmayacak."

Boğazımdaki damarlar belirginleşene kadar bağırdım. "Hiçbirinizin yanına kalmayacak! Hepiniz cezasını çekeceksin! Taş taş üstünde bırakmayacağım! Allah topunuzun belasını versin! Karadere'ler ," diye haykırdığımda Zeliha'nın hıçkırıklarını duydum.

"Bir tane kızınıza sahip çıkamadınız! Bu mu aşiretiniz, bu büyüklüğünüz?!"

Sesim konağın duvarlarına çarptı geri geldi. Boğazım yanıyordu.

"Ne saçmalıyorsun kızım sen?" diye üstüme yürüdüğünde Fetih Karadere silah onu buldu.

"Ne mi saçmalıyorum? Bir kere bile bakmadın mı kardeşinin yüzüne Fetih Karadere? Konuşmadın mı? Görmedin mi ağladığını? İntihar etti bu kız, o dikişler benim yanımda atıldı! Bu kız benim omzumda ağladı anlatırken! Bu kadar mı körsün, bir kere mi göz göze gelmedin kardeşinle?!"

Doğruluğuna aslında inandığı ama inanmak istemediği cümlelerle elini ensesine geçirip haykırdı. "NE DÖNÜYOR LAN BURADA?!"

Cümlelerim onda zelzele etkisi yaratırken Zeliha'yı içinde büyüttüğü evi başına yıkılmıştı. Halbuki Zeliha'nın o evde cesedi soğuyalı çok oluyordu. Neden şimdiye kadar fark etmemişti? Kim dikmişti göz kapaklarını birbirine?

Bakışları ailesinin üzerindeyken nefesini kesmişim gibi renk değiştirdi. Patladı patlayacak gibi duran alnındaki damar zonkluyordu. "Zeliha!" diye ilk kez ona karşı sesini yükseltti.

Ben belki ateş etmedim ama yüzünde bir yerinde kurşun varmış gibi acı çeken bir ifade vardı.

"Zeliha ne saçmalıyor bu kadın?" diye haykırdı söylediğim her şeyin yalan olduğunu kardeşinden duymak ister gibi.

"Fetih," diyerek babası müdahale edeceği sıra "KONUŞMA!" diye öyle bir haykırdı ki Zeliha'nın yüzünden bakışlarını çekmeden. Tek bir cümle bekliyordu. Yapacağı her şey o cümleyle şekillenecekti.

"Abi," dediğinde çaresizce arkamdaki ses üç harfte her şey yatıyordu. Doğru demesine gerek yoktu. O hıçkırıklarının arasında söylediği kelime, söylediklerimin doğru olduğunu herkese kanıtlayacak kadar derindi.

Zeliha'nın kısacık kelimeleri vardı artık cümleleri değil. Bu kelimelerdeki anlamlar; içinde ağzı senelerdir sıkıca kapatılmış çocuğun bir yerden sonra konuşmayı unutmasındaki acıyla harmanlanmıştı. Cümleler kuramamasının nedeni zorla susturuluşuydu. Zeliha konuşmayı unutmuştu.

O an her şey aniden gelişti. Fetih Karedere'nin eli büyük bir şiddetle beline gitti. Silahı belinden çıkardığı an yere doğru emniyetini açtığı sıra alnıma doğru ve en korkutucu namluyu bekledim ama beni şaşkına uğratan bir şey oldu.

"Senin yedi ceddini sikerim, orospu çocuğu!"

Haykırdığı cümleyle silahı Sedat'a yönelttiği sıra en az benim ilk ateşim gibi bir çığlık koptu. Hatta bu çok daha derindi. Büyükler aniden araya girmeye yeltendi ama o silahın tetiği de çekildi.

"Herkes indirsin silahını!" diye haykırdı arkaya doğru bana yöneltilenlerden bahsederken. Yüzümdeki şaşkınlığı gizlemeye çalışırken bir el havaya ateş aldığında hafifçe irkildim.

"Herkes indirsin silahları!" diye daha tane tane Sedat'ın dibindeki babasına söylerken silahı yaklaştırdı ona doğru. Adam gözündeki korkuyla ona bakarken eliyle bir işaret yaptı. Belki ben tam olarak ciddiye alınmamıştım ama Fetih Karadere için aynı şeyi söyleyemezdim.

Herkes araya girmek için yeltenmiş ama girememişti.

"Abi yapma," diye müdahale ettiği sıra Zeliha sesinin üstüne hemen benim sesim bindi.

"Buradan çıkacağız, kimse engel olmayacak."diye tekrar ettim. "Kimse peşimize takılmayacak. Söyleyin adamlara açılsınlar kapının önünden."

Gözüm etrafı tararken çıkış kapısında takılıp kalıyordum. Fetih Karadere'yle içeriye giren ufak orduyu yeni fark ediyordum.

"Emir," diye arkaya seslendiğinde her an ateş edebilirdi. O silahı gerçekten boşa kaldırmamıştı.

"Kapıyı aç çıksınlar. Biri engel olmaya çalışırsa sık, biri peşinden gitmeye çalışırsa da sık. Çıktıkları gibi kapıyı kapat, tek bir kişi bile çıkmayacak konaktan."

Bir duam ilk defa bu kadar çabuk kabul olurken, zaten ağzımda atan kalbim sanki daha mümkünmüş gibi biraz daha hızlandı. Zeliha'nın elini sıkarken kapıya doğru elimdeki silahı indirmeden temkinli adımlarla ilerledim.

O an engel olmaya çalışacak gibi olduğu sıra birileri Fetih Karadere'yle içeri giren ufak topluluk tarafından anında engellendiler. Elindeki silah tek havalanmayan kişi Emir denen adamdı.

"SAKIN!" diye bağırdı Fetih Karadere ama neye bağırdı bilmiyordum. "Ağzınızı açmayın bile! Konuşanın dilini yerinden sökerim."

Zeliha'nın benim aksime her adımda arkasına bakmasıyla zor da olsa konak kapısından çıktığımızda elim kabanımın cebindeki anahtara gitti. Elimdeki silah Emir'e yöneltilmişken arabaya bakmadan açtım.

"Zeliha bin," dediğimde beni ikiletmeden araca bindi.

"Peşimden gelirseniz," dediğimde o ateş seslerinden sonra dolu olan sokak boşalmış olacak ki etrafta kimse yoktu. "Arabayı uçuruma sürerim yine de durmam. Aklınızdan bile geçirmeyin."

Adam tepkisizce bana bakarken silahı indirmeden sürücü koltuğuna geçtiğim gibi kemeri bağlamadan silahı dikkatli bir hareketle arka tarafa koydum. Aracın kapılarını kilitlerken zaman kaybetmeden hareket ettiğimde gözüm arka tarafı gösteren aynadaydı.

"Zeliha kemerini bağla." dediğimde gözyaşları içinde dediğimi yaptı.

Araç ilerledi, arkamızdan gelmeye kimse yeltenmedi. O adam konağa geri girerken tam ben henüz daha uzun sokaktan çıkmamışken bir el ateş sesi geldi arka taraftan. Çıktığımız yerden. Konaktan.

Kimden çıktı, kimi hedef aldı bilmiyordum. Direksiyonu tutan elim sıklaştı, Zeliha a*bi* diye haykırarak arkaya baktı.

Kader kendine ait defterin sayfalarını *uçmasın* diye tutmayı bırakmış bir köşeye geçmişti. Rüzgar sonunda amacına ulaşmış sayfaları değiştirmişti. Rastgele açılan sayfaya bakmaya korkuyordum. O sayfanın rastgele olmadığını farkındaydım. Yıllar önce yazılan satırlar gözlerimin önündeyken tam da bugün o satırları yazan kalemi başkası için elime aldım, eskiyi okumayı bırakıp yeni bir sayfa açtım.

Tarih tekerrürden ibaret olmayacaktı. Göz göre göre bir kadına kıyılmasına izin vermeyecektim.

Ben Efsun Zorlu, bu benim hikayem.

O bisikletli adam Serçeyi Öldürmek ile ilgili aldığım notlar. Bilmem anlatabiliyor muyum ilerisini?

Kurguyu, yazımı oturtana kadar az buçuk gecikmeler olabilir bölümlerin gelişinde mazur görün efendim. Geri dönüşleriniz çok çok güzeldi ama benim için ilk bölümün sonu bu olduğu için asıl şimdi yorumlarını aşırı merak ediyorum. Bunu benden esirgemezseniz çookça mutlu olurum. Kendinize çok iyi bakın, sizi seven biri var burada:)

#SerçeyiÖldürmek 🕊

III- "Kalabalık Kabristanın Sahipleri"

17 Şubat 2014

Ellerimin içindeki çizgilere birer cümle muamelesi yaparken kalbimi delip geçen acıyı akıtıyordum sanki. Düğüm düğüm olmuş boğazım aldığım nefesi zorlaştırıyor, başımın üzerindeki tavan yıkılıyordu. Bu çektiğim acının altında ilk kalışım değildi. Ama bu çektiğim acıyı ilk anlayışımdı. Acının yaşı olmazdı ama onu anlamanın yaşı olurdu.

Dış ortama göre daha soğuk olan yerde çalışan aletlerin sesi kulaklarımı tırmalarken ayaklarımın gücü olsa kaçacaktı sanki. Sonunda bakışlarımı kaldıracak kadar kendimi güçlü hissederken Suna annemin baygın bakışlarla bana baktığını gördüm.

Gözlerindeki çaresizlik; bir babanın lösemi olan çocuğuna tam ilik bulunmuşken, o ilik sahibinin son dakika vazgeçtiği haberini alması gibi ağırdı.

Gözyaşlarım kayıplarımla yarışırcasına akarken bu yarışı işin sonunda kim kazanırdı düşünmek istemiyordum. Ben hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Geçirdiği ameliyatın bıraktığı izlerden olan, bütün başını kaplayan beyaz bandaja kaydı gözlerim. Dudaklarımı birbirine bastırırken yutkundum sertçe. Tam ne dedi bilmiyorum ama elini kaldırıp bana 'gel' işareti yaptığında daha fazla orada dikilmeme bir bahane kalmamıştı.

Suna annem beni çağırmıştı.

Biraz olsun güçlü görünmek için kısa bir an yanaklarımı silmeyi düşündüm ama bu çok kısa sürdü. Kimse annesi ölmek üzere olan bir evlattan güçlü olmasını beklemezdi. Ölmek üzere olan annesi bile.

Ağır adımlarla ona ilerlediğimde, vardığım gibi bitkinlikten zorlukla oynattığı elini bana uzattı. Hemen tuttum. Elinin bütün yükünü kendime alırken köşedeki sandalyeyi çekip yavaşça oturdum. Ellerime hapsettiğim elini maskemi çeneme kadar indirirken dudaklarıma bastırdım. Bunu son kezmiş gibi ardı ardına yaparken aniden o elini ıslak yanağımla buluşturdu.

"Efsun," dediğinde kısık sesle ne diyeceğini tahmin edebiliyordum.

"Ağlamak yok canımın içi, ağlamak yok."

Bakışlarımı ondan alıp tavana dikerken söylediğinin aksine gözlerim hiç durmadan akıyordu. Şimdi ağlamak istemesem dahi bu durum benim inisiyatifimden çıkalı çok olmuştu.

Kürtaj masasında ona çok görülen hayatı, annesinin bedeninden koparılırken; baş köşede annesinin saçlarını okşayan bir ruh vardı. Annesinin vazgeçmesini bekliyordu ama bunu yaparken saçlarını okşamaya da devam ediyordu. Buradaki ruh benken, benden koparılan şeyleri aynı çaresizlikle izliyordum. Aksi olsun diye Allah'a dua etmekten başka bir şey gelmiyordu elimden.

"İyileşeceksin." dedim okuduğum onlarca makaleye, incelediğim onlarca hasta dosyasına rağmen. Henüz daha birinci sınıfken sırtıma ağır gelen şeyler araştırıp öğrenmiştim. Bunları öğrenmek için daha çok erkendi.

"Sağlıkçılar ilk kendilerine dürüst olur." dediğinde gözlerimi ona çevirdim. Başımı iki yana sallarken on sekizinin sonlarında bir genç kızın aksine sekiz yaşındaki bir çocuk gibi inkar etmeye devam ettim kapı gibi bir gerçeği.

Ama kim annesinin ölümünü kabul ederdi ki?

"İyileşeceksin." diye direttim. Biliyordu. Benden daha iyi biliyordu. Zamanında kendi gibi gördüğü çok hasta vardı. O beni buraya gelmeden hazırlayan hemşirelerden biriydi kısa zaman önce. O hastalardan biri olduğunu kabulleneli çok zaman olmamıştı. Ben edemesem de o kendini bu gerçeğe alıştırmıştı.

"İyileşeceksin Suna anne. İyileşeceksin. Kötü huylu da olsa o tümör alındı başından. Şu an yok. Alındı. İyileşeceksin." sesim bir şeyleri en çok kendini ikna etmeye meyilli çıkmıştı.

"Efsun," diyerek böldü beni. Sesi bakışları gibi yorgundu. Acı çekiyordu, anlayabiliyordum. "Artık bana bakan doktorları görünce aklıma sen geliyorsun. Beyaz önlüğünle sen gibi görüyorum hepsini."

Dişlerimi birbirine bastırırken gülümsemeye çalıştım. "Gerek yok buna," dediğimde sesim netti. "Birkaç sene sonra canlı kanlısını, gerçeğini göreceksin zaten. Boş ver şimdi sen onu. Suna anne hadi artık toparlan, sensiz sofra kuramıyorum. Evi desen çok dağıttım. Mutfağı görsen delirirsin. Çamaşır makinesini de bozdum galiba, garip garip sesler çıkarıyor. Ama çiçeklerin iyi. Bir tek onları sulayabiliyorum adam akıllı. O çok sevdiğin fincan takımın v-"

"Efsun," diye beni tekrar böldüğünde kaçtığım gerçeğin nefesini ensem de hissettim. Alnımı eline yaslarken "Hayır," dedim hıçkırığımla bir bütün olan sesimle.

"Bırakma beni, hayır. Ne olur bırakma, yalvarırım," telaffuzundan kaçtığım şeyleri dilim uyuşacağını bile bile haykırmaya başladı. "Sana yalvarıyorum. Yapamam artık. Yemin ederim yapamam. Bir daha kalkamam ayağı. Söz verdin, beni kurtarırken söz verdin. Bırakmayacağım dedin. Daha kaç yıl oldu?"

Sitemim kulaklarına, gözyaşlarım ellerine bulaşırken başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı. Kolum kanadım kırılmıştı sanki. Seneler önce kırılan kolu kanadı kendi elleriyle diken kadın tarafından yine koparılıyordu benden.

"Yaparsın." dedi gözleri benim gibi dolarken. Bu söylediğine inanıyordu ama beni inandırması nezlimde mümkün değildi. Başımı iki yana salladım ama ben itiraz etmeden o devam etti.

"Daha önce yaptın. Daha minicik bir canın varken yaptın. Ettin yola devam. Hem de iki kere. Benimle de yaptın, bensiz de yaptın. Yine yapacaksın."

Başımı eğerken sonsuz itirazım sürdü. "Yapamam," diye tekrar ettim."Bu sefer olmaz. Tüm hakkımı kullandım. Sana kalmadı, yemin ederim. O minik candan daha güçlü değilim. Yapma. Beni kendine alıştırdıktan sonra bırakma. Suna anne bırakma beni, kimsesiz kalırım. Yapma bunu, beni kimsesiz bırakma."

Benim kabristanım kalabalıktı. Bu hayatta kaybeden olduğumu; o sulanacak mezarların sayısının benim tek seferde, tek başıma su taşıyamayacağım kadar çok olduğunda fark etmiştim. Şimdi o mezar taşlarına yenisini ekleniyordu.

Elimi gücünün yettiği kadar sıkarken "Seni ilk gördüğüm günü hatırlıyorsun değil mi?" diye sordu beni can evimden vurup geçmişin sayfasını aralarken. Geçmiş zaten tam olarak kapanmamıştı. Sadece arasına kalem sıkıştırılmıştı.

Başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım.

"Nasıl korkuyordun herkesten. Yanına yaklaşamıyorduk. Durmadan ağlıyordun. O vücuduna bıraktıkları izleri gördüğümde seni kurtaracağım korkma demiştim ama sen inanmamıştın bana."

Araladığı yetmiyormuş gibi satır satır okuduğu geçmişim tüylerimi diken diken ederken tepkisizce dinledim.

"Ama kurtarmıştım seni. Hiç iyileşmeyeceğini sanıyordun, o izler hiç geçmeyecek diyordun ama beraber atlattık değil mi? O yaralara beraber krem sürdük, o rüyalardan beraber kurtulduk. Sen o kadar güçlüydün ki on iki yaşında bile olsan tutundun hayata. Bana hemşire abla değil de Suna anne dediğin ilk anı hatırlıyor musun? Ben hiç unutmadım."

Tit tir titreyen sesiyle söylediği her an film şeridi gibi geçerken gözümün önünden bu kez ben onun elini sımsıkı tuttum. Kimsenin görmediği şeyleri fark edişi, beni bir daha o yurda göndermemek için çırpınışı, evlatlık alışı, vücuduma acımasızca bırakılan izleri kendi eliyle iyileştirişi... Seneler olmuştu ama benim hem dünlerim, hem de dün gibi hatırladıklarım gırlaydı.

"Ben sadece bir çocuğu kurtarmadım, bir tane de güzeller güzeli evladım oldu. Allah geciktiriyorsa güzelleştiriyordu. Sana yemin ederim Efsun benim on çocuğumda olsaydı birini senden çok sevmezdim."

Benim iki annem olmuştu. Biri benden çok erken kopup gitmişti. İkisinin de tek çocuğuydum. Öz annemin hatırladığım masalları, ikinci annemin cümleleri vardı. Bu da o cümlelerden biriydi.

On çocuğumda olsaydı birini senden çok sevmezdim.

"Çok güzeldin, çok güçlüydün, çok akıllıydın. Ben seninle hep gurur duydum. Her duama şükür oldun sen. Sana geç kaldım ya, o hep bana yara."

Avucunun içini öperken dudaklarıma bulaşan şeyin anılar olduğunu farkındaydım. "Geç kalmadın." dedim içim içime devrilirken. "Şimdi böyle bir insansam geç kalmadın. Ama erken gitmekten bahsediyorsun. Zamanı değil daha, geç kalmadın erken de gitme anne." sesim sonlara doğru kısılmış fısıltı şeklinde çıkmıştı.

Aramıza sıkışan geçmiş, şimdinin doğurduğu acının saçlarını örüyordu. Gelecekte o örülen saçı açsam dahi oluşan buklelerden kolay kolay kurtulamayacaktım.

"Ben seni evlat acısını göze alacak kadar severken yapma böyle," derken benim sitemim onun sitemine dönüştü."Bir şansım olsa sana bunu yaşatmamak için senden sonra ölmeyi isterdim. Efsun yapma bunu annem. Gözümün arkada kalacağı şeyler söyleme. Daha bensiz de olsa önünde güzel bir hayat var. Yapacakların varken, yapamam deme."

Gözlerimi kaçırdım. Kalbim ağrıyordu. Kalbim yanıyordu. Olamaz mıydı? Benim ömrümden ona veremez miydik? Ben şimdi yaşıyorsam onun sayesindeydi. Bana bir ömür veren kişiye birkaç senemi veremez miydim? O

olmasaydı ben elimin altındaki dalı bırakalı altı yıl olmuştu.Benden çok hak ediyordu. Beni bulabilirdi. O tümör beni bulabilirdi.

Başkasına can olana yaşamak çok görülmemeliydi. Bu kabullenilemez bir haksızlıktı.

Aramızda geçmişin söküklerinden fırlayan iplerden ince bir çizgi oluştu. O ipe sessizlik oturdu, sallanarak bizi izlemeye başladı. Katilinin kim olduğunu seçmeye çalışıyordu.

"Şimdi bana söz ver. Bırakmak yok. Bensiz olsan da devam edeceksin. Bütün her şeyim benden sonra senin. Her şeyin olacak, he-"

"Her şeyim gidiyor benden," diye böldüm onu. Zaman duraksadı o an. Bu gerçek akrebin yelkovana döktüğü zehri aktığı yerden dondurdu. "Kandırma beni. Sen gittiğinde hiçbir şeyim olacak."

Zemberek yeşili gözlerinden geçen acıyı gördüm. Gözlerine kazdığı mezarlara benim yüzümü gömmek için uğraşıyordu sanki. Gözlerini açmamak üzere kapattığında onlara ihtiyacı olacaktı.

"Efsun yapma güzel kızım." dedi bitmiş bir sesle. Bu tavrım onu daha çok yoruyordu farkındaydım ama engel olamıyordum.

"Çok güzel bir hayatın olacak. Senden tek isteğim, benden sonra benim için tek istediğim-"

"Vasiyetini mi veriyorsun?"

Bu gerçek beni önce bir çemberin ortasına oturtturdu, sonra o çemberin benzinle oluşturulduğunu anlatmak ister gibi ateşe verdi.

"Tek istediğim," diye tekrar etti son gücünü de bana vasiyetini söylemek için kullanırken. "Küçük Efsun'lar. Efsun senin gibi çok küçük var annem. Senin yaşadığını yaşayan çok kadın, çok çocuk var." gözlerimi onun gözlerine kenetledim. Dinlemesi bile mahvederken beni, dinlemediğim taktirde çok pişman olacağımı biliyordum.

"Benin bu hayatta en büyük başardığım şey seni kurtarmak oldu. Eğer yıllar geçse de unutmazsan beni, eğer ki günün birinde sana yapılanı başkasına yapıldığını görürsen sessiz kalma olur mu güzelliğim? Kurtar onu. Kurtarılması gereken çok can var. Gücün yeterse kurtar birini. Bırakma kimsenin vicdanına, eline. Tut elinden söke söke al onu o cehennemden. Önce onun için sonra benim için. Ben sana sadece hemşire olsaydım hiçbir şey böyle olmazdı. Sen de zamanı geldiğinde sadece doktor olma."

Zamanı gelmişti. O an işte tam olarak bu andı. Öncesi ya da sonrası değildi. Seneler önce bahsedilen gün bugündü. Bugün günlerden salı

değildi, o gündü. Suna annemin bana verdirttiği sözün yükünü sırtıma atalı seneler olmuştu. O yükle yaşamaya o kadar alışmıştım ki bir yerden sonra kendi ağırlığım sanmaya başlamıştım.

Ta ki bugüne kadar.

Zeliha'nın hıçkırıkları iç çekişlere dönüşmüş kulağıma dayadığım telefondan yanıt bekliyordum.

"Geldim ben, aşağıdaki kapıyı açar mısın?"

Seneler önce yaşadığım kaybım son kaybım sayılırdı. Çünkü geçmişim de olan herkesi orada bırakmıştım. Kaybetmektense, hiç olmamalarını tercih etmiştim. Burcu'da seneler öncesinde bıraktığım dostumdu. Lisede senelerce aynı sırayı paylaşmış, belki yaşadıklarımı tüm çıplaklığıyla anlattığım tek kişiydi.

O öğretmenlik kazanıp giderken kopmayacağımızla ilgili verdiğimiz sözler hala kulağımın arkasındaydı. Ama ne zaman ki Suna annemi kaybetmiştim, işte o zaman hemen hemen herkesle bağımı koparmıştım. Tek bir kişi hariç ama sonuç değişmemiş bırakmasam da bırakılan olmuştum bu kez.

Burcu'nun benim yanımda olma çabasını tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordum. Tabi bu bir yere kadar sürmüştü. Haklıydı o beni yalnız bırakmamıştı, ben yalnız kalmayı tercih etmiştim. Buraya atanmamın üzerinden geçen günlerde sadece telefonla konuşmuştuk. İlk yüz yüze konuşmamızın bu şekilde olacağını sanmıyordum.

"Tamam kuşum açıyorum, asansörde üçüncü kata bas. Ben kapıdayım." cevap vermeden kapatırken Zeliha'ya döndüm. Üzerindeki gelinlikle fazla mı dikkat çekerdik?

Gözüm kısa bir an etrafta gezindi. Çok kalabalık bir yer değildi ama apartman cadde üstündeydi.

"Zeliha başındaki duvağı çıkaralım." derken sesim yumuşaktı. Eli duvağına giderken ben de yardımcı oldum. Kısa sürede başındaki paravan tokalardan kurtulurken duvağı arka tarafa attım. Üzerimdeki kabanı çıkarırken ona doğru uzattım.

"Şimdi bunu giy, yapabildiğimiz kadar gelinliğini kamufle edelim. Ve in dediğim gibi beni beklemeden gir bina içine. Arabayı kilitlemem sana yetişmem zaman alır. Tamam mı?"

Yüzüme bakmamaya devam ederken kabanı giydikten sonra ellerimle yanaklarından yakalayıp bana döndürdüm.

"Yukarıya çıkınca çevre hastaneleri arayıp silahlı vaka var mı diye öğreneceğim. Korkma artık, ben de ateş ettim ama kimseyi vurmadım. Hem abinde hiç vurulacak bir hal tavır yoktu."

Tabi vurulmaması, vurmadığı anlamına gelir mi? Sanmam.

Akan göz makyajını elimden geldiğince baş parmağımla silerken "Tamam mı?" diye sorduğumda tekrar burnunu çekip başını salladı.

Allah aşkına bu kız daha çocuktu, neyin evliliğiydi bu?

Az da olsa gülümsemeyi başarıp yaşlı gözlerinden aldım bakışlarımı. Geri çekilirken arkaya koyduğum silahın emniyetini kapatıp yavaşça çantama koydum. Hazır hale gelirken "Zeliha in." dediğimde tahmin ettiğimden daha hızlı hareketlerle inip Burcu'nun yaşadığı binaya girdi.

Çantamı alıp ben de inerken, arabayı kilitleyip seri hareketlerle arkasından ben de girdim. Kısa sürede asansöre ulaşırken üç numaranın olduğu tuşa basıp birbirimize bakarak beklemeye başladık. Ellerim yine yüzünde akan makyajını toparlamaya çalışırken çok geçmeden asansörün kapısı aralandı.

Önden Zeliha'nın inmesini beklerken çiftli evin olduğu katta açık kapıyı ve senelerdir görmediğim arkadaşımı bulmam zor olmamıştı. Ben de olan parlayan bakışları Zeliha'yı bulduğu gibi şaşkınlığa bulandı anında.

"Efsun?" dediğinde hayretle her şey normalmiş gibi bir tavır sergileyip düz bir sesle "Burcu?" diye karşılık verdim. Kafasını iki yana salladı.

"Yo yo yo," dedi algılamaya çalışır bir sesle.

"Oyuncu arkadaşınla geleceğini söylememiştin?" diyerek kaşlarımı havalandırırken, Zeliha'yı da belinden ilerletip kapının önüne kadar ilerledik. Burcu şaşkında Zeliha'ya bakarken "E ben sizi ilk defa gördüm. Hangi dizide oynuyorsunuz?" diye sordu.

Boğazımı temizleyip dikkatini kendime çevirdim. "Oyuncu falan değil Burcu, davet etmeyecek misin bizi içeri?"

Gözüm kısa bir an evin içine kaydı.Geçmemiz için geri çekilirken önden Zeliha'nın girmesini bekledim. İçeri adımladıktan sonra kapıyı hemen kapatan ben olmuştum. "Ne demek oyuncu değil? Setten arkadaşın değil mi? Yani yoksa gelinlik üzerinde olan birinin ne işi olur yanında şu an? Hangi dizi bu?"

Derince bir nefes alıp "Oyuncu değil, setten de değil." diye yine üstü kapalı bir açıklama yaptığımda elini korkuyla kalbine bastırdı.

"Efsun lütfen bana Sıla bozması bir dizinin çekiminden; töre saçmalığıyla mağdur olan kızı oynayan arkadaşını henüz daha sahne

kıyafetini bile değiştirmeden alıp buraya getirdiğini söyle. Lütfen, lütfen, lütfen!"

Zeliha'nın üzerindeki ceketi çıkarırken askıya astım. Başımı iki yana sallarken bir adım geri çekildi.

"Düğünden gelin mi kaçırdın?!" diye bağırdığında ters bir ifadeyle ona baktım.

"Duymayanlar var balkona çık istersen."

Elleriyle yüzünü avuçlarken "Kızım sen ne yaptın?" diye sorduğunda gözüm evin içinde dolaştı.

"Anlatacağım ama önce bize uygun bir kıyafet ve banyonu göstermen lazım," lafımı bölecek gibi oldu ama "Burcu lütfen. Anlatacağım. Hadi." diye girdim araya.

İki arada bir arada kalırken aniden yüzü telaşlı bir hal aldı.

"Ay kuzum tamam ağlama. Kötü bir şey demedim." derken gözlerim Zeliha'ya döndü. Çantamı köşeye koyarken Burcu ileri doğru yürüdü. Uzun ince holde bir odaya girerken "Şimdi şu üzerindekinden kurtulalım, sen güzel bir duş alıp şu yüzündekilerden arın ben de hastaneleri arayayım tamam mı?"

Başını varla yok arasında sallarken "Ya sonra?" diye sordu.

Sonrasını ben de en az onun kadar bilmiyordum.

"Sonrasını beraber konuşacağız. Sen şimdilik düşünme. Her şey yoluna girecek."

Burcu Zeliha'nın arkasından bana kıyafet sallarken "Bunlar olur mu?" diye sorduğunda elinde ki alt üst pijama takımını gösterdi. Başımı sallarken işaret ettiği banyoya doğru ilerledik. Girdiğimiz yerde Zeliha'nın giyeceği kıyafetleri çamaşır makinesinin üzerine koyarken duşa kabini açıp suyu ayarladım.

"Gelinliğini çıkarmama yardım edeyim ister misin?" diye sordum gözüm havlu ararken. Burcu imdadıma yetişip bana bornoz uzatırken "Bunu kullanabilirsin." diyerek kapısının arkasına astı.

"Kendim çıkarabilirim." diyerek üzerindeki takılardan kurtuldu. Karıştırdığım dolaplardan bulduğum mavi büyük çöp torbasını alırken çıkardığı şeyleri oraya tıktım.

"Gelinliğini de bırak öylece, sonra ben atarım. Kapıyı da kilitlemene gerek yok, biz sen çıkana kadar girmeyeceğiz. Başın döner, ayağın kayar kırmayalım kapıyı. Bir şey olursa da bana seslen. Ben hemen dışarıdayım. Acele etme, rahat rahat yıkan olur mu?"

Başıyla onayladığında tekrar beni ben tam kapıya yönelmiştim ki "Efsun abla,"diye durdurdu beni.

"Arayacaksın değil mi hastaneleri?"

Hafifçe gülümseyip başımı salladım. "Sen çıkana kadar hepsini arayacağım. Hem merak etme abin kurşun sıkar, kurşun yemez gibi duruyordu. Bir şey olmadı kimseye."

Şüpheyle bana bakarken bir şey söylemeden kapıyı kapatıp çıktım banyodan.

Beni tam kapının önünde bekleyen Burcu'yla burun buruna gelirken "Ne yaptın sen?!" diye sordu dehşetle. Onu geçip salona ilerledim.

"Anladığın şeyi." olaya nerden gireceğimi ne kadarını anlatmam gerektiğini bilmiyordum. Açık olan televizyonun karşısındaki koltuğa otururken "Hee tamam o zaman ya, ben de başka bir şey sandım." diyerek başta bir geçiştirecek gibi oldu ama sonra irkilmeme sebep olacak şekilde çıkıştı.

"EFSUN SEN MANYAK MISIN? KIZI NİYE KAÇIRDIN DÜĞÜNDEN?!"

Baş parmağımı damağıma bastırırken banyo kapısını kısa bir an kontrol edip bu sefer ben ona doğru daha kısık sesle konuştum.

"Kızı zorla evlendiriyorlardı. Ona tecavüz etmeye çalışan bir şerefsizle! Üstelik daha bir hafta olmadı on sekizine gireli!"

Bende olan bakışları değişti. "Şaka?" dedi şaşkınlıkla banyo kapısına dönerken.

"Cem Yılmaz olsam yine böyle bir şeyin şakasını yapmazdım." derken artık ağrımaya başlayan başımı ovuşturdum.

Bana döndü iki karış açık ağzıyla. "Ve sen polise gideceğine gidip kızı mı kaçırdın düğünden?!"

Baş parmağımı dişlerimin arasına sıkıştırırken artık bana batmaya başlayan saçlarımı tepeden tokasız topuz yaptım.

"Kimsenin bir bok yaptığı yok. Ne hastane ne polis. Kızın ailesi her kimse herkes bile isteye susup olayı örtbas ediyor. Polislerin bir halt yapacağı olsaydı bu kadar zamandır yapardı."

Sakinleşmek ister gibi derin bir nefes aldı. "Efsun gidip aşiret düğününden kız kaçırmış olamazsın değil mi kuzum? Yapmadın böyle bir şey?"

Dudaklarımı büzdüm. Birkaç kez konuşacak gibi oldum ama söyleyeceğim şeyi toparlayamadım.

"Bilmiyorum. Öyle bir şeyler duydum ama aşiret ne nereden bileyim ben? Hayatım da kaç kere görmeyi bırak kaç kere kullandım bu kelimeyi. Sadece dizilerde olmuyor muydu o? Aşiret demeyelim de Urfa'nın önde gelen ailelerinden biri diyelim." olayı yumuşatmaya çalıştıkça onun gözünde bende büyüyordu.

Elini alnına geçirdi. "Tamam," dedi kendi kendine. "Gidip de Karadere'lerden kızı alıp gelecek halin yok ya. En kötü ne olabilir?"

Gözlerim şaşkınlıkla onu bulurken başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Serdar hocanın cümlesi ulaştı kulağıma. *Sen hariç herkes biliyordur.*

Burcu'nun buradaki üçüncü yılıydı...

Benim değişen surat ifademe bakıp korkuyla başını salladı.

"Hayır, hayır." dedi başını iki yana sallarken. Aklındakine ihtimal vermiyordu.

"Şu an sağsın. Yaran beren yok. Kan lekesi de yok üzerinde. Buradasın. Şu kadarcık canınla bok onların evinden gelin alabilirsin. Saçmalıyorum," başına vurdu ardı ardına. "Saçmalama Burcu, salak saçmalama."

Gözüm silahın içindeki çantaya kayarken dişlerimi dudaklarıma geçirdim. Ben sandığımdan daha büyük bir şey yapmış olabilir miydim?

"Neye bakıyorsun sen?" diyerek çantama yürüdüğünde ondan önce koşmaya çalıştım ama kısa bir boğuşmadan sonra çantayı alan o olmuştu. Kalp atışlarım tekrardan hızlanırken çantamı açıp boşaltmadan içine baktığında gördüğü şeyle gözlerini irice açtı.

"Efsun," dedi ağlar gibi. Çantamla birlikte yere çökerken etrafta bir şey aradı. Sonra da koltuğun üzerindeki tişörtü alıp titreyen eliyle çantamın içine sokarken ben de dizlerimin üzerine oturdum.

Tişörtle tuttuğu silahı çıkarırken "Bana hala o kızın oyuncu bu silahın da oyuncak silah olduğunu söylemek için şansın var." derken renk değiştirmiş bir yüzle silaha bakıyordu.

"Söylesem inanacak mısın bu saçmalığa?" diye sordum oturduğum parkenin üzerinden ona bakarken.

İkimizde yere çökmüştük. "Diğer ihtimalden daha mantıklı." derken son bir umut bana baktığında başımı ağır ağır iki yana sallayıp bende silaha baktım.

Başka çarem yoktu. Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Ben birkaç seçenek arasından bunu seçmemiştim, mecbur kalmıştım.

"Ateş ettin mi bununla?" diye sordu acı içinde kabullenmeye başlarken.

"İki el," dediğimde tabiri caizse fırlattı çantanın içine silahı. Allah'tan emniyetini kapatmıştım. Allah'tan.

"Ama havaya. Kimseye zarar vermedim." diye savunmaya çalıştım kendimi. Bir suç işlemiş çocuk gibi ona bakarken elindeki tişörtü muhtemelen ağrıyan başına sıkıca bağladı.

"Efsun,"dedi kısık sesle. "Sen ne yaptın?" derken kollarımı dizlerime bağlayıp çenemi dizlerime yasladım.

"Şu an tam olarak kızı kocaya kaçmış anneler gibi duruyorsun. Ağıt yaksan tam olacak." diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım ama daha çok çileden çıktı.

"Kızım kocaya kaçmadı. Kız kaçırdı! Üstelik şu an yılan deliğine bile bakan bir ailenin kızını. O aile kızını en kötü kiminle evlendirebilir diye düşünüyorum ve aklıma hiç iyi ihtimaller gelmiyor. Bu da demek oluyor ki şu an deli gibi aranıyorsunuz. Can güvenliğimiz yok."

Bakışlarıma bir hüzün çökerken hayal kırıklığımı belli etmemek için kısa bir çabaya girdim. "Haklısın," dedim kısık sesle. "Buraya gelmememiz gerekirdi. Akıl edemedim telaştan. Zeliha çıksın, çıkarız biz." derken elim çantama gitti doğrulmadan hemen önce.

Kolumdan yakaladı. "Nereye?" diye sordu bembeyaz olmuş yüzüyle.

"Bilmiyorum. Seni tehlikeye atamam. Hataydı buraya gelmem. Düşünemedim. Bulacağım bir şekilde bir yer."

Tekrar doğrulacağım vakit beni kolumdan yakaladı.

"Aptal!" diye çıkıştığında ona baktım. "Ne gitmesi? Bulurlar seni! Anında bulurlar. Beynine sıksalar kimse cesedini bulamaz. Bulsa bile öldüreni bulamaz. Efsun burası İzmir değil duyuyor musun? Burası İzmir değil, yapamazsın böyle bir şey." seslice nefesimi verdim.

"İzmir'de her gün kız kaçırıyormuşum gibi davranma."

"Ha şunu bileydin! Burası İzmir değil! Öldürülsen burada senin için kendini yırtacak onlarca kişi olmaz. Öldüğünü kimse duymaz bile. Şimdi aptal aptal gurur yapma, kovsam bile gitmeyi düşünme."

Dudaklarım kıvrıldı hafifçe. "Kovsan giderim." dedim dudak büzüp. Başını geriye doğru atıp ofladı.

"Nasıl cesaret ettin buna? Efsun nasıl yaptın bunu? Aklım almıyor, neyin cesareti bu?" başımı iki yana sallayıp beynimi kemiren düşüncelerden kurtulmaya çalıştım.

"Başka şansım yoktu. Bu kızı bugün almasaydım bu düğünden zaten bir ömür vicdan azabı çekip kendimi suçlayacaktım. Bir canım vardı, bir de

kurtarabileceğim bir can. Vicdanım ne dediyse onu yaptım. Doğru ya da değil. Tehlikeli ya da değil. Yaptım. Düğün iptal oldu. Bundan sonra ne olacak bilmiyorum ama bu kız bu gece o Allah'ın cezasının yatağında olmayacak. O şerefsiz daha önce denediğini bu gece beceremeyecek. Göz yumamazdım Burcu, o kızın vücudundaki izlerin fotoğrafını ben çekerken hastanede tek tek bugün ona sebep olanla evlendirmelerine izin veremezdim. Annesi susuyor, babası zorla evlendiriyor! Şerefsizin ailesi göz yumuyor. Herkes birlik olmuş kızın canını alıyorlar. İntihar etti. Sonra bana beni niye öldürdün diye kızdı. Bu kız on sekizine girdiği gece intihar etti. Onu kurtardım diye bana kızdı. Kurtaracağım dedim güvendi. Bıraksa mıydım? Sırf yaşamak için, bıraksaydım da öldürseler miydi? Bin kere olsa bin kere yaparım. En kötü ölürdüm, kan dökülürdü yine o düğün olmazdı bugün."

Gözlerimin içine bakarken geçmişin un ufak olmuş parçalarını gördüğünü farkındaydım. Söylediklerimin arkasında, kapının deliğinden bakan geçmişi farkındaydı. Dilim söylemiyordu ama zamanında söylemesi yetmişti.

Zamanında bana uzatılan eli bugün başka birine uzatmaktan çekinemezdim.

Ayağa kalkıp tepemde dikilirken bana elini uzattığında o ele tutunup ben de ayaklandım. Arka cebimden çıkardığım telefonla hastaneleri aramaya başlarken beni izliyordu sessizce.

Arayabileceğim hastaneyi de ararken telefonu kenara gelişigüzel fırlattım oflayan Burcu'ya bakıp.

"Şimdi kızın abisinin bir boktan haberi yok muymuş ben anlamadım?"

Geriye yaslanıp başımı koltuğa yasladım. "Nereye yok haberi ya?" derken sesim istemsizce ters çıktı. "Yaptığı şovdan başka bir şey değildi. Elbet olayı bir yerden itibaren biliyordur. Uzaktan akraba değil abisi. Ne kadar bilmeyebilir en fazla? Neyse şov mov oradan çıkışımı sağladı. Şimdi yiyebilirler birbirlerini."

Sıkıntıyla bir nefes verip göz gezdirdi etrafta. Gözüm televizyondaydı ama kesinlikle baktığımı görmüyordum.

"Şimdi ne yapacaksın? Var mı aklında bir şey?" diye sordu en sonunda. Benim beynimi kemiren soruydu bu. Şimdi ne yapacaktım? Koca bir soru işaretiydi.

"Şanslıyım, bir haftadır hastanede yatıp kalkıyorum. Üç gün iznim var şu an. En azından yarın hastaneye gitmek zorunda değilim."

Alayla yüzümde gezindi gözleri. "İnanıyor musun?" başımı iki yana salladım *neye* der gibi.

"Şanslı olduğuna?"

Zaman geçtikçe dağılan topuzumdan fırlayan saçları kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Hayır. Öyle söylemek istedim sadece."

İkimizde umutsuzca bir süre bakıştık. Banyodan hala su sesleri geliyordu. Ağladığını tahmin edebiliyordum. Su sakinleştirirdi.

"Herkesi haklı çıkaracağım," dedim başından beri aklımda ölçüp tarttığım ihtimalin temelini atarken. Anlamaz gözlerle bana baktı.

"Herkes buraya geldiğim ilk günden beri İzmirli burada yapamaz, yakında istifa eder TUS çalışacağım diye geri dönersin diyordu. Ben de büyük bir kesinlikle hayır diye itiraz ediyordum. Şu an aklıma gelen tek çıkış yolu bu. Boş vereceğim mecburi hizmeti falan ikimizde paşa paşa gidip sınavlarımıza çalışacağız. O bana kalan ev senelerdir boş. Para sıkıntısı da yok. Ki olsa ne olur, iş verecek insan çevremde var. Aklıma başka hiçbir şey gelmiyor."

Kaşları havalandı sanırım *ciddi miyim* diye bir bana baktı. "Bu kızı yanında götüreceksin ve beraber el bebek gül bebek sınavlarınıza çalışacaksınız öyle mi? Kimse de rahatsız etmeyecek, kızı almayacak? Sen beyninin bir kısmını fakülteye mi bağışladın mezun olmadan önce?"

"Kız reşit," dedim anında. "O istemediği sürece polisin müdahale etme hakkı yok. Kaçırmıyorum, daha düzgün bir hayat için yanımda götürüyorum."

Başını iki yana salladı. "Hayır hayır sen tamamını bağışlamışsın. Efsun kendine gel. Sence o kızı senden polis mi alacak? Polis işin içine girecek son kişi bile değil! Ailesi, evleneceği adamın ailesi. Urfa'nın sınırlarından bile çıkamazsın. Hadi çıktın diyelim, İzmir'de yine bulurlar seni. Sen olayın ciddiyetini gerçekten kavrayamadın. Buldukları yerde sana ne yaparlar düşünmek bile istemiyorum. Bas bas bağırarak kızın başına gelen her şeyi anlatmışsın koca konakta. Aşiretleri birbirine düşürdün. Şu an nasıl bir konumdasın farkında mısın? İki koca sülale birbirine girmiş olabilir, kan dökülmüş olabilir. Ve tüm oklar seni gösteriyor. Her şeye sen sebep oldun. Şu an var ya vampir gibi kanını emmek istemiyorlarsa bir bok bilmiyorum."

Ellerimi cayır cayır yanan yanaklarıma bastırdım. "Üç maymunu mu oynasaydım? Mikrofon versen şu an çıkar koca şehre beddua ederim. Aklım almıyor. İnsanlar nasıl susuyor aklım almıyor. O konakta bir kere baksan

kızın yüzüne anlarsın ya. El kadar çocuk bile anlar bir şeyler. Yine olsa ne yine yaparım!"

Kollarını iki yana açtı." Ona ne şüphe Efsun Zorlu? " dedi sinirle.

"Savcılıktan tanıdık lazım." dedim aramıza sessizlik girmeden.

Mimikleriyle abartılı bir tepki verdi. "O neden?"

Elim kısa bir an telefonuma gitti nedensizce. "Hastaneye güvenmiyorum. Rapor yok edilebilir. Her ihtimali düşünmem lazım. Şu an olay polise bildirildi mi o konuda bile emin değilim. Her şey şüpheli her şey. Tek güvencem tüm raporların kopyasını almam."

Daha ne kadar şaşırabilir diye düşünürken tekrar şaşırarak bana döndü.

"Bu yasal değil!" dedi sanki ben bilmiyormuşum gibi.

"Biliyorum." dedim kısık sesle.

"Meslekten men bile edilebilirsin. Sen cidden aklını kaçırmışsın!"

Kollarımı iki yana açtım. "Başka çarem yoktu. Kimseye güvenemezdim. Bende güvende. Korktuğum şey olursa ben değil başhekim düşünsün meslekten men edilmeyi. Bir çıksa şu tutuklama emri, en azından bir şey yoluna girecek."

Başını avizeye çevirip ağzının içinde bir şey geveledi. "Bu kızın ifadesi alındı mı?"

Tereddütsüzce "Evet," dedikten hemen sonra, duraksadım. Gözlerim kısılırken benden gidecek olan bakışlarını durdurdu o da kıstı gözlerini.

"Bilmiyorum. Bana alındığı söylendi ama ben yanında değildim. Bir saniye bir saniye," dediğimde kafamdaki taşlar yerine oturmaya başlamış gibiydi.

"Bu tarz vakalarda rapor falan beklenmez zanlı direkt tutuklanır diye biliyorum ben." Burcu tamamen bana dönerken eliyle ağzını örttü. "Olay polise taşınmamış olabilir mi?"

Benim hiç aklıma gelmeyen ihtimali dile getirirken ayağımı öfkeyle yere vurdum. "Olabilir! Ben nasıl şüphelenmedim bundan?! Salak gibi kim ne derse inanıyorum günlerdir! Zeliha'nın ifadesinin alınıp alınmadığını öğrenmemiz lazım."

Elini yumruk yapıp koltuğun kenarına vurdu. "Her şey şaka gibi her şey," dedi hayretle. Dizi senaryosu okusak senarist için *vay anasını* derdim. O derece planlanmıştı. " Olayı direkt polise taşımak en mantıklısı. Tabi varsa ve senin bu şekilde raporları kopyalamanı göz ardı edebilecek tanıdık bir polise."

Aklımda hiç beklemediğim an canlanan simayla gözlerimi kısıp tek kaşımı kaldırdım. Koşar adım çantama doğru giderken, halıya takılıp uçarak vardım çantaya.

"Ne oldu?" diye sordu benim garip hareketlerimi izlerken. Çantamın küçük bölmesine sıkıştırdığım beyaz kağıda ulaşmaya çalışıyordum. Şükürler olsun ki doğru hatırlamış ve bu kağıdı atmak gibi bir saçmalığa girmemiştim.

Alt dudağımı dişlerimin arasında ezerken "Aslına biri var," dedim kağıttan gözlerimi ayırmazken. Ayaklanıp yanıma vardığında sesli bir şekilde kağıdı okudu.

"Yavuz. Yavuz kim?"

Ensemde nefesini hissettiğim Burcu'ya döndüm yavaş bir hareketle. "Asker. Yani astsubay. Aynı zamanda hastam. Aynı zamanda bana yürüyor ama ben adama gram yüz vermedim, hatta terslediğim bile oldu."

Bedenimi kaplayan pişmanlıkla tekrardan yere çökmek istedim.

"İşimize yarar mı?" diye sordu kağıda bakmaya devam edip.

"Numarasını cebime sıkıştırırken her türlü ihtiyaçta arayabileceğimi söylemişti. Ben de boş boş adama bakmıştım içimden *yav ne ihtiyacı yav* derken."

Kafasını kaşıdı birkaç saniye. "Hee anladım. Hiç mi yüz vermedin?"

Kısa bir an düşündüm ama bu tahmin edilenden de kısa sürdü. "Son konuşmamızda bir daha gelirse onu eli ağır hemşireye teslim edeceğimi söyledim. İşin doğrusu gelmemesini. Aslında adam yakışıklı geçici bir flört için de çok uygundu ya da tatlı bir kur. Ama anında işi ciddiye bindirecek bir hali olunca Efsun bulaşma dedim kendi kendime. Allah kahretsin beni ya. Gerçekten Allah kahretsin."

Dudaklarını öne doğru büzdü. "Yapacak bir şey yok, riske atamayız o ihtimali. Ufakta olsa bir zaafiyet varsa kullanacaksın. Olayın sana dönmemesi lazım. Bence görmezden gelip o ayrıntıyı, yardımcı olur."

Benim de içimden geçen buydu. "Bence de," gözüm saate kaydı. Çok erken sayılmazdı. Hava da kararmıştı.

"Yarın sabah görüşüp şu benim düğünü basma ayrıntım hariç her şeyi anlatayım.Elbet vardır emniyetten tanıdıkları. Bakalım başhekim bir şeylerin üstünü mü kapatıyor yoksa başka bir şey mi var. Bir tutuklansa o. Çocuklarının derdine düşseler kısa zamanda olsa beni unutacaklar. Bana zaman kazandırır bu, o an da ne halt yapacağımı düşünürüm." seslice nefesini bırakıp başını salladı çaresizce.

Banyonun kapısının açılma sesini duyarken ikimizde oraya döndük. Zeliha ıslak saçlarıyla, özüne dönmüş bir şekilde kapıdan çıkarken ona doğru ilerledim. Ben konuşmadan o sordu.

"Hastaneleri aradın mı?"

Başımı sallayıp ıslak saçlarını geriye doğru attım."Aradım. Öyle bir vaka gelmemiş hiçbirine. Olsaydı bir şey şimdiye giderlerdi. Daha fazla düşünme o ihtimali."

Saçlarıyla ellerim ıslanırken "Hadi gel saçlarını kurutalım." dedim gözüm Burcu'ya kayarken. Banyoya yönelip saç kurutma makinesini bana uzattı. Zeliha'nın üzerinden çıkan şeyleri koyduğu mavi torbayı işaret ederken "Çöp mü?" diye sorduğunda başımı salladım.

"Tamam atarız bir ara. Şu odada kalabilirsiniz biriniz. Diğerinize de benim odamı hazırlarım."

Başımı iki yana sallarken saç kurutma makinesini aldım. "Gerek yok, ben salonda uyurum." der demez Zeliha söyleyip söylememekte emin olmadığı ya da çekingen bir tonda dahil oldu.

"Yanımda kalsan olur mu?"

Yetim bir çocuğun babalar gününde annesine sığınışını; hem yetim hem de öksüz bir çocuğun bir köşede sessizce izlemesi kadar acımasız geldi o an bana bu cümlesi.

İkimizde ona dönerken içimin acıdığını hissettim. Acaba bir daha bırakırım diye düşünüyor muydu? Korkuyordu.

Başımı salladım. "Olur," dedim gülümserken odayı işaret edip. "Aynı odada kalırız. Önce saçlarını kurutalım ama olur mu?" derken ikimizde odaya yöneldik.

Burcu "Bende yiyecek bir şeyler hazırlayayım o zaman." diyerek yanımızdan ayrıldı. Bulduğum prize taktım fişi. Makyaj masasının önündeki alçak yere otururken Zeliha aynadan göz göze geldik.

Gözleri devamlı olarak doluydu. O an elimden sadece gülümsemek geldi hafifçe. Saçlarını yavaş yavaş okşarken "Her şey düzelecek." dedim buna tam anlamıyla inanarak. En zorunu atlatmıştık sanki. O düğüne engel olmuştuk.

"Düzelecek mi?" diye sordu tekrardan inanmak ister gibi. Aşama kat etmiştik. O ilk hastane odasındaki kadar çaresiz değildi. Başımı salladım hızla.

Sana söz Zeliha bu işin sonunda her şey düzelecek.

⏳⏳⏳

"Kısa zaman önce; eşinin hamilelik haberini seksen milyondan sonra öğrenen Savaş Göksun ve eşi dün gece Arnavutköy'de bir balık restaurantından çıkarken görüntülendi. Düğünden sonra ilk kez görüntülenen gözlerden uzak çift ikiz bebek heyecanlarını sadece starlıfe kameralarıyla paylaştı. Güneş Göksun'un muhabirlerimizle olan samimi sohbeti bakın nasıl gülümsetti. Ekrem Göksun'un torunları için alacağı konuşulan sekiz milyonluk yalı için Savaş Göksun ne açıklama yaptı? Güneş Göksun eşinin neyinden şikayet etti? Halil Sezai yeni çıkacak albümü için ilk kez konuştu. Hakan Sabancı gönlünü hangi sosyetik güzele kaptırdı. Starlife gece turumuz başlasın."

Boyunun tamamı bacaktan oluşan ve bunu giydiği elbiseyle gözler önüne seren muhtemelen bilmem kaç yılının misturkey güzeli olan spikerden dikkatimi dağıtan şey Burcu'nun önüme koyduğu kupa olmuştu.

"Gerçekten merak ediyorum Hakan Sabancı'nın sosyeteden si-"duraksayıp boğazını temizledi. "sevişmediği kadın kaldı mı?"

Gözlerimi kırpıştırırken dalgın bakışlarım televizyondan onu buldu. "Efendim?"

"Diyorum ki," derken kahvesinden bir yudum aldı. "Adam tişört değiştirir gibi hayatındaki kadını değiştiriyor. Şaka gibi. Tadına bakmadığı kimse kalmadı."

Omuzlarımı kaldırıp indirdim ve gözüm gönülsüzce kahve kupasına kaydı. Almaya üşeniyordum ama içsem başıma iyi gelecek gibiydi.

"Adam bekarlık sultanlıktır lafının et kemik hali. Yaşayamadığımız hayatı yaşıyor."

Herhalde fazla büyük bir yudum almış olacak ki ağzını yelledi telaşla. "Yok valla ben çok memnunum. Okulda otuz sekiz tane bana aşık erkek çocuğum kırk iki tane de bana hayran kız çocuğum var. Kurban olayım onlara. Yüzünü gözünü ısırdıklarım. Bekarlık bana da böyle sultanlık."

Bu sevgisine gülümsedim. Üç yıldır buradaydı. Branş öğretmeni olduğuna göre muhtemelen üç yıldır okutuyordu hemen hemen aynı öğrencileri.

"Ne oldu niye öyle baktın senin hastanedekilerle aran kötü mü? Yok mu yüzünü gözünü ısırmak istediğin birileri?"

Alayla güldüm. "Acildeki uzman doktorlardan biriyle aram fena bozuk adam bana takmış durumda, başhekim beni bugün odasından kovdu, hemşirelerden birine de bugün fütursuzca bağırdım, sekreterle de çok

muhteşem olduğum söylenemez. Zeliha desen kaçıncı hastam olduğunu bile söyleyebilirim ve şu an başımıza gelene bak." başımı geriye attım ofladım.

"Urfaaaaaa bana iyi geleceğini düşünmüştüm ." diyerek isyankar bir sesle konuştum. "Şimdi de buraya gelerek senin de başını kısmi olarak belaya soktum." kahveme sonunda dayanamayıp uzandım. "Üstelik filtre kahve hiçbir yerde yok. Sipariş verdiğim makine de daha gelmedi. Günde kaç kere içtiğim kahveyi şimdi içemiyorum." özlemle bir yudum alıp gözlerimi yumdum. Bütün dil tomurcuklarım hissetsin diye duraksadım bir süre. O kadar özlemiştim ki.

Aniden gözlerimi açarken sessizce beni izleyen Burcu'ya baktım. "Burcu eğer ki biraz olsun içinde bir huzursuzluk varsa söyle. Mecbur değilsin. Yemin ederim ki alınmam. Asla kötü bir şey düşünmem. Bir şekilde bulurum koca şehirde bir yer. Tekrar söylüyorum alınmam."

O an hiç beklemediğim şekilde geri dönüş aldım. "Çünkü ben şu an seni istemediğimi söylesem bana gram kırılmayacak kadar aramızdaki samimiyeti kaybettik değil mi Efsun?"

Kaşlarım havalanırken ilk ne söyleyeceğimi şaşırdım. "Ben öyle bir şey söylemedim." diye gevelerken başını iki yana salladı.

"Efsun mecbur kalmasan doğru dürüst görüşmeyecektik bile. Sana yalvardım yeni eve ne gerek var gel beraber yaşayalım diye. Ya da gel yanıma beraber ev kurarız sana yanımda kalırsın o zamana kadar diye. Böyle olmamalıydık. Çünkü hala ne zaman eski de kalan birini görsem seni bana soruyorlar. Peki biz ne yaptık yıllardır birkaç arama dışında? Çok şey değişmiş, okulu kazandığını bilmek dışında neyden haberim oldu? Her aradığımda zorla konuştun benimle resmen, ona rağmen her defasında arayan oldum."

Bunları kızgınlıkla söylemiyordu. Farkındaydım. Bana verdiği sitemden başka bir şey değildi.

"O şekilde toparlanacağımı düşündüm. Bak toparlandım da. Kötüydüm, devam etseydi samimiyetimiz benden nefret edecek konuma bile gelebilirdin. Yalnız kalmam gerekiyordu."

Hayır hayır der gibi başını iki yana salladı. "Toparlandım deme. Hala gözlerine bakınca bir şeyleri anlayabiliyorum. Zeliha'da neyi gördüğünü farkında değil miyim sanıyorsun? Eğer ki normal bir çocukluğun olsaydı bugün gidip o manyaklığı yapar mıydın? Her şey sen kendinle getirmesen de seni takip ediyor. Bak aynı görev yerindeyiz."

Gözlerimi ondan kaçırırken dudaklarımı birbirine bastırdım. "Geçmişten konuşmak istemiyorum," derken bardağı içim kan ağlaya ağlaya bıraktım sehpaya. Ayaklandım. "Yarın çok uzun olacak ve ben çok yorgunum."

Benden gözlerini alıp televizyona baktı. Kıstığı sesi açarken ben odaya doğru ilerlemeye başladım. "Kaç sen." dediğini de duymuştum.

Kapıyı yavaşça Zeliha uyuyordur diye açarken ışığın açık olduğunu fark ettim. Girişimi beklemediği ve sandığımın aksine uyumadığı için hafifçe irkildi, beni fark eder etmez eli gözlerine gitti.

Gözyaşlarını silerken kısa bir an duraksadım. Hiçbir şey söylemeden yatağın diğer ucuna girerken yorganı dizlerime örtüp sırtımı başlığa yasladım. Gözüm tavandaki ışıktayken o an ikimizde aynı anda aynı cümleyi kurduk.

"Işığı kapatmasak olur mu?"

Bakışlarımız birbirini bulurken aynı anda başımızı salladık. Bir süre sessizce bakıştıktan sonra içimi ezen bir şey yaptı. Bana döndü ve başını dizime koydu. İlk birkaç saniye ne yapacağımı bilemezken ellerim yavaşça kurutup taradığım saçlarına gitti.

"Yarın olayı polislere bildireceğim. Bir arkadaşım yardımcı olacak bize. Aynı zamanda muhtemelen başhekim davalık olacak. Gereken belgeler alınacak ve onlar çıkmadan senin ifadenle tutuklama emri çıkacak. Bir iki güne elini kolunu sallayarak dolaşmayı bırakacak o şerefsiz."

Sessizce beni dinlerken gözyaşları üzerimdeki ince kumaşa akıyordu. Görmesem de hissediyordum.

"Her şey bitti sandım." dedi kısık sesle. Bakışlarım onun bedenine devrildi. Her şey yeni mi başlıyordu bilmiyordum ama hiçbir şey bitmemişti bundan emindim.

"Ben bilseydim seni götüreceklerini gitmezdim. Çok pişman oldum. Yemin ederim ki gitmezdim. Bırakmazdım seni."

Başını salladı burnuna kadar süzülen göz yaşını silerken. "Biliyorum ama bekledim. Bulursun sandım bizim evi. Gözüm hep kapıdaydı. Hani geleceğim demiştin ya, her çalan kapıyı sen sandım."

Saçlarının arasında dolaşan parmaklarım duraksadı. O pişmanlık tekrar nüksetti. Bulmalıydım da. Bir şekilde ulaşmalıydım ona.

"Bulacaktım. Ama tutuklama emri çıkmadan gelirsem sizin eve çok dikkat çekeriz diye düşündüm. Ben çıkıp gittikten sonra sana zarar verirler diye korktum. Alamadım o riski. Ben beklerler sandım. Sen daha yeni

intihar etmişken evliliği düşünecekleri gelmedi aklıma. Ve sen çıkmadan hastaneden ifadenin alındığı söylendi bana. Bilemezdim böyle olacağını."

Burnunu çekti, birkaç saniye sessizce soluklarını dinledim. "Sen de abim gibi gelmeyeceksin sandım. O gelinlik bana giydirilene kadar bekledim ikinizi de ama en çok seni. Söz vermiştin bana, yabancı da olsan geleceğim söz demiştin. Geldin de."

Kaşlarım havalandı sırtımı geriye yasladım. "Abin," dedim aklımı kamçılayan merakla. "Neredeydi, neden gelmeyecekti?"

Sırt üstü yatar konuma gelip tamamen bana baktı. "O Urfa'da yaşamıyor. Evlenmemi istemiyordu. Kabul de etmedi o düğünü. Çok konuştu benimle vazgeçirmek için ama en sonunda sırtını döndü bana. Bir daha yüzünü bile göremem sanıyordum."

Bakışlarım daha da garip bir hal alırken dikleştim. "O ne demek?" diye sordum. "Abinin hiçbir şeyden haberi yok muydu? Neden ona anlatmadın? Neden yardım istemedin ondan?"

Ellerini yüzüne kapatırken yanaklarını sildi. "İzin vermediler ki," dedi çenesi tir tir titrerken. "İzin vermediler. Benim sevdiğimi söylemişler, evlenmek istediğimi söylemişler. İzin vermezlerse kaçacağımı adlarını çıkaracaklarımı söylemişler. Benden önce olayı öyle bir anlatmışlar ki benim ağzımı açmama izin bile vermediler. Ne zaman konuşsam abimle ağzımı açtırmadılar. Gel diye yalvarmaktan başka çarem olmadı. Gelseydi anlardı, görürdü bir şeyleri ama o karşı çıktığı için gelmedi. Koca ailede benim yanımda olacak tek kişi vardı o da hep yoktu. Senelerdir yok. Evde bana insan gibi davrandıkları tek zaman onun olduğu zamanlardı o da gelmiyordu zaten. Ne zaman ona bir şeyleri söylemeye çalışsam, anlatmaya çalışsam o gittikten sonra bedelini çok ağır ödedim. O da hep gitti. Konuşamasam da her *gitme* dediğimde anlar sandım ama hiç anlamadı. Günün sonunda hep gitti. Onun eksikliğini hep benden çıkardılar,"

Zeliha'nın eline bir bilet tutuşturmuşlar, üzerine sadece gidiş tarihini yazıp onu zorla o otobüse bindirmişlerdi. Dönüş tarihinin yanı boştu.

Olay yavaş yavaş bir aile meselesine dönüşürken merakıma yenilmeye devam ettim. "Neden? Abinle ailen arasındaki sorun neydi? Seni neden yanında götürmedi?"

Yüzünde buruk bir tebessüm oluştu kısa süreli. "Hep böyleydi. Bizimkiler ne kadar düşkün de olsalar ona abimin yolu hep başkaydı. Hep uzaktı bizden. Hep mesafeliydi. Annem her gittiğinde arkasından günlerce

ağlar," durdu söylediği şeyi düşünür gibi oldu, o gülümseme büyüdü. Bunun bu kadar acı vereceğini hiç düşünmemiştim.

Kızına kör olmayı seçen anne, oğluna günlerce ağlamıştı kızının gözü önünde.

Duyduklarım yüzümde nasıl bir ifade oluşturdu bilmiyorum ama sadece baktım ona. Koskocaman bir aile vardı. Benim ömrüm boyunca sahip olduğum insanların kaç katı kadardı bilmem ama bu kalabalık o kadar kuruydu ki. Küçücük bir kızı hepsi birlik olup harcamıştı, ne gören olmuş ne de görmesine rağmen sesini çıkaran.

"Artık kimsenin gücü yetmeyecek," dedim alnına dökülen saçlarını geriye doğru iterken. "Önce o adamın cezasını çektiğini göreceksin sonra da okulun. Sen değil miydin okuyacaktım diyen? Okuyacaksın. Ben de senin arkanda olacağım. O üniversiteyi kazanırken de, kaydını yaptırırken de mezun olurken de. Kimse olmasa da yanında, ben tam yanında olacağım. Arkanda değil yanında. Geçecek biliyorsun değil mi bunlar? Hepsi bitecek. Seneler sonra konusu bile açılmayacak, aklına bile gelmeyecek. Ben o zaman da yanı başında olacağım. Yanında olmasını isteyeceğin insanlar bile gelmeyecek aklına."

"Neden?" dedi yüzümü incelerken." Niye bana yardım ediyorsun? Neden canını tehlikeye atacak kadar yardım ediyorsun bana?"

Belki de başından beri aklını kurcalayan soruları dile getirirken başımı ona doğru indirdim.

"Okuduğum bir kitapta şöyle bir cümle geçiyordu; *ayın on beşi karanlıksa on beşi mutlaka aydınlıktır.* Sana karanlık kısmı yaşatmışlar, sıra diğer on beşinde. Ben diğer on beşe geçerken elimden biri tutmuştu. eli hala elimde. Ben başkasının elini tutana kadar da bırakmaz. Çok yük oldum ona, artık başkasının elinden tutup yükümü almam lazım ondan. Geleceğim söz dedim geldim, öbür on beşi yaşayacaksın söz diyorum şimdi de. İnanıyorsun değil mi Zeliha? İnanıyorsun bana?"

O an vereceği tepkiyi kaçırmamak için pür dikkat ona bakarken beni çok uzun süre arafta bırakmayıp başını salladı.

"Düzelecek," dedi kendini de inandırmak ister bir tavırla. Başını salladı konuşurken. "Önce ondan kurtulacağım, sonra sınıf öğretmenliğini kazanacağım."

Dudaklarım uzun süreden sonra samimi bir şekilde kıvrıldı. Başımı salladım. "Kazanacaksın. Bunun için elimden gelen her şeyi yapacağım. Gerekirse sabaha kadar ders çalışacağız ama olacak. En iyi yerde

kazanacaksın. Herkese inat, kazandığın günü hayal edebiliyor musun? Bütün gece elimizde telefon ÖSYM'nin sayfasını yenileyeceğiz," derken gözlerinde ilk defa bir parıltı gördüm. Bunda yaşların da payı vardı belki ama kuru da olsa yine görecektim bu ışıltıyı.

Zeliha hayal kurabiliyordu hala. Bu çok güzel bir şeydi. Tek bir insan bile hala hayal kurabilen birinin öldüğüne beni inandırmazdı.

"İki yıldır bir gün önce açıklıyorlar." dedi söylediğim şeyi hayal ettiğini sesine apaçık yansıtırken.

Gülümsedim. "Ben çok takıntılıyım kesin senden önce ben görürüm. Gıcığım da, kesin kandırırım seni kazanamadın diye başta."

Hafifçe güldü. "Ben de hemen inanıp ağlarım." dediğinde kıkırdadım.

"Ben de hemen üzülüp söylerim. Ohoo ama ağız tadıyla şaka da mı yapamayacağım?"

İkimizde aynı anda gülerken ben devam ettim. Onun güldüğünü görmek içime koca kova soğuk su döküyordu.

"Asıl zor olan kısmı tercih zamanı. Sınava girmekten daha stresli. Kazansan bile o dönemde kanser olmamak elde değil. İzmir'i de yazarız değil mi?"

Hafifçe durgunlaştı. "Ama orası çok yüksekti. Kazanama-"

Parmak uçlarımı dudaklarına bastırdım. "Haydaaa," derken ciddi bir ifadeyle ona baktım. "Kazanmanın yarısı inanmaktır. İstediği kadar yüksek olsun, bir tıp mezunuyla sınava hazırlanacağını unuttun mu? Hem İzmir'de yaşamıyorsan okuyabileceğin en zirve yer İzmir'dir bu ülkede. İzmir dışında bir yerde okursan yazık olur o yıllarına. Kazanırsan orayı o kadar çok yer var ki gezeceğimiz." derken sesim kendimden geçmişti sonlara doğru.

"Yoksa sen İzmirli misin?" dedi heyecanla.

Başımı salladım hızlı hızlı. "Kütüğüme kadar İzmirli hem de. Tabi hala başka şehir dersen saygı duyarım ama yani çok şey kaçırırsın benden söylemesi."

Sadece gülümsedi, dolu dolu. İçten. O kurduğu hayallerin mutluluğunu, ben onu ilk defa gülümsetebilmenin mutluluğunu beslerken yüzümde derince bir nefes aldım. "Uyuyalım mı artık? Yarın uzun olacak."

Dizlerimden kalkıp yorganın altına girerken yüz yüze gelecek şekilde uzandık. İlk gözlerini yuman ben olmuştum. Birkaç dakika oldu olmadı ben sabaha kadar süreceğini sandığım sessizliği bozdu.

"Efsun abla," derken kısık sesle, ağırlaşmış gözlerimi açmadan cevap verecektim ki o devam etti.

"Hiçbiri gerçek olmayacak biliyorum ama," durdu, ben gözlerimi açmaktan tamamen vazgeçtim . "hayalini bile kurmayalı çok uzun zaman olmuştu. Teşekkür ederim."

⏳⏳⏳

"Kendi evinizmiş gibi davranın, ben ders çıkışı direkt geleceğim. Çıkınca evden anahtarı almayı sakın unutma. Giderken Zeliha'yı da götürecek misin yanında?"

Çantasını ona uzatırken başımı salladım. "Evde tek bırakamam ne olur ne olmaz. Birazdan Yavuz'u arayacağım. Nereye çağırırsa artık. Bir askerin yanında kimse bir şey yapamaz bize."

Başını sallarken üzerime baktı.

"Çok yakıştı bu sana! Çok özlemişim ortak giyinmeyi." yanaklarımdan öperken ceketinin altında kalan saçlarını kurtardı.

"Beni gün içinde mutlaka ara. Zeliha nasıl bu arada onu sormayı unuttum?"

Son soruda sesini kısmış hafifçe kaldığımız odaya bakmıştı. "Dün gece defalarca kez sıçrayarak uyandı. Kabus gördü muhtemelen. Uyurken de ağlıyordu. Sabah fark ettim gözünün altındaki kısım sırılsıklamdı. Psikolojisi altüst. Benden bile korktu bir ara."

Dudaklarını öne doğru büzdü. "Sağlam bir psikolojik desteğe ihtiyacı var. Hem de gecikmeden. Kendi kendine toparlanmaya kalkarsa ne zaman kötü bir şey başına gelse psikolojik olarak direkt bu olayın artçısını yaşayacak. Daha çok küçük."

Ben de kapıya döndüm. "Farkındayım. Şu birkaç gün geçsin, nasıl bir yol izleyeceğimize karar verelim İzmir'deki hocalarımla konuşacağım. Elbet yönlendirirler beni birine."

Başını sallayıp yanaklarımdan öptü tekrardan. "Tamamdır kuzum. Sen bugün git bir o askerle bir konuş. Gerisini akşam düşünelim. Elbet bir yol buluruz," benden tam ayrılmadan elimi yanağıma koydu.

"Efsun belki dışarıdan çok hoş bir şeymiş gibi durmuyor ama askere yakın davran. Bak riske atamazsın kendini. Ne bileyim iki gülümse böyle ketum ketum bakacağına ya da en iyisi ağlamak. Erkekler dayanamaz böyle şeylere. Biraz gözyaşı dök yaptığın şeyin yasak olduğunu söyleyip konuyu oraya getirirse. Mazlum mazlum bak, ne bileyim gerekirse dişiliğini kullan,"

Gözlerimi irice açtım." YUH!"

Kafasını iki yana sallayıp *neee* der gibi baktı. "Ne yuh Efo? Başkasını için canından vazgeçiyorsan kendin için de bir boklar yaparsın. Dişiliğini kullan derken ne bileyim efsunlu efsunlu bak. Olmadı iki kur falan. O da olmadı kırılgan bir çiçek gibi davran.Yapma şimdi tekelden sigara alırken kimlik istemesinler diye gayette yapıyorduk bunu. Aynı zaman ilk alkol deneyimimiz de çok legal değildi. Mesleğin senin her şeyin farkındasın değil mi? O riske giremezsin şerefsizin birinin yaptığı yüzünden."

Nefesimi verdim yüzüne doğru. "Tamam git hadi geç kalacaksın. Halledeceğim ben."

Yanağımdan makas alarak kapıyı açıp çıktı. Zeliha'nın kaldığı odaya doğru gidip başımı içeri uzattım. Ayaklarını yataktan sarkıtmış şiş gözlerle halıyı izliyordu.

"Günaydın." derken beklemeyecek olacak ki irkildi ama kısa zamanda toparlayıp karşılık verdi.

Odadaki tekli koltuğu işaret ettim. "O kıyafetleri giyebilirsin. Bir şeyler atıştırıp çıkmamız lazım. Yavaştan hazırlan istersen sen." başını sallarken kapıyı arkamdan örtüp salona doğru ilerledim.

Elim masadaki telefonuma ve kağıda uzanırken numarayı yazıp karşıdaki aynadan kendimle göz göze geldim.

"Merhaba Yavuz Bey ben Efsun." kafamı iki yana salladım. "Olmadı bu," boğazımı temizlerken "Merhaba Yavuz Bey ben doktor."

Yüzüm buruşurken yanaklarımı şişirdim. "Doktor ne Efsun? O da olmaz. Merhaba Yavuz Bey, ben doktor Efsun."

Gözlerimi kıstım, bu işimi görürdü. Numarayı çevirmemle kapının çalınması bir oldu. Henüz daha çalmadan kapatırken üzerimdeki uzun hırkayı aşıp kotumun arka cebine koydum telefonu.

"Geldim," derken gözüm Burcu'nun unuttuğu eşyayı arıyordu. Eskiden de böyleydi ne zaman evden çıksa en az bir kere geri dönmek zorunda kalırdı.

"Hala mı unutuyorsun?" diye söylenerek kapıyı açtığım sıra göreceğim tek kişinin Burcu olmasını bekliyordum. Sayamayacağım kadar çok; dün o konakta gördüğüm tiplere benzer adamlarla burun buruna kalmak aklımdan geçecek son şey bile değildi.

Korkuyla kapıyı geri kapatmaya yeltenirken; ben bütün bedenimle en öndekiyse eliyle buna engel olmaya çalıştığı sıra "Zeliha kapını kilitle!" diye bağırdım.

Zeliha odadan çıkarken tüm kuvvetimle kapıyı açmalarına engel olmaya çalışıyordum. Olur da biri duyar diye apartmandan "YARDIM EDİN!" diye haykırırken tüm gücümle, "Zeliha gir odaya kapıyı kilitle!" diye bağırdım tekrardan.

İkilemde kalıp benle oda arasında gidip gelirken "ZELİHA HADİ!" diye haykırdım gücümüm son demlerindeyken. Zeliha odaya doğru koşarken dışarıdaki bedenlerden biri tüm gücünü kullandı ve benim geriye savrulup duvara çarpacağım kadar sertçe itti kapıyı.

Sırtımın tüm ağrısına rağmen kısa sürede tekrardan dikleşirken onlar evin için doluşmuşlardı bile. Apartman boşluğuna doğru "YARDIM EDİN!" diye haykırdım boynumdaki tüm damarlar belirginleşirken.

İkinci bir bağırışım olmadan biri ağzımın ortasına öyle bir vurdu ki bütün feleğim şaştı. Anında geriye savrulduğumda ağzımın içine dolan kan tadıyla bütün dişlerimin döküldüğünü sandım. Çenem, ağzım, yüzüm o kadar kısa sürede uyuştu ki acı bütün başıma yayıldı.

Elimi ağzıma götürecek kadar bile vaktim olmadı çünkü bana vuran kişinin adımlarının yönü Zeliha'nın odasıydı. Ayağımı adımlarının önüne koyarken "Seni mahvederim!" diye bağırdım ama öyle bir ağrıydı ki ağzımdaki dudaklarım zımparalanmış gibi hissediyordum.

Ayağım işe yaradı ve dengesini kaybetti. Düşmedi belki ama zaman kazandırdı. Ben tam yakasına yapışacağım vakit arkadan biri kolumdan tutup beni geriye doğru çekti. Ben bir kişiyi engelledim ama bu diğerlerine engel olmadı. Birkaç kişi o odaya doğru ilerlemeye başladığında kalbimi ağzımdan kusacağım sandım.

"SİZİ MAHVEDERİM! UZAK DURUN ONDAN! ZELİHA SAKIN AÇMA KAPIYI!" diye yırtınmaya devam ettim. Bir Allah'ın kulu dahi sesimi duymuyor muydu?

"BIRAK!" diye haykırdım çırpınırken. Zeliha'ya doğru giden adımlarına taş koyduğum beden dengesini düzelttiği gibi öfkeyle bana döndüğünde "Seni var ya," diyerek elini yüzüme doğru kaldırdığı vakit refleks olarak daha çok geriye çekilmeye çalıştım. Darbesinden beni kurtaran şey kapının gerisinden gelen ve ben hariç herkesin hareketlerini duraksatan bir kükremeyi andıran ses tonu oldu.

"SENİN O ELİNİ KOPARIR KÖPEKLERE YEDİRİRİM ŞEREFİNİ SİKTİĞİM!"

Anında beni tutan eller gevşedi. Belki ben de o an Fetih Karadere'ye döndüm ama bunu o kadar kısa tuttum ki, biraz önce bana vuran kişinin

önce kasığına var gücümle tekme atıp hemen ardından suratına yumruğumu tüm hırsımla geçirdiğimde asla beklemediği bu darbeyle ağzından garip bir ses çıktı. İnşallah çenesi kopmuştur.

Ama onu asıl yere seren Fetih Karedere'nin yarı uçarak yüzüne geçirdiği bilmem kaç yumruğa bedel vuruşu olmuştu.

Fetih Karadere'yi iki bölümdür ağzınıza bal çalıp sona, tek bir sahneye koyuyorum ama bir sonraki bölüm sahne devamı olacak merak etmeyin.

Var mı şu kısım olmuyor, şu kısmı geliştirmelisin, şurası çok sıkıyor ya da burası gayet iyi hiç bozma diyebileceğimiz yerler? Hazır daha çok başındayken toparlayalım. Kurgunun içine daldıkça zorlaşabilir. Bu şekilde yorumlarınızı bekleyeceğim;

Bir sonraki bölüme kadar kendinize iyi bakın. Sizi seven biri var burada ❤

#SerçeyiÖldürmek 🕊

IV- "Sırtı Dönük Namlular"

"SENİN O ELİNİ KOPARIR KÖPEKLERE YEDİRİRİM ŞEREFİNİ SİKTİĞİM!"

Anında beni tutan eller gevşedi. Belki ben de o an Fetih Karadere'ye döndüm ama bunu o kadar kısa tuttum ki, biraz önce bana vuran kişinin önce kasığına var gücümle tekme atıp hemen ardından suratına yumruğumu tüm hırsımla geçirdiğimde asla beklemediği bu darbeyle ağzından garip bir ses çıktı. İnşallah çenesi kopmuştur.

Ama onu asıl yere seren Fetih Karadere'nin yarı uçarak yüzüne geçirdiği bilmem kaç yumruğa bedel vuruşu olmuştu.

Biraz önce beni tutan kollar tamamen ayrıldı üzerimden. Geri çekilirken istemsizce bir adım, gözüm yerdeki adam ve üzerinde olan Fetih Karadere'deydi. Avucumun içini acıyla alt dudağıma bastırdım. Dilimle dişlerimi bile kontrol ettim.

"Ben bulduğunuz gibi bana haber vereceksiniz demedim mi lan?" diye haykırdığında öyle bir yumruk daha geçirdi ki yüzüne aniden burnundan kan fışkırdı etrafa. Burnu kesin olarak kırılmıştı.

Elim daha ağzımdayken tek bir adım daha geri çekildim. Aniden bana vurduğu eli mi bilmem birini ayağının altına alıp ezdi. Acı dolu, yoğun bir inleme eve yayılırken hepimiz durmuş bunu izliyorduk.

"SEN NASIL EL KALDIRIRSIN KADINA OROSPU ÇOCUĞU?" ardından üçüncü darbe de gelirken daha fazla bu görüntüye tahammülüm kalmamış olacak ki sırtımı döndüğüm gibi aynada göz göze geldim kendimle.

Dudağım patlamıştı. Çeneme kadar sızan kanı parmak ucumla temizlemeye çalışırken dudaklarımı kıpırdatmaya çalıştım.

"Ben size içeri girmeyeceksiniz bana haber vereceksiniz dedim mi demedim mi lan?" diye tekrar bağırdığında sesi zaten zonklayan başımda yankı yaptı.

Bir darbe sesinden sonra adamın boğuk sesiyle gözlerimi yumarken midemden ağzıma bir şey yükseldiğini hissettim.

"Elini koparır diğer elinle hayvanlara yem ettiririm pezevenk!"

Fetih Karadere'nin durulmayan öfkesi ve darbeleriyle elimi kaldırarak "YETER!" diye bağırırken onlara döndüm.

"Çıkın evimden!" diyerek havada olan elimle kapıyı gösterdim. Görmemek için başımı anında refleks olarak çevireceğim bir darbe daha yerken yüzüne, ki bunu yaparken ayağını kullanmıştı, ağzıma kadar geldi o safra.

"YETER!" diye haykırdım tekrar. Biraz daha kalırsam burada ya da izlersem kusacaktım. Başımın dönmesi de cabasıydı.

"ÇIKIN DİYORUM EVİMDEN!" o da dahil olmak üzere bu kez bütün gözler bana döndü. Fetih Karadere'yle kan çanağına dönmüş gözleriyle karşı karşıya geldiğim vakit gözü kısa bir an dudağıma kaydı. En az çektiğim acı kadar da kötü bir görüntü vardı.

Benden aldığı bakışlarla hırsını alamadığı adama saymayı bıraktığım bir darbe daha indirecekken "Yeter diyorum anlamıyor musun?" diyerek onun üstüne yürüdüm.

"Çıkın def olun evimden. Ne halt yapacaksanız sonra yapın. Boşaltın evi."

İndireceği darbeyi durdurdu benimle göz gözeyken. Diğerlerine tek bir çene hareketiyle yerdekini işaret etti.

"Alın bu şerefsizi boşaltın evi." dediğinde ikimizde dik dik birbirimize bakıyorduk. Birkaç saniye de yerdeki ağır beden kaldırılırken bakışlarını çeken ben oldum. Direkt yüz yüze kaldığım kan revan içindeki yüze baktım gözlerimi kısıp, geçmeleri için benim yolu açmam gerekiyordu. Beklemediği bir anda parmak uçlarımla yere doğru düşen yüzünü kaldırdığımda yarı açık gözleriyle bana baktı.

Diğer elimin işaret parmağını kendi yüzüm etrafında döndürürken "Bu sıfatı unutma." dedim dişlerimin arasında.

"Kaldırdığın eli yanına bırakmam." hiçbir tepki vermedi. Yüzünü yana savurarak bıraktığımda geri çekildim çıksınlar diye. Fetih Karadere en başından beri henüz daha normal duymadığım ses tonuyla "Hepinizle sonra görüşeceğiz!" dediğinde hiç kimse yüzüne bakmadan çıktığında evden onun da çıkmasını bekledim bakışlarım etraftayken.

Çıkmayacağını anladığımda kapıyı işaret ettim. "Sen de!" derken ağzımdaki kan tadı yutkunmama engel oluyordu. Hissettiğim tatla yüzüm hafif buruştuğu sıra gözleri tekrar dudaklarımı buldu saliselik.

"Çık diyorum!" diye diretsem de, bakışlarından asla öyle bir niyeti olmadığını farkındaydım. Tam onu iterek uzaklaştırmayı düşündüğüm ve üstüne yürüdüğüm sıra kendisi kapıya yöneldi.

Ben anında kapıyı kapatmak için ardından ilerlerken gerek kalmadı.

Çünkü Fetih Karadere kendisi kapattı kapıyı.

İşin doğrusu evden çıkmadan sadece kapıyı kapattı.

Evin içinee "ZELİHA!" diye bağırırken evin tamamen içine ilerleyen adımlarına bedenimle engel oldum.

"Şaka mısın kardeşim sen?! Çıksana evimden?!" derken onu kapıya doğru ittim ama sadece yönünü değiştirip beni gram umursamadan "ZELİHA!" diye tekrar seslendi.

Benim hamlemle değişen adımlarının yönü Zeliha'nın odasının olduğu taraf olurken vücudumu aniden bir korku sardı. Kalbim hızla atmaya başladığında önüne geçtim telaşla.

İçeriden *abi* sesi gelirken Zeliha'nın ifşa olan yeriyle birlikte bedenimdeki telaş büyüdü. Fetih Karadere'yi tekrar adımlarımla durdurdum.

"Zeliha falan yok! Çık diyorum evimden sana! Uzak dur ondan."

Herhangi bir kontrol dışı anda kafasına geçirmek için bir şeyler ararken gözlerim sesin kaynağını seçtiği odaya bakarken "Zeliha açma kapıyı!" diye bağırdım arka tarafa.

Gözleri keskin bir şekilde beni aniden bulduğunda omuzlarım dikleşti istemsizce. "Uzak dur mu ondan?" derken söylediğim cümle mi onu sinirlendirdi yoksa öfkesi zaman geçtikçe artıyor muydu bilmiyordum.

Ben cevap veremeden sağ tarafı elini savurarak işaret ederken "Geri çekil!" dedi beni ezip geçmeden daha kendi imkanlarıyla aşmaya çalışıp. Burun buruna kalacağımızı bile bile onu yakasından tutup itmeye yeltendim ama yakasında olan ellerimi ben itemeden bileklerimden yakaladı.

"Sana," derken bu kez salağa anlatır gibi tane tane konuşmaya başladı. "Geri çekil diyorum." kelimeleri telaffuz ederken o kadar dibimdeydi ki yüzü nefesi tüm yüzümü yalayıp geçerken midem daha fazla fokurdadı.

Ben gerçekten kusacaktım galiba.

Benim dudaklarım konuşmak için birbirinden ayrılırken, konuşamadan arkadaki kapı açıldı. Ondan bir adım ayrılırken gözüm kapıyı korkuyla aralayan Zeliha'yı buldu. Fetih'in herhangi bir üzerine yürüme ihtimaline karşı kendimi ortalarına siper etmeyi düşünürken beni durduran hamle Zeliha'dan geldi.

Hıçkırarak *abi* diyerek koştuğunda, Fetih Karadere'nin boynuna atlaması çok kısa sürmüştü. Bu hareket beni bir el tarafından itilmişim gibi geriye doğru yöneltirken birkaç adım arkaya gittim. Kaşlarım istemsizce dudaklarım gibi aralandı. Hareket edemedim. Görünmez bir el ellerime ve ayaklarıma kelepçe vurmuş gibiydi.

Bu görünmez elin Zeliha olduğunu farkındaydım.

Fetih Karadere bunu zaten bekliyormuş gibi kardeşini belinden yakaladı, aralarındaki boy farkını onu havalandırarak kapattı. Diğer eli kardeşinin başına giderken "Tamam," dedi biraz önceki sağa sola kurşun eden sesine rağmen çok daha sakin kısık bir sesle.

Gözüm kısa bir an Zeliha'nın başını ağır ağır okşayan eline kayarken Zeliha'nın sesli ağlayışıyla tüm kan tadına rağmen yutkundum.

"Tamam." diye tekrar etti onu sakinleştirmek istercesine. Onu yavaşça yere bırakıp kendinden ayırırken tamamen dışarıdan bir gözdüm.

Zeliha abisinin boynuna gömdüğü gözyaşları içinde olan yüzünü çıkarıp ona baktı. Ağlarken konuşması çok kesik kesik olurken "Gelmeyeceksin sandım." dediğinde o an istemsizce omuzlarım düştü.

Zeliha abisinin gelmesini mi beklemişti?

Fetih Karadere kardeşinin yüzünü avuçlarken ardı ardına cıklayıp alnından öptü. "Geldim," dedi ıslak olan yanaklarını yavaşça silerken. "Ne zaman bekledin de gelmedim?" derken tekrardan öptü alnından.

Zeliha'nın bir abisi vardı. Zeliha'nın bir beklediği vardı daima. Zeliha beklediğinde gelecek biri vardı. Zeliha kimsesiz değildi. Bu beklentiye girmesi çok normaldi.

Zeliha kimsesiz değildi, bazılarının aksine. Başını sallarken yaşlı gözlerle dudakları hafifçe kıvrıldı.

"Hep geldin."

Hep gelmiş miydi bilmiyorum ama Zeliha'yla ret konumuna gelecek kadar aralarını açan, kabul etmediği düğüne son dakika da olsa gelmişti. Bunu biliyordum.

Onu kendine çekip göğsüne bastırırken "Güzelim benim." dedi saçlarının arasına buselerini kondururken. O an bir film seyreder gibi onları izlerken, Fetih Karadere'yle göz göze geldim.

Zeliha gerçekten kimsesiz değil.

O an anladım. Ona gerçekten bir şey olmazdı. Onun bir abisi vardı.

Bakışlarını çeken kardeşinin hıçkırık sesiyle Fetih olmuştu. Kendimi tek bir an bile bozmadan onları izliyordum. Avuç içlerimi dizlerimin altına

kadar inen ince gri ceketime bastırırken o hıçkırık onun etinden et koparmış gibi yüzünde acıyla gözlerini tavana dikip kardeşini daha çok bastırdı kendine.

"Abi anlatamadım sana," dedi ondan ayrılamadan. "İzin verilmedi. Anlatamadım." kardeşini tutan ellerin nasıl sıklaştığında, nasıl sertçe yutkunduğunu adem elmasından görebiliyordum.

"Tamam," dedi tekrardan geri çekilirken. Aralarındaki boy farkını hafifçe eğilerek kapattı ve Zeliha'yla yüz yüze geldiler.

"Şimdi her şeyi senden dinleyeceğim. Sadece sen konuşacaksın." derken ne kadar silse de yerini kısa sürede alan yaşları tekrardan sildi. Zeliha hızlı hızlı başını sallarken o an uzunca bir süreden sonra benimle göz göze geldi. Kendimi kısa sürede toparlayıp fark etmeden yaslandığım duvardan yaslanırken yapabildiğim kadar gülümsedim.

"Efsun abla." derken tamamen bana döndü. Ben ona onlar bana bakıyordu. Hala abisine tutunurken "Bak," dedi abisine bakarak. "Fetih abim," dediğinde ona doğru bir adım attım. Gözlerinde ki dün gece görüp de deli gibi sevindiğim ışıktan çok daha fazlasıydı.

"Bak," dedi tekrardan bir çocuğun aylardır beklediği oyuncak sevinci kadar mutluyken. "Geldi." derken içimde oturan ve ne olduğunu bilmediğim ağırlığın aksine yüzümdeki gülümseme daha da fazla büyüdü.

Başımı salladım "Geldi." derken.

Ben biraz kovdum ama geldi.

Sonra gözleri yeni fark etmiş olacak ki zonklayan dudağıma kaydı. Bir telaş sararken yüzünü elini havalandırdı. "Dudağın." derken parmak uçlarını hissettiğim elini tutup, canım yansa da avuç içinden öptüm.

Fetih'in tam dibimde ve bana baktığını fark edebiliyordum. "Bir şey yok," derken sesim de söylediğime çok uzak çıkmamıştı."Temizleyip pansumanını yapacağım, önemli bir şey değil."

O an yanımdaki bedenin sesini sonunda Zeliha hariç başka birine de normal bir tonda çıktığını gördüm. "Doktora gösterelim." dediğinde eli cebine doğrusu telefonuna gitti.

Zeliha'nın her ne kadar bir kırgınlığı olmasa da benim öfkem çok diriydi. O soyadı taşıyan birine karşı biraz sempati besleyebilir miydim? Sanmıyordum.

Balık sırtı ördüğüm saçlarımın örüğünün savrulacağı kadar serice ona dönerken "Ben doktorum zaten." dedim engelleyemediğim bir terslikle.

Nasıl fark etmemişti? Kabullenemiyordum. Fark etseydi Zeliha bunların hiçbirini çekmezdi. Bu gerçek Azrail gibi ensemdeydi.

Gözü telefondayken "Terzi kendi söküğünü dikemez." dedi yüzüme bakmadan. Arayacağı kişiye basamadan benim tarafımda olan kapatma tuşuna bastım kıvrak bir hareketle.

"Ben terzi değilim zaten." derken kapattığım ekrandan başını bana kaldırdı.Çok fazla bakışmaya lüzum görmeden bir adım geri çekilip aramıza mesafe açtım. Parmak uçlarımla alnımı ovarken bana baktığını farkındaydım.

Telefonuna dokundum diyeyse bu bakışları gerek yoktu hani.

"Konuşacak mıyız?" diyen beni şaşırtarak Zeliha oldu. Gözlerim onu bulduğunda burnunu çekerek abisine baktığını gördüm.

"Ne zaman istersen. Şimdi değilse o zaman, bekleriz."

Zeliha başını iki yana salladı. "Konuşalım," dedi kısık çatallaşmış bir sesle. "Konuşalım bitsin artık. Kurtulayım artık, konuşalım."

Ne kadar ileriye ertelese canının yanacağını öğrenmişti. Bu gerçek beni ürpertti. Daha çok küçüktü, şimdi öğrenmesi gereken şeyler daha farklı olmalıydı.

Başını salladı "Sen nasıl istersen." derken kardeşinin yanağını okşadı şefkatle. Bakışları bana döndüğünde aniden çok hazırlıksız yakalanmıştım.

"Ev sahibini daha fazla rahatsız etmeyelim. Varsa bir şe-"

Işık hızında çatılan kaşlarımla "Ne münasebet?!" diye çıkıştım. Bu kadar kolay mıydı? Alıp gidiyorum ben hadi eyvallah demek gibi olmuştu bu. Bu muydu yani? Bu kadar mıydı? Hem ben nasıl güvenecektim? Şimdiye kadar doğru dürüst kızın yanında olmayan adama güvenemezdim ben.

"Ne gerek var dışarıda konuşmaya, geçip odada konuşabilirsiniz." biraz daha anlaşmaya makul bir sesle. Fetih Karadere'yle birbirimize bakarken bu kez daha ciddi bir şekilde etrafımda vursam bayıltacak ama öldürmeyecek bir şey arıyordum.

"Evden çıkmamızı isteyen sendin?" dedi sorar gibi ama daha çok beni cevapsız bırakarak çıkmak istemeyen bir tonda.

Başımı iki yana salladım. "Ben sana çık dedim. Zeliha'ya demedim. Öylece alıp götüremezsin."

Kaşları havalandı, kara gözlerini üzerime dikerken sabırlı olmaya çalışır bir tonda nefes aldı.

"Doktor," dediğinde *buyur* der gibi daha dik baktığım sıra araya giren Zeliha oldu.

"Abi konuşalım burada. Çıkmayalım dışarı, neresi bu kadar sakin olur ki? Eve mi götüreceksin beni?" son ihtimalle gözlerimi kısa bir an ona çevirdim. Bu cümleyi kurduktan sonra ne hissettiğini ölümüne merak ettim o an.

İstemsizce bir zafer emaresiyle Karadere'ye bakarken bu ifademe karşı biraz bozuldu bakışı. Yanakları sıkmasa da içine göçüktü. Hatta gereğinden fazla. Çene kemiği de bu yüzden olacak daha belirgin duruyordu. Yüzüne yakışan kirli sakalı, sarsılmaz bir ifadesi vardı. Zeliha gitmek istememişti, bu da demekti ki böyle bir şeye kalkışırsa gönül rahatlığıyla engel olabilirdim.

Ben de olan bakışlarını sonunda akıl edip kardeşine çekmeyi başardı. Derin bir soluk aldı istemeyerek mi bilmem kafasını salladı. Artık bu kadarı onu ilgilendirirdi.

"Burada konuşalım." dedi hiç ikiletmeden. Kardeşimin ağzının içine bakıyordu. "Sen nasıl istersen." dediğinde tek kaşım havada Zeliha'nın çıktığı odayı gösterdim. Zeliha abisinin elinden tutarken o odaya ilerlediğinde ben de peşlerinden gittim.

"Kapı açık kalsın," derken duraksadılar ve usul usul sinirlenmeye başlayan belki de olmuştu bile Fetih'in bakışlarını üzerimde hissettim. Güvenmiyordum. Hakkımdı.

Zeliha'ya bakarken "Ben buradayım bir şey olursa bana seslenmen yeterli. Hemen banyoda pansuman yapacağım. En ufak bir şeyde ismimi söyle yeter. Korkma buradayım ben."

Zeliha söylediğim şeylerin asıl hedefinin o değil de abisi olduğunu gayet farkında bir şekilde diken üstünde yanındaki bedene baktı. Benim bakışlarım onda değildi.

"Zeliha," derken ona bakmamayı sürdürdüm. "Sen odaya geç ben geliyorum." diyerek itiraza kapalı bir sesle konuştuğunda söylendiğinin yapılması da kısa sürmüştü. Beklemediğim şekilde kardeşinin üzerine kapıyı kapatırken sonunda el hareketlerini izlemeyi bırakıp ona baktım.

"Söylemek istediğin bir şey varsa ima etmeyi bir an önce bırak ve açık konuş." sesi içeriye gitmesin diye olacak kısıktı.

Önümde bağladığım kollarımı açıp belime koydum. "Ne anlıyorsan," derken duraksadım bir an. "Doğru anlıyorsun. Açık açık söylemek Zeliha'yı üzmekten başka bir işe yarayacak olsaydı şimdiye yüzüne haykırırdım. Şahit oldun da. Şimdi bana hiç iyi abi pozları kesme Fetih Karadere. Bu kadar olaya kör oluşun seni o sıfattan uzaklaştıralı çok oldu. Yabancı olan

görünürde ben olsam da, Zeliha o düğün günü senden önce beni beklediyse o yabancının burada kim olduğu açık ve sen bunu anlayacak yaştasın. Şimdi ben yabancının birinin bu kızı alıp götürmesine kolayca izin vereceğim sanıyorsan yanılıyorsun."

Söylediğim cümleleri pür dikkat dinlerken hangi kısım bilmem gözlerinden tuhaf bir ifade geçirttirdi. Belki ağır geldi, belki de kendine yediremedi bilmiyorum.

Dişlerinin arasından "Doktor," dediği sıra cümlelerine devam etmesini engelledim.

"Efsun. Doktor değil ismim, Efsun."

Söylediğimi gram umursamadan "Doktor," diye tekrar ederken kapı açıldığı sıra ikimizde sustuk. Zeliha bize bakarken konuşmanın orada bittiğini anlamıştım. Fetih Karadere içeriye yöneldi bana bakmadan. Zeliha'nın geçmesini beklerken ona bakıp "Kapıyı kapatma." dediğim sıra yüzüme kapattı.

Evet kapıyı yüzüme kapattı.

Hırsla öne doğru büzülen dudaklarımın acısıyla yüzümü buruşturup eski halini aldım. "Aptal!" diye söylenerek banyoya doğru giderken alt dolaptan ilk yardım malzemelerinin, dün görmüştüm, olduğu çantayı çıkardım.

Önce akan ve kuruyan kanı temizlerken yanmasından dolayı hoplayıp zıplayıp kendi kendime aynaya üflerken sonra da küçük bir pansuman yaptım kabaca. Hasta olsaydı daha özenli yapacağım kesindi. Çok değil birkaç dakika sürerken bu, gözüm kısa bir an yerdeki mavi torbaya takıldı.

Çıkardığım çöpleri atarken, çamaşır makinesinin üzerinde duran ıslak mendilden çıkardım birkaç tane. Adamın kurumaya yüz tutan yerdeki kanına doğru ilerlerken diz çöktüm. Yalatarak temizletmek vardı ya da temizlememek ama Burcu geldiğinde bunu görürse benim dudağımdan akmadığını kanıtlayamazdım.

Dakikalar geçmişti içeriye gireli. Bardak alıp kapıya dayamamak için zor tutuyordum kendimi. Yerdeki kanı iyice temizlerken yerden destek alıp kanlı ıslak mendilleri banyodaki çöpe attım ellerimi yıkamadan önce.

Banyodan çıktığım sıra o odadan aniden gelen ağlama sesiyle kalbim ağzımda attı. Korkuyla oraya bakarken aklımda bin bir senaryoyla telaşla o tarafa doğru koştum. Kapıyı üzerine doğru uçarak açtığımda içeriye doğru uçarak girdim dilimde Zeliha'nın ismi varken.

Abisinin göğsünde olan Zeliha'yla ister istemez derin bir nefes alırken Fetih'in bakışları *ne ayaksın* der gibi beni buldu.

Elimi *pardon* anlamında kaldırırken geri geri giderek odadan girişimin aksine gayet yavaşça çıktım. Kapıyı kapatırken elimi kalbime bastırdım. Ödüm kopmuştu.

Zonklayan başımla sürünerek salona giderken kendimi koltuğa bıraktım.

Üzerimde hüküm süren stresle ayağımı ileri geri sallarken elim ara ara telefona gidecek gibi oluyordu ama son saniye vazgeçiyordum. Bir tarafım Yavuz'u aramamı söylerken diğer tarafım içerideki konuşmanın bitmesini en azından yapacağım şeyden abisini de haberdar etmem gerektiğini söylüyordu.

Dakikalarca bu iki fikir arasında gittim geldim. Ara ara o odaya kulak kabartmaya çalıştım. Ofladım, nefes terapisi yaptım acımı dinledim. Ayaklandım o tarafa doğru yürüdüm. Geri geldim, mutfağa yöneldim. Tam ellerimi dizlerime koyduğum sıra ilk defa bu kadar net Zeliha'nın sesini duydum içeriden.

Hafif eğik bir pozisyonda kafamı o tarafa çevirirken yine odaya dalmamak için önce ne duyduğumu seçmeye çalıştım.

"Abi hayır ne olur gitme!" Zeliha'nın sesindeki telaş çok kolay seçilebiliyordu. Seri adımlarla hole doğru çıkarken Fetih Karadere'nin odadan çıktığına şahit oldum. Benim adımlarımı hızlandıran odadan çıkışı değildi Zeliha'yı odaya kilitlemesiydi.

"Ne yapıyorsun sen?!" diye çıkışırken kapıyı yumruklayıp yalvaran kardeşine ithafen kapıya doğru konuştu.

"Ağlama, geleceğim." dediğinde ona varıp kapıya doğru atıldığım sıra beni kolumdan tutarak geri çekti.

"Ben çıktıktan sonra kapıyı aç. Evden de çıkmayın. Aşağıda birileri var eve kimse giremez. Geleceğim ben." derken ben ne olduğunu çözemeden Zeliha içeriden bana seslendi ağlayarak.

"Abla yalvarırım gitmesine izin verme. Açın kapıyı. Fetih abi benim için, ne olur!"

Tam beni geçecekken bu kez ben onun kolundan yakaladım. "Nereye gidiyorsun sen?" derken sorduğuma cevap vermek yerine "Geleceğim, Zeliha'yı yalnız bırakma." demekle yetindi. Acelesi vardı, delicesine. Zeliha'nın kapıya indirdiği darbeler büyüdü.

Onun kolunu bırakıp kapı anahtarına yöneleceğim vakit sabır diler gibi bir nefes alıp beni aniden karnımdan yakaladığında evdeki bağırışa benim de sesim dahil oldu.

"Ne yapıyorsun sen? Bıraksana! Bırak diyorum!" diye çırpınırken ayaklarımı öne doğru savurup beni havalandıran elleri tırnaklayarak açmaya çalışsam da birkaç adımda biraz önce çıktığım salona taşıdı beni. Salonun orta yerinde ben kendimi yere atmaya çalışsam da kurtuluşum onun beni bırakışıyla oldu.

"Manyak mısın sen ya?" diyerek onu göğsünden ittiğimde zaten gideceği yer orası olacak ki seri hareketlerle salondan çıktı ve kapıyı üzerime kapattı.

Kapıyı üzerime kapattı.

Sonra da kilitledi.

Fetih Karadere beni de salona kilitledi.

Elimi var gücümle dehşet için kapıya geçirirken "AÇ ŞU KAPIYI!" diye bağırdım boğazımı yırtarcasına.

Anahtarı buğulu cama vururken "İnsanca rica ettim senden. Sen istedin bunu." dediğinde daha çok çileden çıkıp kapıya tekme attım.

"Sana bu kapıyı aç diyorum! Camı pencereyi indirttirme bana. Zeliha nasıl ağlayıp çırpınıyor duymuyor musun?" derken beni susturan şey onun elini o puslu cama geçirmesi oldu.

"Anahtarı kapının altından bırakıyorum. Zeliha'yı da odadan çıkarıp sakinleştir. Geleceğim." dediğinde çok geçmeden anahtarı kapı altından attı ama mancınıkla fırlatsa en fazla bu kadar uzağa giderdi. Öfkeden kuduran bir tonda tepinerek odanın diğer ucuna uçan anahtara doğru gittiğimde seri adımlarla kendi kapımı açmaya çalışırken dış kapının kapanma sesi geldi.

Gitmişti.

Kilitlendiğim odadan çıkarken Zeliha'nın hala seslendiği odaya varıp o kapıyı da açtığımda "Gitti mi?" dedi korkuyla. Koşar adım odadan çıktığında sokak kapısına yöneleceği vakit önüne geçtim.

"Gelecek," dedim bundan emin olmayarak. Çıkmasına izin veremezdim, dışarısı akbabalarla doluydu. Kafasını iki yana sallayarak kapıya doğru koştuğunda tekrar önüne geçtim.

"Zeliha çıkamazsın dışarı. Geleceğim dedi, gelecek. Sa-"

"Sedat'ı buldu!" diye haykırdığında omuzları sarsıldı ellerini yüzüne kapatırken. "Onun haberi geldi. Öldürmeye gitti. Yapmasın! Efsun abla engel olmam lazım! Öldürecek, yemin ederim öldürecek. Gitti. Öldürmeye gitti." derken nefesi kesilmiş gibi elini boğazına götürdü.

Şaşkınlıkla aralanan gözlerimle ona bakarken tekrar kapıya yöneldi. Kapı kulpuna kadar vardığında onu geri çektim.

"İzin verememem! Çıkmana izin verememem! Hiçbir şey yapmaz. Gitti, gelecek. Birini öldürmek o kadar kolay d-"

"ÖLDÜRECEK!" diye çaresizce bağırdığında düşecek gibi olduğunda anında tuttum. "Silahı yanındaydı. Benim yüzümden. Anlattım da her şeyi. Benden de dinledi artık. Öldürecek. Dün olmadı ama öldürecek. Onu aratıyordu, geldi haberi. Silahı yanındaydı, abla yalvarırım bırak gideyim! Yalvarırım! Gideyim. Engel olacak tek bir kişi bile yok. Kan davasına dönüşecek. Yalvarırım bırak."

Aniden ayaklarıma kapandığında çaresizce içim ezildi. Anında bende ona doğru eğilirken yüzüne avuçladım.

"Çıkamazsın dışarı," derken elimden bir şey gelmeyişi bakışlarım kadar hareketlerime de yükledi çaresizliğini.

"Engel olacak kimse yok. Bırak ne olur bırak!" başımı iki yana salladım bakışları altında ezilirken. "Yalvarıyorum. Ne olur bırak! Efsun abla bırak gideyim. Ne olur!"

Çöktüğü yerden tekrar yönelecekken kapıya güçsüz bedenine engel olmam zor olmadı.

"Bırak! Allah rızası için. Bırak. Benim yüzümden! Benim yüzümden yapmasın bunu! Bırak beni!"

Ellerimin altında hıçkırarak sarsılırken "Tamam," dedim o an vicdanıma yenik düşüp aklıma bile getirmemem gereken şeyi yaparken.

"Tamam gidiyorum ben." derken doğruldum. "Gidip abini alıp geliyorum. Sakın çıkma evden. Aklının ucundan bile geçirme. Aşağıda bir ton insan var sana engel olacak. Sakın gitmeyi düşünme. Gidiyorum abini de alıp geliyorum. Çıkmak yok tamam mı evden?"

Ona doğru eğilirken bir onay bekledim. Başını salladı serice. "Engel ol. Yalvarırım engel ol." derken elinden tutup onu kaldırarak kapıyı açtım.

"Ben hariç hiç kimseye kapıyı açma. Arkamdan da kilitle." söylediklerime alelacele kafasını salladı. Sehpanın üzerine bıraktığım aracın anahtarını alırken evden çıktım. Dediğimi yapıp kapıyı kilitlerken asansöre ilerlemeden direkt merdivenlere yöneldim. İkişer üçer indiğim merdivenlerle çıkışa yönelirken kapıyı açtığım gibi beni bekleyen bir orduyla karşı karşıya geldim.

YUH!

Hepsinin bakışları bana dönerken herhalde içlerinde en kıdemlileri bana yöneldi "Bir sorun mu var doktor hanım?" diye sordu. Burada olmaları

zaten başlı başına sorundu. Normal olan bir şey mi vardı? Gözüm fazlasıyla dikkat çeken her evin önünden geçenin baktığı gruptan ona kaydı.

"Fetih nereye gitti?"

Aracımın kapılarını açarken "Doktor hanım kesin emir var evden çıkamazsınız." dönebileceğim en ters şekilde ona döndüm.

"Bak ben Fetih Karadere'ye benzemem!" dediğimde hepsi bana bakıyordu. "Ya sen şimdi bana Fetih'in nereye gittiğini söylüyorsun ya da ben şimdi polis jandarma ne varsa buraya döküyorum. O belinizdeki silahlar sayesinde bir bir tutuklanıyorsunuz ve size emanet ettiği kardeşini burada her tehlikeye açık bırakıp paşa paşa polislerle gidiyorsunuz?! Fetih beni değil kardeşini size emanet etti. Şimdi uzatma söyle, Zeliha yukarıda güvende kalsın."

Birbirlerine bakarlarken araca doğru ilerledim. Kapıyı açarken cevap bekler gibi onlara baktığımda onlar birbirlerine bakıyorlardı.

"Cevap verecek misiniz?!"

İstemeyerek bana dönerken biraz önce engel olmaya çalışan kişi ileriyi gösterdi. "Bu yolu takip edin, Diyarbakır kavşağına çıkacaksınız. Tam olarak biz de bilmiyoruz nereye gittiğini ama o yol boş yetişirsiniz."

Yüzüm *ha şöyle* kıvamını bulurken "Zeliha olur da evden çıkmaya çalışırsa benim ve abisinin geleceğini kibarca söyleyerek eve geri girmesini sağlayın. Hır gür yapmadan, kaba kuvvet kullanmadan. Canını yaktığınız taktirdi Fetih Karadere'de bana benzemez, böyle insanca konuşmaz sizinle."

Bildikleri gerçeği onlara hatırlatırken gözüm arkada kalsa da emniyet kemerimi bile bağlamadan aracı tekerleklerin yerde tiz bir ses çıkaracak kadar hızlıca hareket ettirdim. Aracı son noktasına kadar hızlı kullanırken üzerinde olduğum caddede her araca makas atıp geçerken, arkamdan çalınan kornaların birer küfür olduğunu farkındaydım. O kalabalık yerden kısa sürede koparken, Urfa'da dikkatimi çeken en net şey buydu diğer büyük şehirler gibi caddelerin sonunun olmaması gibi bir durum yoktu, gözüm Fetih'in bilmediğim aracını arıyordu.

Elim telefona gitti ve o an yapabileceğim tek mantıklı şeyi yaptım. Yavuz'u aradım. Etrafımdan rüzgar gibi geçen ceviz ağaçları başımı döndürürken başım dönüyordu.

"Efendim?" diye açtığında nedeni bilinmez bağırarak konuştum.

"YAVUZ BEY BEN EFSUN! DOKTOR EFSUN!"

Adamın irkildiğine yemin edebilirdim. "Efsun?" dedi sorar gibi. "Bir şey mi oldu?" dediğinde elim yanlışlıkla kornaya gömüldüğünde yüzümü

buruşturdum.

"Yavuz Bey ben kimi arayacağımı bilemedim!" dedim sesime sahte bir korku eklerken. "Ben sanırım birazdan silahların arasında kalacağım!"

Bu doğruydu galiba.

"Bir saniye bir saniye anlamadım? O ne demek? Neredesin sen?"

Ya benim şu an tek algıladığım şey etraftaki ağaçlardı. Yol düz gitmese yazı tura atardım hangisinden gideyim diye.

"BİLMİYORUM!" dedim dehşetle. "Polisi ararsam derdimi anlatamam diye sizi aradım. Çok korkuyorum. Birazdan kurşuna dizileceğim galiba!"

Bir hareketlenme olurken arka tarafta "Sakin ol önce. Takip mi ediliyorsun?" diye gayet mantıklı bir soru sordu ama ben o an dürüst olmayı tercih edip.

"Hayır." dedim.

Koyduğu tanı şizofren olduğum yönündeydi o zaman.

"Yani evet."

Takip edilmesem de etmeye çalışıyordum.

"Çok karışık. Öleceğim galiba. Çok ıssız bir yoldayım. Kimsenin ruhu bile duymaz."

Bir tabela ararken gözlerim tekrardan "Efsun sakin ol. Öleceğin yok. Bana hangi yöne doğru gittiğini söyleyebilir misin?" dediğinde yüzümü buruşturup direksiyona vurdum.

"BİLMİYORUM!" derken telaşla derin bir nefes aldım.

Neredeydi bu adam?

"Etrafımda bir sürü ceviz ağacı var," aniden gözüm tabelaya değerken yerimden dikleştim. "Bir tabela var Siverek'e son yüz yirmi diyor. Onun dışında hiçbir şey yok! Polisi arayın. Bir şey yapın."

O an en ileride siyah lüks bir arabaya değerken gözüm hızımı arttırdım. Aramızda çok mesafe vardı. Bu kadar lüks bir araç normal seviyede olan bir insanın altında sanmıyordum ki olsun.

"Tamam," dedi tekrardan. "Konumunu aç. Ben gerekli ekipleri dahil ediyorum işin içine. Ben de çıkıyorum. Gidebildiğin kadar git, durmamaya çalış. Aracın kapılarını kilitle. Biz yolunu kesmeye çalışacağız aracın. Korkma, dikkatli kullan. Telefonu da kapatma." hemen telefonu kulağımdan çekip dediğini yaptım.

O an ardı ardına arka tarafa emirler verirken benim gözüm o araçtaydı. Belki ben yetişemedim ama şu an bana karınca gibi gözüken araç durdu. İşin doğrusu bir araç kafilesinin yolunu kesti. Üç dört aracı durdururken

araçtan inen kişinin Fetih Karadere olduğunu seçebilmem çok geç olmamıştı.

"SİKTİR!" derken aramızdaki mesafe iyice kapanıyordu. Ben her ne kadar tek kişi olduğunu sansam da Karadere'nin yanındaki insan sayısı arttı.

"Ne oldu? Efsun ses ver. Bak bulunduğun yer çok uzak değil merkeze. Sakin ol, konuş benimle!"

Daha fazla telefonu açık tutmayı bırakıp yüzüne kapatırken o kısma vardığımda aracı serice durdurup kapıyı açarak koşar adım çıktım.

Doğru söylemiştim. Silahlar çekilmişti. Ve benim adımlarım neyime güvenerek bilmem o tarafa doğru gidiyordu. Bana yönelse de birkaç bakış ne Fetih'in ne de o şerefsizin dikkati dağıldı.

Koşmaya devam ederken "Fetih hayır, hayır. Fetih dur!" diyerek ona vardığımda silahının önüne geçtiğim sıra beni anca fark etti.

Aptaldım. Namlunun önüne geçecek kadar canımın kıymeti yoktu. Aptalın tekiydim.

Kartal kadar keskin olan gözleri beni bulduğunda kaşları havalandı; yumruk atsam muhtemelen benim elimin zarar göreceği kadar sert olan yüzü şaşkın bir ifade aldı. "Sana evden çıkma demiştim!" dediğinde dişlerinin arasında silahına kaydı gözlerim.

"İndir silahını. Birini öldürerek çözemezsin. Bu adamın kurtuluşu bu kadar kolay mı olacak? Yapma indir silahını!"

Tam yüzüme doğru tükürürcesine konuşacaktı ki son saniye durdu kendini dizginledi. "Emir," diyerek birine seslendi. "Al doktoru aradan! Araca bindir inmesine de izin verme!"

Geçen sefer araca binene kadar bizi koruyan beden bana doğru gelecekken elimi kaldırdım.

"KAL YERİNDE!" diye bağırdım. Sırtımı kimlerin silahına döndüğümü farkındaydım. Bu gerçek bacaklarımı titretti.

"Fetih," dedim daha yumuşak bir sesle. "Zeliha seni bekliyor." derken sesim duygusal bir tonda çıkmıştı. Onu bir ihtimal, belki buradan vurabilirdim.

"Deli gibi ağlıyor. Ben çıkıp gelmesem onu zapt edemezdim. Abini bir şey yapmadan alıp geleceğim dedim. Fetih, Zeliha seni bekliyor. Kardeşin seni bekliyor. Hadi gidelim." derken bende değil de arkamda tuttuğu bakışları kısa bir an boşluğa düşer gibi oldu ve bana döndü. Omuzları o kadar genişti ki, özellikle silahı tutuşuyla bu daha da belirginleşiyordu.

Ama bu çok kısa sürdü, tekrar ölümcül bakışını arkaya attı. "Emir," dedi arkaya doğru. "Doktoru aradan al dedim." derken bana doğru gelen bedenle bir adım geriye gittiğim sıra Karadere'nin silah hedefi aniden değiştiğinde boş yolda yankı yapan sesini duydum.

"O SİLAHININ HEDEFİNİ DEĞİŞTİR YOKSA BEYNİNİ AKITIRIM SENİN!"

Bağırdığı yöne dönerken o bahsettiği hedefin ben olduğunu fark edişimle içim titredi. Karşı taraf sayıca buradan fazlaydı ve hedeflerinden biri de ben olmuştum. Yanlış yöne sırtım dönüktü.

O an gözüm onlarda dolaşırken Sedat'la birlikte babasını gördüm ve hemen ardından göz göze geldiğim gibi o midemin kapısını açan sesini.

"Gökte ararken yerde bulduk baksana baba. Ortalığın amına koyan kişi de ayağımıza geldi."

Vampir gibi kanını emmek istemiyorlarsa ben de bir bok bilmiyorum.

Bana atılan bakışlarla tek aklıma gelen cümle bu oldu. Kanımı emerler miydi bilmem ama son damlasına kadar akıtacak gibi duruyorlardı.

"Senin yerinin göğünün yerini değiştirip yedi sülaleni sikerim orada pezevenk!"

O an arkamda tetiğin ezilme sesini duyduğum sıra korkuyla Fetih'e döndüm. "Fetih hayır," diyerek namlusunun önüne geçtiğimde bu kez benim beynimi dağıtacakmış gibi baktı. O elindekini bana sıkmayacağı gibi tahminlerim vardı. Umarım yanılmıyordum.

"Bunun kanını mı eline bulayacaksın? Değer mi? Yapma hak var hukuk var! Kurtulamayacak! Kurtuluşu olma! Zeliha bizi bekliyor. Hiçbir şey onun yanına kalmayacak. Ama böyle değil hadi. İndir silahını. Polise gidelim. Ben daha kaç ay önce yemin ettim. Onu vurduğun sürece ilk müdahaleyi yapacağım. Beni Zeliha'ya bunu yapanı kurtarmak zorunda bırakma. Sonra da ne yaptıysan anlatacağım polise. Nasıl onun yaptığının üstü kapanmadıysa seninki de kapanmaz. Öldüremezsin kimseyi. O kızı bırakamazsın. İhtiyacı var sana."

Gözlerinden ufak bir alay geçti. "Ben bu orospu çocuğu canını alacağım sen de sadece izleyeceksin. Hiçbir bok yapmayacaksın!"

Başımı iki yana sallarken "YAPACAĞIM!" diye haykırdım. "Yapmak zorundayım. Beni buna mecbur bırakma. Bu kadar acımasız olma! Beni kurtarmaya çalıştığım kızı o hale sokan şerefsize yardım etmek zorunda bırakma. O kıza abilik yapmak zorundasın! Seni bekliyor diyorum! Söz

verdim! Ne diyeceğim?! Abin katil mi oldu diyeceğim?! Fetih hadi, kurtulamayacak. Her şey hazır. Tutuklanacak."

Bir an ufacık bir an ikna olacak sandım ama konumunu değiştirdi "Sen bilirsin," dedi bana bakmayarak. "Senin gözünün önünde olmasın diye uğraştım ama sen bilirsin." derken kafamı hızla iki yana sallayıp geriye giderek tamamen önüne geçtim silahının.

Zeliha'ya bunu söyleyemezdim. Onu toparlayamazdım. Böyle bir şeyden sonra onu toparlayamazdım.

Emir ve adını bilmediğim bir kişi daha beni aradan almak için hareket edecekken, fark etmeden daha fazla yaklaştığım arkadaki yaşlı bir sesten çıkan şu cümle oldu.

"Yakalayın şu sürtüğü!"

Kendi canlarının derdine düşmemiş hala beni düşünüyorlardı.

Ölmeyi hak ediyorlardı. Arada Zeliha olmasa araca atlayıp burayı terk edeli çok olmuştu.

O an bana dört bir yandan eller uzanırken Emir denen adamın beni kolaylıkla kendine çekmesine sebep olan şey Fetih Karadere'nin silahından çıkan kurşun oldu. Hiç beklemediğim bu sesle bağırırken bütün nutkum tutuldu.

Fetih birini vurdu, arkadan acı dolu bir ses geldi.

Beni kendi taraflarına çeken adamın kontrolünde arka tarafa dönerken Sedat'ın tam avuç içinin parçalandığını gördüm. Silahı düşmüştü. Tam olarak elinden vurulmuştu. Fetih gram duraksamadan o yöne doğru öfkeyle yürürken elinin acısıyla kıvrılan Sedat'ı ensesinden yakalayıp kendine siper ederken aniden bütün namlular ona döndü.

Babası korkuyla müdahale etmeye çalışacaktı ki namluyu kıvranan pisliğin alnına bastırdı.

"O ağzın bir daha açılsın bu kadınla ilgili kuşunla senin ağzını, oğlunun da beynini doldurmazsam şerefsizim." herkes aniden o kadar temkinli hareket etmeye başladı ki artık hedefleri bile istemsizce Sedat'tı ve Fetih'in hiç şakası yok gibi duruyordu.

Beni tutan kollardan kurtulmaya çalışırken "ENGEL OLSANIZA!" diye bağırdım. "Bir şey yapın! Öldürecek! Bakmayın öyle bir şey yapın!"

Hiç kimse beni dinlemedi bile. O an arka tarafa yönelen bakışlarımla gelen aracı fark ettiğim an Emir denen adamın erkekliğine ayağımı geçirdim.

Gelen Yavuz'du. Arkasından da polis araçları geliyordu. Fetih'e doğru koşarak silahına hiç beklemediği an asılırken karşı taraftan biri sağlam bir küfür savurarak "POLİS!" diye bağırdı. Fetih'in de dikkatinin dağılmasıyla silahı önüne geçerek ondan aldığımda uzun ceketimi aşarak belime koydum. Sedat'ı öne doğru savurarak ittim ve Fetih'le olan alakasını kestim. Herkes silahlarını beline koyup, araçlara ilerleyecekken polislerin sesi duyuldu bu kez.

"KİMSE KIPIRDAMASIN! KALDIR ELLERİ KALDIR KALDIR KALDIR!" diye bağırırken herkesin beline sakladığı silahların yerini bu kez onların namluları aldı.

Ben hayatımda bu kadar silahı dizilerde bile görmemiştim.

Herkes neye uğradığını şaşırırken yerde olan Sedat'a kaydı kısa bir an gözlerim. Kısa sürede etrafımıza beklediğimden çok daha fazla polis doluşurken kendi ismimi duydum.

Yavuz'dan.

"Efsun!" diye bağırdığında bana doğru koşar adım gelirken belimdeki silah aklıma geldi. Gerçekten iki ucu boklu değnekti.

Etraftaki insanlar bir bir alınırken önce silahlarına el konuldu. Bir anda omuzlarımdan tutulduğumda bakışlarımdan olacak sarsıldım.

"İyi misin?" dedi yüzümü incelerken. Dilim damağımın kuruduğunu o an anlamıştım.

Titrek bir nefes verirken bir tepki veremedim. "Onlar," dedim karşı tarafı gösterirken "Bir anda yolumu kestiler." derken yerden sürüklenerek kaldırılan Sedat'ı gösterdim.

"Öldürecekti beni." diye devam ettim. Arkadan kelepçelenen bedenlere bakarken gözüm Fetih Karadere'ye yönelen polise kaydı.

"Onun olayla bir ilgisi yok." dedim üzerinde başka silah olmamasına güvenerek. "O da benim gibi kaldı ortada. Silahı yok."

Yavuz'un gözleri Fetih'i bulurken, o bizi izliyordu. Yavuz ileriye seslendi. "Silahı yokmuş. Hedef o da." diyerek Fetih'e silahla yaklaşan memurun dikkatini çekti.

Polis memuru silahını hala indirmezken "Ellerini ensende bağla." diyerek emir verdi. Fetih'in bakışları sonunda benden ayrıldığında "Temizim." dedi polis memuruna bakarak.

Acaba kimin sayesinde.

"Dediğimi yap," diyerek yüksek sesle bağırırken Fetih'in bakışları tersleşti ama çok geçmeden dediğini de yaptı. Ellerini ensesinde

birleştirirken üzeri arandı. Önümden geçip giden bedenler araçlara bindirilirken Fetih konuştu.

"Fetih Karadere ben." dedi genç polis memuruna bakarken soyadını bastırıp. Polis memuru çokta ciddiye almayan bir tavır sergiledi ama ta ki Fetih kimliğini çıkarana kadar. Kimliğine baktığında surat ifadesinin değişimine şahit oldum ama bozuntuya vermedi.

Onlara doğru yaklaşırken Yavuz'da benimle beraber yürüdü. "Onun da benim gibi bir alakası yok olayla. Silah yoktu zaten üzerinde." dediğimde Fetih'in de bakışları yine benim üzerime bindi.

"Ne alakanız var bu adamlarla?" diye sorduğunda beni ne diyeceğini şaşırdım.

"Bir hastamla ilgili bir durum galiba. Doktorum ben. Oradan bilendiler. Bilmiyorum tam olarak." derken başka bir polis memuruna eliyle işaret etti.

"İkinizin de ifadesinin alınacak. Bizimle karakola kadar gelmeniz lazım." derken bakışlarım irice açıldı.

"Neyin ifadesi? Ne anlattıysa o." diyerek karşı çıkmaya çalıştığında Fetih, hiç tolerans göstermeyip "Gelmek zorundasınız. Zorluk çıkarmayın. Hüseyin yardımcı ol ikisine de." diyerek beni de hedef gösterdiğinde gözlerim irice açıldı.

Ben bu silahla hiçbir yere gidemezdim.

"Yavuz Bey," dedim telaşla. "Sizinle bir şey konuşabilir miyim?"

Üniforması farklı olan tek kişiydi aralarında. Kısa sürede nasıl bu kadar insanı buraya dökebilmişti bilmiyordum.

Başını salladı onaylar anlamda. İlerisini gösterirken ben önden gidip peşimden gelmesini bekledim. Gerisi tamamen benim oyunculuğuma kalmıştı. Onların yanından bir miktar uzaklaştığımızda başımı öne eğdim.

"Yavuz Bey," dedim kısık sesle.

Hadi Efsun iki günde her şeyi yaptın bunu da yapabilirsin.

"Benim sizinle çok önemli bir şey konuşmam lazım." derken sıkıntılı bir nefes verip ona baktım. "Çok önemli ve benim yardım isteyebileceğim hiç kimse yok burada."

Ses tonum kurduğum cümlelere çok uygun çıkmıştı. Bu iyiydi işte.

Gözlerini kısarken bana doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi biraz daha kapattı. "Sorun ne? Dinliyorum seni."

Dudaklarımı ıslattım aramızdaki boy farkından dolayı ona alttan bakarken. Gözüm kısa bir an etrafta dolaştı. "Özel ve bu kadar insanın içinde anlatabileceğim bir şey değil. En azından polislerden önce sizinle

konuşmam lazım. Ve ifademi vermeden konuşsam çok daha sağlıklı ilerleyecek süreç."

Bakışlarına şüphe düştü. "Burada yaşanan olayla mı alakalı?" diye sordu illegal bir şey olduğunu sezdiğini sesine yansıtırken.

"Hayır. Bağlantılı ama tam olarak değil. Bir hastamla alakalı. İşin doğrusu benimle de alakalı. Çok uzun. Direkt olarak polislere anlatmaktansa sizin bana yol göstermeniz daha iyi olur diye düşündüm. Açıklayamıyorum," dedim başımı iki yana sallayıp yüzümü ellerimin arasına alırken.

"Her şey çok karışık. Ne yapacağımı bilmiyorum, tek başınayım. Canım bile tehlikede, kimseden yardım isteyemiyorum. Herkese yabancıyım."

Aramızdaki mesafeye açtım bir adım geri gidip. Çaresizce ona bakarken söylediğim şeyleri çözmeye çalışıyordu.

Başını iki yana sallarken "Tamam," dedi söylediklerimi bir kenara bırakıp. "İfaden alınsın, sonra da çıkıp bir yerde konuşalım. Sen bana her şeyi baştan anlat. Canının tehlikede olduğu yok. Bir telefon uzağındayım, gördün." derken beni belimden tutarak ileriye doğru yönlendirecekken engel oldum.

"İfadeyi gün içerisinde gidip versem, önce sizinle konuşsam olmaz mı?" diye direttim. Ben bu silahla karakol kapısından bile giremezdim.

Bana baktı tepkilerime anlam vermek ister gibi "Lütfen," dedim Küçük Emrah moodunda. Kafamı da hafif sağa yatırdım ama hiç ikna olacak gibi durmuyordu.

"Tamam," dedim son kozumu da oynarken. "Elinizden bir şey gelmiyorsa yapacak bir şey yok o zaman." derken ani bir şekilde polis memuruna ve Fetih'e döndüğüm an sarsakladım. Başım dönüyormuş gibi dengemi kaybederken beklediğim kolların beni bulması geç olmadı.

Zaten düşmeyecektim ama yine de Yavuz anında beni belimden sıkıca yakalarken kendimi daha fazla bıraktım onun kollarına.

Ardı ardına cıklayıp "İyi misin?" derken elini yanağıma koydu. Bir sorunumuz vardı. Yavuz'un elinin birkaç parmak altında ki silah.

Elim anında elinin üzerine kapanırken kıpırdatmasın diye sıkıca tuttum. "Başım döndü." derken yüzlerimiz dip dibeydi. Diğer elim onun tutunduğum omzundan alnıma giderken "Hala da dönüyor." dedim kısık sancılı bir sesle.

İleriye doğru "Su getirin." diye bağırdığında dikkatler üzerimize çekildi. Bana doğru gelen adım seslerini duyarken "Ne oluyor?" diyerek bana ilk

varanın Fetih olmasını beklemiyordum.

Elimi iyiyim dercesine kaldırırken hala bir tarafım Yavuz'un kollarındaydı.

"İyiyim," dedim. "İfadeyi verip bir an önce evime gitmek istiyorum."

O an orada sadece iki memur aracı ve benle Fetih'in aracı vardı. Tabi bir de Sedat'lara ait kapısı açık kalmış araçlar.

"Yüzün bembeyaz." dediğinde Yavuz beni geriye doğru götürüp kaldırıma oturtup diz çöktü önümde.

Yapma böyle vicdan yapıyorum.

Bir beden daha önümde eğilirken Fetih kenara bırakılan suyu alıp avucuna döktü. Islattı elini aniden yüzüme temas ettirirken dağılan örüğümden fırlayan tutamları geriye doğru itti.

"Bekle," dediğinde Yavuz ayaklanırken ön tarafta kalan polis memurlarına doğru ilerledi. Zafer sanırım benimdi. Fetih bir kez daha eline su dökerken "Aptalsın!" dedi öfkeyle. Soğuk elini aniden ensemde hissettiğimde irkildim.

"Asıl sen aptalsın!" diyerek temasından kurtuldum. "Islatma daha fazla. İyiyim bir şeyim yok." dedim göz ucuyla bizi duymasını istemediğim insanlara bakarken.

"Bok bir şeyin yok. Ben sana evde kal demedim mi?" derken tekrar su dökecekken eline şişeye uzandım ama bırakmadı.

"Bir şeyim yok. Roldü yaptığım. Belimde silahın var. Bu halde karakola gelemem." dediğimde belki de şu an fark ettiği ya da tekrar hatırladığı gerçekle kısık sesle küfür etti.

"Sen gerçekten aptalsın. Ver şu silahı bana!" derken belime yöneldi ama şişeyi çekiştirerek engel oldum.

"Bana bir kez daha aptal dersen ayağımı ağzının ortasına geçireceğim. Paşa paşa ifade vermeye gideceksin. Ne halt yapmayı düşünüyorsun o silahla?"

Beni hiç takmadan silaha tekrar yöneldi ama elimdeki şişenin içindeki suyu yüzüne doğru yükselttim kıvrak bir hareketle.

Yüzüne sıçrayan suyla geriye doğru giderken hafifçe gözlerini yumdu öfkeyle. Şişeyi kafama geçirme ihtimalini düşünerek o boşluğunda tamamen alıp arka tarafa fırlattı.

Bize yaklaşan bedenlerle "Sus geliyorlar," dediğimde öfkeyle soluyarak gözlerini açtı. Elinin tersiyle yüzünü silerken "Git ifadeni ver gel. Olayı her şeyiyle anlatma. Yolumu kestiler. Sen de durdun. Beni korumaya çalıştın.

Bir bilgin yok. Zeliha seni bekliyor evde. Bir kardeşin olduğunu hatırla artık!"

Son söylediğim cümleyle çenesini sıvazlarken sinirle yanımıza gelen bedenlerle doğrulduk ikimizde.

Polis memuru Fetih'e aracı gösterirken. "Karakola." diyerek konuştu.

"Ben kendim getireceğim doktor hanımı. Ülkeye hizmet için gelmiş, magandaların arasında kaldı. İyi de gözükmüyor. Diğerlerinin ifadesi bitene kadar biz de geliriz karakola."

Anlaştığı memur başını sallarken Fetih bana daha fazla bakmayı bırakıp bahsedilen araca yöneldi. Yavuz'la göz göze kalırken gülümsedim. "Teşekkür ederim."

⏳⏳⏳

Başka bir evin önünde kendi evimmiş gibi apartmana bakarken "Teşekkür ederim." dedim benim aracımı kullanmış olan Yavuz'a bakıp. "Ben gidip tansiyonumu ölçüp biraz kendime geldikten sonra arayacağım sizi. Konuştuktan sonra da karakola gideriz." derken araçtan indim. O da inerken "Hastaneye gitmemiz daha doğru olmaz mıydı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Gerek yok. Hiçbir şey yemedim. Dün nöbetten sonra da yorgunluktan bir şey yemeyince kan şekerim de düşmüş olabilir. Belirtilerim onu gösteriyor zaten. Ya da tansiyon. Önemli değil. Bir iki saate ulaşacağım size."

Başını salladı kolumu sıvazla samimi bir tavırla. O an bir vicdanım sızladı. İnsanları kandırıyordum. Nefret ettiğim en net şeylerden biriydi.

"Dikkat et, haber bekliyorum senden. Anlatacağın şeyi de merak ediyorum." diyerek konuyu yine oraya getirdi. Yolda da zorlamıştı da ölü taklidi yapmıştım.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Kaşlarını çattı. "Daha fazla teşekkür etme artık." diye tekrar sitem etti.

Özür dilerim o zaman. O da olur.

Yoldan gelen taksiyi ben çevirirken konuşmayı uzatmamak için duran taksiye baktı. "Ye yemeğini dinlen." derken başımı sallayıp araca binmesini izledim. Taksi hareket ettiği gibi kendi aracıma binerken bu yolun sonunda olan ve muhtemelen hala bela tipler tarafından korunan gerçekten kaldığım yere doğru sürdüm.

Kısa sürede varırken oraya aracı park edip indim. Bana dönen kapıda duran iki adama bakarken çıkmadan önce konuştuğuma baktım. En azından bir kısmı kapıda değil de araçta bekliyordu.

"Zeliha çıktı mı?" diye sorduğumda başlarını iki yana salladılar. Serice önce apartmana girip sonra asansöre binerken çok geçmeden bulunduğumuz kata varmıştım. Kapıyı korkmasın diye sakince çalarken "Zeliha benim." dedim açsın diye.

Kapı saniyeler içinde açıldı. Bıraktığım gibi harabe bir şekilde bana bakarken hemen arka tarafıma çevirdi gözlerini.

"Fetih abim?" diye sorarken içeri girip kapıyı kapatıyordum.

"Gelecek birazdan." dedim sakin bir sesle.

"Nerede? Neden seninle gelmedi? Ne oldu? Yaptı mı? Vurdu mu? Efsun abla nerede abim?" ağlamasa da sesi titriyordu.

"İfade vermeye gitti. Benim de gitmem lazımdı ama," derken belimden silahı çıkardım ve dikkatlice yere doğru tutarak emniyetini kapattım. "Abinin silahı izin vermedi."

Bakışları benim gibi silaha kaydı. Silah özel tasarımdı. Her halinden belliydi. Dudaklarım *vay* dercesine kıvrılırken. "Biraz manyak galiba. Özel tasarım silahta yaptırmazsın değil mi?" diye sorarken dikkatlice diğer silahın da olduğu çantama koydum.

Hayat gerçekten çok garipti. Düne kadar sıfır silahım varken şimdi iki tane silahım vardı. Üstelik biri özel tasarımdı.

"Anlamıyorum." dedi garipçe. "Ne oldu? O silahın ne işi var sende?"

Üzerimdeki ceketi çıkarırken kendimi koltuğa bıraktım. "Abinin başı daha çabuk kurtulup senin yanına gelsin diye birazcık tehlikeye attım kendimi. Kimseye bir şey olmadı. Sadece ifade vermeye gitti. Silahta ben de. Onun tehlike de olduğu hiçbir şey yok. Merak etme. Gelince uzun uzun anlatacağız."

⏳⏳⏳

Fetih'in bağıracağını anladığım vakit işaret parmağımı ona doğru savurdum. "Ben Zeliha'yı senin sesini odadan duysun diye başka odaya göndermedim. Bağırma!"

Ağzının içine geri tıktığım kelimelerle iyice kırmızı dönmüş boğaya dönmüşken elini ensesine geçirdi.

"Öldürmek ne ya? Sen öldüreceksin sonra da hayatına kaldığın yerden devam edeceksin? Ben de buna göz göre göre tamam diyeceğim. Ben çağırdım, yine olsa yine yaparım."

Sırtı bana dönükken öyle bir geri dönüş yaptı ki bana kısa bir an irkildim ama duruşumu daha da dikleştirmekten başka bir tepki vermedim.

"Ben kardeşime yapılanı hakimin ağzından çıkacak iki kelimeye mi bırakacağım? O orospu çocuğu yaşamayı hak etmiyor. Hak etmeyenin de hangi koşulda olursa olsun dünya da yeri yok. İçeri girecek; devlet onu besleyecek, adalet yerini bulacak öyle mi?"

Bağırıyorduk ama sesimiz yüksek değildi. Tamamen bakışlarımızdı bağıran.

"Aynen öyle olacak! Devlet onu besleyecek ne?! Bu mu senin hakka hukuka bakışın? Ne bu cahillik ya? 17 yıla kadar ceza yeme şansı var onun. On yedi yıl dört duvar arasında sürüneceğine sen tek bir kurşunla canını alacaksın öyle mi? Asıl bu mu adalet? Sonra öyle bir pislik yüzünden hayatının geri kalanını hapiste geçireceksin. Zeliha ne olacak? Şu kızı düşün artık! Kör olma bu kadar öldü öldü dirildi sen gelene kadar. Gözünde yaş kalmadı. Yükü ağır zaten bir de abisi mi katil olacak? Kendini suçlamayacak mı? Düşün artık bunları! Nasıl bir insansın sen ya?!"

Devamlı olarak bir şeylere zarar verme huyu devam etti ve avucunun içini alnına geçirdi.

"Bir bok olmayacak! O şerefsizin başını taşla ezeceğim sonra da elimi kolumu sallayarak kardeşimin yanına geleceğim. O çok güvendiğin adalet dört dörtlük işlemiyor bu ülkede doktor! Var artık bu gerçeğe!"

Yüzüme tükürürcesine söyledikleriyle yüzümü buruşturup onu omuzlarından ittim.

"Aptalsın!" dedim artık ne diyeceğimi bilemezken. "Hadi diyelim sıyrıldın cinayet işleyip. Sen benden daha iyi bilirsin Fetih Karadere! Ne dersiniz siz ona?" derken elimi şıklattım iki kere.

"Torunlarına bırakacağın harikulade bir kan davası olacak. Zeliha'yı harcamazlar mı sanıyorsun? Sen umurumda bile değilsin. Senin aksine o kızı düşünüyorum ben. Ne kadar süre onu bir eve hapsedebilirsin? Bu iş süreç ne gerektiriyorsa öyle devam edecek. Suç bende! İnsan gibi burada senin gelmeni bekledim harekete geçmek için. Abilik yapasın tutar belki diye. Saçmalığın tekisin. Madem o adalete güvenmiyorsun yap o zaman bir şeyler," dedim sabrımın son sınırlarındayken.

Kollarımı iki yana açtım. "Madem bu kadar gücünüz var yık avukat ordusunu ortaya. O şerefsiz ne alabilirse en fazla onu alsın. Gücünü kullanacaksan işleyeceğin cinayeti ört bas için değil o içeride kendini sabahtan beri senin için harap eden kız için olsun. Dök buraya dökebildiğin kadar avukat. Göz açtırma kimseye. Ama sen bu kızı kimsesiz bırakmaktan başka bir bok yapmıyorsun. Zeliha o pislik öldüğü zaman, o pisliği abisi

öldürdüğü zaman değil cezasını çekmeye başladığı an yaşamaya başlamayacak. O cezasını çekmeye başlayınca inanacak bir şeylere. Fetih Karadere," derken keskin bakışlarla beni dinleyen yüze yaklaştırdım yüzümü.

"Ya abiliğini yap gücünü göster ya da geriye çekil ben ne yapılacaksa yapayım. Sana da soy adına da ihtiyacım yok. Şule Çet'in arkasında her türlü imkana sahip bir aile yoktu, Duygu'ya da sahip çıkacak tonla insan da yoktu başta ama bak herkes cezasını söke söke çekiyor. Yarım saatimi alır. Bu ülkeyi ayağa kaldırmam yarım saatimi alır. Siz bir tane kızınıza sahip çıkmasanız da ben Zeliha'ya sahip çıkacak milyonlarca insan biliyorum. O senin güvenmediğin adaletin yapacağı haksızlık halkın sesine kadar. Onlarca kişiye bas bas bağırdık şimdi birine daha bağırırız. Tek korkum elimdeki delillerin o pislikler tarafından karartılması, bunun olmaması için de her şeyi yapacağım. Madem yoksun, senin yerinde olacak çok kişi var. Olayı her ne kadar Zeliha'yı en az yıpratacak şekilde halletmeye çalışsam da olmuyor. Sen bile bu kızın yanında değilsen benim elimde başka yol kalmıyor."

Hiç duraksamadan söylediklerimle başımı iki yana salladım tepkisizliğine.

Nasıl acı çektiğini, bu söylediklerimle canının daha çok yandığını görebiliyordum. Ama burada tek umursadığım Zeliha'nın çektiği acı, taşıdığı yüktü.

Bir cümle bekledim. Bir onay, bir ben de varım cümlesi. *Bu kız sahipsiz değil* demesini. *Olur mu öyle şey ben onun abisiyim* cümlesini. Ama konuşmadı. Çaresizce kafamı iki yana salladım.

Benim artık elimden hiçbir şey gelemezdi ona karşı. Arkamı döndüm. Elim Yavuz'u aramak için telefonuma gitti. Tuş kilidini daha açmadan arkamda öyle bir gürültü koptu ki yerimden sıçrayarak o tarafa döndüm.

İrice açılan gözlerimle Fetih'in elini geçirerek parçaladığı aynaya bakarken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Cam kırıklarının saplı olduğu eline kayarken bakışlarım dona kalmıştım. Sağlam kalan parçaya da tekrardan elini geçireceği vakit öne doğru atılıp buna engel oldum son saniye.

Ben daha tepki vermeden iki elini de cam kırıklarının olduğu gümüşlüğe bastırıp zorlukla ayakta dururken omuzları çökmüştü. Sırtında kilolarca yük taşır gibi ayakta durmakta zorlanırken her an kendini yere bırakacak sandım.

"Efsun," dediğinde bana ilk kez, sesindeki ıstırap duraksattı beni. Başını kaldırırken bana doğruİ kanlı olan ellerinden gözlerimi çekip, kanlı olan gözlerine çevirdim bakışlarımı.

Fetih Karadere rastgele bir yere gömülmemek için kendine şaşalı bir mezar kazarken; beynine sıçrayan ufak bir pıhtıyla aniden ölmüşte kendi kazdığı mezara düşmüştü. Çektiği acı öldüğüne değil, kimsenin yerini bilmediği bir mezarda üstü açık kalışınaydı sanki.

Gözlerinde öyle bir ifade vardı ki, içine düştüğü mezarda aniden sarsılarak ağlayacak gibiydi.

"Benim kardeşime ne yaptılar?"

Ah Fetih, hüzünlü kekim 🍰🍰
Nasıldı bölüm ya da sonunda yazdığım Fetih?

Final bölümüne dahi gelsem dönüp dönüp değiştireceğim ama bir türlü içime sinmeyen bölüm bu olacak galiba. Hiç alışık olmadığım için bu tarz sahnelere gram beğenmedim bu bölümü. İçime de sinmedi ama bu tarza alışana kadar yazacağım buna benzer olacağı için silip sıfırdan yazmadım.

Oy ve yorumlarınızı esirgemeyin. Sanki oy vermeyi unutuyor gibisiniz. Bir sonraki bölüme kadar kendinize iyi bakın. Sizi seven biri var burada 💘

#SerçeyiÖldürmek 🕊

V- "Vedalar ve Kalanlar"

Elimdeki pansumanı kasten, bile isteye Fetih'in eline bastırırken en başından olduğu gibi gerildi; elimin altındaki kolu kasıldı ama tepki vermedi. Ne sözel olarak ne de fiziksel olarak. "Tabi," dedim alayla, gözüm abisinin yarasından tek bir an bile bakışlarını çekmeyen Zeliha'yı bulurken göz kırptım.

"Buldun benim gibi doktoru. Yüksek kalite, ücretsiz tedavi."

Gözlerimi defalarca kez fiziksel acısını arttırdığım yüze kaldırırken yarasına bakmasını bekliyordum ama onun gözleri bendeydi.

"Birkaç ay önce yemin ettim diye dolanıyordun ortalıkta. Ne bu minnet bekleyişi?" Gözlerimi kısarken antiseptik solisyonun fazlaca yaktığı eline pamuğu hırsla bastırdım. Ben onu ne kadar tepki vermiyor sansam da yüzüne baktığımda gayet de ifadesinin değiştini anlamıştım. Dişlerini bastırdı birbirine. Çenesindeki kemik belirginleşti.

"Görev yerimde olmamayı geçtim, izin günümdeyim. Şansını fazla zorlama. Elim hafiftir ağırlaşmasın. Yine söylüyorum bulamazsın benim gibi doktoru."

Dudakları kıvrıldı ama onunki de alayıma karşılık vermek içindi. Dilini alt dudağında gezdirdi göz ucuyla bana baktı.

"Asıl sen benim gibi hasta buldun da. Öp başına koy. Canımı çıkardın burada. Sesim çıkmadı."

İkimizin de niyetinin Zeliha'nın yanında işi şakaya vurma olduğu bariz belliydi ama sanırım bir yerden sonra, bir miktar inceden inceden ayar oluyorduk birbirimize. O yüzdendi bu bakışların sebebi.

Zeliha'ya baktım göz devirerek. "Bu hep böyle mızmız mı? Küçükken kendi düşüp ağlayanlardan. Her halinden belli."

Zeliha gülecek gibi oldu ama Fetih'in bakışlarını hissedince dudaklarını birbirine bastırıp omuzlarını kaldırdı yukarı bir çocuk gibi. İşte tam bu anda biraz önce bahsettiğim bizim inceden birbirimize ayar olma durumumuz devreye girdi.Temizlediğim ve dikişlik durumu olmayan kesiklerin üzerine

özenle gazlı bez yerleştirirken kısa bir an Fetih'ten aldım gözümü ama sesinden kaçamadım.

Zeliha'ya ithafen "Asıl bu hep böyle durmadan konuşuyor mu? Susmadı gitti. Pansumanı da ben teklif etmedim ama dakikalardır onu dinliyoruz."

Ona *pabucumun kenarı* bakışı atarken Zeliha tarafsız kalıp cevap vermemeye devam etti. Pansumanı bitirirken "Su değmesin. Bir daha yapmam." dedim ilk yardım çantasını toparlarken.

"Bir daha yaptırmam." diyerek karşılık verdiğinde hiçbir şey söylemeden oturduğum sandalyeden geriye yaslandım. Bir süre bakışırken hiç çabasız ne söylemek istediğimi anladı. Elim telefonuma giderken Fetih kardeşine bakıp "Zeliha hadi güzelim sen geç içeri." diyerek odayı gösterdiğinde Zeliha başını iki yana salladı.

"Hayır," diye sızlanırken "İşin başı da sonu da benimle alakalı çocuk gibi odaya girmek istemiyorum." dediğinde ikimizde anlaşmadan aynı cümleyi kurduk.

"Çocuksun zaten."

Garipçe ikimize bakarken omuzlarını kaldırıp indirdi. "Lütfen," dedim. "Odada tabletim var. İsterse-"

Zeliha'nın hayrete düşen bakışlarıyla dudaklarımı öne büzerek durdum. Başımı salladım ağır ağır. "Bununla kandırabileceğim kadar çocuk değilsin tabi." diyerek kabullenirken başımı salladım.

"Abinin ağzı fazla bozuk," deyiverdim anında. Fetih'in bakışları anında beni buldu. Umursamadan devam ettim. "En azından bunları duymamak için daha çocuksun. Şimdi yine bir ton çirkin şey söyleyecek."

Fetih "Ağzım mı bozuk benim? Ne saçmalıyorsun sen?" diye tepki gösterdi anında. Gözlerim *yuh* der gibi onu bulurken kendi kendimi yerin dibine sokmamak için dilimin ucuna kadar gelen *siktir oradan* lafını geri yuttum.

"Adını inkar et bunu inkar etme. Küfürbazın tekisin. İki gündür laflarınla ırzına geçmediğin kişi sayısı iki falan."

Fetih'in mimikleri *hadi ya* dercesine beni bulurken tam cevap verecekken Zeliha'nın havalanmış eli girdi aramıza. "Tamam," dedi uysal bir sesle. "Ben gideyim odaya. Tartışmanıza gerek yok."

Denk geldiğimizden beri kısır döngü içerisinde girdiğimiz laf dalaşlarına maruz kalmıştı. Gülümseyerek başımı salladım. Yanımızdan ayrılırken ikimizde arkasından baktık. Kapının kapanma sesini duyarken birbirimize döndük.

"Arıyorum Yavuz'u."

Ayağa kalktığında başımı ona doğru kaldırdım. "Ben de geliyorum."

Başımı anında iki yana sallarken itiraz ettim. "Hayır tek gidiyorum."

Kaşları havalandı tepemde dikilmeye devam etti. "Sebep?"

Aramızdaki boy farkı sinirlerimi bozmuş ayaklanmama neden olmuştu.

"Belgeler. Gizlice kopyaladığım belgeler. Yasal değil. Çok büyük bir suç hatta. Görmezden gelebilecek, bu ayrıntıyı atlayacak birine yönlendirmesi lazım beni. Sadece ben olsam çok daha doğru bir ortam olur. Kendim de söz konusuyum. Mesleğim ortada şu an. Kendime bu kadarını borçluyum. Geriye kalan süreçte Zeliha'nın yanında olacaksın zaten."

Gözlerini yüzümde gezdirdi "Mesleğin tehlikeye girmeyecek, bunu ben de sağ-"

Bir adım geri gidip başımı iki yana salladım. "Yapma Fetih." diye böldüm onu. "Bu işin içinden olan biri kadar güven vermiyorsun bana. Riske atamam. Yapamam bunu kendime. Sorun çıkarmamak zorundasın. Hakkım var buna."

Sesim ona nasıl ulaştı bilmiyorum ama biraz önceki netliği bozuldu. Boğazını temizlerken gözlerini kaçırdı.

Bu boşluğa düşerken o, elim telefona gitti. Zorluk çıkarmazdı daha fazla her halde. "Emir geliyor o zaman. Kıyı da köşede oturur. Gözükmez kimseye." derken o benden önce davranıp aradı birini. Gözlerimi devirdim nefesimi seslice dışarı verirken.

"Çık yukarı. Çalma kapıyı, ben açana kadar bekle."Karşı tarafı dinlemeden kapatırken telefonu "Ben tek gidiyorum. Tam olarak neyi anlamayı reddedip benim canımı sıkıyorsun?" diye sordum tahammülsüz bir sesle.

Kapıda olan gözleri aniden beni bulduğunda "Kızım sen neyi anlamıyorsun?!" diye beklemediğim bir çıkış yaptı. Ben tam konuşacakken kendisi devam etti. "Görmedin mi bugün? Tek yakaladıkları yerde her şeyin hıncını senden çıkaracaklar. Hiç aptal bir kadına benzemiyorsun, mantıklı düşün artık. Bırak şu yersiz inadı."

Gözlerim kısıldı kabul ettiğim ama daha böyle bir olayın ortasında kalmadığımdan tam olarak algılamadığım şeyi yüzüme vurdu. İnkarımın önüne geçemedi ama.

"Onların derdi sizinle." dedim iyice geriye gidip artık dağılmaya yüz tutmuş balık sırtı örüğümü açarken. "Benim olayla alakam yok."

"Onların derdi bu saatten sonra bir tek seninle." diyerek bağırmasa da çıkışmaya devam etti. Ben aynanın karşısındayken o beni izliyordu yansımamdan. "Bize güçleri yetmez. Yatıp kalkıp o şerefsizin canını almadığım için içten içe dua edecekler sadece. Bir bok yapamazlar bu saatten sonra.Aksin halde bu şehrin altında kalacaklarını farkındalar. Ya sen? Her boku ortaya çıkaran sen? Dökecekleri tek kan senin. Canının niye bu kadar kıymeti yok kızım senin? Hangi akla hizmet onların namlusuna sırtını döndün?!"

Canımın kıymeti... Başımı eğerken kısa bir an dudaklarım kıvrıldı.

Bugün yaptığım şeyi yüzümü vururken o; kızıl belimde olan saçlarımı örgüden kurtarmış dalgalanmış buklelere hacim vermeye çalışıyordum.

Canımın kıymetini kendi gözümde kaybedeli çok oluyordu. Şansa yaşamak tam olarak benimkiydi. Arkamdan tam olarak üzülecek tek bir insan olmayışıydı buna sebep farkındaydım.Tamam insanlar başkaları için yaşamamalıydı. Ama eğer insanların ne uğruna yaşayacağı ne de öleceği biri yoksa kendi için çokta uzun süre yaşadığı söylenemezdi.

Son kullanma tarihimizi uzatan hayatımızdaki kişilerdi. Benim bu tarihimi uzatacak tek kişi bile yoktu.

Düşünürdüm zaten hep, mezarım bir kimsesizin mezarı olurdu bir gün ölsem.

"Sen sadece Zeliha'yı koru." dedim düzelttiğim saçlarımdan gözlerimi alıp aynadan ona bakarken. "Senin sorumlu olduğun tek can Zeliha'nın. Benimle bir işin yok."

Saldığım gibi beni bunaltan saçları toplamaya girişirken gözlerimi tekrar ondan çektim. Toplayıp topuz yapmak arasında gidip gelirken aramızdaki mesafeyi kısa sürede kapattığında ne tepki vereceğimi bilemedim. Diğer tarafı kırık olan aynadan onun yüzünü görürken bedeni tam arkamdaydı.

"Bana dön," dediğinde enseme çarpan nefesiyle istemsizce irkilip saçlarımı bırakarak ona döndüm. Ani yakın mesafeleri sevmezdim. Saçlarım kısacık aralıktan dolayı yüzüne çarparken refleks olarak gözlerini kapatıp çok hafif geri çekildi. Mesafeyi açıp açmamak arasında gidip gelirken gözlerini araladığında ona baktım.

Ciddi bir ifadeyle ne söyleyeceğini beklerken "Zeliha bana gel diye yalvarırken onun sözde düğününe gelmeyi reddettim. Kardeşim beni cenazesine çağırıyordu. Bunu da bir tek sen anladın. Eğer şimdi Zeliha'nın koruyabileceğim bir canı varsa bu senin sayende." tane tane dile

getirdikleriyle yutkundum. Borçlu psikolojisine girmişti. Gerek yoktu buna. Neden bana minnet etmiyor diye düşünmezdim.

"Sen Zeliha'yı boş vermedin Efsun," derken gözleri kısa bir an çillerimin olduğu bölgede dolandı. "Bu saatten sonra seninle işim var. Boşuna tek gideceğim, tek yapacağım tavırlarına girme. Canın tehlikede olduğu sürece gölgem üstünde. Kabul etsen de etmesen de."

Başını eğmiş bana bakarken kaşlarım havalandı, dilimin ucunu ısırdım. "Bana borçlu değilsin. Birilerini borç altına sokmak için y-"

"Borç değil bu," diyerek bölüp beni, geri çekildi hafifçe. Yoksa benim sırtım arkamdaki tahta parçasına girecekti.

"Sen benim canımı kurtardın. Canımı kurtaranın canına kimse göz dikemez. Bu kadar, ötesi değil."

Saçımın az olduğu sol tarafı kulağımın arkasına sıkıştırırken tam arkasını dönmüştü ki son anda bir şey hatırlamış gibi geri döndü.

"Ayrıca bir daha sırtını döndüğün insanlara dikkat et."

Başta cevap vermedim, aramalar kısmına girdim. Başımı bile kaldırmadım ama son saniye istemsizce şu cümle çıktı ağzımdan:

"Ben onlara sırtımı dönmedim. Senin namluna yüzümü döndüm."

O her ne kadar bana dönse de ben aynaya döndüm. Aramam çok geçmeden yanıtlanırken o da kapıda sözünü dinleyen adamı içeri aldı.

"Yavuz Bey, müsaitseniz söylediğiniz yere geleyim." diyerek direkt konuya giriş yaparken akan rimelimi sildim, aynaya yaklaşırken.

"Ben gelip alayım, sen araba kullanma." diyerek içten naif bir öneri sunarken vicdanım yine yokladı beni.

"Gerek yok. İyiyim ben. Siz sadece adresi atın bana."

Arkamda beliren iki kişiyi farkındaydım ama gözüm kendi yüzümdeydi. "Tamam sana bıraktığım yere çok uzak olmayacak bir çay bahçesinin adresini atıyorum."

Başımı salladım görüyormuş gibi. "Geliyorum. Görüşürüz." diyerek kapattığımda arkamı döndüm tek bir hamleyle. Beni izleyen iki erkeğe bakarken erkekliğine sağlam bir tekme geçirdiğim Emir'e bakacakken mahcubiyetle, gözlerini ellerime indirdi. Elimdeki telefona mesaj gelirken onlara doğru salladım.

"Çay bahçesine nasıl gidebilirim?"

Fetih'in kaşları çatıldı. "Çay bahçesi mi?" dedi olayı meyhane demişim gibi garipleştirirken. "Muhallebiciye çağırsaydı pezevenk?"

Yan yan ona baktım. "Bir de hiç utanmadan ağzım bozuk değil diyorsun. İnanılmaz." derken yanlarından geçip çantamı da alarak Burcu'nun odasına girdim. Kapıyı arkamdan kapatırken temkinlice çantamdaki silahları çıkarıp ranzanın altına koydum geçici süreliğine. Yanımda götüremezdim. Ortalığa da koyamazdım.

Odadan geri çıkarken hemen karşı tarafta Zeliha'nın odasına girdiğimde uyumasını hiç beklemiyordum. Dün gece doğru dürüst yatmamıştı. Bünyesi yorgun düşmüştü muhtemelen. Çantamı yere koyup üstünü örterken son bir kez çantadaki kanıtları yokladım. Elimi saçlarıma daldırıp daha fazla oyalanmazken kapıyı yavaşça kapatıp çıktım. İnce uzun holde beni sessizce bekleyen iki kişiye doğru ilerlerken "Uyuya kalmış." dedim Fetih'e ithafen.

"Ev sahibinin daha gelmesine saatler var. Ama olur da erken gelesi tutar seni aniden evin içinde görürse kafanda bir şeyler kırabilir. Sakince konuyu açıklayıp kanama bölgesine tampon uygula." derken yanındaki adam benim bu tavrıma gülecek gibi oldu ama Fetih'ten öyle bir bakış yakaladı ki ciddileşti.

"Silahım nerede benim?" diye sordu aklına gelmemesini umduğum şeyi sorarken.

"Hangi silah?" diye sordum salağa yatıp.

"Benim silahım."

"Sen kimsin?"

"Alay mı ediyorsun?"

"Artık benim silahım. Verilen mal geri alınmaz."

Bakışları gerçek miyim manasında bir yokladı beni.

"Ben vermedim."

Başımı salladım anlayışla. "Ben aldım. Senin olanı sıkıca tutmazsan, alırlar onu senden Fetih. Öğrenemedin mi şimdiye kadar bunu? Özel tasarım bir de, yeni sahibini de çok sevdi. Bir gün çok sıkışırsam bakıp seni hatırlamam, satar harcarım. İyi para eder. Cinayet geçmişi yok değil mi?"

Kaşları havalanmış yaslandığı yemek masasında beni izlerken "Var dersem?" diye sordu.

Şüpheyle ona baktım ama bunu tamamen blöf için söylediği bakışlarından apaçık belliydi. "Beni bir silah için yakmazsın gibime geliyor. Yakarsan da canın sağ olsun ne diyeyim."

Kurduğum cümlelerden mi takındığım tavırdan mı bilmem tam olarak *nası ya,*nasıl değil *nası,* der gibi bana bakıyordu. Eli çenesine gezindi, bakışları bende gezinirken. Bizi sakince, tepkisizce dinleyen Emir'e

konumu uzattım. Telefonu alıp adrese baktı. "Yakın, on beş dakikaya orada oluruz." derken önden geçmem için elini kapıya doğru uzattığı sıra Fetih omzundan yakalayıp dikkatini çekti.

"Gözünü dört aç. En yakın mesafede dur. Bir şeyden şüphelenirsen beni ara. Uzak kalma oturdukları yerden. Konuşma bitene kadar da çay iç durmadan."

Kafasıyla onay aldı hemen. "Tamam abi. Merak etme sen." derken kapıyı açıp çıktım. Zaten bulunduğumuz katta olan asansörün kapısını ben açacakken o açıp geçmemi bekledi. Fetih'le son kez göz göze gelirken ikimiz de tepkisizce birbirimize baktık. Bindiğimiz asansörde zemin katı basarken yere bakan Emir'e baktım.

"Evli misin?" diye sordum aniden. Başını kaldırırken duyduğundan emin olmayan bir ifadeyle bana baktı.

"Evli misin?" diye tekrar ettiğimde başını iki yana salladı.

"Peki çocuğun var mı?" diye sordum bu kez. Bakışları iyice garipleşirken tekrar iki yana salladı kafasını.

Aldığım cevapla yüzüm düşerken "Çok çocuk hayalin var mı? Baba olayım falan, tek hayalim bu gibi?"

"Efsun Hanım," dedi en sonda. "Niye soruyorsunuz bunları?"

Renk değiştirmişti. "Bu hayat evlenip çoluk çocuğa karışmak için çok kısa zaten biliyor musun? Hele çocuk, gerçekten gerek yok."

"Anlamıyorum." dedi bu kez.

"Ya ben şimdi çok sert vurdum ya. Hem boş ver zaten çocuk istemiyormuşsun. Bir şey yok." diyerek iyice renk değiştiren yüzüne bakarken gözlerimi irice açtım.

"İstiyor musun çocuk?" diye sordum hayretle.

⏳⏳⏳

Benimle ayrı yöne giden Emir'le, beni görür görmez ayaklanan Yavuz'a doğru ilerledim. Gülümserken o, dudaklarım kıvrıldı hafifçe. Ona vardığımda "Hoş geldin." dediğinde bana uzattığı elini sıktım.

"Hoş buldum. Çok bekletmedim inşallah sizi?"

Başını iki yana salladı elimi bırakmadan. "Bekletmedin ama at artık şu sizi, beyi. Yavuz iyi." derken verdiği samimiyetle rahatladım kısmi olarak.

Başımı salladım. "Tamam," dedim derin bir nefes alarak. "Yavuz." Oturacağım sandalyeyi çekmeye yeltendi ama ben engel olup kendim oturdum hemen. Karşıma otururken "Ne içersin?" diye sorduğunda aniden basan stresle tırnak kenarlarımı soymaya başlamıştım.

"Hiç fark etmez." derken eliyle arkaya doğru işaret ettiği sıra çantama yönelip mavi dosyayı çıkardım.

Sipariş verdiği adını tam anlamadığım bir kahveyle ona bakarken benim tedirgin halime rağmen o gülümsedi. Gözlerimi kısa bir an kaçırıp etrafta gezindirirken Emir'le göz göze geldim. Gözlerini dikmiş bariz bir şekilde bizi izlerken eğer ki Yavuz'un dönmesi durumunda apaçık belli ediyordu kendini. Kısa bir an Yavuz'u kontrol ederken başka bir yöne baktığını anladığım gibi ona çenemle önünü işaret ettim ama o *keyfim kebap* der gibi sırtını geriye yaslayıp iyice izlemeye başladı bizi.

⏳⏳⏳

Her geçen saniye daha da daralan içimle başımı geriye doğru atıp gökyüzüne baktım. Fetih'le oturduğumuz bankta geçen dakikalar sırtında yük varmışçasına ağır ağır işliyordu. Etrafımızda akıp giden hayata rağmen bulunduğumuz konum bir tabutun içi kadar sessiz geldi o an bana. İkimizin de aldığı nefeslerin sıkıntısı, işin doğrusu alamadığı nefeslerin varlığı ensemdeydi. Anlıyordum. O da anlıyordu. Tabutta yatan ölünün alamadığı nefesi kimse sorgulamazdı ama ya bizim durumumuz?

"Sen çok daha kısa sürede çıktın." dedi bana bakarak. Sesi kaybolmuş bir çocuğa benziyordu. Söyleyecek bir şeyi yoktu ama konuşmak içindi bu sorusu.

"Benim ifademle onun ifadesi bir değil. Onun şu an yanında psikolog da var. Çok daha ayrıntılı alınıyor ifadesi. Ki ben de tek seferde bitirmedim her şeyi. Defalarca kez çağırılacağım. Daha hastane işin içine girecek. Hastane ve başhekim hakkında soruşturma açılacak."

Bana olan aynı şey ona oluyormuş gibi, sanki nefesi kesiliyormuş gibi eli ensesinden boğazına kaydı.

"Pişman olacağımı bile bile şu an buradayım."

Ofladım gökyüzüne doğru. Bazen kilometreleri aşmış gibi hissederken bazen tek bir adım bile atamadığımızı hissediyordum.

Yavuz tahmin ettiğimden çok daha yardımcı olmuştu. Konuşmanın başından beri olan ilgisi, tüm belgeleri inceleyişi, araya tahmin edemeyeceğim kadar yüksek mertebede insanları dahil etmesi ve süreci normal işleyişinden kat ve kat hızlı yürütmesi. Ona teşekkürle kapatamayacağım kadar borçluydum. Mesleğimle ilgili korkumu dile getirmeden anlamış, cümleye devam bile etmeme izin vermemişti.

Saatlerdir karakoldaydık. Yavuz'un yönlendirdiği insanlar Yavuz olsa nasıl ilgilenirlerse o şekilde ilgileniyorlardı. Kendisi bin bir rahatsızlıkla

yalnız gidebileceğime sorarken ki yüz ifadesi hala aklımdaydı. İyi insanlar hala vardı. Her ne kadar olumsuz düşüncelerim olsa da onun hakkında başta şimdi pamuk gibi olmuştum.

Her şey tahmin ettiğimden daha yolunda gidiyordu. Fetih dediğimi yapmış avukatları yönlendirmişti buraya. Zeliha tek değildi. Bunu çok güzel hissediyordu.

"Evet Zeliha'nın ifadesinin hemen ardından şu an hastane de sabah parçaladığın elin tedavisini gören Sedat tutuklanacağına, sen tutuklansaydın. Harika değil mi? Kulağa çok hoş geliyor." dediğimde tepkisiz kaldı ama ben devam ettim. "Zeliha'nın elinde bir merdiven var, daima sana yaslamaya çalışıyor. Yükselmekte değil amacı, ilk basamağına oturup devrilmemesini istiyor sadece. Zeliha sana sırtını yaslamak istiyor, sense burada ona dağ olduğun için pişman olacağını söylüyorsun. Duysa çok üzülürdü."

Karşıya bakarak dinlediği cümlelerimle yutkunduğunu gördüm. Onu izliyordum. "Böyle dağ mı olur Efsun?" deyiverdi aniden. "Onun başından aşağı çığ düşmüş ben öylece izlemişim. Ne dağı?"

Gözleri ağır bir hareketle beni bulduğunda cevap veremedim. Dilimin süzgecinde kalan kelimeler o kadar yetersizdi ki; bazen, bazı anlarda yetmeyecek cümle kurmaktansa susmak daha mantıklı geliyordu. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Gözlerindeki harabeyi görüyordum. Bu kadar dimdik, kaskatı dursa da. Benim abim olmamıştı, kardeşim de olmamıştı ama eğer olsaydı bir ahşap ev inşa ederdim içimde, sadece kardeşim için. İşte o çivilerini kendi elleriyle çaktığı evin altında kalmıştı Zeliha. Acısı en çokta onaydı.

Gözlerini benden kaçırdı, cebinden sigara çıkarırken nasıl müdahale edeceğimi şaşırdım. "İçme." dedim anında. Ayaklanacak gibi oldu "Rahatsız mı oluyorsun?" diye sorup. Ben şimdi nasıl ona Zeliha'nın rahatsız olabileceğini söyleyecektim ki?

"Hayır ama sigara kokma. Zeliha çıkacak birazdan." dedim kurcalamamasını dilerken. Psikiyatrı stajında görmüştüm. Vakaların konuşurken en çok dile getirdikleri şeyler onlarda genelde travma olarak kalırdı.

Zeliha da anemnezi alınırken sık sık dile getirmişti bunu.

"Zeliha sigara kokusundan rahatsız olmaz," derken sigarayı ben engel olamadan yaktı. Dudaklarımı ıslattım sabırsızca.

"Olur," diyerek elindeki sigaraya uzanacağım vakit geri çekti. Dirsekleri dizlerine dayalıyken başını bana çevirdi. "O ne demek?" dedi gözlerini şüpheyle kısmışken. Yutkunurken gözlerimi kaçırdım.

Ben şimdi nasıl göğsünün tam ortasında söndürülen sigara izinden bahsedecektim?

"Sana soruyorum." diyerek ondan kaçmaya çalışan beni duraksattı. Alnımı ovuşturdum. "Sorgulamadan sadece yapsan olmuyor mu?"

Aniden çenemden yakalayıp ona bakmayan gözlerimi kendine çevirdi. "Söyle." dedi artık bir şeyleri anlayan ama olanak vermeyen bir tavırda. Çenemi tutan parmaklarından kurtulmaya çalıştım ama izin vermedi. "Fetih bırak." dedim zor kullanmadan onun bırakmasını beklerken.

"Niye rahatsız oluyor sigaradan? Nereden biliyorsun bunu?"

Kirpiklerimin titrediğini hissederken omuzlarım düştü. O ona karşı acımasız olan tavrıma gölge düştü sebepsizce. Sanki şimdi söylersem; ölmemek için kanayan yarasına bastırdığı elini hiç beklemediği anda çekecektim yaradan. Ama görüyordum, akan kan yüzünden eliyle yarası birbirine yapışmıştı. Eğer ayırırsam onları birbirinden kuruyan kan derisiyle birlikte kalkacaktı. O kadar gamsız olamadım.

"İçme işte," dedim bir çocuk şımarıklığı taşıyan bir seste. Bir çocuk nasıl annesinden bir şeyi inatla *istiyorum işte* diye mızmızlanırsa öyleydim aynı. Gözleri dudaklarıma düşerken artık az çokta olsa anladığına emin olmuştum. Çenemi bırakırken aniden yaktığı sigarayı avucunun içine bastırdı.

"Allah benim belamı versin!"

Sesinden binlerce pişmanlık dökülürken ayaklarımızın altına dolandı. Veremeyeceğimi bile bile sesli bir nefes verirken gözlerimi yere diktim.

"Allah benim belamı versin!" diye tekrar etti sigarayı elinin içinde ezmeye devam ederken. Un ufak ettiği sigarayı yere fırlattı, yumruk yaptığı pansumanlı elini banka geçirdiğinde irkildim.

"Bir bok yapamadım. Göz göre göre bir bok yapamadım! Allah belamı versin! O orospu çocuğu hala nefes alıyor."

Altımızdaki bank sarsılırken, artık etrafta olan memurların bize değen gözleriyle Fetih'in elini yakaladım tekrar banka geçirmeden. Elini bileğinden yakalarken "Fetih," dedim kısık sesle. Bileğin, benden kurtarıp yaptığı harekete devam edecekken vuracakken yumruk yaptığı elini tuttum bu kez.

"Dur artık!" derken dişlerimin arasında gözüm etrafa kayıyordu. Gözü sıkıca tuttuğum eline kaydığında elimi elinden çektim. O da devam etmedi yaptığı şeye. Ellerini başına koyarken yere baktı, aldığı sıklaşmış nefesleri duyabiliyordum. Aramıza kısa süreli bir sessizlik sıkışırken derince bir nefes alıp konuştum.

"Ne düşünüyorsun, ne hissediyorsun bilmiyorum ama Zeliha'dan kötü değil durumun. Ondan daha kötü şeyler yaşamadın, daha kötü hissetmiyorsun. Onun dik durmaya hali yok, sırtını yaslamaya ihtiyacı var. Onu da en çok senden bekliyor. Senin de dağıtmaya hakkın yok, dik durmaya mecalin var. Bu kadarını çok görme o kıza."

Başını beklemediğim anda bana çevirirken, bakışlarında bir gassalın soğuk kanlılığı vardı. Ta ki konuşana kadar.

"Nasıl fark ettin?"

O gassal tek bir soruyla mermerde yatan ölüye dönüştüğünde tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Rolleri değiştirdik, bu kez karşıya bakan ben oldum. Cevap vermedim. Canını gözünün içine baka baka yerinden sökesim gelmedi. Dağılmaya çok yatkındı. Zeliha o odadan çıktığında Fetih'i öyle görmesini istemedim. Vicdanım bu kadarına da izin vermedi.Konuşmamayı sürdürürken bir ihtimal bu soru havada kalır sonra da kaybolur diye düşündüm ama yanıldım.

"Bileklerini çok mu derin kesmişti?"

Sorguladığı şeylerin manevi ağırlığı artarken her sorusu küflü bir çiviyi parmak uçlarıma batırıyordu sanki. Susmaya devam ederken yutkundum, boğazımı yırtmak istercesine.

"Ne anlattı sana, nasıl anlattı? Çok ağladı mı?"

Başımı iki yana salladım hafifçe, karakolun giriş kapısına doğru çevirdim başımı.

"O dosyaya niye bakmama izin vermedin içeride? Ne vardı içinde?"

Ayaklarım ritim tutarken yerde ona bakmamaya devam ettim. "Efsun," dedi bu tavrıma ithafen. "Her şeyi anlatacaksın." derken hırsla ona döndüm aniden.

"Ne değişecek? Anlatsam ne olacak? Faydası olacak mı? Fark ettim işte. Kör değildim gördüm. Bu kadar, başka bir şey yok. Bilekleri de iyi. Dikişleri alınacak birkaç güne. Geçmişe takılı kalma, geleceğine odaklan kardeşinin. Fetih çocuk gibisin. Zeliha'dan çok seninle uğraşmak gerekiyor. Dur artık, öfken hiçbir işe yaramıyor görmüyor musun? Hadi yak yık her tarafı, tırnağının ucu kadar işe yaramayacak."

Sabırsızca söylediklerimle ikimizin gözleri arasında ince bir yol oluştu. O yoldan onun kopamadığı geçmiş yürüdü gitti. Zorlamadı. Ya da bilmiyorum zaten duyarsa canının nasıl yanacağını kestirdi ve devam etmedi konuşmaya. Önüne dönerken derin bir nefes aldı ama onu aldığı gibi derin veremedi.

Avuç içlerimi banka bastırırken, aramızda hala sallanan ince yola sessizlik oturdu. Bir ipte sallanır gibi sallandı, ikimize bakarak katilini seçmeye çalıştı.

"Psikolojik desteğe ihtiyacı var." diyerek kısa süreli sessizliğin kolundan tutarak çekiştiren ben oldum.

"Bu süreç bittikten hemen sonra İzmir'deki hocalarımla iletişime geçeceğim. Burada iyi bir psikoloğa yönlendirirler. Destek görmesi lazım. Yoksa bir ömür artçılarını yaşayabilir, travma olarak kalabilir, içine atabilir. İçinde büyütebilir. Ben götürüp getiririm, ben ilgilenirim."

Ensesini kaşıdı kısa bir an "Eğer böyle yaparak daha sik gibi hissetmemi istiyorsan, başarıyorsun."

Kaşlarım havalandı. "Öyle bir şey yapmaya çalışmıyorum." dedim garipçe. Gerçekten öyle yapmaya niyetim yoktu. Gayem bu değildi. "Zeliha anlattı. Burada yaşamıyorsun. Burada yaşamaya da pek niyetli değilsin. Seni sadece insan gibi önümüzdeki süreç için bilgilendiriyorum. Her haltı yanlış anlayıp, alınganlık yapmayı bırak. Gram hoşlanmam öyle şeylerden."

Bu söylediklerime katılmadığı ayan beyan bakışlarıyla ortadayken düz bir sesle karşılık verdi.

"Yok bu saatten sonra bir yere gideceğim," dedi ters bir ifadeyle. "Buradayım. Zeliha başka bir yeri isteyene kadar buradayım. Başka şehre gitse de yanındayım. Tek kalmayacak bundan sonra."

Canıma minnet der gibi omuz silktim. "Eve mi götüreceksin onu tekrardan?" diye sordum bu gerçek beni düşünmek istemediğim ihtimallere sürüklerken.

"Bilmiyorum," derken eli çenesine gitti. "O nasıl isterse."

"Ailen?" diye sorarken bu kez gözlerini bana dikti. "Ne diyorlar? Yaptıkları şeyleri hakkında en azından?"

O düğünden Zeliha'yı çekip alalı yirmi dört saate yaklaşıyordu. Sadece Fetih'ten ses soluk vardı. Gerisi ne alemdeydi merak ediyordum. Annesi ağlamış mıydı hiç? Babası kızı için endişeli miydi? Pişmanlar mıydı? Bir an ne yaptık biz diye düşünüyorlar mıydı?

"Kim yaptığı şeyleri kabul etmiş şimdiye kadar?" diye sordu. Dudaklarım alayla kıvrıldı. Hiç kimse Fetih. En çok ben biliyorum bunu, bir suçsuza işlemediği suçu kabul ettirebilirdiniz ama bir suçlu asla kabullenmezdi.

"Ama sen Zeliha'ya inanıyorsun değil mi?" sesimde çok hafifte olsa şüphenin kırıntıları vardı.

"Zeliha yalan söylemiyor." dedi bir zaman sonra. Devamını getirecek gibi bitirdi cümleyi.

"Ama?" diyerek bunu hızlandıran ben oldum.

"İnsan kabullenemiyor." deyiverdi aniden. "Annesinin babasının bu kadarına göz yumacağına imkan veremiyor. Bu kadarına susmalarına, görmezden gelmelerine imkan veremiyor. Kabullenemiyor. Kızlarına bu kadarını yapmazlar. Bir anne bile bile susmaz. Görmemiştir. Belki evlilik siktiğimin örf adedi, geleneği diye kılıf uydurdular diyorum ama ya ötesi?"

Başımı iki yana salladım. Ayağımla yere ritim vururken saçlarımın arasına gitti ellerim. Ötesini de yapmışlardı. Aklın alıp almaması önemli değildi, onların vicdanları almıştı.

"Söyleyebileceğim hiçbir şey yok." dedim dudaklarımı birbirine bastırırken. Gerçeği biliyordu ama kabullenemiyordu. Anlayamıyordum. Yaşamadığım müddetçe anlayamazdım. Hele de erkek çocuklarının bu kadar üstüne düşen bir anne baba varken, bir anda bu yüzleriyle karşılaşmak. Bilmiyordum işte. Bu yaştaki bir adamı da kışkırtacağım yoktu. Ki zaten benim lafımla dolduruşa geleceği yoktu.

"Alacak mısın Zeliha'yı yanımdan?" diye sordum onu geri verdiğimi hayal ederken. Kendi ellerimle. Yine o eve. Duraksadı garipçe bana baktı. Bu bakışlar altında ne dile getireceğini merak ederken bakışlarımı onun kadar tuhaflaştıracak şekilde konuştu.

"Neden evliyiz de çocuğun velayetini senden zorla alıyormuşum gibi sordun bunu?"

"Öyle sormadım." diye anında inkar ettim.

"Sordun." diyerek diretti.

"Hayır sormadım. Her neyse." diye geçiştirdim bunu uzatacak havayı onda sezdiğimde. "En azından o pislik bu davadan tutuklanana kadar yanımda kalsın. Bir iki gün daha. Fazla değil. Hem benim aklım kalmaz, hem o da daha rahat gider." diyerek bir fikir sunarken eğer ki kabul etmezse nasıl zor kullanarak kabul ettireceğimi düşündüm.

Gözlerini kısarken sorgulayıcı bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Niye yapıyorsun bu kadar şeyi?" diye sordu aniden.

Beni afallatan soruyla dudaklarımı hafifçe öne doğru büzüp birkaç kez konuşacak gibi oldum. Dilimi ağzımın içinde döndürürken "İnsanım çünkü." diyerek ağzıma ilk gelen şeyi söyledim.

Gözlerimin içine o kadar derin baktı ki kısa bir an bir şeyleri anladığını hissedecek kadar saçma bir fikir geçti aklımdan. Gözlerimi ondan alırken etrafta gezindirdim.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu. Başımı salladım beklemeden.

"Öyle bir döneme denk geldik ki, bu tarz şeyleri insanlık için fazla görüyoruz." dedim acı gerçeğe gülümserken. "Ne kadar da tuhaf. Her neyse, bu kadar. Başımı yastığa koyduğumda yüzüm vicdanıma dönüyor benim. Ne o vicdanın yüzüme tükürmesine izin veririm, ne de sırtını dönmesine. Ne yaparsın, ben de böyle bir insanım."

⏳⏳⏳

Burcu bana öfkeyle karışık bir şekilde bakarken Fetih'in sesiyle az da olsa yumuşadı bakışları.

"Ayna için kusura bakma. Yarın sabahtan ilgilenecekler." derken hepimizin gözü kısa bir an kırık aynaya kaydı.

Burcu başını iki yana sallarken "Önemli değil. İlgilenmelerine de gerek yok. Ben hallederim."

Bunu söyledi ama Fetih pek taktı sayılmaz. Burcu gülümseyerek Zeliha'ya sarıldığında "Yine gel," dedi. Bu cümlesi beni gülümsetecek gibi oldu ama devamı engel oldu buna.

"Yoksa başka türlü Efsun'un yüzünü cennetlik olunca anca görürüm," samimiyetsiz bir gülüşle bana döndü.

"Ne dersin Efsun? Banka soyunca mı yine gelirsin yoksa yine gelin kaçırırsan mı?" diyerek gidişime yine tavır koyarken Fetih ve Zeliha sessizce bizi dinliyordu.

"Daha büyük düşünüyorum bir dahakine." diyerek ortamı yumuşatayım dedim ama göz devirdi. Açık açık. Zeliha zaten hepi topu en fazla bir bilemedim iki gün yanımda kalacaktı. Zaten çekingendi, bir de tamamen yabancı olan birinin evinde iyice geriliyordu farkındaydım.

Tabi ben de evimi özlemiştim orası ayrıydı.

Tabi ben de insanlara alışık değildim orası ayrı.

"Neyse bir daha yine yedi sekiz yıl sonra görüşürüz Efsun. Zorlamanın bir anlamı yok. Madem bu kadar istemiyorsun." derken göz devirecek gibi oldum ama son saniye engel oldum.

Haksızsın Efsun. Alttan al.

"Zeliha siz inin," dedim göz ucuyla zaten sıkılmış olan ve benim yerime Burcu'ya *daha ne kadar uzatacaksın* bakışı atan Fetih'e de bakarken. "Ben vedalaşıp geliyorum." dediğimde Fetih eliyle asansörü işaret etti. Zeliha Burcu'ya el sallayıp çıkarken tamamen gitmelerini bekledik.

Asansör kapısı kapanırken "Yapma böyle." dedim Burcu'ya dönerken. Eli aniden ayağındaki terliğe gittiğinde gözlerimi irice açıp geriye çekildim.

"Milletin yanında bir şey diyemedim, kız seni yolarım ben!" derken aniden terliği bana fırlattığında teğet geçti karnımı.

"Ne oluyor be?!" diye çemkirirken ben, kapıyı kapattı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Kızım manyak mısın sen? Tamam üstüne düşeni yaptın işte sana ne gerisinden? Sen niye beni bırakıp tanımadığın bir adamla gidiyorsun?!" diye çıkışırken eli diğer terliğe gitti.

"SAÇMALAMA BURCU İNDİR ONU?!" diyerek bana doğru gelen bedene korkuyla bakarken söylediği şeyi idrak ettim.

"Ne adamı be?! Kimseyle gitmiyorum! Evime gidiyorum. O da kendi evine. Zeliha ben de kalacak sadece bu gece."

Evin içini tavaf ederken sehpa etrafında dönüyorduk. Terliği aniden bana fırlattığında eğer ki eğilmesem direkt kafama gelecekti. Aniden beni kazağımdan yakalayacaktı ki son anda kaçtım.

"Aptal niye gidiyorsun o zaman? Kalsana bende! Efsun başına bela alıyorsun. Kızım bırak gitsinler. Evli evine köylü köyüne. Daha ne kurcalıyorsun? Sana ne ya?"

Bir sağa bir sola ondan kaçmaya devam ederken aniden ayağım halıya takıldı ve kalçamın üzerine düştüm bağırarak.

Hiiiii diye bir tepki verirken bana doğru geldi. "İyi misin?" sızlayan kalçamla başımı iki yana salladım.

"Yıkıldım ayakta falan da değilim!" diye isyan ederken başımı dizine yasladım. "Vicdansız olma. Aynı şey senin öğrencinin başına gelseydi Çalıkuşu Feride'den farksız olurdun." derken beni itti ama başarısız oldu.

"Aynı şey değil. Bu insanlar normal değil anlıyorsun değil mi? Gittim birkaç sınıfa Osmanlı tarihi anlattım geldim; dudağın patlamış çöpte kanlı bir ton peçete vardı ve ayna kırılmış! Birkaç saat. Üstelik Yavuz'la buluşmuşsun. İfade vermişsiniz, soruşturma açılmış, aşağıda bir ton mafya tiplemesi adam kaynıyor. Ve bunlar yaşanırken ben Lale Devri'nden bahsediyordum! Birkaç saat. Bir konu daha uzatsam dersi Urfa'yı birbirine katacakmışsın! Kızım sen İzmirlisin, İzmir! Kütük İzmir senin! Töre dizileri bile sevmezsin. Senin dizi vizyonun bile Kalbim Ege'de Kaldı. Ne

bileyim ne aşireti Efso? Kızım sen git ebegümeci falan haşla. Ne işin var böyle şeylerle?!"

Başımı geriye doğru attım. O kadar haklıydı ki... Ki ben silahların arasında kaldığımı çıldırmasın diye anlatmamıştım bile. Ona rağmen...

"Benim onlarla bir alakam yok." dedim işin gerçek kısmını vurgularken. "Bana ne onlardan? Ben hastamla ilgileniyorum. Zeliha yani. Bana ne abisinden? Aşiretinden? Burcu gelin oldum o aileye gidiyorum demişim gibi davranıyorsun. Ve ben sadece o kızı bırakmıyorum. Bin şey de gelse başıma bırakmam. Bana dokunmayan yılan, başkasını sokunca bin yaşasın diyemiyorum ben gelme üstüme."

Başımı kaldırdığımda göz göze geldik. Bakışından ne düşündüğünü anlamam zor olmadı. O yılanın beni sokalı çok olduğunu ikimizde biliyorduk. Dudakları hafifçe kıvrılırken sanırım yutkundu. Eli başıma gittiğinde saçlarımı okşadı.

"Geleceksin değil mi bana tekrar?" diye sordu pes etmiş bir tonda. Başımı salladım hafifçe.

"Beni davet edecek misin?"

Dudak büzüp başımı iki yana salladım. "Evi bok götürüyor üzgünüm."

Yanağıma vurdu hafifçe. "Misafirim yani ben öyle mi? Benden önce hazırlık yapman lazım."

Baygınlık geçiriyormuş gibi göz bebeklerimi kaydırdım. "Neden sevgiliymişiz de sen de ota boka trip atan kız tarafı gibi davranıyorsun?"

Bu kez daha sert vurdu yanağıma. "Sen de kızın attığı hiçbir tribi anlamayan kalas erkek tarafı gibisin. Puu sana!"

⏳⏳⏳

İki gündür girmediğim evimin kapısını açarken önden Zeliha'nın geçmesini bekledim. Kısa bir an duvarlarını öpeceğim sandım ama bu çok kısa sürdü. Yüzümü buruşturarak ciddi ciddi bok götüren eve bakarken ağır hareketlerle kapıyı kapattım.

"Aslında," dedim utanç içinde.

"Böyle dağınık değilimdir ama şimdi yeni geldim ya yerleşemedim. Yoksa çok düzenliyimdir." derken bıraktığım dağınıklığa hayretle bakarken asla inanmadım söylediğime. Zeliha ayağının takıldığı şeyi yerden alırken kefir kutusu göz kırptı bana.

Zoraki gülümseyerek elinden alırken "Ya ben içtikten sonra basket atayım dedim," diyerek tekrar açıklamaya girişirken kutuyu adabıyla çöpe attım. "ama yapamadım. Düşünce de almaya üşendim, dedim ki aman

Efsun kim gelir sana sonra kaldırırsın. Yani yoksa gerçekten çok düzenli biriyim. Ev biraz," tezgahın üzerindeki küflenmeye yüz tutmuş kirli bulaşıklara baktım. "Çok az," diye devam ettim.

Son nokta yıkayıp astığım çamaşırları sepete bile koymadan oturma odasındaki koltuğa fırlattığımı görünce başımı iki yana salladım.

"Evi bok götürüyor inkar edemeyeceğim." derken pes eder şekilde mutfak masasına çöktüm. Gözüm uzun süreden sonra evden Zeliha'ya çevrilirken dikkatlice beni dinliyordu.

"Toplayabiliriz hemencecik?" diye sordu tatlı tatlı. Omuzlarım düştü. Ben bu cümleyi en son ne zaman duymuştum?

"Öperim seni," dedim sahte bir sinirle. "Saçmalama sana ev toplattıracak halim yok. Yani bir iki gün bu pislikte yaşamak sorun olmayacaksa ben alışığım zaten. Koku olmadığı sürece sorun yok bana," derken kirli bulaşıklara baktım.

Çöpe atsam ne olurdu ki bir seferlik? Yenisini alırdım. Olmaz mıydı? Hiç mi? Tamam.

"Efsun abla," dediğinde gözüm bulaşıklardan ona döndü. "Bana evini açtın. Ne önemi var ki evin?" dediğinde duygusallaştım saliselik. Ellerimi dizlerime koyarak doğruldum.

"Tamam o zaman hadi sana kıyafet ayarlayalım." derken odamı işaret ettim. Allah'ım inşallah iç çamaşırlarım ortalıkta değildir.

Onun koluna girip odama doğru ilerlerken evden altta kalmayan bir dağınıklığa sahip odaya girdik. Yerdeki kıyafetlerimi ayağımla yatağın altına ittim. Kıyafetlerimin bir kısmı hala bavulda bir kısmı dolaptaydı. Alt çekmeceye yönelirken tamamı çizgi film karakterlerinden oluşan pijamalara baktım. "Şort versem üşürsün," derken başımı arkaya atıp sessizce beni dinleyen Zeliha'ya baktım.

"Bacak boyun çok uzun. Ya da bilmiyorum ben kısayım ne versem kısa olacak ama idare edeceksin." derken başını sallayarak o da bağdaş kurup yanıma oturdu.

Bilmem kaç xl swete ona uzatırken "Ama üstü daima bol giyiyorum." derken yeşil swete aldı elimden. Benim paçalarını katlayarak kullandığım gri pijama altını da uzatırken "Bu da olur gibi. Bak rahat etmezsen başka bir şey bakarız." derken başıyla onayladı.

"Ederim, ederim." derken ayağa kalkıp bana elini uzattı. Uzattığı elini tutup ayağa kalkarken "Sen giyin, ben o bulaşıkları halledeyim. Sonra yemek hazırlarız, sonra da dizi seçer bütün gece bütün sezonları izleriz.

Çünkü neden yapmayalım değil mi? Hadi acele et! Zaman geçiyor. Bir bakacağız sabah olmuş, hadi hadi hadi!" diyerek hızlıca odadan çıkarken göz kırpıp kapıyı kapattım.

Saçlarımı topuz yaparken burun deliklerimi kapatıp mutfağa doğru ilerledim.

⏳⏳⏳

Ayakkabı bağcıklarımı bağlarken "Dolabın tam takır olduğunu bilseydim gelirken uğrardım markete. Üşür müsün sen öyle?" diye sorduğumda o asansörün önünde beni bekliyordu.

"Bu çok kalın üşümem. Ama sen üşürsün." dedi üzerimdeki ince cekete bakarken. Başımı iki yana salladım.

"Aram iyi soğukla. Hadi hava kararmadan gidip gelelim. Sonra yolu bulamıyorum iki saat arıyorum." derken asansörün içine doğru zıplayarak bindim. Üzerindeki sweti düzeltirken "Çok yakıştı bu sana," derken burnunu sıktım hafifçe. "Giderken yanına al. Hatta var bir iki tane daha. Onları da vereyim."

Başını iki yana sallarken itiraz edecekken engel oldum. "Yapma Zeliha. Kalsın işte. Ben giymiyorum zaten. Sen de daha güzel durdu. Bende senden alırım beğendiğim bir iki parça ödeşiriz. Baksana, tam oturdu."

Duran asansörden önden çıkarken peşimden çıkıyordu. "Sen beğenmezsin benim kıyafetlerimi." dediğinde ona döndüm. Arabanın anahtarını elimin içinde döndürürken "Niye? Benzemiyor mu tarzlarımız?" diye sorduğumda biraz zor açılan çıkış kapısına yüklenirken önden o çıktı.

Zeliha'nın cevabını beklerken karşıda bekleyen tanıdık simayla duraksadım.

"Emir mi o?" diye sorarken o da benim baktığım yöne baktı. "Evet, o." diye yanıtlarken bizi görünce doğrulan beden kısa sürede bize vardı.

"Bir sorun mu var Efsun Hanım?" diye sorarken garipçe ona baktım.

"Ben de aynısını soracaktım. Niye buradasın sen?"

Gözü kısa bir an Zeliha'ya kaydığında "Fetih Bey öyle istedi. Ne ihtiyacınız varsa bana söyleyin ben getireyim." derken kapıyı işaret etti hafifçe.

"Bütün gece burada mı bekleyeceksin?" diye sordum hayretle. Başını salladı hemen. Beklemeliydim. Fetih'in kardeşini burada savunmasız bırakması beklenemezdi. Normaldi de zaten.

"Tamam gerek yok markete gidiyoruz. Sağ ol yine de." derken aracımı açtım uzaktan kumandayla.

Ben adım atacağım vakit tamamen önüme geçti. "Efsun Hanım siz eve geçin. Ben ne istiyorsanız gidip alayım. Lütfen, Zeliha Hanım siz de." diyerek tekrar evin kapısını işaret etti.

"Bir şey istemiyorum ya. Gidip ne isterse canımız alıp geleceğim. Canımı yanında gönderemiyorum. Market şurada. Gidip geliyoruz hemen. Araçla gidiyoruz zaten." derken yanından geçecektim ki benden tekrar bir darbe yemeye niyetli gibi engel oldu.

"Bakın Efsun Hanım lütfen. Fetih abinin kesin emri var. Zor durumda bırakmayın beni. Ben gidip alınabilecek her şeyi alayım."

Göz devirirken başımı yukarı kaldırdım. "Tamam Zeliha eve geri çıksın. Ben gidip alıp geleyim. Sen de burada Zeliha'nın yanında dur. Güzel fikir." derken anahtarı Zeliha'ya uzattım ama almadı.

"Yok sen tek gitme, ben de geleyim." derken s*en de mi* der gibi ona baktım.

"Öyle de olmaz. Siz eve girin ben gidip alayım."

"Ayyyhhh," diye garip bir ses çıkararak Emir'e döndüm. "Bak burada gayet uzlaşmacı bir tavır takınıyorum. Çileden çıkarma beni Emir. Ben markete gidiyorum, Zeliha'da istiyor gelmeyi. O yüzden beraber gidiyoruz. Teklifin için teşekkür ederiz. Bir şey istiyor musun?" diye sorarken nezaketten uzak bir tonda bu sefer Zeliha'nın bileğinden tutarak arabama doğru ilerledim.

Arkamızdan hala ismimi telaffuz ederek gelirken ikimiz de serice araca bindik. Açtığım camda bana bakan Emir'e bakarken emniyet kemerimi bağladım.

"Görüşürüz Emir!" derken aracı aniden çalıştırdım. Ben arkamızdan bakakalır diye düşündüm ama koşar adım kendi aracına binip peşimizden gelmeye başladı.

"Takip ediliyoruz." dedim burun kıvırarak.

"Şu an muhtemelen abimi arıyor." dedi o da arkaya bakıp. Omuz silktim. "Beyin fırtınası yapsınlar o zaman. Bize ne?" derken umursamaz bir tonda dudaklarını birbirine bastırdı.

"Abim canını okuyacak." dedi olacakları kestirirken. Umursamazca yola baktım.

"Arayıp söylemeseydi ruhu bile duymazdı. Kendi kendini yaktı ne diyelim." derken fazlasıyla yakın olan markete kısa sürede vardık. Genelde müşterilerin park ettiği yere park ederken aracımı acele etmeden indik araçtan.

Bizimle birlikte inen Emir'e bakarken yanımıza gelmesi de kısa sürmüştü. "En azından markete girme. Bir şey almayacak gibi görünüyorsun, dikkat çekersin." diye bir fikir sundum ama peşimizden geleceğini belli edercesine elini uzattı ileri doğru.

Eline baktım boş boş sonra Zeliha'ya da baş işareti yaparken markete doğru girdik arkamızdan o gelirken. Alışveriş arabasını alırken "Tavuk sever misin?" diye sordum reyonlara bakarken.

"Yemek seçmem. Senin canın ne istiyorsa onu yapalım." derken Zeliha koca cips reyonunun önünde durdum. Elimiz sade cipslere giderken en üstten yoğurtlu olana uzanmaya çalıştım ama parmak uçlarımda olsam bile arkada olduğu için yetişemedim. Tam vazgeçecekken bir el uzandı arkadan. Emir olduğunu bildiğim kişiye dönerken aldığı cipsi sepete koydu.

"Budyguard gibisin." dedim aklıma ilk geleni söylerken.

"Anlamadım?" dedi bana bakarak. Başımı iki yana salladım. "Yok bir şey boş ver." derken ilerlemeye devam ettim.

"Eğer boyun kısa olsaydı seni arabaya bindirmek için ısrar ediyor olurdum." dedim Zeliha'ya bakarken. Gülümsedi. "Ama mesela benim boyum kısa." derken gözleri irice açıldı.

"Nasıl yani sen mi bineceksin?" diye sordu şaşkınlıkla.

Yüzüm düşecek gibi oldu ama güldüm. "Yok yahu, şaka yaptım!" dedim.

Zarf atsaydın kabul edecektim halbuki...

Yoğurtta koyarken sepete hazır dolabı açmışken hazır tatlılardan da atıverdim sepete. Her geçtiğim reyondan bir şeyler eklerken gözüm önünden geçtiğimiz alkol reyonuna kaydı. "Üniversiteyi kazanınca şampanya patlatırız değil mi?" diye sorduğumdaheyecanla, benim baktığım yere baktı.

"Ben hiç içmedim." derken sinsice güldüm. "Batak gibi zaten girince çıkamıyorsun en iyisi."

"Fetih abim bu dediğini beğenmedi." derken burun kıvırdım.

"Halt etmiş. Doğru olan hiç içmemek değil, adabıyla içmek. Sen bir kazan," derken döndüm ve yoldan çıkaran bir havayla göz kırptım. "O iş bendeeeee." derken artık ağırlaşan sepeti yanlışlıkla köşede duran üst üste dizilmiş peçetelere çarpıyordum.

"Şanslısın ama ben deneye deneye öğrendim, öğretecek kimse yoktu." derken Zeliha araya girdi.

"Konumuz alkol mü?" diye sorduğunda kalakaldım.

Ben kıza ne anlatıyordum?

Alt dudağımı dişlerimin arasına geçirirken "Ayy," dedim garipçe. "Ay hayır alkol falan değil konumuz. Ne alkolü Zeliha? Hem haram hem de bütün kötülüklerin babası. Alma ağzına böyle şeyleri. Çok karşıyım ben." dedim kınar bir tonda. "Yani içen arkadaşlarım vardı bir görsen, rezillik. Ama biz tıpçılar öyle mi? Gariban gibi devamlı ders çalıştığımız için hiç vaktimiz yoktu kötü alışkanlık kazanmaya. Tadını bilmem."

Tabi Efsun, ilk tekila deneyimini bardak olmadığı için danone kabında içen başkasıydı.

"Her neyse. Konuşmamız bile günah. Gel biz devam edelim."

⏳⏳⏳

"Yukarı çağırsak gelmez mi? Gelsin iki dakika yiyip gitsin işte." derken başını iki yana salladı.

"Hiç sanmıyorum." derken yemek kabının ağzını kapattım.

"Tamam o zaman bunu sen indir. Ben de masayı kurayım. Söyle isterse yukarı gelsin. Sonra demesin arkamdan hiç misafirperver değildi diye." elimdeki kabı gülerek alırken sokak kapısını alıp çıktı.

Yaptığım tavuklu körili makarnayı iki ayrı tabağa boşaltırken dolaptan kolayı çıkardım. Mutfak masasına tabak çanağı yerleştirip ellerimi yıkamak için lavaboya yönelecekken masaya bıraktığım telefonun sesiyle yarı yoldan geri döndüm.

Yavuz ismiyle hızla strese girerken sesimi ayarlayıp yutkunarak bekletmeden telefonu açtım.

"Efendim."

Asansörün sesini duyduğumda Zeliha'nın gireceği kapıya bakıyordum.

"Müjdeyi benden duy istedim." derken saniyesinde elim ayağım buz kesti. Elimi hızlanan kalbime koyarken sandalyeye bıraktım kendimi.

"Tahmin ettiğim şey mi?" diye sorarken Zeliha açık olan kapıdan girdi. Böyle bir yüz ifadesiyle karşılaşmayı beklemezken kaşları çatıldı. Başını *ne oldu* der gibi salladığında kuruyan damağımı ıslattım.

"Sedat Çetinkaya cinsel istismar suçundan tutuklandı, tedavi gördüğü hastaneden direkt olarak emniyete alındı."

Omuzlarım düşerken dudaklarım kıvrıldı ama ağzımdan gülmekle ağlamak arasında garip bir ses çıktı.

"Eminsin değil mi? Tutuklama emri değil, direkt tutuklama?" derken titreyen sesimle ve kurduğum cümleyle tepeme kadar gelen Zeliha'ya baktım. Aramızda geçen bakışmayla onun da beti benzi attı. Önümde diz çöktüğünde elimi yanağına bastırdım.

"Tutuklandı nöbetçi mahkemeye çıkar, asıl mahkeme tarihi de bir iki güne belli olur. Nöbetçi mahkeme direkt olarak cezaevine gönderir. Başardın Efsun." derken o dolan gözlerimle önce gülecek gibi oldum sonra hıçkırmaya başladım. Telefonu takatim tutmaya kalmazken elimi ağzıma örttüm.

Bana korkuyla bakan Zeliha'ya bakarken dolu gözlerle içim boşalmıştı sanki. Kusacak kadar bir enerji bedenime dolarken.

"Bitti," dedim gülerek. Yüzündeki gerginlik arttı.

"Tutuklanmış. Bitti, tutuklanmış!" derken onun duygu geçişi benden daha hızlı oldu. Kısa zamanda çenesi titrerken tir tir, ağzından dökülen hıçkırıklar başını dizlerime bırakırken usulca arttı.

⏳⏳⏳

Önümdeki makarnayı tabağın içinde karıştırırken yan odadan kısık kısık gelen Zeliha'nın kelimelerini seçmeye çalışıyordum. Yüzümde dağılmayan bir gülümseme, içimde gittikçe artan bir ferahlama ve gururla derin bir nefes aldım.

Başımı tavana kaldırırken yutkundum.

Başardın Efsun. Ne kadar payın var bilmem ama yaptın bir şey. Çekip aldın. Çekip alındığın gibi çekip aldın.

Duyduğum adım sesleriyle ara ara dolan gözlerimi yellerken kolamdan bir yudum aldım. Gözü telefonumdayken renk gelmiş yüzüne baktım. Kurtulmuştu. Zeliha ona yazılan kadere boyun eğmemişti.

Gözlerinin içi parıl parılken uzattı bana telefonunu. "Yarın sabah," derken yerine oturdu. "almaya geliyor beni." dediğinde yüzümdeki ifade dağıldı.

"Almaya mı geliyor? Neden? Gidecek misin?"

Ardı ardına sorduğum ve beklemediğim bu haberle içime bir hüzün çökerken omuzlarım düştü. Zaten bunu söyleyen bendim. En azından tutuklanana kadar diye süre biçen bendim.

Başını salladı. "Abim iyi değil," dedi gözleri bardağıma dalarken."Ben yanında olmasam da böyle devam edecek. Artık gideyim, sana da çok yük oldum."

Başımı *yapma* der gibi sağa yatırdı. "Böyle söylersen ben de iyi hissetmem. Yük gibi mi duruyorsun? Baksana," dedim sofrayı gösterirken. "Ben en son ne zaman sofra kurdum onu bile hatırlamıyorum. Böyle uğraşarak yemek yapmayı da unuttum. Muhtemelen sen gittikten sonra üşenip hazırlamamaya devam edeceğim. Hazır konserveler ya da direkt

uyuyacağım. Sonra dizi izlemeye bile üşeneceğim. Bilgisayara bile dokunmak içimden gelmeyecek. Sence yük müsün?"

Umarım bu aniden gelen ağlama isteği yaklaşan regl günümden dolayıydı.

Dudaklarını ıslattı "Deme öyle ben yine gelirim." dediğinde burnumun ucunun sızladığını hissettim. Neden senelerdir beraber yaşadığım ev arkadaşım mezun olmuşta memlekete dönüyor gibi hissediyordum?

"Gelir misin?" diye sordum ciddi ciddi. İçimden bir ses gelmeyecek diye hissediyordu.

"Sen beni bırakmazsan ben seni bırakmam." deyiverdiğinde aniden bende zaten her şey koptu. Sırtımı geriye yaslayıp oflar gibi.

"Atiye izlemeyelim, Yedinci Koğuştaki Mucize falan izleyelim mi? Ağlamam için bir neden lazım. Yoksa salya sümük nedensizce ağlayacağım." derken burnumu buruşturdum.

"Hayır hayır." diye müdahale etti hemen. "Ağlarsan ağlarım hemen. Ağlayacak mıyız?"

Bir çocuk gibi omuz silktim. "Evet dememek için zor tutuyorum kendimi. Neyse yapmayacağız bunu, ağlarken çirkin oluyorum. Beni böyle hatırlama." dediğimde hafifçe güldü.

"Nerede kalacaksınız peki?" diye sordum sızlayan içimle. Gitmeseydi olmaz mıydı? Birkaç gün daha en azından?

Gözlerini benden kaçırırken boğazını temizlediğinde kaşlarım çatıldı. Cevabını beklerken sesi kısık çıkmıştı. "Eve dönüyoruz."

Duyduğum cümle asidi fazla olan bir kolayı burnumdan çıkartmışım gibi sarsarken beni bütün algılarıma buz gibi su döküldü sanki.

"Eve mi? Hangi eve?" diye sordum şaşkınlıkla. Bana bakmamayı sürdürürken "Konağa." diye devam ettiğinde elim öfkeyle telefona gitti.

"Abinin bulduğu çözüm yolu bu mu? Buna mı seni yarım saattir ikna etmeye çalışıyor? Ne bu saçmalık ya?" derken biraz önce aranan numaraya basacağım vakit ağzıma geçen bir ton küfrü yanıt aldığım gibi ortaya dökeceğimin bilincindeydim.

Ben basamadan telefon elimden çekilip alındı. "Hayır abla," diyerek bana engel olurken telefona uzandım.

"Ne hayır Zeliha? Ne demek ev ya? Aptal galiba senin bu abin? Ne bu yüzsüzlük, düşüncesizlik? Hiç mi utanmadı bunu senden isterken? Gerçekten inanmıyorum ya, vermiyorum seni. Gelirse yarın kafasına ne bulursa geçireceğim, ver şu te-"

"Ben istedim." diye beni böldüğünde ağzım aralık kaldı. Alayla güldüm.

"Abini savunma. Buna inanacak kadar aptal değilim. Telefonumu ver Zeliha." derken elim telefona uzanmaya çalışıyordu.

"Yemin ederim." dedi telefonu daha da alamayacağım yere koyarken. "Ben istedim, ben ikna ettim. O değil."

Havada asılı kalan elimde ciddiyetini sorguladım başıma giren ağrıyı iliklerime kadar hissederken.

"Neden?" diye sorarken sesim sert çıkmıştı ama bağırmamıştım. "Madem Fetih'te seni o eve geri götürmek istemiyorsa neden? Bunu neden yapıyorsun kendine? Sen değil miydin sana yaptıkları muameleyi anlatan?"

Avuç içlerini yanaklarına bastırırken "Fetih abim de yanımda olacak, benimle kalacak." diye beni iyice sinirlendiren bir açıklamaya girişti.

"Bu neyi değiştiriyor? Günün birinde geri gelecek bile olsa yine çıkacak o kapıdan. Birkaç saatte olsa seni o canilerle bırakacak. Olacak bu! Neden o ev? Neden, sana neler yaptılar? Seni neye sürüklediler? Neden hala o eve geri gitmeyi istiyorsun?"

Yüzüme bakmaya çekinirken dudaklarını ısırdı. "Yapamam." dedi kısık sesle. Ellerimin sinirden titrediğini hissediyordum. Sabırla önümdeki tabağı ittim.

"Neyi?"

Dilimi dişlerime sürterken aniden çıkışmaktan korkuyordum. "Neyi yapamazsın sorun ne?"

"Şimdi o eve geri dönmezsek bir daha asla o kapıdan giremem. Abim de girmez. Silecek, eğer o eve geri dönmezsek silecek herkesi. Bunun yükünü kaldıramam. Onları çocuklarından koparamam, annem dayanamaz." dediğinde bardağı sertçe masaya vurduğumda irkildi.

"Sana göz göre göre susan anneni mi düşünüyorsun?" diye çıkıştım kontrolsüzce. "Sana o evi dar eden insanları mı düşünüyorsun? Sana annelik babalık yapmamışlar hala abinle koparlar diye mi korkuyorsun?!" sesim git gide yükselirken hırsla dudaklarımı ısırdım.

"İyi niyet değil bu aptallık!" dedim dehşetle. "Sana ne Zeliha?!" diye bağırdım. "Sana ne abinle ailenin arasındaki ilişkiden?! Bırak kopsunlar, bırak! Seni çocuğu olarak görmeyenleri abin ailesi olarak görmediği için vicdan yapıyorsun? Ne demek nasıl kaldırırım bunun yükünü? Ne yükü? Bırak onlar düşünsün bu yükü? Hani nerede anne baban?Kaç gün oldu niye gelmediler kapıya?"

Sıktığı çatala bakarken ben o kadar hararetli konuşuyordum ki, sesimi duymayan biri beden dilimden bile anlardı öfkemi.

"Bak sadece Fetih var. Şu an sadece Fetih'i bekliyorlar onlar. Seni değil. Umurlarında bile değilsin. O eve geri döndüğünde sana nasıl bir muamele yapacaklarını farkında mısın? Ailen sana ne yaptı farkında mısın? Annen neye sustu, baban seni neye zorladı farkında mısın? Ne ailesi? Neyin ailesi? Günlerdir belki gelirler diye bekledim. Bir umut gelirler kızlarının yanına diye. Suratlarına tükürmek isterdim ama belki o pişmanlığı da görürsem bir nebze olsun içim rahatlar diye bekledim. Yaptıkları haltı belki anlarlar, köpek gibi pişman olup senden af dilerler diye bekledim. Gelmediler bile. Gelmediler! Sen hala o evden kopma ihtimaline üzülüyorsun. Hak ettiğin aile o mu? Bırak girme o eve bir daha. Seni çoktan gözden çıkardılar, sana katlanırlarsa tek sebebi abin olacak. Buna rağmen hala mı yapacaksın bunu kendine? Umurlarında bile d-"

Cümlemi bölen onun da bana bağırışı olmadı. Yaptığım şeyi bana fark ettiren, kurduğum cümlelerin ağırlığını bana fark ettiren Zeliha'nın kriz geçirir gibi sarsılması oldu. Hıçkırık sesi gelmiyordu ama hıçkırıyordu.

Kaskatı olmuş yüzüyle rengi değişirken "Zeliha," dedim korkuyla. Elindeki çatalı eline sokacak kadar sıkarken koşar adım ona vardım. Çenesini dişlerine bastırarak sıkarken yüzü bembeyaz olmuştu. Ne yapmam gerektiği o an tamamen silinirken aklımda soğuk kanlılığıma inen darbe tüm teorik bilgimi alıp götürdü benden.

⏳⏳⏳

Aynadan görüntümüze bakarken parmaklarım usul usul saçlarının arasında dolanıyordu. Ağırlaşan gözlerimi inatla açık tutarken "Daha iyi misin?" diye sordum sıkıntıyla. Uzun bir zaman olmuştu sessizliğe bürüneli. Zeliha hep konuşsun istiyordu bir tarafım. Onu döktüğü binlerce kelimeden değil sessizliğinden anlamıştım o ilk an. O yüzdendi bu isteğim.

Bir insanın sustuklarıyla anlaşıldığı aşama canımı acıtıyordu. Bu yaşarken sürgün edilen bir yazarın öldükten sonra yazdığı kitapların baş köşeye konulması gibiydi.

Leş bir insandım. Bazen o kadar bencil oluyordum ki ormanda yanan tek ağaç bensem o yangının neden söndürüldüğüne öfkeleniyordum. Empati denen şeyin yakından bile geçmiyordum.

Başını salladı ama sesli cevap vermedi. Kaskatı olmuş bedeni normal haline dönmüştü. Rengi az da olsa düzelmişti. "Özür dilerim, kendimi kaybettim." derken ev o kadar sessizdi ki nefes almak zor geldi o an.

"Haklıydın." dedi kabullendiği gerçekle. Söylediğim şeyler doğruydu ama söylenmeli miydi? Bu zamanda böyle söylenmeli miydi? Hepsinin cevabı hayırdı.

"Değildim." diye yalan söyledim. "Fazla abarttım, çok sinirlendim."

Aynadaki görüntümüzden mimiklerini seyrederken dudaklarının hafifçe kıvrıldığını gördüm. "Haklısın, tamamen." diye tekrar etti.

Haklıydım.

"Herhangi bir sorunda Fetih'e söyleyeceksin tamam mı? Sana yaptıkları en ufak bir can sıkıcı harekette bile. Nasıl ilk okul çocuğu her şeyi öğretmenine söyler. Aynen öyle. Önce abine sonra bana. Beni de her gün arayacaksın. İstediğin zaman. Rahatsız olur diye düşünmeyeceksin. Yanıma geleceksin. Sınav sürecini beraber takip edeceğiz. Bağlantını kesersen benimle," duraksadım devamını getiremedim.

"Ay," dedim garipçe. "Tehdit edecek bir şey bulamadım. Dur bir saniye. Sen tehdit ettim var say."

Sırt üstü bana döndüğünde "Benden bıkacaksın." dedi hafifçe gülümserken.Hiç kin tutmayışı içimde bir hüzün rüzgarı estirdi. Benim tüm kin tutuşlarımı bir yaprak gibi hafifçe oynattı yerinden. Şu an yüzüme bakmayabilirdi. Kız benim yüzümden gözümün önünde kriz geçirmişti.

"Nereye kadar uğraşacaksın ki benimle?"

"Sen beni istemeyene kadar. Ben genelde bıkmam bıktırırım." derken bir süre boş boş bakıştık. Hatta bu o kadar uzun sürdü ki omuz silktim. Karıştırdığım saçlarından öperken bu kasvetli havayı dağıtmak için güldüm.

"Zeliha," dedim son gecemiz olduğu hala aklımın bir köşesindeyken. "O gün bir maske sipariş verdim. Cildi aydınlatıp gözenekleri sıkılaştırıyormuş. Yapalım mı?"

⏳⏳⏳

"***Haydi gel, haydi gel içelim***
Derdini al da gel, haydi gel içelim."

Ufaktan ufaktan Yüksek Sadakat'in solistine eşlik ederken kızarttığım patatesleri de masaya koydum. Kahvaltı masası da olsa ranch sosu, ketçap ve mayonezi de yerleştirirken tam tekrardan şarkıya girecekken kapının gerisinden uykulu bir ses duydum.

"Günaydın."

Serice o kısma dönerken elim telefonuma gitti ve şarkıyı kapattım. "Ben mi uyandırdım?" diye sordum masadaki ceviz içini elime alıp ona yaklaşırken.

Başını iki yana sallarken ağzına doğru tuttuğum ceviz içini aldı. "Ama," derken gözü masaya kaydı bir an. "Senin sesin gerçekten güzel." derken mahmur bir sesle burnunu sıktım bu haline. Ukala bir gülümseme belirirken yüzümde "Tabi canım ne sandın?" dedim gülerek.

"Solistlik geçmişim bile var. Sahne almıştım bir ara üniversiteye giderken. Bir haftacık ama olsun."

Gözleri şaşkınlıkla aralanırken "Ciddi misin?" diye sordu. Masayı işaret edip konuşmaya devam ettim.

"Tabi ki, arkadaşımın sahne aldığı bir yerdi. Annesi ameliyat olunca bir hafta izin alması lazımdı ama patronu çok cinsti. Hem maaştan kesiyordu hem de izin vermiyordu. Ben çıkarım demiştim. Bakma basit bir yer değildi. Hatta hatta ve hatta Çağan Şengül'le bir gece sahneyi paylaşmıştık."

Oturduğu masada elimde çayla ona yaklaşıp bardağını doldurdum. "O kim?" diye sordu dikkatle beni dinlerken.

Elimi kalbime bastırdım. "Kalp ağrım, gönül yaram, kalbimin tek sahibi." derken abartılı bir dramla bakışları daha da meraklandı. Ciddiye aldığını fark ederken yanağından makas aldım.

"Şaka yahu,"

Hayır değil...

"Şarkıcı ama tanımayabilirsin. Çok popüler değil. Daha o kadar keşfedilmedi ama ben ilk günden beri takip ediyorum. Çiçeğim," dedim hasretle. "İnanılmaz güzeldi o gece. Ceylan Ertem şarkısını söylemiştik. İlanı aşk etmiştim de anlamamıştı." derken sadece beni dinleyen Zeliha'nın tabağını doldurmaya başladım.

"Gerçekten mi? Ne dedin?" diye sordu merakla.

"Gözlerinin içine bakarak *Şöyllleeee uzunca boylu yağız bir delikanlı, kara kaşlı kara gözlü* diye bir yükseldim... Mekan duman altı oldu. Millet zannediyor ki şarkıyı hissederek söylüyorum. Halbuki Çağan'la göz gözeyim. Ona söylüyorum. Ama Çağan'ın kumral ve uzun boylu olmaması dışında sorun yok. O yüzden anlamadı bence. Bana karşı boş değildi. Yoksa niye benimle aynı mikrofonu kullanıp ismimle ithaf etsin değil mi? Efsun demişti, kesin bana aşıktı." derken şaşkınlıkla bana baktı. Ciddiyetimi ölçmeye çalışırken o güldüm aniden.

"Şaka ya. O kadar da delirmedim. Ama kısa günün karı takipleşiyoruz instagramdan. Bu da bir şey. Fotoğraflarımızı da beğeniyoruz. Ama işte ötesine gidemedik."

Dudak büzdü. "Ciddi ciddi platonik misin hala?" derken sahte bir hüzünle ona baktım.

"Dün gece görmedin mi fotoğrafına bakıp ağlıyordum?" derken gözleri irice açıldı başını hızla iki yana salladı. Zeliha seni harcarlar be kızım!

Dayanamayıp püskürterek güldüğümde kafasını geriye attı. "Yaaa." diye sızlanırken çayımdan bir yudum aldım.

"Ne platoniği? O sahne gecesinin ertesine flörtüm geldi beni dinlemeye. İşin şakası o. Ama beğeniyorum bu gerçek. Tatlı adam, Allah anne babasına bağışlasın. Sahibi anne babası olsun sadece yarabbimmmm." derken tavana baktığımda güldü bu halime.

"Sonra?" dedi keyfi yerindeyken. "Bıraktın mı söylemeyi?"

Omuz silktim. "Sadece arkadaşım için bir haftalıktı. Yani hiç öyle iş olarak düşünmedim. Hem zaman mı vardı Zeliha? Devamlı ders çalışıyorduk biz. Ot gibi yaşayıp gittim o dönemi. Şimdi mecburi bitsin yine ders. Hep ders. Ünlü olacak gibi oldum, o sırada bile ders çalışıyordum. Edebiyat fakültesinden arkadaşım gördü haber verdi. Ben de beni böyle gereksiz şakalar için meşgul etme, kırk sekiz saattir uykusuzum zaten diye azarlamıştım. Garibanın ve tıpçının yüzü gülür mü Zeliha?" dedim arabesk bir tavırla.

Ağzına bir şeyler kısarken elini ağzına örtüp güldü. "Ünlü mü oluyordun?" diye sordu heyecanla.

"Biri sahnedeyken çekip atmıştı yayılmıştı video. Baya hesabım bulunmuştu falan. Hatta biri bir şarkının tamamıyla kaydını alıp youtube atmıştı baya da dinlenmişti. Ama devamı gelmeyince unutuldu gitti. İnsanlar beni dinlerken ben nefronun dıdısına kadar çalışıyordum. Hatta manyak patron bana iş teklif etmişti, arkadaşımı işten çıkarmayı düşünerek."

Ağzının tamamen dolmasıyla artık uzattığım çatalı almazken "Keşke devam etseydin." dedi.

Başımı iki yana salladım. "İş olarak yapmak istemedim. Sesi güzel olan herkes o işten para kazanacak değil ya. İkinci Ferhat Göçer olmayı elimle ittim. O adamla da çok ortak noktamız var. Onun da yılları gitmiş benim de, o da doktor ben de, daha fazla ortaklığa gerek yok dedim. İyiyim yani böyle. Hala kendi kendime söylüyorum. Detone falan olunca da sorun olmuyor. Mis gibi. Babamın da sesi güzeldi. Ondan kaldı bana. O yüzden böyle paylaşmamak daha iyi benim için."

Gözleri hafifçe kısıldı. "Neden güzeldi dedin? Niye güzel demedin?" dedi bir şeyden emin olmaya çalışırken. Fark etmeden dile getirdiğim şeyle kısa bir an duraksadım ama bu uzun sürmedi.

"Kaybettim babamı." derken sesim dümdüzdü. Kaşları havalanırken gözlerinden geçen ifadeye şahit oldum an be an.

"Başın sağ olsun," dedi içine kaçmış bir sesle. "Ben düşünemedim."

"Düşünecek bir şey yok ki. Bilmemen çok normal. Hadi bak lafa daldık. Abin gelecek birazdan. Kahvaltımızı yapalım."

⏳⏳⏳

Üzerindeki siyah jilet gibi gömleği vücuduna dar gelmese de kolları belirgindi. Yaslandığı kaportadan bir devlet meselesine yoğunlaşmışçasına dikkatle telefonuna bakarken yüzü ciddi ve katıydı. Tek eli cebinde bütün dikkatini elindeki alete vermişken daha fazla sürmedi bu ve Zeliha'nın çıkmasıyla biraz sert şekilde kapanan sıkıntılı kapı sayesinde bakışlarını telefonundan kaldırdı.

Zaten ona bakan benle çakışırken anında gözleri yaslandığı yerden doğruldu, telefonunu cebine sıkıştırdı. Bizim aksimize yorgun gözüküyordu. Dün kadar kan çanağı mıydı gözleri, belki hayır ama gidip de düzgün bir uyku çekmediği her halinden belliydi.

Havalar soğumaya başlamış, Urfa İzmir'in aksine çok daha farklı bir havaya sahipti. Ekim'in sonlarında da olsak İzmir'de havanın hala bu kadar soğumadığına emindim ama burası kabanları çıkartacak kadar soğuktu. Her ne kadar ben hala uyum sağlamasam da. Her ne kadar Fetih hala üzerine ceket almasa da.

Biz ona varmadan o bize vardı. Kardeşini alırken kollarının arasına benzediklerini o an ilk defa fark ettim. "Günaydın," derken o gelmeden düzleştirdiğim saçlarını özenle geriye doğru attı. Ben cevap vermezken, işin doğrusu üstüme alınmadım, gözleri bana döndüğünde el mahkum hafifçe gülümsedim.

"Kahvaltı yaptın mı?" diye sordu Zeliha'ya bakıp. Başını sallarken o, kardeşinin şakağından öpüp ayrıldı ondan. Tam elimdeki küçük valizi onlara doğru uzatacakken arka cebime sıkıştırdığım telefonumun sesini duyduk. Telefonu kısa sürede çıkarırken benimle birlikte iki kişinin daha ekrana baktığını farkındaydım.

Ekranda okuduğum *Yavuz* ismine bakarken gözlerimi kıstım. Arıyordu başımın tatlı belası. Ya da bilmem ben ona bel olmuşta olabilirdim.

Bakışlarımı kısa bir an kaldırırken sadece Zeliha'yla göz göze geldim, Fetih'in gözleri telefonumdaydı. Biraz önce kendi telefonuna nasıl bakıyorsa bire bir aynı bakışı yakaladım.

"Pardon," dedim telefonun sesini kısarken. "Geliyorum." derken elimdeki küçük valizi yere bırakıp onlardan uzaklaşarak aramayı yanıtladım.

"Efendim."

"Günaydın. Güzel bir kahvaltı yeri biliyorum. Tek yapmaktansa aklıma sen geldin." dudaklarım hafifçe kıvrılırken omuzlarımı kaldırdım.

"Daha yeni kalktım sayılır kahvaltı masasından." derken vereceği tepkiyi gözlerimi kısarak bekledim.

"Geç kaldım desene. Kahvaltıdan sonra kahve rutin benim. Bari o tek olmasın?"

Yavuz yapma Yavuz. Bence dost kalabiliriz. Gerçekten.

"Ya şimdi," derken derin bir nefes aldım. "Onu da içtim desem ayıp olur mu, çünkü gerçekten içtim?"

Yalan söylemiyordum, Zeliha hazırlamıştı.

"Olur." dediğinde kısa bir an yüzüm bozuldu. "Bir saniye ya," derken garipçe "Siz astsubayların izin zamanları çok mu fazla bana mı öyle geliyor?" diye sordum garipçe.

"Bugün hafta sonu." diye açıkladı. Dudaklarım aşağı kıvrıldı. "Diyorsun? Yarın da hafta sonu ama ben iş başıyım. İyiymiş güzelmiş yani bu hafta sonu tatili."

Kısa bir an güldüğünde benim de yüzümde hafif sırıtır bir ifade vardı. Sırtımı döndüğümde bedenleri kontrol amaçlı bir görüş alanıma alırken Fetih Karadere'yle saniyesinde çakıştı gözlerimiz. Zeliha ona bir şey anlatırken gözü bendeydi. Bakışlarımı kaçıran ben oldum.

Yavuz "İstediğimiz kadar iznimiz olsun, yedi yirmi dört iptale açık. Bir de o taraftan bak."

O an içgüdüsel olarak kaşlarım havalandı. "Bana mı anlatıyorsun bunu? İcapçı doktoru duymadın sanırım hiç?"

Gülüş sesi kulağıma dolarken "Sanırım meslekleri yarıştırıyoruz. Bunu yüz yüze yapmayı tercih ederim."

Dudağımı büzerken nasıl reddetmeden hayır diyeceğimi düşünüyordum.

"Daha sonra, başka bir gün olsa? Çünkü ben blok nöbetten çıkmama rağmen kaç gündür uyuyamadım. Bugün bütün gün uyumak istiyorum. Yoksa bütün hafta salak gibi olacağım."

Israr etmemesini dilerken "Sözünü aldım?" dedi kendini garantiye almak ister gibi. Yanaklarımı şişirdim.

"Nasipte varsaaaaa," derken ben cümlenin devamını nasıl getireceğimi düşünüyordum. "Zaten sana teşekkür borcum var. Bir ara mutlaka." dedim. Bu zaten doğruydu.

"Teşekkür borcun değil, kahvaltı ve kahve borcun var. Madem uyuyacaksın, ben daha fazla tutmayayım seni." derken o an tatlı tatlı bu cümlesine gülümsedim. Tam yatağa doğru ilerlediğimle ilgili yalanlar söyleyerek kapatacaktım ki arkamdan ödümü kopartıp beni yerimden hoplatacak derecede; beklemediğim ve oldukça gür bir ses benim ismimi telaffuz etti.

"Efsun!" elimi damağıma bastırarak Fetih'e döndüğümde garipçe ona bakıp başımı iki yana salladım. Sağır varmış gibi bağırmaya devam ederek "Seni bekliyoruz!" diye çıkışmaya devam etti.

Tam da o sıra Yavuz'un "Kim o?" sorusunu duydum. Öfkeyle Fetih'e bakarken o benim aksime dümdüz bakıyordu.

"Zeliha'nın abisi. Almaya geldi de. Daha vedalaşamadım. O yüzden. Sonra konuşsak olur mu?" diye kapatma yoluna girdim.

"Tamamdır," dedi. "Sana iyi uykular. Haberleşiriz." derken *görüşürüz* diyerek uzatmadan telefonu kapatıp bana sağır muamelesi yapan kişiye doğru ilerledim. Onlara varana kadar ikimizde dik dik birbirimize bakarken son anda bakışlarımı yumuşatıp Zeliha'ya döndüm.

Yüzünü avuçlarımın arasına alırken yanaklarından öptüm sulu sulu. "Dediklerimi unutma ve beni sık sık ara. Zaten abinde numaram var. İstediğin zaman da ona söyle seni getirsin yanıma. Zaten devam edeceğiz görüşmeye. Birkaç gün dinlen. Sonra da sınavınla ilgili ufaktan ufaktan başlarız." dediğimde başını salladı.

Üzerideki swetin şapkasını düzeltirken "Sıra sıra giy onları, giydikçe beni hatırla," yüzümü buruşturdum. "Yersiz dram yapmaya başladım. Hadi," derken onu kollarımın arasına alırken sıkı sıkı sarıldım.

"Dikkat et kendine. Dikişlerini de bir iki güne alacağız. Sıkı giyin üşütme."

Ondan ayrılırken "Teşekkür ederim her şey için." dedi minnetle bana bakarken. Burnunu ucunu sıktım. "Teşekkür de etme sürekli. Hadi git yoksa ağıt yakarak göndereceğim seni." derken hafifçe poposuna vurdum. Fetih'in açtığı kapıya binmek için yöneldi ama son saniye geri dönerek bana

sarıldığında omuzlarım düştü. Elim başında saçlarını okşarken ayrıldı benden. Ona öpücük atarken bu serf araca yönelip bindi.

Fetih'le kalırken araba önünde "Bugün nöbetçi mahkemeye çıkarılacak." diye konuşan ilk o oldu. Başımı salladım.

"Biliyorum. Avukat bir arkadaşımla konuştum dün. Alacağı ceza üç ila on beş yıl arasında değişebilirmiş. Mahkemede en fazla bir kez ertelenir dedi. Ve tuttuğun avukatlar," derken gülümsedim. "Kök söktürecek cinstenmiş. Kaçarı yok. En fazla direnirler dedi arkadaşım. Üstelik bu olay yaşandığında Zeliha'nın henüz reşit olmaması da göz önünde bulundurulacakmış. Bugün asıl mahkeme tarihi belli olur." dediğimde dikkatle beni dinleyen yüzünde gezindi gözlerim.

"Alabileceği en yüksek cezanın bir altı bile olmayacak. Bu kadarının az olduğunu bile bile avutuyorum günlerdir kendimi." dedi dün karakol bahçesindeki pişmanlığının sürdüğünü belli edercesine.

"Pişman olmayacaksın." dedim kendimden emin bir sesle. "İşin sonunda o cezayı aldığında Zeliha'nın yüzüne bakınca iyi ki yapmışım diyeceksin. Bütün gençliğini dört duvar arasında geçirecek. Bütün gençliğini. Bunun önüne geçemezdin."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "O dört duvar arasında aldığı nefesi dar etmeden bana rahat yok." dediğinde kaşlarımı çattım.

"O ne demek şimdi?"

Kapıdan ayrılıp bana bir adım attı. "Keşke o doktor araya girmeseydi de geberip gitseydim o gün diyecek yıllarca."

Değişen bakışlarımla gözlerindeki o ifadeyi izledim. Tüylerim kısa sürede şaha kalkarken aklından ne geçtiği o an tahmin edemeyeceğim kadar zor geldi.

"Fet-" diyeceğim vakit araya girdi.

"Bana bir kere geçirdin sözünü. Bir daha da yaşanmaz. Konuyu tartışalım diye söylemedim. Bundan ötesi çokta ilgilenmen gereken şeyler değil." derken yerdeki valizi aldı eline. Kollarım önümde bağlı bir ifadeyle onu izlerken sürücü koltuğuna doğru ilerledi.

"Zeliha'ya dikkat et." dedim son anda. Kapıyı açmadan konuştu. "Gece uyurken arada uyanıyor ve ışığı açık kalsın. Dikkat et." diye tekrar ettim. Başını salladı.

"Sen de kendine."

Dilimi ağzımın içinde yuvarlarken onun belki duymadığı bir sesle *görüşürüz* dedim ama onun sesi benim sesimi bastırdı.

"Görüşeceğiz."

Beklemeden araca binerken bakışlarımı Zeliha'nın olduğu tarafa doğru indirdim. Bana el sallarken o araba çalıştırıldı. Gülümseyip elimi kaldırırken ben de araba hareket ettirildi ve ben arkasından öylece baktım.

Ben bugün, bunun bir veda olduğunu sandım. Geriye kalanın ben olduğumu düşünürken yeniden yalnız kalışımın verdiği acı içimde baş köşeye yerleşti yine. Ama dedim ya; ben Efsun Zorlu bu benim hikayem diye. Kalem ben de olsa da; benim hikayem, başkaları tarafından ben yine yalnız kaldığımı zannederken yazılıyordu. Benden habersizce.

Bölüm nasıldı?

Gidişat ya da?

#SerçeyiÖldürmek 🕊

VI- "Üstü Açık Mezarlar"

"Kasların kısa sürelik kasılmasıyla," diye tekrar ederken cümleyi yüzümü buruşturup gözlerimi ovuşturdum. Üzerimdeki pikeyi biraz daha yukarı çekerken başımı iki yana salladım.

"Bu bilimsel açıklama hiç tatmin etmedi beni. Diğeri daha mantıklıydı." derken kendi kendime cevap almışım gibi devam ettim kendimi onaylamaya.

"Aynen aynen, bir kere bu çok yetersiz. Kesin diğeri." derken ani bir hareketle üzerimdeki pikeden kurtuldum, yeni uyandığım için hafifte olsa ağrıyan başımı sıvazladım. Saat gecenin on biriydi. Saatlerdir bir ölü gibi, günlerin acısını çıkarırcasına uyumuştum. Uyanışımda şu uykudan düşme hissiyle olmuştu.

Gecenin bir vakti bunun nedeninin peşine düşen ben esneye esneye telefona bakarak uykumu açmış ve aklıma yatan bir sebep bulmuştum.

İnsanoğlunun en başına dayanan bu durum söylenilene göre şu şekildeydi; insanlığın ilk zamanlarında yaşayanlar gerek ağaç evler olsun ya da dümdüz ağaçlara tırmanırken ayakları her boşluğa düştüğünde bu hissi yaşıyorlarmış. Bu da bir nevi evrimsellikle bağdaşan bir mantıkta bize kadar gelmişti. Bir nevi refleksti. Yani biz düşmüyorduk, atalarımız düşüyordu.

Bence mantıklıydı. Yani kas kasılmasından daha mantıklıydı. Tabi ben her türlü batıl inanca ölümüne inanırdım. Merdiven altından geçmez, siyah kedi görünce saçımı çeker öyle severdim falan ama bence bu gayet mantıklıydı da zaten.

Ayaklarımı yataktan sarkıtırken boş boş duvarla bakıştım. Bu saatte uyanarak ölümüne hata yapmıştım. Şimdi uyuyamayacak, yarın da hastanede salak gibi dolanacaktım. Dudaklarımı ıslatırken avuç içlerimi yatağa bastırıp ışığa baktım. Evin hemen hemen bütün lambaları yanıyordu. Her yer aydınlıktı.

Elektrikli süpürgeyi çalıştırıp evi temizlesem komşular rahatsız olurlar mıydı? Kapıma bile dayanırlardı. Ayaklarımı sürüyerek yataktan kalktığımda mutfağa ilerledim. Karnım açtı, gelen sesleri duyuyordum.

Kısa bir an etrafa göz atarken dolabı açtım. Gözüm dün Zeliha'yla yaptığımız makarnaya kayarken çıkarmaya üşenerek geri kapattım. Şimdi o soğuk soğuk yenmezdi. Isıtmaya da üşeniyordum.

Mutfak masasına otururken masaya bıraktığım market poşetinden cips çıkarıp açtım. Yemeye başlamadan ısıtıcıya su koyarken bitki çaylarının olduğu kısma baktım. Komple çay ve kahve çeşitleriyle doldurduğum yerde elim böğürtlenli çaya giderken kupama koyup masaya geri koydum.

Bence gayet güzel bir menüydü.

Sade cipsi ağzıma atarken buzdolabına kaydı gözüm. Suna annemle mutfakta çektiğimiz selfiede yanağından öpüyordum. İstemsizce kurduğu şu cümle geldi aklıma.

Ben olmasam açlıktan öleceksin bence, kızım bir insan neden yemek hazırlamaya üşenir?

Elimdeki cipsi kadeh gibi resmimize kaldırırken gülümsedim. "Ölmedim anne." derken sonlara doğru sesim kısılmış esnemiştim kocaman. Parmaklarımı yalarken yavaştan kaynadığına dair sesler duyduğum suya bakarken midem hala gurulduyordu. En son sabah Zeliha'yla yemiştim. Bu saatte dışarıdan söyleyip insanları kapıma kadar yormanın da bir anlamı yoktu.

Atan düğmeyle doğru ilerleyip sallama çayın içine kaynar suyu dökerken saçlarımı kulağımın arkasına doğru sıkıştırdım. Bir elimde kupam diğer elimde cips paketimle balkona doğru ilerlerken kısa bir an buzdolabının önünde durdum. Fotoğraflarla doluydu. Sevdiğim şeyleri devamlı göz önünde tutardım. Sevdiklerimi de.

Gözüm gecenin de çöktürdüğü hüzünle kısa bir an resimlerde dolaşırken boş bakışlarım yoğunlaştı gülümsedim. Hepsi bu halime öyle bir bakıyordu ki sanki, Suna annem her an elimdeki pakete uzanacak gibiyken annem beni babama şikayet edecek gibiydi.

Efsun yine yemek yemiyor, abur cuburla doyuruyor kendini. Soner bir şey söyle dinlemiyor beni.

Küçük bir çocuk gibi onlardan ve anlam yüklediğim bakışlarından kaçar gibi hızlı adımlarla balkona giderken çıplak ayaklarımdan aldığım soğukla kısa bir an yüzümü buruşturdum ama buna alışmam geç olmadı. Küçük

beyaz masaya ellerimdekileri koyarken sandalyeyi biraz demirliklere doğru çekip oturdum.

Yine buz gibi bir gece ve ben acıkan karnımı cipsle doyururken bomboş yaşadığımı iliklerime kadar hissettim. Ciddi ciddi tek kalmıştım yine. Fark etmeden bu yalnızlığıma birkaç günlük ara verdiren Zeliha'nın yokluğunu iliklerime kadar hissederken elim bardağa gitti gökyüzüne doğru kaldırdım selam verir gibi.

Şimdi olsaydı bir şeyler yapardık. En kötü yumurta akı maskesi yapar uzandığımız yerde dedikodu yapardık. Çokta büyük değildi isteklerim. Acaba ne yapıyordu şu an? Benim eksikliğimi hissetmiyordu muhtemelen. Fetih yanındaydı sonuçta.

Derince bir nefes verip başımı aşağıya doğru indirdiğimde bir süre ayrıntıyı fark etmedim. Çoğu kez olduğu gibi baktım ama görmedim ama bir zaman sonra aşağıda önemsemediğim suliet anlam kazandı. Yaktığı sigara bir nokta gibi gözükürken buradan yerimden doğrulup aşağıya doğru sarktım.

Bu Emir'den başkası değildi.

Kaşlarım çatılırken ne yaparım da kafasını yukarı doğru yöneltirim diye düşünmedim pek fazla ve direkt "Pişt." diye bir ses çıkardım. Ama duymadı.

Bu kez ardı ardına "Pişt, pişt, pişt." derken başını hızla yukarı kaldırdı. Sokak lambaları ve ay ışığı sayesinde yüzünü seçebiliyordum. Garipçe bana bakarken kafasını *ne* der gibi salladı.

Manyak mı bu be?!

Ben de aynı şekilde saçlarımın dağılacağı kadar kafamı sallarken o da aynı şekilde karşılık verdi.

Ben salladım.

O salladı.

Ben salladım.

O tekrar salladı.

Sonra o bir daha salladı.

Daha sonra ben tam bu saçma şeye devam edecekken durdum, doğruldum. Bu şekilde anlaşamıyorduk. Balkondan çıkarken üzerimdeki ceketi üzerime sararak kapıya yöneldim. Neden bekliyordu kapımda?

Zeliha'nın gittiğini bilmiyor muydu? Bu saçma fikir çok durmadı aklımda.

Sapık olabilir miydi? Bu ihtimal aşağıya inen adımları bir durdurmadı değil. Sapık olsa bu kadar açık açık durmazdı orada herhalde.

Zorlanarak açtığım sokak kapısıyla binadan çıkarken anahtarı avucumun içine bastırdım. Gözüm kısa bir an etrafta dolandı. Kimse yoktu balkonda. Saçma sapan bir yanlış anlaşılmayla uğraşamazdım.

Beni görür görmez elindeki sigarayı elinden atıp ayağıyla ezerek koşar adım bana geldi. "Bir sorun mu var Efsun Hanım?" diye sorduğunda garipçe ona baktım.

Başımı salladım. "Evet. Adamın biri bu saatte kapımın önünde evimi gözetliyor." dediğimde yüzü gerildi eli anında beline gitti ve beni arkasına hafifçe alıp etrafta gezindi gözleri "Nerede?" derken sesi gerilmişti ve tedirgindi.

"Burada," dedim anlamsızca. "Eli beline gitti, diğer eli de kolumda. Kendini arıyor şu an." dediğimde etrafta duran bakışları durdu geri çekilip bana döndü.

"Ben mi?" diye sordu garipçe.

"Başka evimin önünde biri yok. Ne alaka? Niye buradasın sen? Zeliha'yı gelip aldı Fetih." derken gözüm tekrar etrafta dolaştı. Huzursuzdum. Saat çok geçti. Hoş karşılanmazdı. İzmir'deki rahatlığı burada kullanamazdım.

"Zeliha Hanım'ın gelip alındığını biliyorum. Ben sizin için buradayım." derken irice açılan gözlerim onu buldu tedirginlikle. İstemsizce bir adım geri gittim. Yanıma biber gazını almalıydım.

Bakışlarımdaki tuhaflığı anlamış olacak ki açıklamaya devam etti. "Fetih Bey öyle istedi. Sizin güvenliğiniz için. Bundan sonra ikinci bir emre kadar arkanızdayım. Bir ihtiyacınız olu-"

"Emir sen ne saçmalıyorsun?" dedim hayretle. "Ne demek bundan sonra böyle? Siz delirdiniz mi? Bütün gece kapımda mı olacaksın?" dedim söylediği saçmalığı dile getirirken.

"Hayır," dediğinde kısa bir an rahatladım gibi oldum ama uzun sürmedi bu. "Nereye giderseniz orada olacağım."

Bir adım daha geri giderken çatılan kaşlarımla elim alnıma gitti. "Saçmalıyorsunuz. Gerçekten başka bir şey değil. Bin arabana git. Kapı önünde durmak ne? Cumhurbaşkanı mıyım ben? Biri görecek yanlış anlayacak. Hadi git evine. Bir de nereye gidersem oraya gelecekmiş. Hadi Fetih söyledi bunu, onun aklı yok. Sen de mi demedin abi ne diyorsun sen diye? Neyse Emir hadi iyi akşamlar. Git evine. Biri görmeden yavaştan uzaklaş." derken başımla aracını işaret ettim.

Başıyla reddetti dediğimi. "Maalesef Efsun Hanım ikinci emir sizden değil yine Fetih Bey'den gelirse gerçekleşir. Saat geç oldu, siz geçin evinize." dedi tane tane. Dudaklarım hayretle aralandı.

"Fetih Bey'den gelince öyle mi?" dedim içimde yükselmesine rağmen sesime yansımayan öfkeyle. Başını salladığında elim pijamamın cebine gitti ve telefonu çıkardım.

"Bu saatte bana onu aratıyorsun ya. İlerle sen yavaştan, ikinci emir için yap hazırlığını." derken sevimsiz sevimsiz gülümsedim Fetih'i ararken. Sanki bu anı bekliyormuş gibi telefonum ilk çalışta açıldığında "Efsun," dedi farklı bir şeyler sezdiğim ama ismini koyamadığım bir tını da.

"Ne oldu, niye aradın bu saatte? Neredesin sen?" benim bu rahatlığıma rağmen onların telaşı, hatta kuruntusu, bana garip gelirken bir an ne diyeceğimi unuttum. Kısa bir sessizlik geçtiğinde karşı tarafın yükselen ve sertleşen sesiyle kendime geldim.

"Kızım cevap versene!"

Başımı iki yana sallarken "Evimin önünde biri var," dedim olayı Emir'e nasıl anlattıysam ona da öyle aktarırken.

"Ne demek biri var?" derken arkadan bir hışırtı geldi. "Gir eve, kapını kilitle cama da yaklaşma geliyorum ben."

Yaptığım laf cambazlığı ikinci kaosa sebep olmak üzereyken "Dur ya nereye geliyorsun?!" diye girdim araya. "Gelme hiçbir yere. Sen git dersen gidecekmiş zaten. Emir niye kapımın önünde Fetih?"

O gelen hışırtı son buldu. Sanırım ne yapıyorsa durdu. "Emir mi?" diye sordu boş bir sesle.

Başımı salladım Emir'e bakarken. "Evet, o. Git diyorum gitmiyor. Ancak sen söylersen gidecekmiş. Hadi sesini hoparlöre veriyorum. Söyle evine gitsin adam. Saat kaç olmuş."

Ben tam hoparlöre verecekken derin bir nefes alıp sabır dilediğini işittim. "Sen şaka mısın?" diye tersleşti sesi.

Elimle kendimi gösterirken kaşlarım çatıldı. "Ben mi şakayım?" diye sordum hayretle. "O niye anlatsana bi'?"

"Doktor," dedi sabırsız bir sesle. Anlaşıldı bana tahammül edemediği anlarda ismimi kullanmıyordu. "Çık eve, uyu. Gece gece derdin ne?"

Dudaklarımı ıslatıp gökyüzüne baktım."Bak Fetih," dedim sabırla. "Bir kerede anlatacağım ve anlayacaksın tamam mı?" onun cevabını beklemeden gözlerini bana bakan Emir'e indirdiğimde aniden kaçırdı bakışlarını benden.

"Bak karşımdaki insan gece saat on bir ve kapımın önünde. Git diyorum gitmiyor. Nereye gidersem oraya geleceğini söylüyor. Sen benden daha iyi biliyorsundur. Burası Urfa. Adamın biri kapımın önünde bekliyor. Yarın hastaneye gitsem yine geleceğim diyor. Bekarım, tek yaşıyorum. Yeniyim. Bir nevi yabancıyım. Biri görse nasıl bir şeye sebep olacağını, beni neyle uğraştıracağını farkında mısın? Bir haftadır buradayım, bir bu başıma gelmedi. Biri saçma sapan bir şey söyler sonra toplayamam. Ev değiştirmekle uğraş işin yokmuş gibi. Ne bu böyle belalım gibi dikilmiş kapıma? Bu kadar düşüncesiz olamazsın."

Gözüm yine binalara yönelirken yutkundum. Hoş karşılanmazdı. Burcu'da anlatmıştı. Bunun gelişmişlik ya da gelişmemişlikle bir ilgisi yoktu. Her bölgenin kendine ait bir örfü adedi vardı. Ahlak anlayışı vardı. Doğruluğu masaya yatırılsa sabaha kadar tartışılırdı ama ben buraya düzeni değiştirmek için, devrim yapmak için gelmemiştim. Uyum sağlayacaktım, ki zaten bu tarz konuların içine girecek halim de düşüncem de yoktu. Mesleğimi yapmaya gelmiştim buraya. Her şey bu kadar zorken başka şeyle uğraşamazdım.

Ondan bir cevap beklerken "Tamam," dedi. Tamam. Sadece tamam.

"Ne tamam?" diye sordum garipçe.

"Dinle dedin dinledim. Şimdi evine gir. Daha fazla bekleme sokak ortasında."

Elim alnıma gitti, dudaklarım hayretle aralandı. "Şaka mısın sen?" diye soran bu kez ben oldum. "Fetih aptal mısın? Sana burada bir şey anlatıyorum. Ne tamamı?"

"Doktor, sınıyor musun beni gece gece?" diye sordu tahammülsüz bir sesle. "Ben her zıkkımı düşündüm sen merak etme. Bir şey olduğu yok. Dümdüz devam et, niye direksiyonu yokuşa sürüp gece gece beynimizi sikiyorsun ben anlamadım?"

Gözlerim hayretle aralandı. "Edepsiz." dedim tiksinircesine. "Önce sen o ağzını topla. Edepsiz." diye tekrar ettim.

"Zeliha'yla konuşmak ister misin?" diye sordu aniden. Gözlerimi kıstım. "Beni Zeliha'yla mı kandırıyorsun?"

"İnsanlık yaramıyor sana," dedi ters ters. Sonra sanki yüzümdeki *palavra sıkma* bakışını yakalamış gibi "Hala velayeti zorla alan baba muamelesi görüyorum gözünde. İşe yarar diye düşündüm. Neyse önemli bir şey yoksa kapatıyorum, Zeliha beni bekliyor."

"Bak Fetih, b-" konuşmama müsade etmedi.

"Senin paşa gönlün istese de istemese de gölgem üstünde olacak dedim mi demedim mi? Deliğe de girsen Emir arkandan girecek. Ne zararı var sana adamın? Görmemezlikten gel, devam et. Hala inatla bir şeyleri kabul etmiyorsun ya; anlaman başına bir şey gelince olursa benden çekeceğin var. Hadi şimdi gir evine uyu. Gece gece attırma kimsenin tepesini."

"Fet-"

Telefondan bir ses geldi.

Dit. Dit. Dit.

Telefon yüzüme kapandı.

Telefonu yüzüme kapattı.

Fetih yüzüme kapattı.

Öfkeyle aralanan dudaklarımla şaşkınlıkla telefon ekranına baktım. "Yüzümü kapattı." dedim kendi kendime ama Emir durur mu yapıştırdı cevabı.

"Çok bile dayandı."

Gözlerim ışık hızında keskince ona dönerken anında toparlayıp boğazını temizledi. "Yani çok dayandı derken genelde telefonla konuşmaktan nefret eder. Konuşmaz da. Diyeceğini der, karşı tarafa fırsat vermeden kapatır. Siz yine konuşabildiniz."

Alayla ona baktım. "Şükredeyim o zaman?" diye sordum sinirle ama o bunu ciddiye alıp kafa salladı. Ona sinirle bakmaya devam ederken "Eve geçin artık." dedi kapıyı göstererek.

Ofladım, buz gibi olan ellerimi birbirine sürterken. Arkamı dönüp kapıya ilerleyecekken son saniye durup ona döndüm.

"Kuruntu yapıyorsunuz farkındasınız değil mi?" dedim dedim ama öyle düşündüğümden değil de öyle düşünen tarafıma kurt düştüğü için.

"Ben bana söyleneni yapıyorum sadece." dedi kollarını hafifçe iki yana açarken. Tam dönüp yoluma devam edecekken ekledi, çokta söyleyip söylememekte emin olmayarak.

"Ama kuruntu yapmıyor Fetih Bey, temkinli davranıyor. Siz de olayı hiç ciddiye almıyorsunuz." Kaşlarım havalandı başımı hafifçe sağa doğru eğdim. "O ne demek?" diye sorarken sanki söylediğine pişman olmuş bir tona büründü yüzü.

"İyi geceler Efsun Hanım." derken sırtını dönüp beklediği yere yani aracının önüne geri döndü.

İçime doldurup bıraktıkları, şimdi gidip evde tek kalacağımı ve bu huzursuzlukla iyice rahat edemeyeceğimi bilerek ya da bilmeyerek bana

bıraktıkları şeyin ne kadar doğru olduğunu bilmiyordum. Belki de Fetih haklıydı başıma bir şey gelmediği sürece de anlamayacaktım.

⏳⏳⏳

Uygun yerde park ettiğim aracımın kapılarını kilitlerken acilin girişine doğru ilerliyordum. Emir arkamdan ilerliyordu farkındaydım. Çantamın içerisine koyduğum mamaları hastaneye yaklaştıkça çıkarırken sakin olan acil kapısına yönelmeden ilerideki yeşil alana yöneldim.

Artık beni hepten tanıyan kediler etrafımı sararken topuklu ayakkabılarımın üzerinde diz çöktüm. Bana sürtünerek etrafımda dolaşan kedilerin pati ya da kuyruklarına basmamak için dikkat ederken elimdeki paketleri yere bırakıp aralarından en küçüğü kucakladım. Anında patilerini üzerimdeki şifon gömleğe geçirirken "Bebeğim." dedim şefkatle. Alnını okşarken gözlerindeki iltihapla kaşlarım havalandı.

Gözlerinin yarısını açamıyordu. "Ne oldu sana yine?" derken biraz daha yaklaştırdım yüzünü yüzüme. "İyileşmiştin sen?"

Geldiğimden beri gözleri enfeksiyonluydu. Elimle kenarındaki çapakları aldım nazikçe. Etrafımdakiler yerdeki mamaları koklarken açabilmek için tırnaklıyorlardı. Kenara bıraktığım çantama yönelmek istedim ama saliselik topuğum sarsılırken tam düşeceğim sıra avuç içimi yere bastırarak durdum. Açlıktan elimi bile koklamaya yeltenen kedilerden birini ezecekken yanlışlıkla "Yardımcı olmamı ister misiniz?" diye bir ses duydum tepemden.

Üzerime devrilen gölgenin sahibine bakarken Emir'le göz göze geldim. Başımı hızla sallarken "Hayır diyemeyeceğim." diyerek dikkatlice doğruldum. Kedilerin arasından atlayarak sıyrılırken "Şu mamayı düzgünce döker misin köşeye?" diye sorarken elim çantama gitti, bağrıma bastırdığım kediyle banka oturdum.

Yerdeki poşetleri gösterirken "Bunlar mı?" diye sordu. Başımı salladım.

"Evet onlar. Önce yaş mamayı dök sonra da üstüne kuru mama. Dikkat et basma patilerine. Saldıracaklar sen paketi açınca. Yapamam diyorsan hiç dokunma." dediğimde kısa bir an durdu ama sonra devam etti. Çantamın içindeki küçük cebe koyduğum göz merhemini çıkarırken bir gözüm dediğimi yapmaya çalışan Emir'deydi.

Konserveyi açtığı gibi konserveye pati atan kedilere garipçe bakarken bunu engellemek için mamayı hafifçe kaldırdı. Giydiği siyah takım elbiseyle çöktüğü yerden kısa bir an komik gelmedi değil gözüme.

"O mamayı biraz daha kaldırırsan yukarı birazdan kucağında olacaklar." diye uyardığımda ona temas eden kedilere biraz daha tuhaf baktı. Mamayı seri hareketlerle dökerken yere anında bütün kedilerin odağı değişti. Dediğimi yapıp kuru mamayı da üzerine serpiştirirken şap şap yiyişlerine gözlerini kısarak baktı bir süre. Sonra da tamamen çıktı aradan. Konserveleri işaret edip "Şuradaki çöpe atabilirsin." derken elinde iğrenç bir şey tutuyormuş gibi yüzünü buruşturarak iki metre ötesinde tutup tenekeyi attı gösterdiğim yere.

Elimdeki kremi açıp dikkatlice kedinin gözlerine sürerken ben "Leş gibi kokuyor bu." dedi tiksinircesine yaş mamadan bahsedip. Altta kalan mamayı yemek için birbiriyle yarışan topluluğu işaret ettim.

"Onlar için lokum ama." derken aynı ekşimsi ifadeyle oraya baktı. "Çantamda küçük bir konserve var onu çıkarır mısın?" diye sordum etrafında olan kremi parmak uçlarımla silerken. Dediğimi yapıp küçük mamayı çıkardı.

"Onu da şu köşeye dök, gözleri iyi değil. O kalabalıkta yiyemez." dedim bana bakmaya çalışan ama aynı zamanda sıkıca gömleğime tutunmuş cana bakarken. Gülümsedim hafifçe. Yaklaşıp önce burnundan sonra ağzında öperken burnumda dilini hissettim.

"Yaa," dedim pamuk gibi olmuş bir sesle. "Atayım mı seni çantama? Cebimde durursun tüm gün?" sanki buna bir cevapmış gibi daha fazla yaladı yüzümü. Derince bir nefes alarak tekrar öptüm ardı ardına. Mamayı dökmüş bizi izleyen Emir'e kaldırdığımda gözlerimi öyle garip bir bakış yakaladım ki başımı iki yana salladım anında.

"Ne oldu?" diye sordum garipçe. Kusacak gibi bir ifadeyle bana bakarken başını iki yana salladı.

Kediyi dikkatlice mamayı döktüğü yere koydum. "Niye öyle bakıyorsun?" diye sordum bu kez. Paçalarımı düzeltirken ona göz kırptım cevap bekler gibi.

"Her hayvanı öpüyor musunuz böyle?"

Alayla güldüm. "Midem bulandı deme sakın." diye konuştum genelde aldığım geri dönüşü dile getirirken.

"Mide değil, ne bileyim. Sokak hayvanı sonuçta." derken boş boş ona baktım. Söylediğini umursamazken "Ben çıkana kadar burada mısın?" diye sorduğumda başıyla onayladı.

Çantamdan çıkardığım mamaları ona uzattım. "Tamam saat bir iki gibi tekrardan besle. Suları bitmez ama bitecek olursa onu da tazelersin."

Elimdeki mamalara baktı bir süre. Ona doğru biraz daha yaklaştırdım. El mahkum alırken "Emredersiniz Efsun Hanım." dedi.

"Emretmiyorum rica ediyorum. Şu gözünde sorun olan kediyi de diğerleri dövmeye çalışabilir engel ol."

"Kedi kavgası mı ayırayım?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Hayır yahu. Gözleri görmüyor diye dövebilirler. Akşama kadar bir şey yapmayacaksın zaten. Öyle bir durum olursa hemen al önlerinden. O şu an tam göremiyor. Biraz okşa başını uzaklaştır. Aman Emir gel mevzu var desem, koşa koşa gelir elini beline atarsın. Kedi kavgasını mı çok gördün?"

Başını salladı, tepki vermedi. Ona gülümserken "Hadi sana iyi nöbetler." dedim alayla. Arkamı dönüp ilerlerken acil kapısından giriş yaptım onu gerimde bırakıp. Doktor odasına doğru ilerken gözüm bana bakan insanlara kayıyordu. Sabah gelirken aklıma düşen ama kısa zamanda *yoooğğğhhh canımmm* diyerek def ettiğim bir şeylerin hastanede duyulma ihtimali tekrar düştü içime.

Urfa o kadar da küçük bir yer değildi.

"Fıstık." solumdan gelen seslenişle bakışlarım o tarafa yöneldi. Zafer'de benim gibi yeni girmiş olacak ki hastaneye sivildi.

"Günaydın." dedim gülümserken.

"Günaydın." derken yanımdan açık açık bana bakarak geçen hemşireyle göz göze geldim.

"Duydun mu çıkan dedikoduları? Ulan Efsun daha geleli kaç gün oldu!" derken aklına bir şey gelmiş gibi aniden gözlerini ovuşturarak güldü. Adımlarım yavaşlarken yutkundum.

"O ne demek?" diye sordum içim içimi kemirmeye başlarken.

"Arayacaktım seni ama sonra rahatsız etmeyeyim dedim. Delinin biri sen düğün basıp gelin kaçırdın falan diye bir şey çıkarmış, herkeste arkasından gitmiş. Günlerdir doktor odasında eğlence konususun. Gülecek malzeme çıktı bize." renk değiştirmiş suratıma baktı gülerek.

Yüz ifademle duraksadı kaşları havalandı. "Bir saniye bir saniye?" dedi garipçe. "Lan," dedi etrafa dikkat etmeyerek. "Sen niye şaşırmadın? Niye renk attın?"

Gözlerimi irice açıp kocaman kocaman ona bakarken hıçkırdım bir kez. Sonra aniden gülmeye başladım. Ağlanacak halime. Tamamen sahte kahkahalar.

"Haberim var çünkü," dedim kahkahalarımın arasında. "Sen aramadın ama bazıları baya baya ciddiye alıp aradı. Kim o manyak ya? Şu tipime bak

bende düğün basacak tip mi var Allah aşkına?" benim bu tavrımla o da günlerdir güldüğü şeye devam etti. Kahkahalarımızla gelen geçenin dikkatini çekerken.

"Ben de aynı cümleyi kurdum! Mandalina surat nasıl düğün bassın manyak mısınız siz dedim. Bu kız İzmir'den geldi İzmir. Bunların sülalesi buradaki normal aile sayısıyla bir. Kafayı mı yediniz siz dedim."

Yüzümü buruşturdum. "Mandalina mı?" diye sordum düz düz. Başını salladı. "Tabi ya, şu çillerine bak. Turunçgilin İzmir mahsulü."

Parmak uçlarımla çillerime dokundum. "Bu mu mizah anlayışın?" dedim sevimsiz bir sesle. "Neyse," derken doktor odasına girdik. Çantamı koltuğa bırakırken dolabıma yöneldim.

"Size de eğlence çıkmış. Valla ben evde efendi efendi enginar dolması yapıyordum. Ne işim olur düğünle?" Başını sallarken beyaz önlüğünü giydi. Steteskopu boynuna taktı. Topuklularımı çıkarırken dolaptan beyaz sporlarımı çıkarıp oturduğum koltukta giydim.

"İyi iyi." dedi benim de hazırlanmamı beklerken. Ortadaki sehpaya bırakılan bisküviden bir tane ağzına attı. "Bulaşma zaten öylelerine. Normal insanlar değiller benim senin gibi. Valla elini uzatırsan kolunu sökerler."

⏳⏳⏳

Dudağımın kenarına bulaşmış çikolatayı parmak ucumla alırken "Sanki benim suçummuş gibi takındığı tavra bak. Yemin ederim insan değil böyleleri." sigarasından aldığı nefesi başını gökyüzüne kaldırarak verirken çikolata olmuş elimi yaladım.

"Boş ver," dedim umursamazca. "Hep var böyleleri. Gerildin sen, biraz sakinleş."

Ters bakışlarını bana yönlendirirken erimiş olan çikolatayı bulaştıra bulaştıra yiyen bana baktı. "Haksız mıyım?" diye çıkıştığında başımı iki yana salladım anında.

"Kesinlikle haklısın ama sinirlerini bozma."

Sigarasından tekrar derince bir nefes çekerken yanaklarında oluşan çukurlara baktım. Burnu ve ağzından aynı anda yüzüme doğru üfledi.

"Sinirlendim artık bir kere. Bak daha geleli dört beş saat oldu ve ben bu akşam nöbetçiyim. Başlarım böyle işe ya,"

Öfkelendiği hastanın sinirini kendi kendine çıkarmaya çalışırken oturduğumuz bankta yavaştan ağrıyan bacaklarımı öne doğru uzattım. Beş dakikalık kısa bir sigara molasında Zafer'in sinirini dinlerken yapmadığım kahvaltıyı çikolatayla dolduruyordum.

Sessizce onu dinlerken ben tam aniden izne çıkan Serkan Hocanın konusunu açacakken, niyetim bir şeyler duyma ihtimaliydi, arka tarafıma bakarak gözlerini kıstı. Serkan hoca beni hiç şaşırtmamış izne ayrılmıştı. Hem de yıllık izne. Güzel zamanlamaydı, bir şeylerden sıyrılmak için.

Aynı şey tabi başhekim için geçerli değildi. Henüz duyulmuş bir şey yoktu ama yakında gelirdi kulağıma bir şeyler. Hastane içinde hiçbir şey gizli kalmazdı ve hastaneler dedikoduların en hızlı yayıldığı yerlerdi.

"Bu adam bize mi bakıyor?" dediğinde o an aklıma kimse gelmeden "Kim?" diye sorarak arkamı döndüm.

Emir'le göz göze geldiğim an elimdeki çikolatayı düşürmemek için daha sıkı tuttum. Açık seçik, gizleme gereği duymadan bakıyordu üstelik. Boğazımı temizlerken "Sana öyle gelmiştir." dedim çaktırmadan Emir'e önünü işaret ederken.

Hafifçe gülümseyerek Zafer'e dönerken o hala Emir'e bakıyordu. "Yoo," dedi kaşları havalanırken. "Apaçık bakıyor işte. Hiçte tekin birine benzemiyor. Ne yaptım hasta diye getirdiği kişiye sırada bekleyin dedim diye mi kuruldu bana acaba."

Yuh der gibi aralandı gözlerim. "Sen iyice kafayı yedin artık. Ne alaka?"

Başını iki yana salladı. "Belki de bana bakarak arabasından levye çıkarıp kafamı yardığı hayalini kuruyordur? Sağlıkçıya şiddet farz oldu canını yediğim ülkesinde."

Dudaklarımı birbirine bastırıp Emir'e döndüm. Şu an bildiğimiz Zafer'le bakışıyorlardı.

O an fütursuzca "Belki de beğendi, hoşuna gitti." diyerek Zafer'e döndüğümde bana çevirdi gözlerini kısa bir an.

"Sana bakıyor demedim ki, bana bakıyor dedim." diyerek beni çürütmeye çalıştığında yaptığım şeye devam ettim sonunun nereye gideceğini bilemezken.

"Farkındayım. Cinsel yönelimini bilmiyoruz ama. Ne bileyim *leyla leyla* bakmıyor mu?"

Gözlerini irice açtı çabuk renk değiştiren yüzü hemen sarardı. "Ne saçmalıyorsun kızım sen?!" diye çıkıştığında gülümsedim. Evet, ağlanacak halime. Bulduğum çözüm yolunu seveyim!

"Ay ne bileyim Zafer?! Bir dakikadır adamla aralıksız bakışıyorsunuz! Bak sen de alamadın gözlerini. Alooo Zafer ne oluyor?!"

Gözleri anında beni bulurken dudaklarını yaladı hiddetle. "Ya saçmalama. Manyak mısın nesin? Hadi içeri! Kimsenin baktığı falan yok

bana. Öyle gelmiştir. Hadi beş dakika çıkalım dedik onu da zehir ettin." derken ayaklandı. Canıma minnet dercesine hemen ben de kalktım. Elindeki sigara izmaritini ve benim uzattım çikolata paketini alıp çöpe uzatırken o önden ben ardından hastanenin içine doğru ilerledik.

Zafer'in dönmeyeceğini umarak Emir'e döndüğümde sinirle başımla elimle kolumla saçma sapan mimikler sergileyerek *önüne dön* diye çıkışmaya çalıştım. Tahminimce anladı. Ama anlamamazlıktan geldiği de aşikardı.

⏳⏳⏳

Elimde doldurduğum kağıda kaşemi basarken "Hemen karşı odaya verin. Hemşireler yardımcı olacaklar. Sonuç çıkınca da yine bu odaya gelin."

"Kan mı vereceğim?" diye sordu kağıdı elimden alırken. Başımı salladım. "Enfeksiyon gibi duruyor. Kan değerlerinize bakmam lazım."

Sanki çok acılı bir şey söylemişim gibi "Bu hep oluyor, siz yazsanız antibiyotiğimi ben gitsem?"

Başından beri sürdürdüğü ısrarına devam ederken sabırla ona baktım. "Bu mümkün değil. Durup dururken antibiyotik yazamam. Gidin kan verin, tahmin ettiğimiz gibiyse yazacağım zaten ama lökositlerinizin yüksekliğinden emin olmadan ilaç yazmayacağım. Karşıdaki oda." diye lafı kısa kesmeye çalışırken tabiri caizse oflaya puflaya göz devirerek çıktı odadan.

Anonsların duyulduğu hoparlörden kendi adımı duyduğumu dikkat kesildim. "Doktor Efsun Zorlu danışmadan bekleniyorsunuz." elimdeki kalemi bırakıp doğrulurken kapısı açık odadan ellerim önlüğümün cebindeyken çıktım.

Danışma denilen yer bulunduğum alandan otomatik kapıyla ayrılıyordu. İnce uzun koridordan hastalardan sıyrılarak çıkarken beni algılayarak açılan kapıdan çıktım. Danışmadaki iki güvenlik görevlisinden biriyle göz göze gelirken doğrulup kenara koyduğu büyükçe poşeti masa üzerinden benim tarafıma kaydırdı.

"Yemeğiniz geldi." derken biraz daha itti bana doğru poşeti. Koca pakete bakarken "Ben yemek siparişi vermedim." dedim poşete dokunmadan.

Kadın güvenlik yanındaki adama dönerken "Efsun Zorlu demedi mi?" diye sorduğunda telefondan gözlerini kaldırıp başını salladı.

Poşete elimi uzatırken üstten üstün körü baktım. Tek kişilik değildi. Poşetin içi dışının gözüktüğünden daha büyüktü. İçinde epey paketlenmiş

yemek vardı ve acıkan karnıma zil çaldıracak kadar güzel kokuyordu. Kebap kokusunu çok net alabiliyordum.

"Kim bıraktı peki?" diye sordum hala gözüm paketteyken. "Siyah takım elbiseli bir adam. Ücreti için de beklemedi. Gerçi hiç kurye gibi bir hali de yoktu ama." derken ellerini iki yana kaldırdı.

Aklıma bir isim geliyordu. Başımı salladım "Tamam beklesin bu buradan. Geliyorum ben." diyerek çıkış kapısına döndürdüm adımlarımı. Kısa sürede çıkarken acilden karşıda sigarasını içerek telefonuna bakan Emir'e doğru ilerledim. Adımlarım önünde durana kadar fark etmedi beni.

Fark eder etmez ayaklanırken önünü iliklemeye yeltendi. "Sen mi getirdin yemeği?" diye sordum uzatmadan.

Başını salladı. "Fetih Bey istedi." diyerek açıklama yaptığında "Ödemesini kim yaptı?" diye sordum çantamda kalmış cüzdanımı düşünürken.

"Onu da Fetih Bey."

"Niye o kadar fazla peki? Ne yapacağım ben o kadar yiyeceği?" dışarıdan önem gibi mi duruyordum yoksa?

"Bilmiyorum Efsun Hanım. Fetih Bey'e sorarsanız söyler." dediğinde bir süre boş boş bakıştık. Başımı salladım. "Tamam," dedim aklıma bir şey gelmezken. "Teşekkür ederim." diyerek tam arkamı dönmüştüm ki tekrar ona döndüm.

"Sen yemek yedin mi?" diye sordum. Başını salladı. "Afiyet olsun size." diyerek vereceğim teklifin önünü kapatırken başımı sallayıp çıktığım hastaneye geri döndüm. Benim elim telefona gitmeden onun sesi duyuldu zaten.

Fetih Karadere yazısına bakarken bekletmeden açtım.

"Aldın mı yemeğini?"

Direkt olarak sorduğu soruyla "Aldım da," derken omuz kaldırdım. "Ne gerek vardı?"

"Zeliha söyledi. Pek yemek yemiyormuşsun." derken kaşlarım havalandı.

"Öyle mi söyledi?"

"Evet." diye yanıtladı beni.

"Yanlış anlamış. Yok yani öyle bir şey. Peki niye orduya gönderir gibi gönderdin? Ben onu nasıl içeriye alacağım?"

"Biri yere biri bakar kıyamet oradan kopar. Götür koy işte ortak bir yere, yiyen yer. Koca hastane. Ne yiyeceğini bilemedim. Kafama göre bir şeyler hazırlattım. Varsa özellikle istediğin bir şey,"

"Gerek yok," diyerek böldüm onu. "Teşekkür ederim. Zahmet etmişsin. Gerek yok bir daha uğraşma. Biz burada bir şekilde hallediyoruz. Zeliha'ya da söyle aç bırakmıyorum kendimi, yanlış anlamış."

Alaycı bir ses geldi. "Üflesem uçacaksın, nereye aç bırakmıyorsun? Her neyse içeri sokmak zorluyorsa seni yarın daha makul miktarda göndeririz. Var mı başka bir şey?" diye sordu.

Üflesen uçacak mıyım?

"Ben mi üflesen uçacağım?" diye sordum alayla. "Hem zahmet etme gerek yok dedim. Tamam teşekkür ederim bug-"

Lafımı kesti. "Yok başka bir şey. Aynı şeyleri tekrar etmeye başladın. Hadi afiyet olsun." dedi ve yüzüme kapattı. Yine, yeni, yeniden. Yüzüme kapattı. Önüne geldiğim masada poşete uzanırken boş boş telefona baktım.

Sabır.

Bana bakan güvenliğe bakarken "Yemek yediniz mi?"diye sordum. Yanındaki arkadaşı gösterdi.

"Sipariş vereceğiz şimdi." derken elim poşetin içine gitti. Üstten iki şeffaf poşeti alırken "Fazladan getirilmiş zaten, ziyan olmasın. Siz alın bunları, yersiniz değil mi?" diye sorduğumda içinde içecek çıkarmaya çalışan beni izliyorlardı.

⏳⏳⏳

Giydiğim ceketin altında kalan saçlarımı çıkarırken yemek yiyen Zafer'in önüne bıraktım kağıtları. "Zaten o hastaların hepsini sen de gördün. Anlatmama gerek yok?" diye sorarken açılan kapıyla birlikte "Ooooo," sesi yükseldi.

"Odada ziyafet var denilince ben de acaba kim yemeğinden bir parça bıraktı diye düşünüyordum." derken Hüseyin, elimdeki topuklularla tekli koltuğa oturdum.

"Karnım çok aç lan benim. Öğlen yemeğimde nanay oldu bugün. Kurt gibi açım." derken yavaşça Zafer'in yanına tüyüp lahmacunu önüne çekti.

"Kim getirdi bu kadar yemeği?" derken yense de bitmeyen, çünkü geliş zamanında çoğu kişi öğlen yemeğine çıkmıştı zaten, paketlere baktı. Nöbetçilere kalmıştı çoğu. Zafer gözüyle beni işaret ettiğinde *söyleme* diyişime rağmen beni ifşaladı.

Çıkardığım spor ayakkabıları köşeye boyarken bilekten topuklu botlarımı giydim. Hüseyin lahmacunun içine tavuk koyup sararak lahmacuna yeni bir anlayış getirirken kocaman benim yaklaşık beş ısırığıma bedel olan bir ısırık aldı. Lahmacunun yarısını ağzına aldı doğrusu.

Bana bakıp göz kırparak bir şeyler anlatmaya çalışırken o konuşmaya kalkışmadan, çünkü çokta güzel olmayan bir görüntü oluşurdu, ben devam ettim.

"Yok yahu ben sadece içeriye soktum. Ben almadım." derken ayağı kalkıp üstümü başımı düzelterek saçlarımı düzelttim. Bugün çok sakindi, benim adıma yorucu değildi. Her şey her anlamda yolunda gibiydi. Şimdi bir de evime gidip bir güzel uyursam her şey yoluna girecekti. Mesai saatinin ne ara dolduğunu bile anlamamıştım.

"Eeee," dedi ağzını kısa sürede boşaltırken. Tekrardan diğer yarısını ağzını aldığında ben konuşmadan Zafer konuştu.

"Oğlum bari kızın yanında az medeni ol lan. Nasıl bakıyor sana görmüyor musun?" derken beni işaret ettiğinde fark etmeden buruşan yüzümü düzelttim.

"Sabah yediğim poğaçanın üzerindeyim yoksa normalde lahmacunu bile bıçakla keserim Efsun." diyerek kendini açıklamaya çalıştığında güldüm.

"Afiyet olsun." derken mini buzdolabına yönelip ayranı çıkardım içinden.

"Eee," dedi tekrardan. "Kim o zaman gönderdi bunları?" derken doldurduğum bardağı onun önüne koydum.

"Bir hayırsever." dedim tebessüm ederken.

Fetih...

Hayırsever...

Hadi toplu bir hayır duası Fetih'e.

"Lan," dedi aniden duraksarken. "Bu kadar mı acınası duruyoruz dışarıdan?" dediğinde üçümüz bakıştık. Sessizliği ilk bozan ben oldum.

"Yok yahu, minnet falan her halde. Tedavi falan ettik sanırım. Kesesine bereket diyelim." derken masadaki üzerine ketçap mayonez dökülen patateslerden ağzıma attım birkaç tane. Muhtemelen eve gittikten sonra acıksam da üşenirdim hazırlamaya. Gerçi bu kadar yağlı yemek yedikten sonra acıkacağımı sanmıyordum.

Hüseyin doldurduğum ayranı tek seferde içerken yeniledim bardağını.

"Kızım sen niye hizmet ediyorsun bu herife? Çıkıp gitsene?"

Zafer'in sözleriyle, Hüseyin geriye doğru yaslandı. "Hanım kızımızda pek marifetle, misafirperver. Bak maşallah bardak boşalmadan dolduruyor." derken baştan aşağı beni süzdüğünde burnumu buruşturdum.

"Harbiden, kaptırmışım kendimi. Siz şimdi nöbete kalacaksınız ya," dedim acır bir tonda. "Ben de eve gidip uyuyacağım. Vicdan yaptım ister istemez." derken çantama yöneldim.

"Dedi yarın nöbeti olan doktor." diyerek beni bozmaya çalışsa da Hüseyin umursamadan omuz silktim.

"Hadi size kolay gelsin. Ben kaçar." derken ikisi de ağzında mırıldanarak cevap verip yemek yemeye devam etti.

Yorgunlukla dinçliğini kaybeden vücudumu kısmi olarak sürüyerek çıkışa sürüklerken insanlara selam vermeye üşendiğim için yere bakarak yürüyordum. Yüzüme çarpan soğuk havayla dışarı vardığımı anlayıp başımı kaldırırken beni budyguardım Emir karşıladı. Bana doğru yürürken "Sizi bırakmamı ister misiniz?" diye sordu anında.

"Arabamla gelmiştim ya," dedim garipçe. "Unuttun mu?"

Başını iki yana salladı. "Unutmadım ama Fetih Bey yorgunsunuzdur diye teklif etmemi söyledi." diyerek açıklama yaptığında bir an boşluğuma gelecek gibi oldu ve dudaklarım *minnoş* demek için aralandı ama son saniye durdurdum kendimi.

Gülümserken iki yana salladım başımı. "Yok iyiyim merak etme. Sağ ol yine de." derken ikimizde araçların park edildiği yere ilerledik.

"Sen böyle," dedim ona dönerek. "Hiç başka yere gitmeden ne zamana kadar yanımda olacaksın? Yani en basiti uyuman lazım, ya da duş falan alman lazım?"

Uzaktan açtığım arabamın kapılarıyla hemen ilerleyip kapımı açtığında garipçe ona baktım. "Devriyeli olarak değiştiriyoruz. Dün gece belli bir saatte başka biri geldi. Ama siz uyanıkken ben de uyanığım." diye açıklama yaptığında dudaklarımı aşağıya doğru büzdüm.

"Sana bu kadar mı güveniyor Fetih?" diye sorduğumda o an tuhaf bir şekilde gözlerinden bir gurur geçti. Sanki çok kıymetli bir şey söylemişim gibi hoşuna gitti.

O cevap vermeden telefonumun sesi aramıza girdiğinde çantamın içine daldırdım elimi. Çorba karıştırır gibi çantamı karıştırırken telefona uzandığımda çıkardım ve ekrana baktığımda ona çevirdim.

"Söyleyeceğim maaşına zam yapsın." dedim ekranı ona doğru sallarken.

Tepki vermeden arabaya binmemi bekledi. Çantamı yan koltuğa atarken binmeden hemen önce "Aracımın kapısını açmana gerek yok." dedim gülümseyerek. "Hatta hanım demene de. Muhtemelen aynı yaştayız. Senden üstün bir yanım yok benim. Rahat ol ki yanımda ben de Fetih gibi güvenip rahat olayım."

Başını salladı "Tamam Efsun Hanım," derken. Başımı iki yana sallayıp içeri girerken kapımı kapattı. Kapanmak üzere olan aramayı yanıtladım

efendim diyerek.

"Yirmi aralıkta," dedi anında. "Mahkeme var." dediğinde emniyet kemerimi bağlayan elim duraksadı. Kısa bir an nefesimi tuttum.

"Yirmi aralık." dedim o an nefesim titrerken.

"Yirmi." diye tekrar etti. Dudaklarım kıvrıldı. "Güzel," derken. "Zeliha yanında mı?" diye sordum içime serpilen suyun ferahlığıyla camı açarken.

"Şu an değil, gidince aratacağım seni." derken derince bir nefes alıp başımı arkaya yasladım.

"Bekliyorum." derken aramayı kapatan ben oldum, yüzümde zafer gülümsemesiyle. Sonrası mı?

Bütün yol boyunca arkada Hande Yener Bela çalarken her aynadan kendime baktığımda göz kırptım.

⏳⏳⏳

"Bakın beyefendi." dedim sakin olmaya çalıştığım her halimden belliyken. Ama hiçbir şey şu an yastık yumruklamadığım anlamına gelmezdi.

"Ben Şanlıurfa'dayım." dedim tane tane elimin altındaki tabletten bir yıldız verdiğim yere olumsuz yorum yaparken.

"Ve ben haftalardır sizden sipariş verdiğim makineyi bekliyorum. Haftalardır! Ben güneydoğudayım ve o makine Batı Karadeniz'e bile gitti! Batı Karadeniz! Daha uzağı yok benim olduğum yere?! Anlatabiliyorum değil mi?"

"Ablacım," dedi tahammülsüz bir ses. Yüzde yüz haklı olmama rağmen hala suçlu gibi davranıyordu bana.

"Biz dün geldik, evde yoksanız bu bizim sorunumuz mu?"

Oturduğum koltukta dizlerimin üstünde hırsla zıplayıp başımı yumuşak yere geçirdim ardı ardına.

"ÖYLE BİR İHTİMAL YOK!" diye çıkıştım en sonda. "Yok yok yemin ederim yok! Dün bütün gün evdeydim! Sırf siz gelirsiniz diye elektrikli süpürgeyi bile çalıştırmadım ben! Aramadınız bile!"

Cıkladı ardı ardına. "Aradık açmadınız?!"

Yumruk yaptığım elimi ağzıma alıp ısırdım hırsla. "Ya Allah belamı versin ki aramadınız ya! Yemin ederim aramadınız! Arama kaydı hala duruyor! Ya abi bak ben Çin'den sipariş verseydim Aliekspresle yemin ederim çoktan elimdeydi. Kaç zaman oldu? Bir tane kahve makinesi ya? Bir tane? Karadeniz turu bile yaptı benim makinem. Bir türlü bana gelmedi. Hadi diyelim ben evde değilim ben demedim mi alttaki markete teslim edin

hadi o da yoksa koyun kapının önüne diye? Bunu bile söyledim. Allah aşkına neden? Hep aynı şeyi yapıyorsunuz! İzmir'de de böyleydi sizin firmanız. Şehir değiştirdim yine öyle. Kahve makinemi istiyorum artık ya! Ben ona daha almadığım yarım maaşımı yatırdım ya. Abi bak halk sağlığı için çalışıyorum, kahve olmadan çalışmıyor benim vücudum. Ne olur artık getirin bu makineyi!"

O an benim bunca yakarışıma öyle bir şey söyledi ki nutkum tutuldu telefon elimden kayacak gibi oldu.

"Tamam ablacım. Getireceğiz. Sen ne yapacaksın bu gavur makinesini? Git cezve al, yap bir Türk kahvesi bak nasıl çivi gibi oluyorsun."

Ağzım hayretle aralandı. Ne diyeceğimi bilemedim, başımdan aşağı bir sinir dalgası yayıldı. Nefesim daraldı.

"Beyefendi," dedim gözlerim kararırken "Bana şubenizin adresini söyler misiniz?" dedim dudaklarımı birbirine bastırırken.

"Neden?" diye sordu garipçe.

"Bombalayacağım." dedim hiç tereddütsüz.

Ses gelmedi. Adam da tutuldu galiba. "Ya ne yapabilirim? Gelip kendim alacağım! Allah'ım sabır ver ya! Bir daha sizin firmanızı da ölsem seçmem tamam mı?"

"Yok yok gerek yok biz yarın getiririz." dediğinde başımı anında iki yana salladım.

"Allah razı olsun. Siz şimdi bu makine Akdeniz havası almadı diyerek yanlışlıkla bir Antalya'ya falan gönderirsiniz. Verin bana adresinizi ben kendim alırım. Şimdiye kadar beklemem saçmalıktı."

"Ablam bak," dedi beni vazgeçirmeye çalışır gibi. "Şubemiz kapandı, mesai saati bitti. Ya yarın biz getirelim ya da yarın gel al."

Alt dudağımı dişledim hırsla "Yarın hastanedeyim ve nöbetçiyim. Nöbetten çıktıktan sonra gelirsem tepemin tası atık olur. Orada suçlu suçsuz kim var tartışırım. Sen bana gönder adresi, güvenliğiniz yok mu? Söyle ona yardımcı olsun bana. Kapıdan alıp çıkacağım. İtiraz etme başta sen olmak üzere herkesi şikayet ederim. Yemin ederim en başta seni. Bu iş uzadıkça cılkı çıktı. O makinenin sağlam olduğu bile muamma. Karadeniz'e gitti Karadeniz! Ben bile hiç gitmedim daha! Adresi söyleyin, yazıyorum!"

Oflaya puflaya el mahkum bana açık adresi söylerken iğneleyici bir sesle "Güvenliğe haber verin, iyi akşamlar." diyerek kapattım yüzüne.

Yazdığım adrese bakarken çıkardığım ceketi tekrar giyip ayakkabıları geçirdim ayağıma. Emir'den rica etsem gider miydi? Yorgundum ve araba

kullanmak istemiyordum. Her ihtimale karşı arabamın da anahtarını alırken kısa sürede indim aşağı.

Sokak kapısını zorlukla aralarken çıkıp Emir'i aramaya başladı gözlerim. Arabası buradaydı ama kendisini göremiyordum. Etrafı birkaç kez turlayan gözlerimle omuzlarım düşerken ofladım. Lazım olduğun ilk anda olmayışın Emir. Sen mi ben mi şansızım?

El mahkum kendi arabama binerken nagivasyonu ayarladım. Kemerime bağlarken tek temennim hava zifiri karanlık olmadan eve geri dönmekti.

⏳⏳⏳

Sanki biraz önce önünden geçtiğim markete oflayarak bakarken aynadan göz göze geldim kendimle. "Tamam," dedim sabırla. "Aynı marketten iki tane olabilir moral bozmak yok." diyerek *on metre ileriden sağa dönün* sesiyle göz devirdim.

Aniden çalan telefonum sessiz arabada yankı yaparken irkildim. Parmağımı damağıma bastırırken Fetih'in aramasıyla gülümsedim. Zeliha'ydı muhtemelen.

Hoparlöre vererek açtığımda "Bebeğim." dedim neşeli bir sesle. Karşı taraftan ses gelmedi bir süre. Gözüm telefona kaydı açmadım mı diye ama karşı taraftan bir erkeğin boğazını hafifçe temizleme sesini duyarken gözlerim irice açıldı. Başımdan aşağı bidon bidon kaynar su dökülürken.

"Ayyy," dedim yüzümü buruştururken. "Ay pardon." dedim utançla yer değiştirirken. Rezil oluşum kısa sürede bütün vücuduma sıçradı ve yanaklarım alev topuna döndü.

"Zeliha sandım ben pardon."

Bir taraftan ben kafamı direksiyona geçirmeye çalışırken nagivasyondaki robot *şimdi sola dönünüz* derken elimi utançla ağzıma vurdum.

Bebeğim mi?

Fetih'in sesini sonunda "Sen neredesin?" diye duyarken yutkundum. Başımı deve kuşu gibi kuma gömmek istiyordum.

"Dışarıdayım." dedim kısık sesle. Yüzüne kapatsam ne olurdu? Ben konuşmak istemiyordum.

"Ne demek dışarıdayım?" dedi kaya gibi sert bir sesle. "Emir bana eve girdiğini söyledi?"

"Girdim zaten," dedim gözüm etrafta gezinirken. "Kargodan kahve makinemi almaya çıktım." diye açıklama yaptım olayı hemen kapatmaya yönlendirmeye çalışırken.

"Emir bana hiçbir şey söylemedi!" diye aniden çıkıştığında irkildim.

"Emir yok zaten. Bilmiyorum kapının önünden değildi. Hemen alıp geri döneceğim. Bir şey yok. Niye sinirleniyorsun durup dururken?"

Derin bir nefes aldı benim çok net duyacağım bir şekilde. "Efsun," dedi sakin olmaya çalışır bir şekilde. "İlk kavşaktan dön. Eve git." derken sesi tam olarak sinir hastası birinin sesi gibi geliyordu.

"Saçmalama. Bir sürü yol geldim, meydana varmak üzereyim. İki dakika kaldı. Güvenliğin haberi var hemen kapıdan alıp geleceğim. Bir şey yok, abartma. Mak-"

"Sikerim senin kahve makineni!" diye öyle bir bağırdı ki yerimden zıpladım resmen. "Sana geri dön diyorum! Hava kararmış sen hangi akla hizmet tek başına çıkıyorsun?! Geri dön!"

"Benimle düzgün konuş!" diye bağıran bu kez ben oldum. "Askerlik arkadaşın değilim ben senin. Varmak üzereyim diyorum. Ne abarttın ya?" derken kapatacağım vakit tekrar kükredi telefonun ötesinden. İrkilerek elimi geri çektim.

"Efsun benim tepemin tasını attırma! Tek başına bu saatte soktuğumun makinesi için dışarı mı çıktın? Dön geri, çok yakınım meydana alacağım işim bitince!"

Oflayarak gözüme çarpan yerle durdum. "Gerek yok," dedim sakince. "Gelme boşuna. Buldum bile. On beş dakikaya evdeyim. Hadi görüşürüz." diyerek yüzüne kapattığımda aracı uygun bir yere park ettim. Emniyet kemerimi açıp inerken gözüm güvenliği aradı.

Tabelasının ışığı yanan kargo şubesine doğru ilerlerlerken sokak lambaları daha tam kararmasa da yanıyordu. Gözlerim görevli birini ararken girdiğim yerde küçük bir kulübe gözüme çarparken ben o tarafa ilerlemeden içinden yaşını başını almış bir adam çıktı.

"Buyur kızım?" diye sorduğunda birkaç adım ona doğru ilerledim. "Konuştuğum görevlinin sizi aramış olması lazım. Kargom vardı da, onu almaya geldim."

Üzerindeki çalıştığı yere ait olan hırkanın önünü kapatırken "Kızım yarın gel sen. İçerisi çok karışık ben bilmiyorum iç tarafın düzenini. Bulamayız. Sen git yarın onlar ulaştırırlar sana, senin de gelmene gerek yok."

Sakin bir tavırla dudaklarımı ıslattım "Amcacım bak yabancıyım buraya, bulana kadar zaten başım çatladı. Yakın bir yerden de gelmedim. Ben haftalardır bu cümlelerle bekliyorum. Kargo Karadeniz'e kadar da gitti ama bana gelmedi. Yarın da gelemem, çalışıyorum. O kadar yol geldim, aç kapıyı buluruz. Küçük bir kutu değil zaten. Lütfen hadi yardımcı ol bana."

Bir süre isteksizce yüzüme baktı. Mırın kırın edecek gibi de oldu ama bakışlarımda ki ricadan olacak içeriye yöneldi. İçeriden çıkardığı anahtar destesiyle gülümserken iyice soğumaya başlayan havayla kollarımı sıvazladım. O hiddetle kalın bir şey de giymemiştim üstüme.

"Ama bak bulamazsak yarın gelirsin. İçerisi çok karışık. Hele depo, hiç giremem oraya."

Arkasında dururken "Sen bana ışıkları aç yeter. Ben arar bulurum." derken açtığı kapıdan benim geçmemi bekledi önce. Önden yürürken karanlıktan dolayı duraksadım gözüm ışığı aradı. Ben söylemeden adam ışığı yakarken bütün alan kısa sürede yanan florasanlarla aydınlanmıştı.

"Nereden gelmişti kargon?" diye sorarken ikimizde etrafa bakmaya başladık.

"İstanbul." derken içerisinin karmaşıklığına rağmen aramaya başladım.

"Ne zaman gelmişti peki?" diye sorduğunda kısa bir an aklımdan kabaca hesap yaptım.

"İstanbul'dan yola çıkalı en az on beş gün oldu." dediğimde *hayda* diyerek durdu.

"Bunlar en geçi bir hafta öncelerinin kargoları. O depodadır. Hadi sen git yarına kaldı senin işin. Arasam da bulamam ben."

Başımı iki yana salladım. "Deponun ışığı var mı?" diye sordum aşağıya inen merdivenlere bakarken. "İlk defa başıma gelmiyor bu. Daha önce de kendi kargomu kendim buldum. Işık varsa hemen on dakikaya bulurum."

"Yav ya sabır," dedi kaba bir sesle. "Bulamazsın kızım. Dağıtacaksın aşağıyı yarın bana bir ton laf edecekler. Hadi dışarı, yarın hallolur işin".

"Dağıtmayacağım." diye direttim. Daha önce de başıma gelmişti. Aynı firma inatla kargomu bana ilettiklerini söyleyip, evet kaybettiklerini de kabullenmemişlerdi, işin içinden sıyrılmaya çalışsalar da kendi kargomu kendim bulmuştum.

"Burası mı depo?" diyerek merdivenlere yöneldim. Hemen sağ tarafta olan ışıklandırma anahtarlarının hepsine basarken merdivenlerin aşağısına doğru bütün florasanlar yandı tek tek.

"Bak ışıkta var. Sen beni bekle ben hemen geliyorum. Ama bak ışık kapanmasın," dedim tedirgin bir sesle. "Işıklar kapanırsa korkudan herkesi başımıza toplarım. Kapanmaz değil mi?"

"Kapanmaz da bulamazsın." dedi tekrardan. Başımı salladım "On dakika sonra görüşürüz. Bak gitme bir yere. Yukarı taşıyamazsam senden yardım

isterim. Gerçi abim de yolda geliyor," dedim blöf yaparak. Kimseye güven olmazdı.

"On dakikaya burada olur. İçeri girdim diye mesaj attım. Gelirse beklesin," diyerek onu ardımda bırakıp merdivenlere yöneldiğimde yerin iki kat altına kadar inse de bunun sonu; ilk katında durup yukarısına göre kocaman olan depoya baktım. Raflar belli bir düzende olsa da gerisi çok karışıktı.

Bir altta değil de burada olmasını temenni ederek yavaşça aramaya koyulduğumda ister istemez arkama bakıp duruyordum. Üzerimdeki Fetih'in bana saldığı stres birkaç dakika da etkisini kaybederken işe raflara bakmakla başlamıştım. Boyumun yetmediği yere atlayarak bakarken tek avantajım aradığım şeyin büyük olmasıydı.

Geçen dakikaların ardından bu kattan ümidimi keserken son bir umutla ayaklarımın etrafını sarmış paketlerin etrafında son kez kendi çevremde döndüm.

"Yemin ederim," dedim nefes nefese. Biraz önce üşüsem de şimdi ter basmıştı. "Gökten tomar tomar para yağsa ben uçakta olurum. Şansını seveyim Efsun." derken son kez baktığım yerlere tekrardan göz atarken raflarında arkasında sadece ufacık bir parçası bulunan bir kutu dikkatimi çekti.

Heyecanla o tarafa doğru atılacağım vakit ayağım yerdeki paketlere takıldı ama neyse ki öne doğru savrulsam da demir sapa tutunup durabildim. Düşseydim fena düşecektim. Paketlere basmamaya özen göstererek raftakileri yavaşça indirmeye çalıştım ama çok ağırlardı. Kimsenin ürününü kırıp beddua yemek istemiyordum.

Zaten iki yakamın bir araya geldiği yoktu.

Zorlukla ilk kutuyu indirirken tamamen ortaya çıkan kahve makinemin kutusuyla dirseklerimi kirli olmasını umursamadığım rafa yaslayıp gülümsedim.

Parmak uçlarımla kutuya dokunurken "Annecim," dedim kısık bir tonda. "Ben seni ne çok aradım biliyor musun?"

Kırılma ihtimalini göze alamayıp "Amca buldum!" diye seslenirken dikkatlice kendime doğru çektim. "Hadi gel de yukarıya taşıyalım!"

Sesim depo ne kadar dolu olsa da duvarlara çarpıp bana geri döndü. Arka taraftan kendime doğru çektiğim kutuya gülümseyerek bakarken adım seslerini duyuyordum. Ayağımın kenarlarındaki paketleri dikkatlice köşeye çekerken kalbimi ağzıma getirecek bir şey oldu.

Florasan lambaların bir kısmı patlar gibi çat diye kapandı.

İrkilerek yerimden sıçrarken kutuda olan parmaklarım aniden kaskatı kesilirken korkuyla arkamı döndüm. Koca deponun bir kısmı karanlığa gömülse de benim olduğum kısım hala loş sayılırdı.

Çok uzun zamandır karanlığı görmemiş bedenimin nasıl gerildiğini iliklerime kadar hissediyordum. Tepkilerimi kontrol etmek için derince bir nefes alırken avuçlarımı sıktım.

Tamamen karanlıkta değildim. Korkacağım bir şey yoktu. Fobimi tetikleyecek bir şey yoktu. Akşam sokak lambaları da anca bu kadar aydınlatıyordu arabayla geçtiğim sokakları. Korkacak hiçbir şey yoktu. Korkacak hiçbir şey yoktu.

"Amca," diye bağırdım şimdi benden gözükmeyen ama nerede kaldığını bildiğim merdivenlere doğru. "Buradayım!" derken ellerimi tamamen çektim kutudan.

Fetih'in söylediklerini aklına getirme Efsun.

Şimdi değil.

Telaş yapacak bir şey yok.

Merdivenlere doğru ilerlemek için ayağımın altındakileri aşacağım vakit "Yardıma mı ihtiyacınız var?" sesiyle attığım çığlık bir oldu. Geriye doğru sendeleyerek sesin sahibine döndüğümde dizlerimin bağının çözülmesi birkaç saniye sürdü. Kalp atışlarımı ağzımda hissetmem saniyeler aldı. Bütün kanım damarlarımda dondu sanki. Gözlerimin adrenalinden kaydığını hissettim.

Üzerinde ki takım elbise bana o düğün günü etrafımı saran insanları hatırlatırken geriye doğru gittim.

Fetih'in söylediklerini aklına getirebilirsin Efsun.

Geç bile kaldın.

"Kimsin sen?" derken gözüm önce yanağındaki dikiş izine sonra arkama kaydı. Kaçabilirdim. Ama yakalanma ihtimalim çok yüksekti. Sol tarafta aşağıya açılan merdivenlerin olduğunu biliyordum. Yukarıya çıkan merdivenlere oranla bana çok yakın olduğunu da. Ama tabi oraya gidersem aptallık olacağını da.

"Bence tahmin edebiliyorsunuz." dedi sanki birbirimizi ilk defa görmüyormuşuz gibi samimi bir sesle. Sertçe yutkunurken dişlerimi birbirine bastırdım.

"Yukarıda beni bekliyorlar. Eğer ki biraz daha çıkmazsam inerler buraya. Fetih Karadere'ye haber verirler ve o sana neler yapar, bence sen de bunu

tahmin edebiliyorsundur."

Söylediğim şeyle aniden gür bir kahkaha attığında bir adım geriye gittim ama aniden üzerime atlayıp bu mesafeyi kapatma ihtimaline karşı çok temkinliydim.

"Doğru," dedi yüzündeki eğlenen ifadeyi bozmadan. "Yukarıda bekliyorlar ama şu konuda yanılıyorsun. Seni değil beni. Eğer ki birazdan seninle çıkmazsam yukarı yavaş yavaş inecekler aşağı. Ya da bir gürültü çıkarırsak."

Bütün algılarıma yediğim darbeyle geriye doğru bir adım daha attım. "Fetih burada olduğumu biliyor." dedim elimdeki tek koz buymuş gibi. Baş parmağını alt dudağına sürttü.

"Sence de yanlış insanlara güvenmiyor musun? Bu kadar çabuk avucumuzun içine düşeceğini hiç beklemiyorduk. Gel seninle bir anlaşma yapalım?" dediğinde uzlaşmacı bir tavırla. İçime bir umut kırıntısı düştü.

"Zorluk çıkarmadan gel benimle zarar vermeyelim sana? Ama yok illaki hır gür olacak dersen bana hava hoş. Sağ getirin dediler bize sadece. Nefes alman yeter bana." ve o umut kırıntısını kuşlara yem etti aynı kişi. Başımı iki yana salladım.

"Bak ben hiçbir şey yapmadım." dedim bir umut bir şekilde kanına girerim diye. "Hiçbir şey yapmadım. Kimseyle alakam yok, kendi halinde biriyim ben. Beni öldürseniz ne olacak? Ne geçecek elinize? Hiçbir şey yapmadım ben."

Bana doğru bir adım attığında korkuyla tepki olarak ben de geri gittim. "Yazık ettin kendine," dedi gerçekten acır bir tonda. "Böyle ailelerin arasına yem olarak attın kendini. Fıstık gibi kadınsın," dedi beni baştan aşağı süzerken. "Neyine güvendin? Aşiretleri birbirine düşürdün, hala yaşarım mı sanıyorsun? Yaşatırlar mı seni?" derken alıştıra alıştıra bana doğru geldiğinde "YAKLAŞMA!" diye bağırdım korkuyla.

Dilim damağım kurumuştu. Başım dönüyordu. "Bak senin annen kız kardeşin yok mu? Ben hiçbir şey yapmadım. Senin kardeşin de olsa yine aynı şeyi yapardım. Ben ailelere bir şey yapmadım. Ailelerle aşiretlerle bir alakam yok. Küçücük bir kızı kurtardım. Bak o senin kızın, senin kardeşin de olabilirdi. Hiç mi vicdanın yok senin?"

Söylediklerim yüzünde bir şeyler doğursun diye bekledim ama olmadı. Kollarını iki yana açtı. "Ne yaparsın, ben de emir kuluyum." dedi kendini masumlaştırarak.

Başımı iki yana salladım. Bütün yüzüm yanıyor, ellerim yüzüme inatla buz gibiydi. "Bak bırak beni, yakalayamadım dersin. Kaçtı dersin. Lütfen. Onlara götürsen ne olacak? Ne işlerine yarayacağım? Öldürseniz ne olacak beni? Ne bitecek, kim kurtulacak?"

Elini beline attı, bana göz kırpan silaha yutkundum bakarak. Sanırım yolun sonuna geliyordum.

Ölecek miydim tam da bu zamanlarımda?

Daha yeni bitirmiştim okulu.

Daha yeni gerçekten bu hayatta bir işe yaradığımı hissediyordum.

Üstelik bir hiç uğruna. Ne vatan için olacak kimse arkamdan *vatan sağ olsun* diyecekti, ne de mesleğim uğruna olacak bütün hekimler her sene bugün benim için güzel bir şey yazacaktı.

Kimse neden öldüğümü bile bilmeyecekti.

Kimse mezarımın yerini bile bilmeyecekti.

Kimi kandırıyordum mezarım bile olmayacaktı.

Kendimi o mezarın başına gelmeyecek kimse olmadığına inandıralı çok olmuştu da bir mezarımın olmayacağını kabullenemezdim.

Ölmemeliydim, şimdi değildi. En azından arkamdan üzülecek bir kişi bile biriktirmeden olmamalıydı. Arkamdan iyiliğimin dokunduğu birileri olmadan ölmemeliydim.

Aklıma o an Zeliha geldi.

İyiliğim dokundu sayılırdı değil mi?

Fetih ona sahip çıkardı.

Arada aklına gelir miydim?

Gelirdim.

Ama şu an yetmiyordu bunlar. Ölmemeliydim, henüz değildi.

"Lütfen," dedim çaresizce yalvarır gibi. "Ne yapacaklar bana? Şimdi götürsen ne yapacaklar?"

Atacağı adımı duraksattı. "İşte bak bunu ben de bilmiyorum. Öldürün demediler. Getirin dediler. Ama sana bir sır vereyim mi?" dedi gizemli bir sesle. "Senden son bir şey isteseler de canın karşılığında, onu yapsan da sıkacaklar beynine. Burası Urfa," dedi hiç acımadan. "Ben şimdiye kadar ölüm emri verilmis birinin yaşatıldığını görmedim. Bu da sana son kıyağım olsun." dediğinde içimden bir şey aktığını hissettim.

Ölüm emri...

Yaşatmak için yemin ederken gururla, bana biçilen fermanın acısını her bir tarafımda hissettim.

Böyle olmamalıydı.

Hak etmemiştim.

Bana yaklaştığında korkuyla önünü kapatsın diye kargo paketlerini ona doğru savurdum. Ardı ardına cıkladı.

"Ama biz ne konuştuk?" dedi alayla. "Zorluk çıkarmazsan canını yakmam demedim mi? Kurtuluşun yok. Yukarıda benden kaç tane daha var. Eğer ses çıkarmaya devam edersen inecekler. Ama bak onların muhabbeti benim kadar hoş değildir. Yazık olur o güzel yüzüne."

Yukarıya çıkma ihtimalim de saniyeler içinde çürüdü. Kaçışım yoktu. Teslim olamazdım. Bu kadar kolay değildi en azından. Sağ taraftaki merdivene kısa bir an bakarken elimin hemen altındaki büyük hesap makinesini gözüme kestirdim. Her şey birkaç saniye içinde oldu. Sıkıca tuttuğum hesap makinesini onun direkt yüzüne fırlatırken tam hedef aldım ve acı dolu bir ses çıkarken elini yüzüne kapattı.

Hızla merdivenlere doğru koşarken arkamdan "Sikerim seni kaltak!" cümlesiyle kırmızı görmüş bir boğa gibi peşimden geliyordu. Geçtiğim her yerde önünü kapatsın diye bir şeyleri devirirken karanlığa rağmen alt kata ulaştım. Ayağımdaki topluluklar kulak gıcırdatıyordu.

Son basamağı inmemle yan taraftan birinin beni belimden yakalaması bir oldu. Gidebileceğim her yeri kapatmışlardı. Bunu akıl edememiştim. Aşağıda bile vardı onlardan birileri. Bu kadar mı garantiye almışlardı kendilerini?

Atacağım çığlığı elini ağzıma sıkıca bastırarak önlerken tüm çırpınışlarıma rağmen beni geriye doğru sürükledi. Belimde sarılan yabancı kolların beni bir paçavra gibi sürüklemesiyle, çırpınışlarım sürdü.

Ensemde hissettiğim bir canın nefesi değildi, Azrail'in nefesiydi farkındaydım.

Rastgele bir yere gömülmemek için kendime şaşalı bir mezar kazarken aniden beynime sıçrayan ufak bir kan pıhtısıyla ölmüş, kendi kazdığım mezara düşmüştüm sanki. Acı olan ölüşüm değildi, kimsenin yerini bilmediği bir mezarda üstü açık kalışımdı.

Efsun'la en büyük ortak noktamız başımızın beladan bir türlü kurtulamayışı. Umarım salaklığımızdan değil de bahtsızlığımızdandır...

Yıldıza basmayı unutmayın, efendim. Sizi seven biri var burada

#SerçeyiÖldürmek

VII- "Labirentte Kaybolmuş Anılar"

Her şey birkaç saniye içinde oldu. Sıkıca tuttuğum hesap makinesini onun direkt yüzüne fırlatırken tam hedef aldım ve acı dolu bir ses çıkarken elini yüzüne kapattı.

Hızla merdivenlere doğru koşarken arkamdan "Sikerim seni kaltak!" cümlesiyle kırmızı görmüş bir boğa gibi peşimden geliyordu. Geçtiğim her yerde önünü kapatsın diye bir şeyleri devirirken karanlığa rağmen alt kata ulaştım. Ayağımdaki topuklular kulak gıcırdatıyordu.

Son basamağı inmemle yan taraftan birinin beni belimden yakalaması bir oldu. Gidebileceğim her yeri kapatmışlardı. Bunu akıl edememiştim. Aşağıda bile vardı onlardan birileri. Bu kadar mı garantiye almışlardı kendilerini?

Atacağım çığlığı elini ağzıma sıkıca bastırarak önlerken tüm çırpınışlarıma rağmen beni geriye doğru sürükledi. Belimde sarılan yabancı kolların beni bir paçavra gibi sürüklemesiyle, çırpınışlarım sürdü.

Ensemde hissettiğim bir canın nefesi değildi, Azrail'in nefesiydi farkındaydım.

Rastgele bir yere gömülmemek için kendime şaşalı bir mezar kazarken aniden beynime sıçrayan ufak bir kan pıhtısıyla ölmüş, kendi kazdığım mezara düşmüştüm sanki. Acı olan ölüşüm değildi, kimsenin yerini bilmediği bir mezarda üstü açık kalışımdı.

Tırnaklarımı hırsla belimi saran ellere geçirdim, o her ne kadar beni geriye doğru çekse de direnmeye çalıştım ama beni o merdivenlerden uzaklaştırıp kuytu bir köşeye çekmesi zor olmadı. Elini bastırdığı ağzımdan dökülen iniltilerle nefesini kulağımın arkasında hissederken, tam daha fazla yırtınacakken o an mucize denen kavrama beni inandırtacak bir şey oldu.

Beni sıkıca tutan bedeninin sesini duymam tüm hareketlerimi durdurdu.

"Benim."

Benim.

Benim, dedi Fetih.

Fetih'ti...

Hala tırnakladığım ellerinin üzerinde olan ellerimle kalakalırken "Benim." diye tekrar etti. Hareketlerimin sakinleşmesiyle elleri gevşedi, elini ağzımdan çekti temkinlice ama beni tamamen bırakmadı. Nefes nefese ona doğru dönerken rahat bir şekilde duyduğumuz kalp atışlarımla bütün hızlı soluklarımı onun yüzüne bıraktım. Karanlıkta yüzünü göremesem de az da olsa merdivenlerden dökülen ışık o olduğuna beynimi çoktan ikna etmişti.

"Fetih," diyebildim sadece kuruyan boğazımı yutkunarak ıslatmaya çalışırken. O beni bırakmasa da ben de ona tutunmuştum zaten. Tam dudaklarının aralandığına şahit olmuştum ki o tüm önüne attığım engelleri aşan bedenin sesi geldi arka tarafımızdan.

"Nereye kaçacaksın?" diye öfkeli bir ses duyarken bileğimi Fetih'in eli sardı salisesinde. Serice yukarısına göre daha da berbat bir vaziyette olan depoda sessice ileriye doğru giderken sanki daha önceden nereye gireceğimizi belirlemiş gibi; birkaç kez sağ sol yaparak en son da köşede kalan açık bir dolaba benzer bir yere çektiğinde beni vücudum tir tir titriyordu.

Sessizce o girdiğimiz yerin kapısını örttüğünde seslice aldığım nefeslerin artık duyulması hiçte güzel olmayan şeylere sebep olacağını bildiğimden elimi ağzıma kapattım serice. Yer ayağımın altında kayıyordu. Vücudumda üretilen adrenalin o kadar fazlaydı ki, kalbim her an kriz geçirebilirdi. O an tam olarak ne oldu anlamadım ama muhtemelen dengemi kaybedecek gibi olduğumdan Fetih'in elini belimde hissettim, çökecek gibi olan vücudumu dikleştirdi.

Sessizce ardı ardına cıkladı. "Tamam," dedi soğuk kanlı bir sesle. "Sakin ol." derken vücudumu tamamen onun vücuduna yaslarken kolunu tuttum sıkıca.

"Ben," derken sesim fısıltı şeklinde çıksa da ne dediğim anlaşılıyordu. Bir türlü düzene girmeyen nefeslerim şu an girdiğimiz bu delikte en büyük sesti.

"Ben tahmin edemedim. Ben," derken tekrardan sesim de nefesim de soğukta kalmış gibi titriyordu.

"Tamam," dedi tekrardan benim sakinleşmediğimi anlamışçasına. Elini salık olan saçlarımı aştırarak enseme yerleştirirken bir türlü dik tutamadığım başımı kendine doğru kaldırdı hafifçe.

"Sakinleş. Çıkacağız buradan." derken ikna etmek ister gibi *tamam mı* dercesine başını salladı. Tepki veremedim. Başımı sallayamadım. Beni harıl harıl arayan kişinin sesini dinlerken gözlerimiz birbirine kenetlenmişti.

Sesini duyuyordum ama uğultuydu. Depo büyüktü. Bizden uzaklaşmış olmalıydı ya da benim kalp atışlarım ses algımın kapanmasına sebep oluyordu.

Fetih keskin bir halde ardımızdan gelen sesleri duyarken öfkeyle soludu.

"Ben o Emir'in," dedi ne kadar sakinleşmeye çalışsa da delirmek üzere olan bir halde. "İlmini, irfanını; yolunu, yurdunu sikmezsem bana da Fetih demesinler." derken sanki söylediği şeyi hayal etmiş gibi öfkeyle başını salladı.

"Benim suçum." dedim bu gerçeği kapı gibi yüzüme vururken. Bir şeyi anlamak için illaki başıma bela almak zorunda değildim. Bunu artık aklıma kazımam lazımdı.

Allah'ım söz buradan çıkıyım aklımı başıma alacağım, yemin ederim.

"Benim suçum!" diye yüzüme tısladı aniden. "Seni emanet ettiğim adamın haberi yok senden. Amına koyayım böyle işin."

Dişlerini birbirine bastırırken aniden bize yaklaşan sesle irkildiğimde beni daha da sıkı kavradı, sanki bu üzerimize kapattığımız kapı açılacakta beni alacaklar gibi hafifçe arkasına doğru çekti.

Diğer elini birkaç kez alnına geçirirken aniden "Temizim." dedi küfür eder gibi. "Yanımda silah yok. Beynimi sikeyim! O silahı yanıma almayan beynimi siktireyim!"

Bir insanın yanında silah olmayacağına üzüleceğim aklıma gelse suratıma tükürürdüm bir süre öncesinde. Ama şimdi bu cümlesi bana dünyanın en kötü cümlesi gibi geldi.

Aniden yüzüme doğru "Bu senin yüzünden işte!" diye tükürür gibi konuştuğunda dilimi yavaşça dudaklarımın üzerinden gezdirirken kaşlarım havalandı. Anlamaz şekilde ona bakarken yüzüme doğru tıslamaya devam etti.

Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki burunlarımız birbirine çarpmak üzereydi.

"Verseydin silahımı bana, belimden çıkarmazdım!"

Bakışlarım daha da garipleşirken alnını alnıma çarptı aniden. Şu an ortam uygun olsaydı kırıp dökmediği şey kalmazdı öfkesinden her halinden belliydi. Alın alına bir vaziyette onunla dururken kendi kendine "Ben böyle takıntının da anasını sikeyim!" dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım.

Ne yani özel tasarım olmayınca taşıyamıyor muydu?

Allah gerçekten kahretsin!

Bir türlü düzene girmeyen nefesime dönen başım iyice köstek olurken parmak uçlarımın uyuştuğunu hissediyordum. Ne yapacaktık gram fikrim yoktu. Sayıca bizden çok fazlalardı. Bu depodan çıkmamız hiçbir şeyi değiştirmezdi. Yukarıda da varlardı.

Üstelik Fetih silahsızdı.

Alnını alnımdan ayırırken başımı ayaklarımıza indirdim. Dışarıdan gelen devrilme seslerini duyuyorduk. Hır gür çıkararak arıyordu beni.

"Madem oyun istiyorsun," dediğinde yüreğim hopladı sanki.

Gözlerimi yumarken aniden beni karşılayan şeyin o yetimhane bahçesinde gördüğüm rüya olmasını asla beklemiyordum. Beynim bu cümleyle çok yanlış bir dejavuya düştü.

"Yarım mı kaldı oyunun?"

Fetih'e tutunan ellerimi daha çok sıkarken, şok yemişim gibi gözlerimi irice açtım.

"Oynamadan bırakmam ama seni. Haber göndereyim yukarıya ister misin? Bizi rahatsız etmesinler."

Kalbimin üzerindeki damarlar sanki cımbızla çekildi benden. Kafamın içi günler önce gördüğüm rüyaya sahne oldu. Elimdeki mendili değil Fetih'in avuçladığım ceketini sıkarken belimdeki parmaklarını derime bastırdı tıslarken.

"Senin o dilini koparıp köpeklere oyuncak edince de konuş puşt evladı." derken sesindeki gerginlik, gerginlikten oluşmuş bedenimde rahatça yayıldı.

Her geçen saniye daha çok parmak uçlarım uyuştu, ayak parmaklarımı içe doğru bükerken nefes alışverişim hızlandı.

Vücudumun verdiği bu tepkiler tanıdıktı. Ama ben onları çıkaramayacak kadar gerimde kalmıştı son yaşadığım an. Ta ki gözlerimi tekrar yummak isterken gözümün önüne gelen o anlara kadar.

Tıpkı o geceki gibi kaburgamın üzerinde bir ağrı hissederken nefesim ağırlaştı, aldığım oksijen katılaştı sanki. On altı yıl öncesinde dokuz yaşındaki Efsun'un ruhu bedenime yerleşti. Avucumun içindeki ceket parçasını biraz daha sıktım, istemsizce alnımı Fetih'in göğsüne bırakırken ensemdeki eli sertleşti.

Gözlerimi yumduğumda annemi babamı son gördüğüm gece, o ters dönen arabanın içinde buldum kendimi. Karanlıkta kaldığım anlarda içimde

bir labirent oluşur, içimde bana acıdan başka bir şey vermeyen küçüklüğümü o labirentte kaybederdim.

O labirentin her bir köşesi beni o karanlıkta nefes almamı önleyecek anılardı. İçimde bir labirent, dokuz yaşındaki Efsun, o labirentte maruz bırakıldığı onlarca anıyla kilitli kalmıştı. Kaybolan anılar mıydı, küçüklüğüm müydü, yoksa başlı başına geçmişim miydi, bilmiyordum.

Tek bildiğim şu an için karanlığı bende fobi haline getiren o kaza gecesiydi.

Kaburgamın üzerinde hissettiğim ağrı zaman geçtikçe artarken sesli ağlayışlarım arttı, vücudumda tek hareket ettirebildiğim yer olan başımı gökyüzünden çekip anneme yönlendirdim.

Yüzünü artık tanıyamadığım anneme. Annemin yüzü artık tanınmayacak halde miydi, yoksa gökyüzünde hiç yıldız olmadığından ayın ışığının aydınlatmaya yetmediği yerde ben mi göremiyordum?

"Anne," dedim hıçkırıklarımın arasında. Küçük elimi onun bir şeylerin saplandığı yüzüne doğru uzatsam da yetişemedim. Burnumu çekerken "Anne uyan." dedim tekrardan.

Annemin yüzüne bakarak, annemin yüzüne ağlayışımı bölen babamın acıyla kıvranan sesiydi.

"Efsun."

Seneler öncesinde ben de devamlı dün gibi kalan geceden koparan ses babam gibi Fetih'in de bana seslenmesi oldu.

"Efsun," dedi muhtemelen vücudumun verdiği tepkileri fark ederken. Başımı göğsünden ayırıp yanağımdan yakalayarak kendine kaldırdı ama benim takatim yoktu. Bacaklarımı o kadar uyuşmuş hissediyordum ki her an yıkılabilirdim.

O an akla mantığa sığmayacak bir istekte bulundum "Telefonun ışığını açabilir miyiz?" derken sesim bana ait değildi sanki. Dilimin ucunu acıyı hissedip daha fazla uyuşmamak için ısırırken "Kafayı mı yedin sen?" diye kısık sesle hayretle sordu.

İstediğim şeyin mantıklı tek bir yanı yoktu. İtiraz edemedim. Başımı salladım hafifçe başımı tekrar göğsüne bıraktığımda bilincimin kapanmasından deli gibi korkuyordum. En son mecburi bu tarz bir karanlıkta kalalı seneler olmuştu.

Bu geçen senelerde hiçbir şeyin düzelmediğini anlıyordum. Vücudumun verdiği her tepki çok tanıdıktı. Tek fark başımı göğsüne bıraktığım biri

vardı o zamanların aksine. Bana yabancı olan kişi o kadar da yabancı değildi.

"Karanlıkta duramıyorum," derken sıklaşan nefeslerim kelimelerin doğru şekilde telaffuzunu önlüyordu. Şakaklarımdan yayılan ince sızıyı yüzümün her zerresinden hissedebiliyordum.

"Ne yapıp edip çıkmamız lazım." derken çıkış yolu düşünmeye çalışsam da beynimde düşünme lobumun olduğu yer bir tümörle etkisini kaybetmişti sanki. Bir şeyler duyuyordum. O adamın sesiydi ama ne dediğini algılayamıyordum.

"Bana," derken söyleyip söylememek üzerine düşünmeye çalıştım ama bu uzun sürmedi. Gücüm yoktu. "Eğer ki zorluk çıkarmazsam zarar vermeyeceğini söyledi." derken sessizce beni dinliyordu.

Dudaklarımdan dökülen kelimeleri kurmadan önce farkındaydım ama kendi sesimi bile algılamıyordum. Cümleleri karman çorman bile telaffuz ediyor olabilirdim.

"Ben çıkıp teslim olayım." derken söylediğime verdiği ilk tepki vücudunun kasılması oldu. "Şu an tek, o benimle ilgilenirken sen silahını alabilirsin. Zorluk çıkarmazsam o da rahat olur. Kolayca alırsın silahı, en azından bizi koruyacak bir şey olur. Sonra yuka-"

Ensemden tutup kaldırdı başımı, vücudum çok hassalaşmıştı başka birinin en ufak teması bile sızlatıyordu.

"Bir daha," derken sıcak nefesi artık oksijeni azalan yerde yüzümü yakıyordu. "Bir daha kendi canını itin şerefsizin önüne koyarsan çok kötü olur." diye çıkıştığında ensesindeki elinden kurtulmaya çalıştım, iğne gibi batıyordu parmakları sanki. "Efsun sus benim canımı sıkma, sinirimi senden çıkarmayayım. Sus!"

Başımda git gide büyüyen ağrıyla inleyerek başımı geriye doğru attım. Başka çözüm yolu mu vardı da ben bu teklifi sunmuştum?

Öfkesi iyice büyümüş olacak ki önce ensemi bıraktı sonra da belimi. Bu ani bırakışla kendimi boşlukta sallanıyormuş gibi hissederken ben ona tutunmamak için zor tuttum kendimi. Tek bağımız hala sıktığım ceketiydi.

Bırakmıştı. Bırakıldıysam, düşeceğim varsa düşerdim.

Yavaşça kendimi geriye doğru yaslarken giydiğim topuklulara lanet ettim. Her şey beni zorluyordu. Her şey.

Başımı dayadığım yerde dişlerimi dudaklarıma geçirdim. Parmak ucumdaki karıncalanmaların arttığını hissedebiliyordum. Konuşmadığım ilk

boşlukta gözlerim yavaşça kapanırken beynimin içinde durdurulan kaset tekrar oynatılmaya başlandı.

Babam bana seslendi ama ben ona değil anneme bakmaya devam ettim. "Efsun," diye tekrar etti ama son hecesini bir inlemeye dönüştü. Babamın acısı içimde bir şeyleri acıtırken gözyaşlarımı bu kez ona doğru akıtmaya başladım.

Neden kimse ağlayışlarımı duymuyordu?

Ne zaman gün ayacaktı?

Daha ne kadar anne babamın yüzünü karanlıktan göremeyecektim?

Kimse bizi kurtarmayacak mıydı?

"Baba," derken onun yüzünü seçmeye çalıştım. Artık sağ bacağımı hissedemezken kaburgalarımdaki ağrı aldığım nefesi adını bilmediğim bir noktaya saplıyordu.

"Babacım," derken onun eli kolaylıkla benim yüzüme ulaştı. Yüzünün aldığı şekli göremiyordum ama dudaklarından döktüğü sesleri anlayabiliyordum.

Benim babamın canı acıyordu.

O an sanki canımın artısı arttı. Sanki değil, arttı.

"İyi misin?" derken başımı iki yana salladım hızla. Elimi elinin üzerine örterken ellerinin buz gibi oluşu ürküttü beni.

Babamın elleri hep çok sıcak olurdu halbuki.

"Annem," derken o sanki bunu biliyormuş gibi acı dolu bir ses daha çıkardı. Tam yüzüm anneme doğru kayacakken eliyle engel oldu buna. Avuç içini daha çok bastırırken yüzüme ağlayışlarım tekrardan sesli bir hal aldı.

Gerçek hayatla geçmiş arasında gidip gelen benliğimi tekrar bulunması gereken yere döndüren Fetih'in babam gibi yüzümde hissettiğim eli oldu. Her şey çok ayrıyken çokta paraleldi sanki.

"Efsun," derken beni yaslandığımdan yerden bıraktığı gibi çekti. Gözlerim ne tamamen aralık ne de kapalıydı. "Sıkma dişlerini." derken söylediğini duydum ama algılayamadım. Gözlerimi tamamen aralamadan beklerken yanağıma vurdu hafifçe. "Efsun kilitleneceksin aç şu ağzını." derken elinin baskısını çenemde hissettim.

Bir şeyleri zorladı ama ben hiçbir şey yapamadım. Kendimi yorgun hissediyordum. Sanki saatlerce kaybolduğum yerde delice annemi aramıştım da deli gibi yorulmuştum. Aniden suratıma tuttuğu ışık huzmesiyle irkilirken gözlerimde hissettiğim ağrıyla bundan kaçmaya çalıştım ama engel oldu.

"Aç ağzını." derken tekrar ışığı tavana doğru tuttu. Gözüm alışamasa da ışığa tutunurken dediğini yapıp ağzımı açtığım an dişlerimi sıktığını diş etlerimdeki ağrıyla hissettim. Anında işaret parmağını alt ve üst dişlerimin arasına yerleştirirken "Sıkma dişlerini." dedi zaten bunu önlerken.

"Uzaklaştı buradan. Haber verdiklerim geliyor. Beklemek zorundayız. Tamam mı çıkacağız buradan? Ses çıkarmamamız lazım, çok savunmasızız."

Başımı salladım ağır ağır.

Saçlarımı geriye doğru itti, yüzümü ve boynumu iyice açtı. Sonra yavaşça açtığı yerlere üflerken hissettirdiği serinlik saliselikte olsa iyi hissettiriyordu. Bir inatla ona tutunmayan elim tekrardan ona gitti ve omzundan yakaladım.

"Işığı kapatıyorum." dediğinde itiraz etmek istedim ama çaresizce tepkisiz kaldım. Mecburdu. Açması bile tehlikeliydi. Parmağını yavaşça ağzımdan çekerken "Sıkma dişlerini." diye tekrar uyardı. Telefon fenerini kapatırken birkaç saniyelik rahatlamam son buldu. Cebine geri tıktığı telefonla beni tekrardan ensemde yakalarken iyice kurtardı beni saçlarımdan.

Nefeslerini hissederken yüzümde "Neyin var senin?" dedi ama daha çok kendi kendine. "Bir anlasam neyin nesi bu."

Açık tutmakta zorlandığım gözlerimle karanlık yine büyüdü kafamın içinde.

Allah'ım ne olur artık bitir, ne olur...

Başımı yavaşça öne doğru bırakırken artık iyice azalan nefeslerime inat derin bir nefes aldım ama tek soluduğum Fetih'e ait bir koku oldu. İlk defa bu kadar net aldığım, ya da alsam bile ilk kez fark ettiğim kokuyu kısa sürede duyarlılığım arttı.

Hafif bir kahve kokusu vardı sanki. Yeni çekilmiş. Ya da ben iyice kafayı yiyordum.

"Bakma annene meleğim. Bakma annene, kapat gözlerini."

Babamın beni annemin parçalanmış yüzünden koparmaya çalışan çabası başından olduğu gibi Fetih'in cümleleriydi birleşti.

"Kapat gözlerini," derken beni sinesine iyice çekti. Eli saçlarımda dolaştı. "Tamam geçecek." Diye fısıldadım "Geçecek, sakin ol geçecek." Saçlarıma dokunması bile rahatlatmıyordu beni. Sonrasındaysa bilincimin kapandığını adım adım hissettim, nefes alamadım ya da aldım ama psikolojimin bana

oynadığı oyun sürdü. Alamadığımı zannedip kendimi bir krizin eşiğine sürükledim.

Zihnimde öldürdüğüm, öldürülen ya da kendi eceliyle ölen tonla anının kanınında oluşan bir deniz vardı. O denizin içinde bir gemi yüzüyor, o gemi içinde bir tabut taşıyordu. Bir türlü ardımda bırakamadığım geçmişim o tabutta yatıyor ve benim onu her gerimde bırakmak için çabalayışımda sırf kendisi için, sırf onun taşıyan gemi batmasın diye o denizin kurumasına izin vermiyordu.

Ve böyle çaresiz hissettiğim anlar da o denizde boğulmaktan başka bir şey yapamıyordum. Yenilgim kendimeydi, tıpkı şu an ki gibi.

⏳⏳⏳

Yanağımda hissettim hafif vuruşlarla ufaktan açılan bilincime rağmen henüz gözlerimi açacak kadar kendimi ayık hissetmiyordum. Ta ki aniden aldığım nefesi burnumdan getiren çok keskin bir kolonya kokusuna kadar. Burnumun içine içine çektiğim alkol önce nefesimi burnumdan sonra da ağzımdan püskürtmeme neden oldu. Sinüslerimde ince bir sızı hissederken sarsılarak öksürdüğümde gözlerim aralandı.

Benim öne doğru düşmemi engelleyen ellerle olduğum yerde öksürdüm ama fazla sarsılmadım. "Efsun," diye adımı telaffuz ettiğinde bu ses, zamanla etkisini kaybeden kolonya ve düzelen nefesimle başımı kaldırıp beni oturttuğu araba koltuğunda; bana doğru eğilmiş Fetih'le göz göze gelirken derin bir nefes aldı. Ya da verdi tam ayırt edemedim.

"Şükür," dedi saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken. O an esen rüzgar kıyafetimde henüz hissetmediğim ıslaklıkları fark ettirirken bana yüzümü ıslatmış olacak ki damlayan sular yakamı sırılsıklam yapmıştı. Üzerimdeki ceketin kolları omzumdan düşmüşken soğuktan tir tir titredim. O anlık dişlerim birbirine çarptı.

"Biraz daha kalsaydın böyle kafandan aşağı su dökecektim." dedi aklındaki şeyi yüzüme bakarak dile getirirken.

"Çok soğuk." dedim o an ne yeri, ne mekanı, ne anı algılamaya çalışmayıp. Üzerime damlayan yerler sanki temas ettikleri yerlere her esen rüzgarla buz kütleleri basıyordu. Geri çekilirken üzerindeki ceketi çıkardı bir çırpıda.

"İncecik giyinmişsin," dedi ceketini bacaklarımın üzerine bırakırken. Üzerinde beyaz gömlekle kalırken, üstten ilk iki düğmeyi açmıştı. Aracının kapısını kapatırken çok geçmeden o da şoför koltuğuna geçti. Bacaklarıma bıraktığı ceketi alıp hemen omuzlarıma attım.

"Çalıştırıyorum klimayı." derken ön taraftan bir şeylere bastı. Gözüm aracın dışına sonunda çıkmayı başarırken her şey sonunda saniye saniye beynime düşerken korkuyla dikleştim.

En son sakinleşmek için gözlerimi kapalı tutmaya çalışıyordum.

"Nasıl çıktık oradan? Ne oldu bana?" diye sordum etrafa bakarken. Bulunduğumuz yer tanıdık değildi. Çok sakindi. Kargo şubesi merkezi bir yerde sayılırdı. Ne zaman uzaklaşmış, nasıl kurtulmuştuk?

Parmakları direksiyonun üzerinde ritim tutarken "Ne olduğunu sen söyleyeceksin." derken bakışlarını bana çevirdi. "Bilincini kaybettin." dediğinde henüz tam açılmamış algılarımla ona bakıyordum.

"Bayıldım mı?" diye sorduğumda başını iki yana salladı.

"Tam olarak öyle değil. Bilincin gitti geldi, ağzından mırıltılar çıkarıyordun. Bayılmış olamazsın. Niye o kadar korkuyorsun karanlıktan?"

Kısa bir an gözlerimi kaçıracağım sansam da bu yaşanmadan sorum yenilendi. "Nasıl çıktık oradan? Neredeyiz şimdi?"

Parmak uçlarını çenesinde gezdirdi telefonundan saate baktı. "Dile getirdiğini yaptın. Bu kadar sözünün eri olman canımı sıkıyor." diye bir cevap verdiğinde allak bullak olan kafam iyice bulandı.

"Bana laf cambazlığı yapma. Basit cümleler kur."

Aniden bakışlarını bana çevirdiğinde sinirli olduğunu o an anladım. "Canını yine itin kopuğun önüne atarak." diye çıkıştı. Onun sinirine karşılık bomboş bakarken devam etmesi için bakışlarımla baskı yapmaya çalıştım.

"Beklemediğim anda gitti bilincin. O an kontrol edemedim ve ses çıkardık. Yerimiz belli oldu. O orospu çocuğunun işini kolaylaştırdın. Sonrası senin aklından geçtiği gibi. O seni tek zannediyordu, baş etmem kolay oldu. Sonra da tek tek diğerleri." Sağ tarafımızda olan bir yeri işaret etti.

"Şubenin iki girişi var. Şu kısım direkt depoya açılıyor, ön tarafta müşteriler için. Onların orada olduğunu fark ettim girmeden, o yüzden buradan girmiştim. Dört dakika oldu oradan çıkalı. Şu an içeridekileri toplayacak kişilerin gelmesini bekliyoruz ve tabi benim," derken gözlerini kısarak karşı tarafa baktığında ben de yüzümü karşıya çevirdim.

Yol ıssızdı. Belki karanlık çöktüğünden ama en azından sokak lambası olmayacak kadar kervan geçmez bir yer değildi. Karşıdan sayamadığım kadar araç bize doğru gelirken "Fetih," dedim tedirginlikte.

Elini kaldırdı sakin der gibi. Öndeki aracın durmasıyla gelen kovboyda durdu. Bu kadar sakin durduğuna göre gelenler yabancı değildi. O an eli ön

kaportada olan silaha gittiğinde kısa bir an yanılıyorum sandım ama en önde inen Emir'le rahatladım. Ta ki Fetih "hesabını kesmem gereken birini de." dediğinde ben neyi ima ettiğini anlayamadan aracın kapısına yöneldi.

"İnme, geliyorum ben." diyerek kapıyı açtı, hışımla çıktı ve sert bir şekilde kapatırken sarsıldım çıkan sesle. Ne olduğunu henüz daha anlamazken arabalardan inen kişi sayısına dudaklarım hayretle aralanarak bakarken, hepsi Fetih'e doğru ilerliyordu. Koşar adım gelense Emir'di.

Gözüm Fetih'le Emir arasında gidip gelirken Fetih söylediği şeyi anlamama sebep olacak hareketi yaptı. Emir ona hızla gelen adımlarla mesafenin kapanmasına birkaç adım kala durdu, Fetih bu mesafeyi yürüyerek değil Emir'in yüzüne geçirdiği darbeyle kapattığında *hiiii* diye tiz bir ses çıktı elimin kapandığı ağzımdan.

Vurduğu darbe o kadar sarstı ki beni yüreğim yerinden hopladı. Omuzlarımdaki ceketi serice attım ve hızla arabadan indiğimde kapıyı kapatma tenezzülüne girmeden yere yığılan Emir'e "Kalk ayağa!" diye tabiri caizse kükreyerek bağıran Fetih'e doğru koştum.

O kadar insan bu darbeyle düğmesine basılmış gibi dururken kimse bir şeye engel olmaya çalışmadı.

"Fetih!" diye bağırırken ben, Emir söylediği şeye itaat edip ayağa kalktı. Fetih ya öfkeden beni duymadı bile ya da duymamazlıktan geldi.

Emir yüzünün neresinden aktığını ayırt bile edemediğim kanla daha tam doğrulmadan ikinci darbeyi ben yetişemeden yedi.Vuruşu normal değildi, ne bir insanın gücüyle eş değerdi ne de bir insana vurulacak cinstendi. Bu darbeyle birlikte Fetih'ten yediği terbiyesizce küfür de es geçilecek gibi değildi. Fetih'in yerdeki bedene kalkan üçüncü eliyle o beden arasına saniye farkla girerken o darbe bana inmeden son anda durdu.

Var gücümle Fetih'i omuzlarından iterken "NE YAPTIĞINI SANIYORSUN SEN?!" diye haykırdım boğazım yırtılırcasına. Bu kadar insan ağzını açıp tek kelime etmiyordu. Bu nasıl bir devrandı böyle?

Elinin altında öldürse birini kimse çıkıp ağzını açmıyordu . En kötüsü de vurduğu kişiden bile bir karşılık gelmiyordu. İşaret parmağını bana doğru sallarken onu ilk defa bu kadar öfkeli gördüm. Belki o düğün günü kadar değildi ama o düğün gününün sadece başına şahit olmuştum zaten.

"Sana arabada bekle dedim." derken her kelimesinin üstüne bastırırken başımı bulanan midemle iki yana sallayıp yerde sesi çıkmasa da acıdan kıvranan Emir'e indirdim.

"Emir," derken içim sızlarken tam ona doğru adım atmıştım ki kolumdan yakalandım.

"Arabaya." dedi yüzüme tükürür gibi. Kolumu kolundan savurarak çekmeye çalıştım ama kurtaramadım.

"Adamı öldür diye mi?!" diye haykırdım yüzüne doğru. "Vuramazsın." dedim onu tekrardan iterek.

"Bu kadar şeyin biletini tek bir kişiye kesemezsin!" derken biraz önce başarısız olan itişimi tekrar denedim.

"Yapamazsın! Gücün yetiyor diye vuramazsın!" diye bağırmaya devam ederken beni tuttuğu kolumdan cevap vermeyip sağa doğru savurdu ve arkada sadece izleyici olanlardan biriyle göz teması kurdu. Beni kast ederek "Arabaya götür. İnmesine izin verme." dediğinde kolumu bıraktığı gibi o adamın bana, Fetih'in dinmek bilmeyen öfkeyle Emir'e yürümesi bir oldu.

Ben engel olamadan "Ayağa kalk!" diye yeni bir emir verdiğinde bana doğru yürüyen kişiye doğru adım attım.

"Tek bir adım bile atma!" diye bağırırken arkada duran o kadar insana baktım tek tek.

"Hepinizin kalıbına tüküreyim!" diye haykırdım şaşkınlıkla onlara bakarken. "Tek biriniz bile insan değilsiniz."

Ben bunları derken, doğrulmakta zorlanan yüzü kan revan içinde olan Emir'i Fetih yakasından tutup kaldırdı. Yine yumruk attı ama izin vermedi düşmesine. Tekrardan onlara doğru atarken kendimi yeni bir darbeyi indirmek üzere olan Fetih'in koluna asıldım.

"Sakın!" dedim yüzüne doğru iğrenerek bakarken. "Bırak adamı. Öldürecek misin? Amacın ne senin?" derken o an aniden öksüren Emir'e döndü başım. Önüne düşmek üzere olan başını yakalayacakken Fetih temasıma yakasından tuttuğu bedeni ileri savurarak engel oldu. Emir dengesini kaybedip düştüğünde ona doğru adım attı ama ben göğüs göğüse geleceğimizi bile bile adımlarını yarıda kestim. Belki beni aşmadı ama Emir'e parmağını savurarak konuşmayı eksik etmedi.

"Seni mi ona emanet ettim, onu mu sana emanet ettim pezevenk?!" diye bağırdı yerdeki bedene her an kırmızı görmüş boğa gibi bakarken.

"Bu şekilde mi göz kulak oluyorsun Emir?!"

Tekrar yerdeki bedene atılacağı vakit omuzlarından yumruklayarak ittim onu.

"Batsın! Emanetin de batsın, öfken de batsın! Yeter! Yeter duyuyor musun dur artık yeter?!" artık patlama noktasına gelmiş hareketlerimi,

benim yükselen öfkemi onun omuzlarına vurarak çıkartırken Emir'de olan gözleri beni buldu. Her vuruşumda az da olsa geri gitti.

Aniden arkamı döndüğümde benim bunca çırpınışıma rağmen sinema izler gibi bizi izleyen orduya döndüm.

"Bir şey yapsanıza!" dedim en azından belki Emir'i, Fetih'in önünden alırlar diye. Hiçbiri kıpırdamadı bile, gözlerimin içine bakmayı sürdürürken. "Böyle düzenin Allah belasını versin!" diye çığırdığımda diyaframıma bir sancı girdi. "Gözünüzün önünde beraber yediğiniz içtiğiniz adamın canını alsa bu kadar adam bir halt yapmıyor! Allah böyle düzenin belasını versin!" diye tekrar ettim kendimi. Haykırışıma yerde dizlerimin üzerinde devam etmeme az kalmıştı.

Herkes durmuş beni dinliyordu. Fetih'te onlarca kişi de. Aniden gelen tükürme sesiyle yere indirdiğimde başımı içimden bir şeyler koptu sanki. Yere yöneleceğim vakit Fetih daha bir şey yapmadan ben ona döndüm işaret parmağımı sallarken.

Kısılmış gözleriyle, hala öfkeyle ama en azından sessizce sadece durarak beni izliyordu.

"Müdahale edeceğim engel olmaya çalış, senin yüzünü de ben dağıtırım. Yemin ederim ki yaparım. Bu kadar adamın önünde o elini bana kaldırmayana kadar bu sefer vuran ben olurum. Bana el kaldırmayı göze alıyorsan buyur yap ne yapacaksan!"

Ağzını açtı, küfür edeceği her halinden belliydi. Yüzüne vursam muhtemelen benim elimin ağrıyacağı kadar kaya gibiydi yüzü. Alnında bir damar o kadar zonkluyordu ki patlaması an meselesiydi sanki.

Kendimi daha fazla zaman kaybetmeden yere bırakırken dikkatlice başını dizlerime aldım. "Emir," dedim soğuk kanlı olmaya çalışır bir tonda. Hafifçe sarsılarak öksürdüğünde "Gözlerini açabildiğin kadar açar mısın?" derken yüzündeki kanamaların çıkış yerlerini kestirmeye çalışıyordum.

Tepemdeki adamlardan birine "Telefonunun fenerini açıp tut üstten!" diye sert bir sesle yarı emirlik bir tonda konuştuğumda gözlerini direkt Fetih'e çevirdi. "Sana söylüyorum!" diye bağırdım. "Dediğimi yap sana söylüyorum!"

Muhtemelen Fetih'ten emir almış olacak ki hafifçe başını sallayıp dediğimi yaptı. Emir'in biraz daha aydınlanan yüzüyle gözlerine baktım. En büyük korkum gözü içindi.Yediği darbeler çok sertti. Retina yırtığına kadar gidebilirdi. Retina yırtığı da kalıcı körlüğe. İnleyerek dediğimi yaparken yarım da olsa açtı gözünü.

"Görebiliyor musun beni?" diye sordum dikkatlice gözlerine bakarak. Kanlanma yoktu, göz içinde morarma da göremiyordum. Başını salladı hafifçe.

"Görüntüm nasıl? Işık çakması oluyor mu, ya da sinekler uçuşuyor mu gözlerinin önünde? Görüntümün üzerinden siyah noktalar aşağıya doğru dökülüyor mu?" diye ardı ardına sorarken ben, başını iki yana salladı.

O an kısa bir rahatlama geçti içimden. "Tamam," dedim sakin, soğuk kanlı bir sesle. "Göz kapağında ya da direkt gözünün içinde mi ağrının merkezi?" derken tam konuşacaktı ki canının ağrısı artmış gibi kelimeleri bir an boğazına dizildi.

Eli yavaşça göz altına giderken hafifçe temas ettiğinde başımı salladım. "Tamam," dedim tekrardan. "Ciddi bir şey gözükmüyor. Sakin ol, şimdi ağrısını azaltacağız." başımı kaldırdım.

Buz lazımdı. Soğuk kompres uygulanması gerekiyordu en azından hastaneye gidene kadar. Böylece ezilmiş kılcal damlarlarındaki kanama duracaktı. "Buz lazım." dedim tepemdeki bedenlere doğru.

Benden gözlerini alıp tekrardan Fetih'e çevirdiler. "Ben konuşuyorum Fetih değil!" diye bağırdığımda Fetih'in tahammülü bitmiş sesini duydum.

"Efsun tamam, kalk artık!" dedi, onun sesine karşı benim tepkim çok daha öfkeli çıktı. "Kapa çeneni. Buz bul bana!" diye bağırdım. Ona dönerken "Buz lazım, buz bul bana." dedim tekrardan. Tekel bayi elbet vardı yakında. Ya da bir market. Tek bir onayıyla kısa sürede getirirlerdi.

O an sinirden iyice kasılan yüzüyle gözlerini çekip gökyüzüne baktı bir an. Tepemizdeki yapay ışık tamamen Emir'in gözüne gelmesin diye uğraşırken "Fetih hadi!" diye bağırdım.

Bir ip gibi düzleşmiş dudaklarıyla başıyla birine işaret ettiğinde konuşarak Emir'e geri döndüm.

"Peçete, havlu ve temiz bez gibi bir şey de bulun. Acele edin." dedikten sonra bir aracın çevremizden uzaklaşması geç olmadı.

Burnundan aşırı derecede akan kana artık müdahale etmem gerekiyordu. "Emir burnun çok kanıyor." elimi başının altına koydum. "Konumunu değiştirmemiz lazım. Genzine akacak kan. Yavaşça doğrulman lazım." derken başını kaldırdığımda acı dolu bir ses çıkararak yapmaya çalıştığım şeyi devam ettirdi. Yardımımla daha da kolay oturur vaziyete gelirken ben de onunla aynı konumda oturuyordum.

"Şimdi başını hafifçe eğ," derken zaten çokta dik tutmaya takati yoktu. Kanaması çoktu. Bütün kan midesine gidebilirdi. Bu da tedavisini

zorlaştırır, asıl kanama yerinin bulunmasını engellerdi. Üstelik kusma olasılığı da çok yüksekti.

İnsan insana bunu nasıl yapıyordu, ne aklım ne de midem alıyordu. Başımı öne doğru eğerken "Şimdi burnunu kapatmam lazım. Ağzından nefes al, elinden geldiğince yutkunmamaya çalış."

Dudağı da patlamıştı. Oradan gelen kanın çıkış yerini daha kolay ayırt edebiliyordum. Ben burnunu kapatmadan o tükürdü. Başımı iyice açarken dikkatlice burun kanatlarını çok bastırmadan kapattım.

"Beş dakika böyle durmamız lazım," diye ona açıklama yaparken başımı kaldırıp gelen giden var mı diye bakarken. "Şekilde bir bozukluk gözükmüyor, kırık değil muhtemelen." dedim onu rahatlatmaya çalışıp. Halbuki kapalı kırık olabilirdi. Onda dış görünüşe yansıyan bir şey olmazdı.

"Sen burnunun kırıldığını hissediyor musun?" diye sorduğumda başını iki yana salladı.

"İyiyim." dedi, dedi ve doğrulmaya çalıştığında "Otur oturduğun yerde Emir!" diye çıkıştım. Öndekilerin bizi izlediğini farkındaydım ama Fetih'i ne görebiliyordum ne de başka bir şey. Duvar bile yumrukluyor olabilirdi.

Kısa bir sessizlik ve zamandan sonra tiz bir ses çıkararak gelen aracın sesiyle başımı oraya kaldırırken; elindeki poşetle bize doğru koşar adım gelen kişiyle Fetih'in de bedeni görüş alanıma girdi. Adamın elindeki poşeti alırken bana uzatmadan konuştu.

"Bir kısmınız içeriyi temizleyin. Kolay kolay ayılmazlar ama siz halledin. En alttaki hariç götürün diğerlerini o soyuna sopuna soktuklarımın kapısının önüne atın. O en alttakinin diliyle özel olarak ilgileneceğim. Hadi," dedi emirle sonlandırırken cümlesini.

Senin o dilini koparıp köpeklere oyuncak edince de konuş puşt evladı

Ben başımı eğmiş Emir'e bakarken bir kısmının adım sesini duydum. Ama hala diğer kısmın gölgesi üzerimizdeydi. Fetih sonunda elindeki poşetle benim gibi diz çökmeye tenezzül ederken "Burnunu mu tutmak istersin yoksa buzu mu ayarlamayı?" diye sorduğumda yüzüne bakmadan aynen şunu söyledi.

"Belasını sikmeyi."

Emir o an başını kaldıracak gibi oldu ama ensesine baskı uygulayarak engel oldum. "Kaldırma başını!"

Dediğimi ikiletmedi ama Fetih'e konuşmayı ihmal etmedi.

"Abi," dediğinde sesindeki mahcuplukla yere kafa atacağım sandım. Öfkeli olması gerekiyordu. Hatta Fetih'e bir tane vurması.

"Ben," diye devam ederken Fetih girdi araya.

"Emir konuşma. Elimde kalacaksın yoksa." derken hırsla poşette buzdolabı poşetine konulmuş buzu çıkardı. İçindeki bezi ima ederken "Beze sar." dedim hala Emir'in burnunu tutarak. Gram isteyerek yapmasa da kısa sürede dediğim oldu. Elindeki buzu alırken eğildim Fetih'in vurduğu gözüne doğru götürdüm.

"Bastırmadan, sadece soğuğu hissedecek kadar tut şimdi bunu. Yapabilir misin?" diye sorduğumda elini hemen buzun üstüne koydu.

Fetih diğer buzu da çıkarıp beni izlerken "Doktora gitmesi lazım." dedim onunla göz kontağı kurup. İtiraz için aralanan dudaklarından çıkan kelimelere engel oldum.

"Tamam ben götürürüm. Senden insanlık beklemeyeceğim."

Beş dakikanın dolmasını beklerken "Bir boka da götürmeyeceksin." diye cevap verdi.

"Burnundan kırık olabilir, gözünde de daha ciddi bir şey. Ağrıyor dediği yer kemiğe denk geliyor. Doktora görünmesi lazım. Şu an burada en fazla bu kadarını yapabiliyorum. İnsan ol biraz ya, vicdanın olsun! Allah aşkına ya!"

O bana baktı ben ona baktım. Böyle öfke dolu bir şekilde bakıştık. Sabır dilercesine gözlerini kapattı.

"Hasan," diye bağırdı bana bakarak. "Götürün gösterin doktora. Sonra da dinlensin," dedi Emir'e indirip bakışlarını. "İşim var daha onunla."

Geçen dakikaların ardından elimi burnundan çekerken Fetih'in elinden buzu çekip burnuna koydum. "Emir hadi doğrulalım." derken Fetih'in bir hamle yapmasını bekledim ama yapmadı. Kalktı ve bir adım geri çekildi. O an beklediğim yardım eli bilmediğim başka bir adamdan geldi. Elim onun burnuna uyguladığım buzdaydı.

"Emir bunu da tut. Hastaneye varana kadar on dakika buz, beş dakika burun deliklerini kapat. Başın öne eğik olsun. Dik tutma sakın. Gözüne de çok bastırma." diye ardı ardına sıralarken sadece başını salladı. Hasan benim tuttuğum buzu elimden alırken geri çekildim.

Elim hırkamın cebine giderken arabamın anahtarının varlığını hissederken derin bir nefes aldım. "Benden bu kadar," dedim kollarımı iki yana açarken.

"Evime gidiyorum ben." derken anahtarımı avucumun arasına aldım. Tam nereden o yola çıkacağıma bakmadan ilerleyecekken bir anda elimden alındı anahtarım. Fetih araba anahtarını birine doğru havalandırdığında

kaşlarım havalandı. Fırlattığı kişi havada yakalarken "Git önden getir arabayı, benim aracımı takip et," dediğinde başını başka birine yöneltti. "Siz dördünüz de kendi aracınızla."

"Gerek yok, kendim kullanacağım." derken gram araba kullanacak takatim yoktu. Ama Fetih'le aynı araca da binmek istemiyordum.

"Arabaya." dedi aracını işaret edip.

"Arabama."dedim onun gibi.

"Tamam,"dediğinde anlayışla aniden kalakaldım. Bu kadar kolay mıydı?

"Emir'i alın arabama." diyerek Hasan denile adama baktığında gözlerim irice açıldı elimi durun der gibi onlara doğru kaldırdım.

"Hayır Emir hastaneye gidiyor." diye itiraz ettim, başını iki yana salladı.

"Hayır sen arabana, ben arabama, Emir yine arabama." diyerek son noktayı koyduğunda aracına doğru ilerledi umursamazca. "Hasan," dedi bize bakmadan.

"Getir onu buraya, yavaş yürüyüp asabımı daha fazla bozmasın." dediğinde hırsla olduğum yerde ayaklarımı yere vurarak tepindim. Gidip yemin ederim ki yumruk atacaktım. Hasan dediğini yapacakken önlerine geçtim yüzüm aracına varan Fetih'e dönükken.

"Verin aracının anahtarını." diyerek beni işaret etti. Bana doğru bir anahtar uzatıldığında dudaklarımın içini ısırdım.

"Hayır," dedim tekrardan. "Sen arabana, Emir hastaneye, ben yine arabana." dedim yenilgiyi kabul ederken. Kendimi evde boğacaktım. Balkondan sallandıracaktım. Soğuk duş yapacaktım. Aç bırakacaktım. Suratıma tükürecektim. Kombiyi açmayacaktım.

Dudakları zaferle kıvrıldı hafifçe. "İyi," dedi yüzsüzce. "Arabama." diyerek yürümem için işaret etti kapıyı.

Öfkeyle ona doğru ilerlerken herkes hareket etti. Emir araca bindi. Biz bindik. Fetih'in söylediği kişi aracımın yanına gitmek için bindi ve diğerleri de. Kapıyı öfkeyle çarparak binerken o bana nazaran daha sakin bir şekilde bindi. Kemerimi bağlarken Fetih geri geri sürerek aracı onca aracın içinden çıkararak yola çıktı kolayca.

İçim içimi kemirirken dayanamadım konuştum. "İnsanlıktan nasibini almamışsın." deyiverdim nefret dolu bir sesle. Yola bakmayı sürdürdü. Parmakları direksiyonda ritim tutuyordu ara ara. Cevap vermedi, bana da dönmedi.

"Çünkü insan insana öyle vurmaz." dedim içimde biriken kini, öfkeyi onun üzerine kusmak için. O kadar birikmiştim ki. Ona teşekkür etmem

gereken bir anda ölümcül darbeler vurarak kan revan ettiği biriyle ilgilenmiştim.

Üstelik o kişi düşman değildi, onun yanında çalışan biriydi. Daha bugün Fetih'in ona duyduğu güveni dile getirirken gururlanan biriydi.

"Doktorculuk bitti," dedi sanki biraz önce kızılcık kıyamete sebep olan o değilmiş gibi. "İnsancılık başladı. Tamam," dedi anlamsız bir anlayışla. "Bunu da dinleriz. Buyur."

Dudaklarım hayretle aralanırken saç diplerimin sinirden diken diken olduğunu hissettim.

"Doktorculuk mu?!" derken sesim istemsizce yükseldi.

"Doktorculuk öyle mi Fetih?!" dedim tamamen ona dönerken. "Sen o adama nasıl vurdun farkında mısın? Anlatayım mı? O gözü yırtılsa, kalıcı olarak kör bile kalabilirdi! Daha kaç yaşında?" diye bağırdım öfkeyle.

"Sesine ayar çek," dedi elinin altındaki el frenini sıkarken.

"Daha kaç yaşında Fetih?" diye tekrar ettim onun uyarısına inat daha da bağırarak. Sesim arabada yankılanırken dişlerimi her konuşmadığım anda dudağıma geçiriyordum.

"Burnuna öyle bir vurdun ki oluk oluk kan akıyordu!" dedim kanlanan ellerimi ona doğru kaldırırken. "O kan onun boğazına akıyor! Kendi kanını yutuyor! O kadar savunmasız bıraktıktan sonra itişin ya? Başını vursa?"

Tek tek sıraladığım ihtimallere tepki vermesini bekledim. Ama cevap vermedi, öfkem yaşadığım şeyle de tetiklenmiş olacak ki susmaya tenezzül bile etmedim.

"Sana kalsa devam edeceksin! Canına kast ettin? Kör kalabilir diyorum ya o darbelerden sonra kör olabilir. Nasıl bu kadar vicdansız olabil-"

Yoldan gözlerini çekip boynunu kütletecek şekilde ani, seri ve hızlı bir şekilde, hışımla bana döndü.

"ÖLEBİLİRDİN!"

Beni yerimden sıçratacak bir sesine, parmağımı üst damağıma bastıracak kadar sarsıldım.

"ÖLEBİLİRDİN EFSUN!" diye tekrar etti yüzüme tükürür gibi. "Hadi bunun üstüne bir şey söyle!" derken arabanın hızı arttı, direksiyonu kavrayan parmakları sıklaştı.

"Konuş! Hadi daha kötüsünü söyle! Bu olabilirdi de! Konuşsana, hadi devam et!" diye bu kez onun sesi duyulmaya başlandı. Elini direksiyonun ortasına geçirdiğinde korna sesiyle dişlerimi birbirine bastırdım.

"Ben sana o yoldan geri dön dedim!" diye devam ettiğinde rolleri değiştirdik. Boynundaki damar bir ağacın dalı gibi bir yerden sonra dallanmış, her biri ayrı ayrı belirginleşmişti. "Ben o herife kapının önünden ayrılma dedim!" dedi bu kez.

"Hanginize ne yapayım şimdi? Ölecektin!" derken bu ihtimal tekrar dile geldi, yutkunmamın önüne geçemedim. "Ölecektin, hala gelmişsin burada kanını yutuyor diye bana bağırıyorsun! Senin kanın aktığında ne olacaktı? Kızım niye mevzu kendin olunca bu kadar hiçbir bok umurunda olmuyor? Aklım almıyor, niye?!"

Aslında hiç dinmemiş öfkesini dinlerken işaret parmağını yüzüme doğru savurup "Ben ona emanet ettim seni." dedi parmağına refleks olarak gözlerimi kırpıştırdım. O parmak geri çekildi, yumruk yaptığı elini yine kornoya vurdu.

"Sonra ne oldu? Ben gelmeseydim ne bok olacaktı?! O şerefsiz yüzüne bıraktığın izin acısını senden nasıl çıkarırdı biliyor musun? Seni onların evine bıraktığında ben gelene kadar ne olurdu?"

Benim aşağıya inmeden aklıma gelen soruları tek tek yüzüme vurdu acımasızca.

"Yetişene kadar senin canını bin kez alırlardı. Aklına ne zaman girecek kızım senin bunlar? Ne zaman düşüneceksin? O yoldan geri dön dedim sana," diye tekrar etti. Asıl öfkesi belki de banaydı sadece. Emir'den çıkarmıştı, bana sadece bağırabileceği için.

"Elimin altında bayıldın! Madem karanlıktan bile bu kadar korkuyorsun ne bokuna güvenip kafana göre hareket ediyorsun?"

Sessiz kaldım. Söyleyecek tek bir şeyim yoktu. İnkar edeceğim şeyler söylemiyordu. Gözlerimi ondan alıp kendi camıma dönerken daralan nefesim için camı açtığımda sonuna kadar, aynı hareket ondan da geldi.

"Şimdi sus kalan öfkemi de senden çıkarmayayım!"

Sonra sustuk. Sonsuza kadar değil, yol bitene kadar.

⏳⏳⏳

Muhtemelen benim kapımın önünde duracak olan adamlara bakarken ikimiz de araçtan inmeden boş boş evimin kapısına bakıyorduk. Belki ikimiz yolda birbirimizle konuşmamıştık ama bu demek değildi ki tamamen sessizlik oluşsun. Kötü bir trafik zamanına denk gelirken Fetih'in sövmediği tek bir kişi kalmamıştı. O da yetmiyormuş gibi öfkelendiği bir araca yetişip *ileride sağa çek* naraları atmıştı, tabi daha küfürlü halini. Başka birinin arabasını arkadan indirmeyi düşünmüştü de ışığa yakalanmıştı.

Daha fazla araçta durmayı mantıklı bulmayıp artık dermanı çekilen bedenimi aracın dışına atarken bunu bekliyormuş gibi Fetih'te indi. Konuşmak istemiyordum. Niyetli de değildim. Ona bakmadan yanından geçip gitmeyi planlıyordum sakince. Yol o kadar uzun sürmüştü ki öfkem dinmiş, yerini o depoda yaşadıklarımın artçılarına bırakmıştı.

Fetih'in yüzüme vurduğu gerçek kulaklarımda onun sesiyle çınlıyordu.

Ölecektim.

Ben Urfa'ya gelirken arkadaşlarıma her izin günümde gidip tarihi bir yerini gezerim gibi basit hayalleri olan Efsun, ölüyordu.

Vücudum kendini o karanlıkta çok kasmış olacak ki kaslarımın yorgunluğunu hissediyordum.

Beni kolumdan yakalarken ikimizde sakince ama ben en çok yorgunca ona baktım.

"Nereye?" diye saçma bir soru sordu. Binayı işaret ettim.

"Evime?" dedim düz, *hadi bırak gideyim* bir tonda.

"Daha konuşmadık. O kadar basit, geçiştirilecek bir şey yo-"

"Fetih," diye böldüm onu bitkin bir halde. "Tamam anlıyorum. Sana söyledim diyeceksin, anlaman başına bir şey gelerek olacak demiştim diyeceksin. Gitme dedim diyeceksin. Nutuk çekeceksin ama şimdi değil. Sözüm olsun dinleyeceğim ama bu gece değil. Sen biriktir haklı olduğun cümleleri, ben de haksız oluşumu bilerek adabıyla dinleyeceğim seni. Haklısın. Geç oldu ama anladım. Ölebilirdim," dedim ilk kez sesli bir şekilde dile getirirken. Yüzümün her karışını dikkatle inceleyen gözleri bu cümlemle dudaklarım ve gözlerim arasında gitti geldi.

"Belki biyolojik olarak bir kırk yılım var gibi ama bu yaşta ölen ilk kişi de olmazdım, son da. Ama ölmedim de zaten. Senin sayende," derken o an boğazıma bir şey battı sanki. Yutkunmak istedim ama canım acır diye yapmadım.

"Teşekkür ederim." dediğimde yüzümde ilk defa Fetih'e karşı bir tebessüm oluştu.

Fetih'in yüzüne ilk kez güldüm.

"Yetiştin. Bana borçlu hissediyordun kendini, benim yanımda hiç açılmadı zaten ama sen kendi yanında kapandı bil o borcu. Canımı kurtardın. Benim düşüncesizliğime rağmen. Emir'e de kızma. Bugün olmasa, yarın. Elbet olacaktı bu. Hatta hayırlısı belki budur. Belki sonra başıma gelse, sen yetişemeyecektin. Bakma öyle," dedim başımı geriye

doğru atarken. Yine neden ölümümü bu kadar küçük gördüğümü sorgulayacak gibi bakıyordu.

"Ağlamamı bekliyorsan hiç yok içimde öyle bir his. Ağlamayacağım. Şimdi gidip uyuyacağım. Yarın iş başıyım, üstelik bütün gece de hastanedeyim. Devlet memuruyum, arayıp izin alacağım bir patronum yok. O yüzden paşa paşa gidip uyuyacağım şimdi, mecburum. Ağlasam bir şey değişmeyecek zaten. Ama sonra dinleyeceğim seni, bunu teşekkürüm olarak anla." derken bir adım geriye gittim.

"Zeliha'nın yanına git artık. Geç oldu. O adamlara da söyle kalabalıklar, arabada dursunlar. Komşularla uğraşacak halim yok."

Arkamı döndüğümde "Efsun," diye bana seslendi tekrar. Ona döndüm, gülümsemem genişledi.

"Tamam," dedim başımı sallarken. "Başıma buyruk hareket etmeyeceğim. Söz." tekrar arkamı döndüğümde canlı yayını biten Sıla gibi bakışlarım anında değişti, mimiğim çevirdi kendini. Gülümsemem hızla soldu. Hırkama sarılırken eve girdim çok geçmeden. Asansörde kendimi aynaya yaslarken her gittiğim katta ses tellerim bir ip gibi bir düğüm attı sanki.

Neydi şimdi bu boğazımda hissettiğim acı?

Kendimi sarsak adımlarla eve atarken tüm ışıklar yanıyordu. Anahtarı ortalığa bir yere bırakırken mutfağa yöneldim. Bir bardak su iyi gelirdi belki boğazıma. Yolda denk geldiğim aynalara bakmazken suyu zorlukla bardağa doldurdum. Başımı kaldırıp tek yudum alacakken dolaptaki fotoğraflarda takılı kaldı gözüm. Bardak ağzıma gitmedi. Boğazımın daha çok ağrıyacağını bile bile yutkundum bu kez, o fotoğraflar bir an kaydı gözlerimden.

Dudaklarımı ıslatırken tekrar gülümsemek istedim ama yapamadım. Sanki bütün hakkımı Fetih'e kullanmıştım. Elimdeki bardağı masaya koyarken gözlerimi alamıyordum göz göze geldiğim insanlardan.

Babama bakarken dilimin ucunu ısırdım. "Ölüyordum." dedim garipçe. Dudaklarım kıvrıldı ama aşağı doğru.

Üç ölü, bu cümlemle birlikte sanki hiç ölmemişler gibi baktı.

Ya da ben bu ihtimalle üç ölünün seneler önceki bakışlarına bin anlam yükledim.

"Niye bu kadar korktum bundan?" diye sorarken gözümü anneme çevirdim. Kaşlarım havalandı, dudaklarım u şeklini aldı.

"Ölsem yanınıza gelecektim. Niye bu kadar korktum?" diye tekrar ettim garipçe.

Yarım bırakılışımın üzerinden on altı yıl geçmiş, ellerimin arasında bir roman her yalnız kaldığımda okuyordum aynı sayfaları. Yazıldığı yere kadar ezberlemiştim. Kalem hala sayfaların arasındaydı ama ben yazmaya asla tenezzül etmemiştim. Yeniden yarım kalmaktansa var olan sayfalarla yetinmeyi öğrenmiş ben, sanki bu gece o kalemi avucumun içinde hissediyordum. Bunu istemiyordum.

Ağzım defalarca açılıp kapandı, fotoğraflar iyice bulanıklaştı. Fotoğraflarda biriken anılar dolabın üzerinden akıp giderken geçmiş kayıp gitti, olduğum ana kilitli kaldım.

Üç fotoğraf, üç fotoğrafta dört kişi.

Bir mutfak, bir mutfakta dört kişi.

Dört kişi, üçünün nefesi yok.

Dört kişi, biri yapayalnız ama ölmekten son andan kurtuldu.

"Niye korktum ki anne?" diye tekrar ettim dudaklarım ip gibi incelirken, birbirine bastırdım sıkıca. Beni koynuna alan bu gerçek, gözlerimi ağırlaştırdı. Kazdığım mezardan Fetih'in gelişiyle kurtuldum sanmıştım ama ben zaten o mezarda oturuyordum elimdeki fotoğraflarla.

Kazdığım mezarda oturmaya alışmışken, gözlerim kapalı uzanmak niye bu kadar korkutmuştu beni? Halbuki yatacağım uykuda kimi göreceğim belliydi.

Saçlarımı geriye doğru çekiştirirken dudaklarım dişlerimin arasındaydı. "Sizi özlemeyi mi bıraktım?" diye sordum hayretle. İçimi bir acı dağladı. Nefesim kesik kesik döküldü nefes borumdan.

Aynı sayfalardan bıkmış yeni sayfa arayışlarına mı girmiştim?

"Neden o kadar korktum? Beni bıraktınız diye o kadar öfkelendim, ya ben niye yanınıza gelmemek için o kadar direndim?"

Ellerimin yanaklarıma bastırırken konuşmak çok zordu. Boğazım parçalanıyordu sanki. "Hayatımı sizin önünüze koymuşum ben." dedim şaşkınlıkla. Ellerime damlayan ıslaklıkları hissederken öfkem dirildi. Ama bu kez kendime.

Ben değil miydim yıllar önce *yaşamayı istersem sizi özlemeyi bırakmışım demektir, ben hep sizi özleyeceğim ama* diye ağlayan o mezar taşının başında?

"Bu kadar vefasız olamam anne." dedim bu gerçeği kabullenemezken. Bir yerimde ağrı varken yüzüm daha çok buruştu. "Bu kadar bencil

olamam. Bunu hak etmediniz siz." dedim başımı iki yana sallarken. Daha fazla ayakta durmaya takatim olmazken olduğum yere çöküp sırtımı masanın ayağına yasladım. Gözyaşlarımdan göremiyordum artık o fotoğrafları.

"Baba ben ölüyordum." dedim tekrardan ağzımdan çıkan hıçkırık sesiyle kaskatı kesilirken.

"Baba ben yaşamıyordum ki," diye tekrar ettim. "Üçünüzü alan toprağı niye bu kadar çok gördüm kendime?"

⏳⏳⏳

Dökmeye çalıştığım konserveye bakamadan siyah kedinin yavrunun yüzüne attığı patiyle isyan eder gibi sızlandım.

"Ya ama lütfen ya," dedim kızgınlıkla."O da kardeş yapma." derken gözleri hala düzelmeyen ve durmadan dayak yiyen kediyi ensesinden yakalayıp geriye doğru bıraktım.

"Dur sen de burada," diye kızarken yüzüne doğru parmağımı salladım. "Vuruyorlar işte dur!" sesim ciddi tonda sinirli çıksa da o beni dinlemedi. Elimdeki konserveye atılan patilerle bütün sosu elimin kenarına sıçramıştı.

Artık iyice sinirlenmeye başladığımı hissediyordum. Gözüm kısaca bana bakan ama gelip de bir yardım edeyim tenezzülünde bulunmayan, sabah günaydın bile demeyen, tam Fetih'e uygun çalışanlara baktım.

Emir, yokluğun hissediliyor.

Mamayı gelişigüzel döküp konserveyi ayağımın altında ezerken ensesinden tutarak tekrar mamadan aldığım kediyle çantamı da kendimle birlikte sürükleyip banka oturdum.

Gözünden akan iltihapları, çapakları temizlemeye çalışırken sanki çok gücü varmış gibi huysuz bir tavırla elimi tırnaklamaya çalışıyordu ama ufak çiziklerin ötesine gitmiyordu darbeleri.

Gözünün iyileşmediğini bilseydim eğer daha çok işe yarayan bir göz damlası vardı, onu alırdım ama kafam o kadar yerinde değildi ki aklıma bile gelmemişti.

Emir gerçekten lazımsın bana.

Başımı kaldırıp dağ ayısı gibi olanlardan birini kaş gözle kendime doğru çağırırken kısa sürede yanıma vardı.

"Emir'den haber var mı?" diye sorduğumda başını iki yana salladı.

"Peki öğrenebilme şansın var mı?" tekrar aynı tepkiyi verdi.

Fetih acaba konuşmayın falan mı demişti? Göz devirmemek için kendimi zor tutarken başımı salladım "Tamam gidebilirsin." dedim diğerlerini

gösterirken. Yanımdan kısa sürede ayrılırken kediyi göğsüme doğru bastırırken tırnaklarını bu kez boyun bölgeme geçirmeye başladı.

Telefonumu zorlukla çıkarırken çantamdan son birkaç gündür arama geçmişimi kaplayan numaraya bastım. Telefonum kısa sürede açılırken hiç uzatmadan konuya girdim.

"Emir nasıl oldu?"

Bir an ses gelmedi ama bu çokta uzun sürmedi. "Sana da günaydın." dedi ters ters.

"Hoş geldin beş gitti muhabbeti mi döndüreceğiz?" dedim surat asıp geriye yaslanırken. Kediyi ensesinden yakalayıp yüzü yüzüme denk gelecek şekilde kaldırırken yaklaştırıp ağzından sulu sulu öptüm. Tam bu hareketi tekrarlayacakken "Kimi öpüyorsun sen?" diye bir soru geldi karşı taraftan.

Dudaklarım havada kaldı. "Kediyi." dediğimde tekrar ettim sorumu. "Emir diyorum ne oldu?"

"BEN SANA BIRAK DEDİM Mİ?!" diye aniden çıkıştığında irkilirken "Ne?" diye sordum garipçe.

"Sana söylemedim." dedi daha sakin bir sesle. Sonra aynı ses tonunda kızdığı kişiye devam etti konuşmaya.

"Son yere gelsen de ben demeden ayağın yere değmeyecek. Baştan. Hadi. Daha şınav var, mekik var. Seninle mi uğraşacağım ben?" derken arka taraftan nefes nefese bir ses geldi.

"Kim o, kime kızıyorsun sen?"

Sen kızarsın ben öperim dememek için zor tuttum kendimi.

"Halini hatrını sorduğuna." diye yanıt verdiğinde kaşlarım havalandı.

"Emir'e mi? Ne yaptırıyorsun sen adama? Ne şınavı? Ne mekiği?"

Seslice nefes verip bir şey mırıldandı ama ben duyamadım. "Dün vurunca çok dirençsiz olduğunu fark ettim. Kondisyonunu koruyamadı. Askerlik anılarını depreştiriyorum."

Sonra aniden tekrar bağırdı "Baştan!"

"Niye baştan başlatıp duruyorsun ya?" dedim ben bile sinir olurken.

"Paşa gönlüm." derken sesi gerçekten bunu destekleyecek nitelikteydi.

"Fetih saçmalama. Manyak mısın nesin?"

"Efsun," dedi "eğer önemli bir şey söylemeyeceksen kapatıyorum. İşim gücüm var. O iyi merak etme, ilk müdahalen göz dolduracak kadar işe yaramış. Var ol, olmasan ne olurdu halimiz." derken bariz alaylıydı bu cümleleri.

"İşin gücün mü var? Doksan dokuzuncu şınavda sıfırdan başlatmak mı?" yüzünün aldığı şekli istemsizce merak ettim o an.

"O da var ama daha da önemlisi ona öğretmem gerekenler. Ona önce bir bitkiyi emanet etmem lazımdı, sonra bir hayvanı, ondan sonra da bir insanı. En son seni. Ama ben level atlattım, hata yaptım. Telafi edeceğim."

Başımı yok artık der gibi geriye attım. "Senden eğitimci mi olur? Gönder, bana lazım. Devam etsin benimle durmaya. Madem her türlü birileri duracak o zaman, o dursun. Gönder hadi hastanedeyim."

"Sebep? Dört kişi var, ne lazımsa onlara söyle." dedi sinirlenen bir sesle. Niye sinirlenmişti yine?

"Fetih Emir'i gönder. İnsan değil robot koymuşsun yanıma. Emir iyiydi en azından. Kırk yılda bir, bir şey istedim, lütfen." çok sıklaştırdığı şeyi yapıp sabır diledi. Asıl bana sabır!

"Bir insan evladı bu kadar da antika olmaz." Ters ters konuşurken söylediğimi yapacağını umarak bu cümlesinden sonra telefonu kapattım.

Başka bir köşede döktüğüm mamayla kediyi baş başa bırakırken hastanenin içine doğru ilerledim. Bana selam veren insanlara başımla karşılık verirken karşıda elinde telefonuyla yürüyen Zafer'e bakıyordum.

Kasten önüne geçip bana çarpacak mı diye beklerken çarpışmamıza bir adım kala ben olduğumu fark etmeden *pardon* diyerek başını kaldırdı.

Göz kırptım "Sen niye hala hastanedesin?"

Telefonunu elinin arasında döndürürken sanki beni bekliyormuş gibi yüzü heyecanlı ve telaşlı bir hal aldı. "Blok nöbetteyim de sen onu bunu boş ver, ne oldu biliyor musun?" diye sabahın ilk bombasını patlatırken bir adım geri gittim.

Bilmek istemiyordum.

Etrafına baktı kısa bir an sonra açtığım mesafeyi kapattı. "Baş hekim, görevden uzaklaştırılmış. Hastaneye ve ona da soruşturma açılmış."

⏳⏳⏳

"Yaaaniii," dedim kelimeleri uzatırken. "Zaten duyacaktınız ama benden duymanız doğru olmazdı. O yüzden anlatmadım ben, yoksa bir şeyleri gizlemek için değil."

Pratisyen hekim arkadaşlarımın odak noktasıyken acilin sakinliğini fırsat bildikleri ilk an beni köşeye sıkıştırmışlardı. Çünkü zaten Zeliha olayında Serdar hocayla olan tartışmamı biliyorlardı.

"Acaba Serdar Hoca da o yüzden mi izne ayrıldı? Onun da bir açığı var olayda? Hiç huyu değildir bu mevsimde izin yapmak."

Bahar yaptığı tespitle diğerlerine bakarken "Bilemiyorum. O olayın cinsel taciz kısmını biliyor muydu onu da bilmiyorum. Ama başhekimin o kadar hazırladığımız dosyaya rağmen olayı polise bildirmemesi, savcılıktan izin aldım diye bizi kandırması falan öğrendiğim şeylerdi. O gece kaç doktor bu olayın içindeydi. Fiziki muayene oldu, psikolojik muayene oldu. Yani biz bunların hepsini yasal olarak yapıyoruz sandık ama. Valla ben ifademi verdim, muhtemelen onlar da verecek. Serdar hocayla da konuşurlar. Hasta ilk onun eline geldi."

Zafer ağzındaki yiyeceği çayla yumuşatırken "Mahkeme ne zaman dedin?" diye bana bir soru yönlendirirken beyaz ayakkabılarımın bağcıklarını açıp yeniden bağladım.

"Yaklaşık iki hafta sonra."

Onun için henüz daha başlamamış mesai saatinin rahatlığıyla doktorlar için kültleşmeye değer bir cümle olan *oturabiliyorsan ayakta durma, uzanabiliyorsan oturma* cümlesini gerçekleştirip uzandığı yerden bizi dinleyen Doğa "Gidecek misin peki?" diye sorduğunda başımı salladım.

"Dava bitene kadar. Her mahkemeye gideceğim."

Aniden "Hiç korkmuyor musun?" diye sorduğunda doğru mu anladım diye bir düşünden.

"Neden?" derken garipçe kollarımı göğsümde bağlayıp geriye yaslandım.

"Ne bileyim, yani böyle insanlarla baş edilmez. Olayı ortaya çıkaran sen, olayın kapatmaya çalışmışlar elinden geldiğince engel olmuşsun, gidip ifade vermişsin. Adamlar tehlikeli, baksana baş hekimi bile alt etmişler. Sana falan takmasınlar Allah korusun, git bence polis koruması falan talep et."

Sadece o kadar sınırlı kalsa iyi Doğa, düğün basıp bütün herkesi yapılan şeyi yaydım. O kadar olsa iyi.

"Vermezler ki," dedi Zafer. "Eğer ki bir tehdit falan yoksa bir şey yapmazlar. Göz dağı falan vermeye çalışan oldu mu?"

Başımı geriye doğru atarken aklımda dün gecenin canlanmasını engellemek istiyordum ama nafile.

"Yok ya ne tehdidi? Ben ne yaptım ki? Oğulları yiyecek her haltı yemiş zaten. Benim suçum ne?"

"Yalnız bak," diye girdi aniden araya Bahar. "Demek ki dizilerde bizi kandırıyorlar. Kız tarafı medeni medeni hak hukuk peşinde. Kan falan dökülmedi. Ki bu kadar namları yüksek aile olmalarına rağmen. Demek ki gelişiyoruz, bu da bir şey."

Başımı sallarken samimiyetsiz samimiyetsiz gülümsedim. "Aynen." derken kısık sesle her türlü ihtimali yattığı yerden hayal eden Doğa "Ama bence sen yine de mahkeme günü çelik yelek giy." diye bir cümle kurdu. Herkesten ufak bir gülüş sesi meydana gelirken ciddi ciddi başını salladı.

"Ne gülüyorsunuz? Ne yapacakları belli mi olur? Bu kızı her an ifadesi için tehdit edebilirler, ikna olmazsa türlü türlü pislik geliyor benim aklıma. Çok basit düşünmeyin. Ben senin yerinde olsam var ya, şu an kalbim ağzımda dolanıyordum. Yine çok sakinsin sen. Adamın ailesi nasıl, onlar hakkında bir şey biliyor musun? Karşı taraf anladık güçlü de sonuçta ne kadar basit olabilirler ki onlar da? Yok mu güç savaşları falan?"

Dudaklarımı büzdüm."Valla tam bilmiyorum. Ama kızın ailesi daha üst kesimde, daha sözünü geçirebiliyor galiba. Aman boş verin ya bize ne? Mahkeme günü gelsin de artık kapansın bu mesele. Çeksin herkes cezasını. Olan kıza oldu."

Dizine vurarak doğrulduğunda "Kız vallahi çok sakinsin. Daha önce kaç kere katıldın bu tarz bir mahkemeye? Ne bu rahatlık?"

Kimse içimi bilmeden konuşurken öylece dışarıdan da çok rahat bir görüntü çiziyor olacağım ki aksini iddia eden yoktu.

"Şule Çet davasını gördü bu gözler. Tamam onda ifade falan vermedim ama o tarz bir ortamda bile oldum. Ondan daha kötü olamaz diye avutuyorum kendimi."

"Yuh," dedi Zafer hayretle. "Gittin mi sen o davaya?"

Artık dakikalar kalan zamanla ayağı kalktım."Bir duruşmasına katıldım. Mahşer yeri gibiydi. Ve her şey çok kötüydü. Psikolojim alt üst olmuştu. Haftalarca kendime gelemedim. Hiçbir şey göründüğü gibi değil. O pislikler önümüzden gülerek geçmişlerdi, alayla. Sanki o kalabalığın eline geçseler öldürülmeleri birkaç dakikayı almayacakmış gibi. Ailesinden bahsetmiyorum bile. Bize saldırmaya çalışıp bedduayla küfür etmişlerdi. Her şeyin suçlusu bizmişiz gibi. Ki zaten öyle düşünüyorlardı. Olayı o kadar büyümese kapatacaklardı, çok zenginlerdi. Ama işte izin verilmedi. Nasıl bir öfke, nefret vardı yüzlerinde. Şule'nin annesi babası desen ağlamaktan gözkapakları artık açılmıyordu. Yani arkadaşlar," dedim saçlarımı at kuyruğu yaparken "Bu gözler neler gördü. Rahatlık değil bu tecrübe."

⏳⏳

Her ihtimale karşı iki dizimin arasına doğru sıkıştırdığım hasta bileğine rağmen yine kıpırdanırken yerinden "Sakın çekme kolunu." diye uyardım.

Pens yardımıyla başından tuttuğum keneyi yavaş yavaş sağa sola oynatarak hastanın iç dirsek kısmından alırken dikkatlice geri çekildim. "Hala oynatma kolunu," derken tekrardan ikimizde pensin arasında duran keneye bakıyorduk.

Sağ tarafta hazırladığım yere koyarken dikkatlice üzerine herhangi bir şekilde bir kazaya sebep olmasın diye koruyucu poşeti bıraktım. Pensi de aynı yere bırakırken alkolle ıslattığım pamuğu keneyi çıkardığım yere sürerek iyice temizlediğimde hasta ağzından garip bir ses çıkardı.

İyice temizlendiğine emin olduğum bölgeden ayrılıp pamuğu çöpe attım. Çıkardığım keneyi alkolle dolu olan tüpe koyarken dikkatlice ağzını kapatarak hastaya ait barkodu üzerine yapıştırdım.

Eldivenleri elimden çıkarıp ağzımdaki maskeyi indirmeden şeffaf tıbbi ürünlerin konulduğu poşete koyduğum tüpü hastaya uzatırken masanın üzerinde işaretli olan kağıdı ona uzattım.

"Onu kağıtta yazan yere teslim edin. Kenelerden taşınan bir virüsün taraması yapılacak. On gün içinde bulantı, kusma, baş ağrısı, halsizlik, kas ağrısı ya da belirgin bir iştah kaybı olursa hiç zaman kaybetmeden hemen buraya gel. Bu belirtilerden biri bile olsa sakın bekleme." dediğimde kenenin çıktığı yeri ovalarken başını salladı.

"Peki nerede burası?" diye sorarken yüzünde ekşimiş bir ifadeyle keneye bakıyordu.

"Servis girişinde danışma var. Yardımcı olurlar onlar. Dikkat edin, düşürmeyin, açmaya çalışmayın." diye istemsizce uyardım. O derece içli içli bakıyordu zira kenesine.

Başını sallarken bulunduğumuz yerden çıktı. Maskemi çıkarıp üzerimdeki koruyucu önlükten de kurtulurken ben de arkasından çıkmıştım.

Bu kışın başlangıcında nasıl keneye denk gelmişti hayret vericiydi. Bulunduğum yer daha çok bu tarz böcek sokmaları ya da alçı işlemlerinin yapıldığı yerdi. Geçerken gözüm bir an içeride kolu alçıya alınan bir hastaya kayarken bağırışıyla adımlarım hızlandı. Şu an muhtemeldir ki iki taraftan kolu çekiliyordu ve bağırışı artacaktı.

Görevli olduğum bölgeye adım adım ilerlerken önlüğümün cebine attığım telefonun sesini duydum. Yürümeye devam edip telefonumu bu aralar tek çaldıran kişinin aramasına cevap verdim.

"Efendim Fetih?"

"Emir kapıda." dedi anında.

Yaa diye mırıldandım kendi kendime. Hedefim hastane dışı olurken "Teşekkür ederim." dedim istemsizce.

"Niye lazım sana Emir?" dediğinde sabah kurduğu cümleler aklıma geldi.

"Senden değil belki ama benden çok iyi eğitimci olur. Hadi görüşürüz." deyip daha dışarı çıkmadan yüzünü gördüm zaten. Kaşında ve dudağında bir pansuman varken burnundan bir sorun gözükmüyordu. Hastaneden çıktığım gibi o da beni fark etti. Ben ona varmadan o bana seri adımlarla varırken o an istemsizce "Hoş geldin." dedim.

En azından adamda iki gram yaşama hevesi vardı. Beni görünce gelme tenezzülünde bulunuyordu.

"Beni istemişsiniz." dedi o da bundan memnun olmuş gibi. Başımı sallayıp acilin başka bir köşesinde duran iki kişiye baktım. Hasta yakınları eğer hasta çocuk değilse içeride kargaşa olmasın diye dışarıda bekletildikleri için burada durmaları sorun yaratmıyordu.

"Ayyy Emiiir," dedim tam bir dedikodu tonlamasında. "Yemin ederim içimi baydılar. Ne bir günaydın var, ne bir senin gibi yardıma ihtiyacım olduğunda gelme var. Yüksek dozda ciddiyet yüklemiş Fetih bunlara." dedim onlara bakarken. O da kimden bahsettiğime bakmak için gram belli etmeden bakma çabasına girmeyerek dank diye döndüğünde boğazımı temizledim.

"Seninle hiç dedikodu yapılmaz yalnız he!" dedim şaşkınca. "İnsan çaktırmadan bakar, neyse sonra yaparız bunun dedikodusunu. Fetih ne yaptırıyordu sana?"

Şaşkınca bana baktı "Fetih abinin mi dedikodusunu yapacağız?" derken başımı sallamamak için zor tuttum kendimi.

"Düne rağmen hala mı oncusun?" diye sordum yüzümü asıp.

Dünün konusunu ilk açan ben olurken "Dün için teşekkür ederim Efsun Hanım." dediğinde başımı hafifçe gülümseyip sağa yatırdım.

"Teşekkürlük bir şey yapmadım. Ama Fetih özürlük bir şey yaptı. Ve ben aradığımda hala canını okuyordu. Bak Emir onun yanında çalışıyor olabilirsin. Herkes birilerinin çalışanı ama senin canın üstünd-"

"Ben hak ettim Efsun Hanım," diye böldü beni. "Eğer o konuma geldiyse ben hak etmişimdir. El kaldırmaz, kaldırdıysa da o kalkan eli hak edecek bir şey yapmışımdır. Başınıza çok kötü şeyler gelebilirdi. Haklıydı."

Başımı iki yana salladım. "Değildi. Eğer öyle düşünüyorsan en büyük suçlu benim. Başıma buyruk hareket ettim. Suç tek kişinin değil. Seni sorumlu tutmamalıydı."

Bana asla katılmayacağını bilerek devam ettim o konuyu kapatıp. "Neyse," dedim sonrada arkaya doğru ilerleyip uyumakta olana kediyi ensesinden yakalarken Emir'e geri döndüm.

"Fetih beni sana emanet etmek istemese de ben sana bu şapşalı gönül rahatlığıyla emanet edebilirim. Güvenim tam." gözlerini ona gösterirken "Hala iyileşmemiş, krem bir işe yaramıyor. Rica etsem gidip söyleyeceğim damlayı alır mısın veterinerden?"

Uykudan uyandığı için huysuzlanıp elimden kaçmaya çalışırken zapt etmem kolay oluyordu. Başını salladı. "Ne lazımsa söyleyin ben gidip alayım." dediğinde o, telefonumu çıkarıp sabah ekran görüntüsü aldığım göz damlasını gösterdim ona.

"Şundan. Ne kadar damlatacağımızı da sor, sana muhtemelen kilosunu soracak." kediyi ona uzattım "İstersen yanında götür. İstersen de yarım kilo civarı de. Bir de sor bakalım iştah açıcı bir şey öneriyor mu? Çünkü biraz zayıf geliyor bana. İlk damlayı onlar yapar zaten. Sen öğren, diğer seferlerde ben hallederim." uzattığım kediye bakarken alıp almamak arasında kaldığı her halinden belliydi.

"Al bir şey yapmaz. Tek yudumda içeceğin su kadar Emir, korkuyor olmazsın." dediğimde acemice elimden almaya çalıştı ama kedi hırçınlaşınca yapamadı. Kediyi kendime çevirip sakinleşsin diye yavaşça iki gözünün arasını okşarken "Annecim hadi Emir abiye, gitmem lazım benim. " diyerek Emir'e biraz daha yaklaşıp yavaşça patileri omzuna gelecek şekilde bıraktım.

Emir ilk defa doğan çocuğunu eline alan bir baba gibi ne yapacağı hakkında bir fikri yoktu. Yavaşça tutmaya çalışırken "Bir de," dedim gülümseyerek. "Kedi kavgası diyeceksin yine ama döverlerse izin verme. Bak burnunun üstünü ne yapmışlar dikkat et ona."

Bu kez hiç itiraz etmeden başını sallarken benim gibi ensesinden tutarak yüzüne çevirdi.

"Bana emanet ettiğiniz için," derken kediye bakıyordu kaşları çatık bir ifadeyle. "Pişman olmayacaksınız." derken güldüm..

Bunu biliyordum zaten.

⏳⏳⏳

Geçen saatlere, çöken karanlığa rağmen durmayan başımla beraber, biz dört nöbetçi belli aralıklarla ya uyuyorduk ya da dışarı çıkıp hava alıyorduk. Elimdeki iki bardak kahveyi dökmemeye çalışıp bu soğukta benim için kapıda duran Emir'e doğru gitmek istesem de önce dışarı doğru koşan

sağlıkçılara sonra bütün alanı kaplayan ambulans sesine bakarken elimdeki bardakları hızla bırakıp ambulans durmadan ben de o bölgeye doğru koştum.

Herkesin dikkati o tarafa yönlendi saniyeler içinde. Duran ambulansla birlikte ben ve benimle birlikte birkaç sağlıkçı da ambulansın içine doğru koşarken açılan ambulansla direkt gözüme koca döner bıçağı çarptı. Kısa bir an duracak gibi oldum ama acil tıp teknisyeninin sesiyle bütün dikkatimi ona verdim.

"Yirmi sekiz yaşında erkek hasta, kavgada kullanılan bıçak lumbosakral bölgede dorsalden girmiş. Kan basıncı yüz on sekiz, kalp atışı yüz otuz. Dış kanaması yok."

Sedyenin kısa bir an yerdeki tümsekle hafifçe sarsılırken "Yavaş!" diye bağırdım. Doğa içeriye girdiğimiz gibi "Selçuk hocaya haber verin!" diye bağırırken kırmızı bölgeye yönlendirdiğimiz hasta sedyesiyle bize doğru gelen diğer sağlıkçılara doğru travmanın boyutunu görebilmek için "Ultrasonu getirin, çabuk. Acele edin!" diye seslendim. Bütün acili ayağa kaldıran bir kargaşa kısa sürede etkisini gösterdi.

İstediğimiz kadar acele etmeye çalışsak da her ani harekette kanamayı engelleyen uzun bıçağın sarsılması işimizi zorlaştırıyordu. Etraftaki koca kargaşayla bana uzatılan eldivenleri giyerken "Acil kan nakli lazım." dedim soğuk kanlılığımı korumaya çalışırken. Bana eldivenleri uzatan hemşire yanımızdan koşarak uzaklaşırken Selçuk hocayı aramak için yapılan müdahaleden geri çekildim.

Hastayı stabil tutmaktan başka bir şey yapamazdık. En azından Selçuk hoca gelene kadar.

Gelen ultrason cihazıyla Doğa koşarak yer değiştirdiği sıra oldu, ne olduysa. Bilinci yarı açık hasta önce sarsıldı, sonra uyluğunda sabit duran bıçağa eli kaydığında elimdeki telefonu nasıl bıraktığımı hatırlamıyordum.

Yapacağı şeye engel olmak için her şeyi yapıp, diğerlerinin dikkatini de çekmek için hastaya bağırarak koşsamda engel olamadım. Kötü olan bıçağın çıkmasıydı, en kötüsüyse o bıçağın saplandığı damar ana arter ya da dalak arterinde olacak ki kan benim yüzüme fışkırmasıydı.

Hayır en kötüsü hastanın fışkıran kanının tek hedefi benim sağ gözümün içi olmasıydı.

Nasıldı?

Dilek, şikayet ve önerilerinizi kutuya değil de bu paragrafa alabilirim:)

Ek parantez açmak istiyorum Efsun'un bahsettiği dava günü kurgusal olarak yazılmamış tamamen gerçeği yansıtmaktadır.

Yıldıza basmayı unuttuysak hemen basalım mı? Bir sonraki bölümde görüşmek üzere hoş kalın, hoşça kalın❤

#SerçeyiÖldürmek 🕊

VIII- "Korkunun Gölgesindeki İtiraflar"

"Bastırabilirsiniz Doktor Hanım," kan aldığı yere pamuk basıp sabit durması için bant yapıştıran hemşireye hafifçe gülümserken parmağımı bastırdım isteksizce. İçeri giren Doğa bana göz kırparken "Ne dedi hoca?" diye sordum içim içimi kemirmeye çoktan başlamışken.

Hastanın HIV ya da Hepatit B virüsü olma olasılığı vardı ve bu iki hastalığın bulaşma yöntemlerinden biri de kandı. Kötüsü iki hastalığın da birebir tedavisi yoktu. İyileşme söz konusu değildi. Daha da berbatı hastanın kanı direkt olarak gözüme girmişti.

"Normalde bir haftaya kadar uzayabiliyormuş kan sonuçları ama hızlandırmaya çalışacaklar." derken oturduğum koltukta geriye yaslandım.

"Doğa," dedim alt dudağımı dişlerken. "Saçmalama diyeceksin ama ben bir halsizlik hissediyorum. Sanki boğazımda da ağrı var. Midem falan da ağrıyor galiba."

Yok artık der gibi baktı. "Saçmalama." dedi tahmin ettiğim gibi. "Bunun mümkün olmadığını sen de biliyorsun. Bak zaten çok düşük bir ihtimal. Biz sadece önlem alıyoruz şu an. Stres yapma. Psikolojik olarak pozitif çıkardın bile kendini. Tek gözle Selçuk Hoca gelip geri çekilmeni söyleyene kadar hastayla ilgilendin soğuk kanlı bir şekilde. Bir de şu haline bak, sapsarı olmuşsun"

Kollarımı önümde bağlarken gözüm saate takıldı. Dört buçuğa geliyordu sabaha karşı."Hastayı bırakamazdım, kanaması çok fazlaydı. Ama şu an kendimi bıraktım. Saldım mevlam çayıra. Ne kadar stresli bir şey bu. Allah'ım öleceksem öleyim." dedim tavana bakarken.

"Yuh," dedi sesini kontrol etmeyip. "Ölümcül değil farkında mısın? Efsun ne oldu korkudan altı yıllık tıp bilgin mi resetlendi? Yok artık!"

Omuz silktim bir çocuk gibi "En nefret ettiğim hastalıklar net tedavisi olmayıp ömür boyu yanında taşınanlar. Bir hastalık ya öldürsün, ya iyileşsin. Hayat kalitesi düşüyor. Bilmiyorum çok iğrenç düşünüyor da olabilirim. Gözüm de hala yanıyor zaten," derken başımı havaya kaldırıp yelledim. Hasta müdahalesinden yıkamam geciktiğindendi muhtemelen hala düzelmemesi.

Bacaklarını uzatarak karşıma oturduğunda "Bu olay Gelibolu'da bir ameliyat hemşiresinin başına geliyor operasyon sırasında. Hasta da acil olunca testi yapılmamış. Kadın delirip ameliyatı bırakıyor. Doktora ayrı başhekime ayrı dava açıyor. Nerden baksan herkes hatalı."

Stresten kuruyan dudaklarımı ıslatırken "Allah bilir hangi saçmalık için kavga ettiler. Allah'ım bir şey yaptım ki kesin bunları yaşıyorum, başka açıklaması olamaz." dedim kendi kendime sızlanmaya devam ederken.

"Valla hastanın ameliyatı hala sürüyor. O döner bıçağını kim sapladı ben de merak ediyorum. Hem çok acemisin, dur daha başına neler gelecek. Daha sırada o bıçağın sana saplanması vaaaar," derken sesinde ki alayın kara mizah olduğunu farkındaydım.

Ayaklandığında ben de onunla birlikte kalkacağımda eliyle durdurdu. "Hiç iyi gözükmüyorsun. Zaten çok sakin ortam. Uyu sen, üç kişi idare ediyoruz. Bir şey olursa kaldırırız seni, hadi dinlen. Tansiyonunu ölçelim mi?" diye sorarken başımı iki yana sallayıp ikili koltuğa geçip uzandım.

"Gerek yok, uyuyamam zaten. Yoğunluk olursa haber gönder." derken başını sallayıp ardından kapıyı kapatarak çıktığında sıkıntılı bir nefes verdim. Belki daha önce başına gelenler vardı aynı ekipte çalıştıklarım arasında da ama daha çok yeniydim. Yaptığım stresin önüne geçemiyordum. Kalp atışlarım hızlıydı, elim ateşimi kontrol etmek için yanağımı gidiyordu devamlı.

Bir ruh gibi duvardaki saatte yelkovanı takip ederken gözlerim, çalan telefonumun sesi aniden biri bağırmış kadar korkuttu beni. Sinir stresimi kontrol edemediğim dönemlerde seslere karşı çok hassas olurdum.

Saatin de kaç olduğunu bilerek *bismillah* diyerek hafif bir telaşla telefona uzanırken ekranda gözüken Fetih yazısıyla daha da gerildim. Bu saatte aranmazdı. Bir şey mi olmuştu?

"Fetih?" diyerek telefonu açtığımda uykulu hafif kısık ve mahmur bir ses duydum.

"Nöbette oluşuna güvenerek aradım." diye bir giriş yaparken tırnaklarımı dizlerime batırıyordum.

"Bir şey mi oldu?" diye sorarken gergin bir sesle gözüm saatteydi.

"Zeliha," dediğinde yüreğim usul usul ağzıma doğru gelmeye başladı. "Seninle konuşmak istiyor." derken kaşlarım havalandı.

"Bu saatte? Ne oldu? Ona anlatmadın değil mi dün yaşananları?" derken ayaklanıp odada volta atmamak için zor tutuyordum kendimi.

"Hayır," demekle yetindi. "Ona veriyorum telefonu." dediğinde sabırla Zeliha'nın sesini duymayı bekledim.

Böyle hafif telaşlı, hafif tez canlı bir şekilde "Efsun abla." dediğinde sesi Fetih gibi uykudan yeni uyanmış gibi değildi.

"Bebeğim," derken saçma bir an aklıma geldi.

HALA BEBEĞİM DİYOR MUSUN EFSUN?

HALA MI?!

"Bir şey mi oldu?" derken stresime binen stresimle sesim toparlanmaya ihtiyacı olan bir konuma geldi. Birkaç saniye ses gelmezken onda arka taraftan gelen hafif hışırtılar telefonun kapanmadığına ikna ediyordu beni.

"Ben," dedi başta ama sonra cümlenin devamını getirmeyip "Uyumuyordun değil mi?" diye sorarken hafifçe geriye yaslandım.

"Hayır, hastanedeyim. Ne olduğunu söyleyecek misin?"

Derince nefes aldığını işittim. "Ben iki gündür çok kötü şeyler görüyorum seninle ilgili rüyamda," dediğinde kaşlarım havalandı.

"Yani bugün de biraz önce görünce aramak istedim. Nöbetçi olduğunu biliyordum, yoksa aramazdım."

Ne diyeceğimi şaşırdım. İki insan arasındaki bazı bağlar ruhlar aleminde bazı şeylere neden olurdu. Bu da onunla ilgili bir şey miydi?

"Ne gördün?" diye sordum merakla işaret parmağım alt dudağımda gezinirken.

Birkaç kez konuşacak gibi oldu ama söyleyeceği şeyler hecelerin önüne geçemedi. "Hadi Zeliha söyle. Rüyaydı. Geçti bitti."

Onun için geçmediği bariz belliyken "Ölüyordun." dediğinde kalakaldım. Çok dank diye olmuştu. Mimiklerim de beden dilim de donup kaldı. "Benim yüzümden, benim için. İkisinde de. Bana bir şey olmasın diye her seferinde. Yine o gece," dediğinde aniden duraksadı.

Tahmin ettiğim gece miydi?

Sakince müdahale etmeden onun devam etmesini bekledim. Bir süre devam edemedi, nefes alıp verdi sakin sakin. O an niyeyse gözümün önünde belirtilen görüntüsünde gözleri doluydu. Fetih yanında mıydı şu an? Değilse o mu gitmişti yoksa Zeliha mı?

"O geceyle başlıyor rüya. Sonra sen geliyorsun. Ben kaçabiliyorum ama sen iki gecedir kaçamıyorsun." diye devam ederken yutkundum ağır ağır.

Kaçamıyorum zaten Zeliha. İnan gerçekte de kaçamıyorum.

Artık şu psikolojik desteği için elimi çabuk tutmam gereken sinyalleri alırken ondan dudağımı ısırdım. "Rüyalar," diyebildim sadece.

"Bilinçaltının saçma sapan oyunu. Beni tehlike de düşünüyorsun muhtemelen ama ben çok iyiyim. Normal hayatıma devam ediyorum. Seni özledim sadece. Konuşamadık iki gündür."

Onu rahatlatmaya çalışan sesim o aramadan önceki stresimi unutmuştu galiba. "Arayacaktım dün ama abim yorgun olabileceğini söyledi. Ben de uyuyorsundur belki diye rahatsız etmek istemedim. Yoksa yemin ederim arayacaktım." sesinde bariz bir mahcubiyet vardı.

Yüzümde kırık bir tebessüm oluşurken başımı koltuğa yasladım. "Beni aramaktan çekindiğin aşamayı aştık sanıyordum. Hem sen ne bakıyorsun abine? Beni aramak için dinlemen gereken tek şey paşa gönlün. Bu saatte nöbetim olmasa bile ara. Ben seninle hep konuşurum, severek isteyerek. Tamam mı?" derken yüzümdeki gülümsemeyi bozmadım. Sanki bir miktar ben de iyi hissetmiştim.Her ne kadar beni rüyasında ölü olarak gördüğünü söylese bile. Endişe edip araması o an istemsizce içimi okşadı.

"Tamam." dedi çok durmadan. "İyi misin? Nasıl geçiyor nöbetin?"

"Harika!" dedim kendi kendime göz devirerek. "Çok sakin, uzanıyordum zaten. Bu gece kimsenin gece açlığı için ya da on yıllık diz ağrısı için bizi ziyarete gelesi tutmamış. Mükemmel yani daha iyisi olamazdı."

Söylediğim şeye kıkırdarken "O zaman ben kapatayım hazır boşluk bulmuşken biraz uyu. Sonra tekrardan konuşuruz." dediğinde kendimi yatış pozisyonunda geri bıraktım.

"O zaman kapatalım asıl sen gidip uyu. Bu saatte uyuma fırsatın var ayağınla tepiyorsun şu an. Hadi uyu, abin örtsün üzerini sonra tekrar konuşuruz."

O an o görüntü de Zeliha'nın yüzünde bir gülümseme oluştu. "Tamam," dedi uslu uslu. "Dikkat et kendine." derken kendi kendime öpücük attım.

"Sen de! Hadi öptüm!" derken telefon kapadı, kulağımın üzerinde bıraktığım telefonla biraz rahatlamış bir halde gözlerimi öylece yumdum.

⏳⏳⏳

Yüzümün ısısını hala elimle kontrol ederken bu halime rağmen bile çıkmadan önce ayağıma geçirdiğim topuklu ayakkabılarımla çıkışa ilerliyordum. Gözlerim o kadar ağırlaşmıştı ki, sanki ayakta bile uyuyabilirdim.

Adımları yavaşlatan Emir'in dediğim saatte kedileri beslerken ki görüntüsü oldu. O an üzerimden öyle bir yük kalktı ki çünkü muhtemelen sürünerek dökecektim o mamayı. Dediğim kediyi de ensesinden

yakalamaya alıştığı her halinden belli gibi tutup ötede beslediğinde hastane çatısı altından tamamen çıkmıştım.

Elimde tuttuğum ama henüz giymediğim ceketi sıktım. Hava buz gibiydi. Bu kadar keskin bir soğuk beklemiyordum. Elimde arabanın anahtarı varken ben ceketi giymek için hazırlanacaktım ki Emir yanıma vardı. Üzerimdeki kısa kolluydu. Hastanenin içi sıcak olunca ve daima beyaz önlük üzerimde olunca henüz daha mevsimliklere geçmemiştim. Ki mevsimlik değil direk kışlıklara geçmem lazımdı sanırım.

"Günaydın Efsun Hanım," dediğinde soğuktan yerimde hafif hafif zıplayarak çantamı ona uzattım. "Tutar mısın bir saniye?" diye sorduğumda hemen aldı elimden.

Kısa sürede daha rahat ceketi giyerken "Bu ne soğuk, ocak ayında mıyız?" derken önümü sıkıca kapatırken kıyafetime baktı.

"Burası hep böyle. Geç bile soğudu. Siz çok ince giyiniyorsunuz." dediğinde gözüm daha ötede duran ve sigarasını yakmaya çalışan ikiliye kaydı.

"Emir," dedim yorgun bir sesle onlara bakarken. "Bir kere bana eve bırakmayı teklif etmiştin hala geçerli mi?" diye sorduğumda gözlerim onu buldu. Bu sorum onu memnun etmiş olacak ki, Emir sınıfın aferin alınca çok sevinen öğrencisi gibiydi, hafifçe gülümseyip başını salladı.

Parmaklarımı ağzıma götürüp ıslık çaldığımda ileridekiler de dahil birkaç kişinin bakışları bana döndü.

Bana yönelen bakışlardan birine odaklanıp elimle yanıma çağırırken birkaç hızlı adımından sonra elimdeki anahtarı "Yakala!" diyerek tutması için düzgünce ona doğru havalandırdım.

Araba anahtarım kıvrak bir şekilde yakalanırken "Aracı eve kadar getirirsiniz. Emir bırakacak beni. " dediğimde kısa bir an gözü Emir'e kaydı ama çok geçmeden başını salladı.

Aniden gözlerimi Emir'e çevirdiğimde garip bir bakışla bana baktığını gördüm ama bu çok durmadı ve dikleşti. "Bak," dedim arabanın anahtarını attığım kişiyi kast ederken "Sadece başını salladı. Yine konuşmadı. Ay çok tuhaf ben şimdiye çatlamıştım." dediğimde elim çantama uzandı ama engel oldu.

"Buyurun Efsun Hanım." diyerek aracı gösterdiğinde tatlı tatlı ona baktım. İtiraz etmeden araca yönelirken uzaktan kumandayla aracın kapılarını açtığında o gidip arka kapıyı açmadan ben ön tarafa bindim.

Kısa sürede o da yerine geçerken, emniyet kemerimi bağlayıp başımı cama yasladım. "Uyuyakalırsam kolumdan dürt, uyanırım." diyerek iyice geriye yaslandım.

⏳⏳⏳

Derince bir nefes alıp klorak kokusunu bastıran çiçekli yer temizleyicinin kokusunu içime çekerken hissettiğim yorgunluğa rağmen gülümsedim.

Ben dağınıklığın, pasaklılığın önde gideni bayrak sallayanı sonunda evimi temizlemiştim. Geldiğimde kendimi yatağa bırakıp saatlerce uyuduktan sonra saat bir gibi uyanmış ve evi alt üst hale getirecek şekilde temizlik yapmıştım.

Kıyafetlerimi yerleştirmiş, kirli çamaşırları yıkayıp asmış, ütülenmesi gereken temizleri ayırmıştım. Mutfakta zaten doğru dürüst eşya olmadığı için beni zorlamamıştı. Yaptığım viledanın tamamen kurumasını bekliyordum katladığım halıyı serip koltukları düzeltmek için. Tezgahın üzerindeki çilekli pudinglere baktım. En azından ağzıma doğru dürüst bir şey girerdi bir iki gün.

Aniden çalan ev kapımla yine bir ses duyarlılığıyla sıçrarken parmağımı damağıma bastırdım. Kimseyi beklemiyordum. Kimse gelmeyecekti. Kimdi şimdi bu? Tedirginlikle kapıya doğru ilerlerken "Kim o?" diye seslendim ama ses çıkmadı.

Dudaklarımı sakin bir tavırla ıslatmaya çalışıp kapı deliğine yaklaşacaktım ki aklıma o deliğe şu an birinin silah dayama ihtimali geldi. Çok mu temkinliydim, yoksa deliriyor muydum?

"Kim o?" diye tekrar ederken yine ses gelmedi. Tedirginlikle içimdeki şüpheyi bırakıp çat diye, artık ölürsem de ölürdüm evimi temizlemiştim arkamdan kötü şeyler söylenecek bir şey yoktu zaten, kapı deliğinden bakarken gördüğün tanıdık simayla kaşlarım havalandı. Manyak mıydı bu? Niye benim demiyordu?

Kapıyı açarken hızlıca elindeki kutuya bakmadan gözlerine baktım direkt Fetih'in. "Niye benim demiyorsun?" derken ters ters baştan aşağı beni öyle bir süzdü ki o an çıplak mı açtım kapıyı diye bir kaldım hatta ben de üstüme baktım.

Bakmaz olaydım...

Yarı çıplak sayılırdım. Klasik temizlik kombini vardı üzerimde. Çok kısa bir şort, üzerimde sporcu atleti ama bir tık daha fazla karnım kapalıydı. İstemsizce boğazımı temizlerken gözüm ceket meket bir şey aradı.

Gerilmekten çok, bu halimi unutup kapıyı dank diye açan kendimeydi öfkem.

"Seni denedim," dedi gözleri sonunda gözlerimi bulurken. "Bakalım delikten bakmadan açacak mısın açmayacak mısın?" dediğinde sevimsiz sevimsiz ona baktım.

"Bu kadın az gergin biraz daha gereyim dedin yani?"

Dudağı çok hafif kıvrılırken söylediğime cevap vermeyip "Kahve makineni getirdim." dediğinde sonunda elimdeki kutunun ne olduğuna bakabilmiştim.

Beni ölümlerden döndüren kahve makinem...

"Aaaa," dedim kısa bir an heyecanla. "Ay teşekkür ederim. Ben mi alayım, bırakacak mısın içeri?" diye sorarken adım attı eve doğru. "Kollarına bıraksam devrilirsin hala ben mi alayım diye soruyorsun." derken tam bir adım daha atacakken önüne geçtim.

"Ayakkabılarını çıkar, yeni temizledim evi."

Bir an ciddi miyim diye baktı, sanırım bunu da anladı ve zorlamadan çıkardı ayakkabılarını. "Şurası mutfak," diyerek işaret ettiğinde o önden ilerlerken "Koy kafana göre bir yere hemen geliyorum." diyerek odama yöneldim. Daha fazla bu şekilde durmamak için.

Odamın kapısını kapatırken gözüm biraz önce düzelttiğim odada gidip gelirken kapının arkasında olan erkek reyonundan aldığım evin içinde tek parça giydiğim kapşonlu sweti alırken üstüme geçirdim. Boyuna bakmak için aynanın karşısına geçerken görüntü beni tatmin etti. Aldığım büyük bedenle boyu üzerimdeki şortun iki katına denk geliyordu. Ki zaten asıl sorun şortumdan değil üstümdendi. Ev topuzumdan fırlayan tutamları kulağımın arkasına sıkıştırırken odadan ayrılıp mutfağa doğru ilerledim.

Evi iyi ki temizlemiştim. Diğer türlü Fetih'i alacağımı hiç sanmıyordum içeri. Masanın üzerine koyduğu kutunun yanından ayrılmış buzluğun üzerindeki fotoğraflara bakarken yakaladım onu. Eli bir fotoğrafın üzerindeyken henüz beni fark etmeden hangi fotoğraf olduğuna baktım.

Üniversite mezuniyetinde şu an ülkenin başka köşelerinde görev yapan arkadaşlarımla siyah beyaz birbirimize dostça sarıldığımız son fotoğraftı. Üzerimdeki elbisenin tülünü kavalyeme doğru savurmuşken beni belimden yakalamıştı. Hande Yener'in kırmızı rujlu klasik bakışını beni tutan kişiye yöneltmiştim. Ki zaten mezuniyet alanına girerken *fena fenasın fena fena; bela belasın bela bela* diye söylendiğimi hatırlıyordum. Diğerleriyle de anlamsız bir uyum içindeydi bu pozumuz.

Boğazımı temizleyip dikkatini çekerken ben bir telaş yapacak sandım ama eli fotoğraftan çekilmeden kapıdaki gibi beni süzdü. Gerçi telaş yapacak bir şey yoktu ortalıkta olan fotoğraflardı.

"Emir'e numaranı attım," dedi düz bir sesle. Masaya doğru yürüyüp kalçamı yasladım. "Yukarı çıkmaz da hani olur da çıkması gerekir arayıp uygun olup olmadığını soracak. Üzerine çeki düzen verirsin." dediğinde boş boş onu süzdüm.

"Hala düşünüp akıl etme yetim duruyor. Bu derece benim yerime düşünmene lüzum yok. Sağ ol yine de."

Yaptığım bariz ironiye rağmen "Ne demek." dedi.

Gözüm kutuya kayarken tam onunla ilgili bir şeyler söyleyecekken "Doktor maaşları," dediğinde garipçe ona baktım. "Dolabının tamtakır olacağı kadar düşük mü?"

Yüzüm daha garip bir hal alırken tamamen bana dönüp o da dolaba yaslandı. "Ne?" dedim tuhaf bir sesle. "Dolabıma mı baktın sen?"

Alt dudağını ıslatırken gözlerini etrafta gezdirdi. "Zeliha mı yanlış anlamış dediğin gibi, yoksa sen mi yalan söylüyorsun diye merak ettim." diye bir açıklama yaptığında avuç içlerimi masaya bastırdım.

"Aldığım maaş gayet iyi. Yalan söyleyen ben değilim, yanlış anlayan Zeliha. Dolabımda tam takır değil," dediğimde alaycı bir tavırda beni tekrar süzdü. Bundan bariz bir şekilde rahatsız oluyordum.

"Sadece aldığım şeyler dolaba koymam gereken şeyler değil." masamın altında ve üstünde olan alışveriş poşetlerine baktım.

Başını salladı. "Tabi gözüm çarptı. Çin mutfağını çok mu seviyorsun?" diye sorduğunda nuddlerdan bahsettiğini anlamıştım.

Başımı salladım. "Tabi, yarasa çorbası spesiyelim mesela. Denedin mi?"

Üzerinde beyaz gömlek ve siyah deri ceket vardı. Eli ensesine gitti. "Yaparsın bir gün, denerim." derken tekrar başımı salladım.

Bu uzadıkça daha da saçmalayan muhabbeti sona erdirirken spontene bir sessizlik oluştu aramızda. O sessizliği bozan tek şey mutfağın damlayan musluğunun sesiydi.

"O tam kapanmadı mı yoksa bozuk mu?" diye sorduğunda içli içli musluğa baktım. "Bozuk." derken omuzlarım düştü. "Musluk elimde kalacak bir gün. Zaman bulursam çağıracağım birini."

Yaslandığı yerden doğrulurken musluğa yaklaştı. Dikkatle onu izlerken eğilip baktığında eli ceketine gitti. Ceketi çıkarırken bana bakarak "Alet çantası var mı?" diye sorduğunda *yok artık* der gibi ona baktım.

"Yok artık. Ne anlarsın sen? Ben hallettireceğim bir ara. Boş ver sen." ceketini masanın üzerine doğru attığında ben tutacak gibi oldum ama tam isabetti.

"Alet çantası var mı Efsun?" diye tekrarladı. Yerimden doğruldum. Ciddiydi.

"Fet-" dememe kalmadan bakışlarından sınandığını belli eden bir halde "Bir kere de uzatma." dedi ciddi, tok bir seste. "Var mı yok mu?" derken bir adım attım musluğa doğru.

"Evi yeni temizledim, yanlış bir şey yaparsan ve batırırsan sana sildiririm."

Kapıyı işaret etti *hadi* derken. İsteksiz isteksiz odadan çıkıp sokak kapısının yanındaki kilere girerken hemen köşeye bıraktığım alet çantasını tabiri caizse sırtladım. Trendyolun indirim günlerinde manyakça önüme geleni alırken bu da araya kaynamıştı. Aynı demir pipet gibi, aynı kumandalık gibi.

Zorlanarak ağır olan, evet büyük boy almıştım bir de, alet çantasını taşırken mutfağa girdiğim gibi üzerinden gömleğin kollarını katlayan Fetih'le karşılaştım. Anlamsızca birkaç saniye duraksarken bana kaydı gözleri. İki elimle sallanırken ona doğru ilerledim, ben varmadan o ulaştı zaten. Elimden alıp ayağının dibine koyarken muslukla ilgili bir şeylerin uzandığı alt dolabı da açtı.

Yere çöküp ilk kez baktığım alet çantasını açarken ben "Anahtarı ver bakayım bana," derken ikili raf gibi olan çantaya baktım boş boş. Sonra da ameliyatta hemşireye elini uzatan doktorlar gibi bana elini uzatan Fetih'e.

"Hangisi anahtar?" diye sorduğumda dikkatli bakışları hayretle beni buldu.

"Nee?" dedim anında. "Oradan biliyor gibi mi duruyorum? Tornavida hariç hiçbir şeyi bilmiyorum." derken omuzları düştü, söylediği şeyi kendi eğilip aldı.

Dikkatlice onu izlerken o da dikkatle muslukla ilgileniyordu. Sanki devlet meselesiymiş gibi konu; ciddi, dikkatli ve put gibiydi yüzü.

"Neyi var musluğumun?" diye sordum gözlerimi kısarken yaptığı şeyi anlamaya çalışıp. O bahsettiği anahtarla bir şeyi çevirirken tamamen bakışlarını ondan almadan bana üstten bir bakış attı. Ben hala bağdaş kurmuş bir şekilde alet çantasının yanında oturmuştum.

"Üç günlük ömrü kalmış," dedi gıcık gıcık. "Nasıl bitirdin sen o fakülteyi, müdahale etmemişsin musluğuna."

Samimiyetsiz bir şekilde gülerken "Senin zarar verdiklerinden sıra gelmediyse demek." dedim hiç düşünmeden. Ters bir bakış savurdu bana. Şu an ağzında bir kulağının arkasında bir sigara olsa tam olarak klasik bir görüntüye ulaşacaktı. Evet evet tek eksik sigarasıydı.

"Tornavida, yıldızı ver." derken söylediğime cevap vermeyip kolaylıkla buldum dediği şeyi.

Eline hafifçe gaza gelerek vurup koyduğumda kollarının gerileceği kadar sıkarak yaptı yapacağı şeyi. O an istemsizce aklıma gelen görüntüyle tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Babam da ne zaman bir yeri tamir etse alet çantasının önünde oturur ona istediği şeyleri uzatırdım. O zaman çok daha aşinaydım bu aletlere ama çok zaman olmuştu. Unutmuştum. İstemsizce aklıma düşen birkaç anıyla dudaklarım kıvrılırken Fetih aniden bana öyle bir dönüş yaptı ki o gülüşümü bu bakışla irkilerek bozdum.

"Ne oldu?" dedi muhtemelen yakaladığı mimiğimle.

Boğazımı temizleyip başımı iki yana salladım telaşla. "Eeee," diye geveledim. "Bir şey yok, aklıma bir şeyler geldi aniden. Devam et sen." eğer kurcalarsa beni gerecek olan konuşmayı hiç uzatmadan önüne döndü.

Geçen dakikaların ardından yanaklarımı yasladığım avuçlarımda oflarken "Yapamıyorsun, iyice bozdun. Eski haline getirip bırak artık." derken musluğumun son hali içimi sızlattı.

Klasik Türk erkeği kaprisiydi bu. Asla inanmazlardı tamir edemeyecekleri bir şey olduğuna. Annemin babamın daha çok bozduğu şeylere geçirdiği krizleri ve babamın bir şey olmamış, sanki o yapmamış gibi davrandığını hayal meyal hatırlıyorum.

Giriş; saçmalama Sevil, ben varken tamirci mi çağıracaksın?

Gelişme; Yok yok daha fazla bozmadım oluyor sabret

Sonuç; Amma abarttın Sevil, sanki ben bozdum! Ne olacak çağırırız bilen birini halleder.

"Sabret," dedi Fetih yaptığı şeye devam ederken "Olacak." başımı omzuma doğru yatırıp alt dudağımı dişlerken "Şunu tutsana bir," diyerek bana belli bir bölgeyi gösterdiğinde isteksizce ayaklandım. Beceremiyordu. Belliydi.

"Nereyi?" diye sorarken elinin altındaki yeri bastırdı. "Sakın oynatma, sakın. Yapabilir misin?"

Umursamaz bir şekilde başımı sallayıp dediği yere elimi bastırdığımda geri çekilip bir parçayı tornavidayla başka bir parçayla birleştirmeye

çalışırken "İnşallah tanıdığın iyi bir tamirci vardır. Çünkü fena bozdun gibi hissediyorum." derken en azından biraz önce bir bütün olan ama şu an parçalarına ayrılmış musluğa baktım.

"Durmadan şikayet ediyorsun bir şeylerden." derken bana bakmadan ben onu izliyordum.

"Ne alaka?" dedim bunun böyle olduğunu ben de bilerek. Evet öyleydi. Mızmız bir tarafım vardı. Devamlı muhalefet olan.

"Bence gayet uzlaşmacı bir insanım. Çokta uysal, aynı zamanda anlayışlı." diyerek yanımdan bile geçmeyen özellikleri sıralarken ben ukalaca onun bakışları üstten üstten beni buldu.

"Hırçınlığın, öfkemle yarışır."

Ama işte bu kıyası kabul edemezdim. Hayretle karşı çıkmaya kalkacakken ben bir şey yaptım. Bana tane tane söyleyip, hatta emin olmak için sorduğu şeyi yapamadım. O tutmam gereken yeri sabit bırakamadım. Her şey saliseler içinde oldu.

Elime aniden fışkıran suyla korkuyla bağırırken o su elime de çarparak fıskiyeler gibi bütün mutfağı sularken bir taraftan yüzüme bir taraftan Fetih'in yüzüne gelen suya elimi bastırdım belki durur diye. Ama o an mantıklı düşünüp bunun daha da kötüleştireceğini düşünemedim, "Fetih!" diye bağırdım. Dirseğimi yüzümü korumak için kendime siper ederken "Bir şey yap!" derken

"Bırak şu musluğu?!" dedi o da kısa sürede sırılsıklam olmuş bir halde. O an duyup da idrak edemezken "Fetih, hadi kapat şunu bir şey yap!" demeye devam ettim. Hala gelen suyu elimle kapatmaya çalışıyordum ki Fetih'in öfkeli sesi evde yankılandı.

"EFSUN!" diye bağırdığında aninden yerimden sıçradım. "Niye vuruyorsun fışkıran suyun üzerine?! Çek şu elini! Çek!" diye devam ettiğinde suyun daha da kötü yayılmasına engel olan şeyi fark edip elimi anında çektim. Yüzümden şapır şupur akan suyla Fetih'e baktığımda beyaz gömleği tamamen üzerine yapışmış sırılsıklam olmuştu. Suyun ona gelmesini konumunu değiştirerek engellemeye çalışırken başarılı olamıyordu.

Kulağına dayadığı telefona "Emir, Efsun'un vanasını kapat! Acele et!" diye bağırdı ökeyle. Alnındaki suyu elinin tersiyle alırken ben bir şeyler yapmaya yeltenecekken "Sakın!" diye bağırdığı kişi ben oldum tekrar, geri çekildim usul usul hemen.

Birkaç saniye içinde akan su önce miktarını azaltıp sonra tamamen kapandığında nefes nefese burnumu çekerek Fetih'e baktım. O kadar sinirlenmişti ki saniyeler içinde. "Sana tutabilir misin diye sordum." dedi daha çok küfreder gibi. Yerlere baktım ağlamaya başlayacak bir tavırda.

"Yeni temizlemiştim ben evi!" diye hırçınca sesimi yükselttiğimde "Evini siksinler senin Efsun!" dedi öfkeyle.

"Hala evim diyor! Hala!" diye devam etti üstüne bakarak.

Yanaklarımın içini ısırırken ona baktım. "Ben sana bırak yapma dedim değil mi?! Ben sana bırak yapma dedim! Evin haline bak, mutfağın haline bak! Üstümün haline bak!"

Su fışkıran yeri işaret etti. "Alt tarafı tutacaktın! Hala konuşuyorsun!" diye haksız öfkesini benden çıkarmaya devam etti.

"Allah'ım," dedim isyan eder gibi ayağımın altındaki suya hafifçe ayağımı vurdum. "Göl oldu mutfağım. Şu halimize bak!" diyerek önce kendi üstüme sonra Fetih'e baktım.

Ben ne kadar isyankarsam o da o kadar öfkeliydi. Eli gömleğinin düğmelerine gittiğinde geri çekildim. "Banyo karşı tarafta," derken yüzüm sirke satıyordu.

"Havlu vereyim kurula kendini," derken artık ağlasam bile bir işe yaramayacağını farkında olarak harekete geçtim. "Ben de değiştireyim üstümü. Sana giyecek bir şey bulayım. Yani bu soğukta bu şekilde seni evimden çıkarmak var ama hasta olsan gelip bana tedavi ettirirsin kendini." diye söylenmeye devam ederken gömleğinin ön tarafını tamamen açmıştı.

"Dolabından ne ayarlayabilirsin, boş boş konuşuyorsun?" diye sorduğunda ağzına kürekle vurasım geldi. Sesi nasıl sinirliydi, sanki her şeyin sorumlusu benmişim gibi.

"Büstiyer vereceğim Fetih. Ya da özellikle istediğin bir parça var mı?" derken peşimden gelmiş benimle beraber kapının önünde durmuştu.

Gözlerim kısa bir an açtığı önüne kaydı ama bakışlarım anında gözlerine çıktı yine. Elin adamıyla şu olduğum saçma konuma daha sonra hayret edebilirdim. Şimdi sırası değildi.

"Ben sinirliyken daha fazla saçmalıyorsun." derken elini kapı pervasına yasladı.

Bakışlarım onu buldu, içim içimi kemirdi ama hiç laf yetiştirmeye çalışmadım. "Laf yarıştırmayacağım seninle. Dolabımda erkek reyonundan tişört var birkaç tane. Biriyle idare et. Sweet versem giyecek gibi durmuyorsun hiç."

Kaşları havalandı dilini ağzının içinde çevirdi. "Kimin tişörtünü vereceksin bana?" derken sinirli sesine bir de gergin bir ton eklendi.

"Benim?" dedim garipçe bunu dile getirmedim mi zaten diye düşünürken.

"Erkek tişörtü dedin?" diye sorgulamaya devam ettim.

"Evet," derken başımı hafifçe sağa yatırdım. "Erkek reyonundan kadınlara satış yok mu? Hem merak etme sevgilimin tişörtlerini tanımadığım bir adama vermezdim öyle bir şey olsaydı."

Eğilip panduflarımı çıkardığımda kuru olan ayaklarımla çıktım mutfaktan hemen karşıdaki banyonun kapısını açtım.

Ondan cevap beklemedim ama sesini duyduğumda duraksadım. "Sevgilin olsaydı zaten evinde bir adam olmazdı," derken üstünü işaret etti. "Bu halde üstelik."

Konuştuktan hemen sonra banyo için mutfaktan çıkacaktı ki elimle telaşla durdurdum. "Dur bekle! Çıkar çoraplarını terlik getireyim. Ayak izi çıkmasın daha yeni sildim, daha fazla batırma evimi. " derken aceleyle sokak kapısının yanındaki beyaz dolabı açtım. Ama bir sorunumuz vardı. Terlik yoktu. Panduf vardı. Önünde civciv olan. Hiç giymediğim, evet bu da trendyoldan.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alırken el mahkum onlara uzandım. Islak saçlarımı geriye doğru yatırırken çekinerek Fetih'e ilerleyip, dediğimi yapıp çoraplarını çıkarmış Fetih'in önüne koydum. Başını önündeki panduflara indirirken mimiklerini kaçırmamak için yüzüne bakıyordum.

Önce bir algılayamadı sanki, sonra gözleri açıldı. "Bu ne lan?" diye ilk tepki verdiğinde dudaklarımı öne doğru hafifçe büzerken *eee*'ledim.

"Terlik yok. Sadece bu var. Hadi bir şey olmaz. Geç banyoya ayaklarını kurulayınca çıkarırsın."

Normalleştirerek söylediğim şeylerle aynı mimiklerle bana döndü. "Saçma sapan konuşma." diyerek mutfaktan çıkmak için adım attı ama anında önüne geçtim. "Hayır diyorum Fetih!" dedim.

Ben ne zahmetle temizlemiştim. O yorgunlukla... Fetih'te hiç gocunmadan içine ediyordu. "Efsun çekil önümden, uzattığın şeye bak. Alay mı ediyorsun benimle?" dediğinde başımı iki yana salladım.

"Ay ne abarttın? Kim görüyor? Sanki giy de bir markete git gel dedim. Karizman çizilmez merak etme. Hadi ba-"

O an beni aniden belimden sağa çekip yolu açarak tek bir adımda kendini banyoya attığında gözlerim ani refleksiyle irice açıldı. Hol çokta dar değildi. En azından tek adımla aşılacak gibi değildi. Ta ki bu harekete

kadar. Kollarını iki yana açarak "Oldu mu?" diye sorduğunda aynı ayak izinin banyo fayansı için de geçerli olduğunu söylemeye cesaret edemedim.

"Giysen ölürdün." derken banyoya girip dolaptan temiz havlu çıkarıp ona uzattım. "Kurula kendini, gömleğini falan da koy düzgünce bir yere, belki yıkarım bir ara. Ben üzerimi değiştiriyorum. Kurulanınca seslenirsin bana, hangi tişört olur bak giy birini."

Elimden havluyu aldığı gibi kendi saç havlumu alıp çıktım banyodan. Kendi odama girdiğim gibi üzerimdekilerden kurtulup önce altıma siyah dizimin hemen altında bir tayt üstüne de açık mavi kaçlarımın altına kadar inen sweete giyerken ıslakları sandalyenin başlığına bırakıp dolaba yöneldim.

Bahsettiğim beş tişörtten diğerlerine göre daha büyük olan üçünü alıp yatağıma bıraktığımda saçlarımı tokadan kurtarıp önümde tutamlarını hacimlendirerek havluya sardım. Kapının ardından "Giyindin mi?" sorusunu duyduğumda cevap vermeden kapıyı araladım ama üst tarafından tamamen kurtulmuş bir Fetih beklemiyordum. Direkt görüş alanıma düşen vücuduyla ne yapacağımı şaşırırken gözlerimi kaçırıp kapının önünden çekildim.

Tatile gitsem bütün erkeklerin denizde dolaştığı biçimdi ama gerilmemin sebebi muhtemelen evde tek olmamızdı. Yutkunarak öyle odada bir şeylere uğraşmaya çalışırken "Bak hangisi olursa giy." diyerek yatağımı işaret ettim ona bakmadan.

Elim ensemde onun yüzüne bakmadan sadece ellerini takip ederken öyle de çok durmayıp çoraplarımın olduğu yere yöneldim. "Sen şimdi babet çorapta giymezsin." dedim burun kıvırarak. Daha normal siyah çorap ararken. Küçük gelecekti her türlü ama idare etmek zorundaydı.

"Her şeyin antika," dedi ters ters.

"Sıradanlık sevmiyorum." dedim alayla.

"Belli," dedi anında. "Yüzünden bile belli." diye eklerken kaşlarım havalandı. Başımı geriye doğru atıp ona baktım.

"O ne demek şimdi?" dedim ters ters.

Alt dudağını ıslattı ağır ağır cevap vermemeyi tercih etti. "Aman çili olmayan da uzanamadığı çile dil atar olmuş, aman!"

Etrafta dolaşan bakışları beni bulduğunda önüme döndüm.

Aman yaşım olmuş yirmi beş hala çillerime laf ediliyor aman!

Aman, aman, aman!

"Kötü bir şey söylediğime o kadar eminsin yani?" Elimdeki çorapla ona dönerken, fazlasıyla açık olan mavi tişörtü giymişti. Uzaktan ilk bakıldığında beyaz bile denirdi. Bol değildi ama rahatsız edecek bir darlığı da yoktu.

"İyi bir şey söyledin yani?" diye sorarken sol kaşım havalanmıştı.

Başını iki yana salladı. "Öyle bir şey söylemedim." diyerek laf cambazlığı yapacağının sinyallerini verirken konuyu hiç uzatmadım.

Aman, çillerim anormalmiş aman!

"Tişörtümü ödünç veriyorum." derken çorabı ona uzattım. "Çorap kalabilir."

Tişörtün yakasını düzeltirken elimdeki çorabı alıp yatağıma oturdu. "Gömleği emanet bırakıyorum," dedi gıcık gıcık. "Çorap kalabilir."

Burun kıvırdım. "Yıkamam zaten çoraplarını atarım muhtemelen."

Giydiği çoraplar tahmin ettiğimden daha normal dururken avuç içlerini yatağa bastırdı. "Kalk," dedim ters. "Mutfak temizlenecek daha kalk."

Başını tereddütsüzce iki yana salladı. "Temizle sen, merak etme ben bekliyorum. Kendi evim gibi davranırım, için rahat olsun."

Ciddi mi diye baktım ve bakışları odamda gezinmeye başladı.

"Fetih bunun anlaşmasını yapmıştık, evi yeni temizledim batarsa sana temizletirim dedim." derken başını salladı.

"Dedin ama ben tamam demedim. Kendi kendine söyledin."

Dudaklarım hırsla açıldı. "Şimdi sen oturacaksın ve ben senin yaptığın haltı temizleyeceğim öyle mi? Pardon mantıklı bir açıklaman var mı bu saçmalığa? Erkek adam falan deme, ağzının ortasına vururum."

Yüzü hafifçe buruştu. "Of," dedi içli bir şekilde. "Feminizmden mi gireceksin?"

Alayla güldüm. "Feminizm mi? Oradan senin cinsini kendi cinsimle bir tutuyor gibi mi duruyorum?" dediğimde kaşlarım havalandı.

"Yallah," dedim çirkefleşerek. "Avrupa'ya. Bu kadar vasıfsız olup bir de bizimle bir olmayı bekliyorsunuz. Hadi Fetih, kalk mutfak temizlenecek!"

⏳⏳⏳

Düzelen musluk, evet yapmıştı, musluğu yaptığı için kurtulduğu yer temizliği ve benim yanlış hesaplamayla mutfağın orta yerinde kalan bedenim. Basmadan nasıl çıkacağımı düşünürken aklıma gelen tek çareyle mutfak masasının sandalyesini çıktığımda Fetih kaşlarını çatarak bana bakıyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sorduğunda elimle *çekil* der gibi bir hareket yaptım.

"Kaçıl, atlayacağım."

Yaslandığı kapı pervazından doğruldu "Saçmalama in aşağı." Tek bir hamleyle onu dinlemeden kendimi mutfak dışına atarken, zaten düşeceğimi hesaba katarak yapmıştım bunu, beni son saniye belimden yakaladı. Düşeceğim hali ayarlamıştım. Sadece dizlerim ağrıyacaktı. Elini karnıma bastırırken ona tutundum.

Yüzüme doğru derin bir nefes alıp verdi, gözlerini yumup açtı ağırca. "Belasın." dedi üstten altta kalan yüzüme bakarak. Geri çekilip içeriye doğru, Fetih'e düzelttirdiğim, ilerledim o da peşimden gelirken. Bütün uzatmaları oynamış sonunda başından beri olması gereken konuşmaya başlayacaktık.

Daha fazla kaçamazdım. Elimdeki bütün uzatma dakikalarını kullanmıştım.

Ben konuşmadan o hiç beklemediğim bir soruyu yöneltti bana "Dün niye kan aldılar senden?" bunu ben mi söyledim birine diye kısa bir an düşündüm ama aklıma herhangi bir an gelmedi.

"Sen nereden biliyorsun bunu?"

Tuhaf bir bakışla gözlerini üzerimde dolaştırdığında "Yanında istediğin kişi söyledi."

Emir'in de haberi yoktu ki?

Var mıydı?

Aklıma dün nöbet çıkışı ceketimi dışarıda giyişim geldi çok geçmeden. Pamuk koluma sabitlendiği için koparmamıştım, eve gelince anca dikkatimi çekmişti. Muhtemelen o an görmüştü, aklıma başka bir şey gelmiyordu.

"Emir sana her şeyi söylüyor mu böyle?" diye sorarken garip bir şeye gülüyormuşum gibi dudaklarım hafifçe kıvrılmıştı. Aynı ifade onda da oluştu.

"Aldığın nefese kadar." diyerek bana hiç beklemediğim bir cevap verdi ukala bir sesle. Umarım Emir konusunda hata yapmıyordum.

Göz kırpıp "Niye kan alındı?" diye sorusunu tekrarlarken temizlikle ara verdiğim tedirginlik bana oradan tekrar el salladı.

"Müdahale ettiğim hastanın kanı gözüme sıçradı. HIV ya da hepatit virüsü taşıyor olabilir. O da bulaşıcı, o yüzden hastadan hem de önlem amaçlı benden kan aldılar."

O yüzünde biraz önceden kalan hafif ukala tavır dağılırken "Taşıyorsa?" diye bu ihtimali aldı getirdi önüme koydu. Dudaklarımı birbirine bastırdım. İçimdeki gerginlik yüzüme yansımasın diye gülümsemeye çalıştım.

"Çok yüksek bana bulaşma ihtimali."

Yayıldığı koltukta hafifçe duruşunu düzeltti, "Tedavisi?" diyerek tek kelimelik sorularına devam etti. Fark etmeden bir tırnağımı başka bir tırnağımın etiyle birleştiği yere saplıyordum.

"Yok, net bir tedavisi yok. Hastalıkla yaşamayı öğreniyorsun, ilerlememesi için önlem alabiliyoruz sadece."

Ayağı aniden yerde ritim tutmaya başlamışken "Neden önlem almadın müdahale ederken?" diye sorduğunda sanki her an azarlayacak gibiydi.

"Acil müdahalede gözlük takmaya zaman olmaz. Hastanın bilinci açılınca atak geçirdi, o bıçağı da orada görünce bilinç dışı çıkarmaya yeltendi. Ona engel olmaya çalıştım ama yapamadım. Kanamayı durduruyordu, üstelik herhangi bir kesiğinde fışkırır türde akan bir damarın kanamasını. Direkt gözüme geldi. Yapabileceğim bir şey yoktu."

Son cümlem hoşuna gitmemiş olacak ki elini *hadi ya* ya da *bir git işine* der gibi salladı. "Önlem alma bilinci yok sende. Kendi canını kurtarmadan başkasının canını kurtaramazsın."

Derince bir nefes alıp başımı iki yana sallayıp başka yöne çevirdim. Belliydi konuyu yavaştan açıyordu, bu cümleyi kurarken aklından ne geçirdiğini farkındaydım. Cevap vermediğimi görünce "Ne zaman çıkacak sonuçlar?" diye sordu bu kez. Ellerime bakarken boş boş "Yarına kadar diye umut ediyorum."

Aramızda bir an sessizlik oluşacak sandım ama aniden "Kasma bu kadar kendini!" diye çıkıştı bana. Anlamaz bakışlarım onu bulurken sorar gibi gözlerine baktım.

"Karşımda rahat gibi davranmana gerek yok. Ciddi bir şey var ortada bu kadın da ne korkakmış demem merak etme."

Ne diyeceğimi şaşırdım o an. Kalakaldım. "İyiyim kasmıyorum." diyerek savunmaya geçtim kendimi. "Her sağlık personelinin başına gelebilir. Kasmıyorum, soğuk kanlı davranıyorum. Yanlış anlamışsın."

Her söylediğimi tiye alır mimikler sergilerken "Nasıl bulaşıcı, neyle bulaşıyor?" diye devam etti sorgulayışına.

"Merak etme," dedim bu sefer gerçekten rahat bir sesle. "Solunum yoluyla bulaşsaydı seni eve almazdım."

"Tüh," dedi benim rahatlığıma aynı şekilde karşılık verirken "biraz önce aynı bardaktan su içtik."

Ağır ağır dudaklarımı ıslatırken odak noktası kısa bir an kaydı. "Ben senin bardağından değil sen benim bardağımdan içtin. Hem yine merak etme salya yoluyla da bulaşmıyor. Kontrol bende rahat ol sen."

Saçlarını dağınık bir şekilde geriye atarken "E neyden bulaşıyor o zaman bu kan dışında?"

Onda olan bakışlarım dondu. Haydaaa çekmemek için zor tuttum kendimi. Birkaç kez ağzım açıldı kapandı falan ama konuşmadım.

Ben nasıl sevişerek demeden, sevişerek bulaştığını söyleyeceğim?

"Boş ver ya," dedim açacak konu bulmaya çalışırken. "Bulaşmaz yani sana sen merak etme. Endişen olmasın."

"Onu anladım zaten," dedi bastırarak "Ama merak ediyorum. Nasıl bulaşıyor kızım söylesene."

"Ay Fetih," dedim gerilmiş bir sesle. "Ne yapacaksın nasıl bulaştığını? Bunu mu konuşacağız?"

Tıpta ayıp olmaz kuralı nasıl bozulur, nasıl ayaklar altına alınır oynat bakalım!

Benim bu tavrımla gözlerini kıstı bir şeyleri anlamak ister gibi gözümün içine içine baktı. Sonra aniden başını hafifçe geriye doğru atarak "Hıı," tarzında garip bir ses çıkardı. Ne hıı? Gülecek gibi oldu ama ben de yanlış anlamış olabilirim. "Tamam," dedi garipçe baş parmağını alt dudağında gezdirerek bana baktı.

"Anladım. Bulaşmaz o zaman."

O an boş bir anıma gelecekte a*y ne anladın* diye sinirlenecektim ama dizginledim kendimi. O tırnağım etimle tırnağım arasına girmek için daha çok çabaladı. Yanaklarımda bir iğnelenme hissettim, alt dudağımı dişlerimin arasında sıkıştırıp sıkıştırıp bıraktım. Keşke daha ince bir şey giyseydim, ev zaten sıcaktı.

Onun bana baktığı anlarda ben ona bakmıyor, benim ona baktığım anlarda o bana bakmayı sürdürüyorken böyle nefes seslerimizin battığı anda konuyu en iyi ve en mantıklı şekilde kapattım.

"Zeliha nasıl?" diye sordum. Bacaklarımı kendime çekip koltuk üzerinde bağdaş kurarken ağrıyan sırtımı iyice geriye yasladım. Bu sorumla gözlerini kaçırıp karşıda kapalı olan televizyona baktı.

"Ruh gibi." cevabını beklemediğimden omuzlarım usulca düştü. O kadar mı kötüydü?

"Dün ne söyledi sana?" derken gölge düşmüş gözlerini bana çevirdi tekrar.

"Yanındaydın ilk aradığında?"

Kolunu koltuğun köşesine atarken çenesinde gezindi parmak uçları. "Telefonu uzattıktan sonra uzaklaştı yanımdan."

Bu tavrının sebebinin gerçekten Fetih'in yanında konuşmamak için mi olduğunu yoksa anlattığı şeyle mi ilgili olduğunu anlamak için "Aranız mı bozuk?" diye ağzını aramaya giriştim. Alt dudağının hafifçe ezdi dişlerinin arasında başını iki yana sallarken.

"Hayır, kötü olan da tam olarak bu." gözlerim devam etmesi için daha fazla gözlerine tutunurken derin bir nefes aldı. Vücut hatlarını belli eden tişörtümde göğsü kapardı. Verişi alışı kadar heybetli olmadı.

"Aramız bozuk olduğundan bana uzak değil. Tavrı genel. Doğru dürüst konuşmuyor, çok zorlamadığım sürece adam akıllı yemek yemiyor. Gündüzleri uyuyor, geceleri de huzursuz geçiyor. Gözümün önünde eriyor, herkese nasılsa bana da aynı. Fazladan gösterdiği tepki olmayınca düzeltebileceğim bir şey bırakmıyor bana. Aralık kapısı yok. Ne kadar canlandırmaya çalışsam o kadar mesafe katıyor araya. Sinirli değil bana, öfkeli değil, kızgın da değil. Uzak sadece, bir gece gördüğü rüyayı bana değil de seni arayıp anlatacak kadar uzak. Elimden hiçbir şey gelmiyor."

Sesi, o kadar düz ve hiçbir duyguyu barındırmıyordu ki ne hissettiğini anlamam imkansızdı. Gözleri de aynı şekilde. Üzüldüğünü sadece laflarından anlıyordum. Üzülmeliydi de, kendi elleriyle yalnız bıraktığı kardeşi ona değil de zamana rağmen bir yabancıya anlatıyordu onu mahveden şeyi.

Yanaklarımın içini ısırıp ellerimi bacaklarımın ortasında bağlayıp bıraktım. "Konuştum bu sabah İzmir'deki hocamla. Biriyle konuşacak. Burada kliniği. Eşini tanıyorum ama kendisini tanımıyorum. Ünlü bir kalp cerrahının karısı. Geri dönüş bekliyorum. Haber gelir gelmez gideceğiz, kafasında şu an nasıl şeyler dönüyor tahmin bile edemeyiz. Bu tavırları çok normal, o evde olması çok yanlış diğer taraftan. Her şey üst üste geldi. Sana yakın olmasını bekleme."

Eli sanırım onun en çok kullandığı beden dili olan ensesine gitti. "Ne zaman geri dönüş yaparlar? Çok uzun sürer mi?"

Başımı iki yana salladım. "Sanmıyorum. Bugün yarın ararlar beni. Randevunun da geç olacağını zannetmiyorum. En yakın zaman da başlar

tedavisi." tam o an aklıma gelen şeyle "Bu arada," diyerek daha fazla dikkatini çektim.

"Senin için de randevu alacaktım ama söylemeden hadsizlik yapmak istemedim." diyerek ondan onay beklerken kaşları havalandı ve konuştu.

"Af buyur?!"

Gözlerimi devirdim. "Buyurayım," derken bacaklarımı çözüp aşağıya sarkıttım. "Eğer hocamın söylediği gibi çok iyi bir psikologsa Aydan Hanım kendini de aradan çıkar."

Dudakları kıvrıldı ama kıvrılan boşluklara sinir doluştuğunu görebiliyordum.

Fetih Karadere baştan aşağı öfke ve sinirden oluşuyordu. Başka hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

Ensesinden olan eli oradan ayrıldı; o kıvrımı bozmadan elinin hafifçe yumruk olduğunu gördüm ama kısa sürede çözülüp başını kaşıdı hafifçe.

"Hangi açıdan aradan çıkarayım kendimi?"

Ne olduğunu çok iyi anlasa da benden çıkarmaya çalışıyordu.

"Ciddi bir öfke kontrolsüzlüğü ve şiddet meyili var. Yanlış anlama bu çok normal bir şey. Anormale ancak sen tedaviyi reddedersen dönüşür. Şu an da büyük sorunlara sebep olmuyor olabilir ama daha da önemlisi ilerisi. Tamamen bir sağlıkçı gözüyle bakıyorum olaya. Bir tek Zeliha'ya karşı kendini kontrol ediyorsun. Çok gençsin, ileride eşine yazık. Kimse kızını dönüp dolaşıp her an sinirini ondan çıkaracak, öfke patlamasına maruz bırakacak bir adam için büyütmüyor."

Bu sabah hocamla konuşurken ciddi ciddi düşündüğüm bir ihtimaldi bu. Zeliha kadar onun da ihtiyacı vardı bu tarz bir desteğe. Ben bile daha çok yeni tanımama rağmen bazen bir bakışından, bir lafından, bir hareketinden kısa anlarda irkilebiliyordum.

Başını tavana doğru kaldırıp yüzündeki gülümsemeyi genişletti. "Bütün derdimiz bitti benim ilerideki karımı mı konuşacağız şimdi?"

Başımı iki yana salladım. "Ben her an kadın yararına düşünürüm Fetih. Karını konuşmayacağız. Sadece ben bir kadın olarak ileride başka bir kadının saçma sapan bir şeyin arasında kalmasını istemem. Netice de Zeliha'da bir kadın ve ben bunları bir kadının geleceği için göze aldım. Umurumda değil diğer türlüsü. Gerçekten bir sağlıkçı gözüyle bakıyorum. Ama benim alanım olmadığı için seni sevk ediyorum gibi düşün, çok sık yaptığımız bir şey bu. Yoksa bugün varım yarın yokum ben. En fazla iki kişiyi daha önümde öldürecek gibi döversin. En fazla gözümün önünde iki

kere daha kriz geçirirsin. Ama işte biliyorum ki zamanı gelince hemcinsim seni bir psikologa yönlendireceğine kendini rehabilitasyon merkezine dönüştürür."

Ona yaptığım muamele hiç hoşuna gitmemiş olacak ki koltuğun kenarında ritim tutan parmaklarını izliyordu ki susar susmaz keskin bir şekilde bana döndüğünde biraz önce bahsettiğim irkilme oldu.

"Ya sen?" diye sorduğunda sesinde kendine yedirememenin hırsı vardı. Farkındaydım. Ha bir de ben çok sakin ve yumuşak bir sesle konuşuyordum ona bunları söylerken. Bu da onu ister istemez germiş olabilirdi.

"Ben bunları durup dururken paşa gönlüm sıkıldığı için yaptım değil mi?" diyerek konuyu başından olması gerektiği gibi düne getirdi. Oklar hedef değiştirdi. Çemberin ortasına ben geçtim bu kez. Yargı sırası ondaydı. Üstelik onun elinde daha kanıtlanabilir cümleler vardı.

"Mesela ben seni sanki bin kere uyarmadım." derken sakin sesinin altında fokur fokur kaynayan ateşi görüyordum.

"Ben o aşağıdakini bin kere uyarmadım ya da." diye devam ettiğinde henüz gözlerimi kaçıracak kadar cesaretim dikliğim kırılmamış, yaptığım hatalar sırtıma binmemişti.

"Sana o yoldan dön ben getiririm o makineyi demedim."

Alt dudağımı canımı acıtacak kadar dişledim. "Kahve getireyim ister misin, o kahve makinesiyle yapıp? Haklı olduğun yerleri daha çok vurgu yaparsın. Güzel ironi olur. Gözümün içine bakarak içersin her yudumu?"

Haklı oluşuna rağmen bir türlü altta kalmak istemeyen benliğim dilime vuruyordu ve dilimin kemiği hiç yoktu.

"Onu da içeriz," dedi ellerini iki yana açarak. "Acelemiz ne? Elbet içeriz. Uğruna ölümden döndüğün makineden içmeyeceksen ne anlamı var zıkkımlanmanın?"

Gözlerimi etrafta gezdirirken avuçlarımı koltuğa bastırdım. "Sana defalarca kez demedim o yoldan dön diye." diyerek devam etti.

"Efsun dikkat et, inada bindirme başına bir şey gelirse anlayacaksın yoksa da demedim."

Elim alnımda gezinirken ona bakmamayı sürdürsem de gittikçe sertleşen sesini pür dikkat dinliyordum.

"O kadar olaydan sonra kendi canını siklemeyip hala Emir diye sızlanman ya? Ben onu öldürmezdim ama onlar seni öldürürlerdi. Bunu anladın mı artık? Aldı mı o beynin?"

Gözlerim onu bulduğunda "Aldı diyelim," diye istemsizce çıkıştım. "Alsa ne olacak? Nereye kadar? Tamam farkındayım artık her şeyi, aşağıdakiler olmadan hiçbir yere gitmeyeceğim. Buna da tamam. Ya sonra Fetih? Bana diyebiliyor musun Efsun bu kadar süre dayan, bu zaman kadar sık dişini diye?"

Başını hırsla iki yana salladı. "Biz şu an bundan mı bahsediyoruz? Mevzu bahis bu mu?"

Elimin tersini dizime geçirirken "Bu!" diye çıkıştım kontrolsüzce. Fetih bilmiyordu ki içimde bir taraf çok doluydu. İçimde bir taraf çok korkuyordu. İçimde bir taraf yiyip bitiriyordu beni.

"Bu başka ne olacak? Bana bir çözüm yoluyla gelmiyorsun ki. Ne zaman duracak bu adamlar? Ne olunca pes edecekler? Bana bunları söyle ki ben de harfi harfine o zamana kadar ne diyorsan yapayım."

Sorduğum bu soruyla gözlerini kıstı, sanki içinden cevabını verdi. Susarak birbirimizden bir tepki beklerken o aklından geçen cevabın olabileceği bir ihtimal kolumu kanadımı kaktüse yatırıyordu sanki.

Geriye yaslandım. Başımı salladım.

"Ben ölünce." dedim geriye yaslanırken, kirpiklerime kadar beni titreten bir gülümseme genişledi yüzümde. "Beni öldürdükleri zaman değil mi? Bunu geciktiriyoruz? Durmayacaklar, sen bunu ileri tarihe alıyorsun. Ne zaman ki becerdiler bitecek her şey. O-"

"Olmayacak öyle bir şey." beni bölüşü tahmin ettiğim kadar sert olmamıştı. Eğer ki bunu hayatımdan olan bir insandan duysaydım sesi inanabileceğim kadar netti. Ama benim şimdi buna inanabileceğim hiçbir şey yoktu elimde.

"Olacak." dedim başıma bir ağrı içime de bir korku girerken. "Olacak. Yapacaklar. O geceden beri neler neler düşünüyorum biliyor musun?" derken o gece ki kendimle olan çatışmamı şimdi Fetih'e açacağımı hiç düşünmezdim.

"Yok Fetih yok. Çıkış yolu yok. İki hafta sonra dava var, en aşağı on beş yıl alacak. Artık hiçbir sebepleri kalmayacak önlerinde. Düşünüyorum düşünüyorum, bulamıyorum. Durmaları için hiçbir sebep bulamıyorum. Allah kahretsin tamamen haksızlar, utançtan çocuklarını suratlarına tükürüp çekip gidecekleri yerde bana takmış durumdalar. Yok benim gücüm onları engelleyecek. Yok yani bu kadarım. Benim canımı alana kadar devam edecek bu. Kaldım böyle, baş edebilecek hiçbir yol da yok."

Sesim çaresiz değildi belki ama güçlü de hiç değildi. Bir orman yangının ortasında kalmıştım. Alevlerden kaçarak kurtulmaya çalışıyordum ama bunun kurtuluş değil de geciktirme olduğunu farkındaydım. Her yer ağaçtı, her ağaçta tutuşacaktı.

"Ben varım," dediğinde aniden dirseklerini dizine bastırıp yüzünü biraz daha yakınıma getirdi. Başımı iki yana salladım.

"Nereye kadar? Ya da olmadığın anlarda? Elimizde bir süre yok ki tamam Fetih beni korur o zamana kadar diyeyim. Aklıma dünden beri binlerce sahne geldi," söyleyip söylememek arasında gidip geldim. Ben hiçbir zaman kendimle olan kavgamı başkasına anlatmamıştım. Kendi sesimden duymamıştım.

"Her an ölebilirim." dedim bu gerçeği yüzüme vurarak. "Balkona çamaşır asmaya çıksam beynimi tek bir kurşun dağıtabilir." derken dilimin bağının çözüldüğünü anlamıştım. Sonrasında pişman olacaktım. Biliyordum.

"Sonra da maganda kurşunu derler. Suçu yıkarlar birine. Araştırdım beni eve bıraktığın gece her şeyi. Çok sık yaşanıyormuş burada bu tarz şeyler. Düğünlerde silah kullanımı çok fazlaymış. Bu tür ölümlerde başı çekiyormuş Urfa. Bu şekilde mi öleceğim? Balkonda çamaşır asarken? Bak olmadığın en basit an."

Elim alnım ve gözlerimi örttü. Sessizce beni dinliyordu. İlk kez kendim hakkında konuşuyordum.

"Ya da hastanede. Belki müdahale ettiğim hasta aslında onların emrinde olan biri olacak. Ben tam bir şey almak için arkamı döndüğüm sıra vücuduma bir şey saplayacak. Ya da onu iyileştirmeye çalışırken aniden bir bıçak çıkarıp öldürecek beni. Bak bunun da güzel bir açıklaması var. İstediğim ilacı yazmadı diyecek belki. Benimle ilgilenmedi diyecek. Bir anlık öfkeyle gözüm döndü, çok sıra bekledim diyecek. Sayfa sayfa haberim yapılacak biliyorum. Doktora şiddet durmuyor diye. Adım twitter trendlerinden düşmeyecek. Binlerce insan twit atacak. Yüzlerce sağlıkçı isyan edecek. Fahrettin Koca meslektaşımı kaybettim diye bahsedecek benden. Sağlıkçıya şiddet için yasa düzenlenmesi istenecek yine sosyal medyadan, bunun için isyan edilecek. Yine binlerce kişi binlerce cümle yazacak. Çok üzülen olacak. Daha henüz mezun olmamış doktorlar, çocuklarını benim gibi mecburi hizmete göndermiş anne babaların içi çok yanacak. Hatta belki çalıştığım hastaneye bir ek bölüm açılırsa benim adımı verecekler. Her sene o gün hatırlayacaklar belki meslektaşlarım yine üzülecekler. Ama kimse gerçekte niye öldürüldüğümü bilmeyecek. İlaç

yazmadım diye öldürülmedim ki ben, ya da o hastayla ilgilenmediğimden değil."

Bir insanın kirpikleri titrer miydi? Benim ki titriyordu. Ellerim, oturmama rağmen dizlerim, kirpiklerim. Boğazıma bir şey batıyordu. Devam edemeyeceğim sandım ama ne zaman ki Fetih "Efsun," demeye yeltendi direkt olarak engel olup devam ettim.

"Ama en çok ne korkutuyor biliyor musun beni?" benden beklemediğine emin olduğum tepkileri dinlerken onun ne düşündüğünü düşünemeyecek kadar yorgundum.

"İntihar süsü verirler mi?" derken sesim o kadar kısık çıktı ki sanki istemediğim biri duyacaktı. Gözlerinden çok garip bir şey geçti. Gözlerim dolacak sandığımda bakışlarımı kaçırdım etrafta gezdirdim. Kaslarım yorulmuştu, kendimi sıkmaktan.

"Dün biri kendi hesabında paylaşmıştı. '*Eğer bir gün kaybolursam bilin ki ben kimseye haber etmeden apar topar gitmem, kaçırılmışımdır. Ve eğer bir gün bir yerden atladığıma dair haberler gelirse ne olur susmayın, inanmayın. Ben intihar etmem, öldürülmüşümdür'* diye bir twit. Aynısını yazıp atmamak için zor tuttum kendimi. Çünkü eğer öleceksem de kimse intihar demesin, ben de intihar etmem. Kafayı yedirtti bana bu ihtimal biliyor musun?" derken ona döndüm. Boğazım düğüm düğümdü. O çıktıktan sonra dökeceğim gözyaşlarını tahmin edebiliyordum.

Ben her şeye, herkese ve her olana rağmen o ihtimali düşünmemiştim. Bunu anne babamı kaybettiğimde de, o yetimhane de yaşadığım olaylarda da, Suna annemi kaybettiğimde de düşünmemiştim. En kötü dönemlerimde en kötü şeylere sürüklemiştim kendimi. Yaşamak için elle tutulur bir nedenim hiçbir zaman olmamıştı ama aldığım nefese neden arayacak kadar da kendimi kaybetmemiştim. Bana emanet verilen bir canı kendi inisiyatifimle öldüremezdim. Ben kendim için öldürmemişken kendimi, başkası için de yapmazdım.

Biliyorum yapmazdım.

O kadar gücüm vardı, bağışıklığım o kadar vardı.

Şimdi o kadar çabalamışken bu yaşımı görebilmek için, bir kadının harcanmasının önüne geçtim diye beni harcayacak olanların; bunu intihar süsüyle yapmalarını kabullenemezdim.

"Kolayca kabul ettirirler Fetih bunu? Etme! Sen etme en azından."

Çünkü benim arkamda o intihar etmez diyecek tek bir kişi bile yok.

"Aklıma binlerce cümle geldi. İzmir'den buraya geldi, bunalımdaydı alışamadı diyecekler belki. Nöbetleri çok ağırdı kaldıramadı diyecekler. Bir derdi vardı, tekti içine ata ata canına kıydı diyecekler. O gün bir meslektaşıma anlık sinirle bir hasta yüzünden *saplayacağım şah damarıma bu kalemi iki dakika içinde öleceğim* dedim. Diyecek ki belki de bana söylemişti de ben ciddiye almamıştım. Ben çok yaparım öyle, çok isyan ederim anlık sinirle çok kurarım o tarz cümleler. Aklıma bunun gibi bir sürü örnek geldi. Herkes inanır. Bir yerden sonra herkes inanır ama ben intihar etmem. Buna sakın inanma, öyle bir şey yaparlar ki sen bile kaldıramadı mı acaba dersin. Kimse demesin Efsun öldürdü kendini diye, Efsun öldürmez. Ya başkasını yaşatır, ya da öldürülür. Duydun değil mi Fetih, ben intihar etmem. İnanmayın, böyle yaparlarsa inanmayın söylenenlere."

Başımı tavana kaldırdığımda Fetih ayaklandı "Bana bak." derken bu kadar konuşurken o kadar az bakmıştım ki ona. Ödüm kopuyordu gözlerim dolacak diye. Başımı iki yana salladım. Dişlerimi sıkıca birbirine bastırırken yanıma oturmadı ama orta yerdeki sehpayı oturduğum koltuğa kadar çekip direkt önüme oturdu. Dizleri dizlerime temas ederken ne kadar yakınımda olduğunu bakmasam da görebiliyordum.

"Gözümün önünde yapsan," derken dudaklarımı ıslattım. "Ben yine inanmam buna." dediğinde sanki bütün yükün o kadar önemli bir kısmı kalktı ki üzerimden hafifledim. Bunu duymaya bu kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Başımı indirip ona baktım gözlerindeki inancı görmek için.

"Biri zorladı der yine bırakmam o işin peşini. Kimse demese de ben derim Efsun yapmaz diye, tamam mı?"

Bu cümleye olan muhtaçlığımı benden önce anlamış olacak ki her cümleyi bastırarak söylüyordu. İnanarak söylüyordu. Ben anlardım, kelimelerdeki samimiyet miktarını anlardım. Başımı salladım teşekkür eder gibi minnetle ona bakarken. En azından artık arkamdan biri derdi, intihar etmez diye. Derdi, bilirdi benim ne olursa olsun yaşayacağımı.

"Ama yaşanmayacak bu. Senin intihar etmen ne kadar mümkün değilse benim de senin ölümüne fırsat vermem o kadar mümkün değil. Ne zaman ki beni aşarlar, benim canımı aşarlar anca o zaman sana varırlar." dediğinde yutkundum.

O kadar inanmak istiyordum ki... O kadar birine inanmaya ihtiyacım vardı ki. Başımı sallamadan sadece ona baktım. İçim bir kuş gibi titriyordu.

"Sana bir tarih verememem, bu zaman bitecek diyemem şimdilik." derken sakince onu dinledim. Ben ondan daha yüksekte otursam da yüzlerimiz denkti. "Ama bulacağım. Kökten bir çözüm yolu bulacağım. Gitmeyecek bu böyle daha fazla. O düşündüğün ihtimaller de yok olacak. Onların sana karşı da elini kolunu bağlayacağım. Akıllarına sokacaklar, sana da dokunamayacaklarını. Duydun mu? Bu dava senin ölümünle kapanmayacak. Onlardan birini gebertmediysem, buna engel olanın canına göz dikemez kimse."

Bir de bu vardı evet... Eğer hala çocukları nefes alabiliyorsa Fetih'in namlusuna döndüğüm yüzüm sayesindeydi. Bunu da çok iyi biliyorlardı.

Aniden ayaklandığında başımı kaldırmadım. Ona bakmadığımı görürken eli tıpkı o geceki gibi enseme gittiğinde beklemediğim bu dokunuşuyla irkildim hafifçe. Başımı kendine kaldırırken bırakmadı ensemi. Yüzlerimiz dip dibe olmasa da yakındı.

"Var mı istediğin bir şey?" dediğinde gideceğini anlamıştım.

Başımı iki yana salladım sakince. "Benim var," dedi parmak uçlarını hafifçe bastırırken.

"Ben sana kökten bir çözüm yoluyla gelmeyene kadar canını itin kopuğun önüne atma ve karanlıkta kalıp işimi zorlaştırma."

Onay beklerken benden heybetli vücudunun altında kalmıştı vücudum. Başımı salladım tekrardan.

"İyi," dedi tatmin olmuş gibi. "Eğer ki kontrolün dışında bir şey olursa direkt beni ara. Arayamayacağın kadar kötüyse bağır. Dilin de boğazın da kuvvetli, bağır Emir seni duyar. Hadi," dediğinde ensemi bırakacak kadar gevşetti elini.

"Allaha emanet." diyerek son cümleyi de kurarken deri ceketini alıp parmağının ucunda omzuna atarak arkasına bakmadan evimden sakince ayrıldı.

Gözüm sehpada bıraktığı sigara paketi ve çakmağındayken kendi kendime kısık sesle fısıldadım.

"Sen de."

Efsun bir kere sarılalım mı sana?

Sizi bilmiyorum ama böyle sakin, uysal bölümleri yazmak çok daha iyi ve gerçekçi hissettiriyor bana.(Bana kaos sever diyenler utanır mı? Sanmam:D Peki ben bunları dedikten sonra kaos dolu bölümler utanmadan yazar mıyım? Yazarım yazarım:d) Umarım beğenmişsinizdir. Bir sonraki bölüme kadar kendinize iyi bakın, sizi seven biri var burada❤

#SerçeyiÖldürmek 🕊

IX- "Kelime Oyunları"

Yastığa bastırdığım kulaklarım her şeye rağmen telefonun sesini beynimin içinde yankı yapacak kadar alırken yastığı yumruklaya yumruklaya altından çıktım.

"Ya ertelemedim ben seni kapattım kapattım!" diye bağırarak telefonu fırlattığım yerden alırken yalnızca dörtte birlik açık olan bir görüş alanıyla o alarma ait olan ekranı değil de başka bir şeyi gördüm.

Arama ekranını!

Gözlerim irkilerek açılırken önce Fetih yazısında sonra saat arasında gidip gelirken dudaklarım öne doğru büzüldü. "Hassiktir!" derken daha fazla bekletmeden telefonu açtım. Üzerimdeki pikeyi tekmeleyerek sarmaş dolaş olan bacaklarımdan ayırmaya çalışıyordum bir taraftan. "Efendim." dedim sesimde sakinliği sağlamaya çalışırken.

"Niye meşgule atıyorsun?" diye anında bir soru yöneltti.

Meşgule atmıyorum. Alarm sanıyorum!

"Ay yok elim çarptı, ben de tam geri dönüyordum."

Sonunda pikeden kurtulmuş, tam yataktan kalkıyordum ki Fetih'in "Kapıdayız seni bekliyoruz. Senin sesin niye uykudan yeni uyanmış gibi geliyor?" cümleleriyle kalakaldım.

Bacaklarımın sarktığı yataktan aynadan göz göze gelirken kendimle elimi alnıma geçirdim.

YENİ UYANDIM ÇÜNKÜ!

"Sana öyle gelmiş. Ben üç bilemedin beş dakikaya aşağıdayım." derken yataktan hızla doğrulmaya çalışırken telefonu kapatmamla yer çekimine meydan okumam bir oldu. Evet yüz üstü, dımdızlak yere uçtum!

Ağzımdan acı dolu bir ses çıkarken alnımı parkeye bastırdım. Ben hazırlanıp merdiven kullanamadan kendimi balkondan Fetih'in arabasına atsam yine de üç dakikaya aşağıda olamazdım.

⏳⏳⏳

Koyduğum makyaj malzemeleri ve türevinde bir sürü şeyle daha da ağırlaşan çantamın yüküyle kapıyı zorlukla açıp koşar adım binadan

çıkarken açtığı araba camından bana bakan Zeliha ve Fetih'le göz göze geldim.

Abisinin aksine bana tatlı tatlı bakan Zeliha önce gülümsedi sonra el salladığında daha da hızlandı adımlarım. Arka koltuğa yönelip zaman geçmeden binmeye çalışırken beynimin yerinden oynayacağı bir şey yaşandı.

Kafamı arabaya çarpmadım, geçirdim. Yalnızca kafam değil araba bile zarar görmüş olabilirdi. Nasıl aldığımı anlamadığım darbeyle "Ahh," diye içten gelen bir ses çıkarırken avucumun içi vurduğum gibi zonklayan alnıma gitti. Gözlerimin dolduğunu ,yerin kısa zamanlı ayağımın altından kaydığını hissettiğim sıra; daha garip bir ses çıkarmamak için dudaklarımı bastırdım birbirine.

Fetih ön koltuktan bedeninin yarısını çıkartacak kadar arka tarafa yönelirken "Ne oldu?" diye sordu alnıma bakarken. Elimi kaldırıp acı dolu bir sesle "İyiyim," derken araca bindim sakince. Başımın ağrısı kısa sürede yayılırken Zeliha "Abla," dediğinde telaşla istemeye istemeye gülümsedim.

"İyiyim tamam bir şey yok," dememe kalmadan Fetih camdan birine el hareketi yaptı. İyiyim sadece beyin loblarım mekan değiştirdi.

Kısık baktığım gözlerimle yanına çağırdığı kişiye caddenin hemen karşısındaki tekel bayiyi işaret edip " Buz getir hemen, acele et." diyerek kısa zamanda bana döndü.

"Zaten üç dakika diyip on sekiz dakikada anca aşağıya inmişsin. Bir dakika daha geç kalsan bir şey olmazdı. Ne halta acele ediyorsun?" dediğinde benim için üç dakika gibi geçen ama aslında on sekiz dakika olan zaman için "Zaman göreceli bir kavramdır," dedim acıma rağmen gülümserken.

Ters ters bana baktı. Zeliha alnıma bakmaya çalıştığında "Kız valla bir şey yok, uyanmış oldum." diye bardağın içindeki su molekülünü ona gösterirken Fetih'in anında gözleri kısıldı.

"Aslında ben aradığımda yeni uyanmıştın." dedi yalanımı ortaya çıkarırken. Başımı salladım.

"Yataktaydım. Senin ilk aramanı da diğerleri gibi alarm sanıp erteledim." dürüst oluşuma cevap verecekken camı tıklatıldı, içinde buz dolabı poşetine konulmuş buz uzatıldı. Fetih bana dönüp uzatırken buzu "Zeliha sen yanıma gelsene." dedim buzu alıp alnıma basarken.

"O kadar mı kötüsün?" derken Fetih kaşları çatıldı ne kadar kötü olduğumu anlamak için gözlerini kıstı.

"Ha yok hayır," dedim buzun dondurmaya başladığı alnımı hissedemezken. "Makyaj yapmadan indim, onu halledeceğim. Ayna tutması lazım." ikisinin de gözleri hayretle beni buldu. Sanki çok garip bir şey söylemişim gibi.

"Nee?" dedim kendimden emin bir tonda. "İnsan içine çıkacağım, şu tipime bakın. Yüzüm gözüm şiş, saçım başım dağınık. Anca giyindim. Tarak bile çantamda var." derken çantama yöneldim tek elimle.

Fetih tek eliyle kendini işaret etti "Benim arabamda?" dedi *bir daha düşün* der gibi. Tereddütsüzce başımı salladım.

"Evet, saç dökmemeye çalışırım." derken Zeliha'ya göz kırpıp yanımı işaret ettiğimde *peki* der gibi başını sallayıp Fetih'in yanından inip benim yanıma geçti.

Fetih'in gözleri hala bendeyken görmezden gelmeye çalıştım bir süre. "Dikkatli sür, özellikle söylediğim yerlerde yavaşlarsan da çok güzel olur." derken yanıma geçen Zeliha'nın yüzünü avuçlayıp öptüm yanaklarından.

"Bebeğim, nasılsın?" dememle pişman olmam bir oldu. İçimi bir utanç kapladı!

DEME BEBEĞİM DEME!

"İyiyim, sen?" derken buzu kendisi tuttu. "Birazdan daha iyi olacağım." derken iki elimle çantama koyduklarımı çıkarmaya başladım.

"Efsun arabamı sakın kirletmeyi düşünme!" diye ön taraftan uyarı aldığımda sevimsiz sevimsiz ona dönüp elimdeki rujları ona doğru salladım.

"Nasıl ama ben ön koltuklara kırmızı, arka koltuklara bordo düşünüyordum Fetih? Aaaaa ama." diye samimiyetsiz bir tepki verirken aracı çalıştırdı. Hatta biraz sert çalıştırdı ve hafifçe öne doğru gittim.

"Fetih!" diye bağırdım sinirle. Yapmaya çalıştığı şeyi farkındaydım.

"Tümsek vardı, devam et sen boya badanana!" dediğinde burun kıvırıp Zeliha'ya döndüm. Elimdeki aynayı ona uzatırken bana çevirdi hiç itiraz etmeden. Uyumlu insanları ekstra severdim.

"Abim," diye fısıldadı hafifçe sadece benim duyabileceğim bir sesle. "Biraz fazla düzenlidir. Biraz da temiz. Dağınıklığa gelemez o yüzden böyle. Seninle alakalı değil yani. Yanlış anlama. Biraz önce sen inmeyince yukarı gelecekti zor tuttum, evin dağınıktı ya. Hem sen rahatsız olursun diye hem de o."

O an zoraki gülümsedim.

Zeliha abin evime geldi bile zaten...

"İyi yapmışsın," dedim makyaj bazını elime alırken. "Klasik Türk erkeği pasaklılığı yok yani?" diye sordum aynı kısık sesle.

Başını anında iki yana salladı. "Hastalık derecesinde değil ama hiç sevmez dağınıklığı."

Dudaklarım *vay* dercesine kıvrılırken cevap verecekken Fetih ön taraftan "Ne konuşuyorsun siz fısır fısır?" diye yine dayanamadı laf attı. Gıcık bir ifadeyle ona döndüm, aynadan göz göze geldik.

"İzin verirsen dedikodunu yapacağız. Bölüp bölüp duruyorsun!"

Zeliha telaşla boğazını temizlerken Fetih gözlerini kıstı bana baktı aynadan. Hiçbir şey söylemeden önüme dönerken tam yüzüme makyaj yapmaya başlayacakken Fetih yine hafif fren yaptığında Zeliha'yla göz göze geldim. Dişlerimi birbirine bastırdığımda o benden önce davranıp "Abi, lütfen." dedi uyarır bir tonda.

"Yol engebeli," dedi Fetih yüzsüzce. "Elden ne gelir? Yapmayıversin."

⏳⏳⏳

Fetih açtığı kapıdan önce bizim geçmemiz için elini uzatırken klinikten çok bir eve benzeyen yere girerken Zeliha'nın adımları oldukça yavaş hatta geri geri gider gibiydi. Bizi görür görmez yanımıza adımlayan genç kadın yüzünde sahici bir gülümsemeyle "Hoş geldiniz." derken başımı salladım.

"Hoş bulduk," dedim. "Aydan Hanı-" ben cümlemi tamamlamadan sağ tarafta yukarıya açılan merdivenlerden gelen topuklu ayakkabı sesiyle bakışlarımız oraya döndüğünde kendisi hakkında yaptığım araştırmalarda baktığım resimlerdeki kadın gülümseyerek bize doğru iniyordu.

Üzerindeki siyah ceket ve siyah kumaş bilekten pantolon ve giydiği yarım topuk ayakkabılarıyla yaşça büyük olmasına rağmen gençliğini koruyabilmişti. "Efsun Zorlu?" diye sorarken başımı sallayıp ona doğru ilerledim.

"Evet, Aydan Hanım değil mi?" ondan önce davranıp elimi uzattım.

Başıyla onaylayıp benim yanımda olan ve bir adım geri de duran Zeliha'ya bakıp topluca "Hoş geldiniz." dediğinde aynı toplu cevap bizden de geldi.

"Çok teşekkür ederim, bu kadar çabuk gelmemizi istediğiniz için. Umarım bir aksaklığa neden olmadık?" anında tatlı bir tebessümle başını iki yana salladı.

"Olur mu öyle şey? Tayfur Hocan senden çok bahsetti. Kolay kolay mest etmez öyle öğrencilerini." derken ben bir yumuşa. Bir eri. Bir ağlama mooduna geç.

"Gurur duydum." dedim dolu dolu bir sesle. O an gözü Zeliha'ya kaydığında "Zeliha değil mi?" diyerek elini ona da uzattığında Fetih'le önce göz göze geldik daha sonra aynı anda beti benzi atmış Zeliha'ya döndük.

Zeliha başını sallarken hafifçe ona uzatılan eli sıktı. "Zeliha, Nesrin ablan sana yukarıya kadar eşlik etsin. Ben biraz Efsun'la konuşup, hocasının iletmemi istediği şeyler vardı, yanına hemen geleceğim. Olur mu?" derken sesi o kadar reddedilmeyecek gibiydi ki... Benim bile tamam diyesim geldi.

Zeliha'nın gözleri beni bulduğunda onay bekler gibi bir hali vardı. Başımı sallarken o an şimdiye kadar sessizce bizi dinleyen Fetih'le anlaşmadan Zeliha'ya doğru adım atıp mesafeyi kapattık.

"Biz burada seni bekliyoruz," derken Fetih benden önce kardeşinin şakağından öptü şefkatle. Ellerini saçlarından ayırmadan "Tamam mı?" diye güven dolu bir sesle konuştuğunda Zeliha stresle dolu bir bakışla başını salladı. Zeliha'nın bakışları beni buldu. Yüzümde kocaman bir gülümseme peyda olurken elim yanağına gitti.

"Bekliyoruz." dedim ben de Fetih gibi. "Hadi sen git." derken yanımızda Zeliha'yı bekleyen Nesrin Hanım'a baktım. Zeliha'nın ona dönmesiyle "Buyurun," diyerek merdivenleri gösterdiğinde yavaşça yanımızdan ayrıldılar.

Üçümüzde onların gidişini izlerken Aydan Hanım yüzünde hoş bir tebessümle bize dönüp şu cümleyi kurdu:

"Abi ve yengesi gibi değil de anne ve babası gibisiniz."

Kaldım.

Cümleyi kafamda ölçtüm tarttım.

Baya kurcaladım, sonra kafamda oturtamadan Fetih'e döndüğümde o da bana bakıyordu.

"Ay yok," dedim şaşkın bir ifadeyle. "Yengesi değilim ben. Aramızda bir akrabalık bağı yok." diye açıklamaya girişirken telaşla Fetih'te bana katılır diye bekledim ama sessizliğini korudu.

"Aaa," dedi hafif şaşkın bir ifadeyle. "Ben eşin zannettim." dedi Fetih'e bakarak. Sonra gözlerini kıstı biraz uzun tuttu bu bakışı.

"Ben sizi nereden tanıyorum?" diye bir soru yönelttiğinde gözlerim Fetih'i buldu. O da bu cümleden sonra daha dikkatli bakarken kadına başını çok geçmeden iki yana salladı.

"Daha önce karşılaştığımızı hatırlamıyorum."

Aydan Hanım kendinden emin olacak ki "Adınız neydi?" diye sordu.

"Fetih," yanıtından sonra Zeliha'nın soy adıyla birleştirip "Fetih Karadere." diye tekrar etti. Yüzündeki o düşünceli ifade daha da arttı.

"Mesleğiniz neydi sizin?" diye sorarken bu soruyla ben de Fetih'e döndüm. Bunu ben de bilmiyordum işte.

"Mimar," dedikten hemen sonra kaşlarım havalandı. Fetih'te kendinden emin olacak ki "Biriyle karıştırıyor olabilirsiniz." dedi ama Aydan Hanım aklına bir şey gelmiş gibi hafifçe elini şıklattı.

"İstanbul'la bir alakanız var mı?"

Fetih başını salladı "Archie Mimarlık ofisinin ortağıyım."

O an ağzımdan duyduğum isimle "Yuh!" sesi çıktığında kısa sürede bir utanç yayıldı. Elimi kaldırıp "Pardon," derken garipçe Fetih'e baktım.

Archie mi?

Yuh!

"Evet," dedi Aydan Hanım bulmuş gibi. "Buldum. Bakırçay hastanesi yapımında vardınız. Eşime ait, bizzat ben de ilgilendim."

Fetih'in yüzünden kısa bir şaşkınlık geçerken "Hatırlıyorum,"diye destekledi. "Tanışamamışızdır, ben o proje de sahada değildim ofisten yaptım takibini. Ortağımla daha çok haşır neşir olmuşsunuzdur."

Gözüm istemsizce Fetih'in ellerine kaydı. Çizim yapan insanların elleri hep güzel olurdu ve ben çizim yapan insanların ilk eline bakardım. Şu an olduğu gibi. Ve benim şimdiye kadar fark etmediğim ayrıntı. Fetih'in elleri. Onlar da güzeldi.

Aydan Hanım "Olabilir. Sizinle çalışmak büyük refahtı bizim için. Eşim hala öneriyor sizi herkese."

Önermesine gerek yoktu, zaten marka olmuş yerlerden biriydi. Ülkede en azından akla bu konuda ilk gelenlerden biriydi.

"Teşekkür ederiz. Hakkını verebildiysek, ne mutlu bana." diye gayet medenice konuştu. Ben tabi iki kelimeden birinde genelde küfür duyduğum için şaşırmıştım.

Gözleri sonunda bana döndüğünde "Gelelim Zeliha'ya." dediğinde hafifçe dikleştim. "Ben senin Tayfur Hocana anlattığın kadarıyla dinledim. Ki zaten gerisini de Zeliha'dan dinlemek istiyorum ama sizin söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Ben düşünecekken Fetih lafı devraldı. "Ben," dedi sıkıntılı bir sesle. Söyleyip söylememek arasından gidip geldi. Kısa bir an merdivenlere baktı.

"İntihar meselesi tekrarlanmaz değil mi?" sorduğu soru ben de şok etkisi yarattı. Yüzüme bir bardak soğuk su yemişim gibi hissettim. Gözlerim irice

açıldığında olduğum yerde sarsıldım resmen. Bana bu tarz bir şeyin aklından geçtiğinden bahsetmemişti.

"Size bunu hissettirecek bir şey mi yaptı Zeliha?" diye sorduğunda gözüm Fetih'teydi. Niye böyle düşünmüştü? Bir şey mi görmüştü?

Fetih'in gözü tek bir an bile beni bulmazken derince bir nefes aldı. Başını iki yana salladı. "Hayır ama çok içine kapanık. Bir kere denedi, iletişimi çok az. Tekrar düşünür mü diye aklımı kurcalıyor."

Aydan Hanım rahatlatıcı bir tavırla başını iki yana salladı. "Fetih Bey bu iletişim azlığı çok normal. Hatta ben buraya gelmesini, zorluk çıkarmadan isteyerek yukarı çıkmasını bile çok olumlu yorumladım. Bu tarz durumlarda çok daha depresif bir ruh halinde ve çok daha içe kapanık olur insanlar. Zeliha beklediğimden de iyi geldi. Bu durumda o insanların çevresindeki insanlar çok önem taşır. Sizler bunu başarılı bir şekilde üstlenmişsiniz, Zeliha düştüğü yerde değil çömeldiği yerde gibi duruyor ilk izlenimlerime göre."

İkimiz de az da olsa içimize su serpilmiş bir ifadeyle birbirimize bakarken Aydan Hanım devam etti. "Ben daha fazla Zeliha'yı bekletmek istemiyorum. Söylemek istediğim bir şey var mı?"

Fetih başını olumsuz anlamda iki yana sallarken "Aydan Hanım," dedim aslında cevabını bildiğim soruyu sorarken.

"Neden Urfa'dasınız? Düzeniniz İstanbul'dayken? Bu kadar bilinen bir psikologken?"

Gülümsedi. Koluma dokundu. "Eşim de Somali'de," dedi bildiğim şeyi söylerken. "Buradaki çocukların da bize ihtiyacı var." dediğinde istemsizce tüylerim diken diken oldu.

"Bakma bu ofise," diye devam etti. "Asıl gerçekten mesleğimi yaptığımı hissettiğim anlar mülteci kampları. Zihin insanın en büyük savaşçısı. Burada savaşı kaybetmiş çok çocuk var. İyi hissettiriyor belli dönemlerde farklı yerlerde mesleği icra etmek. İleride anlayacaksın beni."

Başımı sallarken ağır ağır hayran hayran ona baktım. "Siz geçip oturabilirsiniz. Nesrin size içecek bir şeyler ikram etsin beklerken." yavaşça bizden ayrıldı merdivenlere yöneldi. Nesrin Hanım'ın yönlendirmesiyle kadife koltuklardan oluşan bir yere geçerken Fetih'le ikili koltukta yan yana oturduk.

"Ne içersiniz?" sorusuyla aynı anda başımızı iki yana salladık. "Teşekkür ederiz." dedim yumuşak bir sesle. "Biz bir şey istersek gelip söyleriz." dediğimde zorlamadan başını salladı. Yanımızdan usul usul uzaklaşırken

girdiğimizden beri sessizleşen Fetih'e baktım. Ellerini önünde birleştirmiş karşıya bakıyordu.

Neden bu halde olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Çok tatlı bir kadın değil mi?" diye sessizliği bozan ben oldum. Karşıya bakmaya devam ederken "İdealist." diye yanıtladı beni.

Evet bu daha mantıklıydı.

"İyi gelecek Zeliha'ya." dediğimde başını bana çevirdi. Hani ben o gün ona nasıl inanmak ister gibi bakıyorsam benzer bir bakış yakaladım.

Başımı salladım. "Doğru söyledi. Zeliha'ya doğru şekilde yaklaşan bir çevresi olmasaydı korkmalıydık ama şu an her şey yolunda. En hafif ve doğru şekilde atlatacak."

Yüzüme baktı, o kadar ince ince baktı ki sanki çizecekti. Gözlerimi zar zor tuttum onda. "Senin sayende." dediğinde beklenmedik bu cümleyle kastım kendimi, gülümsemeye çalıştım.

"Seninle yaşıyor, devam ediyor hayatına. Sen olmasaydın, o evde devam etseydi şu an o korkmamız gereken durumda olurduk." Anlamsız şekilde bakışlarındaki gölgeyi alabilmek için uğraşırken onu ilk gördüğüm anla bu geçen dönemde yüz seksen derece değişen düşüncelerime hatta duygularıma şaşırdım.

Fetih gözümde sadece Karadere değildi artık Fetih Karadere'ydi. Nefretim azalmıştı ama içimde bir yerde hala ona çok öfkeliydim.

"Ben olmasaydım," derken duraksadı. "Sen onu o eve göndermezdin." dedi emin bir sesle. Bunu fark edişine mi beni tanıyışına mı gülümsedim bilmiyorum. Başımı salladım. Göndermezdim. Ne olursa olsun.

Dudaklarımı ıslatırken bu buhranlı havayı dağıtmak için ona döndüm. "Demek mimarsın." dedim imayla. Göz kırptım "Hangi üniversiteden?"

Soruş şeklimden olacak garip bir bakışla bana döndü. Bir süre yüzüme bakıp "İTÜ." derken ikinci aynı tepki çıktı benden.

"Yuh!"

Onun dudakları alayla kıvrılırken "Hayırdır?" dedi bu kez o göz kırparken. "Kaldırım mühendisliği mi bekliyordun, adı sanı belli olmayan bir üniversitede?"

Yüzümde sanki komik bir şey konuşuyormuş gibi bir gülüşle "Yaaaniii," dedim uzatarak. "Tam olarak öyle değil de, yine de buradan bakınca hiçte zeki bir öğrencilik geçmişin var gibi durmuyor." diye dürüst olurken devam ettim ukala bir şekilde.

"Mesela bana baktığında Dokuz Eylül tıp desen hiç şaşırmazsın. Var yani o endam, o zeka. Sana bakınca şöyle bir tahmin oluyor. Lisenin serseri grubunun ele başı, okulda tek olayı tuvalette sigara çevirmek olan, en arkaya oturup hocaları takmayan, devamlı disiplinlik olan, kıyıda köşede yiyişmek için kız sıkış-"

"Yavaş," diye benim sonsuz paradoksumu böldüğünde gülmemek için dudaklarımı öne doğru büzdüm. "Tuvalet değil, sınıfta hallediyordum sigara işini." dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"İTÜ'yü de ilk yılda kazanıp üç buçuk ortalamayla bitirdim. Yüksek lisansımı da Los Angeles'ta yaptım. Ayrıca sana bakınca da demiyorsun bu endama bak tıp rahat çıkar bu kadından. Sürekli tuvalette ruj tazeleyen bir tipin var."

Burun kıvırdım. "Rujumu hiç tuvalette tazelemedim. Hep sınıfta hallettim, şükür aynamız vardı. Dokuz Eylül'ü de ilk yıldan kazandım. Ve duyduğun gibi hocalarımın gözdesiydim."

Anlamsız sidik yarışımıza başını iki yana sallayıp önüne dönerek sonlardı. Yüzünü incelemeyi bırakıp önüme döndüğüm gibi onun bana dönmesi bir oldu. Hiç bakmıyormuş gibi önüme bakarken ben, bakışlarını çekmesini bekledim. Baktı, baktı, baktı.

"Ne oldu?" derken ona dönmemeye devam ettim. Gözüm duvarda belli bir uyumla asılmış tablolardaydı. "Niye o kadar uzun bakıyorsun?"

Aynı konumda bakışlarımızı bozmazken "Boya badanana bakıyorum." dediğinde kaşlarım havalandı. Sebepsizce sinir dalgası geçti içimden. Salık olan saçlarımı savurarak ona havalı olduğumu sandığım bir dönüş yaparken tek kaşım havalanmıştı.

"Bak," dedim cins cins. "Güzele bakmak sevaptır."

Bu tavrıma, ya da egoma, karşılık kaşları havalandı; biraz daha rahatsız edecek bir tonda yüzüme bakmaya devam etti.

"Bu kadar sürmeseydin, belki bakabilirdik."

Ayağım yavaşça yerde ritim tutarken "Yaşından utanmasan fondotenini çıkar da yüz yüze konuşalım diyeceksin." başımı iki yana sallayıp tekrar önüme dönerken "Neyse neyse bak," dedim tekrardan. "Güzele bakmak sevaptır."

Bir süre sessizlik devam ederken ben konuşma orada bitti sandım ama Fetih aniden "Günahsın ama," dediğinde gözlerimi kıstım. Bu kadarı da fazlaydı ama.

İnsan beğenmese de bu kadar açık sözlü olmazdı. İçimdeki sinir dalgası büyüdü, hırsa dönüştü. Ne kadar umursamaz durmaya çalışsam da ters bir bakışla ona dönmemin önüne geçemedim.

"O ne demek şimdi?" derken açık açık söylesin de daha da sinirleneyim falandı herhalde amacım. Başka bir şey gelmiyordu aklıma.

"Efsun," dediğinde başımı iki yana salladım *ne* der gibi.

"Günahsın işte," dediğinde kurduğu son iki üç cümleyi birleştirmeye çalıştım.Garip bakışlarımla ne demek istediğini anlamaya çalışırken.

"Efsun." diye tekrar etti.

Umarım salak olan odur, çünkü ben kafamı vurdum. Hasar kalıcı olabilirdi. "Fetih," dedim garipçe gözlerimi açıp. Yaptığı kelime oyununun kıyısından köşesinden bile tutamıyordum.

"Kalan iki gram aklımı da arabana çarparak yitirmiş olamam. Ne diyorsun, alooo?" diyerek elimi gözünün önünde salladığımda geri çekilip geriye yaslandı.

"Yok bir şey," diyerek sesini de bakışlarını da toparladı. "Boş ver."

Ben de onun gibi sırtımı geriye yasladım. Elimi ağzıma götürüp esnerken "Nöbetten çıktın gelme dedim sana." diyerek konuyu tamamen kapattı, başımı geriye atıp tavana baktım.

"Olmaz öyle şey. Zeliha'yı tek bırakamam." derken gözlerimi ağır ağır açıp kapattım. Uykum yumuşak yere oturduğumdan yavaştan bastırmaya başlamıştı.

"Yemek yemeye de zaman bulamamışsınızdır?" dedi sorar gibi. Dudaklarım alayla kıvrıldı.

"Uyuyabileceğim her an uyur, onun dışında zaman kalırsa yemek yerim ben. Uykum her şeyden daha önemli," sonlara doğru tekrar esnerken son kelime *önemliiiiğğğğ* gibi çıkmıştı.

"İyi," dedi. "Zeliha çıksın kahvaltıya gideriz. Ona da bir şey yedirtemedim."

Dudaklarımı büzerek ona indirdim bakışlarımı. "Yaa," dedim içim cız ederken. "Yemedi mi bir şey?"

Kafasını salladı. "İstemedi, ben de zorlamadım. Stres yapınca zorla yerse kusuyor." başımı salladım ağır ağır. Zorlamaması daha iyiydi zaten. Başımı tekrar geriye doğru atarken gözlerimi birkaç dakika dinlendirmek için kapattım.

⏳⏳⏳

Gözlerimden önce yavaştan aralanan bilincimin nedeni yanımda konuşulanlar mıydı, yoksa düşmüş boynum muydu bilmiyorum ama başımın altındaki hafif oyuğun ne olduğu başta anlam kazanmadı bende.

"İsterseniz, uyuması için içerideki koltuğa alabiliriz."

Yabancı kadın sesiyle gözlerimi kısa bir an açacağım sandım ama o kadar uykum vardı ki. Ne o kadını ne de konumumu düşünüyordum. En son nerede kapadım gözlerimi onu da pek bulmaya çalıştığım söylenemezdi.

"Gerek yok, yeri rahat." diye kısık sesle bir cevap aldığında Fetih'ten, yerimi o an sorguladım işte. Gözlerimi açmadan hafifçe oynatırken başımı; sırtımın yaslı olduğu koltuğu, başımın altındaki omzu anlamam zor olmadı.

En son... Gözlerimi dinlendiriyordum. Başım Fetih'in omzuna mı düşmüştü? Müthiş.

"Peki siz bir şey içmek ister misiniz?" diye Fetih'in aksine düz bir sesle konuşurken kadın o gittikten sonra mı kalkayım yoksa hemen mi kalkayım diye başımdan ölçüp tartmaya çalışıyordum.

"Biraz kısık sesle konuşabilir misiniz?" dediğinde Fetih gözlerimi açacak gibi oldum telaşla. Öyle dank diye söylenir miydi? Ayıptı yahu!

"Nöbetten çıktı, yorgun. Uyanmasın."

Evet karar verilmiştir. Kadın gitmeden kalkamazdım. Fetih nasıl bakardı kadına tahmin edebiliyordum.

"Pardon," diye bir fısıltı duyduğumda dudaklarımı birbirine bastırdım utançla. Üzerimdeki elbisenin ve uzun botların açıkta bıraktığı bacalarımda bir şey vardı. Benim ceketim hala üzerimde olduğuna göre Fetih'e aitti muhtemelen.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa yerimdeyim." diye aynı kısık sesle konuşurken yanımızdan ayrıldığını topuk seslerinden anlamıştım. Nasıl bir oyunculuk sergileyerek gözlerimi yeni uyanmış gibi açacaktım? Acaba başımı doğrultup geriye doğru atsam yine uyandığım belli olur muydu?

Aynen Efsun, sen direkt koltuk değiştir gözlerin kapalı. Hiç belli olmaz.

Yanağıma düşen saç tutamlarım bir el tarafından hafifçe geri çekildiğinde kendimi o an istemsizce kastım. Yüzümü saçlarımdan kurtardığı gibi eli de ayrılmıştı tenimden. Artık gerçekten kalkmam gerekiyordu.

O an kurtarıcım Fetih'in çalan telefonu oldu. Telefon çaldığı gibi sergileyeceği mimik istemsizce zihnimin zeminine düşerken "Hay sesine sokayım," diye kendi kendine ağzının içinde konuştu. Ben de sanki yeni uyanmış gibi başımı oynatarak yavaşça gözlerimi açtım.

Fetih aramayı "Ne var Emir?!" diye kısık sesle çıkışarak açarken başımı kaldırdığımda etrafa baktım garipçe, alık alık.

Fetih'in gözleri bendeyken gözlerimi açıp kapatırken mayışmış bir ifadeyle başımı kaşıdım. "Bunun için mi aradın?!" diye sinirli ve bu sefer daha yüksek bir sesle konuşmaya devam etti. Diğer elinde gazete vardı.

"Emir," derken tahammülsüz sesiyle "Bu aralar çok tav oluyorum sana. Haberin olsun. Kapat geri döneceğim ben sana." diyerek yüzüne kapattı adamın. Elim tahmin ettiğim gibi bacaklarıma örtülen cekete giderken gözlerimi ardı ardına açıp kapatarak "Pardon," dedim uykulu bir sesle.

"Dalmışım, başım omzuna düşmüş."

Ceketini onun bacaklarının üzerine koyarken bana bakmadan elindeki gazeteye odaklandı.

"Önemli değil, uyandırmaya çalıştım ama uyanmadın." derken bana bakmıyordu. "Rahatsızlıkta vermeyince uğraşmadım daha fazla."

Gözlerim etrafta saat ararken "Ne kadar uyudum? Zeliha çıkmadı mı daha?" diye ardı ardına sorarken göz ucuyla bana baktı. Gazetenin spor ekini okuyordu. Gözüm kısa bir an manşete takılacak gibi oldu ama yorgunca geriye bıraktım kendimi.

"Oldu yirmi, yirmi beş dakika. Çıkmadı daha kimse."

Başımı sallayıp deri ceketimin izin verdiği kadarıyla kollarımı önümde bağlarken esnedim ama gözlerimi kapatmadım. Malum başım sabit durmuyordu.

⏳⏳⏳

Önümdeki mönüye bakarken üç kişinin de beni izlediğini farkındaydım. Yani her an yanlışlıkla bir şey devirebilirdim.

"Ben bir şey daha sorabilir miyim?" dedim bizi sanki çok önemli insanlarmışız gibi kapıda karşılayan ve garsonların ilgilenmesinin önüne geçip bizzat kendi ilgilenen takım elbiseli mekan sahibine bakarken.

Yöresellikle lüksü aşırı iyi şekilde birleştirmiş olan bu restoran ne çok dolu ne de çok boştu. Tabi her bu tarz özel yerlerde olan özel misafir köşesinde olduğumuzu farkındaydım. Çok daha ön plandaydı mekanın bu köşesi. Ve bunu söylemeden edemeyeceğim bir ara Fetih'e ismiyle değil de *ağam* tarzında seslenecekler sanmıştım. Ödüm kopmuştu. Zira öyle bir şey olsa gözümden yaş gelene kadar gülerdim.

Adam anında *tabi* der gibi başını salladı. Önümdeki mönüye o kadar yabancıydım ki, ben Urfalıların kahvaltıda et yediklerini hiç sanmıyordum mesela. Ama her kahvaltı menüsünün bir parçası etti. Zaten adını hiç

duymadığım şeylerden bahsetmiyordum bile. Ben ağzıma bir şey sürmemiştim uyandığımdan beri. Sabah sabah et yiyemezdim, garip şeylere de pek açık değildim. Yemekle çok aramda yoktu zaten- özellikle de etle-, farklı lezzetlerle de haşır neşir olduğum söylenemezdi.

"Şimdi yumurtalı köfte yazıyor ya," dedim parmağımla o kısmı gösterirken. "Zaten köfte denen şeye bir iki tane yumurta konuyor. Ekstra ne özelliği var diğer köftelerden?"

Adam önce garipçe bana baktı, sonra Fetih'e döndü ve daha sonra her sorumdan sonraki şaşkınlığını sonunda şöyle dışa vurdu.

"Yenge yabancı sanırım." dediğinde gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

Gözlerim Fetih ve Zeliha'ya döndü. Zeliha gülmemek için alt dudağını dişlerken bana bakmamaya çalışıyordu. Fetih hafif alayla bana bakarken gözlerini adama çevirdiğinde "İzmir'den geldi." açıklamasıyla telaşla araya girdim.

"Yenge değilim ben."

Bu bugünkü kaçıncı düzeltmemdi bilmiyordum. Önüne gelen herkes yenge diyordu. Herkes. Yani gerçekten yenge bile olsam hiç tanımadığım herkesin direkt *yenge* demesi yine tuhafıma giderdi.

Adam Fetih'in söylediğiyle *haa* gibi bir homurtu çıkarırken bana döndü tatmin olmuş bir şekilde.

"Oradaki köfte bildiğiniz köfte değil. Köftelik bulgurdan yapılıyor." diye beni ikinci bir şaşkınlığa sürükledi.

ALOOO BİZ NİYE BU TARİFLERİ BİLMİYORUZ ALOO?

"Ciddi misiniz?" dedim elim telefonuma giderken resmine bakacaktım. "Peki," dedim kültür aydınlanmasına devam ederken.

"Şimdi salçalı yumurtayı ve salçalı biberi aklımda az çok birleştirebildim ama pekmezli yumurta nasıl bir şey? Yoksa o da mı başka bir şey? Çünkü hiç hayal edemedim ben ikisini bir arada,"

Karşımda biri tahammülsüz bir nefes alırken elimden usulca çekildi koca mönü. "Tamam," dedi Fetih sıkılmış bir sesle. "Yeter bu kadar." derken adama uzattı.

"Her zamankinden, serpme. Ne var ne yok hazırlayın bir şeyler." diyerek kültürlenmemin önüne taş koydu. Adam resmen bunu bekliyormuş gibi anında onaylayıp yanımızdan hızla uzaklaşırken ardından baktım.

Ben yeni soru sormayayım diye kaçmış olamaz değil mi?

"Ama ben daha tiritin ne olduğunu sormadım." dedim sitemle. Geriye yaslandı eli masadayken Zeliha'ya baktı. Sonra sabır diler gibi bana döndü.

"Yiyebileceğin bir şey değil o." dediğinde sakince gözlerimi kıstım.

"Nereden biliyorsun? Belki yiyebilirim?" derken elim telefonuma gitti.

"Tamam," dedi anında. "İsteyelim. Son kaşığına kadar bitireceksin ama." derken arama kısmına yazdığım sonuçla ortaya çıkan şeye baktığımda yüzüm asıldı.

"Ay yok," dedim anında. "Ay hayır tamam yiyemem." derken kapattım ekranı. Ağzıma hiç yemediğim şeyin tadı geldi. Sakatat türevi şeyler midemi bulandırırdı. Tiritin görüntüsü de andırıyordu içinde tam ne olduğunu bilemezken.

"Şimdi isot reçeli de gelecek mi?" diye sorgulayışıma devam ettim. Fetih'in anlık değişen mimikleri yine boy gösterdi. O tahammülsüz ifadesi dağıldı daha böyle bir çocuğa bakar gibi değişti. Hafifçe güldü başını salladı.

"Gelecek, hepsini de sana yedireceğim."

O an alaycı tavrına rağmen gözlerimi kırpıştırıp "Çok acıysa yiyemem." dediğimde artık dayanamamış olan Zeliha'nın kıkırtısı doldurdu masayı. Aydan Hanım'ın yanından çıktığında gözleri kıpkırmızıydı. Ağlamıştı. Bunu kesinlikle sorgulamamış, Aydan Hanım'la arasında dönen bir daha ne zaman görüşülecek muhabbetiyle rahat bir nefes alıp üstüne gitmemiştik.

Uzanıp burnunu sıktım "Sana da eğlence çıktı galiba." diye sahte bir sitem ettim. Dudaklarını bir birine bastırdım "Dışarıdan çok tatlı gözüküyorsun." dediğinde aslında bunun *aptal gözüküyorsun* olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Abin," dedim göz ucuyla Fetih'e bakıp. "Pek sinirlendi ama. Bilmemem ayıp bir şey mi?" diyerek ona döndüğümde geriye yaslanmış beni izliyordu.

"Her bilmediğin şeyi bu kadar sorguluyor musun?"

Önümüze yavaştan konan kahvaltılıklara bakarken ara ara elimi çenemin altına koydum. "Ben ve iflah olmaz araştırmacı ruhum!"

Dakikalar geçti masaya konulmadık şey kalmadı. Masaların neden bu kadar büyük olduğunu şimdi anlıyordum. Kuş sütü bile koymuş olabilirlerdi, o derece. Gelen her yeni lezzeti dikkatle incelerken sanırım getirilecek şeyler bitmiş olacak ki önüme konan çayla tepemizdeki muhtemelen Zeliha'yla hemen hemen aynı yaşlarda olan çocuğa gülümseyip teşekkür ettim. Afiyet oldun dileklerini iletip yanımızdan ayrılırken masaya baktım.

Çeşit o kadar çoktu ki nereden neye başlayacağımı bilmiyordum. "Bak bu yumurtalı köfte." diyerek bir tabağı işaret ettiğinde Zeliha daha dikkatli

baktım. Elimdeki çatalla olduğu yerden köfteyi incelerken "Çiğköfteye benziyor." derken tabağıma aldım bir tane.

"Yani," dedi emin olmayan bir sesle "Hemen hemen." Önüme aldığım şeyin tadına bakmadan "Bu da salçalı yumurta?" dedim sorar gibi sahanı işaret edip. Başını salladı. Fetih önüme doğru bir şeyi iterken gözüyle işaret edip "İsot reçeli." dediğinde heyecanla önümdeki şeye baktım.

Elim ekmeğe giderken kopardığım parçaya sürmeye başladığımda "Çok sürme ya da peynir de ekle." diye uyardı, uyardı ama dinleyen kim?

Bocaladığım ekmeği ağzıma alırken aklımda *yav abi bir reçel ne kadar acı olabilir yav* düşüncesi vardı. Ağzıma attığım gibi Fetih'le göz göze geldim.

Çiğnedim, çiğnedim, çiğnedim...

Fetih hiçbir mimiğimi kaçırmamak için dikkatlice bana bakıyordu.

Baktı, baktı, baktı...

Önce bir dilim karıncalandı, sonra yavaşça yutkunurken surat ifadem nasıldı bilmiyorum ama Fetih gözlerini kıstı. Reçel en başta bir vurguna uğratmasa da etkisini yutkunduktan sonra sinsi bir hastalık gibi gösterdi. Tıpkı aniden kıpkırmızı olan çizgi film karakterlerine dönüşürken hala Fetih'le göz gözeydim. Gülümsemeye çalıştım.

Acının acı tebessümü...

Gözlerim yaşardı galiba. Tekrar yutkunayım derken boğazım atom bombası etkisiyle yanmaya başladığında ufak ufak ağzımın içinde aksıra tıksıra öksürmeye başladım. Fetih doğruldu su dolu sürahiye uzandı.

"Aklını seveyim senin." diye homurdanırken artan öksürüklerim ve tamamen yaşaran gözlerimle başımı masaya eğdim bana uzatılan suyu alamayıp.

⏳⏳⏳

Elimin altındaki ekranı kaydırırken "Yalnız bizim zamanımızda bu kadar kanal yoktu," derken şaşkınlıkla açılmış gözlerim onları buldu.

Fetih üzerindeki gömleğin kollarını dirseklerine kadar katlamış, gömleğinin ilk iki düğmesi açık bir şekilde geriye yaslanmıştı. Elindeki çay bardağını kavramış beni dinliyordu Zeliha gibi.

"Ben özel derste ısrarcıyım." diyerek kardeşine baktığında Zeliha başını salladı ağır ağır.

"Rahat edemem, istemiyorum." diyerek tekrar reddettiğinde ben üstüne gitmeden başımı salladım.

"Tamam istemiyorsa zorlamayalım; zaten Youtube'da tahminimden çok daha fazla kanal var. Bir bu yoldan deneyelim, baktık olmuyor ben Burcu'yu ararım. O elbet iyi bir matematikçiye yönlendirir bizi. Ayrıca yapamadığın sorular için de özel uygulamalar var. Onlara da üye oluruz. Benim yapamadığım her hangi bir şeyde onlara yönleniriz. Ama bir an önce başlamamız lazım, rakipler aldı yürüyorlar." dediğimde amacım onu strese sokmak değildi ama bunun da önüne geçemedim.

Fetih yaptığım şeyi fark etmiş gibi ardı ardına cıklayıp onu kendine çekti. "Stres yapacak bir şey yok." dedi rahatlatıcı bir tonda. Ne kadar geride olsan da matematik yapıp herkesin önüne geçeceksin. Senin bölümünün olayı bu. Kendini üzecek bir şey yok, her türlü imkan elinin altında. Ayların var. Hadi diyelim olmadı, bunun özel üniversitesi var. Bir sene daha bu stresi yaşamana lüzum yok. Her şekilde hallolacak. Asma suratını."

Burukça tebessüm ederken ağır ağır başımı salladım. "Ben de varım," dedim tatlı tatlı. "İyi kötü elimiz de bir İTÜ mezunu da var." diyerek takıldığımda kardeşinin alnından öpüp bana döndü.

"Taktın sen İTÜ'ye." diye karşılık verdiğinde omuz silktim.

"Ne münasebet? On küsur yıl olmuş sen sınava gireli. Olayın benden bile dışındasın da genetik olarak düşünüyorum. Aynı kan falan yani. Zeka da sonuçta önemli bir kısmı genlerden gelen bir durum."

Hani sanki ben onu kıskanmışım gibi bir yüz ifadesiyle güldü bana. "Her neyse," dedim ters ters. "En yakın zamanda bir denemeyle başlayalım. Analizini yapalım. Eksiklerine bakalım, nelerin yarım bakalım sonra daaaaa," derken ona yaklaştırdım yüzümü.

"O test kitaplarını parçalayacağız Zeliha! Beklesin bizi ÖSYM eceli geliyor eceli!"

Yersiz bana gelen gazla yükselip yumruğumu ona uzattığımda enerjim o kadar yüksekti ki; o da dikleşti. Yumruğuma karşılık verirken "ÖSYM'nin eceli olamasak da," dedi benim kadar uçmayıp "O test kitapları korksun bizden." dedi. Ben de epey mutlu oldum aslında ama devam edene kadar.

"Olmadı gözyaşlarımla ıslatırım, parçalanmasa da zarar görür."

Başımı masaya bırakırken halsiz halsiz güldüm. "Zelihaaaa," dedim kızar gibi. "Zeliha, Zeliha!" derken omuzlarını kaldırdı.

"Neyse,"dedim tamamen kalkmadan masadan. "Daha fazla ders konuşmayalım, bir ara D&R gidip alışveriş yapalım. Sonra tekrar konuşuruz, bugün bu kadar yetsin." derken gözüm hala sargılı olan bileklerine kaydı.

"Yarın değil de ondan sonra ki gün gel dikişlerini alalım tamam mı başlamadan? İstediğin saatte gel, tüm gün hastanedeyim." söylediklerimde onun da gözleri bileklerine kaydı. Masayla olan bütün bağlantımı kesip iyice geriye yaslandım.

"Yine mi nöbetçisin? Niye bu kadar fazla bu nöbetler?" sorularıyla Fetih'e baktım.

Yanaklarımı şişirdim. "Kış döneminde on bire kadar yükselebiliyor. Ben de o döneme denk geldim. Bu ay yedi ya da sekiz nöbetim gitti. Kaldı geriye üç ya da dört nöbetim. Şikayet edemem daha ilk ayım." dedim dedim ama vücudumun yorulduğunu farkındaydım. Ama belki de beni asıl yoran hastane değildi bu yaşadıklarımdı. Ruhsal olarak da yorulunca bedenimi çok dik tutamıyordum. Muhtemeldi.

Fetih tam cevap verecekken ikimizin arasında duran telefonum çaldı. Tam da onun kendi telefonuna uzandığı an. Eli kendi telefonundan önce benim telefonuma giderken yerinden kaldırmadan kendine çevirdi. Kaşları havalanırken telefonu parmak uçlarının arasından çekip aldım.

Yavuz

Evet tam sırası Yavuz, daha güzel zamanlamalara davet ediyorum seni. Aramayı yanıtlamayıp yandan sesini kıstım. Sonra arardım onu. Şimdi masadan kalkmam gerekirdi, üşeniyordum.

Zeliha "Ben bir lavaboya gideyim. Sonra da kalkalım olur mu?" dediğinde ben de doğrulacak gibi oldum.

"Benim de gelmemi ister misin?" derken başını iki yana salladı.

"Hayır hayır gerek yok. Hemen geliyorum ben."

İtiraz etmeden onun gitmesini izlerken Fetih'e döndüm. Sınavla ilgili onunla fırsatını bulmuşken tam konuşmaya başlayacaktım ki; o an telefonum tekrar çaldı. Bu kez ben müdahale edemeden Fetih sanki bu anı bekliyormuş gibi anında telefona uzanıp kıvrak bir hareketle meşgule attığında engel olmaya çalıştım ama yetişemedim.

"Ne yapıyorsun?" diye çıkışırken hızlıca telefonu elime aldım. Anlamsız ve yavaştan sinirlenen bakışlarım ondayken rahat bir tavırla bana bakıyordu.

"Bir kere cevap vermemene rağmen tekrar arıyorsa anladığı dilden konuşacaksın." derken elimde telefon mesaj atıp atmamak arasında gidip geliyordum. Bildiğimiz yüzüne kapatmıştı.

"Sana mı düştü anladığı dilde anlatmak? Adamı meşgule attın Fetih?" derken sesime koyduğum soğukluk ve ciddiyet fark edilmeyecek gibi

değildi. Biri kişisel eşyama müdahale edince aşırı sinirlenirdim. Şu an olduğu gibi.

"Bugün burada olmasaydın, evde uyuyor olacaktın. Doktorsun ya hani, o da bunu biliyor. Bir kere açmadığın telefonu ne boka arıyor tekrar? Düşünemiyor mu bu kadarını?"

Kendini aşırı derece de haklı görüşüne şaşkınlıkla baktım. "Bırak bunu bir dahakine ben söyleyeyim açıp. Sen üstüne vazife olmayan şeyleri yapma. Dilim var benim."

Gözlerini ağır ağır etrafında dolaştırdı parmakları masada ritim tuttu. Sonra aniden keskin bir ifadeyle beni bulurken gözleri "Niye arıyor bu adam seni?" diye sordu aniden. Bu soruyu soruşu, telaffuzu, ses tonu, üslubu o kadar garipti ki o an istemsizce geri çekildim.

Kısa bir an nedenini düşündüm ama çok geçmeden aklıma geldi. Kahve ve kahvaltı için benden haber bekliyordu... Aklımın ucuna bile gelmemişti.

"Kahvaltı sözüm var." diye geçiştirici bir sesle konuştum.

Gerçekten insanlara söz vermeden önce iki kere düşünmem gerekiyordu. Sonra böyle üşeniyordum işte.

"Sebep?" derken o biraz önce Zeliha masadayken ki huzur, dinginlik kaybolmuştu. İkimiz de birbirimizden tahammül edemiyor şekilde konuşuyorduk artık.

"Çünkü bana yardımcı oldu." amacım kısa cevaplarla konuyu kapatmaktı.Zaten gideceğimi bugün benden öğrenmese gittiğim gün Emir'den öğrenirdi.

"Yani?"

Elimi iki yana açtım. "İşte teşekkür borcum var."

Durdu ve aynı şeyi söyledi."Sebep?"

"Çünkü bana yardımcı oldu."

Aynı şeyleri mi tekrar ediyorduk?

"Yani?"

Manipüle olmuş gibi cevap verecekken aniden girdiğimiz paradoksu farkına vardım. "Ay Fetih!" dedim dik bir sesle. "Manyak mısın? Salak oldum ya! Kaç kere daha tekrar edeceğiz?"

Başını hafifçe geriye attı "Hayır gitme." dedi sanki ben ona sormuşumda o da cevap vermiş gibi. Dudaklarım kıvrılacak gibi oldu, alt dudağımın yarısını dişlerimin arasına aldım.

Alayla ama içten içe sinirle ona baktım. "Af buyur?" diye soran ben oldum bu kez. Doğruldu dirseklerini masaya yasladı.

"Buyurayım." derken eli kirli sakallarına gitti bir an.

"Seninle konuştuk. Bu tarz keyfi durumlara ara vermek zorundasın. Başına buyruk hareket etmeyeceğim dedin. Bir çözüm yolu bulacağım dedim. Ne kahvaltısı? Boş ver, hem bir de seni borçlu mu çıkardı bu herif?"

Yüzümü buruşturdum. "Kimsenin beni borçlu çıkardığı yok, aramızda muhabbeti döndü ben de teşekkür olarak tamam dedim. Hem hiç kimse salak bile olsa bir askerin yanında bir şey yapmaya cesaret edemez. Emir'de yine uzaktan oturur ne olur ne olmaz diye. Daha fazla erteleyemem, söz ağzımdan çıktı bir kere."

Söylediklerimden bir şeye takılmış gibi gözlerini kıstı "Baskı mı yapıyor bu sana, psikolojik baskı mı yapıyor?" Gözlerim şaşkınlıkla aralandı. Bu adamın beni kulaklarıyla dinlediğine emin miydik?

"Fetih nerenden dinliyorsun beni? Ne alaka? Niye böyle bir şey yapsın?"

Şu an neden Fetih'le bu konuşma içerisindeydim ne konuşuyorduk asıl hiçbir fikrim yoktu. Amacım açıklama yapmak değildi, sadece ortada olan olağan üstü hala uyum sağlamaya çalışıyordum. Aykırı olup geçen sefer ki gibi hareket etmemek için çabalıyordum ama o bu tavrı sürdürürse tepemin atması an meseleydi.

"Bu adamın dümdüz sana yürüdüğünü farkında mısın? Kanat takmış uçuyor, görmüyor olamazsın." o kadar hiddetle söyledi ki bunları şaşkınlıkla ona baktım. Her kurduğu cümlede biraz daha sabrım azalıyordu, fazlasıyla farkındaydım.

Artık gereğinden fazla derinleşen konu beni gererken "Sana ne Fetih?" dedim anında. "Seninle oturup kim bana yürüyor onu mu tartışacağız? Kendine gel. Ben bile bana ne diyorum, zahmet olacakta sana ne de olsun. Adama sözüm var bu kadar. Çokta meraklı değilim kahvaltı etmeye ama iyiliği dokundu mu dokundu. Bu kadar basit. Niye senden izin alıyormuşum gibi davranıyorsun? Üstelik istersem keyfi olarak da giderim, bunu da seninle konuşmam. Çok saçma aramızda dönen bu diyalog, farkındasın değil mi?"

Elini çokta sert olmayan şekilde masaya vurup temasını keserken masadan geriye doğru yaslandı. "Saçma olan hiçbir şey yok. Benim ilgilendiğim şeyi kaçırıyorsun, o adamın asker olması beni tatmin etmiyor. Rahatlığına bak, neymiş efendim askerin yanında bir şey olmazmış! Böyle bir şey yok ki?" dedi sinirle. O benim gibi tepkilerini kontrol etmeye çalışmıyordu. Ağzına geldiği gibi nasıl konuşuyorsa, içinden geldiği gibi de hareket ediyordu.

"Sen bana ne diyorsun ama karşındaki bu yaptıklarından bir şeyler çıkarıyor. Başlarım sözüne. Gitmek zorunda değilsin. Ne sözü? İnsanlık yaptı diye karşılık bekliyor. Böyle iş mi olur?"

Başımı umutsuz vaka olduğunu fazlaca açık ederek iki yana salladım. "İşte tam olarak bu söylediğim şey," dedim işaret parmağımla onu gösterirken. "Doktorun ayağına kadar gittik, sen de konuşmalıydın. İhtiyacın var, hem de ciddi şekilde. Seninle gram sorunu olmayan bir adam için söylediğine bak, beden diline bak. Her an bir şeyleri yıkıp dökecek gibi. Adam seni tanımıyor bile üstelik."

Yüzüm buruşmuş şekilde ona bakıyordum. En tahammül edemediğim insan tipiydi. Hayatımda en son tutacağım hatta. Değil hayatımda herhangi bir konumda bulunması, aynı masada bile oturmazdım. Zeliha'nın hatırınaydı. Bir insan bu kadar da şiddete argoya meyilli olmamalıydı.

"Her konuştuğumuz konuyu ne halta aynı şeye getiriyorsun? Sorun ben değilim, mesele de ben değilim. Artık şunu o aklına sok. Sana diyorum ki risk alacak şeyler yapmaya gerek yok. Üstelik gitmek istemediğini dile getirip sırf ağzından çıktı diye kendini mecbur bırakmışsın. O herif bunlardan yüz buluyor. Ne olacak ben sana söyleyeyim. Sen onunla aynı masaya oturdun diye kendini bir bok sanıp, devamını isteyecek. O zaman ne halt yapacaksın?"

Gözlerimi yumup sakince derin bir nefes aldım. "Fetih," dedim tekrardan "Sana ne? Bana şu an neden bu konuyu seninle konuştuğumuzla ilgili mantıklı bir neden söyleyebilir misin? Hayır. O yüzden yeter. Senin hakkında en ufak kötü bir şey düşünmemiş insana burada küfür edemezsin. Benim hakkımda ne düşünüyor, ne düşünecek beni ilgilendirir. Otorite manyağıysan da o senin problemin. Benim üstümden oyun oynama. Yirmi beş yaşındayım, bir erkekle nasıl başa çıkarım inan ki çok iyi biliyorum. Üstelik burada günahı olmayan bir insana yakıştırmadığın şey kalmadı. Yarın öbür gün yüzüne bakacağım. Yeter artık kapansın bu mesele. Konuşmamız bile saçma."

Artık konuya son noktayı koyan bir tonda sonlandırırken konuşmamı masanın üzerinde bana ait şeyleri çantama koydum, kalktığımın sinyalini verirken.

Sinirlenen yüzüyle garsonlardan birine işaret ederken "Ne halt yapıyorsan yap!" dedi ters bir sesle. "Mantıklı nedenmiş," dedi kendi kendine. "İki gram insan olsa, yaptığı şeyden sonra karşılık beklemezdi. Pezevenk."

Bölüm kısaydı, farkındayım. Erken gelişimizdeki en büyük sebepte bu. Çünkü ilk kırılmadan önceki geçiş bölümlerindeyiz. En fazla bir iki bölüm sürer diye düşünüyorum. Can alıcı kısma gelmez üzereyiz yanılmıyorsam.

Umarım çok sıkılmamışsınızdır. Bir sonraki bölümde görüşelim tekrardan. Kendinize iyi bakın, kocaman seviyorum

#SerçeyiÖldürmek 🕊

X- "İçerlenmiş Cümleler"

Bir yerde okumuştum; eğer ki geceleri aniden, sebepsizce uyanıyorsanız sizi izleyen biri vardır. Ve eğer evde tekseniz, sizi izleyecek canlı biri yoksa izleyenler ruhlar alemindendir.

Gerçi son cümleden sonra göz devirip *sansür mü yaptınız şimdi cinler işte* dediğimi de çok iyi hatırlıyordum.

Bu izlenme hissi içimde hızla büyürken gözlerimi araladım yavaşça. Işığın açık olduğu doktor odasında, artık hasta bakmaktan altı yanan ayaklarımın yorgunluğunu ilk fırsatta kıvrılıp *yarım saatte olsa uyuyayım* diyerek yattığım çekyat tarzı koltuktaydım. Gözlerim sebepsizce açılırken karşı koltukta benim ne zaman okuduğumu bilmediğim ama hafızamın kalıcı belleğe attığı bilgiyi kanıtlarcasına oturan bedenle korkuyla yerimden sıçradım.

Ağzımdan çıkacak tiz sesi elimi dudaklarıma bastırarak önlerken oturur pozisyona geçerken, sıçrayarak yapmıştım bunu, rahat bir tavırla geriye doğru yaslanmış, erkeksi bir oturuşla; *mekanın sahibi* denecek kadar yabancı olmayan bir tavırla oturmuş Fetih'e gözlerim iri bir şekilde bakarken kalp atışlarım açılan gözlerimle aynı anda hızlandı.

Vereceğim ilk refleksif tepkiyi zorlukla bastırırken beni izleyen şeyin cin olmadığına mı ya da yabancı olmadığına mı rahatladım bilmiyorum. Elim yavaşça ağzımdan çekildi ama mimiklerim kendini korudu. Kaşlarım oldukça çatılmış, gözlerim hafifçe kısılmış, dudaklarım aralık kalmıştı.

"Fetih," dedim kısık sesle. "Ne yapıyorsun?" derken bir an gözüm ben doğru mu hatırlıyorum diye odaya kaydı.

Evet, hala doktor odasındayım.

Dümdüz bir ifadeyle beni izlerken benim aksime oldukça sakin, hiç istifini bozmayan bir haldeydi.

"Uyanmanı bekliyorum." diyerek kendince mantıklı ve doğal, bence de daha bir yüzüme *manyak mısın* ifadesini ekleyecek bir cevap verdi.

Kahvaltının üzerinden iki gün geçmişti. O gün o gerginlikten sonra konuşmamış, denk gelmemiştik. Ta ki Zeliha'yı dikişleri için getireceğini

söylemek için arayana kadar. Saat çok geçti, niye bu kadar geçe kaldığını sormamıştım. Gece yarısını geçeli az olmuyordu. Beklediğimi söylemiş, beklerken bulduğum boşlukta da biraz kestireyim demiştim.

"Ödümü kopardın," dedim açık açık. "Cin gibi geçmişsin sessiz sedasız izliyorsun. Tövbe yarabbim tövbe." derken kulak mememi çekip masaya vurdum.

"Cin gibi mi?" dedi garipçe söylediğim şeyin saçma olduğunu belli etmek ister gibi.

Tabi sapık gibi de olabilir. O da bir seçenek.

Tam konuşacağım sıra esnerken üşene üşene ağzımı kapattım. Gözlerimi ovuştururken rimel sürmediğime şükrettim.

"Zeliha nerede?" diye sorduğumda her ne kadar gözlerim açılsa da her uykudan uyandığım an gibi alık alık etrafa kayıyordu gözlerim. Huylanan burnumu avucumun içiyle sağa sola oynatarak rahatlatmaya çalışırken "Doktorun yanında, dikişleri alınıyor." diye açıklama yaptığında hareketim duraksadı.

Başımı hafifçe sağa yatırırken "Sen niye buradasın o zaman?" diye sordum.

Ne zaman otursa elleri bir yerlerde ritim tutuyordu. Tıpkı şu an ki gibi. Parmak uçları koltuğun kenarında ritim tutmuştu.

"Kendisi öyle istedi. Ben yanında olursam canı yansa da tepki veremezmiş, kendini sıkarmış. Senin de uyuduğun söylendi, arkadaşına geleceğimizi söylemişsin. O yüzden benim sinirlenmeyeceğim şekilde kovdu yanından." derken sesi o kadar sakindi ki, normalde yeni uyandığım anlarda beni her şey rahatsız etse de şu an bana batan bir şey yoktu.

"Nasıl tepki veremez? Neden?"

Dudakları hafifçe aşağı doğru kıvrıldı eli hafifçe havalandı. "Bilmem," derken bunu kısa bir an sorgulayacak gibi oldu. "Kadın milleti, neyi neden düşündüğüne akıl sır erdirmek mümkün değil. O yüzden sorgulamadım pek."

Burum kıvırdım uçtan. Gözlerimi sevimsiz sevimsiz kıstım. "Buna daha sonra cevap vereceğim, şu an algılarım tam açılmadı daha. Yazdım bir kenara."

Başını *tamam* der gibi salladı. Hiç itiraz etmedi, laf atmaya çalışmadı. "E beni niye uyandırmadın?" derken kalkmam gerekse de o kadar üşendim ki geriye yaslanmayı tercih ettim.

"Beklemeyi tercih ettim. Hiç uyanacak gibi durmuyordun. Ayrıca," derken diğer elini oturduğu koltuğa bastırdı. "Bu koltuklar değil uyumak oturmak için bile rahat değil!"

Alayla dudaklarım kıvrılırken gülecek gibi oldum. "Yok artık," dedim *şaka mısın* der gibi. "Şu an uyumaya zaman bulmam bile nimet bana. Ayrıca sandalyeden daha rahat, tabi bir hasta yatağı kadar iyi değil ama boş yatağımız yok." derken halimden memnun gibi kendimi geri bıraktım koltuğa. Başım tekrar buluştu koltuğun köşesiyle. Ayaklarım hala yerdeydi.

"Sabaha kadar buradasınız, hasta için değil burası doktorlar için. Söyleyin halletsinler." dediğinde o an ne kadar farklı dünyalarda olduğumuzu fark ettim ilk anda.

Tabi Fetih Karadere, hem Karadere olup hem de Arche mimarlık ofisine ortak olunca insan; anlamak ne mümkün içinde olduğun lüksü.

"Başhekime bunun için gitsem bana *yallah özel hastaneye* bile demez. Sen çıldırmışsın."

Bir an ciddi miyim diye baktı, oldukça ciddiydim. Yeni gelmiş olan başhekime bunun için gittiğimi düşünemiyordum bile.

Yallah Efsun, gerçekten yallah!

"Her neyse," derken daha fazla bu konuyu uzatmadı. "Test sonuçları çıktı mı?" derken başımı salladım ağır ağır. Yanağım tamamen koltuğa yaslı olduğundan yüzüm sıkışmış bir halde komik gözüküyordu tahminimce.

"Hasta herhangi bir virüs taşımıyormuş. No problem yani, boşa stres yapmışım."

Günlerce her aklıma geldiğinde ölüp ölüp dirilmiştim resmen. Her ihtimali, hayır her kötü ihtimali, en kötüsü en imkansızıyla düşünmüştüm. Huyumdu zaten dipteysem kendimi daha da dibe çekerdim.

Başım ağrıyorsa ilk aklıma tümör gelirdi, öleceğime inandırırdım kendimi. Asla sakince duşumu alıp uyumayı planlamazdım. Hatta ileriye gidip daha fazla telaş yapmak için midemin bulanmasına neden olurdum. Evet, evet o fikri desteklesin diye belirtileri arttırırdım.

"Tahmin etmiştim," dediğinde cümlesinin devamı aldığım nefesi bir an boğazıma dizdi.

"Bulaşmazdı zaten."

Sesi cümlesinin ilk kısmına rağmen bir tık azalmış hatta kendi kendine mi söyledi izlenimi yaratmıştı. Gözlerim direkt göze batan bir tepki olmasın diye aralanmak istese de şaşkınca, engel oldum zorla. Ne alaka şimdi?

Ne diyeceğimi bilemezken doğruldum, boğazımı temizledim. "Şey," deyiverdim. "Biz o zaman Zeliha'nın yanına gidelim." derken niye soğukkanlılığımı koruyup geçiştiremedim anlayamıyordum.

Doğrulacağım vakit eliyle durdurdu. "Bekle," derken hareketlerim duraksadı bakışlarım onu buldu. "Bir şey konuşacağız."

Beni daima geren cümlelerin başını çeken bu kalıpla olduğum yerde kaldım, ne kalktım ne de geriye yaslandım. Başımı *ne* der gibi iki yana sallarken o rahat, mekan benim oturuşundan biraz sıyrılıp yaslandığı yerden ayrılıp biraz dikleşti.

"Sen şimdi," derken o an cümlenin devamı gelmedi. Bir toparlayamadı sanki. "Hani," derken tekrar durdu. Tekrar başımı salladım.

"Bana dedin ya gelecekteki karını düşünüyorum diye, ya da doktorun ayağına kadar gittik senin de konuşman lazımdı diye," açtığı konu beni kısa sürelik dumura uğratırken soracağı sorunun ne olacağı aklımda şekillenmedi.

Şimdi ne alakaydı durup dururken?

Üstelik niye bu kadar zorlanarak soruyordu? Hani sanki böyle içerlemişte telaffuzu onu zorluyormuş gibi..

"Sen bana niye öyle söyledin?" dedi dik dik, resmen o içerleme fikrimi destekleyerek. Kaşlarım havalandı. Ne diyeceğimi şaşırdım.

"Yani ne demek yok karını düşünüyorum, yok şiddete meyillisin?" derken sesinde çok hafif bir terslik onunla birlikte bir sorgulayış vardı.

"Ne yani oradan karısına el kaldıracak bir adam gibi mi gözüküyorum?"

Cümlelerine beden dili de eklenirken yanlış tespit etmiyorsam dizginlediği tepkileri beden diline yansıyordu.

"Ne saçmalık o? Ne alaka? Durup durup aynı şeyi söyledin bana?"

O kadar sorgulamaktan uzak suçlu gibi soruyordu ki bir an kendimi sorgu odasında bile sanacak gibi oldum. Ne diyeceğimi bilemezken dudaklarım birkaç kez aralandı.

"Ben öyle bir şey söylemedim." söyleyebildiğim tek cümle bu oldu. Niyeyse çok üstüme gelinmişte köşeye sıkışmış gibi hissediyordum. Ve gerçekten suçluymuşum gibi...

Başını anında iki yana salladı. "Söyledin." dedi baskın, dominant, yazarak söylemese bile sonunda noktayı görebileceğim şekilde.

Söyledim mi?

Hayır söylemedim ya!

Başımı hızla iki yana salladım. Biraz daha bu şekilde beni oturduğum koltuğa kendini olağanüstü haklı gören bakışlarıyla gömecek şekilde bakarsa *ayy* diye bağırıp camı açacaktım. Şakasız.

"Söylemedim!"

"Söyledin!"

"Hayır söylemedim!"

"İnkar etme söyledin!"

"Söylemedim!"

"Söylemedin."

Söylediği şeyi farkına varmadan alışılagelen replikle refleks olarak cevap verdim. Beni tuzağa düşürmüştü!

"Söyledim."

Elim serice ağzıma kapanırken hızlıca başını salladı. "Evet," dedi sanki ben gerçekten içimden geldiği için söylemişim gibi. "Doğru söyledin."

Başımı iki yana sallarken ayağa kalkacağım vakit bunu engellemek üzere o da hareketlendi hızla. Ateşim yükselmişti resmen. Bu adamla konuşurken bazen ciddi ciddi beynimi zorluyordum. "İnsan gibi bir şey konuşuyoruz burada, otur."

Onu dinlemeyip ayaklandım ama o bana yönelecekken "Ne yapıyorsun ya?!" dedim o üstüme gelmeden. "Camı açacağım. Delirdin mi gece gece?"

Gözlerimin içine baktı, gitmeyeceğimi anlayınca geri oturdu yerine ama oldukça temkinliydi. Hani böyle kapıya doğru bir atak yaparsam engel olacak gibi. Dediğimi yapıp gidip camı açarken o an bilmiyorum neden, bunun nedeninin uykudan uyanmamın verdiği boşluk olduğunu farkındaydım, kapıya doğru bir atak yapmaya çalıştım ama Fetih öyle bir engel olmaya çalıştı ki buna; ortadaki sehpa olmasaydı muhtemelen beni yakalamış, elleri vücudumda olacaktı. Ya da hiç kibar olmaya gerek yok üzerime atlayacak gibi duruyordu.

"Şaka!" dedim anında. "Valla oturacağım, seni denedim!"

Gözlerinden bir ifade geçti. *Geri zekalı mısın* bakışıydı bu.

"Manyak mısın kızım sen?!" derken elim bana yapacağı herhangi bir hareket için ona doğru havadaydı. Evet Efsun aynen elinle onu durdursun. Ancak özel gücün varsa tabi. İsmimin hakkını vermenin tam zamanı.

"Tamam," dedim tekrardan. "Bana öyle bakmayı bırak, üstüme atlayacakmış gibi de davranma. Bak sinirleniyorum Fetih!" dediğimde son cümlem sol kulağından çıkmadı çünkü sağdan girmedi bile.

"Öyle bir şey yapmıyorum. Salak gibi etrafa bakan sensin, bir su vur yüzüne bir şey yap." derken odada olan lavaboyu gösterdi ama başımı iki yana salladım. Tam bu sefer gerçekten onu sinir etmek için ayağımı kapıya atacak gibi yaptım ve o üstüme gelmeden ben geri kaçtım.

"Tamam," dedim telaşla ve yüksek sesle. Gülmemek için kendimi zor tutarken "Yeter bu kadar güldük eğlendik. Oturuyorum bak, hadi sen de otur."

Yavaşça koltuğa doğru ilerlerken ben oturmadan o oturmadı. Başını ne diyeceğini bilemez bir halde sallarken "Sen," dedi hayretle. Sanki aklına mantığına sığmayan bir şey varmış gibi. "sen adamı deli edersin. Beynimi siktin gece gece."

Dudaklarımı ağır ağır ıslatırken söylediklerini çokta umursamayıp yerine oturuşunu izledim. "Bak," dedim artık ciddi bir tonda. Şakanın kaka olmasına gerek yoktu.

"Ben öyle bir şey söylemedim. Ben sana eşine el kaldırırsın demedim. Öyle bir şey ağzımdan çıkmadı."

Kalkmayacağımı anlamışken hafifçe geriye doğru yaslandı. "Sen demedin mi karını düşünüyorum, şiddete meyillisin; kimse kızını senin gibi bir adam için büyütmüyor diye?"

Ben söylerken asla onun söylediği şeyleri andırmayan cümlelerim, o söyleyince onun söylediklerine çekilebiliyordu evet. Bu onun problemiydi, ben ne yapabilirdim?

"Tamam ama sonuçta şiddet sadece fiziksel bir şey değil. Psikolojik boyutu da var. O da çok ciddi bir şey. Karına bağırıp çağırırsın, öfke patlaman onun üstünde olur anlamında. Sakin değilsin, şu an tek hareketimde üstüme atlayacak gibi duruyorsun mesela Fetih. Ne düşünmemi bekliyorsun ki? Hadi de bana ben gayet sakin bir adam olur, deli gibi bağırıp ağzıma geleni söylemem diye. Ha yani el kaldırmayıp bunu yapınca çok mu mükemmel bir eş oluyorsun? Hadi abicim ya," derken elimi havaya doğru salladım. "Sen ancak kendini kandır. Şu an bile olduğun yerde kriz geçiriyor olabilirsin. Bak kapıya yönelsem çok saçma bir tepki verecek gibisin."

Ben mi der gibi elini salladı kendini gösterdi sahte bir şaşkınlıkla. Başımı salladım tereddütsüzce.

"Ha yani kapıya yönelsen sana zarar vereceğim?"

Fetih ya regl olmuştu ya da beni kulaklarıyla dinlemiyordu. Ben mi yoksa gerçekten o şekilde anlaşılacak şeyler söylüyordum? Hayır, gayet

açıktım.

"Sen kimsin bana zarar vereceksin?" derken yüzümde katı bir ifade oluştu. "Hayır yani yapmayacağını bıraktım, yaptırmam Fetih. Şu sesini yükseltmelerin bile benim canımı sıkıyor. Tak ederse canıma keserim o sesi mesela. Bakma görmezden geliyorum şu an, iyi dönemimdesin yani. Bil diye araya sıkıştırayım bunu da."

Hazır konu açılmışken lafın arasına sıkıştırdığım ama sık sık içimden geçirdiğim şeyleri söylerken bir an bir *oh sefam olsun* havasına girdim. Ellerim dağılmış topuzuma gitti, onları tek bir hamleyle kurtardım tokadan. Bir hacimle anında omuzlarıma dökülen saçlarıma baktı bir an, söylediklerimle az da olsa değişen mimikleriyle. Ne düşündüğünü tam olarak anlayamıyordum. Çoğu ifadeyi çok kısa, saliselik tutuyordu yüzünde.

"Sesimi kesersin öyle mi?" dedi ama bunu alayla sormadı. Çok ciddiydi, hani bir doktor hiç karşılaşmadığı incelemediği bir vakayla karşılaşır ya onun gibi. Ya da bilmiyorum mesleki deformasyon da olabilir bu benzetmem.

Başımı salladım kendimden emir bir tonda. Elim saçlarımın arasında yıkandığı ilk andan beri topuz olduğundan kalıplaşmış yerleri açmaya çalışırken odayı şampuanımın kokusu sarmıştı. Cam açık olsa da. Koku tabiri caizse buram buramdı. Sırtıma dökülen saçlarımda dolaşan ellerime kayıyordu sık sık gözleri.

"Keserim, bana yükseliyorsa; ya da haksız yere kesemeyecek birine yükseliyorsa keserim. Ben gürültü sevmem Fetih," dediğimde kısa zamanda aklına birkaç sahne gelmiş olacak ki *yapma* der gibi başını salladı ve dudakları alayla hafifçe kıvrıldı.

"Gürültüyü ben çıkarıyorsam da vardır bir sebebi. Yine haklıyımdır. Yani benimkiler istisna." derken saç diplerime masaj yapıyordum. Uyuşmuş ağrıyorlardı. Fetih o an başını yere eğerken derince bir nefes aldı. Eli artık fazlasıyla alışmış olduğum gibi ensesine gitti, tekrar bir soluklandı; sanki nefes kontrolünü sağlamaya çalışır gibi.

"Her neyse," dedim saçlarımı kıvrak bir hareketle ön taraftan bir tutam alıp sola atarken. "Çok içerlemişsin ama neyse. Boş ver beni. Dedim ya bugün varım yarın yokum diye. Söylediklerimi dikkate alırsan yararına, almazsan benim zararıma olan bir şey yok."

Ensesinde olan elini çekip kıvrak bir hareketle başını kaldırdı ama bana bakmadan doğrulduğu gibi sırtı koltukla birleşti bir an tavana baktı. Eli kirli

sakallarına gezinirken sessizce onu izliyordum. Onu hemen hemen tüm gördüklerim gibi üzerinde gömlek vardı. Bu saat olmasına rağmen ütüsü bozulmamıştı. Belki de gelmeden önce giymişti. Gri renkli gömleği diğer tüm gömlekleri gibi üzerine tam oturmuştu. Üstten ilk iki gömleği açık üzerinde ceket yoktu. Kollarını da kıvırmamıştı.

Yüzünde kirli sakalı vardı ve belki sakalı olmasa çene kemiğinin bu kadar belirgin olması çok daha dikkat çekerdi. İyi anlamda mı kötü anlamda mı bilmiyordum. Kirpikleri çok kıvrıktı. Burak Deniz'in kirpiklerini andırıyordu. Saçları önden kıvırcık denmese de dalgalıydı ve hafifte olsa dağınıktı. Bir de çok yumuşak gözüküyordu. Dokunmamıştım, dokunmayacak olduğumdan yanılıp yanılmayacağımı da bilemeyecektim.

Sanırım öfkesini kontrol etmeye çalıştığından olacak tekrar bir nefes aldı. Evet, sakinleşmeye çalışıyordu. Ne zaman çok sinirli olsa burnundan solurdu.

"Aynı şeyi yapıyorsun Efsun." dedi aniden. Onu incelemeyi abartmış olacaktım ki irkildim duyduğum sesiyle. Bakışları beni buldu.

"Sinir hastası muamelesi yapıyorsun."

Aslında o kadar umursamaz gözüküyordu ki, ben ona ne dersem diyeyim anlık sinirlenip akşam başını yastığına koyduğunda aklına gelmezmiş gibi geliyordu. Her şeye mi bu kadar takıntılıydı yoksa özellikle buna mı takmıştı bilmiyordum. Fetih'e benden önce daha ağır yakıştırmalar yapanlar elbet olmuştu. Yani bence olmuştur.

Gözümün içine bakıp benden bir cevap beklerken suskunluğumu koruduğumda dudaklarını ıslattı, tekrar bir nefes aldı çok kısa bir an gözlerimizi ayırıp etrafa bakarken. Gözleri gözlerimi bulmadan şu an daha henüz tam inmeyen normal halini yakalayamamış; daha bir kabarık gözüken- ve muhtemelen şu an bu durumu ve kızıl renginden olacak bana bakan herkesin ilk dikkatini çekecek olan- saçlarıma değdi, sonra tekrar bana baktı.

"Sinirlisin." dedim sakin bir tonda. "Bağırıp beni haklı çıkarmamak için derin derin nefesler alıp kendini sakinleştiriyorsun ama biraz daha gerçeklerden bahsedersem tutamayacaksın kendini. Boş ver Fetih. Herkes aynı olacak değil. Belki ben bu tarz şeyleri sevmiyorum diye benim gözümde çok büyüyordur. Sıkma yani canını. İyi adamsın bir bakımdan, salt kötü değilsin yani. Ben de çok mükemmel değilim hani. Herkesin kusuru olur. Takma boş ver. Unut dediklerimi. Umarım ileride Zeliha'da çok güzel haberlerini alırım. Ay adama ne kadar haksızlık yapmışım falan derim

yani." ağır ağır ayağa kalkıp ilk saçlarımı geriye atıp bu şekilde çıkamayacağım için alttan tokayla salaş bir halde topladım.

Tam çıkmak için bir şeyler söyleyecekken benim bunca cümlemden gitti ve bir sorunlu gibi buna takıldı:

"Derin derin nefes aldığım yok. Gayet sakinim."

Avucumun içini alnıma geçirip göz devirdim. "Ay Fetiiiiihh," derken parmağımı boğazıma atıp kusmamak için zor tutuyordum kendimi.

"Hayır bugün tuttuğun takımın maçı falan vardı da baya ağır şekilde mağlup mu oldu?" aklıma gelen tek ihtimali dile getirdim. Tabi diğeri regl olduğu yönündeydi ama bir cesaret edemedim onu söylemeye.

"Yemin ederim ergenler gibisin ya. Alooo bir kendine gel. Uykusuzluk yaramamış sana, bu saatlerde uyu sen. İyice saçmalıyorsun. Hadi kalk Zeliha'nın yanına gidelim." sözlerimin hemen ardından onu beklemeden kapıya yöneldim. O da arkamdan kalktı zaten.

Ben kapıyı önden açıp ilerlerken dikiş işlerinin yapıldığı alana doğru ilerliyordum, Fetih yanımda değil bir adım arkamdaydı. Sakin olan acil koridorunda ilerlerken biz gitmeyi düşündüğüm yere varmadan koridorun ucundan Doğa ve Zeliha gözüktü.

Kısa zamanda orta yerde buluşurken gülümsedim Zeliha'ya doğru. Kollarımı ona doğru açarken çok geçmeden kıvrılıverdi. "Hallettiniz mi?" derken Doğa'yla göz göze geldik.

"Her şey yolunda, ben dikkat etmesi gereken şeyleri söyledim."

Geri çekilirken salık olan saçlarını özenle geriye atıp önce Doğa'ya "Niye beni uyandırmadın?" diye sorduktan hemen sonra Zeliha'ya "Neden Fetih'i yanında istemedin?" diyerek devam ettim.

Bir an ikisi aynı anda konuşacak gibi oldular ama birbirlerine bakıp gülümsediklerinde Zeliha, Doğa'ya öncelik verdi.

"Saçmalama. Saat kaç olmuş kafanı koyacak zaman bulmuşsun zar zor. Ben hallettim zaten. Hiç sorun çıkarmadı bana," derken Zeliha'ya göz kırptı. Ondan sonra Fetih'e de bakarak "İyi geceler. Tekrar geçmiş olsun." dedikten sonra yanımızdan uzaklaştığında Zeliha benim sorumu es geçmiş olacak ki cevap vermedi. Ben de yinelemedim.

"Zeliha'nın gözleri gidiyor, siz yavaştan gidin." başımı geri atıp bizi sessizce izleyen Fetih'e baktım. Eli Zeliha'nın saçlarına giderken "Hadi güzelim, gidelim artık." diyerek onu kendine çektiğinde Zeliha tahmin ettiğim gibi yorgunca başını direkt Fetih'in omzuna koydu.

Hiçbir şey söylemeden yavaşça çıkışa doğru ilerlerken kantinin önünden geçerken duraksadım. "Bir saniye," diyerek onları da durdururken artık benim ne alacağımı tahmin eden görevli arkadaki makineye bastı. Bana uzatılan kahveyle teşekkür babında başımı sallarken Fetih'in gözleri bardaktayken "Çıkma daha fazla dışarı hava da soğuk zaten. İçeride iç kahveni." diyerek geldiğimiz yolu işaret etti ama başımı iki yana salladım.

"Benim değil kahve," diyerek onların da adımlarına vesile olacak şekilde çıkışa doğru ilerlemeye başladım. Her gece nöbetimde Emir'e kahve götürürdüm. Bu gece zaman bulamamıştım, hazır çıkmışken halledeyim demiştim. Bir adım arkamdan ilerlerken "Kime?" diye sorduğunu işittim.

"Emir'e." derken önüme değil kahveye bakıyordum. Burnuma kadar ulaşan buhardan kokusunu alabiliyordum.Sanırım bir ömür daima hiç değişmeden sıkılmadan seveceğim tek kokuydu. Her türlüsü. Filtre, Türk kahvesi hiç fark etmez.

"Sebep?" diye sordu sordu ama sanki çok garip, anlamsız bir şeyi sorguluyor gibiydi.

Ona döndüm adımlarımı yavaşlatıp. "Kırk yılı kilitleyeceğim." dedim boş boş. Gecenin bu vakti uyumamak zorunda olan bir insana neden kahve götürülürdü?

Bence çok açıktı.

Kaşları havalandı, bakışları düzlükten sıyrılıp çoğu zaman olduğu gibi hoşnut olmayan bir hal aldı. Sevimsiz.

"İçmez o kahve." derken sanki her an kahveyi elimden alacak şekilde söylemişti bunu.

"Yooo," dedim gayet emin bir tonda. "Ne zaman götürsem içiyor." derken görüş alanıma giren Emir'le gülümsedim. Acaba Elli Tonu serisini izlerken orada kadın karakterin yakın koruması çok hoşuma gittiği için mi bunlar başıma gelmişti?

Allah'ım benim oradaki niyetim çok basitti aslında, öylesineydi. Yakışıklı olan herkese genel yaklaşımımdı o. Erkek karakter de hoşuma gitmişti mesela. Ne yani o da mı başıma gelecekti?

Yok artık!

Yok artık!

Yazdıysan boz demiyorum, hiç yazılmamış olmasını diliyorum.

Bir elinde telefon diğer elinde sigara olan Emir oturduğu bankta yüzünde hafif bir tebessümle telefona bakıyordu. Ben tam nazikçe kendisine

seslenecektim ki o görevi başka biri üstlendi. Hiçte nazik olmayan bir şekilde.

"Bam!" diye öyle korkutucu bir ses çıkardı ki Fetih ben de hala kollarında olan Zeliha'da, Emir'de çevre de olan birkaç kişi de irkildi.

"Hastane patladı, içinde Efsun var ama Emir Bey oturmuş pişmiş kelle gibi sırıtarak telefona bakıyor. Telefonu mu senin kafanda kırayım, kafanı mı telefonla kırayım?"

Başımı utançla iki yana sallayıp yere eğdim. Neye uğradığını şaşıran Emir sıçrayarak kalkarken önünü nasıl iliklediğini anlamadım bile. Fetih'in çıkışıyla daha farklı yerlerde duran iki kişi bize doğru gelecekken Fetih eliyle durdurdu.

"Fetih Bey ben," dediğinde Emir o *abi'nin* nasıl *bey'e* dönüştüğünü izledim.

"Sen ne Emir?" dedi ismini bastırarak.

Emir ne diyeceğini şaşırmış bir halde tam geveleyecekken ben araya girdim. "Hastane patladıysa ölü sayısını tahmin edemiyorum. Zahmet olacak ben de herkes gibi öleyim. Bam!" dedim onun kadar yüksek olmayan bir sesle.

"Ölmezsem garip olur. Kimsenin kafasında bir şey kırma yani."

Elimdeki kahveyi Emir'e uzattım. "Çok yoğundum çıkamadım yanına." dediğimde önce ciddi bir ifadeyle kahveye sonra kime baktı biliyor musunuz? Evet, doğru tahmin.

Başını iki yana sallayarak almak için bir girişimde bulunmadığında hayretle ona baktım.

"Sağ olun Efsun Hanım. Siz çıkamayınca ben içtim zaten. Çarpıntı yapıyor sonra."

Gözlerim şüpheyle kısıldı Fetih'e döndü. Bana ya da Emir'e bakmıyordu. Koluna yaslanmış Zeliha'daydı gözleri.

"Hadi sen arabaya geç." diyerek acilin dışına park ettiği arabanın anahtarını çıkardı. "Ben de geliyorum."

Zeliha sanki bunu beklerken baygın bakışlarla doğruldu. "İyi geceler Efsun abla," derken yanaklarından öptüm sıkı sıkı. Ne zaman Zeliha'ya sarılsam içime bir şefkat doluyordu. Acaba kardeşim olsa da böyle mi olurdum ona karşı?

"Sana da, hadi fırla. Sonra tekrar konuşuruz." dediğimde başını sallayıp benden ayrılacak sandım ama bu kez uykulu uykulu beni yavaşça öpen o oldu. Zeliha benim üşümüş kalbimi ısıtmaya hakkın var mı?

Var.

Emir'e bakarak başını sallarken Fetih'in arabasına doğru gitti. Dikkatle tuttuğum kahveyle arkasından bakıyordum. "E ben de içmem bunu. Bir bardak daha içersem midem delinecek." dedim bardağı hafifçe havalandırıp. Diğer iki kişiye bakarken Emir'e ithafen "E sen al o zaman, onlardan biri içer."

Fetih yemin ederim dilince kurt varmış gibi "Onlar da içmez." diyerek müdahale etti.

Ya sabır!

Ona döndüm baygın baygın. "Sen içer misin Fetih?" dedim aşırı alıcı gözüyle davrandığı kahveyi almayacağını bilerek ona uzatırken.

Ama şaşkınlığım an bitmiyor ki sonlansın.

"İçerim." derken sesi benimki gibi ters, a*rtık yeter sus* tonlamasında çıkmıştı. Kahveyi sertçe elimden alırken benim değil ama onun eline sıçradı hafifçe. Şaşırsam da belli etmedim. Önüne geçtim bunun.

Kahve sonunda benim elimden çıkarken Fetih Emir'e bakıp sevici bir bakış attı.

"Seninle sonra görüşeceğiz." diyerek tehditvari bir cümle kurdu. Emir hemen başını salladı.

Ne tamam Emir, ne görüşeceğiz desene?!

Bakışlarımız buluşurken ben hastaneye o da araca yöneldi ama bir yere kadar yolumuz birdi.

"Hadi iyi geceler." dedim önüme bakarken. "Dikkat et." diyerek karşılık verdi. Tam yollarımızın ayrılacağı yerden ben yürümeye devam ederken onun sesini duydum.

"Efsun," diyerek bana seslendi. "Sen bilirsin tabi ama," derken durdum ona döndüm. Sesi o kadar samimi, inandırıcı çıktı ki devamında..

"Salma saçlarını çok kötü duruyor."

⏳⏳⏳

Eğildiğim çekmece de çalışmaya başlamadan önce saçlarıma taktığım çeşit çeşit tokalar, bandanalar, kurdelelere göz atarken siyah papatyalı bandanayı elime alıp doğruldum. Tam açık bıraktığım başka bir çekmeceyi kapatacakken arka tarafına kaymış olan sigara paketi ve çakmak gözüme takıldı.

Fetih'indi.

Bende unutmuştu, vereceğimi de sanmıyordum. Tıpkı silahı gibi. Yüzüm anında düşerken aynadan kendime göz göze geldim. Gözüm saçlarımda

olan bandanaya takıldı.

Salma saçlarını çok kötü duruyor.

Sanki karşımda Fetih varmış gibi göz devirirken "Silmi siçlirini çik kiti diriyir," diyerek tiz bir sesle taklidini yaptım. O kadar sinirlenmiştim ki o cümlesinden sonra saçlarım bütün gece salık kalmıştı.

Beğenmiyor olabilirdi. Zerre umurumda değildi. Onun beğenisine gram ihtiyacım yoktu. Zaten o beğeniyle olan tatminkarlığı fazlaca karşı cinsten almış, doymuştum buna. Biri güzelliğimi övecek bir şey söylediğinde gururum okşanmıyordu artık. Beğenmeyen insanlar da olabiliyordu. Buna da normal bakıyordum. Saçlarım kızıldı, yüzüm de yoğun bir şekilde çillerim vardı. Herkesin zevki farklıydı.

Ama Fetih kaçtır durup dururken öyle bir bastırarak bunu söylüyordu ki sinirlenmemek elde değildi.

Yok efendim boya badana.

Yok efendim günahsın.

Yok efendim saçlarını salma çok kötü duruyor.

Beğenmek zorunda değildi, ben ona fikrini sormadıkça bastırarak bunu devamlı dile getirmesini kendime yediremiyordum. Niye *yav boş ver* diyemiyordum tam olarak bilmiyordum ama aniden dank diye söylemesi zoruma gidiyordu.

Saçlarıma bağladığım bandanayla çok hanım hanımcık hoş bir görüntü oluşurken yine yüzüm gülmedi, salık olan saçlarımı hırsla savurdum.

"Geri zekalı," diye kendi kendime konuşurken dudaklarıma sürdüğüm vişne çürüğü renginde ruja baktım. Tam tazelemek arasında gidip gelirken beklediğim telefon sonunda çaldı. Yavuz'un aramasını çok geçmeden yanıtlarken elim istemsizce saçlarımdaydı.

"Geldin mi?" diye sorarken "Kapıdayım." dediğinde parmak uçlarımda dolabıma gidip en alta dizdiğim topuklu ayakkabılarımdan sabah seçtiğimi çıkardım.

"Tamamdır birkaç dakikaya iniyorum." diyerek telefonu kapatırken bilekten bağlamalı süvet önü açık yüksek topuklu ayakkabılarımı geçirdim ayağıma. Üzerimde dar siyah jean ve siyah dökümlü aşırı şık duran bir gömlek vardı.

Kahvaltı için gayet uygundum. Üzerime aynı şekilde siyah olan dizlerimin üstünde biten önden bağlamalı trençkotu alırken aynadan son kez kendime baktım. Çok acil alışverişe gitmem lazımdı. Kıyafetlerim Urfa'nın kışı için uygun değildi. Henüz daha kar ayazını görmememe rağmen.

Kışlıklarım burada ancak mevsimlik olurdu. Şimdi bile dona dona zaman geçiriyordum. Nereye kadar ertelerim onu da bilmiyordum.

Çantamı da alarak çıkışa yönelirken Emir'i aradığım telefonu kulağıma sıkıştırdım. Aramam kısa sürede yanıtlandı "Emir," diyerek tekrar edeceğim şeyleri söyledim.

"Kendini hiçbir şekilde göstermiyorsun. Diğerlerini de uyarıyorsun. Şu an kapıda. Arkadan normal şekilde takip edersin. İllaki mekana gireceksen de oturacağın en uzak masa tamam mı?"

Yavuz'un asla ama asla bir şeyi görmemesi lazımdı. Ona açıklayabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Tamam Efsun Hanım." diye zibilyonunca kez benden dinlediği şeyleri onaylarken telefonu kapattım. Asansörde zemin kata bastım. Aynadan makyajıma, ah çok pardon boyama badanama, bakarken memnunca kafa salladım. Sürmüş sürüştürmüş, salmıştım saçlarımı da. Beğenmeyen beğenmesindi. Çokta umurumdaydı. Ben ona o gözle bile bakmamıştım, sorsa gözünün üstünde kaşı var bile demezdim. Allah Allah! Hiç!

Dimdik bir duruşla binadan çıkarken camdan beni gören Yavuz inecekken elimle durdurdum. Gözüm kısa bir an etrafa kaydı. Görünürde kimse olmasa da Emir'in içinde olan aracı fark edebilmiştim. O tarafa pek bakmadan Yavuz'un aracına binerken koltuğa oturduğum gibi beni oturuşumun izin verdiği kadarıyla süzdü.

Hayran hayran...

Beğenmeyen beğenmesindi. Zorla beğendirecek halimiz yoktu ya.

"Kapını açmalıydım." dediğinde gayet hoş bir gülümsemeyle bana baktı. Tatlı adamsın Yavuz ama hiç o şekilde sana bakamıyorum ki... Gönül bu elden ne gelir?

Gülerek başımı iki yana salladım. "Günaydın." derken gözüm saate kaydı. "Gerçi saat bire geliyor ne günaydını."

Emniyet kemerimi bağlarken el frenini çekip aracı hareket ettirdi. "Akşam yemeğine dönüştürmeliydik bu sözü. Üç dört saat uykuylasın, vicdan azabı çekiyorum."

Diyemedim o an Yavuz kahvaltı bana göre dostça, akşam yemeği daha romantik geliyor diye.

"Yok yok, iyiyim ben. Diğer türlü tüm gün uyuyup akşam uyanıyorum. Sonra sabaha kadar uyuyamıyorum. Çok saçma bir paradoksa düşüyorum. En iyisini yaptın."

Başını hay hay der gibi sallayıp dudakları hafifçe kıvrıldı. "O zaman o paradoksa düşmek istemediğin her an burada olacağım." dediğinde bir şey demedim.

Çünkü büyük konuşmayayım ama bu onunla çıktığım ilk ve son kahvaltıydı muhtemelen. Tabi yine iyiliği dokunmasa.

⏳⏳⏳

"O değişiyor," derken sessizce onu dinleyen benken kahvaltı eden de sadece bendim. Masa kurulalı on dakikadan fazla olmuştu ve Yavuz muhabbeti gerçekten güzel biriydi. Çok usturuplu, yeri geldiğinde güldüren, gerektiğinde uzun uzun açıklayan, asla küfür etmeyen, argo konuşmayan, ona buna sövmeyen, bir taraftan da mesleğinin getirdiği ciddiliği üstünde taşıyan bir tavrı vardı.

On dakikada nasıl anladın demeyin, çünkü ben sadece dinliyordum.

"Yıl bile sürdüğü oluyor. Bir arkadaşımın eşi daha yeni hamileyken gitti, doğumuna geldi. Eşinin doğumuna gelmeyeni bile biliyorum ben. Biz de zaman kavramı yok. Tek öncelikte vatan, gerisi ikinci planda. Ne olursa olsun. Sana nasıl gelir bilmem ama gocunan tek bir kişiyi bile görmedim. Benim geride bıraktığım insanlar anne babam, tam empati kuramıyorum onlarla ama göze alarak giriyoruz bu işe onu biliyorum."

Yanağımı çay bardağına yaslamışken sessiz ve sakince onu dinliyordum. Dudaklarım aşağı doğru kıvrıldı.

"Deme öyle anne babayı geride bırakmakta kolay değildir. Belki sen alıştın ama onlar sanmıyorum ki alışsınlar."

Geriye yaslandı ama bir şey rahatsız etmiş olacak ki eli kısa bir an beline gitti. Sivil giyinmişti ama silahı belindeydi.

"Annem çok karşı çıkmıştı asker olmama," diyerek yeni bir konuyu açtığında ben bir şey sormadım. O devam edecekti.

"Sütümü bile helal etmeme kadar gitmişti olay. Çok geç alıştı, hala da söyler. Ama kabul etmese de alıştı. Başka çaresi yoktu. Kaç sene oldu hala her telefonda, kapıda yüreği ağzına geliyor. Dönemedi normal hayatına, aşamadı bir türlü o korkusunu ama yapacak pek bir şey yok."

Sesi o kadar düzdü ki a*lışacak, başka çaresi yok* diyişleri bana hafifçe dudak büktürdü. Normal değil miydi kabul edememesi? Çok duygusuzca yaklaşıyordu.

"Kadına da mı böyle söylüyorsun?" diye sorduğumda çayından aldığı yudumla tekrar boşalttı bardağı. Çok hızlı içiyordu.

"Nasıl?" derken boşalan bardağını işaret etti arka taraftan birine.

"Çok gaddarca dile getiriyorsun. Anne o, sen de evladısın. Başka çaresi yok belki ama az biraz hoş tut kadının gönlünü. İhtiyacı vardır bence buna."

Doldurulan bardağından bana çekti gözlerini, çok samimi bir şekilde gülümsedi. Çok güzel bir şey söylemişim gibi.

"Burada olsaydı seni çekerdi göğsüne bana da demediğini bırakmazdı."

Güldüm hafifçe alt dudağımı ısırdım. Gözlerini kıstı. "Bu arada," dediğinde daha dikkatli baktım ona.

"Seni de çok severdi."

Haydaaa...

Bir erkek bir kadına bu cümleyi kuruyorsa tecrübelerime dayanarak olacak olan şeyi söylüyorum; bu konuşma anneyle tanışmaya giderdi.

Hadi Efsun şimdi Yavuz'a laf arasında çok göze batmayacak şekilde *çok iyi bir dost* olduğunu söyle. Lafı oraya getir. O zaten anlayacağını anlar, konuşmayı da oraya çekmez.

Eee Yavuz, bu arada tekrar teşekkür ederim. Hakkını ödeyemem. Gerçekten bu zor zamanda çok iyi bir dostsun.

Çok samimiyetsizdi ama bu temada ilerlemekten başka bir çarem yoktu. Son söylediğine hafifçe gülümseyip gözlerimi kaçırdığımda dudaklarımı ıslattım. Çay bardağını biraz daha sıktım. Boğazımı temizledim.

Fırlat Efsun, fırlat gitsin.

Tam karman çorman edeceğim cümlelere başlayacakken eli aniden saçıma doğrusu bandanama uzandı. "Bir saniye," diyerek eli saçımda kaldığında "Ne oldu?" diye sordum aklıma ilk gelen böcek korkusuyla.

Birkaç saniye bir şey yapıp elini çekerken "Simetrik takıntılarım var, oturduğumuzdan beri çok batıyordu. Onu hallettim." diye açıkladığında *hıı* diye bir mırıltı çıktı.

"Başından söyleseydin ya düzeltirdim. Benim dikkatimi çekmedi. Kötü mü duruyordu?" diye sorarken elim hafifçe bandana da gezindi.

Son söylediğim cümleyle yüzünde bir alay ifadesi oturdu. "Bu saçlarda," dediğinde gözlerim iri iri ona baktım.

"Bir şeyin kötü durmasına imkan var mı?" derken kaldım dımdızlak. Allah'ım hemen konuşmalıydım, yoksa bu yol yavaştan sapmaya başlıyordu ama dilim lal olmuştu.

Bu saçlarda...

Salık kötü duran, ah pardon çok kötü duran saçlarımda, bir şeyin kötü durma ihtimali yok muydu cidden Yavuz?

Gerçekten mi?

Kısa süreli düştüğüm anlam ve an karmaşasından sonra konuşmaya yeltenecekken bir an arkamdan bizim masaya bir şey konuldu. Bir adet telefon. Bir adet koku çalındı burnuma.

Çekilmiş kahve kokusu.

İçim kasıldı aniden. Oturduğum sandalyeye biri elleriyle yaslandı, parmak uçlarımı sırtımda hissettim. İki beden olduklarını Zeliha'nın görüş alanıma giren bedeniyle fark ettim. Aniden masaya gelen kişilerle neye uğradığımı şaşırırken sebepsiz bir tedirginlik, telaş, heyecan,stres sardı beni. Sırtımda hissettiğim tenin miktarı arttı.

Kahve kokusu daha seçici bir hale geldi. Bu kokuyu ilk aldığım gece bir duyu yanılması değildi demek ki.

Ne, ne diyeceğimi bildim; ne de arkamı döndüm. Arkamdaki bedeni görmeme gerek yoktu tanımak için. Fetih'in sırtıma temas eden ellerinden kurtuldum öne doğru çıkarken. Ağır ağır yutkunurken Yavuz tanımadığı, Fetih'i hatırlıyordur gerçi, insanlara bakarken Zeliha'ya baktım.

Bir şey söylemem gerekiyordu ama o beni bu yükten kurtardı. Hayır yeltendi. Fetih girdi araya. Zeliha konuşsa yüküm kalkacaktı, Fetih konuştu yük oldu.

"Efsun," diyerek adımı zikrettiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. "Afiyet olsun." diyerek arkamdan geçip önüme geldi. "Mekanın önünden geçiyorduk," derken kontrol etmeye çalışır bir öfkeyle "Seni görünce, Zeliha selam verelim diye tutturdu." devam ettiğinde herkes Fetih'e baktı.

En çok Zeliha...

Hayretle...

Fetih, Fetih, Fetih!..

İnadın, hırsın, dediğim dedik tavrın artık beni öfkelendirmenin de ötesine geçiyor. Sırf burada olmamı istemediği için buradaydı. Sırf Yavuz'dan hoşlanmadığı için.

Sırf ona sorunlu muamelesi yaparken başka birinden normal şekilde bahsettiğim için.

Hırsından kendine yediremiyordu!

Zeliha Fetih'in bakışlarında ne gördü bilmem havada kapıp abisini yalancı durumuna düşürmemek için olayı devam ettirdi bana bakıp gülümseyerek.

"Evet," dedi tatlı tatlı. "Selam verelim dedim."

Yapma Zeliha, uyma şu abine!

Yavuz'un sesi araya girdiğinde dikkatler ona döndü "Zeliha?" diye sorgularken gözleri kısık bir şekilde bana döndü. *O Zeliha mı* der gibi. Başımı salladım hızla.

"Zeliha." dedim asıl sorduğu soruya onay verirken. Gözleri Fetih'i buldu. Abisi olduğunu biliyordu zaten. Ki bu olayla ilgili bildiği tek şeydi. Fetih'te çok oyalanmazken Zeliha'ya döndü. Olaylardan haberdar oluşu yüzünde samimi bir gülümsemeye sebebiyet verdi.

"İyi yapmışsın, varsa zamanınız buyurun oturun." diyerek masayı işaret ettiğinde kaş göz yaparak bu teklifin önüne geçmeye yeltendim ama yapamadım.

Yavuz yapma!

Senin arkanda neler neler söyledi... Yapma aynı masaya oturduğunuz için ben utanıyorum. Zeliha, Fetih'e dönerken ondan bir onay ya da ret bekledi. Fetih cevap vermeden direkt olarak oturduğunda yanıma dişlerimi dudaklarımı geçirdim.

Zeliha cevabını almış olacak ki o da yavaşça masanın başına oturdu. Yavuz oldukça misafirperver bir şekilde garsona seslenmeye yelteneceği vakit Fetih anında engel oldu.

"Lüzum yok." diyerek Yavuz'un tüm o sıcak tavrına rağmen sesi çok can sıkıcıydı. Henüz ona değmeyen gözlerimle elim çay bardağına gitti, bardağı sıktım hafifçe.

Sabır.

Yavuz ısrar etmeden vazgeçerken Zeliha'ya döndü. "Efsun çok bahsetti senden," diye konuya girdiğinde ortamda esen buz gibi rüzgarı sanırım bir tek o fark etmiyordu.

"Yaa," dedi Zeliha tüm gerginliğe rağmen gülümserken. O an bir kişinin bakışlarını direkt olarak yüzümde hissettim. Ben Yavuz'a bakıyordum ama dönüp öfkeyle *güzele bakmak sevaptır* ya da *bak bak iyi bak boya badanama* dememek için zor tutuyordum kendimi.

Sakin.

Tüm yüzümü delip geçen bakışlarına rağmen istifimi bozmadım. Canı sıkkındı, can sıkmaya gelmişti. Buna fırsat vermezdim.

"Öyle tabii, ben de denk gelmeyi bekliyordum seninle. Nasılsın?"

Karnıma sancı girdiğini hissettim. Tedirgin olmak bana gelmiyordu. Bu ağrıyı körükleyecek şey Fetih'in alaycıl ama altında net bir şekilde yatan siniriyle araya girişi oldu.

"Alllah Allah," dediğinde gözlerimi yummamak için zor tutuyordum kendimi. "Onu da mı borçlu çıkaracaktın?"

Söylediği cümleyle değil gözlerimi yummak irice açtım.

NE?!

İçime içime öksürürken birkaç kez masa buz kesti aniden. Yavuz'un anlamsız bakışları, sanırım o da ambiyansı yavaştan fark ediyordu, Fetih'i buldu.

"Anlamadım?" diye sorduğunda ilk kez sesinin bu kadar soğuk tonuna denk geldim. Olay patlak verecek diye içim içimi kemiriyordu.

"Şimdi kardeşim," diye cümleye giriş yaptığında anında ona döndüm ama bu kez bakışları umursanmayan ben oldum.

"Fetih," diye araya girmeye çalıştım ama gram umursanmadım. Zeliha'ya gözlerimle abisini işaret ettim. Bu masadan kalkmaları lazımdı. Yanaklarımın ısındığını hissediyordum, sanki içimde bir karınca sürüsü dolaşıyordu. Her geçtiği yerde her zerremi huylandırıyordu. Diken üstündeydim.

"Eyvallah, çok yardımın dokundu. Teşekkür ederim. Kardeşim adına, Efsun adına, kendim adına. Ama borcun bana, başkasına değil." diye susmayıp devam etti.

Her cümlesi kurşun gibi beynime gelirken kendimi o kadar kasıyordum ki her an bir yerime kramp girebilirdi.

"Fetih!" diye daha kısık ama sert bir sesle çıkış yaptım, bakışlarım hala onda olsa da o Yavuz'a kilitlenmişti.

Ben o gün ona ne demiştim, o ne anlamıştı...

Lafı benim zorla, bir borca sıkıştığım için bu masada mecburen oturduğuma getirecekti. Amacı buydu. Anladığı buydu. Beni asla kulaklarıyla dinlemiyor, beyniyle anlamıyordu.

"Efsun."

Yavuz ilk kez adımı çok soğuk, sert ve mesafeli bir şekilde telaffuz etti. O an en sevdiğim, beni çok seven öğretmenimi hayal kırıklığını uğrattığım an ne hissediyorsam onu hissettim. Gözlerimi hafifçe yumdum, başım hala Fetih'e dönüktü. Çok geçmeden ona dönerken yüzünün Fetih'in yaptığı imayı kavramaya başladığından bu şekilde sertleştiği bariz belliydi.

Ben tam bir şey söyleyecekken Fetih artık beni çıldırtmaya yemin etmişçesine "Ben konuşuyorum, Efsun değil." diyerek konuştuğunda hırsla ayağım ayağını buldu ve susması için kimseye çaktırmadan ayağımı

topuğumun altında ezdim. Kafasını masaya geçirmek istiyordum. En aciz hayaller hayatlarımdı. Hiçbir mimik sergilemedi.

Ayağımı ayağının üstünden çekmeden Yavuz'a bakarken telaşla o devam etti. "Neyin borcu bu?" sesindeki sorgulayışın kapısı hayal kırıklığına açılıyordu. Eğer ki tahmin ettiği şey doğruysa çok kırılacaktı. Bunu hak etmiyordu.

Başımı hızla iki yana salladım. Bu düşünceyi aklından dağıtacakken Fetih "Sen ver cevabını." diye tekrar araya girdiğinde dönüp kafa atmamak için masa altından avucumu sıktım. Ayağımı daha çok bastırdım ayağına.Kendimi o kadar çaresiz hissettim ki. Sussam olmazdı, konuşsam ne diyeceğimi bilmiyordum.

İnce topuğum iyice ezdi Fetih'in ayağını. Canının yanmamasına imkan yoktu. Topuğum ayağına batıyordu fena şekilde. Ama oralı değildi.

"Birader," diyen bu sefer Yavuz oldu. "Efsun'la konuşuyorum seninle değil."

Masanın altına girmek istiyordum. Zeliha'yı alıp koşarak uzaklaşmak istiyordum. Allah'ım ağlayacaktım galiba. Fetih güldü buz gibi bir tonda. Tüylerim mümkünmüş gibi daha da şaha kalktı, başıma bir sızı girdi. Dikleşirken hafifçe Yavuz'la göz gözelerdi.

"Cevap verecek, mecbur. Sonuçta yardımım dokundu bir kere diyorsun."

Fetih'in eli önce ensesine gitti. "Bak ne yapalım biliyor musun?" derken sesi sakindi. Hatta bir andan uzlaşmacı çıkmaya başlamıştı. Bu tavrıyla ne söyleyeceğini beklerken hafifçe boğazını temizledi, başını salladı.

"Ben bu borcu kapatayım. Hakkındır. Yaptığın şey basit bir şey değildi." bunu başta ne niyetle söyledi anlamadım ama cümlelerini benim anlamamı sağlayan şey eli oldu. Fetih'in eli masa örtüsünün altında kalan cebine gittiğinde yediğim temassız darbeyle nasıl sarsıldım elim nasıl masa altına kaydı bilmiyorum.

Parmak uçlarıma kadar vücudum iğnelenirken Fetih'in eli cebine gitmeden engel oldum. Aklından geçirdiği şeyin düşüncesi bile korkunçtu. Yavuz delirirdi, burada ne yapsa da abarttı diyemezdim. Fetih beklemediği bu temasla duraksadı, elini sıkıca tutarken bakışları kısa bir an boşluğa düşecek gibi oldu ama toparladı. Şu an birinin bir şeyi düşse de eğilse, aşağısı tam bir kaostu.

Ayağım Fetih'in ayağının üzerinde, elim Fetih'in elini sıkıca tutmuştu. Rezillikti benim için, rezillik!

Fetih benim bırakmam için kısa bir zaman tanıdı ama yapmayınca elini elimden ayırmaya çalıştığı an daha sıkı tuttum. Tekrar bir hamle yaptığında acımadan uzun olan tırnaklarımı eline geçirdim. Allah'ım bir kere yumruk atabilir miyim?

Bir daha kimseye yumruk atmam? Lütfen.

Ellerimiz birbirine kenetlenmiş, tırnaklarım derisine saplanmıştı. Yan bir bakış attı bana, Yavuz d*evam et* der gibi bakıyordu Fetih'e. Zeliha desem sessizliğe gömülmüş, diken üstünde abisine bakıyordu.

Fetih yapacağı gurur kırıcı davranıştan sonra bu masanın yerinden oynayacağını farkındaydım. Yavuz'un öfkesine gurur kırıcı cümleleriyle, sözde olayı açıklayıp onu suçlayacaktı, cevap verip olay çıkmasına neden olacaktı.

"Yavuz," dedim tüm delirmeme rağmen sakin doğal bir sesle. Hala tutuyordum o eli. Bırakmaya cesaretim yoktu.

"Onu bunu boş verin. Bak ben sana ne soracaktım, aklıma gelmişken."

Bakışları Fetih'ten tam kopmadan beni buldu. *Ne* der gibi o biraz önceki samimiyetinden uzak ciddi bir halde bana baktı.

Evet Efsun ne?

Bu adama soracak tek bir sorun yok!

"Şimdi benim bir arkadaşım var," diyerek ağzıma ne geliyorsa söyledim. Yemin ederim bilmiyordum devamını.

"Bir şeyler sordu da ben de dedim ki var benim bir asker arkadaşım ona sorayım."

Fetih tekrar bir hamle yaptı ama daha da fazla tırnaklarımı bastırdım. Bu kez karşılık hamlesi farklı türlü geldi. Elimin arasında tuttuğum elinin baş parmağı yatay bir şekilde dört parmağımı kavradı. Yani bir nevi elimi tuttu. Baş parmağını parmaklarımın üzerine bastırdığında tapuğum biraz daha ezdi ayağını. Senin suratına yumruğu geçirmezsem bana da yazıklar olsun.

Gözüm Yavuz'da alttan alttan Fetih'le uğraşıyordum.

"Şimdi arkadaşım Elektronik Haberleşme mühendisliğinde okuyor." dedim, asla öyle bir arkadaşım yoktu.

"Ama okul bitince mesleğini yapmayı düşünmüyor. Askerde kalmak istiyormuş. Şimdi her askerde kalanı aynı rütbeden mi başlatıyorlar, yoksa farkı var mı?"

Uydurduğum yalana şapka çıkartırken dikkatle ona baktım. Sorduğum soru onu da tatmin etmiş olacak ki, muhtemelen başta öylesine öyle bir giriş yaptığımı sanmıştı, daha dikkatli bana baktı.

Başını iki yana salladı. Fetih'in elini bırakıp bırakmamak arasında gidip gelirken Yavuz'a odaklanmaya çalışıyordum.

"Hayır mezun olunan bölüme göre değişiyor." diyerek açıklama yapacaktı ki eli elimde olan kişi yine girdi araya. Allah'ım yardım et artık vallaha dayanamıyorum.

"O lise, önlisans ya da lisans eğitimine göre değişiyor."

YA SEN BİR KAPASANA ÇENENİ?

Fetih'e bakmadan sanki sadece Yavuz cevap vermiş gibi davranırken diğer konu tamamen kapansın diye dua ediyordum. Allah'ım ne olur iki tarafta açmasın.

"Yani mesela benim arkadaşımın hangi seçenekleri var?"

Benim öyle bir arkadaşım yok ki! Beni çıldırtmak mı istiyorsunuz? Benim öyle bir arkadaşım yok!

"Erbaş, yedek astsubay, yedek subay seçenekleri var."

Hıı diye bir mırıltı çıkarırken daha başka ne soracağımı düşündüm. Aklıma başka bir şey gelmiyordu. Flörtümle konuşacak konu kalmayıp saçmalama konumuna gelişim bile daha geç oluyordu.

"Anladım," diye mırıldandım. "O zaman ben kendisine iletirim."

Fetih'in elini bıraksam bu onu kışkırtır mıydı? Elimi çekmeyene kadar pençelerimi de geri çekmezdim.

"Sen başka bir şey sorarsa beni ararsın, yardımcı olurum." derken az önceki tavrının dağılışına gülümsedim en çok.

"Ay çok güzel olur. Arkadaşım şey ederse, ben de sana şey ederim." diye gevelerken tansiyonumun düştüğünü hissediyordum. Gözlerim ara ara kısa süreliğine kararıyor, parmak uçlarım iğneleniyordu.

"Zeliha," ne dediğimi şaşırmış bir halde ne olduğunu anlamayan sessizce teker teker hepimize bakan kişiye baktım. "Şunu uzatır mısın?" derken önünde ki çilek reçelini istedim. Zeliha ona yönelmeden Yavuz yöneldi. Ama çileğe değil isot reçeline.

Aldı, benim önüne koydu ben bir şey diyemeden yanımdaki konuştu.

"Efsun yemez," dedi bilmiş ukala bir tavırla. "Daha önce denedi hoşuna gitmedi, onu da kast etmedi." diyerek boşta olan eliyle benim dediğim reçele uzandı. Yavuz'un uzattığı reçeli ona doğru horca iterken çilekliyi önüme koydu. Elimi elinden ne olursa olsun çekmeye yeltendim ama bu kez o baş parmağını parmaklarımın üzerinde sıktı. Daha sert bir şekilde geri çekmeye çalıştığımda yaptığı saçmalığı farkına şükür ki vardı ve elimi bıraktı. Serice ellerimizi ayırırken geriye yaslandı rahat bir tavırla.

"Öyle mi Efsun, daha önce denedin mi?" diye bir soru yöneldi bana. Boğazımı temizleyip Yavuz'a baktı.

"Denedim." Dedim.

İçim titriyordu sinirden. Fetih'e her tokat bir beddua.

Bana bakışları değdi. "Senin iştahın mı kapalı? Geçen bir iyiydi sofrayla aran? Bir şey mi oldu, iyi misin Efsun?"

Bedenimi masa altına kaydırmamak için o kadar zor tutuyordum ki. Zeliha'yla göz göze geldim. Hayretle Fetih'e bakıyordu. O an ağzıma ardı ardına çeri domates sıkıştırırken hırsla Fetih'e döndüm.

"Efsun," diye tok bir sesle Yavuz seslendi bana. Efsun ölsün, başka hiçbir şey demiyorum size.

Bu kez her an ağlamaya yüz tutmuş bir ifadeyle ona döndüm. Ayağım hala Fetih'in ayağının üzerindeydi bu arada. En ufak bir ters cümlesinde ezmek için.

"Çakmağım sen de mi kaldı?" dediğinde bakışlarım ciddileşti."Arabada," derken kaşlarım çatıldı. "Sigaramı yaktın ya." çeri domatesleri hızla yutarken olumsuzca ona baktım.

O an o kadar kötü niyetten uzaktım ki başımı iki yana salladım.

Evet sigarasını yakmıştım. O an bir taraftan telefonla konuşurken diğer elinde direksiyon vardı. Rica etmişti ben de yakmıştım evet ama şu an ne alakaydı? Bunu o an sorgulamadım. "Hayır, kaportaya koydum." diye yanıtladım masumca.

Ta ki Fetih aniden ayağını ayağımın altından çekene kadar. Dikleşti elini hafifçe masaya vurdu.

"Efsun," derken bana değil Yavuz'a bakıyordu. Gözüm ona değdi. Çenesi seğiriyordu, her an Yavuz'u dövecek gibiydi bir de. Yavuz'da onu.

"Benim sigaram ve çakmağım," dediğinde yüzümde acı dolu bir *yapma* bakışı oluştu. İki erkeğin, bir kadın üzerindeki ego tatminine mi malzeme olacaktım? Gerçekten mi? Bunu o an ne Yavuz'a ne de Fetih'e yakıştırdım.

"Senin evinde kaldı. Unutturma onları gelince alayım." dedi Yavuz'a bakarken. Zeliha'nın elindeki bardak sertçe altlığı buldu. Böyle resmen taş değdi içimde bir yere. İkisi de birbirlerini taşlarken taşlarının hedefi birbirleri değil ben oldum.

Sebepsiz yere.

Sidik yarışıydı resmen bu.

Hırsları uğurlarına.

Sebepsizce.

Kendilerini tatmin etmek için.

Başımı masaya doğru eğerken elimi anlıma yasladım. Kalkıp gitmek istiyordum. Ne halleri varsa gönsündüler. Düşünmek istemiyordum.

"Ayrıca," diye devam etti yaptığı şeye. Bakışlarım onu buldu, o da bu kez cümlelerin muhatabından alıp öznesine çevirdi gözlerini. Yani bana.

Durdu yüzümü inceledi. Sanki içimde ne var ne yok fark etti ve sustu. "Her neyse, sonra söylerim." Boynunu hafifçe kütletirken önüne döndü. Masada herkes birbirine sevici bakışlar atarken bu harika havayı bölen Yavuz'un telefonunun sesi oldu. Çok kısa bir an oluşan sessizliği bozarken arama yanıtlandı. Gözüm o an Zeliha'yı buldu. Şaşkınca bize bakıyordu.

"Yok tamam," dedi Yavuz. "Yakınım. Geliyorum ben, bekleyin." derken karşıdan birkaç cümle dinleyip kapattı. Başıyla bana işaret ederken "Hadi seni bırakayım, benim karargaha gitmem lazım. Kusura bakma, biliyorsun ne zaman çağıracakları belli olmuyor."

Başımı s*orun yok* der gibi sallarken "Tamam sen git, ben taksiyle giderim. Boşuna yolunu uzatma. Acelen de var gibi. Bekletme insanları." dedim oldukça keyifsiz bir sesle. Olmayan moralim nasıl daha fazla bozulur? İşte aynen böyle.

Hemen karşı çıktı. "Olmaz öyle şey," diye beni de zorlayacakken Fetih "Efsun bizimle geliyor. İşimiz var." gibi on numara bir emrivaki yaptı. Artık değil son demi sabır denen şey kalmamıştı.

"Ne işi Fetih?" dedim tahammülsüz bir sesle.

Önce kardeşine sonra bana baktı. "Zeliha'yla sınav için bir şeyler alacaktınız. Onun için arayacaktı seni ama uyuyorsundur diye aratmadım. Çok istiyor," diyerek kardeşini işaret ettiğinde Zeliha'ya döndüm.

Zeliha saklayamadığı bir şaşkınlıkla Fetih'e bakarken Fetih'te ona döndüğünde birkaç saniyede toparladı.

"E- evet." diye geveledi. "Eğer ki çok yorgun değilsen gidelim mi? Lütfen."

Herkes bana bakarken cevap vermem gerekiyordu sanırım. "O zaman," dedim bana kedi gibi bakan bakışları görmezden gelemeyip. "Ben Zeliha'ylayım Yavuz." derken doğruldum. "Seni kapıya kadar geçireyim. Sen git."

Başını sağlarken doğruldum. Zaten hemen arka tarafımızda kalan kapıya birkaç adımda varırken masadan çok uzaklaşmamıştık. "Kusura bakma, gitmem gerekmese gitmezdim."

Başımı *yo yo* der gibi salladım. Tüm samimiyetini kaybetmiş bir halde "Sorun değil. Teşekkür ederim kahvaltı için."

Benim soğukluğuma rağmen gülümsedi koluma dokundu. "Haberleşiriz?" diye sorarken onay bekleyen gözlerle bana bakıyordu. Hafifçe başımı sallarken bu onun için çok büyük bir şey olacak ki gülümsemesi genişledi. Başını sallarken "Dikkat et." dedi ve kapıya yöneldi.

"Sen de." dedim ona bakarken. Mekandan tamamen çıkarken dış tarafta gördüğü garsona hızla bir şeyler söylerken, sanırım devamında masanın hesabını kapattı, masaya döndüm. İkisi de bana bakarken içimdeki yumruk atma isteğini son kez sabırla bastırdım. Hışımla masaya yürüdüm ve çantamı aldım. Ellerim titriyordu, birkaç şeyi devirdim. "Hadi Zeliha." Dedim Fetih'e bakmadan. Ama o ayaklandığı vakit işaret parmağımı hışımla yüzüne doğru salladım.

"Sen hiçbir yere gelmiyorsun! Duydun mu beni?"

⏳⏳⏳

Hani evdekilere sinirliyseniz attığınız adımdan bile ses çıkarmaya çalışır tepinerek yürürsünüz ya, işte tam onu yaparak her elime aldığım kırtasiye malzemesini hırsla sepete koyuyordum. Benden özenen Fetih'te aynı şekilde.

Artık dayanamayıp Zeliha'nın da yokluğunu fırsat bilerek "Terbiyesiz herifin tekisin." dedim rafta ne var ne yok alışveriş sepetine atarken.

"Ne yapacaktın para mı verecektin Yavuz'a?"

Benim elimin olduğu yere el atıp kalemlerden birkaç tane alıp sepete bıraktı sertçe.

"Bir karşılık bekleyerek yapmış. Hakkıdır. Borcu kapatacaktım."

Bu cümlelerin hemen ardından yine benim elimi itip raftan bir şeyler alırken, o kadar sinirliydim ki neyi sepete eklediğimizi hiç farkında değildim, sepete doğru savurdu. Elinde tırnak izlerim vardı. Bazısı sadece iz olarak kalmışken, bazısı kanlanmıştı.

"Ama sen," dedi hışımla birbirimizle yarışır gibi sepet dolduruyorduk. "Engel oldun." derken durdum sıktığım yumruğumla ona döndüm.

"Fetih bak bu dünya senin etrafında dönmüyor tamam mı?" dedim ama o bana bakmıyordu. İçimde bir ocak vardı, o ocağın üzerinde bir tencere. Fokur fokur öfke kaynıyordu. Altını yakan da oydu, tencereyi ocağa koyanda.

"Yok efendim her şey benim istediğim gibi olsun, vay efendim ben ne dersem o olsun. Cebine mi güvendin? Çıkarıp para mı koyacaktın önüne? Bak o adam Emir değil tamam mı?"

Eli durdu, kalem setini kavrayıp sepete fırlattı bana döndü. Sinirli olduğunda göz bebekleri çok büyüyor, alnındaki damar çok belirgin oluyordu. Bir de hafifte olsa renk atıyordu. "Ne saçmalıyorsun sen yine?"

Kısık sesli tartışmamızı devam ettirdim zorlukla. Sesimi yükseltmemek için zor tutuyordum kendimi. "Sen ne yaparsan yap sus pus oturmaz. Aaaa Fetih Karadere diyip saygı duymaz. O parayı onun önüne koysan yumruğu senin suratına geçirmez mi sanıyorsun? Bir tek senin gücün mü yetiyor insanlara? Kandırma kendini."

Onun konuşacağını anlayınca bu kez ben döndüm rafa, öfkeyle elime ne gelirse almaya devam ettim. "O zaman izin verseydin o yumruğu benim suratıma geçirseydi, baksaydın kimin gücü kime yetiyor. O heriften mi korkacağım?"

Başımı yüzümü buruşturup iki yana salladım. "İğrenç bir adamsın." demeye devam ettim. İçimde durduramadığım bir öfke devamlı olarak Fetih'e sayıp sövmek istiyordu.

"Aklınca adamın gururunu kıracaktın öyle mi? O kadar kolaydı. Ben sana dedim mi beni borçlu çıkardı diye? Öyle bir şey çıktı mı ağzımdan? Bak senin karşındaki senin için çalışan biri değil tamam mı? Asker o adam, Türk askeri. Bilincinde ol artık bunun."

Elini aniden rafa geçirdiğinde beklemediğim sesle irkildim. Dişlerimi birbirine bastırırken gözüm kısa bir an etrafa kaydı. "Sen ne saçmalıyorsun?!" diye düz sesin biraz üstünde konuştuğunda ikimizin de gözü bize çaktırmadan bakan insanlara kaydı.

"Ne alaka mesleği? Mesleğini mi konuşuyoruz burada? Karşımda Türk askeri sıfatıyla mı duruyor? Konuyu nereden nereye getiriyorsun. Karşıma geçmiş geniş geniş konuşuyor. Sigaramı yaktı diye şov yapıyor sen hâlâ seni neye kullandığına takılmayıp burada bana hesap soruyorsun."

Bu kez boşalan rafa yumruğumu çok ses çıkmayacak şekilde vuran ben oldum. "İşte!" dedim işaret parmağımı ona sallarken.

"Sen o yaptığı iğrençliğe aynı şekilde karşılık vermeseydin şu an burada sana değil ona öfkeli olurdum. Ama ne mümkün Fetih Karadere'nin olduğu yerde başkası ondan daha haksız olsun?!" iğrenir gibi yüzümü buruşturdum.

"Erkek milleti değil mi?" derken kendi kendime tekrar rafa döndüm bu sefer üst tarafları almaya başladım. "Bayılırsınız bir kadın üstünden sidik

yarıştırmaya. Hepiniz bir yerde aynı haltsınız. Genetik bu sizde. Olayınız bu."

Yine yeni yeniden benim ilgilendiğim rafa yöneldi. Yüzümün önüne denk gelen kolunu ısırmamak için o kadar zor tuttum ki kendimi.

"Kadınlarda da bu saflık mı genetik? Ya da sadece sen mi böylesin? Gözünü kapatmışsın aptal gibi her şeyi iyiye yoruyorsun!"

O an sağ tarafımızdan yanımıza gelen Zeliha kısık sesle araya girmeye çalışıp "Efsun ab-" demeye kalmadan "Bir saniye Zeliha." diyerek gözlerim hayretle açılmış bir halde *ben mi* der gibi Fetih'e baktım. "Ağzını topla bana iş çıkarma Fetih. Burada salak ben miyim?"

Elinin altında devrilen birkaç parçayı umursamazken bu kez onun elini iten ben oldum. "Ne halta sigarasını yaktın o zaman? Dur tahmin edeyim eli doluydu senden istedi. Sen de yardımseverlikten bittiğinden, hemen yaktın. Hadi senin içinden kötü bir şey geçmiyor, eyvallah tamam. Ona tek kelime etmiyorum. O şerefsiz adamın içi çok mu temiz sanıyorsun? Senin de içinden bir şey geçse kapatacağım çenemi. Ama yok Efsun yok, yoksa izin verdiğin şeyler ileride başını ağrıtacak!"

O an öfkeme hakim olamazken dirseğimi karnına geçirdim hırsla. "Şu ağzını topla!" dedim hiç bıkmadan usanmadan. O durmadan küfür ediyor, ben durmadan uyarıyordum. İkimizde vazgeçmiyorduk. "İnsanlara küfür edemezsin! Edemezsin duydun mu beni? Git ayna karşısında kendine küfür et başkasına edemezsin!"

"Edemez miyim?" Diye sordu yüzsüzce.

"Edemezsin!"

"Etmeyeceğim öyle mi?"

"Etmeyece- Bir saniye ya?! Sana ne ayrıca tüm bu olanlardan? Sana ne Fetih sana ne? Kim bana yürüyor ben kime karşılık veriyorum vermiyorum sana ne? Ya ben yirmi beş yaşındayım senden mi öğreneceğim bir erkeğe nasıl karşılık vereceğimi? Ayrıca on beş yaşında olsam yine senden öğrenmezdim. Bu ne hadsizlik ya?"

Dudakları u şeklini aldı. "Öğrenmezsin öyle mi?"

"Öğrenmem! Bak Fetih benim damarıma basma. Bak yemin ederim ki biraz daha haddini aşarsan seninle Zeliha için bile aynı ortama gelmem. Aşma haddini. Canımı korumaya çalışırken benim sınırlarım içine giremezsin. Giremezsin ya. Ayrıca alt tarafı sigara, ne kötü niyet olabilir? Ne abarttın! Hasta mısın sen?"

Erkekler bu kadar yanlış olamazlardı.

Gerçi bu hareketimi kullanarak bu durumu destekleyecek bir şey yapmıştı ama o an bunu planlayarak yaptığını düşünmek istemiyordum. Bu kadar kötü düşünmek istemiyordum.

Zeliha tekrar araya girmeye çalıştı "Fetih a-"

"Bir dur Zeliha!" diyerek bu sefer o susturdu, elini de ona doğru kaldırıp beden diliyle de engel olurken cümlesine.

"Alt tarafı sigara mı?" derken beni de kolumdan tutarak kendine çevirdi. Ben kolumu çekmeye yeltenmeden kendisi bıraktı. "Sen sana yürüyen birinin sigarasını yakıyorsun ve hiçbir kötü niyet aramıyorsun öyle mi? O hareketini o küçük aklına gelmeyen hangi ihtimallere yordu o herif haberin var mı? İlk anda kullandı bunu, kör müsün? Senin sınırlarına girmiyorum, ne haddime? Ben sadece ileride seni zor durumda bırakır bu adam bundan bahsediyorum! Senin de sınırların maşallah bir bana!"

Zeliha'yı bile umursamayan bir şekilde birbirimizi yemeye devam ederken başımı ağır ağır iki yana salladım "İnsanın fikri neyse zikri de odur. Ve benim sınırlarım haddini aşanlara!" diyerek rafa elimi attım ama elim boşluğa denk geldi.

"Fikrimi de, zikrimi de, o herifi de ayrı ayrı-" eline vurdum bir hışımla cümlesi yarım kaldı.

Onu umursamadan arkamı dönmeden görevliye seslendim sinirle kaynayan bir seste. "Bu kalemlerden başka yok mu?!" derken Fetih'le aynı anda arkamızı döndük.

Dönmez olaydık.

Öfkem yüzümde donup kaldı, bir utanç bütün bedenimi kavladı.

Yer şu an yarılmayacaksa bundan sonra hiç yarılmasın Allah'ım.

Saat geç olmadığından mağaza çok kalabalık olmasa da bütün çalışanlar harıl harıl çalıştığından herkes sahadaydı. Zeliha'da dahil olmak üzere hemen hemen herkes işini gücünü bırakıp bize dönmüşken tek tek çoğuyla göz göze geldim.

Alt dudağımı hafifçe dişlerimin arasına alırken gözüm yerdeki sepete kaydı. Dolmuş, çoktan taşmış sepete.

Boğazımı temizlerken Fetih'le göz göze geldim. Onda benim kadar bariz bir öfke dağılması yoktu, yüzünde hala sinir kırıntıları vardı ama yaptığımız şeyin uğrattığı bozgun barizdi.

İkimizde aynı anda yerdeki taşmış sepete bakarken yanaklarım ve kulaklarım ısındı. Biz sözde sessiz sessiz tartışıyor, belli etmemek için de alışveriş yapıyormuş gibi yapıyorduk.

Zeliha şaşkınlıkla bir bana bir Fetih'e bakıyordu. Araya girmeye çalışmıştı halbuki. Bir personel çekinerek araya girdi.

"Maalesef efendim elimizde başka yok o üründen." sesi o kadar varla yok arasıydı ki gazabımızdan nasibini almamak içindi çabası.

"Peki," derken başka erkek bir görevli şüpheyle bize bakıyordu. Yerdeki ürünlere baktı. Baştan aşağı bütün rafı boşaltmıştık. Hepsini. Bir tane bile ürün kalmamıştı. Yerde postitler, kalemler, silgiler... Bir sürü şey vardı.

"Hepsini alacağınıza emin misiniz?"

Tam *hayır* diyerek efendi efendi geri yerleştirmeyi düşünüyordum ki Fetih'in sesini duydum.

"Evet," dediğinde şaşkınlıkla ona baktım. Hangi okula bağış yapacaktık?

"Siz toplayıp kasaya götürün geliyorum ben."

Sanırsam son ya da sondan önceki geçiş bölümüydü. Yıldıza basmayı unutmayalım olur mu? Bir sonraki bölüme kadar dikkat edin kendinize.

Bir:) sonraki:) bölüm:) görüşürüz:))*)))))))*

#SerçeyiÖldürmek 🕊

XI- "Kadınlar ve Gemiler"

Hastanın bana gösterdiği kağıda bakarken "Burası acil," dedim istenen tahlilin yapıldığı yeri hatırlamaya çalışırken. Omzumdan düşmek üzere olan çantayı daha sıkı tuttum.

"Büyük binaya gitmenin lazım bunun için. Siz çıkın buradan, sağdan dümdüz gidin. Direkt üzerinde *poliklinikler* yazan bir yer çıkıyor. Oraya girince gösterin bu kağıdı birine sizi yönlendirirler." açıklamamı çokta anlamış bir bakışla dinledi sayılmaz ama yine de başını salladı.

"Tamamdır, sağ olasın." diyerek kağıdı elimden geri alırken en azından bir kısmını anlamış olacak ki ardımda bıraktığım acil kapısına doğru ilerlerdi. Gözüm danışmanın olduğu yere kaydı ama hala boştu. İnsanlar da haliyle önüne gelen birine sormak zorunda kalıyorlardı. Üzerimdeki trençkotun önünü açarken tam ayakkabılarımı değiştirip önlüğümü almak için doktor odasına girecekken aniden bir yerden "Hocam hocam hocam!" diye bağırırken gözlerim irice açıldı, korkuyla o tarafa döndüm.

Üstüme doğru koşan hemşireyle tedirginlikle ellerim havalandı. "Ne oldu?!" dedim en az onun kadar heyecanlı bir sesle.

Elindeki telefonu bana uzatırken "Rümeysa." dediğinde telefonu aldım serice. "Ne oldu?" diye tekrar ederken bu kez sorumun muhatabı telefondakiydi.

"Hocam," derken sesinde bir rahatlık, ya da *oh sonunda* tonu hakimdi. Nefes nefese kalmış Nursima hemşire hemen sağdaki duvara yaslanıp elini beline koydu.

"Hocam size ulaşamayacağız sandım! Numaranız da yoktu. Ödüm koptu!"

Bir türlü konuya girmeyişi benim de yavaştan ödümü kopartırken "Şu an korkutuyorsunuz beni." derken Nursima'ya bakıyordum.

"Ha yok korkmayın!" derken arkasındaki curcunayı susturmaya çalıştı kısa bir an.

"Hocam unutmamışsınızdır ama yine de dün yoktunuz falan ya. Adresi size vermeyi unuttum diye korktum. Geliyorsunuz değil mi bugün, unutmadınız?"

Ben neyi unuttuğumu bile unuttum...

Ay neyi unuttum ben yine.

Bazı insanlar yüzünden akıl mı kaldı bende?

"Neyi unutmadım?" diye çekingen bir sesle konuşurken kısa bir sessizlik oluştu. Sonra o biraz önceki tez canlı ses kendini ağlamaklı bir tona bıraktı.

"Hocam nişanım var bugün. Bana söz vermiştiniz ya gelip makyajını yapacağım diye. Hatta hafta başında da konuştuk. Tamam dediniz yine. Biz de kuaför falan ayarlamadık."

Unuttuğum şeyin büyüklüğüyle dudaklarım *o* şeklini alırken Nursima olayı anlamış olacak ki alt dudağını dişledi. Allah beni ciddi ciddi kahretsin.

"Unuttunuz mu?" diye sorduğunda kırık bir sesle içim sızladı. Hatta cızladı. Şu an gözlerinin dolu dolu olduğunu bile düşünebilirdim. Hakkıydı da. Her şeyini bana göre ayarlamıştı.

"Hayır kuşum." dedim anında lafı çevirerek. Sesim nasıl çıktı bilmiyorum ama Nursima mimiklerimden olacak hiç yemedi. "Unutur muyum hiç? Ben de zaten birazdan hemşire odasına gidip numaranı alacaktım adres için. Tabi ki unutmadım. Hatta aklımda birkaç ton var dün gece hangisini senin yüzüne daha çok yakışır diye düşünüyordum. Bu kadar önemli bir şeyi unutur muyum?"

Nursima *bildiğim yalanları dinlerken* bakışı bana atarken elini hafifçe havada salladığında eline vurdum, kaş göz yapıp.

"Ay gerçekten mi?" dedi karşı taraf. "Çok korktum gelmeyeceğim dersiniz diye. O zaman numaranızı alayım ben size evin adresini atayım. Hastane çıkışı geleceksiniz değil mi direkt?"

Ben de kendimi Nursima gibi duvara yaslarken "Tamam ben numaranı Nur'dan alıp çaldıracağım seni. Sen atarsın bana adresi. Çıktıktan sonra eve uğrayıp makyaj malzemelerimi alayım, ağır olur diye yanımda getirmedim. Sonra direkt olarak size gelirim. Sen her şeyini hazır et sadece saç makyajın kalsın olur mu?"

Daha hissetmediğim yorgunluk şimdiden beni bulurken yanaklarımı şişirdim. Aklımda olsaydı yanımda getirir bir de eve gitmekle uğraşmazdım. Şimdi hiç yoktan yolu uzatıyordum. "Tamamdır hocam ama nişana da kalacaksınız değil mi? Annemlere sizi çok anlattım vallaha kalmazsanız çok üzülür,"

Tam o an arkadan bir ses geldi "Kız söyle karnı aç gelsin, yemesin yemek."

"Duydunuz," dedi gülerek hemen ardından. Dudaklarım büzülmüşken aniden kıvrıldı. Annesinin bu hararetli cümlesi o kadar kanımı ısıtmıştı ki.

"Duydum duydum da, söyle zahmet etmesin sakın." derken Nursima kulağımdaki küpelere baktığında daha iyi görsün diye hafifçe kafamı çevirdim.

"Valla hocam söylersem bu kız evlendi büyümüş gidiyor falan demez terlik atar. Zaten bir sürü hazırlık her türlü yapılıyor ama siz torpillisiniz diye daha fazla. Aman karnınızı doyurmayın, tok falan demez yedirir her şeyi. Ve kalacaksınız değil mi nişana?"

Onu nasıl kibar bir şekilde reddedeceğimi düşünürken "Yani Rümeysa tamam aç gelirim ama," derken önce olumludan giderek ters psikoloji yapmaya çalıştım. "Yani makyajdan sonra pek kalmam eve giderim. Yorgun olurum. Hem evde nişan, aile arasında sayılır. Yabancıya gerek yok. Düğüne artık."

Son söylediğim cümleyle yüzümü buruşturup alnımı duvara vurdum. Ben yine laf arasında söz mü verdim? Allah'ım çenem ne zaman kopar? En kısa zamanda? Evet lütfen, istiyorum. Benim çenemin bağı yok.

"Hocam o kadar aile içi değil merak etmeyin, gelince görürsünüz. Bizimkiler de gelecek zaten. Lütfen kalın, en azından birkaç saat? Yormayız sizi?"

Öyle bir rica ediyordu ki kendimi onur konuğu gibi hissettim. Gururum okşandı, bakışlarım da düşüncelerim gibi yumuşadı. Aptal gibi gülümserken dudaklarımı öne doğru büzdüm.

"Yaaaniiii," dedim emin olmayan bir tonda. "Ona gelince karar verelim olur mu? Hadi ben seni daha fazla tutmayayım. Akşam görüşürüz."

Oldukça keyiflenmiş bir sesle "Tamamdır hocam öpüyorum görüşürüz." diye şakıyarak telefonu kapattığında Nursima'yla bakıştık.

"Sizden ders almalıyım," dediğinde göz kırptım. "Hangi konuda?"

Gülecek gibi oldu ama kendini sıktı. "Yalan konusunda. Maşallah tek ayak üstünde kırkı devirdiniz."

Koluna vurdum kıkırdayarak. "Aramızda bak." derken ağzına uslu uslu fermuar çekti anında. Ellerim küpelerime giderken "Beğendin mi?" diye sorarken gözleri kulaklarıma kaydı.

"Çok naif. Nereden aldınız? İnternet siparişi falan mı?"

Başımı iki yana salladım. "Yok İzmir'de bir butikten. Bir tane daha var aynısından bende. Ben çok sık tekini kaybediyorum diye küpelerim hep iki

çifttir. Al bunlar senin olsun, madem beğendin." derken elim kulağıma giderken hemen engel oldu.

"Ay yok hocam, ne gerek var? Olur mu öyle şey? Düşünmeniz yeter." demesine kalmadan ikisini de çıkardım.

"Ya ne olacak alt tarafı bir küpe? Ben bir şeyi beğenip almayınca benim içimde kalıyor, hele de böyle giyecek takacak bir şeyse. E sen de bulamazsın aynısından. Al senin olsun. Benden var zaten bir tane daha. Gel takayım." derken yanakları aniden kızardı. O engel olmadan ona yaklaşırken tek kulaklarına taktım.

"Silmedim ama sorun olur mu?" diye sorduğumda "Hocam," dedi tatlı tatlı.

"Sen istersen onları çıkarıp dezenfektanla silersin sonra. Hadi," derken doktor odasının kapısı açtım. "Güle güle kullan." derken göz kırpıp odaya girdim.

⌛⌛⌛

Selçuk Hoca sırılsıklam olmuş üstüme bakarken "Durum ne?" diye sorduğunda doğruldum yerimden.

"Hocam on altı yaşında erkek hasta. Annesi evi temizlemek için amonyak ve çamaşır suyunu karıştırıyor. Bu karışımı dökmeden çocukları evde bırakıp dışarı çıkınca da kardeşiyle oynarken üzerine dökülüyor. Bağırış çağırışla komşular sese gelip 112'yi arıyorlar. Sol gözünde alkali yanığı tespit ettik. Göz kapaklarını ekartörle iki kez ters çevirip fornikslere kadar gözün ön segmentini değerlendirdim. Daha sonra ringer laktatla gözü yıkadım. Göz servisine haber verdik," derken bunu yapmasını söylediğim hemşireye bakarken anında başını salladı.

"Şu an bütün servis dolu olduğu için, ilk muayeneyi burada yapacaklarmış. Haber verdim geliyorlar."

Başını olumlu anlamda sallarken iki gözünü kapattığım hastaya yaklaştı, bana ithafen "Kaç dakika yıkadın gözü?" derken onun daha rahat geçebilmesi için hafifçe geri çekildim.

"Yirmi beş dakika. Nötral ph 7.3'ü elde edene kadar."

Hastanın saçlarına dokunurken üstümü ima ederek göz kırptı. Normalde bu derece göz yıkamasında bir ıslanma olmazdı tabi hasta tam bir afacan değilse.

"Biraz fazla yaramazız." diyerek açıklama yaptığımda başını salladı. "Ailesi?" diye sorarken hemşire cevap verdi.

"Hocam ulaştık yolda geliyorlar." derken Selçuk hoca her aşamanın doğru şekilde yapıldığına emin olduktan sonra geri çekildi.

"Sen gidip üzerini değiştir Efsun. Gerisi göz doktorunda," derken etraftaki koşuşturmadan bir yere takıldı gözü. Aniden bütün alana bağırdığında hiç beklemediğim için tek irkilen ben oldum.

"Kırmızı alana ne zamandan beri hasta dışında başka biri izleyici olarak alınıyor?!"

Ani sesiyle herkes duraksarken hepimiz aynı yöne baktık. Bizim olduğumuz tarafa bakarak ağlayan küçük bedene kayarken gözüm "Ben hallediyorum hocam." diyerek kimseyi işinden etmeden hızlıca oraya yöneldim.

Burası acil müdahale alanıydı ve hastanın durumu ne olsa da aile bireyleri alınmazdı. Ayaklarım o yöne doğru giderken içli içli ağlayan bedeni kimse fark etmemişti , zira koşuşturma hakimdi.

Dibine gelmeme rağmen beni fark etmedi ta ki önünde diz çöktüğümde yaşlı gözlerle denk gelene kadar. Akan burnuyla yaşları birbirine karışmıştı.

Elinin tersiyle gözlerini ovalarken bir adım geri gitti korkuyla. İzlediği yönde yaptığım şeyleri görmüş, biraz da üstümden olacak ki irkilmişti. Onu korkutmamak için yaklaşmazken bir an ne diyeceğimi bilemedim, hafifçe gülümsedim.

"Merhaba," diye bir giriş yaptım. Evet Efsun çocuk salya sümük ağlıyor harika tatmin edici bir giriş. Üstelik Selçuk hoca da arkadan merhaba diyecek şimdi sana. "Annen baban nerede?" diye devam ettim harika iletişimime.

Başını iki yana salladı ve burnunu çekti kuvvetlice ama tıkalı olduğundan başarılı olamadı. Sağ tarafta olan küçük dolaba yöneldim ama üzerindeki tıbbi malzemelerden olacak irkildi ve bir adım daha fazla açtı aramıza. Dolabın altından rulo peçeteye uzanırken elime birkaç parça dolayıp kopardım.

Elimdeki peçeteden iki tane kendimde bırakıp ona uzatırken "Burnunu silmek ister misin?" diye sorarken gözüm etrafa kaydı.

Elimdeki peçeteye bakarken başını salladı hafifçe ve çekinerek aldı elimden. "Yaklaş bana ben de gözyaşlarını sileyim." dediğimde irkilerek bana baktı. Elimde iğne falan da yoktu halbuki. Ama o şu an en dışarıdan korkutucu gözüken şeylerin yapıldığı alandaydı.

Bir hastanın gözünde yabancı bir cisim vardı, başka birinin eli bıçak ters geldiği için parçalanmıştı gibi gibi gibi.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Elimde bir şey yok bak, sadece yaşlarını sileceğim." derken o burnunu silmeye çalışıyordu. En fazla yedi yaşındaydı. Onun koluna uzandığımda bana destek olmadı ama engellemedi de. Kendime hafifçe çekerken burnundan peçeteyi çekti.

Yavaşça yaşlarını sildiğimde "Annenler nerede?" diye sordum yavaştan kapıya bakarken. "Yok." dedi ama bunu şiveyle söylediği için daha çok *yohhğğ* tarzında çıkmıştı. Bir de aşırı derecede sempatik.

"Sen nasıl geldin buraya peki?" derken her an kaçma ihtimaline karşı onu biraz daha bacaklarıma yaklaştırdım.

"Ambulansla," derken arka tarafı işaret ettim. "Abimle geldim." derken gösterdiği yöne döndüm. Zaten ağlayarak baktığı yön olan tarafı gösterirken Selçuk hocanın başında olduğu hastaya baktım.

Yavaşça saçlarını okşarken "Annenle babana haber verdik, geliyorlar. Hadi gel onları dışarıda bekleyelim." derken elim eline yöneldi ama geri çekildi hemen.

"Yok yok." dedi telaşla. "Abimle bekleyeyim ben yok."

Vücuduyla olan bütün temasımı çekecek şekildeyken engel oldum. "Ama burada beklememiz yasak. Sadece hastalar var burada. Sen de hastaysan, seni boş yatağa alıp hemen yapalım tedavini." derken boş olan yatağı gösterdiğimde irice açtığı gözleriyle oraya baktı.

Kafasını iki yana sallarken "Değilim ben hasta." dediğinde başımı salladım. "O zaman çıkmamız lazım, hadi gel. Anneni dışarıda bekleyelim." derken elimi eline uzattığımda bir süre baktı ama sonra el mahkum tuttu.

Servisin içinden çıkarken ağır ağır ben aniden bırakır diye sıkıca tutuyordum ama sadece temas halindeydi. Hasta banklarına otururken yan yana ona baktım.

"Abin için mi ağlıyorsun?" derken gözüm kısa bir an vücudunda dolaştı. Zira kendisinde de bir yara olabilirdi. Başımı sallarken tekrar burnunu çekti.

"Benim yüzümden." derken aniden dudakları soğukta kalmış gibi büzüştü gözleri yaşardı. Elim şefkatle başına giderken saçlarını okşadım.

"Hayır hayır olur mu öyle şey? Oyun oynarken mi oldu?" diye aniden kendimi teselli etmeye çalışır bir halde bulduk. Başını salladı.

"Bak," dedim hemen. "Oyun oynarken olmuş. Yanlışlıkla. Ağlama yoksa abin de üzülür. Dua et hemen iyileşsin." derken yüzüme bakarak tekrar burnunu çekti. Başını sallarken küçük ellerini önünde açıp hemen dediğimi yaparak dua etmeye başladı.

İşte bir erkeğin bir kadını dinleme miktarı bu olmalıydı.

Bir kadına maksimum direnme miktarı da.

Böyle böyle bu ülke gelişecekti.

O dua ederken ben de yüzümde hoş bir tebessümle onu izledim.

Çocuk aniden kapıya yerinden hoplayarak koştuğunda irkildim ama koştuğu bedenleri görürken peşinden koşmadım. Eş zamanlı olarak Selçuk hoca da servisten çıkarken bize doğru aceleyle ve telaşla gelen bedenlere bakıp "Ailesi mi?" diye sorduğunda başımla onayladım.

"Muhtemelen."

Bana ilerisini işaret ederken "Tamam sen git, ben ilgileneceğim." derken *teşekkür* babında başımı gülümseyip yanından ayrıldım. Hızlı adımlarla doktor odasına varırken kapıyı kilitlemek istesem de bozuk olan anahtarla el mahkum kilitlemeden içeri girdim. Üzerimdeki önlükten kurtulup bana ait olan dolabı açarken içinden, muhtemelen yeni başhekimin zorunlu tutacağı zaten normal olanın giymemiz gereken olduğu beyaz doktor gömleğimi alırken dolabı üst tarafıma siper edecek şekilde açtım.

İçeri biri girse bile ilk bakışta yanlış bir şey göremezdi. Ben de rica edip dışarı çıkmasını söylerdim. Elim üzerimdeki gömleğin düğmelerini giderken üçüncü kapalı olan düğmeyi açmadan cebimdeki telefonum çaldı. Kotumun cebinden alırken ekrana baktım.

Fetih.

Derince bir nefes alıp açıp açmamak arasında kalırken çokta düşünmemeyi tercih edip yanıtladım aramayı. En son o alışveriş rezilliğinden sonra sakin sakin ayrılmıştık. Çünkü onun öncesi yeterince kaostu zaten. Kasada çıkan yüklü miktarda faturaya ortak olmaya yeltendiğimde tekrardan sinirlenmeye başlayan bakışlarıyla hiç uğraşmamayı tercih edip geri çekilmiştim.

Şimdi Zeliha'nın bir ömür kullansa bitmeyeceği, nesilden nesile bırakacak kadar çok eşyası vardı. Benimle ve abisiyle alay ederek, ima ve ironiyle sadece ona değil; kardeşi Kürşat'a ve onların çocuklarına bile yeteceğini dile getirmişti.

Telefonu kulağımla omzum arasında sıkıştırırken "Efendim?" diyerek gömleğimin düğmelerini açmaya devam ettim.

"Müsait misin?" derken her ne kadar zorlanarak konuşuyor olsam da "Evet." diye yanıtladım. "Bir şey mi oldu?"

Bir süre ses gelmezken "Hayır," deyiverdi. "Bir şey olmadı. Her şey yolund-"

Aniden açılan kapıyla hiç planladığım gibi olmadı ve önümü dolap kapatsa da ben yine de telaş yaptım.

Zafer'in telefona bakarak içeriye girmesini "Zafer üstümü değiştiriyorum, iki dakika bekler misin kapının önünde?" diye rica edişimle böldüm.

Zafer beklemediği sesle irkilirken başını kaldırdığı sıra "Ops!" diye bir tepki verip bakışlarının yönünü anında değiştirdi. Gerçi baksa bile sadece yüzümü görürdü ama.

"Pardon fıstık," derken duvara bakarak geri adım attı. "Tamam sen işine bak, kimseyi almıyorum ben içeri." diyerek komik bir ifadeyle geri çıktığında gömleği telefonu da düşürmemeye çalışıp çıkarmaya yeltendim.

"Efsun sen neredesin?" diye az önceki sakin sese oranla daha bir dehşetli bir ses geldi. "Hastanedeee," diyerek hareketlerimi duraksatırken bu soruyu niye bu tonda soruşunda kalmıştım.

"Zafer kim?" diye sordu bu kez sesini gram değiştirmeden.

"İş arkadaşım?"resmen durmuş hipnoz olmuş şekilde onun ne söyleyeceğini bekliyordum.

"Fıstık kim?"

"Ben," derken bir an duraksadım. "Ne fıstığı? Fıstık kimse, ne fıstığı?" gerisi hızlı soru hızlı cevap gibiydi.

"Fıstık dedi biri, kime dedi?"

"Kimseye demedi, ne fıstığı?"

"Sen ne yapıyorsun?"

"Üzerimi değiştiriyorum."

"Nerede?"

"Doktor odasında."

"Kızım manyak mısın sen, niye kapıyı kilitlemiyorsun? Ne fındığı fıstığı cevizi? Hem çıkışına daha var niye üstünü değiştiriyorsun? Ne dönüyor orada?"

Ardı ardına beni tuttuğu soru bombardımanıyla sarsılırken "Fetih bir dur!" diye sesimi yükselttim. "Ay gerçekten her seferinde aynı şeyi yapıyorsun. Ne salak salak sorular bunlar ya. Hastaya müdahale ederken üstüm battı, üstümü değiştiriyorum. Doktor odasının kapısı bozuk. Kilitlenmiyor. Dolap kapağını parav-"

Duraksadım başımı iki yana salladım. "Ben niye sana bunları söylüyorum ki? Valla akıl falan bırakmadın ya!" derken gömleğimden tamamen sıyrılıp beyaz üniforma üstünü geçirdim zorlukla başıma.

"Ay!" diye derin bir nefes alırken gelişigüzel her şeyi dolaba sıkıştırıp "Sen niye aradın?" diye sordum kapıya yönelirken.

Kapıyı açıp "Gel Zafer," derken yolu açtım ona. "Sağ ol." derken göz kırpıp geçti yanımdan.

"Niye açtın kapıyı?" diye tansiyonu yüksek bir ses duydum karşıdan. Fetih tam olarak ilk okulda hocalara her şeyi soran ve söyleyen gıcık öğrenci gibiydi. Bir amacı yoktu, işine de yaramayacaktı ama her şeyi soruyordu.

"İşim bitti çünkü Fetih?" derken ardımdan kapıyı kapatıp odadan çıktım.

"Giyindin mi?" diye sorduğunda yanaklarımı şişirdim.

"Yok Fetih!" diye çıkıştım kontrolsüzce. "Çıplak açtım kapıyı. Ay gerçekten aklının tamamını on iki yıl önceki sınavda kullandığına yemin edebilirim ama kanıtlayamam."

"Efsun," diye devam etti tansiyonu yüksek sesle. Yüksek tansiyonlu manyak herifin tekiydi. Ona şu an hakaret için uygun zemin olmadığı için söylemedim bunu ama buraya söyleyeyim içimde kalmasın bari.

"Benim başım ağrıyor." diye hiç beklemediğim bir cümle kurdu. "Ne yapayım yanına mı geleyim, bir bakacak mısın ne yapacaksan. Ya da hangi ilacı içeyim, geleyim de reçeteye yaz."

Muhtemelen arama nedenini dile getirirken, hiç böyle bir şey tahmin etmemiştim, hafifçe dudaklarımı büktüm. O an şey diyormuşum *başına eşarp bağla.*

Fetih şok!

Ama tabi onun İTÜ'süne laf ettikten sonra bunu söyleyip doktorluğuma laf ettiremezdim.

"Yoo," dedim başımı iki yana sallarken. "Her başı ağrıyan acile gelse ohooo. Bir duş alıp uyu geçer."

Bir süre tepki vermedi. "Bu mudur?" diye sordu garipçe. Bence gayet mantıklı ve makul bir seçenek sunmuştum.

"Sen altı yıl bunun için de okudun doktor. Duş al uyu?" diye tekrar etti söylediğimi.

Hiç tereddütsüz "Evet." dedim. "Duş al uyu. Geçmezse ve dayanılmayacak gibiyse bir daha ararsın beni. Bakarız o zaman duruma ama zaten sanmıyorum ki ciddi bir şey olsun."

Söylediğim şey hoşuna gitmemiş olacak ki homurdandı ağzının içinde ama ne dediğini tam çıkaramadım.

"Nöbetin yok değil mi bugün? Eve gideceksin direkt?"

Söyleyip söylememek konusunda emin olmadığım ama söylemezsem eğer her türlü Emir'den duyacağı, üstelik Emir'den duyduğu için iki saat *başıma buyruk hareket ettiğime dair* bir ton laf edeceği şeyi dile getirdim.

"Eve uğrayıp oradan da bir iş arkadaşımın nişanına uğrayacağım." diye patlattım olayı. Derince bıkkın bir nefes aldı.

"Efsun," diyerek tahmin ettiğim şeyleri söylemeden ben konuştum. "Çoook önceden sözünü vermiştim. Saçını ve makyajını yapacağım. Kız kendini bana göre ayarlamış. Tamamen aklımdan çıkmıştı ama sabah telaşla beni aradı. Şimdi hiç böyle bir günde üzemem. Evin içinde, gidip biraz kalıp çıkacağım. Çok durmam zaten, yorgun olurum."

Kapı gibi bir gerçeği anında yakalayıp "Sen herkese böyle söz mü veriyorsun?" diye sorduğunda etrafta boş boş dolaşan bakışlarım durdu. Başımı salladım.

"Evet ilk defa haklısın. Var böyle pis bir huyum. Kıza nişana kalmamak için ısrar edecekken yanlışlıkla düğün için söz verdim. Aşırı saçma bir paradoks. Şey gibi bu kredi borcumu, kredi borcuyla kapatıyorum."

Ayaklarımın beni getirdiği kantinden tekrar geri dönüp görevli olduğum alana doğru ilerledim. "Her neyse," dedim kapatmaya yeltendiğimi belli ederek. "Dediğim gibi sen dinlen. Yoksa başka bir şey kapatıyorum."

"Var," diyerek yapacağım hareketi önledi. "Ben bırakayım seni. Beşte hastanenin önünde olurum."

Sanki o karşımdaymış gibi başımı iki yana sallayarak itiraz ettim. "Ne alaka? Gerek yok. Ben giderim."

Vardığım yerin kapısının önünde dururken son şeyi söylesin de kapatsın diye bekliyordum. "Zeliha biraz huzursuzmuş bugün. İçimde kötü bir his, sıkıntı var dedi. Ben bırakırsam içi rahat olur. Yoksa niye bırakayım ben seni? O yüzden yani. Bilsin seni bıraktığımı, nereye bıraktığımı. Yoksa rahat edemez biliyorum onu."

Attığım ufak volta durdu. Omuzlarım düştü. "Ne oldu?" derken sesim kırılmıştı. "Neyi var? İyi mi?"

Aklıma gelen ilk şey, gördüğü rüyaları bana anlatması oldu. Belki benzer bir şey görmüştü, belki de yaklaşan mahkeme gününeydi stresi.

"Hayır hayır," diye müdahale etti Fetih. "Bir şey yok. İç sıkıntısı. Belki de geçmiştir bile ama seni de sordu. O yüzden dedim. Alt tarafı gideceğin yere bırakacağım, uzatılacak bir şey yok."

Başımı hafifçe sağa yatırırken dudaklarımı büzdüm. "Yani iyi madem bırak ama," derken omuzlarımı kaldırdım hafifçe. "Ya biz böyle

konuşuyoruz falan ama hiçbir şey olmamış gibi en son kavga etmiştik."

Garip bir şekilde kaçtır tartıştıktan sonra hiç o anı yaşamamış gibi davranıyorduk. Ne o tartışmanın artçısı, ne bir iması falan oluyordu. Anı anda bırakmak bu oluyordu ama ben genelde kavga ettiğim insanla devamında pek muhatap olmazdı. Fetih bozuyordu gerçi bu kuralı.

"O ne demek?" diye kabaca konuştuğunda göz devirdim. "Küstün mü yani, ne saçmalık o?"

Yüzümde saçma bir gülümsemeyle *hıhı* diye mırıldandım. "Küstüm Fetih. Şimdi gidip seni öğretmene söyleyeceğim, sıralarımızı ayırsın."

"Aynen o kadar anlamsız dediğin şey. Her neyse tamam. Telefonla konuşma kotamı doldurdum, duvarlar üstüme gelmeye başladı. Kapatıyorum."

Burun kıvırdım. "Aman," dedim memnuniyetsiz bir sesle. "Aman konuşma telefonda taş yağar. Yani sanki kon-"

Telefon.

Kapandı.

Yüzüme.

Cümlem yarım kaldı. Burnumdan soluyarak kapanan arama ekranına bakarken dudaklarımı dişledim. Bu ikinci yüzüme telefon kapatışıydı.

⏳⏳⏳

Fetih dikkatli, ciddi bir bakış, duruş ve tavırda Emir'i dinlerken söylediği şeyi tasdik etmek ister gibi arka taraftan bir yeri gösterdi Emir. İkisi de beni fark etmemişti. Adımlarımı daha da yavaşlatırken ben de Emir'in gösterdiği tarafa baktım. Kedilerin beslenmesi için genelde mamayı döktüğümüz yeri işaret ediyordu. Fetih'in kaşları havalanırken Emir'e baktı ters ters ve bir şey söyledi. Yaslandığı arabada bakışlarını devirerek rastgele karşıya çevirdiğinde anında denk geldik.

Onlar beni fark etmeden yanlarına varıp birkaç kelime de olsa kulak misafiri olma fikrim böylece son buldu. Bir şeyler duydum ama bunu duymasam da olurdu. Fetih bana bakmayı sürdürüp Emir'e ithafen "Tamam," dedi olaya nokta koyarken. "Sonra devam edersin."

Bunu deyişiyle Emir de bana döndü ve sustu. Kendimi bir an üç kişilik arkadaş gruplarında iki kişi konuşurken yanlarında gittiğim an susmaları kadar incinmiş hissettim. Yani ya da ona benzer bir şey.

"Niye sustunuz?" diye direk açık açık sorduğumda Emir bana bakmıyordu. Gördüğü gibi gözlerini başka yöne çevirip tekrar göz göze gelmemize engel olmuştu.

En az benim kadar açık sözlülükle "Sen geldin." diye olaya ambargo koyarken Fetih böyle dank diye bir dürüstlük beklemediğim için kalakaldım.

"Hadi ya," derken bozulmama rağmen belli etmedim. "Ben sonra öğrenirim Emir'den." Şu an bana baktığını bilsem dönüp göz kırpardım Emir'e ama bakmıyordu.

"Hadi ya," diye aynı tepkiyi veren Fetih oldu. "Emir'de anlatır sana anında."

O an yenileceğimi bile bile bir meydan okuma geçti içimden Emir'e baktım gülerek. Dikkatini çekmek için yüzünün önünde parmaklarımı şıklattığımda sonunda bana baktı. "Anlatır tabi. Yeter ki ben isteyeyim." derken ne bileyim belki ortalık kızıştırmak için falan Fetih'i kızdıracak bir şey yapar dedim ama hiç o topa girmedi bile.

"Ben gideyim abi," diyerek Fetih'e döndüğünde daha fazla bozuldum. Ne bekliyordun ki Efsun? Cidden yani.

Fetih uğradığım hezimetle bana bakarken "Kaybol." Dediğinde kaşlarım havalandı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordum hemen telaşla. Emir'i yanımda görmeye o kadar alışmıştım ki bu mesele kapandığında gözlerim onu arayacaktı. Sabah kalktığımda ilk onu görüyordum, direkt pıtı pıtı bana varıp *'Günaydın Efsun Hanım'* diyordu. Bir ihtiyacım olup olmadığını soruyor, üstelik kedileri besliyordu. O da yetmiyormuş gibi veterinere götürdüğü kedinin gözüyle ben demeden o ilgilenmişti ve iyileşmişti de. Veterinerin ona dediği şekilde bana anlatıp iştah açıcı takviyeyi de kendisi veriyordu. Nöbet çıkışı o eve bırakıyordu. Bir şeye ihtiyacım olduğunda ışık hızında hareket ediyor ve leb demeden Çorum anlıyordu.

Bir de çok saygılıydı. Fetih gibi bir adama rağmen.

Emir tam cevap verecekken Fetih yine tüm domuzluğuyla "Sana ne?" diyerek engel olduğunda sustu. Susmak zorunda kaldı. Emir bana "İyi akşamlar Efsun Hanım." diyerek serice yanımızdan uzaklaştığında yüzümü buruşturup Fetih'e baktım.

"Ne kaba bir adamsın ya," derken başımı iki yana salladım. Yüzümde limon yemiş bir ifade vardı. "Ne bir nezaket kırıntısı var, ne bir kibarlık belirtisi. Senin gibilerin modası geçmedi mi? Bir ara çok rövanştaydınız ama yani yeter. Kimse uyarmıyor mu seni?"

Söylediklerime boş boş bakıp aracının kapısını açtı. "Araban burada mı kalsın?" diye sordu söylediklerimi umursamadığını belli edercesine.

"Yoo," dedim uzatarak. "Niye burada kalsın, onunla döneceğim eve." Diyerek arabanın anahtarını çorba olmuş çantamdan çıkardım. "İyi," dedi ben uzatmadan kendisi elimden alırken. "Bin sen arabaya, arkamızdan getirecekler."

O birine işaret ederken ben yorgun yorgun arabanın diğer koltuğuna yöneldim. Oturduğum gibi sırtımı geriye yaslarken bacaklarımı öne doğru uzattım. Oturunca yorgunluğumu anlıyordum. Emniyet kemerimi de bağlarken çok geçmeden Fetih'te bindi araca. Aramızda hiçbir konuşma geçmeden aracı hareket ettirirken ben sessizliği bozdum.

"Cumhurbaşkanı gibi iki araba daha geliyor peşimden. Konvoy gidiyoruz her yere. Çok saçma."

Hiçbir şey söylemedi sadece yola baktı. Niye konuşmuyordu, benim de çok konuşasım vardı. Yoksa uykum gelirdi. Gün daha uzundu.

"Emir yarın gelecek değil mi?" diye sordum kısa bir sessizlikten sonra. Seslice nefesini dışarı verdi.

"Göbek bağınızı beraber mi kestim sizin?"

Boş boş ona dönerken garipçe süzdüm sol profilini. "Ha ha," diye samimiyetsiz bir gülüş döküldü dudaklarımdan. "Bak işte insanca soru soruyorum verdiğin cevap bu. Sonra sin niyi iyli siylidin İfsin diye beni sıkıştırıyorsun."

Gerildiğini direksiyonun üzerinde ağır ağır ritim tutmaya başlayan ellerinden anlarken bunu destekleyici şekilde konuştu. "Doktor,"

Olmuştu bana böyle seslenmeyeli ve bugün ikinciydi.

"Sinirlendin." dedim bir şeyi keşfetmiş gibi heyecanlı bir sesle. Gözleri bayık bayık beni buldu.

"Saçmalama."

Ellerimi iki yana açtım. "Bana doktor diyorsan sinirlendin demektir. Bak aynen şu şekilde dile getiriyorsun," derken sesimi kalınlaştırdım. "Doktooor," diyerek söylediğiyle alakasız bir taklit yaptığımda saçmalayışımla beni baş başa bırakıp önüne döndü.

Düşen çenemle devam ettim "Başın ağrıyordu en son?"

Bana dönmedi ama kaşları havalandı, ağır ağır dudaklarını ıslattı. "Geldi mi aklına Doktor Hanım?" diye resmen o an tavır yaptığında bana yüzümdeki şaşkınlık emaresini hiç saklayamadım.

"A aa," dedim garipçe. "Kızdın mı sen bana?" diye sorarken gülmemek için zor tutuyordum kendimi.

Havalanmış kaşları kendini çatmaya bıraktı alaycı bir tavırla "Ben sana niye kızayım?" diye sorduğunda başımı salladım hızlı hızlı.

Ama kızmıştı, belliydi.

"Bence de," diye destekledim. "Niye kızasın?"

Ben bir şey söyleyebilir miyim? Fetih net tripte atıyordur yeri geldiğinde. Şu yavru köpek tavırlarına bakılırsa. Utanmasam özür dileyeceğim şimdi.

Cevap vermeyip yola bakmayı sürdürdü. Madem konuşma niyetlisi değildi, benim de kotam bu kadardı zaten. Konu açıp açıp kısır döngüye düşüyordum.

Ben ikimizde susarız sanırken sessizliği bozan o oldu bu kez. "Ne kadar kalacaksın nişanda?" Yoldan gözlerimi almadan "Yüzükler takılınca çıkarım muhtemelen." diye cevap verdim.

"Evdeydi?" diye destek bekledi benden. Başımı salladım. *Hıhıhı* diye mırıldanırken bu son konuşmamız oldu yol sonuna kadar.

⏳⏳⏳

Emniyet kemerimi açarken kapıya yönelmeden "Eve niye uğradık biz?" diye yolun başında sorması gereken şeyi sonunda sorduğunda "Makyaj çantamı alacağım. Unutunca gideceğimi, yanıma almadım."

Ki zaten yanımda getirsem de kıyafetimi değiştirmek için yine uğrardım. Beyaz doktor üniformasıyla gidemezdim.

Bir şey söyleyecek gibi oldu ağzı açıldı kapandı ama demedi. Tam ben kapıya yönelmişken açtı ağzını.

"Şimdi direkt alacaksın çantayı ineceksin, durmayacaksın değil mi yukarıda?"

Fark ettiğim ama sebebini çözemediğim karın ağrısını izlerken "Üzerimi değiştireceğim bir de ama uzun sürmez." diye açıklama yaptım.

Yani inşallah.

"Sebep?" diye sordu eli hala direksiyondayken.

"Çünkü nişana gidiyorum, üzerimdeki hastane kıyafeti."

"Yani?" diye bana tanıdık gelen bir konuşmanın önünü açarken tek kaşım havalandı dudaklarımı birbirine bastırırdım.

"İşte o yüzden değiştireceğim."

"Sebep?"

Sakinliğimi koruyup dudaklarımı ıslattım birazdan yine salağa döneceğimi bile bile. "Çünkü nişana gidiyorum?"

"Ya-"

"Sakın!" diye böldüm onu hiddetle. "Bu saçmalığı tanıyorum sakın. Anlaşılmayacak bir şey söylemedim. Anladım beklemek istemiyorsun ama kısa sürecek. Ya da istersen git, sen bilirsin ama devrelerimle oynama."

Benim üstümden eğilip kapıyı açtı sanki benim elim kolum yokmuş gibi. Bazen çok mu salaklaşıyordu yoksa bana mı öyle geliyordu?

"Şimdi sana bir şey söylesem insanlığımdan yine hırçınlaşıp saçma sapan konuşacaksın."

Başımı iki yana salladım "Ne, söyle?" derken kapı açılsa da bedenim arabadaydı hala. O kadar merak edeceğim şekilde söylemişti ki duymasam rahat edemezdim ki.

"Yok hayır söylemeyeceğim. Vereceğin cevabı biliyorum."

İn der gibi kapıyı işaret ettiğinde beni zorladığım anda arabadan iter diye kapıyı geri kapattım. "Ne cevap vereceğim?" diye adım adım girdim konuya. Kapattığım kapıya baktı bir an.

"Sana ne Fetih diyeceksin." dedi. Bunu da mı içerlemişti? E oha ama... Gülmemek için dudaklarımı ısırdım.

"Demek ki sana ne diyeceğim bir şey söyleyeceksin."

Dışarıdan biri bizi izlese o çok ciddi dururken ben aşırı derece de eğleniyor duruyordum. Çok alakasız ama aynı muhabbetin içinde.

"Efsun hadi işim gücüm var," diyerek tekrar üstümden eğilerek kapıyı açacağı vakit engel oldum bedenimi bedeninin önüne getirip. Benim geri çekilecek alanım onun aksine yoktu ama o zaten dip dibe gelişimizi çok kısa tuttu.

"Tamam söyle o tepkiyi vermeyeceğim."

"İn," dedi ters ters. Mimiklerimi farkındaydı. "Valla sana ne demeyeceğim ya. Hadi söyle çok merak ettim."

"İn artık." diye tekrar ettiğinde o alaycı yüzüm dağıldı göz devirdim. "Aman, iyi." dedim kapıyı bu kez ben açarken. "Söylemezsen söyleme." derken çantamı kavrayıp araçtan indim.

Aracın kapısını atarlı giderli kapatmamaya özen gösterirken ben iki adım atmadan arkamdan bana seslendi. İndiğim kapının camını açmış, o tarafa doğru bedenini çekmişti.

"Efsun!"

Duraksayıp başımı çevirdim. *Ne var* der gibi göz kırparken arabayla aramda çok kısa bir mesafe vardı. Böylece normal ses tonunda konuşuyordu.

"Beni gram ilgilendirmez ama insanlığımdan söylüyorum." diye biraz önce ısrar ettiğim şeyi söylemeye başladı.

"Burası Urfa," dediğinde kaşlarım havalandı konuyu nereye getireceği daha fazla bekledim. "Gideceğin nişanda bekar kadına, potansiyel gelin gözüyle bakarlar oğulları varsa."

Kurduğu cümleler bana neye uğradığımı şaşırtırken ne tepki vereceğimi bile bilemedim. "Yoksa niyetin böyle bir şeye, çok göze batma," diye devam ettiğinde kısa bir an gözlerini kaçırıp bir şey söyledi ama duyamadım. Kısık sesle de söylemişti zaten. İçimi tuhaf bir his kapladı. Heyecanlandığımda hissettiğim şeye çok benziyordu.

"Sonra had bildirmekle ne sen uğraş ne de beni uğraştır. Canımız sıkılmasın. Hatta Bana kalırsa üstündeki çok iyi. Zaten insanlar doktor olduğunu hastaneden geldiğini bilir. Şahsi fikrim."

Başımı salladım gülümsedim. "Doğrudur bu da çok yakışıyor bana. Şahsi fikrin için de teşekkür ederim. Ama değiştireceğim üstümü."

Cevap vermedi başını salladı ve camı kapattı. Bir süre o bana bakmasa da ben arabaya baktım.

⏳⏳⏳

Üzerimde beyaz puantiye deseni olan, transparan şifon gömleği yine aynı şekilde beyaz renkli bir pantolonla buluşturup zarif, şık olduğu kadar usturuplu; gideceği yere gerekli özeni vermiş ama abartmamış bir şekilde kombinlerken üzerimdeki kabanın önünü hafifçe açtım.

Beyaz ve çantamla birebir aynı renkte olan açık toz pembe stilettolarımla renk paletinden şaşmamış uyumu elden bırakmamış ya da araya başka keskin bir renk atarak dikkat dağıtmamıştım.

Yüzüme fondöten yoktu ama parlıyordum. Kendi ışığım olduğuna ilk aşağıda beni bekleyen adamı ikna edecektim. Çokta keskin olmayan bir kontürle cildimin has halini çok bozmasam da gözlerime yoğunlaşmıştım. Hastaneye giderken sürüyordum ama o zaman gözüme yüklenemiyordum. Hem daha çok uğraştırdığından hem de elim sık sık gözüme gittiğinden. Onun yerine cilt makyajı ve asla vazgeçemediğim rujla idare ediyordum.

Dudağımda da gözlerimde de toprak tonları hakimken üzerimdeki sadeliği de çok bozmamıştım. Bence Urfa'da gidilecek bir nişan için yeterince iyiydim. Hem Fetih'in dediği gibi o gözle bakılacak gibi de dikkat çekmiyordum.

Bunu ona söylemeyecek olsam da söylediği şeyi yaşamak istemezdim. Bir kere arkadaşımın annesinin gününe katılmıştım ne kadar geren ve insanı

sıkan muhabbetler olduğunu biliyordum ama zaten hiçte gelin profili çizmiyordum.

Sanmıyordum ki beni anneler beğensin, o gündeki gibi çaktırmadan çocuğunun fotoğrafını göstersin. Çok kurnazca bir hareketti. Çocuğunun fotoğrafını telefon arka planına koyup bana defalarca kez telefonuyla bir şeyler yaptırmıştı.

Olayı artık açık açık belli edince kısırları börekleri götürüp evlenilmeyecek kız olduğumu belli ederek *ay yok ben evlenmeyi düşünmüyorum* diyerek olaya ambargo koymuştum.

Ki o zaman bunu görmemelerinin sebebi tıp okumamdı. Bilen bilir, tıp okuyan biri varsa kadın erkek fark etmez ortamda bir sıfır önde olurdu annelerin gözünde. Garipti ama gerçekti.

Gerçi sonra arkamdan *ay yok o beni yanlış anladı, ben oğlumu doktorla evlendirir miyim? Ne sabahları belli ne geceleri, hem çocukta yapmıyorlar. Bana torun vermeyecekse niye evlensin benim oğlum?* demişti.

Acaba evlenmiş miydi?

Düşüncelerin arasında gidip gelirken apartmandan da çıktım. Kapının sertçe kapanmasıyla Fetih kafasını çevirdi. Çok işlek olmasa da evim cadde üstünde sayılırdı. Ben ona doğru giderken araca binene kadar defalarca kez süzdü beni. Ön tarafa binip, elimdekileri arka tarafa koydum özenle.

Gözü hala bendeyken emniyet kemerimi bağladım. Başını iki yana salladı hafifçe. "Ben ne diyorum," dedi kendi kendine.

"Sazım ne çalıyor."

İlk defa duyduğum atasözü mü yoksa deyim mi olduğundan bir haber olduğum cümleyle dudaklarım kıvrıldı. "Ne dedin?" diye tekrar etmesini istedim.

Ben ne diyorum, sazım ne çalıyor mu?

O an bu cümleyi telefonuma kaydetmemek için o kadar zor tuttum ki kendimi.

"Bir şey demedim," diyerek derin bir nefes aldı. "İnşallah astım hastası biri yoktur." dedi aracı hareket ettirmeden önce.

"O niye?" derken ona uzattığım adresi elimden çekip aldı. "Parfümü sıkarken yanlışlıkla kırmışsın gibi." diye sordu telefonumda yazan yere bakarken. Kedi gibi nefes aldım ardı ardına.

"Gayet ideal sıktım, üstelik çok güzel kokuyor."

Kaşları havalandı, dudakları kıvrıldı. Derince bir nefes alıp cama yöneldi. "Tamam." Dedi sadece.

Karşımdaki insanı kırarım, üzülür gibi ince düşüncelere girmeden camı açtığında o an kendimi o kadar kötü hissettim araba hareket etmeseydi kesinlikle inerdim. İçimde bir şey resmen yüz çevirdi bu hareketiyle.

"Evet," dedim yüksek sesle. "Çok güzel kokuyor." Kendi camımı tıpkı onun camı gibi açarken devam ettim. "Hatta o kadar güzel kokuyor ki, senin gibi bir adamın arabasına hiç yakışmıyor."

Sesimin arasına dizilen taşlar aramızda zaten hiç kapanmayan soğukluğa yol verdi.

Camı açmış karşıya bakarken "Hayır Fetih gram umurumda değil bu söylediklerin ama sana ne? Ne cins ne iğrenç bir insansın sen ya," derken başımı diğer taraftan yola çevirdim. Sesim kırılmama, incilmeme rağmen o kadar öfke dolu çıkıyordu ki.

"Sana ne benim yüzümün antikalığından? Benim saçımın salık nasıl durduğundan? Boya badanamdan? Parfümümden? Sana ne yani? Kokum mideni bulandırıyorsa binmem zaten bir daha arabana. Bu kullandığım parfüm, değiştirmiyorum. Sanki sana bunları sormuşum gibi devamlı fikrini dile getiriyorsun? Pardon da ben sana sormuyorum ki? Aç arka camları da aç. Çıksın kokum, arabanı da ben indikten sonra ver oto yıkamaya. Halleder onlar. Bundan sonra bulunma benim olduğum yerlerde, ben olurda sen gelirsin diye parfüm sıkacağım her yere bolca. Mide kanaması geçirirsin belki. Aç aç utanma arka camları da aç."

O an eli gözümün önünde aracın otomatik düğmelerine giderken bir başka kurşun daha yedim gururuma. Ya da kalbime. Yutkunamazken aniden pencereden yüzüme vuran rüzgar kesildi. Ben arka camları açacak sandım ama bütün camlar kapandı.

Ona dönerken elindeki sigarayı fark etmemle kuracağım cümle ağzımın içinde kaldı.

"Açmıyorum camları boğul şimdi sigaranın dumanında," derken elindeki çakmağı dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigaraya götürdü. Utançtan yerin yedi kat dibine girerken yanaklarımın içini ısırdım. Allah beni kahretsin. Ben başka bir şey demiyorum.

"Manyak mısın kızım sen?" derken sigaradan derince bir nefes çekip yüzünü buruşturdu. Sigarayı aniden güzelim arabanın ön tarafında söndürürken ağzındaki dumanı geri bıraktı.

"Zevk bıraktın sanki anasını satayım." Söndürdüğü sigarayı olduğu yerde bırakırken başını yolda iki yana salladı öfkeyle. "Sık sık her yere sık parfümünü."

Dudaklarımı ısırdım, çok utanıyordum ama öyle anlamıştım. Çok haklıydım yani. Çok olmasam da haklıydım. Haklı olmasam da tam, az haklıydım.

"Bırak her yere kokunu, her gittiğin yer sen koksun. Herkes alsın kokunu."

Ne söylersem söyleyeyim olayı daha kötü yere çekeceğimden sadece dinledim serzenişini.

"Sen adamın beynini fahişe çeviririsin Efsun. Tek bir hareketi yanlış anla yeter ağzının açılması için.

⏳⏳⏳

Geldiğimiz yerde öylece dururken Fetih sanırım araçtan inmemi bekliyordu ve bana *insene* bakışı atıyordu ama ben karşıya bakıyordum öylece. Gergin olan ortamı yumuşatmak için "Bak bak güzele bakmak sevaptır." deyiverdim.

Evet Efsun çok doğru bir tercih.

"Güzele bakmıyorum, nasıl bir kimyasal burnun ucunu parlatır onu düşünüyorum."

"O benim kendi ışığım." derken gülmemek için fazlaca bir çabayla ona çevirdim başımı. Biraz önceki hoş olmayan olayı devam ettirmeyecek olacak ki, ki yapsa bunu onun bana bugün söylediğini söyleyip *küstün mü yani* derdim, sakindi.

Yüzümü daha fazla inceledi. Elmacık kemiklerime falan baktı. Neresi parlıyorsa oraya doğrusu. "Nur inmiş yüzüne." derken yüzünde yeni bir şey öğrenmiş gibi sahte bir ifade vardı. Çenemi kaldırıp kafa salladım.

"Evet nur indi. Tabi Allah sana nasip etmemiş, bilemezsin. Bak iyice bak, güzele bakmak sevaptır."

İnadına inadına dile getirdiğim cümleyi inadına inadına tasdiklemiyordu.

Beğenmiyor çünkü Efsun. Koku hariç diğerlerini doğru anladın.

Eli hiç beklemediğim anda yüzüme gittiğinde ben engel olmadan hıghlıghter sürdüğüm bir yere dokundu baş parmağının içiyle. Anında kendimi geri çekerken parmağına baktı.

"Ciddi ciddi boya badana. İyisin herhalde işinde, özellikle seni istediklerine göre."

Yüzümde sinir olmuş ama belli etmemek için çabalayan *hımmm* ifadesiyle "Yazık kafana." dedim arkaya yönelip makyaj çantasını alırken.

"Teşekkür ederim zahmet oldu sana da. Aracımın anahtarı kalsın arkadakilerde, ben çıkınca alırım. Söyle arabadan da inmesinler, dikkat

çekmesinler. Zeliha'yı da öp, otur biraz sohbet falan et. Kafası dağılsın."

Başını salladı. Ona bakarken son kez gözü gömleğime kaydı. Gömleğin yakasıyla yüzüm arasında giderken "Düğmeyi iliklemeyi unutmuşsun." dediğinde başım telaşla yakama kaydı ama evde nereye kadar iliklediysem aynıydı.

"Yoo," dedim yakamı düzeltirken. "Bu kadar ilikledim zaten."

En üstte zaten işe yaramayan düğme hariç iki tanesi açıktı. Şu anlık gereksiz bir dekolte yoktu ama evde rahatsız olursam bir tane daha kapatırdım mantığında böyle bırakmıştım.

"Her neyse var mı söyleyeceğin bir şey?"

Nefesini ağır ağır verip tekrar gömleğime baktı. Sonra hafifçe geri yaslanıp "Yok." dedi. Sonra bakışları *var* der gibi beni buldu. Derin bir nefes aldı, kafasını hafifçe kütletir gibi yapıp aniden konuştu.

"Eline erkeklerin oturduğu odaya götür diye bir şey tutuştururlarsa götürme." diye çok babacan bir tavırla öğüt verdiğinde beklediğim şey katta bu değildi. Kaşlarım çatıldı, dudaklarım kıvrıldı.

"Niye, sana kadınların olduğu odaya götür diye bir şey mi verdiler daha önce?"

Hem bir saniye beraber oturulmayacak mıydı?

Sesimdeki eğlenen tavırla dilini ağzının içinde dolaştırdı cıkladı. "Ben göreyim diye kızın eline tutuşturup gönderdiler."

Yüzümdeki tüm alay saniyesinde dağılırken sebepsizce duraksadım, ifadem dondu. Tekrardan o mimiğe geri dönmeye çalıştım ama olmadı.

"Sen mi görmek istedin?" diye sorduğumda derince bir nefes almamak için zor tuttum kendimi. Vereceği cevabı irice açılmış gözlerimle pür dikkat beklerken tekrar ağır ağır cıkladı. Niyeyse her hareketi olduğu gibi bu da sinirlerimi bozdu.

"Ben istersem," derken bakışları puslu puslu ama bir o kadar da kendinden emindi.Yanaklarımın ağrıdığını hissettim. "gidip görürüm zaten, kaç erkeğin olduğu odaya herkesin gözü değsin diye getirtmem."

Sanki önündeki kanun kitabından bir madde okurcasına kendinden, söylediğinden o denli emindi ki bakışlarımı çekemedim yüzünden birkaç saniye. O da bu yaptığıma karşılık verirken daha fazla sürmesin diye gözlerimi kaçırdım. İnmek için üstümü düzeltirken Fetih son kurduğu cümledeki halinin aksine sıkıntılı bir sesle devam etti. O an biraz daha emin oldum. Gitmemi gram istemiyor, bunu da hiç saklama gereği duymuyordu ama bir taraftan da açık açık söylemiyordu.

"Annen yaşında bir kadın senden su isterse de verme."

Doğru mu anladım der gibi ona baktım. "Görgüsüz müyüm Fetih, tabi ki vereceğim."

Nefesi daralmış gibi derin bir nefes alıp yakasını gevşetti. "Onun niyeti su değil. Verme diyorsam verme, o kadar insan var misafire mi düşüyor su getirmek?"

Nedenini deli gibi merak ederken tam soracaktım ki "Zaten bir erkekten," durdu, düzelterek(!) devam etti. "Bir şeref yoksunundan canını sıkan bir şey görürsen adını öğren çık. Bin arabana beni ara."

Dudaklarım aşağı doğru kıvrılırken söylediklerinin şaşkınlığı üzerimdeydi. "Yazık ya, doğru dürüst insanlar hakkında neler diyorsun. Sanki ilk gördüğü bekar kıza atlayacaklarmış gibi. Ne kadar çirkin bir düşünce. Yazık sana, benden önce orada kaç kişi var. Valla pes, insanın fikri neyse zikri de odur. Ne düşünden ne yaşadın bunları söylüyorsun?"

Elini ensesine vurdu bıkmış gibi. "İnsan gibi seni uyarıyorum diye kurduğun cümlelere bak. Giymişsin giyeceğini, sürmüşsün bir ton şey; doktor olduğunu da öğrenirler hala boş boş konuşuyorsun. Git gör, ben hiçbir şey söylemiyorum. Yaramıyor sana."

Omuz silktim o beni kınadı, ben onu. İkimizde kendimizce ama en çok ben haklıydım. Arabadan inerken tam kapatacaktım ki kapıyı "Efsun," diye engel oldu. Aha dedim ikinci bomba geliyor.

Eğildiğimde ona doğru "Bir şey olursa ara." diye sonunda kabul görülecek bir cümle kurdu. Başımı salladım itiraz etmeden.

"Düğmeni de iliklemeyi unutmuşsun." diye eklemeseydi tabi.

⏳⏳⏳

Dayanamayıp yeni bir taneden daha bir ısırık alırken yaptığım şah esere de bakıyordum bir taraftan. "Semra Teyze," dedim ağzım doluyken. "Allah aşkına al şu içli köfteleri önümden, durduramıyorum kendimi."

Hayranlıkla aynadan kendine bakan Rümeysa minnetle bana baktığında fazla dolu olduğu için kapattığım ağzımla gülümseyemedim tabi ama göz kırptım.

"Ye kızım ye, afiyet olsun." diye seslendi odanın dışında evde öyle bir curcuna vardı ki ama geldiğimden beri el üstünde tutuluyordum. Herkes ama herkes aşırı mükemmel karşılamıştı. Kendimi çok önemli biri gibi hissetmiştim.

Ben hiç bilmezdim böyle kalabalık aileleri. Hiç içinde olmamıştım. Kardeşim yoktu, akrabalarım da yoktu. Oturduğum aile yemekleri en fazla

üç kişilik olmuştu. Hep özenmiştim zaten böyle kalabalıklara, şimdi de böyle bir kalabalığın nişanına denk gelmek, olayı benim için daha eğlenceli bir hale getiriyordu.

Bu kadar da misafirperver, cana yakın da olunmazdı ki canım.. Duygusallaşıyordum.

"Hala, hala, hala!" diye biri aniden odaya girdiğinde bir kız çocuğu, ben tıkınmaya devam ederken gözlerim ona döndü. Durmadan çalan kapıyla eve yeni gelenlerden biriydi o zaman bu altı yedi yaşlarındaki kız çocuğu.

Rümeysa onun koltuk altlarından yakalarken "Öpemem kiii," dedi kendine çok yaklaştırmadan. "Yeni yapıldı makyajım kuzum benim."

Gözlerim halasının kucağındaki ufaklıktayken hayran hayran halasının yüzüne yaptıklarıma baktı. Çok güzel olmuştu. Gerçi tablo da güzeldi, sanatçı da.

"Bana da yapalım n'olur, n'olur, n'olur." derken Rümeysa başını salladı hafifçe burnunu sıkarken.

"Ama prensesim sen daha çok küçüksün." dediğinde kız hiç oralı olmayıp makyaj aynasının önünde makyaj malzemelerine baktı. O kadar hevesli geldi ki gözüme ellerimi ıslak mendille silip benim için konan sandalyeye oturdum.

"Sana da mı yapalım istiyorsun?" diye sorduğumda bana döndü heyecanla. Daha net gördüğüm yüzle gülümsemem genişledi. O kadar güzel bir kızdı ki, içimden temiz bir maşallah çektim. Başını hızlı hızlı sallarken gözlerini o kadar irice açmıştı ki dayanamayıp yaklaşıp yanağından öptüm aniden.

"Kız bu ne güzellik?" deyiverdiğimde simsiyah olan saçlarını özenle geri çekerken garip garip bana bakıyordu.

"Kimden aldın bu güzelliğini? Annen kim senin?" derken gözüm etrafa kaymadı değil. Rümeysa "Yengeeeee," diye seslendiğine kapıya doğru gayet şık, tesettürlü bir kadın girdi odaya.

"Yenge kurban," derken Zeliha'ya gözünün değmesiyle durdu. "Kız," diye coşkuyla elini dizine vurup ağıt yakacak bir konuma gelirken. Bu tepkisine gülümsedim.

"Kız gelin oldun gidiyor musun sen? Ben nerelere vurayım başımı? Elimde büyüdün, gelin geldiğimde aha şu kadardın." diyerek kolunu gösterdi. Sonra henüz beni fark etmezken Rümeysa'ya yaklaştı.

"Maşallah damat kalp krizi geçirecek vallaha. Kız kim yaptı senin makyajını?" dediğinde konu bana gelirken Rümeysa anında beni işaret etti.

"Dedim ya Doktor Hanım gelecek diye. Yenge çok güzel olmamış mı? Allah aşkına Kuaför Serpil yapsaydı kulağıma kadar göz kalemi çekmişti şimdiye."

Kadının gözleri beni bulduğunda hafifçe doğruldum. "Merhaba," diyen ilk ben olurken elimi uzattım. "Efsun ben." derken elime baktı önce.

"E bu niye böyle yabancı gibi davranıyor? Zengin öpücüğü de yapacak mıyız?" dediğinde ne demek istediğini anlayamadan "Kızım ne eli, gel öpeyim. Hoş geldin, çok bahsetti senden. Ha geldi ha gelecek."

Ben kendisine bir adım atamadan sanki kırk yıldır tanışıyormuş gibi beni aniden öpüp sarıldığında geri kalmayıp kollarımı boynuna doladım.Garip bir sarılma, sallanmalı, geçerken aramızda geri çekildi ama benden tamamen ayrılmadı.

"Saçların boya mı?" diye sorarken tonuna bakmak için iyice baktı.

"Yok değil." dedim gülümserken.

"Hey maşallah, hangi ana doğurdu seni böyle? Kalemle çizilmiş gibi yüzün."

Bakın ben çok iltifat aldım ama böylesini ilk kez. Kalemle çizilmiş gibi yüzün...

"Ay çok teşekkür ederim."derken yanaklarım al al oldu. "Ben de tam kızınıza aynı şeyi soruyordum. Maşallah böyle bir güzellik yok."

Konu ona geldiği gibi annesinin tuniğine asılıp "Anne, anne, anne," derken ona baktım. Kelimeleri tekrar ediyordu ve çok tatlı telaffuz ediyordu.

"Ben de süreyim bunlardan? Süreyim mi anne? Süreyim, süreyim."

Tatlı ısrarına bakarken "Eğer izin verirseniz ona da hafif bir şeyler yapabilirim?" diye sorduğumda ikilem de kalmış gibi bana baktı.

"Ya yapalım, çocuktur içinde kalmasın ama babası kızar." dediğinde kızının yanında diz çöktüm.

"Dudak büz bakayım," dedim ona bakarken. Hiç ikiletmeden dediğimi yaptı. "Biraz da burnunu çek." derken onu da hemen yaptı. Gördüğüm görüntüyle ikna olurken "Tamam." dedim tatmin olmuş bir sesle.

"Baba kızarsa bunu yapıyoruz tamam mı?" dediğimde anında kocaman gülümsedi. Kız açık ara gördüğüm en güzel çocuklardandı.

Başını sallarken "Anneye kızacak gibi olursa da annenin izin vermediğini ama doktor ablanın yaptığını söyle, suçu bana at olur mu?"

Eşine kızardı da, elin kadınına kızacak hali yoktu ya.

"Tamam." derken heyecanla yerinden doğruldu. "Rümeysacığım," derken elimi ona doğru uzattım. "Koltuğu yeğenine bırakıp saçına makyajına dikkat ederek üzerini giyiniyorsun. Ben de bu prensesi süslüyorum olur mu?" derken *hay hay* diyerek koltuğu boşalttı. Anında halasının yerine geçerken annesi "Sen yine de abartma, öyle hevesini alsın yeter." dediğinde kolunu sıvazladım.

"Hiç merak etmeyin, ben halledeceğim."

Yavaşça hevesle masa üzerindeki rujlara bakan kıza yöneldim. Kız çocuklarını her zaman biraz daha fazla sevmiştim. Günün birinde bir oğlum olsa üzülmezdim ama bir kızım olmazsa çok üzülürdüm.

Yavaştan başlarken içimden şunu dilememek mümkün değildi; *umarım bir gün senin gibi bir kızım olur.*

⏳⏳⏳

Dönüp dolaşıp havaya suya gelen muhabbet bir yerden sonra benim üzerimden dönmeye başlarken tam ağzıma baklavayı sıkıştıracakken lokmam havada kaldı.

Bütün misafirler gelmiş, kadınlar ve erkekler gerçekten ayrı ayrı oturuyordu. İsteme yapılıp nişan kesilince odalar birleşecekmiş. Öyle duymuştum. Erkek tarafı yanında tamı tamına yirmi kilo baklava getirmişti. Yirmi! Ve ben de bu miktar azalsın diye her konu ben olmadığında baklava yiyordum. Maşallah çok cömertlerdi çünkü aşırı kaliteydi.

Ama ben sanırım şeker komasına girecektim. Zaten tatlıya dayanamayan bana durmadan tabak veriyorlardı.

Uzun bir aradan sonra ilk kez bu derece yemek yiyordum. İçli köfteler, dolmalar, kebaplar... Şimdi de baklava. Her an kusabilirdim ama garip şekilde midem bulanmıyordu.

"Maşallah," dedi annem yaşındaki bir kadın. "İzmir'in kızları diyorlardı ama ne bileyim ben bu kadar güzel olduklarını. Maşallah."

Sanırım Fetih'in bahsettiği kadın buydu çünkü durup durup beni ve çok alakasız anlarda oğlunu övüyordu. Şey bir de oğlu içerideydi. Ben hiçbir erkekle denk gelmemiştim şimdiye kadar.

"Annenler babanlar hala İzmir'de mi kızım?" diye başka bir yerden soru geldi. Ara ara herkes işini gücünü bırakıp bana bakıyordu. Çillerim, saç rengim hakkında bir şeyler söylüyorlardı. Bir de ara ara ben anlamayayım diye galiba hangi dil olduğunu anlamasam da kendi aralarında Türkçe konuşmuyorlardı.

Kendimi birazcık emanet gibi hissediyordum ama sonra bunu dağıtacak çok sıcak bir şey yapıyorlardı.

"Annemi babamı kaybettim." dediğimde tekrar bütün gözler bana baktı. Aslında çok düz bir sesle söyledim bunu.

Herkesin yüzünden tanıdık olduğum bir ifade geçti. Sonra ben nereye bakacağımı şaşırırken biri aniden "Olsun," diye yükseldiğinde ödüm koptu. Evet iyilerdi güzellerdi ama birazcık büyük harflerle konuşuyorlardı. Aniden olunca korkuyordum.

"Bak doktor olmuş, yetiştirmiş kendini. Aferin kızım sana, ananın babanın gözü arkada kalmamıştır."

Kalmıştır diye geçirdim içimden istemsizce. Çünkü gittiklerinde ben hepi topu on yıl bile bu hayatta yoktum. Üstelik yetiştiremedim kendimi çok uzun bir süre. Kalmıştır, yani. Öyle işte.

Gülümseyip gözlerimi kaçırırken başka bir teyze "Ama akrabaların falan vardır, değil mi? Onlar da mı İzmir'de?"

Başımı iki yana salladım. "Benim annem de babam da tek çocuktu, yok akrabam." diye açıkladım.

O bakışlar aynı ifadeyle tekrar beni buldu. Bu cümleleri söylerken içimi soğuk tutalı çok olmuştu ama ne zaman ki bana böyle bakılsa canım sıkılır, ne yapacağımı şaşırırdım.

"Olsun kızım," dedi Rümeysa'nın annesi "Biz varız. Bak kapımız sana hep açıktır. Gelmezsen he valla gönül koyarım bilesin."

Rümeysa'yla göz göze geldiğimde göz kırptım. "Sen içli köfte yaptığında haber gönder ben gelirim." derken Rümeysa gülümseyip başını salladı. Biraz benim yükseğimde oturan Semra Teyze "Oyy," diyerek şefkatle saçlarımı okşayıp öptüğünde içim sızlarken gülümsedim.

Eğer benim gibi ailesi çok küçük olan biriyle evlenirsem çok üzülürdüm. Çok isterdim böyle kalabalık sülale içinde olmayı. Elbet biri okşardı yeri geldiğimde başımı.

Bütün gece boyunca en olmadık yerlerde çöken duygusallık yine geldi beni buldu. Yok Semra teyzenin kızının son haliyle gözlerinin dolması. Yok Rümeysa'nın babasının kızını görünce ne yapacağını şaşırması. Yok Rümeysa'nın bir sürü kuzeniyle olan muhabbetleri. Kıskanmıyordum asla. Ama özenmemekte elde değildi.

O an yine tanımadığım kadınlardan biri bahsettiğim kişiye "Eeee Fatma senin oğlan neler yapıyor?" diye ortaya bir laf attığında duygusallığım ve ben yine baklava tabağına yöneldik.

Kadın bana baktı cevap vermeden. "Kuyumcu dükkanını devredecek artık bizim bey, evlilik yaşı geldi. Geçsin başına benim paşam işinin artık." hiç oralı olmazken yere bakıyordum. O an hiç beklemediğim bir yerden rakip geldi.

"Benim civanım da künefe dükkanını büyütüyor."

Halıya bakan gözlerim duyduğum künefe lafıyla direkt söyleyen kişiyi buldu. Ne künefeci mi, ne?

Herkes benim bu bakışımı yakalarken hemen gözlerimi tabağıma indirdim.

Kalbim künefeci diyordu, aklım ise kuyumcu. Sonuçta mantığım kuyumcu sana künefeci de alır diye haykırıyordu.

"Künefe de iş mi Saliha?"diye karşılık aldığında gözlerim irileşti ama tabaktan kalkmadı. "Ama Hanım'ın kızı isteyecektiniz gerçi, yeter künefeci."

Yuh kavgada söylenmez yuh!

Rümeysa öksürerek annesini kaş göz yaptı. İstemede konuşulacak konu muydu gerçekten? Kadın kadına otursakta.

"Ne Hanım'ın kızı? Kimden duymuşsan sen onu.? Benim oğlum ona mı layıktır Güleser,"

Göz devirdim hafifçe. Asıl oğlun kıza layık mı teyze? Ay ama lütfen benim kadıncıl damarımı kabartmayın.

Parça parça ağzıma attığım baklavaları ağır ağır çiğniyordum.

"E ne bekliyorsun Saliha? Doktora mı varacak senin oğlun? Hadi benim ki olsa tamam."

Yüzümü daha fazla eğdim, içim kasıldı. Sanki kafamı eğdikçe görünmez oluyordum ya, amacım neyse. Ben nasıl aniden kaçabilirdim odadan?

"Ne farkı vardır benim civanımın senin oğlundan? Boy desen var, bos desen var. Kara kaşlı kara gözlü. Doktor da yakışır benim oğluma. Çok şükür evi de hazır, arabası da var."

E teyze sigortası da varsa olur o zaman bu iş. Ay bu ne saçma konuşma.

Baklavadaki cevizleri ayırmaya başlarken Rümeysa'yla göz göze geldim. Başını hafifçe eğdi, özür diler gibi.

"Hele durun," diye Semra teyze girdi araya. "İstemede konuşulacak mevzular mı bunlar? Ayıptır, yakışıyor mu size?"

"Yok canım," dedi kuyumcunun annesi. "Biz ne dedik ki?" ben konu kapandı sandım ama aniden üzerime bomba etkisi yaratacak bir cümle geldi.

"Parmağın da boş doktor hanım senin. Yok mudur sözlün nişanlın?"

Top bu kez direkt bana geldiğinde başımı el mahkum kaldırdım. Birkaç kişiyle göz göze gelirken tam *yok* diyecekken Rümeysa'nın yengesiyle göz göze geldiğimde kaşlarını kaldırdı ne söyleyeceğimi tahmin eder gibi.

"Şu güzelliğe bak hele Güleser abla. Bin kişi istemiştir, biri de elbet almıştır. Başı bağlıdır kesin. Öyle değil mi kızım?" diye bana baktığında ağzımdan çıkacak iki kelimenin beni kurtaracağını biliyordum. Sağ olsun buna da zemin hazırlamıştı.

Başımı salladım ağır ağır. Bu yalanım Allah bilir nasıl çıkacaktı karşıma. "Bağlı benim başım." dedim başımı ağır ağır sallarken. O iki kişinin yüzü düştü, bunu da hiç gizlemeye çalışmadılar.

"Kimlerdendir, İzmir'den mi yoksa buradan mı?" diye sorguya devam etti künefe.

"Buradan," dedim kontrolsüzce. Çok mantıksızdı, İzmir'den demeliydim. Ağzımdan çıktıktan sonra fark etmiştim.

"Ama tanımazsınız."

⏳⏳⏳

Gözlerim kapanmak için bana direnirken yaslandığım asansörde başımı geriye doğru bıraksam direkt olarak uyuyacaktım. Ama üzerimdeki yoğun olduğu kadar huzurlu ve eğlenceli akşamın hafifliği, yorgunluğumu tatlı bir şeye dönüştürüyordu.

Hala tatlı diyorum hala!

Yetmedi yediğim şeyler.

Nişan kesildiği gibi hemen herkesle vedalaşıp, tebrik edip çıkmıştım. İlk kez bir istemeye şahit olmuştum. Fakülteden arkadaşlarımın hiçbiri evlenmemişti, ki bir doktor kolay kolay bu yaşlarda evlenmezdi. Eskide bıraktığım insanlardan evlendiğini duyduklarım vardı ama iletişimim yoktu. İstemelerine gidecek bir samimiyetimse hiç kalmamıştı.

Ama çok güzeldi. O kalabalık, o aile ortamı, o dönen dedikodular, yapılan yemekler. Sıcacıktı. İşin garip yanı hiç dışarıda kalmamıştım. Sanki evlerine her gün girip çıkıyormuşum gibi davranıyorlardı. Ne garipti. Ne de güzeldi.

Babasının Rümeysa'ya isteyip istemediğini sorduğunda 'siz nasıl uygun görürseniz baba' dediğinde şaşkınlıkla verdiğim tepkiyle kısa bir an dikkatleri çeksem de gülüp geçilmişti.

Ay ben ne bileyim o soruya öyle cevap veriliyor, bana sorulsa istiyorum derdim. Aklımın ucuna bile gelmezdi siz nasıl uygun görürseniz demek.

İçli içli bir nefes alırken dudaklarım kıvrıldı.

Merak etme Efsun zaten sana bu soruyu soracak kimse yok. Böyle kalabalık bir istemen de olmaz. Yirmi kilo baklava da getirilmez, bir sürü yemekte yapmaz annen. Kuzenlerin delicesine yüzük kurdelesini de yutmaya çalışmaz.

Yani hiç dert etme kendine.

Ha tabi kuyumcu beyle de sık sık göz göze gelmiştim. Bir ara nasıl olduysa yan yana gelmiştik falan. Ama bir diyalog geçmemişti aramızda. Zaten ben telaştan böyle bir durumda altın fiyatlarındaki artıştan bahsederdim kesin.

Çıktığım apartmanda koluma astığım kabanımla soğuktan dişlerimi birbirine bastırdım. Kısa bir an giymeyi düşündüm ama vazgeçmem geç olmadı. Araba kullanacaktım. Uykumun açılması lazımdı. Emir olsaydı onun arabasına binerdim ama bu ikisine çok yabancıydım. Zaten çok korkunç duruyorlardı.

Kısa zamanda onlardan arabanın anahtarını alırken kabanımı ve çantaları arka tarafa koyup elimdeki telefonla sürücü koltuğuna geçtim. Elim anlamsızca aramaya gitti ama geri çıkmam uzun sürmedi. Fetih'i aramak içindi bu hareketim. İşin doğrusu Zeliha'yla konuşmak için ama geç olmasa da çokta erken değildi. Rahatsız edesim gelmedi.

Telefonu yan koltuğa fırlatırken emniyet kemerimi bağlayıp el frenini çekerek aracı sakince hareket ettirdim. Benimle birlikte onların aracı da.

Sakin ve hızlı geçen birkaç dakikanın ardından benim de uykum iyicene açılırken yollar boştu. İzmir'in en hareketli saatlerinde bu şehirde bir sessizlik hakim oluyordu. İnsanlar evlerine giriyor, normalde de pek olmayan trafik kavramı kaybolup gidiyordu. Gözlerimi irice açıp kırpıştırırken sokak lambalarının yanı sıra dükkan tabelaların da aydınlattığı caddeleri geçeli biraz zaman olmuş, sadece ay ışığı ve belli aralıklarla dizilen sokak lambalarının hakimiyet kurduğu , boş tarlaların olduğu yollardan kayıp gitmeye başlamıştı aracın tekerlekleri.

Her şey normaldi. Her şey. Ben, aracın hızı, arkadaki aracın hızı. Her şey. Gelecek basit bir korna sesi bile bu normalliği bozmaya yeterdi. O denli sakindi.

Üç bilemedim dört saniye. Sessizliğin sahiplik yaptığı yolda, o sessizliğin kanlı bir cinayete kurban gitmesi en fazla o kadar sürdü.

Arkadan benim aracımın hızına uyum sağlayan aracın savrulması, bana ufak bir çığlık attıracak derecede gürültünün kopması o kadar beklenemedik

bir anda oldu ki, sese hassas hale gelen kulaklarım için bu en acımasız uyanma olabilirdi. Vücudum aniden soğuk suya basılmış gibi irkilerek yerinden hopladı. Telaşla aynadan arkama bakarken aynı araca binmeyi kısa bir an da düşündüğüm insanların aracı büyük bir hızla yön değiştirdi. Değiştirme, değiştirildi. Hızla yoldan çıkıp yolun dışına savrulan araca şaşkınca bakarken benim aracı durdurma girişimimi durduran bir şey oldu.

Arkamdan nereden, nasıl çıktıklarını bilmediğim bir araç, hayır araçlar bana doğru süratle yetişmeye çalıştıklarında ellerim birbirine karışırken direksiyon hakimiyetimi kaybettim. Bunun kısa sürmesine sebep olan şey araç sayısının artması ve aramızdaki mesafenin azalmasıydı.

Saniyesinde kuruyan dilim damağımla, bir sağa bir sola, bir yola bir arkaya bakmaktan başım dönmeye başlamıştı ama daha da kötüsü kalbim mümkünmüş gibi ağzıma doğru kaydı sanki. Her korktuğum an gibi içimdeki organlar eziliyor gibi hissettim, nefes almak elini ateş dolu bir sobaya daldırmak kadar zor geldi saniyeler içindi.

"Siktir!" diye ağzımın içinde konuşurken sesimi kendime bile duyuramıyordum Ağzımdan dökülen nefes bile buz gibi bir hal alırken gaza bastığımda araç hızlandı ama aramızdaki mesafeyi açamadım.

Soğukkanlılığıma öyle kuvvetli bir darbe inmişti ki direksiyonu tutmaktan başka bir şey yapamıyordum. Geride bıraktığım ve kazaya sebep olunan bir araç, o aracın içinde tek amacı beni korumak olan iki beden, elleri tutmayan ben, her an aramızdaki mesafeyi kapatmak üzere olan araçlar. Ağzımdan hızlı hızlı verdiğim nefesler bana yetmeyi bırak batmaya başlamışken gaza yüklendim tekrardan.

"Sakin ol Efsun," dedim kendi kendime. "Sakin ol, sakin ol. Bir şey yap!" karşımda biri varmışçasına bağırdığımda kendi sesimden bir şey duymak kilitlenip kalmış düşünme yetimi çözdü.

Bir şey olursa ara.

Bir şey olursa ara.

Bir şey olursa ara.

Fetih, Fetih, Fetih...

Telaşım yapmam gereken her şeyi yapamamaya ya da yanlış şekilde yapmaya iterken beni yandaki telefonu almak için iki elimi birden direksiyondan çektim ama gaza yüklendiğimden araç dengesini saniyesinde kaybetti.

Emniyet kemerinin izin verdiği kadarıyla savrulurken ağzımdan çıkan tiz seslerle tekrardan kurdum hakimiyeti. Gözüm durmadan arkama kayarken

her kaybettiğim saniye onların bana biraz daha yakınlaşmasına neden oluyordu.

Bana yaklaşan onlar değildi ölümdü.

Zaten dipteyken beni daha da dibe çeken düşüncelerin eşiğinde tek elim telefona gitti. Eğer ki şu an altımdaki araç basit, ucuz bir model olsaydı bana elli kere yetişmişlerdi. Dümdüz giden ıssız yolda karşımıza çıkacak şeyi yok edecek hızda gidiyorduk. Boğazımda artan düğümler, koskocaman korkuyu yutmaya çalıştım ama yutkunamadım, boğazıma biri iğne batırıyor gibi hissettim.

Nefes alış verişlerimi duyuyor, kulaklarım uğulduyordu. Titreyen elimle sonunda Fetih'i arayabildiğimde daha da fazla gaza yüklendim. "Aç Fetih, aç, aç, aç." derken yalvarıyordum resmen.

Aç Fetih, bir şey oldu. Aç.

Direksiyonu tutan parmak boğumlarım bembeyaz kesilirken gözlerim o kadar yeri görüş alanına almaya çalışıyordu ki başım daha fazla döndü gözlerim saliselikte olsa kararmaya başladı.

Kulaklarımdaki uğuldama başımın içinde aniden artan basınçla birleşti, bir migren ağrısı gibi üstten biri eliyle bastırıyormuş gibi hissettim.

Telefon benim için ömür gibi geçen ama gerçekte en fazla üçüncü çalışında açıldı. Fetih kelimesini bitirmeden onun adı döküldü ağzımdan hararetle. "Fetih!" diye bağırırken aramızdaki mesafe bir araçla daha fazla kapandı ama var gücümle maksimum sınırına kadar bastırdım. Gözlerim tekrar kardı, başımdaki dönme arttı.

"Fetih takip ediliyorum!"

Henüz daha sesini duyamadığım kişi birkaç saniye daha konuşmazken "Anlamadım," diyebildi sonunda. O araç bana daha fazla yaklaştı içimdeki bir kar tanesinin başlangıcını yaptığı çığ büyüdü, beni altında bırakmak için yavaşça üzerime doğru gelmeye başladı.

"Takip ediliyorum, takip ediliyorum." diye ardı ardına tekrar ettim. "Yetişmek üzereler, Fetih bir şey yap!" derken sesim söylediğim şeyin yaşanmasını istiyor, bir mucize için dua ettiriyordu bana. Bir telefon uzağımda olan kişiyle arama dünyalar girdi o an. Bir adım arkamdakilerden kurtulmak için bir dünya kadar uzak gelen kişiden bir şey bekledim çaresizce. Dudaklarımı ıslatmak istedim ama ağzımda tükürükten eser yoktu. Kalp atışlarım hem ağzımın içinde hem de kulaklarımın duvarlarındaydı.

"Nerdesin sen?"

Sesinin arkasına gizlenmiş telaşı da, uğradığı bozgunu da, hatta belki korkuyu da çok net seçtim. Şu an algıladığım tek şey elimin altında olan direksiyon olan ben bunu çok rahat fark ettim.

"Ben çıktım nişandan," derken neyi nasıl anlatacağımı bilemedim. "Ben çıktım arabama bindim, nişandan çıkıp evime," ardı ardına söylediğim aynı şeyleri sert bir sesle durdurdu.

"Efsun adamlar nerde?"

Fetih'in bir şeyleri anlamayışı, bunun için benim anlatmam gerekiyordu halbuki, beni daha da telaşa sokarken "KAZA YAPTILAR!" diye bağırdım.

"Bilmiyorum, aniden oldu her şey. Bilmiyorum, yetişmek üzereler. Bilmiyorum Fetih hiçbir şey. Bilm-"

Kelimeler ağzımdan allak bullak çıkıyordu artık, ya doğru dürüst telaffuz edemiyor ya da tekrar ediyordum. Senelerdir kullandığım dili yeni öğrenen bir çocuk gibi her şeyi unutmuştum. Kelimelerim kısıtlanmıştı sanki. Korku bütün bedenimde sinsi bir hastalık gibi geçti, geçtiği yerler ondan sonra düzelmesin diye ayaklarını mürekkebine batırmıştı.

"EFSUN SAKİN OL!" diye yine aynı cümle kuruldu ama benden değil bu kez.

Ölecektim.

Ölecektim, bugün her şey çok güzeldi. O yüzden mi son kez özendiğim bir ortamda vakit geçirmiştim? Son kıyağı mıydı hayatın bana?

Ölecektim.

Sessiz sessiz hıçkırırken bu gerçeği kabullenmek istemeyerek itiraz eder gibi başımı iki yana salladım.

Ölecektim.

Hayır hayır öldürülecektim. Hak etmemiştim böylesini, yemin ederim ki hak etmemiştim.

"Öldürecekler beni," dedim, yola bakarken gözlerim buğulandı. "Öldürecekler. Bitti bu sefer öld-"

Kafamın içindeki uğultulara Fetih'in bana mı başkalarına mı yağdırdığı emirler, cümleler karıştı.

Ölecektim.

Kendi ecelimle değil üstelik.

Nerede nasıl bir kötülük yapmıştım da dokuz yaşımdan beri her günüm zehir ediliyordu bana? Kimin ahıydı bu, kimin bitmeyen bedduasıydı? Ben kime ne yapmıştım, ne yaşatmıştım da bunları yaşıyordum?

İnsan yaşattığını yaşamadan ölmezdi, kimi öksüz yetim bırakmış; kimin canına göz dikmiştim de başıma geliyordu bunlar?

Benim kendimden başka kimseye zararım yoktu ki?

"EFSUN NERDESİN DİYORUM?!" diye içimi titretecek, gözyaşlarımı akıtacak şekilde gür bir ses duyulduğunda beni esir alıp ayaklarıma prangalar vuran sorulardan koptum.

"Çalıştığım hastaneyi geçtim. On dakika olmadı."

Daha da hızlandım, bu halimle bu aracı bu halde kullanmak yapacağım kötü bir kazanın önünü açıyordu. Ölecektim. Onlar beni diledikleri gibi öldüreceklerine bu şekilde ölmeyi yeğler miydim?

Ben ölmek istemiyordum ki...

Biraz önceki çileden çıkmış sesine rağmen daha sakin bir tonda "Tamam beni dinle," derken başka yaptığım bir şey yoktu zaten. Son duyduğum ses Fetih'in sesi mi olacaktı? Fetih yerine tercih edebileceğim bir kişi bile yoktu ki.

Ölmemeliydim, daha vardı. Bahar gelmemişti daha bana.

"Düğün günü konağa geldiğin yolu hatırlıyor musun?" diye sorduğunda yaşlarım yerini tazelerine bırakıyorlardı.

Ölecektim.

Başımı iki yana salladım." Hatırlamıyorum hiçbir şey," dedim karakışın ortasında kalmış bir sesle. "Öldürecekler beni." dedim çaresizliğin mesken tuttuğu bir sesle.

Bu muydu adalet?

Karısını döven adamın başı yastıktaydı şu an?

Bir kadına tecavüz eden de yatağındaydı.

Ben mi ölecektim?

"Hatırlayacaksın!" diye resmen kükrediğinde zaten hassas olan halimle daha da irkilip korktum. Bariz bir şekilde titrerken "Bağırma bana." diyebildim ama bu söyleyişimde kızgınlık yoktu sitem vardı. Bir an duraksadı.

Sonra ilk kez benimle bu kadar yumuşak konuştu. "Bağırmıyorum." Dedi sakince. "Efsun arabayı konağa sür, ben çıkıyorum evden. Gidebildiğin yere kadar git, keseceğiz yolunu tamam mı? Başka bir yola sapma. Kestirmeye girmeye çalışma. Olması gereken yolu kullan. Sakin ol, dikkatli kullan. Yetişeceğim sana."

O an bagaja kadar bir aracın vardığını aniden sağa doğru manevra yapacakken anlarken o bunu yapmadan ben yaptım ve araçlarımız birbirine

sürterek uzaklaştığında telefon elimden kayacak gibi oldu.

"Yapamam," dedim gerimde bıraktığım araca bakarken. Fetih bana olmasa da durmadan konuşuyordu. Konuştuğu yeri ayağa kaldırdığını biliyordum.

"Üç araç var. Yapamam, o kadar iyi değil şoförlüğüm. Biri tam ensem de, yapamam."

Arkadan yanlışım yoksa bir devrilme ya da çarpma sesi geldi. "Efsun, Efsun, Efsun." dedi isyan eder gibi. Gözyaşlarımın tadını dudaklarımdan alırken başım çok dönüyordu. "Yaptın daha önce," direksiyondaki elim gevşedi. Yutkunurken araba ayağımın altında kayıyor gibi hissediyordum. O kadar dengesiz sürüyordum ki yoluma biri çıksa mümkün değildi yaşaması.

"Düğünden çıkardın Zeliha'yı. Yaptın, olmayacak şeyi yaptın. Dayan yetişeceğim sana,"

Benim kendi sesimde duymadığım acıyı onun sesinden duyuyordum. Burnumu direği sızlarken söyledikleri beni toparlamadı. Çenem titrerken bir çocuk gibi dudak büzdüm.

"Sen vardın o zaman."

Ne kadar gitsek de iki kola ayrılmayan yolun sonundan sağa dönmem gerektiğini hatırlıyordum. Ama zaten dert bu yolu bitirmekti.

"Ben yine varım," dediğinde onlara bakmak için çevirdiğim aynadan bu kez göz göze geldim kendimle. Söz vermişti bana, ölmene izin vermem demişti. Engel olamıyordu.

Yoksun Fetih, hani yoksun.

"Geliyorum, yemin ederim yetişeceğim. Sen sadece durma. Ne yap et kaybetme kontrolü. Efsun," derken silmeye tenezzül ettiğim gözyaşlarım gözümde birikiyor görüş alanımı bozuyordu.

Ölecektim. İntihar mı diyeceklerdi?

Fetih derdi ama değil mi intihar olmadığın?

O intihar etmez derdi.

"Bin kişi olsa sen yine cebinden çıkarırsın onları, bana indirmedin onlara mı indireceksin kuyruğunu? Hadi," dedi yalvarır gibi.

Sonra ardı ardına kornaya bastı. "Bir şey söyle anasını sikeyim bir şey söyle. Sıkıca tutuyorum o siktiğimin direksiyonun de."

"Yetişemezsen," derken nefes nefese değildim. Artık sadece ağlıyordum. Üzerimdeki hafiflik daha da korkuttu beni. Ölüm hafifliği miydi?

"Bir yere çarparım arabayı yine de onların yapmasına izin vermem."

Nasıl bir şeye kurban gideceğim belli değildi. Arkamdan biz yaptık diye gurur duyacaklarına kendim sebep olurdum. Çekeceğim acı daha hafif olurdu belki. Bana nasıl bir fiziksel acı yaşatacaklarını bile bilmiyordum.

Geriye kalan birkaç dakika çok daha canımdan can kopardı. Defalarca kez araca arkaya çarpmaya çalıştılar. Yaşattıkları sarsıntıyla defalarca kez direksiyon hakimiyeti kaydı gitti ellerimden, gözyaşlarım yanaklarımda kurudu; o ölmeden hemen önce göz önünden geçip giden film şeridi geçti gitti. Çok uzun sürmedi zaten. Anılarım çok kesik kesikti. Her şeyi unutmuştum. Ölürken gözümün önünden geçecek şeyler bile azdı.

Bu kadar hiçbir şeyi olmayan birinden ne istiyorlardı ki?

Fetih tek bir an bile susmadı, ağza alınmayacak şeyler söyledi. Bağırıp çağırmadığı tek bir kimse kalmadı. Benimle iletişim kurmaya çalıştı ve en kötüsü arka tarafımdan benim aracıma doğru patlatılan birkaç el ateş sesi oldu. Hedef almadı ama çığlık çığlığa başımı eğerken bu kez yola zar zor adapte olan gözlerim hepten gitti.

Bitti artık, dediğim yere kadar gitti. Buraya kadar diye kabul ettiğim yere kadar gitti. Ta ki aniden ben kurşunların hedefinden kurtulmaya çalışırken bana doğru gelen bir araç silsilesine kadar. Aracı anında durdurdum.

Onların Fetih'e ait olduğu hakkında elimde bir kanıt olmasa da zaten daha fazla o arabayı sürecek kuvvetim yoktu. Gerisinden haberdar değildim. Ardı ardına, bana devamlı söylediğim *bu ülkede polis var* cümlesini yutturacak kadar çok patladı silahlar. Birileri birilerini bu kadar kolay mı öldürüyordu?

Etrafımı bir araç ordusu sardı, ben anne babasının kavgasından kaçmaya çalışan çocuk gibi eğildiğim araç koltuğunda sesleri biraz olsun azaltmak için ellerimi kulaklarıma bastırdım.

Belki on saniye sürdü bu, belki dakikalarca. İzafiyet teorisi ensemdeydi. Bir ölü gibi buz tutmuş bedenim bir ölünün üç dört saatten sonra kaskatı kesilmesi gibi, sertleşmişti.

"Bitecek," diye fısıldadım. "Bitecek, bitecek, bitecek." Bu kendimi sakinleştirme çabam işe yaradı sanki ve o silah seslerinin kesildiğini duydum. Bu muhtemelen büyük bir yanılgıydı ama.

Aniden vücuduma yediğim buz gibi bir rüzgarla gözlerimi sıkıca yumarken bununla eş olarak vücuduma bir çift el döküldüğünde çırpınarak kendimi kurtarmaya yeltendim ama o konuşmadan kim olduğunu anladım. Kokusunu mu ayırt etti beynim, ama bu durumdayken sanmıyordum bu olsun, yoksa tamamen ellerinden bana geçen hissiyat mıydı bilmiyordum.

Fetih "Benim," dediğinde ben mi konuşsam sesim daha acınası çıkardı yoksa o mu bilemedim. Sürücü koltuğuna ait kapıyı açmış bana eğilmişti. Sıkıca yumduğum gözlerimi yavaşça açarken eli yüzümü buldu. Başımı yavaşça eğdiğim yerden kaldırdı. Ellerim anında kollarını bulurken bu his o kadar güzel hissettirdi ki. Beni ölüme götüren direksiyonu sıkmaktan, onun kollarına sıkıca tutunmak... Dağlar kadar fark vardı arasında.

"Tamam, benim." derken ona nasıl bakıyordum bilmiyorum ama beni daha sıkı tuttu. Başımı kısa bir an gövdesine bastırdı, yüzüme bedenine mesken etti.

Gelmişti. Yetişmişti. Gerçekten yetişmişti.

Bir an beni kucaklayacak sandım ama elindeki silah izin vermedi. Ona tutunarak tamamen doğrulduğumda beni arkasına alıp yavaşça indirdiğinde arabadan bir eli elime kenetlendiğinde diğer elinde silah vardı. Her ne kadar onun vücuduna yaslı olsam da o eli hiç düşünmeden ben de sıkıca kavradım.

Dışarıda nasıl bir şeyle karşılaşacağımı bilmiyordum ama birbirlerine doğrultulan namlular, yerde yatan birkaç beden ve en önemlisi boğazından sıkıca tutulup alnına silah dayatılmış Emir beklemiyordum.

Gözlerim onu bulduğu an, bilinçsizce Emir'e doğru gideceğim sandım. Fetih daha çok sıktı elimi o an aklıma gelen sahnelerin hiçbiri yutkunmama izin vermedi. Emir'in ensesinde olan adam "Hata yapıyorsun Fetih." dediğinde gerek yaş olarak daha olgun oluşu, gerek Fetih'e direkt olarak ismiyle hitap edişi kısa bir an şaşırttı beni. Soğuk hava zaten incecik olan kıyafetlerimden bedenime çok çabuk ulaşıp eziyordu. Yine de sanki ben durmuştum da çevrem dönüyordu. Midemin kaynaması bu havaya rağmen durmadı. Öd kopması tıbben mümkün değildi belki ama yine de içimde bir şey ayrılmıştı sanki olması gereken yerden. Deli gibi bir korku vardı hala üzerimde.

"Bırak adamı," derken Fetih silahı ona doğrulmuştu. Fetih'in aracı çok arkada kalıyordu. Tamamen o sürüden uzak. Bu da demek oluyordu ki o en son gelmişti, zaten hala silahlar havadaydı. Onun gelişi ateşkes gibi bütün gürültüyü sonlandırmıştı.

"Asıl senin yaptığın iş değil. Mevzu siz değilsiniz Azat, mevzu sizin aileniz değil. Girmeyin, kan dökülür. Bırak, bas git. Bir aile daha girmesin bu işe, taş taş üstünde bırakmam, kimsiniz nesiniz dinlemem. Bırak."

Midem daha da fazla çalkalandı, yerdeki bedenlere bakmamaya çalışsam da olmuyordu. Ben kadavrayı sadece tıp fakültesinde görmüştüm. Elimin

altında henüz bir hasta da ölmemişti. Benim ne işim vardı böyle bir yerde, böyle bir düzende? Ve hayatımda ilk kez kan midemi bulandırıyordu.

"Ver kadını, bu mesele burada kapansın."

Yerdeki bedenler gibi yere yıkılmasam da bana da kurşun oldu bu cümle. Fetih'e daha fazla yaslarken beni, o elimi daha çok sıktı.

"Bu meseleyi onların canını alarak ben kapatmamışım, sana mı düştü lan?"

Başını iki yana sallarken o silahı biraz daha bastırdı Emir'in anlına. Yüzünde bir korku aradım Emir'in ya da bir telaş ama put gibi duruyordu.

"Yapma Fetih," derken bir düşman gibi değildi sesi. "İki aşireti birbirine düşürmüş, düzeni bozmuş bir kadının sonunu sen de biliyorsun. Burası Urfa, gemiye kadınlar alınmaz."

Net olarak ona bakmıyordum, bu cümleye kadar. Ne demek gemiye kadınlar alınmazdı? O gemide ki erkeklerden denizden mi geliyordu?Bu nasıl iş, bu nasıl sistemdi böyle? Kanım her söylediklerileyle damarımda donuyordu, onların nasıl bu kadar diline kolay yapışıyordu?

O an Fetih elimi mümkünmüş gibi daha çok sıkarken herkesi kendine baktıracak şu cümleyi kurdu.

"Gemide olan kadına da dokunulmaz."

Hiçbir şey anlamadım belki ben ama herkesin bize dönmesiyle içime bir huzursuzluk bastırdı. Adamın bakışları da dahil olmak üzere bütün bakışlar değişti. Neye yordu ne çıkardı bu cümleden bilmiyorum ama kalakaldı.

"Şimdi olay senin üstünden büyümesin, bırak." diye tekrar etti Fetih. Ben hala ne olduğunu çözemezken adam bu kez dinledi ve bıraktığında Emir'i, tek bir hamleyle onun tarafında olan silahların inmesine sebebiyet verdi. Emir öfkeyle adama bakıp yakasını düzeltirken bize doğru adımladı hızla.

"Emir," diye bağırırken Fetih herkes kilitlenmiş bize bakıyordu. Hala kupkuru olan dilim damağım, soğuktan buz tutmuş bedenim ve Fetih olmasa belki de dayanamayacağım baş dönmemle ben de bir şeyleri anlamaya çalışıyordum.

"Urfa'ya haber gönder sağır sultana kadar gitsin."

Emir'in gözü beni buldu kısa bir an. Nefesimi tutmuştum.

"Fetih Karadere evleniyor."

Yetmedi, bu gece yemediğim darbe kalmadı. Bu gece bana doğrultulmayan, bana sıkılmayan mermi kalmadı. Herkesten aldım bir lokma. Gözlerim kısıldı kafamı tamamen Fetih'e çevirdim. Elini bırakmadım ama istemsizce gevşettim.

"Şimdi git düşün Azat, Keşan'lar olaya girecekse girsin. Ama burası Urfa," dedi tıpkı onun gibi.

"Başkasının karısına el uzatmanın bedelini benden daha iyi bilirsin."

Kulaklarımda çınlayan sesi beni tek bir gerçeğe götürdü.

Uğursuzluk getirdiğine inanılan kadın gemiye alınıyordu. Kaptanlardan biri tarafından. Üstelik bahsedilen kadın da bendim.

Fetih'in elindeki elim daha da gevşedi, nefesim boğazıma dizildi. Etraftaki adamlara baktı, bizim olduğumuz tarafta hala kimse indirmemişti silahını.

"Şimdi gidip Çetinoğulllarına söyleyin," derken silahı hepsinin üzerinde dolaştı. Benim gözlerim daha da kardı.

"Karaderelerin gelinine el uzatmaya varsa cesaretleri, bu şehri de, bu ülkeyi de çocuklarının canlarını da çıkarsınlar gözden."

Ben yükümü Fetih'ten almak istedim o an. Başımı kendimi sakinleştirmek için iki yana salladım ama Fetih elimdeki hakimiyetiyle ger gitmeme engel oldu ve sanki bu kez bana kurdu bu cümleyi.

"Fetih Karadere evleniyor."

YUH FETİH KİMİNLE?!

Bu sahnede kimi hatırladığımı söylememe gerek yok bence?

Altın fiyatları da çok arttı değil mi? Düğün davetiyelerine 'dolar kabul edilir' yazılsa yeridir. Evet ekonomi ilgisi ve bilgisi desen var...

Yıldıza basmadıysak basalım mı? Yorumlarınızı delice merak ediyorum.

Bir:) sonraki:) bölümde:) görüşürüz:)

#SerçeyiÖldürmek 🕊

XII- "Gözden Düşen Cesetler"

26 Şubat 2005

Başlayan savaşta tek ölen sizseniz,o savaşın size karşı başlatıldığını kanınız kurumadan anlardınız.

Başlayan savaşta tek yaşayan sizseniz,o savaşta asıl ölenin kendiniz olduğunu etrafınızdaki cesetlerin kokusu size varmadan anlardınız.

Asıl ölenin ben olduğumu, tek nefes alanın ben olduğumu fark ettiğimde anlamıştım. Ölenlere okunan sela kalanlar duysun, asıl ölenin kim olduğunu anlasınlar diye vardı. Ölen ölmüştü, geriye kalanaydı dünyanın yükü.

Bir gece yarası oturduğum buz gibi zeminde, ayaklarımdan sızan soğuk artık hissedemeyeceğim kadar artarken ayak parmaklarımı içe doğru katladım. İnce çelimsiz kollarımı dizlerime sararken müdire hanımın sesini duymamak için daha da sıktım gözlerimi. Korku küçücük bedenimde öyle büyük duruyordu ki bu sesleri azaltmak için yummam gerekenin gözlerim değil de kulaklarım olduğunu akıl edemiyordum.

Öksüz çocuklar korktuklarında babalarına sarılırlardı. Yetim çocuklarsa annelerine. Hem öksüz hem yetim olanlarsa kardeşlerine.

Peki ya ben neydim? Sarılacak tek şey dizlerimken, benim adımın önüne konan sıfat neydi?

"Sen çıldırdın mı?" diye bu cümleyi tekrarlarken söylediği kişiden ses çıkmıyordu. "Başımızı mı yakacaksın? Bu çocuklar bize emanet, sen çıldırdın mı?"

"Feraye Hanım,"

Uzun zamandan sonra ilk kez sesini duyduğumda kendimi mümkünmüş gibi daha çok kastım. Üzerimde dört beden büyük duran korku küçülmedi, ben o korkuyu taşıyacak kadar büyüdüm. Çok kısa bir zamanda oldu bu, daha fazla korkmak için büyüdüm. Büyüklerin hiçbir şeyden korkmadığını zannederken yüzüme çarpan bu gerçek suyun altında nefes almak kadar acı verdi o an.

"Bizim oralarda çok korkanı birkaç gün içerisinde daha fazla korkutmazsan ölür diyorlar. Ödü patlarmış. Ben o yüzden, onun iyiliği için."

Alnımı dizlerime bastırırken dudaklarımı dişledim, ödüm patladı diye miydi bana yaptıkları? Halbuki o kaza gecesinde, annemin parçalanmış yüzü gözlerimin önündeyken, babamın yanı başımda acı çeke çeke ölüşünü izlerken daha fazla korkmuştum. Şimdiye ölmem gerekmez miydi? Gerekirdi. Ölecek olsam, kaç gün geçtiyse o kadar ölürdüm.

Ama ben, beni bırakıp gidenlere inat kaç gün geçtiyse o kadar ölmemiştim.

Müdire Hanım hışımla öyle bir yükseldi ki bedenim yerinden hopladı. "Bu ne cahillik?!"

"Annesi babası daha ne kadar oldu öleli, kız bütün gece karanlıkta iki cesedin yanında kurtarılmayı beklemiş. Karanlıkta. Deli gibi korkuyor ne zaman ışık kapansa. Sen şimdi saçma sapan bir şeyden korktu diye, sırf abuk subuk inanışların yüzünde karanlıkta mı bıraktın bu kızı? Üstelik kapattığın odada geçen hafta fare çıktı çocukların gözü önünde? Bu ne düşüncesizlik, kime sordun bu kadar saçma bir şeyi yaparken? Ne hakla ne cesaretle?"

Aniden büzülen dudaklarım küçük hıçkırıklar bahşederken bulunduğum yere "Otuz altı." deyiverdim ezberlemiş gibi. Ezberleyemezdim ama. Her gün değişiyordu. Yarın otuz yedi olacaktı. Bir gün yüz olacaktı. Benim canım kaç olunca acımayı bırakacaktı?

Bu kızın annesi babası öleli otuz altı gün oldu. Otuz altı kahvaltı, otuz altı gece, otuz altı gün, otuz altı akşam yemeği.

Otuz altı. Sadece otuz altı.

"Allah akıl fikir versin!" diye bağırmaya devam etti. Bağırmasındı. Korkuyordum, niye hala korkutuyorlardı beni? Titriyordum. Ama babamın elleri kadar soğuk değildi vücudum. Bundan sebepti söylemeye utanmam. Eğer ki anneniz hastaysa, annesi ölenin yanında isyan edemezdiniz. Eğer ki anneniz öldüyse annesini yeni kaybetmiş babasını da feda etmek üzere olan birine dert yanamazdınız. Acının kimliği yoktu, ağırlığı yoktu ama büyüklüğü vardı. Ve bazı acılar küçük bedenleri altında bırakırken tek bir an bile düşünmüyordu.

Evet, acının en çok vicdanı yoktu.

Bilinçaltımız, bir yazarın elinin altındaki; üstünde ismi yazılı olan romanı gibiydi. O yazara o kitap içinde geçen bir şeyi sorsanız hiç zorlanmadan nerede olduğunu kısa zamanda söylerdi. Tıpkı daha önce yaşadığınız bir

duyguyu tekrar yaşadığınızda, ilk yaşadığınız anı bilinçaltınızın kısa zamanda tutup çıkarması gibi.

Kafamda bir kütüphane, bilinçaltımın o kütüphanede göz önünde tutmayıp ama unutmayı da asla istemeyerek en arkaya sakladığı kitap öndeki kitapların devrilmesiyle ayaklarımın dibine düşmüştü. Hissettiğim duygu bana çok uzaktı ama hiç yabancı değildi. Bu annesini hiç görmemiş birinin, annesinin yanından geçtiğinde duraksaması gibiydi.

Babamın bana henüz daha yedi yaşında bir çocukken kurduğu bir cümle vardı. O cümleyi o zaman hiç anlamamıştım ama yeni öğrendiğim harflerle ve oldukça çirkin bir yazıyla unutmamak için bir kağıda yazdığımı hatırlıyordum.

Korkuların senin peşinde olduğu sürece onların esirisindir. Ama ne zaman ki sen koşmayı bırakıp hiç beklemedikleri anda onlara yüzünü dönersin işte o zaman onlar senin esirin olur. Korkularına izin verme Efsun, sen zamanı geldiğinde onları bir vicdanın olduğu için azad edersin ama onlar seni ayaklarının altına almayana kadar durmaz.

Çok uzun bir süre benim için sadece üç cümleden ibaret olan bu sözler bir zaman sonra hayatımın çoğu zaman tek geçerli cümlesi olmuştu. Korku bana uzaktı çoğu zaman. Çünkü onlara yüzümü dönmeyi öğrenmiştim. Babam ölmüşte olsa onun sözünü dinliyordum yıllardır. Bir apolet gibi üstümde taşıdığım bu cümle bu gece darmadağın oldu.

Korku denen şey önüne ölüm kavramını aldı. Baş edemeyeceğim bir şekilde peşime düştü. Yüzümü dönemiyordum.

Baba bir insan nasıl ölüme yüzünü dönsün? Peki bunu niye söylemedin bana? Ecelim gelmeden ölmeyeceğimi sana düşündüren neydi? Ensemdeler. Görüyorsun değil mi?

Defalarca kez ağzıma yükselen safran artık dayanamayacağım bir noktaya getirirken beni önümden akıp giden yola daha fazla bakamazken, o yükselen şeyi yuttum bir kez daha. Daha fazla dayanamayacaktım.

"Fetih arabayı durdur." derken sesim araba çok sessiz olduğu için bu kadar çıplak çıkmıştı, başka türlü kısıktı. Ağzımı ne kadar çok açsam o kadar çabuk çıkaracaktım her şeyi.

Bakışları ben ona bakmasam da üstüme bindi. "Ne?" derken şaşkınca başımı iki yana salladım olası bir şeyi az da olsa engellemek için elimi ağzıma götürdüm.

"Kusacağım. Arabayı durdur."

Karanlığın çöktüğü gecede bulutlar ağırlığını yavaş yavaş boşaltıyor, yağmur çiseliyordu. Aracın silecekleri en ufak bir damla birikintisini bile anında silerken arabadaki sessizlik huzursuzluk vericiydi.

Yemin gibi söylenen sözler, anayasadan bir madde okur gibi dile getirilen kanunlar, indirilen namlular ve gecenin sonlanışı. Hayır gece daha başlamamıştı. Kurşunlardan nasibini alan aracım ne haldeydi bilmiyorum ama ben şu an Fetih'in aracındaydım. Arkamızdan başka bir araç sürüsü gelirken ikimizde konuşmuyorduk.

Kullanılan cümlelerin büyüklüğü, benim geleceğimin bir yerde hiç tanımadığım insanların dilinde dolanması, benim adıma bensiz alınan kararlar... Ben ne zaman kontrolü bu kadar kaybettiğimi hatırlamıyordum. Tek bildiğim şey hiçbir şey düşünemediğimdi.

Araba sağa çekilip durur durmaz kendimi dışarıya attım. Ayağımdaki ayakkabıların izin verdiği kadarıyla hemen ötede kalan çalılıklara doğru koşarken belki tam istediğim kadar bile uzaklaşamadan ayağımın takılmasıyla dizlerimin üzerine düştüm.

Dizlerime takılan taşların ve yere bastırdığım avuç içlerimin acısına yanamadan midemin girişindeki kapak kontrolsüzce açıldı ve kendimden beklemediğim bir kuvvetle böğürdüğümde ağzımdan çıkardığım miktar çok fazlaydı. Zira midem çok doluydu.

Yerdeki taşlarla bir olan avuç içlerimden birini zorlukla kaldırıp saçlarımı önümden çekmeyi istesem de benden önce biri davrandı, saçlarım arkadan bir çift el tarafından toplanıp yüzümü tamamen açıkta bıraktı. Bilincini kaybeden bir hasta gibi her kusuşum vücudumda bir sarsılmaya neden olurken vücudumda hissettiğim ağrı arttı şakaklarıma ince bir sızı girdi, yaralanmış dizlerim daha da yaktı canımı.

Asıl acımın vücuduma yüklenen yükleri artık kaldıramayışımdan olduğunu biliyordum.

Ardı arkası kesilmeyen, tam bitti dediğim yerde ağzımı tekrar dolduran şeyler ağzımla birlikte burnumdan da çıkarken yavaşça hızını arttıran yağmur damlaları başıma bir iğne gibi batıyordu. Kaslarımı o kadar bitmiş hissediyordum ki her an kustuğum yere yığılabilirdim. Yanağımın kenarını donduran şeylerin yağmur değil de benim gözyaşlarım olduğunu anlamam sıkıca yumduğum gözlerimin arkasında bir görüntü oluşturdu.

Eğildiğim klozette tir tir titrerken bir türlü bitmeyen midemdekilerle artık yorgunlukla kendimi bırakacakken babamın karnımın üzerinde olan eli sertleşti. Her kustuğum an gibi ağlayışım bu kez diğerlerine göre daha da

şiddetlenmiş babamın diğer eli saçlarımın önüne gelmesini önlerken ufak ufak okşuyordu saçlarımı.

"Şşşştt," dedi hafifçe bana yaklaşırken. "Bitince rahatlayacaksın, hadi meleğim ağlama. Kasma kendini kus rahat rahat."

Sanki kusmam iyi bir şeymiş gibi tekrar bu tarz bir cümle kurarken artık hiçbir şey kalmamış mideme rağmen duramıyordum...

Her travmatik anda yaşadığım gibi şimdiki zamanım geçmişimle arasında kısa zamanda mekik dokurken artık hafif hafif artan yağmur, üşüyen bedenim, infilak etmiş vücudumla kollarım dirseklerimden büküldü, yeri boylayacağımı düşündüm. Bir an tıpkı seneler öncesi gibi karnımın üzerinde bir el hissettim, beni sıkıca kavrayıp sabit durmamı sağladı.

Fetih'in sesini bu an için ilk kez "Şşşt," diye duyarken ufak ufakta olsa küçük artçılar şeklinde devam ediyordu kusmalarım. "Kasma kendini kus," dediğinde gözyaşlarım saniyeler içinde yağan yağmur gibi arttığında, üstümdeki gömleğin kumaşından dolayı sırılsıklam olma yolunda olduğunu farkındaydım. Zangır zangır titrerken midemin bulanışı son bulmadı, Fetih'in beni tutuşu sertleşti saçlarımda olan eli beni öldürmeye niyetliymiş gibi ufak dokunuşlar bıraktı tutamlarımın arasına.

Böğürmelerim arasında 'Baba,' diye sızlanırken ağzımdaki acı tat zaman geçtikçe artıyor, burun deliklerim yanıyordu.

"Buradayım babacım." derken başımın üzerinden öptü. Buradaydı, yanı başımda. Yoksa düşerdim. Biliyordum.

Artık derimin altına kadar bile ulaşan taşların sivri tarafları avuçlarımı ayırdığımda benimle geleceklerdi. Sonuna geldiğimi tahmin ettiğim istiframın son vuruşlarını yaşarken için için öksürdüm ardı ardına. Tıpkı o anmış gibi 'Baba,' diye fısıldadım. Aklım o kadar allak bullaktı ki on sekiz yıl öncesiyle bugünü ayırt edemiyordum. Babam neredeydi, Fetih neredeydi, ben neredeydim hepsi birbirine karışmıştı.

Ben ne dediğimi bilsem de kelime sadece dudaklarımdan bir ses olarak çıkmıştı, bunu kanıtlayan şey de Fetih'in beni iyice allak bullak eden cümlesi olmuştu.

"Buradayım."

Niye yapıyordu bunu? Beni yer altında bir labirente atıp kaçmaktan başka bir şey değildi bu. Bilerek ya da bilmeyerek isteyerek ya da istemeyerek. Umurumda değildi. İkidir aynı şeyi yapıyordu. Kayboluyordum, zaman kavramımı şaşırıyordum. Yapmasaydı ya? Ben bu

kadar kötüyken, her şey bu kadar karmakarışıkken bir de bana zaman kavramımı kaybettirmesindi. Dayanamıyordum artık.

İsyanım hangi birineydi bilmiyorum ama başımı ayın ve yıldızların sırtladığı gökyüzüne kaldırırken hala azar azar atan yağmur damlalarının tek hedefi yüzüm oldu o an. Hangi birine kurdum o kelimeyi bilmiyorum ama sesim de söylediklerimde hiç kısık değildi. Çok kolay seçiliyordu. Eğer annem ya da babam beni izliyorsa bir köşede onlar bile duyarlardı.

"Niye?" diye isyan ederken yağmur damlaları birkaç saat öncesine kadar gülen yüzümü ezip geçti. "Niye?" derken tekrardan sesimde fokur fokur acı kaynıyordu.

İsyanım kula değildi Tanrı'yaydı. Yaşadıklarım bir değildi, daha kötülerini düşünüp şükür edebileceğim an bana çok uzak, bir o kadar da yabancıydı. "Neden?" dedim bu kez. Sesim kısılmış, yüzümde dolaşanların yağmur suyu mu yoksa gözyaşı mı olduğunu ayırt edemiyordu.

Aniden geriye doğru çekildiğimde Fetih beni hiç beklemediğim anda o toprak ve taşların karışık olduğu yerden ayırdı. Canım o kadar çok yandı ki tahmin ettiğimden daha beter bir acı yokladı avuçlarımı ve diz kapaklarımı.

Kader çizgilerimin yazılı olduğum avuçlarım başkalarının diline pelesenk olan geleceğime ağlıyordu sanki. Avuç içleri mezarlardan ve göbek bağlarından oluşurdu. Ölümlerde oradaydı, doğumlarda. Başlangıçlardı oradaydı, bitişlerde. Ama hepsi kişiye aitti. Başkası gelip de hiçbir çizginin sahipliğini yapamazdı.

Dişlerimi çektiğim acıyla dudaklarıma geçirirken kendimi aniden dizlerinin üzerinde bulduğum adamı ne itecek gücüm vardı, ne de kalkacak. Söke söke alıyorlardı bende bir şeyleri, engel olamıyordum.

Ne isyanım bitti ne de yorgunluğum, başım Fetih'in konumlandırdığı yerde- onun omuzunda- kalırken içli içli devam ettim yaptığım şeye.

"Neden?"

Yüzümü avucunun içine alıp kaldırırken hafifçe onun da benim aksime çok daha az ıslanan yüzüyle denk geldim. O an hiç beklemediğim an da dudaklarından bir af çıktı.

"Özür dilerim." dedi ama hangisine sayacağımı bilemedim bu özrü. Her kötü anımda, beynimin içi mahşer gibiyken bana yaptığı kötülüğe mi yoksa bu geceye mi?

Ay ışığının altında net gördüğümüz yüzlerimizi incelerken ikimizde Fetih kimdi, bana ait olan hikaye de kim olarak yazılmıştı, yolu nereye kadardı

bilmiyordum. Ne olduğu olacağı belli olmayan bir adamın kollarında pes etmiştim.

Bana sanki elinin altında kendi yok ettiği bir bedene bakıyormuş gibi baktı.

"Özür dilerim," diye tekrar etti. Hiçbir tepki veremezken yüzündeki ifade kısa bir an kendimi unutturup canımı acıttı. Beni tamamen bırakmadan üzerindeki gömleğin üstüne giydiği siyah triko kazağı bir çırpıda çıkarırken kucağında sayılırdım. Beni şu an burada bıraksa tek bir adım dahi atamayacak gibi hissediyordum.

Benim aksime bu soğuğa rağmen onun sıcaklığını taşıyan kazağı tek hamleyle başımdan geçirirken benim de yardımımla kollarımı geçirdi kazaktan. O üstüme sinen sıcaklıkla daha fazla üşüdüğümü o an anlamıştım. Donmak üzereydim.

Artmaya başlayan yağmurla daha fazla durmazken bir elini belime diğer elini diz kapaklarımın altına koydu. Kolayca havalandırdığında beni kollarım omuzlarına tutunurken burnumun direği sızım sızım sızlıyordu.

O an bütün gururumu, onun tabiriyle ona hiç indirmediğim kuyruğumu her şeyi düştüğüm yerde bıraktım. Birazdan yapacağım şey için başımı tamamen omzuna bırakırken, yüzümün payına düşen boyun girintisi oldu.

Yağmur arttı, Fetih her attığı adımda beni sıkıca tuttu.

Bir şarkı vardı *yağmur ıslak mazeretler yükledi büyüyen yangınıma* diyordu.

Sanki yağmur bu gece benim için, sanki yağmur bu gece akıtacağım gözyaşlarını rahatça saklayabileyim diye yağıyordu. Kendimi sıkarak gözlerimde tuttuğum gözyaşlarım Fetih'e yaslandığım gibi aktı ardı ardına.

Babam mıydı bu yağmurun yağmasını isteyen Tanrı'dan? Bilirdi zira ben onun omzu hariç kimsenin omzunda ağlamazdım. Annemin bile.

Vücudum küçük küçük sessiz hıçkırıklarla sarsıldı ama ağzımdan hiçbir ses çıkmadı. Bu gece Fetih fark etti mi ağladığımı sanmam. Ben ona yaslanmışken o beni sıkıca tuttu sadece bunu bilirim.

Gözyaşları, gözlerin özgürlük adı altında işlediği cinayetiydi. Bu gece gözlerime dar ağacı olan şey Fetih'in gövdesi olurken, asılan gözyaşlarımın ayak tabanları onun boynundaydı.

⏳⏳⏳

Yaslandığım asansör aynasında gözlerim Fetih'in benim çantamı tutan ellerindeyken ikimiz de çok sessizdik. Ona git demiyordum. Desem de gitmeyeceği her halinden belliydi. Gözlerim ağır ağır açılıp kapanırken

"Anahtarın nerde?" diye sorduğunda bakışlarımın değdiği yeri değiştirmeden çantanın en önünü gösterdim. Kısa zamanda çantamın içinden anahtara ulaşırken duran asansörle önden ben çıktım ardımdan o.

Kısa zamanda evimin kapısını açarken çıkmadan önce açık bıraktığım ışıklara takıldı gözleri ama bu çokta uzun sürmedi. O benim aksime ayakkabılarını çıkarırken ben öylece girdim eve. Oturma odasından sehpanın üzerinde sipariş verilmiş pizza kutuları, içecek şişeleri, battaniyem öylece dururken ben ona bakmadan direkt olarak banyoya yöneldiğimde, girdiğim yerde kilitlediğim kapıya yaslamam çok kısa sürdü kendimi.

Eğilmeden büyük bir hevesle giydiğim ayakkabıları çıkarırken ayak tabanlarım bütün yanan kaloriferlerden dolayı sıcacık olan zeminle buluştu. Yağmurdan ayrıldığımız ve Fetih'in klimaları açmasıyla kuruyuşum kısa sürede gerçekleşirken çenem titreye titreye camdan dışarıyı izleyip ağlayışımı bastırmıştım. Nefes alamıyordum. Tıpkı seneler öncesi gibi korku içimde hakim olan tek duygu olmuştu, en ufak bir ses beni irkiltiyor, yerimden sıçrıyordum. Kafamda bin bir türlü senaryo geçiyordu durmaksızın, bir şeylerden kıl payı kurtulmak kurtulamamak kadar kötüydü.

Ve Fetih niye gitmiyordu biliyordum. Konuşacaklarımız vardı. Ona göre. Her ne kadar deli gibi yalnız kalmak istesem de burada ne kadar durabilirdim onu da bilmiyordum. Beni sıcak tutan bir taraftan da buram buram Fetih kokan kazağı bir çırpıda üzerimden çıkarırken rastgele bir yere attım. Gözlerim dolu dolu, burnum akmasa da çekip duruyordum.

Kısa sürede üzerimdeki bütün kıyafetlerimden kurtulurken elim sabah duştan sonra bornozların olduğu yere astığım bana fazlaca büyük gelen sweatlerimden biri olan siyah şeye gitti. Üzerime geçirirken boyum kısa olduğundan dizlerimin bir karış üzerine geliyordu. Boyu kadar uzun gelen kollarını dirseğime kadar çekerken, lavaboya yöneldim. Aynadan kendinle göz göze gelişim zaten büyük bir buhranın olduğu içimi ezip geçti. Bütün göz makyajım akmış. Yüzüm leş bir haldeydi. Nereden nasıl başlayacağımı bilemezken saçlarımı topuz yapıp özensizce temizledim yüzümü. Tam olarak kurtulamasam da yüzüm daha normal haline gelene kadar uğraşırken elimdeki havluyu da sepete doğru atıp daha fazla kaçamadığım kapıya yöneldim.

Biraz önceki halime oranla daha dik bir halde çıkarken banyodan dışarı gözüm oturma odasını toplayan Fetih'e takıldı. Benim öylece bıraktığım battaniyeyi çoktan katlamış, evin perdelerini kapatmış, boş bardakları

mutfağa taşımış elleri boş kutulara giderken "Gerek yok, toplama." dediğimde çıktığımı fark etmemiş olacak ki eli havada kaldı. Düzen disiplin takıntısından olacak evimim bu hali çok battı o an muhtemelen. Benim fark etmediğim bardağı sehpadan alırken gözüm bardağı üzerinden çıkan buharlara takıldı.

"Daha iyi misin?" diye sorarken onun tavrı belki çok fazla sıcak değildi ama benim bakışlarım o kadar çok mesafeliydi ki kötünün iyisi olarak kalmıştı. Başımı salladım hafifçe.

Bok gibiyim Fetih. Şu an senin bir hareketin dahi beni işkillendirirdi. Öyle bir korkuydu içimi titreten. Onun yanında benden habersiz aldığın kararların saçmalığını da hazmedemedim senin ağzını burnunu kırmak istiyorum.

Elinde bir kenarından sallama kısmı sarkan kupayı bana uzattı. "Al," dediğinde kısa bir an yüzüne baktım.

"Bitki çayı, tarçın kokuyor ama çeşidine bakmadım yaparken. İyi gelir midene."

Tarçınlı karanfil çayıydı. O koca çekmecede epey fazla çeşit arasında en sevdiğimdi. Tekrar sessiz kalıp aldım kupayı elinden. Yavaşça ona gidip koltuklara otururken hiçbir şey olmamış gibi davrandığımız bu anı uzattım. "Kendine niye yapmadın?" Bomboş olan midem beni daha çok bitkin düşürürken demlediği çaydan bir yudum aldım geriye yaslandım.

"Sevmem ben bitki çayı."

Tepkisizce ona bakarken aniden ağzımdan "Gidebilirsin artık." cümlesi çıktı. Yalnız kalmak istiyordum. Böyle yalnız kalayım da uyuyakalana kadar ağlayayım istiyordum.

Gözüm sehpanın üzerinde çok alakasız bir şeye takılı kaldı. Öylece dalıp gittim onun bakışları üstümdeyken. Dediğimin aksine tahmin ettiğim şeyi yaptı yavaşça karşımdaki koltuğa oturdu. Gözlerimi ona çevirmedim bir süre sessizce oturduk. Bir türlü ısınmayan ellerim kupayı avuçlamıştı ama sanki yine de ısınmıyordu.

En sonunda "Efsun," dediğinde sessizliği bozup edilecek kavganın fitilini ateşleyen o oldu. "Şu an neden burada oturuyorum farkındasın değil mi?" diye suyuma gitmeye çalışır bir şekilde konuşmuş olsa da içimde biriktirdiğim öfke zehrini akıtmak için dilimin ucundaydı, hatta o kadar yoğundu ki dilim uyuşmuştu.

Bakışlarım onu buldu "Neden?" diye sorarken elimdeki kupayı sehpaya bıraktım.

Ağır ağır alt dudağını ıslattı gergin bir ifadeyle yüzüme baktı. "Konuşmamız lazım."

Sweatin kollarını üşüyen ellerimi kapatsın diye indirdim başımı iki yana salladım. "Konuşacak bir şey yok," dedim onun aksine. "Ben kafama buyruk bir şey yapmadım geçen sefer ki gibi, hatalı değilim. Benim yüzümden değildi bugün yaşananlar. Bana öğüt verebileceğin bir şey yok. İnsanların hayatına mal oldu, ardımda bıraktığım iki kişi o kazadan sağ çıktı mı onu bile bilmiyorum. Düşünemiyorum bile, tek bildiğim suçlu ben de-"

"Efsun," diye bıkmış, sabırsız bir sesle susruduğunda beni, benim konuyu dağıtmaya çalışan tavrımı böldü. Olay bu değildi farkındaydım. "Konu bu değil." derken dudaklarımı birbirine bastırdım. Konu senin saçma sapan fikirlerin, sözlerin.

Nefesimi tuttum içim daha çok kasıldı.

Fetih Karadere evleniyor.

Fetih Karadere evleniyor.

Gemide olan kadına dokunulmaz.

"Bir şey yok Fetih," derken sesim sert, onun söyleyeceklerini duymak istemeyecek gibiydi. "Anı kurtarman gerekiyordu kurtardın."

Kurtarabileceğin en kötü şekilde kurtardın.

Üstelik kurtardığın an değildi, biliyorum.

Kaşları havalandı kısa bir an derin bir nefes alıp yere baktı. O an içinden ne geçiriyor, deli gibi merak ettim. "Anı kurtarmak," dedi ama ne sorar gibi söyledi bunu ne de tekrar edeyim diye. Sanki bir kez de kendi sesinden duymak içindi bu.

"Bunun böyle olmadığını sen de biliyorsun," dediğinde sımsıkı yutkundum. Bilmek istemiyordum. Düşündüğü şey kulağıma sadece korkunç geliyordu. Akıl sır erdiremiyordum.

"Zeki bir kadınsın," derken bunu sık sık söylediği ve aşırı sıradan bir cümleymiş gibi kurdu. "Şimdi bir şeyleri görmezden gelerek gölgeleme bunu."

Başımı salladım, ikimizin de oldukça sakin tavırları o kadar gerginleştiriyordu ki ortamı her an bir yerden patlak verebilirdi. "Zeki bir kadınım," dedim onun gibi. "Hiç tanımadığım bir adamın soy adını taşımayacak kadar zeki."

Düğüm yavaş yavaş çözüldü eli saçlarını hiddetle karıştırdı sonra kısa bir an ensesini kaşıdı ve ayaklandı. Sadece onu izliyordum. Onun konuşacağını anladığım yerde ben devam ettim.

"Sen de zeki bir adamsın," derken gözleri beni buldu. "Neden daha sayılı gündür tanıdığın kadınla evlenesin ki?"

O bahsettiğim sessizlik onun sinirle ve yüksek sesle kurduğu cümleyle bozuldu. Pamuk ipliğine sahip bir sessizliğin içindeydik zaten.

"Çünkü benim medeni halim o kadının canından daha önemli değil!"

Yüksek sesi fazlaca hassaslaşmış vücudumu irkerken dışım değil ama içim titredi, bu kez bakışlarını kaçıran ben oldum.

Kafamı iki yana salladım. "Gideceğim," dedim, aslında bunun bir çözüm olmadığını bilerek ama bak başka bir çözüm de bulunur diyebilmek için. "İstifamı verip gideceğim. Geri döneceğim İzmir'e ya da başka bir şehre. Her doktor mecburisini yapmıyor, bunu yapan binlerce var. Ben de istif-"

"Efsun, Efsun, Efsun..." diye ardı ardına ismimi tekrar ederek susturdu beni. "Ben Urfa'nın içinde bu kadar dibine girmelerine engel olamıyorum başka şehirden mi medet umuyorsun sen? Sınırlardan çıktığın an ne yaparlar akıl edemiyor musun? Anlamıyorlar görmüyor musun? Benim bu korumamı gelip geçici bir yardım olarak görüyorlar. Sen şimdi çekip gidersen ellerine ne vereceksin farkında mısın? Aklına kullan, bırak şu inadını bir kenara. Bilmiyorlar. Basit bir yardım sanıyorlar, işin ne boyutta olduğunu bilmiyorlar ecdadını siktiklerim!"

Acımasızca o araca kaza yaptıran araçlar geldi önce gözümün önüne, sonra o yerdeki bedenler. O adamın söyledikleri. Kanım damarlarımda donuyordu sanki düşündükçe.

Neyi bilmiyorlardı?

İş gerçekten ne boyuttaydı?

Ben kimdim ki bu kadar büyük şeylerin içindeydim? Suçum neydi? Bana biçilen fermanın nedeni neydi? O kadar suçsuzken canıma göz dikilmişti ki, içim içime devriliyordu düşündükçe.

İşin en kötüsü de neydi biliyor musunuz? Öyle bir şey yaptığım için bunlar başıma geliyordu ki ne keşke yapmasaydım diyebiliyordum ne de pişman oluyordum. Bin kere olsa, bininde de aynı şeyi yapardım tereddüt etmeden. Asıl üzen de buydu ya beni. Kendimi suçlayıp hak ettin diyemiyordum.

Sabır diler gibi çenesini sıvazladı. "Çıkar onu aklından, saçma olduğunu sen de farkındasın. Çözüm olmaz o sana, ölüm olur."

Dudaklarımı bir birine bastırıp başımı yere eğdim. Diş etlerim sızlıyordu sıkmaktan. O devam etti konuşmaya.

"Bir süre," dedi asıl konuyu telaffuz edeceğini dile getireceğini anlıyordum. "Bir süre. Ancak böyle anlarlar ciddiyeti. Bir süre. Mecburuz,"

Son kullandığı kelimeyle başımı öyle keskin bir ifadeyle kaldırdım ki devam etmedi. "Mecbur muyum?" diye sordu şaşkınlıkla. Şaşkınlık sesimi yükseltmişti. "Beni zorla mı oturtacaksın o masaya? Zorla mı attıracaksın o imzayı?"

Yüzü daha da gerildi biraz geri çekilip her sinir olduğu an gibi ensesini sıvazladı. "Ulan sen bunu mu anladın bu dediğimden?!"

Ani çıkışıyla korkuyla kasıldım parmak uçlarımın iğnelendiğini hissederken yerimden kalktım. İşaret parmağımı ona doğru sallarken "Bana sakın bağırma!" her kelimeyi o kadar ayrı ayrı bastırmıştım ki ikimizin de gözleri birbirini bulduğunda ikimizin de gözlerinden ateş fışkırıyordu. "Bana sakın bağırma." diye tekrar ettim. Yumruklarımı sıkarken karşımda ufak çaplı voltalar attı. "Sesine ayar çek Fetih, zaten canım burnumda. Sesine sahip çık!"

Zaten elimde kal istiyorum, sus.

"Ben sana ne diyorum, sen neyden bahsediyorsun." diye bir tık kıstığı ama normal hale getirmediği sesiyle devam etti. "Ortada zoraki olan bir şey yok kafayı mı yedin sen? Kolundan mı sürükledim, kafana silah mı dayadım? Ne zorlası Efsun? Ne zorlası?"

Parmak uçlarımla alnımı sıvazlarken "Ben sana bir çözüm yolu bul dedim, sen de tamam dedin." diye eskide kalmış konuşmamızı hatırlatırken ona bu kez aniden çıkışan ben oldum kontrolsüzce. O benim gibi irkilmedi, şu an burayı yıksam yine normal karşılayacak gibiydi.

"Bu mu bulduğun çözüm yolu?! Bu kadarına mı yetti aklın? Gittin düşündün taşındın ve bunu mu buldun Fetih?"

Yemek masasına bastırdı avuç içlerini sonra kısa zamanda parmakları ritim tuttu. "Bir süre," diye tekrar ettiğinde sorduğum bütün soruların cevabına evet demiş oldu.

"Kısa bir süre. Sonra Zeliha'yla birlikte evden çıkacağız. Nasıl yıllardır birkaç sene de bir geldiğim bir yerse Urfa eskisi gibi olacak. O evden çıkana kadar herkes her şeyi kabul etmiş olacak. Ondan sonrası sen yoluna ben yoluma. Kimse bittiğini bilmeyecek çok uzunca bir süre. Zaten kimse o saatten sonra bitmiş olsa bile sana bir şey yapamaz. Anlatmamız lazım, ciddiyeti anlatmamız lazım. Ha seni öldürmüşler ha beni anlamaları lazım ki insin o silahları. Başka türlü anlamayacaklar. Ellerini ancak bu şekilde çekecekler üzerlerinden. Başka bulduğum hiçbir çözüm yolu yok. Olay

büyüyor Efsun, olay çıktı çığırından. Araya başka insanlar da girmeye başladı. Önünü alamıyorum," aniden aklına bir şey gelmiş gibi durdu ve ekledi.

"Sen izin vermedin." dediğinde sesi çok tersleşmişti. "Sen izin vermedin kızım sen izin vermedim. O silahın önüne sen geçtin, sen engel oldun kan dökülmesine. Herkesin önüne sen attın kendini. Bıraksaydın bütün olay bana çekilseydi, kan dökülseydi mevzu başka yere gitseydi. Bıraksaydın işin sonunda kafama sıkıp ölmüşlerine kadar sikecektim. Sen izin vermedin, kendini öyle bir attın ki herkesin önüne alamıyorum şimdi bu kadar uzakken onların elinden seni. Ya tamamen yanımda olacaksın, ya da bu gecenin bin farklı şeklini yaşayacaksın."

Hayretle aralandı gözlerim ve dudaklarım. Bana kabul ettirmeye çalıştığı suçluluk duygusu beni iyice çileden çıkarırken "Şimdi ben miyim suçlu?" diye bağırdım. "Benim yüzümden öyle mi her şey, ben sebep oldum hak ettiğimi yaşıyorum öyle mi?"

Fazla hassas düşünen mi bendim yoksa zaten birebir bunları mı söylüyordu? Bana sanki sürünerek aşılan kilometreleri hiç acımadan geri dönmüşüm, en başa gelmişim gibi baktı. Tavana çevirdi gözlerini derin bir nefes aldı.

"Efsun beni kulağınla dinle, yoksa sabır falan kalmadı bende. Kulağınla dinle beni, laflarımı çekiştirme."

Çenesini sıvazladı kirli sakalında gezindi parmak uçları. "Her şeyin sorumlusu benim anasını satayım. Her bokun sorumlusu benim, en başından beri ne geldiyse kardeşimin de senin de başına hepsi benim yüzümden. Söyle şimdi ne yapayım? Medeni halimi sikeyim Efsun, senin canından daha mı kıymetli?"

Bana sesini yükseltmeleri, cümlelerinin arasına özne gibi serpiştirdiği küfürleri o kadar çok yüzüne yumruk atmak için zorluyordu ki beni.

"Söylediğinin tek mantıklı yanı yok," diye direttim. Başka bir yolu olmalıydı, biz bulamıyorduk. Başka bir yolu olmalıydı. "Hiçbir mantıklı yolu yok. Sen sadece kendini tatmin etmişsin o cümlelerle. Kendine kabul ettirmişsin. Ama değil, mantıklı değil! Bana söyledin mi?!" dananın kuyruğu koparken sesim usul usul yükseldim öfkeyle ona doğru ilerledim.

"Bana sordun mu? İnsanların içinde bas bas bağırmadan önce söylemeye tenezzül ettin mi?! Efsun ben böyle böyle düşündüm diye söyledin mi?! Hiç görmediğim adamların yanında bana ben evleniyorum diyorsun!" derken

öfkeyle bu öfkem beden dilime taştı, bu cümlem kulağıma ulaşırken ittim onu.

"Evlen Fetih!" boğazıma bir ağrı saplandı, yutkunamadım. "Evlen! Git at imzayı, mutluluklar Fetih Karadere. Kimi ikna ettiysen buyur git evlen. Allah mesut etsin."

Benim itişlerimi durdurmak için ya da beni sakinleştirmek için kollarımdan yakalayacakken ben geri çekildim bana temas etmeden. Sadece dinliyordu. Ve bu tepkimi bekliyor gibiydi. Müdahale etmiyordu.

"Resmen alay ediyorsun benimle. O kadar insanla beraber öğreniyorum. Benim geleceğim ama sen almışsın kararı bir de hala burada bana bir şeylere ikna etmeye çalışıyorsun. Kimsin sen? Kimsin sen de karar veriyorsun? Sana bir şey söyleyeyim mi karar verdiğinle kalırsın, bir arpa yol alamazsın. İzin vermem fazlasına, ötesine boyun eğmem! Git şimdi bu çözüm yolunla ne halt yersen ye! Benden uzak hepinizin cehennemin dibine kadar yolu var. Ben yokum, hadi şimdi git sağır sultana bile duyurduğun düğününü yap!"

İyice uzaklaştırırken kendim, gözlerimin sulandığını hissettiğim an sırtımı öne döndüm. Ellerim tir titrerken boğazım cayır cayır yanıyordu. Bayılacağımı sandım, o kadar bitkin düşmüştüm ki düştüğüm yerde herkes bir darbe daha vuruyordu.

Yaşamak benim hakkımdı, bunun için beden ödemek zorunda mıydım? Üstelik bu bedel, bu kakar büyük bir şeyken? Herkesin rahat rahat kullandığı hakkı ben neden kullanamıyordum? Niye göz dikmişlerdi?

"Söyleyecektim," dedi en sonunda. "Söyleyecektim. Uygun anı bekliyordum, her şey kontrolüm dışında gerçekleşti. Bana yaptığın muameleyi düzelt artık Efsun." dedi o sert sesinden bir an sıyrılıp. "Seni kendi keyfim için zorluyormuşum gibi davranma. Vicdanımın yükü fazla Efsun, bana nasıl baktığını farkındayım! Beni suçladığını farkındayım, suçlu olduğumu farkındayım ama sırası değil. Her boku bir kenara bırakıp adam akıllı karar vermemiz gerekiyor. Her an, her an pamuk ipliğinden dönüyorsun görmüyor musun bunları?!"

Ona öyle mi bakıyordum?

Fetih'i içten içe suçladığım zamanlar bile çok nadirken ona öyle baktığımı farkında değildim. Ki öyle bakıyor muydum o bile muammaydı. Kendini suçlu hissettiğini farkındaydım. Olay o kadar kötüydü ki tek suçsuz olan Zeliha'ydı zaten. Bunu o da farkındaydı. O yüzdendi kendini suçlayışı.

Başımı salladım derin bir nefes aldım. Ne olursa olsun olacak şey değildi. Olması için saydığı nedenler olmaması için olan nedenlerin çok gerisindeydi.

"Ben o evden nasıl çıktım hatırlıyor musun?" dedim o nedenlerin ilk akla gelen basitlerinden birini aralarken. "Bin bir bedduayla çıktım ben o evden. Bütün sülalenin önünde yaşandı bu, o sözleri annene babana aşiret dediğiniz insanların yanında söyledim. Şimdi o eve gelin olarak gireceğim ve herkes kabul edecek öyle mi?! Feti-"

Başını hızla iki yana salladı hemen müdahale etti.

"Herkes ya seve seve ya sike sike kabul edecek. Mecburlar, kimin ne haddine?! Bu kadar şeyden sonra kimin ne haddine? Kabul edecekler, sorun buysa eğ-"

Başımı iki yana salladım. Sorunun sadece bir parçasıydı bu. "Sorun bu değil," diye böldüm kaskatı bir sesle. "Sorun benim hiç tanımadığım bir adamla evlenme ihtimalim. Hayır Fetih." dedim daha sakin bir sesle. "Vardır elbet daha mantıklı bir yolu, biz bulamıyoruzdur. Vardır tamam mı, daha normal bir yolu vardır. Olmak zorunda, vardır." ardı ardına umut dilenen bir sesle ona seslenirken aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Düşündüm," derken ikimizde birbirimize *yapma* der gibi bakıyorduk. "Sana yemin ederim ki düşündüm. Başka bir şey yok. Ben bulamadım değil yok, güvenliği arttırdım her şeyi yaptım. Sen haklıydın Efsun, her an bir şey yapabilirler. Her an, savunmasız olduğun çok an var. Geçici süre için, senin en az zarar göreceğin tek çözüm bu."

Dudaklarım alayla kıvrıldı. "Benim en az zarar göreceğim öyle mi? Unut Fetih bunu," dedim başımı iki yana sallarken. "Unut bunu. Canım tehlikede diye bir soyada sığınamam. Bu ülkenin askeri var polisi var, sığınacaksam birine bu sen olmazsın."

O an hızla bana ne dediğimi sorgulatacak derecede değişti bakışları. Mimikleri öyle bir değişti ki zaten çokta uzak olmayan yüzlerimizle, gözlerini kısıp her bir karışımı inceledi. O kadar kısa zamanda öfkesi arttı ki, ben ne dedim o ne anladı anlayamadım bile.

"Askeri var polisi var öyle mi?" diye sordu buz gibi bir sesle, sesinde sanki birazdan birini öldürecek bir ton vardı. Abartmıyordum, yemin ederim.

Ondan uzaklaşmak geçti aklımdan ama yapmadım bunu. Hala havada asılı olan içim daha da dikleşti, tüylerim diken diken oldu.

Başını ağır ağır salladı. "Askeri var polisi var," diye tekrar etti.

"TABİ YA FETİH!" diye ilk kez bu kadar bağırdığında ben de o da birbirimizden birer adım uzaklaştık. "ASKERİ VAR FETİH! SEN NASIL BUNU UNUTURSUN?!"

Kaşlarım havalanırken bu anlamsız yükselen tavırlarını tek bir şeye yorabildim. Çok anlamsız bir şeye. Çok çok anlamsız bir şeye. Allah aşkına Yavuz ne alakaydı?!

"Ne saçmalıyorsun sen?!" derken ne saçmaladığını öğrenmek için değil fark etsin diye sormuştum. Aniden arkasını dönüp elini yemek masasına öyle bir geçirdi ki olduğum yerde titreyip bir adım geriye gittim.

"Ben yedi kat yabancıyım ama o orospu çocuğu babanın oğlu!"

Bir türlü düzeltmediği frekansıyla "Bana bağırma!" diye bağıran ben oldum. Devam etti, sanki bir bombanın pimini çekmiştim.

"Şu an burada ben değil de o olsaydı, elli kere tamam demiştin değil mi? Bana gelince hiç tanımadığım adam ona gelince ne Efsun? Askeri varmış, bak şu işe. Kusura bakmayın Efsun Hanım elimizde mimar var, askeri de mimarın adının yazılı olduğu binanın altına gömdük. Devrini devranını sikeyim ben o herifin, ne askermiş bitmedi gitti. Yavşak herifin tekini mi bana tercih ediyorsun?"

Kapıyı işaret ettim "Def ol git evimden!" dedim daha fazla onun saçmalıklarını dinleyemezken. Aklımın ucundan geçmeyen şeyi başıma kakmış, bir de utanmadan beni suçluyordu. Benim derdim bana yetiyordu. "Çık dışarı, Fetih! Ne seninle uğraşırım, ne senin saçma sapan düşüncelerinle, ne de şu azaltmadığın sesinle. Def ol git evimden!"

Ben tam kapıya yönelecekken kolumdan serice yakaladı beni. Dip dibe gelmiş yüzlerimizle bana bakarken kolumu çektim ama kurtulamadım. Sıcak nefeslerini hiç engel olmaya çalışmayıp yüzüme bırakırken barut gibi olmuştu, benim üstümde patlıyordu. Dudakları bir ip gibi gerilmişken "Bırak," dedim öfkeyle. "Bırak yoksa kaba kuvvet uygulayacağım, bırak!"

Benim tüm çırpınışlarıma rağmen aniden "Onu mu istiyorsun?" diye sorduğunda daha fazla ne kadar şaşırabilirim diye merakla bekler oldum. Yüzünde öyle garip bir ifade vardı ki sanki aynı yola çıkmışken ben ona ihanet etmiştim. Aynı yolda yoktu, ihanette.

"Çık git evimden." dedim sadece. Ne düşündüğü ne yaptığı gram umurumda değildi. İstediğine yorabilirdi her şeyi, sorun ben değildim yanlış anlayan oydu. Karın ağrısı olan oydu.

Başını büyük bir hayal kırıklığıyla iki yana salladı kolumu aniden bıraktı. Dediğimi yapıp ateş saçan bir halde çelikte olsa kapıyı kıracak kadar sert

bir ifadeyle çarpıp çıktığında onun yaptığı bitki çayına bakarken, sigarasını ve çakmağını yine burada bıraktı. Olduğum yere çökmemek için zor tuttum kendimi.

⏳⏳⏳

Eğildiğim yerde artık yavaştan karışmaya başlayan harflere rağmen yine de kağıdı doldurmaya çalışırken aniden saçlarımı sabit tutan kalemin başka bir kuvvetle saçımdan ayrılmasıyla, ağzımdan bastırmaya çalıştığım ama kısmen başarılı olduğum tiz bir sesle yerimden hopladım korkuyla.

Zafer'in "Hop sakin," sesine rağmen yine de kendimi geriye doğru ittim oturduğum sandalyede. Ağzım kalbimde ona dönerken ellerini bir suçlu gibi kaldırmıştı. "Benim sakin." dedi yüz ifademden olacak yaptığına pişman olduğunu belli edercesine.

Başımı iki yana salladım gözlerimi yumdum sıkıca. "Yapma Zafer," derken elim sızlayan şakaklarıma gitti önüme dönüp alt dudağımı dişledim var gücümle.

"Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle. Başımı sallarken önümdeki dosyaya döndüğümde kısa bir an burnumun direği sızladı ve gözlerim sulanacak gibi oldu, tıpkı son üç gündür ara ara beni yoklayan anlar gibi ama engel oldum.

"Hadi gel de kan al benden," dediğinde o kadar kendime acımama sebep olacak bir mutluluk yokladı ki beni, içim sızım sızım sızladı. Buna rağmen heyecanla ona döndüm.

"Gerçekten mi?" diye sorduğumda yan tarafımda oturan, işin doğrusu ben onun yerinde oturuyordum, danışmadaki görevlinin bakışları bana döndü. O yüzündeki acıma ifadesini görmemek için gözüm bile değmedi o tarafa.

"Saçma sapan tepkiler verme," diyerek bana kızarken Zafer sesinde azarlama yoktu kendime gelmem için bir toparlama çabası vardı.

Aniden bacağını kaldırdığında paçasını sıyırdı hafifçe gördüğüm görüntüyle gözlerim kısılırken "Yumuşak doku enfeksiyonu." derken başını salladı.

"Ama biz yine de bir emin olalım. Hadi gel," diyerek bana elini uzattığında önümdeki dosyayı itip elinden tutup ayaklandım. Gerekli malzemeleri alıp doktor odasına geçtiğimizde o koltuklardan birine otururken ben önüne sandalye çektim.

"İyi misin?" diye sorduğun cerrahi eldivenleri giyerken hareketlerim duraksadı. Yutkunarak ona dönüp aşırı derecede acınası bir tebessüm yerleşti yüzüme.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," derken giydiğim eldivenlerle devam etmeden ona bakıyordum. "Şaka gibi ama sabahtan beri bilmem ne zamanın hastalarının dosyalarını alfabetik olarak sıralıyorum, eksik bilgi taşıyanları arayıp dolduruyorum falan filan. Bir sürü vaka okudum ama tek bir vakaya bakamadım. Bir buçuk gündür ilk defa eldiven taktım, şimdi de kan alacağım diye içten içe mutlu oluyorum. Daha da iyisi acil bir hasta geldi müdahale etmeye yeltendim ama Selçuk Hoca bakışlarıyla püskürttü beni."

Derince bir nefes aldı, sıkıntıyla bana baktı. Birkaç kez ağzını açacak gibi oldu ama sonra sustu. Bir şey söyleyecek gibiydi. Başımı iki yana salladım "Ne oldu?" derken içimde son birkaç gündür zaten benimle olan ama şu an daha fazla artan huzursuzlukla gözlerimi kıstım.

"Bir şey olmuş." dedim başımı sallayarak. Midem uyarı verirken kasıldım ama midemde kusabileceğim hiçbir şeyin olmadığına emindim.

"Efsun," derken çenem titreyecek gibi oldu. "Selçuk Hoca, sanırım başhekimle konuşurken kulak misafiri oldum." Vücudum aniden mümkünmüş gibi daha çok gerildi dişlerimi birbirine geçirdim.

"Şu an gözleri üzerinde, olay bilirkişiye kadar gidebilir. En ufak ikinci hatanı kolluyorlar."

Ellerimi yumruk yapıp dudaklarımı birbirine bastırırken gözlerimi ondan kaçırıp etrafta gezdirdim. Burnumun direği daha fazla sızladı. Gözlerim bu kez sulandı. "Hastanın durumu nasıl?" diye aslında zaten bildiğim ama belki bir umut bir değişiklik vardır diye tekrar sorduğum soruyla ona bakmamayı sürdürdüm.

"Hala stabil. Yoğun bakımda."

Başımı ağır ağır sallayıp önüme eğerken gözlerimi yumdum sıkıca. Üç gün olmuştu. O gecenin üzerinden üç koca gün geçmişti. Benim için ölümden farksız, ruh gibi ortalıkta dolaştığım, delirmenin kıyısında olduğum üç gün.

Kendimi ölmüşte gömülmemiş gibi hissediyordum. Aniden gelen ağlayışlar, her seste deli gibi irkilmem, geceleri tek yudum bile uyuyamayacak raddeye gelmem- zira gözlerimi kapattığım gibi çeşitli işkencelerle öldürüldüğümü canlandırıyordu zihnim- tek bir lokmada bile kusacak kadar midemin çığırından çıkması ve en kötüsü herkese potansiyel katil gözüyle bakmam.

Şizofreni hastaları gibiydim, olmadık şeyleri hiç olmadık şeylere yoruyor; yeri geldiğinde ensem de var olmayan bir nefesi bile hissedebiliyordum. Artık gece bütün evin ışıklarını açmam yeterli

gelmiyordu. İnsanların her gün gördüğüm hareketlerini çok yanlış şeylere yoruyordum. Sanki bütün evren birleşmiş her an bana bir şey yapmaya hazırlanıyordu.

Alt üst olmuştum. Üstüm zaten normal değildi ama altım katlanamayacağım, ruh sağlığımı koruyamayacağım kadar kötüydü. Bu ölüm korkusu çok ağırdı bana bel büktürmemiş diz çöktürmüştü. Nefes alamıyor, hiçbir yere sığmıyordum.

Bütün kadınları anlayabildiğimi sanıyordum, aldıkları ölüm tehditleriyle sosyal medyada isyan eden bütün kadınları anladığımı sanıyordum. Yaptığım empati o kadar yetersizdi ki, bunu birkaç gündür iliklerime kadar hissediyordum

Aldığı tehditlerden sonra öldürülen *Tuğba Keleş'i,* bu ay öldürülen otuz yedinci kadın olmak istemiyorum diye isyan eden *Seyhan Önem'i,* her gün aynı korkuyu yaşamak istemiyorum olacaksa olsun diyen *Şeyma'yı,* kırk altı kez şikayet etmesine rağmen yine de sonuç alamayıp sosyal medyada sesini duyurmaya çalışan *Zeliha Erdemir'İ,* 'Sesimi duymazsanız çocuklarım toprağımı öpecek' diye yardım isteyen *Sibel'i* ve daha binlercesini şimdi o kadar iyi anlıyordum ki bir tehdit, bir teşebbüs bile zaten öldürüyordu bizi. Şimdi o ölenlerden yalnızca biriydim.

Tek farkımız vardı, onların katilleri bunu sevgi adı altında yapan canilerdi bana musallat olanların nedeniyse bir kadını içine almaya çalıştıkları cehennemden kurtarmamdı. Hepimizin ortak bir sonu gözüküyordu, o korkunun gerçek olması.

Böylece delirmiş gibi geçen üç günüm sonunda bir yerde patlak vermişti. Ben doktordum, ettiğim bir yemin vardı. Hasta canı benim için yeri geldiğinde kendi canımın bile önünde olurdu. Hasta seçemezdim durum ne olursa olsun tek görevim onu hayatta tutmaktı.

Eğer mantığınız yerinde ve kullanacağınız kadar sağlamsa evet olması gereken buydu ama ben günlerdir bu kavramlardan çok uzaktım.

Hastanın travmatik olarak geçirdiği bir kriz sırasında bana zarar vermeye yeltenmesini kontrol edememiştim. Hastayı aslında onlar tarafından gönderilen biri olarak zannetmemle kendimi hastadan kurtardığım gibi soyutlamış ölmek üzere de olsa müdahale edememiş, tir tir titreyerek öylece izlemiştim.

Kendimden iğreniyordum. Mesleğimden bana ders veren hocalarımdan deli gibi utanıyordum. O hastadan o hastanın ailesine karşı hissettiğim suçluluk duygusu ezip geçiriyordu beni. O an orada o hastaya müdahale

edebilecek tek kişi benken yapmamıştım. O saniyeler silik silikti. Gözümün önünde biri ölecekti ama ben kılımı bile kıpırdatmamıştım.

Hasta ölmemişti belki ama yaptığım ihmal, kendi sorunlarımı bu denli mesleğime yansıtmam akıl alır gibi değildi. Fakültede aldığımız eğitim sıfır hata prensibine dayanıyordu. İnsandık hata yapabilirdik ama bu şekilde değildi ben de farkındaydım bunu.

Yaptığım şey konuşuluyordu dünden beri, acil uzmanının da emriyle olay sonuçlanana kadar en azından bir süre hiçbir hastaya müdahale edemiyordum. Öyle ki gözleme bile izin vermiyordu. Haklılardı, hatalıydım. Bunun bana geri dönüşü nasıl olacaktı ben de henüz bilmiyordum.

Yerde olan başımı Zafer çenemden tutarak kaldırdı. "Neyin var kızım senin ya? Sorun ne, ne oldu? Niye kaç gündür bu haldesin?"

Başımı iki yana sallayıp daha fazla sulanmış gözlerimi onda tutmazken turnikeyi alıp onun kolunu sıyırmasını bekledim. İğne ucunu holdere adapte ederken gireceğim damarı aradım. Belirlediğim damarın bölgesini alkolle ıslattığım pamukla temizlerken kan alacağım yerin on on beş santim üstünden bağladım turnikeyi.

İğneyi nazik ve dar açıyla damara yerleştirdiğimde gerekli kan akışını gördükten sonra tüpü yerleştirip kısa bir an Zafer'le göz göze geldim. Pratik bir hareketle ikinci tüpü de takarken turnikeyi çözdüm. Gerekli kanı aldıktan sonra yumuşak bir şekilde iğneyi çıkarıp o bölgeye kuru pamuğu bastırdığımda onun parmakları yerini buldu zaten.

Geri çekilip geriye doğru yaslanırken "Elin hafifmiş." dedi bana bakarak. Sorduğu soruya cevap vermemiştim, verecek cevabımda yoktu. Ne anlatacaktım ki? Hangi birini?

Yine de içten içe dolu doluydum. Anlatmadan hafifletemeyeceğim, anlatmadıkça üzerimde ağırlaşan bir yük vardı. Burcu'ya gitmeyi düşünmüştüm ama onun canını tehlikeye atmaya hakkım yoktu. Gidecek tek bir kapım bile yoktu.

"Sorun maddi mi?" diye sorduğunda dudaklarım kıvrıldı yaslandığım yerden ona baktım içli içli. "Şimdiye elli kere kredi çekmiştim, keşke."

Eli dağınık saçlarına gitti "Allah Allah," dedi garip garip. Sonra durdu biraz çekinerek "Biri seni rahatsız etmiyor değil mi? Bak varsa öyle bir şe-"

O an bahsettiği bu ihtimal bile çok basit geldi. "Amel defterini kapatırım." dedim bu kez. Tuhaf tuhaf bana baktı. Ellerini dizlerime

bastırırken "Efsun bana anlatabilirsin," dedi güven veren bir sesle. O an anlatma şansım olsa anlatırdım gerçekten bu sesten sonra.

"Elbet vardır bir çözüm yolu. Buluruz bir yolunu, dinlerim bak seni. Kafanın içinde ne dönüyor bilmiyorum ama biraz önce kalemi saçından alınca bıçak dayamışım boğazına gibi bir tepki verdin. Neyse sorun hallederiz bir şekilde. Her şeyin bir çözüm yolu vardır, tıpta da hayatta da çare tükenmez."

Var mıdır gerçekten Zafer?

Benim önüme koydukları çözüm, çözüm değil.

Bana ışık diye sundukları şey yine karanlık.

Var mıdır çaresi?

Mantıklı, kabul edilebilir, en azından Efsun *Zorlu* olarak kalabileceğim bir çaresi?

Fetih'le en son o gece konuşmuş, onu en son o gece görmüştüm. Sanki kötü değilmiş gibi her şey kucağıma pimini çektiği bir bomba bırakmış çekip gitmişti.

Benim medeni halim o kadının canından daha kıymetli değil.

Bu cümle bile yetmiyordu bana. Bunun sebebi benim medeni halimin benim canımdan daha kıymetli oluşundan mıydı?

Üç gündür her şeyi düşünmüştüm, her şeyi. Aklıma bunun gibi binlerce soru gelmişti ama hayır. Bekarlık, evlilik umurumda bile değildi. Medeni halim benden daha önemli değildi ama neden yaşamam için bu şart konulmuştu?

Neden yaşıyordum bunları?

Neden Fetih başka türlü engel olamıyordu?

Benim kırk yıl düşünsem aklıma gelmeyecek ihtimali o benim önüme çözüm olarak koymuştu. Şaka gibiydi, alakamın olmadığı bir insanla evliliğimden bahsediliyordu. Bu haykırılmıştı o gece. Bir hayvana, bitkiye, insana ya da herhangi bir canlıya verilen bu hak söz konusu benken neden bir koşula bağlanmıştı?

Üstelik o kadar kötü olduğum bir gece de o evde benim onunla kavga etmem gerekirken o benimle kavga etmişti. Ağzımdan çıkmayan bir kelime için benim yerime o alınganlık yapmış sonra da çekip gitmişti.

Üç gündür cehennemi yaşıyordum.

"Çözemiyorum," dedim bitkin bir sesle. Gözlerimi tekrar ondan kaçırdım. "Çözüm diye de önüme konulan şey de şaka gibi. Kaldım böyle Zafer, işimi bile yapamıyorum."

Ellerimin içindeki çizgileri incelerken tek tek akmaya hazır olan burnumu çektim.

"Bak," dedi benim aksime daha umutlu bir sesle. "Kendi ağzınla söyledin, var bir çözüm yolu. Efsun hiçbirimize hayat ağzıyla gülmüyor. Yeri geldiğinde başka yeriyle gülse bile eyvallah çekeceğiz. Başka hal çaresi yok. Sonuç odaklı ol, madem bu kadar işin içinden çıkamıyorsun önüne konulan çözüm gerçekten çözecekse bu sorunu kafanda ölç tart. Hangisi daha büyük canını sıkıyor. Böyle ruh gibi olman mı daha kötü yoksa o çözümü kabul ettiğinde olacaklar mı?"

Günler sonra, hatta haftalar sonra, ilk defa dışarıdan birinden bir şeyleri dinlemek buna deli gibi susuz olan benliğimi az da olsa huzurla doldururken gözlerim onu buldu.

"Bilmiyorum." dedim çaresizce. Hafifçe dizime vurup sıktı.

"Yıllık izninden kullan bana kalırsa. Git birkaç gün kafanı topla. Bir karar ver. Ya sorunla yaşamaya alış ama bu şekilde devam etme."

Dudak büktüm, bu korku alışılacak gibi değildi ki. Öyle ki öldürselerdi de bunu yaşamasaydım bile dedirtmişti bana.

"Çünkü halin hal değil. Bir gün hasta dosyalarına baktın diye kanımı al deyince çocuk gibi sevindin, yarın öbür gün yine geri dönsen eski düzene yine bir hata yaparsan? Daha ufak bile olsa, gözleri fena şekilde üstünde. Acil hastaya müdahale bile ettirmemişler. Ya da o çözüme razı gel. Sorunlar ne kadar büyük olsa da geçici, bu yüzden çözümlerde geçici. Ne kadar hoşuna gitmeyen bir şey olsa da çözdüğü sürece sorununu, o da elbet bir gün geçer gider."

'Ondan sonrası sen yoluna ben yoluma. Kimse bittiğini bilmeyecek çok uzunca bir süre. Zaten kimse o saatten sonra bitmiş olsa bile sana bir şey yapamaz.'

'Sorunlar geçici, bu yüzden çözümlerde geçici.'

"En doğrusuna karar ver ama sana hangisi en iyi gelecekse. Efsun alma başına bela, acımasız insanlar. Kimse demez bu kızın sorunu ne, düşene de bir tane ben vurayım derler. Toparla kendini, kurtlar sofrası burası."

Benden bir onay bekler gibi bana baktığında yanaklarım cayır cayır yanıyordu. Bir abim olabilirdi ya da bir erkek kardeşim. Asla tek çocuğum olmayacaktı. Bu kötülüktü, başını yaslayıp akıl alabileceği bir kardeşinin olmaması insanın çok kötüydü.

Yaklaşan regl günü, yaşadıklarımla iyice allak bullak olurken gözlerim dolu dolu başımı sallayınca "Dur ağlama ağlama," dedi telaşla. "Kadınlar

ağlayınca ben ne yapacağımı şaşırıyorum ağlama." derken zaten ağlamayacaktım ama o kadar telaş yapınca daha da fazla doldu gözlerim.

"Kıyamam da gel, turuncu turuncu ağlama yanımda." zaten oturduğum sandalye şu hareket edenlerden olduğundan ensemden tutup beni kendine çektiğinde verdiği samimiyet o kadar zirveydi ki hiç çekinmedim o an başımı omzuna koymaktan. Yanımda başka bir insana ihtiyaç duyduğum anlar olurdu. Bu da onlardan biriydi.

Birinin bana bağırıp çağırmasına değil, nahif nahif yol göstermesine ihtiyacım vardı. Ben burnumu çekerken acıklı bir sesle "Meğer ne çok acı sığdırmışsın bu kısacık hayatına," dediğinde gülecek gibi oldum. "O diziyi izlememin bir işe yarayacağını hiç düşünmemiştim."

Ben burnumu çekmeye devam ederken "Yalnız biri şu an içeri girerse hastane de dedikodumuz yayılır." dedi aniden. Geri çekildim istemeye istemeye.

"Sonra evlenmek zorunda kalırız değil mi?" diye sorduğumda sesimdeki alay, içimdeki bu saçma ironi yine üzdü beni.

"Maalesef," dedi ciddi ciddi. "Benim beşik kertmesim bekliyor Bursa'da olmaz."

Dudak büzdüm. "Ne yapalım artık, kaderim buymuş." derken günlerdir makyajsız geldiğim hastaneye bugün de olduğu gibi bunun da rahatlığını kullanıp gözümü yüzümü sildim elimle.

Benim gibi bir kadını makyajdan bile soğutmuşlardı. Daha kötü ne olabilirdi ki?

İkimiz de doğrulurken kolumdan tuttu. "Beni sonuçtan haberdar et tamam mı?" diye sorduğunda başımı salladım.

⏳⏳⏳

"Tabi senin de şimdi ayakların kopmuştur bütün gün,"

Zafer'in alay dolu cümlesine burun kıvırarak bakarken önümü sıkıca kapattım soğuk yemeyeyim diye. Artık kombin falan bile umurumda değildi.

"Oturarak daha çok yoruluyormuş insan." dedim üzerimdeki yersiz taş taşımışım hissiyatıyla.

"Allah'ım bana şimdiye kadar niye bu yorgunluğu nasip etmedin, niye?" sızlanışına başımı yere eğerek gülümserken başımı tekrar kaldırdığım gibi göz göze geldiğim Emir oldu. Onunla da aram bozuktu. Nedeninden bahsetmeme lüzum yoktu zira birazdan tekrar sinirlendirecekti beni emindim.

Durduğumuz yerde "Eve mi?" diye sorduğunda başımı salladım Zafer'e. "Gidip biraz uyumaya çalışacağım. Toparlanmam lazım."

Ama uyuyamayacağım.

"Gel ciğer yemeye gidelim." dedi kendi arabasının olduğu yeri işaret edip. Başımı olumsuz anlamda salladım.

Cıklarken "Yok ya iştahım yok, hem ben ciğer sevmem." dediğimde güldü.

"Seversin fıstık." dedi gülerek.

Fındık, fıstık, ceviz.

"Burası Urfa kızım burada, yediğin şarapla marine edilmiş antrikotlar ciğere dönüşecek önce. Wafflelar şıllığa dönüşecek sonra. Whıte chocolate mochalar dibek kahvesi olacak. Nutella eşliğinde yediğin krepler yerini ekmek arası isota bırakacak. Ne demek ben sevmem? Seveceksin."

Yüzümü buruşturdum "Whıte chocolate mocha içmem ben. Evime kahve makinesi aldım, filtre içiyorum."

Tatlıya ne kadar düşkün olsam da kahvede şekeri sevmiyordum. Hem de hiç.

"Tamam filtre de yemen kahvesi olur. Çok şey etme yani. Hem var ya Asım ustadan bir yesen var yaa," derken kendinden geçmiş gibi gözlerini yumdu. Yani öyle bir dile getiriyordu ki eğer ki iştahım olsa canım çekerdi.

"Hadi gel gidelim." diye tekrar sordu. Yüzümde isteksiz ifadeyle "Sözüm olsun ama bugün kalsın."

Gerçekten isteksiz olduğumu fark edince ısrara sürüklemedi. "Tamam şu sorunun hallet gidelim." sesi o kadar ümitliydi ki bunu söylerken. Sanki çok yakınmış gibi. Halledilebilirliği çok düşük olsa bile yine de böyle söylemesi bile içime bir nebze su atıyordu.

Başımı salladım sessiz sessiz. Kolumu sıvazladı sıkı sıkı. "Dertleşmek istersen, konuşmak istersen ara. Ya da iştahın yerine gelirse ara senin de yiyebileceğin bir şey buluruz. Demirbaşı oldum ben mekanların. Tamam mı?

"Tamam, teşekkür ederim."

Göz kırpıp geri çekildi. İlk o uzaklaşmaya başlarken yanımdan ben de Emir'e doğru ilerlemeye başladım.

"Aracınız geldi." derken heyecanla o yöne baktım. Ah nasıl da özlemiştim...

Bana uzattığı anahtarı alırken hızlı hızlı o tarafa doğru ilerledim. Kapılarını özlemle açarken binmeden arka tarafına gidip baktım. Gerçi son

halini bilmiyordum ama sağlam olan haliyle aynıydı. Emir sürücü koltuğunu açarken "Teşekkür ederim." dedim, dedim ama yine yine ve yine beni çileden çıkardı.

"Ne demek *yenge."*

Günlerdir ilk defa az da olsa gülen yüzüm soldu, hareketlerim duraksadı araca binmedim. Bakışlarım Emir'i buldu hırsla.

"Bir daha," dedim işaret parmağımı ona doğru kaldırırken. "Bana *yenge* diyecek ol Emir tamam mı? Bir daha bana yenge diyecek ol o kadar farklı bir yüzümü görürsün ki neye uğradığını şaşırırsın."

Sert mesafeli sesimle yüzüme bakarken hiçbir tepki vermiyordu. Defalarca kez onu kibarca *Efsun* diye düzeltmiştim. Defalarca. Ama belli ki anlamamakta ısrar ediyordu.

"Şurada güzel güzel anlaşıyoruz benim canımı sakın sıkma, inan ki canım sıkılırsa çok can yakan şeyler yapabiliyorum. Benimle değil direkt Fetih'le uğraşırsın. Anlaşılıyorum değil mi şu an, yenge yok. Efsun var. Yenge yok."

Gözlerini benden kaçırıp sadece başını salladı. Araca binerken kapımı kapatırken anahtarı takıp derin derin nefesler alarak çalıştırdım arabayı. Derdim cidden bir değildi ki.

Kafamın içinde Zafer'in cümleleri, bir taraftan Fetih'in sözleri, diğer taraftan yine o geceden sahneler, ara ara Zeliha, hastane de yaptığım hata, arkamdan söylenenler...

Allah bullak bir şekilde sürerken aracı açtığım camdan yüzüme rüzgar çok sert esiyordu. Burnumun kıpkırmızı olduğunu farkındaydım. Uykusuzluktan gözlerim batıyor, açlıktan midem artık bulanma aşamasına geçmişti.

Urfa'nın net en sevdiğim yönü olan trafik azlığıyla kısa zamanda ana yola çıktığımda refleks olarak gözüm devamlı arkamı kontrol ediyordu. Ne zamanki Emir hariç başka birini görsem direkt direksiyonu tutan ellerim sıklaşıyordu.

Deliriyorsun Efsun, deliriyorsun. Delirmesen bile bu şüphe, bu korku delirtecek seni.

Yine böyle bir anda arkamı kontrol ederken kırmızı ışığın olduğunu fark etmeden aracı durdurmaya yeltenmezken, gözüm arkada bir halde; ışıkta duran araca arkadan sertçe çarptığımda öne doğru savruldum.

Korkuyla bağırırken sıkıca tutundum direksiyona, engel de olmaya çalıştım ama yapamadım. Artık çok geçti, göğsümün yapıştığı direksiyona

çenem de çarparken acıyla yüzümü buluşturdum. Trafik akışının bir kısmını durdururken ardı ardına çalınan kornalarla bağırdım kendi kendime.

"Ben böyle işin gelmişini geçmişini, yedi ceddini, yolunu yurdunu, ilmini irfanını, ilini vilayetini,"

Durdum gözlerimi yumdum ve tek bir yüz canlandı gözümün önünde. Yanaklarım iğnelendi, göz kapağımın arkasına saklanan Fetih'le göz göze gelirken başımı direksiyona bıraktım bitmiş bir halde ve sonlandırdım cümlemi.

"Seveyim."

Efsun'un sabrı;

Siz Efsun'un olaya yaklaşımı hakkında ne düşünüyorsunuz?

Peki Efsun yerinde olsanız ne yapardınız, bunu çok merak ediyorum?

Yıldızımıza da basalım mı? Basalım, basalım...

Bir sonraki bölüme kadar çok iyi bakın kendinize, kocaman seviyorum

#SerçeyiÖldürmek 🕊

XIII- "İnat ve Sabır"

"Ay ama yeter artık ya!" çileden çıkmış bir halde sesimi yükseltirken yumruğumu o kadar sıkmıştım ki her an birinin yüzüne inebilirdi. Benim ikazımla geri planda kalan Emir'de dahil adamın da bakışları bu yükselişimle bana döndü.

"Yeter artık, gerçekten yeter!" diye isyan etmeye devam ettim. Yaklaşık yarım saattir koruduğum İstanbul hanımefendisi çizgimden uzaklaşmamıştım. Adam beni çileden çıkarmıştı.

"Abi tamam haklısın diyorum zaten, hayır suçlu olduğumu da kabul ediyorum. Niye bu kadar uzatıyorsun ben anlamadım ki? Sabır, sabır, sabır nereye kadar taş olsa çatlar!"

Adamın insanı daha da fazla sinir eden gözleri bende dolaştı. "Kardeşim," dedi tekrardan. Zaten bu kadar zamandır benim kibar kibar *beyefendi* demem hataydı. "Valla kadınla kavga etmem ben. Çağırıyorum polisi." dediğinde sinirle nefes alıp Emir'le göz göze geldim.

Adama tamamen benim hatam olduğunu, suçun benim olduğunu, her türlü masrafı karşılayacağımı ama polisi çağırıp olayı büyütmeye lüzum olmadığını anlatmaya çalışıyordum kazadan beri. Yol genişti, trafiğin bu yönü kalan taraftan akıyordu. Zaten adam biraz uzlaşmacı olsa çoktan halletmiştik ama Nuh diyor peygamber demiyordu.

"Ararsan ara," dedim artık ters bir sesle. "Ararsan ara." diye devam ettim. "Duvara konuşsam şimdiye ikna olmuştu. Ara ya, ara."

Soğuktan artık buz gibi olan ellerimi cebime koyup geriye çekildim ama adam sinirlerimi bozmaya devam etti.

"Tabi," dedi yüzsüz gibi. "Kendinizi zeki sanıyorsunuz. Polisi çağırmayalım, köşeyi döndükten sonra yüzünü görmeyeyim. Kaç git. Ya da götür en kötü yerde yaptır arabayı değeri daha fazla düşsün. Yemezler. Allah'tan korkun Allah'tan."

Gözlerimi kısıp tam çirkefleşecekken, adam ciddi ciddi sabrımı sınıyordu, Emir daha fazla dayanamayacak olacak ki "Birader," dedi

sabırsız bir tonda.

"Kadın sana iki saattir burada laf anlatıyor, bak ben anlatsam başka türlü anlatacağım. Sabrımı sınama benim."

Altındaki araba ve giyiniş tarzına bakılırsa devlet memuruydu, bu şehrin yerlisi de değildi muhtemelen, üslubundan belliydi. Hatta belki bir öğretmendi ama kafa yapısı o kadar bir eğitimci kafası değildi ki. Zira eğer öğretmense Allah öğrencilerine yardım etsin.

Keşke Urfa'lı birine çarpsaydım, keşke. Anlayışla karşılayacağını, hatta işin sonunda buraya yabancı olduğumu görünce *kızım açsan hanıma haber vereyim bir tabak daha koysun sofraya* diyeceğine emindim. Ama ben koskoca şehirde gidip en cins insana çarpmıştım.

Aniden Emir'e bakarak "Beni tehdit mi ediyorsun sen?!" diye terslediğinde Emir'in yüzünde sinir hızla yayıldı ve "Ulan," diyerek ona doğru bir atılım yapacağı sıra araya girdim. Evet olay bir de kavgaya dönüşsün benim başım iyice ağrısın.

"Geri dur Emir." diyerek onun önüne geçtiğimde nefesleri sıklaştı bana *izin ver ağzını burnunu kırayım* bakışı attı ama bir onay alamayınca geri çekildi.

"Buyur buyur," dedim daha sakin bir tavırla. "Ara kimi arayacaksan. Aha bak şöyle oturuyorum," dedim ilerideki kaldırımı gösterip. "Bekliyorum, sanki bir tek benim başım ağrıyacak. Allah Allah."

Gösterdiğim kaldırıma topuklu botlarımla ilerleyip otururken Emir telaşla yanıma geldi. "Ye" başım ışık hızında onu bulduğunda uzatarak çevirdi cümlesini.

"Yeeeefsun Hanım siz araca geçin, hava çok soğuk. Gelince trafik polisleri inersiniz."

Boş bakışlarım düz bir ifadeyle yüzünü inceledi ama kendimi toparlayıp başımı iki yana salladım. "Araca yaklaşınca kaçıyorum diye bağırmaya başlar. Görmüyor musun? Manyak mıdır nedir? Gelirler şimdi. İyiyim ben, sen üşüyorsan aracına geç ama."

Başını iki yana salladı etrafa göz gezdirdi. "Benim konuşmama izin verseydiniz, şimdiye halletmiştim." derken kin dolu bir sesle, adama bakıyordu. Bu aşırı doğruydu ama bunu işin sonunda nasıl sağlayacağını da tahmin edebiliyordum. O kadar yorgun ve bitkindim ki sadece evime gitmek istiyordum.

"Döverek mi?" diye sordum benim de içten içe yapmak istediğim şeyi düşünerek. Ben ki şiddetin karşısında en önde saf tutan Efsun, dedim ya taş

olsa çatlatırdı.

Nefesini sert bir şekilde dışarı verdiğinde soğuktan oluşan buhara baktım. "Severek." diye yanıtladı. Başımı iki yana sallayıp telefonda konuşan adama baktım. Tam o an dikkatimi dağıtan şey beni yerimden sıçratan bir varlığın bacağıma sürtünmesi oldu. Ağzımdan korku dolu bir ses çıkarken yanlışlıkla kuyruğunu ezmek üzere olduğum kediye bakarken korkuyla, ayağımı geri çektim. Üstelik tam da topuğumla ezecektim.

"Bebeğim," derken bacaklarıma sürtünmeye devam eden kediyi yavaşça kucağıma aldım, benim ellerim onun bedenine oranla çok soğuktu. "Gel bakalım." derken ön patileriyle bana tutunmasını sağladığımda yüzlerimiz dip dibe kaldı. Onu ısıtmak için üzerimdeki montun önünü açtığımda "Üşüdün mü?" diye sordum ondan daha fazla donarken.

Montun altında olan sıcaklığıma anında sokulurken iyice boynuma bastırdım onu şefkatle. Kedi olarak bu dünyaya gelebilirdim. İnsanlara sürtünerek bir şekilde karnımı doyurmalarını sağlardım. Sıcak gördüğüm her yerde uyurdum. Yaşardım yani bir şekilde. Hem de daha mutlu bir şekilde.

Başını yavaş yavaş okşarken dudaklarımı başına bastırdım. Grimsi tüyleri fazlasıyla temizken gözüm çantamdan mama getirmesini isteyecek Emir'e kaydı ama onun gözleri hala yoldaydı. Tam ağzımı açmıştım ki aklıma gelen şeyle gözlerimi kıstım.

"Emir," dediğimde ilk bana bakmadı ama sonra gözlerini gözlerimle buluşturdu. "Zaten gözümün önümdesin ama ben yine de uyarayım Fetih'i aramak gibi bir süper zekalık yapma tamam mı? Fetih bu adamı bir döver, kimse elinden alamaz."

Kaşları havalandı, dudaklarını ıslattı. Sonra dudakları kıvrılarak tekrar yola baktı. "Artık çok geç."

Kedinin başında olan elim sıklaştı o tarafa bakmadan "Hayır," dedim kabul etmeyerek. Son görüştüğümüz geceden ya da son kavgamızdan olacak içim bir kasıldı. Kalbim atışları dengesizleşti, başıma bir ağrı girdi.

"Evet." dedi Emir yüzsüzce. Bir adım geri çıkarken bakışlarım oraya bulacak gibi oldu ama duraksadı.

Fetih Karadere evleniyor.

Boğazımı temizlerken derin bir nefes aldım, başımı o tarafa çevirebildim en sonunda.

Fetih...

Üç gün olmuştu. Ben ona bir ton şey söylemiş, o bana bağırıp çağırıp evimden çıkıp gitmişti. Üç gün. Cehennem gibi üç gün. Gözümün ara ara telefona kaydığı üç gün. Telefonum tek bir kez bile çalmamıştı. Hayır Fetih aramamıştı değil, telefonum tek bir kez bile çalmamıştı. Çünkü zaten beni tek arayan Fetih'ti. Adam akıllı işim dışında tek iletişim kurduğum da Fetih'ti. Beni öfkelendiren de Fetih'ti, sinirlendiren de.

İstemsizce boşluğa düşmüştüm. Hiç düşmemem gereken bir anda üstelik. Ona ben *git* demiştim belki ama beni o raddeye getiren de yine o olmuştu.

Günlerdir kimseye kızamıyordum çünkü kızacak kimsem yoktu. Dönüp dolaşıp içimi sakince ya da öfkeyle boşalttığım tek kişi olmuştu ama o da üç gündür yoktu. O her telefona gittiğinde gözüm kendime kızmalarımın haddi hesabı yoktu. Çok yanlıştı bir şeye alışmam. Hele de böyle bir durumda.

Aynada kendimle konuşuyordum, tavana laf anlatıyordum, duvardan fikir almaya çalışıyordum. Üç gündür korkunun beni hapsettiği bir odada kendi kendime yaşamaya çalışıyordum. Çarpan bir pencerede kalbim ağzıma geliyor, ufacık tıkırtıda aklıma paranormal olaylar gelmiyordu artık. Her ihtimali kendi ölümüme yoruyordum.

Yalnız da bırakılmıştım bir güzel.

Hani Sait Faik demişti ya *'İnsansız hiçbir şeyin güzelliği yok, her şey onun sayesinde onunla güzel.'* diye. Öyleydi işte. Bir yerde bir nefes arıyordum.

Üç gün onun için nasıl geçti bilmiyorum ama son gördüğüm hali gibi değildi hali. Sakalları biraz uzamıştı mesela, biraz da karışmıştı. Tıpkı saçları gibi. Daha düzenliydi normalde. Göz altları çokta *ben bir güzel aldım uykumu* demiyorlardı. Ben nasıl onu inceliyorsam hiçbir şekilde altta kalmayan tavırda yüzümde gezindi gözleri. Çok daha harap haldeydim. Biliyordum.

Kediyi bırakmadan nasıl kalkacağımı düşünürken, o bana doğru yürüyordu, elimi Emir'e uzattım. Başımı da ona çevirirken "Kaldır beni," gözü elimle Fetih arasında gitti geldi ama elimi daha fazla havada bırakmayıp tuttu.

Ona tutunarak doğrulurken "Fetih *sana tav oluyorum Emir* dediğinde çok kızmıştım ona," dedim kısık sesle. "Şimdi hak veriyorum. Aferin sana Emir," derken ters ters ona bakmayı bırakıp bize varmasına birkaç adım kalan Fetih'e yöneldim. Bir bana bir arabasına çarptığım adama bakıyordu. Bırakmaya gönlümün elvermediği kedinin başını okşamaya devam ederken hala, Fetih'le aramızdaki mesafe tamamen kapanırken ilk konuşan o oldu.

"İyi misin?" diye girdiğinde söze bir kötü hissettim kendimi. "Bir şeyin var mı?"

Bir an konuşmayı unuttum sanki, başımı salladım düştüğüm boşlukla; kaşları havalandı, gözleri bedenimde dolaştı.

"Neyin var?" diye sorarken neyim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Çok geçmeden toparlarken "Hayır iyiyim, bir şeyim yok." dedim düz bir sesle. Gözleri önce göğsümdeki kediye sonra arkamdaki Emir'e kaydı.

"Sana arabada beklesin demiştim." derken o düz sesi gitti sık sık duyduğum tahammülsüz sinirli ses geldi yerine. Artık kabul etmem gerekiyordu sanırım. Emir'den gerçekten hoşlanmıyordu.

"Ben söyledim ama istemedi." diye mahcup bir sesle açıklama yaparken bu kez gözleri odak değiştirdi anında gerildim.

"Bu mu sorun çıkarıyor?" diye Emir'e birini işaret ettiğinde onay mı aldı ne oldu bilmiyorum ama anında o tarafa doğru yürümeye yeltendiğinde Fetih'in önüne geçtim.

"Kimse sorun çıkarmıyor." dedim olanın aksine. Adamla iletişim kurarken bir yerden sonra beyin kanaması geçiriyor gibi hissediyordunuz. Fetih buna izin vermez adama beyin kanaması geçirtirdi. "Adam trafik polisini çağırdı, olabilir hakkı. Bir şey yok, ben hatalıyım."

Başını salladı "Tamam sen geç arabaya, hava soğuk." dedi ve yanımdan tekrar geçecekken tekrar engel oldum.

"Fetih ben konuştum, ikna olmadı. Yapacak bir şey yok bekleyeceğim polisi. Yüzde yüz hata benim zaten."

Baygın baygın bana baktı derin bir nefes verdi. "Tamam bir de ben konuşayım, sen geç arabaya."

Üçüncü kez önüne geçtiğimde o sakin tavrından sıyrıldı. "Fetih lütfen," dedim tane tane. "Bak olay çıkmasın. Adam biraz cins. Gerçekten uzatmayalım, büyümesin olay. Bir an önce evime gideyim." Benim devamlı önünü keserek kapattığım aramızdaki mesafeyi bir adım geri giderek açtı. "Niye adamı öldürecekmişim gibi davranıyorsun?" sesi bıkkın çıkmıştı. Garipçe ona baktım.

"Öyle davranmıyorum." diye inkar ettim.

"Tamam," dedi tekrardan. "O zaman geride dur bir, ben de konuşayım."

Daha fazla önüne geçmemi engelleyecek şekilde yanımdan geçip gittiğinde dönüp bakamadım. Bakın en fazla üç dakika veriyordum Fetih'in küfrünü duymak için. En fazla üç. Ben dönmesem de Emir benim önüme geldi. "Arabay-"

"Sus Emir," diye böldüm onu. Boynumu huylandırırken kedinin tüyleri, başından öptüm ardı ardına. "Ne yapıyor?" diye sordum çekingen bir sesle. Arkama baktı.

"Konuşuyor."

Tamam zaten daha üç dakika dolmamıştı. "Sadece mi?"

"Şu anlık."

Alt dudağımı dişlerimin altında ezerek başımı eğip mırıl mırıl sesler çıkaran kediye baktım. Beni kokluyordu hala. Yanaklarımızı birbirine yaslarken "Kavga çıkacağını bile bile bunu yaptın. Neden, gerçekten var mı mantıklı bir sebebin?"

Ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Nefes alışınız normal akışın dışına çıkarsa direkt ona haber vermek zorundayım."

Gözlerim kısıldı Çocuklar Duymasın Haluk gibi *babababa* dememek için çok zor tuttum kendimi. "Hala mı konuşuyor? Beden dili nasıl?"

Gözlerini kısıp ajan edasıyla arkasına baktı. "Hala konuşuyor. Elinin tersiyle,"

Korkuyla gözlerimi açıp lafını böldüm dehşetle "Osmanlık tokadı mı attı?!"

Başını geriye doğru attı. "Hayır, adamın yakasını silkiyor." Anında içimde sıkışan nefesi geri verdim. Elim yerime kediyi kalbime bastırırken artık huzursuzlanmaya, ki sıcaklığımda geçmişti muhtemelen, başlamıştı. Stresimi atabilmek için daha çok öptüm.

"Kaşına gözüne kurban olurum senin." derken çenesinin altından sevmeye başlayınca anında o huysuzluğu gitti. "Emir gidip arabamın arka tarafından mamayı getirir misin?" kısık gözleriyle arkaya bakmayı sürdürürken ağır ağır başını salladı. Sonra da yavaş asi tavırlarla yanımdan geçti. Dönüp dönmemek arasında epey bir gidip geldim ama en sonunda başımı ağır ağır çevirdim Fetih'e doğru.

Eli adamın omzundayken başını salladı. Emir kısa zamanda dediğimi yapıp elindeki mamalarla bana doğru gelmeden direkt köşeye ilerledi. Mamayı dökerken o, ona doğru ilerleyip kediyi son kez sevip yavaşça mamanın önüne bıraktım ama eğildiğim yerden kalkmadım. Açlıktan ve uykusuzluktan takatim kalmamışken elim kedinin başında yemek yerken rahatsız olduğunu bile bile devam ettim uğraşmaya.

"Arabam ne durumda?" diye sordum içli içli. Daha bugün kavuşmuştuk. Onun da başı sahibi gibi beladan kurtulmuyordu. Bir süre ses seda çıkmadı.

"Diğer aracın ırzını geçmiş ama onda ciddi bir şey yok."

Emir beklerken duyduğum Fetih sesiyle titreyerek korkarken baş parmağımı damağıma bastırdım. Başımı geriye atıp yanımıza gelen Fetih'e baktım. Sonra gözlerim diğer adama kaydı. Hiçbir şey yoktu. Herhangi bir darbe, kavga gürültü hiçbir şey yoktu.

"Hadi Efsun," dedi Fetih. "Eve." Çöktüğüm yerden doğrulurken "Polis?" diye sordum adamın telefonla konuştuğunu görürken.

"Trafik polisi tanıdığı varmış, onu aramış gelsin diye. Arıyor, gelmemesi için. Emir gerisini halledecek. Aracının ön farında hasar var. O halledilsin. Trafik açılsın bir an önce."

Hayretle aralandı dudaklarım, *pes* der gibi adama baktım. Bir de tanıdık mı çağırıyordu? Emir'le gözlerimizi kısıp birbirine çok yakın bir bakış attık.

"Tamam adama iletişim bilgilerimi vereyim, faturayı bana yönlendirsin. Benim hatam. Ayrıca benim aracım için d-"

"Emir halledecek." diye böldü beni. Kaşlarım çatıldı, başımı hızla iki yana salladım. "Hayır," dedim anında. "Öyle şey mi olur? Gerek yok."

Geçen sefer için bir şey söylememiştim, doğrusu konuyu açmamıştım çünkü mevzu bambaşkaydı ama şimdi? Ne gerek vardı böyle bir şeye? Kazayı ben yapmıştım masrafı ben ödeyecektim.

"Efsun hadi," dedi aracını işaret ederek. "Hava buz gibi, hadi uzatma."

"Hayır ya," diye direttim inatla. Hoş değildi, kahve içmiştik de illaki ben ödeyeceğim demiyordum. Allah bilir ne kadar masraf çıkacaktı. Niye ben yerine başkası ödeseydi ki?

"Fetih asıl sen uzatma, benim borcum ben ödeyeceğim."

Eli alnına gitti sabırsızca ovdu. "Tamam," dedi uğraşmayarak. "Net hesap çıksın, borcun bana. Niye elin adamına numaranı veresin? Borcun bana," diye yineledi.

"Almazsın sen." dedim bir çocuk gibi. Kollarımı da önümde bağlamıştım zaten. Yüzünde sıkılmış bir ifade, gözleri bıkkınca bende gezindi ama ben dik dik bakmayı sürdürdüm.

Çok saçmaydı. Benim herhangi bir şekilde maddi sıkıntım yoktu. Hem olsa bile Fetih'ten neden bir şey alsaydım ki?

"Borcun borç," dedi bastırarak. "Alırım sen merak etme. Ödemekten vazgeçersen de bir şekilde kapatırım ben o borcu. Yürü artık, dondukça sinirlerim geriliyor. Şimdi gidip olayı o başlattı diye sikeceğim herifi, hiç yoktan olay çıkacak."

Beni beklemeden araca yönelirken ne ara getirildiği bilmediğim çantam elime tutuşturuldu Emir tarafından. Emir'le göz göze geldiğimde başını

salladı.

"Alır alır." dedi o da beni ikna etmek ister gibi. Kendilerinden çok emin konuşuyorlardı. Şüpheli bir halde Emir'le bakışırken başını salladı güven verir şekilde. Alırdı o zaman herhalde. Baya ciddilerdi. Öyle geçiştirmek ister gibi değildi. Emir'den uzaklaşıp Fetih'in aracına giderken kısa bir an tereddütte kaldım. Tamam her kavgamızdan sonra hiçbir şey olmamış gibi davranıyorduk ama bu sefer ki sanki çok onu yapacak türden değildi. O benden önce bindiği araçta beni beklerken biraz ağır ağır hareket ederek sakince bindim.

Soğuktan ani bir zamanda sıcağa geçiş yaparken nasıl delicesine üşüdüğümü o an fark ettim. Donmak üzereydim haberim yoktu. Ellerimi ağzıma götürüp hohlarken "Kemerini bağla," diye ters bir ses duydum. Dediğini yapıp kemerimi bağlarken konuşmaya hiç niyetim yoktu. Bu arabaya binmekle hata mı yapmıştım onu da bilmiyordum.

İletişimimiz ne şekilde devam edecekti, o ne düşünüyordu ben ne yapacaktım hiçbir şey bilmiyordum. Her şey çok askıda kalmıştı.

"Emir'e demiştim ki arabada beklesin diye." Hiç konuşmayız sanarken onun konuşmasıyla akan yola baktım ifadesizce. "Söyledim ama dinletemedim deyince bir kadınla mı başa çıkamadın diyecekken sustum." Yan bir bakış attım ona. Sonra devam etti benim sessizliğimle.

"Laf söz ne zaman dinlemiş ki, kafasının dikine gitmekten? Ben başa çıkabiliyor muyum Emir çıksın?" dedi bana bakmadan. Devirdiğim gözlerim onu buldu.

"Ne o, alttan alttan birbirimize laf mı çarpacağız?" diye sordum. "Var o sinsilik biliyor musun bende? Direksiyonu oraya kırarsan seni çok çabuk alt ederim."

Kaşları havalandı, yolda olan gözleri alaycı bir şekilde kısıldı. "Edersin," dedi hiç düşünmeden. Konuşmamak olan niyetim dakikalar içinde bozulmuştu. Biraz da bundan bahsediyordum. Bu şekilde iletişim kurduğum bir tek o vardı. Burcu'ya yazamayışım da Fetih'i tek insan konumuna getiriyordu.

"Görev edinmişsin kendine bunu. İnsanlar bir şey söylesin sana, yararına mı zararına mı bakmadan anında mat et karşındakini. Başka olayın yok."

Dudaklarım vay dercesine kıvrıldı. "Ha sen ciddisin?" dedim samimiyetsiz bir şaşkınlıkla. "Tamam Fetih bana uyar," derken geriye yaslandım sıcacık arabada. Kollarım önümde bağlıyken bacak bacak üstüne atıp ona bakıp.

"Eee ne yapıyorsun üç gündür? Sesin soluğun çıkmıyor. Yine kimin geleceğini kendi üstüne zimmetleyip kararlar alıyorsun tek başına?"

Dudakları kıvrıldı alt dudağını ezdi sinirle dişlerinin altında ezdi. Tam konuşacakken anında araya girdim. "Ay dur sakın söyleme!" dedim serice. "Şöyle o kişinin feleğini şaşırdığı bir anı bekle, bombayı patlatmak için. Bir de kendinden çok emin konuş, tek taraflı olmayan şeylerde çift tarafın adına konuşmayı seversin sen. Atlama bak bunu, aynı tadı vermez yoksa."

Direksiyonda olan eli değişti sinirlendiğini belli etmek ister gibi ensesini kaşıdı.

"Koskoca üç gün geçmiş sen hala mı aynı şeyi düşünüyorsun?" derken sesinde şaşkınlık değil hayal kırıklığı vardı. "Aferin sana Efsun. Çünkü ben şerefsizim, pezevengim ben sen düşte bir tekme de ben vurayım diye bekliyorum. Aynen bu."

Nefes alışverişlerim sıklaştı. "O kadarını sen bilirsin artık Fetih," dedim iyice geriye yaslanırken. "Ama yaptığın tam olarak buydu. Söylediğin şey anlık alınmış bir karar asla değildi, asla. Şimdi benden iyi niyet bekleme durum buyken."

Elini hafifte olsa direksiyona bastığında çıkan korna sesiyle dişlerimi birbirine bastırdım. Dilimi ağzımın içinde yuvarlarken ona bakmayı bırakıp ben de onun gibi yola dönmüşken bu kez yoldan gözlerini alan o oldu.

"Ulan ben son ana kadar bekledim," derken ona bakmasam da kulağım ondaydı. "Önüne bu yolu koymamak için son ana kadar bekledim. Sana bunu yapmamak için sırf, elimde hiçbir şey kalmayana kadar bekledim ama sen neyi nasıl anlamak istiyorsan öyle anla. Nasıl görmek istiyorsan öyle gör. Aynen böyle devam et."

Öfkenin yanında dipdiri tuttuğu bir hayal kırıklığıyla bakışlarını benden alıp tekrar akan yola iliştirdi. Hiçbir şey söylemedim. Ben bak başka bir çözüm daha var, bak bu demeyene kadar söylediklerimin hepsinin altı boş kalacaktı. Hiçbir sözümün anlamı olmayacaktı.

'Efsun hayat hiçbirimize ağzıyla gülmüyor. Yeri geldiğinde başka yeriyle gülse bile eyvallah çekeceğiz. Başka hal çaresi yok.'

Bir an sebepsizce Zafer'in cümlesini duydum kafamın içinde, bunu bölen yanımdaki beden oldu.

"Ya sen?" diye aniden o araya girdi. "Üç gündür sesin soluğun çıkmıyor, aradın mı askerini polisini?!"

Üç koca gündür ben söylediğim her şeyi kafamda ölçüp tartıp, kendimi eleştirirken o en basit saçmalığını bile fark etmemişti. Fetih Karadere, Türk

erkeğinin kısa özetisin.

"Sana ne?" dedim ters bir sesle. "Aradıysam kendime aradım, sana ne?"

Başını sinirli sinirli iki yana salladı. "Ara ara. Eksik kalma ara, ne geçecek sanki eline ara." Eli çenesini sıvazladı sabır diledi açık açık önümde. Yavuz'dan daha fazla nedensizce sevmediği biri var mıydı acaba?

"Ayyyneeen öyle yapıyorum. İster ararım ister aramam. Paşa gönlüm ne istiyorsa onu yapıyorum, elime ne geçmiş ne geçmemiş benim derdim. Ah bir dakika," diye yine abartı bir heyecanla duraksadım.

"Sen şimdi bu söylediğimden başka bir şey anlamazsın değil mi? Çünkü Anya desem Konya diyeceğine gidip Afrika kabilesi Himba anlarsın. Sonra da bağırır çağırır demediğini bırakmazsın. Haklıymışsın gibi bir de."

Ardı ardına sıraladığım cümlelerle gözlerini olabildiğine kısıp bana baktı. "Benim yani otu boku yanlış anlayan? Otu boku benim önüme yakacağımı bile bile saman diye koyan sen değilsin? Ben kendi kendime uyduruyorum bunları? Anasını satayım böyle işin, lan sen şaka mısın?"

Başımı salladım çenemi dikleştirip. "Aynen öyle yapıyorsun." dedim emin bir sesle. Askeri polisi derken aklımdan son geçen isim daha olmamıştı Yavuz. Ben değildim, oydu burada yanlış. Başını iki yana salladı yola bakarak, sesli bir nefes verdi. Kollarım önümde bağlı yola bakarken cins cins yolcuğun son cümlesini de başlangıcı yaptığı gibi yine o kurdu.

"Bizim karşılaşacağımız en başından beri belliymiş." dedi tok bir sesle.

"Belliymiş ki sana inat verirken bana da sabır vermiş Allah. Başka türlüsü mümkün değil."

⏳⏳⏳

Durduğumuz yerde üstümü başımı toparlayıp inmek için hazırlık yaparken "Yarın Zeliha'nın terapisi var," diyerek duraksattı beni Fetih. "Hastanede olursun muhtemelen ama yine de söyleyeyim. Gelmek istersen, beşten sonrasına alırım randevuyu. Ama istemezsen bir şekilde konuşurum Zeliha'yla."

Kaşlarım havalandı. "Niye istemeyeyim? Ne alaka yani?" diye sordum ters ters. Bu bizim aramızdaydı. Günün birinde ben ve Fetih birbirimizin yüzüne bakmayacak hale bile gelsek ben yine de Zeliha'dan kopmazdım. Aramızdaki şeyin Zeliha'yla arama girmesine imkan yoktu.

"İyi," dedi umursamazca. "Yarın iş çıkışı klinikte olursun. Bir şey demedim ama kendini zorunda olarak görme, huyun ya bu. Zorla getirtmiyorum seni oraya."

Zorla mı attıracaksın o imzayı bana?

Üç lafından biri taş mıydı bana mı öyle geliyordu? Şeytan taşlar gibi beni mi taşlıyordu, bana mı öyle geliyordu?

"Zeliha'yı bizim aramızdaki meselelere katma. Gelmeyecek biri varsa o da sensin. En başından sana söyledim ilgilenmek zorunda değilsin diye, ne ara yer değiştirdik de beni saf dışı görmeye başladın?"

Derince bir nefes aldı benimle şu an aynı çatı altında olmaktan hiç memnun olmadığı bariz bir bakışla süzdü yüzümü. "Ben de sana sik gibi hissetmemi istiyorsan başarıyorsun demiştim." diyerek o zamanki cümlesini tekrar hatırlattı. Tam o an söylediğim şeye pişman olmam hiçte uzun sürmedi. O gece de dile getirdiği gibi benim onu suçladığımı düşünüyordu. Bu böyle değildi. Fetih'i suçlamıyordum. Belki cümlelerimden belki bakışlarımdan bu çıkıyordu ama içten içe bunu düşünmüyordum.

Fetih'ten önce suçlu olanların sayısı çok daha fazlaydı. Üstelik onun tek hatası kardeşinden bu kadar uzak oluşuydu. Onu suçlamıyordum. İlk zamanlardaki öfkem de yoktu artık. Yemin ederim.

Bakışlarımdaki diklik düştü. Söyleyip söylememek konusunda bir an tereddüde düştüm ama ağzımdan çıkıverdi aniden.

"Ben hiçbir şey için seni suçlamıyorum." dedim bu arabaya bindiğimden beri ilk kez durgun bir sesle. "Ne anlıyorsan yanlış anlıyorsun, başıma gelenler için de Zeliha'nın başına gelenler içinde seni suçladığım yok, yanlış anlıyorsun."

Bakışları yüzümde gezindi ama cevap vermedi. Bir şey demesini bekledim ama ağzını açmadı. Yapacak bir şey yoktu o zaman. Daha fazla ekleyebileceğim bir şey yoktu. Sıkıca yutkunarak "Bıraktığın için sağ ol." diyerek kapıya yöneldim. Açtım da. Adımımı dışarıya atamadan seri bir hareketle tutulduğumda bileğimden geriye doğru çekildim.

Fetih bedenimi tamamen kendine çevirirken her türlü ani harekete reflekse dönüştürmüş şekilde karşılık veren bedenimin irkildiğini o da fark etti. İrice açılmış gözlerimden olacak kolumda ki elini yumuşattı. Bedenimle birlikte elimin hakimiyeti altında olan aracın kapısı da geri kapanmıştı.

Yüzlerimiz benim geri çekilmeyi ihtiyaç olarak göreceğim kadar dip dibe değildi ama yakındı.

"Sessizliğim, sakinliğim seni daha çok germemek için Efsun," derken sesi dediği gibi sakin çıkmıştı. "Daha fazla korkutmamak için." Ağır ağır gözaltlarımı belli aralıklarla örten kirpiklerime baktı bir an.

"Onu bunu istediğin kadar ara, bu hikayenin kabul etsen de etmesen de canın tehlikeden kurtulana kadar kürkçü dükkanı benim."

Kolumu çekip arabadan inmek istedim o an. Süslü cümleler kurmaktan çok gerçekçiliği o kadar ön plandaydı ki sesinin, kaçışım gerçeklerden kaçışım olacaktı. Yani bu da onların gerçek olduğunu kabul edişim. Her şey birbirine pamuk ipliğiyle gibi görünse de prangalarla bağlıydı. Bunu görebiliyordum ve bu beni ölümüne korkutuyordu.

"Şimdi sakince aklını başına almanı bekliyorum. Eskisi gibi mantığınla düşünmeni sakinleşmeni bekliyorum." Kolumdaki parmak uçları beni uyarmak ister gibi hafifçe sıklaştı. İçimde ağırlığı fazla olan bir şey iç organlarımın üzerine oturuyordu sanki.

"Aklın başında değilken dilin zehir akıtıyor, beni deli ediyorsun. Ne dediğini kendin bile duymuyorsun. Hiçbir şey havada kalmadı, her söylediğimin arkasındayım zamanının gelmesini bekliyorum sadece. Toparla kendini diye sabrım."

Aniden içime girmek pahasına üstümden eğilip kapıyı açtı. Soğuk hava usul usul arabanın içine sızarken onun da kokusunu en yakınımdan aldım bir süre. "Zamanın varken, hiçbir şey için geç değilken sakin sakin düşün Efsun." derken kolumu bıraktı ama benden tamamen uzak durmadı.

"Kısa süreli bir soyadı değişikliğinin, seni en ufak bir temastan bile korkutan bir kadın haline getiren bu şeyden daha mantıklı olduğunu eninde sonunda farkına varacaksın. Ama işte," duraksadı son cümlesini daha tane tane kurdu.

"Söyledim ya, sana inat verilirken bana da sabır verilmiş. Başka türlüsü mümkün değil."

⏳⏳⏳

"Eeee," derken yanağımdan makas aldı Zafer o da benim gibi montunu giyerken. "Ne zaman gidiyoruz ciğerciye?"

Başta ne söylediğini anlamadım. Bir an sözüm mü vardı diye düşündüm ama çok geçmeden fark ettim neyden bahsettiğini. Olayın çözüme kavuşup kavuşmadığını soruyordu.

"Henüz belli değil," derken ben o sırt çantasını taktı önden bana yol verdi. "Nasıl bıraktıysan öyleyim." Yüzü düştü ama bana belli etmemek için kolumu sıvazladı. Hastalara bakarken içli içli "Gerçek hasta bakmayı o kadar çok özledim ki." derken sesim çok kırıktı. Bir gün daha geçmişti, beyaz önlüğüm üzerimdeyken danışmayla aynı işi yaptığım.

"Halledeceksin," derken elini diğer tarafta olan koluma atıp sıvazladı. "Valla halledeceksin ya. Kritik bir şey belli ki çat diye karar verecek halin yok. Bak ben ciğerciye gitmiyorum seni bekliyorum. İnanmasam giderdim. Girecek her şey yoluna, hem merak etme. Dinlenme olarak gör bu günleri, aylar var önünde kusacağın kadar hasta bakacaksın merak etme."

Başımı ağır ağır salladım. "Bence git sen ciğerciye." dediğimde kolumu sıktı hafifçe.

"Saçmalama," dedi avutur vazgeçirmeye çalışır şekilde. "Bak valla bozuşuruz. Bekliyorum aklını başına al. Kurma şöyle cümleler. Ölenle bile ölünmüyor kızım, her şey hallolur yani. Sabret. Evrene enerji falan gönderme vardı, siz kızlar iyi bilirsiniz. Ondan yap bir şey yap yani, olmaz bu böyle."

Siz kızlar iyi bilirsiniz...

Ve bu aralar ne çok aklımı başıma almam gerektiği söyleniyordu. Sanki öyle değilmiş gibi.

"İyi o zaman," dedim dudaklarım kıvrılırken "Gidip eve yoga yapayım. Ommmlarken aniden ağlamaya başlarım. Güzel terapi." Çekerek açtığı hastane kapısından önce benim çıkmama izin verdi. Yorgun çıkmaya o kadar alışmıştım ki yorgunluğun eksikliğini hissediyordum. Bir gün bunun için üzüleceğimi söyleseler, bir git işine derdim.

Gözüm Emir'i aramak için ilişti etrafa ama gördüğüm kişiler farklı insanlar oldu. Emir'in durması gereken yerde Fetih'in aracını ve içinde Fetih'le Zeliha'yı gördüm. Gelirken de, dün Fetih'le konuşurken de direkt oraya gitmek üzerine anlaşmıştık. Geleceğini de arayıp söylememişti.

Zafer'e dönüp gülümsedim. "Yarın görüşürüz o zaman," derken ellerini birbirine sürttü. Göz kırpıp "Hadi dikkatli git. Görüşürüz." diyerek ilk benden ayrılan o oldu. Ellerimi ceplerime sıkıştırıp hızlı hızlı yürüyerek aramızdaki mesafe çokta kısa olmasa da hızlı adımlarla kapattım. Fetih ön taraftan Zeliha arka taraftan bana bakarken arka kapıya yöneldim kapıyı da açtım ama Zeliha'dan kalan boşluklara yerleştirilen büyük beyaz poşetlerle binemedim.

"Neden bagaja koymadınız?" diye sordum nereye oturacağımı bilemezken.

"Bagaj dolu," dedi Fetih önden. "Yanıma gel." derken kapıyı kapatmadan poşetlerin gerisinde kalan Zeliha'yla göz göze geldim.

"Kuşum sen geç abinin yanına istersen?" dedim ön tarafı gösterip. Yani sonuçta Zeliha abisinin yanında oturmak isteyebilirdi. Ama o aksini ifade

ederek başını iki yana salladı.

"Yok ben iyiyim burada, sen geç." diyerek ısrar edemeyeceğim bir şekilde konuştu. Dudaklarımı öne doğru büzdüm hafifçe. Fetih bana bakıyordu. El mahkum başımı salladım, kapıyı yavaşça kapattım. Ön tarafa geçerken kapıyı kapattığım gibi Fetih'e bakmadan arkamı dönüp Zeliha'ya uzandığımda o da bunu bekliyor olacak ki anında bana doğru eğildi.

Yanaklarından sulu sulu öperken "Yorgunsun keşke gelmeseydin." diye ilk konuşan o oldu. "Üçtür benim için yorgun argın geliyorsun. Fetih abim geliyor benimle, sen yorgunken bir de beniml-"

"Zelihaa," dedim hayretle. "Ay ama saçmalamaz mısın? Lütfen yorgun falan değilim. İstediğim için geliyorum, ölmediğim sürece de gelmeye devam edeceğim."

Ben arkaya baksam da yanımdan hiçte memnun olmayan bir ses geldi. "Kemerini bağla, yine ağzının ayarı kaçtı." dedi cins cins. Yine ne demiştim ben ya? Başım çevirmeden ters ters gözlerimi devirdiğimde Zeliha hafifçe arkaya doğru attı başını.

"O son birkaç gündür böyle, senlik değil."

Son birkaç gündür... Mesela son dört gündür. Dördüncü günde devrilmişti. Gündüzleri biraz toparlamış gibiydim. En azından bugün. Zafer benimle sık sık havadan sudan konuşuyordu. Çok ani bir şey olmazsa korkmuyordum da. Ama gecelerden gram eksilme yoktu. Bütün camı pencereyi kapatıp, kapıları kilitlesem de evdeki bir şeyden gelen ses kalbimi ağzıma getiriyordu. Biber gazı koymuştum her yere.

Elim yastığın altında biber gazını kavrarken uyuyordum. Televizyon sesi ya da bir müzik sesiyle kafamın içini bastırmaya çalışıyordum ama kulağım çınlıyordu devamlı. O silah seslerini beynimin flashback şeklinde tekrar gözümün önüne getiriyordu. Çok saçmaydı. Belki bu kadar korkmam anlamsızdı, belki de çok normaldi bilmiyorum ama bazen böyle olurdum. Bir şey beni kolay kolay korkutmazdı ama eğer ki korkarsam da, yani yüzümü dönmeyip kaçarsam da böyle ruh sağlığım bozuluyordu. Gelmişti birkaç kez başıma. Ama bu kadar kötü değildi.

Sırf ben bir kez daha korkayım diye yetimhane çalışanının bana yaptığı şeyin etkisini de çok uzun süre çekmiştim ama onda korkmam için bulunduğum yerin kapısının aniden kapanması ya da ışıkların kapanması gerekiyordu. Yani her şey tetiklemiyordu ama bu sefer öyle değildi.

Canım tehlikedeydi. Bir dakika sonramın bile garantisi yoktu. Bu çok kötüydü. Bunu yaşayan çok insan vardı ve bu dayanılmazdı. Kafanızın

içindeki dünyada sağ kalmak bu dünya da sağ kalmaktan daha zordu.

Nereye kadar gidecekti bilmiyordum. Ne olacaktı, artık ne zaman uykum korkumun önüne geçecekte altı yedi saat deliksiz uyuyacaktım bilmiyordum. En son adam akıllı yemek yedikten sonra bir güzel burnumdan getirilmiş midemi boşaltana kadar kusmuştum. İştahım da kalmamıştı. Ne zaman lokmamı boğazıma dizecek bir an aklıma gelmeden yemek yiyecektim bilmiyordum.

Başım ağrıyordu, vücudum kendime eziyet ediyordu. Tecrübe ve bilgime dayanarak daha fazla direnemeyip hasta düşecektim ama olmaması gerekiyordu. Kendi kendime bakmam lazımdı ama bu zamanda hasta değilken bile kendime bakamıyorken hasta halimi hiç kaldıramazdım.

Benim dalıp giden düşünce furyamı Fetih "Seni duyuyorum Zeliha." diyerek böldü. Zeliha ön aynaya bakarak ağzına sürgü çektiğinde ben de önüme döndüm durgun bir ifadeyle. Kemerimi bağlarken sessizce başımı cama yasladım. Fetih'te daha fazla konuşmadan sürdü aracı.

⏳⏳⏳

Yaslandığım yumuşak koltukta Zeliha'nın başı benim omzumda, benim başım onun başında rahat bir konumdayken benim yanımda olan Fetih maillerine cevap vermeyi sonlandırmış ve sanırsam biraz fazla yalnız kalmış olacak ki gözleri ara ara benim telefonuma düşüyordu farkındaydım.

Randevu saatinden olacak Aydan Hanım klinikte değildi, onu bekliyorduk. Çok ani bir şekilde çat diye başımı Fetih'e kaldırdım ve amacıma ulaştım. Onu gafil avladım ve suçüstü yakaladım. Telefonumda olan gözleri sanki yaptığı ayıp bir şey değilmiş gibi rahat bir tavırda beni buldu.

Tek gözümü kırpıp *hayırdır* der gibi ona baktığımda aynı rahatlıkta *ne var* tarzında bir ifadeyle bana baktı ters ters. Kınar gibi bir ses çıkarıp önüme döndüm, başımı geri bıraktım Zeliha'nın başına ve telefonu sol tarafımda olan Fetih'i baz alıp daha fazla sağa çevirdim.

Otobüsteki teyzeler gibisin Fetih.

Aslında gizli bir şey yaptığım yoktu. Instagramda boş boş takılıyordum. Önüme gelen her yemek videosunu izleyip, her hayvan videosunu izledikten sonra beğenip, her çocuk terörü sayfasının paylaştığı videoyu gerek Zeliha'nın gerekte benim hoşuma gittiğinden tekrar izleyip geçiyordum.

Bir de karşıma çıkan kişisel paylaşımları hoşlanmadığım biri değilse beğeniyordum bu kadar.

Bu boş geçen dakikalarda sayfa kaydırırken aniden durduğum gönderi Çağan Şengül'e aitti. Loş bir odada elinde gitarı ve tüm odağı ondayken çekilmiş fotoğraflara baktım hayran hayran. Dudaklarım hafifçe kıvrıldı hatta. Zeliha yavaşça yerinden kıpırdayıp başını bana kaldırdığı vakit göz göze geldiğimizde "O mu?" diye sordu. Gözlerimin içi parlıyor olabilirdi, gülümseyip başımı salladım ve ekrana ikimizde geri döndük. Fotoğrafı bir hevesle beğendim, tam piksel piksel yakınlaştıracakken solumdaki bedenin sesini duyduk.

"Kim?"

Ben hiç umursamayıp fotoğrafı incelemeye devam edecekken Zeliha süper hafızasıyla olayı unutmayıp bizi bir güzel tazeledi. Elini tıpkı o zaman benim yaptığım gibi, benim kalbime koyup şu cümleyi kurdu.

"Efsun ablanın," dedi tıpkı o zamanki ses tonum gibi içli içli.

"Kalp ağrısı, gönül yarası, ka-" irice açılmış gözlerimle telaşla Zeliha'nın ağzını kapattım. Zeliha ne diyorsun Zeliha? Olaylar zaten çığırından çıkmış, niye daha çok karıştırıyorsun ortalığı bebeğim?

Ağzına kapanan elle susmak zorunda kaldığında boğazımı temizledim. O an sol tarafımdan bir el telefonuma uzandığında şaşkınlıkla telefonun yandan tuşunu kapatıp iki bacağımın arasına sıkıştırıp "Yok artık Fetih, saçmalama!" diyerek ona döndüğümde beti benzi atmış bir şekilde bir bana, bir telefona bir de ağzını kapattığım kardeşine bakıyordu.

"Aç," dedi telefonumu işaret edip. "Ne gösteriyorsun sen benim kardeşime?" diyerek kendinden çok emin, benden çok şüpheli bir halde konuştu. Hayır konuşmaya çalıştı.

"Manyak mısın Fetih?" dedim ters ters o an elimin üzerinde bir el hissederken Zeliha'yı daha fazla o halde bırakmamak için elimi ağzından çektim. "Hayır ne gösterebilirim kardeşine? Aramızda olan bir şey yani," diye sonlara doğru geveleme boyutuna geçtim.

Ağzını geri açtığım kardeşine hala düzelmeyen surat ifadesi ve rengiyle bakarken "Senin cümlen yarım kaldı." diyerek teşvik eden bir sesle konuştu.

Kalp ağrım, gönül yaram, kalbimin tek sahibi demiştim. Ama şu an bu niye dile getirilsin ki? Değil mi?

Zeliha arada kalmış ve şaşkın şaşkın irice açılmış gözleriyle kafasını iyi yana salladı. "Hayır kalmadı cümlem yarıda." dedi o da Fetih'teki anlamsız ve abartı değişikliği fark ederken.

"Kaldı," dedi Fetih bastırarak. "Susturdu seni. Korkma, söyle abine. Kim o, bitir cümleni hadi abim."

Başımı iki yana sallayarak Zeliha'ya kaş göz yapıp Fetih'e çıkıştım saniyesinde. "Sıkıştırma kızı, sana ne ya? Aramızda olan bir şey. Dön önüne mail mi cevaplıyorsun ne yapacaksan yap."

Zeliha'nın yüzünü *yavrum* dercesine ve babasının azarladığı bir evladı korumak istercesine bağrıma bastırdım. "Kızı sıkıştıran sensin," diye yükseldi ama bulunduğumuz yerden dolayı çokta sesine yansıyamadı bu.

"Ne demek aramızda? Bana söyleyemeyeceği ne olabilir Zeliha'nın? Ne kalbi ne ağrısı? Kalp hastasıysan söyle, gizleme benden. Efsun," dedi bir yerde bir ağrısı varmış gibi acı dolu bir sesle. "şu an tepem atıyor. Aç o telefonu."

Ne olmuştu aniden ya? Ne kalbi ne ağrısı? Tamam mimardı falan da edebiyattan, mecazlı söylemden bu kadar da uzak olamazdı herhalde?

İşaret parmağını olurda bir şey yapar, mesela telefona uzanır, diye ona doğru ikaz eder gibi salladım. "Geldiler herhalde sana, deli misin? Asıl ben gerildim. Sana ne ya? Zeliha'yı kötü etkileyecek bir şey gösterecek halim yok. Salak salak konuşma, bak sinirleniyorum."

O an o ikaz dolu işaret parmağımı, evet Efsun Fetih'te işe yarardı ya zaten, es geçip elini bana doğru uzattı ama amaç telefon değil Zeliha'ydı.

"Bırak Zeliha'yı." derken ters ters anında eline vurdum.

"Nereye bırakıyorum? Saçmalama çek şu elini."

Valla hiç duraksamadı eli Zeliha'nın bileğine uzandığı an tam çirkinleşecekken ben "Kıza baskı uygulama, bırak kardeşimi." diyerek ilk o konuştu. Resmen tıslayarak pençelerimi Fetih'e çıkarmaya hazırlanmıştım ki, Zeliha benden koptu ama aynı şekilde Fetih'ten de. Koltuktan seri bir hareketle kalktığında "Aydan Hanım." diyerek karşıya yürüdü. Şey gibi... Kara göründü diye sevinen kayıp denizciler gibi.

Üzerindeki trençkotu çıkaran Aydan Hanım'ı ikimizde fark etmemiştik. Fetih benim üzerime eğilmiş, ben zaten evim gibi yayılmış saçma sapan konumdaydık ikimizde. Çıkardığı ceketi girişteki kadın elinden alırken bende Fetih'te seri hareketlerle yerimizden doğrulduk. Ne diyeceğimi şaşırırken gülümsedim elim saçlarıma gitti.

"Beklettim kusura bakmayın." diye konuşarak üzerimden bir yük aldığında Zeliha bir bana bir Fetih'e bakıyordu.

"Hiç önemli değil," diyerek ona ilk ilerleyen ben oldum. "Randevu saatimiz çok sıkıntılı, sizi zora soktuk. Benim nöbetim olmayınca,"

Tatlı tatlı gülümseyip başını iki yana salladı. "Hayır canım olur mu öyle şey de siz iyi misiniz?" diyerek önce bizi bir süzdü sonra Zeliha'ya döndü.

Zeliha hala patlayacak bir bombaya bakar gibi bize bakıyordu. O kadar mı kötü duruyorduk?

Titrek bir nefes verip "İyiyiz," dedim ama keşke sesim titremeseydi. Fetih'in bakışları bana dönerken ben hiç bakmadım oralara. Aydan Hanım kurcalamadan başını sallarken "Zelihacığım sen istersen beni yukarıda, odada bekle. Ben geliyorum."

Zeliha'da sanki bunu bekliyormuş gibi hemen başını salladı ve harekete geçti. Kalbim kırılıyordu ama...

Zeliha'nın yanımızdan uzaklaşmasıyla Aydan Hanım arkamızdaki koltukları gösterip "Oturalım mı biraz?" diye sorduğunda telaşlı hareketlerimle başımı sallayıp geriye doğru gittim ve Fetih'le sakince kalktığımız yere oturduk. Gözlerinin hala bende olduğunu bile bile ona döndüm ama hayır gözleri bende değildi, bacağımın altına sıkıştırdığım telefonumdaydı.

Bu adamın gerçekten sorunları vardı.

Çenemle çaktırmadan Aydan Hanım'ı göstermeye çalışırken tehditvari bir şekilde başını salladığında Aydan Hanım "Siz iyi olduğunuza emin misiniz?" diye sorarken çok dikkatli bir şekilde beden dilimizi inceliyordu.

Benim de Fetih'in bakışları ağır ağır onu buldu. Dudaklarını bastırmış kaşları havalanmış bize bakıyordu. "Aranızdaki," dedi çok dikkatli bir sesle. "Enerji ya da akım çevrenizi size yaklaştırmayacak kadar fazla. Dilerseniz sonra konuşalım, hatta siz biraz hava alın."

Aynı anda fütursuzca benim teleşla, Fetih'i bilmiyordum, yükselmemle havalanmış kaşları çatıldı.

"İyiyiz!"

Aynı kelime, aynı yükselme, yüksek çıkan sesler, aynı anda çıkışlar. Olayı anlamaya çalışan bir psikolog.

Ya sabır.

Daha toparlamış bir ifadeyle "Konuşalım, iyiyiz bir sorun yok."

Fetih'ten ses seda çıkmadı, geriye yaslandı, elini çenesinde gezdirdi. Derince de bir nefes aldı. Üstelemeyen Aydan Hanım bacak bacak üstüne atmış bir konumda başını hafifçe *peki* der gibi salladı.

"Geçen iki terapi çıkışı konuşmadık, zaten sizinle olan konuşmalarım terapilerden önce olacak," diye başlarken hareketlerimiz de hararetimiz de daha fazla duruldu. "Yani ne konuştuğumuzu ya da bana ne anlattığını tabi ki paylaşmayacağım ama durum biraz özel ve sizi endişelendireceği için az da olsa süreçten bahsetmek istiyorum."

Ben sessizce dinleme taraftarı olsam da bu Fetih için geçerli olmadı. "Ben onun abisiyim, benden gizlemeniz çok anlamsız." diye tepki göstermesi geç olmadı.

Aydan Hanım bu tepkiyi bekliyor olacak ki "Ben sizden bir şey gizlemiyorum Fetih Bey," sesi Fetih'in gerginliğine rağmen o çok sakindi. "Size söylemem gereken şeyi söylemezsem gizlemiş olurum. Böyle bir durum söz konusu değil, ben hastamın haklarını koruyorum." Gözleri beni buldu, gülümsedi. "Efsun Hanım şu an beni anlıyor." derken usul usul başımı salladım. Zaten o odada ne konuşulduğunu duyma gibi bir beklentim yoktu.

Fetih herhangi bir cevap vermedi, bunun böyle olması gerektiğini o da biliyordu. Onunki muhtemelen kabullenmemekti.

"Sizinle yaşıyor değil mi?" diye sorduğunda hedefi ben değildim. Fetih gerginliğini üzerinden atmamaya devam ederek başını salladı.

"Peki iletişiminiz nasıl?"

Ben geriye yaslanırken bu kez Fetih öne geldi. Gözlerim yüzünü alırken alanına dikkatli bir şekilde Aydan Hanım'a bakıyordu.

"Yok," dedi Fetih uzatmadan gevelemeden. "Çok fazla uyuyor, çok az yemek yiyor ve gerekmedikçe o evde kimseyle konuşmuyor. İletişiminin normale döndüğü tek bir an var," o duraksadığında, ben merakla ona baktım. Ağzından çıkan cümleyi tamamlayacak kişinin Aydan Hanım olmasını ne kadar beklemiyorsam kuracakları cümleyi de o kadar beklemiyordum.

"Efsun Hanım'la beraberken."

Konuşmanın yönü hiç beklemediğim bir anda bana yönelirken ne yapacağımı şaşırdım ve vücudumun verdiği ilk tepki yanaklarımın ısısını arttırmak oldu. Fetih ağır ağır başını salladığında Aydan Hanım devam etti. Benim yanımdayken mi normal iletişimine geçiyordu sadece?

"Çok sık bahsediyor sizden. En farklı yerlerde bile bir şekilde cümlelerinin sonu size çıkıyor. Her türlü sorunda, atacağı adımda hatta geleceğinde bile sizle başlıyor anlatmaya. Bir kurtarıcı konumundasınız, ne olursa olsun bir şekilde onu korursunuz. Her şeyde sizi sırtına dağ yapmış."

Ne diyeceğimi bilemezken sıkı sıkı yutkundum. Fetih bana ben o hariç her şeye bakıyordum. İçim ezildi gitti. Bunu sebebi birçok şey olabilirdi. Fetih onun abisiydi, ona bu kadar uzakken abisinin yanında yabancı bile sayılabilecek birine bu kadar bağlı kalması üzerdi Fetih'i. Zaten kendini

suçluyordu iyice her şeyi kendi üstüne yıkardı. Fetih'e bakmaya cesaret edemedim. Yersiz, saçma bir suçluluk duygusu sardı bedenimi.

Bir taraftan da benim kendi vicdanımın yüküydü. Kendi derdime düşmüş onu unutmuştum. İletişimi bir tek benimleyken çok daha fazla görüşebilirdim, zaman ayırabilirdim. Ve bu kadar bağı kuvvetlendirmişken kendi tarafında birkaç gün öncesinde istifa edip gitmekten bahsediyordum. Gözümü kırpmadan. Kendi canıma düşmüştüm, Zeliha çok geride kalmıştı.

"Yanlış anlamayın," diye Fetih'e bakıp devam etti. "Size karşı kötü, suçlayıcı bir tutumu yok. Bu tarz olaylardan sonra kişilerin içlerine kapanması anormallik karşısında verilebilecek en normal durum. Gözlemlediğim kadarıyla size çok başka bir düşkünlüğü var. Yaş olarak ona çok daha yakın bir kardeşi olmasına rağmen sizi de çok farklı bir yere koymuş ama burada istisna olan şey size de kendini kapatması değil, bu travmada olmasına rağmen Efsun Hanım'a kendini açması. Bunun sebebi de çok açık. Çıkmazdayken, ona uzatılan bir el var ve o el Zeliha'ya verdiği güveni boşa çıkarmamış. Üstelik hala eli elinde. Efsun Hanım'ın müdahale edişi bir doktor olarak ama tavrı bambaşka. Çünkü onu en son bile bir doktor olarak görmüyor. Bu çok güzel, bu kadar şanslı olamayabiliyoruz bazen. Aile bireyleri genelde benliğin ilk kapatıldığı kişilerdir. Şanslıysak bu içe kapanıklık bir dostla esnetilebiliyor ama bazen bu da olmuyor. Bir kişiyle her şeyi paylaşabiliyor Zeliha, bu hayatına doğru şekilde devam etmesinde, bu süreci daha hızlı şekilde aşmasında yardımcı olacak. Beni daha yolun başındayken çok şaşırttı, karamsar bir tutumu var ama aylar sonra gireceği bir sınavdan bahsedebiliyor hala. Efsun Hanım hangi konuda tuttuysa elini, o yola inancı var. Bu inanılmaz güzel bir şey bizim için."

Önce tüylerim diken diken oldu, sonra burnumun direği çok sızladı. Dilimi dişlerken Fetih'le göz göze geldik. Ama ben her an ağlarım diye gözlerimi kaçırdım.

"Her şey yolunda, korkulacak bir şey yok. Endişelenmeyin, sadece sabırlı olun. Size karşı da eskisi gibi olacak. Ama zamana ihtiyacı var. Önce kendine karşı eskisi gibi olması lazım. Bizim bu süreçte sabırlı, ona karşı pozitif ve olumlu olmamız lazım. Çünkü her türlü negatifliği çekmeye çok yatkın."

Ben başımı salladım ama Fetih tepkisiz kalmaya devam etti. Aydan Hanım'ın son cümleleriyse ortamdaki havayı garip bir yönden değiştirdi. İkimizde bunu beklemiyorduk.

"Sizi beraber görmek onu çok mutlu ediyor," konuşma bitti sanarken kurduğu cümleler aniden yüzüme soğuk su çarpmış gibi, belki dıştan değil ama içten irkti beni. "Gördüğüm kadarıyla Zeliha'yla bu konuda pek hemfikir değilsiniz gibi ama aranızdaki iletişimi bana çok güzel ve olumlu anlattı, ben çok iyi anlaştığınızı düşünmüştüm. Siz bu durumdan ne kadar memnunsunuz bilmiyorum ama o gayet memnun. Beraber vakit geçirmeniz ona iyi gelecektir." duraksadı gülümsedi.

"Tabi bu durumun sizi yıpratmaması için bu elektriği daha zararsız bir boyuta getirmek şart."

İkimizde yandan yandan birbirimize baktık. Sonra aynı anda göz devirerek bizi ve beden dilimizi dikkatle izleyen kadına geri döndüğümüzde mimiklerimizi yakalamış olacak ki güldü.

⏳⏳⏳

Ortamdaki ben hariç herkes ikna olmuş halde bana bakarken "Bak bence," diye tekrar edeceğim an kollarımı birbirine sardım. Zeliha ne diyeceğimi anlamış olacak ki "Abimin gideceği yer eve çok ters. Gerek yok, o seni bıraksın. Ben Emir abiyle giderim." diyerek üsteleyişimi böldü.

Artık daha fazla ortamda sorun çıkaran kişi olmamak için mecburen kafa sallarken "Kahvaltıya geleceksin ama söz verdin. Tamam mı?" diye sorarken hevesle başını salladı.

"Beraber hazırlayacağız sen de ona söz verdin?" dedi o da, Fetih kendini gömdüğü sessizlikte bizi izliyordu.

Ben *canıma minnet* der gibi başımı sallarken "Seve seve," derken gülümsemesi genişledi. Şimdiye kadar kimseye bakarken her an içim ezilmemişti. Ta ki Zeliha'ya kadar. Havadan sudan bile bahsetsek içimde bir kasvetle ona bakıyordum. Gözlerimde umuyordum ki bunu görmüyordu. Eğer ki görüyorsa çok üzülürdüm. O da çok üzülürdü. Acımıyordum, o çok başka bir şeydi. Üzülüyordum sadece.

Ona kollarımın arasına alırken Fetih'le göz göze geldim. Bu kez bakışlarını kaçıran o olmuştu. Ne düşündüğünü ne hissettiğini delicesine merak ediyordum. Ama bunları hiçbir zaman bilmeyeceğim de deli gibi bir gerçekti. Sıkı sıkı, kocaman sarılırken ayrılmadan önce saçlarından öptüm. O Fetih'e yönelirken o an bunu izlemek beni daha fazla üzeceği için ben de Fetih'in aracına yöneldim.

⏳⏳⏳

Sessizlikle geçen yol sanki olduğundan daha uzun gelirken bana ikimizden de tek kelime duyulmamıştı. Emniyet kemerimi açarken çantamı

alıp son kez Fetih'e baktım. "Teşekkür ederim bıraktığın için." evimin kapısına bakarken başını salladı.

"Aracın yarın gelir."

Konuşmadan başımla onaylarken aracın kapısını açıp indiğimde beni çivit gibi bir soğuk karşılamıştı. Eve girene kadar çok durup arkamı dönecek gibi olmuştum, arkamı dönersem tekrar o araca yürümek isterdim biliyordum. Fetih'in camının önünde durmak isterdim sonra, camı açmasını beklerdim. Sonra bir şeyler derdim. Ona asıl suçlunun o olmadığını, onu asla suçlamadığımı, belki kendini üzmemesi gerektiğini. Her şeyin düzeleceğini. Ama hiçbirini yapmadım. Gittim zaten açık olan, beni zorlamayan kapıdan girdim. Asansöre binmek istemezken eğildiğim yerde ayakkabılarımı çıkarıp parmak uçlarımla tutarken merdivenlere yöneldim.

Basamakları ağır ağır tırmanırken, bu kez beni bitkin düşüren fiziksel değil ruhsal yorgunluktu. Eve gidip uyuyunca geçmeyecekti. Biliyordum. Ki zaten uyuyamıyordum da. Hala.

Katları aşıp dördüncü kata varırken önceden avucumun içine hapsettiğim anahtarla kapıyı açarken ayaklarım buz gibi olmuştu. Ayak parmaklarımı içe doğru kıvırırken holün ve oturma odasının ışıkları açıktı. Sessizlik bozulmadı. Bu kez sessizlik başkası tarafından bozulmadı.

Kapıyı kapatmadan önce ayakkabılarımı attım sağa doğru, sonra elimdeki anahtarı kapının karşısındaki dresuara koymak için ilerlediğimde ardımda yarı aralık kapının açıldığını hissettim, sonra da bir nefes daha eklendi olduğum yere. Arkamı dönmeden saniyesinde buz kesilen ellerime rağmen dresuarın üzerine büyük bir hevesle yaptırdığım beyaz rafların en üstüne koyduğum biber gazına yöneldim ama elime o telaşla biber gazı hariç her şey geldi. Bir sürü hevesle yerleştirdiğim cam süs eşyaları bir bir dökülüp önce dresuarda sonra ayaklarımın dibinde parçalanırken elimdeki tek koz arkamı dönerek çığlık atmak oldu ama bu da hemen ağzıma bastırılan elle durduruldu.

Ağzıma bastırılan elin sahibini ve çırpınarak kurtulmaya çalıştığım kişinin kim olduğunu anlamam geç oldu.

"Ne yapıyorsun kızım sen?!"

İrice açılmış gözlerimle kalbimi kusmak üzereyken Fetih'e baktım korkuyla. Kendimi bırakacağımı sandım. Öylece dizlerimin üzerine düşeceğim sandım. Canımdan can gitmişti sanki. O olduğunu algılasam bile içimdeki korku kendini tamamen yok etmeden bir kısmını öfkeyi bir kısmını da telaşa bıraktı. Fetih'in bağırmayayım diye ağzıma kapattığı elden

kurtulmaya çalışırken dolup etrafa saçılan öfkeyle omzuma son gücümle yumruğumu geçirdim.

Kaşlarını çatmış benim bu halime garipçe bakarken çırpınışımı yanıtsız bırakmadı ve beni yavaşça önce öne doğru çekti sonra da temasını kesti.

"Allah kahretsin seni!" diye bağırışımı beklemezken tir tir titriyordum.

"Ulan bağırma, binayı toplayacaksın başımıza!" diyerek sanki burada hatalı olan benmişim gibi bir tepki gösterdi sonra da arkasındaki kapıyı kapattı.

Bana döndüğü gibi saniyeler aktıkça kendimi daha da kötü hissederken bir yumruk daha geçirdim omzuna. "Kasten mi yapıyorsunuz?!" derken sesim bitmişti, elimi kalbime bastırmamak için zor tutuyordum. Üzerimdeki korku sanki sırtıma yüklenmiş gibi omuzlarım çöktü.

"Yeter ya! Yeter! Delireyim mi istiyorsunuz? Bunu mu istiyorsunuz? Allah belamı versin artık, yeter! Yapmayın artık, yeter!"

Nasıl ve neden bu tepkiyi verdiğimi bir türlü anlamadığı bakışları üzerimde garipçe dolaşırken saçlarımı geriye doğru var gücümle çektim. "Telefonunu unutmuşsun," dedi yüzümü incelerken hala gayet normal bir an varmış gibi bir tavırda. Bana uzattığı telefona kirpiklerim titreyerek bakarken nefeslerim sıklaştı, elinden hışımla aldığım telefonumu duvara fırlattım.

"Bunun için mi?" diye bağırmaya devam ettim. Tüm gücüm ses tellerimdeydi. Kuş gibi titriyordum. "Arkamdan sessiz sedasız bunun için mi geldin? Allah kahretsin telefonu. Ya yapmayın artık yapmayın, bunu bana yapmayın!"

Onu omuzlarından tekrardan iterken tek amacım azda olsa canını yakmaktı. Canımı ağzıma getiren herkesin canını yakmak istiyordum ama olan sadece bana oluyordu. Günlerdir canıma tak etmişti artık. Herkes sanki bu halimle eğleniyormuş gibi aniden arkamdan şaka niyetine beni korkutmaya çalışıyordu. Aniden yersiz temasa girişiyordu. Bunu küçücük hasta bir çocuk bile yapıyordu. Aniden lambayı kapatıp kaçan çocuk bile denk gelmişti.

Öleyim mi istiyorlardı?

Yemin ederim ki yaşamıyordum zaten. Yemin ederim yaşamak bu değildi, yaşamanın ne demek olduğunu biliyordum. Bu değildi. İnsan ölmeyince yaşamışta olmuyordu. Delirmek üzereydim artık. Kendi gölgemden bile işkilleniyorken nasıl her şeyi bilen bir insan bile bir telefon

için arkamdan sessizce geliyordu? Bu kadar mı düşüncesizdi? Bu kadar mı korkmamıştı da halden anlamıyordu?

"Yapmayın. Delireyim mi istiyorsunuz?!" boğazımdaki ağrı başımdaki ağrıyla yarışırdı. "Yeter, yemin ederim baş edemiyorum artık. Yeter! Bu kadar acımasız olmayın. İnsanım ben de!" kirpiklerimin titreyişi bakışlarımı da dik tutamayışıma neden olurken Fetih o kadar şaşkınca beni izliyordu ki, suratına tokat atmışım gibi sarsmıştı isyanım onu.

"Tamam," diyebildi en sonunda. Gözü ayaklarıma kaydı. "Tamam dur, ayaklarına batacaklar." O an ne dedi neyden bahsetti o kadar umurumda değildi ki "Çık git Fetih!" dedim nefretle bile bakamazken ona.

Çık git artık ayaklarım taşımıyor beni. Çık git düşeyim artık dizlerimin üstüne.

"Efsun tamam," derken gözleri sık sık ya ayaklarıma ya da yere düşüyordu. "Tamam sakin ol, gel." diyerek bana uzanmaya çalıştığında hırçınca bana uzanan eline vurdum.

"Defol Fetih!" diye bağırdım kasıklarıma karnımla eşdeğer bir sancı girerken. O eli daha seri bir hareketle bana uzandı ama benim yerimde durmayıp bir de üstüne ona devamlı vurmamla yakalayamıyordu. Bana temkinli bir şekilde yaklaştığında ben hızla geri gittim. Nefesi tenimi teğet bile geçsin istemiyordum.

Her şey işte bu hareket karmaşasında gerçekleşti. Fetih benim o haldeyken düşünemediğim tehlikeyi engellemeye çalışırken beni tutmak için büyük bir adım attığında benim hırsla ona indirdiğim darbelerime bir de uzaklaşma çabam etkilendi. "Buraya gel diyorum sana," dese de ben onu dinleyecek konumda değildim.

Hareketimin yönünü değiştirmek için aniden yaptığı hamleyle benim sırtım kapıya onun sırtı benim az önceki konumuma kaydı. Onun yanında küçük kalsam da bir türlü zapt edemediği bedenim onu geriye itmeye devam etti ve aniden benim ayaklarım onun beni belimden yakalamasıyla yerle olan temasını kesti ama geriye doğru dengemizi koruyamadan düştük. Yeri boylamadık, Fetih'in sırtı dresuara geldi.

Fetih sırtının geldiği yerde altta, ben onun üzerinde hala ayaklarım yerde değilken yüzlerimin dip dibeyken benim bu çileden çıkmış halimi sonunda durduran şey oldu. Fetih'in ağzından içli bir inilti koptu, belimdeki eli sıklaştı.

Yüzümdeki ifade silindi bomboş bir ifade yerleşti. Sonra o boşluğa Fetih'in gözlerini kısışı ufak ufak endişe tohumları ekti. Dilini ağzının

içinde yuvarlarken aklıma gelen şeyi defetmeye çalıştım ama olduğu yere kuruldu.

Dişlerini çenesi daha da belirginleşeceği kadar sıktı, yutkunuşunu adem elmasının daha da belirginleşmesiyle anlamıştım. Benim üzerinden kalkma çabamla hareket edişim daha da canını yaktı, renk attı ve başını geriye attı ama beni bırakmadı.

Bu kez onun ensesinden ben tuttum. "Fetih," derken onun ismini değil de *hayır* der gibi bir isyanı telaffuz etmişti dilim. Başını kaldırırken ben, gözlerimiz yine birbirini buldu. Parmak uçlarımı iyice ensesine bastırdım. O mimiklerine rağmen sesi çok soğukkanlı çıktı.

"Ayaklarına dikkat edip, yavaşça kalk." Sıcak nefesini yüzüme bırakırken elim onun söylediğinin aksine sırtına kaydı ama elimi havada yakaladı. Beş parmağımı birden yakalarken sıktı. Acı çekiyordu, fiziksel bir acının verdiği sıkılıktı parmaklarımdaki. Bu kez sesi de destekledi bunu. Çektiği acıyı.

"Efsun," derken zorlukla, alt dudağını ezdi dişlerinin arasında. "Ayaklarına cam batmasın, yavaşça kalk. Hadi."

Şey bence ölümünüz birbirinizin elinden olacak...

Yıldıza basmadıysak basalım mı? Kendinize dikkat edin. Bir sonraki bölüm de görüşürüz.

#SerçeyiÖldürmek 🕊

XIV- "Yılanlar ve Kararlar"

Çıkardığım eldivenleri dizimin üzerine koymuş altında attığım altı dikişi barındıran pansumana bakarken gözlerim tekrar sulandı. Alt dudağımı canımı acıtacak kadar ezdim, parmak uçlarım Fetih'in bel boşluğundan sırtına uzanan dövmeye dokundu tekrardan. Parmak uçlarım dövmenin her ince ayrıntısına dokunuyordu öylece. Yılan dövmesinin üzerinde, ne kadar zaman geçse de bir iz olacaktı artık. Geniş gövdesi ona dikiş dışında her temasımda olduğu gibi gerildi.

"Yılanlarla ilgili efsaneyi biliyor musun?" diye sorarken ne kadar acı çekse de başından beri gıkı çıkmayan Fetih'eydi sorum. Sesim gözlerim ara ara dolmasına rağmen düz çıkmıştı. Ama biraz dalgın.

"Hangisini?" diye sordu ben hala dövmesini incelemeye devam ederken. Boşta olan elim bir an açıkta olan bel gamzesine kayacak sandım ama son anda frenledim kendimi. Gözlerim sık sık kaysa da o gamzelere ellerime engel olabiliyordum.

"Eğer bir yılanı öldürmeye çalışıp sadece yaralarsan, o yılan seni bir gün gelip mutlaka öldürür."

Parmak uçlarımı hiç çekinmeden dövmesinin üzerinde gezdirirken bu durumdan rahatsız mıydı bilmiyordum. Zaten bu hareketimi bu kadar rahat yapmamın sebebi sessizliğiydi.

"Ve yılanlar daima çiftler haline yaşar. Eğer bir yılanı öldürdükten sonra üzerine toprak atmazsan, gözüne katilinin görüntüsünü kaydeder. Eşi sonra gelir o katile bakar ve intikamını alıp onu öldürür." diye benim bilmediğim kısmı o tamamladığında kaşlarım yukarıya doğru havalandı. Dudaklarım da aşağı doğru kıvrıldı.

"Tam olarak dövmenin neresi?" diye sordu. Yılanı öldürmüş müydüm yoksa yaralamış mıydım? Asıl sorduğu buydu. Ayrıntılardan kurtulup daha genel baktım bu kez.

"Başı galiba." Derken tüylerim diken diken oldu istemsizce. İçten içe ürpermeme rağmen "Eşi mi alacak şimdi intikamını, yoksa kendisi mi?

Kendimi hangisine hazırlayayım?" diye sordum.

Ondan temasımı kestiğim elimi yumruk yapıp sıktım. Aynı şekilde dişlerimi de. "Bitti mi işin?" diye sorduğunda Fetih soruyu geçiştirmeyi tercih etti. Hasta yatağından doğrulurken "Bitti." dedim kısık sesle.

Artık verdiğim zararların boyutu benle sınırlı kalmıyordu. Çevreme kadar sıçrıyordu, ben kontrolü feci şekilde kaybetmiştim. Fetih'i dikişi atana kadar zar zor yüz üstü bir konumda tutabilmiştim. Pansuman kısmında doğrulmuştu. Öyle devam etmiştim. Kızamıyordum, azarlayamıyordum, dediğimi zorla da olsa yaptıramıyordum. Adamı deştikten sonra neyin hırçınlığını yapabilirdim ki?

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken yutkunarak elimdeki eldivenleri attım. "Sen bir gelsene karşıma." diye bana seslendiğinde bir konuşmanın içine düşmek istemediğimden etrafta alık alık dolaşmaya devam ettim.

"Gömleğini giydirelim. Emir'in getirdiğini, temiz olanı." Tam ondan uzaklaşıp kapattığım hasta odası kapısına yönelmişken, kolunun bana yetişmeyeceğini o da farkındaydı ama kabullenmek yerine daha farklı bir yol tercih etti. Aniden ayağıyla önüme kesti ve o ayağıyla dizlerimden yakalayıp beni kendine doğru çektiğinde dizlerim hasta yatağının önüne, çocukların kolay çıkması için koyduğumuz iki basamaklı merdivene çarptığında üzerine düşmemek için telaşla omuzlarına tutundum.

"Ne yapıyorsun?!" dedim telaşla. "Yeni atıldı dikişlerin."

Küçük bir çocuğu azarlayacak bir tonda bana bakarken "Hiç laf dinlemiyorsun." diye kızarak konuştu, bu cümlesinin biraz genel en azından bir saat öncesini kapsayacak kadar geniş olduğunu farkındaydım.

Dudaklarımı ıslatırken gözlerimi kaçırdım. Yüzüne dahi bakamıyordum. Beni uyarmıştı, defalarca. Sakin kalabilirdim. Artık olaylara daha sakin yaklaşabilirdim. "Bana bak," derken gözlerim yine onu bulmadı. O bunu belki inada yordu ama tamamen utancımdandı. Çenemi aniden parmaklarıyla yakalarken ben bakmadım ama o baktırdı.

Bir öfke bekledim, bir sıkılmışlık. Sinir belki, tahammülsüzlük. Ama hiçbiri yoktu. Ben kızılacak bir şey yaptığımda ve bana kızılmadığında kendimi daha kötü hissederdim.

Yüzümde nasıl bir ifade gördü bilmiyorum ama gözleri kısıldı sonra eğer yanılmıyorsam gülecek gibi oldu. "Yılanı sen öldürmedin." dediğinde alt dudağımın yarısına dişlerimin arasına sıkıştırdım.

"Avutma beni." dedim gerçeği bilerek. Çenemde olan başparmağı hafifçe tenimin üzerinde hareket etti. Belli etmemeye çalışarak yutkundum. Dudaklarımı ıslattım yavaşça.

"Yılanı koruyamayan benim, üstelik tedavi eden yine sen oldun." konunun yılandan iyice koptuğunu o an fark ettim. Zira ben hala yılan hurafesinde belki efsanesinde belki de gerçeğindeydim.

Harelerinde satırlar varmışta onları okumaya çalışıyormuş gibi dikkatle gözlerine baktım. "Düşüncesiz hayvan herifin tekiyim. Korkacağını düşünmem lazımdı."

Omuzlarım düştü. "Özür dilerim," dedim bu kez bu affı dileyen ben olurken. "Ben o an sakin kalamadım, düşünemedim böyle olacağını."

Çenemdeki parmağı hareketine devam ederken tam cevap vereceği sıra kapattığım kapı fütursuzca, dank diye açıldığında ben irkildim ama Fetih sakin bir tavırla başını o tarafa çevirdiğinde Zafer sanki olağanüstü bir şekilde yakalamış gibi bizi tıpkı geçen sefer ki gibi "Ops!" diyerek bir adım geriye doğru gitti. Fetih'in parmaklarından onun inisiyatifiyle değil benim hamlemle çenemden ayrıldı.

Her ne kadar bugün hastaneden beraber çıksak da normalde bugün nöbetçi olan Hüseyin'in babasının ani gelen kalp krizi haberiyle apar topar ilk uçakla gitmişti yaşadığı şehre. O yüzden Zafer öğrendiğim kadarıyla yarı yoldan geri dönmüştü

"Müsait değilsiniz galiba." diye saçma sapan sanki bizi hastane değil de otel odasında basmış gibi anlamsız bir cümle kurdu. Ne basmış ya? Görmüş gibi. Fetih bu fütursuzluğu devam ettirdi.

"Değ-"

İrice açılan gözlerimle böldüm onu. "Selçuk Hoca mı geldi?" diye sordum hızlı hızlı. Ben Fetih'in yanından ayrılıp Zafer'e doğru ilerlerken, Fetih'in gözleri ters ters Zafer'deydi. Hayır gerçekten rahatsız edilmiş gibi davranıyordu.

Başını iki yana salladı. "Yok hayır," dedi Zafer Fetih'ten gözlerini alıp. "Girişini yaptım. Tedavisi bende gözüküyor. Herhangi bir ilaç reçeteleyeceksen, benim kaşemi bas diyecektim."

Başımı iki yana sallarken ona vardığımda bir adım daha geri çekilip Fetih'in görüş alanında çıktığı gibi ışık hızında bakışları mimikleri değişti. Yanağımdan makas alırken başını *seni gidi seni* der gibi salladığında şaşkınlıkla ona baktım. "Hayırlı işleeeeerr, bol kazançlar," diye beni sinirlendiren bir imada konuştu.

"Manyak mısın sen?" diye sordum sinirle. İkimizin de sesi kısıktı. O odanın dışında benim yarım içerideydi.

"Kapmışsın yakışıklı adamı, hiç haber etmiyorsun. Şu günlerdir olan mesele gönül meselesi miydi? Ulan Efsun..." hırsla karnına yumruk attım.

"Saçma sapan konuşma." dedim Fetih'in duyma ihtimaliyle daha da korkarken.

"Yok illaki ben atacağım süturu falan. Tamam kızım, benim cinsel çekimim karşı cinse zaten. Kıskançlık falan da, abartı olmuş senin ki."

Ağzının ortasına bir tane geçirecekken geri çekildi ama yanlışlıkla hemşireye çarpacakken beni işaret etti çocuk gibi. "O yaptı." derken tekme atmamak için zor tuttum kendimi. Allah bilir nöbetinin kaçıncı saatinde olan hemşire bize boş boş bir bakış atıp yoluna devam etti.

"Zafer sinirleniyorum kapa çeneni."

Ağzına sürgü çekti ama devam etti yüzsüzlüğüne. "Ooo gönül işleri sen de sinir mi yapıyor? Tamam sustum, sen geç. Ben bu odaya kimseyi sokmam fıstık."

Tam iyice çirkinleşecekken aniden tuttuğum kapı karşı koyamayacağım bir kuvvetle açıldı. Fetih üstü çıplak halde açtı kapıyı. "Fıstık?" diye sordu bana bakarak. Kaşları gergin bir halde havalanmıştı. "O fıstık mı?" diye Zafer'i işaret ettiğinde çok sevici bir bakış attı aynı zamanda. İçinde düştüğüm karmaşada Fetih'in üzerine giderek Fetih'i içeriye sokmaya çalıştım ama direndi. İtemiyordum da. Dikişleri vardı.

"O fıstık mı?" diye yenilediğinde Zafer'e bakıyordu. Zafer herhangi bir şekilde bir imada bulunursa rezil olurdum. Rezil rüsva olurdum. Ben Fetih'i omzundan hafifçe ilerletmeye çalıştım ama tam da o sıra Zafer'le bakışarak ne yaptılar bilmiyorum ama Zafer'in sesini duydum.

"Ne fıstığı? Kim fıstık dedi?" diye sordu. Ya sabır.

"Ben de onu sana soruyorum birader," diyerek beni aşmaya çalıştığında Fetih "Kaçtır fındık fıstık ceviz duyuyorum. Sebep?"

Fetih'ten umudum kalmayınca Zafer'e döndüm. Şu an muhtemelen anladığı saçma sapan bir şey vardı ve *estağfurullah birader yengeye bakmadım ben* moodundaydı.

İleriyi işaret ettim git der gibi. Fetih'in sorunlu bir adam olduğunu nasıl anlatırdım ben şu an bilmiyordum. Başını salladı "Çok geçmiş olsun," diyerek abuk subuk mimiklerle bizden uzaklaştı. Tam da o an oradan geçen danışma görevlisikadının gözü bana, hayır Fetih'e kaydı. Fetih'in üstü çıplaktı! Öfkeyle onu geriye doğru itip odaya girmesini sağladım. Canı

yanarsa da yansındı babasının evi gibi anadan doğma bir şekilde kapıya çıkmasaydı o da.

"Girer misin içeri?!" diye hiçte nazik olmayan bir seste tısladığımda hala Zafer'in gittiği yola bakıyordu. Arkamdan kapıyı kapatırken "Niye bu halde çıkıyorsun odadan?!" diye çıkıştım danışman kadının bakışları gözümün önüne gelirken. Gözlerim kısıldı elimin altındaki kapı kolunu öfkeyle sıktım. Yanaklarıma iğneler doluştu bir an. İçine düştüğüm karmaşadan dolayıydı. Bir taraftan Zafer, diğer taraftan Fetih, bir taraftan da danışma.

"Manyak mısın kızım sen ne var halimde?" diye sorduğunda kapının arkasına astığım gömleğe hışımla asıldım. "Bok var Fetih," dedim öfkeyle. "Ne bu kime ne gösterilmeye çalışıyor, bilelim de ona göre davranalım?"

Ne var ki halinde dostlar, alt tarafı üstü anadan doğma çıplak.

Gözlerini kısıp şaşkınlıkla bana baktığında ben ilgilenecek bir şey bulamadığımdan gömleğin düğmeleriyle uğraşıyordum. "Oldu olacak teşhirci de?" diye sordu mimiklerine yakışacak bir sesle.

Dudaklarım aşağıya doğru kıvrıldı. "Öyle diyorsan destek atarım yani, çokta saçma gelmedi kulağıma."

Başını sanki ben çok saçma şeyler söylüyormuşum gibi iki yana salladı. Oldukça, yüzde yüz haklıydım. Her zamanki gibi. "Asıl sen bir söyle neyin nesi bu fındık fıstık? Pezevenk kaçtı gitti?"

Gömlekteki eli duraksadı yüzüm buruşturdu. "Terbiyesiz terbiyesiz konuşma." diye azarladım. "Hem sana ne ya? Kim kime fıstık diyorsa desin. Allah Allah taktın, sana ne Fetih? Takılı kaldın bu fıstık meselesine. Fıstığa alerjin varsa söyle Fetih, söyle de bileyim."

"Var," diye kontrolsüzce çıkıştığında canı acıdı galiba. Yüzü buruştuğunda benim de yüzüm ona eşlik etti. Tam ben bununla ilgili konuşacakken o devam etti öfkeli sesiyle. "Ama böyle yavşak heriflere. Zaten bana ne, beni gram ilgilendirmez. Ama böyle yavşaklık yapınca bunlar benim tepem atıyor. Kimse karısına kızına böyle sulanılsın diye yaşamıyor."

Kafamı sağa doğru yatırdım pes der gibi. "İnsanın zikri neyse fikri de odur." dedim düşünmeden. Canı yanıyordu, bunları söylerken aynı zamanda. Çünkü çok dik duruyordu ve çok sert konuşuyordu.

"Otur şuraya Fetih," dedim hasta yatağını gösterirken. Ters ters bana bakarken "Otur!" diye sesimi yükselttiğimde ondan önce ben oraya geldim. İstemeye istemeye de olsa üçletmeden beni geldi ama sıfır dikkatle

otururken yine yüzü buruştu, aynı şekilde benimde. Her böyle ani hareketinde kalbim oturduğu yerden ayağa kalkıyordu.

"Yavaş hareket et," dedim tane tane aniden yumuşayan sesimle. "Canın yanıyor," dedim derin bir nefes alırken. "Yavaş hareket et." Cümlemi fiiliyatıma dökerken yavaşça gömleği kolundan geçirdim. Başı direkt çenemin altına yüzü gerdanıma denk geliyordu. O bir şey yapmadan sessizce yüzümü incelerken ben de acele etmeden gömleği iki kolundan geçirirdim yavaşça. Tam düğmelerini iliklemek için geri çekilmişken o an yanlış bir hareketimden olacak ağzından ufak bir homurtu çıktığı gibi telaşla temasımı kestim.

"Canın mı acıdı?" dedim gözlerimi kısarken.

"Sorun yok," dedi rahat bir tonda. "Devam et." Sesindeki rahatlıkla ona tekrardan yaklaştım ama daha dikkatliydim. Üstten başlayarak yavaşça iliklerken onun gözleri fiziksel yakınlıktan ya da ağırlığından beni baskı halinde bırakacak kadar dikkatle üzerimdeydi. Öyle ki kolayca ilikleyeceğim düğmeleri izlendiğim için zorlukla ilikliyordum.

"Pansumanını değiştirmen gerekiyor düzenli olarak," diye konuştum. "Ama senin yetişeceğin yerde değil. Kendin yapamazsın, Zeliha ya da annene söylersen kolay zaten hallederler."

Başını iki yana salladığında ona bakmasam da görmüştüm. "Zeliha'nın haberi olmayacak, o çok telaş yapıyor." dedi bunu daha önce belirlediğini belli eder gibi. "Annemle de uğraşamam, evde yaygara koparır. Hem," dedi ve durdu. Tek kaşı havalandı bana daha dikkatli baktı. "İşin ehli varken, niye acemilere yaptırayım? Canım tatlıdır benim."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı artık kasten ve sebepsizce ağır ağır iliklediğim düğmelerden aldım gözlerimi ona baktım üstten üstten.

Canın tatlı olduğu için sırtına benim yüzümde cam parçası girmişken beni üzerinden atacağına daha sıkı tuttun.

Hatta o yüzden ayaklarıma dikkat etmem için o kadar çabaladın.

Gözleri kıvrılan dudaklarımla gözlerim arasında gitti geldi. "Tamam," dedim anlayışla. Bu kadarını da borçluydum zaten. "Gel hastaneye ben hallederim."

Onun yüzü altta benim yüzüm üste bu kez dudakları kıvrılan oldu. Cıkladı "Hastane olmaz, bu ne böyle?" dedi etrafa bakıp küçümser bir halde. "Sıfır konfor. Senin ev makul."

Burun kıvırdım anında. "Aman," dedim komik bir sesle. "Gören de İngiliz Kraliyetten geliyor sanır. Hayır ne bu hastanemi hor görme?

Hayırdır Fetih Bey?"

Doktor odasındaki koltuğa kadar laf etmişti beyefendi. Tamam lüks içinden geliyordu ama ayıp olur diye bile söylemezdi herhalde.

"Urfa sınırlarını esas alıp ülke durumunu göz önünde tutarsak doğru bir benzetme, aferin." sesi garip bir şekilde keyifliydi dudakları hala kıvrılmış halde bana bakıyordu. Sanki altı dikiş bana atılmış gibi keyfi yerindeydi.

Son düğmeyi de iliklerken geri çekilmedim ellerim yakasına gitti. "Evde hizmetimiz yok, özel hastaneye git o halde." Başını iki yana sallayıp geriye doğru hafifçe attı hafifçe.

"Sen deştin, bakımı sana düşüyor. Ben bilmem,"

Saniyesinde yüzüm düştü birkaç dakikadır beni boşlayan vicdan azabı tekrar yerleşti içimde bir yerlere. "Hani ben yapmamıştım?" diye sordum sitemle. O öyle söyleyince ben içimi biraz kandırmıştım. Ama şimdi böyle söyleyince tabi...

Benim düşen yüzüme rağmen o bozmadı kendini. "O gerçek olan, bu işime geldiğinde kullanacağım bahane." Dürüst oluşuyla dudaklarım tekrar kıvrılacakken son anda engel oldum ve daha fazla gömleğiyle ilgilenmeyip geri çekildim. "İyi," dedim umursamazca. Ceketine yöneldim sandalyenin üzerinden. "Bakarız."

Ceketi işaret ederken "Doğrul yavaşça," derken arkasına geçtim. Yavaş ama daha seri bir şekilde giydirdim ceketini. Önünü de düzeltip kullandığım malzemeden kalan ambalajları toplarken ben o da siyah kabanıyla beni bekliyordu. Giydirdiğim gömlekte siyahtı. Attığım dikişin gerisinde bir şey bırakmazken son kez etrafa baktım. Tam ben toz pembeden de açık renkte olan kabanıma yönelecekken Fetih benden önce davrandı. Giymem için de açtı ama başımı iki yana salladım.

"Ver ben giyerim."

Alma çabamı geriye giderek engelledi. "Kabanımı giyebilirdim de ses etmeyip senin giydirmeni bekledim. Ödeşelim, giy hadi."

Garip garip ona baktım. Bu kadar da eşitlik timsali olamazsın Fetih Karadere. İtiraz etsem ısrar edecekti, kabanı o şekilde tutması sırtına yüktü. Onu zorlamadan arkamı dönüp kabanımı giydim altta kalan saçlarımı savurarak çıkardım. Ki muhtemelen yüzüne çarpmıştı *özür dileme* amaçlı ona dönecekken hiç oralı olmadığını belli eden bir tavırda olunca vazgeçtim.

Açtığı kapıdan önce ben ardımdan o çıkarken telaşla girdiğim hastaneye daha sakin çıkıyordum. En azından elim ayağım birbirine dolaşmıyordu.

Ben insanlara selam vere vere o ise sessiz, adımlarım yavaşken uyumlu bir hızda tamamen çıktık hastaneden. Zaten gözü hastane kapısında olan Emir bizi gördüğünde yüzünde bariz bir telaş oluştu sonra da Fetih'i süzdü. Daha fazla durmadan bize yetişirken "İyi misin abi?" diye sordu.

Ya sen korktun mu, sen?

Fetih başını salladı sadece. "Nasıl oldu?" diye sorduğunda gözü ikimizin arasında gitti geldi. Adamı yukarı sağlam göndermişti, ona da hak veriyordum.

"Oldu işte oğlum, bilsen ne yapacaksın zamanı mı geri alacaksın?"

Yapma işte bunu, yapma. Kızdığımı belli ederek ona baktığımda bu bakışımı havada yakaladı. Sonra da derince bir nefes alıp beni şaşırtacak bir şey yaptı. Emir'in koluna vurdu hafifçe, hani böyle dostça. "Tamam ver aracımın anahtarını, bir şey yok iyiyim."

Gözlerim anında açılırken Emir'de direkt verdi ama ben Fetih'ten önce davrandım. "Saçmalamayın, sen nasıl kullanacaksın bu halde?" Aldığım anahtarı avucumun içine hapsettim.

"Önce seni eve bırakacağım, sonra da evime gideceğim. Bas baya kullanacağım işte. Kolumuz mu koptu?"diye abartı bir tepki veriyormuşum gibi davrandı. Utanmasam elimi belime götürüp aslında yaralanan ben miyim diye bakacaktım.

Başımı iki yana sallayıp Emir'e baktım. "Hayır," diye itiraz ettim. Sonra da ikisini süzdüm tek tek. Hava çok soğuktu ve yerimde zıplayarak konuşmamak için zor tutuyordum kendimi. İkisinin yüzünde de bariz belli olan kibar dille ikna olmayız biz emarelerine bakarken duruşum da sesim gibi dikleşti.

"İzin vermiyorum." dedim hiç itiraz kabul etmeyen, masaya yumruk vurmalık bir sesle. Emir'in kaşları havalandı, sonra da kavga izler gibi bir halde karşı hamleyi görmek için Fetih'e baktı.

Fetih'in hafifçe dudakları kıvrılırken "Af buyur?" dediğinde omuz silktim kendimden emin bir şekilde.

"Buyurayım," derken ellerimi cebime koyup oldukça havalı görünecek şekilde bir konum alsam da soğuktan kızaran burnum yaratmaya çalıştığım havaya gölge düşürüyordu farkındaydım.

"*İşin ehli* olarak," dedim onun lafıyla onu vurarak. "İzin vermiyorum. Kolunun her hareketi dikişin olduğu yerdeki kasları direkt olarak etkileyecek. Benden daha bilgili olanınız varsa buyursun söylesin lafımın üstüne laf. Bekliyorum." ikisi de birbirine bakarken ilk Emir'de takılı kaldı

gözlerim. Fetih'e bir mimik sergiledi ama anlamam imkansızdı. Sonra da hafifçe güldü başını iki yana sallayarak yere baktığında bu kez gözlerim Fetih'i buldu.

Derince bir nefes alıp nefesini seslice bırakırken oluşan buhara takıldı gözüm bir an. Alt dudağını ağır ağır ıslatırken gözüm bir an dudaklarına kaydı ve içime anlamsızca ve benden bağımsızca onu bu mimikle bir baştan aşağı süzme isteği doldu ama yapmadım. Benden bağımsız bir istekti zaten, aklım yerindeydi böyle anlamsız bir şeyi yapacak halim yoktu.

Fetih'te sessiz kalırken zaferle gülümsedim. "Ben de öyle tahmin etmiştim." dedim bilmiş bir edayla. "O halde," dedim arabaya dönmeden uzaktan kumandayı kaldırarak araba kapılarını açarken. "Emir ya da başkası seni bıraksın. Ben de hangi araç boşta kalırsa onunla giderim."

Biliyordum Emir tek değildi. O günkü kazada olanlara ne olmuştu sormamıştım. Bilmek istemiyordum. Öğreneceğim şey beni daha kötü bir hale sürükleyebilirdi. Bencilceydi belki ama öğrenmek istemiyordum. Onlar olmasa da Emir'in de tek olmadığını farkındaydım. Görünürde kimse yoktu evet ama Emir'de tek değildi biliyordum.

Tam anahtarı Emir'e atacağım sıra Fetih elini kaldırarak engel oldu. Ağır ağır cıkladı. "O zaman," dedi kendi kafasından geçeni dile getirirken. "Aracı sen kullan, önce senin evine. Sonra da oradan biri devralır, benim evime."

Anlamsızca ona baktım, havaya kaldırdığım elim indi. "Neden?" diye sordum garipçe. Gereksiz yere yolu uzatıyorduk. Onun için en azından. "Çünkü Zeliha seni benim eve bırakacağımı biliyor." diye gayet kendine göre mantıklı konuştu.

"Ay gerek yok, yolu uzatma. Evine git artık, ağrın var. Ağrı kesici de istemedin zaten."

O an başını salladı. "Ayakta durdukça da artıyor," diye hiç beklemediğim anda itiraf ettiğinde böyle bir cızırtı geldi kulağıma. İçimden. "Ama ben sana ağrı kesici vereyim dedim," derken sesim ağlamaklı çıkmıştı resmen. Bu kadarını ben de beklemiyordum.

"Lafı uzatacaksan ben şöyle oturayım bir yere, çünkü *tamam* diyene kadar böyleyiz."

Etrafta göz gezdirdiğinde ciddi ciddi oturacak yer arıyordu. Banklar hınca hınç dolu olmasa da bir kişi de olsa oturuyorlardı insanlar. Ve Fetih kimsenin yanına oturmayacağına göre muhtemelen yüksek bir basamağa otururdu. Bu da demekti ki mermere.

Emir'e Fetih'i göstererek kaş göz yaptığımda olumsuz anlamda beden diliyle karşılık verdi. O sırada Fetih aniden bize döndüğünde bu anı yakaladı ve Emir'e baktı ters ters.

"Sırtımı dönmemi mi bekliyorsun lan sen?" derken sesi gerçekten bu durumdan rahatsız çıkmıştı. Halbuki adamın yaptığı bir şey yoktu. Emir hızla başını sallarken bu konuşma aralarında ilerlemesin diye "Tamam," diye atladım. "Bana değişen bir şey yok zaten. Olan sana oluyor. Kendin bilirsin. Sataşma adama."

Bu ters bakışları bu kez beni buldu ve aynen bu cümleyi kurdu. "Bunun için mi kabul ettin?" attırdığı tepemle hışımla bir ağız dolusu sövecekken ona, şu an burada neden ve ne için olduğumuz geldi aklıma. Sustum... Sustum... Sustum...

Sus Efsun, adamın sırtında kaç dikiş var haberin var mı? Saçma sapan konularda alınganlık yapsa da alttan al. Çünkü o aldı.

"Fetiiiihhh," dedim samimiyetsiz bir tatlılıkla. "Hadi," dedim aracını işaret ederken. "Gidelim artık, hava da çok soğudu. Hadi yavaş yavaş arabaya," derken elimle yolu gösterdim.

Emir tüm iyi niyetiyle Fetih'e doğru adımladığında "Yardım edeyim mi abi?" diye sordu insanca. Ama sorduğu kişi pek bu özellikleri taşmıyordu ve "Elimin tersiyle suratına daha rahat geçireyim diye mi?"

Hayretle dudaklarım aralandı, gözlerimi yumdum salt bir acıyla. Gerçekten çok ama çok kırıcıydı. Gerçekten. Gözlerimi araladığımda Emir benden daha az hatta beklediği cevap buymuş gibi başını salladı. Önden araca doğru ilerlemeye başladı. Fetih'e doğru yürüyüp aramızdaki mesafeyi kapatırken ağır ağır araca doğru ilerlemeye başladık.

"Çok kırıcısın." dedim tek bir an bile düşünmeden. "Gerçekten." diye de ekledim. Bakışları bana düşerken ben ağır adımlarla ona uyum sağlıyordum. Temkinliydim yanlış bir hareketinden dengesi bozulursa anında engelleyecek kadar.

"Bizim onunla anlaşma biçimimiz o," derken sesi odadakinin aksine soğuk ve keyifsizdi. Sonra aniden daha dik bir sesle çıkıştı. "Sana ne ondan?"

Bakışlarım çıkışmak için ona döndü. Her seferinde söz konusu Emir'se saçma sapan tepki gösteriyordu. Söz konusu Emir değildi, insandı. Üstelik adam da zaten çok iyi niyetliydi, hak etmiyordu.

Tam ona kızacakken yüzünün hafifte olsa buruştuğunu ve renginin attığını fark ettim. Lafım ağzıma tıkıldı. Bildiğimiz boğazıma dizildi.

Konuşamadım. Bir kızsa bana bunun için rahatlayacaktım. Acı çekiyordu, hiç dışına tepki vermiyordu. Daha kötü hissediyordum kendimi.

"Ağrın mı var?" dedim konudan bağımsız. Sesim beklenilenin aksine çok merhametli çıkmıştı. Önüne döndü, belki de sorusuna cevap vermedim diye hoşnutsuz bir şekilde "İyiyim." dedi. Yine trip moodunu açmıştı galiba. Yavru köpek trip modu. Çok tanıdıktı artık bu bana. Başımı iki yana sallarken Emir'in açtığı araba kapının önüne gelmiştik.

Emir geri çekilip tamamen alanı bize bırakırken "Yavaşça otur, dikkat et." derken o beni pek dinlemeyip düz bir oturuş yaptı ama sorun orada değil geriye yaslanışında oldu. Hangi akla hizmet bilmiyorum ama olduğu gibi sırtını koltuğa bırakırken epey yanlış bir açı olacak ki kısık bir *of* çektikten sonra başını geriye atıp koltuğa bastırdı. Yemin ederim tam da onun bedeninde dikiş attığım yere benim bedenimde de ağrı girdi. Dişlerimi birbirine bastırırken "Dikkat et," dedim telaşla.

"Fetih ne yapıyorsun ya?" dedim artık kızma haline geçerken. "Allah aşkına ne yapıyorsun ya?" diye devam ettim serzenişime. Ona doğru yüzümdeki acı emaresini silmeden eğilirken bir elim ensesinden yakaladı diğer elim omzundan.

"Yavaşça biraz öne kayman lazım," derken temasımla yumduğum gözlerini açtı. Nefesini yüzüme bırakırken "Hadi." dedim yumuşak bir sesle. Eve gidip başımı duvarlara vuracaktım. Üstelik keşke benim ayaklarıma batsaydı. Bunu izin vermeliydi. Ben refleks olarak ayağımı direkt çekerdim ama o direkt büyük bir parçanın üzerine devrilmişti, üzerinde ben varken üstelik. Ayağımdaki yaranın dikişe dahi ihtiyacı olmazdı. Yarası derindi. Parça daha büyük olsaydı ya da Fetih o anlık acıyla kendini salsaydı daha farklı bir zarar verebilirdi. Bir dikişle halledilmiş olmayabilirdi.

Yüzümdeki ifadeye bakarken dediğimi çok geçmeden yaptı. "Bu şekilde sabit dur, ben hastaneden bir tane yastık bulayım. Üst kısma yerleştirelim, dikişli kısmın koltukla teması olmasın." Ondan ayrılacağım vakit beni elimden yakaladı. Başını iki yana salladı.

"Gerek yok," sesini düz tutmaya çalıştığı bariz belliydi. "Bin artık." Elimi çekmezken elinden "Hayır." dedim ısrarla. "Olmaz. Bütün yol bu konumda duramazsın destek olmadan. Bekle sen."

Tam o an arkamdan bir ses geldi. "Caddenin karşısında nöbetçi eczane var, bir de bir otobüs firması. Ben uygun bir şey bulurum hemen. Siz bekleyin Efsun Hanım." derken benden bir onay almadan hemen hızlı

adımlarla gitti. Emir bizden uzaklaşırken Fetih'le kalakaldık. Ben elini itmemek için ellerimize bakarken o anladı ve bıraktı elimi.

"Uyuduğunda yüz üstü ya da sol kolunun üzerine yat. Uykun ağır mı, çok dağınık uyuyor musun?"

Saçlarını hızlı hızlı karıştırdı "Çok büyütmüyor musun?" diye sordu bana bakarak. "Hayır," dedim. "Sen çok umursamazsın. Sanki her gün dikiş atılıyormuş gibi."

Tek kaşı havalandı dudakları kıvrıldı "İlk dikişim değil," dedi serseri serseri. Kafasına bir tane vurasım gelmedi değil. Küçümser gibi ona baktım.

"Allah Allah," dedim alayla.

"Tabi kızım," diye devam ettirdi o serseri stilini. "Ben vurunca toprak atıyorlar onlar vurunca dikiş atıyorlar."

Gülmemek için yanaklarımın içini dişlerken cıkladım kınar gibi. "Aptal," dedim göz devirerek. Sanki marifetmiş gibi anlatıyordu. Ki onun ölümcül vurduğunu, evet pek tabi biliyordum. Emir'in üstünden bunu çok güzel göstermişti.

"Ani hareket etmiyorsun," diye devam ettim. "Özellikle sağ kolunu. Direkt o kasların etkilenir, dikişlerine zarar verme. Uslu uslu birkaç gün geçir, kanama olduğu gibi beni ara. Duş alırken," duraksadım başımı iki yana salladım. "Hayır duş alma." dedim. Koruması imkansızdı sudan.

"Sadece saçını yıka. Ne bileyim ya bir şekilde Zeliha'ya hallettir ya da kuaförüne git. O halleder. Birkaç gün zaten, yaz da değiliz. Terleme olmaz. Yok ben yıkanmadan dışarı çıkmam diyorsan dışarı çıkma o zaman. Eğilmek gibi bir hata sakın yapma,"

Ben bir daha dikersem, benim yüzümden katlanırsa acın taşıyamam bu yükü...

Suspus bir şekilde beni dinlerken "İtirazın?" diye sordum bu sessizliğine karşı. Bu gece sık sık olduğu gibi dudaklarını kıvırdı. Keyifli bir halde cıkladı. "Var dersem?" dedi ama çoktan kabullenmiş bir sesle.

Omuz silktim. "İşin ehli benim derim."

Ben gülmesem de o güldü. "Yaptım bir hata kurdum o cümleyi. Katlanacağız artık." dedi ama hiçte böyle memnun değilmiş gibi değil. Sanki hoşuna bile gidiyordu.

"Ya senin bir keyfin mi yerinde?" diye sordum gözlerimi yine irileştirip kırpıştırarak ona bakarak. "Valla dikildiğinden beri böylesin. Negatif enerjiyi falan attın gibi. Kanında mıydı yoksa?"

Bu cümlelerimle yüzünde bariz belli olan gülümseme genişledi. Halbuki bu hali daha güzeldi. Daha güzeldi derken bir ciddi hali bir de bu halini kıyaslayınca daha iyiydi anlamında. Öyle işte. Her neyse.

"Öyle mi?" diye sordu. Baya yerindeydi işte. Valla utanmasa *oh ne güzel hastane havası aldık* falan diyecekti. Başımı salladım.

"Evet," dedim tereddütsüzce. "Sanki böyle bir şeyler hoşuna gidiyormuş gibi bir halin var. Keyfim kebap, her şey çıtırında. Narkozda almadın ama..."

Başını geriye yasladı söylediğim birkaç cümleyi tekrar etti öylece ön cama bakarken. "Keyfim kebap, her şey çıtırında." duraksadı o gülümsemesi daha nahoş bir hale büründü ve devam etti. "Bir şeyler hoşuma gidiyormuş gibi."

Bu halini garip garip izlerken sonunda giden Emir gelebildi. Elinde özellikle yolculuklarda kullanılan yastıklardan iki tane varken "Bunlar olur mu ye-" ışık hızında ona diktim gözlerimi. Duraksadı boğazını sertçe temizledi.

"ni, yeni." diye çevirdi. "Temiz yani sıfır." diye gevelerken elinden aldım bir tanesini. Fetih'e doğru eğilip üst taraftan sırtına yerleştirirken ben, öne doğru çıkarak bana destek oldu. Yüzü boynuma denk gelirken saçlarım yüzüne dökülüyordu ama alacak boşluğum yoktu o an. İkinci yastığa da uzanırken Fetih derince bir nefes aldı. Daha da hızlandım, nefes alışını engelliyordum muhtemelen. İşimi bitirip geri çekildiğimde dikkatlice baktım.

"İstersen yastıklardan birini başının altına koyalım?" diye sorduğumda bir an reddedecek gibi oldu ama sonra başını salladı. "İyi olur," derken tekrar eğildim ona doğru. Tek yastıkta yeterliydi zaten sırtına.

Tek yastığı çıkarırken sırtının arkasından yine aynı konumdaydım. Fetih yeniden derince bir nefes aldı tıpkı benim gibi. Garip bir denk gelişle aynı anda soluklandığımızda o çekilmiş kahve kokusu burnuma doldu yine. Canım saliselik bir Türk kahvesi çekti. En son sabahın köründe tek gözüm kapalıyken kahve içmiştim ve vücudum ihtiyacı olan şeyin kokusunu alırken bir iliklerimi titretti. Bu benim tekrar nefes almama neden olacaktı ki Fetih'i rahatsız edebilme ihtimalim aklıma dank ederken hızla geri çekildim. Daracık bir yerde bırakıyordum adamın yüzünü. Zaten acı çekiyordu.

Benim yüzümden.

Önce o hastaya geç müdahalem şimdi de Fetih. İnsanların sağlıklarıyla oynuyordum. Halbuki yıllarımı aksi için harcamıştım. İçim çok acıyordu düşündükçe. Bir de Fetih'in yüzüne baktıkça. Ondan ayrıldığımızda göz göze geldik hemen. Bakışları bir an boşluğa düşer gibi oldu. Sanki onu sıkıca tutuyormuşum da aninden bırakmışım gibi. Bir ne yapacağını şaşırdı ama çok geçmeden silindi gitti bu ifade.

"Rahat mısın?" diye sorarken başını salladı gözlerini yüzümden çekerken. Emniyet kemerini de bağlayıp aracın kapısını kapatırken Emir'le denk geldik. "Hadi gidelim artık." derken başını sallayıp arka tarafa ilerlerken serice Fetih'in arabasının sürücü koltuğuna geçtim.

Emniyet kemerimi bağladım sonra da direksiyon kısmını incelerken "Benim ki daha güzel." dedim gülümserken. Kafası bana dönük, yüzümü inceliyordu.

"Yapma," dedi kendinden emin bir şekilde. "Bunun böyle olmadığını sen de biliyorsun."

Kaşlarım çatıldı gözlerim kısıldı ona döndüm. "A aaa," dedim garipçe. "Ne alaka? Bir kere benim aracım daha kibar. Daha hoş, daha samimi."

Başını ukalaca iki yana salladı. "Her anlamda ikiye katlar seninkini." derken arabasına baktı sevgiyle. Evet yaptı bunu. "Falan filan," derken anahtarı yavaşça çevirdim, aracı her ne kadar baya asfaltın tozunu alacak şekilde hareket ettirmek istesem de Fetih'in sırtı engel oldu buna. Gayet sakin, hatta ne olur ne olmaz diye ağır ağır sürerken arabada sessizlik hakimdi. Onun gözleri bazen ben de, ben her düz yolda ufakta olsa bir engelden geçince ondaydım. Bir sıkıntı yok gibiydi. Sakindik ikimizde. Hatta benim içimdeki karmaşayı bir kenara bırakırsak ilk kez ikimizin de olduğu bir yerde huzur vardı. Kaosun aksine.

Bunun Fetih'in kanıyla beraber akan negatif enerjisinden olduğunu farkındaydım. Saçımı tek elimle omzumun arkasına atıp sağ profilimi tamamen açarken "Aç mısın sen?" diye hiç beklemediğim bir soru geldi yan tarafımdan aniden.

Yuh, o kadar mı belli oluyordu?!

"Hayır," dedim anında. "Nereden çıkardın bunu?"

Dudakları hafifçe aşağıya doğru kıvrıldı. "Açsın," dedi sanki midemi görebiliyormuş gibi. "Anlarım ben."

Başımı iki yana sallayıp ölümüne inkar modumu açtım. "Hayır değilim. Sana öyle geliyor."

Ağır ağır dudaklarını ıslattı. "Hastaneden beşte çıktın. Şu an saat ona geliyor en erken, acıkman gerekiyor. Niye inkar ediyorsun?"

Beni o kadar dikkatli inceliyordu ki, sanki midem dahil bütün vücudumun röntgen filmini alıyordu gözleriyle. Gözlerim yol ve o arasında mekik dokurken "Manyak mısın?" diye sordum. "Aç değilim diyorum ya. Bence sen acıktın, şu an bana yıkmaya çalışıyorsun."

Omuz silkti kaşları havalandı "Aç olmadığımı söylemedim zaten," diye hiç beklemediğim anda itiraf ettiğinde kalakaldım. Çünkü ben aksi bir şey için hazırlamıştım kendimi. Ne bileyim o hayır der ben evet diye ısrar ederim falan.

"Tamam," dedim anlayışla. "Evine git anneciğin sana güzel sıcak bir çorba hazırlar."

Sesim sebepsizce anneciğin kısmını iğneleyip vurgulamıştı. Hani böyle nasıl desem ki... Bilemedim de.

"Yolumuzun üstünde güzel bir çorbacı var," diyerek beni iyice *ay yok artık* kıvamına getirdi.

"Fetih," dedim şaşkın şaşkın. Bu arada aracının kullanımı kuş kadar hafif ve özgür hissettiriyordu. Bu inanılmaz güzeldi. "Ağrın var, dikişin var. Bir an önce eve gitmen gerekiyor. Zaten yolunu uzatıyorsun, amacın ne tam olarak? Annen hazırlar gidince işte."

Benden beklentisi varmışta bunu alamamış gibi başını iki yana sallayıp keyifsizce önüne döndü. Camdan aydınlatmalarla donatılmış yolu izledi. Bu ışıklar yüzüne dökülüyordu.

"Can boğazdan gelir," dedi bütün keyfi kaçmış bir şekilde. "Tamam her neyse, eve gidip uyurum ben. Gidip gece gece kimseden çorba isteyecek halim yok."

⏳⏳⏳

Resmen olduğum yerde tırnaklarımı kemirmemek için zor tutarken kendimi alt dudağımı dişledim. "Kanırıldım resmen," dedim çorbacının yeşil tabelasına bakarken.

"Duygularımla oynadın, vicdanıma dokundun." derken başımı eğip zaferini açık açık kutlayan Fetih'e baktım. "Ben bir şey yapmadım." diye inkar etti.

"Senin bir yanımda miyavlamadığın kaldı," derken baş parmağı yavaşça alt dudağının kenarına dokundu, serseri serseri. "Benim son cümlemi söyle. Onu söyledikten sonra efendi efendi önüme baktım. Yavru kedi gibi her on

saniyede bir bana bakıp en sonda adres isteyen sendin." diye kendini sütten çıkmış ak kaşığa çevirdi anında.

"Hiçte öyle bir şey yapmadım," dedim sinirle. "Yalancı köpek." diye hiç beklemediğim bir yenilgiyle çıkışırken duyduğu cümleyle kaşları havalandı.

"İşine gelmeyince çıkarma şu tırnaklarını. Sağı solu pençeliyorsun sonra, karnın açtı işine geldi."

O an ciddi ciddi tırnaklarımı pençe haline getirip yüzüne doğru bir atılım yapmak istedim ama daha ne kadar bu gece bunu yapacaktım bilmiyorum ama dizginledim kendimi. Emniyet kemerimi çıkarırken sinirle tepine tepine inerken araçtan kapıyı çarpmadan önce "Ayrıca araban da bok gibi. Söylemesem içimde kalırdı."

Ben normal adımlarla ona doğru ilerlerken Fetih içinde kurt varmış gibi beni beklemedi.

Ya sabır.

Kemeri açtı inecekken ben vardım ona. "Fetih!" dedim isyan eder gibi kızarak. "Beklesene," derken o beni dinlemeden ayağını dışarıya attı bile. Her an tetiklenecek bir ağrısında yükünü bana bırakabilsin diye aramızdaki mesafeyi azaltıp kolundan tuttum. "Yavaş ol, tutun bana." dediğimde o ana kadar tutunmasa da o an tutundu.

Elini belime yerleştirirken acı çekeceğini akıl edip ağır hareketlerle tamamen indi arabadan. İstirahat etmesi gerekirken çorbacıya gelmiştik. Aptalsın Efsun aptal! Aç kalacak hali yoktu ya, elbet doyururdu karnını!

Bir elim kolunda tamamen arabadan bağını koparırken o çıktı araçtan ama ben geri gidemeyince dip dibe kaldık. Benim geri çekilmemi beklerken zaman kaybetmeden geri adım attım ama onun ileri doğru bir adım atmasıyla araca yönelip yastıkları aldığımda Fetih garipçe beni süzüyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu çözmeye çalışırken.

"İçeride de ihtiyacımız olacak muhtemelen, tekrar çıkmayayım."

Eli yastığa yöneldi "Saçmalama, bırak şunları geri." derken hemen kurtuldum temasından.

"Asıl sen saçmalama, bunlar olmadan hiçbir yere girmem. Fütursuzca hareket ediyorsun, bir tepen atacak bana anlık geriye yaslanacaksın dank diye aha oldu olan. Bak zaten dinlenmen gerekirken kandırdın beni, yastık olmadan girmiyorum."

İnattan değildi bu, öyle gözükse de. Kendim için bir şey istemiyordum. Tamamen onun içindi. Kör değilse fark ederdi.

Göğsünü iyice şişirerek derice bir nefes aldı sonra kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı.Dudakları kıpırdandı, bir şey söyledi ama duyulacak şekilde değil. Omuz silktim ikna olmasını bekledim. Olmazsa biner giderdik, kendi bilirdi.

"Yürü," dedi ters ters. "Yürü başımın belası yürü."

Ha şöyle kıvamından önden ona geçit verirken adım attığı gibi konuştum. "Dedi, yürüyen bela." derken adımları bir tık daha yavaşladı ama yüzünü göremiyordum. Bir esnaf lokantasından hallice olan yere girerken biz kalabalık değildi pek. Masaların kalabalık olmayacak şekilde bir kısmı boştu.

Ben bir yere otururuz direkt sandım ama sağ taraftan birinin sesiyle duraksadım.

"Oooo," diye gür bir ses duyarken sesi yaşına rağmen dinç olan, akranları emekliliğini devirirken kendisinin pek oralı olmadığı belli olan yaşını başını almış bir amca bize doğru geldi.

"Fetih geldi dediler ama gelse ilk bana uğrar dedim." diyerek Fetih'e bakarken Fetih'e çevirdim gözlerimi. Yüzünde gerçekten sahici bir gülümseme, bir saygı, bir hürmet ve biraz da özlem. Hepsi vardı, hepsi.

"Affet," dedi ona doğru bir adım atarken. "Anca buldum zaman."

Allah Allah laf arasına sıkıştırıp yolun üstünde bir çorbacı var diyen ben miydim Fetih?

Ben elimdeki yastıkları karnımın üstüne koymuş ellerimi de üstünde birleştirmiş şekilde onları izlerken "Hele bir öp de elimizi, sonra bakalım affına."

Fetih'e uzattığı yılların geçip gittiği derisinde izlerle dolu olan elini Fetih eğilerek öptüğünde dişlerimi sıkıp tepki vermemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Yapma işte onu yapma!

O eli bırakmadan doğrulurken adam Fetih'in elini iki elinin arasına alıp birkaç kez vurdu. "Hoş geldin," derken başında olan o sitem gitmişti. Fetih gülümseyerek başını salladığında "Hoş buldum," dedi mekana bakarak kısa bir an.

"İyisin?" dedi sorar gibi. "Sağlığın sıhhatin yerinde,her şey yolunda?"

Adam ağır ağır başını sallayıp Fetih'e baktı. Resmen gözlerinin içi gülüyordu. "Şükür," dedi dolu dolu bir sesle. "Seni de gördüm daha iyi oldum," derken adamın gözleri sonunda beni bulduğunda elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim değil, yastıkları nereye koyacağımı bilemedim. Büyük değillerdi ama yine de şu an elimde çok eğreti durdu.

"Hoş geldin kızım," derken başımı salladım hemen hızlı hızlı. Ay niyeyse ben bir gerilmiştim. "Hoş buldum." derken bir an ne yapacağımı bilemezken Fetih'e baktım. Benim bir adım geride duruşumu Fetih elini sırtıma koyarak kapattı. Beni yanına çekti, yastıkları alan beynime tüküreyim gerçekten. Oturduktan sonra da gidebilirdim.

"Efsun," dedi Fetih beni gösterirken. Kim olduğum hakkında hiçbir şey söylememesi beni az da olsa rahatlattı. Ne diyebilirdi bilmiyordum ama ne dese ben bir gerilirdim onu biliyordum. Adamı işaret ederken "Yaşar amca," derken tek elimi yastıklardan kurtarıp uzattım.

"Memnun oldum," derken adam elimi tuttu sıkıca.

"Bende kızım," derken tekrar bir yastıklara baktım. Yine utandım. Adam tüm olgunluğuyla asla Fetih'in beni öylece tanıtmasında bir anlam bir sorgulayış aramazken mekanda gezindi gözleri.

"Sigara içeceksen dışarıdaki masalardan birini ayarlayalım," dediğinde Fetih'e o an nasıl bir patavatsızlık yaptım inanılır gibi değildi. Yanaklarım ve kulaklarım alev aldı. Yerin dibine girmek bir lütuf gibi geldi.

"Yok içmeyecek."

Dank diye söylediğim cümleyle iki çift göz bana dönerken gözlerim irice açıldı. Gözümü dışarıdaki masalardan birinden alırken yutkunup onlara baktım. İçime kaçmış bir sesle "Yani şey," dedim utançla kıvrılırken. Kaçıp gitmek ya da yastıkları yüzüme bastırmak istedim. Fetih'e döndüm.

"İçmez derken," diye gevelerken bu cümleyi kurmamdaki sebebi dile getirirdim.

"Dışarıdaki sandalyeler sırtın için iyi değil, buradakiler koltuk gibi. Sen bilirsin tabi."

Bildiğimiz ahşap sandalyeydi dışarıdaki masaların sandalyeleri. İçeridekiler daha konforluydu ama bu şekilde karar benimmiş gibi söylemek özellikle Yaşar amcaya karşı çok utandırmıştı beni. Hele onun cevap verişi kulaklarımı alev topuna döndürdü.

Hafif güleç bir sesle "Hanım kızımız öyle diyorsa," derken Fetih'e döndü. Son desteği bekler gibi. Ya yapmayın utanıyordum. Patavatsızdım.

Fetih'in eli hala sırtımdayken başını salladı. "İçmem," dedi Fetih.

İçmezmiş...

Dilimi ağzımın içinde çevirirken yanaklarımın içini dişledim. "O zaman siz gönlünüz nereye isterse geçin, her zamankinden mi Fetih?" diyerek ona baktığında ben de ona baktım. Fetih bir an kabul edecek gibi oldu ama

gözleri bana dokunduğunda o eminliği kayboldu. "Biz bir oturalım," dedi yaşlı adama ithafen. "Karar verince çağırırım çocuklardan birini."

Adam kafasını sallarken Fetih'le ikimizin gözleri boş masalarda dolaştı o tam sırtımdaki eliyle beni bir yere yöneltmişti ki ben başka bir masayı işaret ettim.

"Şuraya oturalım mı?" söylediğim yere baktı. "Isıtıcı var ya." diyerek sorgulayan gözlerle ona baktığımda *fark etmez* der gibi başını sallayıp oraya yöneldik. Ondan önce davranıp sandalyesini çektiğimde bana baktı, sonra da sinirleri bozulmuş gibi güldü hafifçe. Tepkisizce ona bakarken "Sen otur," diyerek çektiğim sandalyeyi gösterirken başımı iki yana salladım.

"Saçmalama hadi otur, sırtını ayarlayayım." o beni dinlemeden diğer sandalyeye yönelecekken ben de aynı yöne hamle yaptığımda durdu etrafa baktı.

"Efsun," dedi sıkıntılı bir sesle. "Tamam artık, abartma. Yeter."

Abarttığım neydi, gerçekten abartıyor muydum? Sanmıyordum. O canını önemsiyordu. Belki başka türlü olsa onun bu denli umursamaz olmasına *o kendi canını düşünmüyor ben mi düşüneceğim* diye tepki tepki gösterir geri çekilirdim. Zira ben doktor olarak vazifemi yapmıştım. Ama olağan durumda, olağanüstü durumda değil. Onun beni suçlamaması benim suçlu olmadığım anlamına gelmiyordu.

"Fetih," derken sesim baskın hatta otoriterdi. "Otur şuraya hadi."

Çenesini sıvazladı hızlı hızlı yüzüme baktı, ne kadar ısrarcı olduğumu ölçtü muhtemelen. Sonra da biraz önce dışarıda aldığı nefes kadar sıkıntılı bir nefesle bana doğru ilerledi. Çok muhtemeldi ki bu teklifi yaptığı için pişmandı. Hatta şu an bu hareketlerim onu utandırıyor bile olabilirdi. İki tane yastıkla içeri girmiş, şimdi de ona sandalye çekiyordum. Ama zaten çevre gram umurumda değildi, bir daha yolum düşse de gelmeyiverirdim buraya. Nerede karşılaşırdım ki bir daha aynı insanlarla?

Önce yavaşça siyah kabanını çıkarttık sonra ben söylemeden kendisi oturdu. O sakince beni izlerken dikişlerinin temasını kesecek şekilde ayarladım yastıkların konumunu. "Çok mu pişmansın?" dedim alayla oturacağım yere ilerlerken. Üzerimdeki kabanı çıkarıp sandalyenin arkasına koydum. Sonra da yorgunlukla oturdum, çektiğim sandalyeye.

Gözlerini kıstı anlamadığını belli ederek başını iki yana salladığında açıklama yaptım. "Buraya benimle geldiğin için,utanmış gibi gözüküyorsun."

Çevrede gezdirdim gözlerimi. Bize bakan yoktu. Yani ta ki ben daha dikkatli bakıp da bir adamı fark edene kadar. Ama o da pek bu hareketlerimden dolayı değil, başka türlü bir bakıştı. Muhtemelen karşısında konuşan başka bir adamın söylediğine başını salladı sonra da benim bakışımla daha da fütursuzca baktı. Umursamaz bir şekilde bakışlarımı adamdan çekerken Fetih sadece bana bakıyordu.

"Senden utandığımı mı düşünüyorsun?" diye sorduğunda o an çok fazla dank diye etki yarattı bende. Ne bileyim soruyu soran bendim ama o öyle söyleyince bir çıt sesi gelmişti ama mimiklerimi bozmadım.

"Öyle bir izlenimin var, hoşuna gitmiyor olabilir bu tavırlarım ama senin acı eşiğinin ve dirayetinin yüksek olması beni ilgilendirmiyor. Şu an evde olman gerekiyordu. Çorbacı diye tutturan sensen böyle olmak zorunda. Çok zorluyorsun kendini, daha o uyuşmuşluk hissi tamamen geçtiğinde göreceğim ben seni. Şimdiye uykuya dalabilirdin. Hazır ağrın yokken,"

Gerçekten sıfır sinir stres Fetih'in dudakları kıvrıldı. "Hoşuma gitmiyor olabilir," diye söylediğim şeyi tekrar etti. O an bu cümleyle karnım kasıldı, dişlerimi birbirine bastırdım. Gerçekten utanıyor muydu? O kadar da kötü şeyler yapmıyordum bence. Niye böyle bir şey söylemişti ki? Mimiklerimi bozmadan yutkunup gözlerimi kaçırdım. Yoksa aklımdan geçeni dümdüz soracaktım. Ve bunun sonu benim sinirlenmeme giderdi. Ama ne yapacaktım? Fetih'e bu gece sinirlenmeyecektim. Hem o da çok sakindi. Ben de sakin olabilirdim.

"Her neyse," diye onun yüzüne bakmadan geçiştirdim. Gözüm boş boş duvarlarda falan dolanıyordu. "Ne yiyeceksek yiyelim."

O an tak diye "Kelle paça," dediğinde gözlerim yediğim şokla dank diye onu buldu sonunda.

"Hayır," dedim tereddütsüz.

"Sebep?"

Burnuma önce kokusu geldi, sonra görüntüsü, sonra hayvanın kellesi falan. Ama en çok kokusu.

"Ben sevmem öyle sakatat türevi şeyleri. Sen iç, mercimek falan varsa ben onu şey edeyim." derken yüzüm istemsizce buruşmuştu.

"Vitaminsiz," dedi benim yüz buruşturmama aynı şekilde karşılık verirken. "Hayır kelle paça içiyoruz. Ne mercimeği?"

Bir kere tadına bakmıştım galiba, o da yetimhaneydim. Çok kötü kokuyordu. O koku kaşığı ağzıma yaklaştırmamla artmış tek hatırladığım ağır kokusu olmuştu.

"Fetih içmem ben onu," yüzüm daha da buruştu elim burnuma gitti. "Bak kokusu burnuma geldi."

"Nerde içtin sen daha önce?" derken gözü siparişi vermek için birilerini arıyordu bile. Başımı iki yana salladım.

"İçtim işte bir yerde," dedim umursamazca. "Ne önemi var? Tamam ben hiçbir şey içmiyorum. Sana afiyet olsun."

Elini kaldırıp devlet sırrı veriyormuş gibi bir edayla hafifçe bana doğru eğilerek konuştu "Kelle paça," dedi bilmiş bir tavırla. "Usulüyle yapılırsa vezir, yapılmazsa rezil eder adamı felaket olur. Sen diğer türlüsüne denk gelmişsin, bak şimdi getirdiklerinde koku olmayacak. Güven sen bana, Fetih bir daha götür beni diye yalvaracaksın sonra. Bak gör."

Güldüm alayla "A aaa," dedim. "Hayal gücüne bak, yalvaracağım?"

Hiç şakasız başını salladı. "Aynen öyle. O koynuna bastırdığın kediler gibi mır mır konuşup ikna edeceksin beni. Bak yazıyorum buraya," diyerek önünü işaret etti.

Koynuma bastırdığım kediler mi?

Garipçe ona bakarken o hiç kurduğu cümleleri sorgulamadan birine seslendi. Engel olamadım. Ki zaten merakta etmiştim. Çok çok az ama. Çok çok az.

Yanımıza hızla gelen gencecik bir çocuğa bakarken başını sallayarak bana selam verip Fetih'e döndü. "Hoş geldiniz abi," derken tam olarak yüzümüze bakmıyordu. "Aslanım," dediğinde Fetih elimi çeneme koyup dirseğimi masaya koydum. Mekana o kadar hakimdi ki, işin doğrusu ortama.

"Sen ustaya söyle, her zamankinden. Benim tabağımı özellikle biliyorsunuz zaten," dediğinde çocuk başını salladı. Çok gençti. On sekiz, belki bir altı ya da üstü. "Emrin olur abi, hemen." derken hemen uzaklaştı bizden. Fetih tam bana dönecekken bakışları hafif düştü ve sol tarafımda kalan bir yere odaklandı. Sonra usulca gözleri kısıldı. Onun baktığı yere dönecekken "Önüne bak Efsun," diye beni uyardı ama kendimi durdurmadan dönüşümü sürdürdüm ve ilk oturduğumuzda göz göze geldiğimiz adamla yine kesişti gözlerimiz. Adam anında bu kez gözlerini çekti.

Yersiz bir telaş kapladı beni anında. "Fetih," diyerek ona döndüğümde hala adamdaydı gözleri ama sanırsam adam bunu daha fark etmişti. Ya da fark etmişti de salağa yatıp önüne dönmüştü. Ama Fetih yer mi?

"İçemezsem zorlama ama," diyerek direkt konuyu değiştirmeye yeltendim ama Fetih'in fark edilmemenin verdiği öfkeyle alnındaki damar yavaş yavaş belirginleşti.

"Orospu çocuğu." yüksek sesle bu küfrü savurup adama bakmayı sürdürürken aklıma bir sürü kıyamet senaryosu düştü. Hepsinde Fetih'in dikişleri patlıyordu ve biz işin sonunda biz hastane yolunda oluyorduk.

"Fetih," sesimdeki telaş gerginlik ve endişe için az yana kayıp hemen yer açtı ve onlarda hiç beklemeden oturdular. "Bak," dedim sabahtan beri sakin olan adamın sinirlenişine şahit olurken. "Huzurumuz bozulmasın tamam mı? Allah herkese kaş göz vermiş, isteyen istediğine baksın amaaan değil mi,"

Hani bak ben *rahatsız olmuyorum, umurumda değil'e* lafı getirirken öfke dolu gözleri beni buldu. "Allah o gözü her önüne gelene baksın diye vermedi o amına koyduğumun pezevengine," diye bastırarak konuştuğunda çenemdeki elim yumruk oldu ve ağzıma gitti.

"Küfür etme," dedim artık bıkmış bir sesle. Yemek yiyeceğim masada küfür duymak istemiyordum. Ben küfür duymak istemiyordum. Mümkünmüş gibi daha da sinirlendi.

"Anasını satayım adamın biri sana yavşak yavşak bakıyor sorun benim ona ettiğim küfür mü? Ulan hasta mı edeceksin beni?" diye sordu zaten hasta olduğunu belli eden beden diliyle. "

"Başka bir adamın masasındaki kadına bakılmaz. Bu orul orul orospu çocukluğu olur. Başka bir kadının masasındaki adama da bakılmaz. Bunu yapan değil de, pezevenge pezevenk diyen ben mi suçluyum?"

Avuç içlerimi yanaklarıma bastırdım. Olayın çıkacağı bariz belliydi, sesinden mimiklerinden. Adamı öldürecek bakışları üzerimde dolaştı. Tam ben konuşacakken "Sakın sana ne deme!" dedi aklımdan geçeni dile getirirken. Midemden sonra, aklımın da mı röntgenini alıyordu? Yok artık.

"Bana nesi yok. Adabı muaşeret bu. Karşımda çalışanım da otursa aynı şeyi yaparım ben. Sakın kurma o cümleyi."

Lafları ağzıma tıkarken dudaklarımı birbirine bastırdım. Erkeklerin hepsinde vardı bu. Bunu biliyordum. Ben bir erkek arkadaşımla oturduğumda bir kız ona baksa umursamaz hatta gülerek söylerdim. Sonuçta arkadaşımdı sadece. Ama ne zamanki bir erkek baksın beraber oturduğum arkadaşım kim olduğu fark etmeksizin başka bir erkek baktığında bu derece küfürlü ve sert olmasa da benzeri bir tepki veriyordu.

Bunu bir arkadaşıma söylediğimde bana şu şekilde açıklamıştı gerçi.

Biz erkekler sizin gibi değiliz kızım, siz en fazla ne düşünebilirsiniz sadece bakarak bir de biz ne düşünürüz. Çok masum düşünüyorsun. Harcalar seni.

O an arkamızdan kapı sesi gelirken ikimizde o tarafa döndük aynı anda, Fetih elini masaya vurdu öfkeyle. Adamlar kalkmıştı. Biz tartışırken. Kaşla göz arasında. Fetih'i fark etme olasılıkları yüksekti. Ya da ben çok şanslıydım zaten kalkmak üzerelerdi.

Derince bir nefes alırken rahatlamış şekilde Fetih'e döndüm. "Gitti yavşak," dedi.

"Kalk arkasından git." dedim onun kadar sert bir sesle. Ve o ne yaptı biliyor musunuz?

"Hay aklını seveyim," derken doğruldu. Doğruldu. Yemin ederim doğruldu. Ağzım bir karış açılırken ne diyeceğimi şaşırdım. Artık söyleyecek şeyim kalmadı. Yüzü ani hareketle buruştu, yumruğunu sıktı ama buna hiçbir tepki vermedim.

"Geldiğinde beni bok burada bulursun." derken hareketi duraksadı. Yüzüme baktı.

"Ne sanıyorsun Fetih, burada adamı dövüp gelmeni mi bekleyeceğim? Bacak bacak üstüne de atayım mı seni beklerken?"

Belirginleşen çenesi ve kasılan gövdesi siyah gömleğinde fazlaca belirginleşmişti. Hızlı hızlı dudaklarından dökülen nefesler, fazlaca belli olurken siyah gömleğinden yüzü çok gergindi ve acının izleri bariz vardı.

"Sen söylemedin mi kalk arkasından diye?" dedi ters ters, alnında ve şakağında iki damar vardı. Öfkeli olunca direkt belirginleşiyordu, aynı şey söylenilene göre benim boynumda vardı.

"Git, pek tabi istiyorsan. Adam da gitmiştir bu arada, dışarı çıktığınla kalırsın. Ama ben bir daha oturmam bu masaya, Emir hala kapıda. Onun arabasına biner giderim. Seni de bırakır herhalde biri. Adam dövmeye kalktığına göre dikişlerin falan da umurunda değil, benim umurumda olması da seni pek bağlamıyor. Karar senin buyur Fetih, iki saçma bakış yüzünden kaçır bütün huzuru."

O an masamıza konmaya başlayan mezelere bakarken garson "Kalkıyor musunuz abi?" diye sorduğunda Fetih bana cins cins bakmaya devam etti. Ben sesimi çıkarmadım. Cevabı o verecekti. Çocuğun eli havada kalmıştı, devam etmiyordu tepsiyi boşaltmaya.

Fetih eliyle masayı işaret etti. "Devam et," derken eli ensesine gitti her sinirlendiği gibi sıvazladı, orada biraz oyalandı. Sonra da oturdu. Garsonun

gitmesini beklerken "Ben miyim hatalı?" diye sorarken ters ter alt tarafa düşen yastıkları çıkardı arka taraftan ve diğer sandalyeye savurur gibi bıraktı.

"Bırak," dedim anında. "Bu onun terbiyesizliği. Niye büyütüyorsun? Kalktı gitti işte, ileri gitseydi ben müdahale ederdim zaten. Senin karışman için karşındaki kadının müdahalesinin yetersiz kalması lazım önce. Bak bu da adabı muaşeret ama siz erkeler epey habersizsiniz." kaşları havalandı atlayacakken ben devam ettim.

"Kadınları bu kafayla koruma içgüdüsüne girmeyin Fetih," dedim huysuzlanmış bir sesle. "Çünkü bir yerde yine kendinizden koruyorsunuz. Çelişiyorsunuz anladın mı? O adamın kız kardeşi, annesi ya da eşi varsa aynen senin gibi yapmaya çalışırdı. Halbuki bizi yine kendinizden korumaya çalışacağınıza zihniyetinizi değiştirseniz olacak bu iş."

Ona kızar gibi değildim, ona bir şeyleri öğretmeye çalışır gibiydim. Çünkü bana kalırsa nasıl okullarda kız çocukları toplattırılıp regl dönemiyle ilgili bilgi veriliyorsa, erkek çocuklarına da bunun üzerinden konferanslar verilmeliydi. Bu zihniyet gün geçtikçe artıyordu, ülkemiz için değil bütün dünya için.

"Çünkü sorunlar sorunun içine itilmiş insanlar üzerinden çözülmez. Bizzat sorunun kaynağından çözülür. Burada sorun biz kadınların yetersiz gücü değil, burada sorun sizin gücünüzü kadınlar üzerinde kullanma çabanız. Bir kadın bir erkeğe zarar vermiyorsa güçsüz olduğu için mi sanıyorsun?" diye sorduğumda üslubumdan olacak efendi efendi dinliyordu. Yere çöp atan birine hakaretle o çöpü aldırmaya çalışırsanız geri dönüş kavga gürültüden farklı bir şey olmazdı. Halbuki s*enin gibi bir beyefendiye, ya da hanımefendiye yakışıyor mu* derseniz gülümseyip kaldırılırdı o çöp.

Üslup her şeydi.

"Alakası yok. Her şiddete maruz kalan kadının çoğu kez yan odasında o şiddeti uygulayan adam horul horul uyur. Zarar vermek için o kadar fırsat var ki elimizde en kötü bir aylık kickboks eğitimi alsan sokakta hoyratlık yapıp da dövülemeyecek tek bir erkek yok. Bak ne çok fırsatımız var. Ama şiddetle olacak bir iş değil, bunu farkındayız. Korunmak değil amacımız çünkü istesek hasta zihniyete aynı şekilde karşılık veririz. Korunması gereken kadın değil Fetih, düzelmesi gereken erkek cinsi. O yüzden müdahale etme, bırak önce karşındaki kadın ne gerekiyorsa yapsın. Ama daima hemcinslerini düzeltmeye çalış, çaban bunun üzerine olsun. Kadının kafanıza göre uydurduğunuz eksikliğini kapatma üzerine değil."

Söylediklerimden sonuna kadar dinleyip yüzünü sıvazladı. "Olayı çok başka yerlere çektin." dedi gerçekten bunu yapmışım gibi. "Sorunun sen olduğunu söylemedim zaten, fırsat verseydin bizzat gidip sorunun kaynağınla işimi görecektim."

O kadar dil dök ve sonuç... Fetih ciddi ciddi Türk erkeğinin salt örneğinisin ya.

"Ben ne diyorum sazım ne çalıyor." dedim tıpkı onun gibi. Gözlerini devirdi.

"Ben ne desem sen zaten haklı olarak görüyorsun kendini. Ne desem boş." bunu o kadar isyankar bir sesle söyledi ki. Bariz bir yenilgi kabullenişi vardı. O kadar sesi tuhaf çıktı ki tüm gerginliğime rağmen bir an az kalsın gülecektim.

"Haklıyım çünkü," dedim dikleşip. "Zaten değil haklıyım yani. Salt şekilde, ben haklıyım. Hep haklıyım." dedim tereddütsüzce. Sonra da başını iki yana sallayıp dirseklerini masaya yaslanışını izledim. Geriye yaslanamıyordu. E yastıklarda yoktu. O şekilde zaten durabildiğinden de fazla durmuştu.

Kollarımı önümde bağlayıp geriye yaslandım onun bir şey söylemesini bekledim. Hani o desin yastıklar diye ama nefes kontrolü yapar gibi başını kaldırmadı baktığı yerden. Saçları dağılmış, yine yumuşak duruyordu. Bir arkadaşım vardı saçları yumuşak dursa da dokunduğumda çok sert çıkmıştı. Fetih'in de öyle olabilir miydi?

Bekledim.

Ne sakallarını çok uzatıyor, ne de tamamen tıraş oluyordu. Hep aynı ölçüde kirli sakaldı. Elleri de ara ara sakallarında oluyordu zaten, özellikle sabır göstermeye çalışırken. Özellikle bana karşı tepkisini dizginlemeye çalışırken.

Bekledim.

Kirpikleri de zaten Burak Deniz'le yarışırdı. Uzunluktan daha dikkat çekici yanı kıvrıklığıydı. Bir de gürlüğü. Belki de en çok biz kadınların isteyeceği gibiydi.

Bekledim.

Bekledikçe başka bir şey gelmediği için elimden onu inceledim.

Ama o bana dönmedi.

Bakmadı.

Hiç bakmadı.

Hay senin inadına Fetih...

"Haklıyım tabi," diyerek çıkıştım ve doğruldum. Savurduğu yastıkları alırken "Haksız olduğum tek bir an bile yok," derken kalkışımdan olacak kafasını kaldırdı. Gidiyor muyum ne yapıyorum diye baktı.

"Haksız olduğum tek bir konu bile yok." diye devam ettim. Ona tamamen vardığımda "Hadi yaslan," derken yastıktan elimi çekmek için onun sırtının gelmesini bekliyordum. Kafasını kaldırdı bana baktı.

"Hadi," dedim *uzatma* der gibi. Böyle atarlı giderli de olsa geriye yaslandı. Atarlı, giderli, sinirli ve tripli. Bir de yavru köpek. Evet köpek.

"Aksini söyle," dedim elimi dikkatlice sırtından çekerken. "Hadi haksızsın de Fetih. Diyebilir misin?" diye sordum tehditvari bir sesle. Bir yanıt beklerken ondan derince bir nefes aldı.

Başını iki yana salladı. Ben de tatmin olmuş bir şekilde gülümsedim ve zaferle topuklarımı yere vura vura yerime geri otururken Fetih kendi kendine konuştu başka yöne bakarak.

"Sana haksızsın diyen Fetih'i siksinler zaten." diye kendi ağzından geveledi ama çok rahat seçmiştim cümlesini. Cevap vermedim, duymamış gibi yaparak bize dumanı tüten tabaklarla gelen çocuğa baktım.

İşte okyanusu geçerek derede boğulma zamanı gelmişti. Gözüm buharları takip ederken önce benim sonra da Fetih'in üzerine bıraktı. Üzerine bir sosta dökmüştü ama yine de yanında da sosların içinde olduğu başka bir şey daha gelmişti.

"Afiyet olsun, var mı başka bir isteğiniz abim?" derken Fetih kafasını iki yana salladı. "Eyvallah." derken çocuk gitti ben, kelle paça ve Fetih baş başa kaldık.

Hayır ben ve kelle paça baş başa kaldık.

Garipçe içinde yüzen et parçalarına bakarken yüzüm benden bağımsız buruştu. Parmağımla içindeki şeyleri gösterirken "Fetih," diye seslendim hipnoz olmuş bir sesle. Ses çıkarmadı ama devam etmemi bekliyordu.

"Yüzüyorlar bunlar."

Tepki vermedi.

Ama bence göz devirdi.

Gözüm hemen masaya getirilen mor lahana salatasına kaydı. Bir de epey zengin yeşillik tabağına. Elim çaktırmadan lahana salatasına doğru yöneldi. Tabağı ucundan da yakaladım ama kendime çekemeden Fetih engel oldu.

"Kokla önce," dediğinde ben burnumu tıkamasam da ağzımdan nefes alıp veriyordum. Dudak büzdüm Fetih'e *yapma* der gibi baktım. "Kokla," diye üsteledi. Gözlerimi kapatıp dudaklarımı ısırarak önüne ,muhtemelen

yaşadığı sokaklarda ilk kez yiyecekti, yaş mama koyduğum kedi gibi oldukça temkinli ve korkak bir şekilde ufak ufak kokladım. Öyle bir şeye kendimi hazırlamıştım ki, bu muhtemelen yemekhanede yediğim ekstra kötü tattan sonra travma olarak kalmıştı, aldığım koku beni büyük bir bozguna uğrattı.

Gül bahçesi kokmuyordu evet ama beklediğim bu değildi zaten. Kesinlikle rahatsız edecek, kolonya koklayan kediye dönüştürecek bir şey de değildi. Sarımsak kokusunu seçebiliyordum. Üzerinde döktükleri sos muhtemelen tereyağındandı. Şaşırmış bir ifadeyle gözlerimi açtım biraz da eğilip ufak ama sık nefeslerle koklamaya devam ettim. Kafamı aniden kaldırdığımda Fetih'in yüzündeki silik bir gülümseme anında tamamen silindi ama gözlerini kısışı korudu kendini.

"Niye kokmuyor bu?" diye sordum garipçe.

Başını salladı beklediği tepki buymuş gibi. "Allah bilir hangi yarım akıllıya uyup nerede yedin ilkini." diye söylendi. Yutkundum. O gece çıkan akşam yemekleri hepsi yemeyeceğim şeylerdi, hatırlıyordum. Hepsinin bir ihtimal tadına bakmıştım sadece. Sesimi çıkarmadım.

"Tamam şimdi geri çekil," derken sessizce onu dinledim ve uzaklaştım. Gelen tabaklardan birinden limonu alıp uzanıp ilk benim tabağıma sıktı.

"Sarımsak ister misin?" derken soslardan birine yöneldi ama "Yok var zaten içinde." diyerek engel oldum.

"Sirke?" diye sorduğunda dudak büzdüm. Bilmiyordum ki nasıl olurdu. Sonra vazgeçti ve kendine de sadece limon koydu. "Sevmezsin sen sirkeli halini. Hadi başla." derken kaşığı elinde olsa da beni bekledi.

Abartma Efsun, yarasa çorbası değil ya. En kötü ikinci kaşığı almazsın.

Kaşığı alıp ağır adımlarla çorbayla buluşturdum, Fetih'in sıktığı limonu iyice karıştırdım sonra da Fetih'i daha fazla bekletmemek için bir kaşık doldurup ağzıma yaklaştırdım. Hala dumanı tütüyordu. Birkaç kez üflerken Fetih'le göz gözeydim. Ben ilk kaşığı almadan başlamayacaktı.

Kaşığı daha fazla cıvıtmadan ağzıma alırken dikkatlice yuttum ve tadını almaya çalıştım. Terbiyesi epey iyi yapılmış çorbada bariz olan ekşiliğiydi. Tek bir kaşıkta tüm o önyargımı un ufak ederken kaşlarım memnun bir ifadeyle havalanırken dudaklarımı yaladım. İkinci kaşığı da alırken Fetih'te başladığında yemeye "Beğendin mi?" diye sordu zaten cevabını almışken.

"Demek ki neymiş," dedim gülerek. "Herkes *işinin ehli* olduğu konuda bir şeyler yapmalı ki rezil değil vezir olsun."

Yetimhane aşçısı kelle paça yapmasaydı biz kelle paça diye ağlamazdık ki. Boşu boşuna ne kadar sağlıklı olduğunu bildiğim şeyden nefret etmiştim.

"Evet," dedi Fetih hafifçe geriye yaslanırken. "Şimdi anlat bakalım," derken kaşığım havada kaldı. "O hastanedeki yer fıstığı tedavimi niye kendi üstünde gösterdi?"

Kalakaldım.

"Sen niye her kapı açıldığında hocanı sorup durdun, dikiş değil de sanki organ kaçakçılığı yapıyormuşsun gibi davrandın?"

⏳⏳⏳

Gözleri benim üzerimden tek bir an bile kalkmazken başından beri gözlerini kaçıran ben oluyor, dolacağını hissettiğim an da hemen başımı tabağıma indiriyordum. Fetih'in her şeye rağmen, kapanan iştahıma rağmen yedirdiği tabakta son kalan diple ilgileniyordum ara ara. Yine ben kaçırdım gözlerimi.

"Niye bana haber vermedin?"

Sen niye hiç beni aramadın?

"Haber verilecek bir şey değildi," derken sesim rahatsızlığımı belli edercesine çıkmıştı. Fetih bunu anlıyordu. Ama yine de konuyu kapatmıyordu. Anlatmak istememiş, bir şekilde anlattırmıştı. Konuyu kapatmak istiyordum o istemiyordu. Baskınlığımı kaybetmiştim. İstediğimi yaptıramıyordum.

"Haber verseydim de bir şeyler değişmeyecekti. Şu an konuşunca da değişmiyor."

Tüm bu yaşanılanlarla dört günün sonunda az buçuk kafam dağılırken yine dönmüş dolaşmış aynı ruh haline bürünmüştüm. Bir umut bunu fark eder, ki etmişti de, uzatmaz diye beklemiştim ama karşılığını alamamıştım.

"Şimdi ne olacak?" diye sormaya devam etti. "Birinden, bir kuruldan haber mi bekleniyor?"

Başımı ağır ağır sallayıp ona baktım tekrardan. "Olay oralara taşınmadı, hastaya o anki müdahale etmeyişim kötü bir şeye sebep olmadığı için o kadar ileriye götürmediler ama gözlem altındayım. Başımızdaki uzman nefes aldırmıyor," duraksadım dudaklarım kıvrıldı ama eşdeğer olarak burnumun direği sızladı." Hayır başkasına nefes aldırmama engel oluyor. Danışmanın yapacağı şeyi ben yapıyorum, aramızdaki tek fark ben sadece dosyaları anladığım için okuya okuya gidiyorum."

Ağzımdan içli içli bir nefes alıp ağırlığıyla geri verdim. "Çok saçma," dedi Fetih tepkili bir halde. "Yaptığın şey kötü bir duruma sebep olmamış. Siz de insansınız, o an yapmış olabilirsin bunu. Bu çok," ne dediğini şaşırır gibi kaldı. Eli hafifçe havalandı. "Çok normal. Robot değilsiniz siz. Sonuçta adamın hayatına mal olmamış ya da daha farklı bir şe-"

"Olabilirdi ama," diye böldüm onu. "Olabilirdi. Mantıklı değil. O an atak geçiren hasta bana zarar vermeye çalışıyorsa olayı kontrol altına almam gerekiyor doğruca, titreyerek köşeye çekilip hastanın can çekişmesini izlemem değil."

O anlar aklıma gelirken tekrardan alt dudağım gibi sesim de titredi. "İşin sonunda benimle birlikte o uzmanın da başı yanar. Kendini riske atıp bunu görmezden gelemez. Beklemiyorum zaten bunu."

Elini saçına daldırıp karıştırdı. "Ne zamana kadar bu böyle sürecek?" diye devam etti.

Ah bir bilseydim onu, bir bilseydim. Her şeyde olduğu gibi bunda da bana bir zaman verilmiyordu...

"Bilmiyorum, belki de olay büyüyecek. Belki de yarın sert bir fırçadan sonra işime gerçekten devam edeceğim. Bilmiyorum Fetih," dedim sıkıntıyla. Alnımı ovuşturdum. "Bilmiyorum kimse bana zaman vermiyor, düştüm bir girdaba şansına yaşayıp gidiyorum. Yarın ne olacağım belli değil."

Burnum tekrar sızladı, gözlerim tekrar sulanacak gibi oldu. "Kendime değil sadece zararım şu hale bak," derken ona baktım. "Kaç dikiş atıldı sırtına... Sebepsiz. Durup dururken."

Gözlerimi kaçırıp önüme eğdim başımı. Alt dudağımı ezerken dişlerimin arasında "Bana bak," dedi o ama başımı iki yana salladım. Burnumun ucu çok sızlıyordu, boğazım da çok düğüm düğümdü. Bakamazdım Fetih'e falan.

"Amına koyayım ben böyle işin," diye tısladı. "Seni karşımda bu hale getirenler nefesi hala ağzından alıp veriyor. Ben böyle vaziyete sokayım. Seni dinleyip olayı buraya kadar getiren beynimi sikeyim."

Başımı iki yana sallayıp ona kaldırdım başımı "Şu konuda pişmansan bile benim yanımda dile getirme bunu," diye sitem ettim. "İçim bir nebze rahatsa direksiyonu buraya kırmanda benim payım var diye. Onu da zehir zıkkım etme bana."

Gözlerimiz arasında bir ince yol oluştu sesimdeki sitem ince ince ona ulaştı. Bunu görebildim çok rahat bir şekilde. Daha fazla yüzüme bakamadı

kafasını çevirdi ilk kez. Tam o sırada sıkıntının payidar olduğu masada benim telefonumun sesi yankı buldu. Keyifsizce ona yönelirken kimin beni arayacağını düşünemeyecek kadar moralsizdim. Halbuki Fetih benim yanımdaydı. Kimse de aramıyordu beni onun dışında.

Zafer yazısıyla kaşlarım önce çatıldı sonra havalandı. Saate kaydı gözlerim, onu geçiyordu. Bir şey olmadan beni aramazdı. Tedirginlikle "Zafer," diye açarken Fetih'le göz göze geldim.

"Nerdesin Efsun?" derken sesi çok aceleciydi. "Dışarıdayım." dedim daha da gerilirken.

"Ana yolda zincirleme kaza olmuş, Hüseyin'i biliyorsun, Doğa desen yıllık izinde şehir dışında, Bahar'da merkeze görevlendirmeye gitmişti zaten. Senin hastaneye gelmen lazım."

O an telefon el değiştirdi. "Nerdesin Efsun?" duyduğum sesle anında irkildim.

Selçuk Hocaydı. Gözlerim irice açılırken istemsizce duruşumu dikleştirdim. Fetih dikkatlice beni izliyordu.

"Hastaneye on beş dakika uzaklıktaydım." derken toparlanmaya başladım hızla.

Bana değil de muhtemelen Zafer'e "Kaç dakikaya burada oluruz dediler?" diye sordu.

"İki dakika önce konuştum hocam, şimdi on iki dakika."

"Sekiz dakikan var Efsun." diye otoriter bir sesle emir verdiğinde nasıl yerimden kalktığımı unuttum ve beni oraya niye çağırdıklarını anlarken anlık heyecanla "Beş dakikaya oradayım hocam." dedim.

NE DEDİM BEN?

Kanatlarım var her halde bagajda.

Telefon kapandı. İrice açılmış gözlerle Fetih'e baktım. "Hastaneden çağırılıyorum." dedim bir çocuk heyecanıyla.

"Yavaşça ayağa kalk," derken o bana göre daha sakin bir şekilde doğruldu ve acelemi görürken bana baktı. "Ve benim beş dakika içinde hastanede olmam lazım."

"Sakin ol önce bir," diye müdahale etmeye çalıştı ama Fetih'e yaklaştım kolundan tuttum aynı heyecanla.

Allah'ım sanırım artık dört dakikam var.

"Kendine zarar vermeden, aracı sen kullanmadan ve eve vardığında ben sağlamım diye bana mesaj atarak bensiz devam eder misin yola, yapabilir misin?"

Kolundaki ellerim sertleşti. Başını salladı el mahkum.

"Söz mü?" dedim son bir gayretle.

"Söz ama s-" hızlıca böldüm onu. İçim rahatlamış bir şekilde gülümsedim ve ondan ayrıldım. "Tamam, mesajını bekliyorum. Bana sözünü de unutma, aklın kalmasın Emir bırakacak." derken insanların dikkatini çekecek bir hızda çıkışa koştum. Emir bırakmayacaktı, aracı ben kullanacaktım. Çünkü yapacağım hız akıl alır gibi olmayacaktı, Emir'de muhtemelen yavaşlamam için bana yalvaracaktı yan koltuğumda...

⏳⏳⏳

Değil spor ayakkabılarımı çıkarıp topuklu giymek utanmasam hasta sandalyesi kullanıp çıkışa öyle gidecektim. Nöbeti devrettiğimiz kişilere başımla selam verirken beni yaslandığı kapı önünde bekleyen Zafer'e ilerledim, o da toplu bir el kaldırdı. Gözlerim gidiyordu hatta öyle ki, bir an dayanamayıp alnımı Zafer'in koluna bastırdım.

"Benim evim nerdeydi ya," dedi yorgun uykulu bir sesle. "Arabam var mıydı benim?" diye sorduğunda ikimizde ölüden hallice çıkışa doğru yürümüyor sürünüyorduk. Dün on buçukta buraya gelmiştim. Zafer benden de önce. Zaten hekim azlığı vardı çalıştığım devlet hastanesinde ama aniden olan aksaklıklarla bu durum iyice can çıkarmıştı.

"Vardı galiba," dedim esnerken. Şimdi saat beş buçuğa geliyordu. Ertesi günün öğleden sonraki beş buçuğu. "Senin baban zengindi. Ama bence kullanma bulamazsın evin yolunu, ters şeride falan girer ikinci bir kazaya sebep olursun bak ben dinlenmeden bir daha bu tempoya girersem var ya ölürüm gibi."

Saçlarını gelişigüzel karıştırırken "Hepsi senin yüzünden," dedi öfkeyle. Baygın gözlerim onu buldu. Dün geceden beri değil uyumak boş anımız yoktu.

"Ben ne yaptım ya?" diye sordum ayaklarımın altı canımı yakacak kadar ağrırken. Ayak tırnaklarım batıyordu.

"Yok Zafer artık hasta bakmak istiyorum, yok Zafer hasta, yok Zafer daha çok hasta yok Zafer özledim bak sen ne güzel hasta bakıyorsun. Mutlu musun geri zekalı?" dedi ters ters.

Onun bu denli yoğun ilk gecesi değildi ama benim ilkti. Şimdiye kadar ki en kötü gecem bile bunun yanında şükür dua kalıyordu. Kıs kıs güldüm. "Mutluyum." dedim arsız gibi. Tek sorun günlerdir uyuyamayan bana bir saatlik sızlamalar da olmayınca iyice üzerime düşen uyku durumuydu.

"Ama en çok o kadar büyük bir kaza olmasına rağmen kimsenin ölmemesi. Kimse ölmedi. Allah'ım bu ilki kaldıramazdım, bu dönem olmazdı. Çok teşekkür ederim."derken tavana bakıyordum önüme bakacağıma.

Zafer elektrik çarpmış gibi durdu, bende onunla birlikte.

"Oha," dedi garipçe. "Ciddi misin?" diye sorduğunda ilk ne dediğini anlamamıştım ama sonra kavradım.

Elimin altında hiçbir hasta ölmemişti şimdiye kadar. Staj yaptığım yerlerde tabi ki ölenler vardı ama bizzat benim elimin altında, müdahalesini yaptığım hasta da yaşamamıştım. Bununla çok erken karşılaşan meslektaşlarımda vardı ama ben şanslı sayılırdım.

"Sana bir sır vereyim mi?" dedi kısık sesle. Başımı sallayıp yüzüne doğru ağzımı kapatmadan esnedim. "Bizim meslekte iki kural vardır. Bir nöbet sakinse bu asla dile getirilmez çünkü denirse patlar o nöbet, iki senin durum. Sesli dile getirme, gittiği yere kadar."

Dilime sürgü çektim. Başımı iki yana salladım. "Tövbe." dedim gerilerek. "Asla demem. Tamam kapatalım konuyu."

Dışarı ulaşabildiğimiz gibi elini bana sallayıp "Ben gidiyorum taksi falan bulayım. Arabamı nereye koydum hatırlamıyorum hadi dikkat et," diye yarım ağızla bunları söyleyip hemen ters yöne ilerledi benim konuşmamı beklemeden. Benim de işime geldi. Ben de en son dün akşam gördüğüm Emir'e yöneldim. Uykulu uykulu sesimi çıkarmadan açtığı kapıdan binerken esneyip yüzümü ovuşturdum.

"Dün gece neydi öyle," diyerek ilk konuşan o oldu. Gidip gelen ambulanslardan, bizim kapı önünde bekleyişlerimizden bahsediyordu. Başımı geriye yaslayıp gözlerimi gördüm. "Sen bir de içeriyi gör," dedim çatallı bir sesle.

Sonrası çok bulanıktı.

⏳⏳⏳

Elli kere deneyerek sonunda açabildiğim kapımdan içeri girerken çantamı direkt bıraktım omzumdan. Tek bir amacım vardı, eve girerken tek bir hedefim. Ta ki beni karşılayan cam parçalarına kadar. Her şey dün bıraktığım gün gibiydi. Kırılan eşyalardan yayılan cam parçaları ve en kötüsü Fetih'in kanı. Suratıma bir tokat yemişim gibi bir adım geri gittim.

Fetih'in kurumuş kanı.

Sıkıca yutkunurken o uyku benden söküle söküle alındı. Gözlerim ağır ağır açılıp kapanırken kurumuş dudaklarımı ıslattım. Ev hamam gidiydi.

Doğalgaz öylece açıktı. Ayakkabılarımı çıkardım yavaşça.

Ayaklarına dikkat et, cam batmasın. Hadi Efsun.

Önce üzerimdeki kabandan kurtuldum. Sonra da bu sıcaklık beni iyice bunaltırken üzerimdeki siyah eskiden kalın ama Urfa soğuğunu gördükten sonra ince gelen kazağımı bir çırpıda üzerimden çıkarırken siyah sütyenimle kalakaldım. Odama adım adım giderken kazağı gelişigüzel bir kenara fırlatıp üzerime siyah bir atlet geçirdim. Sonra da altımdan kurtulup dizlerimin epey üzerinde bir ev şortu. Elim dizlerime kadar gelen beyaz ince çoraplarıma giderken onları da giyip saçma sapan ama beni biraz da olsa ferahlatan bir kombine büründüm. Tam ayaklanacakken gözüm sağ tarafta duran panduflara takıldı.

Ayaklarına dikkat et, cam batmasın.

Pandufları da giyerken elimde çöp, mini ev süpürgesi, ıslak mendillerle kapı önüne geri gittim. Fetih'in kanı öylece buradayken sanmıyordum ki uyuyabileyim. Önüme düşen saç tutamlarını kulağımın arkasına sıkıştırdım. Yavaş yavaş yerdeki büyük parçaları alırken zaten fazlasıyla dalgın olan hareketlerimle hangi parçadan bilmem elime battığında hafifçe irkildim. Minik bir kesikten sızan kanı ağzımın için alırken gözüm Fetih'in yere damlayan kan damlalarına kaydı.

Parmağım ağzımdan ayrıldı. Allah aşkına bu kadar kan döküldükten sonra bu kanı mı sorun yapacaktım? O an bir şeyler ağır geldi ve tamamen oturdum yere. Bütün parçaları topladım. Elimde başka küçük kesikler oluştu, bazısı az kanadı bazısı hiç kanamadı ama basit kesiklerdi. Sonra da a*yağıma* batmasın diye iyice süpürgeyle aldım her yeri.

Şimdi en zor kısmındaydım. *Fetih'in kanı.* Elim ıslak mendile kaydı. *Fetih'in yere damlayan kanı.* Islak mendili kuruyan kana doğru götürdüm. Belli aralıklarla bazı yerlerdeydi. *Fetih'in benim yüzümden akan kanı.*

"Özür dilerim," dedim iyice silmeye çalıştığım yere bakarken. Kime dedim neye dedim bilmedim. Fetih'in yüzü göz kapaklarımın altındaydı. Saliselik kapanmalarda bile onu görüyordum. Dudaklarımı dişledim.

"Özür dilerim."

Parkeye damlayan yer çabucak silindi. Ama holdeki halı için aynı şeyi söyleyemezdim. Görüş açım neden bilmem buğulandı, sildiğim yeri iyi görememeye başladım. O kan damlaları suyun içinde yüzdü durdu.

"Gerçekten özür dilerim."

Sesim miydi titreyen, kulaklarım mıydı sesimin titremesini isteyen?

Gözlerim miydi dolan, gözyaşlarım mıydı o ufacık delikten akmak için can atan?

Halıyı sildim, sildim, sildim. Silişim sertleşti, elim bile tahriş oldu ama tamamen çıkmadı. Fetih'in yarası iyileşecekti ama izi tamamen geçmeyecekti. Fetih o dövmeyi ben bozayım diye yapmamıştı. Fetih hak etmiyordu. Niye hiç benim gibi isyan etmiyordu? Ediyor muydu yoksa? Ediyordu da bana mı etmiyordu? Ama ben suçluydum işte bu sefer? Niye yapmıyordu, ben olsam canını yerinden sökmek için canından can koparmak için açardım ağzımı yumardım gözümü. O niye yapmıyordu? Batsaydı benim de ayağıma cam. Hatalı olan benken niye yarasız çıkan ben olmuştum? Hayır fiziki yarasız.

"Özür dilerim."

Islak mendil daha da çok ıslandı. Gözlerim Fetih'in kanını daha çabuk sileyim diye mi uğraşıyorlardı? Gözlerimden bir deniz aksa yine silemezdim sanki ben bu kanı. Silemeyecektim o dövmenin üzerindeki izi.

Ne gözlerimden bir deniz aktı, ne de o kan lekesi silindi.

Ne Fetih'in izi kaybolacaktı, ne de Fetih benim kadar gaddar olup beni suçlayacaktı.

https://www.youtube.com/watch?v=PEQgthcmRKA

(İşine karışmak gibi olmasın ama bence açmalısın. İnşallah açtın, evet sana söylüyorum. Teşekkür ederim. Beni kırmayıp açtığın için.)

Uyuyanın üzerine yağan kardan en çok öksüzler nasibini alırdı. Zira onların o görünmez kara dağ olacak bir anneleri olmazdı.

Yetimhanelerin çatılarıysa, hep kar geçirirdi.

İçimde kimliğini bulamadığım sahipsiz bir acı beni huzursuz ederken ayaklarım buz gibiydi. Üzerimdekiler çok mu inceydi bilmiyorum ama ben çok üşüyordum. Ellerimi dizlerimin altına sıkıştırmış az da olsa soğuğu unutarak uykumdan kopmamaya çalışırken çok uzaklardan, hayır çok

yakınlardan, hayır hayır içim kadar yakın ulaşamadığım insanlar kadar uzaklardan bir ses duydum.

"Efsun, annem nerdesin?"

Hayır bir ses duymadım annemin sesini duydum.

Uykuyla aramdaki bağ soğuğun koparamayacağı kadar kalın, annemin küçücük bir sesiyle kopacak kadar inceydi. Gözlerimi irkilerek açarken aslında kimliksiz olanın acım değil kendim olduğunu anlamam uzun sürmemişti. Yetimhanede değildim, gözlerim kapalıyken sandığım buydu. On yaşlarının başlarında bir kız çocuğu da değildim. Bunu yattığım beyaz yatağın karşısına konumlandırılan aynadan göz göze geldiğim kendimle anlayabiliyordum.

Bu bir his yanılmasıydı. Küçük Efsun değildim, yetimhane de değildim. Ama duyduğum ses? Anneme aitti emindim.

"Efsun!" diye tekrar bana seslenirken ses kulağımın dibinde olsa ancak bu kadar ürkerdim. Kalbim sadece göğüs kafesimde atmıyordu. Her yerdeydi. Başımı yastığımdan irkilerek kaldırdığımda beni içinde barındıran oda hiçte yabancı değildi. Tanıyordum, kendi odamdaydım. Annemlerin asla görmediği odadaydım. Çünkü ben yirmi beş yaşındaydım, onlar öleli on altı yıl olmuştu.

Her şeye rağmen "Anne," diye seslenirken gözlerim odanın içini tarıyordu. Annem ölmüştü. Bunu biliyordum ama bu ses onundu ve kafamın içinde dönmediğine neredeyse emindim.

"Efsun!" diye tekrar bana seslendi. "Hadi kızım, bekliyorum."

İrice açılmış gözlerime ellerim ulaştı parçalamak ister gibi ovuşturdum. "Anne!" diye bağıran ben oldum bu kez. "Anne nerdesin?!"

Ayaklarımı sarkıttığım yerde ayağıma batan cam parçasıyla inlerken nasıl geri çekildiğimi şaşırdım. Dişlerimi sıkarak cam parçasının hala içinde olduğu ayağımı kırarak diğer dizime koyarken çektiğim acı yüzümden okunuyordu ama o an hiç beklemeden o cam parçasını çıkardım. Acı büyüyecek sandım ama sanki mümkünmüş gibi yok olacak kadar azaldı.

Kanıma bulanmış cam parçasını tekrar basmamak için kenara koyarken basacağım yerlere baktım. Kapıya kadar olan bütün yolda cam parçaları vardı belli aralıklarla. Ne kırmıştım hatırlamıyordum.

"Anne!" diye bağırdım duyduğum sesi kaybetmemek için. "Anne geliyorum, gitme. Anne duyuyor musun beni?"içimi bir korku kapladı.

Gitmezdi değil mi? Giderdi.

Cevap alamayacağım sandım ama yanıldım. Bu en güzel yanılgım oldu. "Bekliyorum bebeğim," dedi. Bebeğim dedi, eskisi gibi. Annem bana yine bebeğim dedi. O an ne cam parçası kaldı, ne ayaklarım. Kaç kez bastım, kaç kez saplandı ayak tabanlarıma bilmiyorum ama kapıya ulaştım. Acı bana çok uzaktı. Annem bana çok yakındı. Kapının hemen ardında mıydı?

Kapıyı heyecanla açarken adım attığım kapı eşiği sanki bir uçurummuş gibi beni aşağıya çekti. Dengem anında kayboldu, düştüm mü yükseldim mi bilmiyorum ama evimin sahip olduğu o sıcaklık kayboldu, buz gibi bir hava bütün uzuvlarıma sıçradı. Evime ait koku kendini kışın o soğuk kokusuna bıraktı. Ayak tabanlarım parkeden buz gibi bir zemine basarken gözlerim korkuyla etrafı buldu. Olduğum yer bariz belli olsa da anlayamadım. Evimdeydim. Odamdaydım. Sokakta değildim. Sokakta değildim ben, odamdaydım.

Bedenim korkuyla kasılırken aklımın topladığı valizinin sesi kafamın içinde yankı yaparken kendi etrafımda döndüm delicesine. Ne oluyordu, ne dönüyordu? Aklımı kaçıracaktım, ne oluyordu?

"ANNE!" diye boğazım yırtılırcasına kadar bağırırken değişen her şeye rağmen tek adam akıllı kalan yanım annemin sesinin kaybolmasından delicesine korkuyordu. Gözlerim yaşarmış, ayak tabanlarım uyuşacak kadar donmuşken hızlanan sadece soluklarım mıydı yoksa hıçkırıyor muydum bilmiyordum.

"ANNE, SESİMİ DUYUYOR MUSUN?!" diye bağırdım. Ses alamadım. Annemin sesini kaybetmiştim. Annemi kaybetmiştim. İçine düştüğüm sokağı aydınlatan cızırtılı bir sokak lambasıyken kokusunu bozan bir çöptü. Dilim damağım kupkuruyken beni kendime getirecek bir acı için saçlarımı çekiştiriyordum. "Anne." dedim kısık sesle. "Anne hayır, hayır, hayır."

Yetişememiştim. Ayağıma batan camla uğraşmış yetişememiştim. Beklemişti ben yetişememiştim. Hıçkırıklarım arttı etrafımda dönüşüm hızlandı, saçlarım daha da sıkı çekildi.

"Özür dilerim," dedim dudaklarımı dişlerken. "Özür dilerim." diye bağırdım. "Anne özür dilerim."

Başım döndü, ayaklarım titredi, hava daha çok soğudu, rüzgar esti. Annem konuşmadı bir daha. Ayaklarım beni taşıyamayacaktı daha fazla ama ben etrafımda öylece dönüyordum belki bir gölge görürüm diye.

"Anne n'olur konuş!" diye bağırdım son bir kuvvetle. "Anne özür dilerim."

Tam o an ensemde hissettim bir nefesle kanım damarlarımda önce dondu, sonra damarlarımı çatlattı. Annem sandığım bedene dönerken, annem olmayan kişinin elleri bedenime dolandı.

Fetih.

Fetih'ti.

Annem... Fetih... Odam... Evim... Bu sokak...

Deliriyordum. Allah'ım deliriyordum.

"Fetih," dedim sıklaşmanın ötesinde kesik kesik çıkan nefeslerimle. "Fetih annem," diyebildim ilk. Saçlarıma asılan ellerime nazikçe uzandı. Sonra onları, yavaşça saçlarımdan çekti. Diğer eli sanki ayakta duran ben değilmişim de bunu sağlayan oymuş gibi sıkıca tutuyordu beni.

"Gördün mü annemi?" diye sordum bir umut. "Annemi gördün mü?" diye sordum aceleyle. "Benim gibi saçları var, annemi gördün mü? Buradaydı," duraksadım başımı delirmiş gibi iki yana salladım. "Hayır değildi." dedim. Bu sokakta hiç konuşmamıştı.

"Duydum." dedim hıçkırıklarım arasında. "Yemin ederim duydum. Duydum, buradaydı. Gördün mü Fetih, buradaydı. Gördün mü? Saçları aynı benim saçlarım gibiydi. Sen de duydun mu?"

Eli yüzümü avuçladı, sicim sicim akan gözyaşlarımı temizledi baş parmağıyla. Başını salladığında ağır ağır konuşmasa da onayladı beni. O an günlerdir sulanmamış bir bitki gibi can buldum saniyeler içinde.

Görmüştü.

Annem buradaydı.

Annem gerçekten buradaydı.

Deliriyor olsam da annem buradaydı.

Fetih'in gözleri büyük bir duygu yüküyle beni incelerken ne olduğunu anlayamıyordum. "Özür dilerim," dedi kısık bir sesle. Başımı iki yana salladım.Bunu niye yaptığını sorgulamadan "Annemi bulalım," dedim yalvarırı gibi.

"Gitmeden bulalım onu. Nerde gördün Fetih, nerde annem? Hadi söyle gidecek yoksa."

Fetih özrünü tekrar etti. Alnını alnıma yasladığında aldığım kokuları ondan gelen kahve kokusu bastırdı. Ellerim onun omzunda sabitlenmişken "Fetih," dedim nefes nefese.

"Özür dilerim." dedi tekrardan. Neyden kimden ve nedendi bu özrü bilmiyordum. Sorgulayacak tek bir anım bile yoktu. Annemi bulmam lazımdı. Annemi gitmeden bulmam lazımdı.

Ondan telaşla ayrılmaya çalıştım ama sadece alnını alnından ayırmama izin verdi. Belimi bırakmadı, beni bırakmadı. Tam bunun için yalvaracakken bakışlarım arkaya düştü. Tek bir lambada olsa aydınlanan sokakta Fetih'in ardına baktım.

Gözlerimi kıstım, yüzünü daha net görmek için. Ayırt edebilmek için. Ama hayır ayırt edilecek bir şey yoktu. Annemdi.

Yemin ederim annemdi.

Annemdi. Benim annemdi. Efsun'un annesiydi.

Seneler sonra, rüyama dahi girmeyen annem kanlı canlı oradaydı. Son gördüğüm an gibi değildi. Yüzü parçalanmamıştı. Yüzü hatırlamak istediğim zamanlar gibiydi. Ben büyümüştüm ama o yaşlanmamıştı. "Anne," dedim.

Benim annemdi. Yemin ederim Efsun'un annesiydi. Delilik değildi bu, gayet aklı başında annemdi.

Belki sesim çıktı belki sadece dudaklarım kıpırdadı. Bilmiyorum sadece anneme bakıyordum. Hıçkırık sesi duydum, sanırım benimdi ama gülümsüyordum. Farkındaydım.

"Anne." diye tekrar ettim tekrardan. Bu kez sesimi duymuştum. Gözyaşlarım dur durak bilmeden akarken her şey durdu. Sadece ben ve annem kaldık.

Ben ve annemin gözleri.

Ben ve annemin güzel yüzü.

Ben ve annemin kızıl saçları.

Titreyerek hıçkırırken aynı anda gülüyordum. Gözlerime o kadar kızdım ki annemin yüzünü bulanıklaştırdıkları için. Onlar değil miydi sırf o yüzü unutmaya başladığım için kaç leylim bahar durmadan ağlayan?

Annem buradaydı. Nefes alıyordu, annem gelmişti. Beni tutan kollardan çıkmak istedim, anneme doğru koşmak istedim ama bırakılmadım.

"Fetih bırak," dedim tek bir an bile gözlerimi annemden ayırmazken. "Fetih annem geldi." derken kelimelerin telaffuzları hıçkırıklarıma karışıyordu, seçiliyor muydu bilmiyordum.

"Annem geldi bırak." diye devam ettim belimdeki ellere tırnaklarımı geçirirken. Annem gülümsedi. Annem bana gülümsedi. Benim canım canıma devrildi. Benim dünyam başıma yıkıldı. Hayır benim başıma yıkılan dünyam yıllar sonra beni esir aldığı yerden bıraktı.

"Fetih n'olur bırak!" derken ayaklarına kapanmamak için zor tutuyordum kendimi. "Bırak, anneme gideyim. Hadi bırak. Bırak n'olur, bırak!"

Ben bırak desem de o beni daha sıkı sardı, tırnaklarım derisinin içine bir fidanın toprağa gömülüşü gibi gömülmüştü.

"Bırak!" diye haykırdım öfkeyle annemden gözlerimi alamazken. "Bırak bak annem geldi, bırak!"

Benim çırpınışıma Fetih vicdanını ayaklarının altında ezdiğini belli edercesine tepki vermedi ama annem karşılıksız bırakmadı. Üzerinde beyaz bir elbise vardı. Hayran olduğum gibiydi, hiç yaşlanmamıştı.Yüzü iyileşmişti. Çok güzeldi. Herkesten her şeyden güzeldi. En güzel oydu. Benim annem çok güzeldi.

Gülüşüm daha da belirginleşti. Yürüdü. O bana geldikçe benim hareketlerim donuklaştı. Onun gelmesini bekledim. O gelirdi, alırdı beni yanına. Fetih'i bırakmasa da gücü her şeye yeterdi. Aramızdaki mesafe çok değildi ama o mesafe azalana kadar ben yaşlanıyordum. Annemin tüm yaşlanışını tek başıma sırtlanmıştım. Yaşlanıyordum. Hissediyordum. Böylesi kabulümdü. Annem bir daha ölmesindi. Ben bin kere daha, bin anne yerine ölürdüm. Ama annem bir daha ölmeseydi.

Annem az bir mesafe kala durdu.

"Fetih bırak!" diye haykırdım. "Bırak artık, bırak!" annemin gözleri ilk kez o an Fetih'i buldu. Önce hafifçe başını salladı sonra da gülümsedi. Fetih kime bakıyordu bilmiyordum. Ben sadece anneme bakıyordum. Annem Fetih'e gülümsedi. İçimi bir öfke doldurdu, paylaşamamazlığın o ince kıskançlığı boğazıma yapıştı.

Fetih'i tanımıyordu bile.

Ben onun kızıydım...

Bana gülümseseydi ya? Onu en çok ben özlemiştim. En çok ben hak ediyordum. Annemin bütün tebessümleri en çok bana haktı.

Annem Fetih'e bakmayı sürdürdü ve ilk kez sesini böyle canlı kanlıyken duydum.

"Bırakma." dedi.

Bırakma dedi.

Annem tek bir kez konuştu o ana kadar. O da Fetih'e konuştu. Bırakma dedi. Ben ona dokunabilmek için canımı vermeye razıyken o bırakma dedi. Fetih'in ellerine daha çok zarar vermeye başladım, bu kelimeyle onun tutuşu sertleşti. İlk kez ona değdi gözlerim uzun bir aradan sonra. Anneme bakıyordu. Onlar birbirlerini tanımıyorlardı ki. Nasıl bırakırdı beni tanımadığı bir adama? O benim annemdi.

"Hayır," diye bağırdım yüzüne karşı. Fetih anneme başını salladı. "Hayır bırak!" diye haykırdım. Annem yürümeye başladı. Ben çırpındım. Annem uzaklaşmaya başladı ben haykırdım. Annem küçülmeye başladı ben sadece ağlayıp yırtındım. Fetih bana bu fırsatı vermedi.

Annem geldi yanıma ama ben ona sarılamadım. Annem gitti ben onu durduramadım. Annem beni bıraktı ben önüne taş koyamadım. Boş sokakta sesim, ağıtlarım yankı yaparken artık sırtım Fetih'in gövdesindeyken annem kayboldu. Annem gitti.

Kaybettim.

"Efsun." diye sakin bir ses duydum ama bu beni daha çok çileden çıkardı. Fetih izin vermedi. Annem gitti.

Annem gitti, beni yine bıraktı.

Dokuz yaşındayken de bıraktı. Yirmi beş yaşındayken de bıraktı.

Annem beni bıraktı.

Annem gitti.

Fetih'in gevşettiği elleri annemin tamamen gözden kaybolmasıyla oldu. Fetih beni bırakmak için annemin gitmesini bekledi. Benim düşmanımın bana yapmayacağı şeyi önce annem sonra Fetih yaptı. Yine de, her şeye rağmen onu bir daha bulamayacağımı bile bile koştum. Düşüne kadar koştum. Dizlerim parçalanana kadar anne diyerek koşmaya devam ettim.

Buz gibi bir sokağın orta yerinde cehennemin göbeğinden alınmış bir ateş içinde yanıyordum. Kussam patlayan bir volkan gibi ateş kusacaktım sanki. Düştüğüm yerde dizlerimin ağrısı bile acımın önüne geçemezken soluklarım en çok annemin kokusunu isterken bana sadece sağ tarafımda kalan çöpün kokusu kaldı. Zaman parçalanmış bir kum saati gibi etrafa yayılmışken ne kadar süre öyle kaldım sayamadım. Zaman ilk defa bu kadar yoktu.

Zaman en az annem kadar yoktu.

Bana yaklaşan adım seslerini duyarken kime ait olduğunu biliyordum. Başımı kaldırdım nefretle. Beni bırakmamıştı. Niye bırakmamıştı? Bıraksaydı ya? Annem bana değil ona konuşmuştu. Annem ona gülümsemişti. Fetih kimdi? Benden niye nefret ediyordu? Ediyordu. Etmeseydi bırakırdı. Bırakmadı.

Gözyaşlarım yüzümde donmuştu. Gözlerimin değdiği yerlerde, gözlerime takılan şey çöp tenekesi olmadı. Çöp tenekesinin içindeki şey oldu. Çöp tenekesinden sarkan bedenin ayakları oldu. Ne kadar koştum ne kadar uzaklaştım o yerden bilmiyordum.

İçimdeki ateşi cehennemin merkezine dönüştüren şey o tenekedeki bedenin kızıl saçları oldu. Sadece saçları ve ayakları gözüküyordu. İçime onlarca şeytan doluştu sanki. Hepsinin elinden bir mızrak içeriden dışarıya saplıyorlardı. Hepsinin ucunda sarkan acılarım vardı.

Bir çöp tenekesi.

Bir ceset.

Bir çift ayak.

Kızıl saçlar.

"Anne," dedim korkuyla. Ayağa kalkmaya mecalim olmadı. Emekledim ya da süründüm. Dizlerim çok acıdı ama içim kadar değil. Kussam ateş değil kan kusacaktım artık. Etimden et kopana kadar bir sürede vardım o çöp kutusuna.

"Anne," dedim korkuyla. Etimden etim cımbızla koparılıyordu.

İlk elimin değdiği yer o bedenin buz tutmuş ayakları oldu. Sonra da o ayrıntı. Ölünün ayağının baş parmağından sarkan küçük ip, o ipe bağlı bir kağıt. Korkuyla elim kağıdı buldu. Yaşlarımın tazelendiğinde yüzümde kağıdın üzerinde yazan isimi gördüğüm gibi o tuttuğum ayakları nasıl bıraktım bilmiyordum.

Kendimi geriye doğru iterken o sallanan kağıttaydı gözüm. Zangır zangır titreyen bedenimi tutan yine ben değil ne zaman bana vardığını bilmediğim Fetih oldu diz çöktüğü yerden.

Gözlerimin içine acıyla baktı.

Hayır.

O kağıtta Efsun Zorlu yazdığını biliyormuş gibi baktı.

Hızlanan nefeslerim azalmaya başlarken "Fetih," diye hıçkırdım zihnim bedenim her şey dururken. Gözüm tekrar o kağıda kayacakken buna engel oldu, yüzümü avucunun içine aldı sonra koynuna bastırdı. Dudaklarını saçlarımın arasında hissediyordum.

"Özür dilerim." dedi tekrardan. "Yapamadım, özür dilerim."

Başımı iki yana salladım. Yaşıyordum. Buradaydım. Hayır yaşıyordum. Yemin ederim yaşıyordum. "Fetih," diye bağırdım. "Ölmedim Fetih."

Çıkmaya çalıştığım boynundan fırsat vermedi bana. Tırnaklarım tutunduğum derisine bastırırken boğazım yırtılırcasına bağırıyordum.

"Ölmedim." elimin altındaki şeyi daha çok sıktım. "Ölmedim Fetih. Yaşıyorum bak." başımı daha çok bastırdım. "Ölmedim."

Sayıklamalarımı bölen başıma yediğim sert darbe olurken odada yankı yapan nefeslerimle gözlerim hızla aralandı. Yavaş yavaş değil, anında.

Görüş alanıma giren avizenin beyaz ışığı o irice açılan gözlerimi kıstırırken sıktığım pikeden zorlukla kopardığımda ellerimin parmak uçları sızım sızım sızlıyordu. Elim yan taraftaki mobilyaya çarpan başıma giderken gözlerimden yanaklarıma inen yerdeki soğukluğu hissediyordum. Gözyaşlarım hala akıyor, duvarlar sanki hareket ediyordu. Üstüme doğru aniden gelip sonra da aynı anda geri gidiyorlardı.

Odamdaydım.

Yaşıyordum.

İki büklüm olduğum yataktan düşmek üzereydim. Başımı tekrar çarpmamak için hafifçe arkaya doğru attım ama gözlerim kayıyordu. Vücudum kriz geçiren bir hasta gibi titrerken saçlarımı çekiştirdim tıpkı dakikalar önce olduğu gibi.

Yaşıyordum.

Titreyerek etrafa bakmayı sürdürdüm bir süre. Nefeslerimin düzelmesini bekledim, duvarların yerinde durmasını bekledim. Sakinleşmeyi bekledim ama olmadı. Hiçbiri olmadı. Dudaklarımdan dökülen şeylerin tıpkı o an olduğu gibi hıçkırık mı yoksa nefeslerim mi olduğunu anlamazken hala diğer elimin sıkıca tuttuğu gibi parkeyle birlikte zorlukla yerimden doğruldum.

Rüyaydı.

Hayır kabustu.

Gözümün önüne annemin yüzü gelir gibi oldu.

Sonra o kağıt parçası.

Efsun Zorlu.

Yumruğumu sıktım başımı daha fazla dik tutamayıp eğdim. Üzerinde yattığım yatak altımda kayarken deprem olmadığını farkındaydım. Görünmez bir el boğazımdayken nefesim tamamen kesildi.

Ölüyordum.

Yaşıyordum.

Gözlerimin önünde renkli renkli benekler oluşurken nefes alamadıkça parmaklarım uyuşuyordu. Kendimi yataktan atar gibi kalkarken dengemi kuramasam da düşmedim. Gözlerim istemsizce yere kaydı. Cam parçaları yoktu. Kaç kez durarak vardığım camı araladım, kendimi zorlukla dışarıya attım bilmiyordum. Yer ayaklarımın altında kaymaya devam etti. Soğuk hava gözyaşlarımı iğne gibi batırdı yüzüme. Midem çalkalanırken derin derin nefesler aldım.

Başım dönüyordu.

Gözlerimi açmaktan korkarken düşme riskine karşı pencerenin köşelerine tutunuyor olsam da dengemi kaybedecek gibi oldum.

"Sakin ol," derken dudaklarımın uyuştuğunu o an fark ettim. Sanki biri ağzıma vurmuş onun acısıydı. "Tamam Efsun sakin ol."

Burnumdan aldım, ağzımdan verdim. Çoğu yarıda kesildi. Bir kısmını ya sadece aldım, ya da sadece verdim. Ne kadar sürdü bu bilmiyorum, kaç insan rahatça soluklanırken ben yapamadım bunu bilmiyordum.

"Rüyaydı Efsun, tamam."

Elim o ellerden kurtarmak için boğazıma kaydı. Boğazımı sıkan ben oldum bu kez. Yer daha çok kaydı, benim bedenim daha çok sarktı camdan.

"Tamam," dedim kendi kendime. "Hadi kızım tamam. Rüyaydı. Bak yaşıyorsun."

Derince bir nefes çektim bunu kendimi kanıtlamak için. "Bak," dedim kendi kendime. O denli bu kadardım ki, bunları benden başkası bana kanıtlayamazdı.

"Bak nefes alıyorsun. Bak." dedim tekrardan nefes alırken.

Hıçkırıklarımın arasında şükreder gibi bir gülümseme çıktı dudaklarımdan. Acı çekiyordum, içimde bir çim biçme makinesi ilerliyordu sanki. Canım o kadar çok yanıyordu.

"Bak Efsun yaşıyorsun." derken başımı kaldırdım gökyüzüne gözlerimi açmadan. "Bak kızım yaşıyorsun." diye tekrar ettim. Gerçekten işe yarıyordu. Bunu duymak, bunu kendi sesimden de olmak duymak işe yarıyordu. Yaşlarım hızlandı, kulağıma kadar aktı. Daha sıkı tutundum. Gözlerimi aralarken yavaşça gözyaşlarım izin vermedi gökyüzünü görmeme. Bir süre öyle kalırken başımın içinde artan basıncı anlayabiliyordum. Daha fazla bu halde durursam burnum kanayacaktı muhtemelen.

Yavaş yavaş düzene giren nefeslerim oldu, vücudum titremeye devam etti. Gözlerim de hiç durmadı. Başımı indirirken sarktığım pencereden doğruldum tutunarak. Yere çökeceğim sandım. Ama sabit durmayı başardım. Titreyen ellerim aktıkça canımı yakan gözyaşlarımı silmeye çalıştı elinden geldiğince. Camı kapatmadan sırtımı döndüm gökyüzüne, yaslandım o camın pervazına arkamı.

Aynadan göz göze geldiğim kadın ben miydim başkası mıydı bilmiyorum. Dağılmıştım. Mahvolmuştum. Acınacak haldeydim. Ezilip geçilecek haldeydim.

Kendimi görmeye dayanamazken daha sert temizledim yanaklarımı. Gözüm saate ilişecekti ama o an sebepsizce bir çekmeceye takıldı. Duraksadı orada. Dişlerim ara ara birbirine çarpıyordu ardı ardına. Adımlarımı sürüyerek o çekmeye çektim. Kulpuna uzanmak için uzattığım elime baktım. Deli gibi titriyordu. Dudaklarımı birbirine bastırırken çekmeceyi zorlukla açtım. Zaten en önde olan iki sigara iki çakmağa takıldı gözlerim. Ne uzun zaman olmuştu ağzıma sürmeyeli.

Fetih'e aitti ikisi de. Rastgele bir paketi ve bir çakmağı alırken avucumun içine gözyaşlarım ipi çoktan kopmuş bir halde akıyorlardı. Bende dursunlar diye bir şey yapmıyordum. Üzerimdeki atlete, şorta ve dışarıdaki soğuğa rağmen sarsak adımlarla balkona çıktım. Bacaklarım buzun üstüne basılmış gibi irkse de beni, sık sık çıktığım balkonda bir sandalye hep vardı. Ölüme inat eder gibi o halimle oturdum o sandalyeye. Aceleyle sigara paketinden bir dal alırken, dudaklarımın arasına sıkıştırdım. Defalarca yakmaya çalıştım kaçıncı da başarılı oldum bilmiyorum. Hem ellerim titriyor hem gözlerim bulanıklaşıyor hem de rüzgar esiyordu. Ama sonunda harladım ucunu.

Uzun bir süre olsa da aramıza giren zamanı dudaklarım hiç garipsememiş işaret ve orta parmağımın arasına sıkıştırdığım sigarayı tek nefeste sömürmek ister gibi gözlerim kapalı bir vaziyette, zangır zangır titreyerek derin, çok derin bir nefesi çektim içime.

Boğazımdan aşağı doğru akışını gözlerimin ardından hayal ederken sigarayı dudaklarımdan ayırdım. Öksürerek bu anı bozmamak için yavaşça önce ağzımdan sonra burnumdan duman usul usul süzüldü.

Kaç tane sigara yaktım, ne kadar ağladım bilmiyorum. İzmaritlerini duvarda söndürüyor sonra da ayağımın dibine atıyordum. Ne zaman ki titreyişim tamamen soğuktan oldu o zaman kalktım. Ne kadar geçti bilmiyordum. Belki on beş dakika, belki yarım saat, belki de bir saat.

Kaskatı kesilmiş vücudumla ayaklanmaya ikna olduğum an sigara paketini ve çakmağı da bırakmamıştım elimden. Onları komidine öylece bırakıp donmuş vücudumla banyoya ilerledim. Şakaklarımdan kafamı duvarlara vurmak isteyeceğim bir ağrı vardı. Aynaya bakmadan lavaboya eğilirken sıcak suyla yüzümü yıkadım önce. Ellerime değen sıcak suyla inlememek için zor tuttum kendimi. Zatürre olacaktım.

Başımı en son kaçamadığım şekilde kaldırırken aynadan göz göze geldim.

Annemin yüzü.

Seneler sonra, fotoğraflara tutunduğum kadın rüyama gelebilmişti. Sonunda gelmişti. Babamı yanı başımda, beynimin bana oynadığı oyunlarla çok görmüştüm ama annem.. O yoktu. Hiç. Kaç gece ağlamıştım küçükken gelsin diye. Kaç gece o parçalanmış yüzünden sonra bir kere normal yüzünü görmek için dua etmiştim. Bugüne mi kısmetti? Böyle bir rüyaya mı? Şükür mü etmeliydim?

Hayır ben bu kadar iyi değildim, edeceğim tek şey isyandı.

Gözlerimi kıstım. Çöp tenekesi. İçinden sarkan kadın. Hayır ben. Efsun Zorlu. O ismi yazan mürekkep utanıyor muydu? Ben hak etmemiştim. Ben tanırının bana rüyalarda bile bu kadar acımasız olacağı kadar kötü bir insan olmamıştım. Hak etmemiştim.

"Yapma bunu kendine." dedim kısık sesle. "Sonun rüyana benzeyecek Efsun." gerçek yüzüme çarptı ama sarsılmadım. "Yapma bunu kendine." nefesim kesilecek gibi oldu duraksadım.

"Herkes acımasızca sen bil kıymetini Efsun," dudaklarımdan yaşlarımın tadını alırken burnumu çektim acıyla.

"Yapma kendine kızım bunu. Hak etmiyorsun, yemin ederim hak etmiyorsun."

Başımı iki yana salladım, yutkundum. Elim havluya giderken su damlalarını mı sildim yoksa gözyaşlarımı bilmem. Kuruttuğum yüzüme bakarken başımı tekrar iki yana salladım.

"Ya delireceksin," sesim dehşetle kısılmıştı. "Ya öleceksin."

Tekrar salladım, tekrar, tekrar.

"Yapmayacağım bunu kendime." diye az da olsa dik bir sesle devam ettim ama bununla aynadaki görüntümü bile kandıramazdım.

"Yapmayacaksın kendine bunu Efsun. Yakışıyor mu sana?" bu halime baktım öylece. Acınacak haldeydim. Ben bu dünya da son acınacak insan bile değildim. Neleri atlatmıştım, şimdi mi kaybedecektim?

Tükürürdü. Dokuz yaşındaki Efsun tükürürdü yüzüme. En çok onun öyle bir hayat yaşamaya hakkı yoktu. O bile dayandıysa ilk o tükürürdü yüzüme. Ölmek ya da delirmek bir sonsa bu sonu en çok o hak ediyordu. Ama ben ona vermemiştim. Dikenli yollara itmiştim onu. Evet başka yol yoktu ama o da itiraz etmeden yürümüştü. Yapmıştı bunu, beni bugüne kadar getirmişti.

Ellerimi lavaboya yaslarken suyun damladığı musluğa baktım. Bir zamanlar bir odam vardı. O odada bir pano. O panoda bir yazarın cümlesi.

'Duvarı yıkacak gücüm yoksa, onu yıkmak için kendimi parçalayacak halim yok tabii ki fakat önümde duvar var diye ona boyun eğecekte

değilim.'

"Duvarı yıkacak gücüm yoksa," derken nefes nefeseydim. "Ona boyun eğecek halim de yok."

Elim saçlarıma gitti. Eğildiğim yerden doğruldum. Çok sıkı bir at kuyruğu yaptım saniyeler içinde. "Yakışmıyor." dedim kendi kendime son soruma ithafen.

"Herkese bir kere de olsa yakışır ama bana yakışmaz."

Yüzümü yırtarcasına tekrar sildim. Kuruydu halbuki. Ruhum ağlıyordu, onun ıslaklığını silmiştim.

"Sana yakışmaz Efsun, bir sana yakışmaz." burnumu çekerken hala sulu olan gözlerime bakıyordum.

"Yeter bu kadar eziyet. Kendine yaptığın eziyet yeter."

Banyodan hışımla çıkarken odamın içine girdim aynı hiddetle. Elim telefonumu alırken hızlıca gözüm bir an sigara paketine ve çakmağına kaydı ama çok durmadı. Gardıroptan şapkası aslan yelesi gibi tüylü olan montumu çıkarırken üzerime geçirdim. Dizlerime kadar geliyordu.

Kapıya yöneldim hızlı adımlarla, o kadar öfkeli ama kendinden emindi ki hareketlerim. Uyumadan hemen önce sildiğim yerlere bakmadan anahtarı alıp asansöre yöneldim. Kısa zamanda asansörden inip bina dışına çıkarken evin karşısında park edilmiş araçtaki Emir'in gözleri kapının sesiyle apartmana döndü. Beni görür görmez yüzünde oluşan şaşkınlığa bakarken inecek gibi oldu ama ben oraya koşar adım ilerlerken elimle durdurdum onu. Yan koltuğuna geçtim aceleci tavırlarla. Şaşkınlık dolu gözleri bende dolaştı.

"Telefonunu kullanabilir miyim?" diye sordum sanki o kadar ağlamamış gibi dimdik bir sesle.

"Efsun Hanım," derken sesinde bariz bir telaş ve korku vardı. Yüzümü gözümü inceledi. Yutkundu. "Bir sorun mu var?"

Elimi uzattım. "Telefonunu kullanabilir miyim?" diye tekrarladım. Yutkunarak hızla başını sallayıp cebine yöneldi ve çıkardığı telefonu bana uzattığı gibi alıp serice cebime attım.

"Tamam," dedim başımı sallarken. Her hareketimde şaşkınlığı artıyordu. "Şimdi sür, konağa gidiyoruz." Kaşları çatıldı gözleri kısıldı. "Ne?" dedi hayretle. "Anlamadım. Ne konağı?"

Soğukkanlı bir halde "Kaç tane konak var Emir?" diye sordum kemerimi bağlarken. "Hadi acele et, Fetih'in evine gidiyoruz." Elim kendi telefonuma

gitti derince bir nefes aldım. Donup kalmış Emir'i çözmeden önce mesaj bölümüne girip saate bakmadan Zafer'e yazdım.

Gönderen: Efsun

Ciğerciye, ne zaman gidiyoruz?

Bunu ne zaman yaptığımı hatırlamıyorum ama sizinle paylaşmamın en doğru zamanı bence...

O zaman yavaştan başlasın mı hikayemiz? Başlasın başlasın.

Oy vermediysek verelim mi?

Sizinle panomda asılı duran Serçeyi Öldürmek'e ait cümleleri paylaşamam belki ama şarkı listesinden arada sırada bölüm sonuna koymak istiyorum. Zamanı gelince onları hatırlatacak bazı şarkılar, şimdiden dursun burada.

Sertab Erener- Alaturka

Sezen'in şarkısı diyenler gelmeden, biliyorum. Özellikle Sertab evet:)

XV- "Geleceğin Yanık Mürekkebi"

Kafanızın içinde bir kabristan varsa katilde sizdiniz ölen de. Toprakta sizdiniz cesette. Kefende sizdiniz tabutta. Ve bazen gördüğünüz rüyalar ruhunuzun o kabristanın içinde kayboluşunun ufak kesitleri oldurdu.

Önümden karış karış dökülen yola gözlerimi dikmişken arada sırada görüş alanım bulanıklaşıyor ama asla ötesine gitmiyordu.

Fetih bir kez izin verseydi.

Annem bir kez bana sarılsaydı.

Ben Fetih'ten kurtulsaydım.

Ceset.

Çöp tenekesi.

Efsun Zorlu.

Kaşlarım çatıldı. Efsun *Zorlu.*

"Efsun Hanım," kafamın içinde bir türlü susmayan kemirgenlerin sesini bastıran yine Emir oldu. "Size yalvarırım telefonumu geri verin." derken sesinde bariz bir acı vardı. Gözlerimi yoldan alıp ona çevirdim. Yüzü sapsarı olmuştu. Ben evde değildim. Ben bu saatte dışarıdaydım. Onun haber vardı ama Fetih'in değil. Çok mu absürt bir şeydi bu? Niye bu denli korkuyordu?

"Sevgilinle mi mesajlaşıyordun?" diye olaya bambaşka hiç açılmamış bir pencereden yaklaştım. Sesim çok düzdü. "Öyleyse söyle, şu an müsait olmadığını senin dilinden yazıp göndereyim. Merak etme sonuna kalp falan koyar yumuşatırım," derken soran gözlerle ona bakıyordum. Yalvaran gözlerle başını iki yana salladı *yapmayın* der gibi bana baktı.

"O zaman hayır." derken yine önüme döndüm. Üzerimdeki montu biraz daha kendime sardım. "Fetih'i aramanı istemiyorum. Ona gidiyoruz zaten. Ben varınca arayacağım."

O an yüz ifadesini merak etsem de dönmedim. Hava soğuk olmasına rağmen camı hafifçe araladı. İçim cayır cayır yanarken dışım üşüyor mu yoksa yanıyor muydu bilmiyordum.

"İzninin olursa," derken göz devirmemek için zor tuttum kendimi. Bu acı da fazlaydı ama. "Son sigaramı içebilir miyim?" diye sordu. Gözlerimi

belerte belerte ona döndüm.

"Sence de olayı çok dramalize etmiyor musun?" diye sordum garipçe. "Zaten onun yanına gidiyoruz. Fetih bu kadar sinirlendirdiğini bilse beni, sana çok kızardı."

Dudaklarını birbirine bastırdı yola bakarken sıkıca yutkundu. "İnanın," derken dudakları kıvrıldı hafifçe. "Ona şu an haber vermeyişimle kızmakla asla yetinmeyecek. Ölüme doğru gidiyorum." daha da abarttı. Yol bittikçe onun senaryoları daha da fantastikleşiyordu.

"İnan ki Emir," dedim onun gibi, başımı geriye yasladım. "Fetih'in seninle uğraşacak zamanı bile kalmayacak."

O bana döndü, bu cümlemin devamını bekledi belki ama ben sadece önüme bakıyordu. Heyecanlı değildim, içim sanki bir elektrik süpürgesiyle boşaltılmıştı. Bu hissettiğim boşluk hafifleme miydi bilmiyordum.

'Allah belanızı versin!'

Bu cümleyi haykırdığım yere camın ardından bakarken gözlerimi açıp kapattım bir süre. Dar bir sokaktı. Taş duvarların, epey bir geçmiş gördüğü bariz belliydi. Şu hep televizyonda gördüğüm yerlere benziyordu. Genelde dizilerin çekildiği. Ben bütün bu tarz yerlerin boş olduğunu ya müze ya da dizi gibi şeyler için kullanıldığını sanıyordum. Şaka gibi ama kapının

önünde Emir'le pek kıyaslayamayacağım birkaç adam varken kapıyı tutan elim sıklaştı. Nasıl bir koruma içgüdüsüyle duruyorlardı kapı önünde? Bu ülkede sadece siyasetçiler için geçerli değil miydi bu durum?

Değildi.

Gözlerimi yumdum.

Düşünme.

Düşünürsen vazgeçersin.

Düşünme.

Emir benim inişimle araçtan inerken herkesin gözü şaşkınlıkla bizi buldu. Hiçbiriyle göz göze gelmeden montumun cebinden kendi telefonuma yönelecekken kapıdan biri, muhtemelen haber vermek için, girecekken Emir'e doğru konuştum.

"Söyle kimse girmesin, ben arıyorum."

Emir anında eliyle durdurdu. "Bekleyin," derken o an sesinde ilk defa bir Fetih tonlaması duydum. Sert, emredici, soğuk. Bana karşı çok kibar, Fetih'e karşı çok saygılıydı. Ast üst ilişkisi? Tabi ki tam olarak buydu.

Hiç duraksamadan, kendime düşünme fırsatı vermeden herkesin gözü bendeyken Fetih'i aradım. Tanıyorlar mıydı acaba beni? O düğün gününde bana kaç silah doğrultulmuştu, aralarında onlar da var mıydı? Çok yüksek bir ihtimalle de vardı. Belki hepsi değil ama çoğu. Teker teker hepsine baktım. Gözlerini kaçıran oldu, bakmayı sürdüren. Bana hiçbir şey tanıdık gelmedi. Çünkü o an sadece silahlarına odaklanmıştım, yüzlerine değil.

Telefonum ikinci çalışta açıldığında nefesimi tuttum. Gergin, altında endişenin saklandığı bir ses "Efsun," diye yanıtladı.

"Zeliha yanında mı?" diye sordum beklemeden.

Bir an ses gelmedi. "Hayır," derken bir soluklandı sanırsam. "Ne oldu?"

Ben Fetih'i arıyorsam, özellikle bu saatte başım dertteydi. Bu hep böyle olmuştu. "Kapıdayım." dedim hiç uzatmadan. "Zeliha'ya belli etmeden çıkar mısın kapıya?"

Karnımın içine bir ağrı saplanırken elim karnıma gitti. İnce atletimin üzerinden ağrının girdiği yere elimi bastırırken dişlerimi dudaklarıma bastırdım. Çok üşüyordum ama midem de bulanırken şu an şansım olsa yine üşümeyi tercih ederdim zaten. Emir'le göz göze geldim o an. Çenesini sıvazlarken beni izliyordu. Tabi gözlerimiz değdiği gibi birbirine yere baktı.

"Kapıda mısın?" derken sesindeki şaşkınlık barizdi. "Af buyur?" derken omuzlarım düştü.

"Buyurayım," derken koca konak kapısına baktım. Han kapısı gibiydi. "Kapının önündeyim. Emir dışında," gözüm etrafta dolaştı. "Dört beş kişi daha var. Gelmeni bekliyorum."

Sonrası yoktu. Telefon yüzüme kapandı. Geliyordu.

Düşünme.

Düşünürsen vazgeçersin.

Düşünme.

Ellerimi ceplerime koydum ısınmayacağını bile bile. Yerimde zıplamamak için kendimi dizginlerken dişlerimi birbirine bastırdım. Dakika dolmadı. Yarım dakika bile geçmedi, konağın kapısı öyle büyük bir gürültüyle açıldı ki herkes bir irkildi ama bilmiyorum belki bunu beklediğim için belki de içim o kadar boşalmıştı ki ifademi korudum.

Gözlerim Fetih'e dokunduğu gibi o ağrı arttı aniden, avucumu daha çok bastırdım karnıma.

'Özür dilerim, yapamadım.'

Nefesim ağırlaştı, her soluduğumda burnumun içi yanıyordu sanki. Fetih'in ellerini o an karnımın üzerinde hissettim. Tırnak izlerim. Ellerine düştü bir an gözlerim.

Bırakma.

Bırakmamıştı. Kurtulamamıştım. Rüyada kollarından çıkamadığım adamın şimdi kapısındaydım. Tamamen aynı çatı altına girmek için üstelik. Bıraksaydı o rüyadan gönlüm biraz daha ferah uyanır mıydım? Çöp kutusu geldi gözümün önüne, kokusuna kadar hem de. Tüylerim diken diken oldu. Midemin çalkalandığını hissettim. Sonunda tekrar ona çevirebildim gözlerimi.

Fetih sanki ben palavra sıkıyormuşum da söylediğim de ciddi değilmişim gibi beni görünce kurşun yemiş gibi bir hal aldı. Uğradığı bozgun benim ciddi ciddi kapının önünde oluşumla alakalıydı. Sık sık inip kalkan göğsüyle gözlerini kıstı, sonra gözleri bedenime indiğinde bu sefer ciddi ciddi bir kurşun yedi sanki. Dudakları aralandı, hızlı hızlı saçlarını çekiştirdi sonra bana değil de aniden çevreye baktığında sesini öyle bir yükseltti ki kapı sesine irkilmesem de buna irkildim.

"Yere!" diye öyle bir bağırdı ki çevreye hafifçe sarsıldım. "Gözünü yerden kaldıran olursa beni sakın uğraştırmasın," diye tısladığında sonunda akıl edip bedenime ben de eğip başımı baktım.

Gözlerim hafifçe irileşirken boğazımı temizleyip montumu önümü kapatacak derece de çekiştirdim. Ben evden nasıl çıktığımı mı biliyordum?

"Kendi gözünü kendi çıkarsın. Duydunuz mu beni?" dedi ama sorar gibi değildi. Cevap veren olursa iyice çileden çıkacak gibiydi.

Sonra gözü Emir'i bulduğunda "Ulan senin ecelin olayım diye mi bu çaban?" diye ona doğru ilerlediğinde telaşla ona doğru adımladım. "Hayır hayır," diye engel oldum ona. Çok az bir mesafe kala ikisinin arasına girmeyi başarırken Fetih'in yine olağanüstü abartı tepki gösteren bakışlarıyla karşı karşıya kaldım.

"Ben aratmadım," derken elim cebime gittiği sıra Fetih hızlanan öfke dolu soluklarıyla bana baktı montuma yöneldi ve biraz önce benim yaptığımdan daha kaba bir şekilde çekiştirdi. Küfürle sabrı bir arada barındıran bir cümle kurdu. Cebimden çıkardığım telefonu dönmeden Emir'e uzattım.

"Telefonunu aldım seni aramaması için. Onun arabasıyla geldik. Ben engel oldum, bütün yol boyunca rica etti ama ben izin vermedim."

Telefon elimi biraz bekletse de aldı arkamdaki beden. Fetih ayağımdakinin düz taban olmasından mütevellit başını tamamen eğmişti. Asla sakinleşmeyen, her zamanki gibi yine abartı bir tepkiyle kendini dizginlemeye çalışır gibi alının sıvazladı. Öfke en nefret ettiğim şeylerden biriydi. Hele de yersiz olanı. Evet dünyayı sevgi kurtaracaktı. Buna inanıyordum. Ve evet Fetih bu cümleyi çürütmek için dünyaya gelmiş gibi davranıyordu bazen. Ben şu an neden kapısının önündeydim peki?

Düşünme.

Düşünürsen vazgeçersin.

Düşünme.

Tam aniden çıkışacak gibi oldu ama son saniye durup etrafına baktı. Ben de onun gibi. Herkes dediği gibi yere bakıyordu. Bana bağırmadı ama hırsını çıkarır gibi "Yere!" diye bağırdı tekrardan. Sonra da renk değiştiren yüzüyle keskin bir dönüş yaptı bana.

"Efsun benim önüme öyle bir sebep koy ki," derken arkama baktı. Hayır Emir'e baktı. "Ben bu herifi zıplatmayayım."

O ana kadar böyle ulu orta yerde asla bir şey söylemek gibi bir amacım yoktu. Aklımdan geçmiyordu ama öfkesi o kadar taşıyordu ki hiçbir şey söylemeden de arabaya bindiremeyecektim. Başını salladı *hadi* der gibi. Gözlerini cin gibi açmıştı. Korkutucu duruyordu.

Yutkundum, boğazımı temizledim. Ağzım birkaç kez açıldı kapandı, o sıra yüzümü inceledi. İnceledikçe kaşları çatıldı. Yüzüm ne haldeydi

bilmiyorum ama gözlerimi az çok tahmin edebiliyordum. Anca fark ediyordu.

"Bana olan teklifin," deyiverdiğimde aniden gözleri gözlerime saplandı salisesinde. O an Emir muhtemelen o teklife şahit olanlardan biri olduğundan neyden bahsettiğimi anladı ve başını kaldırdı. Tahminim o yöndeydi. Ama Fetih tüm şaşkınlığına rağmen işaret parmağını kaldırıp arkama doğru gözlerimi yumacağım şekilde bağırdı.

"Yere ulan, yere!" diye tüm mağara adamlığıyla hoyratça bağırdı. Yüzüm buruşacak gibi oldu ama yapmadım bunu. Çok durmadan bana geri döndü. Başını salladı devam etmemi ister gibi.

"Teklifim?" diye sordu. Belki aklından geçen bir ihtimal vardı da buna pek olanak verir gibi bakmıyordu bana. Yutkundu sıkı sıkıya. Adem elması bir dalga gibi gelgit yaptı boğazında.

Düşünme.

Düşünürsen vazgeçersin.

Düşünme.

"Hala geçerli mi?" bu soru dudaklarımdan döküldükten sonra kaçıp gitmek mi istemedi, bir yere saklanasım mı gelmedi. Yok olmak istedim kısa bir an. Ama tercihimi Fetih'in tepkisini görmekten yana kullandım.

Yemin ederim, bakın yemin ederim ki öfkeden ip gibi gerilmiş dudaklarından tutun kirpiklerine kadar titredi. Fetih Karadere titredi. Ben bunu söylerken çok daha sağ kalabilmiştim ama o bu sorumla ne kadar dik kalabilmişti bilmiyorum. Ben konuşana kadar öylece tuttuğu gözlerini kırpıştırdı birkaç kez. Sonra kafasını hafifçe sağ doğru yatıracak gibi oldu. Sanki başından beri içinde tuttuğu büyüttüğü nefesi aniden bıraktı yüzüme doğru. Daha da büyük yutkundu. Dudaklarını ıslattı sonra o dudakların kıvrıldığına şahit oldum bir an. Ben öyle görmemiştim, dudakları gerçekten kıvrılmıştı.

Bana o ufak kazadan önce arabada söylediklerini hatırlıyordum. Benim eninde sonunda kabul edeceğime kendini inandırmıştı. Buna o kadar çok ikna etmişti ki kendini eninde sonunda beklediği bir şeydi. Ya da ben öyle sanmıştım. Ya da sadece inanmıştı. Olurunu hiç düşünmemişti. Bir eli arkama doğru uzandı, diğer eli montuma. Montumu tekrardan çekiştirirken "Anahtarı ver," dedi önüne *öyle bir sebep* koyduğumu kabul ederek.

Arkadan anahtar ona uzatıldı. Sudan çıkmış bir hali vardı, ne yapacağını bilemedi. Etrafa baktı bir an öylece. Sonra da aracı işaret etti bana bakmadan. "Arabaya geç," dedi ama ne bir emir ne de bir sinir vardı. Ne

yapacağını şaşırmıştı. Biraz önce indiğim arabaya ilerledim, hiç sorun çıkarmadan. Zaten böyle ulu orta yerde konuşmaya en çok ben meyilli değildim. Etrafa bakındı tekrar Fetih. Sonra araca yönelirken son anda Emir'in önünde durduğunda ben de açtığım kapının önünde durdum.

Ne olur ne olmaz diye.

Fetih aniden Emir'i ensesinden yakaladığında gözlerim irice açıldı. Ama devamı engel olabileceğim bir şey değildi. Ensesini tuttu sıkı sıkı sonra omzunu sıktı.

"Şükür namazı kıl tamam mı aslanım?" dedi oldukça tehditvari bir sesle. Yüzünü görmesem gülüyor sanacaktım. Emir hızlı hızlı başını salladı. Fetih tatmin olmuş bir şekilde onu bırakırken o da araca gittiği vakit ben hareket ettim.

"Fetih," diye seslendiğimde bakışları ışık hızında beni buldu. "Ben kullanayım mı?" diye sordum beli aklıma gelirken."Belin için." diye de açıkladım. Başını hızlı hızlı iki yana salladı.

"İyiyim." derken sesinden belliydi hala çokta kendine gelemediği. Bakışlarını pek sabit tutmuyordu mesela hala. "Bin hadi."

Uzatmadım, araladığım kapıdan girdim. Hemen ardımdan da o. Hızlıca klimaları çalıştırdı. Gözlerim yüzünde gezindi. Eğreti duruyordu. Dik değil. Yüzünde canının acıdığına dair bir ifade olmasa da "Yok yok olmadı böyle yer değiştirelim." diyerek kapıya yöneldiğim an direkt tık diye kilitledi. "Kal orada." dedi inişimi engellerken. "İyiyim dedim Efsun." diye tekrar etti. Ona baktım yalan mı doğru mu diye.

"Çok iyiyim." dedi. Sonra gözleri yine bedenime düştüğünde gözlerini yumdu acı hisseder gibi. Böyle sıkıca, sonra kafasını salladı. Sonra da hafifçe direksiyona vurup önüne geri dönerken ben de montu bacaklarımın arasına sıkıştırdım o sıra.

"Öyle bir neden söyle ki dedim," eli ensesinde dolaştı. "Ben Emir'i mahvetmeyeyim. Sen de söyledin," duraksadı sonra çat diye boynu kütleyeceği kadar bir anilikle bana döndü.

"Şimdi aynı şekilde bu halin için de var mı tatmin edecek bir sebebin?"

Dudaklarımı öne doğru büzerken alt dudağımın yarısını dişlerimin arasında ezdim. Yoktu. Hayır vardı. Evden çıkarken son düşüneceğim şey bile olamazdı kıyafet. Başımı iki yana salladım ona isteyeceği şeyi vermeyeceğimi belli ederek.

Kaşları havalandı. "Yok?" dedi ciddi miyim diye bakarken.

"Yok. Uykudan uyandığım gibi gelmem gerekti."

İşaret parmağını önüne dönerek ön dişlerini sürttü. "Sen herkesin götü donarken bu şekilde mi uyuyorsun?" derince bir nefes alıp cevap vermedim. "Ulan onu da geçtim burası Urfa," dedi hayretle. Tekrar kıyafetime baktı. "Ulan bu şekilde hangi akla hizmet çıktın?"

Sıkılmış bir halde ona bakarken "Konumuz bu mu?" diye sordum biraz önce söylediğim şeyi ona hatırlatırken. Unutmuş gibiydi. Konudan sapmış ya da.

Sanki gerçekten tahmin ettiğim gibiymiş gibi bakışları ışık hızında değişti. "Değil," dedi emin bir sesle. "Değil anasını satayım." diye tekrar ederken aracın kapılarını açıp emniyet kemerini bağladı. Sonra da benim beynimin içini kemirdiğim kısa mı uzun mu bilmem bir yola çıktık.

Nereye gittiğimizi ne kadar kaldığını sormazken, hiç konuşmadık. Gözlerim Fetih'in yüzündeydi o yola bakarken. Üzerinde benim aksime duruma daha uygun siyah boğazlı bir kazak vardı. Vücudunu sarmalamıştı. Uyuyormuşum gibi fazlasıyla düzene girmiş nefeslerimle onu izlerken dilimi dişlerimi sürtüyordum.

Bırakmamıştı beni, anneme gitmeme izin vermemişti.

Biliyordum rüyaydı ama düşünmeden edemiyordum. O ihtimali düşünmeden edemiyordum. Saçmalıktı belki de ama olmuyordu. Kafamın içini susturamıyordum. Biliyordum, annem bir daha gelmezdi rüyama. Bir daha göremezdim onu.

Ben Fetih'in yolda olan gözlerinden cesaret alarak onu öylece izlerken dönme ihtimalimi de düşünebilirdim. Ama yapmadım. O bana beklemediğim bir anda dönerken irkilip hemen bakışlarımı kaçırdım. Arabayı aniden durdurduğunda gözüm cama kaydı. Nereye geldiğimizi ayırt etmeye çalışırken "Geldik mi?" diye sordum.

Cevap vermeyince gözlerim tekrar onu bulurken sorgulayan gözlerle ona baktım, cevap beklerken. Gözlerini kıstı yüzümü daha da ince eleyip sık dokuyarak inceledi. Sonra da hafifçe başını salladığında herhangi bir şey sorar korkusuyla indim araçtan. Hemen arkamdan da o. Kapattığı ön kapıdan sonra arka kapıya yönelip eğilip bir şey aldı. Doğrulduğunda yüzü buruşmuştu.

"Hala dikişlerin var," demekten alıkoyamadım kendimi. "Eğilip durma."

Söylediklerime takılmadan elinde siyah bir atkı varken omzuna attı atkıyı. Ben ondan önce, geldiğimiz kafe tarzı bir yere yönelecekken "Bekle." diyerek durdurdu ben. Adımlarım havada kalırken ona döndüm. Bana yaklaştı, eli aniden montumun en alt kısmından fermuarını yakalarken bir adım geri gittim ama sıkıca tuttuğundan bir şey değişmedi. Asker yeşili montumun fermuarını tek hamlede çekerken ağzıma kadar, evet ağzıma kadar, bir adım geri çekilip bana baktı sonra yüzünü buruşturdu.

"Böyle de kurtarmıyor anasını satayım." derken etrafı taradı bakışlarıyla kısa bir an.

Ne kurtarmıyor?

Gözüm montuma kaydı. Sadece bacaklarımdan bir karış açıkta kalmıştı ama beyaz çoraplarımın herhangi bir katkısı yoktu soğuğa. Sonra da omzundaki atkıyı boynuma taktı. Sıkıntıyla başımı iki yana sallarken atkıyı

çıkarmaya çalıştım. "Al şunu," derken yüzüm sirke satıyordu. Zaten nefesim daralıyordu, hem mont hem de atkı iyice batardı bana.

"Çıkarma," diyerek engel oldu. Sonra da boynumdan bir tur geçirdi. "Soğuğa mı meydan okuyorsun? Manyak mısın kızım sen şu haline bak?"

Tam tekrar yeltendim aynı harekete ama engel oldu ve kolumdan yakalayıp direkt gireceğimiz yere yöneldi. Uğraşmaya mecalim yokken zorlamayı tercih etmedim. Oturunca çıkarırdım. Mekandan girdik, tepemizde ısıtıcının olduğu bir masaya yöneldik. Fetih kendi sandalyesinde olan kırmızı şal gibi şeyi de alıp benimkiyle beraber bacaklarımın üzerine koydu. Ama zaten mekanın içi bunaltıcı derece de sıcaktı. Koyduğu şallara öylece bakarken geriye yaslandım hiçbir şey yapmadan. Sonra da onun uyuz bakışları altında atkıyı çıkardım fermuarı da en azından ağzımın aşağısına kadar indirdim.

Bir an ne söyleyeceğimizi bilmeden birbirimize baktık. Kim başlayacaktı, nasıl başlayacaktı bilmiyordum ve sanırsam aynı karmaşanın içinde o da vardı. Gözlerimiz birbirimizden ayıran gelen garsonun gölgesi oldu. Ben önüme bakarken Fetih ilgilendi gerisiyle.

"Hoş geldiniz," derken önümüze konulan menülere ne ben ne de Fetih baktık. "Sade filtre kahve ve salep." çok uzatmadan önündeki menüyü geri ittiğinde adam ikimizden de geri aldı menüleri.

"Tabi başka bir isteğiniz var mı?"

Nasıl girecektim söze? Ne diyecektim? Nasıl toparlayacaktım cümlelerimi?

Fetih muhtemelen beden diliyle cevap vermiş olacak ki yanımızdaki yabancı beden ayrıldığında tekrar göz göze geldik. İpin bir yerinden tutmam gerekiyordu. Ağzıma gelen ilk cümle ne olduysa onu telaffuz etti dilim. Çok düşünürsem hiç çıkamazdım işin içinde.

"Ben çok düşündüm," dedim ilk. Hafifçe sırtını rahatsız etmeyecek şekilde geriye yaslandı ve sadece beni dinledi. Konuşmayacağını, söz hakkını tamamen bana verdiğini anlamıştım.

"Günlerdir düşünüyorum," diye devam ettim. "Uyumuyorum düşünüyorum. Yemiyorum düşünüyorum. Çalışmıyorum düşünüyorum. Düşünüyorum," derin bir nefes aldım gözlerimi yumdum kısa bir an. Dikkatle, büyük bir ciddiyetle beni izliyordu.

"Düşündüğüm için uyuyamıyorum, yiyemiyorum, çalışamıyorum ve zarar veriyorum." gözüm kısa bir an aşağılara kaydı. Belini göremesem de o bakışın nereye ne amaçla düştüğü bariz belliydi.

"Sadece kendime değil, her şeye, herkese. Fetih ben çok düşündüm." derken tekrardan masaya yaklaşıp dirseklerimi masaya yerleştirdim. Ellerimi birbiriyle birleştirirken masa üzerinde dudaklarımı dişledim, ellerimi izledim. Bir sonraki cümlemi kurarken yarısında yüzüne bakma cesaretim olmamıştı.

"Eğer bu böyle giderse ya bir gün delireceğim ya da," yutkundum dudaklarımı ıslattım ağır ağır. "Boş bir an da öldürüleceğim. Kafayı yemek üzereyim, kendi gölgemden işkilleniyorum. Bir kediyi beslerken arkamdan aniden gelen bir kediden korkuyorum. Telefonumu vermek için gelen senden, o an savunmasız bana muhtaç olan hastadan. Her şeyden, herkesten. Düzelir diye bekliyorum, beş günü geçtik çoktan ama bu karmaşa her geçen gün artıyor. Eksilmiyor, yerinde saymıyor. Artıyor, ben altında kaldım. Yapamadım, baş edemedim. Olmadı gücüm yetmedi."

Konuşmamı bölen masamıza gelen garson oldu. "Salep kimindi?" diye sorduğunda Fetih elinden alıp benim önüme koydu. Boş bir ifadeyle önüme konan beyaz epey büyük bardağa baktım.

Fetih'in "Eyvallah sağ ol." deyişinden sonra garsonun uzaklaşmasını bekledim. Önümdeki salebin içindeki kaşığa gitti elim. Göz göze olmadan konuşmak daha iyi gelecekti sanki. Çünkü Fetih o kadar ilmek ilmek bakıyordu ki kendimi çırılçıplak hissediyordum.

"Yarın , daha geçen sene davasına katıldığım Şule Çet gibi olabilirim. Özgecan'la fotoğrafım yan yana konulabilir. Emine Bulut gibi bir videom yayılabilir, çünkü belki de kuytu köşede değil hastanede ulu orta yerde olacak ne olacaksa. Her şey. Her ihtimal boğuyor beni. Ölmek değil belki ama öldürülmek. Bu ihtimalle baş edemiyorum artık. Kaldıramıyorum."

Tarçın iyice karıştı salebe. Ben devam ettim ama o kaşığı çevirmeye. "Bu ülkede insanı öldürmekten daha kolay bir şey varsa o da kadını öldürmek." dişlerimi birbirine bastırdım gözümü yumdum başımı eğdiğim yerde. "Benim annem babam beni bir zalimin körelmiş vicdanına süs olarak asacağı ceset olayım diye büyütmedi,"

"Efs-"

"Fetih bölme," dedim anında. Ondan bana destek olsun, yanımda olsun diye anlatmıyordum bunları. Bunun için Fetih'e değil psikologa konuşurdum. Eğer ki bir şeyler derse ben söyleyeceklerime devam edemezdim. Avutulma istemiyordum. Gerçek buydu. O soyadı taşıyan insanlar için büyük bir gurur olacaktı benim ölmem. Hayır benim onların elinden ölmem.

"Benim annem babam kızlarını bir takım elbiseyi vicdanına yeterli görecek bir hakim için de büyütmedi."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Suna annemin bana verdirdiği sözler vardı. Anne babamın gidişi çok erken olsa da beni izliyorlardı, biliyordum. Yaşayan anne babalar kadar ölenlerin de hakkı vardı bunlara. Kimse kızını bir caninin elinde ölsün diye büyütmüyordu.

"Ben çok düşündüm," diye tekrar ettim. Sanki bu en çok kendime kanıttı. Çok düşündüm, en doğru karar bu demek ister gibi. Düşündüm başka çıkış bulamadım gibi. Kilit cümleyi kurmadan önce gözler tekrar kapandı nefesimi tuttum. "Fetih," derken içli bir sesle soluklandım nefessiz kalmış gibi.

"Benim medeni halim canımdan kıymetli değil."

Gözlerimi bir süreden sonra ilk kez ona kaldırdığımda tıpkı o kustuğum gecedeki gibi bakıyordu. Sanki beni o mahvetmiş gibi. Sahi mahvolmuştum değil mi? Rüyamda kendi cesedime dokunacak kadar mahvolmuştum. Dişlerini sıkmıştı, sanki yüzüne dokunsam taşa dokunacaktım.

"Nisanın sonunda Zeliha'nın sınavı var." dedim düşündüğüm, kafamda kırık dökükte olsa kurduğum planı ona kurarken hiç uzatmadan. Duygusallaşmak istemiyordum, mantığımla hareket etmek istiyordum. Sadece ben ve aklım. Bu hikayede bir süre sadece ikimize ihtiyaç vardı. "İki üç hafta sonra da sınav sonuçları ve tercih dönemi. Aralığa girmek üzereyiz, mayıs ortasında dediğim bu süreç bitecek. Yaklaşık beş buçuk aylık bir süre."

Bu süre büyüdü gözümde tekrardan. Beş buçuk ay. Yüz altmış beş gün. Karnıma ağrı değil bir bıçak girdi. Fetih'e baktım. Beş buçuk ay, asır gibi geldi o an. Hiç tanımadığım biriyle, hiç tanımadığım bir aileyle, hiç bilmediğim bir şehirde, hiç olmayacak bir soy adla. Beş buçuk ay. Acıyla kasıldı bütün vücudum, yüzüm bu ağrının emarelerini gizlemek için her şeyini kullandı. Aynı bıçak sanki boğazımdaydı da. Nefes alamıyordum. Her şeye rağmen devam ettim. Çünkü duygularımın değil aklımın söz hakkı vardı.

"Sonrası senin de dediğin gibi. Zeliha'nın kazandığı şehre gideceğiz. Evli bir çift olarak. Ama sınav sonuçlarının açıklandığı gün dava açılmış olacak. O kapıdan çıktığımız an sen yoluna ben yoluma. İstifamı vereceğim, uzmanlığa çalışacağım o zaman karar vereceğim şehirde. Sen de Zeliha'nın yanında olacaksın. Kimin ne, ne zaman kulağına gidecek ne kadar gizli

tutacaksın boşandığımızı beni ilgilendirmiyor gerisi. Madem Karadere soyadının bu kadar hükmü geçiyor, beş ay dayanabilirim."

Beş buçuk ay. Beş ay değil.

"Eğer ki hala geçerliyse teklifin," kesikte olsa soluklandım. "ben varım." o kadar alelacele, hiç uzatmadan, mızmızlanmadan sanki daha önce yazdığım şeyleri okurcasına net ve hızlıydı ki cümlelerim... Ne kadar kısa zamanda söylesem ölümüm o kadar hafif olacaktı sanki. Sancım daha az belki.

Bir milat olduğunu bildiğim cümleyi kurarken çağı kapatanın da yeni çağı açanın ben olduğumu bilerek bakıyordu bana. Kaslarıma o kadar kontrolsüzce sıkıyordum ki her an kramp girebilirdi herhangi bir yerime.

Allah'ım lütfen, lütfen pişman etme beni. Pişman olmam demek ölmeyi bile yaşayacağım hayattan üstün tutmam demek. Lütfen beni o durumu getirme, lütfen o beş buçuk ay beş gün gibi geçsin gitsin.

"Ben sana geçerliliği bitecek bir şey söylemedim," sesi çok sakin, benim gerginliğime rağmen rahatlatıcı hatta yumuşak bile denebilirdi. "Günlerdir," derken derin bir nefes aldı. "bekliyorum. Gelip, *benim medeni halim canımdan kıymetli değil* de diye. Günlerdir senin önüne tek koyduğum çözüm yolu bu diye başımın etini yedim Efsun, sen bu kadar istemezken önüne bunu tek seçenek olarak koymak beni mutlu etmedi ama," hafif hafif başını salladı. "her şey düzelecek, en doğru karar buydu, tek doğru çıkışta buydu. En doğrusunu yaptın, sana yemin ederim buna hiçbir zaman pişman olmayacaksın."

Sanki gözlerimdeki şüpheyi görebiliyordu. Sessizce ona bakmayı sürdürdüm. "Hiçbir zaman. Ne ben sebep olacağım buna, ne de başkasının sebep olmasına izin vereceğim. En doğru kararı verdin, bekletmek yıpratıyordu." gözlerinde bir şey vardı. Tamamını bana ait kılmak istediği güven. Ama benim en aç olduğum şey o olsa da, alerjim varmış gibi onu alamıyordum. O veriyordu ben alamıyordum. Bu çabasına devam etti.

"Tek bir cümle yetti araya giren herkesin seve seve geri çekilmesine. Devamı daha gelmeyen bir cümleyle çekti mevzuya girmeye çalışan herkes elini ayağını. Köşesine çekildi, sessizce bekliyorlar. Ne kadar gerçek diye herkes bekliyor." çenesini sıvazlarken başını ağır ağır salladı kafasında geçen düşüncelerle.

Üzerinden yük kalkmış gibi o kadar içten içe büyük bir nefes alıp verdi ki, ben rahatlamamıştım belki ama o rahatlamıştı.

"Şimdi iç," derken önümdeki bardağı işaret etti. "Her şeyi enine boyuna konuşalım. Bir daha bu kadar sakin bir an olmayabilir. Hadi, için ısınsın." ikimizin de tavrı neden bu kadar sakin, normaldi bilmiyordum. Sadece ben daha hafif bir ölüm için hızlıydım, o ise... O belki de kurgulamıştı bunu kafasında. Bu cümleler hali hazırda bekliyordu bana söylenilmeyi.

Ne yani şu an karar vermiş miydik? Bir şey ancak bu kadar çığ kadar altında bırakıp, kar tanesi kadar kolay olabilirdi.

Başkasının diline pelensenk olmuş geleceğimi, başkalarından almış kendi dudaklarımın arasına iliştirmiştim. Yanıma da Fetih'i alarak. Madem bir oyun oynanacaktı, madem söz konusu bendim o zaman kuralları da ben koyacaktım. Bükemediğim eli öpemiyorsam razı da gelmezdim. Tek bir hamle yapar bükülmeyen eli kendi elime dönüştürürdüm.

Akıllı bir kadındım ve bunu kullanmam tam da şu an gerekiyordu.

Kendi bardağını eline aldı. Ama içmeden beni bekledi. Çorbacıdaki gibi. Elim istemeye istemeye de olsa salebi buldu. Birbirimize bakarken benim yudumum ne kadar sıkıntılıysa onun da o kadar keyifliydi. Fetih'in sırtından büyük bir yük almıştım. Umuyordum ki o yükü kendi sırtıma koymuyordum. Çünkü ben rahatlamış hissetmiyordum.

Bir süre sessizce kafamızın içindeki gürültülerle baş başa kaldık. Sadece içimiz ısınsın diye içeceklerimizi yudumladık. Önümde kader defterim, kalem bir anlaşmanın satırlarını yazıyordu bu gece. Kalemin içindeki mürekkep geleceğe aitti. Ve mürekkebin her yazdığı harf sayfalarca altını da etkiliyordu. Beş buçuk ay kadar ilerisini. Rengini vermiyordu. Rengi yoktu. Yakıyordu. Her sayfayı yakıyordu. Kendi ellerimle kendi önümü yakıyordum.

Mürekkep ateştendi. Dokunduğu yeri de ilerisini yakıyordu. Farkındaydım.

Karşımda bir adam, o adamla nasıl bir yola gireceğimi bilmiyordum ama bildiğim tek şey bir yola giriyorduk. Fetih'le yoldaş değildik zannımca ama yolu beraber yürüyorduk. Farklı kaldırımlarda mı olacaktık bilmem ama ayağımızı bastığımız asfalt aynı olacaktı.

En azından beş buçuk ay.

Ne kadar zaman öldürdük bu halde bilmiyorum ama titrek sesle de olsa ben başladım tekrar konuşmaya. Çünkü bütün ipleri, bütün cümleleri bana vermişti farkındaydım. Başlangıcı benim yapmamı istiyor, yolu benim açmamı bekliyordu. "Madem her şey bu gece bu masada konuşulacak dürüst olacağız. Beni rahatlatmak için herhangi bir yalan istemiyorum.

Zaten koskoca bir yalan varken, birbirimize daha fazla sürdürmeyelim bunu." derken ne desem onaylayacak bir kıvamda başını salladı.

İlk aklıma gelen şeyle başladım. Tereddüt etmeden en tereddüdümün olduğu konuyla. "Ailen," derken yutkundum. Bir zamanlar evleneceğim adamın ailesiyle alakalı duam aklıma geldi. Allah'ım benim bahsettiğim bu değildi ki... Değildi. Yemin ederim değildi.

"Ailen beni kabul etmeyecek."

Başını iki yana salladığında yüzüm düştü. Daha biraz önce dürüstlükten bahsetmemiş miydik?

"Ailem seni kabul edecek ama sevmeyecek. Çok uzun bir süre istemeyecek."

Tam benim sitem cümlelerim çıkacakken ağzımdan onun çok daha başka bir itirafı doldurdu kulağımı. Bir an kaldım, ne tepki vereceğimi bilemedim. O da nasıl karşılayacağımı bekliyordu dikkatle. Az da olsa toparladığımda başımı salladım.

"Ailenin beni sevmemesi büyük gurur." dedim hiç acımadan, düşünmeden. Eğer ki sevselerdi zaten içten içe midem bulanırdı. "Ama kabul edeceklerini hiç sanmıyorum. Ben o eve bir kere girdim, çıkışımda dilimde ne olduğu belliydi."

Masadaki bardağın kulpunda ince uzun parmakları dolanırken "Benim karımı," için için titredim. Çok vurgulu söylemişti bunu sanki ikimiz değildik buradaki, başkaları da varmış gibi. Onun karısı değildim. Efsun'dum. Sadece Efsun. Artık sonuna soy adını bile ekleyemediğim Efsun.

Yutkunuşumu engelleyemezken "kabul etmek zorundalar." diye tamamladı cümlesini. "Beni karşılarına almazlar, beni kaybetmeyi göze almazlar."

Zeliha'yı kendi elleriyle yakmışlardı ama... Kalbim acıdı sanki bu gerçekle. Zeliha nasıl dayanıyordu? Kapı gibi ortadaydı bu durum. Zeliha nasıl kaldırıyordu böylesine bir ayrımı? Bir tarafta beni bile sırf kendisi için kabul edeceklerini söyleyen bir Fetih vardı, diğer taraftan göz göre göre harcanmaya çalışılan bir Zeliha..

"O evde pamuk ipliğiyle durduğumu, eğer böyle bir retle çıkarsam bir daha adım atmayacağımı biliyorlar. Karar onların, verilecek olan kararda belli."

İşaret parmağım şakağımın üzerinde gezindi. "Peki şüphelenmeyecekler mi? Yani böyle aniden, düşünülmeyecek şey değil bu Fetih. İlişkimiz ne ara

başladı, ne ara evlenecek kıvama geldi? Çok absürt, bir şeyler anlarlar. Tahmin ederler."

Dudakları aşağı doğru kıvrılırken başını salladı ağır ağır. "İnanmayacaklar zaten," dediğinde rahat tavrına karşı kalakaldım. "Altında bir şeyler arayacaklar, gerçek olmadığını düşünecekler. Bir şeyleri açığa çıkarmak için ellerinden geleni yapacaklar."

Kafamın içinde onlarca senaryo oluştu, hepsi de Türk televizyonlarında delice izlenirdi.

"Burada iş bize düşüyor," deyip o da benim gibi masaya yaklaştı biraz. "Efsun bu evlilik gerçek olacak."

Yüzümdeki bütün kaslar kendini bırakırken gözlerim kardı bir an. Tutuldum, tek yapabildiğim masadan uzaklaşmak oldu. "A-anlamadım?" derken sesim titremişti. Masadan kalkıp gidesim geldi o an. Ben ne yapıyordum Allah aşkına? Bu tepkime karşı kaşlarını çattı.

"Bunun bir anlaşma olduğu sadece aynı odaya girdiğimiz an bilinecek. Biz bile kendimizi buna inandıracağız. O odanın kapısını kapatmayana kadar beş ayı, bu masada konuşulanları unutacağız." diye düzeltti mi demeliyim kalp krizi geçirmek üzere olan beni ipten mi aldı bilmiyorum. Yemin ederim beynim uyuştu, baya ivme indi.

"Efsun," derken biraz daha yaklaştı masadan bana. "Kafaları öyle bir çalışıyor ki," kendi ailesinden bahsediyordu. Aklına ne geldi bilmiyorum ama sesi nefret doluydu. "Beni zamanında Zeliha'nın evlenmek istediğine öyle bir inandırdılar ki, ben kendi kardeşimi sildim. Açık açık, *bu saatten sonra senin Fetih diye bir abin yok* diye rest çekecek kadar. Cümle alem zaten inanacak, içimizdekiler bit yeniği çıkaracak. Kalenin içinde sorun. O yüzden," bütün bunları daha önce düşünmüş gibi ardı ardına takılmadan kurduğu cümleleri dinledim teker teker.

Bir aile nasıl bu kadar vicdanını kaybetmişti? Eskiden verilen basit bir söz bozulabilirdi, insan evladı için neler neler yapabiliyorken onlar dostlarıyla aralarına girecek tek bir soğukluğa mı tahammül edememiş yakmışlardı çocuklarını? Midem harıl harıl bulanıyordu. Tek kayıpları Zeliha'da değildi üstelik. Fetih'te kaymıştı ellerinden.

"Herkes, aklına gelip gelebilecek herkes gerçek sanacak. Her şey gerçekmiş gibi. Tek özel yerimiz o oda. Onun dışında her yerde, biz bile unutacağız bu masada konuşulanları. Herkes gerçek sanacak. Çalışanından anne babama kadar. Bu masada konuşulanlar bir kişi bile olsa başkasına taşınırsa olayın önünü alamayız. Olay bir kere duyulursa, tek bir kişi ipin

ucunu yakalarsa kontrol edemem. Düşman içimizde. Ne onların gazabı biter ne de çeneleri susar. O eve onların gelini olarak gireceksin. Kimse mevzunun korumak olduğunu bilmeyecek. Duyulmayacak, sadece sen ve ben. Zeliha bile bilmeyecek."

Zeliha... En çok onun bilmemesi gerekiyordu.

"Zeliha'ya bu yükü veremeyiz zaten," dedim anında. "Öğrenirse her şeyi kendi üstüne yıkar, toparlayamayız onu."

Başını salladı. "Öyle," derken durgun bir hal aldı bir an. "Kolay kolay inanmayacaklar. Annemi biraz olsun tanıyorsam gözü kulağı daima bizde olacak. Bulunduğumuz kapının arkasında, baş başa oturduğumuz bir masada, konuştuğumuz bir anda. Tek bir cümle, tek bir şey duymak için direnecek. Benim seninle gerçekten evlendiğimi kabullenmemek için yine çabalayacak. Uzunca bir süre."

Her cümlesi o dizi senaryolarını daha da güçlendirdi. Daha adımımı atmadan içimdeki korku kapısı aralandı. Canavarlardan kaçmak için canavarların evine giriyordum. Ve tek güvencem Fetih'ti.

"Ne olursa olsun aptal değil bu insanlar. İki canıma cicime kanacak halleri yok. Bazen anlaşamadığımız, hele de evlenecek kadar anlaşamadığımız bakışlarımızdan bile belli oluyor."

Parmak uçları alt dudağında gezinirken düşünceli bir hal almıştı. "Tiyatro eğitimim yok," dedi. "Ne kadar başarılı olunur bilmiyorum ama basit düşüneceğiz. Canım cicimle olacak iş değil. Hem canım cicim ne anasını satayım? Normal evli bir çift. Alışırız herhalde bu duruma, en kötü olduğumuz gibi davranırız. Evlenenler de devamlı kavga ediyor sonuçta. Tamam işte sen nefes aldığın sürece potansiyel olarak benimle kavga halindesin zaten."

Gözlerim şaşkınlıkla aralandı kendimi işaret ettim. "Ben?" diye sordum hayretle. Yürüyen sorun makinesi mi bana bunu söylüyordu? "Kendini kandırma." dedim ters ters. "Sen herkesle, ben sadece seninle. Demek ki sorun sende."

Dudakları alayla kıvrıldı. Alayla. "Kendini kandır. Aynen öyle."

Yüzümü buruşturdum, o beş buçuk ay dağ oldu bana dağ. Güvenip girdiğim canavarların arasındaki iyi canavar da Fetih'ti. Harika ilerliyordu her şey harika. Ben bazen Fetih'le aynı havayı dahi soluyamayacak kadar öfkeli olurken nasıl her gece aynı odaya girecektim?

Aynı oda. Gözlerimi kırpıştırdım. Bir yabancıyla. Nasıl mümkün olacaktı? İkimiz için de.

Kafamın içindeki düşünceler eşliğinde "Seninle tartışmayacağım." dedim başımı başka yöne çevirip.

"Tabi haklı çıkarmak olmaz şu an beni. Ağır yenilgi olur sana." diye karşılık verdi.

Bakışlarım tekrar onu buldu. "Yazık kafana." dedim ters ters. At kuyruğum acıtıyordu artık. "Ben gayet medeni bir şekilde her zamanki gibi uzatmayacağım konuyu." derken bunu belli edercesine devam ettim.

"Ne olursa olsun," dedim aklımdaki canavarların hepsi gözlerini bana dikmişken. Hepsinin yüzünü hatırlıyordum. "kim olursa olsun ailene karşı daima beni savunacaksın."

Zaten içine düşeceğim evi bana cehennem yapacakları belliydi. Bir de Fetih benim yanımda olmazsa, ben kafayı yerdim. Belki de tek cümlesiyle üzerime gelecek her saldırıyı o durdurabilirdi. Aptal, saf değildim. Böyle bir durum varken tabi ki kullanacaktım bunu. Burada önemli olan benim canımın yakılmaması, bu beş ayı en az hasarla atlatacak olmamdı. Onların oğullarıyla yaşayacakları sorunlar asla beni bağlamıyordu.

"Eğer ki seni arkamda değil de karşımda görürsem Fetih,"

Böldü beni cümlemin devamını beklemeden. "Ne arkanda ne karşında. Yanında. Daima," bunu sanki daha önce düşünmüştü, ben açmasam konuyu o açacak kadar önceden hazırlanmış bir cümle gibi geldi bana. "Çünkü gerçekten evli olsaydık olacak olan bu olurdu. Ki inandırmaya çalıştığımız tam olarak bu zaten."

Güzel dercesine başımı salladım. Fetih'te bana karşı olursa, herhangi bir konuda haklı ya da haksız olmam fark etmezdi, yapamazdım. Dolduramazdım o şafağı. Bitmezdi o günler. Spontane bir sessizlik oluştu aramızda. Ben oturup madde madde yazacak kadar planlı kabul etmemiştim ki şimdi çatır çatır şartları saysaydım. Ama o benden daha hazırlıklıydı ki sessizliği o böldü.

"Bir Karadere gibi davranacaksın, Karadere'lerin gelini gibi." diye o devam etti anlaşmanın yazılışına.

Alayla ve şaşkınlıkla değişti mimiklerim saniyesinde. Karadere mi? Alaycıl olmasam kesinlikle buruşturdum yüzümü. Midem bulanıyor gibi de davranabilirdim. Karadere gibi davranmak nasıldı? Adalete, haksızlığa, zalimliğe göz yumacaktım o zaman? Hatta zalimliği ben yapacaktım. Daha neler...

Karadere'ne tüküreyim Fetih.

"Af buyur." derken elimin altındaki bardağı sıktım. O soy adı beş küsur ay taşımak bile bir ömür bana utanç verecekti, neyin safsatasını yapıyordu şimdi?

"Buyurayım," derken aramızda oturan repliği tamamladı. "Sana o eve gelin sıfatıyla gireceğini söyledim Efsun. Buna sen inanmazsan, kimseyi inandıramazsın. Efsun Karadere ," dudakları ağır ağır dudaklarını ıslatıp aynı yavaşlıkta yutkundu. Sonra da geriye yaslandı aynı rahatlıkla.

Onun duraksamasını fırsat bilip saniyesinde düzelttim "Efsun Zorlu." dedim bastırarak. "Efsun Zorlu." diye tekrar ettim. Asla bir Karadere olmayacaktım. Hiçbir zaman, o soyadı adımın yanına yakıştırmayacaktım. Hiçbir zaman bu şanlı ama saçmalıktan ibaret olan aşiretlerine gelin de olmayacaktım. O ailenin gelini gibi de davranmayacaktım. Babamdan öğrendiğim ilk şey adalet ve eşitlik, annemden öğrendiğimse vicdanken mi yapacaktım bunu? Ben anne babamın mezarına bile gidemezdim.

Var olan bir düzen vardı farkındaydım. Asla derdim bir devrim, ihtilal değildi. Ben de ne devrim gibi bir kadındım ne de hükümet. Var olan düzeni alt üst etmeyecek olmam o düzene sonradan eklenen bir yama olacağım anlamına asla gelmiyordu. Fetih bu düzenin büyük bir parçasıydı ama umurumda bile değildi. Kendi kurdukları devran da günün birinde yok olup gidecekti. Kim kalmıştı da onlar kalacaktı? Kendi evlatlarına bile vicdanları körelmişken kim bilir başkalarına nasıllardı.

Tüm ısrarıma rağmen o "Efsun Karadere," diye tekrar etti. "Sen kendini burada görmezsen onlar seni hiç görmezler Efsun. Sana ancak bu şekilde, sen ancak o evin gelini olduğunu bastıra bastıra belli edersen, o kimliği üzerine alırsan seni buna layık görürler. Ki zaten," derken kendinden emindi. "Sen olayın içine düşünce bunu seve seve yapacaksın. Ancak bu şekilde baş edebilirsin. Bunu kendin fark et tamam," anlayışla başını salladı, olacaklarını kendi kendine düşünürken.

Ben beş gündür asla işin bu boyutunu düşünmemiştim. Evet kabul ettiğim ihtimali düşünmüştüm ama hiç kabul ettikten sonraki bu denli ince ayrıntıları düşünmemiştim. Zaten kabul etme ihtimalinde tıkalı kalıyordum, öteye gidemiyordum ama Fetih öyle bir ölçüp tartmıştı ki her şeyi şu an her şeye verecek bir cevabı, her ihtimale söyleyecek cümleleri vardı.

Ailesini nasıl alt edeceğime kadar her şeyi düşünmüştü.

Beni bir taraftan o insanların gazabından korumaya çalışıyordu.

Bana olan nefretleri hayal edeceğimden daha ötedeydi. Öfkelerini de diri tutacak şeyler vardı ellerinde. Mesela beddualarım. Mesela olay şekilde

iptal edilen o düğün. Mesela Fetih'le aralarına giren dağlar.

"Zorlamayacağım seni. O evde Efsun değil de Fetih'in karısı Efsun gibi davranınca neyin ne derece değişeceğini yaşamadan sana gösteremem. Üstüne gelmiyorum, her şeyinle Efsun Karadere olmayı kullanacaksın bir yerden sonra zaten. Bu fırsatı ayağının altında ezecek kadar saf değilsin."

Cümleleriyle anlatmak istediği bir şey vardı; benim önüme sermeye çalıştığı bir güç vardı. Ayağımın altına sermek istiyordu. Ve ana fikir o soy adın gücü oluyordu. O olursa olacaklar, o olmazsa olacaklar.... Bir kelimenin gücü en fazla ne olurdu? Siyasetçi değillerdi, ünlü değillerdi. Neydi bu soy adlarına güvenleri? Neydi bir soyada duyulan bir hürmet? Kimse de çıkıp demiyor muydu kimsiniz siz, yıl olmuş kaç aşiret mi kaldı, hiyerarşi mi? Burası Türkiye'ydi. Neyin ağalığını taslıyorlardı?

Neyi kabul etmemi bekliyordu Fetih benden? Şaka gibiydi.

Üstelik bir de şu vardı ki beni her cümleden sonra hayrete düşürüyordu. Fetih'in ailesinde ki üstünlüğü. Tamam baskın bir karakterdi ama neyine güveniyordu? Resmen açık açık ailesinin sırf onun karısı olduğu için beni bile idare edeceğini, bir yerde kabul etmek zorunda kalacaklarını söylüyordu. Beklediğim kadar bile çok fazlayken o evde şahit olacağım şey neydi bilmiyordum. Fetih'e sözünü geçiremedikleri gibi, onu her an ellerinden kayıp gidecekmiş gibi de titreyerek tutuyorlardı.

Onun bunu uzatmayan tavrına karşılık ben de üstelemedim. İkimizin de yaşayarak göreceği bariz şeyler vardı, akışına bırakmak en mantıklısıydı. Alnıma parmak uçlarımla ufak ufak masajlar yaparken gözlerimi camın ardından ışıklandırması gayet gösterişli olan caddeye indirdim. Bir süre konuşmadık. Kafamda ölçüp tarttım, ne söylemem gerekeni düşündüm ve bam! Aklıma geldiği gibi ani bir çıkışla dile getirmem bir oldu. Sanki söylemesem birkaç saniye sonra unutacak gibi.

"Temas yok!"

Onun da dağılmış bakışları beni buldu anında. Hatta biraz yüksek sesle, heyecanla ve telaşla bile söylemiş olabilirdim. Gözlerim iri iri açılmış kırpıştırarak ona bakarken "Af buyur?" demeyi tercih etti gayet açık bir şey söylememe rağmen. Kollarımı birbirine sarıp sarmalama isteğiyle dolup taştım.

"Anlaşılmayacak bir şey yok. Asla ama asla beş buçuk ay boyunca temas yok. Bunu asla çiğnemeyeceğiz!"

Gözlerini kıstı şaşkınca bana baktı. "Oradan sapık gibi mi gözüküyorum yoksa bir kadın istemeden ona dokunacak bir orospu çocuğu gibi mi?"

Ciddi ve katı olan yüzüm o an niyeyse utançla düştü. Ben öyle bir şey söylememiştim, ne alakaydı? Yine laflarım niye çekiştiriliyordu?

"Öyl-"

"Soruma cevap ver." Geldiğimizden beri ilk kez gerildiğini hissettim. "Lafı başka yere çekme soruma cevap ver."

Kendimi istemsizce, anlamsız bir koruma isteğiyle geriye doğru çektim. "Ben öyle bir şey söylemedim." diye kuracağım cümleyi değiştirmedim. İkisini de ona yakıştırdığım yoktu. Sadece aynı ev, aynı oda durumu geriyordu. Bir kadın olarak tüm hakkımla ona bu cümleyi kuruyordum. Yabancı bir erkekti, güvenemezdim kimseye. Sevgilim değildi, arkadaşım bile dehildi. Bir evi onunla paylaşmamıştım, bir odayı onunla paylaşacaktım. Senelerdir yanlış yaşıyordum ben, şimdi küçücük bir yerde bir yabancı olacaktı.

"İma ettiğin şey ona çıkıyor. Anasını satayım böyle konuşup konuşup *ben söylemedim* diye sıyrılamazsın her seferinde. Bir şey varsa açık açık söyle, bırak şu yaptığın şeyi."

Eski konuşma üzerinden de bana aklınca laf çarparken kaç kez konuşacak gibi yükseldim ama ağzım sadece açıldığıyla kaldı. Cümleleri toparlayamadım bir türlü.

"Uzatıyorsun," diyebildim en son da. "Tamam deyip geçebilecekken uzatıp geriyorsun masayı. Fetih sana olduğu gibi gözüm kapalı, bu şartı önüne koyamayacak kadar güvenmemi bekleme. Tamam mı? Bekleyeceksen de içten içe bekle. Tanımadığım bir adamla aynı odayı paylaşacağım, şu an karşımda kim olursa olsun aynı şeyi isteyecektim. Sen ya da bir başkası. Senin karakterini düşünerek kurmuyorum bu cümleyi, içimi rahatlatmak için kuruyorum. Tamam mı? Üstüme gelme, kolay değil. Sana ne kural koyuyorsam aynısı bana da geçerli merak etme. Temas yok dedim, ne senden ne benden. Senin de istediğin bir şey varsa söyle. Yanlış anlamam, kişiselleştirme lütfen söylediklerimi. Duygusal baksaydım olaylara evliliğe tamam demezdim en başta. "

Fetih anlamıyordu. Ben çok küçük yaşta herkesten kötülük görebileceğimi anlamıştım. İnsanın çeşidi yoktu benim gözümde. İyisi kötüsü değil. Güvendiğim bir de tanımadığım vardı. Fetih'i tanımıyordum. Henüz güvenecek kadar tanımıyordum.

İnsanlar senelerce beraber olduğu insanlarla evlenince bambaşka insanlarla karşılaşıyordu. Senelerini verdikleri adamların içinden canavar çıkıyordu. Erkekler değişmiyordu, gerçek yüzlerini saklayabiliyorlardı.

Benim karşımda kim vardı? Senelerimi geçirdiğim adam mı, sevdiğim adam mı? Hiçbiri. Aptal, saf, salak bir dizi karakteri değildim Bu ülkede dönen şeyleri de, bu ülke de yaşanan şeyleri de bizzat yakından görüyordum. Toz pembe bir hayatım yoktu, kimsenin yoktu. Delirmemiştim, aklım başımdaydı.

İşaret parmağı çenesinde gezindi durdu. İstediği kadar sinirlenebilirdi. Bu benim haklı oluşuma engel değildi. Alınganlığın da sırası değildi. Ben Fetih Karadere'ye *ilerideki karın için* cümleleri altında bir dünya şey sıralamıştım. Şimdi de gerçek olmasa da onun karısı sıfatını alacaktım üzerime. Hakkımdı tüm bu korkularım. İleride karşısına çıkacak kadını düşünüyorken günün birinde yananın ben olduğumu nasıl akıl edebilirdim bilmiyordum.

Ben böyle kaderin yazılışını seveyim zaten.

Bir süre ses seda çıkmadı. Cevabı o verecekti. Ben bu konu için diyeceğimi demiştim. Kahvesinden koca bir yudum alıp bardağı hafifçe çarparak bıraktı ama görmezden gelmeyi tercih ettim.

"Aynı oda içinde olduğumuz sürece," derken bastıra bastıra, kazıya kazıya kurdu her kelimesini. "ne tenin tenime ne de tenim tenine. Sen istemediğin sürece aramızdaki mesafe bile üç adımın aşağısına inmez. Aklın kalmasın, şerefim de haysiyetim de yerli yerinde. Ağzım bozuk kanım değil."

Kırılmıştı.

"İyi," dedim.

"Amaa," diyerek işaret parmağını kaldırarak devam etti. "Sadece baş başa olduğumuzda bu kural geçerli. Ben sevmediğim, haz etmediğim insanlarla temas içinde olmam sadece. Bunu herkes bilir. Karımla yabancı gibi o bir köşede ben bir köşede olmaz. Ne annem ne de Zeliha. İkisi de anlar. Anında."

Yüzüm buruştu. *Yapma* dercesine ona baktım. "Fetih zaten insanların yüzden doksan dokuzundan haz etmiyorsun." deyiverdim. Masada ritim tuttuğu parmaklarını masaya vurdu hafifçe.

"İşte," dedi doğru noktaya parmak basmışım gibi. "Bir kadınla evlendiğime göre o kadın yüzde birin içinde. Bunu kabul ettin. İnsanlara birkaç ay boyunca her hareketimiz batacak. Geleceğin ev daima üç beş kişilik değil, misafiri olacak, akrabası olacak. Durmadan. Hep böyle. Buna mecburuz. Herkes inanacak Efsun. Bu işin başka oluru yok. İtiraz etmek için etme, mantıklı düşün."

Yanaklarımı şişirerek başımı eğdim masaya doğru. Pişman olacaktım, o eve girdiğim için pişman olacaktım. Düşmandan kaçıp düşman yerine giriyordum. Burada en çok o aileye inandırmaya çalışıyorduk bir şeyleri. Saçmalıktı. Tamam evlenmemiz de öyle gözüküyor olabilirdi. Çok şüpheliydi. Belki ailesi Fetih'in amacını bizzat tahmin edecekti ama yine de ikna olmalarının bu kadar zor olması beni şimdiden geriyordu... Ve bunu da biliyordum, beni korumaya muhtaç bir insan olarak görürlerse ezerlerdi. Ezme girişimlerini arttırırlardı. Bak bizim sayemizde yaşıyorsuna getirirlerdi olayı. Belki de Fetih'in asıl korktuğu bu olayı gizli tutmayacak olmalarıydı.

İçimden bir ses o ailenin benim ölümüme sevinecek olması yönündeydi...

Ve içimdeki o sesin haklı olduğuna da adım gibi emindim.

Uzlaşmacı, sorun çıkaran taraf olmamak adına orta yolu bulabildiğim kadar buluyordum. Tıpkı şu an olduğu gibi. "Tamam," derken sesimin dikliği kendini titrekliğe bırakmıştı. "Sonuçta," dedim sorar gibi. "Bir aile büyüğünün yanında ne kadar ileri gidebilir ki? Yani ne olabilir en fazla?"

En en en ileri derecesi belki yanağa ya da alna konulan *basit* bir dudak teması olabilirdi. Ya da saçlara. Gözüm kısa bir an Fetih'in dudaklarına kaydı ama gözlerimi kapatarak kafamı komple çevirmem çokta uzun sürmedi. Bütün tüylerim diken diken olurken yumruklarımı sıktım. Tanımadığım bir adam. Sıradan da olsa bazı dokunuşlar. Daha da kasıldım, şakaklarım vızıl vızıl sızladı. Elim nefes alamıyormuşum gibi boğazıma gitti. Üzerimdeki montun fermuarını indirdim biraz.

Oyuncular çok daha fazla ilerisine gidiyordu.

Ama onların ki bir yerde sanattı, meslekti.

Ama onlar kadar ileri gitmeyecekti zaten.

Bu da bir oyundu neticede. Bir sahne iki oyuncu. Tek hedefimiz izleyicilere duyguyu geçirebilmekti. Profesyonel mi bakıyordum olaya? Saçmalıktı. Her şey.

Dostça diyebilirdik, öyle düşünebilirdim. Sonuçta merhabalaştığımız birinin de ilk yanağından öpmez miydik? Öperdik. Bunu büyütmemeliydik gözümde. Evet daha büyük sorunlar vardı bunu büyütmemeliydim gözümde.

Öylece baktığım caddeden sonunda gözümü Fetih'e çevirdiğimde, onun yüzünde anlaşılırsa paragraflar yazılabilecek ;anlaşılmazca tek bir noktalama bile konulamayacak bir ifade vardı. Ben anlamayan taraf

olmuştum. Eli kısa bir an boğazımdaki elime baktı sonra da ağır ağır yutkunup gözlerini kaçırdı.

Yanlış bir şey mi söylemiştim?

Çünkü iyiye yorulabilecek bir ifade değildi yüzündeki. Eli ensesine gitti, dudakları yanlışım yoksa kıvrılacak gibi oldu ama bu tebessüme çok uzaktı. Ya da bilmiyorum tamamen bana öyle geldi.

"Bu konuda da anlaştık." konuşmayacağını anladığım yerde ben devam ettim destek bekler gibi. Elini ensesinden çekip tekrar boşalmış olan bardağına indirdi. Bardağın kulpuyla uğraşırken başını salladı onaylar anlamda. Hiçte bir şey söylemedi devamında. Öylece sustuk yine. Masanın başına oturan sessizlik bir ona çevirdi başını bir bana. Ellerimi incelemeye başladım öylece.

Gözüm sık sık Fetih'e kayıyordu. Kafamın içinde beynimin kopyaladığı rüyanın sahneleri öylece bir Fetih'e bir ellerime bakarken Fetih ona baktığım saliselik anlardan birini yakaladı ve gözlerimizi birleştirdi aniden.

Dilediği özrün nedeni benim ölüşüm müydü?

"İki hafta içerisinde olacak düğün, daha fazla uzatmanın anlamı yok. Hatta hazırlıklar biterse daha da kısa."

Korku içimde bariz bir şekilde dolandı. Bu kadar çabuk muydu? Hafta dediğimiz neydi ki? Göz açıp kapayıncaya kadar biterdi. Çok erkendi, çok aceleydi.

"Çok," diyebildim kısık bir sesle. Omuzlarım çöktü, kalakaldım öylece. Ben ne yapacaktım bu kadar kısa sürede? Nefes alsam hemen bitecek kadar kısa geliyordu kulağıma. "Çok acele etmiyor muyuz?"

Kaşları havalandı "Efsun," dedi garipçe ve biraz zalimce. Evet cümlesi de aynı sesi gibiydi. "Aşık oldukta sana ettiğim evlenme teklifi için zaman istemiyorsun farkındasın değil mi?"

Bu cümle bir tokat misali çarptı yüzüme. Haklıydı ama acımasızca geldi o an bana bu. Ölümüne mantık insanı olsam da evliliğim aşk evliliği olacaktı. Çok sevecektim birini, öyle ki evlenecek kadar çok sevecektim. Öyle ki aile eksikliğimi kapatacak biri olacaktı, o kadar bir bütün olacaktım onunla evlenince. Hayatım da tek toz pembe tüylü kalemimle yazdığım hayalim buydu. Sadece bu konuda duygularıma bu kadar izin vermiştim. Çünkü evlilik tamamen benim kararımdı. Bunu hissetmeden evlenmezdim, bu şekilde günün birinde gerçek olurdu bu hayalim diye düşünmüştüm.

Kalemimi kırmışlardı. Farkındaydım. Bu da iki hafta gibi bir süre içinde soy adını taşıyacağım adamın dudaklarından çıkan cümleyle bariz belli

olmuştu.

Demek ki hak ettiğim hayat buydu. Her şey bu kadar alınıyorsa elimden vardı bir sebebi. Vardı bir günah. Bu da kefaretiydi.

Başımı sallayabildim hafifçe. "Haklısın," dedim çatallanmış bir sesle. "Düğüne lüzum yok o halde. Zaman kaybı olmasın. Dümdüz bir nikah."

Cıkladı. "Olaydan çok uzaklaşıyorsun Efsun," dedi duygusuz bir sesle. "Tüm Urfa'nın kulağına gidecek bu düğün. Amacımız tam olarak bu. Sağır sultan demiştin, evet tam olarak öyle."

Gelinlik giyecektim o halde? Temiz bir of çekmemek için zar zor tuttum kendimi. Babam geldi aklıma. Kızıyor muydu? Kızmasındı. Yemin ederim çok direnmiştim. Bunu kabul etmemek için, böyle bir hayata düşmemek için çok direnmiştim.

Baba yemin ederim çok uğraştım. Yemin ederim.

"Hem sadece benim sülalem gelse, toplanacak insan sayısı bile yeterince fazla."

Ne kadar fazlaydı mesela? Yüz kişiyse tamam. İki yüzün de bir oluru da vardı. Ama üç yüzden fazlası kurtarmazdı. Ben ne yapardım tek başıma o kadar insan arasında? Eleye eleye çıkarırdık her halde birilerini. Herkesi çağıracak halimiz yoktu. Beş buçuk ay sonra bitecek şey için gereksiz masraf yapmaya bile gerek yoktu.

"Peki senin," derken gözüm ona kaydı. "Yani seninkiler? Onlara nasıl sö-
"

Kurduğu kelimeler aniden bir taş olup masanın üzerinden üzerime doğru yuvarlandı. Başımdan aşağı kaynar sular döküldü sanki. Derim değil de içim haşlandı. "Benimkiler yok." diye böldüm onu. "Kaybettim anne babamı." Fetih'le ailem hakkında hiçbir şey konuşmamıştık şimdiye kadar. Sormamıştı hiç, konusu hiç açılmamıştı.

Gözlerindeki ifadeye diktim bakışlarımı. Ne düşünecek ilk ne tepki verecek diye bekledim. Herkeste olduğu gibi bu soruyu sorduğu için bir mahcupluk mu yoksa bazılarında olduğu gibi bir acıma mı? Yakalamaya çalıştım ama ikisi de geçmedi gözlerinden. Bir şaşkınlık yaşamamıştı. Sanki biliyormuş gibi...

Kısa bir an hafızamı yokladım. Zeliha'ya söylemiştim. Çok üstünkörü de olsa bahsetmiştim biraz. Muhtemeldi ki o söylemişti.

"Başın sağ olsun." dedi düz bir sesle. "Teyzen, amcan. Yani çağırmak istey-"

"Kimse yok Fetih." dedim bir an önce kapatmak ister gibi bu konuyu. "Gördüğün kadarım. Annem de babam da tek çocuktu. Yok çağıracağım kimse. Formaliteden iş arkadaşlarıma haber veririm ayıp olmasın diye, o kadar. Gelirse onlar gelir. Sorun mu senin ya da ailen için bu durum?"

Kaşları havalandı, garipçe gözlerime baktı.

"Olağan şeyler ne zamandan beri sorun oluyor insanlar için?"

Tam olarak bu olmasa da beklediğim cevap çok aykırı bir şey söylemediği sürece aynı tepkiyi verecektim. Tıpkı şu an ki gibi.

"İyi."

Sıkıntıyla sesli bir nefes alıp tekrar dışarıya baktım. Gerginlik değil ama nahoş bir hava dolaşıyordu masada. Hep istediğim mi olmuştu şimdi? Tek kalan Efsun çok kalabalık bir aileye gidiyordu. Bir de kalabalığın içinde yalnızlığı tatmak için. Bir de o aileyle aynı çatıya girip, o aileyi dışarıdan izleyebilmek için.

Dudaklarım kıvrıldı hafifçe, şu an ağlayamadığımdan değildi bu. Tek başına bir yerde de olsam yine gülerdim. İzahı olmayan şeyin mizahı nasıl oluyorsa; ilelebet var olacak eksikliğin de bir yerden sonra acısı değil kabullenişi olurdu. Hem neye bu kadar üzülüyordum ki? En baştan hataydı o pembe tüylü kalemi elime alışım. Benim için kına gecesinde ağlayacak bir annem mi vardı, yoksa ayrıldığım için gözyaşı dökeceğim bir evim mi? Daha çok gülümsedim. Evden çıkmadan önce benimle o evin kapısının bana daima açık olacağını söyleyen bir babam da olmayacaktı üstelik. Zaten o dönem nasıl ve kiminle olursa olsun, içten içe acılı geçecekti benim için?

Eğer o kalemi elime almasaydım, kırıldığı için şimdi üzülmezdim. Hatalıydım. Hayat daha ne yapsa anlayacaktım bunu? Anlamayan bendim, anlatamayan hayat değildi.

Tebessümüm daha da genişledi, akıp giden trafiği izledim öylece.

"Zeliha," dediğinde yutkunarak yüzümdeki tebessümü silerek ona döndüm. "Çok sevinecek." derken yüzümü inceledi yavaş yavaş. Şu an çok düzde olsa biraz önce yan profilimden belliydi tebessümüm.

Gülümsedim. Bu kez daha sıcak. Başımı sallarken hızlı hızlı "Onunla hiç ilgilenemiyordum," derken belki de bardaktaki tek su molekülünün altını çizdim. Pembe kalemle değil.

"Ya işim ya da şu yaşananlar yüzünden. Hem Aydan Hanım'da söyledi. İyi gelir, sınav sürecini beraber götürürüz. Kendi derdime düştüm onu unuttum. İçten içe darılıyordur şimdi bana. Hep yanımda olur, daha çabuk toparlar. Ben de daha iyi hissederim, aklım hep onda."

Nasıl ilk kez samimi bir gülümseme varsa bende aynısı belki de çok daha içlisi onun yüzünde oldu. "Değil mi?" dedi ufak bir çocuk heyecanı taşıyan bir seste. "Benimle de arasını toparlar, sen toparlarsın onu." sesinde yetim kalmışlık yoktu, yetim bıraktığı biri için onu geç bulan bir pişmanlık vardı. Fetih'in içinde ne fırtınalar kopuyor, kafasının içinde neler dönüyordu bilmiyorum ama tamamen içinde olup biten şeyler vardı. Öfkesini tamam fazlasıyla dışa vuruyordu ama tamamen öfkeden ibaret bir adam değildi.

Zeliha'ya bakarken acı çekiyordu. Kaç kez şahit olmuştum buna. Ben fark etmeden de yapsam kızıyordu ama kendisi de suçluyordu kendini. Her şeyi de Zeliha'nın ona uzaklığı tetikliyordu. Canından çok sevdiği biri vardı ortada ve zamanında onunla arasına öyle mesafeler koymuştu ki; o dönem aralarından olan kilometrelere rağmen bir telefonla ulaşacağı samimiyeti şimdi dizinin dibindeyken bile yakalayamıyordu.

Sesli bir gülüş düştü dudaklarımdan "Beni köprü olarak mı kullanıyorsun?" dedim şakaya vurur gibi. Tebessümü genişledi baş parmağını alt dudağının kenarına sürterken gözlerini kaçırdı. "Sen haber ver." dedim emin bir şekilde." Sana düşüyor, sonuçta abisi sensin. Senin sorumluluğun bu."

Ona yıkacağım sorumluluğun iyi hissettireceğini biliyordum ama bu kadarını tahmin etmiyordum. "Emin misin?" diye sordu saklamadığı bir heyecanla. "Eğer istersen se-"

"Senin haber vermeni istiyorum." diye bastırdım. "Böylesi daha doğru. Sen nasıl uygun görürsen o şekilde söyle. Biz onunla sonra yaparız durum değerlendirmesini."

Başını salladı hızlı hızlı. Tek güzel yerinin burası olduğunu ikimizde bilerken yüzümüzdeki tebessümle bir süre solmadı. Hiç beklemediğine emindim. Bu ihtimalin bile onu çok sevindireceğini de. Bu hikayedeki tek güzel şey Zeliha'ydı. Tek doğru tek temiz şey. Ve en güzel şey. İsterdim, bu kararı duyduğunda vereceği tepkiyi görmeyi. Ama bildiğim bir şey varsa o da Fetih'e değil en çok bana yöneleceğiydi. Fetih'e yönelseydi ya bir kez de olsa. Onunla sevinseydi, ona sevinseydi.

Gözlerim Fetih'in yüzünde dolaştı. Buna ihtiyacı vardı. Benden çoktu da sanki.

Derince bir nefes alıp başımı tepedeki ışıklandırmalara kaldırdım. Dudaklarımı ağır ağır ıslatırken bu gece yatağa başımı koyduğumda aklıma gelebilecek her şeyi şu an söyleyebilmek için düşünmeye çalıştım ve tam da o an gözlerimi irice açtıracak şey aklıma geldi. Başımı çok keskin, çok sert

bir şekilde Fetih'e indirdiğimde o zaten beni izliyordu. Ki zaten bu bakışımla neye uğradığını şaşırdı.

İşaret parmağımı ona doğru salladım. "Evli bir adam gibi davranacaksın," dedim bir kanunu dile getirir gibi sert bir dille. Ve o kanun anayasanın ilk üç maddesi kadar netti. Kaşları havalandı ne söylemeye çalıştığımı anlamaya çalıştım.

"Vay efendim ben erkeğim, vay efendim ihtiyaçlarım var, vay efendim gözüm kayar. Yok öyle bir dünya. Ben hayatımı bu kadar değiştirirken keyif çatamazsın. Tüm özel hayatına beş buçuk ay boyunca ara veriyorsun. Her şeyinle. Hiçbir şekilde bir istisna yok. Bu teklifi benim önüme koyduğuna göre hayatında kimse yok zaten. Asla Fetih," derken *temas yok* kuralından sonra en net olduğum konuydu.

"İhtiyaçların beni ilgilendirmiyor. Nasıl idare edersen et. Biri senin soy adını taşırken boyunun ölçüsünü bileceksin. Başka birinin yanından gelip o odada yatamayız. İkimiz de. Anlaşma ayağına girmek de yok. Tamam kağıt üzerinde ama sadakat gerçek. İkimiz için de."

Şaşkınlıkla beni dinliyordu. Şaşkınlıkla. Böyle bir konuya değineceğimi hiç beklemiyordu. Sadakat her şeydi. Ve ben onun soyadını taşıyorsam, bir yerde o beni, başka bir yerde ben onu temsil ediyordum. Varsa öyle bir fikri şimdiden aklından çıkarmalıydı. Benim hayatımda da aklımda da kimse yoktu, beş ay boyunca da olmayacaktı ama Fetih'in kafasının içini bilmiyordum

"Dediğim gibi her söylediğim şey bana da geçerli zaten. Şüphen olmasın. Evli bir adam gibi davranacaksın, evli bir kadın gibi davranacağım. Ha gönlün birine kayar o beni zerre ilgilendirmez. Gözün bile değmesin yeter. Otur, tak kulaklığını aç şarkını çek acını. Maksimum bu. Onun dışında ihtiyaç ayağına sakın basma, hiç güzel şeyler olmaz. İzin vermem Fetih buna, aklını alırım senin. Ne olduğunu anlamazsın."

Dudakları U şeklini alırken yavaşça *vayy* dercesine aşağı doğru kıvrıldı. Şaşkınlıkla ve hayretle bakıyordu bana. "Oradan," dedi etkilenmiş bir sesle. "Ciddi ciddi orospu çocuğu gibi duruyorum galiba?" diye sorduğunda dikleştirdiğim omuzlarım düştü. Gözlerimi devirip hafifçe ofladım. Sakinliğimi inatla koruyup tane tane açıklamayı tercih ettim.

"Fetih," dedim insanca. "Beni rica ediyorum düzgün dinle. Her lafımı sağa sola geçiştirme. İnsan gibi söylüyorum. Erkeklerin önemli bir kısmı ihtiyaç meselesini çok güçlü bir koza dönüştürüyor. Doğum yapan eşini, kendi çocuklarının büyüme telaşına giren eşini bile bu bahaneyle aldatan

erkek bile var. Ben ne alaka diyeceksin ama dediğim gibi kişisel konuşmuyor, her şey genel. Beni korkutan her şeyi dinlendiriyorum." Dudaklarımı yaladım yüzüne baktım. *Yapmazdı. Değil mi?* Yaşanırsa bu gerçek bir ilişkide başıma gelmiş gibi kötü hissederdim. "Hayır sana bir sır vereyim," derken masanın üzerinden ona doğru yaklaştım. İçimde kalmış gibi, denk gelmişken söylemek istedim.

Gerçekten gizli bir şey söyleyecekmişim gibi sesimi kıstım. "Şu ihtiyaç ihtiyaç diye zırvaladığınız şey var ya. Ha işte bu erkeklere özgü bir şey değil. Canlıya ait bir şey. Yani kadınlara da. Bunu bilmek için de doktor olmaya gerek yok. İki gram biyoloji, bak anatomi demiyorum, bilgin varsa bunu zaten bilmeniz gerekir. Yani bir salın artık o bahaneyi. Eğer o bir sebep olsaydı kadın da fazlasıyla aldatırdı. Karakter meselesi o yani. Biyolojik olarak bir anlamı yok."

Yüzümü dikkatle izlerken neye uğradığını şaşırmış gibiydi. Geriye çekildim hafifçe. "Ben o yüzden sadece uyarıyorum. Önlem alıyorum. Seninde önlem almak istediğin bir şey varsa çekinme söyle."

Tabi insan aşık olduğu, sevdiği adama evlenmeden önce böyle bir konuşma yapamazdı. Ama hazır bizim evliliğimiz için bir duygu söz konusu değilken ben rahat rahat uyarıyordum. Fetih'in böyle bir şey yapmayacağını az çok tahmin edebiliyordum ama yine de söylemekten zarar gelmezdi. Evlenip gününü gün etmeyi düşünüyorsa o fikri usulca bir köşeye koyması içindi.

"Sen kafayı yemişsin," dedi nutku tutulmuş gibi.

Gülümsedim sadece samimiyetsiz bir şekilde.

"Sen gerçekten kafayı yemişsin." diye devam etti. Omuz silktim. Söylediklerim de hiçbir abartı yoktu. Basitçe anlatmıştım işte. Neyi büyütüyordu?

Eli telefonuna gittiğinde "Kabul etmedin?" diye sordum. Ben nasıl o evin gelini gibi olmayı durumunu az çok sineye çektiysem söylediğim çok daha ufaktı onun yanında.

Telefona bakarak derin bir nefes aldı. Sonra da üstten bir bakış attı bana. "Evli bir adam gibi davranacağım, evli bir kadın gibi davranacaksın." dedi bastıra bastıra. Benim hayli hayli kabulümdü. Böyle bir karaktersizliği her şey başlı başına yalan da olsa yine yakıştırmazdım kendime.

"Söylemene gerek yok, bir kadının koynundan çıkıp karımın uyuduğu odaya girecek kadar pezevenk değilim zaten. Şüphen olmasın."

Kendine ucu dokunan küfrü umursamadan başımı salladım sadece. Neyi nasıl anlar, nasıl içerler ona kalmıştı. Onun problemiydi. Başını iki yana sallarken telefonu kulağına dayadı. Dişlerini birbirine bastırırken kıpırdayan çene kemiğine baktım düz bir ifadeyle.

Aradığı kişi yanıtlarken "Emir," dediğinde gözlerimi kaldırıp gözlerine baktım. "Meydan'daki Nihat Çamlıca'ya ulaş. Açsın mekanı, Fetih Karadere geliyor de."

Karşıdan ne duydu bilmiyorum ama gözlerini devirdi. "Adamın mekanında ne bok yaptığını ben de biliyorum Emir. Neyi sorguluyorsun oğlum?"

Sonra sıfır tahammülle karşısındaki dinledi. Dudaklarını ıslattı sinirle ağzının içinde bir küfür mırıldandı. "Mezar taşınla, kefenini altından yaptıracağım Emir, o yüzden. Var mı başka sorun aslanım?"

Başından beri ilk defa tatmin edici bir şey duydu galiba ve başını salladı ağır ağır. Sonra da bir şey demeden telefonu kapattı. Gözü bana değmeden ileriden birine el kaldırıp eliyle hesap diye işaret ettiğinde "Nereye gidiyorsun? Nereyi açtırmasını istedin Emir'e?" diye sorabildim sonunda.

"Gidiyoruz," dedi bana dönerken. Eli cebine gitti, hesabın geldiği yöne baktı. "Alalım yüzükleri. Bekletmenin bir anlamı yok."

Gözlerim açıldı anında. "Ne acelesi var? Bunun için gece gece insan mı rahatsız edilir?" dedim hızlı hızlı. Gelen kutuya bir miktar para sıkıştırırken "Üstü kalsın." derken garsonun yanımızdan gitmesini bekledi.

"Öyle gerekiyor Efsun." dedi itiraz etmemi istemezken. "Ayrıca," diyerek benim üsteleyişimi başka bir konuyla böldü. "Bundan sonra isminden daha çok *yenge* lafını duyacaksın. Kulağıma geliyor, sağa sola tırnak çıkarıyormuşsun o kelimeyi duyunca. Alışsan iyi edersin. İsmini unutacağın kadar, tahmin edeceğinden daha çok kişi sana yenge diyecek."

Kaşlarım çatıldı. "Sebep?" dedim ters ters. Benim adım vardı. Efsun demek varken niye araya akrabalık belirten bir ifade koyuyorlardı ki? Hiç sevmezdim. Neyin yengesiydi bu?

"Çünkü benim karım olacaksın. Ne desinler?"

"Efsun." diye anında yanıtladım. "İsmimle seslensinler. Efsun yani. Dümdüz Efsun."

Dudakları alayla kıvrıldı, yerinden beline dikkat ederek doğruldu ama ben kalkmadım. "Efsun," dedi söylediğim şeyi şaşkınlıkla tekrar ederken. "Af buyursunlar nerden geliyor o samimiyet?"

İsimle seslenmek ne zamandan beri samimiyete giriyordu Allah aşkına? İsimdi yahu bu. İlk kulağımıza fısıldanan şeylerden biri.

İtiraz edecek gibi aralandı dudaklarım ama engel oldu buna. "İtiraz etme Efsun," dedi sabırsız bir sesle. "Bari bunu uzun uzun konuşmayalım. Alışırsın. Bir bakacaksın isminden daha çok benimsedin hatta. Herkes olması gerektiği gibi sana *yenge* diyecek. O yüzden kavga eden kediler gibi mırlama sağa sola, pençelerini de geri çek. Büyütülecek bir şey söylemedim. Hatta o kadar iyi niyetliyim ki alışasın diye ilk Emir'den duyacaksın . Bol bol kullansın o, ondan sonra da herkes yavaş yavaş. Hadi kalk, gidiyoruz şimdi."

Ayaklarımı hırsla yere vurasım geldi ama yapmadım. Dişlerimi alt dudağımı geçirirken "Bekle," dedim hırçın bir sesle. "Lavaboya gitmem lazım önce."

Hiç afra tafra yapmadan başını sallayıp geri oturdu. Ve bu benim hiç hoşuma gitmedi. *Seni mi bekleyeceğim* triplerine girerek istemeye istemeye beklemesini isterdim ama hiç o zevki vermedi beni. "O önünü de iyice kapat gitmişken." diye masadan ayrılmadan konuştu bana.

Önüm kapalıydı sadece nefes alacağım kadar indirmiştim biraz. Tepkisizce lavabonun olduğunu düşündüğüm mekanın bir kuytusuna dönerken lavaboya kısa sürede ulaşıp içeriye girdim. Kapıyı da ardımdan kapatırken göz göze geldiğim yüz evden çıkarkenki Efsun'dan kat ve kat daha iyiydi. En azından bembeyaz değildim. Isınışımdan olacak, ten rengim tamamen düzelmişti. Gözlerim de kurumuştu. Elim çok fazla sıktığımdan artık canımı yakan saç tokama gitti.

Saçlarımı az zorlanarak da olsa tokadan kurtarırken saçlarım saniyesinde omuzlarımdan belime doğru döküldü. Onları gerimde bırakıp suya yönelip ellerimi yıkadım. Islak ellerimi kurutmadan yanaklarıma ve boynuma sürerken derince bir nefes alarak kendime bakmaya devam ettim.

"Geçecek." dedim kısık sesle. "Bu da bitecek." derken ellerim ufak ufak saçlarımda dolaşıyordu. Tamamen makyajsız olduğumdan çilerim tamamen ortadaydı ve yüzüm epey solgundu. Tabi bunda bu gece olanların da payı vardı biliyordum. Makyaj yüzümü bir tık olgunlaştırırdı. Şimdi de çocuksu durmuyordum ama çokça masum duruyordum.

Saçlarımı iyice düzeltirken ortadan değil de sol taraftan ayırdım. Sol tarafı rahatça kulağımın arkasına sıkıştırırken saç derim yavaş yavaş rahatlıyordu. Başımın ağrısı az da olsa bunun yüzündendi de. Üzerimdeki montun yakasını düzeltip altımdaki dizime kadar gelen beyaz çorapları

biraz çekiştirdim. Yine donacaktım. Son kez kendime bakıp kapıya yönelirken acele etmeden Fetih'in yanına ilerledim.

Gözleri zaten benim çıkacağım yerdeyken anında göz göze geldik. Ama o bu bakışı gözlerimde sürdürmedi, saçlarımda sürdürdü. Üzerime saldığım saçlarıma bakarken aklıma önce o rüyada çekiştirdiğim saçlarımdan ellerimi kurtarışı geldi, sonra da bana bir süre önce kurduğu o cümle.

Saçlarını salma, çok kötü duruyor.

İçine düştüğüm kavram karmaşasıyla çenemi sıktım. Kafam gram yerinde değildi. Her şey başka bir şeyi tetikliyordu. Oturduğu yerden kalkarken kapıyı işaret etti. Adımlarımın yönünü değiştirip kapıya yönelirken ellerimi cebime koydum. Arkamda adımlarını da, bedenini de, nefesini de hissederken "Yüzük almaya gidiyoruz," dedi ters ters. Durmadan ilerledim. "Süslenmeni gerektirecek bir şey yoktu."

Adımlarım yavaşladı ama tamamen durmadı. "Süslenmedim zaten." diye aynı ses tonunda karşılık verdim. Onun arkadan olan etkisiyle açılan kapıdan ilk ben geçtim. "Saçlarımı saldım sadece."

Ardımdan onun da çıktığını kapının kapanan sesiyle anlamıştım. "Amacın süslenmekse geri topla," diye devam etti huysuz sesiyle. Gözlerim onu buldu ama o aracı önce açtı sonra da sürücü koltuğuna ilerledi. "Salık saç hakkında fikrim hala duruyor yerli yerinde."

Aniden gözümün önünde şıklatılan parmaklarla irkilirken daldığım şeyin Fetih'in yüzü olduğunu anlamamla anında bakışlarımı çektim. Kafamda bir türlü durduramadığım o kasetin üzerinde bu gece yazıyordu. Tüm sahneleri de rüyadan ibaretti. Her boşlukta kaldığımda, her kafamın içini duyduğumda, her sessizlik oluştuğunda yine aynı duygular esir alıyordu dört bir yanımı.

Fetih'in yüzüne bakıp da hatırlamamak elde değildi zaten. Niye rüyamı girmişti? Ona her baktığımda bir süre de olsa hatırlayacağım şey belliydi.

"Kızım sen niye kısa devre yapıyorsun? Alo," diye kaba bir sesle bana konuşurken "Dalmışım." diye geçiştirdim. Gözüm geldiğimiz yere kaydı. "Bana bak, bana." dedi Fetih ama ben tam inmek için hamle yapacakken önce kolumdan yakalandım, sonra çenemden tutuldum. Fetih zorla gözlerimizi birleştirirken "Ne oluyor sana?" diye sordu daha sakin bir sesle.

"Bir şey olmuyor, dalmışım dedim ya." dedim bir türlü kurtulamadığım karmaşaya rağmen. Sesim bu söylediğime inanmış gibiydi.

"Beni mi kandırıyorsun?" diye sorarken çenemdeki parmaklarından kurtulmaya çalıştım ama izin vermedi. "Bir şey olmuş. Bir şey var. Durup dururken aniden kalktın geldin kapıma, tuhaf tuhaf suratıma bakıyorsun. Enayi miyim ben? Anlamayacak halim yok."

Şimdi mi sorguluyordu? Başımı geriye çekip huysuz bir sesle "Fetih bırak," derken huysuz bir sesle kalbime hançer gibi saplayacak bir kelime söyledi.

"*Bırakmam,"* annemin yüzü yüzünün üzerinde gidip gelirken ne yapacağımı şaşırdım. Ne demek bırakmamdı? Bıraksaydı artık. Alt dudağımın altında baş parmağı varken baskısını arttırdı.

Nasıl bırakmamdı?

Bir an istemsizce öfkeyle doldum. Bırakmadığı için zaten o rüya kötüyken daha kötü olmuştu. *Annen bırakma dedi Efsun.*

Biliyordum. Allah kahretsin ki biliyordum. Gözlerinin içine bakarken gözlerini kıstı. "Bak," dedi kısık sesle. Yüzlerimiz ne uzak ne de yakındı. Ben onun parfümünü alabiliyordum, o benim parfümümü alabiliyordu. "Yine öyle bakıyorsun. Bir şey yapmışım gibi. Söyle ne oldu, ne bok yedim ben?"

O an titreyeceğim sandım. Bütün vücudumla hem de. Biraz daha öyle bakarsa gözlerime sanki kafamın içindekileri görecekti. Bakışları bir şahin

kadar keskindi.

"Eğer ki bırakmazsan ben zor kullanmadan yüzükleri tek başına seçmek zorunda kalırsın. Ben de evime giderim. Bir ara getirirsin ben de takarım. Tamam mı Fetih?"

O parmağındaki baskıyı gevşetti ama bırakmadı. "Tehdit etme beni." dedi ters bir sesle. Kafamı hafifçe sağa yatırdım.

"O halde sen de bir şeyi bana elli kere tekrar ettirme." derken yumuşattığı temasından yararlanıp kafamı çektim ve direkt olarak kapıma yöneldim. Müdahale de etmedi. Direkt indim arabadan. Fetih'in açtırdığı yeri direkt seçebildim. Gerek içeride olan Emir'den gerekte bu saatte açık olan kuyumcu oluşundan. Emir beni görür görmez önünü ilikleyip oradan birine bir şey dediği gibi hızlıca yanımıza geldi. Kapının önünde de bir iki kişi vardı ama tanımıyordum. Fetih'lerin çalışanları mıydı bilmiyordum.

Diğer taraftan Fetih'te gelirken kısa zamanda yanıma, Emir'in gözü hemen onu buldu. "Verdin mi kefen ve mezar taşı siparişini?" diye sordu cins cins. Emir'e baktım. Bakışlarını kaçıracak gibi oldu ama engel olabildi.

"Senin seçmen daha doğru olur diye düşündüm abi." diye beni şoka uğratan bir açıklama yaptığında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

NE?!

Bu nece bir sadakatti Allah aşkına? Ne vardı aralarında, bu nasıl neyin bağlılığıydı? Fetih Emir'e böbreğini vermiş olabilir miydi? Aklıma başka bir ihtimal gelmiyordu zira. Bu çok tuhaftı. Bu boyut çok tuhaftı. Normal bir ilişki, saygı değildi bu.

Fetih'e baktım yüzümdeki mimikleri bozmayıp. Ne cevap verecek diye. Ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu. Hiç istifini bozmadan. "Aferin," dedi memnun olmuş bir sesle.

Aferin mi?!

"Şimdi," derken kısa bir an bana baktı ve başımın üzerinde bombayı patlattı. "Yol ver *yengene,* geçsin."

Kafama aniden bir tane vursa bu kadar sarsılmazdım sanırım. Geriye doğru sendeleyeceğim sandım. Bu birine ilk açıklayışımızdı. Evleneceğimizi söylemişti. Emir'e. Hem de bu şekilde. Nefesim boğazımdan geçmedi. Emir başta sanırsam anlamadı ve geri çekilip bana yol verecek gibi oldu ama bir tokat yemiş gibi bozguna uğradı birkaç saniyede.

"K-ki-kime?" arda arda kekeledi sonra bana baktı. Fetih'e dirseğimi geçirmemek için mantıklı bir neden var mıydı? Vardı. Belindeki dikişler.

Eliyle beni işaret etti. "Yenge?" diye sordu şaşkınlığının arasında gülümsedi. Sevindi. Emir bu habere sevindi. Resmen gözlerinin içi güldü. Niye, neye bu kadar mutlu oldu bilmiyorum ama çok mutluydu.

"Evleniyorsunuz?" derken gözü Fetih'i buldu. Sonra arkasını işaret etti. "Yüzük almaya geldiniz?" derken sesli bir şekilde güldü. Eli ağzına gitti sonra bana dönüp tekrar etti.

"Dümdüz yenge o zaman?"

Yüzümde samimiyetsiz bir gülümseme oluştu. Fetih'in uyarılarına rağmen "Efsun Hanım'la da devam edebiliriz." dedim istekli bir sesle. "Sonuçta ona alıştı ağzın. Hiç kasma yani kendini. Efsu"

"Yenge," diye böldü beni Fetih. Kafayı yiyeceğim, kafayı! "Dümdüz yenge."

Emir hızlı hızlı başını salladı "Tabi ki yenge." dedi sevinç dolu bir sesle. Yanlış anlamadı değil mi? Sen evleniyorsun demedi Fetih. Biz evleniyoruz dedi?

Fetih'e dönerken "Tebrik edeyim abi." diyerek bu ihtimali çürüttü tabi. Gözüm Fetih'e kaydı. İlk tebriğini de aldı. Emir hiç cevap beklemeden Fetih'e sarıldı. Fetih bir an karşılık vermese de sonra adamın ciğerini sökecek gibi omzuna vurarak geri sarıldı.

"Eyvallah." dedi soğuk soğuk. Yüzümü buruşturdum bu haline. Biraz daha sıcak olabilirdi. Sonra Emir, malını tanıdığından hemen geri çekildi. Sonra da bana döndü.

"Tebrik ederim yenge."

Emir'in adapte oluşuna hayretle baktım.

"Bana karşı ne kadar da samimisin öyle Emircim?" dedim iğneleyici bir sesle.

Eee hani bana sarılmak yok muydu?

Fetih kolumdan tuttu "Ölçüsünü biliyor diyelim biz ona." derken beni kuyumcuya yönlendirdiğinde Emir tek adımımızda çıktı görüş alanımızdan. O bahsettiğim iki kişi de Fetih'e başıyla selam verirken tamamen kapı önünden çekildiler. Kuyumcunun kapı eşiğine kadar geldiğimizde kasanın hemen arkasındaki bedenle adımlarım olduğum yere çakıldı.

Bizim bey de kuyumcuyu benim oğlana devredecek.

Kasanın ardında olan kişinin bakışları bize yöneleceği an tek ayağımın üzerinde arkamı döndüğümde Fetih'te durdu. "Ne oluyor?" diye sorduğunda yüz ifademi toparlamaya çalıştım hızlıca. Samimi olduğumu düşündüğüm bir halde "Yarın başka bir yerden alsak olur mu?" diye sordum kısık sesle.

Rümeysa'nın dediğine göre ben gittikten sonra fotoğrafım istenmişti. Hatta bizzat adam tarafından instagram hesabım. Başka yerden almalıydık. Yani daha doğru oludu. Yani bence.

"Sebep? diye sordu garipçe benim sırtımı döndüğüm yere bakarken. Yüzümü buruşturdum sesim duyulmasın diye hafifçe ona yaklaştırdım yüzümü. Ama bu kadarı da çok saçma bir denk gelişti ya! Yeter ya! Tamam evet meydan da olduğunu söylemişti kuyumcunun o teyze ama yani gerçekten...

"Negatif enerji," dedim ikna etmeye çalışır gibi. "İyi bir enerji alamadım. Gel biz yarın başka bir yerden alalım." derken hafifçe etrafa baktı. Koluna asıldım o an çekiştirmek için.

"Hayır," dedi hemen. "Buradan alacağız." derken beni çevirmeye çalıştı ama direndim.

"Fetih ne olacak başka yerden alsak?Lütfen,hadi." diye ısrar ettim inatla. Bu kez o benim kolumdan tuttu beni bir tık kendine çekti.

"Efsun," dedi sakin sakin. Bu yakınlıktan gözlerine bakmak bir an zor geldi. "Yarın da olsa buradan alacağız. Gecenin bir yarısı boşu boşuna açtırmadım burayı. Şu meydanı görüyor musun?" kısık sesle konuşuyordu. "Yarın herkesin kulağına gidecek benim gelip yüzük aldığım. Haberi en iyi yayacak yeri seçtim. Ama gündüz gelmek seni rahatsız eder, daha ilk günden düşme o karmaşaya diye şimdi uygun gördüm. Eğer ki yarın her esnafa selam vermeyi göze alıyorsan, herkes merakla baksın istiyorsan yarın gelelim. Hadi yap tercihini."

Önüme sunduğu iki seçeneğin de bir farkı yoktu. Yanaklarımı şişirdim. Yüzünü yokladım. Israr etsem diye. Ama hayır beni direkt sen bilirsin diye ya araca yönlendirip yarın getirirdi ya da direkt içeri iterdi. Hem belki tanımazdı adam beni? Sıfır makyajdım? Üstüm başım da berbattı. Yani nişanda her şeyimle çok özenliydim. Belki...

Saç renginle yine tanınırsın Efsun. Boş yapma.

"İyi," dedim isteksiz isteksiz. Ben dönmesem de o beni döndürdü kıvrak bir hareketle. O adamın olduğu yöne bakmadan ağır adımlarla mekana girdik. Hemen o bölgeden "Oooo hoş geldiniz Fetih Bey," genç bir ses değildi. Muhtemelen babasıydı o zaman o adamın? Amca gözünü seveyim ne hoşgeldini, bu saatte sıcak yatağından kalktın farkındasın değil mi?

"İyi akşamlar, hoş buldum." Fetih'in sesi oldukça keyifli çıkmıştı. O zaman bu da roldü. Daha fazla etrafa bakmayı sürdüremeyip nokta atışı

yapıp yaşını almış ama hala dimdik olan adama baktım. Takım elbiseyle gelmişti.. Ben olsam pijamalarımla gelirdim mesela.

Önce Fetih'le el sıkıştıklarında yüzümde bir bakış hissediyordum ya da tamamen psikolojikti. O bedeni de görüş alanımdan dolayı görüyordum ama tam değil. En azından yüzü yoktu. Fetih önce o eli sıktı sonra bir el daha uzandı! Ay hayır! Hayır!

Sonra o ellerde birleşti. Gözüm ilk kez bahsettiğim adama bakarken adamın gözleri Fetih'te, gayet güler yüzlü bir ifadeyle karşılıyordu. Fetih'le elleri ayrılır ayrılmaz bam gözleri beni buldu! Çekemedim de!

Gülümsemesini bozmadı ama gözlerindeki ifadeden gayet bariz belliydi beni tanıdığını. Yutkundum ama gülümsedim. Kendimi o kadar çok kasmıştım ki mimik oynatmak çok zordu. Fazla mı geriliyordum?

"Siz de hoş geldiniz." dedi düz bir sesle. Gülümsemem daha samimi bir hale geldi. "Hoş buldum." derken kibarca kalbim adrenalinden hızlanmıştı ama sebebi yoktu. Korkmam gereken bir şey yoktu. Beni gerecek bir şey yoktu.

Fetih'in sesini duyduğumuzda ikimizin de bakışları ayrıldı. "Söz yüzüğü," diye lafa girdiğinde bütün bakışlar sanki bunu tahmin etmemiş gibi şaşkına uğradı. Kaşlarım havalandı ve anında müdahale ettim.

"Evlilik alyansı." derken o şaşıran gözler daha da bozguna uğrayıp bana döndü.

Ne söz yüzüğünden bahsediyordu? O zaman bunun nişan yüzüğü artı alyansı da olacaktı? Üç yüzük mü takacaktım? Daha neler. Tek bir tanesi yeterdi.

"Düğünümüz mü var?" diye sordu adam şaşkın bir ifadeyle Fetih'e bakıp. Amca lütfen şahıs eki kullanma, eşin çok farklı şeyler düşünüyordu üzerimde. Lütfen.

Hem Fetih onu seçtiğine göre demekti ki dedikoducuydu. En iyi o yayar demişti.

Fetih'in o ana kadar yarım adım da olsa arkasında duruyordum, ta ki beni belimden yakalayıp yanına çekene kadar. Ay her şey nasıl da bok gibi ilerliyordu öyle...

"Kulağınıza gelmedi mi daha?" diye sordu Fetih sahte bir şaşkınlıkla. Bu sahteliği bir tek ben anladım ama. Adam kafasını iki yana salladı hızlı hızlı.

"Eğer duyulsaydı ilk benim kulağıma gelirdi. Kimse bilmiyor Fetih Bey. Henüz çok yeni herhalde?" adam normalde baktığında tam bir esnaf profili çiziyor ve direkt olarak bir şive bekliyordunuz ama sadece gırtlaktan

konuşuyordu. Onun dışında kelimeleri bizzat İstanbul Türkçesiyle kullanıyordu.

Fetih'in gözleri beni buldu munzur munzur gülümsedi. Ay ne oldu?

"Müstakbel eşim," dediğinde gözlerimi yummamak için zor tuttum kendimi. Yanaklarımın içini dişledim, belimdeki eli baskısını arttırdı. Bu arada düz taban olduğumdan Fetih'in yanında çok ama çok kısa duruyordum.

"Pek gösteriş istemedi, o yüzden sessiz sakin ilerliyor hazırlıklar. Duyulmadıysa o yüzdendir. Davetiyemiz gelir ama."

O an adamın oğluyla göz göze geldim bir an. Benimle konuşmak için çabalamıştı o gün... Epey. Şimdi ondan yüzük alıyordum. Hoş hissetmiyordum.

"Öyle mi?" derken adamın gözleri beni buldu. "Bu devirde böyle bir hanım bulmak kolay değil Fetih Bey. Neler neler görüyoruz bir bilseniz."

Neler neler gördüğünü hiç mi hiç merak etmiyordum.

"Ben de çok aradım zaten." diye Fetih cevabıyla beni şoka uğratırken ona döndüm. Çok aradı? Beni? Tanışma hikayemiz... Fetih... Bu adam beni tanımıyordu değil mi? Evet tanımıyordu. Çünkü o an o konakta gelin çıkarıldığı için sadece aileler vardı. Allah'tan...

Fetih ona baksam da bana bakmadı "Madem alyans diyor, o nasıl isterse." diyerek Fetih oradaki iki adamın da hareketlenmesini istedi. Adam "Elimde çok kıymetli tasarımlar var." diye açıklama yaptıktan sonra arkaya açılan bir yere ilerlediğinde nişandaki çocuğun sesini duydum öylece altınlara bakarken.

"Tebrik ederim." dediğinde ikimiz de ona baktık. Ben başımı sallamakla yetindim, Fetih'se e*yvallah* diyerek karşılık verdi. "Başka bir isteğiniz varsa ben yardımcı olabilirim ya da sizi şöyle alayım," diyerek arkamızdaki deri koltukları gösterdi. İçerisi çok lüks tasarlanmıştı. "Bir kahvemizi için." diyerek tamamladı cümlesini.

"Kahve başka zaman ama," diyerek Fetih benden ayrıldı ve takıların konulduğu yerlere iyice bakmaya başladı. "Sanırım düğün hediyesine bakabiliriz." diyerek bambaşka bir şeye kapı açtı. Ne hediyesi?

"Efsun," diyerek yerinde öylece duran beni işaret etti. "Sen bak istersen. Varsa beğendiğin." Düğün hediyesi mi?

Özel tasarım bile gereksizken ne hediyesiydi ki bu?

Ona vardığım gibi iyice yaklaştım, hatta sokuldum. Sesimin duyulmaması için. "Fetih," dedim sıkıntılı bir sesle. "Ne hediyesi?" derken

sesim istemsizce sinirli çıkmıştı. "Alıp bir yüzük çıkalım. Ne düğün hediyesi?"

Ne kadar sinirlensem de o bakmaya devam ediyordu. "Örf ve adetler." dediğinde başımın geldiği yere kafa atmamak için zor tuttum kendimi.

"Evime gitmek istiyorum. Hem ne özel tasarımı? Teşekkür ederim ama gerek yok. Masraf da yapmayalım. Alalım düz simgesel bir şey."

Bakışları keskin bir ifadeyle beni buldu saniyesinde. "Biz daha biraz önce ne konuştuk?" dedi ters ters. "Efsun Karadere'lere gelin geliyorsun. Ne yapalım istiyorsun? Gerekli her şey istemesen de yapılmak zorunda. En az bu kadar oluyor. Uzlaşmacı ol artık." derken kaşlarım havalandı kendimi işaret ettim. Bunu Fetih söyledi. Karadere olanı hem de...

"Ben mi uzlaşmacı değilim?" diye sordum. Beş buçuk ay sonra bitecek şey için masrafa girmesini istemiyordum. Kimse arkamdan bir de bunların muhabbetini yapmasındı. Yapılırdı, o değil ama başkası yapardı.

"Tamam ne yaparsan yap, ben sadece o alyansı takacağım. Haberin olsun." derken geri çekilip onu orada bıraktım. Kollarımı önümde bağlayıp öylece olduğum yerde dönerken bizi izleyen kişiyle göz göze geldim saniyesinde. Adını bilmediğim kişiyle. Yakalanmanın verdiği şeyle gözlerini kaçırdı. Ben de duvardaki tablolara bakmaya başladım.

Altının tarihçesini anlatan bir yazı vardı bir çerçevede. Birinde yapımını anlatan. Öylece anlamadan onları okurken sonunda arkaya giden adam çıktığında "Şu tasarımlar layık mı bilmem size ama bir bakalım." diyerek girdi söze.

Kaçan keyfimle adamın getirdiği şeylere bakarken Fetih'te oraya yöneldi. Adamın oğluna bakarken "Şimdilik düğün hediyesi kalsın, hanımlar düğün alışverişi için gelince karar verirler." dedi.

Hanımlar mı?

Hanımlar kim?

Ben ve Zeliha'dan bahsediyordu her halde.

Sonra da yüzüklere yöneldiğinde o an başından beri aklımın ucunda olan açıklamayı mekanın sahibine bakarak yaptım. "Kusura bakmayın, benim nöbetlerim oluyor da. Bu aralar sadece gece evdeyim o yüzden bu saatte rahatsız ettik sizi." sesim bariz mahcup çıkmıştı. Fetih'in bakışları bir duraksadı.

"Estağfurullah," dedi anında adam. "Bizi tercih etmeniz büyük şeref. Ne kusuru?"

İçine düştüğüm bu gereksiz saygı durumu beni iyice gerdi. 65 yaşında vardı adam.

Bir yüzüğü işaret ettiğinde "Nasıl?" diye sordu. Genelde bu tarz alışverişlerde kadınlar daha hevesli olurlardı ama biz de tam tersiydi. Ya da şöyle söylenebilirdi Fetih benden daha iyi oyuncuydu.

Gösterdiği modeli, başımı iki yana sallayarak reddettim. "Altın olmasa," diye sordum. "En azından sarı altın?"

Hiç sevmezdim. Hiçte hoşuma gitmezdi. Estetik olarak da beğenmezdim. Başını salladı anlayışla. "O zaman seç birini." diyerek tamamen kararı bana bıraktı. Fiyatları kaç aralığında olurdu acaba? Bir arkadaşım evlenirken almıştı, iki yüzük için sekiz bin gibi bir para ödemişti. O bile fazlaydı. Benim aylık maaşımdan daha çoktu.

Gözüme kestirdiğim bir tanesine bakarken elim Fetih'in eline gitti. Elini alttan kavrarken ilk kez ellerimizi bir arada görüyordum. Küçücük kalmıştı elim elinin yanında. Ki benim parmaklarım uzun sayılırdı. Bu görüntüye gülecek gibi oldum ama odaklanıp baktım parmağına. Nasıl durur diye aklımdaki yüzük.

Fetih'in elleri... Uzun uzun bakılasıydı. Herkes sessizce izlerken beni düşündüğüm görüntü beni tatmin etmiş olacak ki işaret parmağımla bahsettiğim yüzüğü işaret ettim. Erkeğe ait alyans sade düz, kadına ait modelde taşlar vardı önünde. Yüzükler biraz garip konmuştu ama uğraşmayı pek tercih etmedim. Sarı altın olmasın yeterdi.

"Şu nasıl?" diye sordum Fetih'e bakarken. Ellerimizden alıp gözlerini işaret ettiğim yüzüklere baktı. Yüzünde bir gülümseme oluştu, kaşları havalandı. "Emin misin?" diye sorduğunda tekrar yüzüğe bakmayı bile tenezzül etmedim. "Olabilir, sen de beğendiysen."

"Onu alıyoruz." dedi hiç uzatmadan. Adam bu kararımızdan epey mutlu olmuş olacak ki içi içine sığmayan bir sesle "Harika bir karar, hayırlı uğurlu olsun." dedi.

Dedi dedi ama inşallah fiyatından dolayı değildir bu sevinci...

Elimde olsa başıma eşarp bağlardım ama Fetih'in aracında eşarp olmadığına emindim. "Daha fazla yas tutacak mısın? Oldu olacak ağıt yak?" dediğinde aracı tamamen park ettiği yerde durdurdu.

"O parayla," dedim içli içli. "Kaç öğrenciye burs verilirdi biliyor musun? Kaç yıl kaç hayvan doyurulur, kaç aç insana kaç öğün yemek verilirdi?"

Sabır diledi elini alnına vurup sıvazladı. Haklıydım. Aldığımız tektaş değildi. Tektaşların fahiş fiyatlara ulaştığını biliyordum. Deli fiyatları olduğunu. Belki verdiğimiz on katı kadar bir fiyatta da bulunabileceğini. Ama zaten biz de tektaş almamıştık. Alt tarafı alyanstı.

"Efsun," dedi sabır diler gibi. "Çok normal bir fiyata aldık. Artık daha fazla uzatmasan mı? Gerçekten sıkılmaya başladım."

"İsraf," dedim kınar gibi. "Ne kötü şey."

Güldü ama sinirden. Gözlerini bana çekti "Biliyor musun," dedi durgun bir sesle. "Adamın hasta bir kızı var." dediğinde sabahtan beri başıma giren ağrı duraksadı gözlerimi kıstım. "Tedavi masrafı da epey yüklü. İşleri de bu aralar sıkıntılı."

O an içimi o kadar hızlı bir hüzün kapladı ki dudaklarım aralandı ama konuşamadım ilk. "Yaaa," dedim titrek bir sesle. "Ciddi misin?" derken o düğün hediyesini almadığım için o kadar pişman oldum ki o kadar olur... Keşke alsaydık. Zaten Fetih'ler için öyle çok büyük bir kıymeti yok gibiydi bu tarz meblaların. Hatta kendi bütçemden de bileklik falan alabilirdim.

Yüz ifadesini anında değiştirdi "Yo," dedi. "değilim ciddi. Bak nasıl hemen vicdan yaptın. Pişman oldun değil mi başka şeyler de almadığımız için."

Hırsla koluna geçirirken "Geri zekalı." diye söylendim. "Çok komiksin, bak gül gül öldük."

Ben gülmedim ama o epey bir eğlendi. Şu an basit iki yüzük için gözden çıkarılan parayı falan unuttum. Müstahaktı Fetih'e. Hatta ben ay başı falan kaybedip gereksiz masrafa soksam onu yeriydi.

"Ben güldüm, gerisi senin problemin. Neyse," derken eli kaportaya yöneldi. Siyah Zen pırlantanın kutularını benzeyen, içinde yüzüklerimiz olduğu kutuyu çıkarırken bu kaçıncı duygu değişimimdi bilmiyorum ama kalbim hızlandı. Ne yani hemen takacak mıydık? Düğün günü takardık işte. Ne acelemiz vardı ki?

"Orada öylece takmamız doğru olmazdı." derken kutuyu yavaşça aralarken o an istemsizce geri çekildim. "Fetih," dedim içime kaçmış bir sesle. Gözlerini bana kaldırdı.

"Yani şimdi takmasak da olur. Düğünden önce şey ederiz."

Yarın değil de ertesi gün hastaneye gidecektim. Nasıl olacaktı ki? Nasıl bam diye açıklayacaktım? Kime ne söyleyecektim? Bir günde ne değişmiş olabilirdi?

"Saçmalama," diye anında kestirip attı. "Düğüne şunun şurasından hiçbir şey yok zaten. Madem söz, nişan yok o halde herkes bilsin karşısındakinin medeni halini. Tektaş istemedin," dedi bana sunup da reddettiğim teklifi öne sunarken. "Düğün de en fazla iki hafta sonra. O halde an itibariyle bekar sayılmayız. Hem anca alışırız yüzük takmaya. Senlik bir sorun olmaz da," derken yüzüklere baktı. "Ben alışamam bir süre parmağımda taşımaya."

İtiraz etmedim. Huzursuzluk çıkarmaya gerek yoktu. Sonra adım sorun çıkaran, orta yol bulmayan huysuz bir kadına çıkıyordu. Ha bir hafta sonra, ha şimdi. Ki benlikte sorundu. Benim en takmadığım takı yüzüktü. Taksam da çok nadir ve çoğunlukta işaret parmağımda olurdu. Ben de anca alışırdım. Evlendiğimi belli eden bir yüzüğe.

Açtığı yüzük kutusuna düştü gözlerim ve kuyumcu da seçtiğimin aksine gördüğüm yüzüklerle şaşkınlık gezindi gözlerimde. "Bunlar ne?" diye sordum garipçe.

"Seçtiğin yüzükler?" dedi üstten üstten bana bakarken.

Başımı hızlı hızlı iki yana sallayıp kutuyu aldım elime. "Hayır," dedim. "Ben bunları seçmedim."

Benim seçtiğim yüzük böyle değildi. Evet benim için olanın önünde böyle taş vardı, evet Fetih'in ki de böyle düzdü ama birbirini tamamlamıyordu. Yapboz parçası gibi değildi.

"Bunları seçtin Efsun." dedi kendinden emin bir sesle. Benim alacağım yüzüğün önü v şeklindeydi ve Fetih'in yüzüğünü tamamlıyordu.

"Orada bu şekilde gözükmüyordu, ben böyle olduğunu bilmiyordum." Sipariş ettiğimle gelen arasında dağlar kadar fark vardı sanki.

"Orada koyuluşları bu kadar net değildi, daha inceydi. Biraz dikkatli baksaydın anlardın." derken sesi oldukça ukala çıkmıştı. O fark etmişti yani?

Denemeden almıştık. Evet ben istemiştim. Adam da zaten yılların kuyumcusu olduğu için direkt olarak parmaklarımıza oturacağından bahsetmişti.

Bu, bu çok anlamlı duruyordu. Fazlaydı. Hiç bize uygun değildi. Tamam güzeldi, hatta çok güzeldi ama bizim için olan bir güzellik değildi. Ben, kendinkine yönelecek sandım ama benim yüzüğüme yöneldi.

"Beğenmediysen değiştirebiliriz?"

Arabanın tavanına baktı ve sabır diledi. "Efsun on saniyen var, dur. Düşün ve saçma olduğunu farkına var. Gece gece ağzımı bozmayayım."

Ben kendim takmak için hamle yaptım ama izin vermedi. "Hayır," dedi düz bir sesle. "Bu kadarını yapalım en azından. Bizim için de alıştırma olur." derken sol elime uzandı.

O mu takacaktı? Ben takabilirdim.

Kalbim hızlandı, ritimleri bozuldu. Sıkıca yutkunurken ellerimize baktım. Kapımın önünde bir arabadaydık. Yanımda bir adam, eli elimde, elinde bir yüzük vardı. İlk bu niyetle yüzük takışımdı. Hiç bu anı hayal etmiş miydim? Hayır. Ama eğer ki etseydim, hiç böyle bir sahne canlanmazdı kafamda. Kırk bile sürse bu hayal.

Yanaklarımda kan kesecikleri patladı sanki. Böbrek üstü bezlerimin ürettiği fazla miktarda epinefrin bana *savaş ya da kaç* komutu verirken kaçmak istiyordum. Terlediğimi hissedebiliyordum.

Sol elimi sıkıca tutarken sanki kaçma isteğimi farkındaydı. İnce uzun parmağımdan ağır hareketlerle geçirdiğinde yüzüğü o an nedensizce "Fetih." dedim. Kalbim çarpıntı yapıyordu. Çok saçmaydı. Bu tepki çok saçmaydı. Hasta mı oluyordum?

Vücudumdaki kan iç organlarımdan ve derimden hızla kaslarıma gönderilirken, karaciğerimde ihtiyaç hali için biriktirdiğim glikojen glikozla değişti ve vücudum akıl almaz bir enerjiyle doldu. Şu an arabadan inip arabayla aştığımız bütün yolu koşarak bitirebilirdim.

Midemi olduğum gibi kusmak istiyordum. Evet koşarken.

Gözleri beni bulurken e*fendim* der gibi başını salladığında yanaklarımı şişirdim hafifçe. "Yok bir şey." dedim. Gerçekten bir şey yoktu zaten.

Sadece ismini söylemek istemiştim.

Yüzüğü taktı ama beni bırakmadı. Yani elimi. Gözlerim yüzükteyken elimi çeken ben oldum. Onunkini de ben mi takacaktım? Takmak istemiyordum. O neydi öyle gerçek çiftler gibi... Onun da benimkini takmasına gerek yoktu zaten. Hem zaten yüzüklerimiz yeterince canımı sıkıyordu. O neydi öyle gerçek çiftler gibi...

Zaten birkaç saat için bekarlığıma resmen veda etmiştim. Bir romanın içinde gibiydim. Ya da dizi setinde. Bir senaryoda. Yarın başıma ne geleceği belli değildi.

İkimizin de gözü Fetih'in yüzüğündeyken bir süre bekledik. Belki de Fetih benim bir hamle yapmamı bekledi bilmiyorum ama yapmadım. İçimden gelmedi.

Sonra aniden hiç beklemeden çıkardı yüzüğü ve çat diye taktı sol parmağına. Titrek bir nefes aldım, elimi elinin yanına uzattım. Şey galiba ikimizde inanmıyor gibiydik. Zira o da benim gibi aval aval bakıyordu ellerimize.

"Oldu galiba?" diye sordum sıkıntıyla. Bir bütünün bir parçası ben de diğer parçası ondaydı. Evet yüzükleri en iyi böyle anlatabilirdim. Üstelik bu benim tercihimdi. Gidip eve yanaklarıma buz kütleleri basacaktım. Yatağımı da balkona kuracaktım. Başka hal çaresi yoktu.

"Galiba." dedi Fetih elini geri çekmeden. "Bu yüzükler bu iş bitmeden ikimizin de parmağından çıkmıyor." derken uyarır nitelikteydi. Başımı salladım.

"Çıkmıyor." dedim onun gibi. Ama elini çeken olmadı. Çok farklı bir vakayı izler gibi ellerimizi izliyorduk. Kafayı yemiştik galiba. "Fetih," dedim garipçe tekrardan. "Çok saçma bir anın içindeyiz fark ediyor musun?"

Hala hipnoz olmuş gibi ellerimize bakıyordum. Ya sabır. "Farkındayım." dedi kısaca.

"Böyle devam edersek el sıkışıp kafa tokuşturarak geceye sonlandırabiliriz."

Bu cümlem ikimizdeki devam tuşuna basmış gibi ikimizde ellerimizi yumruk yapıp geri çekildim. Gözlerimi bir an yumup kafamı iki yana salladım serice. Ya sabır.

"Tamam, saçmalamadan biz in o zaman sen. Sonra konuşuruz. Düğün hazırlıkları için." diye geveledi bir şeyler. Başımı salladım hızlı hızlı.

"Görüşürüz o zaman, iyi geceler." diyerek arabanın kapısına yöneldim ayağımı da dışarı attım ama zaman geçmiyordu ki Fetih ben inmeye yeltendiğimde beni geri çekmesin arabaya. Araba kapısı da geri kapandı bu hamlesiyle. Beni daha sert çekip aramızdaki mesafeyi çok aza indirirken derin bir nefes aldığında kendimi refleks olarak geri çekmeye çalıştım ama izin vermedi.

"Fark etmedim sanma," diyerek benim hırçınlaşmamın önüne geçti ve bıraktı beni. "Sigara kokuyorsun. Hayırdır?" serbest bıraktığı bileğime gitti elim, kendimi iyice geriye çekip "İçtim çünkü." dedim sert bir sesle.

"Sebep, sen kullanmıyordun?" diye sorgulamaya devam etti.

"Adamın biri ," dedim boş boş ona bakarken. "Sigarasını çakmağını devamlı evimde bırakıyor."

Kim olduğunu saniyesinde anladı.

"Ne yapayım ben de içesim geldi. İçtim. Hep de aynı şeyi yapıyor üstelik."

Dudaklarını ıslattı sonra da kıvırdı. "Bak sen." dedi tok bir sesle. "Sen şimdi o adamın biriyle aynı evde kalınca hep bir sigara çakmak göreceksin. Ne yapacağız o işi?"

Dudaklarım *bilmem* dercesine büzüldü. "E onu da o zaman düşünürüz. İyi geceler."

Ben Efsun Zorlu, şimdi ilerlediğim evden çıkarken ne için çıktığımı farkındaydım ama bu eve geri döndüğümde parmağımda bir yüzük olacağını hiç ama hiç düşünmemiştim.

Ben Efsun Zorlu; *Zorlu* olduğum son günler olduğu bilinciyle içimde patlayacak bir volkanı dizginlemeye çalışarak evime doğru adımlıyordum, ardımda benim içeri girmemi ve ne düşündüğünü bilmediğim adamı bırakarak.

İlahi bakış açısı (Yazardan)

Fetih Karadere ağır ağır adımladığı evin merdivenlerinde sona varmak üzereydi. Otuz yaşındaydı. Otuz bire yol alıyordu ama şimdiye kadar içinin bu kadar rahat, ferah olduğu bir anı hatırlamıyordu. Ha bir de huzur. Bariz hissettiği şeylerden biri de buydu. Huzur.

Belli bir yaşa kadar doğduğu aileden kaynaklı, belli bir yaştan sonra en hızlı şekilde atıldığı iş hayatı ondan almıştı bu kadar rahat ve huzurlu olmayı. Ama bu da bir gerçekti ki onun gibi olmayan insanlar, onun gibi olan insanlardan çok daha azdı. Çünkü var olduğumuz hayatta daima bir

şeyin telaşesinde olur, bir şeyler hep huzursuz ederdi insanoğlunu. Farkında olmasak da bu böyleydi.

Ama şu an olumsuz olan her şeye rağmen refah seviyesi çoğu insanın çok daha fazla üzerindeydi. Bu yüzünden bile okunuyordu. Elini siyah kabanından çıkardı. Bitirdiği merdivenlerin başında duraksadı kısa bir an.

Sonra eline baktı. Hayır eline değil, yüzük parmağına. Hayır yüzük parmağına da değil, sol elinin yüzük parmağına. Gün içinde sık sık gözü kaydığı gibi eli de kayıyordu. Ona günün birinde evlilik için bile olsa bu yüzüğü takacağını biri söylese savuracağı küfrü az çok tahmin edebilirdi herkes. Nefret ederdi. Saat hariç her türlü aksesuardan nefret ederdi. Evlenince bile takmayacağını biliyordu.

Hayır hayır...

Öyle zannediyordu.

Evleneceği kadınla içinde bulunduğu ilişki de baskınlığı kuracağını düşünürdü. Yüzüğü takmayacağını, bunu o kadın sorun etse de ikna edebileceğini ama onun takmamasının evleneceği kadına da bu hakkı doğurmayacağını...

Aklına gelen şeyle gözlerini kıstı. Şu an bu fikrini evleneceği kadın duysa olacakları düşünmeye yeltenemedi bile.

Efsun...

Efsun onu mahvederdi. Böyle bir şeyi düşündüğünü bile bilse, onun burnundan getirirdi bu düşünceyi. Kendi için değil, herhangi bir kadın için. Hayır tüm kadınlar için. Eli yüzükte dolaşmaya devam etti. Garip olan tahmin ettiği kadar kötü bir şey olmayışıydı bunun.

Belki de...

Belkidesi yoktu işte. O kadar rahatsız etmiyordu şimdi parmağındaki yüzük. Zamanında yanlış düşünmüştü. Olabilirdi. Yanlış düşünebilirdi. Sol elini çenesinde gezdirdi, biraz sonra ağzının içindeki bombayı bırakacağı odaya baktı. Tam da o sırada o odadan çıkan bir bedene takıldı gözü. Elindeki tepsiyle çıkarken oradan, kapıyı kapattıktan sonra konuştu.

"Hoş geldiniz Fetih Bey." çocukluğunu bildiği, neredeyse Zeliha'yla yaşıt olan ikinci annesi gibi gördüğü kadının kızı, işin aslı evin çalışanın kızıyla göz göze geldi. Başını salladı.

"Yemek mi yeniyor?" dedi çıktığı odayı gösterirken. Genç kız kafasını sallarken yoldan çekildi. "Sizin de servisiniz hazır." derken Fetih'in aslında çok uzundur süre gelen ama anca fark ettiği şeyle duraksaması bir oldu.

"Sen bana abi diyordun Fatma, ne ara bey oldum?"

On sekizinden sonra senede bir iki kez, bazen o da olmazdı, geldiği evinde her gelişinde bir şeyler değişiyordu. Bunu farkındaydı. İşin doğrusu çokta umursadığı söylenemezdi. Ama artık bu ev, uzun bir zamandan sonra her gece gelmesi gereken bir ev olacaktı.

Çünkü evli adamların her gece kapısının eşiğinden geçmesi gereken bir evleri olurdu. Değil mi? Bu bir sorumluluktu.

Fatma'nın beklemediği cümle onu duraksattı, ister istemez çekinerek ona baktı. Fetih Karadere onun daima hayran olduğu bir adamdı. Her şeyiyle daima uzun uzun izlediği, beğendiği ama bir taraftan bunun bir ağabeye duyulan hayranlığın ötesi olmadığını dile getiriyordu. Yaşı çok küçüktü. Bu duygu karmaşası çok normaldi. Ama belli bir yaştan sonra bu hayranlık duyduğu adamın eve giriş çıkışlarının bu denli azalması ve her geldiğinde çok daha ciddi, soğuk bir adama dönüşmesi onu abi kelimesinden koparıp resmileştirmiş, bey demeye itmişti.

Fetih kurduğu cümlenin onu utandırdığını fark ettiği an bu anı uzatmayıp "Fetih abi," diye konuyu kapattı. Zeliha'yla yaşları çok yakınken ve çocukluğunu bilirken üstünlüğünün abilik olması çok daha makuldü. Patronu değildi, bey diyecek yaşta değildi. Fatma hızlı hızlı başını salladı.

"Zeliha içeride mi?" diye sorduğunda tekrar aynı şekilde karşılık aldığında daha fazla durmadı orada ve kapalı kapıyı araladı. Büyük antika eşyaların oluşturduğu odada tam bir eski bir konak esintisi vardı.

Fetih Karadere uzunca bir aradan sonra mutlu bir halde girdi bu odaya. Bütün gözler saniyesinde kapıyı bulurken herkesin bakışları ve hareketleri duraksadı.

Hepsi gördüğü görüntüden emin olamadı bir an. Hepsi. Evet bu sofraya her gece bir servis daha açılırdı ama Fetih hiç gelmezdi. En son beraber aynı sofraya oturalı olmuştu bir yıldan fazla. Gözü ilk Zeliha'ya değdi Fetih'in.

Zeliha... İçinde günden güne bir büyüyen bir azalan bir yangının sahibi, hiç kapanmayacağını düşündüğü bir sürü yarası olan güzel Zeliha. O bu sofraya çoğunlukta otursa da tek amacı huzursuzluğun önüne geçmekti. Birkaç lokmadan hemen sonra kalkar, sonra da odasına çekilirdi. Belki Fetih abisi otursa çok daha güzel geçebilirdi bu dakikalar ama hayır. Öyle olmuyordu. Oturmuyordu. O istese otururdu ama onu hiçbir şeye zorlamak istemiyordu.

Fetih Karadere ona gülümsediğinde içindeki tüm ölü toprağına rağmen yüzünde güller açtı. Her şeye rağmen.

"Oğlum," Zühre Karadere'nin özlem ve heyecanlı sesi titrek çıkmıştı. O ısrar etmemiş, o reddedilmemiş oğlu kendi isteğiyle gelmişti sofraya. İçinde en derinde bir şeyler titredi. "Hoş geldin." derken aynı heyecandan muzdarip ama daha dik, daha soğuk durabilen babasından, Osman Karadere'den başka bir ses duyuldu.

"Zeliha," diye kızına seslendi. Bir kör gibi, bir vicdansız gibi kendi elleriyle cehenneme ittikleri kızlarına. Pişmanlık boştu. Bu iki yaşlı insanın başlarını yastıklarına koyduklarında düşündükleri bir şey vardı.

Nasıl can verecekleri..

"Kızım abinin tabağını doldur."

Zeliha hızla başını sallayıp doğrulacağı vakit Fetih eliyle durdurdu. "Ben hallederim, otur sen Zeliha." derken gözü bir an ergenliğin zirvelerinde dolaşan erkek kardeşine kaydı. Gözü kısa bir abisine kaysa da sofrada en umursamazca yemeğine devam eden oydu. Fetih bir an gülecek gibi oldu ama ifadesini bozmadı.

Fetih Karadere üzerindeki kabanı çıkarırken sandalyenin arkasına astı. Tam da o sıra düşen telefonuna kaydı gözü. Fütursuzca eğilecek gibi oldu. Belindeki dikişleri umursamadan. Ama o an gözünün önünde olan yüz sanki mümkünmüş gibi ona seslendi. Durdu. Yere yavaşça diz çöktü öyle aldı telefonu.

İşin ehli böyle olsun isterdi.

İşin ehlini dinlemek lazımdı.

Doğrulduğu yerde oturmadan ve sol elini kullanmadan kardeşine yöneldi. Onu oturduğu yerden kendine çekerken önce şakağına sonra yanağından öperken onu iyice sinesine çekti.

Ona her dokunduğu an gibi, onu her öptüğü an gibi, ona her baktığı an gibi kalbinin üzerine binen yükle öleceğini sandı ama yine ölmedi. Binlerce kez olduğu gibi yine yaşadı. Ölmedi.

"İyi misin güzelim?" derken hala temas halindeydi. Zeliha başını salladı. Çok zaman sonra yine bu sayıda bu sofaya oturmak... İyi hissetmemesi mümkün müydü? Fetih saçlarına üstten bir öpücük kondururken onu izleyenler arasında olan Kürşat'a göz kırptı.

"Hayırdır," derken tek eli kardeşinin saçlarına ulaştı. Sinirleneceğini bile bile karıştırdı. "Sesin soluğun çıkmıyor soytarı?"

Kürşat öfkeyle abisinin temasından kurtulurken "Yapma şunu abi ya!" diyerek çıkıştığında Fetin hafifçe yanağına vurdu. "Çok konuşma." diye tersleyerek.

Kürşat bu denli hormonların tavan yaptığı atarlı giderli bir dönemde Efsun'u sever miydi? Yengesini? Severdi.

Fetih'in aklından geçen tek soru bu olmuştu. Kardeşleriyle olan bağını koparıp boş olan sandalyeye babasının karşısına otururken derin bir nefes aldı. Zeliha her şeye rağmen tabağına bir şeyle koyarken Fetih eline aldığı çatalla hep yaptığı gibi Zeliha'nın tabağına yöneldi. Onun tabağından aldığı et parçasını ağzını tıkıştırırken Zeliha "Abiiii," diye sızlandı.

Bu sahnenin Zühre ve Osman Karadere tarafından gülümsenerek izlendiğini kimse bilmedi. Bu sahne, bu sahnenin katilleri tarafından yürekleri yana yana izlendi. Öyle ki göz göze geldikleri kısa bir an gözleri arasında uzun bir roman yazıldı.

Fetih'i on iki yıl önce onlardan ayıran geçmişleriydi, Fetih'i şu zamanda onlardan ayıran şimdileriydi. Hatalar yoktu, yanlışlar vardı. Ve o yanlışlar çocuklarına sebep oluyordu. Tıpkı otuz küsur yıl önceki gibi, tıpkı şimdilerde ki gibi.

Ve tabi Efsun. Zühre Karadere'nin içi nefretle doldu. Tıpkı kocası gibi. Hayır kocasından çok daha fazla. O kadın... Ah o kadın. Onlardan gitmiş Fetih'i, onlardan sökmüştü. Oğlunu ondan sökmüştü. Tek düşüncesi buydu.

Kızı değildi hala buradaki asıl mevzu. Kızı alışırdı. Kızı severdi. Kızı zamanla severdi evleneceği kişiyi. Senelerce önce verilmiş bir sözdü onların ki. Zeliha doğduğu gün verilmiş bir sözdü. Aile meselesiydi. O kadın girmeseydi, aile içinde kapanırdı. Zeliha affederdi anne babasını, alışırdı hayatına. Fetih onlardan tamamen kopmazdı.

Ah o kadın... Efsun... Adı gibiydi. Lanetti. Bu topraklarda lanetti. Büyüydü.

"Ne?" dedi Fetih cins cins. "Bir itirazın mı var?" diye diklenirken bir hamle de Kürşat'tan geldi. Kıvrak bir hareketle Fetih'in tabağına yöneldi ve ne gelirse çatalına aldı.

"Ne?" dedi sonra tıpkı abisi gibi. "Bir itirazın mı var?"

Zeliha ve Kürşat arasında soğuk rüzgarlar olsa da Fetih'le böyle bir durum yoktu. Olamazdı da.

Fetih tehditvari bir şekilde kafasını salladı sonra da geriye yasladı. Tamam bu kadar yeterdi. Şimdi asıl mevzuya gelme zamanı gelmişti. Oldukça rahat bir şekilde insanları süzdü. Sonra baş parmağıyla yüzüğünü yokladı. Gözünün önüne bir sima geldi. Tıpkı şu an o simanın gözünün önünde kendisinin olması gibi.

Kim düğün arifesinde başka bir şeyi düşünürdü ki?

Derince rahat bir nefes aldı; hiç durmadı, düşünmedi, uzatmadı ve konuştu.

"Evleniyorum."

Bombayı patlatmadı hayır. Sadece pimini çekti. Onu bir zaman önce evlendirmek için deli olan, bir sürü aday belirleyen, oğluna oldukça ısrar eden ama başarısız olan annesi, artık soyunun devam etmesi için sabırsızlanan, toruna özellikle içten içe erkek toruna -ama Allah biliyordu ya kız olsa da keseceği kurbanlar doyuracağı kişiler aynıydı- babası, resmen bu haberle ensesine vurulan Kürşat ve Zeliha...

Nutku tutulan Zeliha...

Evlenmek mi?

Abisi onu bırakıyor muydu?

Yine mi?

Başka bir kadın mı?

Nefes alamadı.

Herkes durdu. Yüzünde uğradıkları bozgunla Fetih'e bakıyordu. Her an biri kalp krizi geçirebilirdi. Olsun gelinleri doktordu zaten... Evet Fetih birebir bunu düşündü ve tüm gerginliğe rağmen yine gülecek gibi oldu. Çok rahattı, hiç bu kadar rahat olmamıştı. Hem de hiç.

Kimse tek kelime etmedi, kalp krizi de geçirmedi. Sonrasında ilk tepkiyi verebilen babası olmuştu. Zeliha'nın gözleri dolmuştu bile.

"Tövbe haşa," dedi adam tutulan nutkunu açamazken. "Kiminle oğlum?"

Sonrası... Fetih Karadere bu haberden sonra görmek istediği tek bir kişiye çevirdi gözlerini. Bu habere sevinecek tek kişiye. Yüzünden kaçırmak istemediği ifadeyi görebilmek için Zeliha'ya. Titreyerek abisine bakan Zeliha'ya. Dudakları hafifçe kıvrıldı ve kardeşine bakarak babasına cevap verdi.

"Efsun'la."

Hayır hayır... Ona giydiği onca şey arasında en çok yakışan şeyi temsil eden önlüğü başına iliştirmesi herkes için daha açıklayıcı olabilirdi.

"Doktor Efsun'la."

Fetih ve Efsun'un yüzüklerini de şuraya iliştireyim...

Son kısmı atıp atmamak konusunda fazlaca kararsız olsam da Zeliha'dan kuru kuruya dinlemenizdense okumanızı tercih ettim. 'Keşke atmasaydım' durumuna girersem kaldıracağım, zira kurguyu etkileyen bir şey yok.

Eğer ki Wattpad'in ses özelliği olsaydı buraya 'DÜ ĞÜ NÜ MÜZ VAR' naralarımı atmak isterdim.

Yıldıza basmadıysak mutlaka basalım olur mu?
Ve Serçeyi Öldürmek şarkı listesinden paylaşmaya devam.
Cem Karaca - Ay Karanlık
Kendinize iyi bakın, #evdekal'ın 🌸
#SerçeyiÖldürmek 🕊

XVI- "Seçimler ve Vazgeçişler"

18 Aralık 2006

Yeryüzünde en çaresiz insanlar kimsesizler ve kaybolmuş insanlardı. Kimsesiz olan herkeste günün birinde daima kaybolurdu. Bir gece yarısı uyuduğum sanılan yorganın altında başımı ara ara nefes almak için çıkartıyorken üzerimde o kaybolmuş insanın çaresizliği vardı. Hislerime ad koyacak kadar büyümüştüm.

Hayır büyütülmüştüm.

Hayır büyümeye mecbur bırakılmıştım.

Birkaç yılı devirdiğim yetimhane yatağından çok daha rahat olan yatak bana bir hayli yabancıyken bulunduğum evde var olan sıcaklıkta can sıkıcıydı.

Hani demiştim ya en çaresiz insanlar kaybolmuşlardı diye. İşte o insanlara, en güvenmediği kişi bile gelip cehennemin kapısının önünü tarif etse gözlerini kırpmadan tarif edilen o yoldan gider, o kapıya dayanırlardı. Çünkü kaybolmuşlar bir de kimsesizse gitmek istedikleri bir yer olmazdı. Sadece o histen kurtulmak için bir yere varmak isterlerdi. O yer cehennem bile olsa...

Bundan sebepti günlerdir beni insanların istedikleri yere sürüklemeleri. Bundan sebepti sesimi çıkarmadan gitmem. Bundan sebepti her gittiğim yerde sanki gitmek istediğim asıl yer orasıymış gibi davranmam.

Ama sanırım, canım biraz acıyordu. Çok şeyi yaşamıştım da istenmemeyi yaşamamıştım.

Çok şey yaşamıştım.

Üzerime yaklaşık bir yıldır bu şekilde örttüğüm yorgan bu gece de beni hiçbir şeyden korumuyordu. Kendimi kandırıyordum. Taner abi bu yorganı istediği zaman üzerimden kaldırmıştı mesela. Kaldıramaz mı sanıyordum? Öte odalardan gelen sesleri duyuyordum. Yorgan duyurmaz mı sanıyordum?

Aptaldım. Kendimi kandırıyordum.

Cenin pozisyonu alırken daha fazla ,gözlerimi daha da sıkı sıkıya yumup artık duymak zorunda olduğum sesler dinledim. Şimdiye kadar uyusaydım, duymazdım. Ben suçluydum. Hemşire ablanın büyük bir özenle tarayıp

ördüğü saçlarımdan dökülen bir tutam tam burnumun üzerine düşüyor ve beni oldukça huylandırıyordu.

"Sakın," diye kontrollü bir sesle çıkıştığında bana kullandığının aksine sesi eşine çok daha katı ve sertti. Halbuki bana bir cam vazoyla konuşur gibi konuşuyor, öyle dokunuyordu.

"Beni sakın tercih yapmak zorunda bırakma Levent. Beni sakın o duruma sokma."

Sesini bastırdığı, belki de sebebi benim duymamamdı, her halinden belliydi. Bağırmak istiyordu ama bağırmıyordu. İyi ki bağırmıyordu. Korkardım. Yüksek sesten ve karanlıktan. Çok korkardım. Büyümüştüm ama onlardan korkmayacak kadar değil. Ne zaman o kadar büyüyecektim?

Onun aksine o adam biraz daha yüksek sesle konuştu.

"Neden Suna," derken küçük ellerimi yumruk yaptım. "On yıllık kocanı değil de daha hayatımıza gireli ne kadar olduğu bilinmeyen o kızı mı seçersin?"

O kızı...

Efsun'u.

O kızı değil. Efsun'u.

Telaşlı bir ses karşılığında "Hayır," dediğinde hemşire ablanın sesi olduğunu hemen anladım. "Hayır." diye tekrar etti. Neden tekrar ediyordu? Ben zaten biliyordum beni seçmeyeceğini. Hem beni niye seçseydi ki? Ben o kızdım. Herkes gibi o kız...

"Hayır ya," diye devam ettiğinde sıkıca yumduğum gözlerimin arasında beliren çehresinde sanki gözleri sulanmıştı. "Benim bunca yıllık eşim bu kadar zalim olamaz, hayır. Bu kadar tanıyamamış olamam seni Levent. Bu değilsin sen, ben bunca yıldır böyle küçücük bir kız çocuğuna sırtını bu kadar kolay çevirebilecek bir adamla evli değilim. Sen bu kadar merhametsiz değilsin."

O görüntüdeki simanın gözleri iyice doldu. Ve sanırım aktı. Yetişebilsem silerdim gözyaşlarını. O da benimkini çok silmişti.

"Suna," bitkin bir ses o titreyen sesin üzerine bindi. "Yapma, ben sırtımızı dönelim demiyorum. Yine alırız yanımıza hafta sonları. He türlü masrafını karşılarız. Yanında oluruz. Ama dediğin şey çok büyük. Yapma Suna, evlat edinmek... Bu çok başka bir boyut. Bak her türlü ihtiyacını karşılayacağız, bütün eğitim hayatını. Ne bileyim için nasıl rahat ed-"

Hemşire abla onun cümlesini öyle bir yarıda kesti ki, bu soruyu duymaktansa o adamı sabaha kadar dinlerdim.

"Yetimhaneye mi geri gönderelim?"

Hem o sima hem de benim gözlerimden yaşlar aynı anda süzüldü. Kendimi daha çok sıktım. Oraya geri mi gidecektim? Dişlerimi birbirine geçirdim, bedenimi yatağa bastırdım. Gitmeseydim ya? Bu yatağı istemezdim, bu sıcaklığı istemezdim, güzel kıyafetler istemezdim. Yemin ederim hiçbir şey istemezdim. Sadece gitmeseydim ya?

O çehre ve benim gözlerim birbiriyle yarışır gibi yaş akıtıyorlardı hızla. Şimdi istediğim kadar ağlasam sanki, bir deniz oluşacaktı ayaklarımın altında.

"O kızın orada ne yaşadığını bile bile yine oraya mı gönderelim?" diye bastıra bastıra sordu. Sanki bu kez sesini kontrol etmedi ya da ben daha fazla duydum. Çenem çok ağrıyordu. Başım çok ağrıyordu. Boğazım çok ağrıyordu.

"Küçücük," derken dudaklarının arasından bir hıçkırık döküldü, bunu daha da net duydum. Benim dudaklarım da buna özenmesin diye sıkı sıkıya dişledim. Sesimi duysunlar istemiyordum. Daha erken götürürlerdi beni oraya.

"Küçücük Levent," diye devam etti. "Çok güzel, bembeyaz teni var, ya saçları? Çilleri? Çok güzel ama onlar kıymışlar biliyor musun? Ben bakmaya kıyamıyorum onlar kıymışlar Levent. Bir senedir, tam bir senedir." durdu nefes alamadım ama yorganı da indiremedim. Bir senedir dedi. Bir senedir. Kaç gün ediyordu bir sene? Babam bana bunu öğretmemişti. Ben babamın öğretmediği her şeyi reddedeli çok oluyordu. Biliyordum aslında. Okulda söylemişlerdi. Ama babam öğretmemişti. Benim günlerim, sayılarım bilgilerim ona kadardı.

Bir sene.

"Benden gizlediğin o dava dosyasını okumadım mı sanıyorsun?"

Her cümle kalbimin ortasına mızrak gibi girdi, ben tir tir titrerken yine de dinledim. Sanki tek bir cümleyi kaçırsam her şey kaybolacakmış gibi. Geri mi gidecektim oraya?

Yemin ederim hiçbir şey istemezdim onlardan. Yemek yememi istemezlerse yemezdim, güzel kıyafetler istemezdim, isterlerse okula bile gitmezdim. Yeter ki göndermeselerdi beni oraya?

Çok şey istiyordum, biliyorum. İstenebilecek en büyük şeyi istiyorum biliyorum.

"O pisliğin savunmasını okudum, cezasını neyle indirmeye çalıştığını bilmiyor muyum sanıyorsun?"

Kalbim de tıpkı karnım gibi sancıdı.

"Suna," diye araya girmeye çalıştı. "Buna izin vermeyeceğimi biliyorsun. Yapma, lütfen."

O ağlayış sesleri arttı, artık yaşların canımı acıttığı gözlerimi araladım yavaşça. Yorganın altında az da olsa açık olan ışığın aydınlığı vardı.

"Neydi?" diye devam etti titreyen sesiyle hemşire abla. "Vücuda organ ya da sair cisim sokulması durumunda düzenlenen nitelikli cinsel istismar suçundan muaf tutulma." kelimeler aktı gitti benim aklımda tek bir soru döndü dolaştı.

Oraya geri mi dönecektim?

Dönmek istemiyordum.

Anne babamın mezarının yanında bir mezar daha kazılsa ben orada bile yatmayı kabul ederdim. Sadece beni geri göndermeselerdi oraya. Her şeyi kabul ederdim.

"Yani o şerefsiz diyor ki ben tecavüz etmedim, benim ki tacizdi o yüzden cezam hafifletilmeli."

Oraya geri mi gidecektim?

"Bu mümkün değil, yaşanmayacak böyle bir şey. Ama Su-"

"Hayır," diye böldü onu. "Efsun'u ölsem oraya geri göndermem duyuyor musun?" sesi dikleşmişti. Bu cümle günlerdir sulanmayıp boyun bükmüş bir çiçeğin yapraklarını oynattı yerinden.

"Öleceğimi bilsem o kızı bir daha oraya göndermem. Efsun konuşmasaydı o pislik daha kaç çocuğa yaşatacaktı biliyor musun bu travmayı? Peki yaşattığı kız? O nasıl toparlayacak orada? Bu kız orada ölür Levent."

Bu kız. Yani ben. Ölür müydüm? Ölecek olsam şimdiye ölmez miydim?

"Ben gönderemem ölüme. Melek gibi görmüyor musun? Çok küçük, çok güzel. Bu acıyla, bu psikolojiyle ölür orada. Koca bir yıl nasıl bir travma?! Nasıl atlatacak?! Bunları yaşadığı yerde nasıl atlatacak? Annesi yok, babası yok. Nasıl göndereyim ben oraya?"

Başımı salladım. Annesi yok, babası yok. Başımı salladım. Olsaydı böyle de olmazdı değil mi? Bıkmıştım artık her yolun kapısının onlara açılmasına. Her şeyin suçlusunun onlar olmasına. Çok yorulmuştum.

"Çok güzel Levent. Çok güzel. Bana öyle bir bakıyor ki, beddua etmediğim tek bir kişi bile kalmıyor. Engel olmadı kimse, biz başımızı rahat rahat yastığa koyarken o? Kimse fark etmedi. Ya ben de edemeseydim? Küçücük bir çocuk oyun kelimesini duyunca deli gibi korkuyor Levent.

Oyun kelimesini duyunca. Kaç yaşında? Ben nasıl kıyayım? Nasıl oraya tekrar gitmesine izin vereyim? Bana güvendi,"

Ağzımdan sadece benim duyabileceğim bir hıçkırık döküldü. Elimi ağzıma örttüm sıkıca. Ona güvenmiş miydim? Bilmiyordum ki. Eğer ki beni yine oraya gönderirse kızmazdım mesela. Güvenmiş oluyor muydum? Niye kızsaydım ki? Hakkım yoktu. Annem, babam bırakmışken beni ben başkasına kızmazdım.

"Kimseyle konuşmazken benim elimi tuttu. Herkesten korkarken bana sarıldı. Benim elimden yemek yedi, benim dizimde uykuya daldı. Ben ona söz verdim. İyileşeceksin dedim. Vücudundan her izi beraber sileceğiz dedim. Orada ne yapacak tek başına? Vücudundaki silinecek ama psikolojisi? Ben bırakmam kızımı,"

Kızımı...

Anne biri bana kızım diyor.

Anne biri beni dizinde yatırıyor.

Anne biri bana yemek yedirdi.

Baba biri bana zarar verdi.

Görmediniz mi?

Niye hala yoksunuz?

Çok zalimsiniz. Gitmenize değil, giderken beni yanınıza almamanıza çok kızgınım. Çok zalimsiniz.

"Ben bırakmam. Sen beni bırak. Olmak zorunda değilsin, baba olmak zorunda değilsin. Bu yükü kaldırmak zorunda değilsin ama ben... Yok benim başka yolum. Hani ben üzülmeyeyim diye diyordun ya her şeyin hayırlısı buymuş diye. Haklıymışsın. Demek ki benim doğurmadan anne olmam gerekiyormuş Levent. Ben bırakmıyorum kızımı, sen beni bıraksan da bırakmıyorum kızımı."

Odaklandığım alyansta, gözümün önünde seneler öncesi belirirken beni o saniyelerden koparan fırından gelen ses oldu. İrkilirken irice açılmış gözlerimi kırpıştırdım. Fedakarlık yapmayı Suna annemden öğrenmiştim. On iki yaşındaydım. Benim için çok sevdiği adamı bırakmayı göze almıştı. Her ne kadar Levent amca onu bırakmak yerine beni kabul etse de bu ihtimali de kafasında aşmış beni tercih etmişti.

On dört yaşındaydım Levent amca ani bir trafik kazasında öldüğünde. Suna annem hep derdi. *'Eğer ki sen olmasaydın, ben ondan sonra yaşayamazdım.'* diye. Ben de hep şunu düşünürdüm; ya Levent amca beni

kabul etmeseydi de ayrılsalardı, bu ölüm onlar ayrıyken olsaydı nasıl kaldırırdım bu yükü diye.

Bana hiçbir zaman babalık yapmamıştı. Bunu asla istemezdim de zaten. Ama çok güzel amcalık yapmıştı. Suna anneme, hemşire değil de hiç planlamadan *anne* dediğim o an nasıl kendimi kötü hissettiğimi hatırlıyordum. Anneme ihanet etmişim gibi... Babam için de aynı şeyi yaşamadığım için minnettardım Levent amcaya. Bana o iki sene de çok güzel bir amca olmuştu. Ani gidişiyle düştüğüm boşluğu da hatırlıyordum ama güçlü duruşumu da. Ben yıkılırsam Suna annemde yıkılırdı. Ben ondan daha alışkındım ölümlere. Evet o da anne babasını kaybetmişti ama çok daha makul bir zamanda. Beklemediği ya da olmaması gereken bir anda değil.

Ani gidişlere en çok ben alışıktım.

Ve şöyle bir korkum da hep vardı. Hayatına girdiğim insanlara huzursuzluk getiriyordum. Hayır ölüm getiriyordum. Bu histen kurtulmam senelerimi almıştı. Kendime bu denli bu kötülüğü de yapmamam gerektiğini anlamam çok uzun sürmüştü.

Lafın kısası; Zeliha'nın peynirli börek sever mi acaba sorusuyla çıkıp geldiğim bu anı bana bir şeyi hatırlatmıştı. Fedakarlık. Benim için seneler önce yapılan fedakarlık. Şimdi her ne kadar kendim için de gözükse işin kökünün Zeliha'ya dayandığı fedakarlık.

Eğer bu yüzüğü takmak bana ölüm gibi gelmiyorsa, eğer ki birazdan kahvaltıya gelecek olan kıza abisiyle beraber iki aşık rolünü yapmak bana kötü hissettirmiyorsa, eğer ki normal zamanda hareketleri hoşuma gitmeyecek bir adamla aynı odada kalmak şu an nefesimi kesmiyorsa ve son olarak eğer ki o aileye gelin sıfatıyla girişim ölecekmişim gibi hissettirmiyorsa sebebi buydu.

Yaptığım bir fedakarlıktı. Bunu beni ayağa kaldıran o kadına da, ayağa kalkan o küçük kıza da borçluydum. Yine olsa yine gider miydim o düğüne? Giderdim. Bu demekti ki içinde şu an olduğum hayat dayanamayacağım kadar kötü değildi.

Değil Zeliha için beş buçuk ay beş buçuk yıl bile savaşırdım.

Değil benim için beş gün, beş yıl savaşılmıştı.

Hayat bundan ibaretti. Zamanı geldiğinde bazı seçimler yapar bazı şeylerden vazgeçerdik. Bunlar da bazen fedakarlık gerektirirdi. Zamanında benim için gocunmadan yapmışlardı bunu, şimdi sıra bendeydi.

Bu karşılık ya da borç değildi, insan nasıl büyütülürse öyle bir insan olurdu. Beni büyütenin izinden gitmek içime su serpiyordu.

Fırından aldığım hazır böreği elimde ördek ağzı bir eldivenle tezgahın üzerine koyduğum an sonunda beklediğim kapı çaldı. Kalbim o an heyecanla kasıldı. Her şey asıl şimdi başlıyor gibiydi. Yüzüğü takmamızın üzerinden bir gün daha geçmişti. Fetih dün gece ailesine haber vermişti. Ayrıntılarını sormamıştım. Sadece Zeliha'nın tepkisini. O da cevap vermek yerine direkt Zeliha'ya vermişti telefonu. Sevineceğini biliyordum evet. Emir'in tahtını sallayacağını da. Ama bu kadar delireceğini hiç tahmin etmemiştim. Derin bir nefes alıp hızla kapıya yürürken yüzümde sahte değil sahici bir gülümseme vardı.

Kapıyı beklemeden açarken ilk karşılaştığım yüz Fetih'in yüzü oldu. Muhtemelen Zeliha'yla konuştuklarından ikisinin de yüzünde bir gülümseme hakimken Zeliha'ya bakamadan o girdi görüş alanıma ve eli direkt elime gitti.

Yüzüğün olduğu elime.

Elimi sıkıca tutarken içi içine sığmaz bir halde yüzüğüme baktı. "Ay her şey ciddi ciddi gerçek?!" derken o heyecanı sesinden fışkırıyordu. Fetih'e baktım üstten üstten. Yaslandığı kapı pervazında kardeşine bakarak kafasını iki yana salladı.

"Abine inanmak için yüzüğü görmeyi mi bekledin kızım sen?"

Sesindeki sahte kızgınlık Zeliha'nın onun eline de ulaşmasıyla arttı. "Zeliha," demesine dedi ama engel olamadı hareketine. Ellerimizi yan yana getirirken Zeliha, Fetih'le göz göze geldim.

"Böyle ince ayrıntılı bir yüzüğü senin seçtiğine olan inancım sıfır." derken irice açılmış gözlerle tıpkı o ilk takıldığı andaki biz gibi ellerimize bakıyordu.

Alayla "A aaa," derken sesimi duyar duymaz kafasını bana kaldırdı. "Nasıl da tanıyor abisini."

Aniden büyük bir sevinçle boynuma atladığında "Tebrik ederim, tebrik ederim, tebrik ederim..." diye ardı ardına bağırdığında ne yapacağımı şaşırdım. Sonunda kollarımı beline sararken ben konuşmadan, ki ne derdim bilmiyorum, o devam etti benden biraz ayrılıp. Önce sağ yanağımdan sonra sol yanağımdan öperken sulu sulu "Neden bana söylemediniz?" diye gayet aklıselim ama cevabı olmayan bir soru yöneltti. Bunların cevabını düşünmüştüm ama tek aklıma gelen bu tarz şeyleri geçiştirmekti.

Tatmin edilecek bir cevap yoktu elimde. Söyleyeceğim yalanlardan önce gülümsedim. Gözüm kısa bir an Fetih'e kayarken Zeliha tekrar öptü yanaklarımdan ve Fetih o an beni bu yükten kurtarıp araya girdi.

"Yeter artık," derken bir anda Zeliha'nın kollarından çekildim. Bir anda kıvrak bir hareketle kendimi Fetih'in kollarında bulurken bir ne yapacağımı şaşırdım ama yine de omuzlarından ona tutunmayı akıl edebildim.

"Bana bırakmadın, nedir yani bu? Hep böyle olmaz bu iş." derken ben Fetih'e, Fetih kardeşine bakıyordu.

Sıkı bir "Offf," çekti Zeliha arka tarafımdan. Kafamı ona çevirirken bu sayede yüzlerimiz arasındaki mesafeyi de azaltmıştım. "Fetih Karadere cimriliği bu." derken bize baktı hayran hayran. Gerçekten dışarıdan hayran olunası mı duruyorduk?

Hayır, bu an güzellik bakan gözdedir cümlesinin kanıtı gibiydi.

Bana bakıp kısa bir açıklamaya girişti. "Bazı şeyleri hiç ama hiç paylaşmaz. Allah yar ve yardımcın olsun. Bu kefeye giren çıkamıyor. Allah sabır versin."

Dudaklarım kıvrıldı, kaşlarım havalandı. "Yaaa," dedim sahte bir şaşkınlıkla. Fetih'e dönerken yavaşça yakasını düzelttim. "Öyle mi?" diye sorduğumda yüzüne bakmıyordum. Yakasıyla ilgileniyordum. Belimi kavrayan parmakları sıkılaştı.

"Öyle diyorlar." dedi o da komik bir tonda.

O an ilk aklıma gelen şeyi yumuşatıp sordum "Ha Zeliha'dan başka söyleyen de var yani?"

Nereden biliyordu ki Zeliha bunu? Kendi üzerinden mi yoksa daha önce şahit olduğu bir ilişkisi mi vardı?

Gözüm Fetih'i bulduğunda ciddi bir ifadeyle yüzüne bakıyordum cevap versin diye. Fetih'in gözleri arkadan kardeşine ulaştı. "Ortalığı mı karıştırıyorsun sen?" diye sorduğunda kaşlarım havalandı. Ortalık gayet sakindi, çok basitte bir soruydu. İşin doğrusu o cevap vermemeyi tercih etmişti.

Yüzümdeki garip bir gülümsemeyle "Hayır, niye gerildin sen?" diye sordum. Şakaya vuracağım bariz belliydi ve o da bunu havada yakalamıştı. Yüzünü yüzüme yaklaştırırken yanağımdan öptü ama tamamen uzaklaşmadı. Bu temasıyla omzundaki elim de gözlerim de kapandı.

Tamam Efsun. Basit bir temas.

Çok basit bir temas.

"Zeliha'yı gönderip mutfağa," diye varla yok arasında bir sesle fısıldadı. Yüzü saçlarımın arasında kalmıştı. Arkadan oldukça romantik bir görüntü oluşturduğumuzu biliyordum. İşin aslı öyle olmasa da.

"Şu sırtıma bir el atsana."

Söyleyeceğini söyleyip geri çekilirken o "Ben acaba bir sizi baş başa mı bıraksam?" diye sordu Zeliha imayla. Tamamen Fetih'ten ayrılıp ona döndüm. Fetih'te o sıra kapıyı tamamen kapattı. Burnunu sıkarken Zeliha'nın "Tezgahın üstünde börek var, onu da kesip tabaklara koyar mısın? Ben abine bir şey gösterene kadar."

Gözlerini irice açıp "Yani bizi baş başa bırak diyorsun? Yuh! Ben şaka yapmıştım."

Ben dudaklarına hafifçe vurup kızarken Fetih "Yapmasaydın o zaman," dedi ve yolunu bildiği odama doğru adımlamaya başladı. "Biz ciddiye aldık."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. E yuh ama! Ne diyordu bu?!

Zeliha'yı mutfağa yönlendirirken "Şaka yapıyor." dedim inandırıcı olmaya çalışırken. "Odamdaki bir çekmece açılıp kapanırken sorun çıkarıyor, sabah ayağıma devrilecekti. Onu göstereceğim anlıyor bu tarz şeylerden."

Aklıma tam da Zeliha'yı soktuğum mutfaktaki musluk macerası geldi. Bütün evimin batışı falan... Böreği işaret ettim. "Sen halledersin değil mi?" diye sorduğumda üzerindeki montu çıkardı direkt.

"Masadaki eksikler de var. Sen onları da tamamla biz geliyoruz. Hadi bebeğim." derken tam ondan ayrılacakken elimden yakaladı. Yüzük olan elimden. Yüzüğüme bakarken sevinçle "Efsun abla," dedi içli içli. Dudaklarını ıslattı. "Tebrik ederim." derken elimi elinin üzerine koydum.

"Kuru kuruya?" diye sordum garipçe. Daha dün geceyi anlatacaksın Zeliha... Annenin sevinç naralarını, babanın beni duyduğunda mutluluğunu falan...

"Dur daha uzun uzadıya konuşacağız. " derken o an sanırım ne dediğimi anladı ve başını salladı sinsi bir gülüşle. Ondan tamamen ayrılıp mutfaktan çıkarken odama adımladım. Fetih'in kapattığı kapıyı açarken o üzerini çoktan çıkarmış aynadan sırtına bakmaya çalışıyordu. Fetih bu halde bu odaya bir kez daha girmişti ve ben nereye bakacağımı şaşırmıştım. Üzerinden çokta uzun zaman geçmemişti aslında. Şimdi ikimizin de elinde yüzük vardı...

Gözüm yüzünden sırtına düştüğünde karşılaştığım görüntüyle ağzımdan kısık tiz bir ses çıktı. "Ne yaptın sen oraya?" derken dehşetle, telaşla ona doğru adımladım. Ellerini tamamen sırtından çekti. "Dün biraz kendim uğraştım." dedi marifetmiş gibi. Oflarcasına nefes verirken "Aferin sana." diye kızmaktan alıkoyamadım kendimi.

"Ben sana yapamayacağın yerde, kendin dokunma demedim mi? Anlaşmadık mı? Fetih," ne diyeceğimi bilemezken "Ya sabır." diye tamamladım cümleyi. Benim yaptığım pansumanı çıkarmış kendi bir şeyler yapmaya çalışmıştı ama sadece çalışmıştı. Asla sabitleyemediği bantlar, yaranın bir kısmı açık kalacak şekilde kapatılan spanchlar...

"Geç otur şuraya." derken yatağımı işaret ettim.

"Atar gider yapma, atar gider yapma." diye söylenerek yatağıma ilerlediğinde ben de dolabımı açtım. Ki zaten ben, o gelecek ben yapacağım diye gerekli şeyleri hazırda tutuyordum. Ama o kendi işini kendi halletmek için çabalamıştı.

"Hayır," dedim sinirle. "Anlatsana bir, sebep neydi bunu yapacak? Ben sana dokunma demedim mi Fetih?"

"Sen her hastana böyle söyleniyor musun?" derken ona doğru yaklaştım. Eğer ki bunun benim yüzümden oluşuyla alakalı bir vicdan azabım olmasa acıta acıta sökerdim bu yapmaya çalıştığı şah eseri yerinden.

"Doktorunu dinlemeyen her hastama evet. Bak ya, hayır yapamadığını anlayınca bile devam etmiş." derken yavaşça ayırıyordum derisinden. Hiçbir şey söylemeden saçlarını karıştırdı. Tam da o ara gözlerim saçlarına takılırken ellerim duraksadı. Adeta bir Sherlock Holmes kıvamında gözlerim kısıldı. "Senin saçların temiz." derken oturduğum yataktan dizlerimin üzerine doğruldum. Başım başının üzerine denk gelirken sesini çıkarmadı.

"Fetih saçların nasıl bu kadar temiz olabiliyor?" diye sordum tekrardan saçlarına bakarken.

Banyo yapmış olamazdı. Değil mi?!

Başını hafifçe geriye atarken benim başım üstte onun başı altta birbirimize baktık bir an. "Kızım sen işini halletsene artık." diye beni geçiştirmeye çalıştığında dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken alnının ortasına vurmamak için zor tuttum kendimi.

"Banyo yaptın?" dedim belki aksini söyler diye. Kafasını indirip bakışlarımdan kaçacağı vakit saçlarımdan tuttum ikimizin de beklemediği

bir hamleyle. Fetih'in saçlarına dokundum. Şu yumuşaklığından bir türlü emin olamadığım saçlarından.

Evet yumuşacıktı.

Yaptığım hamleyle kaşlarını çatarken "Lan bıraksana saçımı." diyerek yaptığım şeyi bana fark ettirirken boğazımı temizleyip saçını bıraktım ama bakışlarımda gram değişikliğe gitmedim.

"Sana yazıklar olsun Fetih." dedim yüzüne tükürürcesine. "Sana yazıklar olsun ben başka bir şey demiyorum."

Yükseldiğim dizlerimin üzerinden geri otururken sinirli sinirli pansumanını tamamen çıkarıp dikişlerini kontrol ettim. Bir sıkıntı yoktu ama yine de bunu yapmamasını söylemişti. Bu riski almamalıydı.

"Ne yapsaydım, koksa mıydım?" diye hiç utanmadan kendini savunurken somurta somurta, yine de vicdan azabıyla canını yakmak için herhangi bir sert hamle yapmadan devam ettim hırsla.

"Sana Zeliha'ya söyle saçını yıkasın ya da evden çıkma demiştim."

Hareketlerimin oldukça hızlı oluşundan belki daha geç bitireceğim şeyi çok daha çabuk hallettim.

"Evleniyorum kızım ben." dedi resmen alay eder gibi. "İşim var gücüm var. Nereye çıkmayayım evden? Hem sadece saç maç yıkayamam ben. Rahat edemem öyle."

Hiçbir şey söylemeden sadece işimi yapıp doğrulurken yerimden onun yapmayı çalışıp da başaramadığı şeyleri gözüne soka soka odadaki çöpe attım. Ayaklandı ve yine aynı cümleyi kurdu. "Atar gider yapma bak bana."

Ellerimi bel boşluklarıma yerleştirip tip tip ona bakarken "Eğer ki benim yüzümden olmasaydı o yara, bu halde karşıma gelseydin yallah özel hastaneye derdim biliyor musun?"

Gömleğine doğru ilerledi. Ukala bir bakış attı bana. "Kıyardın yani?" diye sordu. "Müstakbel eşine."

Ağzımdan garip bir ses çıkarken "En çok ona kıyarım, merak etme." diye onu izlemeyi sürdürdüm. Bana bakarak gömleğini alacağı vakit gömlek usulca yere düştüğünde tek kaşımı kaldırıp ne yapacak diye bir izledim ve o fütursuzca eğilmeyi tercih etti. Sağa sola kafa atacaktım artık.

"Heeyy," dedim kabaca. "İşin ehlinin önünde bari lafını sözünü dinle." diyerek eğilmesinin önüne geçip gömleğine ilerledim. Yerden aldığım gömlekle doğrulurken "Lafımız sözümüz dinlenmiyor." diye söylenerek gömleği ona uzatmak yerine giydirmeye yeltendiğim vakit kapı öyle

beklemediğim bir anda açıldı ki Zeliha'nın telaşla "Ay çok özür dilerim!" diye bağırmasına aynı anda korktum.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken Zeliha elini çok yanlış bir şey yakalamış gibi gözlerini kapatmıştı. "Çok pardon, çok özür dilerim. Ben bir şeyin yerini soracaktım. Tamam siz şey edin,"

Ne edelim?

Bedenim Fetih'e yüzüm Zeliha'ya dönük, elimdeki gömleği sıkarken Zeliha açıklama bile yapmama fırsat vermeden kapalı gözleriyle çıktı odadan ve kapıyı kapattı. Yerin dibine girmek için can atan bir yüzle Fetih'e dönerken "Ne anladı o deli?!" diye sordum elimi yanağıma bastırırken. Fetih elimden gömleği alıp giyerken umursamaz bir tavırla "Ne anladıysa iyi oldu." diyerek bu tavrını iyice destekledi.

"Biz özel bir çabaya girmeden de anlayan anlıyor bir şeyleri. İyi oluyor bu böyle."

Elimin içini alnıma kapattım. "Rezil olduk." derken inlememek için zor tutuyordum kendimi. Nasıl bakacaktık şimdi yüz yüze?

"Nereye rezil olduk?" dedi ters ters önünü iliklerken. "Hem evlenecek ya da evli çiftlerin odasına öyle dank diye girilmez. Öğrensin."

Elimi şıklattım birkaç kez gözünün önünde. "Aloo," dedim garipçe. "Çok kaptırdın kendini. O senin kardeşin az utan. Salak mısın Fetih?"

Yakasını düzeltti sonra da kollarını. "Yarın nikah tarihi almaya gidiyoruz uygun mu iş çıkışı sana? Yanında vesikalık fotoğrafını falan da getir. Tek bildiğim o başka ne isterler bilmiyorum."

Gözlerimi kıstım ciddi olup olmadığını anlamak için baktım ona garipçe. Bu tavrımı umursamayacak sandım, yanımdan da geçip gidecek gibi oldu ama son anda durdu.

"Efsun sorun ne?" dedi garipçe. "Tamam bir şey yok. Görüp anladığı şeyi olağanüstü tuhaf bir şey değildi. Amacımız için gayet makul bir durum hatta. Neyi büyüteceksin yine?"

Gözlerimin içine içine bakarken o kadar haklı gibi konuştu ki bir şey diyemedim değil, diyecek bir şey bulamadım. Yanından geçerken ben "Uygun mu yarın iş çıkışı?" diye tekrar etti.

"Uygun," dedim odadan çıkarken. "Gideriz."

İkimizde sessizce mutfağa girerken Zeliha girdiğimizi fark etse de bize dönmedi. Allah'ım yanaklarım nasıl iğneleniyordu! Fetih gidip masanın en başına otururken gayet rahat bir tavırla bir açıklama yapmak ister gibi bir

şeyler geveledim. Zeliha masanın tüm eksiklerinin tamamlamış böreği geniş bir servis tabağına alıyordu.

"Fetih'in," dedim ben de usul usul otururken "Gömleğinin düğmesi düştü düşecekti. Bir el atayım dedim."

Fetih'le göz göze gelmedim ama doldurulan çay bardağını eline alırken dudakları kıvrıldı. Ne? Komik bir şey mi var? Zeliha'dan ses seda çıkmadı ama elindeki tabakla usulca yanıma oturdu. "Sen mi yaptın böreği?" diye konuyu hiç açmayacağını belli ederek değiştirdi.

Dudaklarımı öne doğru büzüp gayet iştah açıcı duran böreğime baktım. "Yani paketinden çıkarıp, onu tepsiye yerleştirip, fırını ayarlayıp, bir de fırına yerleştirip pişirmesini yapmak benim yapmamı karşılıyorsa evet ben yaptım."

Ben ne anlardım börek yapmaktan...

Zeliha'dan değil ama böreğe çatal atan Fetih'ten ses çıktı. "O halde burada fırının daha fazla meziyeti var?"

Önümdeki tabakta dondu bakışlarım, tek kaşım kalkık iğneleyici bir tebessümle saçlarımı savurarak ona döndüm. Ağzına aldığı börekle zaten bana bakarken ben yüzümde sinir dolu bir gülümsemeyle ona bakarken o göz kırptı.

"Hahha,"diye bir nida çıktı ağzımdan. "Bak sen?" dedim hala gülümsemeye devam ederken. Başını salladı keyifli bir halde. "Zeliha bir laf vardı," diye bir an kardeşine vardı gözleri.

"Mideyle kalple alakalı. Neydi o?"

Sert bir şekilde Zeliha'ya döndüm. Tam da konuşmak üzere olan Zeliha'ya. Zıkkım ye Fetih, en kaliteli markadan aldım ben bu böreği. Kaşlarımı indirip kaldırıp konuşmasının önüne geçerken çatalıma ben de Zeliha'nın lokmalık dilimlediği börekten bir dilim sapladım.

"Erkeğin beynine giden yol," derken Fetih'e dönüp çatalı ona uzattım. Çayından bir yudum daha alıp öylece elime baktı. Cümlemi tamamlarken çatalı hiç zorlanmadan Fetih'in ağzına tıkıştırdım.

"Midesinden geçer."

Çatalımı geri çekerken geriye yaslanıp bardağımı elime aldım. "Açsın algıların açılmamış, ne dediğini bilmiyorsun. Bu da söylediğim cümlenin doğruluğunu kanıtlıyor. Değil mi Zeliha?"

Bakışlarımız yine iki arada bir derede bıraktığımız Zeliha'yı buldu, Zeliha iri iri açtığı gözleriyle bir bana bir Fetih'e bakarken. En sonunda benim baskıcı bakışlarım daha etkili olmuş olacak ki "Olabilir." demeyi

tercih etti. O an başımın dönük olduğu beden bardağını sertçe buluşturdu bardak altıyla.

"Allah Allah," dedi ters ters. "Erkek tarafı değil misin kızım sen? Biraz ona uygun davran, görümce oluyorsun. Uğraşsana biraz gelinle. Hayırdır?"

Gözlerimi şaşkın bir tavırla Zeliha'ya diktim. "Erkek tarafı mı oluyorsun?" diye sordum hayal kırıklığıyla.

Biz sanki beceremiyorduk ya bu işi? Ne bileyim bence yapamıyorduk, dışarıdan hiç o izlenimimiz yok gibiydi. Çok belliydi beraber olmadığımız sanki?

Zeliha boğuluyormuş gibi bir nefes alıp masanın hedef konusunu öyle bir değiştirdi ki neye uğradığımızı şaşırdık. "Ne zamandandır var aranızdaki ilişki?"

Eninde sonunda konu zaten buraya gelecekti. Biliyordum ama işte. Ne bileyim hedef şaşırtırız falan. Sahte de olsa bir gülümseme belirdi yüzümde. Gelmiştik zurnanın zart dediği yere. Fetih'e döndüm kısa bir an. Onun da çok söyleyebileceği bir şey yoktu. Tanışma hikayemiz malum herkes tarafından biliniyordu, halbuki onun hakkında bir şeyler uydurmak daha kolaydı.

"Sence?" demeyi tercih ettim. Ne alakaydı bilmiyorum. Belki o bir şeyler söyler, onun üzerinden devam ederdim. "Yani senin var mı bir tahminin?"

Konuştukça saçmalıyordum sanki. Bir taraftan Zeliha'nın tabağını doldururken diğer taraftan gözüm ondaydı. "Aslında," dedi pekte emin olmayan bir sesle. "Bazen çok tuhaf davranıyordunuz." derken benim gibi Fetih'in pür dikkat onu dinlediğini farkındaydım.

"Dışarıdan bakan biri acaba beraberler mi diye düşüneceği kadar garip ama ben çok olanak vermedim."

Dışarıdan bakan birinin öyle düşünemeyeceğine emindim. Sadece Zeliha yaşı gereği çok daha romantizm arıyordu, o gözle bakıyordu. "Ama şimdi bakınca," dedi ve tabağına doldurduğum şeyleri ufak ufak yemeye başladı.

"Asker olan adamla,"

Askeri var, polisi var!

YAVUZ!

Tepki vermemek için o kadar zorladım ki kendimi, bir de Fetih'e dönmemek için. Arkamda kaskatı kesilmiş gibi hissediyordum. "O kahvaltı zamanında vardı değil mi bir şeyler? Biz o masaya boşu boşuna oturmadık? Sizin oradaki tavırlarınız falan, neden bana söylemediniz?"

Fetih'ten histerik bir gülüş duydum. Ama Zeliha'ya bakmayı sürdürdüm. "Zeliha, Zeliha..." dedi kızar gibi. "Beni hiç tanımıyormuş gibi konuşuyorsun abim." derken gözlerimi Zeliha'da çekip masada bir yerde sabitledim.

"Beraber olduğum kadın başka bir adamla kahvaltı edecek?" komikmiş gibi güldü. "Olacak iş mi bu güzelim?"

Her söyleyişinde mümkünmüş gibi mimiklerim biraz daha değişti. Onun bu alaycı gibi görünen tavrına hiç gecikmeden birebir karşılık verdim ve ilk defa böyle gür bir kahkahayı bastım. Epey baskın, bütün dikkatleri üzerime çekecek bir kahkaha. Fetih'e dönerken gözleri gülüşüme takıldı. Bu kahkahanın pekte içten olmadığını farkındaydı.

"Fetih," dedim gerçekten komik bir şey söylemişte ona gülüyormuşum gibi. "Yapma Allah aşkına beni bilmiyormuşsun gibi." o alaycı tavrını bırakmadan beni izlemeye devam etti. "Ben yeter ki isteyeyim. Son sözün benim canımın ne istediğinden geçtiğini bilmiyormuşsun gibi konuşuyorsun. Zeliha'da ne zannedecek. Sen de..."

Dudaklarımı aşağı doğru kıvırıp tam tahıllı ekmeğin üzerine labne sürmeye başlayarak "Bakma sen abine Zeliha," dedim büyük bir özenle ekmeğime bakarken. "Kendini kandırıyor bazı konularda."

Hiç cevap gecikmedi ve benim canımı sıkarak Zeliha'nın sorusunu da yanıtladı.

"Her şeyin ondan sonra patlak verdiğini düşünürsek ve onun üzerine kimseyle kahvaltı edilmediğine göre; demek ki senin canının isteğiyle benim paşa gönlüm orta yerde buluşmuş."

Alaycı tavrım dağıldı, üzerine reçel gezdirdiğim ekmeğime bakmayı sürdürdüm. Aniden Fetih'e yan bir bakış atarken Zeliha hiç bunları ya görmeyip ya da takılmayıp "O olaydan sonra mı patlak verdi?" diye heyecanlı bir sesle sordu.

Benim canımın istediği senin paşa gönlünle orta yerde buluşmuş öyle mi? Kendini kandır.

Fetih ağır ağır başını salladı. "Çok bile geciktik."

Zeliha merak ettiği her şeyi sormaya yemin etmiş gibi "Peki ya evlilik?" dedi bu kez. Ben sadece sakindim. "Yani çok erken değil mi? Nasıl anid-"

Fetih'in çatalı hoşnutsuz bir şekilde tabağı bulurken "Bir tane Zühre Karadere yetmiyor mu Zeliha bize?" diye sorduğunda sesi ilk kez bu kadar gerilmişti. Hiç konuşturmamıştı bile. Direkt tavrını koyuyordu ilişkiyi sorgulayan cümlelere demek ki. VeZühre Karadere kimdi?

"Annemin izinden mi gideceksin?"

Evleneceğim adamın annesinin ismini şu an öğreniyordum. İkisinin arasına girmek yerine yavaş yavaş ekmeğimi ısırırken masanın gerildiği her halinden belliydi. "Ben bu kadını," derken bakışları sırtıma bindi. "Sabah kalkınca yanımda görmek istiyorum. Bu kadar. Uzatmanın anlamı yoktu benim için, bugün ya da bir yıl sonra değişmeyecekti düşüncem. Her şeye rağmen kabul etti, herkese rağmen kabul etti. Ama sen bile böyle yapacaksan bizim işimiz iş. Ben herkesin bu şekilde yaklaşacağı eve mi sokacağım karımı? Sen bile yapıyorsan bunu, anneme hak mı vereyim Zeliha?!"

Sesi sertleşmişken "Kötü bir şey sormadı Fetih." dedim sakin bir sesle. Baskınlık kurarak olayı kapatmaya çalışıyordu ama insanların kafasında bu soru işaretlerinin olması çok çok normaldi. Dün gece arayıp Burcu'ya haber vermiş, sonra da yarın hastane çıkışı yanına gideceğimi söyleyip kapatmıştım. Şu an kafayı yediğine emindim. Kolay mıydı bir evlilik haberini bu kadar kolay kabul etmek?

"Ben kötü bir şey söylemedim," dedi Zeliha telaşla. "Hem," derken sesinden bariz belliydi sırıttığı. "Nedenin gayet tatmin edici geldi. Yani ben ikna oldum. Tamamım yani ben."

Ben bu kadını sabah uyandığımda yanımda görmek istiyorum.

Beni hiç tatmin etmezdi mesela dışarıdan bir göz olsam.

"Nasıl gelişti peki aranızdaki şey? Efsun abla sen anlat," derken onun heyecanına oflamamak için zor tuttum kendimi. Anlatacak tek bir şeyim yoktu ki benim. "Fetih abime güvenmiyorum, o yüzden sana sormak için bekledim."

Yine de oflamadım, gülümsedim ona baktım ağzımdakini ağır ağır çiğnerken. "O ne demek?" diye sordu Fetih hemen. Ay neyi anlamadın Fetih? Yalancısın doğruyu söylemezsin demek istiyor işte!

"Gerçeği yansıtacağına olan inancım sıfır abi. Şimdi koştun mu Efsun ablanın peşinden desem, saçma saçma konuşma dersin."

Öyle mi derdi? Paşa gönlü ve benim canımın isteği orta yerde buluşmuştu değil mi Fetih'in? Sanırım bu konuda güzel senaryolar uydurabilirdim.

"Koşmak mı?" dedim her an gülecek bir halde. "Ay o çok basit kalır." dedim neşeli ama en çok sinsi bir sesle. "Zelihaaa," dedim dertli dertli. "Resmen kandırıldım." derken elimi *neler var neler* der gibi sallayarak geri

çekildim. İyice yaslanırken arkaya başladım anlatmaya. Hayal gücümü de yanıma alarak.

"Sabah uyanıyorum Fetih, evden çıkıyorum Fetih, hastane de Fetih, hastaneden çıkıyorum Fetih, tam uyuyacağım yine Fetih. Ya arıyor ya geliyor. Ya sesini duyuyorum ya da yüzünü görüyorum. Hep de bir bahanesi var. Kafamı nereye çevirsem onu görüyorum. Ne zaman telefonum çalsa arayan kişi o, artık bakmadan açıyorum. O derece."

Zeliha irileştiği gözleriyle Fetih'i işaret etti. "Telefonla konuşmaktan zerre haz etmeyen Fetih Karadere?" diye sordu. Başımı salladım ağır ağır.

"Telefonla konuşmaktan haz etmeyen Fetih Karadere. Arama kaydımı göstereyim bak sadece Fetih. Araya başka bir isimin sıkışmasına dahi izin vermiyor yani o derece. Sonra işte yemek yedin mi Efsun'lar, sıkı giyindin miler, nerdesinler, geliyorumlar. Bir baktım hayatımın merkezine oturmuş. Valla ben de anlamadım yani. Nasıl oldu nasıl gelişti."

İmalı bir gülüşle ona bakarken gözlerini kısmış dikkatli dikkatli beni dinliyordu. "Devir çakalların ortada cirit attığı devir," dedi hiç beklemediği bir şekilde. Ben inkar eder sanıyordum. "Mekanın sahibinin yeri de mekanının merkezi. Meydanı boş mu bıraksaydık?"

Mekanın sahibi...

Kaşlarım havalandı, dilim alt dudağımın üstünde aheste aheste gezindi. Kurtlarda girdikleri her yerin sahibi olduğunu sanıyorlar. Ah ne acı... Ciddi bir ifadeyle söylediklerini dinledim yüzümdeki ifadeyi bozmayıp. Ben hala belki beni bozar, söylediklerimi inkar eder diye düşündüm ama yapmadı.

"Sonra da öyle aktı gitti. Nasıl geliştiğini ben bile anlayamadım." diyerek konunun sonunu getirmek istedim ama bu kez Fetih izin vermedi. "Bak şimdi," dedi *o öyle olmaz* der gibi boşalmış çay bardağını elinden tutmaya devam ederken. Tam da o sıra Zeliha kalktı doldurmak için. "Sadece ben kısmını anlatırsan yürümez bu iş. Bu kız senden dürüstlük bekledi." derken çayını dolduran kardeşine baktı. Keyfi yerindeydi. Ya da önünde şapka çıkarılacak bir oyunculuğu vardı.

"Dilimizin altında bir şeyler var sanki," diye sorarken abisine baktı imalı imalı. Kaşlarım çatılırken gelecek olan bombaları bekledim.

"Ne bakıyorsun sen ona? Efsun kandırılacak kadın mı?" diye başladı kafasına elimdeki bardağı geçirme isteğiyle dolacağım cümlelerine. "Görmek istemese görmezdi, konuşmak istemese konuşmazdı. Benim olmadığım yerde aramadı mı gözleri beni? İnkar etmenin anlamı yok bu saatten sonra. Başın omzuma az mı düştü Efsun Hanım?"

Gözlerim kısıldı, dudaklarım aralandı. Bir kere düşmüştü! Onda da çok yorgundum, Zeliha'nın terapisindeydik! Ay pes ama ya! Burada da kullanılmazdı ki bu.

"Hani hastaneye gittiğimiz gün, kahve için kırk yılı kilitleyeceğim demişti. O kahveyi kime verdi?"

Elimdeki bıçağı sıkarken ona doğrulttum hışımla. "Ben vermedim sen aldın!"

Başını iki yana salladı. "Ben istemedim sen teklif ettin!"

Önündeki çayı aldım sinirle. "Yalan söyleme, yok sana çay falan. Köpek!"

Çayını iyice ondan uzaklaştırırken ardı ardına cıklayıp bir suratına tükürmediğim kaldı. "Ayıp ya!" diye söylenmeye devam ederken Fetih tek bir hamleyle benim çayımı aldı.

"İşine gelmeyen şey de anında hakaret ediyor. Bir kere ne oldu biliyor musun Zeliha?" derken bıçağı bu kez daha sert doğrulttum ona. "Hiçbir şey olmadı. Ne anlatacaksın yine?! İzin vermiyorum anlatamazsın."

Zeliha el çırptı." Ne oldu ne oldu anlat!"

"Hayır," diye itiraz ettim. "Anlatmayacak! Hayır ya yalan söylüyor."

"Ne yalanı kızım?" dedi Fetih benim bardağımda kalan çayı tek yudumda içerken. "Verdin mi vermedin mi kahveyi? Kırk yılı ben mi söyledim o mu?"

Son sorusunun muhatabı Zeliha'ydı. Anında sırtımdan bıçaklandım ve işaret edildim. Büyük bir hayal kırıklığıyla ona bakmadan önce bastıra bastıra "Ben vermedim sen aldın!" diye tekrar ettim.

"Sen uzattın ben de aldım! Zorla elinden mi çektim?!"

Şu an ciddi ciddi kavga mı ediyorduk bilmiyorum ama doğaçlama tartıştığımız kesindi. Kime vereceksem kahveyi engel olan oydu! Ne demek ben vermiştim?!

"Ben ver me dim!"

"Sen verdin!

"Sen kendin aldın!"

"Sen kendin verdin!"

"Vermedim!"

"Verdin!"

"Vermedim."

"Verdin!"

"Verm-"

"Sen Abduhamit'i savundun!"

Hararetli laf dalaşımızı dank diye ortadan ikiye bölen Zeliha'nın kahkahasının ortasında kurduğu bu cümle oldu. İkimizde ateş saçan gözlerle ona baktık. İki elini ağzına örtmüş hunharca gülerken biraz daha zorlarsa gözlerinden yaş akacaktı. Hızlı hızlı soluklanıp ona bakarken gülüşlerinin arasında "Tamam," dedi nefes nefese. "Tamam anlatmayın, tamam."

Aniden elimin altındaki çay bardağı da çekilirken Fetih çay içmelere doyamadı ve kendi bardağını da aldı. Zeliha hala artçılar şeklinde devam eden gülüşleriyle "Sormadım ben hiçbir şey tamam anlatmayın." dedi bir bana bir de Fetih'e bakarken.

Fetih'e ekşimiş bir yüz ifadesiyle bakarken "Terbiyesiz." dedim ağzımın içinde.

"Çok konuşma," diye karşılık verdi ters ters. "Kahvaltını et. Sonra da kahve yaparsın." yüzsüzdü. Tek kelimeyle; yüzsüzdü.

İşaret parmağımı hırsla ona doğru sallarken "Bak bana kelime oyunu yapma Fetih!" gözlerimi kıstım "Ayrıca bir daha çok içersin benim elimden kahve!"

"Niye?" diye sordu alayla. "Yoksa daha Türk kahvesinin paketten bardağa döktüğün gibi kendi kendine pişeni çıkmadı mı daha?"

Ben hafifçe *bilmiyorum* dercesine dudak büzerken, Fetih "Benim aklımda bir yer var. Oraya bakarız, olmadı İstanbul'dan halledilecek. Sen şu izin işini hallet de."

Zeliha elini çenesinin altına koymuş sakinleşmiş masada bizi dinlerken "Kaç gün ki doktorların senelik izni?" diye sorduğunda gülümsedim. "Sıfır," derken ikisi de bana döndü. "Yani normalde yirmi gün ama bunun için bir seneni doldurman lazım. Benim daha ilk yılım. Şu an yıllık iznim yok."

Sohbetimizi kahvaltımızı bitirsek de kalkmadığımız masada yaparken "Hayda." dedi Fetih. "Düğün izni?"

"Totalde yedi gün. Onun dışında mazeret izni alabilirim ama onu da verir mi sorumlu amir bu yoğunlukta ve hekim eksikliğinde bilmiyorum. Üstelik verse de az olur. Hatta çok az olur."

Yarın nikah tarihi almaya gidiyorduk ve Fetih'le o gece konuştuğumuz gibi uzatmayacaktık. Yani kısa sürede. "Bence hiç dert etmeyin." dedi Zeliha. "Annem erkek tarafının işlerini Güzide halam da kız tarafının işlerini halleder tek başına. Size gerek bile kalmaz. Ne zaman yola çıkıyorlardı abi?"

Güzide hala mı?

Bakışlarım ona dönerken "Güzide hala?" diye sordum. Kız tarafının işleri derken? Başını salladı Zeliha "Evet Fetih abim dedi ya. O halleder her şeyi senin adına merak etme. Bu arada kız tarafı olacak bir yerde, burada mı kalacaklar?"

Dememişti. Fetih bana hiçbir şey söylememişti.

"Kimler?" diye sordum Fetih'e dönerken. Gözü Zeliha'daydı kızar bir tonda.

"Senin haberin yok muydu?" diye sorarken Zeliha başımı iki yana salladım Fetih'e bakarken. Kız tarafına gerek yoktu. Neydi ki zaten? Ben hallederdim. Erkek tarafından birini alıp niye başıma koyuyordu? Üstelik bana söylemeden. Ne demişti halasına? Evleneceğin kadının annesi babası yok gelip sen mi ilgilen?

Evet buna benzer şeyler söylemişti.

"Söyleyecektim." dedi Fetih gözlerini kardeşinden alıp. "Ona da zaten gelirken yolda bahsettim, bugün sana da bahsedecektim."

Gözlerimi ona dikmiş sinirli olmayan ama memnun olmadığım da belli olan bir şekilde onu izlerken başımı iki yana salladım. "Kararı verip uygulamışsın zaten. Tam olarak neyi söyleyecektin?"

Çenesini sıvazladı sonra da "Zeliha Emir abin seni eve bıraksın." diyerek söylediğime cevap vermedi. "Ben bırakacağım Efsun'u."

Gözlerimi çekmeden yüzünden ona bakmayı sürdürdüm. "Tamam," dedi Zeliha. "Annemin yardıma ihtiyacı vardır zaten, gideyim ben."

O ayaklanırken Fetih'in eli telefona gitti. Emir'i kısa zamanda arayıp Zeliha'yı bırakmasını söylerken Zeliha'da montunu giymişti. "Siz hiç rahatsız olmayın." diyerek ilk bana eğildi. Yanaklarımdan öpüp "Sonra konuşuruz." derken başımı salladım sadece. Olmayan keyfim de gitmişti zaten.

Fetih ona da eğilen kardeşini "Dikkat et." diyerek öperken Zeliha başını sallayıp bana da son kez el sallayıp önce mutfaktan sonra da evden çıktı.

"Dakika bir gol bir." diyerek konuyu direkt ben açarken saçlarımı geriye doğru attım. "Ne söyledin halana? Gel kız tarafında eksiğimiz var kapat mı?"

Derin bir nefes aldı "Efsun," diyerek beni böleceği vakit izin vermeyip devam ettim seçeneklere.

"Ya da anne yok baba yok gelip bir açığı kapat mı? Şey mi yoksa," düşünür gibi yaptım. "Tek başına yalnız hissetmesin, hala sende o iş falan mı? Hangisi?"

Yapma der gibi beni izlerken "Efsun'u annemin avucunun içine bırakmak istemiyorum, sen gelip yardımcı olur musun, dedim. Yani hiçbiri."

Dudaklarım alayla kıvrıldı. "Lüzum yok. Annenle baş edebilirim." diye hiç uzatmadan kestirip attım. Beni annesine karşı yine aileden biriyle mi korumaya çalışıyordu? Bu ne perhiz ne lahana turşusu derlerdi adama.

"Edemezsin Efsun." dedi net bir şekilde. "Halam gelmezse her şeyle sen ilgilenmek zorunda kalacaksın. Kendin söyledin, alacağın izin çok kısıtlı. Birinin senin yerine bir şeyleri yapıp bir de annemle ilgilenmesi gerekiyor. İnan annem uğraşmak isteyeceğin bir kadın değil."

Tamam düşünmüş, düşünceli davranmıştı. Bunda kötü bir şey yoktu ama ben istemiyordum. Bana sormamıştı. Halası kimdi? İki kişiyle uğraşacağıma tek kişiyle uğraşırdım daha iyiydi.

"Halanın bana bayıldığını hiç sanmıyorum. Annenin gazabından beni kurtarıp halanın eline mi bırakacaksın? O da sizden. O da o aileden. Yoksa o daha mı vicdanlı? Arada acır mı? Buna mı güveniyorsun?"

Zaten beklediği tepkileri veriyormuşum gibi anlayışla ve sabırla bana baktı. "Halam sana bayılmıyor çünkü seni tanımıyor. Her şeyi düşündüm ben. Seninle iyi anlaşacak, her şeye yetişip sana en az işi bırakacak, bir de," derken duraksadı dudakları kıvrıldı. "Annemle de pek anlaşmayan birini seçmem gerekiyordu."

Annemle anlaşmayan mı?

Ciddi miydi?

"Tüm kapılar Güzide halama çıktı. Annemle baş etse etse o eder. Hayır ama yok Fetih alışverişi, bütün hazırlıkları ben annenle hallederim, onun tüm laflarına kulak tıkarım diyorsan seni zorlayamam. Beni zırt pırt arayıp ağlama telefonda. Ben seni uyarıyorum. Ki nasıl yetişeceksin ben de bilmiyorum o kadar şeye bu iş yükünle."

Bu yaptığının psikoloji de bir adı vardı. Genelde üç yaş grubunda çocuklarda etkili olurdu. İstediğini yaptırmak için ona istediğiniz iki seçeneği sunun, o kendi seçtiğini zannedip uslu uslu istediğini yapacak diye. Aynen buydu Fetih'in yaptığı. Tabi Efsun Zorlu yer mi bu numaraları?

Omzumu kaldırdım. "Kandırıyorsun beni." dedim tıpkı bir çocuk gibi. Ağır ağır dudaklarını ıslattı başını eğdi masaya. Ona bakarken öylece dirseklerini masaya koyup bana yaklaştı hafifçe ama bu kez bakışlarımı karşımdaki duvara diktim.

"Halam hala anneme *gelin* diyor*,"* dedi kısık sesle. Onunla ilgilenmesem de onu dinlediğimi farkındaydı. Bana yaklaştığını hissettim.

"Annem onu seni yanında görüp, bu haberi alınca nasıl delireceğini kurabiliyorum kafamda. Halam da," dedi aynı mesafeden kulağıma doğru. Derince bir nefes aldım Fetih'in ne kadar yakınımda olduğunu anlamak için. Kahve kokusu baya yoğun geliyordu.

"Bu isteğimi çokta masum duygularla kabul etmedi. Ufukta savaş var Efsun," dediğinde kaşlarım havalandı ve hipnoz olmuş gibi "Yaaa," dedim *öyleee miii* dercesine.

Görümce- gelin çatışması?

Hiç mi sevmiyordu annesini?

"Öyle. Ben zafere alışık olan tarafı senin yanında görmek isterim."

Zafere alışık? Demek ki halası alt ediyordu Zühre Karadere'yi... Güzel, epey güzel.

"Ayrıca sandığın gibi sülale içinde herkesin sana bir düşmanlığı yok. Zeliha, halamın göz bebeği."

Öyle miiii...

O zaman bana karşı en azından o halasında bir antilik yoktu.

Duvara bakmayı sürdürürken *hmm* tarzında bir homurtu çıktı ağzımdan.

"Senin haberini verince, çok yakıştırdı seni yanıma. Herkes gibi sorgulamadı, tepki vermedi. Saygı duydu. Epey mutlu. Hiç huyu değildir. Annemin şimdiye kadar ki her adayına benden önce burun kıvırırdı."

Hangi adayına?

Fetih'in adayları mı vardı?

Kimdi?

Çevreden miydi?

Fetih beğenmemişti yani hiçbirini?

Evlenmediğine göre. Beğenmemişti o zaman. Evet evet beğenmemişti. Beğenseydi evlenirdi. Hem halası beni beğenip onları beğenmediğine göre demek ki ben daha güzeldim.

Evet tabi ki güzeldim.

Ne demişti Rümaysa hemşirenin yengesi *kalemle çizilmiş gibi yüzün.*

Tabi ki ben daha güzeldim.

"Durum bu. Halamı seveceğine eminim. Canını sıkacak bir imada bulunmayacak, seni germeyecek ve en önemlisi anneme karşı cephanen çok güçlü olacak. Öndesin şimdiden. Tabi son söz sende. Tamamsan gelsin kız tarafı için ne gerekiyorsa yapsın. Sen de yorma kendini. İster misin?"

Aklıma o kadar bana zevk veren sahneler geldi ki. Zühre Karadere benden ne kadar nefret ediyordu bilinmez ama gördüğü yerde nefret kusabilirdi. Altta kalmazdım belki ama uğraşmaya değer miydi? Peki benim deli gibi koşuşturmam nasıl olacaktı? Her gördüğüm yerde uyukluyordum zaten. Biri yardım etse fena sayılmazdı sanki?

Başımı aramızdaki mesafeyi unutarak Fetih'e çevirdim. Aniden geri çekilmeyeceğim kadar uzak, geri çekilmek isteyecek kadar yakındık. Gözlerini kısmış bana bakıyordu.

"Hiç mi anlaşamıyorlar?" diye sordum alt dudağımı ısırarak. Başını iki yana salladı.

"Hiç." dedi başını geriye atarak. Tekrar sordu. "İster misin?"

Madem hiç anlaşamıyorlardı... O zaman niye olmasındı? Fetih'te uygun görmüştü halasını. Demek ki beni zor durumda bırakacak biri değildi. Başımı salladım ağır ağır.

"İsterim."
Ben Efsun Zorlu tabi ki yerdim bu numaraları.

Hastanın ağrısının olduğu yerden bastırdığım elimi çekerken ağzından çıkan acı dolu bir sesle yanımdaki hemşireye dönüp "Selçuk hocayı çağırır mısın? Hastanın sevki yapılacak." diye konuştum.

Hemşire hızla başını sallayıp yanımızdan uzaklaşırken damar yolunun olduğu eliyle aniden hasta tarafından yakalandı elim. "Ağrı kesici yapın, bir şeyin yapın. Dayanamıyorum artık."

Sık sık nefesler alarak söylediği şeyleri dinlerken elimi çektiği acıyla bir hayli sıktı. "Sana ağrı kesici veremem," dedim yumuşak bir sesle, sararmış yüzüne bakarken. "Şu an sevkin yapılacak. Seni yönlendirdiğim doktoru yanıltırım ağrını azaltırsam. Bu da ilerisi için daha zor olur senin adına. Yanında biriyle mi geldin?"

Yumruk yaptığı elini alnına vururken başını iki yana salladı. Yaşı benim kadar olmasa da yirmilerinde olan adamın elinden çekerken elimi muayene odasına giren Selçuk hocaya uzattım hemen doldurduğum dosyayı.

"Hocam yirmi üç yaşında erkek hasta. Altı saattir şiddetli bir karın ağrısı şikayetiyle geldi hastaneye. Akut batın belirtileri var. Hasta kıpırdayamıyor, karnında ciddi bir sertlik var,"

"Sana renal koliki değil de akut batını düşündüren ne?" derken aldığım anamnezden gözlerini çekip dosyayı bana uzatıp hastaya doğru ilerledi.

"Defansla birlikte rebound da pozitif. Ayrıca hasta ağrıdan kıpırdayamıyor. Renal kolik olsaydı yerinde duramazdı."

Biraz önce benim her ince ayrıntısını yaptığım muayenenin sadece defans ve rebound kısmını tekrar ederken "Hastanın oral alımını kestik. 1000 ss SF takıldı. Onayınızı alıp sevki başlatacağım."

Başını salladı. "Tamam uzman tarafından görüldüğünü bildir. Hastanın ailesine de,"

Durdurup "Tek gelmiş. Ailesine haber verip direkt sevkinin olduğu yere yönlendiriyorum." diye açıkladım.

Başını sallayarak bana onay verirken elimdeki dosyayla hasta odasından çıktım hızla. Sevk için ambulansı ayarlayıp ve gideceği yeri arayıp bilgi vermek adına telefonla konuşacağım yere gittim. Önümdeki dosyaya uzman doktorun onayını aldığıma dair not düştüğüm sıra bir taraftan da dahili numarayı tuşlayıp telefonu kulağıma dayadım. Var olan koşuşturmada yanımdan geçen bedenin durduğunu fark ettim ama kim olduğunu bilmiyordum.

O beden adım adım geriye doğru geldi ve aniden telefonda olan elimi çektiğinde diğer eliyle de telefon düşmesin diye kulağımdaki telefonu da tuttu. Doğa'dan başkası değildi.

Elim. Yüzüğün olduğu elim. Henüz kimsenin fark etmediği yüzüğüm... "Oha!" dedi şaşkınlıkla. Telefon hala açılmıyordu. "Evlilik alyansı bu oha!" diye yüksek sesle konuştuğunda var olan danışmanın gözleri bize çevrildi.

Gözlerim irice açılırken yanımızdan kan tüpleriyle geçen hemşire Nursima'da "Tamam ben almaya geliyorum." diye durdu. Kulağında telefon vardı. Gözleri yüzüğüme takılırken irice açıldı ve önce beni sonra Doğa'yı buldu.

"Alyans!" dedi Doğa şaşkınlıkla. Ve sonra muhtemelen başka bir hemşireyle konuşan Nursima yüksek sesle konuştu. Ben kaskatı kesilmiş sadece bakıyordum.

"Oha Efsun hoca evleniyor!"

Kafamı ona çevirdim susturmak için telaşla. Tam da o an telefondan öyle bir bir gürültü geldi ki Doğa da ben de duyduk. Sonra hemen ardından o cümleyi... Telefonun ardından...

"Efsun hoca evlenmiş!"

Kaşarlı tostumdan bir ısırık daha alırken her an koştura koştura hastaneden çıkabilirdim. "Yani haber verecektim, düğün davetiyemi verirken." Zafer elindeki ayranı tek yudumda içerken *hadi hadi* der gibi sırıtarak başını salladı. Doktor odasının kapısı aralandı bir kısım için yemek molasıydı ve haber dalga dalga yayılıyordu hastaneye.

Bahar "Duyduklarım doğru mu?" diye içeri girerken hiç kimseyle değil yüzüğümle göz göze geldiğinde ıslık çaldı. "Oha cidden doğru." derken hızla bana adımladı ve bunu yapan kaçıncı kişiydi bilmiyorum ama elimi anında kendine çekti.

Ya sabır.

Artık tecrübeli olduğumdan bir şeyi tutuyorsam iki elimle tutuyordum. Düşmesin diye. Ağzımdakini ağır ağır çiğneye çiğneye alttan onu izlerken yüzüğüme baktı. Yüzünde beğendiği her halinden belliydi. Beğenmeyen tek bir kişi bile yoktu. Doğa "Kiminle diye sor." derken Bahar gözlerini yüzükten almayıp, yüzük her an elimde çatlayabilirdi -evet nazara inanırdım-, "Kiminle?" diye sordu.

"Karadere'lerin büyük oğluyla."

Ya bu nasıl anlatımdı ama ya...

Gayet haklı bir şekilde "Onlar kim?" diye sordu Bahar. Zafer, Doğa'yı kolundan dürterken "Kızım mecburiye gelen kimse kolay kolay tanımaz onları. Urfa'lı olanlar ya da burada uzun zamandır görev yapanlar bilir. Ben de tanımıyordum ama başhemşire falan biliyor. Başhekimde biliyordur muhtemelen. Ama Bahar bilmeyenler de şu şekil biliyor," derken bana baktı ve göz kırptı.

Evet bir de her gelene hiç bıkmadan usanmadan açıklama yapan Zafer... Eline mikrofon verseydim de koca hastaneye açıklayıp bir rahatlasaydı.

"Efsun'un görümcesi kim?"

Gözlerimi devirerek ona baktım. "Yapma artık şunu."

Omuz silkti "Kötü bir şey söylemiyorum. Neyse Bahar," derken kağıdın üzerine bıraktığı son lahmacunu da sardı. "Hani bir hasta gelmişti. İntihar vakası. Efsun mahkemesine katılacağım demişti. Başhekim görevden uzaklaştırıldı hakkında dava açıldı, Serdar hoca bu mevsimde yıllık iznini kullandı. Görev yeri değişikliği istedi. O kızın abisi."

Bahar en az diğerleri gibi gözlerini yerinden çıkaracak kadar açarken sonunda yüzüğüme bakmayı bıraktı ve elini ağzına kapattı. "OHA! OHA! CİDDİ MİSİN?!"

Zafer dedikodunun belini kırmayı çok sevmiş olacak ki gülümseyerek başını salladı. "Onlar aşiret demiştiniz! Yuh aşirete mi gelin gidiyorsun?! Aşiret ağasına?!"

O an iştah falan kalmadı ben de, yüzümü buruşturdum. "Müstakbel eşim," dedim ilk kez. "İstanbul Teknik Üniversitesinden dereceyle mezun olmuş, Los Angeles'ta yüksek lisansını yapmış, Türkiye'nin önde gelen bir mimarlık şirketinde çok başarılı bir mimar. Aşirettir ağadır falan yok yani. Lütfen artık bu konuya bir açıklık getirelim."

İkinci bir ıslık koptu dudaklarından ve sonunda beni anlayan biri çıktı ve "Yuh bir de mimar mı?!" diye sordu. Ay çok şük-

"Abi adama bak hem mimar hem aşiret ağası."

İki gram mutlu olan yüzüm olan yüzüm anında düştü. Elimi çektim ters bir hareketle elinden ve tostu masaya bıraktım.

"Bahar ya!" dedim ağlar gibi kendimi geriye yaslarken.

"Kızım sen kendini kandır!" derken Zafer, Bahar önümdeki patateslerden birkaç tane tıkıştırıp ağzına tekrar yüzüğümü incelemeye başladı. "Bu adamlar aşiret mi?! Evet. Bu adam o ailenin en büyük oğlu mu? Eve-"

Doğa aklına bir şey gelmiş gibi büyük bir heyecanla dikleşip konuştu. "Yalnız kaç kilo altın takılacak acaba sana düğünde? Televizyona çıkan aşiret düğünlerinde dördü beşi duydu bu kulaklar."

Zafer Doğa'ya dönerken "O kadar var mı lan?!" diye sorduğunda kafamı devekuşu gibi bir yerlere gömmemek için zor tutuyordum kendimi.

"Olmaz olur mu? İki bin, üç bin kişi falan katılıyor düğünlerine. Kaç ton kavurma dağıtıyorlar. Abi adamlarda para denizde kum. Ben bir ara taktım açtım baktım Youtube'da. Psikolojim bozuldu çıktım."

İki bin üç bin mi? Ay Show tv mi yaptı haberi, bu kadar abartı olamaz. İki yüz üç yüzdür o.

Zafer aniden bana dönüp "Ulan bir de ciğeri ben ısmarlayacağım diyorsun. Pis cimri. Bana ciğerci dükkanı alman lazım kızım senin!"

Boş boş ona baktım cevap vermeden. Bahar sonunda tekrar elimi bırakıp "Eee adamı göreniniz var mı?" diye sorduğunda zaten bu soruyu bekleyen iki kişi anında elini kaldırdı.

"Ya bir tek ben mi görmedim?! Hastaneye mi geldi nasıl gördünüz? Nasıl yakışıklı mı?!"

Bakışlarım *yok artık* dercesine değişti. Ama ben de buradaydım, bu da sorulmazdı ki böyle dank diye.

Gözüm direkt Doğa'ya kaydı. Açık açık bir şey söylemezdi herhalde. Ona o an nasıl baktım bilmiyorum ama ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı. "Bakma öyleeee," dedi uzatarak. "Allah sahibine bağışlasın. O gözle bakmadım. Sahibine, yani sana!" derken gözlerimi usul usul çektim ondan. Fark etmeden tuttuğum nefesimi verirken belki Doğa herhangi bir patavatsızlık yapmadı ama Zafer durur mu? Durmaz.

"Aman susun aman, Efsun çok hassas. O gün geldi adamla, dikiş atılması gerekiyordu. Tutturdu ben atacağım diye.Sırtına. Benim bile görmeme izin vermedi. Ama ben ona da hak veriyorum. Kızlar," dedi tam bir dedikoducu teyze sesinde. "Kapmış yakışıklıyı. Halinize yanın. Bir yakışıklı daha elendi, Allah'tan ben hala bekarım."

Doğa homurdanarak omzuna vurduğunda "Biz kız tarafıyız aptal!" dedi. "Bizim kız da çok güzel. O bizimkini kaptı. Fıstık gibi kızı veriyoruz işte."

Biraz önce ona nasıl baktım ama şu an güzel baktığıma emindim. "Bence de." dedim kendimden emin bir sesle.

"Fotoğrafınız var mı?" diye sorarken Doğa başımı iki yana salladım. Fotoğraf mı? Normal çiftlerin olurdu değil mi?

"Pek hoşlanmıyor o." diye açıkladım. Ne kadar inandırıcı olurdu bilmiyordum ama yapacak başka bir şeyimde yoktu.

Suratı düştü. "Olsun karşılaşırız bir ara. Eee düğün ne zaman? Yaza mı yetiştireceksiniz?"

Yaz mı? Ay canım yok ya biz yaza boşanma düşünüyoruz... İnanır mısın?

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Yarın nikah tarihi almaya gidiyoruz," dedim kısık sesle. "İki hafta sonraya falan..."

Hepsinin dalgın bakışları şak diye beni buldu. Sonra karnımı. Sonra tekrar yüzümü. Sonra tekrar karnımı. Ve sonra hep bir ağızdan aynı soru döküldü dudaklarından.

"Hamile misin yoksa?!"

Burcu balkonda mı diye içinde bulunduğum arabada eğilip apartmana bakarken kimse yoktu. "Burada da mı bekleyeceksin?" diye sordum Emir'e bakarken. Başını salladı ağır ağır. Emir belki de bunun için çok sevinmişti evlenmemize. Bakıcı gibi devamlı ben neredeysem oradaydı. Artık bu çilesi bitecekti. Başımı sallarken elimde tuttuğum telefonun sesi girdi aramıza. Kim olduğunu bilerek Emir'e elimi kaldırarak selam verip aramayı yanıtlayarak araçtan indim.

"Efendim Fetih?"

Aracın kapısını yavaşça kapatırken arabalara dikkat ederek karşıya geçmeye başladım. "Kaçta çıkacaksın arkadaşından?"

Caddenin ikinci kısmından da geçerken "Bu gece burada kalırım muhtemelen." dedim yarın için giyeceğim kıyafetleri koyduğum çantamı omzuma atarken.

"Orada mı kalırsın ?" dedi Fetih memnun olmadığını belli eden bir sesle. "Gerek var mı?"

Vardığım apartman önünde zili çalmadan bekledim. "Yakın arkadaşım. Ve bana bütün süreç boyunca o yardımcı olacak. Bence var. Ne oldu sorun ne?"

Sıkıntılı bir nefes alıp verdi, bu telefonun ardından bile ulaştı bana. "Sorun yok. Halamlar yarın geliyor. Konuştuğumuz gibi sende kalacaklar."

Başımı salladım. Kadına bütün her şeyi yıkıp bir de Fetih'lerin evinden git gel yapmasını isteyemezdim. Ayıp olurdu. Hem Zühre Karadere'yle kalmasındansa bu süreçte benimle kalması daha iyi olurdu.

"-lar eki kaç kişilik?" diye sordum artık konuşmanın sonuna gelirken zile de bastım.

"Üç tane kızı. Yaşları küçük değil. Çoluk çocuk yok yani."

Otomatikten hışırtılı bir *kim o* sesi gelirken "Benim Burcu." dedim yaklaşıp.

"Umarım eve sığarız." derken gürültüyle açılan kapıdan girdim. "Asansöre bineceğim. Söyleyeceğin başka bir şey var mı?" diye sorarken üst katlarda olan asansör düğmesine bastım.

"Yok," dedi. "Dikkat et. Bir şey olursa ara."

Açılan asansör kapısından geçerken "Tamam," dedim düz bir sesle. "Görüşürüz."

Asansörde Burcu'nun olduğu kata basarken aynadan kendime baktım. Dağılmaya başlamış saçlarımı yavaşça elimle düzeltirken gözüm yine ve yine elimdeki yüzüğe takıldı. Daha rahat ve daha estetik görebileceğim

şekilde aynada tutarken gözlerimi ağır ağır açıp kapattım. Güzel duruyordu. Yani parmağımda. Yüzüğün kendisi de güzeldi zaten. Her ne kadar benim seçmemem gereken bir model olsa da. Bir de kendime çevirip bakarken hafifçe gülümseyecek gibi oldum ama bu anlamsız anı açılan asansör kapısı böldü.

Siyah topuklu botlarımla ağır ağır yürüyerek asansörden inerken Burcu'nun açık olan kapsısına baktım. İlerlesem de Burcu yoktu. Ayakkabılarımı çıkarmadan "Burcu," diye seslenerek eve adımladığımda aniden kapının arkasından benim girdiğim kapı önüne doğru bir adet Burcu uçtu. Elinde biber gazıyla. Korkuyla geriye çekilirken boş olan kapı eşiğine tuttuğu biber gazını sıkmadı.

"Ne oluyor be?!"

Burcu elinde biber gazıyla bana dönerken gördüğüm görüntüyle resmen bozguna uğradım. Gözleri şişmiş, makyajı akmış, başına eşarp bağlamış bir Burcu görmek aklımın ucundan geçmiyordu.

"Tek misin?" diye sordu kısık sesle.

Başımı salladım hızlı hızlı. "Burcu ne oluyor? İyi misin?" dağılmış halini baştan aşağı süzdüm. "Ne bu halin?"

Kapıyı dışarıyı kontrol ederek kapattı ve elindeki biber gazını öylece yere bırakırken bana yaklaştı çekingen bir şekilde. "Güzel bebeğim," derken artık ciddi ciddi korkmaya başlamıştı.

"Merak etme," dedi yüzümü avuçlarının arasına alırken. "Seni o canilerin elinden kurtaracağım."

Ve kollarını şefkatle bana sardı...

Büyük bir hayretle Burcu'ya, beyaz tahtaya ve yazılanlara bakarken sürekli gözünün önüne düşen eşarbın oyasını öfkeyle geriye doğru savurdu önce sonra da komple çıkarıp bir kenara attı eşarbı.

Dakikalar geçmişti, beni asla konuşturmamıştı. Bir köşeye oturtturmuş, beyaz tahtayı biraz ortalamış ve konuşuyordu. "Ben her şeyi düşündüm Efsun." dedi kendinden emin bir sesle. "Bir süre yut dışına kaçıp izini kaybettireceksin. Orada arkadaşlarım var. Kendi düzenini kurana kadar onlarda kalırsın. Korkma," dedi şefkatle. "Kimse seni zorla evlendiremez. Bak ben yanındayım tamam mı? Kimse askerden polisten daha güçlü değil. O aşiretlerini yerle bir ederiz istersek. Korkma tamam mı güzelim?"

Şakağıma parmaklarımı dayamış hayretle onu izliyordum. "Hocam," dedim elimi kaldırıp. "Bir şey sorabilir miyim?"

O an tekrar gözleri doldu elini ağzına örttü. "Ne hale getirmişler seni." dedi acı içinde. "Konuşmak için benden izin alıyorsun. Efsun özür dilerim," derken bana yaklaştı. O ayakta ben oturur pozisyondayken beni kendine çekip başımı karnına bastırdı.

"Koruyamadım seni. Özür dilerim."

Yok artık! Kendimi zorlukla şefkatli kollarından çıkarırken "Burcu beni bir dinleyecek misin?!" diye bıkmış bir sesle sordum. Yanağımı okşadı bu kez. "Tamam hadi sor. Bölmeyeceğim seni sor. Kurban olayım ben sana. Bu hayatın derdini çekmek için gelmişsin bu dünyaya."

Bu gerçekten çok doğruydu. Çok çok doğruydu.

"Fetih benimle olsaydı, biber gazını ona mı sıkacaktın?" diye tek soru hakkımı da ona kullandım. Burcu harap olmuştu. Şu an başıma silah dayayıp zorla evlendirildiğimi düşünüyordu... Tamam isteyerek değildi ama zorla olan bir şey değildi. Oturup nasıl diziler nasıl haberler okumuştu bilmiyorum ama şu an oturup yazsa bir senarist havada kapardı. Reyting rekorları falan...

Halbuki ben dün ona bu haberi gaye normal bir şekilde vermiştim.

Başını salladı hızlı hızlı. "Peki sonra, öldürecek miydik?" dedim bu kez. Saçlarımı okşarken tekrar başını salladı. Ne?!

"Ben her şeyi planladım. Merak etme sen. A planı, B, C, D bütün her şeyi. Z'ye kadar plan yaptım. Kurtaracağım seni. Bu sefer tek bırakmayacağım. Kimsenin sana bunu yapmasına izin verir miyim?"

Derince bir nefes aldım onu yanımdaki boş koltuğa "Gel şöyle." diyerek çektim. Bu kez onun yüzünü ben alırken ellerimin arasına akan makyajını silmeye çalıştım. "Burcu sence dışarıdan sen mi zorla evlendirilecek gibi duruyorsun yoksa ben mi?"

Bal rengi gözlerini kırpıştırdı ve "Sen." dedi. "Buraya girmeden önce onunla mı konuştun? Neyle tehdit etti seni? Kiminle? Canınla mı?" yüzünü buruşturdu "Allah belası-" elimi telaşla ağzına örttüm.

"Ya neden evleneceğim adama beddua ediyorsun?!" dedim hiddetle. Beni kollarımdan yakalayıp aniden sarstı.

"Evlenmeyeceksin o adamla. Evlilik yok. Kaçacaksın. Kurtaracaksın kendini. Bak ben her şeyi planladım. Parayı dert etme. Kredi çekeriz. Tamam mı? Zaten ilk yurtdışına gittiğinde kalacağın yer olacak. Pek bir masrafın da olmayacak. Ben sana göndereceğim."

Araya girip "Burcu." diye bölmeye çalıştım ama engel oldu.

"Doktorluğa orada devam edersin. Ben araştırdım bir süreliğine orası için eğitim alman lazım. Zaten bizim ülkedeki sağlıkçıları havada yakalıyorlar. Eğitim alırken çalışma imkanında var. Bulamaz kimse seni, her ihtimali düşündüm. Çok güzel bir hayat seni bekliyor. Hiçbir bok yapamazla-"

"BURCU!" diye bağırdım en sonda. Titreyerek durdu. "Ben zorla evlenmiyorum!" diye konuşmaya devam ettim. "Gayet kendi isteğimle sevdiğim adamla evleniyorum!"

İnanmaz gözlerle bana bakmayı sürdürdü. Yüzük olan elimi ona doğru kaldırdım. "Bak," dedim gülümseyerek. Ben bu kızı nasıl inandıracaktım Allah aşkına?

"Yüzüğüm. Ben seçtim. Ne zorlası? Beni kim neye zorlayabilir? Fetih'le ben," dedim tatlı tatlı ona bakmaya çalışıp. Omuzlarım düştü. "Aşık olduk birbirimize..."

Burcu tüm dil döküşlerime rağmen kafasını iki yana salalmayı tercih etti. "Ağzınla kuş tutsan ben yine inanmam kendi isteğinle öyle bir adamla," yüzünü buruşturdu "evlenip öyle bir aileye gelin gideceğine. Bu dünyada son insan kalsalar sen yine öyle bir ailenin çocuğuyla evlenmezsin. Senin ciğerini biliyorum ben! Fetih kim sen kim Efsun?!"

Artık ağrımaya başlayan başımı ovaladım. Burcu... Burcu... Beni hala bu kadar iyi tanıyor olamazsın.

"Fetih ailesinin aksine muhteşem bir adam. Artık şu cümleyi kurup durma, lütfen."

Söyledikleri kısmi olarak da olsa gerçekten haksızlıktı Fetih'e. Tamam tanımıyordu, tamam böyle düşünmesi de normaldi ama bu kadar sert olması benim vicdanımı da zora sokuyordu.

Dudakları alayla kıvrıldı üzerindeki hırkayı biraz daha sardı kendine. "Efsun yapma," dedi isyan eder gibi. "Ne muhteşemi ya? Öyle bir ailede ne kadar muhteşem olabilir? O adam belinde silah taşıyor. İsterse yedi ceddi başarılı bir mimar olsun. Gittim geldim çöpümde kanlı peçeteler vardı, gittim geldim kapımın önünde bir dünya adam var hepsi mafyadan fırlama, gittim geldim aynam parçalanmış, gittim geldim on yıllık arkadaşımın evleneceğim dediği adamın belinde silah var! Sen kime neyi anlatıyorsun?! Beni mi kandırıyorsun?! Beni?! Efsun sen o adamın yüzüne bakmazsın kızım! Yüzüne bakmazsın! Şiddetten, hadi şiddeti geçtim küfürden bile nefret eden sen: gelmiş burada aşiret çocuğuna aşık oldum diyorsun! Sen öyle bir adamla aynı masaya bile oturmazsın mecbur kalmazsan! Nasıl bir aile onlar senin haberin var mı?!" diye bağırdı tekrardan.

"O kızı alıp ilk geldiğin zaman sana ne dedim? Karadere'lerden kız alıp gelmiş olamazsın! Hatırlıyor musun bu cümlemi?!"

Sesini her yükselttiğinde annesi tarafından azarlanan çocuk gibi daha çok küçülüyordum yerimde. "Karadere! Benim gittiğim köy okulunda kızlar biraz süslenince laf olsun diye şey deniyor biliyor musun? *Karadere'lere mi gelin gideceksin kız.* Adamların soyu oraya dayanıyor. Nereden biliyorum sanıyorsun ben? O köye adamların soyu dayanıyor. Az mı şey dinledim haklarında?! Az mı şey duydum? Şimdi sen gelmişsin düğünde rezil kepaze ettiğin insanların evine gelin gidiyorum diyorsun! Sana edecekleri zulmü de mi düşünmüyorsun?! Seni döverim Efsun?! Yemin ederim eşek sudan gelinceye kadar döverim. O eşeğin de geleceğe bütün yollara taş koyarım. Hiç gelemez. Bana sakın palavra sıkma! Ne var bu işin altında söyle! Ne boklar dönüyor söyle!"

Omuzlarım düştü, sızlanarak başımı arkaya attım. Burcu'ya söyleyemezdim. Söylemediğim yerde bile gidip bana yurtdışına kaçma planı yapmıştı. Başımı gelenleri bilse kafayı yerdi. Ortalığı velveleye verirdi. Ve biliyordum bunlar hiçbir işe yaramazdı.

"Burcu birini sevemez miyim?" diye sordum damardan girip. Başka çarem yoktu. Burcu ikna olmazsa yanımda olmazdı. Tek başıma mı kalacaktım? Bir Burcu vardı.

"Birini ailesini bile umursamayacak kadar sevemez miyim? Fazla mı bu bana? Hak etmiyor muyum? Sevdiğim kadar seviliyorum, mutluyum. İlk defa bu kadar mutluyum diyorum. Neden karşıma geçtin, başka şeyler arıyorsun? Sevemez miyim Burcu?.."

Bir de ağla istersen Efsun... Gözlerimin içine içine baktı. Bunu neden yaptığını biliyordum psikolojik baskı kurmaya çalışıyordu. Her an hipnoz edip konuşturabilirdi beni. Gözlerimi kaçırdım usulca.

"Seversin," dedi çok sert, kaskatı bir sesle. "Seversin. Çokta güzel seversin ama böyle bir adamı değil. Efsun bu adam, bu aile senin kalemin mi? Gözünü seveyim yapma. Sana uygunlar mı? Senin yaşantına, senin hayata bakışına, senin büyütülüşüne, senin kurallarına, sana. Başlı başına sana uygunlar mı? Ya sen? Ya sen onlara uygun musun? Bir dur bir düşün kurban olayım. O aileye girmeden bile sırıtıyorsun. İsterler mi seni, senin gibi bir kadını? Hayallerdeki gelin misin Efsun Urfalı bir aile için? Bir aşiret gelini için? Kuralları, kanunları, sözleri, yaşayışları! Uyuşmuyorsunuz! Ya kızım sen o evden nasıl çıktığını mı unuttun?! Efsun

beni delirtme. Ölüme gidiyorsun! Hem belki o adam sırf intikam için, sırf ailesini rezil ettin diye kandırdı seni?"

Gözüm televizyona kaydı. Hangi kanalda vardı bu dizi? Rtük'e şikayet etseydim. Beyin yapısına zarar veriyordu insanın. "Bu aralar çok dizi izlemişsin. Salak mısın Burcu? Ne intikamı?"

Yüzünü sıvazladı sesli bir şekilde sabır diledi. Soluklandı "Başka ne o zaman geri zekalı herif?! Efsun yıldırım aşkı mı?! Sıçacağım şimdi ağzına?! Bak Efsun aşık oldum dediğin adama bir dönüp bak. Hadi gel sakince düşünelim. O adamı ve ailesini bir sakince düşünelim bebeğim tamam mı? Sonra da arayıp Fetih'i vazgeçtiğini söyleyelim. Tabi gerçekten ortada tehdit yoksa."

Başımı salladım. "Tamam," dedim anlayışla. "Düşünelim." derken samimi olmaya çalışır bir gülümsemeyle sırtımı koltuğa yasladım. "Çok merhametli bir adam," derken kapalı olan televizyona daldım gözüm. Sesim çok efsunlu efsunlu çıkıyordu. Oldukça başarılıydım.

Televizyonda bu cümleden sonra Emir'e o zalimce vurduğu sahne belirdi. İçli içli bir nefes aldım.

"Çok kibar,"

Gülümsemem biraz daha gülümsedi. Ettiği yaratıcılık içerek küfürleri kulağımda çınladı...

"Çok dürüst aynı zamanda centilmen."

Önce bende olan siyah kazağı sonra o gün taktığı atkısı gözümün önüne geldi.

"Biraz huysuz." dedim burnumu kırıştırıp. "Ara ara sinirli. Biraz çabuk parlıyor. Ama halledeceğim onu."

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. İçli bir nefes daha aldım. "Düşünceli aynı zamanda. Yani klasik Türk erkeği beyni de var ama arada ince düşünebiliyor."

Yani sonuçta kahve makinemi getirmişti, hastaneye yemek göndermişti. Kendimi mi kandırıyordum Burcu'yla beraber?

"Siktir git." diye aniden kaba bir sesle beni daldığım ekrandan koparırken gözlerim onu buldu. "Silahı oyuncak olarak kullanıyor. Mesela buna da değinelim mi? Koruma tipli insanlarla dolaşıyor. Ne boktan koruyorlarsa kendilerini. Sordun mu daha önce birini öldürmüşlü-"

"Burcu yeter!" diye böldüm. Ben alışması için sakince beklerken o her seferinde Fetih için daha kötü şeyler söylüyordu. Fetih bir arkadaşının benim hakkımda böyle konuşmasına izin vermezdi. "Susuyorum,

sakinleşmeni bekliyorum ama yeter! Evleneceğim adam hakkında böyle konuşmana izin veremem."

Gözlerini kıstı sevimsiz sevimsiz bana baktı. "Bok gibi bir oyuncusun." dedi anında. "Bok gibi bok!"

Gözlerimi devirdim. Ne yapsam inanacaktı? Bu izlenimi ona ben vermiştim. Zamanında az da olsa belalı, serseri tipler beğenseydim açık kapı bırakabilirdim ama yapmamıştım... Yapana da çok üstten bakmıştım. Bir an kısa bir sessizlik oluştu aramızda. Sonra o sessizliği öyle bir cümleyle böldü ki kafama balyozla vursaydı bu kadar irkilirdim.

"Yunus'u hatırlıyorsun değil mi?"

İçime biri kaynar su dökmüş gibi bütün organlarım yerinden sıçrarken ona bakmadan "Yapma," dedim resmen tıslayarak. "Burada sana birini sevdiğimi, evleneceğimi söylerken bana eski ilişkimi mi anlatacaksın? Kusura bakma, benim Fetih'e sevgim kadar saygım da var. O yapmazdı böylesini. Devam edeceksen kalkıp gideceğim."

"Dinleyeceksin." diye bütün cümlelerimi kestirip atarken ellerimi yumruk yapıp ona baktım. "O kadar sevdiniz ki birbirinizi hepimiz evleneceğinizi düşünüyorduk. Ben günün birinde evlenirse Yunus'la evlenir derdim hep. Aranızdaki ilişkiyi bilmeyen, imrenmeyen yoktu. Resmen *Yunusça sevmek* diye bir cümle oluştu aramızda. Yunus'u seviyordun Efsun. Yunus'un karakterini seviyordun. Yunus'u. O adamı. Neden bitti, neden ayrıldınız bilmiyorum. Ne sen ne de o hiçbir şey söylemedi. Sadece haberiniz geldi. Ne oldu bilmiyorum ama siz gerçekten sevdiniz. Şimdi beni Yunus gibi bir karaktere inandırmışken Fetih gibi bir adamı sevdiğine mi inandıracaksın?"

Kirpiklerime kadar titrediğimi hissettim o an. İçimde bir yerde bir kütüphane varmışta, devrilmiş gibi hissediyordum. Kütüphane çok eskiydi, kitapların ilk baskısıydı. Hepsinin üzeri tozluydu. Hepsinin sayfaları etrafa saçılmıştı. Canım yanmadı ama sızladı o an. Burcu bu yüzden bu kadar sevmeme rağmen uzak durduğum biriydi. Geçmişi ısıtıp ısıtıp önüme koyardı. Geçmişte yaşayan bir kadındı. Benimse geçmişim içinde yaşanmayacak kadar harabeydi.

"Yunus," dedim bastırarak. Canım biraz daha sızladı. İsmini zikretmeyeli beş altı sene olmuştu. "Seni bile hayatımdan çıkarıp sıkı sıkıya sarıldığım Yunus mu?"

İlk kez konuştum o an. Evlilik arifesinde. Fetih'e ihanet ettiğimi iliklerime kadar hissettim o an.

"Beni o çıkmazda öylece bırakan Yunus?"

Dikkatle beni izleyen gözlerden sağlam bir şaşkınlık geçti. Ortak bir arkadaş grubumuz vardı. Benden üç yaş büyüktü. Ben anlatmamıştım, bu demekti ki o da anlatmamıştı.

"Bir tek onu bıraktığımı bile bile hayatımda beni bırakan Yunus? Yunusça sevmek öyle mi?"

Dirseklerimi dizlerime bastırıp hafifçe ona doğru eğildim. "Fetih'in yanında Yunus ne ki Burcu?" diye sorarken yüzümü buruşturdum. "Aynı cümle içinde kullandım, bu bile haksızlık. Fetih son kıyaslayacağım insan bile değil onunla." ellerimi birbirine çarptım *bitti* der gibi.

"O eski Efsun yok artık. Her şeyi değişti. Sevebileceği adam da değişti. Her şeyi değiştirecek çok şey yaşadım. Şimdi ya yanımda ol, kararıma saygı duy. Ya da ben kalkıp gideceğim. Tek başıma hallederim. O koca aileye tek girerim, Fetih bana yeter. Devamlı olarak onun hakkında kötü konuşacak, hevesimi kursağımda bırakacak, eskiyi açacak biri olmasa da olur yanımda. Tekrar ediyorum Burcu," başından beri ilk kez bakışlarında bir kırılma gördüm.

"Fetih bana yeter."

Ayağımda anneanne patiği, altımda polar üzerimde yünlü bir kazak ve battaniyeyle bağdaş kurduğum koltukta otururken elindeki bardaklarla içeri giren Burcu "Hani lisedeyken her çıkışta gidip sıcak çikolata içtiğimiz bir yer vardı ya. Sonra kapanmıştı." diyerek dikkatimi ona yöneltmemi sağladı. Çoktan karanlık çökmüş saat akşam onu geçiyordu.

Zor olmuştu ama bir şekilde kabullenmişti. Hala laf sokup duruyordu ama işin özünde s*eni düğün hazırlıklarında o yamyamların arasına tek başına bırakır mıyım, kanını emerler. Hem kolay mı bizden öyle kız almak, naz falan yapmayı beceremezsin sen. Kız evi naz evi kuralını burunlarından getirmemiz lazım* cümleleriyle yanımda olacağını kabul etmiş ve eski günlerin acısını çıkarmak istercesine yine o zamanlardaki kombinlerle televizyonun karşısına geçmiştik.

"Evet, sonra bir daha o kadar güzel sıcak çikolatayı hiçbir yerde içememiştik. Kalbimde hala yara." derken, derin bir nefes aldı bardaklara yaklaşıp. "İşte bir marka keşfettim tıpatıp o tat Efsun! Bence onlar da bunu kullanıyorlardı. Yemin ederim aynısı!" derken heyecanla yükseldim yerimden.

"Şaka yapıyorsun..." dedim elindeki bardaklara bakarken. Ardı ardına cıkladı. Bana doğru yürürken kupamı uzattığında heyecanla aldım elinden. Battaniyesini omuzlarına atıp tam oturacakken sehpadaki telefonumun sesiyle bakışlarım oraya döndü. "Fetih Karadere." diye ismi okuduğunda bana baktı cins cins.

"Soyadıyla kaydettin adamı öyle mi? Ay ne büyük aşk!"

Kıkırdayıp elinden telefonu çekerken "E sen de soyadınla kayıtlısın!" derken darbesinden kaçmak için hafifçe geri çekildim. Ben gerçekten herkesi soyadıyla kaydederdim. Tabi evleneceğim adamı etmemem lazımdı ama...

"Elimde kalırsın Efsun." dedi ters ters. Battaniyesi ve kupasıyla yanıma sindi. Açmadan önce aramayı "Selamını söyleyeyim mi?" diye sordum alayla.

"Bok." dedi gıcık gıcık. Televizyonun sesini inadına açarken başımı iki yana sallayıp açtım. "Efendim?" derken en kısa zamanda Burcu'nun direkt dibimde olduğunu ve cilveli konuşmamın sebebinin Burcu olduğunu anlaması için bir şey söylemem gerekiyordu.

"Her şey yolunda mı diye aradım." dedi o düz bir sesle, Burcu biraz daha açtı sesini. Koluna vurdum hafifçe.

"Yolunda, Burcu'yla oturuyoruz işte diz dize. Özlem gidermeler falan..." derken umuyorum ki anlayacağını anlamıştı. Burcu ters bir bakış attı. "Nasıl karşıladı?" diye sordu Fetih, huzursuz gibiydi. Ya da gerçekten Burcu'nun güzel karşılamayacağını biliyormuş gibi.

"Beni özleme süren dört saatin altına mı düştü yoksa bana mı öyle geliyor?"

Sesimdeki cilve, kur... Allah'ım nasıl bakacağım ben Fetih'in yüzüne?..

Dudaklarımı ısırdım. Burcu kafamı ısırmaya çalışırken zorlukla elimdeki bardağı uygun bir yere koydum. Her şeyi havada yakalayan Fetih "O derece mi inanmadı?" diye sorduğunda gülümsedim. Evet şimdi daha rahattım.

"O derece..." dedim gülerek.

"Anladım. Sesimi hoparlöre vermek gibi bir saçmalık yapmazsın değil mi?" diye sordu emin olmak ister gibi. "Yok yok." dedim rahat bir tavırla.

"Bir şeye ihtiyacımız yok. Teşekkür ederim." diye devam ettim.

"İyi," dedi. "Eee nereye kadar konuşacağız? Kapatıyorum ben."

Kapatıyorum mu? Hayvan herif, hayvan ya! Kutup ayısı resmen ya!

"Olur mu öyle şey?" dedim tatlı tatlı. Çiftler biraz uzun konuşurdu. Öyle olmaz mıydı? Daha bir dakikamız dolmamıştı. Üstelik Burcu'da gizliden gizliye bana bakıyordu sık sık.

"Niye olmasın kızım? Önce sen kapat saçmalığını mı yapacağız?" diye sordu. Tamam o kadar da değildi.

"Yok yok, abartmayalım." dedim komik bir şey konuşuyormuşuz gibi. Haha ne komik yani. Gülmekten öldük. "Tamam o zaman," dedim bu kadar yeter der gibi. "Yarın görüşürüz." derken yüzümde ciddi ciddi güller açıyordu.

"Görüşürüz. Dikkat et." derken cevap vermemi beklemeden kapattı ama ben yine de kapatmamış gibi "Sen de." dedim ve aptal gibi sırıtarak kapattım telefonu. Aniden kafama darbe yerken sağ tarafımdan sızlanarak Burcu'ya baktım.

"Kes artık pişmiş kelle gibi sırıtmayı!" dudak büze büze ona kollarımı sararken "Bir kere öpeyim mi?" diye sordum kedi gibi sırnaşacağım her halimden belliyken. Sevdiğim insanları alıp içime sokmak ve her on saniyede bir öpmek isteme gibi bir huyum vardı.

O biraz önceki siniri anında dağıldı. "E hadi," dedi *istemem yan cebime koy* der gibi. "Öp çaktırmadan."

Yanağına sulu sulu, sımsıkı bir öpücük bırakırken başımı omzuna yasladım öylece. Çok uzun zaman olmuştu böyle huzurlu bir akşam

geçirmeyeli.

"Özledin değil mi beni?" diye sordu ukala bir sesle. İçli içli bir nefes aldım. Bir kişi hakkımı zamanında Burcu'dan yana kullansaydım belki daha farklı bir hayatım olabilirdi ama ben ona da uğursuzluk getireceğimi düşünerek bunu yıllarca elimin tersiyle itmiştim.

"Köpek gibi." dedim hiç inkar etmeyerek. Bana kızmıyordu, beni yargılamıyordu. Yıllar geçmişti bu samimiyetimizin üzerinden ama kaldığımızdan yerden devam ediyorduk. Bana bir yerde hak verdiğini ya da empati kurabildiğini anlıyordum.

"Hadi hadi," dedi inanmaz bir sesle. "Senden olsa olsa kedi olur. Nasıl da sokuldun, mırlıyorsun. Köpek gibiymiş."

Gülerken o an hiçbir amaç doğrultusunda değil, tamamen refleks olarak gülümseyip şu cümleyi kurdum. "Fetih'te aynı şeyi söylüyor. Ne zaman kızsam sağa sola pati atma, sok şu tırnaklarını içeri diye kızıyor."

Ofladı ve aniden kafamdan ısırdı. Muhtemelen otu boku sevgilisine bağlayan, *o da işerdi* muhabbeti yapan aşık modundaydım gözünde. Fark etmeden iyi bir şey yapmıştım.

"Başlatma şimdi Fetih'e. At da şu beynine reset, Zühre Hanım'ı nasıl alt edeceğiz Güzide Hanım'la onu konuşalım."

"Şimdi hava durumuyla devam edip kısa bir reklam arasından sonra kapanışı yapmak için yine burada olacağız. Bizden ayrılmayın ."

Spikerin kadrajından yavaş yavaş geriye giderek programın jenerik müziği girerken araya Burcu aklımdan geçeni söyledi "Savaş Göksun'un şu an içinden ana avrat küfür ettiğine yemin edebilirim ama kanıtlayamam."

Elimdeki bardağın son yudumunu da alırken kıkırdadım. "Haksız mı? Ülke net bok yoluna gidiyor. Net!" dedim alayla. Kaliteli vaktin her şeyiyle cılkını çıkarmak için ülkenin Hazine ve Maliye Bakanı Serat Kırmızıbayrak'ın konuk olduğu programı izlemiştik. Tabi ekonomi ilgisi desen var...

"Peygamber sabrı var adamda peygamber! Sorduğu tek bir soruya bile cevap alamadı. Hani bir internet dizisi vardı kadın şey diyordu *lafı eviriyon çeviriyon yine istediğin yere getiriyon.* Yemin ederim Serat Kırmızıbayrak! Yemin ederim aynısı. Bütün soruların ardından bir ton bir şeyler anlattı ama asla sorunun cevabına yönelik bir şey söylemedi. Adam sarardı be ekranda bir ara gördüm kravatını esnetiyordu!"

Kahkaha atarak fark ettiğim ayrıntıya başımı salladım hızlı hızlı. "Ne hayallerle adamı konuk edip soru hazırlamıştır şimdi garibim. Yazık ya. Bir an gözleri kararır gibi oldu şey diyor *biraz da seyircilerimizin sorularına bakalım.* Topu halka attı, ondan da bir şey çıkmadı."

Burcu'nun anında yüzü düşerken dudaklarını büzdü. "Beyefendiyi daha fazla sevebilirdim sorumu okusaydı."

Gözlerim irice açıldı kahkaha atarak elimi ağzıma kapattım. "Yazdığın soru sıkıntılı olduğu için okumamış olabilir mi?" derken gözlerini kaçırıp çenesini dikleştirdi pişman olmadığını belli eder gibi.

Bilmiş bir tavırla kendini işaret edip "Haksızsam haksızsın de! De hadi de!"

Ağzıma sürgü çektim. "Hani bir skeç vardı. Polis üniformalı biri kapıdan girip *gel bir buraya gel, ne güzel twit atmışsın sen öyle* diyordu. Aklıma o geldi. Genç öğretmenin hazin sonu. Sana artık iç çamaşırı getirirdim."

Burnumu sıkarken tam kumandaya yönelmişti ki ekranı işaret etti. "Kadın hamilelikten sonra bol giyinmeye başladı değil mi?"

Gözüm ekrana spikerin karısına kayarken hava durumunu ne zaman görsem yine kendine has bir mizahla sunarken yüzünde her zamanki samimi gülümsemesi vardı. Gözüm karnına gitti ama belirgin bir şey yoktu. Gerçi karnı giydiği kıyafetten ötürü belli olmuyordu.

"Ben televizyona hiç bakamıyorum ki. Çok denk gelmedim, hiç kıyafetine bakmadım. Ama çok güzel kadın. Bir kere hamile olmasına rağmen, ikiz olmasına rağmen kadın topuklu ayakkabılardan vazgeçmemiş henüz. Daha kaç aylık bilmiyorum ama işte feraset, işte fazilet, işte adam gibi adamlık."

Eline telefonunu alırken "Doğumuna topuklularla gidecek olan sen..." dedi gayet doğru bir tespit yaparken. Omuz silktim. "Doğum için özellikle ayakkabı siparişi verecek olan ben..." diye abarttım olayı iyice. Ağır ağır cıkladı.

"Fetih'in de hiç boyu boyuna değil, haberin olsun. Baya boy farkı var aranızda. Bence ayrılmanız için çok yeterli bir sebep sence?"

Konuyu eviriyor çeviriyor yine istediği yere getiriyor. Tip2 Serat Kırmızıbayrak vakası.

Konuyu dağıtmak için ekrandaki hava durumuna baktım tekrardan. Normalde tek düze anlatılan hava durumlarının çok aksine olduğu için yayın uzun sürüyordu.

"Sence spiker karısını izliyor mudur?" diye konuyu dağıtmaya çalıştığımda anında bunu anlayıp ters ters bana baktı. Ama yine de uzatmayıp cevap verdi. Tabi ben öyle sandım...

"Bir erkeğe güven olmaz izlemeyebilir. Fetih de erkek mesela."

Yemin ederim kusacağım ya! İmdat ya!

Her şeye rağmen inatla sohbeti sürdürdüm. Sırf konu kapansın diye. "Bence de izliyordur. Karısı hamile sonuçta!"

Kıkırdadım ama Burcu durur mu durmaz... Durmaz.

"Hazır çocuk konusu açılmışken bunlar senden minimum beş çocuk, maksimum iki ay sonra da hamilelik haberi beklerler. Sen doktorsun, olmaz o iş. Bence vazgeçmelisin, sence?"

Elindeki kumandayı çekip televizyonu kapattım. Bir süre tavrım bu olacaktı, hiç umursamadan konuyu değiştirmek. "Ne izleyelim? Yeterince kaliteli vakit geçirdik. Yeter bu kadar."

Telefonu elinden fırlatıp sehpadaki bilgisayara yönelip bana iyice sokuldu "O zamaaaannn," dedi keyifli bir sesle "daha kaliteli vakit geçirelim." derken Youtube'a girdi. Ne açacağını beklerken gözüm bilgisayar ekranındaydı. Arama yerine yazdığı şeyle dudaklarım *vayy* dercesine kıvrıldı.

'Kısmetse Olur kavgalar' aramasına bakarken kısa bir alkış tuttum. "İşte benim kızım!" derken aniden *hiii* diye korku dolu bir ses çıktı ağzından.

Ona baktım sakince.

Burcu oflaya puflaya izleyeceğimiz videoyu seçerken başımı omzuna bıraktım. "Senin ki," dedi bıkmadan usanmadan. "Şimdi Los Angeles'larda yapmış ya yüksek lisansı. Çok manken görmüş geçirmiştir çooookk," derken elini havaya kaldırıp salladı.

Gözlerim irice açıldı, içime bir adet büyükbaş otururken içim bir kasıldı. O ne demekti öyle?

"Bence ayrılmak için mantıklı bir sebep, sence?"

Gözlerimi kırpıştıra kırpıştıra ona baktım. Yalnız bu sefer... Gerçekten...

Bence de!

İstemsizce dudaklarımı ısırırken yutkunarak ekrana baktım. Yani mesela şimdi. Her neyse. Ben bir şey demiyorum. Erkek milleti. Ben hiçbir şey demiyorum. Boyları devrilsin hepsinin. Topunun. En çok birinin.

"Şunu açsana." dedim parmağımla işaret ederken. Hiç ikiletmeden açtı.

İzleyelim bakalım... *Erdem ve Melis dövüşlü kavgayı.*

Arabasının kaputuna yaslanmış, iki parmağının arasına sıkıştırdığı sigaradan derince bir nefes alan Fetih beni fark etmemişti. Uzun zamandan sonra ilk defa bir sabaha bu kadar huzurlu uyanmıştım. Gece sadece üç saat uyumama rağmen inanılmaz enerjiktim. Bütün gece Kısmetse Olur izlemiş, sabaha doğru yatıp sonra da uyanmıştık. Baya olmuştu bir ev ortamında öyle sıcacık bir kahvaltı yapmayalı.

O kadar huzurluydum ki...

Fetih'in beni fark etmesini beklerken öylece durmuştum kapı önünde. Sonunda daldığı yerden kafasını kaldırıp beni gördüğünde elimle apartmanın yukarısını gösterdim "Orada mı?!" diye olağanüstü dudak hareketleriyle sorarken. Burcu'yu biraz olsun tanıyorsam şu an bizi izlemek için camdaydı. Fetih'in geldiğini biliyordu.

Fetih başta bir anlamadı, bende sudan çıkmış fok balığı gibi hareketler yapamaya devam ettim ve sonunda başardım. Başını gayet hiç belli etmeden rahat bir tavırla kaldırırken sonra geri indirdi iki kere göz kırptı hafifçe başını sallayarak. Evet doğru tahmin etmiştim. Daha fazla oranın önünde durmayıp dikkatle caddenin karşısına geçerken o kadar zorladım ki kendimi kafamı kaldırıp cama bakmamak için. Fetih'e iyice yaklaşırken "Camda mı?" diye sordum.

Gülümsedi "Ve muhtemelen görülmediğini sanıyor." diye ekledi. Burcu, Burcu... Ne zaman pes edeceksin bilmiyorum. "Günaydın." diyerek hiç düşünmeden gayet dostane bir tavırla Fetih'e sarıldığımda, kollarımı boynuna doladığımda, beklemiyor olacak ki bir an boşlukta kaldı. Birkaç saniye tepki göremedim ama sonra sigara olmayan eli belimi buldu.

Sonra kollarımı boynundan çekmeden geri çekildim. "Çok mu sorun çıkardı?" diye sordu gergin bir sesle.

"Aileni bilmiyorum ama yarıştırılırlar. İkna oldu en azından evleneceğime dediğim yerde her cümlesinin sonu ayrılmamıza çıkıyor. Kolay kolay ikna olmayacak. Şüpheleniyor. " derken yüzüm ciddiydi. "Sen gülümse, yüzünü görebiliyor muhtemelen." derken eli hala belimdeydi. Gerçekten boyu boyuma değildi yalnız. Topuklulara rağmen hala başını eğmişti, bende epey kaldırmıştım. Dediğimi yapmadı, gülümsemedi.

"Derdi ne?" derken bir an bakacak gibi oldu yukarıya. "Neyi inandıramıyoruz tam olarak kendisine?"

Yüzüm sertleşirken "Kötü bir şey söyleyeyim deme arkadaşım hakkında." dedim gergin bir sesle. "Sadece senin gibi bir adamla bizzat kendi isteğimle evleneceğime inanmıyor."

Gözlerinden bir dalga geçti sanki. Beni tutuşu gevşedi ama bırakmadı. Dudakları kıvrılacak gibi oldu ama iki arada bir derede durdurdu kendini. "Benim gibi bir adamla?" dedi söylediğim şeyi tekrar ederek. Alınganlık furyamıza bir an daha ekleneceği her halinden belliydi.

"Kadın evine geldiğinde mafya gibi duran adamlar kapsısındaydı, sen camını indirmiştin ve dövdüğün adamın kanını temizlediğim mendiller çöpündeydi. Silah taşıyordun ve benim dudağım patlamıştı. Sence muhteşem bir izlenim mi yaratıyorsun? Böyle düşünmesi çok normal. Üstelik beni tanıyor, televizyonda bile karşı olduğum şeylerin içinde olan biriyle pek tabii evlenmeyeceğimi düşünüyor. Çok haklı."

Konumumuz, birbirimize olan temasımızın aksine yüzlerimiz bir an iki düşman gibi oldu. Bu kez dudakları kıvrıldı, başını salladı ağır ağır beni rahatsız edecek kadar yüzümü incelerken.

"Ne kötü öyleyse senin için," derken kafasını hafifçe sağa çevirip sigarasından çok uzun bir nefes çekti. Öyle ki bunu izlemek bile öksürmeme neden olabilirdi. Ben çektiği nefesi başını çevirdiği yöne verecek sandım ama yapmadı.

"Fetih sakın!" dememe kalmadan yüzüme bakarak cümlesini tamamladı. Gözlerim hırsla kapanırken, bütün duman yüzüme geldi. Tırnaklarımı hırsımı almak için eş değer olarak ensesine sapladım. Bu hareketimle yüzüme bir tur daha üfledi.

"Öyle ya da böyle bu adamla bugün nikah tarihi almaya gidiyorsun."

Gözlerimi açmadan dudaklarımı yaladım derince bir nefes aldım. Ondan ayrılıp yolcu koltuğuna geçmeden hemen önce söyleyebildiğim tek şey "Pislik herifin tekisin." oldu.

"Millet evleniyor ben de hala anneme yalvarayım gel bir hafta bende kal da, ağzıma iki lokma ev yemeği girsin diye. Adaletini seveyim dünya."

Zafer'in şikayet dolu sesi kulaklarımı doldururken "Varsa yoksa miden, bir de bana laf atıyorsun iki arada bir derede." diye söylendim. Elimdeki kağıtları düzgünce dosyaya koyarken steteskoba sıkışan saçımı yavaşça kurtardım. Baktığı bilgisayar ekranından gözünü çeken Doğa "Aklıma gelmişken Hüseyin'le konuştum. Babasının durumu iyiymiş, yarın geliyor." dedi ağzına çubuk kraker tıkıştırırken.

"Eee Efsun nikah tarihini ne yaptınız?"

İlgisi tamamen bilgisayarda olsa da sorduğu soruyla kulağı bendeydi. "Çıkınca almaya gidiyoruz." gözüm saate takıldı. Eğer ki son dakika bir şey olmaz, elimin altında bir hasta olmazsa zaten on dakika içinde çıkacaktım.

"Hadii," dedi Zafer yanağımdan makas alırken. "Girecek mi hastane içine seninki? Girecekse söyle fıstık demeyeyim, o gün çok sinirli baktı." Yan yan ona baktım. Alay ediyordu benimle farkındaydım.

"Ne o? Korktun mu yoksa?" derken sesimdeki küçümsemeyle bu kez aynı bakışlar bana yöneltildi.

"Aman alt tarafı aşirete gelin gidiyor. Havalara bak, havalara. Sen bana ne zaman ciğer yemeye gidiyoruz onu söyle."

Son kağıdı da tamamlarken dosyanın kapağını kapattım. "Bilmem," dedim "Ne zaman gidelim?"

"İnsan bir beni de davet eder." diye araya girerken Doğa, Zafer "E Hüseyin de dahil olmuştu geçen sefer. Hep beraber mi gideceğiz?" Söylediğine kendisi de inanıyor mu diye bir yokladım "İmkanı yok hepimizin boşta olduğu bir akşam. Mutlaka nöbetimiz olur."

Başını salladı "Doğru," der gibi. "Ya yeni çaylakların gelmesini bekleyeceğiz ya da hastaneye sipariş edeceğiz o zaman. Şimdi sen söyle bakalım düğününde özellikle hangimizi istiyorsun, ona göre nöbetleri devredelim birbirimize."

Tamamen sinsi bir sesle ortalığı karıştırmak için söylediği cümleyle gözlerimi kıstım. Hayda. Doğa'da bana bakarken gözüm sakin olan odanın içinde dolaştı. Ellerimi teslim olur gibi kaldırdım.

"Ben hepinizin gelmesini istiyorum." diyerek sıvışmaya çalıştığımda ikisi de hiç yemedi. "Valla ben karışmıyorum hepiniz davetlisiniz. Gelebilen gelsin. Asla tercih yapmam."

Tam itiraz edeceklerini belli eden sesler duymaya başlayacakken bulunduğumuz odanın önünden geçen Selçuk Hoca'yla hepimiz duruşlarımızı düzeltmiştik ki "Efsun gelsene biraz." diyerek beni direkt hedef gösterdi. Ben yine ne yapmıştım?

Dudaklarımı ısıra ısıra beni beklemeden yürüyen hocanın peşine düşerken hızlı adımlarla aniden durduğunda çarpışmaktan son anda kurtuldum. "Evleniyormuşsun." dedi elime bakarken. Mazeret iznini bana verecek kişi dedi bunu... Amirimiz, bizden sorumlu kişi olarak o verirse kullanabilirdim ve kaç gün olacağını o belirlerdi.

"Evet hocam." dedim bu kadar yakın bir tarihte olacağını nasıl açıklayacağımı bilmezken. Zaten hekim eksikliği vardı, zaten durumlar sıkışıktı tepkisi pekte güzel olmayacaktı.

Tebrik dahi etmeden "Bir sonraki yaza mı, yoksa ondan sonraki yaza mı?" diye sordu.

Bir sonraki haftaya, ya da ondan sonraki haftaya...

"Eee," diye geveleyerek başladım. Nasıl söylersem bakışlarıyla beni dövmezdi? "Şey hocam bugün tarih almaya gidiyoruz."

Başını salladı hızlı hızlı.

"İki h-"

"İki sene, tamam o zamana kadar burada olacağını sanmıyorum."

Lafımı ağzıma tıkarken tam gidecekken telaşla önüne geçtim. "Hocam iki sene değil."

Suratında bariz bir düşme oldu. "İki ay mı?" dedi memnun olmamış bir sesle. "Kışın ortasında düğün yapmak doğru olmaz. Bence siz o kararı bir daha gözden geçirin."

Bencilce düşünüyordu ve yüzde yüz haklıydı. Kış mevsimi hastanelerin en yoğun olduğu dönemlerdi. Özellikle bu zaman da izin kullanamazdık ve nöbet sayımız yedi sekizden, on bir on ikiye çıkardı. Görevlendirmeyle gelecek kişileri bekliyorduk. En azından belli aralıklarla hekim sayısının artması çok iyi olurdu bizim için ve ben bunca sıkıntıya rağmen izin kullanmaktan bahsediyordum.

Daha fazla uzatmadan "Hocam iki hafta!" dedim dank diye. Yüzündeki ivmeyi görmemek için burnuna falan bakabildim anca. "Efendim?" diye sordu yeniden duymak isteyerek.

Dudaklarımı ıslattım. "İki hafta hocam."

"İki hafta?" diye sordu emin olmaya çalışarak. Başımı salladım gözlerine bakmamayı sürdürüp.

"Böyle bir çılgınlık yaparken düğün hazırlıklarının diğer evlenen insanlar gibi içinde olmayı düşünmedin değil mi?" başımı salladım hızlı hızlı. Fetih fark etmeden bana nasıl bir iyilik yapmıştı halbuki halasını getirerek, farkına yeni varıyordum...

"Hakkın olan düğün iznin dışında beklentin ne?" diye sordu çok katı bir sesle.

"Ben sadece nöbetlerimin hemen düğün ertesine ertelenmesini istiyorum. Ama eğer ki hayır derseniz ben yine bir şekilde halledebilirim."

Aslında bakıldığında bana mazeret izni vermek zorundaydı. Ama burada her şeyi istemeden de olsa sıkıştıran benken, bu haberi bu kadar az bir zaman kala verirken hak falan arama peşine düşemezdim. Daha yeni yeni bir şeyler düzeliyorken üstelik mesleğim için. Selçuk hoca zaten bana tav oluyordu.

"Mazeret izni?" diye sordu ağzımdan duyup daha rahat beni gömmek için. Ona bu fırsatı veremezdim. Fetih bir şekilde bensiz hallederdi. Olmadı hastaneden çıktıktan sonra olduğu kadarıyla el atardım.

"Siz uygun görürseniz." demekle yetindim. Çok kısa anlar gözlerine bakıyordum. Cıkladı derin bir nefes aldı. Hastalar yetmiyormuş gibi bir de bizimle uğraşıyordu. Özellikle benimle. Onun yükü daha ağırdı çünkü tek acil uzmanıydı. Üstelik sorumluydu. Nöbetleri de daha ağırdı bu dönemde ve disiplini de o sağlıyordu.

"Al nikah tarihini, düğün izni için dilekçeni yazıp başhekime ver. Hepsini sakın düğünden önce kullanma. Sonra da yanıma gel. Ama çokta bir şey bekleme."

Başımı salladım, nezaketen gülümsedim. "Tamam hocam, teşekkür ederim."

Hiçbir şey söylemeden yanımdan uzaklaşırken bizi izleyen Doğa ve Zafer'e döndüm. Doğa dudağını ısırıp başını iki yana salladı. Keyifsiz bir şekilde onlara doğru yürürken hasta odalarının olduğu yere açılan otomatik kapı açıldığında Ayça'yla beraber yanında bir adam girdi. Bir elinde koca bir demek kımızı gül vardı. Muhtemelen kuryeydi. Ayça beni durdurup "Güller sana," derken kapının eşiğinde kaldım.

"Bana mı?" diye sorarken gülümsedi "Nişanlından galiba."

Nişanlımdan mı? Fetih bana niye gül göndersin ki?

Adam "Efsun Zorlu?" diye sorarken başımı salladım. Zafer odadan çıkıp yanağımdan makas alırken "Hayırlı işlerrr," dedi tıpkı o geceki gibi. Yandaki düğmeye bastı. Otomatik kapıyı açıp çıkarken olduğumuz yerden, Ayça'da içeri girmişti.

Bana uzatılan koca demeti aldım. Gösterilen yere de imzamı atarken "Teşekkür ederim, kolay gelsin." diyerek adama gülümsediğimde aynı şekilde karşılık verip. Kim göndermişti şimdi bunları?

Yavaşça içeri odaya girerken alacağını almış olan Ayça "Çok güzellermiş." diyerek göz kırpıp çıktı. Doğa ayaklanıp gülümseyerek bana yaklaştığında koca demete baktı. "Kırmızı gül... Allah bozmasın." derken burnunu yaklaştırıp derin bir nefes alırken üzerinden çıkardığı önlüğü giymek için askıya yöneldi. Elim aralara sıkışan not kağıdına ulaşırken küçük tatlı bir zarfa konulan notu çıkardım merakla.

Gözüm üzerindeki yazıya ilişirken resmen darbe yemişim gibi sarsıldım, güller elimden düşecek gibi oldu.

Senden daha az güzeller, senden daha çok kimsenin eline de yakışmazlar. Ufak bir hediye, yüzünde gülümsemeyle hayal etmemek elde değil bu gülleri.

-Yavuz.

İsmi defalarca kez okudum, defalarca. En son *görüşürüz değil mi* diyerek ayrıldığım ama hiç konuşup görüşmediğim, bundan da fazlasıyla mutlu olduğum kişidendi. Unutmuş gitmiştik sanıyordum birbirimizi. Ama hayır. Yanılmıştım. Bana dönük olmayan bedeni fırsat bilip telaşta geri sıkıştırdığım zarfı hemen çöpün içine bıraktım.

"Ne yazmış?" diye sordu bana dönmeden. Yutkundum sıkıca, birazdan beni almaya gelecek Fetih'i hatırladım. "Bir şey yazmamış." dedim resmen titreyerek.

Sırtım kapıya dönükken Doğa üstünü iyice düzeltip kapıya bakıp gülümsedi ve benim hemen çiçekleri dolapla koltuk arasına atmamı sağlayacak şu cümleyi kurdu kapıya yürüyerek:

"Kendi gelip söylemeyi tercih etmiş o zaman. Güllerin sahibi de geldi."

Otuz bin vaka çıkıyor günlük, ben kaos yazarak siz de okuyarak bence kafamızı dağıtabiliriz. Sizce?

Düğün hazırlıklarını yazıp yazmamak arasında gidip geldim ama sonra dedim ki yaz, içinde kalmasın. Bundan sonraki bir ya da iki bölümde güzel, eğlenceli, kaoslu, fitne fesatlı bir hazırlık süreci okuyacağız.

Kendinize çok dikkat edin ve lütfen ***#evdekal****'ın.*

Son olarak şuraya bahsettiğim listeden, zamanı gelince tekrara alıp alıp dinleyeceğimiz kilit şarkımızı da bırakayım ve gideyim.

Sezen Aksu - İki Gözüm

#SerçeyiÖldürmek 🕊

XVII- "Yol ve Yoldaş"

Senden daha az güzeller, senden daha çok kimsenin eline de yakışmazlar. Ufak bir hediye, yüzünde gülümsemeyle hayal etmemek elde değil bu gülleri.

-Yavuz.

İsmi defalarca kez okudum, defalarca. En son *görüşürüz değil mi* diyerek ayrıldığım ama hiç konuşup görüşmediğim, bundan da fazlasıyla mutlu olduğum kişidendi. Unutmuş gitmiştik sanıyordum birbirimizi. Ama hayır. Yanılmıştım. Bana dönük olmayan bedeni fırsat bilip telaşta geri sıkıştırdığım zarfı hemen çöpün içine bıraktım.

"Ne yazmış?" diye sordu bana dönmeden. Yutkundum sıkıca, birazdan beni almaya gelecek Fetih'i hatırladım. "Bir şey yazmamış." dedim resmen titreyerek.

Sırtım kapıya dönükken Doğa üstünü iyice düzeltip kapıya bakıp gülümsedi ve benim hemen çiçekleri dolapla koltuk arasına atmamı sağlayacak şu cümleyi kurdu kapıya yürüyerek.

"Kendi gelip söylemeyi tercih etmiş o zaman. Güllerin sahibi de geldi."

Sanki o an bütün kan damarlarımdan çekildi ya da aktıkları yerde buz tuttu. Başımdan aşağı kaynar su dökülmüş, bütün uzuvlarım haşlanmıştı sanki. Gülleri fırlattığım yerden tek ayak üzerinde korku, dehşet, telaş ve ürkeklikle kapıya döndüğümde dişlerimi birbirine geçirdim. Fetih direkt olarak bir şahin kadar keskin bakışlarla bana bakarken gözlerimizin kesişmesi hiçte geç olmamıştı. Bu kadar şansız bir insan olmamalıydım. Her şey bu kadar aleyhime olmamalıydı.

Kirpiklerim dahi titrerken yutkunmak istedim ama yapmadım. Fetih kafamın içini görebiliyormuş gibi bakıyordu. Bundan nefret ediyordum. Doğa sevecen, sıcak bir sesle "Hoş geldin." derken Fetih'in gözleri benden ayrılmadı ama başını hafifçe sallayarak karşılık vermeyi tercih etti.

"Tebrik ederim." dedi Doğa her şeyden bir haber, güllük gülistanlık bir halde.

Fetih tekrar başını salladı bu kez bir an Doğa'ya döndü. Üzerinde bir dinginlik hakimdi. Bu beni kat ve kat daha çok geriyordu. "Sağ ol." derken sesi düz, odağı tamamen başka yerdeydi. Bendeydi. "Güller-" devam ettiği cümleyle telaşla "Sana iyi nöbetler Doğa." diye böldüm onu. Doğa dönüp bana göz kırparken zoraki dudaklarım kıvrıldı "Görüşürüz." diyerek odadan tamamen çıktı.

Odada sadece ben ve Fetih kaldık.

Hayır.

Ben, Fetih ve bir demet gül.

Hayır.

Ben, Fetih, bir demet gül ve not...

"Ne gülünden bahsetti o?" diye sordu sakin, sakin olduğu kadar alttan alttan hoş olmayan bir mizaçla. Elimi *amaaan* der gibi salladım. "Aramızda bir muhabbet o, metafor yaptı. Boş ver uzun hikaye."

Bir şeyi elimden fırlattığımı görmemiş olabilirdi. O an önünü ben kapatıyordum, çok seri davranmıştım. Evet görmemiş olabilirdi, sakin olmalı olayı toparlamalıydım.

Çakıldığım yerden hareket etmem lazımdı. Bir şeyler yapmam lazımdı. Böyle duramazdım. Bir şeyler yapabilirdim. Acı dolu bir gülümsemeyle "Hoş geldin." derken hiçbir şey olmamış gibi ona ilerledim. "Haber vermedin? Nasıl girdin ki buraya?" diye konuyu tamamen başka bir yere çektim. Onu ne yapıp edip hiçbir şey olmamış gibi çıkarmam gerekiyordu bu odadan.

Ayrıca bir de bu vardı, görevli kartını okutmadan açılmazdı o kapı. Ama Fetih tüm engelleri aşmıştı. Beni arayabilirdi. Aramamıştı. Tüm evren oturmuş Efsun'un nasıl belasını bulur ayağının önüne sereriz diye uğraşıyordu. Şaka gibiydi ama evet gerçek buydu. Benim gülümsememe rağmen o gülümsemedi.

"Yer fıstığı," dediğinde bir an ne dedi anlamadım. "Beni görünce okuttu kartını."

Zafer...

Sana ciğer ısmarlamak yerine daha makul bir şey geldi aklıma. Ciğerine yerinden sökmek...

Başımı salladım "Anladım," derken gözlerimi kaçırdım. Fetih'le şu an uzun zaman göz göze kalmak bir yılanla göz göze kalmak kadar zordu. Bu kadar uzun süre bakışıyorsanız bir yılanla, sizi sokardı. Kurtuluşunuz yoktu. Tam olarak böyle hissettiriyordu bana. "Tamam benim işim bitti, hadi

çıkalım." derken elim üzerimdeki beyaz önlüğe gitti titreyerek. Diken üstündeydim. Her yerim karıncalanıyordu.

Hareketimi yarıda kesen Fetih'in ardı ardına cıklaması oldu. Gözlerimi yummak istedim ama Fetih'e bakmaktan başka bir şey yapamadım. Dudakları çok hafif kıvrılmış ama bu çok histerik duruyordu. "Çok," dedi garip bir sesle. "Kötü bir oyuncusun." derken bir an gözlerimin önünde minik minik benekler oluştu. Dilimi dişledim.

"Efendim?" derken sesim çok kısık çıkmıştı ama oda çok sessizdi.

"O herife yer fıstığı dedim ama müdahale etmedin." diye kırdığım potu benim önüme sundu. Olağan halde laf ederdim, etmemiştim. Çünkü olağanüstü haldi!

Dikkatle onun ne diyeceğini bekleyen mimiklerim bu cümleyle beraber bir çayın sıcaklığını kaldıramayan bardak gibi çatladı yüzümde. Ne yapacaktım? Tam şu anı durdurabilir miydik? Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Doğaçlama hareket edemiyordum. Aramızdaki mesafeyi benim arkama atacağı bir adımla kapattı ama adımı benim sağıma doğru olduğu için yüz yüze gelmedik. Tabi ben bu hamlesini engellemek için önüne geçmeseydim.

GÖRMÜŞTÜ! FIRLATTIĞIMI GÖRMÜŞTÜ!

"Efsun." dedi tok bir sesle. "Hadi çekil." derken o an olduğum yerde küçüleceğimi sandım. Bunu beni hipnoz ederek söylemişti sanki. Çekileceğim sandım. Yemin ederim makus talihime boyun eğeceğim sandım.

"Fetih," dedim garipçe, hala salağa yatan değil de salağın üzerine bir gökdelen dikip en üst kata yerleşen bir halde. "Ne oldu yine? Hadi gidelim işte. Bak alamayacağız bugün tarihi, yarına kalacak. Hadi sen çık kapıya ben şu üniformamı değiştirip geliyorum."

Gözlerimin içine içine baktı, ağır ağır dudaklarını ıslattı. Bana öyle bir bakıyordu ki, sanki söylemem gereken bir şey varmış gibi. Sanki bunu bekliyormuş gibi.

Tekrar etti o an "Efsun." diye, sesindeki sakinlik beni öldürecek kadar korkutucuydu. Bağırabilirdi, bu daha iyi hissettirirdi. Kasırga öncesi sessizlikti bu. "Çekil. hadi."

O an nefesimi yüzüne bırakırken bu kadar kesik kesik olacağını düşünmedim. Elim koluna gitti, onu her an itecek bir konumu aldım. Acaba onu itip hemen bu odanın içinden açılan yan odaya kilitleyebilir miydim? Gücüm yeter miydi oraya kadar sürükleyip, kapıyı üzerine kapatıp, sonra da

kilitlemeye? Yapabilirsem eğer çiçekleri camdan aşağı atabilirdim. Evet çok mantıklıydı. Tabi benden beş tane daha olsaydı. Biri başından, ikisi kollarından, diğer ikisi ayaklarından ben de göğsünden iterek yapabilirdik bunu. Ama şartlar ortaydı. Bu mümkün değildi.

"Fetih," dedim tekrardan. "Gidelim, hadi." başka bir şey bilmiyormuş gibi tek bir konuda ısrar ediyordum.

İsimler değişti, eylemler değişti, söyleyen kişi değişti ama cümlelerdeki ricalar değişmedi. Kimi kandırıyordum Fetih rica falan etmiyordu. Ben zor kullanmayayım, sen kendin çekil demek istiyordu.

Yüzlerimiz dip dibeyken bana o kadar kötü baktı ki, dudaklarımı büzeceğim sandım. Bu şekilde bakmak suç sayılmalıydı. Bu psikolojik şiddetti. Kendimi çok kötü hissediyordum. O an aniden beni yolundan çekti. O kadar kıvrak hareket etti ki bir anda Fetih'in etrafında doksan derece dönerek kendimi onun arkasında buldum. Arkasına savruluşum sırtına çarparak durdu, Fetih'in bu hareketini başarıya götüren bileğimdeki eli ayrıldı benden ve bir büyük adımla çiçeği fırlattığım yere gitti.

Demeti öyle bir yakaladı ki birkaç yaprak bu sarsılmayla tutunduğu yerden ayrıldı, etrafa saçıldı. Engel olamadım, beynimin bu hareketi yapmak için komut vermesi gerekiyordu ama hayır Fetih bu fırsatı tanımadı bize. Gözlerimi kıstım yüzümü buruşturdum. Gerçekten siktir!

Elindeki demete dünyanın en mide bulandırıcı şeyi gibi bakarken ağzını bir hışımla açacak gibi oldu hatta ben irkilme pozisyonumu da aldım. Son saniye şakağındaki ve alnındaki damar belirginleşecek şekilde kendini sıktı ve yumruk yaptığı elini ağzına götürdü. İşaret parmağını öfkeyle dişlerken gözlerini yumdu. Bende dudaklarımı dişledim. Güllerin ırzına geçiyordu bakışlarıyla.

Gözüm arka tarafta açık olan kapıya kayarken insanlar önünde geçiyordu. Kapıya doğru ilerlediğim an "Kal yerinde!" diye bir ses işittim arkamdan. Olduğum yerde ona geri dönerken "Kapatacağım." dedim dürüstçe, elim sakin olmasını ister gibi yavaşça havalanmıştı. Kaçıp gidecek halim yoktu ya? Evet isteğim vardı ama halim yoktu.

Onun bir şey söylemesine izin vermeden kısa mesafede duran kapıyı kapattım ve Fetih'e döndüm. Sakin ol Efsun. Not yok. Aklını kullan, olayı en hafif şekilde kapat. Notu attın, not yok.

Çenesini sıvazlayan eli sakallarında gezindi, yüzüne ufak ufak darbeler indiriyordu. Bunu bilinçli mi yapıyordu bilmiyorum ama korkutucu gözüküyordu. Evet korkutucu.

"Kırmızı gül," dedi o an ne diyeceğini, nerden tutacağını bilemez bir halde. Eli aniden ağrısı varmış gibi alnına gitti ve parmak uçlarını beyazlaşana kadar alnına sertçe bastırırken "Ooof," dedi o an içli içli. Bir şeyi kabullenmek istemiyor gibi bir hali vardı. "Of of of." diye devam etti. İyi gözükmüyordu. Gözlerim kısılırken küçük küçük birkaç adım attım ona doğru.

"Fetih," dedim ufaktan endişeli bir sesle. Gözlerimi kısmış onu izliyordum. "İyi misin?"

Elini aniden alnından çekip görüş alanına beni aldı. Konuşmamı bekliyormuş gibi saniyesinde yaptı bunu. "Efsun," derken kaçıncı kez adımı zikretti bilmiyordum. "Sana tek bir şey soracağım." derken üzerimden çıkaramadığım önlüğün uçlarını sıktım. Başımı iki yana salladım *ne* der gibi ama aslında tek amacım *sorma* demekti.

Eliyle bir işaretini yaptı. Tek soru. "Kimden bu türünü, toprağını, suyunu siktiğim güller?"

Gülün ne günahı vardı şimdi?

Biraz daha sıktım avuçlarımın içindeki bez parçasını. Ne diyecektim? Dürüst mü olacaktım? Hayır bu aptallık olurdu. Yapamazdım. Yavuz'dan diyemezdim. Olmazdı. Yavuz'un bana olan yaklaşımını biliyordu. Üstelik not falan yoktu. Nereden bildiğimi soracaktı. Arayıp söyledi diyemezdim. Bu durumda onunla konuşmuş olurdum. Konuşmama ve evlenecek olmama rağmen bu gülleri almam saçmalığın daniskasıydı. Zaten Yavuz'dan var olan bir insandan haz etmediğini on misli kadar haz etmiyordu. Dudaklarım usulca aşağı kıvrıldı. Bakışlarımda bilinmemezlik dolaştı.

"Bilmiyorum." dedim. Dürüst olmayı tercih etmedim. Dürüstlüğün daima kalıcı kazanç sağladığını bile bile. "İsimsiz gelmiş. Kimden ben de bilmiyorum. Yani bir arkadaşım falan gönderdi ama not bırakmayı unutmuş sanırım. Burcu söylemişti birilerine, tebrik amaçlıdır yani. Bizimkiler de senden geldi sandı. Aramızda şakasına bir muhabbet döndü. Öyle yani." duraksadım Fetih'in gözlerinin içine baka baka devam ettim yalan söylemeye. Ve ekledim.

"Çıkalım mı artık?"

Bana bakıyordu. İnanmadığını, yalan söylediğimi anladığını belli ede ede bakıyordu. Bana bir fırsat sunmuşta ben onu elimin tersiyle itmişim gibi bakıyordu.

Fetih başını neden olduğunu bilmediğim şekilde iki yana salladı. Beti benzi atmıştı. Damarlar her an patlayacak gibi duruyorlardı. Elindeki

demeti kökünden öyle bir kavramıştı ki almaya çalışan olursa hani böyle canını verir onu vermez gibiydi. Sonra gözleri bir şey arar gibi etrafta gezindi. Deli divane bir halde. Bir sağa baktı bir sola. Her yere defalarca kez gözünü değdirirken bakışları en son beni buldu ve hemen ardından üzerimdeki önlüğü. Sonrasındaysa o önlüğün ceplerini. Hiç beklemedi, bana doğru o kadar iri adımlar attı ki aniden, şimdiye kadar Fetih'i bir çok halde gören ben ilk kez korktum.

Geriye doğru da gittim bu korkuyla ama Fetih benden daha hızlıydı. Çünkü ben endişeliydim o öfkeliydi. Çünkü ben telaşlıydım o öfkeliydi. Benden epey bir öndeydi. Kolumdan yakaladığı anda irice açılmış gözlerle ona bakarken göz göze geldik. Bir an gözlerimde duraksadı. Ona nasıl baktım, beden dilim ona ne anlattı bilmiyorum ama onun bu haline rağmen "Bir şey yok, sakin ol." deyişi sakin bir sesle oldu.

"Fetih bırak." dedim bu ani hareketinin hoşuma gitmediği bariz belliyken. Yapamazdı böyle bir şey. O an beni bırakmadı ama daha fazla bir şey de yapmadı öylece bekledi.

"Onay ver," alt dudağını dişlerinin arasında ezdi. "Önlüğünün cebine bakayım." derken sesi çok sabırsızdı. Sanki aradığı şey elinin altındaydı ama dokunamıyordu. Gözlerimizin içine içine bakarken o an onu itmek geçti aklımdan. Ama hayır, buraya bir kişinin öfkesi yeterdi. Sakin olmayı tercih ettim.

"Önce kolumu bırak." dedim dilim damağım kurumuş bir halde ona bakarken. Ani temaslardan hoşlanmazdım. Bakışlarımı odaklayamıyordum. Beni en gerebileceği hareketlerden birini yapmıştı.

Derince bir nefes aldı, kolumu bıraktı ama benden hiç uzaklaşmadı. Ona bu fırsatı vermez de işi yokuşa sürersem aradığı şeyin cebimde olduğuna emin olurdu. Ama eğer ki verirsem aradığı şeyden vazgeçme olasılığı vardı. Notu arıyordu ve bakışlarından belliydi kesinlikle cebimde olduğunu düşünüyordu. O an içime ufak bir çizik atıldı.

Ben Yavuz'un notunu niye saklasaydım ki?

Evet o, çiçeğin kimden olduğunu tam olarak bilmiyordu ama ondan gizlediğimi farkındaydı. Ondan gizlediğim birinin notunu neden saklasaydım ki özel bir anlamı varmış gibi?

Kolumu bırakıp sabırsızca benden bir onay beklerken gözlerinin ardında bu onayı ona vermeyeceğimi, her an kaçabileceğim ihtimalini, onun da zor kullanacağı her türlü gözüküyordu. Başımı salladım ağır ağır.

"Bakabilirsin." dedim sakince. Korkacağım bir şey yoktu. Çöpteydi. Temizdim. Burada bir şey göremezse bırakırdı peşini. Ben de daha sonra başka bir yalan söyleyip çiçeği bu arkadaşım göndermiş falan derdim.

Gözlerini kıstı, eli önce sol cebime sonra sağ cebime gitti ve içinde aldığım notlar olan kağıtlara tek tek okudu. Çene kemiğini oldukça sıkarken bu tepkisinin nedeninin kesinlikle bana güvenmediği için mi olduğunu yoksa benim ondan sakladığım bir durumun ortada var oluşundan mı olduğunu delicesine merak ettim. Kağıtları tekrar ceplerime geri tıkıştırdı.

Elini saçlarına daldırırken başını florasana kaldırdı ve "Yalan söylüyorsun." dedi kendinden emin bir sesle.

"Kuruntu yapıyorsun ve kırıcı davranıyorsun." demeyi tercih ettim. Halbuki söylediği doğruydu ama konumuz neyse ki bu değildi. Elindeki demete baktı tekrar sonra o an rastgele kafasını çevirecekti ki bakışları aniden tek bir noktada sabit kaldı. İçimdeki korkunun şaha kalktığı anla gözlerinin tıkalı kaldığı yere çevirdim bakışlarımı.

Çöp...

Çöpe bakıyordu...

Küçük, içinde mavi bir torba olan çöp kutusuna bakıyordu...

Hiç zaman kaybetmedi aniden büyük bir hışımla oraya doğru atlayacaktı ki ilk defa ben ondan önce davrandım. Onu ensesinden yakalarken bu gidişine engel oldum. Dip dibe geleceğimiz pahasına tek elim ensesinde, diğer elim yakasında onu geriye doğru çekerken bu hamlemle hem ona engel oldum hem de kendimi ele verdim.

Gizlediğim şeyi bariz bir şekilde ifşalarken sinirin pelesenk ettiği yüzüyle bana baktı,"Bırak." dedi buz gibi bir sesle.

Nasıl bırakacaktım bu saatten sonra? Yavuz'un satırları gitti geldi önümde. "Fetih saçm-".Sinir bozucu şekilde ters psikoloji yapmaktı amacım. Cümlemi yarıda kesti çok çok uzak bir sesle. Sesiyle benim arama kilometreler girmişti sanki. İlk kez bunu hissediyordum.

"Temas yok demiştik Efsun," yüzünü buruşturdu çok yanlış bir şey söylemiş gibi ve düzeltti. "Temas yok demiştin Efsun."

Bu maddenin ilk bende patlayacağını söyleseler o zaman güler geçerdim. Ama evet gayet makul şekilde bende patlamıştı. Resmen Fetih'e koala gibi yapışmıştım. "Oda da bizden başka kimse yok. Uy koyduğun kurala, teması bitir." hareket etmediğimi gördü, verdiği etkiye tepki alamadı ve tekrar bastıra bastıra konuştu. "Teması bitir."

Ben çekmesem de o kurtulacaktı zaten, gözlerinden her yapacağı şeyi bir adım önce anlayabiliyordum. Uğradığım ağır yenilginin başrolü benim kendi kurşunumda. Çaresizce geri çekildim yavaş yavaş. Uğradığım hiçbir hezimet bu kadar zoruma gitmemişti. Namluda benimdi, kurşunda. Tetiği de ben çektim sayılırdı.

Benim temasımdan kurtulur kurtulmaz aniden o çöpe doğru gitti ve zaten boş sayılan çöpte anında o küçük zarfa ulaştı. Gözlerimi yumdum. Ben bir senarist olsam gerisi için yetişkin içerik bile koyardım. Yavuz çok fazla ileri giden cümleler yazmıştı. Nereden tutsam, nereden savunmaya çalışsam elimde kalırdı.

Fetih elindeki küçük zarfla tamamen doğrulurken yerinden, çiçek olan eli aşağıda zarf olan eli havadaydı. "Not koymayı unutmuş değil mi doktor?!" diye sordu soğuk, o yolları şehirlere dönüştürecek kadar mesafeli bir sesle.

Doktor dedi. Olmuştu bana bu kadar sinirlenmeyeli.

"Fe-"

"Şşşştt," dedi aniden. "Ben sana konuşma hakkı verdim, konuşmadın."

Evet gözlerimin içine tahmin ettiğim gibi bakmıştı. Dürüst olmamı beklemişti, o uğraşmadan ben söyleyeyim ama ben bunu tercih etmemiştim. Çöpü karıştırma olasılığını daha altta tutmuştum.

"Her suçlunun bir telefon hakkı olur. Verdim kullanmadın."

Omuzlarım düştü öylece ona baktım. "Bakalım, bakalım." dedi sinir bozan bir sesle. "Hangi dost bizi nasıl tebrik etmiş? Kimin belasını sikeceğiz bir bakalım."

Notu yavaşça çıkardı parmaklarını kullanarak zarftan. Beni izliyordu. Bense resmen *yeter ya* diye isyan ettikten sonra ağlamak üzereydim. Sonra gözleri kağıdın üzerinde düştü. Defalarca. Tıpkı benim gibi. Ama bende şaşkınlık katlanmış onda öfke patlıyordu. Fetih bu orandan hafta da bir sinirlense ruh salığını bile kaybedebilirdi.

Her seferinde o damarları bir ağacın dalı gibi dallanıp budaklanarak ayrılıyordu bir yerden sonra. Sayıları gittikçe artıyordu. Kaşları havalandı, dudakları aralandı.

"Fetih ," derken sesim oldukça yumuşak, yapmayı düşündüğüm açıklamaya onu ikna etmeye çalışır gibiydi. "bak evleneceğimizi bilmiyor." diyebildim o an ona doğru yaklaşırken. Tansiyonu yükseliyordu. Göz bebeklerinden ten renginden belliydi. Artık bu hali iyice endişelendirirken beni "Fetih," dedim tekrardan. Gözlerini tek bir an bile kağıttan

çekmiyordu. Bir oturup su içmesi benim de nabzını ve tansiyonunu kontrol etmem lazımdı.

"Evli bir adam gibi davranacaksın demiştin," dedi kağıttayken gözleri. "Evli bir kadın gibi davranacağım demiştin." diye çenesi seğirirken bana bir şeyleri hatırlatmaya devam etti. Dışarıdan çizdiğim profil buydu... Adamın birinden bana gül gelmiş, ben onu delicesine saklamış üstelik daha günler önce Fetih'e gönül ilişkileri üzerinden ahkam kesmişti.

Suçsuzdum ama tamamen suçlu gözükendim. Bu nasıl her seferinde başıma gelebiliyordu?

"Ben bir şey yapmadım." dedim kendimi savunma içgüdüsüyle. "Fetih en son o kahvaltı günü görüştük, o gün konuştuk. Bir daha ne sesini duydum ne de yüzünü gördüm. Sana söylediğim her şey bana da geçerliydi. Bilmiyorum göndermiş işte, evleneceğimizi bilmiyor. Yapmış böyle bir saçmalık. Bilmiyor, bils-"

"Ben bu herifin," diye tısladı dibimde. Başını iki yana salladı. Bir *hohlasa* ağzından alev çıkacaktı sanki. "Gelmişini geçmişini, soyunu sopunu, yolunu yurdunu yedi aşirete siktirmezsem bana da Fetih demesinler."

Ki alev çıkmış kadar da oldu...

Elindeki hiçbir şeyi bırakmadan seri bir hareketle beni aşıp hedefini kapıya yöneltmişti ki önüne siper ettim kendimi "Fetih lütfen," dedim kan kusturacak öfkesiyle dip dibeyken. "Bak bilmiyor. Bilmiyor tamam mı? Bilse ilk ben çok kızardım. Bilmiyor. Hiç görüşmedik. Bilmiyor ki," derken sıkıca kollarına tutunuyordum. Her an ellerimin altından kayıp gidebilirdi.

"Tamam," dedi gözleri irice açılmışken. Bir insanın delirmeden hemen önceki o korkutan tebessümü belirdi yüzünde. Tansiyonu zirvedeydi nasıl ayakta kalabiliyordu? "Öğrenecek," dedi bana yüz buruşturan bir esrarengizlikle. "Gidip o orospu çocuğuna diyeceğim ki." daha da sıkı tuttum kollarından ama beni çok rahat ezip geçebilirdi. Hızlı hızlı soluklarıyla bana bakarken devam etti.

"Bu kadının başı mermiden şalla bağlı; senin feriştahını sikerim." durdu gözlerini kıstı ve devam etti.

"O mermileri senin ağzının içine boşaltırım. Pamuk değil mermi tıktırırım deliğine."

Mermiden şal mı? O an asla konuya odaklanamayan aklım ciddi ciddi mermiden şalı başıma bağladığımı düşündürttü bana. Bir anlık

dalgınlığımdan yararlanmak isteyen Fetih harekete geçti ama ne kollarım ne de gövdem izin verdi buna.

"Fetih," dedim yalvarırcasına. "Bak büyütmeyelim bunu. Boş verelim, huzurumuz kaçmasın. O da bilmiyordu ki evleneceğimizi. Tamam mı? Elbet kulağına gider. Bak beni arayacak olursa ben zaten izah edeceğim kend-"

Sanki annesini babasına küfür etmişim gibi "İzah edeceksin?" diye sordu olağanüstü bir şaşkınlıkla. "Bu notu yazan yavşak seni arayacak, sen de tane tane izah edeceksin öyle mi?"

Evet?

Çok mu garip bir şey söyledim?

Ne yapayım mermiden şalla fotoğraf mı atayım?

"Tamam," dedim sırf o sakinleşsin diye. "Tamam ararsa açmam, onun bir şekilde kulağına gider. Bak gayet evli bir kadın gibi davranıyorum. Gördün mü? Bir daha çiçek gelirse geri gönderirim. Hem ben bir şey yapmadım ki? Notu attım, notu sen gelmeden önce attım. Benden mi şüpheleniyorsun Fetih? Bak attım notu, saklayacak halim yoktu. Okuduğum gibi çöpe attım. Çiçekleri de herkes senden sandığı için atamadım. Ama onları da birine verirdim. Ya da böyle bırakırdım ortalıkta. Hem belki biz yanlış anladık?" gayet güzel başlayan konuşmamı arada açılıp kapanan algılarımla batırdım...

"Çok dostane, hiç o niyetli yazılmadı belki o not. Olamaz mı olabilir."

Kendimi büyük bir hışımla geriye çekerken ellerimden kayıp gitti. İçim kasıldı kapıya yönelir diye tetikte durdum. Notu anladım da gülleri niye bir yere fırlatmıyordu? Ben daha çok geriliyordum böyle olunca.

"Dostane?!" dedi bir daha tekrar et beynin gerçekten küçücükse dercesine. Elindeki notu kaldırdı "Sen bu notu okudun ve dostça diyorsun?!"

Yükselen sesiyle telaşla kapıya baktım. "Fetih hastanedeyiz, biraz sakin olur musun? Lütfen." yalvarırcasına elim sus der gibi dudaklarıma gitti. Nota baktı tekrardan.

" Bakalım, bakalım,bakalım. Kör Fetih neyi göremedi?!" komik bir şey varmış gibi güldü. " Bakalım bu tavşan boku dostça ne yazmış?"

Kafamı duvara sürte sürte kıvılcım çıkarmak istedim. Her söylediğim bu kadar olayı çıkmaza sürükleyemezdi!

Oldukça romantik bir cümleyi bir fermanın başlangıcı gibi okudu. Bir ferman... Ölüm fermanı!

"Senden daha az güzeller."

Gözlerimi yummamak için zor tuttum kendimi. Elindeki güllere baktı, sonra bana. "Duydun mu doktor?" diye sordu kusacakmış gibi. "Yavşak senden daha güzel olduğunu söylüyor." derken gülleri kaldırdı ve salladı. Birkaç yaprak daha düştü.

"Yani diyor ki şerefsini siktiğim ben bunlara baktım, o atom kadar beynimle karşılaştırma yaptım. Sonra da bu kanıya vardım." alt dudağını tekrar ezdi. "Ben onun kanısını, kanunu sikeceğim. Beklesin o." derken hızlı hızlı başını salladı.

Ona doğru bir adım atacağım vakit elindeki not olan kağıdı bana doğru kaldırarak durdurdu. "Hey, hey, hey!" sesindeki nefret bana da sıçradı. Banaydı da sanki. "Bitti mi not? Kal yerinde. Burada atom beyinli birinin hazırladığı tezi tartışıyoruz."

Yavuz insan bir çiçek göndermeden arar yoklar ya! Ben ne günah işledim de bunlar benim başıma geliyordu? Fetih yine komik bir durum yokken güldü. Deliriyordu...

"Tezini hipotezini onun götünde patlatmayan Fetih'i siksinler."

Zaman geçtikçe daha da bozulan ağzına deli gibi müdahale etmek istesem de yapmadım. Yavuz evleneceğimi bilmiyordu. Fetih bu çiçeği kendine yediremiyordu farkındaydım ama bu psikolojiye girmesine gerek yoktu. Bu not ve bu çiçek gönderenin gözünde bekar birine gelmişti. Bu kadar sinirlenmesi, durumdan haberdar olmayan birine bu denli küfür etmesi yanlıştı.

"Senden daha çok kimsenin eline de yakışmazlar." notu tutan eli sıklaştı "Bak," dedi sanki ilk kez okuyormuş gibi bir şaşkınlıkla. Çok garip tepkiler veriyordu.

"Burada demek istiyor ki yani durdum, hiç işim gücüm yokmuş gibi, hayatsız bir pezevenkmişim gibi seni elinde bunlarla düşündüm." tekrar güllere baktı, tekrar bana baktı.

"Çok dostça değil mi doktor? Kafasında senin görüntün var," nefesi kesilmiş gibi durdu güllere baktı "Elinde güller, böcekler. Çok dostça, gram pezevenklik yok!"

"Fetih yeter." diyebildim en sonda. Olmuşla ölmüşe çare yoktu. Evliliğim bilinmiyordu. Yan yana gözükmüyorduk, çok taze bir karardı. Gayet de evleneceğinin bilincinde olan bir kadın olarak notu çöpe atmıştım. Benim bir suçum yoktu, karşı taraf durumdan bihaber olduğu için salt olarak suçlu

olduğu bir konu yoktu. Tavlamaya çalıştığı bir kadın vardı ve çiçek göndermişti.

Evet Efsun bir son cümleyi Fetih'e kur bakalım. Bir şey deneyeceğim.

"Yetmez, bitti mi not? Ne yeteri?"

Yaptığı şeye bıkmadan usanmadan devam etti. " Ufak bir hediye, yüzünde gülümsemeyle hayal etmemek elde değil bu gülleri." kaşları havalandı. Alayla yine ve yine güldü. "Burada diyor ki, o sikik kafamın içindeki görüntü beni tatmin etmedi bir de gülümsemeni hayal ettim."

Gözlerimi kaçırdım başımı tavana kaldırırken bu anın bitmesi için bekledim. Ayağımla ritim tutarken üzerimdeki bıkmışlık gırlaydı. Yetmiyor gibi devamlı başka şeylerle muhatap oluyordum. Ben hatalıydım, Fetih'e onun ilişkileri yüzünden o kadar ahkam kesmesem, kesin yargıyla konuşmasam bu kadar söz hakkı da ona geçmezdi. Eline kozu ben vermiştim.

"Sağladın mı bu görüntüyü?" diye sordu aniden. "Alınca eline gülümsedin mi?"

Sıfır duyguyla iki erkeğin arasına sıkışıp kaldığım bu an o kadar boğulmuş hissediyordum ki "Fetih ne sanıyorsun?" diye sordum yorgunlukla. Kahvaltı masasından aynı şey, şimdi aynı şey. Gerçekten tek dertleri bu muydu? Benim tek derdim canımken onlar ego savaşlarıyla boğuşuyorlardı. Arada da yıpranan bendim. Sadece ben. Bir de Fetih'in sinirleri.

"Hoşuma gitti falan mı?" diye sordum gözlerinin içine bakarken. "Aaaa iki hafta sonra evleneceğim ama oh ne güzel başka bir adamdan kırmızı gül aldım. Sefam olsun falan mı? Biri yolda geliyor nikah tarihine gideceğiz, oh biri de güller sermiş yoluma. Sanki benim başka derdim tasam yokmuş gibi, sanki süper bir hayatım varmış gibi gülleri aldım ergenler gibi sırıta sırıta dolaşıyordum sen beni yakaladın? Bu mu canlanıyor kafanda?"

Omuzlarım düşmüştü. Gülden nefret ettirirdi böyleleri. Yavuz neyi zorluyordu peki? Tavrım belliyken, inadına *dostça* demişken? Bu not neyin nesiydi? En basitinden gül gönderecekse sadece ismi olsa yeterdi o notta. Hem bana niye gül gönderiyordu Allah aşkına? Aylar sonra hayatlarında olmayacağım iki adam sidik yarıştırıyordu. Birinin zaten anlamsız şekilde duyguları almış başını yürüyordu diğeri sözde de olsa var olacak bir evlilikte böyle bir durumu kendine yediremiyordu. Ya da erkekliğine.

Erkekler ve basit, ilkel beyin mekanizmaları başka bir şey değildi bu. Her dönemde, her yerde bu değişmiyordu.

"Saçma sapan konuşma." dedi tükürürcesine. "Çık Emir seni bıraksın, yarın gidiyoruz nikah tarihi almaya." sonra da sanki engel olmayacakmışım gibi ben kapıya yöneldi. Ya sabır!

Önüne geçtim "Nereye?" cevabını bildiğim soruyu zaman kazanmak için ona sorarken elindeki gülleri kaldırdı.

"Gül reçeli yapmaya." dedi öfkenin mesken tuttuğu bir alayla. "Sonra da birilerine onu yedirmeye."

Göz devirmemek için o kadar zor tuttum ki kendimi. Ne olurdu kapatsaydık bu meseleyi öylece? "Hiçbir yere gitmiyorsun." dedim buna izin vermeyeceğimi belli ederken. "Sana çorbacı da söylediğim şeyi hatırlıyor musun?" derken o gideceğinden ben de göndermeyeceğinden emindim.

"Müdahale etmek için önce karşındaki kadının tepkisinin yetersiz kalması gerekiyor demiştim."

Yavuz benim evleneceğimi bile bile beni rahatsız etmiyordu. Ki böyle bir durumda da izin vermezdim ama hele de şimdi iki erkeğin birbirine girmesine izin veremezdim. Hem benim için niye böyle bir şey yaşansaydı ki? Bu çok utanç vericiydi.

Ardı ardına cıkladı "Sakın." dedi yapmaya çalıştığım şeyi durdurmak ister gibi."O terapilerin burada sökmez. Sakın Efsun. Aklından bile geçirme."

Derince bir nefes aldım. "Adam evleneceğimi bilmiyordu!" diye çıkıştım en son da sabırsızca. "Bilip de yaptığı şey yok Fetih.Tamam olmaması gerekiyor, böyle bir çiçek böyle bir not almamak gerekiyor ama her şey çok taze. Kimsenin bir şeyden haberi yok. İnsanları bunun için suçlayamayız. Bilmiyordu, bilseydi göndermezdi. Burada önemli olan benim tavrım, ben sana söylediğimin aksine bir şey yaptım mı?"

Çok katı ve beklenmedik bir halde "Lan daha ne yapacaksın?!" diye çıkıştı. "Sakladın daha ne yapacaksın? Sana kimden diyorum cevap arkadaşımdan. Not nerde diyorum, not yok. Aklımla mı alay ediyorsun doktor sen?"

Soğumuş elimi enseme bastırırken bir adım geriye gittim "Şu haline bak?!" dedim onu süzerken. "Şu haline bak! Bana bunu söylemem için açık kapı bırakmazken, şimdi niye evin içinde değilim diye bana kızamazsın!"

Notun olduğu eliyle kendini işaret etti "Ulan ben miyim yine suçlu? Efsun kes artık şu yaptığın boku!" olay yön değiştirdi, bu kez Yavuz aradan

çıktı ikimizin arasında bir tartışma çıkmaya başladı ama buna fırsat vermeyecektim.

"Anasını satayım bak şuna," derken gülleri hışımla bana doğru kaldırdı. "Bak bu sana saçma sapan bir notla geldi. Hala ben mi suçluyum Efsun gözünde? Ulan aklım almıyor, her bokta nasıl beni suçlu çıkarıyorsun aklım almıyor."

Seslerimiz çok sertti ama yüksek değildi. Bulunduğumuz yer kalabalık değildi, şu an herkes görevli olduğu alandaydı ama eğer ki bağırsaydık devamlı, şimdiye elli kere açılmıştı bu kapı.

"Her bokta seni suçlu çıkaran ben değilim!" dediğimde başını hızla iki yana salladı. "Suçu kendine çeken sensin. Şimdi gidip aklındaki saçmalığı yaparsan tabi ki seni suçlayacağım, bir şeyden haberi olmadan gönderdiği çiçek yüzünden kaşı gözü patlayacak adamı mı suçlayayım?"

Elindeki çiçeği önüme doğru fırlattı ve çiçek kısa mesafede ayaklarımın dibine düştü. "Benim sana söyleyecek bir bokum yok. Sen kafanda tamamsın. Herkes doğru, herkesin mantıklı bir sebebi var ama benim öfkemin yok! Bu. Tek kabul ettiğin bu."

Tek kabul ettiğim bu değildi. O her şeye o kadar fazla tepki veriyordu ki, bir şekilde asıl olayı unutturuyordu. Kendini öne atan oydu. Birazcık bile sakin kalamayan oydu. Elini ensesine geçirip yüzümü görmeye tahammül edemez bir halde bana sırtını döndü. Ayağımın dibindeki güllere baktım. Ne zaman gül görsem artık bir yüzümü buruştururdum.

Onlara basmadan üzerinden geçerken birkaç adım bana dönük olan sırta yaklaştım. "Ben kendisine evleneceğimi ve artık bu tarz bir durumun beni olduğu kadar eşimi de rahatsız edeceğini arayıp medenice söyleyeceğim." yumuşak uzlaşmacı sesime rağmen hışımla bana döndü.

"Öyle bir ihtimal uzayın içinde yok, unut sen onu. Yok öyle bir ihtimal." diye anında kestirip attı. "Bir de onunla konuşacaksın, onu arayacaksın?" Sorun yok der gibi başımı salladım. Bu meseleyi sakince halledecektik. Başka hal çaresi yoktu.

"Tamam aramayayım. O ararsa açar söylerim. Bir daha da yaşanmaz bu."

Sanki dahiyane bir şey söylemişim gibi dudakları aşağı kıvrıldı "Öyle bir ihtimal de yok uzayın içinde, unut sen onu."

Ya sabır.. Ya sabır!

"Fetih," dedim büyük bir sabırla. "Haberi olması için söylemem gerekiyor değil mi? Başka yolu yok bunun. Tamam ya da olmasın haberi

olur da ararsa açmam, meşgule atarım. Çiçek göndermesine rağmen açılmayan bir telefondan sonra kimse ısrar etmez."

Sanki onunla alay ediyormuşum ya da çok saçma fikirler sunuyormuşum gibi bir tavır takındı. "Horozun siki kadar beyni olsa yüz vermeyen kadın da bu kadar ısrarcı olmaz, böyle notlar yazıp göndermez." elindeki notu avucunun içine aldı ve buruşturdu. "Ayrıca evleneceğimizi bilecek. Unut sen onu da, öyle bir ihtimal de yok."

Sakinlik şurubu içmişim de en fazla etkisi orta yolu bulmaya yönelikmiş gibi yine yumuşak uzlaşmalı bir halde "Tamam." dedim her şeye rağmen. "Tamam kulağına gider o zaman bir şekilde. Bizim özel bir çabamız olmasın. Ben arayıp söylemeyeceğim, sen de gidip anlamsız bir şey yapmayacaksın. Bir daha gelen herhangi bir çiçeği almayacağım. Bu olayı da sileceğiz hafızamızdan. Kimse kimseye zarar vermeyecek, tamam mı?"

Güldü ve yine aynı cümleyi kurmaya yeltendi ama şurup aniden etkisini kaybetti."Unut sen onu, öyle bir ih-"

"FETİH YETER!" sabır sabır sabır bir yere kadardı. Burnumun direğine kadar gelmişti artık. Her şeyi yokuşa sürüyordu. Her şeyi. Benim sunduğum bütün yolları sırf yolun ortasını bulmamak için yürümüyordu.

"Çok sıkıldım. Çok yoruldum. Yeter. Devamlı bir kaos, kaos! Yeter! Biraz uzlaşmacı ol artık. Bu ne böyle? Ben iki erkeğin her ne sebeple olursa olsun benim için birbirini yemesini istemiyorum. Çok çirkin bir şey bu! Küçük düşürmekten öte bir halt değil. Aptal mısınız? Yokum ben yok, altı ay sonra yokum! Kimse kimsenin yüzünü görmeyecek. Ben bir hata yapmadım, sana söylediğim şeyleri kendim çiğnemedim. Evleneceğimi bilmiyordu, göndermiş. Gidip dövecek misin? O da seni döver! Eee sonra? Olay ne? Mesele ne? Ne diyeceksin benim evleneceğim kadına nasıl çiçek gönderirsin mi? Bilmiyor ki! Bilmiyor. Bekar olduğunu düşündüğü bir kadına gönderdi. Bu da çok normal bir şey, çok normal bir şey. Buna bir şey diyemezsin. İllaki biri bir şey diyecekse ben derim. Ben rahatsız olurum. Ben kızarım. Bende biter olay, sende değil. Bu adam evleneceğimi bile bile yaparsa bunu kendinde bir hak gör. Ki yine kimse kimseye vuramaz! Sıyrılın arık şu ilkellikten ya!"

Öfkeden deliren birinin yanında ne kadar sakin kalabildiysem o kadar kalmıştım. Ne kadar alttan alabilirsem o kadar almıştım. Bu kadar cümle içinde yine gitti en olmadık yere takıldı ve en olmadık sonucu çıkardı.

"İlkellik? Dur tahmin edeyim onun sana çiçek göndermesi de medeniyet değil mi? Ben böyle devranın işleyişine soka-"

O an nasıl yaptım bunu bilmiyorum. Öfkem nasıl bu denli arttı, çığırından çıktı bilmiyorum, kendimi nasıl kontrol edemedim bilmiyorum. İnsan anlaşılmayınca delirirdi biliyordum ama yine de beklemiyordum "YETER!" diye bağırarak yumruğumu Fetih'e kaldırmayı.

Kocaman açtığım gözlerim, yüzüne indirmek için kaldırdığım yumruğum, hızlanan soluklarım, bu sefer benim oynamaya başlayan tansiyonumla ikimizde kalakaldık. Benim kadar o da beklemiyordu. Gözü yumruğuma kaydı. Kaşları havalandı yüzündeki şaşkınlığı gizlemedi. Dudakları kıvrılacak gibi oldu ama engel olabildi buna.

"Ki yine kimse kimseye vuramaz! Sıyrılın arık şu ilkellikten!" diye kurduğum cümleyi yumruğuma bakarak tekrar ederken yumruğumu savurarak indirip "Kes sesini!" dedim. Beni getirdiği bu nokta sinirimi daha da arttırdı.

"Beni de kendine benzettin kes sesini!" dedim saçlarımı öfkeyle geriye doğru çekiştirirken. Omuzlarım düştü, başımı geriye doğru attım.

"Hiçbir bok anlamıyorsun ağzını burnunu kırmak istiyorum Fetih! Burnundan kan getirmek istiyorum. Beni de kendine benzettin Allah'ın cezası."

Başından beri beni asla anlamayan, asla empati kurmayan asla sakinleşmeyen Fetih resmen ben daha da delireyim diye hepsini şimdi yaptı. "Koysan önüne duvar parçalarsın değil mi? Anlıyorum anlıyorum ben seni, bu sefer anlıyorum bak. Ağzımı burnumu dağıtmak istiyorsun, elinden gelse başımı taşla ezersin." dedi içimden geçenlerle büyük bir empati yaparken.

"Nasıl oluyormuş Efsun Hanım?" diye sordu bu olaydan oldukça memnunken. "Böyle yapmak isteyip de yapmamak. Bastırılmak. Ye şimdi kafanın içini. Az bile bu sana."

Yumruk yaptığım elimi ağzıma vurdum öfkeyle. Kuduruyordum. Karşımdaydı, hiçbir şey yapamıyordum. Dibimdeydi, beni öfkelendiriyordu hiçbir şey yapamıyordum.

"Kapa çeneni!" dedim sakinleşmek isteyerek sırtımı ona dönerken. Ben ruh sağlığımı kaybedecektim bu adamın yanında. Yemin ederim ruh sağlığımı kaybedecektim. Ellerimi ateş gibi yanan yüzüme bastırırken derin derin nefesler aldım. Aldım verdim, aldım verdim. Saniyeler aktı gitti, ben onun yüzünü göremezken nefes terapisi yaptım sakin sakin.

"Eğer ki bu olayı kendi usulünle çözersen, eğer ki Yavuz'la yüz yüze gelip bir kavganın içinde olursan seninle atacağım imza şu üzerimdeki üniformayla bir devlet dairesinin odasında olur."

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp sırtımın dönük olduğu bedene döndüm. Fetih elindeki notu açmış ona bakıyordu... Neydi bu? Öfkeyi diri tutma yöntemi mi? Bakışları bu cümlemin tamamlanmasıyla beni buldu.

Kıstığı gözleri kaşlarını havalandırmasıyla açıldı. "Af buyur?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim, ona doğru yürüdüm. Elindeki nota elimi uzatırken bir an direndi ama çekişimle hakimiyet bana geçti. "Buyuracak bir şey yok." dedim her zamankinin aksine. Notu ağır ağır yırtarken son bölünebilecek parçaya kadar yırttım. "Tehdit ediyorum seni." dedim açık sözlülükle. "Sen bilirsin. Olayı ailen nasıl karşılar, Zeliha'ya ne dersin bilmiyorum. Ver kararını. Ben böyle bir huzursuzluktan sonra bir de halanı evimde ağırlayıp, gelinlik seçip, düğün hazırlıklarıyla uğraşamam. Kendin bilirsin."

Bilmem kaç parçaya ayırdığım kağıdı çöpe atarken yerdeki güllere yöneldim. Onları da alıp notunun da içinde olduğu çöpe atarken ellerimi birbirine sürttüm.

"Şimdi ne yapıyoruz nikah tarihi mi alıyoruz yoksa ben çıkıp evime mi gidiyorum? İkinci ihtimalse gereken şeyleri vereyim sana, gidip nikah tarihini alırsın. Bu saatte gidip alınabiliyorsa tanıdık var demektir, bensiz de halledilir diye düşünüyorum. Sonra da bana mesaj atarsın günü saati, o gün de nikah dairesinde görüşürüz. Sen de bu arada ne bok yersen yersin."

Fetih'in ağzından dökülen her homurtu beni ara ara dalmak üzere olduğum uykulardan koparırken arabayı sürüşü, kırmızı ışıkta duruşu, kullandığı hız her şeyin altında fokur fokur kaynayan öfkeyi görüyor, umursamamayı tercih ediyordum. Başımı yasladığım cam titrerken rahatsız olsam da bundan vazgeçmiyordum.

On dört gün sonra evleniyorduk. Her şey bitmişti. Hayır her şey daha yeni başlıyordu. Fetih ilk seçeneği seçmişti. Aklında bir şey vardı. Bir şekilde Yavuz evleneceğimizi öğrenecekti ama bu Fetih'le yüz yüze gelerek değildi. Bunun sözünü almıştım. Gerisi beni ilgilendirmiyordu. Bir yerde benim istediğimi yapma hoşnutsuzluğu hala hakimken üzerinde ben sessizliğe gömülmüş öylece akan yola bakıyordum.

Sanırım yeni yeni jeton düşüyordu.

Gerçekten evleniyordum. Hem de çok kısa zaman sonra.

"Benim arabama ne oldu?" diye sordum ona bakmadan. Gözlerim ağır ağır açılıp kapanıyordu. Bıraksam kendimi uyuyacaktım. Dün gece üç saat uyumamın acısı yeni yeni çıkıyordu benden.

"Halledildi." dedi düz bir sesle. Bir çiçek zaten yakın olmayan bizi uzaklaştırmıştı. Ben suçsuzdum, o beni suçlu olarak görmeyi tercih etmişti. Kendi bilirdi. Ben kendimi utandıracak bir şey yapmamıştım. Başkasına mavi boncuk dağıtıp işin sonunda başkasıyla evlenmiyordum. İkisiyle de bir alakam yoktu. Hele de duygusal açıdan.

Velhasıl ikimizde birbirimizden haz etmiyorduk, olandan daha fazla şekilde. Çok soğuktuk, çok mesafeliydik.

"Niye gelmiyor o zaman?" yorgun sesim beni sıcaklığıyla mayıştıran araçta oldukça gergin çıkmıştı. "Söylerim getirirler."

"Faturasını da kaputuna koyun. Benim borcum."

Tepki vermedi, yüzüne de bakmamayı sürdürdüm. Cevap yüzünden geçmişti muhtemelen. "Bu gece direkt bana mı gelecek halan?" diye sordum bu kez. İyice evime yaklaşmıştım.

"Muhtemelen. Özellikle on dört günü duyunca. Saat on gibi olurlar Urfa'da. Ararım seni."

Başımı salladım ağır ağır.Evin halini düşündüm. Umarım çokta dağınık ve pis değildi. "Yiyecek bir şeyler sipariş edeyim o zaman ben? Kebap falan yerler mi?"

Mutfağa girecek halim yoktu. Girsem de zaten makarna yapardım en fazla. Yanına da salata. Çok da hoşuna gidecek, olumlu bir izlenim olmazdı halası için.

"Lüzum yok." derken direksiyondaki eline kaydı gözüm. Sonra da yüzüğüne. "Biz gelirken hallederiz. Gidip uyu ben arayana kadar, gözlerin kapanıp kapanıp duruyor."

Islak kekin yanına koyduğum kurabiyelerin fırın tepsisine yapışıp yapışmadığını anlamak için ters çevirmeye çalıştım ama yanan elimle yerimden zıplamam bir oldu. "Hayır ya!" diye söylenirken elime yanamadan ocağın üzerindeki sıcak çikolata aklıma geldi. Seke seke onun da altını kapatırken çırpıcıyla kabuk tutmaması için karıştırdım hızlı hızlı. Hemen yandaki profiterolleri iyice fırına yaklaştırırken tezgahın üzerinde olan telefonum sonunda çaldı.

Kimin aradığını bilerek direkt açarken "İki dakikaya orada oluruz." dedi nasıl bıraktıysam o sesle. Demek ki ben ona güvenip uyusaydım beni gelmeden yalnızca iki dakika önce arayacaktı. Düşüncesiz herif.

Neyse ki bu işte akıllı olan taraf vardı. Dolabım boştu. Bu şekilde kimseyi ağırlayamazdım bu evde. Yemek yapmayı bilmesem de tatlılarla

aram iyiydi. Ki zaten internet diye bir şey vardı. Tatlı tuzlu karışık bir şeyler hazırlamıştım. İnsanlara kraker, bisküvi indiremezdim hadi yiyin diye.

"Tamam," dedim gerginliğim artarken. Hiç tanımadığım insanlarla aynı evde olacaktım dakikalar sonra. Bana nasıl davranacaklar, nasıl bakacaklar bilmiyordum. Tam olarak nerede yatacaklar onu bile bilmiyordum. Daha fazla uzatmayıp kapatırken karıştırmayı bıraktığım çikolata sosunu gezdirdim profiterollerin üzerine. Bana beceriksiz olduğumu ima edenler utanır mıydı? Tabi ki utanmazdı.

Her şeyin elimden geldiğince hazır olmuş haline baktım son kez. Üzerimdeki ceketi düzelttim, topladığım saçlarımı saldım. Kime süsleniyordum bilmiyorum ama odama doğru bir makyaj sevdasıyla adımladığımı biliyordum. Cilt makyajım hala tamamen çıkmamıştı yüzümden. Saçlarım düzgün duruyor ama uykusuz olduğumda her halimden belliydi. Ruj sürsem abartı olurdu değil mi? Evet.

Üstelik halası Fetih'in adaylarını beğenmemişti. Evet. Şimdi zaten güzel duran yüzüme bir şeyler ekleyip hedef şaşırtmaya lüzum yoktu. Makyaj güzeli imajı çizmemem daha doğru olurdu. Ev derli topluyken çalan kapıyla olduğum yerde kasıldım. İlk kez ailesinden biriyle tanışacaktım. Denk bile gelmemiştim. Durarak zaman kaybettiğim için koşa koşa kapıya giderken otomatik düğmeden açtım ilk kapıyı. Sokak kapısını açıp gözlerimi asansöre dikerken arka tarafta kalan aynada defalarca kez saçlarımı düzelttim. Ev için terlik yoktu ama panduf vardı. Bir tane terlik vardı. Onu Fetih'in halasına versem, kızlarla biz de civciv falan giyerdik. Halasını odamda yatırsam, iki kişilikti yatağım, bir kızı da onunla kalsa, oturma odasında da iki tane çekyat va-

ASANSÖR DURDU!

YİRMİ BİR KERE BİSMİLLAHİRRAHMANİRAHİM!

Resmen kalbimin atışlarını duyuyordum. Bu stres neyin nesiydi? Ettiğim bedduaların artçılarıydı başka ne olacak? İlk önce ellerinden torbalarla Fetih indi. Sonra asansör kapısını tuttu ve teker teker diğerleri... Herkesin gözü direkt benim kapımı bulurken ilk kızlardan biriyle göz göze geldim. Sonra halası indi, en son da üçüncü kızı. Gerginlik arttı, kafamdaki uğultular hızlandı. Benim tansiyonum düştü galiba.

Herkes bana bakarken yüzümde aptalca bir gülümseme hakimdi. Kızların yaşı Zeliha'yla hemen hemen denkti. Özellikle ikisi çok daha fazla benziyordu birbirlerine. İkiz olabilirler miydi?

"Hoş geldiniz." derken sesimde herhangi bir samimiyetsizlik yoktu ama çok heyecanlı olduğum bariz belliydi. Fetih asansör kapısını geri bırakırken kimsenin elinde bavul yoktu. Asansör de hemen aşağıdan çağırıldı. Muhtemelen getiriliyordu. Hep bir ağızdan "Hoş bulduk." cümlesi çıkarken Fetih hariç herkese baktım.

"Kalmayın kapıda buyurun." derken kapıyı iyice açarken herkes beni sık sık süzüyordu. Benim boyum kısaydı. Keşke topuklu ayakkabı giyseydim. Üzerimde siyah bir jean, gece mavisi kolları balon güzel bir kazak vardı. Hırkamı odada çıkarmayı seçmiştim. Evet kazağın modeli gözüksün diye. Pijama giymek istememiştim. İlk Güzide Hanım içeriye girerken adım attığı gibi ona yöneldim. Elini öpmem gerekiyordu. Burcu öyle söylemişti. O da bunu anlamış gibi elini uzatırken hemen tutup öptüm ve alnımın üzerine koydum.

AY SANIRIM BAYILACAĞIM BEN.

YİRMİ BİR KERE BİSMİLLAHİRAHMANİRAHİM.

Tekrardan "Hoş geldiniz." derken elimi bırakmadı ilk kez bu kadar net dip dibe kalacağımız şekilde yüzüme baktı. Genç bir kadın değildi ama yaşlılığı da çok fazla abartmamıştı. Hala göze batacak kıvama gelmeyen kırışıkları, belirgin elmacık kemikleriyle gençliğinde dönüp baktıracak bir kadın olduğu belliydi. Saçlarındaki kestane rengi boya olmasaydı da tamamen beyazlık yoktu tahminimce. Mizacı o kadar sertti ki gülümsemese korkardım.

"Hoş bulduk kızım." dediğinde o an yüzüm *kızım* deyişiyle donacak gibi oldu ama kendimi çok hızlı toparlayabildim. "Nasılsınız? Güzel geçti inşallah yolcuğunuz." diye Burcu bana ne öğrettiyse onu sordum. Gram ekleme yapmadım. Kars'tan gelmişlerdi.

"Şükür." derken ellerimi ellerinden çektim "Ben terlik vereyim." derken ondan ayrılıp zaten daha önce belirlediğim yerden aldım. Önüne koyarken o an bu duygu karmaşama bir de utanç eklendi.

"Maşallah," dedi bana bakarken. Bir an Fetih'e döndü ama onda çok durmadı. "Kızımız yakından daha güzelmiş."

Ay gerçekten mi? Uzaktan görüşünde elimde silah vardı... Nasıl da hiç oralı değildi... Fetih ilk defa seni tebrik etmek istiyorum, muhteşem bir tercihti halası.

Ne diyeceğimi bilemedim yanaklarım alev topuna döndü. Herkes bana bakıyordu ben yine o hariç herkese. Boğazımı temizlerken sadece gülümseyebildim o an asansörün kapısı açıldı ve Emir ve bavullar da geldi.

"Oturma odası şurada, ayakta kalmayın." diyerek içeriyi işaret ederken üzerindeki kürke benzer şeyi de çıkarıp bana uzattı. İnşallah hakiki kürk değildir. Bu ihtimalle içim çekilirken düşürecek gibi oldum elimden.

Kısa anda toparlayıp asarken sonra da tek tek kızlar girdi. "Hoş geldiniz." diyerek sırayla onları da öperken, evet bunu da Burcu söylemişti, beni inceliyorlardı dikkatle. Saçımı başımı, yüzümü. Hepsinin boyu benden uzundu. Birinin adı Elif'ti. Diğerinin adı Mihra, en son öptüğümün de Sahra. İkisi beyaz tenliyken biri esmerdi. Esmer olanın çehresi diğerlerinden daha güzel duruyordu. Üçünün de gözleri büyüktü, zaten dediğim gibi ikisi birbirine çok benziyordu. Hangisinin büyük olduğu ayırt edilemezdi. Yakındı yaşları.

"Kızlar," dedim mahcup bir şekilde. "Tek yaşadığım için ev terliği yok ama," derken alt dolabı açtım ve Trendyol indiriminden aldığım altı tane pandufu gözler önüne serdim.

"Sorun olur mu?" diye sorduğumda gülümseyerek başlarını salladılar iki yana. "Kusura bakmayın, istediğinizi giyebilirsiniz." derken evin kapının köşesine yerleştirilen bavullara baktım. Üç tane büyük boydu. Fetih'e bakmamayı sürdürürken, ki bugün arabadan inerken de yüz yüze gelmemiştik "Emir." dedim en başından düşündüğüm şeyi söylerken.

"Bir şeyler hazırladım, hadi geç mutfağa ye."

Emir'in gözleri beni sonra da beni sinir ederek Fetih'i buldu. Ya sabır. Kızları bulurken bakışlarım seçip giymişlerdi. Sahra "Lavabo ne tarafta?" diye sorduğunda uzun holde ortada kalan kapıyı gösterdim.

"Şurası güzelim. Havluların hepsi temiz. Kızlar siz de tamamsanız, oturma odası karşısı. Hemen geliyorum." diyerek onları da yönlendirirken zaten yol yorgunu olacaklar dediğim gibi dağıldıkları an bıraktığım iki kişiye döndüm. Ama ne göreyim? Emir asansöre yönelmişti!

"Emir ben sana ne dedim?" diye kapıya ilerlerken Fetih girdi içeriye. Hala bakmıyordum. Sorunun muhatabı değil o cevap verdi. "Aç değilmiş."

Dudaklarımı ıslattım "Emir içeri gir." dedim net, itiraz kabul etmeyen bir şekilde. Emir'in gözleri Fetih gibi beni buldu. Aramızdaki gerginliği anlarken "Yok yenge." dedi asansörün kapısındayken eli. "Aç değilim, sağ ol yine de."

Derin bir nefes aldım. "Yemek değil zaten. Tatlı, hadi geç içeri."

Kapıyı kapatmak için yöneldim ve gelmesini bekledim ama o yine Fetih'e baktığı an ben her şekilde sinirlerime hakim oldum ve sesimin ayarına dikkat edip konuştum.

"Yengen söylüyor." dedim ciddi bir halde. "Fetih'e bakıp durma. Hadi gir, içeriye geçmem lazım."

Yine Fetih'e baktı. Kafamı kapıya geçireceğim sandım ama onay almış olacak ki eve yöneldi. Ayakkabılarını çıkarırken "Pandufum var." dediğimde açık olan dolaba baktı. Kaşları çatılırken kafasını geriye doğru attı. "Yok." dedi kaçar gibi. "Ben giymesem de olur."

Bu haline gülecek gibi oldum ama Fetih'in yanında ciddi kalayım diye yapmadım bunu. "Geç mutfağa, çay da demlenmiştir. Her şey ortada zaten. Tabağı falan da bulursun. Başla sen ben geliyorum."

Başını salladı tam da o sıra Fetih tarafından eline alışveriş poşetleri tutuşturuldu. Fetih arkadan ben önden iki yabancı gibi oturma odasına yürüdük. Biz girer girmez anne kız arasında dönen sohbet son buldu ve gözler bize döndü. Bir an üçüncüye hoş geldiniz diyecektim de zor tuttum kendimi. Fetih duraksamadan kızlardan birinin, annesiyle konuşmayıp telefonunla ilgilenenin yani Sahra'nın, yanındaki boş yere otururken Sahra anında yanına oturan bedenle telefonunu kapattı. Ki telefona bakarken yüzünde şapşal bir gülümseme vardı ama o da solmuş ciddileşmişti.

Fetih bu davranış değişikliğinin gözünden kaçmadığını belli ederek önce telefona sonra kuzenine bakarken kabaca *hayırdır* dercesine göz kırptı. Ay vallahi kafasını kıracağım bu adamın!

Genç kız başını iki yana sallayıp anında bakışlarından kaçtı Fetih'in. Evet klasik her halta karışan abi ve kız kardeş hikayesiydi. Fetih'in zaten bu kabileden olmamasına imkan mı vardı Allah aşkına?

"İsterseniz üzerinizi değiştirin, rahat edersiniz?" diyerek sessizliği kısa zamanda bozan ben oldum. Bunu fırsat bildiği gibi Sahra Fetih'in yanından kalktı "Çok iyi olur." diyerek. Dar kotunu göstererek "Patlayacağım şimdi." diyerek bana ilerlediğinde gözüm Güzide Hanım'a ve diğer kızına yani Mihra'ya kaydı.

Başını gülümseyerek iki yana sallarken "Önce o halletsin, ben sonra değiştiririm. Teşekkür ederim."

Başımı salladım bavullarının olduğu tarafa döndüm. Ben o bavulu süremezdim halılarımın üstünde. Üstelik hol halım, beyaz sayılırdı. Gözüm Fetih'e kaydı sıcak olmaya gayret gösteren bir şekilde "Bavulu taşımada yardımcı olur musun?" diye sordum.

İşaret parmağı çenesinin üzerinde gezinirken geldiğinden beri ilk göz göze gelişimizdi. "Emir'e söyle." derken mutfağı işaret etti. Ya zeka fışkırıyor maşallah!

"Emir yemek yiyor." dedim yumuşak bir sesle. "Ya sen bir el at ya da ben hallederim."

İlk cümlemden sonra neredeyse bir göz devirmediği kaldı. Hayır o boştaydı, neden Emir'i rahatsız etseydik ki? Halasına döndü ve ayaklandı. "Geliyoruz." derken o bana baka baka yürümeye başladı ben de halasına. "Ben de çay koyayım. Ama eğer uykumuz kaçmaz derseniz kahve de yapabilirim?"

Güzide Hanım başını iki yana sallarken "Yok kızım çay iyi." derken başımla onaylayıp ben de arkasından gittim Fetih ve Sahra'nın. O sıra Elif'te çıkarken lavabodan Fetih'in bavula yöneldiğini görünce kardeşine dönüp "Kıyafetini mi değiştireceksin?" diye sordu. Sahra başını sallarken Fetih ona işaret edilen bavulu odama doğru götürdüğü an bir dönüp Emir'e de baktı.

Biz dördümüz benim odama girerken Fetih bavulu sağ köşede bırakıp geri çekildi. "İşinizi görür mü?" diye sordu. "Diğerlerini çıkmadan önce hallederiz."

Elif "Tamam, tamam." derken bavula yöneldiği sıra kapıya doğru ilerledim.

"Siz rahat rahat değiştirin üstünüzü." derken Fetih beklediğim kapı eşiğinden tamamen çıktı. Kapattığım kapıdan serice mutfağa yönelirken arkamdan geliyordu. Çayını yudumlarken gördüğüm Emir'le gülümsedim, ben konuşamadan arkamdaki şahıs konuştu.

"Ooooo," dedi yapmacık bir sesle. "Paşam afiyet olsun." hani böyle afiyet olsundan çok boğazında kalsın der gibi. Sonra gözü yaptığım şeylerde dolaştı.

Emir oturduğu masadan doğrulurken "Bulaşma adama," dedim keyifsiz bir sesle. Elimdeki çaydanlıkla Emir'e doğru yürüyüp oturmasını işaret ettim ve bitmek üzere olan çayını doldurdum.

Emir hiç zorlamadan geri otururken Fetih'in ona nasıl baktığını tahmin ediyor olacak ki, hiç o tarafa dönmüyordu. "Beğendin mi?" diye sordum ona bakarken. Islak keki işaret etti "Kurşun atar kurşun yerim." diye abartılı bir sesle konuştuğunda bir an o kadar tatlı geldi ki saçlarını karıştıracağım sandım.

Fetih gayet hor bir şekilde başka bir sandalyeyi çekip otururken sesinde alay olsa da sinir olduğunu gizleyemiyordu. Yine sudan sebeplerle Emir'e tav olmaya başlamıştı. Tipinden belliydi.

"Aslanım," dedi Emir'e gözlerini dikmişken. "Yemek istediğin yeter ki kurşun olsun."

Bir amacı vardı onu da başardı ve Emir bu sefer tamamen kalktı. "Otursaydın," dedi Fetih sanki istediği bu değilmiş gibi. "Daha kurşun yiyecektik."

"Fetih," diye araya girdim. "Bir dur da yesin, bulaşma."

Önündeki tepsileri gösterdi "Daha ne yiyecek?" dedi ters ters. "Kurşuna kadar gitti olay, besle diye mi yanına koydum?"

Fetih'in şu insanlara insan muamelesi yapmaması gün geçmiyor ki beni çileden çıkarmasın. Besle ne demekti ya? Ona yan bir bakış atarken sakince bizi izleyen Emir'in çayına yönelip ona uzattım. "Çayını bitir öyle in." dedim. Hava soğuktu ve biri uzunca bir süredir benimle uğraşıyordu. Her ne kadar yaptığım her şeyi Emir'e de göndersem bir şey yaptığım yoktu. Kahvaltım bazen cips çay falan oluyordu.

Emir başını iki yana sallarken önünü ilikledi. "Yok yenge eline emeğine sağlık. Her şey çok güzel olmuş. Yeter bana. Uzun zamandır bu kadar iyisi geçmemişti boğazımdan, eline sağlık." tek bir tabakla bu kadar teşekkür eden Emir, bir diğer taraftan Fetih! Emir'i Fetih'e doğru sarsıp *örnek al be adam* diye bağırmamak için zor tutuyordum kendimi. Hiç mi feyz almıyordu?

Yine, yeni, yeniden benim konuşmama izin vermedi Fetih. "Yengen boğazından geçirdi, ben burnundan getireyim diyeyse bu dizdiğin methiyeler doğru yoldasın." diye tehditvari bir sesle konuştuğunda Emir'in gözleri benden Fetih'i buldu.

"Ayrıca," derken bu kez banaydı. "Ben sana git uyu dedim." sert bir hamleyle ona döndüm. "Ben de sana uslu dur dedim." diyerek hastaneden çıkmadan önce dile getirdiğim cümleyi tekrar ettim.

Emir bir bana, bir Fetih'e bakarken "İyi akşamlar." dedi zaman kaybetmeden. "Ben gideyim artık." diye aramızdan çıkarken. "Olur mu öyle şey paşam, git kurul baş köşeye kahveni getiriyoruz."

Emir yürüyüp çıkmak yerine Fetih'e bakarak durduğunda Fetih elinin tersini masaya vurarak "Lan kaybol!" diye çıkıştı. Emir hızlı hızlı mutfaktan çıkarken cıklaya cıklaya tabakların olduğu dolaba yöneldim. O an arkamdan konuştu.

"Durdum zaten." ellerim yavaşladı ama durmadı tamamen. Cevap vermedim ama kıvrılan dudaklarımı ıslattığımı farkındaydım. "Ben seni dinlemişim ama sen beni dinlememişsin. Her zamanki gibi."

Demek uslu durduk.

Güzel...

Islak kekin dilimlerini çıkardığım tabaklara yerleştirirken sessizce doğrulduğunu hissettim. Ben gider sandım ama yanıma geldi. Yaslandığı tezgah mermerinde beni izlerken ben işime odaklanmıştım.

"Bana şu kurşundan," dedi keki işaret ederken. "Fazla koy." dediğinde kaşlarımı çattım. Gülmemek için yanaklarımın içini dişlerken "Islak kek bu Fetih." dedim s*alak mısın Cemile* tonlamasında.

"Artık kurşun." dedi bir çocuk gibi itiraz ederek. Bir an ıslak kek tabirinin yerini kurşun kek tabirine bıraktığını düşündüm. Arama yerine yazınca falan Kurşun kek çıkıyormuş...

Ya sabır.

Önceden dilimlesem de bir bıçak alıp Fetih için koyacağım dilimi tekrar kestim. Ufak parçayı Fetih'in tabağına koyarken her an kahkaha atmaya hazır olsam da yüzüm çok ciddiydi. O tabağı hafifçe ona ittim. "Al o senin." derken o tepsiyi itip diğerlerini koymaya başladım tabaklara. Fetih bir bana bir tabağa bakarken "Yetmez ama gerisi." diye konuştu.

Bakışlarım saliselik onu bulurken "Ne?" diye sordum işime devam edip. "Gerisi diyorum," benim ona küçük dilim koyduğum tepsiyi kendi önüne aldı. "Emir'in cenazesi için yetmez."

Gözlerimi belertirken tepkim samimiyetsiz "Haha." oldu. "Gerisini yarın Emir'e vereceğim." diye de ekledim. Kendi tabağına ciddi ciddi birkaç dilim daha koyarken "Gerisini paket yap." dedi tabağına o kekten başka bir şey koymaya yer bırakmazken.

"Af buyur?"

"Buyurayım, paşa gönlüm öyle istiyor." diye kırk yıl geçse kabul etmeyeceğim ihtimali sundu önüme. "Emir'den arta kalan olursa yersin." diyerek doldurduğum tabakları bırakıp çay bardaklarına yöneldim. Ters ters bana baktığını hissedebiliyordum. Tam o sıra kapı önünden geçen kızlar durdu başını içeri doğru uzattı.

Sahra "Yardıma ihtiyaç var mı?" diye sorarken ben ret edemeden Fetih çarparak bıraktığı, keyfi kaçmıştı, tabakla kapıya doğru ilerledi. "Yardım edin yengenize." diyerek mutfaktan çıkarken kızlar hemen arkasından girip tabaklara yöneldi.

"Niye zahmet ettin Efsun Yenge?" diye sordu Elif doldurulan tabaklardan iki tanesini kaparken. Gözlerim *yapma* der gibi onu buldu. "Ne zahmeti?" diye sordum bütün çayları doldururken. Kızlar ellerinden tabaklar ben

tepsiye koyduğum çaylarla mutfaktan çıkarken ikisi de alt üst takım olan eşofmanlarını giymişti. Girdiğimiz oturma odasından Fetih yoktu. Tam da biz oturma odasına girdiğimiz an, lavabonun kapısı açıldı. Ortadaki sehpaya ve kenarlardaki fiskoslara yerleştirilen tabakların yanlarına çayları yerleştirirken ikili olan koltuklardan birine oturmuştum ki içeri adımlayan Fetih'le Elif coşkulu bir sesle "Destur," dedi. "Sultan Fetih Han Hazretleri." diyerek herkesin dikkatini kendine çektiği vakit Fetih onun yanından geçerken parmaklarıyla burnuna vurdu.

Sonra da yanımdaki boşluğa geçerken aramızda bir kişinin sığamayacağı kadar mesafe vardı. Elif devam etti "Ve kendi sultanının yanına oturdu."

Fetih koltuğun kenarına yasladığı sağ elinin baş parmağını alt dudağına sürterken "Hayırdır tarih okumaya başlayınca reset mi atıldı beynine?" diye sorarken yine de duyduğu şeyden herhangi bir rahatsızlık hissetmediği belliydi.

"Tarih mi okuyorsun?" diye sorduğumda başını salladı. "Atanamayan Tarih öğretmeni olacağım ben." dedi büyük bir hevesle. Elindeki ince belli çay bardağını belinden yakalamış Füsun Hanım "Niye zahmet ettin kızım?" dedi tabaklara bakarken. Ama sesinin altındaki bu zahmetten memnun olmuş ifadeyi de sezmiyor değildim.

Gol olmuştu bu hamlem. Her vurduğum gol olurdu umarım. Zühre Karadere'ye karşı ne kadar güçlü olsa elim o kadar iyiydi. Bu gece bu kaçıncıydı bilmiyorum ama beyim(!) benden önce davrandı. Bu sefer sadece cümleleriyle müdahale etmedi. Bir anda belinden yakaladığı beni nazikçe kendine çekerken "Git uyu dedim ama dinlememiş beni."

Gerildim, kasıldım, ne yapacağımı bilemedim. Fetih beni kendine çekti, başım omzuyla göğsü arasında uygun bir yere denk gelecek şekilde yerleştirdi, ben gibi herkes bir an kaldı. Geri çekilmek için oldu ilk hamlem ama belimdeki dokunuşu sıklaştı dudaklarını saçlarımın üzerinde, sonra da şakaklarıma yakın bir yerde hissettim.

"Rahat dur." diye fısıldadı. Belki sadece ben duymuştum ama diğerleri de bir şey söylediğini anlamış olabilirdi. Olduğum yerde duraksadım. Başlıyorduk, galiba. Halbuki kimse bize karşı bir şüpheci yaklaşımda bulunmamıştı ama... Evet doğru iki yabancı gibi oturuyorduk. Yine de böylesi yapılmasaydı da olurdu.

İnsanlar dikkatle bize bakarken bu hareketi çok normal, zaten çok sık yaptığı bir şeymiş gibi sohbetin kaldığı yerden tutup devam ettirdim. "Zahmet olur mu hiç? Afiyet olsun." diyerek Güzide Hanım'a baktım.

Fetih'in elleri ufak dokunuşlarla saçlarımdayken ve yerim bu denli rahatken, rahat derken Fetih'in kazağının yumuşaklığındandı, benim uykum gelirdi. Zaten uykusuzdum bir de saçlarımla uğraşılıyordu.

"Anneeee," dedi Mihra uzatarak ve sırıtarak. "Nazar boncuğu vardır senin yanında. Kurşun zaten döktürecektik de, ondan önce bir iliştirelim görünmeyen bir yere. Var mı çantanda?"

Ağır ağır açılıp kapanan gözlerimle onların koyu sohbetini dinlerken ne kadar zaman olmuştu bilmiyorum ama şimdiye kadar uyumamam bile mucizeydi. Genel olarak aileden hiç duymadığım isimler hakkında, işler hakkında falan olan konuşmalara ara ara ufak cümlelerle girmiş, bakın uyumuyorum izlenimi veriyordum. Fetih'in elleri ilk andan beri usul usul saçlarımdan dolaşıyor, uzun parmaklarıyla büyük bir özenle ilgileniyordu saç tutamlarımla.

Hatta öyle ki zaten genelde de saçlarımla ilgilenilmesinden hoşlanan ben, ne zaman ki eli başka bir şeyle ilgilenmek için saçlarımdan ayrılınca mayışmamdan olacak rahatsızca kıpırdanmak istiyordum da zor tutuyordum kendimi. Fetih o koyduğu tüm keki layığıyla yemişti. Herkes yaptıklarımı beğenmişti. Nefis yemek tarifleri kanalını kullanmıştım zaten, yanılma payım çok azdı. Çokça kalabalık bir aile olduklarını içlerine girdikçe anlarken bahsettikleri kişi sayısı o kadar fazlaydı ki çoğu kez kaçırıyordum.

Konu ne zaman oraya geldi değişti bilmiyorum ama Elif "Annemin ödü kopuyordu Fetih abi olur da yengemin adaylarından biriyle evleneceksin diye."

Sen bir uykum açıl. Bir cin gibi Elif'e bak. Güzide Hanım elini kalbine koyup kulağını çekip kızının kafasına vurdu. "Allah korudu." dedi bu durum gerçekten onları korkutmuş gibi. "Bir ara çok baskı kuruyordu oğlumun üzerinde. Dedim kandıracak Fetih'imi."

Fetih'in eli, karnımın üzerinde olan elimi buldu avucunun içine aldı. Sanki bugün birbirimiz yememiş, nefretle bakmamış, rest çekmemiş gibi mutlu çift profili çiziyorduk. Üstelik başarılıydık. Yüzük olan elimi tutmuştu. Onun baş parmağı benim yüzüğümün üzerinde gezinirken sessizce devam etsinler diye bekledim.

Eee sonra ne oldu?

Anlatsanıza hadi!

Mihra "Vallaha ben hiç ihtimal vermiyordum evlenmesine. Yaş olmuş otuz küsur. Ama belliydi buralardan biriyle evlenmeyeceği. Yengemin bütün hayalleri çöp."

"Allah Allah?" dedi Fetih ona bakarken. Bu *Allah Allah* kurduğu cümlenin hangi kısmınaydı bilmiyordum tabi.

Başımı hafifçe ona doğru kaldırdım "Ne hayalleri vardı annenin?" diye sordum. Yani sonuçta bir şeyler gerçek olsaydı, ben dönüp bu soruyu sorardım.

Kesinlikle benim gibi bir şey olmadığını biliyordum ben o hayalde. Fetih üstten bir bakış attı "Bunları mı konuşacağız?" diye ortaya bir soru attı. Evet bunları konuşabilirdik. Hazır uykum da açılmıştı. Herkes aday aday diyip duruyordu. Kimdi bu adaylar? Kaç taneydiler?

"Yenge burası Urfa," dedi Sahra dikkatimi kendine çekerken."Dışarıdan çok kız alınıp verilmez. Aileye yabancı girmesin diye. O yüzden yakındandı, hele b-"

Fetih'le, Güzide Hanım "Sahra." diyerek onu susturduklarında kızın cümlesi yarım kaldı. Annesi "Kızım sırası mı?" diye sordu, imalı bir sesle. "Beğenen beğenmiş, seçen seçmiş. Bulmuş işte Fetih kendine yakışanı. Annesini dinleyecek hali yoktu. Koskoca adam olmuş."

Fetih'in eli yüzüğümde dolaşmaya devam ederken "Beklediğim varmış," dedi beni bile inandıracak bir sesle. Kafamı kaldırıp bir *ulan Fetih, ulan Fetih* diyesim gelmedi değil. "Boşuna durmadık otuza kadar. Neyse," dedi konuyu kapatıp diğerini aralarken "Biz şimdiyi konuşalım. Düğün var, zaman da kısa."

Amaçladığı şeyi yaptı konuyu ters düz etti ve tamamen değiştirdi. Güzide Hanım "Aman," dedi sıkıntılı bir sesle. "İki ayağımı bir pabuca soktun. Ne aceleniz vardı? Alalım işte birkaç ay sonrasına, anlı şanlı bize yakışır gibi layığıyla bir düğün yapalım. Böyle yangından mal kaçırır gibi, iki hafta çok kısa. Gelin uzatalım o süreyi."

Fetih cıklarken artık daha fazla konuşacağım için Fetih'ten yavaşça ayrıldım, oturuşumu düzelttim. Yeterdi zaten o konumda durmamız. "Güzide Sultan," dedi ona bakarken "Ben de zaten bu kadar kısa sürede anlı şanlı bir düğünü ancak sen halledersin diye çağırdım ya seni?" Kandırıyordu kadını. Tıpkı bana yaptığı gibi.

"Ha yok ben yapamam, kalkamam bu işin altından diyorsan ben gidip anneme söyleyeyim. Halam baş edemezmiş, sen bir bu tarafa da el at diyeyim."

Sinsi... Sinsi köpek... İnsanların zaaflarını kullanıyordu. Güzide Hanım'ım evham dolu bakışları kısa zamanda dağıldı ve Fetih'in oyununa geldi. Fetih biz kadınları bu kadar kolay kandıramazsın ya! Adamın Efsun

olduğu kadar emindim ki, bu numarayı annesine de kullanmıştı. Aradaki düşmanlıktan kendine çıkar sağlıyordu. Dönüp yüzüne *puuu* diyesim gelmedi değil.

"Benim yapamadığım şeyi Zühre mi yapacak?" diye sordu dikleşirken. Kızlarına baktı, sonra bize. Ben geriye yaslanmış sadece dinliyordum. Ama bakışlarından bile hırslandığı belliydi.

Fetih dudaklarını aşağı doğru kıvırdı, eli bilmem dercesine havalandı. "Onun yapamayacağı şeyi sen yaparsın diye düşündüm ben. Sonuçta sana bir düğün ne ki? Cebinden çıkarırsın. Yanlışım varsa söyle hala, ona göre ben de bakayım önüme?"

Dudaklarım aralanmış Fetih'e bakarken bana kısa bir bakış attı. Erkek milletinden korkulurdu zaten, niye şaşırıyordum ki? Kızlarla teker teker göz göze gelirken onlar benin aksime sırıtarak izliyorlardı Fetih'in yaptığı şeyi.

"Ne münasebet?" diye oldukça kendinden emin bir sesle konuştu Güzide Hanım. "Doğru düşünmüşsün. On dört güne ben seninle birlikte bir kızımı bile evlendiririm. İki düğünü bile çıkarırım cebimden. Ev derdimiz yok zaten. Gelinliğimiz, davetiyemiz, alışverişimiz, yemeğimiz, pastamız, altınımız eksik. Hallederiz benim üç tane kızım var. Değil mi kızlar?" derken yani gidip şimdiden gelinlik bakacak kadar gaza gelmiş bir şekilde kızlarına baktı.

Onlar da epey bir eğlendiğini belli edercesine başını salladılar. Mihra "Resmen taht savaşları." diyerek gülünce araya girme ihtiyacı duydum. "Yalnız şöyle ufacık bir problemimiz var." dediğimde sesim kısık çıksa da herkesi bana döndürmüştü. "Benim düğünden önceki üç gün, bir de ne zaman kullanabileceğimi bilmediğim iki, en fazla üç günlük bir iznim var."

Düğün iznini; üç gün düğünden sonra, üç gün düğünden önce, bir gün de düğün günü olmak üzere yedi gün kullanacaktım. Mazeret iznim de Selçuk hocaya bağlıydı. Tek bir cümlede basitçe kurduğu hazırlıklar vardı ama kötü bir haber ki gelin var sayılmazdı. Güzide Hanım'ın yüzündeki o intikam dolu ateş hafif bir azalma yaşadı, sonra Fetih'e döndü.

Fetih hemen olayı toparlamak istercesine "Ayrıca dedim ki gelinin de işi malum, kimden yardım istesem geline ihtiyaç olmadan her şeyi halleder. Aklıma sen geldin hala."

Ay pes ya. Gözümün önünde hemcinsimi kandırıyor. "Ama merak etme annemle sen halledersiniz. Siz her şeyi belirleyin son karar için Efsun iş çıkışı size yardım edecek. Ben özel olarak gidilecek yerleri sizin için o saatlerde ayarlayacağım."

İş çıkışı gelinlik bakmak mı... Hep hayalini kurardım, sonunda gerçek olmuştu. Fetih durmadı ekledi. "Efsun'un yorgun olduğu yerlerde de ben evde halledilebilecek her şeyi eve getirteceğim. Evden halledersiniz. Siz sadece annemle elinizi çabuk tutun," bana baktı ve yüzsüzce hiç utanmadan şu cümleyi kurdu:

"Karımı çok yormadan halledin her şeyi. Başka bir şey istemiyorum."

Hem bu kadar çok şey isteyip hem de böyle bir isteği eklemek, akıl alır gibi değildi. Yani ben halası yerinde olsam temiz bir s*iktir* çekerdim. Ama kendisi aldı gazı, aniden ayaklandı. "Tamam," dedi enerji toplamış bir halde. "Yarın işimiz çok, hadi evli evine köylü köyüne."

Fetih gizlemediği zafer gülümsemesiyle doğrulurken bu gülümsemeyi de bu üzerinden alınmış yükü de aynı insan bozdu. "Ayrıca Fetih." diye otoriter, duyana *bismillah* dedirtecek bir sesle konuştuğunda Füsun Hanım ona döndük.

"Burası kız tarafının evi," derken işaret parmağını Fetih'e doğru salladı. "Zırt pırt gelip gidemezsin, girilip çıkılmaz öyle bu eve." Kaşlarım havalandı garipçe ona baktım. "Bakma bu gece erkek tarafıydık, geldik oturduk sesimizi çıkarmadık. Sanma ki hep böyle olacak. Ben kızımı verecek olsaydım, kabul etmezdim daha ne nikah kıyılmış ne bir şey sarmaş dolaş karşımdan otursunlar."

Gözlerim irice açıldı, utançla resmen kısa sürede kıvrandım yerinde. Gerek yoktu işte, ben söylemiştim gerek yoktu! Al işte, al kadın şimdi ne düşünüyordu.

"Hala," dedi Fetih garipçe, ne ona bakabildim ne de tam olarak halasına. "Karım sa-"

"Müstakbel karın!" diye çat diye sesini yükselterek bozdu aniden onu. "Belki vermeyeceğiz kızımızı. Garantisi mi var? Böyle geniş geniş hareketleri kabul etmem ben Fetih. Düğünden önce yüz göz olunmaz bu kadar. Kız evi burası bu saatte damadın ne işi olurmuş? Az sabret, düğünden sonra artık ne yaparsanız yapın. Sen meydanı çok boş bulmuşsun, artık ben varım. Gözüm üstünde."

Elimi Devlet Bahçeli gibi ağzıma örtüp kıkır kıkır gülmemek için zor tuttum kendimi. O kadar azarlar tondan konuşuyordu ki, utançtan daha baskındı gülme isteği.

Fetih inadına itiraz politikasıyla "Güzide Sultan ba-"

Ama fırsat vermeye hiç niyeti yoktu. Kızlar kuzenlerinin şekilden şekilde giren suratlarına sırıta sırıta bakarken anneleri "Sen demedin mi Fetih?"diye

kızdı. "Gel kız tarafı ne gerektiriyorsa yap diye. Ben de ne gerektiriyorsa onu yapıyorum. Hadi," dedi kapıyı gösterirken "Kaç oldu saat çık artık. Öyle de aklına estiği zaman çalma kapımızı vallaha açmam. Dönersin kapıdan. Bir kıyılsın nikahınız usulüyle o zaman karına doyarsın istediğin kadar. De hayde kızlar," diyerek birine işaret yaptı.

"Açın kapıyı gitsin."

Büyük bir zevkle ayağa kalkan Sahra'ya yol verdim. O an Fetih'le göz göze gelirken uğradığı bozgunla bana bakıyordu. Kadın gayet haklıydı. Ne bu böyle babasının evi gibi girip çıkıyordu? Yani sonuçta burası kız eviydi. Eskiden böyle gelip gitmeler mi vardı?

"Bir şey desene," dedi Fetih bana bakarak. Yüzde yüz işime gelen şeye destek çıkmaktan başka ne diyebilirdim ki? Hem bence Fetih'in de işine gelmesi gerekiyordu. Düğün günü görüşsek gam yemezdim. Öyle bir rahatlıktı bende ki.

"Çok haklısınız Güzide Hanım," dediğimde aynı fırça bana da atıldı "Güzide Hala!" diye azarlandığımda dudaklarımı birbirine bastırdım. Ben hiç kimseye hala dememiştim şimdiye kadar ama denebilirdi de... Öyle çok büyük bir anlamı yoktu.

"Görmeyeyim Efsun sağda solda gizlice bu eşek sıpasıyla mesajlaştığını konuştuğunu. Düğüne kadar sabredin, siz çok yüz göz olmuşsunuz."

Eşek sıpası mı? Eşek mi? Sıpa mı? Biz mi? Başımı hızla salladım. "Asla Güzide Hala." dedim ortama ayak uydururken. "Bence de ne bu böyle gir çık gir çık evime. Olmaz çok haklısın." bakışlarım Fetih'i buldu. Sinirlenmişti aşırı saçma bir şekilde. "Git artık," dedim açılmış kapıyı işaret ederek.

"Saat olmuş kaç, kız tarafının evindesin. Biri görecek, duyacak laf olacak. Hadi git."

Fetih ona uygulanan çift taraflı moppingle ağır ağır başını salladı. "Görüşürüz seninle sonra Efsun." derken *yooo* dercesine kafamı iki yana salladım. "Ne münasebet? Görüşmeyiz düğüne kadar. Hadi iyi akşamlar sana."

Gözlerini kıstı bana baktı bir süre ama ben bakışlarımı kaçırdım. Sonra halasına dönüp "Vedalaşayım bari?" diye sinir olduğunu belli edercesine konuşurken izin alır gibi değil de *bu kadarına da karışamazsın, daha neler'*e geliyordu bu hali. Ne vedalaşması ya? Abartıyordu artık. Halası gayet de inanmıştı zaten, hiçbir sorun yoktu.

"Yiyeceksin terliği kafana," diye bağırdı karşısında bir çocuk varmış gibi. "Çık artık evden."

Görevli kadın her şeye rağmen nazikçe gülümsedi orta yolu bulmak için olağanüstü çabasını sürdürdü. Seçtiğim davetiyeyi önüne doğru iterken "Bu olacak." dedim inatla. Fetih hiç zaman kaybetmedi, siyah davetiyeyi aldı ve benim istediğim davetiyenin üzerine koydu.

"Bu olacak."

İnada bindirmişti. Ama bilmiyordu ki onda keçi inadı varsa bende de katır inadı vardı. İş çıkışı geldiğimiz yerde davetiye seçmeye çalışırken artık Fetih'le aramız aksi olursa anormal karşılanacak gibi bozuktu. İkimizin de heyheyleri üzerindeydi. Ama ilk gerilen, benim huzurumu kaçıran oydu.

Ne vardı yani halası davetiye için zar zor izin verdiyse Fetih'in beni gelip almasına?

Ne vardı yani; sabah çalan telefonumu halası, Fetih olduğunu görünce *Ben sana bu kızı bu kadar çok aramayacaksın demedim mi* diye azarlayıp telefonu yüzüne kapattıysa?

Ne vardı yani, kızı Elif'i yanımıza elçi olarak koyduysa?

Ne vardı yani Elif annesini dinleyip Fetih'in bana olan ya da olabilecek her türlü yakınlığına anında engel oluyorsa?

Fetih Karadere elindeki bütün hakimiyeti o kadar kendi elleriyle başkasına vermişti ki, ne konuşuyor ne birbirimizi görüyorduk. Benim fazlaca işime gelse de, o muhtemeldir ki otoriter manyaklığından bu durumu kendine yediremiyordu. Ne acı... Ne büyük acı... Üstelik halasından yana olduğum için bana da tepkiliydi. Halt yemişti! Ben sadece başımda olan büyüğün sözünü dinliyordum.

Mesela *Efsun şu telefonunu aç* mesajına görüldü atmak gibi.

"Hayır," dedim artık iş davetiye seçmekten çıkmış tamamen kişisel bir savaşa dönüşmüşken. "İstemiyorum siyah. O ne öyle cenazemize davetlisiniz der gibi. Davetiye dediğin siyah olmaz."

Aslında fazlasıyla asil duruyordu, buraya gayet normal duygularla gelseydim ortak noktada çok rahat buluşabilirdik ama o buna engel olmuştu. Sırf beni sinir etmek için benim beğendiğim davetiyenin tam aksini seçmişti.

"Asıl kendi seçtiğine bak," dedi benimkini elinin tersiyle hafifçe iterken. "Çiçek böcek, orman haftasını mı kutluyoruz yoksa düğüne mi davet ediyoruz insanları belli değil."

Dudaklarım u şeklini aldı davetiyemi eline aldım. "Orman haftası mı?" diye sordum şaşkınlıkla. Güzelim davetiye, orman haftası... İstanbul hanımefendisi çizgimden çıkıp çirkinleşeceğim an Elif olayı anlamış gibi anında araya girdi hem cümlesiyle hem de bedeniyle.

"Bir saniye bir saniye," derken elini havaya kaldırdı sonra da iki davetiyeyi aldı. Saçları platin sarı olan görevli kadına bakarken "Biz verdiğimiz sayının yarısını siyah davetiyeyle, diğer yarısını beyaz davetiyeyle hazırlayalım. Olur mu?" diye sordu. Hepimiz ona baktık. Hayır hepsi benim seçtiğim olmalıydı. Fetih'in istediği olmamalıydı.

Kadın garipçe Elif'e bakarken "Yani," dedi ne diyeceğini bilemez bir halde. "Daha önce kimse yapmadı bunu."

Elif ellerini iki yana kaldırdı. "Her şeyin bir ilki vardır." dedi tatlı tatlı. "Biz de o başlangıcı yapalım. Hem," derken bir bana bir Fetih'e değdirdi gözlerini. "Sizin için de güzel bir fikir olur. Bu şekilde arada kalan, tartışan çiftlerinize bu öneriyi sunarsınız. Daha önce de başımıza geldi diye. Ne dersiniz?"

Kadın rujlu dudaklarını birbirine bastırırken "Yani daha önce bu denli tartışan bir çiftim olmamıştı." cümlesini kurduğu an iki çift ters bakış anında onu bulduğunda ciddileşmiş bir yüzle önce bana sonra Fetih'e baktı.

"Neyse ki en büyük aşklar böyle anlaşmazlıklarla başlar." diye kendince toparlamaya çalıştı ama hiç becerebildiği söylenemezdi, bunu da fark etti zaten. Elif'e gözlerini çevirirken "Yani biz tabi ki dilediğiniz gibi yaparız. Bizlik bir problem yok gelin ve damat da tamamsa?"

Elif bize hiç söz hakkı tanımadan, ki itiraz edeceğimiz biliyordu, "Tamamlar tamamlar." diye anında üsteledi. "Dediğimiz gibi olsun. Siyah olanlar verdiğimiz ilk adrese, beyaz olanlar da diğer adrese kargolansın.

Fetih'le birbirimizi bulurken gözlerimiz aynı anda gözlerimizi kıstık. O sesli bir nefes alırken istemsizce tırnaklarımı çıkardım. Ama biz birbirimize doğru bir hamle yapmadan Elif bedenini bize mesken etti. "SAKİN!" diye çıkıştı. "Allah aşkına bir sakin! Elektrik fışkırıyor, sakin. Tamam bu dönem gergin olunur ama siz çok abarttınız!" diye sitem ederken eve gidince annesine isyan edeceğini biliyordum. "Yemin ederim imdat ya!"

Fetih dişlerini birbirine geçirirken parmak uçlarını göz pınarlarına bastırdı. "Tamam hala," dedi küfür eder gibi. "Efsun'a gözüm bile değmez merak etme, maazallah değerse taş taş üstünde kalmaz. Kıyamet kopar." diye alay eder gibi ama sinirden kuduran bir hali de vardı cevap verirken

göz devirdi ve telefonu kapattı. Davetiyeciden çıktıktan sonra halası aramış onunla konuşuyordu sabır dileye dileye.

Davetiye işini halletmiştik. Selçuk Hoca da bana iki günlük bir izin mazeret izni vermişti. Yarın gitmeyecektim hastaneye, onun yerine düğün mekanında karar kılacaktık. Diğer günü de gelinlik tercihi için kullanacaktık. Geriye kalan her şeyi de onlar ve yetişebildiğim kadarıyla iş çıkışı ben halledecektim.

Düğün sonrası da tam bir kaostu zaten. Neredeyse dört beş nöbeti düğün ertesine itmiştik. Bu da ayın geriye kalan yarısını hastanede geçirmem demekti. Üstelik Zeliha'nın mahkemesi de biz evlendikten kısa süre sora olacağı için muhtemelen blok nöbetler tutacaktım, günlük boşluklar oluşturmak için. Şimdi bunları düşünmemeye çalışıyordum. Zaten o dönem iliğim kuruyacaktı, insan üstü bir efor sarf edecektim.

Fetih aracı hareket ettirirken "Sen gaza getiriyorsun, sen bu fırsatı ona veriyorsun." diye homurdanmaya devam etti. Örf ve adetleri böyleydi. Düğünden önce gelin ve damat çok bir araya gelmemeliydi. Ben ne yapmıştım şimdi?

"Ne alaka?" dedim eğlenir bir tonda. Arkadan Elif'le göz göze geldik. "Hayır ben ne yaptım? Kadın diyor ki erkek tarafıyla kız tarafı düğünden önce çok içli dışlı olmaz, çok baş başa kalmaz. Çokta haklı yani, değil mi Elif?"

Elif ikimizin orta yerine gelecek şekilde arka koltukta otururken, bize doğru eğildi. "Aşırı derecede haklısın yenge," diye anında bana destek attı.

Fetih kıstığı gözlerle kuzenine bakarken "Senin sıran bir gelsin," dedi Fetih intikam dolu bir sesle "Ben o gavatın iliğini sömüreceğim. Bunu sakın unutma. Hayatınızı kaydıracağım kızım sizin."

Kindar. Elif sevimsiz sevimsiz aynadan göz göze geldiği kuzenine göz devirirken bana baktı. "Tabi yengem kati surette buna izin vermez." diyerek topu bana attı. Gülümseyerek ona döndüm. Sonra da Fetih'e. İyi de senin beş ay içinde evlenme gibi bir hayalin yoksa sanmıyordum ki ben engel olabileyim...

"Tabi ki," dedim her şeye rağmen. "Hiçbir şey yapamaz izin vermem."

Fetih'in kaşları havalanmış sanki benimle aynı şeyi düşünüyormuş gibi gözlerini yoldan alıp bana dönmüştü. Bir an bakınca birbirimize, bakışlarımızın arasında oluşan yolda çok yabancı olduğum bir şeyler yürüdü geçti. Sanki çevremizdeki her kim gelecek hakkında bir şey söylese

içimiz başka dışımız başka söyleyecekti daima. Ve bu birbirimizi bulan bakışlar hep aynı kalacaktı.

Garipti. Boşanacağımızı bilerek evleniyorduk.

Garipti. Çoğu kişi bizim üzerimizden hiçbir şey bilmeyerek hayal kuruyordu.

"Tabi," dedi Fetih emniyet kemerini bağlarken. "Gelsin bakalım o günler, bakalım neler neler yapıyorum ben sana." diye aynadan baktığı kuzenine konuştu.

Her şeye sinir olmuştu ama en çok şeye... Fetih'in benim saçlarıma dolanan kolyemi düzeltmek için bana yaklaştığı ilk an Elif araya girip *'Çok özür diliyorum Fetih abi ama annem yakın temas olmasın dedi. Biraz sosyal mesafeyi korur musun rica etsem?'* diye aramıza girmesine. Bu olaydan sonra çifte sinirleri tepesindeydi. Ve gerçekten Elif'e üzüldüm o an. Bir de ilerideki eşine..

"Fetih seni hiç aramadı. Evlenmeden önce aramayan, evlendikten sonra hiç aramaz. Bence ayrılmalısınız, sence?"

Sürdüğüm ruja bir kat daha geçerken "Aradı ya yarım saat önce." dedim elindeki telefondan harıl harıl kıyafet seçmeye çalışan ve çoktan hazırlanmış Burcu'ya bakarken.

"Kafama sim de dökecek miyim?" diye sordu kısa bir an bana bakarken. Ağzımdaki sakızı çiğnemeye devam ederken "Niye?" diye sordum kabanıma uzanırken.

"Bilmem gelinin kız kardeşiyim ya o yüzden. Bu arada bu nasıl?" diye sorarken ekranı bana çevirirken göz devirmemek için zor tuttum kendimi.

"Niye hep siyah?" diye sordum en sonda. Sabahtan beri gösterdikleri arasında tek bir renk yoktu siyah hariç.

"Çünkü cenazeye siyah giyilip gidilir?" derken elindeki telefonu yatağın üzerine bırakıp çekmeceye uzandı. Yanaklarımı şişirirken ona baktım bıkkın bıkkın. Güzide halayla anlaşmıştı. Hatta çok sevmişti- çünkü ikisi Fetih'e karşı ittifak kurmuştu- o da Burcu'yu çok sevmişti. Kızlarla da arası çok iyiydi ama hala evlenmemem için elinden geleni yapıyordu.

Çekmeceden çıkardığı siyah büyük güneş gözlüğünü taktı gözlerine. "O yüzden bunları da takacağım. Güzel çıktığın bir fotoğraf varsa ver, yoksa göğsüme iliştirmek için vesikalığının fotokopisini çıkaracağım."

Kalçamı makyaj masasına yaslarken ona baktım düz bir ifadeyle. "Komik değilsin, gülmüyorum."

Gözlerini hafifçe indirerek bana havalı bir bakış attı. "Zahmet olacak, öldürüyorsun kendini tabi gülme."

Saçlarımı geriye atarken düğün için mekan görmek için ve dekorasyon şirketinden gelecek olan kişiyle konuşmak için randevuya gidecektik. Emir almaya gelecekti. Hatta yoldan Fetih'i de alacaktık. Sanırım arabasına fazla kem gözle bakmıştım, garip garip sesler çıkardığını söylemişti.

"Güzide halayı çok sevdin diye düşünmüştüm." derken gözlükleri saçlarına kadar çıkardı hafifçe doğruldum.

"Doğru düşünüyorsun. Hükümet gibi kadın maşallah. İnsanın arkasında olursa sırtı yere gelmez o kişinin. Sana karşı da baya beni yanıltacak kadar iyi, kendi kızını evlendiriyormuş gibi ilgileniyor. Fetih'in de çok güzel şaftını kaydırdı. İyi alışmış zırt pırt yanına gelmeye, sanki doğduğu toprakların örfünü adedini bilmiyor gibi. Beni de sevdi, oğluna bile düşünür yani o derece. Ama kişisel olarak onu sevmem senin bok gibi bir hata yapmadığın anlamına gelmiyor. Fikirlerin gram değişmedi. Ayrıca fark ediyor musun bilmiyorum ama ben yüzde yüz haklı çıktım. Hiç onlara uygun değilsin, çok sırıtıyorsun. Dost acı söyler."

Dümdüz, tamamen benim keyfimi kaçırıp beni düşündürüp kafamı karıştırmak için kurduğu cümleleri dinledim sıkılmışlıkla. "Ne alaka?" dedim sakızı ağzımın içinde çevirirken.

"Ne ne alaka?" dedi eline tekrardan telefonu alıp benimle göz temasını keserken. "Hiçbir şey söylemiyorlar, normal karşılamaya çalışıyorlar gibi ama giyimin kuşamın, makyajın, saçın başın, cümlelerin hepsine dönüp bakıyorlar. Sen görmesen de ben gayette gözlemliyorum. Ama burada farklı olan sen ya da saçma olan onlar değil. Sadece arada çok büyük bir kültür farkı var. Efsun evinde şarap gördüler, kalakaldılar. Bak," derken arkamı gösterdi. Dönmediğimi görünce ısrarla devam etti.

"Bak, bak." derken gözüm arkaya kaydı. Mandallarla asılmış fotoğraflar arasında göstermeye çalıştığı fotoğrafı direkt yakaladı gözlerim. "On sekizdik, lise mezuniyet yemeği. Has tayfa, rakı balık sofrası. Adabını biliyorsun sen. Urfa'da bu kadar kültürlerine bağlı olan insanlar bir bilsin bakalım gelinleri kaç shot'ı kaç dakika aralıklarla atarsa sarhoş olmaması gerektiğini bildiğini. Eminim gurur duyarlar."

Gözlerimi o fotoğraftan alıp ona çevirdim "Niye alkolik muamelesi yaptın şimdi?" diye sordum. Evimde şarap görmelerine çokta normal yaklaşmadıklarını farkındaydım zaten. Kaliteli bir şaraptı, İzmir'den getirmiştim. Dökememiştim de.

"Hayır öyle bir muamele yapmıyorum. Aksine adabınla içmeyi çok iyi biliyorsun. Hatta tıp okurken iyice azaltmışsındır. Şimdi içmemek sorun olmaz senin için aramazsın bile ama yine de aradaki uyuşmazlık çok fazla. Her şeyin. İnkar mi edelim kültür farkını?"

Ayağımı belli bir ritimle yere vururken "Çok sıkıcısın." dedim hiç uzatmayarak. Bunları dinlemek istemiyordum. Kültür farkı olabilirdi ama bu çok normaldi. Aynı ülkenin insanlarıydık sonuçta. Büyütüyordu.

"Fetih daha sıkıcı bir adam gibi. Bence ayrılmasın, sence?"

Kurtarıcım telefon sonunda gelirken Emir'in telefonunu açtım. "Geldin mi?" diye sorarken "Bekliyorum yenge." cevabını aldığımda Burcu'ya kalk kalk işareti yaptım. Oflaya poflaya yerinden doğrulurken telefonu kapatıp son kez aynadan kendime baktım.

Evleniyordum.

Ne zaman kendimle göz göze gelsem bu cümleyi geçiriyordum.

Evleniyordum.

Artık tek yaşamayacaktım. Bu o kadar garip ve uzak olduğum bir durumdu ki, artık yanımda başka insanlar da olacaktı. Yalnız kalmak istediğim anlarda bile o insanlarla aynı evde kalmak zorundaydım. Çok garip bir şeydi evlilik.

Burcu'yu iteleye iteleye aşağıya kadar indirirken Emir'in gözleri önce beni sonra Burcu'yu buldu. Zaten direkt evin önünde olurken Burcu "Ay bir de şoför mü göndermiş?" diye fısıldadı. Yan bir bakış attım ona. "Şoför değil, görgüsüzlük yapma."

Emir arka kapıyı açarken ona tamamen varmıştık. Burcu memnun olmayan bir sesle "Tatlım ya," dedi Emir'e doğru. Emir'in bakışları bulabileceği en tuhaf şekilde onu buldu. "Kapı falan açmana gerek yok. Şükür Allah el kol verdi bana. Sen bunları o patronuna yapsan yeter."

Sonra da bindi, kapı kolunu çekip kendisi kapanırken Emir duyduğu cümleyle bana baktı. Baş parmağıyla arkasını işaret edip yüzünü buruşturmuş bir halde "Tatlım mı dedi?" diye üstüne alınmak istemeyen bir şekilde sordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım. O kadar komik sormuştu ki bunu, güleceğim sandım. Başımı geriye doğru atarken "Yok yok." dedim hızlı hızlı.

"Sen bakma ona. O genel olarak herkese böyle bu aralar. Hadi gidelim biz." derken Emir kısa bir an arkada gözlerini kısmış bizi camın ardından izleyen Burcu'ya baktı. Sonra da *tövbe* çeker gibi bir tavırla anında kendi

koltuğuna ben de onun yanına otururken Burcu anında atladı. "Sen niye yanıma gelmedin?" diye sorarken Emir aynadan kısa bir an Burcu'ya baktı.

Ben Emir'in yanına değil de arkasına oturunca kendimi kötü hissediyordum. Sanki benim şoförümmüş gibi. Değildi ama öyle, ona karşı çok pozitif duygularım vardı. İki iyi arkadaş bile diyebilirdim.

"Çünkü ben hep burada otururum Burcu." dedim gülümseyerek. Emir aracı hareket ettirmeden "Yenge kemerini bağlar mısın?" diye beni yönlendirdiğinde Burcu duyduğu sözcükle "Yenge mi?" diye sorarak elini alnına götürüp bayılır gibi kendini geriye bıraktı.

"Tatlım ne yengesi ya?" dedi sinir olduğu ya da bir şeyden hoşnut olmadığı zamanlar da herkese karşı açılan *tatlım* moodunu aktif hale getirirken. İmkanı yoktu Burcu'nun tatlım dediği insanı sevmesine. Öyle ki Fetih'e de diyecekti muhtemelen... "Yenge falan hiç gerek yok yani. Ben uğraşırken bu kadar etrafını sarmışsınız yenge yenge diyorsunuz kızıma. Hayır patronun mu söyledi?" derken Emir çok garip bir şeyi izler gibi aynadan Burcu'yu izliyordu.

Burcu durdu ve aynen şu cümleyi kurdu.

"Bence bu baskı istifa etmek için yeterli bir sebep, sence?"

Emir aralanmış dudaklarıyla bana baktığında dudaklarımı birbirine bastırdım. Neye uğradığını şaşırmıştı adam... "Hadi gidelim Emir." dedim gülmemek için başımı başka yere çevirirken.

Evet ben Emir'in arkasına oturmaktan hoşlanmadığım için yanına oturmuştum ama ufak bir problem vardı. Fetih nereye oturacaktı. Boş yere? Burcu'nun yanına...

Fetih açtığı kapıda "Hadi arkaya." derken isteksiz isteksiz ona baktım. Yine üşengeçliğim üzerimdeyken kalkmak o kadar zor geldi ki. Yok kemerimi açacağım, ineceğim, arkaya oturacağım, kemerimi bağlayacağım falan...

"Fetih sen geçsene ya," dedim çocuk gibi. "Üşendim şimdi hadi sen geç. Az kaldı zaten gideceğimiz yere."

Hem belki Burcu'yla anlaşırlardı. Ya da boğazlarlardı birbirlerini. Fetih kısa bir an ona nasıl baktığını bilmediğim Burcu'ya baktı. "Efsun hadi, arkaya." dedi Burcu'nun yanında oturmayacağını belli ederek.

Omuz silktim "Ay Fetih hadi ya,lütfen." mızmızlık yapıyordum. Ya da Fetih ve Burcu'nun yan yana olma ihtimalini merak ediyordum. Fantezi dünyam renkliydi biraz evet...

Fazlasıyla ısrarcı olan gözleri ters ters bende gezinirken aniden Emir'e yöneldi. Muhtemelen Emir zaten ona bakıyor olacak ki konuşmak için beklemedi. "Arkaya zıpla." Bakışlarım Emir'i bulduğunda gözleri hafifçe açıldı, kendini işaret etti.

"Ben mi?"

Ya Emir...

Burcu arka taraftan gıcık gıcık "Bence ben direksiyona geçeyim. Böylece bütün sorun çözülmüş olur sizce?"

Aaa evet Fetih arkada Emir'i yesin. Evet, evet biliyorum ben o masalı. Fetih derince bir nefes aldı, elini koyduğu kapının üst tarafını sıktı. "Beni mi sınıyorsunuz?" diye sorarken ben ve Emir'e bakıyordu.

"Ben zıplatmayayım Emir arkaya geç." diye tehitavri bir sesle konuştuğunda içim cız etti ve ben dikleştim. "Tamam tamam ben geçerim. Emir istemiyor."

Tam araçtan inecekken Fetih bedenini daha çok önüme itti ve "Kal yerinde." diye engel oldu inişimi. "Ben söyleyince değil de o istemeyince mi ineceksin?"

Ya sabır!

"Çok sıkıcısınız." diye arkamızdan bir ses duydum. "Sen bunu bir düşün Efsun, bence ayr-"

İrice açılmış gözlerle ona döndüm. Ne diyordu bu manyak?! Sevimsiz sevimsiz sustu. Göz devirdi, tam o sırada Emir'in kapısı açıldı, benim kapım kapandı. Kaşla göz arasında "Manyak mısın sen?!" diye çıkışırken göz devirdi,omuz silkti.

Emir arka tarafa, Fetih benim yanıma otururken aynadan arka koltukları dikizledim. İkisi de bir an birbirlerine baktı, sonra Emir boğazını temizleyip başka yöne. Burcu gizli bir şey söyleyecekmiş gibi hafifçe kafasını ona yaklaştırdı.

"Böyle bir adamla ömür geçmez," dedi Emir ona bakmasa da. "Bence istifa etmelisin sence?"

Ben duydum kulağım orada olduğu için ama Fetih duydu mu, duyduysa ne kadarını duydu bilmiyordum ama o da arka tarafa baktı sonra da şu cümleyi kurdu:

"Bu kadar kalabalık olacağımızı bilsem başka bir arabayla gelirdim. " gözlerim irice açıldı. Duymuştu galiba! Burcu ters bakışlarıyla ona baktı. "Son binen sen olduğuna göre kendi kendine taş attın. Bence de keşke başka bir arabayla gelseydin."

Fetih'in gözleri sinir olmuş bir şekilde ondayken soğuk savaş başlatacak gibi bakıyorlardı birbirlerine. "Neyse ki araba benim." dedi emniyet kemerini ağır ağır takarken. Burcu'yla göz göze geldik. Yavaş yavaş başını salladı.

"Neyse ki kız bizim." dedi Burcu karşılık olarak.Topu bana atmışlardı. Fetih'in dudakları kıvrılırken hiçte sevimli değildi bu. Negatif enerji yayıyordu. O an aniden bana doğru eğildiğinde ne geri çekilebildim ne de ağzımı açabildim. Ensemden yakaladı beni, direkt olarak şakağımı çok sıkı bir şekilde öperken yüzüm sirke içmişim gibi buruştu. Kendimi geriye çekmeye yeltendim ama ensemi çok sıkı kavramıştı.

Hafifte olsa geri çekildi yüzlerimiz karşı karşıya geldi. Burcu beni değil ama onu görüyordu. Bu yüzden rahatça yüzümdeki ifadeyi bozmayabiliyordum. Emir'in de görüş alanını Fetih'in gövdesi kapatıyordu.

Rahatsız olan buruşmuş yüzüme bakarken "Sinirlerimi zıplattılar göremedim seni," dedi benim aksime yüzü daha düz bir ifadedeyken. Biraz daha çekilmezse suratına yumruk atabilirdim. Herhangi bir temasta bulunacaksa ondan önce bir göz teması kurabilirdi, aniden yapmak zorundan değildi. Bunu yapmak zorunda da değildi. Sebebin Burcu olduğunu farkındaydım ama gerek görürsem ben girerdim bu samimiyete zaten.

"İyi misin?" diye tamamlarken cümlesini ilgili, şefkatli sesine rağmen mimiklerimi koruyarak ona baktım ama yüzümün aksine daha sıcak bir sesle cevap verdim.

"Artık daha iyiyim." derken dudakları kıvrıldı. Artık daha kötüyüm. Elini gevşetti "Güzel." diyerek geri çekildi ve aynadan göz göze geldiği kişiye konuştu.

"Neyse ki iki haftaya kalmadan Karadere."

"El değmemiş güzellik..." kadın beyaz dişlerini göstererek gülümsediğinde çok emek vererek hazırladığı sunumları önümüze sermişti. "Yani kısacası bu paketin ismi, içindeki beyaz güllerin anlamından geliyor."

Bu kadar emekten ve hevesten sonra zaten mutlaka onlarla çalışacaktık. Bu kadar dil döktükten sonra beğenmedim diyemezdim. Çokta önemli değildi bu, kadın muhtemelen bu kadar kalabalık- ne kadar kalabalık ben de daha net bilmiyorum- bir düğünün organizasyonunu alırsa, alacağı prim yeterli bir sebepti benim için.

Ki en son anlattığı pakette benim gayet içime sinmişti. Onun abartı sanatıyla çok büyüleyerek anlattığı şeyler kısaca; her yerin beyaz güllerle

süslenmiş olduğu bir durumdu. Üst kattan düğünün olacağı yere inen merdiven trabzanları, masaların üstleri, şamdanlar... Beyaz gül. Ana tema buydu. Temizliğin, duruluğun simgesi. Bizim içinde olduğumuz yalanla epey tezatlık içeriyordu. Düğün yerinde tamam sayılırdık. Güzide Hanım ve kızları, Zeliha, Fetih'in teyzesi- evet annesi hala yoktu ortada, kendisiyle tanışma şerefine nail olmamıştım- son kez bakıyorlardı. Eski antik bir köşk tarzından bir şeydi. Düğün için fazlasıyla güzel ve gösterişli.

Nasıl İstanbul'da Hababam Sınıfı müzesi kullanılıyorsa burada da mantık aynıydı. Düğünler için izin vardı. Tabi epey fazla fiyatla...

"Benim içime çok sindi." derken kadının gözlerinin içi parladı. Fetih'e baktım. "Sen tamamsan, olabilir."

Oturduğum yuvarlak masada ikramlıklar, kağıtlar, resimler doluyken Fetih onlardan gözünü alıp kadına baktı. "Efsun tamam diyorsa," derken elini kağıtlara doğru kaldırdı "Benim içinde tamamdır. Tek sorun süre çok kısa, eğer ki bir aksilik çıkacakta yetişmeyecekse, yapamayacaksanız dürüst olalım birbirimize sonra tadımız kaçmasın."

Kadın hızlı hızlı başını sallarken "Asla bir sorun çıkmayacak Fetih Bey," dedi içi içine sığmayan bir şekilde. "En ince ayrıntısına kadar ekibimle ilgileneceğim. Her şey muazzam olacak. İlk defa bir çift bu kadar çabuk ikna oldu. Onun şaşkınlığı var, güveniniz boşa çıkmayacak."

Davetiye de ne kadar birbirimizi yediysek, bu konuda da o kadar orta yolu kolay bulmuştuk. Fetih *tamam* der gibi başını salladı sonra da yavaşça doğruldu.

"Yemek menüsü ve pasta?" derken kadının eksiğini ben söylemesem de o fark etmişti. "Çalıştığımız sağlam, güvenli ve çok başarılı bir yer var. Standart menüdense gelin hanımın tadıp seçmesini istiyoruz. Sizin uygun olduğumuz bir an ben randevu oluşturmak isterim. Ya da önden menüler elinize ulaşsın, siz tercih yapıp sonra gelip kısa zamanda teyit edebilirsiniz."

Fetih kararı vermem için beni alırken görüş alanına "Davetiyeleri alacağımız gün," diye aklıma ilk gelen fikri sundum. "Menüler de gelirse hallederim. Sonra beraber gidip bakarız."

Kadına hafifçe beni işaret etti Fetih "Uygun mudur?" diye sorarken. Kadın itiraz etmeden onaylarken "O zaman sizi her adımdan haberdar edeceğim. Aklınız kalmasın, kendiniz ilgilenmiş kadar içinize sinecek her şey."

Ben gülümserken kadına kadın masanın üzerindekileri toplama başladığında Fetih elini uzattı bana. Kalabalık yere gidecektik. Orada ayrı

bir kaos ve kalabalık vardı ve bundan rahatsız olduğum bakışlarımdan belli olacak ki Fetih herhangi birinin gelmesine engel olmuştu. Her şey çok yorucuydu, kısa sürede çok şey yapmak gerekiyordu. Bu da koşuşturmaya yani kargaşaya olanak veriyordu.

Fetih'in bana uzattığı eline uzanırken ellerimiz birbirine kenetlendi. "Teşekkür ederiz, kolay gelsin." derken kadın nazikçe gülümsedi. Yavaş yavaş o odadan çıkarken benim topuklu ayakkabılarımın sesi alt kata göre sessiz olan yerde duyuldu bir süre. Sonra bunu Fetih bozdu. Merdivenlerden inerken aşağıdakiler kısa bir an bize bakarken sonra gözlerini çekiyorlardı.

"Beğendiğin için mi kabul ettin yoksa kadın çok konuştuğu için mi?"

Fetih'in sorusu dikkatimi baktığım alandan alırken "Kadın çok konuşmuyordu." dedim garipçe. Başını iki yana salladı benimle aynı hızla inmeye devam etti. "Çok konuşuyordu."

"Sadece işini yapıyordu Fetih. Ayrıca beğendim. Sen ben beğendiğim için mi tamam dedin, yoksa beğendiğin için mi tamam dedin?"

Bitirdiğimiz merdivenlerde yine insanların olduğu yerden uzakken Fetih bir yere odaklanmıştı bense ona. "Sen beğendiğin için beğendim." Bakışlarım zaten onda olsa da üzerine dikkat bindi ama ben söylediği cümleye odaklanamadan Fetih baktığı yerden almayıp gözlerini "Arkadaşının benimle derdi ne?" diye konuştu.

Bakışlarım ondan baktığı yere kaydı, açık açık huysuz, hatta kınar bir ifadeyle bize baktığını gördüm. Ben gülümsedim Burcu'ya imayla ama o birbirinde olan ellerimize bakıp göz devirerek bakışlarını çekti.

"Bir derdi yok," dedim bütün bedenimle Fetih'e dönerken. Aramızdaki mesafe yarım adıma kadar düştü, ikimizde bedenen birbirimize dönmüş olmuş. "Sadece hata yaptığımı düşünüyor." derken sesim durgun belki de Burcu'nun haklı olduğunu bana fısıldıyordu. Kendi can güvenliğim için bile girsem bu işe pişman olabilirdim. Hala vardı bu ihtimal.

Belki de öyle zamanlar yaşayacaktım ki, evlenmeseydim gerekirse ölseydim bile diyecektim. Hiçbir şeyden emin değildim.

"Sebep?" derken huzursuzluk onun sesinin sınırlarını aştı bana kadar ulaştı.

"Çünkü tanışmamız, çünkü senin ve ailenin çizdiği profil, çünkü bu kararın ışık hızında alınması. Zorlandığımı düşünüyor." diye açıkladım. Burcu kendince haklıydı. Eğer şu an, anlık bir hisle hareket ediyorsam bunun bana mutluluk getirmeyeceğini anlatmaya çalışıyordu. Ve

farkındaydım o ilk aklına düşen ihtimal- kafama silah dayayıp zorlanmamanlık bir hevesle karar verme ihtimalimin az da olsa gerisinde kalmıştı.

Fetih'in gözleri Burcu'ya kaydı bir an, sonra tekrar bana. Beni hafifçe kendisine çekerken "Bizi izliyor, dönme." diyerek dönüşümü engelledi. "Benim seni zorladığımı mı düşünüyor?" diye sakince devam etti sohbetimize. Eli belimdeydi, ayakkabılarımızın burunları birbirine değiyordu.

Başımı salladım *hıhı* diye mırıldanırken. Derince bir nefes aldı, bunun ferahlıktan değil de huzursuzluktan peyda olduğu bariz belliydi. Aniden "Ben seni hiçbir şeye zorlamıyorum." dediğinde en son ne söylediğimi düşündüm. Onu suçlayacak bir şey mi söylemiştim?

Elim dikkatlice siyah kabanının yakasına giderken kıvrılan yeri yavaşça düzeltip yüzüne bakmadan konuştum. "Ben öyle bir şey söylemedim zaten. Hem ayrıca ben," durdurdu beni cümlemi noktasına kadar o tamamladı.

"Sen zor kullanılacak son kadın bile değilsin."

Önceden öğrettiğim bir bilgiyi sorduğu öğrencisinden duymuş bir öğretmen gibi ağır ağır başımı salladım beni gururlandıran bir edayla. "Aynen öyle." dedim keyifle. Şimdi böyle duyunca falan pamuk gibi olmuştum.

"Aklını karıştırmasına izin verme," dedi ben onun yakasıyla uğraşmaya devam ederken. Bu hareket hoşuma giderdi. "Siz kadınlar çok etkileniyorsunuz birbirinizden."

Üstten üstten ona baktım. "Birbirimizin fikirlerine önem veriyoruz diyelim. Ayrıca senin arkadaşların hiçbir tepki vermedi mi?" diye sordum. Ben sadece iş arkadaşlarımı çağırıyordum. Liseden kalan, fakülteden kalan hiç kimseye haber vermiyordum. Burcu kadar olmasın herkesin iyi kötü bir tepkisi olurdu. Üstelik herkes bir yere dağılmıştı, aylar sonra son bulacak bir ilişki için onları Urfa'ya kadar çağıramazdım. Gerek yoktu.

"Sadece ortağımı çağırdım."

İlk kez konuştuğumuz bu konuyla dikkatim tamamen onun üstüne çekildi. "Şimdi birini çağırsaydım herkesi çağırmak zorunda kalacaktım. Çoğu gelemeyecekti, onun üstüne iş dünyasında da dönecekti bu haber. İpin ucunu tutmakla uğraşamazdım. Aile arasında bir düğündü diye söylenecek. Ki öyle."

İkimizin de tek bir sıkıntısı vardı insanlara açıklamaya yapmaya üşenme.

"E yakın olduğun yok mu, bozulmayacaklar mı?"

Benimkiler de bozulurdu belki ama benim zaten can ciğer kuzu sarma olduğum insanlar yoktu. Kendi hayatımdan insanları çıkarırken yerlerini başkalarıyla doldurmamıştım. Herkesle belli samimiyetteydim. Yani kimse ben onları düğünüme çağırmadım diye olay çıkarıp büyütmezdi. Bu samimiyeti vermemiştim hiçbir zaman.

"Var yakın olduklarım ama işte tam olarak bundan bahsediyorum. Biz erkekler takılmayız bu tarz şeylere sizin aksinize. Öyle gerekmiştir deriz geçiştiririz. Bu senenin başında bir arkadaşım evlendi, aramızda iyi, bak şimdi karısı hamile. Düğüne yurt dışındaydım gidemedim. Aradım tebrik ettim, çocuk haberini aldım yine aradım. Şimdi denk gelsek bozuk atmaz bana, evlendiğim kulağına gitse hem düğünüme gelmedi hem düğününe çağırmadı demez. Takılmayız kızım biz sizin gibi her şeye, öyle gerekmiştir der geçeriz."

Burnumu kırıştırdım. Bozulurdum ben yakın olsam. Hem yakındık diyordu hem düğününe gitmemişti. Hem de düğününe çağırmıyordu. Ben bozulurdum. "Duygusuz köpeklersiniz çünkü." dediğimde buruşturduğum yüzüme baktı.

"Allah Allah," diyerek konuşmaya başlayacaktı ki sağ taraftan Güzide halanın "Hey, hey ayrılın!" diye çıkışmasıyla yerimden sıçradım. O kadar konuşmaya dalmıştım ki bu kadar yüksek bir ses beklemiyordum. Fetih cıklarken ben kollarından çıktım hızla.

"Hala," dedi tahammülsüz bir sesle. "bak keyfim kaçıyor artık benim." diye söylenirken o ben bir adım daha uzaklaştım.

"Keyif eşekte olur zaten." diye konuştuğunda bana döndü. "Kızım ben sana ne dedim, uyma şu oğlana demedim mi?" diye bana kızdığında ona doğru adımladım. "Dedin." derken Fetih'i işaret ettim.

"Hepsi Fetih'in suçu. Bırak diyorum bırakmıyor."

Genç kız bir mahcup şekilde önümüze kahvelerimizi bırakırken "Ufak bir yanlış anlaşılmadan dolayı bu gecikme. Lütfen kusura bakmayın." Halbuki ne Burcu'nun ne de benim umurumdaydı. Tam tersi bize dinlenmek için bahane olmuştu. Hem hastane hem de bunlar beni tahmin ettiğimden daha da zorluyordu.

Yine bir iş çıkışı, o on dört günü hızlı hızlı tüketmeye devam ederken Burcu'yla davetiyeleri almaya gelmiştik. Fetih'te gelecekti, buralarda zaten işi olduğunu söylemişti ama muhtemelen bizim çıkışımıza anca yetişirdi.

"Hiç önemli değil," dedim bunun gerçekten böyle olduğunu belli edercesine rahat bir halde. "Biz bekliyoruz."

Burcu önüne indirilen kahveyi yudumlarken kız anlayışımla başını sallayıp beyaz bir dekorasyona sahip olan, muhtemelen misafirleri ağırlarken kullandıkları odadan çıktı. Kahvemin yanına bıraktığım numune davetiyeleri alırken davetiyelerin birbiriyle tezatlığı, zıtlığı ama bir o kadar güzelliğiyle iç geçirdim. Sanki boşanmayacakmışız gibi bir de iki tane davetiye bastırmıştık. Ciddi ciddi.

İsimlerin üzerinde gezindi gözlerim sonra da anne babalarımızın olduğu yerde takıldı kaldı.

Sevil- Soner Zorlu. Dudaklarım kıvrıldı, çok buruk bir hareket olduğunu içimde beni yoklayan ince sızıdan anlıyordum. Bir an içimde bir mum yandı, sonra da rüzgar esti. O ufak ateş parçası titreşti. Ama sönmedi, direndi. İçim yanmıyordu ama rüzgara rağmen sönmeyen ateşin de ağırlığını fark ediyordum.

Davetiyenin üzerinde iki isim vardı. O isimden biri bile yoktu. Acaba yaşasalardı şimdi yine Fetih'le evleniyor olur muydum? Babama anlatır mıydım her şeyi, annemden yardım ister miydim? Yoksa onlar şu an böyle bir haberin şokunda olur, beni vazgeçirmeye mi çalışıyor olurlardı? O kadar bilmiyordum ki olsalardı nasıl olurdu ihtimalini.

Parmak uçlarımı isimlerinin üzerinde gezdirdim, derince bir nefes aldım. Sanki bana bu kararım için ne kadar kızarsalar kızsınlar yine bu düğüne gelirlerdi. Gelirlerdi değil mi? Gelirlerdi. Dayanamaz gelirlerdi. O an çok kesik kesik bir sahne düştü gözlerimin önüne. Tam değildi, aralıklıydı.

Kimin olduğunu hatırlamadığım birinin düğününe gidiyorduk. Küçüktüm, tahminimce dört ya da beş. Gelinlik giymek istiyordum. Annemi ikna etsem de babam ikna olmuyordu nedensizce. Ağladığımı bile hatırlıyordum. Annemin babama *günün birinde o gelinliği gerçekten giyecek, farkındasın değil mi?* tarzında bir cümle kurduğunu hatırlıyordum. Sesi sinirliydi. Çünkü ben ağlıyordum ve babam ona rağmen ikna olmuyordu.

Sulanmış gözlerimle babama bakarken burnumu çektim ağladığımı fark etsin de kabul etsin diye. Ne olurdu bende gelin gibi o kabarık şeyi giyseydim? Görmüştüm o prenses gibi olmuştu. Ben de olabilirdim. Üstelik benim boyuma göre yapılanı da görmüştüm.

Ne olurdu ben de prensesler gibi giyinsem?

Annemin kurduğu cümle babamın yüzündeki her şeyi değiştirdi. Annemde donup kalan gözleri titrek bir ifadeyle beni buldu. Renk değiştirdi, hatta öyle ki ketçapa benzedi yüzünün rengi. Yutkundum sonra anneme baktı.

"Saçma sapan konuşma Sevil." derken cümlesi kesik kesik, kreşte kekeme konuşan Şafak gibi dökülmüştü dudaklarından.

Annem tavana baktı, her sinirlenip de sakinleşmek istediği an gibi bir şeyler söyledi kendi kendine.

"Tamam," dedi gerçekten bu çabası işe yaramış şekilde. "Tamam çok erken, daha çok küçük ama bu hayatın gerçeği. Tamam hoşlanmıyorsun bu durumdan ama yapacak bir şey yok. Günün birinde," derken kapıyı gösterdi "O kapıdan çıkacak. Üzerinde de gelinlik olacak. Aş artık kız babası olmayı, ne var gelinlik giyse." sonra bana döndü beni gösterdi. "Kızımı ağlatıyorsun." dedi sitemle. Önümde diz çökerken, gözlerimdeki yaşları sildi yanaklarımdan öptü.

Çok geçmedi, annemin o kurduğu cümlesi babamı niye bu kadar kötü yaptı bilmiyorum ama canı yanıyormuş gibi bakıyordu bana, o da diz çöktü önümde. O an, tam o an vazgeçeceğim sandım. Babamın canını yakacak bir şey mi istiyordum? Niye öyle bakıyordu bana? Tamam çok çok çoooook istiyorsa giymeyebilirdim. Ama sadece çok istiyorsa giymek isterdim.

Anneme dönük olan bedenimi nazik bir hareketle kendine çevirirken ojeli olan ellerimi tuttu. "Süslü," dedi tek tek parmaklarımdan öperken. Sonra anneme yan bir bakış attı. "Annesi kılıklı." derken annem saçlarını savurarak gözlerini kaçırdı. Babamın ilgisi ellerimden yüzüme dönerken tam beni kendine çekecekken çok, çok ve çok zor geldi ama buna direndim. Başımı her zamanki yere sokup, yine onun deyişiyle sinesinde ağlamak istiyordum. Ama bu çok yanlıştı.

Beni ağlatan oydu. Ben niye yine onun göğsünde ağlamak istiyordum? Anneme baktım bir an. Anne bu çok yanlıştı!

"Öpme," dedim ağladığım belli bir haldeyken. Tamam bu iyiye işaretti. "Beni sen üzdün, niye öpesin ki?" Annemin gözleri gururla bana döndü. Sanki alkışlayacaktı beni. Tamam doğru yoldaydım.

Babamın dudakları aralandı annemle benim aramda mekik dokudu gözleri ve tekrar, günde üç öğün söylediği cümleyi tekrar etti. "Annesi kılıklı." derken beni direnmeme izin vermeden kendine çekti. Kaçmamam için iki bacağının arasına sıkıştırdı.

Yüzü yüzüme yaklaşırken ondan başka her şeye bakmaya başladı. Bunumdan öptü, yanaklarımdan öptü, çenemden öptü ama hiçbir karşılık alamadı. Allah'ım dayanamıyordum. Bir kere ben de öpsem barışmak zorunda kalır mıydık?

Bu karşılık alamayışı biraz daha daralttı nefesini "Senin adını Nazlı koymalıydık." dedi her zamanki gibi. Ne zaman böyle yapsam aynı cümleyi kurardı. Çenemden yakalayarak ona bakmamı sağladı. "Efsun," derken içli içli ona baktım. Annem sessizce bizi izliyordu.

"Senin nazını niyazını benden başkası bu kadar severek çekemez tamam mı meleğim? Bunu sakın unutma." gözüm kısa bir an anneme kaydı, yüzünde imalı bir gülüşle ve her zamanki gibi güzel güzel babama bakıyordu.

Babamı onaylamadan ona bakmayı sürdürdüm. "Birine nazlanacaksan sadece bana nazlan. Başkasına istediğini yaptırmak için böyle bakmak yok," elinin sırt kısmı yüzümde gezinirken dikkatle onu dinliyordum. "Böyle dudak büzmek yok," diye devam etti. Her devam edişinde ağrısı arttı sanki. "Böyle nazlanmak yok, efsunlu efsunlu bakmak yok. Çal kapımı ben her zaman çekerim bunu." derken konudan niye bu kadar uzaklaştık bilmiyordum. Şimdi giyecek miydim giymeyecek miydim?

Giyseydim ya? Lütfen.

Derince bir nefes aldı "Şimdi," derken vücudum heyecanla canlandı. "Çok mu istiyorsun?" diye sorarken 'hayır' dememi istiyormuş gibi bakıyordu. Ama istiyordum. Yalan mı söyleseydim? Bana yalan söylememem gerektiğini en çok babam öğretmişti.

Ellerimle birbirinden ayırıp "Çok," dedim. Sonra biraz daha ayırdım tekrardan "Çok," diye bağırdım. Bunu defalarca yaptım. Kollarım en büyük nereye kadar açılırsa. Babam memnuniyetsiz bir şekilde bana bakarken "Tamam," dediğinde içimde bir sufleye kaşık daldırdığım da aldığım mutluluk kadar büyük bir mutluluk yayıldı.

"Ama bana bir konuda söz ver önce." derken mutluluğum o kadar büyüktü ki hızlı hızlı başımı salladım. Her şeyi kabul edebilirdim. Her şeyi. "Sen o gelinliği şimdi giy," derken beni daha sıkı tuttu. "Ama böyle yirmi sene sonra biri tekrar giymeni isterse babam izin vermiyor diyip hemen yanıma koş tamam mı babasının güzeli?"

Dudaklarımda gülümseme daha da büyürken Burcu'nun "Daldın gittin," diyişiyle o sahne kendini siyah bir ekrana bıraktı kafamda. Sonrası pek yoktu zaten. Babama ne demiştim, annem ne demişti hatırlamıyordum ama o gelinliği giymiştim. Bu arada babamın istediği olmuştu. Ben en son dokuz yaşında o kaza gecesi babamı dondurma yemeye ikna ettiğim gün nazlanmıştım birine. Babama. Doğru da söylemişti, kimse benim nazımı

niyazımı babam kadar çekmezdi, ben de ondan başka kimseye nazlanmazdım da zaten.

"İsimleri var," dedim aynı yere bakmaya sürdürürken. "Soyadları da. Ama değil onlar bu soy addan tek bir kişi hariç hiç kimse yok düğünde. O kişi de gelin," izahı olmayan şeyin mizahı olurdu ya. Ondan sebepti bu gülüşüm. Ona kaldırdım bakışlarımı, baktığı davetiyeden kaldırdı gözlerini beni aldı açısına.

"Çok garip bir kader," dedi durgun bir sesle. Elimi çenemin altına koymuş, dirseğimi dizime bastırmış ona bakıyordum."Annen baban tek çocuk, sen tek çocuksun. Tuhaf, sanki özellikle böyle olması istenmiş gibi."

Yalnızlık bazı insanların kaderiyken bazı insanlarınsa tercihiydi. Benim önce kaderim sonra tercihim olmuştu.

Uzun uzun ona baktım. Diyecek bir şeyim yoktu. Basılan davetiyelerin neredeyse tamamı Fetih'in sülalesine gidecekti. Bu bile her şeyi anlatmaya başlı başına yeterdi. Bir de şu vardı, gerçekten evlenmeme rağmen bu kadar çok duraksatıyorsa beni bu durum günün birinde gerçekten evlenirsem daha mı ağır geçirecektim bu dönemi?

Burcu ağır ağır gülümsedi şefkatle bana baktı "Ama senin asla tek çocuğun olmayacak. Değil mi?" diye sorarken başımı salladım. "Ya en az iki ya da hiç ama asla tek çocuk değil. Hala kızıyorum biliyor musun anne babama? Hala. Yaşım oldu kaç hala dert ediyorum bunu içime. Ben onlar evlendikten beş yıl sonra doğdum, dokuz yaşıma kadar da başka çocuk yapmadılar. Çok saçma, bu kadar beklemeleri, on dört seneye sadece beni sığdırmaları. Eğer ki olsaydı bir kardeşim, her şey daha farklı olurdu."

Aniden ağırlaşan ortamın odası asla gerçekleşmeyecek ihtimallerin yükündendi biliyordum. Bunları konuşmamda anlamsızdı. Bunu da biliyordum.

"Olsun," dedi Burcu neşeli bu can sıkıcı havayı dağıtmak istercesine. "Yaparsın bir sürü beraber bakarız bebişlere. Benim evleneceğim yok zaten. Eğer ki sen son dakika bir alfalık yapıp da bebeklerin babasında bir değişikliğe gitmezsen sanmıyorum ki mevcut babayı seveceğim ama olsun sonuçta teyzeyim ben. Anne yarısıyım. Kurban olurum onlara. Bir sürü bir sürü yaparsın, olmadı bir iki taneyi bana verirsin ben büyütürüm birkaç sene."

Bu haline gülerken çocukların Fetih'ten olmayacağını bilse herhalde delicesine sevinirdi. "Kediler gibi tek seferde dört beş tane yapma şansım yok o yüzden o dediğin yaş." derken *bana ne* der gibi omuz silkti. Ciddi

ciddi yapıp versem bakardı... Bir an bunu hayal bile ettim. Bucu al bunlara bakamıyoruz evde beş tane daha var malum...

Yüzümüzdeki sırıtmalarla bir süre öylece kalırken sonra konuşan Burcu oldu "Peki Suna teyze?" diye sordu. "Ya da Levent amca? Onların ailelerinden çağıracakların var mı? Nasıl aranız?" Daha bu sabah aklıma gelen şeyi o dile getirdiğinde aniden gözlerimi kırpıştırdım. "Aslında var numarası olanlar," derken sesim kendinden hiç emin değildi. "Ama en son ne zaman konuştuk dersen, seneler oldu. Aramız çok mükemmel değil, o taraftan durumlar biraz karışık."

O an heyecanla yerinden doğrulurken gözlerinin içi parladı. Bu bozukluğun sebebini bile sormadan "Ara o zaman!" dedi heyecanla. "Ne bozukluğu düğün bu kızım. Bayramlar ve düğünler de küslük mü olur? Ara gelsinler! Karşı taraf çok kalabalık he, bak ben sana söyleyeyim. Biraz kalabalıklaşalım. Hadi ara, hadi!" derken sehpada olan telefonu bana uzattı.

Gelirler miydi?

Hiçbir şeyin gerçekliği yoktu evet ama ne bileyim yine de tek kalmak istemiyordum. İçgüdüsel bir şeydi bu. Telefonu alırken elinden "Emin misin?" diye sordum. Hızlı hızlı başını salladı.

"Tabi ki eminim. Hem senin şu an onları düğüne çağırmaman aradaki bozukluğu uzatman demek. Bak bizi düğününe çağırmadı derler, sen suçlu olursun. Sen arayıp söyle, senden çıksın. Hadi."

Fark ederek ya da etmeyerek beni heyecanlandırırken yüreğim istemsizce dikenli bir yolun üzerinden geçmeye başladı. Yaptığım stresle elimdeki telefona düştü bakışlarım.

Gözlerimi odakladığım yerde burnumun direği sızlarken gözlerimi biraz daha araladım "Yok," dedim düz bir sesle. Bana hala, kapanan telefonlara rağmen heyecanla bakan Burcu'ya bakmıyordum.

"Önemli değil, olsun. İyi bakın kendinize."

Karşıdaki kadın, Suna annemin kuzeni, o an o ortamdaki birine yerdekini kaldırmasını söylerken "Sen de kızım. Allah mesut etsin, tebrik ederim tekrardan." derken gülümsedim bir an çenem titreyecek gibi oldu. *Görüşürüz* deyip dememek arasında gittim geldim ama söylememeyi tercih ettim ve telefonu kapattım.

Elimde kalan telefonun ekranını kilitlerken hala bir umut bana bakan Burcu "Eee ne oldu?" diye sordu tez canlı bir sesle. Beklediğim bir şeydi. Niye yine böyle olmuştu ki içim?

Başımı iki yana salladım, dudaklarım kıvrıldı. "Gelmeleri mümkün değilmiş. Tebrik ediyor o da diğerleri gibi." geriye yaslandım daha fazla gülümsedim. "Bekliyordum zaten. Kimse bu kadın orada tek mi kalır derdine düşecek değil. Gerçekten değil."

Kimse bir yetimin yalnızlığının derdine düşecek değildi.

Bunu zaten biliyordum. Abartacağım, dramatikleştireceğim bir şey yoktu. Burcu hırsla saçlarını savururken "Benciller." dedi öfkeyle. Haksızdı. Bu bencillik olmuyordu. "Ne sorun ne? Ne seninle dertleri, aranızdaki problem ne?"

O kadar çok sinirlenmişti ki benim aksime hızlı hızlı soluklanıyordu. Ellerimi iki yana açtım. "Yok benimle kişisel bir durum. Sadece kalan miras meselesi. Onlar dururken Levent amcadan da, Suna annemden de kalan her şey onların isteğiyle bana kaldı. Levent amca anneme, annem de avukata yazdırdığı vasiyetiyle bana. Tamamını. Araları bozuktu zaten. Aşırı mükemmel değildi. O yüzden annem özellikle onların herhangi birine bir şey verilmeyeceğini istemiş. O ne dediyse ben ona uyum sağladım. Avukata ne söylediyse. Ki eğer ki gerçekten ihtiyacı olan olsaydı annemi çiğner verirdim. Ama yoktu. Hepsinin hali vakti yerinde. Ama işte aynı kandan olanlar dururken elin kızına bırakılması zorlarına gitti. "

Burcu'nun sinirden resmen gözleri dolarken "Sen elin kızı değilsin," dedi öfkeyle. "Onların kızısın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım omuzlarımı kaldırırken "Onlar için öyle değil. Yok kimseye düşmanlığım ama. Annem ne derse onu yaptım. Üstelik cenaze de bu tarz muhabbetleri döndürmeselerdi belki yine yaklaşımım farklı olurdu ama acıyı tek yaşayan bendim sanki. Herkes geriye kalan mirası düşünüyordu. Kendine pay çıkarmaya çalışıyordu. İğrenç bir durumdu. Ben de hiçbir şeye karışmayıp avukatı direkt öne sürerken öylece iletişimimiz kesildi. Şimdi de yani bir şey beklediğim yoktu yani. Belki olayı kapatmışlardır diye aradım sen ısrar edince."

Gözlerini kaçırdı, buna pişman olduğu her halinden belliydi. Dudaklarını ezerken hırsla şimdi elinde olsa arayıp bir ağız dolusu laf ederdi. "Peki o mirasa ne oldu?" diye sordu bana dönerken.

Gözlerimi ağır ağır kırpıştırırken "Duruyor öylece. Yani belli kurumlara her yıl düzenli olarak bağış yapılıyor Levent amcayla annem adına. Sayısını tam bilmiyorum, burs verilen birkaç öğrenci var. Zaten mirası şu şekilde ayırmış Suna annem. Biri tamamen eğitimim kişisel ihtiyaçlarım için ayrı bir banka hesabı. Hiçbirini kabul etmeme ihtimalime karşı o zaten, böyle bir

birikim olduğunu ve bunu kabul etmem için benimle hastayken konuşup yemin ettirmişti. Bir hesap olduğunu biliyordum da ne kadar olduğunu bilmiyordum. İşte bir o, bir de diğerleri. Levent amca avukattı falan ondan ve anneme de kendi ailesinden kalanlar. Onun dışında bir de daha sağken on sekiz yaş hediyem. Ne zaman ehliyet alırsam gidip alacağım araba için bir bütçe. O öldükten sonra uzunca bir süre zaten hiçbirine dokunmadım. Bir ara kendim çalışıyordum falan hatta, okul çıkışı. Sonra çok fazla hasta olmaya başladım, o dönem annem sık sık rüyama giriyordu. Diğerleri için değil belki ama o banka hesabı için yeminim vardı. Kendimi toparlamaya başladığımda en azından kızgınlığım geçtiğinde, öldüğüne alıştırınca kendimi kullandım eğitimim için. Hala bir kısmı duruyor zaten. Elimden geldiğince temek ihtiyaçlarım için harcadım. Eğitim falan. Bir de araba. Şu an ki arabam, o son hediyesiydi bana. Geçen sene aldım. Ev falan duruyor, yazlık var. Satmam onları, beraber yaşadık çok anı var içlerinde. Gerisi de avukatta o ilgileniyor. Öyle sene de bir arayıp rapor veriyor o kadar,"

Kurduğum her cümle bana dert olurken hohlarcasına nefesimi verdim. "Dünya benim olsa ne yazar Burcu? Öz anne babamdan da ev kaldı? Eee ne fark etti? Bu hayatta bir tek maddi açıdan yokluk çekmedim. Sanırım bu kula bu kadarı yeter, bari oradan vurmayalım meselesine döndü. Her şey öylece duruyor, baksan bu yaşımda çoğu insana göre çok çok iyi durumum. Ama bak düğünüme çağıracak tek bir kişi bile yok. Tek başınayım, o evler ayaklanıp gelemeyeceğine göre bir faydası da yok bana."

Koltuktan kalkıp benim yanımdaki boşluğa otururken "Ben varım," dedi yüzüme bakarken. "Öylesine söylemiyorum. Gerçekten olduğum için. Bin kişiye bedel olduğumu hep sen söylerdin, tamam bunu susmayan çenem için kullanıyordun ama yani her şey için doğru sayabiliriz. Ben varım, boş ver onları. Para hırsından boğulsunlar, biz yeteriz birbirimize. Yalnız değilsin, kimsesiz falan değilsin. Öyle insanlar çıkıp geleceğine zaten bunu tercih ederdin. Yalnızlığın asaletinden."

Duygusal başladığı konuşmasına beni güldürerek son verirken "Aptal." dedim gülerek. Burnumu sıktı. Buna engel olabilmek için kafamı çevirdiğim an kapının gerisindeki bedenle gözlerim çakışırken Fetih ne zaman geldi, ne zamandır buradaydı bilmiyorum ama gözleri üzerimdeydi. Yakalanışından olacak boğazını temizleyip kapıdan içeri girerken göz temasımızı kesmişti. Burcu'ya bakarken kapıyı açık tutmaya devam etti ve şey cümleyi kurdu:

"Bizi biraz yalnız bırakır mısın?" Burcu kadar benim de beklemediğim cümleyle birbirimize baktık. Dinlemiş miydi? Bu çok saçmaydı. Nerden itibaren yapmıştı bunu? Bu yanlıştı.

"Yalnız mı bırakayım?" diye sordu Burcu odadan çıkmak istemediği her halinden belliyken. Fetih bana bakmıyordu. Başını sallarken kapıyı işaret etti. Burcu bana bakarken engel olacak bir şey söylemem için "Sen gidip sorar mısın davetiyeleri?" diye çıkması için destek verdim. Ne söyleyecekse söyleseydi madem Fetih, bir daha da bun yapmasaydı.

Burcu'nun omuzları düşerken istemeye istemeye doğruldu yerinden, Fetih'e yan yan bakarak odadan çıkarken Fetih çıkmasını bekleyerek yeri dikizliyordu. Çıktığı gibi kapıyı kapatırken bana dönmeden hemen önce derince soluklandığını yükselen omuzlarından almıştım. Çok da beklemeyip bana doğru ilerlerken iki koltuğun dik kesiştiği yerde bir uçta ben, diğer koltuğun diğer ucunda o oturdu. Yani birbirimize çok yakındık. Gözlerimi onun aksine gayet dik bir şekilde onda tuttum.

"Efsun," derken sesindeki o nereden tutacağını bilmeyen, nereye koyacağını seçemeyen şeyi anında fark ederken kaşlarım olabildiğine çatıldı.

"Kapıyı mı dinledin?" diye sordum uzatmadan, soğuk mesafeli bir sesle. "Hiç hoşlanmam." dedim kafamı iki yana sallayıp bacak bacak üzerine atarken. "Şu an kendini bir konuşma yapma zorunluluğunda hissediyorsun muhtemelen ama hayır gerek yok." diye kestirip atan tavırlarımı sürdürdüm. Buna alışmış bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Ondan da hiç hoşlanmam. Yirmi beş yaşındayım; birinin avutma, teselli konuşmasına ihtiyacım yok. Kendini terapist psikolojisine sokman da yersiz. Ciddiyim. İçten içe üzülmene hiç gerek yok zaten, benim yapmadığım bir şeyi senin yapman çok saçma. Acıma duygusuysa da o da çok gereksiz. İlk benim başıma gelmedi, sonda değilim muhtemelen. Duyduklarını görmezden gelmen beni çok daha fazla memnun eder çünkü şu an kimsenin kalıplaşmış klasik cümlelerini dinlemeye ihti-"

"Bir dur artık," diye beni hiç beklemediğim şekilde sertçe bölerken "Taramalı tüfek gibi, susmadım. Bir dur ağzımı açmadım daha." diye devam etti bu tavrına. "Benim sana konuşmak için söyleyeceğim kuru laflarım yok. Bilmem zaten ben öyle şeyleri. Avutmam da kimseyi. Herkesin meselesi kendine. Beni bağlamaz. Kuru gürültü yapacak halim yok." dikleştirdiğim kuyruğum ve ben öylece Fetih'e baktık.

"Ne oldu, hayat senden ne aldı, ne bıraktı bilmem beni de ilgilendirmez. Yirmi altı yaşındasın, aşmışsın her şeyi, ağzı ishal olmuş boş insanların cümlelerini de çoktan sallamamayı öğrenmişsin. Bir turda benim dönecek halim yok." dişlerimi birbirine bastırdım.

"Diyeceğim şu ki; senin bir kız kardeşin var." beklemediğim bir yerden konuşma devam ederken boğazıma bir yumru oturmuş biraz önce kestiğim cümleleri şimdi dinliyordum. "Sen onun yengesi değilsin, o senin görümcen değil. Bir şey olsa ilk abisi yerine ablasına koşuyor, bir şey anlatacak olsa beni aklının ucundan bile geçirmiyor, ablasından sıra gelirse abisine yöneliyor. Planlarını seninle yapıyor, bir şey yapacak olsa zaten ilk seni düşünüyor. Sen yoksan iptal ediyor, benimle devam etme düşüncesi hiç yok. Bir şey alırken bile sen beğenir misin diye düşünüyor, senin beğenebileceğine yöneliyor."

Hayır tabi ki ağlamayacaktım. Burnumun direği de sızlamıyordu, boğazımda yanmıyordu. Ağlamayacaktım.

"Yarın öbür gün," derken ofladı ensesine gitti eli. "Gidecek bir gevşeğe gönlünü kaptıracak yine sana koşacak. Eğer iş ciddileşirse, ben kıyameti koparmayayım diye seni köprü olarak kullanacak. Evli olup olmamızın hiçbir meziyeti yok, yengesine koşmuyor ablasına koşuyor. O gavatı ben ondan değil senden öğreneceğim. Farkında değil miyim ben? Farkındayım. Başına bir şey gelse yine ilk sana gelecek, ablası gerek duyarsa abisine haber verecek. Duymazsa beni yine yokum meydanda."

Dişlerimi dilime geçirdim, yumruklarımı sıktım. Nefes alamıyordum. Hayır, ağlamayacaktım.

"Halam desen on sekizimden beri altında imzam olmayan başarı yok ama bana seni gördüğünden beri en büyük başarımmışsın gibi davranıyor. Nasıl sevdi seni bu kadar, nasıl bir şeytan tüyü sendeki bilmiyorum. Ulan Emir bile," derken tekrar sinirlendi bir an. Bu ufak bir kıvılcımın bir an küçük bir kağıdı tutuşturması gibiydi. "Ne zaman baksam kedi besliyor. Devamlı bir yenge falan ağzında ben anlamadım bu işi. Elimde kalacak, o olacak."

Ağlayamadım belki ama dudaklarım kıvrıldı. Ama çok istiyordum. Böyle bir dakika arkamı dönsem yeterdi.

"Ben bu yaşıma kadar kan bağının çok bir faydasını görmedim o yüzden siktir et sen o olayı. Şimdi başını ağrıtacak kadar kalabalık bir sülaleye giriyorsun zaten. Tek tek hepsinin kanına da giriyorsun, ben anlamadım bu işi ama hadi onu da geçtim. İşin kısası Efsun," derken gözlerimin içine içine baktı. Fetih bazen öyle bir bakıyordu ki ruhum çıplak kalıyordu sanki. Ne

kadar güzel elbiselerle gizlediğim yara varsa tek bakışıyla yakalıyordu. Bu çok zoruma gidiyordu. Çok tecrübesizdim bu şekilde çırılçıplak kalmaya.

"Bir ay, beş ay meselesi değil bu. Evli olmamız, soyadımı taşıman değil. Bu işin sonunda hala bir kız kardeşin olacak, benimle evli olmasan bile rahatlıkla çalacağın kapılar olacak. Onların da ilk sırt ağrılarında arayacağı kişi sen olacaksın. İster evli olalım ister olmayalım. Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Şimdi bırak her şeyi, sen kendi kendine yetmeyi çoktan öğrenmişsin. Kimsenin sana ağzını açıp da yol göstermesine, o yolda seninle yürümesine ihtiyaç yok. Geçmişsin o işleri, farkındayım." Doğruldu, elini bana uzattı. Uzattığını eline bakarken içimde o çırılçıplak bedenin utancı kendini gizleme çabası yok oldu.

Fetih görüyordu evet ama gördüğü şeyi unutmasını çok iyi bilen bir adamdı. O yaraları görse de müdahale etmeyeceğini, bilmiyormuş gibi yapıp devam edeceğini farkındaydım. Endişem bu yüzden yok olmuştu.

"Ben de," derken elini tutmamı bekledi. "O yoldayım işte. Hani olmaz da, diyelim ki ihtiyacın oldu. Gölgem üstünde. Bir dön bak yeter. Tamam mı?"

Benden destek beklerken Burcu'ya sırf formalite icabı söylediğim tüm cümleler ensemdeydi.

Fetih'in yanında Yunus ne ki?

Fetih bana yeter.

Kafamı salladım. Hafifçe yapabildiğim kadar gülümsedim ama boğazım çok yanıyordu. "Hadi," dedi elini işaret ederken "O arkadaşın halamı aramıştır şimdiye aynı odadalar yetiş diye. Tut elimden inelim, seve seve kabul ettirelim artık ona da bir şeyleri. Emir'i bile istifaya itiyormuş. Nefret edenim çok oldu da, böylesiyle ilk kez karşılaşıyorum."

Bu sefer gerçekten gülerken bana uzattığı elini tutup kalktım yerimden. İşin doğrusu uyuşan bedenimi o kaldırdı bir çırpıda.

Güzide halaya dönerken "Bu düğün hediyesi çok gereksiz gerçekten." dedim ona bakarken. "Ben istemiyorum. Neden ekstra bana hediye alınıyor ki?"

Bir numaralı kankası Burcu'ya dönüp "Hep böyle mi boncuk gözlüm?" dediğinde yanaklarımı şişirdim. Burcu hemen başını salladı hızlı hızlı. "Hep böyle mızmız Güziş'im. Ne sen sor ne ben söyleyeyim? Ama bak gelinin kız kardeşi olayına girmiyoruz. Beni dışarıda tutuyorsun."

Güzide hala Burcu'nun dizine vururken "Kız sus!" diye azarladı. "Vallahi erkek tarafının yanında böyle konuşursanız akşam falakaya yatırırım sizi."

Erkek tarafı Fetih'in annesi. Ve sonunda o kutsal gün gelmişti. Karşılaşacaktık. Düğüne on gün bile kalmamıştı. Günler akıp gidiyordu. Yarın ikinci mazeret iznimi kullanacak ve gelinliği halledecektik. Herkes delicesine çırpınırken ben yine bir iş çıkışı bu kez kuyumcuya gidiyordum.

"O zaman biz de Zeliha'ya alıyoruz bir şey? Yoksa hayatta kabul etmem. O ne öyle onlar bize alsın biz almayalım. Örfse bize de örf yani. Kabulse kabul, değilse vallaha sorun çıkarırım."

Emir bir taraftan bizi dinlerken bir taraftan da aracı sürüyordu. Burcu'ya katılarak onlara döndüm. "Tabi ki, altta kalır mıyız?" diye sordu. "Ne gerekiyorsa biz de geri getireceğiz."

Güzide halaya doğru "Ama onu biz ödeyeceğiz," dedim. "Asla orada elin cebine gitmeyecek. Ha senden çıkmış ha Fetih'ten. Aynı şey. Hediyeyse ben alacağım."

Gözlerini irice açtı kafasını iki yana salladı. "Katta olmaz. Unut onu. Öyle şey mi olur? Kız tarafı biziz dedik."

Burcu'yla aynı anda itiraz ettik. "Bal gibi de olur. Vallaha kabul edeceksin. Gelinliğe falan tamam dedik ama bu başka. Ya ben alacağım ya da hiç girmiyoruz bu işe. Kimse de bana almasın." net tavrıma Burcu'da destek attı.

"Bende ondan tarafım. Bizzat biz seçip alacağız. Damada da alınıyor mu?" diye sorduğunda Güzide hala azalan yola ve ikna edemediği bize baktı.

"Kızım siz deli misiniz? Hayır şimdi niye sorun çıkarıyorsunuz? Zaten az kaldı, yok elinizi cebinize atmak. Olmaz öyle şey."

Derince bir nefes aldım. "Emir," dedim yanıma bakarken. "Çek ileride sağa. Güzide Hanım tek gidecek. Bizim kuyumcu da işimiz yok."

Bucu da çantasını toplarken "Ayneeen öyle. Sen artık yengeciğinle kendinize yeni takılar alırsın. Size iyi alışverişler. Oldu o zaman, kankalığımız buraya kadar."

Emir "Durayım mı yenge?" diye ciddiliğimi mi kontrol etti yoksa bizden tarak olduğu için Güzide Hanım'a blöf mü yaptı bilmem ama işe yaradı.

"Ne durması?!" diye çıkıştı. "Kimse inmiyor arabadan. Kafanızı kırarım sizin."

Valla ben bilmem mimiğiyle ona döndüm. "Kabulsün o zaman?" diye sordum. Bakışlarımızla onu kıskacımıza alırken ilk gördüğümde hükümet gibi kadın dediğim kişiyi getirdiğim hal beni epey bir eğlendiriyordu.

"Allah ıslah etsin sizi ıslah! Tamam tamam! Siz üzün beni böyle, üzün." Burcu yanağından bir makas alırken eline vurdu hemen.

"Zeliha'nın hediyesini alalım ben Fetih'e sonra özel olarak bakarım." diye bir fikir attığımda yine Fetih dediğim için Burcu homurdandı falan. Geriye kalan yol sessiz sakince geçerken sonunda Fetih'le daha öncede geldiğimiz beni epey geren yere geldik. Unuttuğum o endişe yine sardı beni. Dişlerimi birbirine geçirdim.

Zühre Karadere.

Hepimiz kendi kapılarımızı açıp indiğimiz sıra biz kuyumcunun direkt önünde durmuştuk ve Güzide halanın baktığı yerde de siyah bir araç park ediliyordu. "Onlar mı?" diye sordum tedirginliğim artarken. Fetih sormuştu gelmesini isteyip istemediğimi ama benim o an boşluğuma gelmiş olacak ki hayır demiştim. Sesimde nasıl bir şey duydular bilmiyorum ama ikisi de bana döndü.

Kısa zamanda Güzide halanın elini saçımda hissederken ona döndüm. "Korkma," dedi ne hissettiğimi farkındaymış gibi. "Ben buradayım. Hiçte bir şey olmaz."

Gözüm ondan kapısı açılan arabaya yöneldi ve aynı dizilerdeki gibi ilk ayaklarını gördüm. Sonra da yavaş yavaş yukarı çıkarak bedenini. Simsiyah giyinmişti. Yüzünün sert çehresi kısa bir an etrafta dolaştığı an o an orada olan birkaç esnafın baktığını farkındaydım. Sonra gözlerimiz kesişti.

Zehir zemberek bakıyordu.

Beklediğim gibi.

Yüzündeki o düşmanlığı, nefreti görmemek mümkün değildi. Kasıldım ama aynı dik ifadeyle ona baktım. Zeliha'da indi. Bize doğru yürümeye başladılar. Etrafımdan ne oluyordu ne konuşuluyordu bilmiyorum. Ben beni öldürecekmiş gibi bakan kişiye odaklanmıştı. Simsiyah gözleri yılanın gözleri gibiydi. Kaynanadan çok düşman gibi bakıyordu.

Kenafir.

Aramızdaki mesafe kapandı. Zeliha bana sarıldı, halasına sarıldı, Burcu'ya sarıldı. Zühre Karadere'yse sadece Güzide Hanım'a başıyla selam verdi. Asla konuşmadık, asla bir mimik geçmedi aramızda. Sonraysa "Haydi," dedi kuyumcuyu gösterirken "Ne yapacaksan yapalım, bitirelim işimizi."

Bak sen... Bizim daha işimiz yeni başlıyor Zühre Karadere. Zeliha'ya yaptığını mı unuttum yoksa bana bu bakışını mı unutacağım? Daha yeni başlıyoruz. Az sabret.

"Sen şimdi ne alacaksın Fetih'e?" derken oturduğumuz rahat kuyumcu koltuğunda dudaklarımı büzdüm. Sakince geçen bir alışverişten sonra asla takmayacağım epey pahalı ve aşırı çirkin bir akıtma alınmıştı bana. Onun dışındaki teklifleri reddedip yeterli demiştim. Zühre Karadere ne isterse onu almıştı. Sormamıştı, umurumda da değildi.

Biz de şimdi Zeliha'ya aldığımız çok güzel bir bilekliğin onun bileği için olan ölçünün hazırlanmasını bekliyorduk. İşin doğrusu kasten bunu bahane etmiştik. Yorgunduk, onlar oradan buraya gidecek bir şeyler alacaklardı. Kendileri içindi sanırsam. Çünkü daha giyim alışverişini yarın yapmaktan bahsediyorlardı. Hem de Zühre Karadere'yle ne kadar az zaman geçirsem o kadar iyiydi. İşin doğrusu alacağımı alıp onlara katılacağımızı söylemiştik ama hayır işleri bitene kadar buralarda takılırdık Burcu'yla. Kafam kaldırmıyordu artık.

"Düşüneceğim. Zaten birkaç şey arasında kalırsam sana seçtiririm. "

"Ben de en çirkinini seçerim." dedi gıcık gıcık. Burnuna vurdum hafifçe. Bu yerde şu an genç tanımadığım yaşı pekte büyük olmayan bir çocuk vardı. 20 ya vardı ya da yoktu. Bizimle o ilgilenmemişti ama şu an sadece o vardı.

Sakin olan yerde Burcu'nun telefonunun sesiyle hepimiz bir an irkildik. Burcu hızlıca telefonunu açarken "Efendim canım?" dedi kahvesindeki son yudumu da alıp. "Ayyy," dedi dikleşirken. "Doğru tamam tamam, unuttum ben. İyi ki aradın. Ben hemen alıyorum. İsmini verince anlarlar değil mi?"

Karşı tarafı dinlerken doğruldu üzerindeki kabanı düzeltti. "Tamam ben alınca yine ararım seni. Görüşürüz hadi öptüm."

Onu izlerken "Efsun benim bir arkadaşımın siparişi vardı çarşıda. Ben yarın gideceğim alırım dedim ona. Hemen yakında. Beş dakikalık yer. Sen bekle ben bir koşu gidip geleyim."

Hafifçe doğrulurken "Geleyim mi?" diye sorduğumda saçlarını düzeltirken başını geriye attı. "Ay yok hayır. Zaten topuklularlasın. Hemen geliyorum ben, bekle."

Zaten istediğim cevap buymuş gibi başımı salladım ve geriye tekrar bıraktım kendimi. Hızlı hızlı mekandan çıkarken elim telefonuma gitti. Açık olan internetime bakıp instagrama girdim dalgın dalgın. O sıra kuyumcunun kapısı açıldı ama başımı kaldırmadan devam ettim hikayelerde dolaşmaya. Ta ki önümdeki boş bardaklar "Afiyet olsun." diyerek alınmaya başladığında.

Gayet güler yüzle kafamı kaldırdım. Bardakları alan kişinin o nişandaki kişi olduğunu bilmeden.... Gülüşüm bir an yüzümde solacak gibi oldu ama donduğuyla kaldı.

"Teşekkür ederim." dedim sıcak olmaya çalışır bir sesle. O zaman ben kalksaydım. Burcu'yu kapı önünde falan bekleseydim. Tam da o an masada olan çantama elim gitti ki ellerimiz çarpıştı ve içinde son yudumu ve telvesi kalan kahve direkt benim bacağıma düştü bardağıyla. Ağzımdan tiz bir ses çıkarken "Çok özür dilerim," diyerek telaşla geri çekildiğinde ten rengi olan pantolonumda kahvenin süzülüşüne takıldı gözlerim. Tam dizimin oraya dökülmüştü.

Hemen peçete uzatırken daha fazla süzülmesini engelledim ve adam ardı ardına "Gerçekten özür dilerim, ellerimiz çarpışınca." diye açıklama yaparken elimi kaldırdım.

"Yok tamam kazaydı." dedim peçeteyle daha da batan yere bakarken.

"Arka taraf mini mutfak. Deterjan var, isterseniz bir iyice sinmeden alın siz üstten."

Buruşmuş yüzümle pantolonuma bakarken görüntüsü inanılmaz kötüydü. Üst tarafta değildi kabanım kapatmıyordu. "Çok iyi olur. Sakıncası yoksa ben hemen iki dakika da temizleyebilir miyim?" diye sorduğumda hızla başını salladı. Altınların konulduğu yerlerin arkasında kalan sürmeli bir kapıyı açarken açtığı kapıdan geçtim, o kapıyı o şekilde açık bırakırken gördüğüm görüntüyle bir kalmadım değil.

Mini mutfak değildi bu bildiğimiz benim evimin mutfağı gibiydi. Her işletmede böyle arka taraflar olurdu da bu kadar lüksünü ilk kez görüyordum. Elindeki tepsiyi hızla çay sebilinin yanına koyarken suyu açtı ve bana rulo peçeteyle sıvı deterjanı uzattı. Arkamdan bir sandalye çekerken "Oturarak daha rahat yaparsınız." derken rulo peçeteden elime sararak aldım birkaç parça, sonra da üzerine biraz deterjan.

Oturduğum yerde uzattığım bacağımla simsiyah kahveyi çıkarmaya çalışırken ne kadar doğru yapıyordum bilmiyorum. En son elinden kullanılmamış bir bez bana doğru gelip "Bununla yapsanız daha iyi." dediğinde uzattığı şeyi aldım. Bir bu eksikti zaten. Ben daha yeni bu pantolonu Zara'dan almıştım ya.

"Kusuruma bakmayın,görünmez kaza." diyerek mahcup sesle konuştuğunda yerimden doğrulup ayakta devam ettim çitilemeye. "Yok hayır, bende de hata var. Oldu artık yapacak bir şey yok." diyerek önüme

düşen saçları geriye atarak sessizce devam ettim. Kuruyunca nasıl bir görüntü oluşacaktı bilmiyorum ama ıslakken işe yarıyor gibiydi.

Bu sessizlik böyle devam etti. O sessizce beni izlerken ben de yaptığım şeye devam ettim. En sonunda "Efsun Hanım." diyerek adımı zikrettiğinde saçlarımı savurarak ona kaldırdım başımı. "Hazır," dedi söyleyip söylememek arasında gidip gelirken. "Uygun zamanken ben size şunu söyleyeyim vicdanım rahatlasın. Siz de hakkımda kötü bir şey düşünüyorsanız düzelteyim onu." Tamamen duruşumu düzelttim yutkunarak ona baktım.

Ne gerek vardı şimdi konuyu açmaya?

Gerginlik bedenime uğradı direkt engel olmayı düşündüm ama fırsatım olmadı. Elimdeki bez parçasını sıktım.

Gözlerini kaçırdı, geriye kalan konuşmada çok nadir tamamen göz kontağı kurdu. "Şimdi yanlış anlaşılmak istemem ama muhakkak Rümeysa gelip size söylemiştir ama lütfen yanlış anlamayın. Annem tam sizi anlamamış her halde, başınızın bağlı olduğunu bana söylemedi. Yani ben ona dayanarak numaranızı istedim, hesabınızı istedim ama sakın yanlış anlamayın. Asla parmağı dolu kadına yan gözle bakılmaz. Anneler işte çok beğenmiş. Bin bir ısrar o yüzden. Benim evleneceğinizden haberim yoktu. Ben bekar bir kadın olduğunu düşündüm o yüzdendi o ısrarım. Umarım yanlış anlamadınız beni. Günlerdir gözüme uyku girmiyor."

Alt dudağımı dişlerimin arasında ezerken başımı iki yana salladım gitmek için bir iki cümle geveledim. Midem fokurduyordu, kendimi istemsizce çok kötü hissediyordum.

"Yok," dedim geçiştirir gibi. "Bir problem yok. Rahat tutabilirsiniz içinizi."

Gerçekten üzerinden yük almışım gibi davrandı. "Çok sevindim dediğim gibi annem çok beğenmiş, gelinimi buldum diye dolanıyordu. Bekar olduğunuzu da söyledi, beğendiğimi de biliyordu sizi. Olanlar oldu. Ben aslında o gece sizinle konuşacaktım çok fırsat kolladım ama olmadı. O yüzden istedim numaranızı, başka bir niyetim yoktu."

Konuştukça batıyor muydu? Tamam artık. Konu kapansaydı.Ne demek beğenmiştim falan? Gerek yoktu ki. O da ne diyeceğini bilmiyordu bence.

"Tamam," dedim bastırarak. "Sorun yok. Teşekkür ederim bez için." derken elimdeki bezi atmak için bir yer ararken o uzandığında elimden aldı. Tam da o sıra ben zaten arkamı dönecektim ki arkamızda zaten aralık olan kapının gıcırdama sesi geldi sonra hemen ardından bir ses daha.

"Senin olmayan niyetini sikerim ben."

Kafamın için bir bina varmışta büyük bir şiddetle yıkılmış gibi hissettim. Gözlerim fal taşı kadar açılırken adını bilmediğim adamın yüzündeki bozguna baktım. Yok hayır halüsinasyon görüyordum. Hayır duyuyordum. Bu kadar da Allah belamı veriyor olamazdı.

Adam resmen kurşun yemiş gibi halde kapıya bakarken titreyerek arkamı döndüm, Fetih bana o notu okuduğu anı aratacak derece de adama bakıyorken ağır ağır üzerindeki kabanı çıkardı.

"Fe-"

Elini kaldırarak bana bakmadan beni susturduğunda eli bu kez gömleğini kollarına gitti ve açtı kol düğmelerini ağır adımlarla bize doğru yürürken. Ne yapıyordu bu?

Arkamdakine dönerken "Kaç!" diye fısıldadım titreyerek. Morarmış bir yüzle bana ve Fetih'e bakarken "Üç dediğimde kaç, kapıyı kapat kimse girmesin içeri. Kaç! Çık git, uzaklaş!" derken dilim damağım kurudu tekrar Fetih'e döndüm. Aramızdaki mesafeyi azaltmış kollarını kıvırmıştı.

"Biliyor musun İhsan?" diye sorarken sadece ona bakıyordu. Parmaklarını birbirine geçirdi ve kütletti. Fetih neden seri katil bir psikopat gibi davranıyordu? Durduğu yerde tam kapıyla bizim aramızdaydı. Yanaklarımın içlerini dişledim. Kalbim ağzımın içine doğru kaydı.

"Bahtsız bedeviyi çölde kutup ayısı sikermiş."

Ne?

Kanım kaynadı, başımın içindeki basınç arttı.

Başını kütletti sonra Fetih. Önce sağdan sonra soldan. "Tıpkı kuytu köşede evlenecek kadına ilanı aşk eden yavşakları benim sikeceğim gibi."

Saymayı Fetih'in bize kalan mesafeyi kapatacağını anladığımda unuttum ve aniden "ÜÇ!" diye bağırdım.

Efsun'un seçtiği davetiye;

Fetih'in seçtiği davetiye;

Gerçek ve kurgu arasında ince çizgide sık sık kaybolurum. Gerçekten varlarmış da ben sadece onları size aktaran elçiymişim gibi hissederim. Bu davetiyeler bana bunu çok daha derinden hissettirdi. Yetenekli parmakların sahiplerine canım ZehraAyar0 ve yilasil Fetih ve Efsun adına en çok da kendi adıma teşekkürü borç bilirim ❤

Yorumlarınızı ve oylarınızı esirgemeyin, çünkü ben bittim de bu bölüm bitmedi...

Kendinize dikkat edin, ***#evdekal'ın*** 🌸

#SerçeyiÖldürmek 🕊

XVIII- "Bekârlığa Veda"

Bugün 11 Aralık 2020, yani Efsun ve Fetih'in anlaşmalarının resmi olarak başlayacağı, yani evlenecekleri gün. Hikayede şu an o günün gerisindeyiz ama hikayeleri asıl olarak bugün başladı. Bugünden itibaren Efsun sadece Zorlu değil, Efsun Zorlu Karadere.

"Biliyor musun İhsan?" diye sorarken sadece ona bakıyordu. Parmaklarını birbirine geçirdi ve kütletti. Fetih neden seri katil bir psikopat gibi davranıyordu? Durduğu yerde tam kapıyla bizim aramızdaydı. Yanaklarımın içlerini dişledim. Kalbim ağzımın içine doğru kaydı.

"Bahtsız bedeviyi çölde kutup ayısı sikermiş."

Ne?

Kanım kaynadı, başımın içindeki basınç arttı.

Başını kütletti sonra Fetih. Önce sağdan sonra soldan. "Tıpkı kuytu köşede evlenecek kadına ilanı aşk eden yavşakları benim sikeceğim gibi."

Saymayı Fetih'in bize kalan mesafeyi kapatacağını anladığımda unuttum ve aniden "ÜÇ!" diye bağırdım. Kaos dolu bir film sahnesi gibi oldu o an. Eğer ki bu sahne çekilse bu kaos kesinlikle ağır çekim halinde sunulurdu seyirciye. Fetih; İhsan denilen adamın üzerine seri bir şekilde yürümeye başladığında, İhsan denen adam söylediğimi yaptı aniden koşarak üstüne gelen Fetih'ten kurtulmaya çalışıp sürgülü kapıya doğru koştu.

İçimde adım adım ıslık çalarak yürüyen korkuyla yön değiştirdiği an, kendi yönünü de değiştiren Fetih'in adama ulaşmasını kendimi onun önüne atarak engellemeye çalıştım. Fetih'le çarpıştık, adam o kadar hızlı davrandı ki benim Fetih'i tutabildiğim sadece birkaç saniyede kendini bulunduğumuz odanın dışına atıp kapıyı hızlıca kapattı. Fetih'in beni aşması zor olmadı, beni ezip geçtiğinde korkuyla tekrardan önüne geçtim kıvrak bir hareketle.

"Fetih, Fetih, Fetih." diye tekrar ederken ellerim o kadar sıkı tutmuştu ki kollarından hissettiği baskı kolayca kurtulacağı kadar basit değildi. Ateşle bakan değil, ateşi kusan gözleri beni bulduğunda "Sana yazıklar olsun." cümlesi döküldü dudaklarından.

Bir an fiziki olarak değil ama manevi olarak o kadar sarsıldım ki kollarını bırakacağım sandım. "Ben hiçbir şey yapmadım." derken içime dağılan

duygunun adı değişmedi ama yönü değişti. "Bak üzerime kahve döküldü, onu temizliyordum. Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey yapmadım."

Bunu açıklamaya çalışacağım dakika öncesine kadar aklımda yoktu. Çünkü ondan bana karşı öyle bir cümle de beklemiyordum. Kolumdaki elimden öfkeyle kurtulduğunda beni itmedi kendisi geriye doğru gitti. Bana o kadar büyük bir hayal kırıklığıyla baktı ki olduğum yerde küçüldüm, bel büktüm. Bende zaman kaybetmemeyi tercih etti, işin doğrusu bana harcayacağı zamanı belki de gereksiz olarak gördü kapıya yöneldi bir barutmuşçasına.

Kapıya vardığı gibi kapıya indirdiği yumruğu bütün kapıyı sarsarken "Aç kapıyı!" diye burayı olduğu kadar dışarıyı da inletecek kadar yüksek bir sesle bağırdığında meydanda oluşumuz, ailesinin burada oluşu her şey aynı anda istila etti beynimi. Aramızdaki kısa mesafeyi koşarak kapatıp onun yükselen ikinci yumruğunun önüne geçtim kıvrak bir hareketle. Ağzım burnum dağılabilirdi. Bunu bile göze aldım, engel oldum ikinci sarsıcı gürültüsüne. Benden uzaklaşacağı an beni nereden vuracağını bile bile elim ensesine gitti onun benden uzaklaşmasına izin vermedim.

"Bağırma!" dedim kısık sesle yalvarır gibi. "Çok kalabalık bir yerdeyiz ne olur bağırma."

Yüzlerimiz o kadar yakındı ki birbirine biraz eğse başını alnım alnıyla bir olacaktı, öfkenin besleyip büyüttüğü solukları yüzümü yakıyordu. "Teması kes." diye bağırdı bu kez. Her şey dışarıdan çok garip bir şekilde duruyordu. Ve benim aleyhime.

Onu daha da sıkı tuttum. Size öfkeli bir insana ne kadar yakın durursanız öfkesini o kadar bastırmak zorunda kalırdı. Size bağıracak birinin fiziksel olarak dibine girerseniz istemsizce sez tonunu azaltırdı.

"Bak bir dinle," dedim her şeyi anlatmaya hazır, onu suçlamayan ve doğru yolu önüne koyacağımı belli edecek şekilde.

"Efsun," her heceyi değil her harfi bastırdı. Böyle canımı yerinden sökecekmiş gibi telaffuz etti adımı. "Koyduğun kurala uy, teması bitir!" Bu kuralı koyduğum an mı en çok küfrü hak ediyordu, yoksa bu kuralı bana çiğneten anlar mı bilmiyordum.

"Dinleyeceksin beni." dedim onu daha da sıkı tutarken. Ellerimden kayıp gitse sanki hiçbir şeyi toparlayamayacakmışım gibi bir his vardı içimde. "Olay çıkaramazsın. Sandığın gibi bir şey yok, yemin eder-"

"TEMASI KES!" diye aniden bağırarak beni böldüğünde içimden de dışımdan da bir şeyler titredi. Ani seslerden korktuğum biliyordum ama şu

an Fetih'in bağırması olanaklı olsa da sanırım bana bağırması bu kadar olanaklı gelmemişti gözüme.

"Kesmiyorum!" diye bağırdım aynı şekilde. "Kesmiyorum, ne yapacaksın birbirine mi katacaksın her yeri? Kesmiyorum!"

O an hiç beklemediğim bir şeyi yaptı. Elini öyle bir anda enseme koydu ki hakimiyet aniden ona geçti. Zaten boy olarak daha kısaydım onun bu baskın hareketiyle aniden avucunun içine düşmüş gibi oldum. Gözümün içine bakacağımız kadar yüzümle yüzü arasına mesafe açarken ensesindeki elim omzuna düştü bırakmadım ama eskisi gibi tutmadım.

"Daha kaç kişiyi daha önüme atıp, dokunmamam için önüme geçeceksin?" ensemdeki elini bastırdı başımı dikleştirdi. Öfkesi kontrolden çıkmıştı, şu an ana yol üzerinde öfkelenen bir köpek gibiydi. Önüne gelen her araca ezilmek pahasına hırlıyordu. Uysallaştırılmazsa önüne geleni harcardı.

"Ben kimseyi senin önüne atmıyorum." dedim sesimin ardındaki gizli yemini görebilmesi için gözlerinin içine bakarken. Her bir parmak boğumunu ensemde hissedebiliyordum, sıkıca tutmuştu beni. Halbuki geri çekilmezdim, saniyeler öncesine kadar onu tutan bendim.

"Daha kaç kere beni çileden çıkarıp seni ezemeyeceğime güvenerek önüme geçeceksin Efsun?"

Bunu mu yapıyordum? Hayır, böyle değildi. Hiçbir zaman Fetih'e karşı böyle salt bir güvenim olmamıştı. Beni ezip geçmez demiyordum, sadece öfkesini kontrol altına aldırmaya çalışıyordum bu kadar. Aramızda böyle bir bağ yoktu, ezip geçerdi beni. Bunu yapsaydı da nasıl yapar bana böyle bir şey demezdim ben.

"Beni ezip geçersin." dedim gözlerine bakmaya devam ederken. Bana böyle baktığında canım acımazdı muhakkak ama üzülürdüm, tıpkı şu an olduğu gibi. "Ama geçme," diyebildim. "Bir kere dinle. Bir kere sadece, dinle."

Başını iki yana salladı, aniden tüm temasını kesti benden. Bu zorla tuttuğu bir şeyi ilk fırsatta bırakması gibiydi. Ne teni tenimde durdu, ne de tenim teninde. Elini ensesine geçirirken "Ben o herifle el sıkıştım!" diye aniden bağırdı bunu yaptığı için bariz bir acı sesiyle yüzü arasında git gel yaptı. "Ben el sıkıştım onunla! Alay eder gibi tebrik etti!"

Kafasını hafifçe sağa yatırdı. "Sende buna bile bile göz yumdun!"

Bunun yaşanacağını, ortaya çıkacağını bilmem gerekiyordu. Tecrübelerim vardı bu yönde. Bilmem gerekiyordu. Bir şekilde başka yere

gitmeye Fetih'i ikna etmem gerekiyordu.

"Aptal olan benim!" diye bağırmayı sürdürdü. Bir an öfkesinin yönü kendine döndü. "Enerji saçmalıklarına girdin, Allah'ın bir günü inanmadığım şeye sen söyledin diye inandım!"

Bir vicdan azabı yokladı beni. İnsanları hayal kırıklığına uğratmak normalde çok umurumda olmazdı çünkü beklentiye sokmazdım kimseyi. Ama şimdi o böyle söyleyince istemsizce bir omuz düşürmüştüm. Saçma bir histi. Fetih'in anlık baskınlığı beni buna itmişti.

"Fetih konuşmama izin ver," dedim ona doğru adımlarken. Elini havaya kaldırdı yürümemi engellemek için. "Hep aynı haltı yapıyorsun!" diye aramızda azda olsa kapanan mesafeyi açtı. "Konuşman gereken yerde konuşmayıp sonra söz hakkı istiyorsun. Yok öyle bir dünya Efsun! Öyle bir dünya yok kızım, çıkar onu aklından!"

Gözü tekrar kapıya kaydı "Çık önümden." derken benimle konuşurken açtığı mesafeyi kapıya yürüyerek kapatmaya yeltendi. "Bir soralım ne kadar beğenmiş seni, böyle an kollayıp anlattığına göre."

Bunu yapmayacağımı bilse de kapıya adımladı, önüne geçen yine ben oldum. "Bunu sen de bekliyordun." deyiverdim o an. "Bunu o nişana gittiğim gün sen de bekliyordun." savunmam doğru yerden mi bilmiyordum ama olayı hafifletmek tek amacımdı. "Sen demiştin herkesin gözünde potansiyel gelin adayısın diye. Sen zaten bunu bekliyordun Fetih. Bekârdım," şu an bir esnafın ilerisi için çok zor duruma gireceği bir ortamda olmasak 'şimdi de bekârım, kağıt üstü bir evlilik. Hiçbir şey gerçek değil' demek isterdim. "Ve bunu sen de tahmin etmiştin. Çok olağan bir şey bu, sen bile söylemiştin."

Yumruk yaptığı eli ağzına gitti. "Ben miyim yine suçlu?!" diye sordu lafı çok başka yerden anlayarak. Hızla başımı iki yana salladım, kızacağını bile bile ona doğru adımladım. Kimse bağırsak da kapıyı açmıyordu. Çok şükür ki. Ama birazdan Burcu gelecekti, diğerleri gelecekti. Kimse Fetih'le kavga ettiğimi görsün istemiyordum.

"Hayır," dedim yumuşak bir sesle. "Hayır kimse suçlu değil. Sen sadece bekliyordun. Beklediğin oldu. Sadece beklediğin oldu. Annesi zarf attı ben de kabul etmedim. Hatta olay büyümesin diye hayatımda birinin olduğunu söyledim Fetih. Hayatımda kimse yoktu, evlenme ihtimalim yoktu ama olay büyümesin diye var dedim."

Cümlelerimin başında dağınık olan bakışları sonlara doğru toplanacak gibi olsa da kafasını iki yana salladı. İnanmamayı tercih etti muhtemelen.

"O adamın adının İhsan olduğunu bile biraz önce sen söyleyince öğrendim. O gece konuşmadık, iletişime geçmedik. Nişan kesildiği gibi çıktım evden. O gece girmemek için direndim Fetih buraya, o adamla tek kelime etmememe rağmen denk gelmeyin istedim ama sen kabul etmedin. Bunlara gerek bile yoktu halbuki. Yapmayabilirdim. Ama yine de yaptım. Sen kabul etmediysen ben ne yapabilirdim?"

Kollarını iki yana açıp "Bana söyleyebilirdin!" Dedi. "Bana bir kere de dürüst olabilirdin! Bu kadar mı zor?!"

Ayakkabılarımızın burunları çarpışana kadar ona yürüdüğümde "Öfken buna izin vermiyor farkında değil misin?" diye sordum *yapma* dercesine. Çok sakin konuşuyordum. Ona rağmen çok sakin konuşuyordum. Fetih düşünmezdi, bu olayı bu kadar çirkin lanse ederse buradan ekmek yiyen insanların durumunu düşünmezdi. "Adama bilenecektin, o gece oraya belki girmesek bile yine adama bilenecektin. Her türlü huzursuzluk çıkaracaktın! Hakkın yoktu böyle bir şeye. Bekârdım, şansını denediler! Senin de beklediğin gibi. Bir kere de abartma, normal bak şu olaylara."

Ellerini saçlarına geçirdi, derin bir nefes aldı "Bilenecek miydim?" dedi dünyanın en saçma şeyini söylemişim gibi. Evet öyle yapacaktı. "Bilenmedim de ne oldu?!" diye artık beni *yeter* konumuna getirecek kadar bağırmaya devam etti.

"Bilenmedim de ne oldu?! İlk bulduğu fırsatta sana seni çok beğendiğini söylüyor pezevenk! Beğenmiş! Gitmiş numaranı istemiş, yetmiyor senin burada ne için olduğunu bile bile seninle konuşuyor." kendi laflarıyla kendi kendini sinirlendirebilir miydi biri? Evet Fetih yapabilirdi. Azalmamış öfkesini yine diriltti. Yine kabardı gövdesi, alt dudağını ezdi ve kapıya doğru atıldı.

"Aç kapıyı!" diye bağırdı. "Aç bana anlat!" elinin içini ardı ardına kapıya geçirdiğinde çıkan kapı yerinden çıkacak kadar sarsılıyordu ama o sürgüsünü çekmeye çalıştığında başarılı olmuyordu. Sanki adam karşısına geçse ciddi ciddi 'hadi anlat dinliyorum' diyecekti. Kafayı yemişti. Ve ben bu kafayı yemiş insanla evlenmek üzereydim. Ben daha çok kafayı yemiştim.

"Fetih bağırma!" dedim telaşla. Benim umursadığımın çeyreği kadar bile yoktu gözünde kalabalık.

"Aç ne kadar beğendiğini evleneceği adama anlat!"

Bu yaşanılanı kendine yapılmış gibi hissediyordu. Aptalcaydı. Boşverebilirdi. Hiçbir şey gerçek değilken göz devirip geçebilirdi. Ben mi

çok geniş düşünüyordum? Hayır. Olması gereken buydu. Olabilirdi.

"Fetih ne olur bağırma!" dedim isyan eder gibi. "Aç bana anlat." sesi gittikçe artarken benim kısık sesle konuşmam artık kulaklarına gitmiyordu bile. Açsın, o adam bana dediklerini tek tek ona da söylesin istiyordu. "Aç ölmüşüne ka-"

O an son çarem neyse onu yaptım, elim yerimde duramaz bir halde Fetih'in ağzını buldu. Avucumun içi ağzını kaplarken dudaklarına olan temasımla cümlesi tamamen yarıda kesildi. Homurtu bile çıkmadı ağzımdan, kendini ağzındaki elimle kapıdan ayırırken eli ağzındaki elimin bileğine gidecekken diğer elini tuttum.

"Bağırma." dedim tekrardan. Bu kadar kalabalık yerde edilecek kavganın nedeni çok canımı sıkacak şeylere yorulabilirdi. O adamın da suçu yoktu. Fetih zarar görmezdi, ben ama en çok onlar. Şimdi böyle çirkin bir durumun içine düşüremezdim insanları böyle bir saçmalık yüzünden.

"Adam bana sadece yanlış anlamamı istemediği için uygun bir zamanda açıklama yapıyordu. Kibarca, artniyetsiz. Duyduğu saygıdan dolayı. Bakın ben sizin evleneceğinizi bilsem asla girişmezdim diye. Sadece mahcup bir açıklama. Başka bir şey değil. Seninle evleneceğimi bildiği için bir açıklama. İçini rahatlatmak için, başka bir amacı yoktu. O sadece bunu söyledi ben de sorun olmadığını söyledim. Bu kadar. Bu kadar basit. Bu kadar üstünde durulmayacak gibi."

Elini ağzımdan kurtarmak için bir hamle yaptı ama izin vermedim. Temas yok kuralının iliklerini sömürüyordum. Elim Fetih'in ağzındaydı. Diğer elim elindeydi, hiç bırakmayacak gibi tutuyordum. Biliyordum, dinlemek istiyordu bir taraftan beni. Temasım sağlıyordu bunu. Kurtulamaz mıydı? Fiziki güç olarak benim üstümdeydi, tek hamlesi yeterdi. "Biz öyle ya da böyle evleniyoruz." dedim bu gerçeği onun kadar ben de farkında olduğumu belli ederek. "Bunu herkes biliyor. Herkes biliyor. O adam da biliyor. O yüzden bu açıklamalar. Seninle evleneceğim için. Kimsenin burada evleneceğin kişiye ilanı aşk ettiği yok. Aksine özüre bile gerek olmayan bir konuda özür diliyor. Halbuki bana kötü ya da rahatsız edici hiçbir davranışı olmadı." Burnundan alıp verdiği nefesler çok hızlıydı. Direkt olarak sertçe parmağıma dökülüyordu. Beni dinliyordu. Arada konuşmak istiyor ama olmuyordu. Şimdi sakinleştirip, kandırırsam buradan çıkarıp uzaklaştırabilirdim. Öfkesi kıvılcım gibiydi, saç teli bile alevlendirebilirdi.

Ağzındaki baskısını azalttım ama tamamen bırakmadım. Her an bağırsa direkt engel olabilirdim. "İkimizin de parmağında yüzük var," dedim elimin arasındaki elinde yüzüğün olduğu yere baskı uygularken. Gecikmedi birebir aynı hamle ondan geldi. İkimizde parmağımızdaki yüzükleri birbirimize hissettiriyorduk. Gözlerimin içine içine bakıyordu. Onu kandırmama izin veriyor gibi. Farkındaydı ne yapacağımı, engel olmuyordu. Dudağım hafifçe kıvrıldı.

"Ben sana ne biçtiysem aynısını kendime de geçerli saydım. O adam burada değildi, beklerken geldi. Üzerime kahve döküldü hızlıca onu temizliyordum. İsmini bilmiyorum, bana siz diyor. Bu konuyu açacağını tahmin edemedim. Aramızda hiçbir şey geçmedi zaten, sana mutlaka söylemem gereken bir şey yoktu. Buradan alışveriş yapmamamız için de bir sebep yoktu ama yine elimden geldiğince engel olmaya çalıştım. Seni kandırmadım, sana yalan söylemedim. Adam kötü olan hiçbir şey yapmadı. Basit, kibar bir açıklama."

Senin aksine demek istedim. Senin aksine kibar bir açıklama.

Gevşettiğim elime yavaş yavaş ağzından da nefesleri dökülürken "Ben o adamla el sıkıştım." dedi bunu asla yediremiyormuş gibi kendine, kabullenemez ifadeyle. Hangi çağda yaşıyorduk? İnsanlar boşandıktan sonra dost kalıyordu, insanlar hayatındaki insanların eski ilişkileriyle ortak paydada buluşuyordu. Fetih burada yalandan yaptığı bir evlilik söz konusuyken bana o gözle bakmış birinin elini sıkmayı bu kadar mı kabullenemiyordu? Hangi çağdaydık?

Sesinde salt bir acı vardı. Gözlerimin içine bakıyordu ama sanki gözlerinin ardında o sahne beliriyordu. Dişlerini birbirine bastırdı, çenesine bastırdı. "Burada sana, seni be-"

Yine yapmaya çalıştığı şeyi anlarken serice susturdum. "Bırak," dedim uzlaşmacı bir sesle. Ne düşündüğüm önemsiz suyuna gidiyordum. Burada bir amacım olmasa Fetih'e laf anlatmaz çeker giderdim. "Bırak geçti bitti. Sıktıysan sıktın elini, ben senin yanındaydım o an. Hangi sıfatla Fetih?"

Gözlerini kaçırdı, cevap vermemeyi tercih etti. Gözlerini gözlerimde tutmayı tercih etmediği ilk an anladım şu an hamlemin işe yarayacağını. Ağzından tamamen ayrılan elim çenesine gitti başını tekrar kendime çevirdim. "Hangi sıfatla Fetih?" diye bastırdım. Cevap verecekti. Verdiği cevap zaten çözecekti olayı. Ayağı yerde ritim tuttu o an kapı arkasında aniden Burcu'nun sesi "Efsun!" diye duyulurken benim değil ama Fetih'in gözleri o tarafı buldu.

O an bırakacağımı sandı ama beklediğini ona vermedim gözlerini yine gözlerimle buluşturdum. "Buradayım Burcu." dedim Fetih'e bakarken. "Bekle çıkıyoruz birazdan."

Soran gözlerim Fetih'teydi. "Hangi sıfatla Fetih?" diye devam ettim. Derince bir nefes aldı elinde olan elimi aniden tamamen avucunun içine alıp sıkıca tuttu. Söyleyince yenileceğini farkındaydı.

"Kızım manyak mısınız?! Çıksanıza, bak Güzide Hala geliyor. Çıkın dışarı!" İkimizde oralı değildik. Burcu susmadı bu arada, kapıyı açtırmaya falan çalıştı ama beceremedi. Sesini duymaya devam ettik.

"İrademle oynama benim!" dedi bana karşı kabullenemez bir durumdayken. Elinde çok sevdiği oyuncağı varmış da, o şu an sözde kendi isteğiyle benim önüme bırakıyordu. Bunu sağlayan bendim. O mecbur bırakılmıştı, istemediği şeyi yapmak üzereydi. Başımı salladım *hadi* dercesine. Fetih'i istesem hipnoz edebilirdim. Bu konuda biraz tekniğim olsaydı bunu yapabilirdim. Evet açık kapı bırakıyordu bana.

Daha fazla direnemedi, bu bakışlarımın altında daha fazla kalamadı. Elimi hala fazlaca sıkarken "Evleneceğim kadın sıfatıyla." diyebildi sonunda dişlerinin arasında. Dudaklarım daha çok kıvrıldı. Başımı salladım.

"Evleneceğin kadın sıfatıyla." diye tekrar ettim. "O kadın söylediklerinin dışına çıkıp sana yanlış bir şey yaptı mı?"

Burcu daha fazla çırpındı, kapı ardı ardına tıklatıldı. "Sana yanlışı oldu mu Fetih?" dedim tekrardan. Hala solukları düzene girmemişti. Başını iki yana salladı öfkeyle. Dudaklarım daha çok kıvrıldı. Tamam onu buradan rahatlıkla çıkarabilirdim artık.

"Ama o pezevenk kıyıda k-"

"Şşşt," diye böldüm onu usulca. "Gerisinin bir önemi kalmadı. Hadi daha fazla durmayalım burada gidelim, aracının anahtarını ver bana." Gözlerimden gözlerini ayırmazken tebessümüm daha ısrarcı bir hal aldı. "Hadi aracının anahtarını ver bana."

Gözü kısa bir an yerdeki kabana takıldığında ben de o tarafa baktım. Tamam, kabanındaydı. Elini bırakmadan kabanına ilerledim. Yerden eğilerek hem ceketini hem de kabanını alırken kolumun üzerine attım zorlukla. Dışarıda muhtemelen benden haber bekleyen biri vardı. Çünkü ne Fetih'in ısrarına ne de Burcu'nun ısrarına açmamıştı kapıya.

"Kapıyı açabilirsiniz." diye dışarıya doğru seslendiğim an arkamda sessizce duran eli daha da sıkılaştı. Kapı sandığım gibi kısa zamanda açıldığında gözleri irice açılmış bir Burcu'yla karşılaştık.

Gözleri ellerimize inerken "Siz manyak mısınız?" diye sorduğu an serice onu aştım. "Burcu sen Güzide Hala'yla dön, ben geleceğim." diyerek kapıya yöneldiğimde kuyumcu da sadece o genç çocuk vardı. Fetih beni çekerek durduğunda çocuğa baktığını fark ettim.

"Söyle o abine, Fetih Karadere'nin selamı var diye."

Hemen ardından Burcu serice önümüze geçti. "Saçmalama kızım! Nereye gidiyorsunuz?" diye müdahale etti. Ben her şeye rağmen Fetih'i kapıya doğru sürüklerken Burcu'ya son kez bakıp "Arayacağım seni." dedim çantamı, telefonumu her şeyi orada bırakırken. Fetih'i çekiştire çekiştire dışarıya sürükledim ve sonunda o yerden çıkmayı başarabildik...

Diğer gelişimize göre daha kalabalık olan çorbacıda harıl harıl çalışan garsonları izlerken ne Fetih ne de ben sipariş vermek için bir hamle yapmıyorduk. İşin doğrusu ben ondan bekliyordum. Böylece ben sakinleştim demekti bu, yani ben öyle anlayacaktım. Ara ara homurdanıyor, bir şeyler söylüyor ama tepkisizliğimi sürdürünce susuyordu.

Evet geçen sefer geldiğimiz çorbacıyı tercih etmiştim. Fetih'in öfkesi yol boyunca ortamıza oturmuş bir ona bir bana bakmıştı. Benim de yönelimim sıcak samimi bir esnaf lokantasından yana olmuştu.

"Bugün olmazsa yarın," dedi ben dumanı tüten çorbalara bakarken. "Yarın olmadı ondan sonraki gün. Elbet biri elimde patlayacak farkındasın değil mi?" diye sordu ben öylece süt görmüş kedi gibi milletin yediği yemeğe bakmayı sürdürürken. Elim çenemin altındaydı gözlerim de pür dikkat tabaklardaydı.

Niye sipariş vermiyordu?

"O zaman da elimde patlayandan çıkaracağım bütün bu olanların hıncını. Bunu da farkında ol doktor."

Her doktor diyişinde... Neyse.

Gözlerim zaten iri iriydi ama bu cümlesiyle daha da irileşir gibi oldu. Biri günah keçisi mi olacaktı? Hayır hayır bu olmamalıydı. Fetih şimdiye kadar ki öfkelerini birleştirirse ortaya hiç güzel şeyler çıkmazdı. Olsun bunun da önüne geçerdim. Hem o zamana kadar hipnoz bilgimi ve pratiğimi de geliştirirdim.

"Dünya üzerinde tüm yavşaklar benim karşıma çıkıyor, ben tam sikmek için kollarımı sıvamışken önüme geçiyorsun. Bana bak bir yürümez bu iş böyle. Yüzüme bak yüzüme."

En son ne zaman yemek yemiştim? Saat akşam sekize geliyordu. Ben iki arada bir derede beş dakikalık bir zaman diliminde buz gibi bir tosttan birkaç ısırık alalı dokuz saati geçmişti. Derince iç geçirdim.

"Gelmiş sana diyor ki ben seni çok beğenmiştim. Bak bak şerefini si-"

Onu usulca ona bakmadan "Fetih," diye sustururken masaya oturuşumuzdan beri ilk defa konuşmuştum. Fetih kapıdan girdiğimizde bize doğru ilerleyen garsonları eliyle durdurmuştu, onlar da bir daha gelmeye çalışmamışlardı.

"Sipariş vermeyecek miyiz?" dedim yanımdan kaçıncı geçişi olan tabağa bakarken. "Benim karnım acıktı."

Masada çıt çıkmadı benim cümlemden sonra. Bu sessizliğin bozulmasını bekledim ilk birkaç saniye ama hayır bozulmadı. Sonunda aynı masaya oturduğum adama bakmaya tenezzül ettim etrafta göz gezdirmeyi bırakıp. Karşılaştığım görüntü sanırım bir müddettir kendi kendine konuştuğundan iyice renk atan bir Fetih'ti. Gözlerini kıstı, sanki aşırı absürt bir şey söylemişim gibi yüzümü inceledi.

Boşuna gelmedik herhalde çorbacıya?

Başımı hafifçe geriye atıp "Yemeyecek miyiz yemek?" diye tekrar sordum. Kelle paça, söğüş, işkembe ne varsa kabulümdü. Bu narin vücudum bu kadar sinir stres, hazırlık, iş yükünü artık kaldırmıyor daha çok acıkıyordu.

Fetih yine neye sinir oldu ben hiç anlamadım ama iki eliyle birden yüzünü sıvazladı, tavana baktı, sabır diledi, kafasını iki yana falan salladı sonra da birine işaret etti. Bunu yapınca çok rahatladım. Bir an korktum kalkıp gideceğiz diye. Tek bir işaretle bize varan genç çocuğa bakarken Fetih bana sormadan geçen sefer yediğimiz şeyleri söylediğinde çocuk not alıyordu hızlı hızlı.

"Başka bir isteğiniz var mı abi?" diye sordu ama o değil ben müdahale ettim.

"Ya ben," dedim hafif bir utana sıkıla. Ama zaten biz ödeyecektik. Tabi Efsun, telefonun bile yanında değil nasıl ödeyeceksin bahsetsene bir? Fetih'in bana sinirlenip hesabı ödemediğini ve bende hesabı kapatmak için bulaşık yıkadığımı falan düşündüm. Olur mu, olur. Çünkü bana da sinirli.

"Diğer masalara giderken gördüm böyle kırmızı bir meze vardı. Sanırım kırmızı biberli ondan geçen sefer geldiğimizde gelmedi masaya şimdi getirebilir misiniz? Hani böyle tam seçemedim ki, köz biber vardı, rengi falan çok güzel duruyordu. Üzerine de nane koymuştunuz."

Çocuk gülümserken "Tamam abla anladım ben seni." derken içim bir ferahladı. Başkasının masasını işaret etmek istemezdim. "Başka bir isteğin var mıdır?" diye sorduğunda susmadım Fetih'in bakışları altında devam ettim.

"Bir de patlıcanlı domatesli bir şey vardı. O da çok güzel duruyordu. Onun da adını bilmiyorum ama," derken adamın beni anlamasını bekledim. Ağzım o kadar sulanmıştı ki, sıkıca yutkundum. Aldığı nottan gözlerini

kaldırıp "O da tamamdır." dediğinde başka bir şey var mı diye bana bakmayı sürdürdü. Fetih hala bana bakıyordu.

Umarım bulaşık yıkarken ki görüntümü düşünmüyordu.

Gözüm masaya kayarken ekmek sepetine baktım. Adama onu uzatırken "Buna da biraz ekmek ekleyebilir miyiz?" birkaç dilim kalmıştı. İmkanı yok yetmezdi. Adam elimdeki sepeti alıp "Tamamdır. Hemen hallediyoruz." diyerek hızlıca yanımızdan uzaklaştı. İnşallah başka bir şey istemeyeyim diye değildi bu hızı.

O an sebepsiz bir utançla Fetih'e bakamadım, ellerim yine çenemin altına gitti yan taraftaki çerçeveleri incelerken mekandaki kuru gürültüyü dinledim.

Sesi tam düzelmemiş ama bana söver gibi de çıkmazken "Acıktın mı?" diye sorduğunda gözlerim onu buldu. Dudaklarımı birbirine bastırdım sonra öne doğru büzdüm. "Sen acıkmadın mı?" diye sordum topu ona atarken.

Gözlerini çevirdi, eli yakasına gitti sonra da aynen bu cümleyi kurdu "Öfke bende tokluk yapıyor."

Salağa yatıp söylediği şeyin altında yatan anlama bakmadan "Anladım. Ben de üzülünce iştahım kapanıyor. Olabiliyor yani, psikoloji ve biyolojinin orta yerde buluştuğu anlardan biri."

Ciddi ciddi konuşmamı dinlerken kafasını bana çevirdi. Sonra da kızgın bir sesle "Bakma şöyle bana." diye azarladı aniden. Kaşlarım havalanırken başımı salladım hafifçe.

"Nasıl?" diye sordum. Salak gibi galiba. Çünkü ne zaman acıksam çevremdekiler hep öyle derdi.

"Çevir kafanı Efsun. Bakma bana. Kedi gibi de mırlama, tepem zaten atık. " diye terslemeye devam etti. Baya baya kızıyordu yani şu an. Azarlayıp rencide ediyordu. Daha fazla ona bakmayıp tekrar insanları incelemeye başlarken her gelen garsonu bizim masaya getirecek elindekileri falan sanıyordum ama hiç öyle olmuyordu. Büyük bir sabırla yemeğimin gelmesini beklerken, sabrın sonu selamet oldu ve sonunda masamıza bir şeyler gelmeye başladı. Garsona yardım edip her gelene masada yer verirken Fetih'in dediğini yapıp ona bakmıyordum.

Ekmeğimiz geldi, mezelerimiz geldi. Masa doldukça doldu. Çorbalar gelmeden elim artık dayanamayıp ekmeğe giderken aldığım küçük bir dilime, bahsettiğimin biberli mezeyi sürdüm bıçakla. Hızlıca elime ağzıma atarken damağımda yayılan o tat... Közlenmiş biberler, sarımsak, o sos... Nasıl desem ki...

Gözlerimi yumup elimi alnıma bastırırken o kadar ağır ağır çiğniyordum ki hemen bitmesin diye. Çok, çok iyiydi. Çok geçmeden önümüze çorbalar da geldi. Önce benim önüme sonra Fetih'in önüne konuldu. Afiyet olsun denilerek yavaşça geri çekilindi. Elim geçen seferden öğrendiğim gibi limona gidecekken Fetih tüm huysuzluğuyla benim de yerime gelen keyfimi kaçıracak şekilde konuştu.

"Bu mesele burada kapanmadı, o döl artığının hesabını sonra göreceğim." dediğinde elim duraksadı. "Sanıyorsan ki engel oldum, boşuna kandırma kendini. O çiçekçi pezevengin de, o diğerinin de hesabı görülecek. Öyleleri ölüsünün de dirisinin de ayrı ayrı sikilm-"

Elimdeki kaşığı çarpar gibi tabağa bırakırken hafifçe çorba sıçradı etrafa. Tabağı önümden iterken kollarımı önümde bağlayıp Fetih'in çorbasını işaret ettim. "İçeceksen iç, kalkalım." bunu söylerken ağzımın içi sirke kaynıyordu sanki.

Benden bunu beklemiyordu. Çünkü başından beri büyük bir sabırla tüm ettiği küfürlere susuyordum. Sakince öfkesinin dinmesini bekliyordum ama hayır değişen bir şey yoktu.

Kendimden uzaklaştırdığım tabağıma baktı hoşnutsuz bir ifadeyle. "Saçma sapan hareketler yapma." dedi sanki bunu yapan benmişim gibi. Üst üste attığım bacaklarımdan birini sallarken "Bütün iştahımı kaçırdın, ben miyim yapan bunu? İki lokma bir şey yiyeceğim, küfür ediyorsun Fetih ya."

Yüzüm açılmış iştahıma rağmen buruştu. "Sana mı ediyorum kızım ben, yesene yemeğini?" diyerek çorbayı bana geri ittiğinde bu kez sinirlenme sırası bendeymiş gibi omuz silktim ama sinirlenemiyordum. Sadece keyfim çok kaçmıştı.

"Ne fark ediyor? Önümdeki nimeti ağzıma alacağım bin tane küfür ediyorsun Fetih. Yemiyorum ben ya, yemek yenilen masada küfür mü edilir?"

Dirseği masada olan elinin parmakları göz pınarlarını buldu soluklanıp bir süre o konumda bekledi. "Efsun," dedi içli içli. Tavrımı bozmadım onu izledim. Şu an tavır yapıyor gibi duruyordum, hatta dışarıdan bakan yabancı bir göz bizi bir çift olarak görüp beni trip atmaya yorabilirdi. Ama hayır bu böyle değildi, benim gerçekten keyfim kaçıyordu. Gözlerini tekrar bana çevirirken çorbayı bir tık daha itti önüme. "Tamam hadi iç uzatma."

Konuşmadan kafamı iki yana salladım. Öğrenmesi gerekiyordu, en azından sofrada küfür etmemesi gerektiğini öğrenmesi gerekiyordu. Benim

iştahım kaçıyordu, böyle bir durumda. Onu sınayan benmişim gibi alt dudağını ezdi dişlerinin altında ve bana kızacak gibi baktı.

"Tamam," dedi tekrardan yine de sakince. "Küfür etmeyeceğim iç."

Ciddiliğini ölçmek için ağır ağır onu süzdüm. Sonra da umduğumu bulamadığımı belli ederek "Edersin sen." dedim inatlaşan bir sesle. "Yemeyeceğim. Sen ye."

Aniden "Küfür eden Fetih'i si-" cümlesi döküldü.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı Fetih duraksadı sağ elini alnına bastırdı. Küfür etmeyeceğini söylerken bile küfür ediyordu. Bu artık gerçekten klinik bir boyuttu. Daha neler, gerçekten daha neler...

"Küfür etmeyeceğim," diye kendini düzeltti. "Ye ki sakinleşelim. Ye ki buraya gelişimiz amacına ulaşsın. Hadi," dedi kaşığımı bana uzatırken. "Başla buz gibi oldu, başla."

Uzattığı kaşıkla bakıştım "Edersen?" diye sordum. Çorbalar gerçekten soğuyordu bu arada. Bir an buna da küfürle karşılık verecek sandım ama hayır yapmadı. Düşmedi bir daha aynı hataya.

"Etmeyeceğim. Ama biz yemeden kalkarsak ben yine sinirlenirim. Hadi al şu kaşığı."

Tam olarak kim kime sözünü geçiriyordu bilmiyorum ama kaşığa değil de limona yöneldim. İstediği olmuş olacak ki kaşığı yavaşça geri çekildi. Limonu sıktım özenle çorbama. Sonra da onun tabağına bakıp "Sana da sıkayım mı?" diye sordum. Geçen sefer o bana sıkmıştı. Sessizce beklerken cevabımı almışım gibi bu sefer ona yöneldim onun tabağına sıktım. İkimizin de çorbaları yeteri kadar nasibini alırken limonlardan "Sirke ister misin ya da sarımsak?" teklifime kafasını iki yana sallayarak karşılık verdi. Sırf merakımdan kendimi yarım kaşık kadar sirke eklerken beğenmezsem Fetih'in tabağıyla değiştirecektim.

Hazırladığım tabaklardan sonra çok iş yapmışım gibi elimi peçeteyle silip karşımdakine bakıp gülümsedim.

"Afiyet olsun o zaman."

Yemek yedikten sonra hani tatlı bir ağırlık çöker. Kafanızı yaslasanız bir yere hemen çok tatlı bir uyku bastıracaktır. Ağır ağır açıp kapattığım gözlerimle Fetih'i dinliyor, sağ tarafımı ve kafamı yasladığım duvar bana bir yastıkmış gibi geliyordu. Fetih önümüzde hemen hemen tamamını benim boşalttığım tabaklara baktı kısa bir an.

O kadar yemiştim ki o uyku daha da cezbedici geliyordu. En son bu kadar yediğimde nişandaydım. Sonra da zaten burnumdan getirmişlerdi ve ben de tamamını kusmuştum.

"Ben seni şırıngayla besleniyor sanıyordum." dediğinde yanağımdaki avucumun izin verdiği kadarıyla gülümsedim. "Bazı zamanlar için doğru bir düşünce."

Geriye yaslanırken o benim gibi mayışmamış işaret ve orta parmağını şakağına yaslamıştı. "Doydun mu?" diye sordu aksi mümkünmüş gibi. Patlamak üzereydim. Utanmasam onun tabağına da musallat olurdum, içtiğim ikinci tabaktan sonra. Tabağımın dibi göründüğünde hala iştahlı iştahlı yediğimi fark edince sormadan ikincisini söylemişti. Sorsaydı içten içe istesem de hayır derdim sanırım.

Küfür de etmemişti, konu da bir daha açılmamıştı. Sakince yemeklerimizi yemiştik. Başımı salladım yavaş yavaş. "Tıka basa." derken derince bir nefes aldım. Bu halde bir on dakika uyusam ne olurdu? Hemen bir gözlerimi kapayıp açardım.

"Nasıl keşfettin burayı?" diye sordum konu açılsın da uykum da onunla beraber açılsın diye. Öylece göz gezdirdi etrafta. "Keşfetmedim." dedi. "Küçüklüğümden beri biliyorum. Babam çalışayım diye getirmişti."

Aslında hiç ilgimi çekmeyecek ve beni daha fazla uykuya itecek konuşma yön değiştirince bende hafifte olsa açıldım. "Çalışasın diye mi? İhtiyacınız yok ki sizin?"

Hafifçe güldü. Öfkesi dağılmıştı. Biliyordum zaten yemek yiyince sakinleşeceğini. Hem açlıktan bu kadar sinir stres yapıyordu. Yemek bütün sakinliğin babasıydı. "İhtiyaç olduğundan değil. Usta çırak ilişkisiyle çeki düzen vereyim kendime diye."

Yaslandığım duvardan hafifçe çektim kendimi. "O ne demek? Nasıl çeki düzen?" Fetih öyle ergenlikte falan çeki düzen verilmek için zorla bir yerde çalıştırılacak birine benzemiyordu. Tabi yanılmıyorsam.

"Her gün bir vukuatım vardı. Her Allah'ın günü dövdüğüm çocukların anne babaları çalıyordu kapımızı, yanına da yüzünde gözünde benim izimin olduğu çocuklarını alarak. Tak etti adamın canına, koydu beni ustanın yanına. Öyle bir çalıştır ki değil kavga etmek alnında biriken teri silemesin, eti senin kemiği de senin dedi."

Hiç beklemediğim şeyleri söylerken gülmekle sitem etmek arasında gidip geldim. "İnsan yedisinde neyse yetmişinde de odur lafının kanıtı gibisin Fetih," başımı iki yana salladım sitemle. "İnanmıyorum sana ya!"

Kafasını sandalyeye bastırdığı elinin içine bastırdı ukala ukala bana baktı. "Hepsi hak etmişti, yine olsa yine döverim." dedi hala aynı çocuk olduğunu belli ederek. Kınayarak ardı ardına cıkladım.

"Pes ya! Kaç yaşındaydın?" diye sormaya devam ederken gözümün önünde ergen bir Fetih canlanıyordu. Ta ki "Sekiz." diyene kadar. İnanmaz gözlerle ona baktım. Ciddi miydi?

"Sekiz yaşında her gün birini mi dövüyordun?"

O ergen Fetih tuzla buz oldu ve yerini sekiz yaşındaki minik Fetih'e bıraktı. Yaramaz, isyan ettiren, devamlı olay çıkaran, koşmaktan yüzü gözü birbirine karışmış, saçları alnına dökülmüş bir Fetih. Bu görüntü yüzümde garip bir tebessümü doğurdu. Çok çabuk oluşmuştu bu hali kafamda.

"Yapıyorduk bir şeyler." dedi, ukala gülüşüne bir de göz kırpıp serseri bir bir ifade eklerken. Resmen hiç utanmayan pişman olmayan bir haylazlık vardı üzerinde. Fetih'in çocukları da mı ona benzeyecekti? Allah'ım kaostu bu. Üremememesi gerekiyordu Fetih'in.

"Sana inanmıyorum." derken gülmek istesem de ona kızmaya hazırlandığım için yapmadım bunu. "Babanın hamlesi ne kadar doğru da olsa hiçbir işe yaramamış. Otuz yaşına gelmişsin hala aynısın Fetih. İnanamıyorum sana ya. Ne istedin küçücük çocuklardan?"

Elbet vardı kendince sebepleri, tıpkı şu anki gibi. "Bende küçüktüm." diye utanmadan kendini savundu. Ya sabır! "Demek ki dayak istemişler ki vurmuşum. Durup dururken kimseyi dövecek halimiz yok."

Elimi ağzıma örtüp kınayıcı bakışlarla onu süzdüm. "Yazık," dedim boğucu bir sesle. "Yazık vallaha yazık. Hiç düşünmedin mi tüm dövdüklerin bir olup seni döverler diye?"

Güldü, sanki sekiz yaşındaymış gibi gözlerini kaçırdı. "Olmadığını nerden biliyorsun?"

Gözlerim irice açıldı alt dudağımı ısırdım şaşkınlıkla. "Cidden mi?" derken hafifçe masaya yaklaşıp başını geriye doğru atarak çenesinde bir yeri gösterdi. "Görünüyor mu bilmiyorum ama iz var. Çivi yarmıştı düştüğümde."

Eğilirken kirli sakalının olduğu yerde bir iz aradım. Elim yavaşça giderken çenesine şu an niye Fetih'in izini arıyorduk bilmiyorum ama bulunca bir şeyler kazanacak gibiydik. O yerini bildiğinde ben aramadan direkt o yerin üzerine getirdi parmak uçlarını. Hissettiğim pürüzle kaşlarım havalanırken nereden başlayıp nereden bittiğine baktım. "Bu çok uzun." derken elimi yavaşça geri çektim.

"Aynı zamanda çokta derindi."

O her ne kadar bunu oldukça soğuk kanlı anlatsa da ben gözümün önüne gelen görüntüyle yüzümü buruşturmuştum. "Merak etme," dedi serseri serseri. "Kanımı yerde bırakmadım. Tek tek yakaladım sonra hepsini."

Omuzlarım düşmüş kafasına kafasına vurma isteğimi bastırmaya çalışarak ona bakarken "O kadar kana, göz yaşına rağmen hala intikam peşine mi düştün?"

Çok yanlış bir şey söylemişim gibi işaret parmağını sallayıp anında müdahale etti. "Tabi ki ağlamadım." dedi ona ettiğim hakareti düzeltmeye çalışır gibi. "Ben ağlamam Efsun, ağlatırım." parmaklarının ucu o yarasında gezinirken oldukça kendini beğenmişti. Sekiz yaşında öyle bir acıya ağlamamış mıydı? Benim şimdi başıma gelse ben yine ağlardım.

"Hadi ya?" dedim onun bu tavrına karşı mesafeli bir halde. "Bir de bununla gurur duyuyorsun. Sekiz yaşında yapmadığın şey kalmamış, bir de bir güzel dayak yemişsin, o da yetmiyor sonra seni dövenleri turlayıp dövmüşsün." durdum sesimi kalınlaştırdım "Bon oğlomom Ofson, oğlotorom." diye taklidini yaptığımda bu halime güldü. Ciddi ciddi bu tavrım hoşuna gitmiş gibi sadece güldü. Fetih, Çocuklar Duymasın'da oğluna, Gönül'ün oğluna her türlü kavgada kafa atmasını söyleyen Haluk gibiydi. İleride muhtemelen tavsiyeleri bu yönde olurdu. Aptal.

"Ailen engel olamamış ama en büyük sorun orada. Ağaç yaşken eğilir."

Eli masadaki su bardağına giderken dirseklerini masaya bastırmıştı. Bir yudum almadan önce cıklayıp "Baş edilecek bir çocuk değildim." dedi gözlerini bardağın içindeki suya dikip yavaşça içerken. O an söyleyip söylememek arasında gidip geldiğim ama sanırım göz temasında

olmadığımızdan söylediğim "Ben otuzunda koca adamla baş ediyorum, onlar sekiz yaşındaki bir çocukla mı baş edemedi?" sözlerimle zaten yavaş olan hareketleri bakışları gibi durdu.

Fetih'in ailesi tam olarak neyi başarmıştı ki zaten? Bu denli öfkesi yüksek biri olmasına sebep olan ailesiydi Fetih'in. Her şeyleri eksikti. Anne baba olmanın çok büyük bir kısmını açıkta bırakıyorlardı. Bardağı tamamen yüz hizasından çekmeden gözlerini bana çevirdi.

Bir an bunu hiç söylemesem mi diye düşündüm ama vereceği cevaba olan merakım duyduğum pişmanlığının çok üzerindeydi. "Baş edebiliyor musun?" dedi düz bir sesle. Masadaki o sohbet havası biraz ağırlaştı ikimiz de ciddi bir ifadeyle baktık birbirimize.

"Bilmem," dedim açık bir cevap vermeyi tercih etmeyip. "Ediyor gibiyim ama sen dersen ki sekiz yaşındaki Fetih'le baş edilmemiş kandırma kendini, itiraz etmem."

Ne diyeceğini o kadar merak ettim ki o an, şahin gibi bakışlarım ondaydı. Ediyordum ama o bunu kabullenir miydi, kabullenirse dile getirir miydi bilemedim o an.

"Sadece," dedi durgunlaşmış bir sesle. Bardağı masaya koydu ama tamamen bırakmadı elinden. "seni," dedi tekrar durdu. Gözlerimi kıstım. Beni?

Konuşmadı, söylemekten vazgeçti sandım. Gözlerini kaçırdı. Sanki cümlelerini toparlayamıyor gibiydi. Cümleye başlamıştı ama başlarken sonunu o da düşünmemişti. Yine laf ağızdan bir kez çıktı dercesine bardakta olan gözleri beni aldı çerçevesine.

"Seni ezip geçmek o kadar kolay olmuyor." dediğinde aniden tepkisizce ona baktım. Bu ona sıkıntı veriyor mu, bu duruma karşı hoşnutsuz mu diye anlamaya çalıştım sadece.

"Bunun yaşla değil karşıma geçen insanla alakası varmış demek ki." derken gömleğinin kıvırmış olduğu kollarını düzeltmeye başladı. Gözüm elleriyle yüzü arasında gitti geldi. "Sen," dediğinde hala ilikliyordu kol düğmelerini. "Karşındakine seni ezip geçecek payı bırakmıyorsun. Ne oluyorsa hepsi bundan."

Işığı yanan ev pencereme bakarken Fetih içimdeki sıkıntıyı arttıracak bir şey yaptı. Telefon ekranını bana çevirdi.

"Yirmi sekiz cevapsız arama." diye sesli bir şekilde okuduğunda derince bir nefes aldım. "Halam, kızları ve," derken telefonu kendine çevirip bir yere bastıktan sonra bana geri çevirdi. "Burcu mu?" diye yabancı bir numaraya gösterdiğinde gözüm son dört hanesine ilişti. Acıyla ağır ağır başımı salladım.

"O." diye destekledim. "Niye telefonunu sessize aldın?" diye sitem ederken dudaklarımı birbirine bastırıp tekrardan ışığı yanan evime baktım.

"Çünkü seni geri getirmemi isteyecekti." dedi telefonu kapatıp elinde kıvrak bir hareketle bir tur çevirerek. "Ama zaten seni götüren ben değildim, beni götüren sendin." diye de açıkladı.

Aklıma bin bir türlü senaryo geliyordu. Her ne kadar Burcu'ya düzgünce geleceğimi söylesem de. Olayı fazlasıyla çarpıtmış olabilirdi. Güvenmiyordum. "Ayyyhh," diye sıkıntılı bir nefes verirken yutkundum. "Gitmesem mi bu gece eve?"

Nereye giderdim bilmiyorum ama en kötü hastane olurdu bu. Ama şu an o eve girmeyi hiç gözüm almıyordu. "O zaman bana geçiyoruz ve halama düğünü beklemediğimizi söylüyoruz?"

Bir erkeğin beyni maksimum ne kadar mı çalışırdı? İşte aynen bu kadar.

"Kadının kalbine insin. Çok güzel fikir, taktir ettim."

Kaçarak bir yere varamayacağımı farkındayken makus kaderime boyun eğip "Görüşürüz o zaman. Gazam mübarek olsun benim. Sen de uslu uslu evine dön." demeyi tercih ettim. Ben inmeden o "Uslu uslu?" diye sordu ikidir ona yaptığım şeyi gözden kaçırmazken.

"Sekiz yaşındaki Fetih'i anlattım diye mi bu tavırlar? "

Döndüğüm kapıda sadece kafamı ona çevirerek cıkladım. "Otuz bir yaşındaki Fetih'in uslu durmasını istediğim için bu tavırlar. Hadi iyi geceler."

Sonrası serice arabadan inmek, kabanımı da kuyumcuda bıraktığım için koştur koştur kapıya gitmek., saniyesinde açılan kapıdan girip asansörle katları aşıp korkuyla asansörden inmekle geçti. Açılmış kapımın ardından beni kimin beklediğini bilmeyerek paytak adımlarla evime girerken tek tek karşılaştığım insanlara baktım.

Burcu, başına eşarp bağlamış.

Güzide hala, başına eşarp bağlamış.

Kızlar, gelişim onları epey bir rahatlatmış şekilde bana bakıyorlar.

"Siz," diye fısıldadım onları aşıp yavaşça eve girerken. "İyi misiniz?"

Konuşmamla Mihra burnunu kapatıp benden uzaklaşırken "Ben size boşuna telaş yapıyorsunuz demiştim. Buram buram sarımsak kokuyor, yemek yemeye gitmişler."

Sarımsak mı kokuyordum? Her yediğimde sarımsak vardı, tabi kokardım. Lakin Fetih'te yediği için ikimizde bu kokudan rahatsız olmamıştık. Burcu bana yaklaştı cin gibi olmuş gözlerle. Ev buram buram kolonya kokuyordu. Güzide halanın da hemen yanındaydı şişesi. Baygınlık falan geçirmiş olamazlardı değil mi? Yok daha neler...

"Efsun," dedi dehşetle. Aniden beni kendine çekip kollarını sararken Sahra "Ben artık daha fazla bu kaosa katlanamıyorum." diyerek aniden kolonya şişesini ağzına götürdü ama Elif kaba kuvvetle engel oldu. Güzide halayla göz göze geldim. Hayal kırıklığıyla bakıyordu bana...

Ve Burcu bu matemlerinin nedenini açık etti acı dolu bir sesle. "Kaçtınız sandık. Fetih'e kaçtın, Fetih'le kaçtın ya da Fetih tarafından kaçırıldın sandık."

Kaşla göz arasında hazır herkes kendi halindeyken gözüm telefona kayacağı vakit nasıl oldu da gördü bilmem aniden Güzide halanın "Efsun." diye bağırmasıyla herkes aynı anda yerinden sıçradı ama en çok ben. Resmen elektroşok yemişim gibi oturduğum yerde gittim geldim. "O telefonu kapat gözüm üstünde." Yanaklarımı şişirerek açtığım ekranı geri kapatırken araba yavaşça park edildi. "Yalnız siz Fetih'le konuşmama izin vermiyorsunuz ya, o bana ulaşamayınca çıkar gelir." derken arkamda Burcu'ya ait olan mırın kırınlar duyurdu.

"Tehdit mi ediyorsun Efsun? Buyursun gelsin, gelsin hadi. Gelsin de gününü göster değil mi hala?" diyerek iyice kankalık mertebesine ulaştığı kadına baktı destek olsun diye. O gece kendi kendilerine yaptıkları evham hala sürüyordu. Fetih'in en son o gece görmüş, bir de hastane de konuşuyordum.

Ne vardı yani telefonumu bile almadan Fetih'le gittiysem? Bu kaçtığıma mı işaretti? Vallahi kafayı yemişlerdi. "Gelsin tabi ya." dedi Güzide hala. "Gelsin bir gelsin. Göstereyim ben ona telefonlarımı açmayışını. Yok düğüne kadar yüz yüze gelmek. Siz iyi alışmışsınız. Bizim zamanımızda böyle miydi? Bazıları düğünde gelirlerdi yüz yüze."

Emir'le göz göze geldik baygın bir bakış attık birbirimize. Burcu "Şimdi Güziş o da biraz abartı ama neyse," diyerek topu hiç durmadan bana geri yöneltti. "Bunlar zaten görecekleri kadar görmüşler birbirlerini. Fazla samimiyet tez ayrılık getirir." duraksadı ve aynen şu potu kırdı. "İnşallah mevlamm," Güzide halanın gözleri anlamsız bir şekilde onu bulurken Burcu boğazını temizleyip "Bir ömür olsun bunların samimiyeti." diye gayet de onu kandıracak kadar çevirdi lafını.

"Ama işte bunun için en iyisi düğüne kadar uzaklık. Çok mantıklı hareket. Yok akşam kaça kadar gitmişler yemek yemişler, telefon desek açmıyorlar. Ohoo, gençlik bitmiş. Sizin zamanınızda böyle miydi?"

Emir acır gözlerle bana baktı. Ben de şu an aynanın karşısına geçsem ilk yapacağım şey kendine acımak olurdu zaten. Sonra da durup bir an Burcu'ya baktı. Burcu'nun gaza getirmeye meyilli davranışları duraksayıp ters bir bakışla Emir'e döndü. Sevimsiz sevimsiz ona bakarken "Seni de ajan olarak koydu yanımıza zaten, farkında değilim sanma."

Emir bir kez cıkladı. "Efsun Hanım'ın akıl sağlığını koruyamadığını hissettiğimde onu aramam için. Biraz daha konuşulursa arayacağım gibi." Burcu'nun yüzü keyifle değişti. "Tatlım ya," dedi her zamanki gibi gıcık bir ifadeyle. "Ağzından bal damlıyor. Bir daha Efsun Hanım desene?" Emir boş gözlerle, ne zaman *tatlım* kelimesini duysa çorapla ıslak yere basmış gibi bir tavır takınırdı, Burcu'ya bakarken hiç beklemediğim bir cümleyi kurdu.

"Bence arabadan inmelisin, sence?"

Dudaklarım u şeklini alırken Burcu'nun maçta galip olan tarafı duyduğu tek cümleyle yenilgiye uğradı ve suratı değişti. Gözlerini kıstı. Şu an Emir'in ona dönük olan suratına vurabilirdi. Güzide halanın bakışları dik dik bendeydi. Ya ben ne yaptım yine ya?

"Kovuyor musun?" dedi Burcu sinirlenmemiş gibi yaparak ama kurdurduğunu fark ediyordu. Emir *yo yo* dercesine kafasını iki yana salladı. "Geldik."

Araba durmuş ama hiçbirimiz inmemiştik, belki de Burcu arabanın durduğunu bile idrak edememişti. Burcu daha da bozulurken etrafa göz gezdirdi kısaca. Sonra boğazını temizlerken hala ona bakan Emir'e döndü. "Çok sevimsizsin." dedi hiç düşünmeden. "Patronuna söyleyeceğim. Bence kovmalısın, sence diye."

Hiç oralı olmayıp "Tamam." dedi Emir sakince. "Kendisine iletirsin." sonra da araçtan seri bir şekilde inip Güzde halanın kapısına yöneldiğinde Burcu Kıvılcım gibi aniden nefesini tuttuğunda müdahale etmemi bekledi ama sadece izledim.

"Nefes almak refleksif, kimse kendini boğarak öldüremez." göz kırpıp bende araçtan inerken o da çok durmayıp hışımla kapıyı açtı Emir'i ve beni döndürtecek kadar sertçe kapattı. Baya geçirdi kapıyı arabaya. Bunu sinirlendirmek için yaptığı belliydi başarıya da ulaşmış gibiydi.

"Pardon tatlım," dedi aynı sinir bozuculukla. Şu yaz dizilerinde herkesi hor görmeye çalışan kötü, başrole takıntılı sarışın kız gibi davranıyordu.

"Ne sahibinden ne de sürenden haz etmeyince böyle oluyor."

Emir Burcu'ya büyük bir sabır göstermeye ama yine de onu deli etmeye yemin etmişçesine "Yok," dedi sakinlikle. "O bazı insanlardan haz etmeyince elde durmuyor o kadar."

Burcu artık yediğim kaçıncı kurşun durumunda bana bakarken nefesi hızlandı. Sonra da ayaklarını yere vura vura yanıma geldi. Beni göstererek "Benden haz eden etmiş." dedi ortaya beni de atarak. Ya şimdi ben ne alaka? İmdat ya! "Arabasıdır, sahibidir, sürenidir. Etmese ne olur? Boş bu işler."

Emir'in gözü arkamızdaki gelinlikçiye kaydı. Güzide hala direkt olarak ona göre bu gençlerin kavgası çekilmez diyerek içeriye geçmişti Emir kapısını açar açmaz. "Biz de en geç yarına damatlığı halledeceğiz." derken bana baktı. Sonra tekrar Burcu'ya. "Fetih Bey'den haz eden de etmiş. Gerisi boş bu işlerin."

Burcu daha da sinirlendi ama susmayı tercih etmedi. "Gönül bu işte. Ottan da haz e-"

"Hey hey," diyerek Emir onu ciddi bir ifadeyle bölerken "Sen orda biraz dur."

Bence de Burcu!

"Ben siz işiniz halledene kadar buralardayım yenge." derken daha fazla bu konuşmayı sürdürmeyeceği her halinden belliydi. "Bitince işiniz ararsın beni." gülümsedim başımı salladım.

"Tamam, Fetih ararsa söylersin çünkü telefonunu açacağımı sanmıyorum. Teşekkür ederim bıraktığın için."

Burcu'yla olan atışmasını göz ardı edip bana gülümserken doğruca aracına ilerledi. Aniden kolumdan hırsla çekildiğimde "Devam et sen böyle devam et, arkadaşını taşlasınlar sen de ağzını açıp tek kelime etme. Yazıklar olsun kızım sana!" beni sürüklediği lüks gelinlikçinin kapısından geçerken "Ne ekiyorsan onu biçiyorsun. Bulaşma adama o da bulaşmasın. Çocuk gibisin." diye sızlandığımda kapının girişinde büyük bir gülümsemeyle bizi karşılayan genç kız "Hoş geldiniz Efsun Hanım." derken muhtemelen fazlasıyla bekleniyor olacaktık ki heyecanını görmemek imkansızdı.

"Fiyatları aptal saçma pahalı. Bence evlenmekten vazgeçmelisin, sence?" Burcu'nun telefondan olan bakışlarıyla bu cümlesinden sonra ona adımladığımda bugün defalarca olduğu gibi telaşla telefonunu kapattı anında. Hatta bunu son birkaç gündür yapıyordu da bugünden itibaren abartmıştı. Ne zaman yanına gitsem konuşuyorsa kapatıyor, mesajlaşıyorsa direkt bırakıyordu telefonu.

"Sen hayırdır ya?" derken gözlerimi kıstım. "Bir şeyler karıştırıyorsun sen? Ne bok yiyorsun çabuk söyle!"

Her suçlu olduğunda olduğu gibi celallendi. "Defol git! Saçmalama ne karıştıracağım? Çok üstüme geliyorsun bak! Yeni gelin! Hem fiyatlar diyorum çok pahalı sen ondan haber et!"

Omuzlarım düşerken beyazlar arasında öylece gidip geldi gözlerim. Giyebileceğim bir model bulamamıştık. Aslında çok sağlam şeyler vardı. Urfa'da bu tarz bir yer beklemiyordum işin doğrusu. Ama ya çok abartıydı, ya benim olabilir dediğime Güzide hala istersen direkt beyaz elbise git giy kızım diye kızıyordu ya da üzerimde güzel durmuyordu. Her vücut her şeyi kaldıramazdı.

"Beyaz kot ve beyaz tişörtte bir seçenek Burcu." dedim alayla. Etrafımızda dört dönen insanlar varken buradan bir şey almadan çıkacağımı hiç sanmıyordum zaten. Derince bir nefes aldım, üç katlı gelinlikçi de ikinci katı da öldürmek üzereyken Güzide Hala "Kızım bu nasıl?" diye bana seslendiğinde ona döndüm.

Gelinliğin mi taşı vardı yoksa taşın mı gelinliği vardı bilinmez olan şeye baktım. Genç kız her gelinlikte olduğu gibi allayıp pullayarak başlayacaktı cümlelerine. Satış danışmanları gerçekten iyiydi işinde ama kendini yormasın diye hemen müdahale ettim. "Öyle bir modeli giyeceğimi sanmıyorum. Çok göz alıyor."

Güzide hala artık bana karşı sabırlı olmayacağını belli ederek "Kızım sen gelinsin." dedi ters ters. "Onun taşı var, bunun danteli var şunun incisi var. Ben anlamadım ki ne istiyorsun?"

Doğru söylüyordu. Niye bu kadar kasıyordum ki? İki saatlik bir şeydi. Üstelik hiçbir şeyin gerçekliği yoktu, kostüm olarak düşünebilirdim. "Tamam." dedim ilerlerken onlara doğru. Mankenin üzerinde olan kabarık gelinliğe baktım. Benim boyum bile olmazdı buna ama yapacak bir şey yoktu...

"Senin gönlün kırıldı," dedi aniden Güzide hala. "Olur mu öyle tamam? Ben öyle üzül diye söylemedim kızım. Yok tamam buluruz elbet, bakmaya devam edelim."

Başımı hızlı hızlı iki yana sallarken kalın askılı baktıkça gözüme daha çirkin gelen gelinliğe dokundum. "Yok yok iyi bu, deneyeyim ben bunu." Genç kız Güzide halaya bakarken onay alamadı.

"Yok," dedi inatla. "Fetih Efsun'un içine tam sineni bulmayana kadar almayın hiçbir şey dedi. Gerekirse İstanbul'dan hallederiz dedi." o an görevlinin bakışları bana kaydı. Ama bu da dank diye söylenmezdi ki.

"Tamam," dedim yorgun bir sesle. Şu an o geceki gibi çorbacıda olup sakin bir akşam geçirmek istedim. "Üst kata da bakalım o halde." Mutlaka bir şey beğenecektim, dediğim gibi insanlara ayıptı. Sabahtan beri uğraşıyorlardı bizimle. Ben önden onlar arkamdan adım adım üst kata

tırmanırken görevliler bir şeyler anlatıyorlardı. Burcu ve Güzide Hanım benim aksime gayet ilgili bir şekilde dinliyor cevap veriyorlardı.

Aştığımız merdivenlerde gözüm dalgın dalgın kabaca etrafı tararken ne oldu, olduysa. Koca kampüste, o kalabalıkta nasıl hoşlandığınız kişiyi dank diye bulursanız aynen öyle o kadar beyaz parça arasında manken üzerinde olan bir gelinlik takıldı gözüme. O kadar farklı geldi ki, sanki hiç buraya ait değildi. Tepkisizce, o an komutu ben vermeden ayaklarım oraya doğru adımladı. Sanki bir tek o gelinlik vardı bu katta, öyle geliyordu gözüme. Başımı hafifçe sağa yatırırken süt beyaz gelinliğin ilk kollarına gitti gözüm.

Sessizce bir süre izlerken gelinliği, ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama bu izleyişi sonlandıran Güzide halanın "Beğendin mi kızım?" cümlesi oldu. O an dört kişi de gözlerimin içine bakıyorlardı. Dalgın gözlerim onları bulurken ilk Burcu "Beğendi." dedi. Gülümseyerek bana bakarken "Bakışından belli." dedi beni fazlasıyla tanıdığını belli ederek. "Gülüşünden belli," derken dudaklarımın kıvrıldığını o an anladım. Gelinliğe baktı ve şakıdı "Hatta çok beğendi!"

Hani küçükken bize anlatılan masallar vardır, sonra o masallardaki prensesler. Daha küçükken babamı ikna edip o gelinliği giydiğimde gerçekten prensesler gibi olduğumu düşünmüştüm. Babam bana sık sık derdi ama o zaman gerçekten hissetmiştim. Bir de annem anlatırdı hep. Henüz daha iki üç yaşındayken, büyük bir parkın içinde olan bir nikah dairesinin önünden geçerken annemle, gördüğüm bir gelini annemin bana anlattığı o prenseslerden sanıp geline doğru, fotoğraf çekerken onlar, koşmuştum. Kadını prenses sanıp gelinliğinin eteğine sarılmıştım, beni kucağına almayana kadar da durmamıştım.

O kadar çok gülerek bütün insanların dikkatini çekmiştim ki annem o gece nazara gelip ateşlendiğimi söylemişti. O gelinle olan fotoğrafım vardı ama bizde değil. O kişilerdeydi. O an gelin ve damatla fotoğrafım çekilmişti iki arada bir derede. Annem o an akıl edip çekmese de onlarla bir fotoğrafım vardı. Bir prenses ve kucağında kızıl, çilli sevimli bir kız çocuğu.

Velhasıl şu an prenseslerle büyütülen bir kız çocuğu beni görse o masallarında olan prenses sanabilirdi. Gelinliğin üzerimde duruşu, ucu hafif maşalı saçlarım, gülümseyen yüzüm o an buna çok müsaitti. Herkes sessizce beni izlerken kimse tepki vermiyordu. İlk kimden ses çıkacak ben de bilmiyordum.

Gelinlik...

Hani nasıl desem, bana şimdi al ama gerçek düğününde giy Efsun dedirtecek kadar güzeldi. Sadeliği, kuğu gibi duruşu o kadar hoştu ki. Tamamı tüldü, belden aşağısı hafifçe bollaşıyor gibi olsa da bu yapay bir kabarıklık değil uçuş uçuş zarif bir hava katmıştı. Kalp yaka oluşu, omuzların üç dört parmak altına kadar sürmüş onun devamında kollara doğru inmiş olduğundan gelinlik straplez denemezdi. Kollarda, gelinlikten daha ince bir tülle balon kol tercih edilmiş çok daha nahif bir hava katmıştı bu ona.

Ve en önemlisi üzerimde çok güzel durmuştu. Bu sessizliği bozan sonunda biri oldu. Görevlilerden biri. Gerçekten beğendiği bariz belliyken "Çok," dedi beni baştan aşağı süzerken. Ben bir nevi provada olduğum için orta yerde duran diğerlerine göre daha yüksek bir konumda olmamı sağlayan bir şeyin üzerindeydim. "Çok güzel oldunuz." derken diğer görevliye baktı.

Kadın hızlı hızlı başını sallarken "Şimdiye kadar güzel gelin gördükte, bu kadarını değil. Sizden başkasına sanmıyorum ki bu kadar yakışsın." Değil mi? Bence de. Benden başkasına bu kadar yakışmazdı. Yani mesela ben değil de Fetih'in adaylarından biri gelseydi buraya, yakışır mıydı ona? Tabi ki hayır. En çok bana yakışmıştı. Prenses gibi olmuştum işte.

Gözlerim önce Güzide halaya kaydı. Hayran hayran bana bakıyordu. "Su gibi oldun kızım." dedi sesi titrerken. O an kendimi çok garip hissettim. Ne bileyim neticede beni tanımıyordu, tamam ilgileniyordu ama aramızda duygusal bir bağ yok gibiydi. Sanki gerçekten kızının mürvetini görür gibi şimdi böyle duygusallaşması. O an hiçbir şey diyemedim. Ne bileyim, içimden geldi ya da gelmedi değil. Sadece çok yabancıydım. Gözlerimi kaçırmakla yetindim ve Burcu'ya baktım.

Resmen ağladı ağlayacak olan Burcu'ya. Haydaa...

"Burcuuu," dedim kızgın bir tonda. Gelinliğin önünden tutup olduğum yerden inerken "Ne oluyor ya? Saçmalama istersen."

Burunu çekip gözlerini kaçırdı. Ona varıp yüzünü avuçlarken "Oldu olacak bayılın isterseniz?" derken ikisi arasında gitti geldi gözlerim. "Aloo ne oluyor? Burcu, kendine gel."

Dudaklarını büzdü bir çocuk gibi. "Kim derdi ki sen evleneceksin?" diye konuştu. Aşırı haklıydı. Kim derdi ki ben hayatımın baharında sultanlığımı elden bırakacağım?

"Daha düne kadar otostop çekiyorduk seninle." dank diye söylediği cümleyle herkesin gözü zaten bizdeyken bir daha dikkatli hale geldi.

Boğazımı temizlerken ben, kırdığı potu farkına varıp yüzünü buruşturup olayı kendince toparlamaya çalıştı.

"El kadar bebektin seninle tanıştığımızda."

Aynı yaştayız Burcu...

Daha da duygusallaştı "Ateşin çıkınca okulda Suna anne gelene kadar kolonyalı mendil hazırlayıp alnına koyuyordum." derken beni de zayıf noktam da vurdu ve başımı yavaşça arkaya attım.

"Deme onları deme." dedim içimde bir özlem kabarırken. "Uyurken montumla üzerini örtüyordum." diye devam etti. Dudaklarımı birbirine bastırırken yaşlanan gözlerinin altlarını sildim.

"Sus ağlama makyajın akacak, sus!"

Geri çekilip tekrar aynaya döndüm "Herkes tamamsa alabiliriz bunu?" diye o duygusal havayı direkt dağıttım. Hiç ama hiç gerek yoktu. Görevli kadın bana adımlarken "Görünürde bence mükemmel ama sizin gözünüze çarpan bir şey varsa tadilat için elimizden geleni yaparız." diyerek yavaş yavaş omuzlarımla ilgilendi. Benlikte bir şey yoktu. Gözüme herhangi bir şey çarpmıyordu.

Güzide Hanım durduğu yerden bana doğru gelirken "Aslında," dedi göğüs kısmıma bakıp. Benim de gözlerim aynadan baktığı yöndeydi. "Şu kısma biraz tadilat yapılabilir mi?" derken bir kez daha dikkatle baktım. Hayır hiçbir sorun yoktu, abartıya kaçan herhangi bir şey yoktu. Genç kadın gülümseyerek bana baktı.

"Damat bey mi sorun çıkarır?"

Bakışlarım o an tersleşmesin, kırıcı bir şey söylemeyeyim, huzursuzluk çıkarmayayım diye epey bir uğraştım. "Hayır," dedim ikisine de cevaben. "Ne tadilata gerek var ne de damat bey bu tarz bir şey yapar. Hiçbir sorun yok yakasında."

Son karar zaten bendeyken ikisi de sakince kabul etti. O an kalan aksesuarlar düşünülüp konuşulurken aniden merdivenlerden öyle şiddetli adım sesleri gelmeye başladı ki herkes irkilip oraya bakarken arkasından atlı koşturuyormuş gibi gelen kişinin Sahra olduğunu gördüğümüzde kaşlarımız havalandı.

Adım sesleri geliyordu hala ama o koşarak geldiği için ilk varmıştı bizim kata. Beni görür görmez "Oha!" dedi hayranlıkla. "Çok güzel olmuşsun!" derken ellerini dizlerini koyup soluklandığı an annesi "Kızım bu ne hal, askerler mi kovaladı arkandan?" diye hepimizin düşündüğü şey sordu.

Kız yutkunurken aşağıyı gösterdi "Gelini saklayın, Fetih abim geldi. Şu an yukarı çıkıyor!"

Gerisi tam bir kargaşaydı. Niye bu kadar telaş yapıldı, niye çalışanlar da dahil herkes bu kadar korktu bilmiyorum ama ben salak gibi etrafıma bakarken aniden kolumdan sürüklenerek kabine doğru götürüldüm. Çok kötü bir şey olmuş gibi davranıyorlardı. İçine atıldığım kabinin kapısı kapatıldı ama ben içten kilitlemediğim için ön taraftaki hala bırakmamıştı kendini. Bu kargaşayı bir şey böldü. Zannımca Fetih'ti.

Herkes sanki düşman geliyormuş gibi gürültü çıkarmayı bırakıp sustu ve o sesi duydum. Fetih'in sesini.

"Efsun nerde?"

O an istemsizce gülecek gibi oldum. Savrulduğum kabinde öylece bekliyordum. Görevlilerden biri "Hoş geldiniz Fetih Bey." derken Fetih'in istediği cevap bu olmamış olacak ki tekrar sordu. Özneyi değiştirerek.

"Karım nerde?"

Sanırım Elif'in sesiydi bu "Engel olamadık, çıktı anne." diye açıklama yaparken hala hızlı hızlı soluklanan Sahra gülerek konuştu. "Ay neyse ki ben yetiştim!"

Fetih yine, yeni ve yeniden konuştu.

"Eşim nerde?"

Hala kapımı tutan Burcu "Yalnız o sıfatların başına müstakbel koyarsan çok makbule geçer. Öyle çok kulak tırmalıyor, yanlış bilgi ya. Fobim var benim."

Buna güldüm işte. Fetih durmadı tekrar etti "Karım nerde?"

Mihra kıkırdarken "Ay bu bozuk plak gibi takıldı. Karısı, eşi, Efsun'u, evleneceği kadını, doktoru, çocuklarının annesi, annesinin gelini, kardeşinin yengesi, yengesinin eltisi, gözünün nuru, gönlünün sultanı, çok şeyi, her şeyi, biriciği, canı, cananı, sevdası, ateşi, yangını, ömrü, destanı, evi, şehri, vatanı, yari nerde cevap verin artık?!"

O kadar takılmadan hızlı hızlı söyledi ki tüm bunları bir yerde okusam dönüp hızlı bir şekilde tekrar okurdum seslice. Sahra "Yuh!" dedi şaşkınlıkla. "Rap yapar gibi oldu, bir daha söylesene aynısını sonuna o yee ekleyerek!"

Fetih tahammülsüz bir sesle "Canımı sıkıyorsunuz." dedi o an bu karmaşaya Güzide hala son verdi seslenerek. "Efsun kızım değiştir üstünü çık."

Muhtemelen Fetih o an yerimi anlamış olacak ki bir adım sesi hemen ardından korku dolu sesler... "Nereye nereye?!" diye azarlar tonda konuştuğunda Güzde hala Fetih sanki bu mümkünmüş gibi "Değiştirmesin üstünü." dedi.

"Ben bir bakayım ne aldınız, sonra değiştirsin."

Dışarıda köy yanarken ben içeride keyifle dinliyordum. Saçımı da tarayabilirdim kötünün kötüsü var tabi. Herkes hep bir ağızdan tepki gösterdi Fetih'e. Burcu "Öyle saçmalık mı olur Güzide hala?!" diye daha da kışkırtır bir sesle konuştuğunda hemen de aldı istediğini.

"Oyy," dedi içli içli. "Ne demek göreceğim gelini? Oy! Sen gitmişsin iyice gavur ellerinde unutmuşsun örfü adedi! Ben sana demedim mi düğüne kadar denk gelmeyin diye, sen niye geldin?"

Fetih'in cıklayışını duydum, memnuniyetsiz bir sesle "Bunun örfle adetle ne ilgisi var hala?" dedi son soruyu es geçip. Ben hala dinliyordum bu arada. Çıkarmak için hiçbir girişimim yoktu. İnanılmaz keyif almıştım bundan.

"Uğursuzluk getirir gelinliği görmek nikahtan önce. Ne demek ne alakası var?"

Buna hala ciddi ciddi inanan var mıydı ya? O an Fetih kapının arkasından benim zihnimi görüyormuş gibi "Bir saçmalamayın ," dedi ters ters. "Benim karım ilim irfan bilen bir kadın. O da inanmaz böyle şeylere. Bir çıksın bakayım." o an bakışlarını ardından olan kapıda hissettim. "Efsun çıkar mısın?"

İlim irfan yolunda oluşum ve bu tarz şeylere inanmayışım, sebep değildi ki Fetih'in gelinliği görmesine. Madem Güzide hala istemiyordu görmeyiversindi.

Mihra "Yaaa," diye sızlanırken paragrafın akışını bozan cümle gibi araya girdi. "Biz de görmedik ama. Fetih abi insin aşağı, biz görelim en azından."

Bu sevimli ses tonuna ve isteğe oldukça sevimsiz bir karşılık gelmeden önce biraz önceki kaosa neden olup benim buraya kapatılmamı sağlayan Sahra, Fetih'i sinir etmek pahasına. "Kızlar ben gördüm aşırı, aşırı, aşırı güzel olmuş. Nasıl anlatsam ki... Ofofofof yani!" diyerek anlatmayı tercih etti.

Fetih'in kalan sabrının yüzde üç olduğunu tahmin edebiliyordum. Artık daha fazla dikilip kapı ardını dinlemek yerine üzerimdeki gelinliği yavaşça çıkarmaya başlarken son bomba Burcu'dan geldi.

"Yalnız Efsun bu tarz şeylere inanır. Yani zannettiğin kadar ilim irfan yolunda değil. Bence bu ayrılman için yeterli bir sebep, sence?" Burcu beni değil kendini anlatmayı tercih etmişti. Benim aksime o bu tarz her şeye inanırdı. Her şeye. Kara kediye, merdiven altına, incir ağacına. Her şeye...

O an Güzide Hanım "O ne biçim laf öyle kızım? Ayrılık falan, tövbe!" diye soğuk bir sesle tepki gösterdi. Burcu bu tepkiyi ilk kez onun karşısında vermişti. Burcu'nun yüzünün aldığı şekli fazlaca merak etsem de yavaşça ve büyük bir özenle işime devam ettim. O an Fetih hiç beklemediğim bir şekilde halasına sitem etti.

"Beni Efsun'un çevresinden uzaklaştırmaya çalışacağına, Efsun'un çevresine baksan hiç tövbelik bir olay kalmayacak ortada."

Dudaklarım u şeklini aldı, ortalık mı kızışacaktı? Burcu'dan karşılık gelmeden Fetih devam etti. "Efsun hadi çık da bir göreyim. Neyi saklıyorsunuz ben anlamadım ki?"

Gelinliği büyük bir özenle askıya asarken üzerime siyah üstü çiçekli elbisemi geçirdim. Göğüs kısmının üstünde dekolte niyetine bir çerçevesi varken boyu dizlerimin üzerindeydi. Altımda soğuktan bir tık da olsa korusun diye giydiğim siyah opak külotlu çoraplarım ve uzun siyah çizmelerim vardı. Yine üşüyordum her şeye rağmen. Üzerimde trençkot olsa da hiçbir kıyafetim hala Urfa ayazına uygun değildi. Ben ki daha kışlık alışverişe çıkmaya zaman bulamamış Efsun düğün alışverişini hallediyordu.

Ben hazırlanırken "Neyi varmış Efsun'un çevresinin?" diye sordu Burcu buz gibi bir sesle. Ona aylar sonra boşanacağımı söylediğimde kim bilir nasıl sevinecekti... Evet bir boşanma haberine. Fetih sanırsam cevap vermeye bile tenezzül etmedi. Muhatap da almamış olabilir, bilmiyordum. Saçlarımı boynuma taktığım ince şalın altından çıkarırken kapıya tıklattım "Açabilirsin Burcu." diyerek. Kapı çok geçmeden açıldı ve ben çıktığım gibi muhtemelen Fetih gelinliği görmesin diye geri kapandı.

Fetih beni baştan aşağı süzerken, tek eli belindeydi, en son göz göze geldiğimizde "Damatlığımı beraber seçerdik." dedi gerçekten ona göstermediğimiz için bozulmuş bir halde. Omuz silktim "Merak etmiyorum desem?"

Damatlıktı sonuçta bu, en fazla nasıl farklı bir şey olabilirdi ki?

Sahra "Offff," dedi ortalığı karıştırmak ister gibi. "Koydu lafıııı." henüz daha bir liseli olduğu her halinden nasıl da belliydi... Fetih sinirlendiğini gözlere soka soka ona baktı. "Çok canımı sıkıyorsun bu aralar." dedi

kuzenine. "Aklını alırım senin Sahra." Sahra kıkırdayarak ağzına sürgü çektiğinde Burcu kulağıma fısıldadı.

"Bana neler neler diyor, sen de hala aptal gibi sırıtarak bak ona." sinirlenmiş hatta öfkelenmişti. Bakışlarım ona döndü "Burcu sevgiyle yaklaşmadığın bir insandan sevgi bekleyemezsin." derken sesim onun sesine uygundu. İkimizde fısıldıyorduk.

"Benimle evlenecek ve ya onu ya da beni vazgeçirmeye çalışıyorsun, sence ne kadar olumlu yaklaşabilir sana?"

Göz devirip Fetih'e baktı. "Olabilir. Ben deniyorum ne tepki verecek diye. Ama geçer not alamadı. Bence bu ayrılman için yeterli bir sebep, sence?"

Fetih beni izlerken dudaklarımın kenarında kalan çikolatayı yaladım ama bilmiyorum yalasam da hala orada bir şey varmış gibi geliyordu. Huylandığımdan da olabilirdi. Fetih bu çabama resmen göz devirip peçeteyi eline alarak yalamaya çalıştığım yeri sildi. Evet bunu ben de akıl edebilirdim.

"Aslında bu," dedim önümdeki dilimi işaret edip "Şu üç, altı ve yedi numaradan daha doygunluk veriyor gibi. Sanki daha lez-"

"Unut onu unut." dedi Fetih ters ters lafımı bölüp. "Öyle bir ihtimal uzayın içinde yok. Çıkar onu aklından." Benim gibi şefin ve görevli kadının da gözleri Fetih'e kaydığında sakinleşmek ister gibi derin bir nefes aldı. "Efsun tattığın on üçüncü pasta bu." dedi önüme sürülen ekmek yoksa pasta yiyin cümlesini aklıma getiren görsel şöleni işaret ederek. Bir yudum su alırken onu dinliyordum.

"Yani senin dil tomurcuklarının dört numaradan sonra yediğin tatlıyı diğerlerinden ayırma şansı yok. İmkanı yok böyle bir olayın. Şu an hepsinden aynı tadı alıyorsun, yok dediğin gibi bir olay. Unut onu sen."

Dilimi dişlerimin arasında gezdirip "Sen de tat o zaman yardımcı ol bana!" diye çıkıştım sabırsızca. "Hem kimsenin gelmesine izin vermedin hem de kös kös oturuyorsun yanımda!"

Nasıl yaptı, ne dedi, ne oldu bilmiyorum ama beraber gelmiştik menü seçimine. Güzide halayı nasıl ikna etmişti ne demişti bilmiyorum. Birbirimizi görmüyorduk. En son gelinlik seçtiğimiz gün görmüştük ve düğüne yalnızca üç gün kalmıştı. Gergindi, madem gergindi denk gelmeyip

işlerimizi ayrı ayrı halledebilirdik. Ne diye insanları kandırıp benimle denk gelip bir de böyle kızıyordu ben anlamıyordum.

Görevliler birbirlerine bakarken araya girmeye çalıştılar. "Tamam bu dönem genelde gergin olur çiftler. Siz hiç tartışmayın. Efsun Hanım'ın arada kaldıklarını da Fetih Bey tatsın öyle karar verilsin."

Gözlerimi devirerek Fetih'ten çekerken hırsla bir çatal daha aldım pastadan ama ağzıma götürmeden çatal el değiştirdi. Fetih sabahtan beri tadım yaptığım çatalı ağzının içine aldı ve çıkardıktan sonra "Şeker komasına gireceksin." dedi ters ters. Çatalı değiştirmeyip bir yudum su aldıktan sonra diğer beğendiklerimin de tadına baktı hızlı hızlı ve aniden son denediğimi işaret etti "Bu iyi." diyerek.

Yuh bu kadar çabuk mu?! Yuh! İnsan biraz düşünürdü.

Görevliler hızlı hızlı başını sallarken "Yemek menümüzde hazır, pasta tercihi de yapıldı. Özel olarak istediğiniz bir şey var mı?" diye sorarken somurta somurta pastalara bakıyordum. Benim yerime o olumsuz bir şekilde cevap verdi. Gideceğimizi anlarken ayağı kalkıp montumu giydim kimseye bakmadan. Saçlarımı savurarak montun altından çıkarırken görevlilere dönüp gülümsedim.

"Kolay gelsin." derken onların baş selamıyla kimseyi beklemeden merdivenlere ilerlerken arkamdan geldiğini farkındaydım. Bütün katları indim, döner kapıdan geçtim. Aracın park edildiği yere doğru ilerlerken soğuk rüzgarla burnum çoktan donmuştu. "Beni bekle beni," dedi kaba bir tonda. Uzaktan kumandayla açtığı kapıdan sürücü koltuğunun yanındaki koltuğa geçerken kemerimi bağlayıp, bacak bacak üstüne atarak karşıyı izlemeye başladım. O da bu sıra yanıma geçmiş ama aracı hareket ettirmemişti. Bana baktığını farkındaydım.

"Kızdın mı sen şimdi?" diye sorduğu beklemediğim şekilde. Cıkladım, düz bir ifadeyle başımı iki yana salladım. Ağzımın içindeki bayan tadı yutkunarak gidermeye çalışırken yüzüm hafif ekşimişti.

"Kızılacak bir şey yok zaten," dedi yüzsüzce. Tek kaşım havalandı yine somut bir şey söylemedim. "Kahvaltı etmemişsin bir şey yapmamışsın, önüne kaç çeşit tatlı konulduysa hepsini tattın."

Acaba hepsini benim tatmamın nedeni, Fetih'in *ben tatlı sevmiyorum sen karar ver* demesi olabilir miydi? Hem ben zaten niye bu kadar uğraşıyordum ki? İlk önüme konanı seçmem lazımdı da işte o kadar pasta görünce ben bir dayanamadım... O yüzden oldu ne olduysa.

"Bir dakika, bir dakika." dedi bir aydınlanma yaşamış gibi. "Biz niye milletin boğazını bu kadar düşünüp uğraşıyoruz?" aynadan kendisine baktı. "Neyse ne, alt tarafı milleti midesi dolacak. Kafa patlatıyoruz bunun için. Dünyanın en saçma olayı bu."

Eğer ki gerçekten evleniyor olsaydım, bunu söyleyen müstakbel eşime çok ters bir karşılık verirdim. Milet değildi onlar misafirlerimizdi, oldu olacak bu umursamazlıkla önlerini yarasa çorbası koysaydık?

"Bence de," dedim ama ben. "Üstelik hiçbir şey gerçek bile değil. Kaptırdık iyice kendimizi." bu gerçekle bütün sinirim dağıldı. Yüzümdeki katı ifade tuzla buz oldu. Fetih'e baktım. O da benim gibi içine düştüğümüz saçmalığı yeni fark ediyor gibiydi. Kendimizi ciddi ciddi kaptırmıştık, her şey çok gerçekçi ilerliyordu.

Şakağını kaşıdı hafifçe daha fazla göz göze kalmayıp emniyet kemerini bağladı .Boğazımı temizleyip önüme dönerken araç dikkatli bir şekilde hareket ettirildi. "Bence de," dedi düz bir sesle. Sonra olayı nasıl evirdi çevirdi bilmem, kendi istediği yere getirdi.

"Bu gerçekliği kıralım o zaman. Hadi açta aldığın gelinliğe bakayım."

Ben her ne kadar telefonu ona fikir versin diye çevirsem de, o her seferinde gösterdiğim saatin fiyatına bakıp baygınlık geçiriyordu. "Burcuuu," dedim tıslayarak. Bulunduğumuz odanın kapısı kapalıydı ama yine de sesim kısıktı.

"Ne Burcu ,ne?!" dedi telefona bakarak. Ve gitti fiyatı piksel piksel yakınlaştırdı. "Efsun bak o parayla neler neler yaparız biliyorsun değil mi?!"

Sağ tarafımdan aldığım yastığı önce yüzüme bastırıp tüm öfkemi çıkarmak için boğuk bir ses çıkardım sonra da Burcu'nun kafasına geçirdim. "Ya yeter, yeter! Sen bir bırak parasını! Bu düğün için yapılan harcamanın yanında hiçbir şey! Ne yapalım gidip iki bin liraya bir saat mi alalım? Aptal mısın ya?!"

Kafama vururken inledi. "Onlar enayi diye biz de mi enayi olalım, aptal herif?! Kızım gel daha makul bir şey bulalım. Fetih'in vardır zaten bu fiyatın üstünde bile saatleri. Ne gerek var? Alt tarafı saatin kaç olduğunu gösteriyor. Ya eskiden gölge boyundan falan hesaplanan şeye şu an elli bin lira vermekten bahsediyorsun! Ya sen ne zamandan beri bu denli kerizsin?!"

Yanaklarımı şişirdim kendimi geriye doğru giderek yatağa bıraktım. Saatlerdir Fetih'in hediyesiyle ilgileniyordum. Her şey formalite olabilirdi, her şey. Ama onlar Burcu'ya bile hediye alıp da su gibi para harcarken basit bir şeyle kalmak istemiyordum. Hayatımda ilk defa bana kalan o kadar mal varlığını kişisel bir ihtiyaç için kullanıyordum. Ki ayrıca fiyatına değil, Fetih'in beğenip beğenmeme durumuna göre karar vermiştim. Alıyorsam seve seve takabileceği bir şey olmalıydı. Sonuçta beş buçuk ayın sonunda sanmıyordum ki düşman gibi ayrılacaktık. Hediyem onda kalırdı, hatta o zaman bile ara ara takardı.

"Burcu rica ediyorum güzel mi değil mi onu söyle."

Kendini benim yanıma bıraktı elimden telefonu aldı bir saate bir fiyatına bakıp hıçkırdı birkaç kez. İmdat ya! Sonra da tekrar fiyatı yakınlaştırdı. "Bu işe altta kalmayalım diye girdik ama nasıl oldu bilmiyorum yine de canımız çıkıyor." Göz devirip öylece tavana baktım. Sanırım artık kusacaktım.

"Bu işe altta kalmayalım diye girmedik, müstakbel eşimin örf adetleri böyle olduğundan içimden geldiği için girdik. Anlıyorsun değil mi beni?"

Hiç oralı olmadı acı dolu bir halde fiyata bakmaya devam etti, burnunu çekti. "Boşanırsanız saati geri al tamam mı?" telefonu elinden sinirle çektim. "Ben niye sana soruyorum ki?!" derken ekran görüntüsünün fiyatını kırpıp sadece saatin gözükeceği şekilde bıraktım. "Halası içeride. Gider ona sorarım. Salağım işte ben."

Canından can koparmışım gibi davranan Burcu yattığı yerde sızlanmaya devam etti. Yorganı da yasına destek olsun diye kafasına örttü. Düğüne sadece iki gün kalmıştı. Güzide Hanım'ın kızları kıyafetlerini almak için çıkmış ben de artık pes etmiş bir halde oturduğum yerde Fetih'in saatini ayarlamaya çalışıyordum. Kimse bana yardımcı olmasa da. Elimdeki saate gülümseyerek bakarken muhtemelen mutfakta olan kişiye doğru ilerledim. Tam seslenecektim ki mutfak kapısının hafif aralık kalacak şekilde kapatıldığını görünce seslenişim ağzımın içinde kaldı ve hemen ardından adımlarımı da durduran o cümleyi duydum. "Bunları Fetih duysa ne olur biliyorsun değil mi?"

Daha fazla gölgem kapı önüne düşmesin diye yürümezken yapıp yapmamak konusundan emin olamasam da merakıma yenik düşüp elimdeki telefonun tuşunu kilitleyip pür dikkat oraya verdim dikkatimi. Kısık sesle konuşuyordu, kapıyı da kapatmıştı.

"Zühre siz çocuklarınızı kendinize düşman etmeye yemin etmişsiniz." dediğinde o içimdeki çok az dinlemeyip gitme düşüncesi de uzaklaştı. Zühre Karadere'yle konuşuyordu. Ne söylüyordu da Fetih'in duymamasını istiyordu? Sessizce durdu, karşı tarafı dinledi muhtemelen. İçimdeki merak arttı, ayak parmaklarımı içe doğru kıvırdım. Nefes bile çok yavaş alıyordum.

"Neyi var kızın?" dedi biraz çıkışır ama çok kontrollü bir sesle. Benden mi bahsediyorlardı?

"Oğlun koskocaman adam olmuş, sevdim diyorsa bitmiştir. Size mi düştü, olur olmaz demek?"

Evet konu bizdik. Dudaklarımı ıslattım hafifçe, yerde bir noktaya odaklanmıştım. Tek temennim Burcu'nun çıkmamasıydı odadan ya da kapının çalınmaması.

"Kimsesi yoksa, yok. Allah'ın aldığını sen mi sorguluyorsun Zühre?!"

Kaşlarım havalandı, daha da dalgınlaştı bakışlarım. "Siz her şeyin altında bir şeyler aramayı bırakın asıl. Ben senin niye bunu yaptığını da çok iyi biliyorum. Senden bize gelin olduysa, o güzelim kızdan hayli hayli olur sen merak etme."

Hala kabullenmemişti beni. Fetih demişti zaten altında çok şey arayacaklar diye. Halbuki her şey çok yerli yerindeydi. Fetih'le olan samimiyetimiz, yakınlığımız. Annesi benimle denk gelmeyi reddetmese- ki ne kadar edecekti iki gün sonra aynı çatı altında olacaktık- o da görebilirdi.

"Sen iyice aklını kaçırdın!" dedi öfkeyle. Şu an evde biz olmasak bağıracağına emindim. "Kızın sizin malınızda mülkünüzde niye gözü olsun? Koskoca doktor olmuş, altında arabası var. Senin derdin o değil,"

Kaşlarım daha da havalandı, dudaklarım buruk bir şekilde kıvrıldı. Bunu da mı düşünüyorlardı? Fetih'le bir şeylerin gerçek olma ihtimalinden daha mı yüksekti aklından geçen her şey? İçim o an hafifçe kasıldı, gözlerimi kıstım.

"Sen bir şeylere kılıf arıyorsun. Kabul edemiyorsun oğlunun o kadını sevmesini. Kabul edemiyorsun o kadar çok seçeneği oğlunun önüne koyup Fetih'in seni çiğnemesini. Fetih'in sizi ezip geçen kadını başının tacı yapmasını kabul edemiyorsun sen. Bu yüzden saçma sapan her şeyi düşünmen."

Elimdeki telefonu sıkarken dudaklarımı birbirine bastırdım. Daha fazlasını dinleyesim ne geldi, ne de orada durabildim. Onların malını mülkünü mü düşünüyordum? Bunu bile yakınlaştırmışlardı yani bana? O evlerine onların düşünmediği kızlarını çekip almak için girmiştim, kendi canımı öne atıp. Şimdi de oğullarını para için mi kandırmıştım? Ben onların soyadını almaktan bile içten içe utanırken şimdi beni bu konuma mı koyuyorlardı?

Beş buçuk ay sonra bu iş bittiğinde bunu mu düşüneceklerdi? Çıktığım balkonda dişlerimi birbirine bastırırken ellerim hızlı hızlı rehbere gitti. Uzun zaman olmuş olan birinin numarasına basarken boğazımı temizleyip telefonu kulağıma dayadım. Ellerim kısa zamanda üşürken telefon da çok geçmeden açıldı.

"Efsun," diyerek benim kendimi tanıtma faslının önüne geçen sesle hafifçe gülümsedim. "Selin merhaba, nasılsın?" derken şaşkınlığını sesinden bile anlıyordum.

"İyiyim, teşekkür ederim." durdu bir an. "Ay ben bir kaldım. Sen nasılsın? Duydum, Urfa'ya atanmışsın. İyi misin?"

Aynı üniversite farklı fakültelerdeydik. Çok fazla bir samimiyetimiz yoktu ama bana yardımcı olurdu biliyordum. "İyiyim ben de. Selin ben seni şey için aradım." derken derince bir nefes aldım. "Hukukçu olan ve gizliliği koruyacak bir tanıdık lazımdı. Aklıma sen geldin. Yardımcı olur musun?"

Sahra'nın kıyafet provasını izlerken istemsizce gülümsüyordum. Güzide Hanım uyumuştu. Günler geçmiş, her şey tamamlanmıştı. Yarın düğün vardı. Evleniyordum. Her şey dün kadar yakındı bana. O konağa girişim, Fetih'e silahı çekişim, Zeliha'yı alışım. Fetih'in evliliği ilk dile getirişi. Kabul etmeyişim. Gördüğüm rüya. Annem. Kabul edişim. Hayat gerçekten planlar yaparken başına gelenlerdi.

Herkes bitik halde olsa da bu kadar kısa sürede her şeyi hallettikleri için haklı bir gurur vardı yüzlerinde.

"Yenge ya," dedi Sahra kısık sesle. "Sanki bu ayakkabılar olmadı." derken gözüm tekrar onu süzdü. Başımı iki yana salladım. "Bence bu elbisenin altına olabilecek en mantıklı tercih. Çok güzel oldun."

Mutfaktaydık. Çünkü herkes uyuyordu. Sadece Sahra biraz pimpirikli olduğu için tekrardan denemek istemişti. Fetih'in saatini de almıştım ama ne zaman verirdim bilmiyordum. Artık bir şeyler karıştırdığına emin olduğum Burcu bu gece evindeydi sabahın köründe gelecekti buraya. Her şeyi evde olduğundan yarın sırtına yüklenip geleceğini söylemişti.

Artık korkmaya başlamıştım, *düğüne çok masraf yapıldı ben de kıyıda köşede imza atacağım* diye koluna birini takacak diye. Her şeyi bekliyordum ondan.

Ben söylediğim için muhtemelen içi bir rahatladı. Çünkü annesi söyleyince inanmıyordu. "Makyajımı sen yapacaksın değil mi?" derken bu tatlı heyecanına gülümsedim. Başımı salladım ağır ağır.

"Ama ben gelinim senin makyajınla mı uğraşacağım dersen anlarım."

Bunu söylememi hiç istemediği belliydi her halinden. Başımı iki yana salladım. "Ben yapacağım söz verdim. Ama artık git uyu. Hadi."

Başını sallarken eğilip topuklu ayakkabılarını çıkardı. "Sen uyumayacak mısın?" diye sorarken bakışlarım çok durgunlaşmıştı. Eğer ki herkesi uyutabilirsem bir kadeh şarap eşliğinde bekarlığa veda etme hayallerim vardı. Burcu'ya bunu teklif etmeden uçup gitmişti aptal.

"Uyuyacağım. Ama hadi ben gelinim, heyecanım var. Uykum gelmez kolay kolay. Hadi uyu sen."

Hızlı başını sallarken aniden bana yaklaşıp yanağımdan öperken şaşkın şaşkın ona baktım. "Çok mutlu olacaksınız." dedi kendinden emin bir şekilde. "Çok seviyorsunuz birbirinizi, çok mutlu olacaksınız." O an ağırca yutkunurken zoraki gülümsedim.

Fetih Karadere sahiden iki iyi oyuncuyuz. Sahiden.

Beni tekrardan öperken elbisesinin eteğinden tutup yavaşça mutfaktan ayrıldı. Ayaklanıp tezgahın üst tarafında dolapların alt tarafında kalan ışığı yakıp, normal lambayı kapattım. Mutfak loş bir ışıkla bezenirken zaten doldurmak üzere olduğum ama sürpriz yumurtadan çıkar gibi aniden yanıma gelen Sahra'yla sakladığım şaraba ve kadehe doğru yürüdüm. Yarım bıraktığım kadehi doldururken olduğum yerden doğrulup kapıyı hafifçe kapattım ve elimdeki hediye kutusuna benzer şeyle yavaşça buzdolabına doğru ilerledim.

Elimdeki kırmızı şaraptan bir yudum alırken, tat tomurcuklarım aşina olduğu bu tadı hemen tanıdı ve dudaklarım kıvrıldı. O hafif ekşimsi ama bir o kadar hoş bir şekilde hemen ardından gelip bastıran o acımtıraklık kadehi daha sıkı kavramama neden oldu. Kutuyu en yakın yere koyarken buzdolabındaki fotoğraflara baktım. Ev eşyalarını burada bırakacaktım. Zaten burayı kiralayacak kişi ya öğrenci ya da benim gibi mecburide olan bir devlet memuru olurdu. Zaten ben kiralarken eşyaların bir kısmı vardı. Ben de tamamını bırakacaktım. Sadece kişisel eşyalarımı topluyordum.

Elim önce mezuniyet fotoğraflarına gitti. Onlara tek tek bakarak ve şarabımı yudumlayarak kutuyu koydum kısa sürede. Sonra sıra aile fotoğraflarına geldi. Daha aylık olan halimle, ilk yaş günüm, ilk okul günüm. Bir sürü fotoğraf. Suna annemle olanlar. Lise mezuniyetim. Onları da yavaş yavaş kutuya yerleştirirken en son olan fotoğrafta duraksadım. Suna anneme bin bir ısrarla *hemşireyiz diye bakımsız sanıyorlar makyajı a*dı altında zorla yaptığım epey gösterişli bir makyajla kadraja kocaman gülümsemiştik. O makyajı yaptığım güne ait olan bir anı usul usul zihnimde dolaştı, ıslık seslerini duyabiliyordum.

14 Nisan 2012

Elimdeki makyaj çantasını arkama saklayarak oturma odasında olan Suna anneme ilerlerken elinde gördüğüm şeyle baygın baygın ona baktım. O kadar odaklanmıştı ki girdiğimi bile fark etmedi. Elimdeki çantayı sehpaya koyarken "Anneeee," diye sızlandım. "Ya sen niye gözlerini yoruyorsun?" derken önünde örnek olarak koyduğu el yapımı life baktım. "Beni alan çeyizsiz alsın canım. Çeyizimiz olmayınca vaz mı geçecek evlenmekten?"

Günlerdir bunu telaşına düşmüştü. Hastanede bile her bulduğu boşlukta bana çeyiz hazırlıyordu. Neyin telaşesi, acelesiydi bu bilmiyordum. Dizime

vurdu "Ne demek beni alan çeyizsin alsın?" diye sitem ettim. "Kızım sen bilmezsin erkek annelerini," derken ses tonu nasıl desem...

Kıkırdadım "Ofofofof, mis gibi dedikodu. Anlat, anlat, anlat! Nasıl oluyor erkek anneleri?"

Burnunu kıvırdı omuz silkti, o kadar sevimli geldi ki gözüme çoğu kez olduğu gibi alıp içime içime sokasım geldi. Dayanamayıp sarılırken önce ısırdım yanağını, sonra ısırdığım yerden öptüm. Elindeki örgüyü bırakıp yüzümden yakalarken sıkıya sıkıya öptü. Sadece öptü, ısırmazdı o. Daha nahif severdi benim aksime.

"Bir tek onların çocukları kıymetliymiş gibi davranırlar. Yani sanki bizim kızımız tek değil. En kıymetli onların oğulları olur. Kimseyi de layık görmezler. Sanki bizim kızımız layık herkese." elini salladı 'hey hey' dercesine. Bu içten içe kıskançlık sezdiğim sesine güldüm hiç çekinmeden.

"Ya sen niye taktın erkek annelerini durup dururken? Söyle hemen, ne oldu yine?"

Omuz silkti, umursamazca işine geri döndü. "Benim ne alıp veremediğim olacak onlarla, onların benimle olsun." bariz inkarına burun kıvırırken "Sunaaa anneeee," dedim imayla. Bir şey olmuştu işte.

Elindeki lifi pes eder gibi bıraktı en son bana döndü. "Bizim Sevcan var ya," dediğinde başımı salladım. "İşte kızını evlendiriyor. Düşmüş bir çeyiz telaşına. Bir baktım bir sürü şey hazırlamış senin hiçbir şeyin yok. O kadar çok şeye rağmen hala erkek tarafı ufaktan ufaktan mırın kırın ediyormuş biliyor musun?"

Kaşlarımı çatıp cıkladım ardı ardına. "Ne kadar ayıp." dedim kınarcasına. "Onların ayıbı. E sen onun için mi günlerdir uğraşıyorsun? Bırak ya, erkek tarafı memnun olsun diye gözlerini niye yoruyorsun?"

Başını iki yana sallayıp bana yaklaşıp saçlarımdan öptü "Hayır senin çeyizinin olmadığını yeni fark ettim. Ne bileyim benim hiç aklıma gelmedi. Başkası için değil senin için, bir sürü model buldum. Hepsini yapacağım, bir sürü şeyin olacak.Tabak çanağın her sene farklı modelleri çıkıyor diye almıyorum amaaaa," derken dizindeki lifi gösterdi "Bunlar el emeği göz nuru. Çok hızlı öğrendim. Benim çeyizimde olanlar da var. Anneannen hep derdi, ben göremezsem torunumun mürvetini benim diye ona ver diye. Sen merak etme hiçbir şeyin eksik olmayacak."

Tekrar devam etti işine. Kırık bir tebessümle ona bakarken o kadar hevesliydi ki hiç karşı çıkmadım. Yapmak istiyorsa yapsındı. Makyajı ben ona sonra da yapardım. Başımı omzuma bırakırken gülümsediğini

görmedim ama emindim. Elleri o kadar hızlı hareket ediyordu ki takip edemiyordum neyi nereden çıkarıp nereye takıyordu.

Sonra aniden "Efsun'um," derken başımı omzundan kaldırmadan 'hmm' diye mırırldandım. "Sevcan'ın kızı," dedi kendinden emin olmayan bir sesle. Merakım katlandı. "Anne demeye başlamış kayınvalidesine."

Sesi o kadar hüzünlüydü ki, arka fona Ahmet Kaya açsam yeriydi. Gülecek gibi oldum ama sesimi ciddi tutup "Yaaa," dedim 'öyle mi' dercesine. "Ya." dedi soluklanarak. Sonra beklediğim şekilde ilerledi sohbet. "Sence de erken değil mi?"

Yanaklarımın içini dişlerken birazdan oynayacağım oyun için sinsice karşıya bakıyordum. "Yoo," dedim çok düz bir sesle."Geç bile kalmış." hızlı olan elleri yavaşladı hatta duracak gibi oldu.

"Yaa," derken sesinde bariz bir acı vardı. "Geç diyorsun?" dedi 'emin misin' der gibi. Gülme Efsun, gülme devam et. Gülme.

"Bence geç. İlk tanışmaya gittiğin an anne demeye başlayacaksın. Sonuçta sevdiğin adamın annesi senin annen sayılır."

O eller biraz daha yavaşladı, göğsü şişip geri indi. Surat ifadesini o kadar merak ediyordum ki. "Yaaa," dedi tekrardan.

"Yani ha o adamın annesi ha senin annen. Aynı şey sonuçta. Hiç arada ayrım olmaması gerekiyor. Sence?" derken aniden başımı çat diye ona doğru kaldırdım. Renk atmış kesik kesik nefes alan bir kadın beklemiyordum.

Tekrardan "Yaa," dedi ama bu kez sanırım göz göze olduğumuzdan gözleri de sulandı. Başımı salladım ağır ağır. "Demeyeyim mi ben şimdi ileride hemen o adamın annesine?"

Aralık olan dudakları kapandı, yüzü buruştu hafifçe. "Diyecek misin?" diye sordu. Ben sanırım dayanamıyordum. Çok fazla renk atmıştı. Omuzlarım indi tüm sinsiliğime gölge düştü.

"Yaaaa," dedim sızlanarak. "Ay vallahi kandıramıyorum da renk attın. Sunaa anne şaka tabi ki!" derken yüzü daha fazla buruştu tuttuğu nefesi bırakırken acı dolu bir ses çıkardı. Dizime vurdu öfkeyle.

"Efsun vallahi döverim seni! Komik misin?" derken tavırlı bir şekilde yüzünü çevirdi eli masadaki suya uzandı. "Kalbime iniyordu. İnsan annesine bunu yapar mı?"

Ufak ufak gülerek muzip bir tavırla ona sokulurken "Kurban olsun Efsun sana buraya gel," diyerek elindeki bardağı alıp onu kendi göğsüme çekerken tekrar dizime vurdu.

"Ya ben bir yabancıya anne der miyim?" derken onu o kadar sıkı sarmıştım ki yine kimin anne kimin evlat olduğu belli olmayan anlar içerisindeydik.

"Yani yabancı da demeyelim." diye söylediğimi yumuşatırken saçlarından öptüm. Onu daha çok bastırdım kendime. "Yooo," dedim. "Anne demeyeceğim kadar yabancı. İlk tanışmada anne demek ne? Üstelik nişanlıyken de demem. Ancak evlenirsek. Hatta dersen ki deme anne ne gerek var, ben tamamım."

Ona yolu açarken şu an söyleyeceği şey çok kritikti. Zira istemezse demezdim. Hiç kimsenin gönlü benim annemin gönlünden daha önemli değildi. Başını kaldırdı bağrımdan bana baktı.

"Yok canım." dedi sinsice gülerken. "O kadar da değil ama onu benden çok sevmezsin değil mi?"

Aksi asla mümkün olmayan şeyi dile getirirken gülümsedim. "Seni sevdiğimin yarısı kadar bile sevmem, neyden bahsediyorsun sen Allah aşkına?"

Buğulanan gözlerim fotoğrafı bulanıklaştırırken çenem iyice titremeye başlamıştı. Suna annem hastalık gelip onu bulana kadar çeyizimi hazırlamaya devam etmişti. Hastalık onu elden ayaktan kesince yarım bıraktığı parçalar vardı. Yarısını ördüğü gerisine ömrünün yetmediği. Onu gömüp eve geldiğimde o görüntünün başında günlerce ağladığımı hatırlıyordum. Günlerce o yarım şeylere ağladığımı, isyan ettiğimi. Nasıl atlatmıştım? Hala şaşırıyordum, acının ne demek olduğunu bildiğim zaman bile nasıl atlatmıştım bunu?

Hayat çok gaddardı. Bir kadını, kızının göremediği mürveti için nasıl da telaşa sokmuştu zalimce.

O yarım kalmışları hiç tamamlayamamıştım, bir çeyizim vardı. Yarım kalışı bana her seferinde acı verse de vardı. Suna annemi üzeri miydi şu an onu kullanmamam bilmem ama başkasına anne demiyordum. Bunu mutlu olsundu. Başkasına anne demiyordum. O fotoğrafı da kutuya koyarken telefonuma gelen mesaj sesi sessiz evde kulak tırmaladı. Kutuyu da şarap bardağını da yavaşça kenara koyup telefona ulaştım. Ben her ne kadar Burcu'dan beklesem de hayır, Fetih'tendi.

Gönderen; Fetih Karadere

Kapıyı açar mısın?

Kaşlarım havalandı. Öylece ekrana baktım. Ne demek kapıyı açar mısın?

Hızlıca '*Af buyur?'* yazarken çok geçmeden cevap geldi.

Buyurayım. Kapıdayım, hadi aç.

Hızlı hızlı kapıya ilerlerken delikten baktım. Ciddi ciddi kapıdaydı. Üstelik alt kapı engelini de aşmıştı. Kapıyı açmadan telefonun sesini kısıp cevap yazdım.

Manyak mısın sen? Herkes uyuyor, git. Niye geldin sen gece gece?

Tekrardan delikten baktığımda kıpırdamıyordu yerinden. Telefona bakıyordu.

Efsun o delikten bakacağına şu kapıyı aç. Bir şey getirdim. Ağaç oldum burada. Hadi

Derince bir nefes alıp dişlerimi sıktım.

Açamam kapıyı Fetih. Güzide hala görürse olay çıkar. Git yarın verirsin getirdiğin şeyi. Saat olmuş kaç deli misin nesin?

Yazdığım gibi kapı deliğine bakarken bu kez okur okumaz kapı deliğine baktı hatta hafifçe yaklaştı ve kapıyı işaret etti. Benden bir karşılık almayınca tekrar telefonuna indirdi bakışlarını.

Eğer açmazsan kapıyı çalacağım. Herkes uyanacak. Bir şey verip çıkacağım. Kızım açsana kapıyı

Mesajını okudum boş boş baktım ekrana. Cevap yazmadan deliğe geri dönerken bir süre bekledi sonra eli kapı tokmağına gideceği an kapıyı telaşla açtım. Havada kalan elini indirirken sinirle ona bakıyordum. "Fetih halan bizi öldürsün mü istiyorsun? Manyak mısın sen?" diye çıkışmama kalmadan rahat bir tavırla eve girdi. Ayakkabılarını sessizce çıkarırken onu izliyordum boş boş. Yavaşça kendi eviymiş gibi mutfağa doğru ilerlerken insanların ne kadar haklı olduklarını fark ettim. Biz ciddi ciddi yüz göz olmuştuk. İstediği gibi girip çıkıyordu bu, evime. Sessizce arkasından giderken mutfağın kapısını yarısı açık kalacak şekilde aralık bıraktım.

"Sana söylüyorum alooo?" derken sinirle fısıldadığımdan öfkemi anlamıyor olabilirdi bilemedim şimdi. O an bastırılmış öfkemle derince bir nefes alırken burnuma çalınan kokuyla gözlerim hafifçe kapandı. Anason kokuyordu. İşin doğrusu rakı. Tezgahın üzerine koyduğum şarap bardağında takıldı gözü, bardağı çenesiyle işaret ederken ona yaklaştım. "Hayırdır?" derken şarap bardağıma bakmayı sürdürdü.

"Bekarlığa veda." dedim ve hemen ardından ona doğru burnumu yaklaştırıp derince bir nefes aldım. Aynen onun gibi "Sen hayırdır?" derken dudakları hafifçe kıvrıldı. Sarhoş değildi, çakırkeyifte değildi. Sadece hafifçe gevşemişti.

"Bekarlığa veda." dedi aynı benim gibi. İkimizde ayrı ayrı aynı şeyi mi düşünmüştük? Gülecek gibi oldum ama hayır ciddi kalmayı başarabildim.

"Niye geldin sen?" derken önce elindeki küçük poşeti bıraktı elinden sonra üzerindeki kabanı çıkardı. Kabanını sandalyenin arkasına asarken beyaz gömleğinin yakasını düzeltti hafifçe. Dalgındı hayır muhtemelen uykusuzdu. Gözleri ağır ağır açılıp kapanırken tam da o sıra mutfağın kapısı çat diye açıldı ve hala uyumamış Sahra'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Aniden geriye doğru gidip ağzını açmış muhtemelen *anne* diye bağıracaktı ki Fetih o an nasıl bu kadar kıvrak davrandı bilmem, ben korkuyla yerimde kalırken elini kuzeninin ağzına kapatıp onu bir poşetmiş gibi kolayca mutfağa çektiğinde Sahra'nın çırpınışını izledi boş boş.

"Sakin dur, bırakacağım." derken kız korku, şaşkınlık ve heyecan dolu bir halde kuzenine bakıyordu. Fetih elini ağzından çekmeden önce "Bağırırsan çok fena olur!" diyerek önce bir güzel tehdit etti sonra da yavaşça elini çekti ağzından. Sahra temas bittiği gibi uzaklaşırken Fetih'ten "Senin ne işin var burada?!" diye çıkıştı.

Sonra gözleri beni bulurken bir adım geriye gidip "Ben çağırmadım." dedim kendimi aklamak ister gibi.

"Sana ne?!" dedi Fetih ters ters. "Git uyu hadi, gürültü çıkarma."

Sahra gözlerini kısarken "Tabi uyurum Fetih abi, tabi önce birini uyandırmam lazım." diyerek kapıya doğru atıldığı sıra nasıl bir kedi yavrusu boynundan tutulursa Fetih'te kuzenini aynı şekilde sweatinin kapşonundan tuttu geriye doğru çekti.

"Anneni mi uyandıracaksın?" diye sordu sakince. Sahra korkusuzca başını salladığında Fetih'in kaşları havalandı. "Tamam uyandırdıktan sonra telefonunu alıp sende gel yanında. Bekliyorum." diyerek kapşonunu geri bıraktığında Sahra'nın yönü kapı değil Fetih oldu.

"O niye?" diye sorarken sesinin altındaki ince telaşı fark etmiştim.

"Valla bilmiyorum Sahra, geldiğin günden beri elinden düşmüyor. Pişmiş kelle gibi sırıtarak bakıyorsun. Fark etmedim mi sandın? Getir bir bakayım ne haltlar dönüyor. Şimdiye kadar," gözü bir an bana kaydı. "karım hoşlanmaz bu tarz şeylerden, keyfi kaçmasın diye bulaşmadım sana ama madem huzurumu kaçıracaksın. Hadi git uyandır anneni, telefonunu da kap gel."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Resmen tehdit ediyordu kızı. Onu ne ilgilendirirdi, ne yaptığı? Sahra'nın o biraz önceki dik başı eğildi boğazını

temizledi. "Şey o zaman," dedi ne diyeceğini bilemezken. "Size iyi geceler. Ben uyumaya gidiyorum."

Omuzlarım düştü, resmen Fetih'ten korkuyordu. Fetih gayet keyifle başını salladı. "Halam ben çıkana kadar uyanmasın, ha kendi kendine uyanır. Yine senden bilirim."

Sahra sinirle alt dudağını ezerken "Tamam Fetih abi." dedi bastırarak. Fetih, çıksın diye kapıyı işaret ederken ekledi son kez "Ayık ol ama yine de çok gözüme çarpma sen."

Sahra göz devire devire çıkarken mutfaktan kapıyı hafifçe kapattı. "Bu yaptığın çok ayıp." dedim kısık sesle. "Koskoca kız."

Bakışları bana döndü. "Koskoca kız değil henüz daha on yedi yaşında. Üstelik ben onun abisiyim." diyerek açıklarken gözü getirdiği poşete kaydı. Ona doğru ilerleyip çıkarırken mutfak tam aydınlık olduğu için şeffaf poşette ne olduğunu seçemiyordum.

"Kına getirdim." dedi düz bir sesle. Bir an yanlış anladım, söylediği şey kına değil sandım. "Ne getirdin?" derken ona varmıştım. "Kına." dedi elindeki şeyi bana uzatırken.

"Sebep?"

"Sürmen için."

"Sebep.

"Sürmen için."

Elindeki şeyi alıp ciddi mi diye kokladım ve kınanın o hiç hoşuma gitmeyen kokusu burnuma ilişirken kendimden uzaklaştırdım. "Fetih sarhoş gibi durmuyorsun ama kafan mı güzel?" diye sorarken kınayı geri bıraktım ama o aldı eline tekrardan.

"Sembolik. Kız tarafı kendi arasında kına yaptı diye duyuldu. Öyle eline bakacak kadar kurnazlar olur aralarda, dedikodu için. O yüzden sür avucuna bir parça. Eksik kalmasın." derken kınayı bana uzattı. Başımı olumsuz anlamda sallarken almadım.

"Hayır bu çok saçma. Yarın halanlar, Burcu falan da fark eder. Ne diyeceğim onlara?"

Soluklandı elime uzandı. Avucunun içine aldığı kınayı avucumun içine bıraktı. "Hiçbiri fark etmez o telaşla. Hadi sür, çok ufak bulunsun avucunda. Hadi Efsun." o kadar ısrarcı davranıyordu ki kabul etmeden gitmeyecek gibiydi.

Emin olmayan gözlerle ona bakarken iki arada bir derede kalmıştım. "Hadi." dedi tekrardan. Pes eder gibi nefes verdim. "Sadece tek elime ve

az." dediğimde başını salladı hızlı hızlı. Ama yetmedi bana ekledim. "Ve senin de serçe parmağına süreceğiz."

Gözleri beklemediği teklifle bana dönerken "Af buyur?" dedi garipçe. Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Buyurayım. Kız tarafı dedin. Bizim orada erkeğin de serçe parmağına sürülür. Hayır dersen tamam kalsın." derken bırakacaktım ki elimden durdurdu beni.

"Çok az." dedi benim gibi. Başımı salladım.

Biz bunu niye yapıyorduk?

O an aklıma gelen şeyle "Fetih," derken ufak bir tabağı çıkarıp ona uzattım. "Sen hazırla, ben bir şeyi alıp geliyorum." derken tabakla bakıştı. Saati kınaları yakmadan vermek en mantıklısıydı.

"Ben ne anlarım kına hazırlamaktan?" diye sordu. Dudaklarımı büzdüm omuzlarımı kaldırdım. "Ben de anlamam. Ne bileyim çamursu bir kıvam olması gerekiyor galiba. Hallet geliyorum hemen."

O itiraz edemeden hızlı hızlı çıkarken önce parmak uçlarımda oturma odasına gittim, sonra çantamı orada bulamayınca aynı yavaşlık ve sessizlikle kendi odama. Gerisi tamamen ağır çekimdi zaten. Kendi odama hırsız gibi girişim, çantamı bulup saati çıkarışım ve odadan tekrar geri çıkışım. Otuz saniyede olacak iş dakikalar bile sürmüş olabilirdi. Elimdeki kutuyu bir arkama saklayıp bir önüme koyarak mutfağa geri döndüğümde Fetih'in elinin fotoğrafların olduğu kutuda olduğunu fark ettim. Elinde de bir fotoğrafım vardı. Doğum günümde pastayı üflerken oldukça mutluydum. Fotoğrafı beni fark ederken geri bıraktı kutuya ve eli cebine gitti bana dönerken. O an ikimizde aynı anda isimlerimizi zikrettik.

"Fetih."

"Efsun."

Benim elimdeki kutuya, onun cebinden çıkardığı bir kutu eşlik etti. İkimizde birbirimizin ellerine baktık. Sonra yine aynı anda konuştuk.

"Hediye almak gerekiyormuş." dedim.

"Hediye almak gerekiyormuş." dedi.

Bu tuhaf anın içinde loş ışığın hakimiyetinde hafifçe gülerken birbirimize kapıyı örtüp hafifçe Fetih'e doğru ilerledim. Kınanın yanında duran şarap bardağından bir yudum alırken Fetih'in gözü elimdeki kutudaydı. Bu garip an devam etti ve yine aynı anda aynı soruyu sorduk.

"Bana mı aldın?"

"Bana mı aldın?"

Bu andan sıkılmış gibi cıkladı, benim biraz önce bir yudum aldığım şarap kadehinin altında kalan son parçayı da tek hamlede ağzına alıp bardağı bana doğru kaldırdı. Dudaklarını yalarken "Kaliteli bir veda." dediğinde güldüm ukalaca. Bardağı geri bıraktı tezgaha.

Biz ne yapıyorduk?

İkimizde elimizdeki kutuları kaldırdık yine, yeni ve yeniden aynı anda konuştuk.

"Bileklik aldım ben de."

"Saat aldım ben de."

Başımı iki yana sallarken "Sırayla konuşalım." dedim en sonunda. Başını salladı elindeki kutuyu yavaşça araladı.

"Annemin sana nasıl bir şey alabileceğini tahmin edebiliyorum." derken gözüm elindeki kutuya kaydı. Bileklik görüş alanıma girdiği gibi dudaklarım da kıvrıldı.

"Altın sevmiyorum demiştin. Madem örf ve adetler, o zaman ben alayım devamlı takabileceğin bir şeyi dedim. Beğenir misin bilmem ama bileklerin ince." derken gözü bileğime kaydı. "Güzel durur diye düşündüm ben. Takarsın gibi devamlı, yani rahatsız etmez. Çıkarmazsın hiç rahatsız olup."

Tepkimi ölçmek mimiğimi yakalamak için gözleri bendeydi. Yutkundum öylece bana aldığı bilekliğe baktım. Çok zarifti, takanı rahatsız etmez varlığını bile unuttururdu belki. Ama çıktığı an da yokluğu fark edilir gibi. Birbirine bağlı yapraklardan ve taşlardan oluşan, renkleriyle çok güzel bir uyum içindeydi.

"Beğendin mi?" diye sordu ben cevap vermeyince. Gülümsedim bakışlarımı ona kaldırdım.

Biz ne yapıyorduk?

Başımı salladığımda öyle bir ifade geçti ki gözlerinden diken üstünde olduğunu o an anladım ciddi ciddi endişe etmişti beğenmeyeceğinden. Ki benim saat için olan endişem hala duruyordu. "Çok zarif." dedim bilekliğe bakarken. "Annen bana öyle bir şey aldı ki Fetih, adını ilk duyduğumda yemek ismi sandım. Ve asla takmazdım."

Akıtma... Evet ilk yemek sanmıştım. Keşke yemek olsaydı...

"Ama bunu?" derken eli bilekliğe gitti saati elimden bırakıp elimi boşta bıraktım. Amacım kendim uzanıp takmaktı ama ben ne zaman ki "Takarım." dedim o zaman hiç bu hamleme fırsat vermeyip "Bileğini uzat o zaman." diyerek bilekliği açtı.

İtiraz etmeden bileğimi uzatırken ona kibarca, bilekliğin hakkını vererek taktığında bileğimde duruşunu düzeltti. "Güzel durdu." dedim görüntü beni tatmin ederken. Hızlıca başını salladı. "Güzel durdu." diye beni destekledi. Elim bu kez kendi saatime giderken dudaklarımı birbirine bastırıp lafa nerden gireceğimi düşündüm.

"Dediğimiz gibi hediye alınması gerekiyormuş," derken saati araladım. "Ben hallederim dedim. Yani bilmiyorum beğenir misin ama zaten saatten başka aksesuar takıyormuş gibi durmuyorsun. Kol düğmesi geldi aklıma ama onda tarzını hiç tahmin edemedim. Ben de bunu beğendim ama beğenmezsen," derken daha fazla devam edemedim.

Biz ne yapıyorduk?

"Düşünmen yetti." dediğinde o an gözlerim kırpıştı sol koluma bir ince sızı girdi. Gözlerim onu buldu. "Yani tabi saat her gün devamlı takılmaz zaten bileklik gibi ama." derince bir nefes aldım. Cümleler niye kafamın içinde bu kadar allak bullaktı? Keşke daha önce konuşmamı hazırlasaydım.

"Beğendin mi?" dedim uzatmadan. Çarpık bir gülümseme peyda olurken dudaklarında, eli koluna gitti. Düğmeyi açtı önce sonra bileğinden saati çıkardı. Bu saati de görmüştüm araştırırken iki yüz bin liraya yakındı. Ben bu fiyatları nasıl silecektim aklımdan?

"Saat koleksiyonum var," dediğinde açtığı bileğiyle bekliyordu. Ben takacaktım galiba. Saati yavaşça çıkarırken yerinden ona biraz daha yaklaşıp bileğine takmaya başladım.

"Bazılarını ben aldım, bazıları hediye." diye devam etti. Saati taktım, ikimiz de Fetih'in bileğine bakıyorduk, kulağım ondaydı. "ama hiçbiri," derken gülümsedi, biraz önce ben bilekliğe nasıl bakıyorsam o da öyle baktı saate. "bu kadar iyi durmadı bileğimde."

O an fark ettim sırtıma ne kadar yük bindirdiğimi. Üzerimden yük kalktı bu söylediğiyle. Rahat bir nefes aldım. "Oldu o zaman?" derken ikimizde de memnuniyet hakimde. Ağır ağır başını salladı. "Oldu." derken kınayı işaret etti zaman kaybetmeden.

"Hadi o zaman halledelim şunu da." derken çamur kıvamına getirdiği kınayı bir turda ben karıştırırken "Nasıl süreceğim ki bunu?" diye sordum garipçe.

Kınayı kendine çekip kaşığın içine aldı bir miktar. Sonra da sol avucumu alırken elinin içine, ortasına kaşıkla bıraktı. "Çok yayma." derken beni dinlemedi ama geri çekileceğim kadar da büyütmedi o yuvarlağı. Kaşığı

bırakıp masanın üzerinden birkaç parça rulo peçete aldı, sürdüğü yere bastırdı.

"Tut bunu böyle." derken diğer elimi bastırdım peçetenin içine. "Ne kadar sıcakta tutarsan o kadar olurmuş. Sen o zaman yarına kadar dikkat et, yarın yıkarsın." derken kınayı tamamen kendinden uzaklaştırırken "Hey hey," dedim şaşkınca. "Sana da sürecektik."

Tam olarak mızıkçı çocuklar gibi "Efsun." dedi mızmız bir sesle. "Boş ver onu sen. Gerek yok, gideyim artık ben!"

Uğradığım ihanetle gözlerimi acıyla kıstım. "Eğer ki sürmezsen elimi yıkarım hemen şimdi."

Tepki vermedi isteksizce bana baktı. Başımı sallarken peçeteyi kaldıracağım vakit hemen engel oldu. "Yapma." dedi uyarırcasına. Omuz silktim. "Karar ver o zaman." derken göz devirdi bir ağlamadığı kaldı.

Baktı ben ciddiyim "Tamam sür çok az." dedi içinden küfür ettiği her halinden belliyken. Kına olan avucumu kapatıp diğer elimin işaret parmağımla biraz kına aldım.

"Böyle vaziyete sokayım." dedi Fetih. "Şu düştüğüm hale bak." derken cins cins umursamazca serçe parmağına kınayı sürdüm. "Az sürsene kızım!" diye söylendi. Az sürüyordum zaten.

"Ağlama Fetih." dedim ters ters. İşimi hallettikten sonra hızla işaret parmağımı yıkadım. Sonra da peçeteyi Fetih'in parmağına sardım. "Eğer ki tutmazsa, yıkamak gibi bir üstün zekalılık yaparsan sana beş ay boyunca kına yakarım Fetih. Yapamazsın deme sakın, yapacağımı sen de adın kadar iyi biliyorsun. Tamam mı?"

Göz devirdi, elimi belime koyup kına olan ellerimize baktım.

Biz ne yapıyorduk?

Gözleri bir yere takılırken baktığı yöne baktım. Fotoğraf kutusuna bakıyordu. "İstersen çerçeve alabilirim, ya da bir duvarı boydan boya fotoğraflar için ayarlayabiliriz. Hallederim, tasarlarım ona uygun bir şey."

Başımı iki yana salladım. O odaya herkes girecekti. İstemiyordum sevdiklerimle olan fotoğraflar ortalıkta dursun. "Yok," dedim fotoğraflara bakarken. "Kutuda kalacaklar, sağ ol yine de."

Eli tekrardan beni kocaman gülümsediğim elimdeki pastayla aşk yaşadığım doğum günü fotoğrafıma kaydı. "Yirmi altı Ekim." dedi fotoğrafın altındaki çekim tarihinden bahsederken. "Doğum günüm." dediğimde başını salladı.

"Biliyorum." gözlerim onu buldu ama o hala fotoğrafıma bakıyordu. "Nikah tarihi alırken kimliğinde vesikalıklarınla beraber bendeydi. O zaman gözüme çarpmıştı. Kutladın mı?"

Başımı ağır ağır salladım iki yana "İlk nöbetimi tutuyordum. Kutlamadım."

Zaten on sekizimden sonra arkadaşlarım pasta alıp gelmedikleri sürece yanıma kutlamazdım. Suna annemden sonra hiç hevesim kalmamıştı. Çokta önemsemezdim.

Zaten bir sene içinde iki ölüm yıldönümüm vardı, benim neyimeydi doğum günümü kutlamak?

"Seneye kutlarız," dediğinde aniden gözlerim onu buldu. Gözleri bir an kısıldı çok geçmeden düzeltti. "Kutlarsınız. Zeliha'yla. O çok sever böyle şeyleri. Yani mutlaka kutlarsınız, önem veriri böyle şeylere."

Dağılmış bakışlarım ondayken başımı salladım "Kutlarız." dedim onun gibi. "Zeliha'yla." Zeliha isterse tabi ki kutlardık.

Elim daha fazla bu ağırlaşan anın içinde kalmayalım diye kınaya gitti ve kalan kınayı tek elimle Fetih'le ters yönde duran çöpe dökerken "Yarın direkt düğün yerinde mi buluşacağız?" diye sordum konuyu dağıtıp. Bir süre ses çıkarmadı sonra "Yok ben gelip alacağım seni." diye açıkladı. Boşalttığım kına tabağını lavabonun içine bırakırken suyu açtım. Fetih'e geri döndüğümde o fotoğraf kutusunun kapağını kapatmıştı.

"Eşyalarını ne zaman taşıyacağız?" diye sorduğunda tek eli kutunun üstündeydi. "İstersen önden götürebilirim."

Bir an *olur* diyeceğim sandım ama fotoğrafları vermek içime sinmedi ve olumsuzca başımı iki yana salladım. "Çok bir şey yok, ben hallederim. Bir her şeyi toparlayayım." diyerek kutuyu tezgahtan alıp masaya koydum. Fetih kabanına uzandı, onu giyerken gideceğini anlamıştım.

"Yarın görüşürüz o zaman." diyen ben oldum. Parmağındaki kınayı saran peçeteyi bastırdı. "Görüşürüz. Geç oldu, uyu artık sen de." derken kapıya yöneldi. Peşinden gittim "İyi geceler." derken kapıyı araladı son kez bana baktı.

"Allah'a emanet." dediğinde bu cümleyi ikinci kuruşuyken bana ilk seferden daha baskın bir duygu hakim oldu. İçim neden bilmem daha sıkı kasıldı. İyi geceler dese böyle olmazdım ama bunu söyleyince, bilmiyordum garip hissettiriyordu. Sonra da kapıyı yavaşça kapattı, çıktı evimden. O geçen sefer ki gibi duymadı ama ben yine tekrar ettim arkasından.

"Sen de."

Efsun'un aldığı hediye;

Fetih'in aldığı hediye;

Hikayenin giriş bölümünü geride bıraktık, geldik gelişme bölümüne. Kartlar yeniden dağıtılıyor, yeni dönem başlıyor. Hazır mıyız?

Gelinliği Fetih daha görmedi, siz de Fetih'le anca beraber kanca beraber dersiniz diye bir sonraki bölüme bıraktım:D

*Yıldıza basmayı unutmayalım. Kendinize iyi bakın, #**evdekal'**ın.*

#SerçeyiÖldürmek 🕊

XIX- "Şafak Yüz Altmış Bir"

"YUH!"

Makyaj malzemelerimi o kadar çok odaklanmıştım ki Burcu'nun ani sesi yüreğimi yerinden hoplatmıştı. Bu da planları dahilinde olabilirdi evet. Beni kalpten götürüp düğünü erteletmek. O kadar da değil demeyin, sabah yediği muzu geçtiğim yola koymayı düşünmüş, son kullanma tarihi geçmiş peynirini getirmişti evden.

Son kozlarını oynuyordu. Kim derdi ki düğün sabahında en yakın arkadaşım bunları yapacak? Neyin normal oldu ki Efsun Zorlu? Derince bir iç çektim, içimden bir sesin düzeltişine kulak asmamaya çalıştım.

Artık Efsun Zorlu Karadere.

Bu imla hatası niteliğinde düzeltmeye neredeyse hiç takılmayıp Burcu'ya dönerken hala siyah güneş gözlükleriyle oturuyordu yatağımda. "Ne oldu?" diye sorarken elini ağzına örttü ve sinsice güldü. Hazırladım kendimi... Gelecek olan bombaya.

"Şimdi Fetih'in nikah şahidi Şanlıurfa Büyükşehir Belediye Başkan Yardımcısı ya, belki nikaha şaibe karışır da evlendim sandığın yerde aslında nikahın geçersiz olur?"

Ah evet bir de o vardı... Aile dostlarıymış, böyle önemli bir düğünde tabi ki nikah şahitliğini o tarz önemli biri yapacakmış. Hatta Burcu'yu saf dışı bırakabilirsem karısı da benim nikah şahitliğimi yapabilirmiş. Kandırdığımız insanlar yetmedi bir de siyasetçileri kandırıyoruz öyle mi? Aynen öyle. Artık beş buçuk ay sonra siyasetçinin karşısındaki taraf, muhalefet, güzel alay döndürürdü başkan yardımsıyla. Sizin şahitlik yaptığınız nikahtan hayır mı gelir diye..

"Burcu," dedim pes etmiş bir sesle. "Zorlama bebeğim zorlama."

Saçlarını savurdu, gözlüklerini burnunun üzerine kadar indirip hafifçe bana baktı. "Hayır bence çok mantıklı," diye ısrarını sürdürdü. "Kızım bu ülke de konu siyasetse her şey olabilir. Ay düşünsene show haberi açıyorum

siz. *Eski belediye başkanının şahitlik yaptığı çiftin nikahına şaibe karıştı. Nikahları geçersiz sayılan mağdur çift ilk kez show haber kameralarına konuştu*."

Söylediği onu eğlendirmiş olacak ki hunharca güldü. "Allah yeter ki istesin yani. Allah Allah. Bak işin ucunda bokluk var, siyasetçi falan geliyor. Bence vazgeçmen için yeterli bir sebep, sence?"

Yanaklarımı şişirdim kafamı duvarlara vurmak istedim. Alnıma büyük harflerle *yıldım* yazmak istiyordum. Odanın dışında olan kızların gürültüsü artarken Burcu'ya "Hadi çıkar şu gözlüklerini de kalk artık." derken hazırlanacağım yere götüreceğim bütün eşyaları yan yana koydum.

"Ne demek çıkar gözlükleri? O da iyi şaka he, bir ara güleriz." derken burnuna kadar indirdiği gözlükleri tekrar gözlerine sabitledi. Gözlerimi yumdum sabır diledim ardı ardına. Bu kız ciddi ciddi beni delirtecekti.

"Burcu sıktın ama. Salak mısın nesin, kızım çıkarsana şu gözlükleri?!" dediğimde başını iki yana salladı. "Cenazeye gözlüksüz gidemem. Unut sen onu. Gittim kombinimle uygun gözlük aldım. Enayi miyim para verdim o kadar? Gerçi sen enayisin, o kadar parayı yüce mevlamın akıttığı zaman dilimine veren bir enayi. Kapitalist sistemin köpeği olmuşsun, köpeği!"

Simsiyah kıyafet almıştı. Ayakkabısından takısına kadar. Buna engel olamamıştım ama gözlükleri takmasına engel olmam lazımdı. Üstelik çantasında başını örtmek için şal taşımadığına hiç emin değildim. Ciddi ciddi cenaze hazırlığı yapıyordu. Şaka gibiydi ama tamamen gerçekti. Aniden bütün evin içine "Geldiler, geldiler!" diye bağıran Elif'in sesi kaplarken o an sebepsizce heyecanlandım.

Ay ciddi ciddi evlenmeye gidiyordum ben!

Burcu elini kalbine bastırıp doğruldu sonra zaten telaşlanmış beni kollarımdan tutup sarstı. "Hala bir şansın var, hadi Efsun evlenmiyorum de her şeyi alt üst edeyim. Hadi bebeğim! Bir kere nefes alırsan bunu *kurtar beni Burcu* olarak algılayacağım. Hadi al nefes!" dediğinde beni sarsan kollarından kurtulmaya çalışırken ağzımı açtığım gibi "Nefes aldın!" diye bağırdı neşeyle.

"Tamam şimdi gidip Fetih'e vazgeçtiğini söylüyorum. Sen kal odada. Biliyordum evlenmeyeceğini, biliyordum!"

Beni aniden savururcasına bıraktığında korkuyla onu kazağından yakaladım. Bu kız gerçekten iyi değildi! Çırpınırken o elim gözündeki gözlüklere gitti ve onları zorlukla çıkardım gözünden. "Burcu yemin elimde

kalırsın!" diye tıslarken öfkeyle bana bakıyordu. "Yeter artık, cidden cılkını çıkardın. Çok sıkıldım. Vallahi tek kelime daha edersen bozulacağız."

Ağzını açacak gibi olduğu an "Ciddiyim!" diye engelledim onu. Yüzünü buruşturdu, kendini kurtardı kollarımdan. "Tamam be!" dedi öfkeyle. Elimdeki gözlükleri arkamdan alır diye yanımda götürürken odadan çıktım. Kızlar kapıda durmuş ama kapıyı açmamışlardı. Güzide Hanım'ın gözleri kızlarından beni bulurken gözlerinin içi gülümsüyordu.

"Kapıyı niye açmıyorsunuz?" derken, Mihra delikten bakıyordu. Sahra sinsice bana baktı. "Açılmıyor ki!" dedi yüzündeki ifadenin hakkını veren bir sesle. Ne oluyordu?

"Nasıl açılmıyor?" derken şaşkınlıkla Burcu'nun beddualarından biri tuttu sandım. "Bakayım ben bir, takıldı mı?" sorusuyla ona doğru ilerleyecekken bir kedi gibi ensemden tutuldum.

"Efsun salaklığına vergi ödüyor musun?" diye dava açsam kazanacağım bir aşağılamayla konuştu Burcu beni tutmaya devam ederken. "Kızım sen nasıl kazandın o fakülteyi? Dur durduğun yerde!" diye beni terslemeye devam ederken ortamda olayı anlamayan bir tek bendim. "Ben aldığın o saatin parasını Fetih'ten çıkarayım, en azından öğrenciye gitsin sevap olur bana da. Şu içimdeki kor alevleri biraz söndürürüm."

Beni tuttuğu yerden bıraktı gösterişli, abartılı, miting yapan siyasetçiler gibi kızlara yürüdü. Yani utanmasa karanfil fırlatırdı birazdan üzerlerine. Ben hala anlamıyordum yalnız. Bu kadar salaklıkta şovdu bence!

Güzide Hanım'a baktım belki o çıtlatır diye ama *bekle seeen* dercesine gülerek başını salladı. Asansörün açılıp kapanma sesini duyduk, kızlar heyecanla birbirine baktı. Bir saniye, bir saniye. Makas kesmiyor muhabbetini uyarlamayacaklardı değil mi bu ana?

"Saçmalamayın," diyerek onlara doğru adımladığım an hepsi bana öyle bir dönüş yaptı ki Hint dizi sahnesine benzedi bu an. Hepsinin yüzüne vurgu yapsak, arkaya da fon eklesek birebir aynı olurdu. Adımlarım havada kaldı, durdum olduğum yerde. Kapı çalınırken sessizce onları izledim. Sonra kilitlemiş oldukları kapıyı tamamen şovmen bir şekilde açmaya çalıştılar ama açılmadı kapı. Ne hikmetse.

"Fetih abi," dedi Mihra eğlenir bir tonda. "Kapı açılmıyor."

Kollarımı önümde bağlayıp engel olamayacağım sahneyi duvara yaslanarak izlemeye başladım. Bu işin sonunda Fetih'in sinir olacağı o kadar barizdi ki...

"Ne demek açılmıyor?" diye sordu Fetih masum masum, aynı benim gibi. Burcu göz devirerek bana döndüğünde *bu enayiyle mi evleneceksin* ya da *kendin gibi enayisini bulmuşsun, vallahi helal* arasına sıkışan bir bakış attı. Güzide hala el attı olaya.

"Fetih," dedi o da kızların bu yaptığı epey hoşuna gidiyormuş gibi."Gelini evden çıkarmak ne zaman kolay olmuş? Yeri gelir makas kesmez, yeri gelir kapı açılmaz."

Yemin ederim ben o an bir utandım. Belki gerçekten utanmam gerektiği için belki de anlamsız bir şekilde. Bir süre sessizlik oluşurken ben sessizliğimi koruyordum. Delikten bakan Mihra baş parmağını gösterdi heyecanla. Neydi bu cüzdan çıktı demek miydi? Fetih hiç zorlamadan oldukça anlayışlı bir halde "Tamam," derken sabrının sonunun selamet olmadığını farkındaydım. Çünkü işin içinde Burcu vardı. "Ama önce kapıyı açmanız gerekiyor, üstten ya da alttan bir delik yok."

Ben daha da fazla utanırken "Fetih," diye seslendim. "Ben engel olmaya çalıştım ama." diye kendimi açıklamaya çalıştım ama hep bir ağızdan homurtular döküldü susmam için. Biraz daha konuşsam döveceklerdi beni. Kapının kilidini açtılar. Ben de şükrettim uzatmadıkları için ama ta ki o üst anahtarın yanındaki demiri takana kadar. Gözlerimi yumdum acıyla. Bunlar ne yapıyorlardı?

Sonra kapıyı açıldığı kadar açtıklarında aralık olan boşluğa uzandı Elif'in eli. Fetih gayet cömertçe, iki yüzlük bank notlardan oluşan paraları kuzenine uzattığında kapıyı açarlar sandım ama hayır açmadılar.

Fetih "Tamam hadi açsanıza." derken sabırsızca dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Eveeett," dedi Sahra tatlı bir ses tonuyla. "Şimdi bu kilidin açılması içindi, kapı aralandı ama açılmadı. Şimdi pamuk eller tekrar cebe." derin bir soluk sesi geldi kapı ardından. Evet sabır oranı düşmeye başlamıştı. Fetih tekrardan biraz önce uzattığı meblağ kadar bir para uzattığında "Açın artık." dedi sabırsızlıktan, tahammülsüzlüğe giden bir sesle. Her şey artık mizahtan uzaklaşıyordu, cılkını çıkarmaya başlayacakları her hallerinden belliydi.

Kızlar açacak gibi oldu ama Burcu anında müdahale etti, kaş göz yaparak engel oldu kapıyı açmaya yeltenen ellere. "Elimiz kilide gitti diye hemen açılacak mı o kapı? Ne büyük yanılgı." sesindeki bariz alayın tek bir amacı vardı. Fetih'i sinir etmek. Ve evet başarılı oldu.

"Sabrımı mı sınıyorsunuz?" diye sordu sabrını çoktan defetmiş bir sesle. Evet Fetih gerçekten sabrını sınıyorlar...

Mihra elini sallayarak "Ohooo," dedi kınayarak. "Gelini istemiyorsan, söyle bilelim yani. Alt tarafı elin cebine gidecek Fetih abi. Efsun yengeden kıymetli mi?"

Ben o ana kadar Fetih kapı ardında tek sanıyordum ama değilmiş. Emir'de yanındaydı. "Yenge," diye bana seslendiğinde hafifçe dikleştim. "Sinirleniyor." diye ufak bir alt yazı geçti, yanındakini kast ederek ben olaya müdahale edeyim diye.

Dudaklarımı büzdüm "Mahsurum ben de burada Emir." dedim çaresizce. Tam da o an, o zamana dek kapının görünmeyen kısmında duran Burcu aralığa uzattı başını.

"Tatlım bence sen bu işe karışmamalısın, sence?"

Emir'in göz devirdiğine yemin edebilirdim ama kanıtlayamazdım. O sıra Emir, Burcu sürtüşmesini Fetih'in cümlesi böldü. "Değil," dedi sakinleşmeye çalışır gibi. "Tabi ki ondan kıymetli değil." diyerek tekrardan para uzattı. O an kontrolsüzce gülümserken Burcu'yla göz göze geldim. Göz devirirken bana artık kapıyı açarlar sandım ama Burcu yine izin vermedi. Bu da kızların işine geldi. Kızlar ölüme yürüyorlardı korkusuzca farkındalar mıydı?

İmdat ya!

Güzide Hanım'a baktım bir şey yapsın diye ama hayır hiç bu izlenimi vermedi. Burcu kızlara beden diliyle bir şeyler anlatırken yine başarılı oldu ve kızlar Fetih'i delirtmek pahasına durmadılar. "Şimdi Fetih abi," dedi Mihra. Elif sakince gelen paraları alıyordu sadece. "Gelinin yüz görümlülüğü de var. Kapıyı açtıktan sonra vermezsin.Önce onu ver sonra bakalım bir kapı açılıyor mu?"

Fetih'in öfkeyle kapıya inen eliyle dudaklarımı öne doğru büzüp gözlerimi yumduğumda herkes yerinden sıçradı. Ve sonunda Güzide Hanım'da el hareketleriyle *yeter* diyebildi.

"Kızlar," dedi Fetih öfkelenmiş bir sesle. "Sizi Balıklı göle götürürüm, kafanızı göle sokar sokar sokar çıkarırım bunu biliyorsunuz değil mi?" İyi küfür de edebilirdi. Bu da bir şey... Kötünün kötüsü var.

Üçünün gözleri korkuyla birbirinde gezinirken yutkunuşlarına şahit oldum. Kapı ardından Emir'in sesini duydum. "Hanımlar," dedi uzlaşmacı bir sesle. "Kime ayak uydurduğunuzu biliyorum ama o sizi koruyamaz. Bence açın."

Ya nasıl tatlı tatlı konuşuyordu, vallahi kafasına vura vura sevilmeliksin Emir ya...

Burcu'nun dudakları aralandı bana dönüp kendini işaret etti. Başımı salladım ağır ağır. Sonra da hışımla aralık olan tarafa atıldı. "Bana bak," dedi ters ters. "Pardon da, nereye koruyamıyorum ben, anlatsana bir sen bana."

Emir sanırım hafifçe yaklaştı ki Burcu başını geri çekti az da olsa. "Bence açmalısın kapıyı," durdu ekledi "Sencesi yok."

Fetih başından beri ilk kez bana seslendi. Sorunun para olmadığını onunla resmen alay ettiklerini farkındaydı. Buna da asla tahammülü olmazdı. "Efsun," dedi daha sakin bir sesle. "Hadi el at artık bu işe, ben atmayayım keyfin kaçıyor sonra. Huzurumuz kaçmasın."

Şey demekti bu *ben yine kontrol edemeyeceğim kendimi, sonra sen yine önüme geçmeye çalışacaksın. Hiç gerek yok.*

Bence de Fetih!

Yaslandığım duvardan çekildim, ellerimi birkaç kez birbirine çarptım onlara ilerlerken. "Bu kadar yeter." derken kızlar hiç zorlamadan geri çekildiler ve annelerinin arkalarına sığındılar. Burcu bana dik dik bakarken başımla işaret ettim ona. Emir'den alıp ters bakışlarını tepine tepine geri çekildi. Kapıyı açtığımda Fetih'in de baskısıyla kapı daha sert açıldı. Fetih anında kuzenlerine doğru yürüyecekken önüne geçtim.

"El at dedin, attım." derken ben, derin bir nefes aldı. Hafifçe boynunu kütletti. Ona doğru yaklaştım aramızdaki mesafeyi kapatıp "Hoş geldin." diyerek. Gözü hala kuzenlerindeyken ilgisini tamamen almak için eve gelen normal bir misafir gibi yanağım yanağına gitti. Öptüm sayılmaz, daha çok yanak temasıydı. Kirli sakalı direkt olarak huylandırırken beni o eğilmediğinden, çünkü odağı hala başkaydı, ben parmak uçlarıma yükselmiştim.

Burcu'nun olduğu taraftan diğer tarafa geçerken yüzüm kulağına doğru "Seni deniyorlar." diye fısıldadığım an, ben tepki vermeyecek sanıp geri çekilecektim ki elini belime yerleştirdi. "Hoş buldum." diyerek. Benden ayrılmadan önce kuzenlerine seslendi.

"Bunu unutmam, mümkün mertebe gözükmeyin gözüme."

Evet insanların sinirlenme zamanları bir olmazdı. Bu acı eşiği gibiydi. Her insanda değişirdi. Fetih'in bu eşiği acı için nasıldı bilmem ama sinir için oldukça düşüktü. Ne yaparsınız, biz de öyle kabul etmek yerine o eşiği yavaş yavaş kıracaktık ki insanlığa bir faydamız olsun.

"Yani ten rengini ve kıyafetini baz alıyorum, aklımdaki en uygunu." derken fikrini alabilmek için gözlerimi Sahra'nın yüzünden Burcu'nun

yüzüne çevirdim ama o geldiğimizden beri telefondan tek bir an bile kafasını kaldırmamıştı. Her on dakikada bir ortalıktan kaybolması da cabasıydı.

"BURCU!" diye aniden bağırdığımda yerinden öyle bir zıpladı ki telefon havalandı ama Burcu telaşla bağırarak tuttu. "Ne karıştırdığını hala söyleme şansın var." derken üstüne yürüyüp o telefonu ondan zorla alma fikri vardı kafamda. Ama arbede çıkmasın, çirkeflik yapmayayım diye zorluyordum kendimi. Telefonu cebine sıkıştırdı elini kalbine koydu.

"Sen insan değilsin," dedi ters ters.

Evet bir bakıma prenses sayılırdım. Gelinlikten dolayı öyle düşünüyorum, sorgulanmamalı.

"Bu bağırışın vücudumda nasıl komplikasyonlara neden olabilir benden daha iyi biliyorsun!" elini kalbine bastırdı yutkundu acıyla gözlerini kıstı ve tekrar etti. "Sen gerçekten insan değilsin."

Düz bir ifadeyle ona baktım "Eğer ki karıştırdığın bok beni sinir ederse seninle fena bozuşurum."

Kaşları havalandı sevimsiz mimiklerini tek tek sergiledi. "Karıştırmıyorum hiçbir şey paranoya oldun sen iyice. Delirdin aniden bağırarak beni de delirtmeye çalışıyorsun ama yemezler." bize doğru adımladı kendini makyaj masasına yasladı.

"Eee başlasana artık, daha sen hazırlanacaksın."

Elimdeki fırçanın ucunu çeneme bastırırken "Ben diyorum ki," dedim bahsi geçen konuyu kapatıp. Tam o sıra gelin odasının kapısı tıklatıldı sonra da yavaşça açıldı. Kuracağım cümlelerin önüne geçen Fetih önce bir "Girebilir miyim?" diye sordu ama tek olmadığımı görünce içeri tamamen girdi ve gözleri en ters şekilde direkt olarak Burcu'yu ve en çok Sahra'yı buldu. O da henüz giyinmemişti. Zaten daha çok vardı.

"Ne işin var senin burada?" diye sordu sabah ki olayı geride bırakmadığını belli edercesine Sahra'ya. Sonra Sahra'nın oturduğu yere, önündeki makyaj malzemelerine ve benim elimdeki fırçaya bakarken kaşları çatıldı. Sahra anında gerilirken direkt bana baktı. Evet sabah yaparken her şey çok keyifliydi değil mi Sahra?

"Onun boya badanasını sen mi yapacaksın?" diye sordu şaşkınca. Boya badana mı? Cidden mi Fetih? Mesleki deformasyon mu Fetih? O an Burcu hepimizin duyacağı şekilde mırıldandı.

"Milattan önce bilmem kaç, taş devri. İnsanlar mağarada falan yaşıyor."

Fetih ona bakmadı bile, herhangi bir şekilde cevap vermiyordu. Laf yarıştırmıyordu. Ya bu tarz şeylerden hoşlanmadığı için ya da benim Burcu'yla olan samimiyetimden dolayı. "Kalk sen oradan," dedi Fetih kuzenine doğru. "Her şeyiniz bitti şimdi boyanızı da mı kadına yaptırıyorsunuz? Kalk, kalk. Kaybettin sen bu sabah o şansı. Gram fayda yok bizden size bundan böyle."

Resmen bilenmişti. Sahra üzerine doğru gelen kuzenine direkt beni siper etti "Efsun yengeee," diye sızlanarak. Fetih'in adımlarının önüne geçip fiziksel olarak da kendimi siper ettim Sahra'ya. "Bulaşma kıza." dedim uyarır bir tonda.

"Yok yok." dedi Fetih inadına. "Kaybettiler onlar o şansı. Aldılar artık bir kere kinimi."

Resmen çocuk gibiydi... Arkadan artık bize fon ses olmuş Burcu "Kindar ve asabi. Efsun bence,"

Fetih'in gözleri ışık hızında onu buldu ve cümlesini- sence soru kalıbıyla kuracağı cümlesini- kurmasına izin vermedi. "Efsun'a ne kindar ne asabi." dedi. Yoo, gayet de asabi...

"Sen niye geldin? Zeliha ne zaman gelecek?" diye sorarak araya girip dikkatini kendime çektim. Evleniyorduk. Ve ben sanki bunu henüz daha kavrayamamıştım. Sanki birazdan mutluluklar dileyip evime gidecek gibiydim.

"Yoldalar," dedi bana bakıp. "Merthan geldi," dedi kapıyı işaret ederek. "Müsait değilsindir diye onu getirmedim seni almaya geldim."

Bunu her ne kadar arkamdakilerin yanında sormak istemesem de "Merthan?" diye sordum. Evlenmeye saatler kala umarım kardeşinin adını yeni öğrenmiyorumdur.

"Ortağım." dediğinde unuttuğum ayrıntıyla dudaklarım aralandı. Evet, doğru bir de o vardı. Başımı sallarken kızlara geri döndüm. "Ben geliyorum, zaten daha zaman var. Gelince halledeyim." derken Sahra'nın gözleri kısa bir an *baak* dercesine Fetih'e kayıp sonra beni buldu, gülümseyerek başını salladı.

Fetih'e önden yol verirken yürümek yerine beni de yanına çekip aynı anda yürümeyi tercih etti. Derince soluklandım. İlk kez Fetih'in arkadaşlarından biriyle tanışacaktım. Burcu'nun verdiği tepki ortadaydı, ya onunkiler? Odadan çıktığımız gibi "Çok bulaşıyorsun kızlara." diye ilk işim sitem oldu. "Korkuyorlar senden." dedim.

Bakışları beni buldu. "Korksunlar." dedi net bir sesle. "Korku iyidir, aklı zinde tutar. Ki bu korkmuş halleri mi? Sen dur, böyle sakin karşılarsam artar bu hareketleri. Ağaç yaşken eğilir, diyen sen değil miydin?"

Hani bazı babalar vardı, çocuklarına hiçbir zaman sevgilerini göstermezlerdi. Çocukları da hep babalarından çekinirlerdi. Sırf otorite kurabilmek içindi bu zırhları. Fetih'i bir an onlara benzettim. Günün birinde o profilde bir baba mı olurdu? Buna olumlu bakamazdım ben, baba sevgisi her şeydi. Hatta öyle büyüktü ki; baba sevgisini almış bir çocuk, babasını çok küçükken bile kaybetse, kocaman bir insan da olsa babası onun için silik bir anı olmaz gözünün önünde duran bir can olmaya devam ederdi.

Biliyordum, bizzat kendimden.

Geldiğimiz kapı önünde açmadı kapıyı, durdu. "Ne oldu?" diye sordu bana bakarken. "Niye öyle bakıyorsun yine?"

Zeliha'ya karşı iyiydi ama, bir şeyleri önüne koymamıştı. Sevgisini göstermemezlik yapmıyordu. Tabi bunun sebebi, yaşananlar olabilirdi. Sonuçta öncelerini bildiğim yoktu. Başımı iki yana salladım. "Bir şey düşünüyorum, dalmışım. Hadi girelim."

Bir an yüzüme baktı, sorgulayacak gibi oldu ama hayır yapmadı. Kapıyı araladı. Önden benim geçmemi bekledi sonra da kendisi girdi. Sırtı bize dönük olan takım elbiseli bedene değerken gözlerim, çıkan kapı sesiyle anında bize döndü ve direkt olarak göz göze geldik. Kaşları havalandı, mimikleri değişti ve bu ifadeyle beni baştan aşağı süzdü.

Bir tek ıslık çalmadığı ve *yenge de maşallah erik gibi kütür kütür* demediği kaldı. Evet, şakasız bunu bana düşündürtecek gibi baktı. Gözlerini benden kısmen alıp Fetih'e döndürürken "Ben de diyorum ki," dedi şaşkın bir sesle. "Bu adamın kafasına bina mı devrildi bu kadar kısa sürede evlenme kararı aldı." bize doğru ilerlemeye başladı. "Haklıymışsın." derken elini bana uzattı.

"Merthan ben," dediğinde eline baktım, fazlasıyla nötr olsam da gayet sıcak bir halde gülümsemeye çalıştım ve bana uzatılan eli sıktım "Efsun." derken. Elimi fazlasıyla sıkarken geri çeken ilk taraf ben olduğumda "Çok memnun oldum." dedi ve Fetih'ten ilk tepki geldi.

"Gevşek gevşek konuşma."

Merthan hafifçe güldü, Fetih'e baktı. "Sinirlendi," dedi bana onu işaret ederken. Sonra da tamamen bana yöneldi. "Ne adın biliniyor, ne sanın merak ediyordum kim bu kadın diye. Kim Fetih'i nikah masasına oturtabildi

diye yedim durdum kendimi. Gelene kadar olanak vermedim, başka bir şey aradım altında."

Dudaklarım çokta samimi olmayan şekilde kıvrıldı. "Hiç mi evlenecek profil çizmiyordu?"

Ben çok çiziyordum ya... Merthan'ın gözleri Fetih'i buldu, imalı bir bakış geçti önce gözlerinden sonra bu ima bütün yüzüne dağıldı. "Hiç." dedi sırıtarak. Bu ne demekti şimdi? Özellikle bir şeyler varmış gibi hiç, demeler falan.

"Aslolan fikirler değil, icraatlardır deriz değil mi Merthan?" derken ona verilen imaya bir tepki, altı kapalı bir gönderme belki de ince bir imaydı bu.

Merthan güldü hafifçe başını salladı "Öyle deriz." bir adım geri çekildi ikimize baktı dışarıdan bir göz olarak. "Yakışıyorsunuz. Allah mesut etsin ne diyeyim. Bu biraz cinstir," dedi Fetih'i gösterim. "Asabidir, çabuk parlar ama biz altı yılı devirdiysek siz hayli hayli bir ömür gidersiniz. Eve çok iş getirir yenge," dedi yenge kısmını bastırarak. "İşle ilgili problem olursa herkesten nefret eder, bir kere işler yolunda gitmiyor diye kahve makinesiyle kavga ediyordu. Zor girdik araya." sonra gülmemizi bekledi ama ikimizde gülmedik. Ne bileyim hiç gülesim gelmedi.

"Ha sen de ciddisin," dedi kaşları havalanırken. "Siz bulmuşsunuz o zaman birbirinizi ya. Sorun yok. Neyse sinirlenirse işe güce sarar, keyfi yerindeyse yine işe güce sarar. Ben sanırdım ki işiyle evlenecek." o ana kadar olan muhabbet son cümleye kadar dikkatimi çekmedi. Hiç derken kastettiği bu muydu? Ya ben de ne sandım ya... Ve sanki beni görmeden önce tek gayesi Fetih'i şikayet etmekti. Taramalı tüfek gibiydi.

"Ama sen girdin araya. Artık, sinirlenince hop seni katacağım olaya. Sonuçta işinden kıymetli görmüş, bıraktı geldi senin için Urfa'da kalacak. Ben altı senedir stres topuyum onun ama," derken dudakları kıvrıldı Fetih'e baktı. "Ama sana çok o muameleyi yapmaz gibi." sonra bir sır verecekmiş gibi hafifçe sesini kıstı. "Kendisi biraz *tek göz yaşına dünyayı yakarım, sonra da oturup izlerim başlattığım yangını*'cıdır da. Biraz bunu kullanayım, iznin olursa."

Benden mi izin istiyordu? Ben ne göz yaşı dökerdim ne de Fetih onun için dünyayı yakardı ama yine de tabi o bilirdi. Fetih sıkılmış bir sesle "Merthan," dedi. "Seni niye çağırdım ki ben?"

Bunu o kadar içten, gerçekten bunu düşündüğünü belli edercesine sormuştu ki... "Bir de bazen böyle kırıcı olur." diye ekledi Merthan. Evet, bunu ben de biliyordum...

"Bir de şey," diye her şeye rağmen devam etti. "Düzen takıntısı var ki," dedi yüzünü buruşturup. Şey gibi değil miydi? Sanki Fetih onunla evliydi de şu an boşanmış, yeni eşine dayanışma için bir şeyler anlatıyordu. "Yani Efsun, bizim ofise gönder dünyanın en dağınık insanını bir haftaya bunun elinde mum gibi olur. Olağanüstü hasta, bak ben bunun evine gitmiyordum. Çünkü dağınık bir adamım, kafa göz dalacak gibi davranıyor. O bana geldiğinde de tiksinir gibi bakıyor evime. Ben iş yerinde tahammül edemiyorum, sen aynı evin içinde... Allah sabır versin."

İşte bu kısım ilgimi çekti, Fetih'e baktım. İyi de ben çok dağınıktım. Düzenli bir yeri dağıtma hızım ışık hızıyla kapışırdı. Kahve içtiğim bardak tekrar kahve içene kadar orada dururdu mesela. Eğer bir kez uzandıysam her şeyi kalkınca yaparım diye diye olduğu yerde bırakırdım. Hastaneden gelince yorgun olduğumdan direkt kıyafetlerimle uyurdum, yatağımı yorgunsam toplamazdım. İş yüküm ağırdı, düzenli olmam imkansıza yakındı.

Biraz da olsa Fetih'in ağzını aramak için "Neyse ki o benim dağınıklığımı anlayışla karşılıyor," dedim gülümseyerek. Aklıma o kustuğum gece eve geldiğimizde kaşla göz arasında öylece dağınık olan oturma odasını topladığı geldi. Musluğumu yaptığı gün de altı temizlenen koltukları ben söylemeden kendisi düzeltmişti.

Fetih'in belimde olan elinin parmak uçları sertleşti. Ne demekti bu, karşılamam demek mi? Fetih geçmiş olsun o zaman... Hadi ben biraz çabalasam, sana yine yetmez gibi.

"Anlayışla?" diye sordu Merthan şaşkınlıkla. "Ulan garezin bize miydi? Kök söktürdün oğlum. Bu kadar zamandır yoksun hala her an içeri girecekmişsin gibi herkes düzenli. Yazık değil mi bizim psikolojimize?"

Fetih göz devirirken "Ağzın ishal mi oldu oğlum senin?" diye tersledi. "Alt tarafı iki selam verip tanışacaktın, susmadın gitti. Beynimi siktin yeter bu kadar."

Merthan durmadı yine ekledi. "Bir de ağzı bozuk. Artık üç kişiliksiniz. Sen, o ve Fetih Karadere küfürleri. Yazsan cilt cilt kitap olur."

Ah Merthan inan bunu işte senin kadar biliyorum. Bir Yaşar Kemal İnce Memed, iki Fetih Karadere küfürce sözlüğü. Uzunlukları ölümüne kapışırdı. O an benim bakışımı yakalamış olacak ki "Bak direkt orta noktada buluştuk, bak, bak!" diyerek bu anı Fetih kaçırmasın diye epey bir çabalarken Fetih'in gözleri bana indi, ben o an tam olarak nasıl bakıyordum

bilmiyorum ama hiç bozmadan başımı ona kaldırdığımda bakıştık. Göz kırparken *hayırdır* dercesine, aynı şekilde ama ben gülerek karşılık verdim.

Gözleri bir an gülüşüme indi sonra tekrar gözlerimi buldu. Aynı ifadeyle ona bakmayı sürdürürken boğazını temizleyip bu bakışmayı sonlandıran o oldu. "Tamam," dedi sıkılmış bir sesle. "Bu kadar geyik yeter sana. Karım hazırlansın, seninle mi uğraşacağız?"

Her ayrıntı da müdahale ettiğim kuaförün sabrı peygamber sabrıyla yarışacak kadar olacak ki bana hiç sinirlenmiş gözükmüyordu. Tabi içinde kasırgalar kopmuyorsa. Yine ortalıktan kaybolmuş olan Burcu'nun yokluğuna alışmışken çoktan hazırlanmış, üzerindeki lila elbiseyle yakaladığı hanım hanımcık görüntüyü yüzündeki makyajla da tamamlamış Zeliha ve kadına yardım eden iki kişi daha başımdaydı.

Saç makyajım halledilmiş, son olarak gelinlik kalmıştı. Zühre Karadere'yi görmemiştim. Osman Karadere'yi görmemiştim. Fetih'in erkek kardeşini bile görmemiştim. Hepsi benimle yüz yüze gelmek istemiyor olabilir miydi? Olabilirdi. Ama kötü haber bir süre beraber yaşayacaktık, benim onlara tahammül etmemem gerekirken onların bana tahammül etmemesi ne de saçma bir ironiydi.

Saçlarıma önden ve arkadan dökülen buklelerle, salaş bir topuz yapılmış tesadüfen Fetih'in taktığı bilekliği andıran bir taç takılmıştı. Yaprakları, çiçekleri bileklikle uyum içindeydi. Makyajımsa asla sönük olmasa da giyeceğim gelinliğin o nahifliğini bozmayacak kadar doğal ama ilgi çeken tonlardı. Fetih yine burnunu kimyasalla parlatmışsın diyecekti bence ama fondöten yerine hıghlıghter seçmiştim. Çillerim olduğu gibi duruyordu.

Son rötuşları da yapan kuaförden gözlerimi alıp, Zeliha'ya çevirdiğim an yüzündeki kırık tebessümden daha çok dolan gözleri çekti dikkatimi. Benim ona bakmamı beklemiyor olacak ki telaşla kaçırdı gözlerini elim eline uzandı, yakaladığım gibi sıkarken ikimizde konuşmadık. Spreyi de son kez sıkarken kadın "Tamamdır." diyerek arkadan aynayı saçıma tuttu. Güzel olmuştu, işinde iyiydi. Başımı salladım memnun olduğumu belli ederek.

"Teşekkür ederim ellerinize sağlık." derken aynı sıcaklıkla gülümsedi elini bana uzattı. "Ben teşekkür ederim. Bir ömür mutluluklar. Ben ve ekibim biraz daha buradayız, eğer ki bir sorun oluşursa haber vermeniz yeterli."

O kadar spreyden sonra sanmıyordum ki sorun çıksın. Makyajı bile porselen yapmıştı, ağlamayacağımı söylesem bile. "Sağ olun, bir sorun olursa haber veririm." derken onunla birlikte olan iki kişi eşyaları

toplamaya başladığında Zeliha'nın hala elini tutarken toplanıp çıkmalarını bekledik. Son kez hepsi selam verdi, sonra da yavaşça ayrıldılar geniş odadan. Zaten bu anı bekleyen ben, Zeliha'yı tamamen önüme çekerken ne olduğunu bile bile "Niye doldu o gözlerin?" diye sordum şefkatle ona bakarken.

Biraz önce irice açarak dağıttığı yaşlar kısa zamanda bu soruyla tekrar gözlerine ulaştı çenesi titredi hafifçe. "Kısa zaman önce," bir an nefesi kesilmiş gibi duraksadı. " evlen-"

"Şşşştt," diye böldüm onu ayaklanırken. "Açma o konuyu." soran da bendim, müdahale edende. Benim giyeceğim gelinlik, onun kendi ellerimle çöpe attığım gelinliği andırmamalıydı ona. Yüzünü makyajından dolayı avuçlayamasam onu kendime çekip yanağından öptüm. Olay nereden nereye gelmişti, durup düşünüldüğünde ağlamamak ne mümkündü?

"Eğer ki gelmeseydin şu an her şey çok farklı olacaktı." devam etti her şeye rağmen. "Belki yaşamıyor olacaktım." derken birinin eli boğazıma indi gibi hissettim. Boşuna porselen makyaj yapılmamıştı. Onu susturmak istedim ama onun ağzında birikmiş kelimeleri daha hızlı davrandı. "Daha kötüsü onunla evli olacaktım." çenesi de sesiyle beraber daha hızlı bir şekilde titredi burnunu çekti.

"Ama şimdi," derken biraz önceki bütün yükleri sırtladı aniden bu ama. "Evleniyorsun." derken yaşlı olan gözlerinin içi parladı. "Abimle evleniyorsun." dedi hala inanamadığını belli ederek şaşkınca. "Bir şeye vesile oldum fark etmeden. Evleniyorsunuz," derken yaşlı olan gözlerine rağmen güldü. Bunu tekrar etmek hoşuna gidiyordu sanki. "Aynı evde yaşayacağız. Abim çok korkuyordum günün birinde evlenecek diye. Yani nasıl desem bu fikir bana korkutucu geliyordu, sanıyordum ki başkasıyla evlenirse tamamen gidecek bizden. Sevgisini paylaştıracak." gözlerinden yaş akmadan parmak ucumu göz pınarına bastırdım.

"Ama şimdi bütün sevgisini bizden alıp sana verse hiç üzülmem. Hiç kıskanmam, hiç zoruma gitmez."

Söylediği şeyin altında ezilip kaldığımı hissettim. Kurduğu cümleler içimde bir şeyleri devirdi, devrilen şeylerin iskeletleri kırıldı. Bu öyle basit bir ağırlık vermedi bana. Söylediği şey çok fazlaydı. Bu içinde olduğumuz yalandan, bu büyük yüreğinden beni utandırıyordu.

"Fetih," derken elim yanağıma gitti "Herkesi günün birinde sevmeyi bırakır ama seni bırakmaz." derken gözlerinin tam içine bakıyordum buna inansın diye. Zeliha anne babasına değil, kardeşine değil özellikle Fetih'e

düşkündü. Ona başka yanıyor, ona başka titriyordu. "Başka bir kadın değil aranıza girmek, yürüdüğünüz yoldan bile geçemez sizinle beraber. Bunu sakın unutma tamam mı? Fetih seni herkesten çok seviyor. Bende dahi-" parmak uçları telaşla dudaklarımın üzerini buldu.

Hiii diye korktuğunu belli eden bir nara dökülürken ağzından "Hayır, hayır." dedi hızlı hızlı."Sana olan sevgisini benimkinin altında tutma. Hem öyle değil hem ben çok üzülürüm."

Zeliha Fetih'i benimle o kadar kolay paylaşmaya ikna olmuş, kendine bunu kabul ettirmişti ki... Şaşırmamak elde değildi. "Asıl sen yapma bunu," diye kızdım. "Aranıza giren kötü kadın olurum bak ben yakında."

Başını gülümseyerek iki yana salladı "Hayır siz yan yanasınız, izin verirseniz ben gireceğim aranıza."

O an sebepsizce bir görüntü canlandı kafamda. Bir yatak, bir ucunda ben bir ucunda Fetih. Aramızdaki boşluğa Zeliha oturmuş, o kalksa biz de kalkardık. O yatakta, o da olduğu için biz oradaydık. Bizi bağlayan şey oydu.

"Görümce olarak mı?" diye sordum gözlerimi kısarak. Gizli bir şey söyleyecekmiş gibi kapıya baktı. "Ben kız tarafıyım," dedi sır verircesine. "Erkek tarafı çok sıkıcı, bunaldım artık al beni yanına."

Oturduğum yerde bir sağıma bir soluma bakarken çıplak ayaklarımı bir çocuk gibi sallıyordum. Ayakkabılarımı ellerinde tutan insanların aksine sıkılmış bir halim vardı. Doğa defalarca meşgule attığı telefonunu herkesin dikkatini çekecek bir şekilde çıkışarak açtı. "Ne var Zafer?!" ama daha çok *Zafeeerrgggg* tarzında bir telaffuzla kusacak gibi söylemişti.

"Ya yazdım yazdım. Yemin ederim yazdım ya! Yazmadım mı Nursima, söyle yazmadım mı?!" diye topu yanındakine atarken, Nursima hafifçe telefona yaklaşıp "Yazdı hocam, yemin ederim." diye inandırmaya çalıştı. Zafer'de mi ayakkabımın altına isminin yazılmasını istiyordu? Yok artık arkadaşlar hani evlenmek istemiyordunuz?!

Doğa bir şeyleri dinleyip en son da göz devirerek telefonu yüzüne kapattığında sıra sıra yazdığı isimlere baktı. "Bence eksik yok gibi Nursima?"

Nursima'da tek tek baktı ve başını iki yana salladı. Sonra gözlerim Fetih'in kuzenlerine kaydı. Birleri girip çıkıyordu odaya. Çoğu kadındı. Fetih'in teyzeleri, halaları, yengeleri... Hepsi karman çorban olmuştu. Bir sürü kuzen falan... Kimi çok soğuk davranıyordu, kimiyle göz göze geldiğimde o düğünü hatırladıklarını anlıyordum. Kim oldukça sıcaktı.

Kimi övüyordu, kimi çaktırmadan gömüyordu falan. Çoğunun elini öpüyordum. Kuzenlerle sarılıyordum falan. Çok kalabalıklardı. O kadar kalabalıkları ki kanım donuyordu. Ki anladığım kadarıyla daha birinci dereceden akrabalar yanıma çıkmıştı. Aşağısı çok daha kalabalıktı. İkinci üçüncü derece ne kadardı?

Bu sayı arttıkça biz artık devede kulak bile kalmıyorduk. Hastaneden ona yakın kişi gelecekti ve bir de Burcu vardı. Bu kadar. Onlarsa... Güzide Hanım'ın kızlarının aksine birkaç kişi daha varken başımda Sahra bana ayakkabıyı uzatan ilk isim oldu. Adı yanlışım yoksa Berivan olan genç kız "Bunlarla yürüyebilecek misin yenge?" diye sordu. Ah bir de şu vardı, hava kara toprak bile bana yenge diyordu galiba. O kadar çok duymuştum ki sabahtan beri. Y harfini duysam devamı o olur diye direkt kafamı çeviriyordum.

Başımı salladım hızlı hızlı "Alışığım ben," derken ayakkabının altındaki isimlere baktım. Ayakkabı epey yüksekti. Fetih'in yanında kısa kalmamak için evet. Zaten duymuştum biri arkamdan şey demişti; *maşallah yüzü gözü pek güzel ama boyu da biraz kısa sanki.*

Siz bir de beni topuklularla görün...

Sahra ve Mihra'nın da ismini görürken ayakkabının altında, kaşlarım çatıldı."Kızlar sizin yaşınız on yedi değil mi, siz niye yazdınız?!" iri iri açılmış gözlerle onlara bakarken şaşkındım. Ben bunu Fetih'e bile açıklayamazdım. İkisi de anlaşmadan dudak büzdü aynı anda.

"Biz öyle," dedi Mihra geçiştirmek ister gibi. Sonra da sözü kardeşine bıraktı."Hani adet yerini bulsun diye. Böyle beş yıl sonrası için falan." Elif kolunu cimcirip "Anneme söyleyeceğim ama yazdığınızı." diye tehdit etti. Tamam diğerleri de küçüktü ama en azından yirmilerinin başlarındaydılar.

Mihra hırçınlıkla ablasının koluna vururken ayakkabıyı ayağıma geçirdim. "Yalnız Fetih görürse kızar size haberiniz olsun." derken artık diğer ayakkabıyı da almak için diğerlerine yöneldim. "Fetih abim görmesin!" dedi dehşetle Sahra. "Bak zaten bize taktı, sakın görmesin yenge. Sen sakla ayakkabıyı sonra bakarsın, tek olunca. Bak Fetih abim görmesin, çok dikkat et."

Madem korkuyorsunuz, niye yapıyorsunuz Allah aşkına? Ona cevap vermeden elimi kızlara uzatırken istemeye istemeye baktılar bana. "Kurşun kalemle yazdık, hadi inşallah." derken Nursima ayakkabıyı bana uzattı. İki ayakkabıda da boş yer kalmamıştı ben Burcu'yu nereye yazacaktım? Güzide halayla yemeği ve pastayı kontrol etmeye gitmişlerdi.

"Ayyy," dedi adı Zeynep olan kişi, o da kuzendi muhtemelen, "Biz bunu niye hiç akıl edemedik. Ya kızlar ya!" diye sızlanırken bütün hastane bekarlarının yazılı olduğu ayakkabımın altına baktım. Nursima sinsi bir bakış attı. "Üstelik onlar sağ ayakkabıyı almışlar. Ya yuh ya, daha hayırlısı o. Kızlar niye uyarmıyorsunuz?!" diye sızlanmayı devam etti. Ben isimleri silinmezse nasıl açıklayacaktım bu insanlara?

Doğa "Canım biz sağ ayakkabıyı kasten aldık ya, tesadüf değildi. Yani isteseydiniz de vermezdik." diye düşman çatlatır gibi konuştu. Üç kez yazılan Zafer ismini bakarken "Zafer veremedi mi kimseye nöbetini?" diye sorarken eğilip diğer ayakkabıyı da giydim. "Yoo," dedi Doğa uzatarak. "Verebilirdi ama senin ki pek haz etmiyor diye ondan gelmedi. Korkmuş biraz, öyle dedi."

Benim ki?

Fetih mi?

"Fetih'ten mi?" diye sordum şaşkınlıkla. Bu adam salak mıydı? Fetih bir şey yapmamıştı ki ona? Başını sallarken ikisi de alayla "Ay yok artık." dedim şaşkınca. "Fetih'ten niye korkuyor? Pamuk gibi adam yani Fetih." o an bütün başlar bir domino taşı gibi bana döndü. Öyle bir geri dönüştü ki bu, adım Efsun desem onun bile yanlış olduğunu düşündürtürdü.

Dudaklarımı birbirine bastırdım boğazımı temizledim. "Yani tam pamuk olmasa da," dedim anında dönüş yaparak toparlamaya çalıştım ama cümlelerimin devamı gelmedi o an. Bakışlardan kurtulmak için doğrulduğum an herkesin gözleri direkt olarak üzerimde dolaştı. Tam olarak şu an hazır sayılırdım. Herkesin gözleri biraz önceki cümleden kopup büyük bir memnuniyetle beni bulurken aynaya doğru ilerledim. Zeliha annesinin yanındaydı. En çok onun görmesini isterdim.

Derince bir nefes alırken aynanın karşısında kendimi süzdüm. Tepeden tırnağa. Her karışta yüzümde gülümseme oluşurken omuzlarım düştü. Gelinlik saç ve makyajla o kadar güzel bir bütün oluşturmuştu ki, o kadar güzel bir bütünün içerisindeydim ki şimdi daha iyi anlıyordum. Derince bir nefes aldım ve o an hem o nefesimi hem de o gülümsememi bölen bir şey oldu. Kapı açıldı, elim karnımın üzerindeyken başım o tarafa döndüğünde gördüğüm kişi Osman Karadere'den başkası değildi. Sert, soğuk gözleri direkt olarak beni buldu. Düşen omuzlarım dikleşti tamamen içeri girdi. Ellilerinde duran yaşı, uzun boyu ve insanı kendinden uzaklaştıracak kadar korkutucu bakıyordu. Gözü benden diğerlerine kaydı.

"Gelin hanımla," dedi bakışlarının hakkını veren bir sesle. Gerginlik usul usul biraz önce büyük bir beğeniyle süzdüğüm bedenimde dolaştı. "Biraz konuşalım. Müsaade edin." derken o an ilk Burcu'nun burada olmadığına şükrettim. O çıkmazdı.

Elif "Dayı," derken o an çıkmak istemediği her halinden belliydi. "Hadi Elif." dedi aynı ses. Gözlerim onun gözlerindeyken elimi kasılan karnıma bastırdım. Ne konuşacaktık? Bana her şeyi söyleyebilirdi. Her şeyi. Herkes yavaşça tek sıra halinde odadan çıkarken o an istemsizce Fetih'in aniden girmesini istedim.

Endişemi, tedirginliğimi bastırarak Nursima ve Doğa'ya gülümserken ellerim buz kesilmişti. Her şeye rağmen aynadan kısa bir an göz göze geldiğimde kendimle içim az da olsa rahatladı. İçimde kopmaya başlayan kıyametin hiçbir emaresi yoktu üzerimde. Herkes çıktı. Odanın kapısı kapandı bir adım geri gittim. Osman Karadere beni kısa bir an süzdü. Boş boş gözlerle. Bir duvarı süzüyormuş gibi. Sonra da aramızda birkaç adımlık mesafe kalana kadar bana ilerlerken oda buz gibiydi sanki.

İkimizde birbirimize iki tarafından aleyhine olacak bir anlaşmayı imzalamak üzereymişiz gibi bakıyorduk.

Dudakları hafifçe biraz sonraki cümleleriyle canımı okuyacağını belli edercesine kıvrılır gibi oldu.

Dik dur Efsun. Bu düğünü kabul etmek zorunda kaldılar, Fetih'in sözü geçti. Fetih'in karısını da ayaklarının altına alıp ezemezler. Eğer böyle bir güçleri olsaydı, ilk bu düğünü yok ederlerdi. Dik dur.

"Fetih on üç yaşındaydı," diye beklemediğim bir giriş yaptığında, beklediğim neydi onu da bilmiyordum zira. "Ona bir cümle kurmuştum." ellerimi nereye koyacağımı şaşırdım. Önüme koysam bunu üstünlük olarak algılar daha da cesaretlenebilirdi, arkama koysam çok fazla lakayt dururdum ciddiyetim kaybolurdu.

"Günün birinde bir kadını istersen, önüne kim geçerse ez geç. Önce gerekirse o kadına kendini kabul ettir, sonra da önüne dağ geçse durma al ayaklarının altına. Sen Fetih Karadere'sin."

İçimde henüz birebir onlarla denk gelmediğim için kendi kendime büyüttüğüm nefret fidanı aniden boy attı. Tek bir cümleyle. Bir baba oğluna sevgiyi saygıyı öğretmesi gereken yaşta bu kadar yıkıcı, hiyerarşik bir cümle kurmayı tercih etmişti. Fidan büyüdü, kökleri güçlendi. O anlaşmanın maddeleri gözlerimizin üzerindeki yoldan adım adım giderken

stratejisi kendi aleyhine olan şeyi lehinden anlatarak benim canımı sıkmaktı.

"Senden," derken sesindeki nefret en az benim içimdeki fidanla yarışırdı. Duygularımın bu kadar karşılıklı olduğu, denk olduğu çok az an, çok az insan vardı. "İlk bahsettiğinde, bu haberi önümüze çıkardığında her şeyi düşündüm. Buna engel olmak için, her şekilde önüne geçmek için. Onayım yoktu, isteğim hala yok ama ne vakit ki oğlum geçti karşıma ona söylediğim cümleyi kurdu," dudakları yine kıvrıldı. On üç yaşındaydı daha. Çocuktu. Fetih daha çocuktu. Başı okşanırken, ona sevgi gösterilirken insanlar için nefret öğretilmeye mi çalışılmıştı?

Fidan artık bir ağaçtı.

"O zaman bana uzun yıllardır unutturduğu bir gerçeği hatırlattı." yavaşça yanımdan geçti ağır adımlarla. Genelde benimle gelen insanlar da az da olsa bir şive vardı, en kötü normal konuşsa bile telaffuzundan anlaşılırdı bu yöreden olduğu ama Osman Karadere'de bu yoktu.

Ona dönüşüm cümleyi tamamlayışıyla oldu. "Karadere olduğunu. Fetih Karadere olduğunu, benim oğlum olduğunu." diye sürdürdü nefreti mesken ettiği bir alayla. Benimle alay ediyordu aklınca. Bu benim sayemde olmuştu bir yerde, bana bunu söylemeye çalışıyordu. Buna gerçekten ben mi sebep olmuştum?

"Ona bunu benim öğrettiğimi, eğer ki kararına tamam demezsem beni ezmekten çekinmeyeceğini söyledi. Tereddüt etmedi, babasıyla konuşmasına rağmen takılmadı. Düşünmedi. Gücünü aldığı adamı bile ezecek gibi baktı bana. Ona neyi öğrettiysem bana onu gösterdi." dudakları biraz daha kıvrıldı. "Gurur duydum." dedi hiç utanmadan. Güç diye verdiği vicdansızlıktı, bir insana tüm kötülüğü yaptırabilirdi. Bu olayın patlayışı nerede neden olmuştu bilmiyorum ama Fetih'in neden ailesinden uzak olduğunu anlayabiliyordum. Bunu kabul etmemişti, belki onlara benzemek istememişti. Yolunu kendi çizmek istemişti belki, zira ona çizilen yolun sonunda ne olduğunu az çok biliyordu.

"Oğlumu olması gerektiği gibi yetiştirmişim. Oğulların son çiğneyeceği kişiler babalarıdır, beni bile karşısına alıyorsa herkesi ayaklarının altında ezer gerektiğinde. Fetih Karadere," dedi derin bir nefes alarak. "Soyumun devamı, her şeyim. Değil onun bir kadın için karşısına geçmek, bana bu kadar yaklaşmışken dünya için bile yapmam bunu. Babalar," dedi ellerini takım elbisesinin ceplerine koyarak. "Belli bir yaşa kadar oğullarına dağ

olurlar, belli bir yaştan sonraysa oğullarının dağ olmasını beklerken. Fetih'le yer değiştirme zamanı çoktan gelmiş."

Sağ eli tıraş olmuş sakallarında dolaştı. "Oğlum bir kadını istiyorsa alır, ben de karşısında değil yanında dururum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım "Osman Bey, Osman Bey." dedim sakin bir sesle. O kıvrılan dudakları düz bir çizgi halini aldı kısa zamanda. "Burada müdahale etmek zorundayım." derken aramızdaki mesafeyi bir iki adım azalttım. "Oğlunuz bir kadını istedi ve aldı değil." dedim o içimdeki toprağı bir katilin kurbanının boğazını saran elleri gibi tutan ağaca rağmen duygulardan arınmış bir sesle.

"Oğlunuz sizi alt üst eden bir kadını öyle bir sevdi ki, onun için ilk sizi ezebileceğini söyledi. Siz de," derken sesimde ince bir keyif vardı. "Kabul etmek zorunda kaldınız. Seve seve değil belki ama bakın," derken ellerim hafifçe etrafı gösterdi. "Bu kadar hazırlık bu kadar şey benim için. Siz kendi ellerinizle yapmak zorunda kaldınız." son iki kelimenin her kelimesi çakıl taşı gibi ağzımdan onun yüzüne sekti.

O ifadesi tamamen dağıldı ilk içeri girdiği halini aldı ve içindeki zehri diline vurmaya başladı "Asla gelinim olmayacaksın." dedi nefretle. Bana bunlarla gelselerdi ya. İşte tam olarak buydu istediğim.

Başımı ağır ağır salladım "Kanım damarımda aktığı müddetçe asla yakıştırmayacağım kendime bunu."

Çene kemiği belirginleşti, usulca renk attı. "Asla geldiğin evde, içine girdiğin insanlar tarafından sevilmeyeceksin."

Dudaklarım kıvrıldı s*orun yok* dercesine başımı iki yana salladım. "Kendi kızını sevmeyen insanların elin kızına sevgi göstermesi başlı başına saçmalık olurdu zaten."

İşaret ettiği parmağını tehdit edercesine salladı. Mesela Fetih bunu bilse sinirlenirdi. Mesela yani. "Zeliha'yı karıştırma. Yeterince kullanmışsınızdır onu zaten oğlumun üzerinde."

Kaşlarım havalandı "Böyle bir şey olmadı ama," derken kollarımı göğsüme bağladım "Varsayalım ki oldu, buna siz izin verdiniz. Vermeseydiniz bu fırsatı bana, Fetih'le denk bile gelmezdik. Ama yok," dedim sahte bir hüzünle. "Oğlunuzun kaderinde altın harflerle adım yazıyor."

Yutkundu sertçe, roller değişmişti. "Zeliha'ya yapılan şeyi bildiğimi mi sanıyorsun?" dedi öfkeyle konuyu tamamen oraya çekerken. Zeliha sadece annesinin bir şeyleri fark ettiğini ve olayı hiç kurcalamadan üstünü

kapattığını söylemişti. Muhtemelen babasının o noktadan haberi yoktu ama...

"Bu neyi değiştirir?" diye sordum, yüzüm ciddileşmişti. "On sekizine girdiği ilk gün kızını evlendirmek için her şeyi yapan bir baba olduğunuz gerçeği hala kapı gibi. Sorunun temeli zaten sizsiniz. Günah çıkarttınız mı yoksa?" dedim şaşkınca. Dudaklarımı ıslattım hiç aralık vermeden devam ettim. "Siz o günahı yine üstlenin o zaman. Unuttuğunuz yerde yüzüme bakmanız yeterli. Zira ben size daima hatırlayacağınız şekilde bakacağım."

Suratı daha da bozuldu, umarım kalp spazmı falan geçirmezdi. Adım katil geline çıkardı. Müdahale etmek zorunda kalırdım. Saçma sapan bir sürü şey. "Hiçbir zaman bir Karadere'de olamayacaksın." dedi yüzüme tükürmek istediği her kelimesinde belliydi.

Başımı yine *hay hay* der gibi salladım. "Fetih Karadere'nin değil, Fetih'in karısıyım. Zalimliği üstüne yama yapmış bir soyadı sadece sembolik olarak taşıyacağıma emin olabilirsiniz. Ben soyadınıza fazlayım, tıpkı çocukluktan beri zehirlemeye çalıştığınız eşim gibi. Tıpkı kör olan vicdanınızı ona gelince sağır da ettiğiniz Zeliha gibi."

Nefesleri hızlandı, her an boğazıma yapışacakmış gibi baktı bana. O anlaşma elinde patlamıştı. Kârlı olan bendim. Bunu güzel güzel anlayacaklardı. Zeliha'nın ahı vardı benim dilimde, güzel güzel beş ay geçiremezlerdi benimle.

"Fetih seninle niye evleniyor bilmem," dedi işaret parmağı tekrar havalandı bana. "Bu işin altında başka bir şey var farkındayım." demeye devam etti. Evet beklediğimiz bir şeydi, ağzımızdan sevda düşmese de inanmaları şu an için hala çok uzaktı. "Çıkar kokusu. Çıktığı gün, değil karşımda böyle durmak o girdiğin evden çıkışın bile kaşla göz arasında olacak. Girdiğin gibi günün birinde çıkacaksın da. En kötü oğlum anlayacak hata yaptığını, o kapıdan çıkıp gideceksin."

Beş buçuk ayın sonunda çıkışım Fetih'le olacaktı, yine göremeyeceklerdi bunu. Yine bu zevki yaşayamayacaklardı. Hayatlarından çıkacaktım ama o mutluluğu bu kadar göğüslerini gere gere yaşatmayacaktım onlara.

Dudaklarımı hafifçe büzdüm "Fetih bunları duymasın," dedim alayla uyarır gibi. "Çok kızar size."

Alt dudağını ezdi, "Karşında kim var farkında bile değilsin." dedi başını iki yana sallayarak hiddetle. Ben cevap veremeden kapı açıldığında ikimizin de gözleri kapıyı buldu. Zühre Karadere... Sırayla mı geliyorlardı? Benim değil ama onların adı katile çıkabilirdi. Tedirgin olmamak elde

değildi. Zühre Karadere matemi varmışçasına siyah giyinmişti. Hakkını yemeyeyim oldukça şıktı.

Gözleri eşiyle buluştu, destursuz kapıyı çalmadan girişlerinden belliydi zaten kim oldukları. Osman Karadere'nin sesini duydun. "Ben çıkayım," dedi karısına bakarken. "Gelin Hanım biraz da kayınvalidesiyle konuşsun."

Bu şey mi demekti al bir tur da sen canını oku? Evet bu demekti. Bu kez bakışlarım Zühre Karadere'yi buldu. Eşinin çıkmasını bekledi, düğün değil de cenaze evinde takınılacak bir ifade vardı yüzünde. Hay hay. Kendileri bilirdi. İçimdeki ağaç meyve verir miydi? Verirdi. Zühre Karadere ayağındaki yarım topuklular ve elindeki ufak kutuyla bana doğru ilerlerken baştan aşağı bu kez onun için süzüldüm. Gözleri en son benim yüzümde duraksadığında gülümsedi hafifçe. Günlerdir bu konuşma için hazırlamışlardı değil mi kendilerini?

Her şey başlamadan önce kısa bir göz dağı.

"Yüzüne bakan," dedi düz bir sesle. "Melek sanar seni." eşi gibi bir başlangıç beklemiştim ne yalan söyleyeyim. Bu ani girişi sarsacak gibi oldu beni. Madem hızlı başlamıştık, karşılıklı daha erken gidebilirdik.

"Aksine," dedim omuzlarımı kaldırıp. "Sizin yüzüne bakınca hiç öyle bir izlenim oluşmuyor."

Kaşları havalandı, beni üç kaşık suda boğabilecek bir nefretle baktı bana. Sanki bir savaş başlatmıştım ve evinin tüm erkekleri o savaşta şehit düşmüştü. Şimdi cayır cayır yanan ateşini bana içirmek için gelmişti.

"Fetih'im göremedi." dedi içi yanmaya devam ederken. Yazık, Fetih'i görememiş. Çok üzüldük hepimiz an itibariyle. "Ama sanma ki bu devran böyle devam edecek." derken aramızdaki mesafeyi bir adım daha kapattı. Artık bu oda bana dar gelmeye başlamıştı. Gelen geçen nefretini salıyordu üstüme.

"Sonun gelecek." dedi nefretinin nedeni kızını kurtarmak olan kadına. Midem fokur fokur kaynıyordu. Meyveler çıkmaya başlamışlardı. "Ne var bu evliliğin altında bilmem. Ama siz o sevda laflarınızla anca Zeliha'yı kandırırsınız." ağır ağır dudaklarımı ıslattım. "Fetih'in senin gibi bir kadınla evlenmesinin nedenini elbet bir gün bulacağım. Elbet bir gün bu evliliğe ne sebep oldu bulacağım. İşte o gün kork benden."

Dudaklarım kıvrıldı, kaşlarım havalandı. "Bir Allah'ın günü bile gelinim olmayacaksın."

Aynı tepkiyle başımı salladım. "Tek bir Allah'ın günü bile kayınvalidem olmayacaksınız." dedim aynı şekilde. "Merak etmeyin, siz beni bir yerde

valide olarak görebileceğim bir kadın değilsiniz."

Ağzını birkaç kez açıp kapattı, sonra elindeki küçük kutuyu vururcasına orta yerde içecek bardaklarının olduğu sehpaya bıraktı. "Kayınvalidem bana vermişti bu küpeleri," dedi kan kusmaya devam ederek. "Ben oğlumu ne olduğu belli olmayan bir kadın için karşıma almam. Bunlar sana emanet, gün gelecek bitecek bu devran. İşte o gün bu küpeleri alacağım, gelinime vermek için. Gerçek gelinime." bıraktığı kutuya baktım bir an.

"Şimdi sana bunu vermeyip de oğlumu karşıma almam ben ama bil ki yakamız senden kurtulana kadar yüzün gülmeyecek. Sanma ki Fetih senin arkanda hep, ben onun annesiyim!" dedi elini bağrına vururken. "Onu ben doğurdum. Sen kimsin? Seni bana tercih eder mi sanıyorsun?"

Dudaklarım kıvrıldı "Etmedi mi?" diye sordum. Yüzümdeki alay onu daha çok öfkelendirdi kızarmış yüzüne baktım. "Etmedi!" diye çıkıştı. "Sen öyle san. Etmedi. Etmez. Ben onun annesiyim, benim yanımda sen nesin ki? Bir sıkımlık canın var." diye iyice çirkinleştiğinde "Haddinizi aşmayın." dedim artık o alayı bırakıp sert bir ifadeyle. "Sizinle ben bile uğraşmam, beni size asla tercih etmeyeceğini düşündüğünüz oğlunuz uğraşır. Nefretinizi bugün ilk kez haykırdınız, bundan sonra izin vermem. Bütün duvarlar sizin, bağırın çağırın ben yokken."

Kendini o kadar zor tutuyordu ki üzerime atlamamak için "Beni oğlumla tehdit etme." dedi bir adım üstüme gelirken geri gitmedim. Gözlerinin içine içine baktım. "Bunun tehdit olmadığını biliyorsunuz Zühre Hanım. Madem kartları bu kadar açtık, dürüst olalım birbirimize."

Öfkenin kaynattığı sıcak nefesleri yüzüme dökülürken "Efsun," dedi ilk kez bana. "Adın gibisin." diye devam etti. "Büyüsün, lanetsin. Burası Urfa. Bu topraklar bizim. Senin lanetini ne bu topraklara ne de aileme sızdırmana yok iznim. Annen baban en doğru ismi koymuş sana, yüzünün altında yatan şeytanı ilk an görmüşler."

Şimdiye kadar ki hiçbir cümle tam olarak bir kurşun olarak dönmedi bana. Bir an geri adım atacağım sandım, mimiklerim değişti. "Annemi babamı karıştırırsanız bir daha," derken ses bana o kadar yabancıydı ki kendimi tanıyamadım. "O şeytanı gizlenmiş olarak görmezsiniz, direkt gözünüzün önünde durur. Çokta gaddar olur, haddinizi aşmayın. Sakın."

Yüzümü inceledi. Sinirlendiğimi fark etmişti, hoşuna da gitmişti. Bunu çok rahat anlayabilirdi herkes. "Bu daha ne ki sana yaptığım?" diye sordu. "O eve girdiğin güne lanet edeceksin, yüzün gülmeyecek. Yüzün hiç gülmeyecek. Oğlumu benden koparmaya çalıştığın ellerinle canını okurum

senin. Söz konusu evladıysa bir annenin yerinden sökmeyeceği can yoktur. Bunu unutma."

Kısık bir sesle gülerek bir adım geriye gittim. "Anneliğiniz Zeliha'ya işlemiyor galiba? Sizdiniz zira kızınızın canına göz dikenlerin canını sökmek yerine, kızınızı onların önüne bırakan değil mi? Samimiyetsizsiniz . Şimdi çıkın, düğün sahibi olarak misafirlerinizle ilgilenin. Fetih'te gelir birazdan yanıma. Buyurun Zühre Hanım, annelik hakkında konuşmak için çok geç kaldınız."

Gösterdiğim kapıya baktı sonra tekrar yüzüme çevirdi ateş saçan gözlerini. "Evimden elinde valizinle defolup gittiğin gün doyurmadığım aç kalmayacak." dedi söylediğim şeyi es geçip. Verecek cevabı var mıydı?

"O gün benim düğünüm olacak, gün gelecek o çok güvendiğin oğlumda zindan edecek sana o evi. Sadece sabret."

O an kapı öyle büyük bir hışımla açıldı ki benim vereceğim cevap ağzımın içine tıkıldı. İkimiz de kapıya bakarken gördüğümüz Burcu'yla dişlerimi birbirine geçirdim. En duymaması gerek kişiydi. Zühre Karadere hızlı adımlarıyla yanımdan hışımla giderken Burcu'yla o kadar dip dibe kaldılar ki bir an Burcu saçlarını tutacak sandım. Evet vardı bunu yapma payı. Neyse ki yaşanmadı bu ve çıktı odadan. Burcu öfkeyle odaya girerken sertçe kapattı kapıyı.

"Çıkar gelinliğini," dedi hışımla. Eli çantasına gitti, sigara paketini çakmağını, ıvır zıvırları içine fırlattı. "Gidiyoruz çıkar şu çaputu üzerinden." o kadar sertçe eşyaları çantasına atıyordu ki bir an yaklaşmaya korktum.

"Burcu bir dinler misin? Sakin ol önce." dediğimde çantasını çarparak yere bıraktığında bana döndü kafa atacak gibi.

"Ne sakin ol?!" diye çıkıştı. "Ne sakin ol, ne?! Bu insanlarla mı yaşayacaksın sen?!" kapıyı gösterdi öfkeyle. "Olmayacak bu düğün. Senin burnundan kan getireceğim diyor açık açık pislik, bunların mı soyadını taşıyacaksın?!"

Ellerimi kaldırdım sakinleşsin diye. "Burcu saçmalama sakin ol."

"Ulan ben miyim saçmalayan?!" diye bağırdığında aniden elim telaşla ağzına gitti ama temas bile olmadı geri çekildi. "Efsun seni öldürürüm. Aklını başına al seni öldürürüm! Hasta etme beni, o beynini kullan. Çıkar üstündekileri, olmuyor bu düğün."

Tekrar masaya yöneldi bu kez benim eşyalarımı toplamaya çalıştı. Onu kollarından yakalarken "Burcu dur diyorum sana!" diye kızan ben oldum bu kez.

"Ne dur?" dedi hayretle. "Kadın gelmiş diyor ki cehennem edeceğim sana o evi. Yüzün gülmeyecek diyor. Efsun kafayı mı yedin? Algıların mı kapandı? Git kafanı duvara vur bir şey yap, kendine gel. Kendine gel başlarım Fetih'e, aşkına, sevgine. Bu pislik insanlarla mı evleneceksin? Çıkar şu üzerindekileri, ne halleri varsa görsünler. Kendi pisliklerinde boğulsunlar. Kendi kızlarını neler neler yaptılar, seni helak ederler. Olmayacak bu düğün."

Yerdeki çantayı aldı bileğimden yakaladığında sertçe çektim "Burcu," dedim sakince. "Durul biraz. Saçmalama, dur. Sakinleş." kendini işaret etti. Dudakları aralandı, gözlerini kıstı.

"Suna anneden de mi utanmıyorsun?" dediğinde aniden suratıma bir tokat atsaydı canım bu kadar ezilmezdi. Biri kaburgalarıma çekiçle vuruyor gibi hissettim. Bunu o kadar beklemiyordum ki, en beklenmedik darbe olabilirdi.

Niye beni ailemden vuruyorlardı?

Onu bölmeye çalıştım ama öfkeden deliye dönmüş bir halde devam etti. En çok canımı yakmaya. "Annenden babandan da mı utanmıyorsun? Bu kadar insan bunun için mi seni büyüttü? Emeklerine saygıdan yine seni böyle hor görecek insanlara tamam demezsin, ne zaman bu kadar nankör oldun? O kadın ölürken bile senin üzerine titriyordu, seni böyle ezecek insanlar için mi didindi senin için?"

Kaburgalarıma vuran çekiç darbelerini arttırdı. Nefes alamaz oldum. İçe geçen kaburga çıkıklarım kalbime batıyor, biri kalbimdeki damarları cımbızla çekiyordu sanki. Gözlerim bulanıklaştı bir an. Üzerinde durduğum topuklular, çivi gibi geldi o an. Bütün yüzüm uyuştu. Yutkunamadım, dik bile duramadım.

Hiçbir şey bilmiyordu, bu kadar acımasız olmasa olmaz mıydı?

"Nankörsün sen," diye devam etti yaptığı eziyete. Niye kader yetmiyormuş gibi insanlar da beni ailemden vuruyordu? Bu çok zalimceydi. Düşmanım da aynı şeyi yapıyordu, dostum da.

"Başka bir açıklaması yok. Hiç mi sızlamıyor için? Ne çabuk unuttun onun seninle geceler boyunca ağladığını. Bunun için mi? O seni kimse üzmesin diye her şeyini ortaya koyarken şimdi o kadına bunu mu layık görüyorsun? Sızlamaz mı kemikleri?"

O çekiç tek hamlede kolumu kanadımı benden çekip aldı gibi hissettim. İçimde çıkan bir yangın bütün vücuduma zalimce bir ağrı gezdirdi. Düşeceğim sandım. Sırtıma yükledikleri şeyler insanların dudaklarından

kolay döküldü belki ama ben taşıyamadım o an. Tam o an ölüm önüme binlerce güzel seçenek içinde sunulsa adımlarım tereddütsüz ona giderdi.

"Benim bile sızlıyor. Onların nasıl sızlamasın? Yazıklar olsun. Sana yazıklar olsun."

O an son gücümle susması için "Burcu," diye fısıldadım. Sussaydı ya artık. Keyfimden değildi, artık sussaydı ya. Benim anne babamın mezarı başında hatırlayacağım şeyler söylemeseydi ya? Yine mi çok şey istiyordum? İçimde hiç durmadan ağlayan küçük Efsun tıpkı seneler önce olduğu gibi yine anne babasının mezarının yanına kıvrıldı. Cenin pozisyonu aldı. Onu oradan kaldıracak biri de yoktu üstelik.

Yersiz yurtsuz kalmış gibi hissediyordum. Dil bilmediğim bir yerde, tek varlığım canımken soğuk bir kış günü etraftaki yabancıları inceliyordum.

"Ne Burcu?" dedi acımasızca. O an sulanmış gözlerime baktı. "Ağlayacak mısın?" diye sordu zalimce. " İyi de bu kez aileni önüne çıkaran benim," durdu ve o an beni tamamen yıkacak son vuruşu yaptı. Aynı anda ben yıkıldım, o ne yaptığını anladı. Söylediği şeyleri fark etti ama çok geçti.

"Acındıracak mısın kendini, duygu sömürüsü mü yapacaksın her zamanki gibi?"

Üzerimdeki çelik yeleğin uçlarından tutabildim öylece. Dudaklarım hafifçe kıvrıldığında içine düştüğü cümlelerin şaşkınlığını yaşarken yüzündeki sarsılmayı fark etmemek imkansızdı.

"Git." dedim o an sadece. Yüzüne bile bakmak istemiyordum.

"Efsun." dedi titreyerek. Şok olmuş bir ifadeyle bana bakıyordu. Nefesi kesildi sanki. "Bak ben öyle söylemek istemedim." bana bir adım atmaya çalıştığı an geri gittim. "Burcu git." dedim geçmişimden olan birini yanıma almanın pişmanlığını yaşarken.

"Efsun özür dilerim, ben o kad"

"Burcu, defol git." diyebildim. Bakmak istemiyordum yüzüne. Ben onunla kendimi zorlayarak bir şeyleri paylaşmışken acındırmak... Böyle mi görüyordu?

Yüzüme baktı ve eğer ısrar ederse devam edeceğimi anladı. Ayağını hırsla yere vurdu, çantasını daha da sert kavrayarak odanın çıkışına yönelirken kapı önce tıklatıldı sonra açıldı. Gelen Fetih'ti bu kez. Benim gözlerim doluydu. Yüzümü tahmin bile edemezken sırtımı döndüm hızla, kapıyı çarpanın Burcu olduğunu anlayabiliyordum. Fetih "Ne oluyor burada?" diyemeden kendimi zorlukla oda içindeki lavaboya attım ve kapıyı zorlukla kapatıp kilitledim.

Bir devrin yıkılışı gibi daha fazla taşıyamayacağımı anladığım vücudumu kapıya yaslarken adım seslerini duyamadım, sırtımı bastırdığım kapı tıklatıldı. "Efsun," dedi dışarıdan bir ses. İçim yanıyormuş gibi, dışım üşüyormuş gibi titrerken gözyaşlarım yanağıma değil de direkt aşağı düşsünler diye kafamı eğdim. Diyaframım ses çıkaramadığım için haddinden fazla kasıldı, nefes alamayışımın sancısı boyut değiştirdi kapı kolunu tutup sıktım.

"Açar mısın kapıyı?" derken sesi o kadar yumuşaktı ki sanki aramızda örtülü bir kapı da olsa görebiliyordu halimi. Halbuki beni tanıyan insan gözlerimin içine bakarken görmemişti, yabancı bir adam nasıl fark ederdi? Benim rahat rahat akıtamadığım göz yaşlarımı içimdeki o küçük çocuk kıvrıldığı mezarların yanında seneler öncesindeki gibi o kadar rahat yaptı ki bunu imrenmemek elde değildi. Gözlerimi yumdum, nefesimi kontrol etmeye çalıştım.

"Efsun kapıyı aç." dedi ısrarla. Ona cevap vermem gerekiyordu, gitmesini söylemem ama bu sesle konuşursam endişelenirdi. Duraksadım. Niye endişelenseydi ki?

Gözyaşlarım duruşumdan dolayı çok rahat gözlerimden düşerken burnum yanıyordu. Yutkundum boğazımı temizledim. Dostun darbesi, kuş tüyünden dahi olsa öldürücü olurdu. Çünkü beklenmeyen her şeyin etkisi, beklenen şeylerden daha yıkıcıydı. Ama eğer ki Burcu'nun darbesi kuş tüyüyle olsaydı ben yine sağ kalırdım. Biliyordum. O kadar insaflı olmamıştı ama.

Boğazımı temizledim surat ifademe rağmen elimden geldiğince sesimi düz tutmaya çalıştım ama ses tellerimle ip atlanmış kadar acıttı canımı konuşmak. "Fetih," derken sanki onun adını dillendirmek acıyı en dayanılmaz noktaya getirdi. Kapıyı açacağım sandım, kendimi bırakacağım sandım. Sanki bunu yapsam beni tutacaktı.

Hala mı güveniyordum birilerine?

Aptaldım.

Ardı ardına yutkunmaya devam ettim ve etimden et koparılırken devam ettim. "Sen şimdi çık, ben geleceğim yanına." ses çıkaramayışım o sesi içimde kanlı olarak patlatıyordu. Halbuki şu an soluklanışım bile gürültülü olmalıydı.

"Açar mısın kapıyı?" diye ısrar etti. "Hadi aç, konuşalım. Ne olduğunu anlat bana, hadi aç."

Neyi, nasıl anlatırdım ki? Ne derdim ki? Diyebilsem Burcu'ya demez miydim? Çenem azar yiyen bir bebeğin çenesi gibi titredi, tutuşum sertleşti.

"Fetih," dedim o an elimde olsa, tuhaf durmasa sadece ismini söylerdim defalarca. Bilmem neden, onun ismini söylemek sanki sessiz bir feryat gibi hissettiriyordu. "Hadi git, lütfen." diye ısrarımı sürdürdüm. Sonra canımı bir turda ben yakmaya yeminliymişim gibi, devam ettim. "Başkanın karısı." dedim bunu söylemek oldukça zoruma giderken. "Hala nikah şahitliğimi yapabilir mi?" diye sordum. Acının yanına o kimsesizlik eklendi. O küçük çocuk daha çok kıvrıldı, küçüldü.

"Anlamadım?" diye sordu şaşkınca. Bunu açıklamak kendi kendimi ayaklar altına alıyormuşum gibi hissettirdi. "Eğer tamam diyorsa o olsun şahidim, tamam değilse." durdum gözlerimi yumdum. Bana bu kadar bel büktüren kaderi hiçbir zaman affetmeyecektim. "Emir'den rica eder misin?"

Gidip de hiçbir iş arkadaşımdan bunu isteyemezdim. Daha ne kadar olmuştu ki tanışalı? Düşünecekleri şey ne olurdu? Ne kadar kimsesiz olduğumu mu? Nikah şahidimi sayılı gündür tanıdığım insanlardan seçen biri. İstemiyordum. Emir çok daha iyi bir seçenekti.

Kapıya vuruşu sertleşti "Sen aç şu kapıyı." dedi daha büyük telaşla. "Nereye gitti o değişik? Ne oluyor, şu kapıyı aç Efsun!" derken vuruşu sertleşti. Dilimin ucunu ısırdım, boğazım çok yanıyordu.

"Efsun kapıyı mı kırayım?" dedi sabırsızca. Omuzlarım düştü o an kontrolsüzce "Kıramazsın ki." dedim o vurmaya devam ederken. "Sırtım kapıya yaslı."

O an bir şey oldu. Vuruşları anında durdu. Kapının gerisinde derin bir nefes aldı, sabır dilediğini duydum. Sonra bir süre ses gelmedi ve hemen ardından "Emir," deyişini duydum. Kısa zamanda başkanın karısı için bir şeyler söylerken telefonu kapattı. O an derince bir nefes alarak hafifçe gülümsedim.

"Tamam hadi hallettim aç. Yoksa ben gideceğim o sorunlu arkadaşını bulup ondan öğreneceğim. Hadi aç." o kadar kırılmış hissediyordum ki Fetih, Burcu'ya öyle dedi diye kızamıyordum bile.

Gider Burcu'yu bulur muydu? Evet bulurdu. Buna ister miydim? Asla. Bir çocuk gibi "Gidiyorum bak." dedi sanki birazdan üçten geriye doğru sayacak ve araya buçukları sıkıştıracaktı. "Bak gidiyorum." diye tehdit etmeye devam etti. "Gidersem bulmadan dönmem, gidiyorum bak." o an garip bir şekilde her şeye rağmen gülümsedim yerimden doğruldum. Elim otomatik makineye giderken elimi salladım önümde ve akmamış makyajıma baktım.

"Gitme." dedim sakince. "Bekle."

Aldığım peçeteyi nazikçe göz pınarlarıma bastırıp burnumu çektim. Sanki saatlerce koşmuş kadar yorgun hissediyordum kendimi. Saçımdaki bukleleri düzelttim elimdeki peçeteyi atıp kapıya yöneldim. Kilitlediğim kapıyı sakince açarken, kapı kolu ben tarafından değil karşı taraftan serice açıldı ve ben geriye doğru gittim bir adım kapı açılsın diye. Fetih'in endişeli gözleri beni buldu, sanki çok korkunç bir şey bekliyormuş gibi bir endişeyle yüzüme baktı ve beklediğini bulamayınca bir rahatlama geçti yüzünden.

Dudaklarını ıslatırken burnundan nefes verdi "Buraya gel." dedi aramızdaki mesafeyi elini uzatarak aşarken. Ona baktım düz bir ifadeyle, sonra eline. Tek elim gelinliğimin eteğine giderken diğer elim eline ulaştı tenim tenine değdiği gibi belki vazgeçerim diye sıkıca tuttu. Beni yavaşça oda gibi bembeyaz dekoru olan lavabodan çıkarırken bakışlarım dalgın dalgın etrafı süzdü. Başım ağrıyordu.

Elimi bırakmadan çıktığımız yerden birbirimize bakarken "Ne oldu?" diye sordu yüzümü incelerken. Ağladığım belli miydi? Ağlayamamıştım ki...

"Bir şey olmadı." dedim uzatmamasını dilerken sonra bir adım geri çekilip elini bıraktım ama biraz sıkı tuttuğundan ellerimiz bir çırpıda ayrılmadı birbirinden. Konu tamamen değişsin diye onu baştan aşağı süzerken damatlığının içinde, o günkü merak etmiyorum deyişime rağmen "Doğru seçim." dedim.

Sanki tam da o an gelinlikle olduğumu fark etti. Nedenini anlamadığım şekilde merak ettiği gelinlik üzerimdeydi halbuki ama o sadece yüzüme bakmıştı. "Ve o sır gibi saklanan gelinlik." derken beni baştan aşağı süzdü, olayı kurcalamayışıyla içim az da olsa rahatladı. Devamını bekler gibi ona baktım. Tamam, çok güzel olduğumu, çok yakıştığını muhteşem olduğumu söylemeyecek miydi?

O an yediğim darbeler yetmiyormuş gibi "Aferin," dedi. "Saçlarını toplamışsın beni dinleyip."

Aptal mıydı bu adam?

Büyük bir hayal kırıklığıyla ona baktım. Bu kadar mıydı yani? Tek olumlu şey saçlarımı salmamış olmam mıydı? Niye üzüyorlardı bu insanlar beni?

"Salık saç bana çok yakışıyor," dedim içimde bir kurt beni kemirmeye başlarken. Ben ona en azından doğru seçim demişti, en kötü bunu söyleyebilirdi.

"Aksini düşündüğümü söylemiştim." dedi hiç utanmadan. Yakışmıyor muydu? O an bütün derdimi bıraktım ve bir turda buna üzüldüm. Ben bu dünyanın derdini çekmek için gelmiş olabilir miydim?

"Sen ne biçim bir adamsın ya?!" dedim öfke nöbeti geçireceğim sanarken. "Hayır yani öküzlük falan da değil bu bildiğimiz domuzluk. Su aygırı gibisin Fetih." diye devam ettim. Bütün nefretimi ona mı kusayım istiyordu? Gelinliği bu kadar merak edip en azından yorum yapabilirdi güzelce, yemin ederim moralim yerine gelirdi.

Takmıştı salık saçıma. Saçlarım çok güzeldi. Salsam, çok daha güzel duruyordu. O kadar pişman oldum ki bunu yapmadığıma. O kadar güzellerdi ki genelde saldığımda insanların ilk baktığı yer saçlarım olurdu. Bazen bakan bir daha bile bakardı. Rengi çok güzeldi bir kere.

Fetih gülecek gibi oldu zorlukla dizginledi kendini ve dudaklarını ıslattı. "Ne gibiyim?" diye sordu beni tiye alarak. Bok gibisin bir de. "Ne anladıysan o." diye yürüdüğüm boy aynasından kendime baktım. Çok güzel olmuştum işte. Prenses gibi olmuştum. Kalbi kırık, kolu kanadı kırık, gözü yaşlı bir prenses.

"Zevksizin tekisin, saçlarım salıkken çok güzel duruyor. Bakan bir daha döner. O kadar güzeller, herkes söyler bunu." dedim kendime bakarken. Herkes çok güzel olduğumu söylüyordu, tek bir kişi hariç. Herkes çok fazla kırıyordu bir de. Bir an kendimle göz göze gelirken yine ağlayacağım sandım. Annemin babamın kemikleri mi sızlıyordu?

Hayır bunu neden yaptığımı bir tek onlar biliyordu, anlıyorlardı beni.

Nankör müydüm?

Değildim. Aksine bu canı büyütenler için en çok borcum vardı korumaya.

"Bakan bir daha döner?" diye sordu *öyle mi* dercesine. Kısa zamanda boy aynasından arkama geçti, bu denli topukluya rağmen hala benden uzundu. Başımı salladım. "Kim söylüyor bunu?" diye sordu aynadan gözlerime bakarken.

"Herkes." dedim olayı abartarak. Onu dışlayayım diye.

"Sen üzülme diyedir o," dedi hiç acımadan. Gözüm bir an tekrar kendimi kapatmak için lavaboya kaydı. "Bir daha dönüp bakan da," derin bir nefes aldı, arkamdaydı zaten saçlarıma eğdi bakışlarını. "Beğenmediği için bakıyordur."

Beğenmiyordu. Ama bu kadar dile getirmesi... Kalbimin zaten un ufak olmuş parçaları daha çok küçüldü. Ona baktım nasıl baktığımı bilmeden.

Babam şimdi burada olsa durmadan prenses gibi olduğumu söylerdi. Gözlerimi ağır ağır açıp kapattım. Babamın fikri mi önemliydi yoksa Fetih'in mi? Cevap mümkün mertebe belliydi.

Bedenim ona doğru dönerken o an önce kapımız tıklatıldı sonra Emir'in başı gözüktü. "Gelebilir miyim?" derken ikimizde başımızı salladık ve oldukça şık giyinen Emir girdi görüş alanıma. Baştan aşağı süzerken onu, "Şahit tamam abi." dedi Fetih'e bakarken. "Organizasyon sorumlusu birazdan gelip inmenizi de söyleyecek."

Sabahtan beri saat başı yanıma geliyordu. Her şeyle dört dörtlük ilgileniyor, deli gibi koşturuyordu Funda Hanım.

"Ne kadar yakışıklı olmuşsun Emir." dedim o an içimden geçtiği gibi. Genelde de takım giyerdi ama bu şekilde değil. Gözleri kötü bir şey söylemişim gibi ince bir korkuyla beni bulurken boğazını temizledi ve sanırım utandı. Beklenmedik bir iltifattı galiba.

Tam toparlayıp gülecek gibi oldu ama durdu elektrik çarpmış gibi Fetih'e baktı. Fetih'in bakışları aralıklı olarak beni buluyordu. O an ne gördü bilmem ama boğazını temizledi daha çok ne diyeceğini şaşırdı.

"O senin güzelliğin yenge." derken son yarım saat içinde beni az da olsa yumuşatan tek şey bu oldu. Gülümsedim. Ama o çok yanlış bir şey söylemiş gibi gözlerini irice açtı. "Yani güzellik derken, şey ol-"

Yanımdaki beden onu böldü. "Kaybol." dedi bastırarak. Emir seri bir şekilde ona bakarken ağzını açacakken devam etti. "Emir toz ol aslanım. Kırıntını görmeyeyim bu gece. Seni sana haşlatırım yoksa."

Pardon? O beğenmiyor diye kimse mi görmeyecekti? Bana mıydı garezi yoksa Emir'e mi? Neyin ego savaşıydı bu?

Emir hızlı hızlı başını sallayıp çıkarken odadan ters bakışları beni buldu. "Hayırdır kızım sen?" dedi aniden. Başımı iki yana salladım. "Asıl sen hayırdır? Çocuğu tersleyip duruyorsun. Sinir ettin iyice beni."

O an konuyu uzatacağını belli edercesine bana baktığında elimi kaldırdım susması için ve hazır organizasyon görevlisi gelmeden çantama doğru ilerledim. Bir şeyi aradan çıkarmak için. Topuklu ayakkabılarımın sesi duyulurken odada önce ikiye katladığım kağıtları sonra da tükenmez siyah kalemi çıkardım. Selin'in gönderdiği sözleşmede kendi imzama bakarken Fetih'in önündeki sehpaya koydum üzerine de kalemi yerleştirirken. Gözleri kağıtlara düştüğünde anlamsızca bana baktı ve sormadan direkt alıp okumayı tercih ederken açıklamaya başladım.

"Evlilik sözleşmesi," diye başladım. "Günün birinde evlilik bittiğinde - yani beş buçuk ay sonra- herhangi mal talebim, ya da maddi herhangi bir beklentim olmayacak. Sen de imzala dursun bir köşede." derken eğilip kalemi alıp ona uzattım. Maddelerini okuduğu sözleşmeye bakmaya devam etti. Okudukça yüzü ciddileşti, sertleşti, bozuldu ve sinirlendi.

Aniden elimdeki kalemi çektiğinde ben zorluk çıkarmadan imzalayacak sandım ama kalemi sehpanın üzerine gelişigüzel fırlattı. Kağıtları bana çevirdi "Ne saçmalık bu şimdi?" diye sordu. Tepkisini hiç tahmin edememiştim, direkt olarak imzalayadabilirdi. Sinirlenedebilirdi.

Anlayışla tekrar açıklamaya yeltendim. "Evlilik sözleşmesi. Evlilik sonunda herhangi bir maddi talebim olmayacak."

Kaşları aralandı alt dudağını yaladı ve derin bir nefes aldı. "Sen durdun, o güzel aklın düşündü ve böyle bir şeye mi karar verdiniz? Anlat bir bana. Kim senden böyle bir şey bekledi, kim senden böyle bir şey istedi?"

Her şeyi zorlaştırıyordu. İmzalayıp geçse ne olurdu ki? Ondan beklenilen bir şey yoktu maddelerde. "Fetih uzatma." dedim bıkkınca. Hayretle bana baktı bir şey diyecek gibi oldu zorlukla durdurdu kendini.

"Kafayı yiyeceğim." dedi eline pimi çekilmiş bir bomba çıkarmışım gibi. "Sikeyim böyle işi ben nerede hata yapıyorum bir anlasam." omuzlarım düştü yırttı yırtacak gibi baktığı kağıttan çekti gözlerini.

"Sen bir yerde hata yapmıyorsun. Sadece evliliğin sonunda arkamdan kimse bir şeyler saçmalamasın. Yok almadı dersen bile inanmayacaklar olacaktır, al kapı gibi kanıt koy önlerine. Adımı temize çıkar. Anlamsız şeyler konuşulmasın arkamdan."

Tek istediğim buydu. Beş ay çok kısa bir süreydi. Akıllarından eğer böyle bir fikir geçiyorsa bunu ileride de dile getirirlerdi. Yapmadığım şeyin muhabbeti döndürülmesindi arkamdan.

"Kim sana ne söyledi?" dedi aniden. Yüzüme baktıkça sinirleniyordu. "Hiç kimse hiçbir şey söylemedi." dedim sabırla. Bana bizzat bir şey söylenmemişti. Şimdi kapı dinleyerek öğrendiklerimi de onun önüne sunmamın bir anlamı yoktu.

"Kim sana ne söyledi diyorum!" diye tekrar etti. Yorgun gözlerle ona baktım. "Biri bir şey söyleseydi hiç çekinmeden sana söylerdim merak etme Fetih. Niye bu kadar zora sokuyorsun, beş ay sonra zan altında kalmak istemiyorum. Kimse ağzını açsın istemiyorum. Hakkım yok mu buna?"

Çenesini sıvazladı sertçe tekrar bir şey söylemeye yeltendi ama hayır yine dizginledi. Belki de ağır konuşacaktı bilmiyordum. "Ulan kime izin

veririm ben?!" diye çıkıştığında gözlerim sesinin şiddetiyle kısıldı. "Kime izin veririm Efsun, senin adına böyle saçma sapan şeyler getiririm? Kafayı yiyeceğim. Bir şeyi de yapmadan önce bir dur de ki ben bir Fetih'e sorayım. Ben ne bok saçmalıyorum bir Fetih'i insan yerine koyayım Fetih'e sorayım. Bu kadar mı zor ulan bu?"

Sessizce ona bakarken aniden kağıtları ikiye böldü. "Şu saçma sapan fikirlerini kendi içinde çıkarmadan öldür." derken kağıtları yırtmaya devam etti. "Doktor Hanım'a bak sen. Beyninin tamamını kullanıp böyle bir fikir sunmuş, bir de gelmiş benim önüme koyuyor."

Odadaki çöpün önüne giderken bütün parçaları un ufak edene kadar kesmeye devam etti. "Bana çıkışma." dedim onu izlerken. İşaret parmağını aniden yüzüme doğru tuttu.

"İşte bunu yapma anasını satayım yapma!" dedi daha yüksek bir tonda. "Beni delirtip delirtip sonra niye delirdin Fetih palavrasını sıkma. Canımı sıkıp, beni gerip sakin kalmamı bekleme. Akıl hastası olacağım, yakındır. Şu senin beni delirtmelerini sen üzülme diye bastırmaktan akıl hastası olacağım."

Bu bastırıyor olan hali miydi? Ben üzülmeyeyim diye onu bastırmaya çalışmıyordum, öfkesi herkese zarar veriyordu diyeydi bu çabam.

"Büyütüyorsun." dedim düz bir sesle. İmzalasa bir şey kaybetmezdi. Zaten bu sözleşmeyi önüne koyan bendim. Bunu isteyen bendim. Daha neydi ki sorun?

"Tamam Efsun." dedi artık benimle baş edemez gibi. "Gereksiz yere öfkelenen benim, bağıran çağıran benim, büyüten benim. Sen değilsin benim sorun çıkaracağım şeyleri yapan, ben bit yeniğini bile büyütüyorum. Eşeğin sikine sürecek akıl yok bende. Sen haklısın."

Kapı o an çalınmadan açıldığında telaşlı gözlerle karşılaştık. Funda Hanım. Organizasyon sahibi. Muhtemelen yükselen sesle telaşlanmıştı. "Bir sorun mu var?" dedi korkuyla. Ona baktım başımı iki yana sallayarak.

Fetih'le benim aramda gidip gelirken gözleri "Sizi eğer hazırsanız aşağıya alalım." sonra emin olmayarak baktı bize. "Ama isterseniz nikah memurunu biraz bekletebilirim. Siz biraz sakinleşin."

"Sakiniz biz." dedi Fetih en ters en söylediğini çürütebilecek bir sesle. "Geliyoruz, kimse bekletilmesin."

Kadın başını sallayabildi ancak. Suçsuzken terslenmişti. Sonra usulca çıktı odadan. Göz göze geldik bir an Fetih'le. İkimiz de aynı anda derin bir nefes alırken benden önce ayna karşına geçti, kravatını düzeltti. Boğazını

temizlerken "Hadi." dedi dümdüz bir sesle. Az da olsa yer açtığı aynadan ilerlerken yanında durdum, hafifçe kendime çeki düzen verdim. Gözleri bana kaydı, gelinliğime kaydı sonra benimle göz göze gelmeden kafasını çevirdi.

Ya sabır. Duruşumu dikleştirirken önden o ilerledi, kapıdan çıkıp kapı eşiğinde beni bekledi. Ben öyle iki yabancı gibi ineceğiz sandım ama hayır kolunu uzattı girmem için. Bir an duraksasam da ekibiyle bizi izleyen Funda Hanım'la göz göze gelince beklemeden koluna girdim Fetih'in. Bizim aksimize gülümseyen gözlerin yanından geçerken tarihi mekanda merdivenleri inerken yavaş yavaş insanlar girmeye başladı görüş alanıma. Her yer o kadar güzeldi ki.. Bembeyaz güllerin o hoş zarifliği, dekorasyon, masaların dizaynı. Merdivenler bittikçe o kalabalık öyle bir arttı ki hafifçe yavaşladım. İnsanlar ayaklandı, bizi alkışlamaya başladılar. Islıklar çalındı. Klasik giriş müziği çaldı, muhtemelen gelenlerin çocuklarıydı geçtiğimiz uzun ince yolda üzerimize beyaz gül yaprakları atan.

O kadar kalabalıktı en büyük masaların birinde toplanmış hastane grubunu seçemedim bile. Rümeysa'nın annesini görür gibi oldum bir de yengesini. Kırmamışlardı beni gelmişlerdi.

Bu kalabalıkta yabancılığım arttı Fetih'in kolunu daha sıkı tuttum. Kimseyi tanımıyordum. O kadar tek hissettim ki kendimi bu gerçek beni beklediğimden de fazla sarstı.

"Çok kalabalık." diye fısıldadım Fetih'e doğru. O an biraz olsun gerginliğimi azaltacak biriyle göz göze geldim. Kocaman gülümseyerek avuçlarını patlatırcasına bizi alkışlayan Zeliha'yla. İstemsizce bu güler yüzüne karşılık verirken "Gelemeyenler de var, hatırı sayılır bir şekildi." En az bin küsur kişi vardı burada. Ne demek gelemeyenler vardı?

"Fetih," diye fısıldadım "Bu kadar insanın hepsinin ayrı ayrı tanıyıp, konuşuyor musun?"

Cıkladı, yavaş yavaş yürümeye devam ettik. "Ben çok akraba sevmem." dedi beni şaşırtmayarak. "Kendi isteğimle konuştuklarım çok yakın olanlar. Diğerlerinde de ismini bilmediğim çok." seslerimin mesafeli olsa da konuşuyorduk.

Sonunda vardığımız nikah masasında önce Fetih belediye başkan yardımcısının elini sıktı sonra ben. Daha sonra aynı şekilde eşinin de. İkisi de bizi tebrik ederken yavaşça sandalyelere yöneldik ve Fetih oturmadan önce benimkini çekip oturmamı bekledi. Gelinliğimden dolayı zorlanmadan otururken yanıma geçti hızlıca. Orta yaşlardaki erkek nikah memuru,

gülümseyerek bize bakarken önündeki deftere bakıp bir an sonra bize dönerek konuşmaya başladı.

Şu anne adı baba adıyla başlayan cümlelerden ve hastalıkta sağlıkta diye devam eden formaliteden sonra ilk soru Fetih'e gitti. "...Efsun Zorlu'yu eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Zeliha'ya baktım o an. Sanırım mutluluktan düşüp bayılacaktı. Fetih bekletmeden tok bir sesle "Evet!" derken bir alkış kıyamet koptu. Bir an gözlerim Fetih'in anne babasını bulacak sandım ama konunun '*siz gelin hanım* ' diyerek bana dönmesiyle nikah memuruna odaklandım. Aynı cümleler tekrar edildi ve o soru döküldü dudaklarından "...Fetih Karadere'yi eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Bir an Fetih'e baktım. Evleniyorduk. Artık sadece Zorlu bile olmayacaktım. Kalbime bir yük bindi ama beklediğimden daha çabuk ve düz bir şekilde "Evet." diyebildim. Ne kendimi daha kötü ne de daha iyi hissettim. Sadece. Bilmiyordum. Yani çok boştu içim. Benzer bir alkış tekrar koptu. Bir zılgıt çekince irkildim. Gerisi bilindikti, şahitlere söz hakkı verildi. Önümüze defter uzatıldı ve imzalar atıldı. Belediyenin verdiği yetkiyle karı koca ilan edildik ve herkes ayaklandı. Bunların hepsinde başrol bendim ama ana en uzak insanlardandım. Öyle uzakta izlediğim bir set gibiydi her şey. Oradan geçen yabancıydım da kamera görünce bir durup bakmışım gibi. Nikah cüzdanı bana uzatıldı ve gelinin öpülme izni verildi. Bedenim Fetih'e kayarken o benden çok daha fazla anın içindeydi. En azından ne olduğunu farkındaydı.

Yüzüm sıcacık avuçlarının arasına yerleşti, yüzü yüzüme bastırıldı ve tam alnımı öptü. Hayır bu dudak teması değildi. Sıkı olduğu kadar benimseyici bir öpüştü. Gözlerimi yumdum, geri çekilmesini bekledim. Derince bir nefes aldı, öyle geriledi. Tek tek şahitlerle tokalaştık. Teşekkür ettik, tebrik aldık. Gülümsedim sakince. Anda hala değil gibiydim. Herkes yabancıydı, kendimi ait hissedemiyordum bir türlü.

Nurettin Rençber'in şarkısının girişini duyarken, dans için avucum Fetih'in avucuna yerleştirildi. Orta yerdeki pistin etrafı aniden bir şeylerle patlatıldı ve görsel bir şölen oluşturuldu. Fetih'in bir eli belimi, benim tek elim onun boynunu kavrarken diğer ellerimiz birbirine kenetlenmişti. Kameranın bizi çektiğini farkındaydım. Bir an sadece çalan şarkının sesini dinledik ikimizde. Nurettin Rençber sonunda girdi şarkıya. Daha önce defalarca dinlediğim, bildiğim hatta söylediğim bir parçaydı.

Bir gün çıkıp gel uzak yollardan

Benim can yaramı sarmak için
Çünkü bir nefes ki aşk sana benzer
Benim can yaramı sar gülüm çünkü
Derin bir nefes ki aşk sana benzer

Fetih'le göz gözeyken istemsizce bu bakışmayı kestim, gözlerimi kaçırdım. Şarkıyı içimde bir turda ben söylerken bakışlarım Fetih hariç her şeydi. Kim seçmişti böylesine bir şarkıyı?

Benim can yaramı sar gülüm çünkü
Derin bir nefes ki aşk sana benzer

Bir süre daha sessizce sakince şarkı eşliğinde birbirimize bakmamayı sürdürdük. Sessizliği ilk kim bozacaktı bilmiyordum. Ama sanırım benim diyecek bir şeyim yoktu.

Gökte parlayan ay,
kalpte incinen söz,
çölde ışıldayan su sana benzer

Sonra aniden ilk konuşan o oldu.

"Evlendik." dedi düz bir sesle. Başımı salladım ona bakmadan. "Garip." diyebildim. Neye dedim ben de farkında değildim. "Herkese çok yabancıyım ama çoğuyla soyadım aynı."

O odadaki siniri geçmiş olacak ki gülümsedi, gözlerine bakmasam dudaklarına bakabiliyordum.

Hoyrat bir aşk içinde
Yandım çok zaman
Söyle koca bir hayat nasıl geçer
Senle geçen her ömür sana benzer

Şarkıya içimden eşlik etmeye devam ettim, cümleler akıp geçerken böyle bir şarkıyla şu an biriyle dans etmek bana anı sorgulatmaya devam etti.

"Ben tanımanın çok bir yararını görmedim zaten, kaybın yok." derken ben insanlara bakarken o bana bakıyordu. "Yavaş yavaş tanırsın. Şimdi yeni gelin o bu derken misafir çok olur. Uzak yerlerden gelenler yakınsa bize birkaç günden sonra kalmaya gelirler. Hallolur o merak etme."

Hala etrafa bakan gözlerim sonunda tanıdık simaları görebildi ve Bahar göz kırpıp el salladığında gülümseyerek selam verdim. Fetih'in gözü baktığım yöne kaydı, sonra tekrar benim üzerime devrildi. "Niye gitti seninki?" diye sordu aniden. Bakışlarım gözlerinden çenesine indi. Şarkıyla uyumlu bir şekilde takılmadan, zorlanmadan ilk dans edişimiz değilmiş gibi

hareket ediyorduk. Evet oldukça uyumluyduk. Şarkıyla da epey iyi duruyorduk.

Şimdi söyle bu hayat nasıl geçer

Sensiz geçen her ömür küle benzer

Şarkının ilk söylenişi bitti ve tekrar duyuldu cümleleri, gülümsemek istedim ama yapamadım. "Gitmesini istedim, gitti." diye açıkladım uzatmaması için üstünkörü. O an belimdeki eli sertleşti beni bir tık kendine çekerken yüzüm boynuyla yakın bir mesafeye geldi. Yanağını başımda hissederken konuştu.

"Üzmesinler seni." dedi Nurettin Rençber'le aynı anda.

Gökte parlayan ay,

kalpte incinen söz,

çölde ışıldayan su sana benzer

Biraz önce odadaki haline rağmen o kadar farklı söyledi ki bunu ne geri çekilebildim ne de başka bir şey geldi elimden. Yanağı hala başımdayken devam etti. "İzin verme." ensesinden tutuşumu daha sıkı bir hale getirdim. Durdu ve tekrar etti. "Seni, üzmesinler. Kimsenin haddine değil."

Sonra o kapattığı mesafeyi geri açtı, o an tamamen hissiyatla beni geriye doğru iteceğini anladım ve kendimi buna hazırladım. Beni ittiği gibi tek kolunun arasına geri çekerken sırtım gövdesindeyken tamamen sarıp sarmalamıştı beni. Dansımız bir an şarkının çok dışına çıktı. "Tamam mı?" diye sordu o sarmalı çözüp tekrar normal konumu almadan önce bunu.

Cevap vermedim. İyi kötü bunun hakkında konuşmak istemiyordum. "Kapatalım mı konuyu?" diye sordum. Ki o da üzüyordu bazen. Saçıma laf attıkça sinirlenip üzülüyordum ben. Hiç zorlamadan beni başını salladı. "Kapatalım ama sen izin verirsen eğer," derken hareketlerimiz hızlandı. Bir an klasik bu dans tangoya dönüşecek sandım. Vardı sanki ikimizde de bu kapasite. Ben çok pratiğim olmasa da biliyordum, öğrenmiştim bir ara.

"Ben de üzerim insanları. Sonuçta," derken kendince haklı olan sebebi önüme koydu. "Aynı odayı paylaşacağız aylarca. Ben yanımda somurtan birini görmek istemem."

Beklemediğim bu nedenle dudaklarım kıvrılırken "Bak sen?" dedim şaşkınca. "Fetih Karadere çok güler yüzlü bir adamsınız da ben mi bilmiyorum?"

"Tabi öyleyim," dedi gülümserken. "Sinirli değilsem, niye olmasın?"

Kıkırdadım "Fetih sen hep sinirlisin ama. Öyle bir an yok ki?"

Huysuz huysuz bana baktı. "Çok konuşma, çok konuşma." dedi kabullenmeyerek. O an susacağız sandım ama gözü gelinliğimin yakasına kaydı "Üşürsen söyle." dedi. Ne kadar söylemesi gereken şey varsa söylemeyip, gereksiz her şeyi dile getiriyordu. Gelinlik çok yakışmıştı mesela, onu hala söylemiyordu.

"Ceketimi veririm. Bir de hasta olursan dediğim gibi sonuçta aynı oda. Aksırıp tıksıran biriyle aynı ortamda huzursuz olurum ben."

Bakışlarım *yok artık* dercesine onu buldu, başımı hafifçe geriye attım. "Ohoo," dedim bu söylediklerinden hoşlanmadığımı belli ederek. "Somurtan birini istemem, hasta olan birini istemem hele zaten dağınık birini istemem meselesi. Fetih gözün çok yükseklerde. Bak sen pimpiriksin ama bende o hiç yok ya. Hele düzen," derken tam dağınıklığımı ucundan kıyısından anlatacakken engel oldu.

"Unut onu Efsun," dedi itiraz payı vermeyen bir sesle. "Çıkar onu aklından öyle bir ihtimal yok. Tamam ben bir hafta sabırlı olurum, sonra alışırsın. Hallolur yani o."

Kaşlarımı çattım ensesine vurmamak için zor tuttum kendimi. "Hiç ben alışırım demiyorsun bak sen," dedim kızar gibi. "Fetih ne olur biraz bu takıntıları biraz kenara bıraksan? Yani sonuçta benim bardağım, benim kazağım, benim çantam, benim şalım. Senin eşyalarına dokunmam."

Hızlı hızlı *yok yok* diyerek kafasını salladı. "Ortak alan. Yok öyle bir dünya. Bende seni rahatsız edecek şekilde dağınıklık yaratmayacağım. Ne istiyorsam aynısı bana da geçerli."

Omuzlarımı kaldırıp indirim. "Ya bana ne," dedim bir çocuk gibi. "Sen de dağınık ol, ben rahatsız olmam. İstersen canga reklamındaki maymun gibi dağıt odayı hiç sıkıntı çıkarmam. Gel biz birbirimize karışmayalım, ne dersin?"

Gözlerini kıstı belimi tutan eli bir an gevşedi. "Reklamdaki maymun gibi mi?" diye sordu. Aklına ne geldi o an bilmem bir mimik falan değiştirdi. "Saçma sapan konuşma." derken tek eli yakasına gitti hafifçe gevşetti. O kadar da kötü bir şey söylememiştim bence. "Biz şimdilik kapatalım bu konuyu. Zamanı gelince ben seni düzelteceğim."

Bozuk olan ben miydim?! Yok daha neler! Gözlerimi kırpıştıra kırpıştıra ona bakarken ben o bu bakışmadan kaçıp gözlerini başka yerlere çevirdi. Biz beş ay bunun kavgasını yapacaktık gibime geliyordu... Hadi hayırlısı o zaman.

Bu sefer gerçekten sessizlik oluştu. Yine sadece o güzel şarkıyı dinledim. Acaba beş buçuk ay yine bu şarkıyı dinleyebilecek miydim? Yoksa bir tuhaf hissedip geri mi kapatacaktım? Gelin ve damat bu dans esnasında tam olarak ne konuşuyordu peki? Ya da bizim konuşmamamız dikkat çeker miydi? Konuşmayıp etrafa bakınca da kamera da çok abes çıkıyor olabilirdik.

"Fetih." diye ona seslendim. Uzun kirpiklerinin gölgelediği gözleri beni buldu "Susmamız tuhaf duruyor olmasın mı?" diye sorarken sanki o da bunu düşünmüş gibi baktı bana.

"Bilmiyorum," derken sıkıntılı bir nefes verdi. "O zaman biz konuşalım," durdum lisede flörtüyle konuşurken konu açmaya çalışan kişiler gibi fikir üretmeye başladım. "Ne konuşalım?" diye sordum.

Dudakları hafifçe aşağı doğru kıvrıldı ve sonra şunu sordu: "Futbol?"

Başımı iki yana salladım "Yirmi iki adam bir topun peşinden koşuyor falan. Çekmiyor ilgimi." dediğimde düşündüm bir taraftan ve o an Fetih'ten daha saçma bir şey sordum. Boşluğuma geldi, yemin ederim.

"Kısmetse Olur izledin mi hiç?"

Bakışları anlamsızlaştı, belki anlamasına rağmen belki de gerçekten anlamadığı için "Ne izledim mi?" diye sordu. O an dalgınlıktan kurtuldum. Fetih'in onu izleme olasılığı mı vardı Allah aşkına?

"Yok bir şey yok, saçma bir şeydi. Öylesine."

Yine bakıştık. Sanırım konu bulamamıştık. O zaman susacaktık? En iyisiydi. Ne benim futbol ilgimi çekerdi ne de Fetih'in ilgisini közcü Adnan. Ben kendimi susma ihtimaline alıştırmışken o aniden konuştu. Tüm bu söylediklerimizden bağımsız.

"Evlilik önemli bir müessese," bir an kaldım, *ne alaka yav* oldum, sonra evlendiğimizi hatırladım, sonra tekrar *yine de ne alaka yav* oldum ve ona baktım. "Belli başla sorumluluklarımız var." dedi konuşacağımız konuyu bulduğunu belli ederek.

Hiç konuşmadan, araya girmeyi düşünmeden onu dinlerken devam etti. "Mesela şimdi benim," dedi sonra dudaklarını ıslattı ağır ağır. "her gece eve gelmem gerekir değil mi? Sonuçta o evde karım var, bekler."

Şaşkın şaşkın ona baktım. O ilk dakikalarımızda dans ederken ki keskin hareketlerimiz yavaşlamış, yumuşamıştı.

Bekler miydim?

Birkaç kez konuşacak gibi oldum ama ne diyeceğimi tam olarak seçemedim. "Yani," dedim en sonunda. "Gel. Sonuçta tek sayılırım o evde,

gel yani. Bende evde olurum zaten, hastane de değilsem. Gel o yüzden sen her akşam. Sonuçta ben de geleceğim."

Mantıklı olan buydu. Tamam gelmesi benim için ne ifade ederdi, bir şey ifade eder miydim bilmiyorum ama gelmezse ne annesiyle ne de babasıyla kalmak istemezdim.

Hızlı hızlı başıyla onayladı, "Gelirim." dedi hemen. "Geçte gelmem üstelik. Sonuçta evliyim, öyle geç saatlerde gelmek olmaz. Olmaz değil mi?"

Bunları bana niye soruyordu? Ben de bilmiyordum ki. Evli çiftler öyle yaparlardı herhalde.

"Olmaz galiba," dedim net bir yargı koymayarak. "Mesela ben ara ara nöbette olacağım ama sen o zamanlarda da evde ol yine de. Hem evli adam niye evinde olmasın, hem de Zeliha var. Tek kalmasın."

Aynı şekilde hemen onayladı beni. Ne desem doğru kabul edecek bir tavrı vardı. "Tamam ben erken gelirim ama," dediğinde ona baktım öylece. Ama? "şimdi erken geliyorsam işi biraz eve taşımam lazım. Zaten buradan İstanbul'u, üstüne bir de burayı idare etmek yoğunluğu arttıracak. İş eve taşar. Rahatsız olmazsın değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Olmam." dedim rahatça. Ben kolay kolay bir şeyden rahatsız olmazdım. Tek yaşayacağım zorluk birkaç insanla aynı anda aynı evi paylaşmak olacaktı. Bir de yabancı evde olmam. Bir de düşman yerinde olmam. Bir de bir erkekle aynı odayı paylaşmam... Tamam biraz fazlaydı ama oldukça olağandı da.

"Peki ben?" diye sordum. Sonuçta o bu önemli müessese de kendine sorumluk yüklemişti. "Ben ne yapayım? Yani bir şey yapayım mı?" aklıma da bir şey gelmiyordu. Öyle işten eve, evden işe gider gelirdim. Sık sık uyurdum, Zeliha'nın sınav hazırlıkları vardı. Bu şekilde geçecekti zaten aylarım.

"Yani," dedi onun da aklına bir şey gelmediği belliyken. "Sen zaten çok çalışıyorsun, çalışma saatlerin senin inisiyatifinde değil. Ama istersen," İsteyeceği şeyi duymak için şarkı sözlerinden tamamen alıp ona diktim kulaklarımı.

"O kurşun kekten yaparsın arada. Ben geç saatlere kadar çalışacağım, kahvenin yanında iyi gider. Eksik malzemen olursa ararsın beni, gelirken alırım. İyiydi yani," dedi düşünceli bir sesle. "o *kurşun kekin* tadı."

Fazlasıyla hararetli bir halayın sonunun geldiğini anlarken izlediğim yerde nutkum tutulmuştu. Bir Doğu kültürüyle, bir Karadeniz kültürünün

birleşiminden bir düğün nasıl olurdu acaba? Çünkü en son bu şaşkınlığın bir benzerini horon tepenleri izlerken yaşamıştım. Başımı gözlerimi halay çekenlerden almayıp Fetih'e yaklaştırırken "Fetih," dedim ama sesim resmen sızlanır gibi çıktı.

"Efendim?" dedi bana bakarak. "Kimse ay dur gelini de oynatalım diyip beni kolumdan sürüklemez değil mi?"

Büyüğünden küçüğüne, yaşlısından gencine, kadınından erkeğine herkes koca alanı hınca hınç doldurmuştu. "Sürükler," dedi Fetih hiç acımadan gözlerim korkuyla onu buldu. "Ne demek sürükler? Fetih ben ezilirim aralarında! Bak vallahi ölürüm. Ezilmesem bile bu oyun havasının hararetiyle ölürüm. Fetih," dedim bir şey söylesin diye. Ben oynamayı bilmezdim ki... Ne bileyim bir iki Ege yöresine ait bildiğim hava vardı ama onu da biri beni çekiştirmeden oynamazdım.

"Yanımdan ayrılma sen bu gece," dedi beni daha çok korkuturken. "Ben senin yaşayabileceğin bir iki oyunda izin veririm, beraber çıkar bir görünürüz. Onun dışında evet sağ çıkman biraz zor."

Dudaklarım öne doğru büzüldü tekrar insanlara baktım. Danstan sonra bir süre masaları dolaşmıştık. Evet ilk hastane arkadaşlarımın masasını. Sonraysa onların misafirlerinin. Sonra biraz ara vermiştik, ki zaten çoğu kişi halaya kalkmıştı. İnanılmaz bir curcuna vardı, bir kere çocuk çoktu. Ben nereye düştüğümü sorguluyordum.

"Ben oynamak istemiyorum, zorunda mıyız?" diye sordum şansımı deneyip. Yani ne gerek vardı ki şimdi?

"Bizim düğünümüz?" diye sorar gibi konuştu. Evet tatmin edici bir cümleydi ama yine de. O sırada orkestrayı yöneten kişi, "Misafirlerimizi yerlerine almayalım." dediğinde Fetih'e bakmasam göz deviridim. Kardeşim bir izin verirsen insanlar su falan içecek. Daha fazla Fetih'e bakmayı bırakıp Zeliha'yı gözüm ararken, evet onunla karşılıklı göbek atıp düşman çatlatabilirdik mesela annesini, gözüm bulunduğumuz yere açılan kapı gibi yere takıldı. Aslında öyle geçecektim hiç durmadan ama hayır öyle olmadı. Çok tanıdık bir sima gördüm.

Hayır iki sima.

Hayır üç sima.

Dört, beş, altı diye gitti.

Kalbim hızlandı bir an yanılıyorum mu sandım ama hayır geçmişin yıllardır açmadığım klasörleri birer birer açıldı. Aynı sıraları paylaştığım insanlar o döneme göre büyümüş ama asla tanınmayacak kadar

değişmemiş- ki hepsiyle sosyal medyadan olsun, Whatsapp gruplarından olsun hala konuşuyorduk- halde tam karşımdalardı.

Dudaklarımdan "Yok artık." cümlesi dökülürken kalbim o kadar hızlandı ve o kalabalık öyle bir artı ki iki haneli sayılara kadar çıktı. Bazı gözler aniden içeriye giren gruba kayarken orkestradaki adamın sesi aniden kesildi ve belli bir zaman önce kalbimi bin parçaya bölen kişinin sesi bütün salonda duyuldu.

"Hayır hayır misafirlerimizi yerlerine alalım!" derken herkes Burcu'ya döndü. Burcu gülümseyerek tek elini yana doğru açtı. "E sıra kız tarafında, pisti boşaltalım mı?" dediğinde yanındaki adama dönüp bir şey söylerken olduğum yerde titremeye başladım. Başımdan aşağı damacana damacana buz gibi su dökmüşlerdi sanki. Aniden Burcu'nun elindeki mikrofon çekiştirildi ve eski zamanlarda dersi kaynatıp hocaların ateşini yükselten Efe kendinden bir şey kaybetmediğini belli edercesine, içindeki o çocuk ruhu kaybetmediğini belli ederek insanlara bakıp "Gelin nerede?!" diye bağırdı mikrafona.

Herkes neye uğradığını şaşırdı o an ve Fetih'in sesini duydum. "Kim lan bunlar?" dedi şaşkınca ve kabaca. Gülüşümün sesi miydi ağzımdan dökülen yoksa hıçkırığımın sesi mi anlamadım. İnsanlar bir bana bir Efe'ye bakarken pist boşaltılmıştı. Ben ayağa kalktım yavaşça ve Efe'nin gözleri beni buldu anında.

Eliyle beni gösterirken "Bulduk bulduk!" dedi heycanla. Sonra bana karizmatik bir bakış attım elini kaldırdı. "Gelin Hanım'ı sahneye alabilir miyiz?" derken elimi ağzıma örttüm. Kulaklarım uğulduyordu sanırım kusacaktım. "Arkadaşlar," dedi koca salonun hakimiyeti ondaymış gibi. Koca aşiret üyelerine arkadaşlar dedi. Burcu elinden mikrofonu çekmeye çalıştı ama yapamadı.

"Ön taraftan geline arka taraftan kız tarafına izin verip yolu açabilir miyiz?" derken ne adım atabiliyordum ne de başka bir şey. Koskoca grup nasıl başarıldıysa toplanmıştı ve buradaydı. Ya da ben uyuyakalmıştım rüya görüyordum. Ve bu rüyaysa şu an o insanlar piste doğru ilerliyordu.

Burcu pistten indi, Serenay'ın elindeki küçük kız çocuğunu aldı ve birine işaret etti. Elif'e. Serenay'ın çocuğunu, Melek'e verirken onlara doğru gelen Elif'e bir şeyler söyledi. Gözüm o an Melek'in karnının üzerinde olan eline kaydı. Hamileydi...

O an biraz önce halaylık bir şeyler duyulan salonda Harmandalı çalmaya başladı. Bu bir rüyaysa birazdan burada harmandalı oynanacaktı. Ben hala

hiçbir şey yapamazken Fetih'e "Arkadaşlarım." diyebildim ve hemen ardından Efe "Gelin Hanım hadi, harmnadalı beklemez!" diye beni azarlamak isteyen ama azarlayamayan bir tonda konuştuğunda Fetih'e baktım bir an.

Yüzüme o kadar garip bakıyordu ki o an nasıl bir ifadem olduğunu merak ettim. İkimizde aynı anda başımızı salladık. Geçmişimden nefeslerin oluşturduğu bir çemberde benim gelin olarak orta yerde olmam gerektiğini farkındaydım. Fetih'in elimi tutmasıyla oturduğum yerden çıktım ve bu benden taşan bin bir türlü duyguyla nasıl onlara eşlik edeceğimi bilmeden gülümseyerek yanlarına ilerledim. şaşkınca bana bakıyordu. Benim geçeceğim kadar yer açılırken o çemberde gülüşümü elimle gizleyerek gözlerim dolu dolu onlara baktım. Kulaklarım yüzüm her yerim yanıyordu.

Girdiğim çemberin ortasında yüzüm Fetih'e dönükken gülümseyen yüzüme baktı, sonra hafifçe gülümsedi. Önüne geçtiği masaya yaslanmışken göz kırptı bana.

Başlangıcı yapmam için beklenirken ellerim çok hafif aralandığında başımı hafifçe bizimkilere komut verir gibi ağır bir ifadeyle salladım.

Oturduğumuz ve iki masanın birleşimi olan masada Serenay'ın kızını kucağımda tutarken artık gülümsemekten yüz kaslarım ağrıyordu. Ne zaman oturmuştum, ne kadar zaman olmuştu bilmiyordum. Her an bir köşeye geçip ağlayabilirdim. Burcu'yla konuşmasam da bana bakmadan yirmi beş kişiyle konuştuğunu on dördünü buraya gelebilmeye ikna ettiğini söylemişti. Diğerleri ya özel sektördendi ya da yıl sonu olduğundan izinlerini kullanmışlardı.

Bir şeyler karıştırdığını farkındaydım ama böyle bir ihtimal, böylesi, bu kadarı... Aklımı teğet bile geçmemişti. Nasıl ayarlamıştı bilmiyordum. Nasıl bu kadar iyi organize etmişti onu da bilmiyordum. Biraz önceki oyunda başlı başına bir şovdu zaten. Herkes durmuş hayran bakışlarla bizi izlemişti. Nasıl bu kadar kalabalık daha önce hiç hazırlık yapmadan bunu başarabilmiştik bilmiyorum ama olmuştu hem de çok güzel olmuştu. Onlar benim etrafımda oynarken her hep bir ağızdan *hey* dediklerinde tüylerimin diken diken olduğunu hatırlıyordum. Fetih tek bir anı bile kaçırmadan beni izlemişti. Göz bile kırpmamıştı, benim de yüzüm hemen hemen bütün oyun boyunca ona dönüktü.

Kimse neden benim onları çağırmadığımı sorgulamıyordu, sitem etmiyordu. Belki de bunun sebebi Burcu'ydu. Önceden uyarmıştı. Hala çok çok çok fazla kırgın olduğum, birbirimizin yüzüne bakamadığımız Burcu.

Kucağımdaki küçük Seray, Melek'in hafifçe belirginleşmiş karnı, lisede gözde çiftimiz ve şu an ellerinde nişan yüzükleriyle oturan Yusuf ve Banu, eskisi gibi masanın neşesi olan Efe, adım adım oyunculuğa doğru giden Ahu, her kantine indiğimde yalvar yakar üşendiğimden benim için de istediklerimi alan Ahmet, okul dönemi metalci olan ve her hafta başında yeni bir yerini deldiren ama şimdi o havadan fazlaca uzaklaşmış Mine ve daha nicesi. Hepsi buradaydı. Aramıza seneler girmemiş gibi şimdi bir masada oturmuş, düğünden tamamen kopmuş konuşuyorduk.

Konu benim nasıl evlenmek gibi bir çılgınlık yaptığımdan açılıyor, Efe'nin masadaki bütün bekarlara evde kalmış muamelesiyle devam ediyor, mesleklerden, onların özel hayatlarından devam ediyordu. Fetih herkesle tanışmıştı ama yanımdan bir süreden sonra ayrılmıştı. Çünkü onunda konuşması gereken insanlar vardı. Bense sadece iş arkadaşlarımın masasına gidip geliyordum. Eğer mümkün olsa o masayı da birleştirirdim ama değildi.

Bir an kollarımda bir çift el hissederken direkt olarak Fetih olduğunu kokusundan sezdim. Dudakları saçlarımın üzerinde durdu ve ufak bir buseden sonra çenesini başıma bastırıp o konumda durdum. Bu kadar mutlu olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki... "Efsun'u biraz alabilir miyim?" diye sordu. O an sızlanmamak için zor tuttum kendimi. Keşke herkes gitseydi de sadece biz kalsaydık. Güzel bir tekila gecesi yapar sabaha kadar sohbet ederdik. Nasıl isterdim bunu, nasıl...

O an Efe en boşboğazlılık yapmaması gereken kişiye yaptı. "Sen Efsun'u almışsın zaten alacağın kadar, bırak da bizde kalsın biraz." o an ufak bir kıkırtı oluştu masada ama biri gülmedi. Fetih. Başımı kaldırıp ona uyarıcı bir bakış atarken bunu söyleyene ciddi bir ifadeyle baksa da samimiyetsiz bir tebessüm yerleştirdi suratına.

"Paylaşmayı sevmem." dedi Efe'ye bakarak. Herkes bu tavrının altında ironi mi var yoksa gerçek mi diye anlamaya çalışıyordu galiba ki gülüp gülmemek arasında kalmışlardı. "Ama," derken kasan beni az da olsa rahatlattı. "Kalkıp, gelmişsiniz buralara kadar." derken herkese daha sahici bir gülümsemeyle baktı. Sonra işaret parmağının sırtı kucağımdaki Seray'ın yanağında dolaştı işte tam da burada gerçekten iç ısıtan bir gülümseme yakaladım yüzünde.

"Eşimi mutlu ettiniz," derken hala bebeğe bakıyordu. Zaten fazlasıyla uslu olan Seray Fetih'in yüzüne bakarak gülücükler saçtığında Fetih'in yüzündeki gülümseme daha da büyüdü ve kaşları havalandı.

Başını çok kısa bir an kaldırdı ve insanlara baktı ama bunu fazlaca kısa tuttu. "O yüzden hemen geri geleceğiz." derken Seray'a geri döndü. O kadar güzel bir görüntüydü ki bu, en soğuk insanın bile içi ısınabilirdi. Masadakilerle göz göze geldiğimde birer *kapmışsın yakışıklı adamı, bundan baba olur fırlat gitsin bir tane, ne şanslı kadınsın Efsun* bakışları yakaladım.

Seray Fetih'e görsel şölen gibi gülümsemeye devam ederken parmağında usul usul dolaşan parmağı yakaladığında Fetih duraksadı. Sonra diğer eli de devreye girdi ve Seray'ı yavaşça kucağımdan aldığında eş zamanlı olarak annesinin ona giydirdiği çiçekli elbiseyi düzeltti önce, sonra da eli kafasına taktığı pembe büyük tokaya gitti. Onu da düzeltti. Yavaşça yerimden kalktım. Masayla sandalye arasındaki boşluktan tamamen sıyrıldım gülümseyerek onlara bakarken Seray'ın diğer eli sanki ilk kez görmediği biri değil de tanıdık biriymiş gibi sevecenlikle Fetih'in kirli sakalına gitti. Hepimiz lal olmuş onları izliyorduk.

Kız çocuk çok güzeldi. Hele de bir erkeğin eline, çok fazla yakışıyordu bebek halleri. Bilmiyordum özellikle kız çocuklar için böyle bir fikrim vardı. Fetih çenesinde gezinen eli yakalarken çok nadirdi onu böyle art niyetsiz, araya başka bir duygu girmeden sadece içinden geldiği için gülümsediğini görmek. O tuttuğu elin avuç içinden öperken "Anneye verelim seni." derken tanıştığı Serenay'a doğru ilerledi. Son kez Seray'a bakıp tekrar saçlarına dokunurken onu yavaşça annesinin kucağına doğru bıraktığında bir an ayrılmak istemiyor gibi geldi bana. Hani elinde olsa onunla gidecektik.

Serenay teşekkür ederken Fetih başını sallayıp bana doğru ilerledi. Masaya doğru "Geliyorum ben hemen." derken Fetih arkasını döndüğü gibi hanımların *olur bundan* onayı, *perfect* işaretleri havada uçuştu. Tamam yahu o kadar da abartmayın, siz onun bir de küfürbaz halini görün.

Karıncalar kendi ağırlığının kırk misli kadar ağırlık taşıyabilirdi ama insanlar değil ve ben biraz daha takı takılırsa devrilebilirdim arkaya doğru. "Fetih," diye fısıldarken sesim çok yorgun çıkmıştı. "Bana biraz daha yükleme yapılırsa devrilebilirim." bana döndü ve gülecek gibi oldu. "Farkındayım ben, temkinliyim merak etme. Düşecek gibi olursan tutacağım."

Gerçekten şimdi alaya alınacak bir şey mi söylemiştim? Bilmem kimin eliydi ama yine öptüm, yine bir şeyler söylendi, tebrik aldık, gülümsedik falan. Bu dünyada bu kadar zengin insan olması biraz moralimi bozmuştu.

"Fetih ben ciddiyim!" dedim ters ters. İlk bulduğum arada ona söyleniyordum. Yemin ederim dengem kayboluyordu. Ne demek tutardım? "Tamam zaten üstün doldu, gelip alacaklar şimdi. Sabret." derken ağlamamak için zor tuttum kendimi. İlk kız tarafı takmıştı, benimkiler beni deli gibi mahcup etmişlerdi. Gelmeleri dünyalara bedeldi, neyin takısıydı bu?

O an yanımda bir hareketlilik oldu ve Burcu Fetih'in kuzeninden çirkeflik yaparak takı için tutulan lokum ve iğne tepsisini almaya çalıştığını gördüm. Gerçekten çirkeflik yapıyordu ama kendisinden kaç yaş küçük kıza...

Çok o tarafa bakmayı sürdürmedim ve kafamı çevirdim tekrar Fetih'e. Gelen bir genç benim elimi sıktı sonra Fetih'e sarıldı. Genç kızlar bana sarılıp Fetih'le tokalaşıyordu, genç erkekler benimle tokalaşıyor Fetih'le sarılıyordu. Gerisinin de ayırt etmeden elinden öpüyordum. Ben Fetih'e fısıldamaya devam ettim insanlar bize bir şeyler takmaya devam ederken.

"Emir nerde?" dedim aklıma ancak düğün sonunda gelirken. O an bana yandan bir bakış attı ve her zamanki gibi "Sana ne?" dedi. Ya sabır ya!

"Söylesene." diye ısrar ettim. Gelip tebrik etmeyecek miydi beni? Ben en azından kız tarafının yanında abim damat oluyor halayını çekerken olmasını beklerdim ama yoktu. Fetih'te o halayda yer almıştı. Epey de hakim bir halde. Hatta beni topuklular engellese de onu engelleyen bir şey yoktu. Hastaneden olanlar, Merthan... Hepimizin akrabasız oynadığı- gerçi birkaç genç kız ve erkekte vardı ama- tek ve en güzel oyundu. Ve o an içimi tekrar garip bir şey kapladı.

Ciddi ciddi aylar sonra bitecek bir şey için bu gece oynamıştık ve dostlarımı kandırıyor gibi hissediyordum. Bu yüzden ara ara soluyordu yüzüm. Yani ne bileyim, aylar sonra boşandığımı öğreneceklerdi. Hamile hamile bile çıkıp gelen vardı...

"Toz ol, gözüme gözükme dedim. Lafımı dinledi işte. Buralardadır ama ben canını okumayayım diye gözümüze gözükmüyor." dedi kısık sesle. Ya Fetih ne alıp veremediğin var senin o adamla? "Sözümü dinlemiş akıllı olmuş, yoksa aklını alırdım zaten."

Bana doğru gelen Güzide hala, bütün gece koşuşturmuştu ona karşı öyle bir minnet duygusu vardı ki içimde kendi kızı olsa yine bu kadar ilgilenirdi, beni seri hareketlerle üzerimdeki yükten kurtardı ama yenileri takılsın diye hemen hazırlık yaptı. Ağlayacaktım. Bu altınlarla yakalansak kuyumcu soyduğumuz sanılırdı. Yüzümdeki ifadeyi gördü ve elini yanağıma bastırdı. "Az kaldı kuzum." dediğinde inanmaz gözlerle ona baktım.

"Bir öncekinde de aynı şeyi söyledin." diye resmen sızlandım. Güldü saçlarımdan öptü "Vallaha az kaldı. Yoruldun biliyorum hadi ama az bir kuvvet daha."

Bana yoruldun diyen kişiden utandım ve başımı salladım. Ben yorulduysam o ölüydü... Yanımdan ayrılırken çok tontiş bir ninenin elini öptüm eğilerek. Hayır duasını aldım, elini bir şey sürüyormuş gibi yüzümde dolaştırdı. Çok tatlıydı. Sonra doğrulurken Burcu'nun sesini duydum.

"Efsun." dedi çok pişman utanç içinde bir sesle. Kızdan almıştı tepsiyi. Ona bakmadım, karşıya baktım öylece. "Tamam yüzüme bakma ama dinle." derken sesi titreyecek gibi oldu. "Bak eğer ki dinlemezsen çift lokum almaya çalışanlarla kavga ederim sorun çıkarırım."

Gülmedim, gülesim gelmedi. Sevdiğim insanlar kırınca beni kötürüm kalıyordum sanki. İçim yanıyordu, nefes bile almak zahmetli geliyordu. Tıpkı bugün olduğu gibi.

"Beni biliyorsun," dedi. İkimizde karşıya bakıyorduk. Onun bakacak yüzü yoktu benimde takatim. "Ben öfkelenince gözüm dönüyor. Sırf karşımdakini de delirtmek için, sırf onun canını acıtmak için hiç düşünmediğim şeyleri bile söylüyorum. Bunu bana sen söylemiştin, dilinin ayarı yok zehir saçıyorsun. Aklından geçmeyen şeyi bile karşındakini yıkmak için telaffuz ediyorsun diye."

Sessizce onu dinledim. Araya giren biri olunca duruyordu. "Tamam bunu söyleyişinin üstünden seneler geçse de ben bu haltı hala düzeltemedim ki." sesi biraz daha titredi. Ona hala dönmek istemiyordum. "O an deliye dönmüştüm. O kadının sana söyledikleri," içi yanıyormuş gibi bir nefes aldı. "Beni çıldırttı. Eğer ki o an yapsaydım o kadını öldürebilirdim. Delirdim, senin bunca şeye rağmen vazgeçmemene delirdim. O an sana bir tokat atmak yerine dilim bunu seçti. Bilinçli değildim."

Yutkundum, dudaklarımı ıslattım. "Yemin ederim aklım başımda olsaydı sana tokat atmayı tercih ederdim. Yemin ederim ki söylediğim tek bir kelimemde bile samimiyet yoktu. İçimden biraz olsun geçirdiysem bak yarına açamayayım gözlerimi."

"Kes sesini!" diye tısladım öfkeyle. Tırnaklarımı parmak uçlarıma saplıyordum.

"Özür dilerim. Bir boka yaramaz ama özür dilerim." diye devam etti. "İğrenç bir insanım özür dilerim."

Yutkundum tekrar araya birileri girdi, sonra Burcu tekrar devam etti. "Biliyorum beni affetmeyeceksin ama sadece şimdi affetme, sonra affet.

Evlendin artık, engel olamadım." canı yanmıştı bunu söylerken. "Madem olamadım ama bundan sonra yanındayım. Gerekirse o asla kayınvaliden olamayacak kaynanana hayatı biz zindan ederiz. Dur düşün, alış biraz evliliğe sonra beni affet tamam mı?" derken bir çocuk gibiydi ısrarı. "Ne zaman affedersen ya da affetmesen bile ne zaman ihtiyacın olursa ara beni. Ben hemen gelirim. Ama mutlaka ara tamam mı Efsun?"

Gözlerini o an ilk kez bana çevirdi. "Mutlaka ara. Bu vicdan azabıyla ölürüm bak ben, bunu düşün ben intihar etmeden affet beni. Sakinleşince, kafanı toplayınca ara konuşalım. Olur değil mi Efsun, sen hiç yanlışa yanlışla gitmedin benim aksime. Ararsın değil mi?" Cevap vermedim o an yine boğazımdaki düğümü de yok ederim belki diye yutkundum. Cevap veremedim ama o "Göz kırptın bunu evet olarak algılıyorum." dedi. Beni deniyordu. Aptal! Aptalsın Burcu, aptal.

Bir şey uzattı bana "Lokum yer misin?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım. Sonra o lokumu sanırım ağzına tıkıştırdı. "Ararsın değil mi Efsun?" diye sordu tekrardan. "Eğer sen aramadan üzüntümden ölürsem, evdeki günlüğümü kitaplaştır olur mu? İbreti alem olsun."

Öpmediğim kimse kaldı mı diye bakarken Fetih tekrardan "Eğer ki isterseniz otel de ayarlayabilirim, birkaç gün misafirimiz olun." diye tekrar teklifte bulundu Fetih. Mutluluğum kısa sürmüştü. Büyük çoğunluğu günübirlik gelmişti şimdi de havaalanına gidiyordu. Sadece üç kişi yarın sabahtan gidecekti. Devlet memuruydu hemen hemen hepsi. Aldıkları izinler çok kısıtlıydı. Hep bir ağızdan teşekkür edip reddettiler. Kalan üçü de Burcu'da kalacaktı.

Fetih taksiyle gitmelerine engel olmuş anından birkaç araba ayarlanmıştı, binmeleri bekleniyordu. İçimde o kadar bir taraf üzülüyordu ki sanki bu bağı koparan ben değilmişim gibi şimdi gidişlerine neredeyse ağlayacaktım. Ama bir şeyleri yenmiştik, defalarca kez söz verdirtmişlerdi tekrar görüşmek için ve evet görüşecektik. Hepsiyle eski günlerdeki gibi.

Son kez hepsinden tebrik aldık ve yavaş yavaş araçlarına bindiler. Sadece Burcu'lar kalmıştı. Onları da Emir bırakacaktı. Burcu'yla göz göze geldiğimizde bir an bakıştık ama gözlerimi kaçırmam uzun sürmedi. Sonunda Emir'i görebilmişken son kez onlara sarılıp arabaya bindiler ve Emir'le kaldık.

"Sen nerelerdesin ya?" dedim ona sitemle. "Şimdiye kadar dibimden ayrılmadın, düğün günü yüzünü göremedik Emir Bey."

Fetih'in gövdesini sırtımın sağ tarafında hissederken eli arkadan karnımın üstüne kaydı. Ben bu adama temas yok dememiş miydim? Evet gerçi sonra da bir güzel iki kez ondan ihtar almıştım bu konuda.

"Çünkü ben öyle istedim." dedi Fetih cins cins. İstiyordu ki kafasını koparayım. Güzide halalar, Zeliha, Zühre Karadere herkes gitmişti. Yarın konağa gelecek olsalar da bu gece tek olacaktık Fetih'le. Bunu ilk duyduğumda ivme inmişti resmen bana. Şey demekti bu, siz rahat rahat sevişin biz ilk geceden sizi rahatsız etmeyelim.

Halbuki Fetih bu anlaşmanın ilk gününden bana tav olmasın diye gelinlikle yatamayacağımdan gidip pijamalarımı giyip yatacaktım. Yine de her şeye rağmen bir huzursuzdum. Sonuçta bir adamla aynı evde kalacaktım. Gerçi hazır evde kimse yokken ayrı odaları teklif edecektim.

Emir başını salladı "Çünkü o öyle istedi." dedi hemen onaylayarak. Ay Emir burnunu mu koparayım ne yapayım?

"Tebrik etmeyecek misin?" dedim ona bakarak. Sabahtan beri sarıldığım onca yabancıdan sonra Emir'le de gayet samimi bir şekilde sarılıp tebrik alabilirdim. En çok Emir'e seviniyordum. Kurtulmuştu bekçiliğimi yapmaktan.

Emir arkamdan Fetih'e baktı yine muhatabım değil de arkadaki şahıs konuştu. "Kal olduğun yerde, tebrik et uzaktan. Yengenin içinde kalmasın." dirseğimi onun karnına geçirdiğimde daha çok bastırdı karnımdaki elini. Emir olduğu yerde "Tebrik ederim yenge." derken hüzünlü hüzünlü ona baktım. Beş buçuk ay sonra bu adamı nasıl kurtarabilirdim Fetih'ten?

Başımı salladım gülümseyerek sonra araçta Emir'i bekleyenleri ima ederek "Sana emanetler." dediğimde başını salladı hızlı hızlı.

"O zaman," derken bir ne diyeceğini şaşırdı. "size," tekrar durdu. "iyi," tekrar durdu. Dudaklarını ıslattı ve boğazını temizledi. Yuh! Ama herkes bu kadar sevişme iması yapmasındı. Geriliyordum. Evet gidip pijamalarımı giyecek olsam da geriliyordum. "geceler." diye toparlarken kendi kendini utandırdı ve sürücü koltuğuna geçti.

Araç bizim yanımızdan geçip giderken Fetih'le olan teması geri çekilerek kesen ben oldum. Bu arada üzerimde Fetih'in ceketi vardı, çünkü kapı önündeydik. Yine tarzımı konuşturduğum dakikalar içerisindeydik. Kapıdan son olarak Merthan çıkarken Fetih'te o tarafa döndü.

"Baban," dedi isyan eder gibi. Evet o da hala buradaydı. "Yemin ederim az kalsın ikna ediyordu beni de buraya alıp çalıştırmaya."

Fetih ellerini cebine koyarken "Gün doğdu ona." dedi hoşnutsuz bir sesle. "Beni kaptı, seni de kandırmaya çalışıyor. Nerede o?"

Arka tarafı işaret edip Merthan "Arka kapıdan çıktı. Yemin ederim ama diyemedim gelinin mecburisi bitince oğlun da dönüyor Osman amca diye. Haberi yok mu?"

Fetih öyle mi söylemişti? Evet mantıklıydı. Şimdiden Zeliha'yı öne atıp, onu zan altında bırakmaya lüzum yoktu. Anne babası kıza aylarca baskı yaparlardı Fetih'i bizden koparacaksın Urfa'da kazan diye. En mantıklı sebebi koymuştu önlerine. Zamanı gelince öylece kalırlardı.

"Biliyor," dedi Fetih umursamaz bir şekilde. "bilmemezlikten geliyor. Devam etsin ne yapayım?"

Merthan üzerindeki kabana rağmen hafifçe yerinden zıplarken "Oğlum sen üşümüyor musun öyle? Ceketin nerde?" diye sorarken gözleri beni buldu ve üzerime baktı. Güldü kafasını iki yana salladı. Fetih beni kıvrak bir hareketle kolunun altına alırken elleri gerçekten soğumuştu. Ceketin altından bile hissediyordum.

"Karım mı üşüseydi?" dedi serseri serseri. Kafasını koparacağım böyle serserilik yapınca, yetti. Merthan bana Fetih'i işaret ederken "Bak ben sana ne dedim Efsun?" diye sordu. "Bir gözyaşın için dünyaları yakar diye boşuna demedik. Arabesk adam bu, kızı için paraları yakan Escobar'ın Türk modeli."

Söylediği şeye gülerken ben ortağına baktı. "Karısı için donmayı göze alan Fetih Karadere; ortağı, kardeşi, dostu için yarın bir çiğköfte yoğurur mu gitmeden?"

Çiğköte mi?

Yoğurmak mı?

Fetih mi?

Gözlerim hızla Fetih'i buldu. Fetih cıkladı ve aynen şunu söyledi "Zıkkımın kökünü ye. Yarın sabahtan dönmüyor musun sen?"

Merthan'ın omuzları düştü ve gerçekten üzüldü. "Oğlum çiğköften için kalırım işte. Bak evlendin o kadar hadi, yap lan bir güzellik."

"Sana mı evlendim oğlum ben?" diye sordu ters ters. "Hem yarın sabahtan defol git! İş güç bekliyor. Merthan bak gözüm zaten arkada, bir gevşeklik yap işleri batır senin burnundan kan getiririm."

Merthan mızmız bir tavırla bana döndü. "Yenge," dedi etkileyici bir sesle. "Bu şerefsiz kocan," dediğinde Fetih hafifçe bacağına vurmak için ayağını kaldırdı ama yetişemedi. Tam beni bırakacaktı ki, evet herkese küfür edip

kendisine şerefsiz denildiği için, elimi karnına koyup engel oldum ama sadece hareketine küfrüne değil.

"Caz yapma sikerim belanı."

Kafamı geriye atıp isyan etmemek için zor tuttum kendimi. Merthan umursamayıp devam etti. "İşte bu namussuz." dedi kudurtmaya devam edip ama Fetih'in karnından elim çekilmeyene kadar gidip bir şey yapmazdı. Kontrol bendeydi. "Bir çiğköfte yoğuruyor." dedi içi gider gibi. Böyle bir söyleyiş yoktu. Canım hiç yemediğim çiğköfteyi çekti.

"Ofofofofof. Yani böyle bir devran yok. Kafayı yersin. Mermiye kafa atarsın. O kadar söyleyeyim sana. Yaptı mı daha önce?" benim canım gerçekten çekmişti. Başımı iki yana salladım.

"Yapmaz," dedi acıyla. "Gaddar, zalim yapmaz. Kaç senedir iki kere yedim. Yapmıyor kolay kolay. Tabi sen karısısın dersen ki bana mı yapmayacak, haklısın derim. Ama bir el atta bana da ya-"

"Merthan elimde kalırsın." diye böldü onu Fetih. "Dakika bir gol bir anasını satayım karımı niye kendi puştluklarına alet ediyorsun? Burnun kesmez beni, götünden kan alırım senin."

Fetih'in karnındaki elim yumruk oldu ve karnına geçtiğinde Merthan bunu keyifle izledi. "Oh," dedi içinin yağları erimiş gibi. "Biz adam edemedik sen döve döve şekle sok bu hayvanı. Sana çiğköfte yapacağı zaman da bir gün önceden alo de ben atlar gelirim."

Ben başımı salladım hemen. Fetih bu tavrıma göz devirirken ortağına baktı. "Atla gel, sana o çiğköfteyi yedirten Fetih'i siksinler."

FETİH BU HAYATTA SEVDİĞİN, 'YA SENİ KIRACAĞIMA KAFAMI KIRARIM' DEDİĞİN BİRİ VAR MI ALLAH AŞKINA?!

"Terbiyesiz herif," dedi Merthan benim sesim olup. "Bu kadın var ya," dedi beni işaret ederek. "Seni köpek eğitir gibi eğittiğinde, insana çevirdiğinde görüşeceğiz oğlum seninle. Şu gözlere bak, manyak eder seni. Hak sana bu, müstahak. Biz insan gibi davrandık olmadı, bir de kafana vura vura denesin bakalım. Nasıl da dize geliyorsun."

Fetih o an tekrar onun bacağına vurmaya çalıştı. "Bakma lan karımın gözlerine!" diye kızarak.

Ayaklarımın sızısıyla sızlanırken "Koptular koptular." dedim oturduğum araba koltuğunda dizlerimi ovuştururken. Fetih'in gözleri yoldan ayaklarıma kaydı bir an "Artık nasıl bir şey giydiysen," dedi bütün gece dilinin altında sakladığı düşünceyi dışa vurup. "Bir bu kadar da gelinliğin altında var. Akıl işi mi bu kadar yüksek giymek?"

O an acı macı kalmadı ona döndüm hırçın hırçın. "Kes." dedim hiç düşünmeden. "Eşek kadar boyun var, yanında kısa mı kalsaydım? Terbiyesizlik yapma."

Şaşkınca gülerken kendini işaret etti. "Ben?" diye sordu. "Efsun sana bir haberim var." dediğinde tamamen ona döndüm. Eğer ki tahmin ettiğim şeyi söylerse kafasını direksiyona geçirmek isteyebilirdim. Kol düğmelerinden, kravatında, bütün ıvır zıvırlardan kurtulmuş sadece gömleğiyle kalmıştı. Hiç acımadı ve yola bakarak konuştu.

"Benden hala kısasın." burnumdan soludum, kaşlarım anında çatıldı. "Bu topuklulara rağmen, bu demek oluyor ki sorun benim boyum değil."

Çirkefleşmemek içine alaya alan bir tavır tercih ettim. Tamam sakin olmalıydım, hanımefendi çizgimden çıkmaya ne gerek vardı? Gözüm bir an Fetih'in direksiyonda ritim tutan parmaklarından en sonuncusuna takıldı. Kınası da tutmuştu epey güzel. Nasıl güzel sürdüysem. Bir de benim aldığım saati takmıştı.

"Ortalama Türk kadınının boyundan uzunum Fetih." derken ben dudakları kıvrıldı. Gülecek gibi oldu ama bunu dişlerini dudaklarına geçirerek engelledi. Yoksa kendimi kontrol edemeyip vurabilirdim bir tane belki.

"O ortalama kaç? Sen üstünde olduğuna göre elli beş falan?"

Mimik oynamadı, o eğleniyordu ama hayır ben değil. Hem de hiç. Sevmezdim bu muhabbetleri. Sevimsiz sevimsiz sağ profilini süzdüm. "Çok komiksin. Ha ha." derken göz devirerek önüme döndüm. "Neyse ki devede de boy var Fetih."

Başını salladı hızlı hızlı "Evet, devede bile boy var. Sen düşün."

Dudaklarım u şeklini alırken yumruk yaptığım elim ben fark etmeden Fetih'in omzunu buldu. Oh, oh. Boyuma laf edilsin, çillerimi laf edilsin, makyajıma laf edilsin, saçıma laf edilsin. Ben Fetih'in gözünün üstünde kaş var mı onu bile bilmezken o da beni puanlandırsın. Yazıktı kafasına.

Zaten az kalan mesafe benim sinir oluşumla sessizce geçti ve ben aynı evin önüne üçüncü kez geldim. Birincisinde dilimdi beddua vardı, ikincisinde bana sunulan teklifin kabulü için buradaydım, üçüncüsünde de üzerimde gelinlik vardı. Böyle boktan bir serim düğüm çözüm daha görmemiştim. Kapının önündekilere baktım. Bunlar ciddi ciddi hep burada mı olacaklardı?

Fetih'in aracı ince dar sokağı aydınlattığında bütün gözler bize döndü. Üç kişiydiler ve ben bunların bana silah çekenlerden olup olmadığını

bilmiyordum bilmeyecektim de muhtemelen. İki kişi hızla araçlarımızın kapılarına yönelirken gözlerimi yüzüne diktim. Belki tanırım diye. Bu mümkün değildi biliyordum ama bu durum beni geriyordu farkındaydım.

Kapıyı açan kişi bana bakmazken ben ondan gözlerimi çekmeyip araçtan indim. Bana değil belki ama Fetih'e "İyi akşamlar Fetih Bey." dendiğinde indiğim kapı önünde hareket etmiyordum. İçimi çok garip bir burhan kapladı. O kapı eşiği bana cehennemin kapısı kadar girmemem gereken bir yer gibi geldi. Girecektim, çıkışım aylar sonra olacaktı. Bir tür hapishaneydi sanki. Ne yaşayacağımı, şafağı nasıl dolduracağımı bilmiyordum. Ama ilk girişim şimdiki adımları sekteye uğrattı kirpiklerim titrerken Fetih'e baktım. Açık alandaydık ama sanki bir yerde kilitli kalmışız gibi aldığım nefesler rahat değildi.

Fetih, sanki ne düşündüğümü farkındaymış gibi bana bakarken başını salladı yanına ilerlemem için. Üzerimdeki ceket bana ait olmadığından kolları epey büyükken eteğimi zoraki avuçlayıp ona doğru adımladım zorlukla. Zemin düz değildi. Dizilen taşlar inişli çıkışlıydı hafifte olsa. O sıra kapı açıldı, bu kez kapıyı açana baktım Fetih'e varırken. Kimse yüzüme bakmıyordu, bunun sebebi onları tanıma ihtimalim miydi?

Fetih'in eli ceketin örttüğü elime ulaşamasa da bileğimi kavradı benim rahat yürüyemediğimi farkındayken ayak uydurup yavaş birkaç adımla tamamen kapı önüne getirdiğinde bizi gözüm geniş avluya kaydı. Nefesim kaburgalarımın arasına sıkışıp kaldı. Sanki o ilk gün bir sinema sahnesi gibi gösterime girdi. Koca avlunun merkezinde ben vardım. Elimde silah, içten içe delicesine korksam da dimdik duruyordum. Bir elim silahtan da sıkı Zeliha'nın elini tutmuş etrafımda onca namlu suratımı hedef almıştı. Buradan çıkamayacağımı o an ben de inanmıyordum. Tıpkı şu an ne kadar imkansız geliyorsa göze.

Ben nereden nereye gelmiştim böyle?

Fetih benden bir adım öndeyken ben öylece içeriye bakıyor o sahneyi izliyordum. O silahı sıkmayacakken nasıl insanların üzerlerinde gezdirdiğime, ettiğim beddualara, Fetih'e öfkeyle haykırışıma. Hayır sıkabilirdim. O pisliğe tutarken sıkabilirdim. Öfkem çok büyüktü. Bu hikaye milyon farklı şekilde ilerleyebilirdi.

Orada Sedat'ı öldürebilirdim.

Oradan hiç tahmin etmediğim birine yanlışlıkla o silahı sıkabilirdim.

Ve belki de en olanaklısı, orada öldürülebilirdim.

Evet, orada öldürülebilirdim. O kadar kişi arasında biri beynimi dağıtabilirdi.

O düğün böyle bozulabilirdi. Fetih'i hiç tanımayabilirdim. Çok farklı şeyler olabilirdi ama kader defterinin kalemi bunlar yazmıştı.

Fetih gelmeyebilirdi. Evet, belki de kalemin ucu burada kırılmıştı. Kardeşine olan öfkesi ağır basabilirdi. Evet en olanaklısı da buydu bir bakımdan. Oradan çıkış biletim şehrin sınırlarına bile girmeyebilirdi. Çok mümkündü bu.

Bileğimdeki eli sıklaşırken "Hadi Efsun." dedi Fetih yumuşak bir sesle. Kafamın içindeki mahşeri, gözümün önündeki gösterimi görebiliyordu. Farkındaydım. Titriyordum. Belki biraz soğuktan ama en çok geçmişin kasırgasından. Yutkundum Fetih'in geçtiği eşiği ben de tek adımla geçtim ve ben girdiğim gibi açık olan kapı kapandı.

Zindanın kapısı kapatıldı.

Kafesin kapısı kapatıldı.

Tarihler 11 Aralık 2020'yi gösterirken, hayatımda çarklar ters yöne dönmeye başladı. Yeni dönemin ilk anının içerisindeydim. Asıl olarak şimdi. Şafağı kaç gün kala saymaya başlayacaktım bilmem, yolum uzundu onu farkındaydım.

"Kapıdakiler," dedim beni sakince izleyen Fetih'e dönerken "Hep oradalar mı?"

Başını salladı ağır ağır. O an merakıma yenik düşüp sordum "Neden?" derken ne duymayı bekliyordum, ne duyarsam rahatlardım bilmiyordum ama o an içimdeki saf tarafın sorusu dudaklarımdan akıp gitti.

"Bir şeye ihtiyaç olur diye mi?"

Fetih'in gözleri benden arkamdaki kapıya doğru kaydı. Sonra adem elması sertçe hareket etti gözleri tekrar beni bulurken. Gözlerimin içine bakarken başını salladı hafifçe. "Bir şeye ihtiyaç olur diye."

O an ona inandım. Direkt. Düşünmeden. Galeyana düşmeden. Başka ihtimal yokmuşçasına. Başımı salladım sadece. Sonra bileğimdeki eliyle tekrar önüne dönecekti ki o an tekrar "Fetih." derken gözlerinde bir sıkılmışlık, bir *ne var* dercesine bakış aradım ama hayır yoktu. Sabırla benim ona sunacağım soru işaretlerinin bitmesini bekliyordu.

"Kapıdakiler," dedim tekrardan. Ciğerim yanıyormuş gibi buz gibi havayı içime çektim. "Ben ilk geldiğimde, burad-"

Cümlemi tamamlayamadan yüzünü buruşturdu "Yarın hepsi değişecek." cümlesi döküldü.

Onlar mıydı?

Bunu bir ihtimal olarak düşünsem de gerçekliğinin tasdik edilmesi mideme bir yumru oturttu tam refleks olarak ardıma bakacakken Fetih aramızdaki eli bileğimde olmasına rağmen haddinden fazla mesafeyi beni kendine çekerek azalttı.

"Düşünemedim, aklıma gelmedi." dedi o yüzünü buruşturuşunun pişmanlık olduğunu belli ederek. "Yarın halledeceğim."

Başımı hızlı hızlı iki yana salladım. "Kimsenin işiyle oynama." dedim işlerinin ne olduğunu ben de tam bilmezken. "O an ne gerekiyorsa onu yaptılar onlar da. Benim ki sadece merak. Ama Burcu'nun evine gel-"

Tekrar fırsat vermedi bu tarz soruları sormama "Onları bir daha görmezsin." diyerek içimi rahatlattı az da olsa. Belki buradaki kimseyi hatırlamıyordum ama onların çehreleri mıhlanmıştı zihnime. Hele de bana tokat atanın. Başımı sallamak oldu tekrardan tepkim.

Onları gerçekten görmek istemezdim.

"Hadi," dedi merdivenleri işaret ederken. "Hava çok soğudu." derken onun benden daha çok üşüdüğü belliydi. Daha inceydi üstündeki. Başımı salladım onun da yönlendirmesiyle yavaşça üst kata çıktık. Merdiven dardı. O yüzden o önden, ben arkadan gidiyorduk. Ayağımdaki topuklular canımı okudukça hızımız yavaşladı gerektiğinden biraz daha uzun bir sürede vardık üst kata. Alt katta birkaç kapı vardı ama bu katta daha fazlaydı.

Merdivenlerin bitişinin sol ilerisinden bir merdiven daha açılıyordu üste. Sanki konağın genel mimarisi bu kadardı da o sonradan eklenmiş gibiydi ama asla sırıtmıyordu. Fetih konuşmadan biraz daha ayaklarımı sızlatacak bir şey yaptı. Diğer merdivenlere yöneltti bizi. E ama bu kadar da olmazdı ki. Buradaki odalardan biri kafiydi.

"Fetih," dedim sızlanarak. "Cidden en üstteki odayı seçmek zorunda mıydın koca evde?"

"Benim yerim hep zirve." dedi hiç utanmadan. İnsan üşenirdi çıkmaya inmeye. Emindim ki çıkmaya üşendiğim için aşağıda takılacaktım, inmeye üşenince de acaba buradan atlayabilir miydim diye düşünecektim. Hem ben nöbet çıkışları nasıl bitirecektim bu merdivenleri? Ya da sabah bir gözüm açıkken nasıl inecektim bunlardan? Evet, yuvarlanarak. Güzel seçenek.

Alt kata göre çok daha küçük olan yerde sadece üç oda vardı. İkisi yan yana, biri de karşılıklı. "Gerçekten," dedim kendimi tutamayarak. Eli bileğimden ayrılmış bana dönmüştü. "O kadar oda var alt katlarda. Senden

de böyle bir enayilik beklenirdi cidden. Hiç mi demedin ben üşenirim keriz miyim diye?"

Katı gösterdi genel olarak "Kat benim?" dedi sorarcasına. "Biri bizim odamız, diğeri çalışma odası, diğeri de boş. Biri almak istese odayı izin yok. Üçünün de dizaynı, mimarisi bana ait. Zaten fark edeceksin konak havası yok bu kattaki odalarda. Ben yokken boş odayı kullanan kullanıyordur ama artık ben geldim. Ben varken kimse dolduramaz."

Adam resmen evin bir bölümün tapusunu almıştı. Bunu kabul eden anne babanda zaten sorun Fetih. Sana ne denir ki?

"Neden?" diye sordum sebebini merak ederken. Şey miydi bu kat, hepinizden nefret ediyorum katı?

"Hoşlanmıyorum kişisel alanımı paylaşmayı." dedi kısaca. Asla tatmin olmadım. Katı paylaşmayan adam benimle beş ay odasını paylaşırken nasıl mı delirirdi? Oynat bakalım!

"Kişisel alan diye diye evin yarısını almışsın Fetih!" dedim şaşkınca. "Ne kişisel alanı? Al bütün ev senin. Aman belirleme sen o alanı. Manyağa bak bütün katın tapusunu almış. Bir de diyor ki boş odaya kimse gelemez. Ben bu evde yaşasaydım inadına o odada kalırdım."

Bir kapıya yönelip açtı ve içerisini işaret etti "Bu evde yaşıyorsun zaten ve bu odada kalacaksın. Benim odamda." derken gözlerim odanın içine kaydı. Bir turda burada beklemeyelim diye olacak "Hadi geç." diyerek çenesiyle işaret etti. Gerilim tekrar başlasın.

Yavaş adımlarla Fetih'le paylaşacağımız odaya girdim. Acaba Fetih üç güne kalmaz cinnet geçirir miydi? Bir de odayı halatla ikiye bölüyormuş... Kişisel alan manyağı sonuçta.

Gözlerim gerçekten daha antika bir oda beklerken oldukça modern bir odayla karşılaştım. Oldukça büyüktü. Fetih'in ikiye böleceği kadar mesela. Her neyse. Siyah bir yatak varken kapının karşısındaki duvara yaslı bir şekilde, yatak oldukça büyüktü ve üzeri gül yapraklarıyla bulanmıştı.

Ney?

Gül yaprakları mı?

Fetih aniden "Efsun kıpırdama!" derken gözüm irkilerek ona çevrildi. Yere bakıyordu. Küçük mumlarla yol çizilmiş yere. "Hemen tutuşursun. Kal yerinde." derken ilk benim dibimdeki mumları parmağıyla söndürmeye başladı.

Mum mu?

Ney?

"Bunlar," dedi homurdanarak "Ya o Zeliha'nın ya da o diğer şeytanların aklının mahsulü." derken söylene söylene mumları söndürmeye devam etti.

"Ay gül bile serpmişler." dedim şaşkınca. Bir gül yapraklarıyla F ve E harflerini yazmadıkları kalmıştı. "Bu ne anasını satayım," dedi ters ters yatağının üstüne bakarken. Baya suratı düşmüş, tiksinmiş bir ifadedeydi. Yerden topladığı mumları nereye koyacağını şaşırdı sonra üzerinde Fetih'e ait parfümün, deodorant ve rol-onun olduğu makyaj masası tarzında yere bıraktı. Ama daha çok dresuar tarzındaydı. Sadece normallerine oranla çok daha büyük ve genişti.

Odada büyük bir yatak, o yatağın üzerinde büyüklüğünü eninden alan bir tablo, bir şömine, şöminenin önünde iki çok hoş duran iki tekli koltuk, büyük bir kıyafet dolabı vardı. Ağırlık siyah olsa da aralarda beyaz da vardı. Bir de sanırım ebeveyn banyosu.

"Şimdi benim düzenim bu ama bir şey istersen hallederiz. Gelip gördükten sonra karar ver istedim. Yatağı değiştirmek istersin, ne bileyim şurayı ya da daha başka bir şey eklemek istersen hallederiz. Nasıl kendini rahat hissedeceksen."

Oda oldukça makuldü. Tek bir sorun hariç. O yataktayken ben nerede yatacaktım? "Yok," dedim odayı incelemeyi bırakıp. "İyi benim için değişime lüzum yokta. Ben nerede yatacağım?" diye sordum gergin bir sesle. Çok garip bir soru sormuşum gibi anlamsızlaştı bakışları.

"Yatakta?" dedi sorar gibi. Yutkundum hafifçe, kulaklarım ısındı. "Sen?" diye sordum bu kez. Kendimi o kadar çok kasmıştım ki her an hık diye gidebilirdim.

Eli çenesinde gezindi, sonra da yatağın tekli koltukların olduğu boşluğu değil de diğer tarafı gösterdi. "Yer yatağı." dedi düz bir sesle. "İkili bir koltuk alınır ama ilk günden almak annemi işkillendirir. Geçici bir süre yer yatağı sonra halledeceğim."

Hıı tarzında rahatlamış bir mırıltı döküldü dudaklarımdan. Zaten neyden korkmuştum ki Allah aşkına? "Yok," dedim başımı iki yana sallarken. Bu kez de çok şok edici bir şey söylemiş gibi buldu gözleri beni. Yine ne dedim ben?

"Sen hiç bozma düzenini. Zaten bana her yer yabancı olacak. Ben yer yatağında uyurum, sen de kendi alıştığında."

Baygın baygın bana baktı "Saçmalama." diyerek. "Sen yatakta uyu. Kaç kere yer yatağında uyudun da şimdi bunu söylüyorsun?"

Omuzlarım düştü gözlerimi belerttim. "Fetih benim son altı yılımın bir kısmı masanın üzerinde kafamı koyarak uyuklamakla, diğer kısmı da hastane de hasta yatağında, o rahatlığına bin laf ettiğinde doktor odası koltuğunda ya da bir sandalye üzerinde uyuyarak geçti. Sen bana mı anlatıyorsun? Asıl sen kendi haline yan. O güzelim koltuklara bile bin laf etmiştin, şimdi gelmişsin burada centilmenlik peşindesin. Geç o işleri ya, geçti onun modası. Zaten benden çok şikayetçi olacaksın aylarca en azından yatağından etmeyeyim seni."

Tam ağzını açmıştı ki elimi kaldırdım sussun diye. "İtiraz etme. Bunu mu tartışalım gece gece? Yerde uyuyacağım dedim bitti. Sadece yastığım yumuşak olursa çok mutlu olurum, olmazsa da canın sağ olsun ne diyeyim." derken daha fazla neden bu ayakkabılarla durduğumu o an sorguladım ve sağ ayağımı hafifçe kırıp ayakkabıları çıkarmaya yeltendim ama dengemi kaybetmem kısa sürdü. Yer çekimine kollarımı kanat olarak kullanmayı tercih ederek meydan okumaya çalıştım ama düşüşümü engelleyen Fetih oldu.

"Yavaş." diyerek kolumdan yakalarken boşta kalan elimle ayakkabıyı çıkarıp direkt altına baktım. İsmi yarım silinenler, tamamen silinenler ve hiç silinmeyenler!

Zafer!

Üç ismi de kapı gibi duruyordu!

Ağzımdan ufak çaplı şaşkın bir kahkaha dökülürken elimi ağzıma örttüm. Fetih bana baktı garipçe "Ya oha!" diye Zafer'den önce ben isyan ederken ona bunu nasıl açıklayacağımın komik telaşı sardı. Beni çiğ çiğ yerdi.

Ayakkabı elimin altından çekilirken el değiştirdi ve Fetih garip bakışlarını ayakkabıya indirirken ben tek topuklu üzerinde onun koluna tutunarak duruyordum. Diğerlerinde kuzenlerinin isimleri vardı, özellikle tembih edilmiştim.

"Lan," dedi Fetih kabaca. "Yer fıstığının ne işi var sen ayakkabının tabanında?"

İşte, işte! Onun da ilk Zafer dikkatini çekmişti. "Evlenmek istiyor." dedim gülerek. *Ama batıl inançlarımızı bakarsak evde kalıyor...*

"Düğünde yoktu, ayakkabına isim yazdırıp gitti mi o lavuk?" bunu öyle büyük bir dehşetle söyle ki e*vet* dersem sanki ayakkabıyı kafasına kafasına vuracaktı.

"Hayır nöbetteydi, arkadaşlara yazdırdı. Ya Fetih hiçbiri silinmemiş. Bir tanesini silsek mi üzülmesin?" diye bir seçenek sundum. Ben nasıl ona üç

isminde hiç silinmedi diyecektim?

"Üzülürse üzülsün." dedi ters ters. "Gevşeğe bak, üç kere yazdırmış. Yüzsüz. Yer fıstığı çok ayak altına girmek istiyorsa ben onu ezerdim."

Tutunduğum kolunu sıktım hafifçe. "Doğru konuş arkadaşım hakkında." dedim ters ters. Zaten çok üzülecekti. Tek ayak üzerinde seken bana baktı. "Kızım çıkarsana diğerini de. Onda da mı o yazıyor yoksa?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır tabi ki." derken hızla gözlerimi kaçırdım ve anında yakaladı bunu. "Onda kimin ismi yazıyor?" dedi şüpheci bir sesle. Hayda...

"Kimsenin o boş." derken ben yalan söylüyorum diye bağırırcasına karşıdaki tabloya bakıyordum.

"Çıkar o zaman neyi bekliyorsun?" diye devam etti psikolojik baskısına. Ben hiçbir şey yokmuş gibi, eğilmemeyi tercih edip diğer ayağımın yardımıyla onu da çıkartıp öyle baktım Fetih'e. Eğilip almaya tenezzül etmedim ama o etti! Eğilişine engel olmaya çalıştım ama hayır olamadım. Çok kıvrak davranmıştı. "Fetih," derken yüzümü buruşturup eğildiği yerde diğerini de bırakmıştı.

Baktığı tabanda kaşları çatıldı, okuduğu her isimde biraz daha mimikleri gelişti. "Bak sen," yaptı gözleri daha da açılırken. "Bak bak." diye devam etti. Sonra da aniden bana doğru "Bunların bir kısmı ya daha yeni reşit oldu ya da reşit bile olmadı!" derken omuzlarım düştü direkt suyuna giderek başımı salladım.

"Ben de aynen onu dedim. Kızdım. Hatta dedim ki Fetih görürse çok kızar. Ama işte hevestenmiş. Hiç öyle evlenmek amacıyla değilmiş, tamamen örf adet. Eğlencesine." gözlerini kısıp bana baktı sinir sinir.

"Vallahi." dedim inansın diye. "Kızdım ama ben onlara senin yerine. Hiç sana gerek kalmadı. Sonuçta yengeleri olarak biliyorlar. Hiç aratmadım yokluğunu. Gördüğün yerde azarlama, kırma boşuna kalplerini." elin usulca ayakkabıya gitti. Yavaş yavaş kopardım ondan.

"Zeliha istedi mi?" diye sorduğunda hızlı hızlı başımı salladım. "Asla!" dedim hemen. "O hiç o ortama bile gelmedi. Hiç yok öyle bir şey, hiç endişelenme."

Elini alnında gezdirirken ayakkabıyı yere bırakıp ayağımla iterek kenara çektim hemen. Konu değişsin diye "Eee," dedim Fetih'in ceketini üzerimden çıkarırken "Ne yapıyoruz şimdi?"

Aklıma başka bir şey gelmemişti.

Benden çok daha fazla onun boşluğuna gelmiş olacak ki "Duş alıyoruz." dedi Fetih hala o isimlere tav olurken laf arasında. Titrek bakışlarım onu bulduğunda birebir söylediği şeyi fark edişini gördüm. Bakışları dondu, gözleri kapandı ve kapattığı gözlerini kaldırdığı kaşlarıyla geri açıp boğazını temizledi.

"Yani sen duş alıyorsun," derken benim de tahmin ettiğim yeri gösterdi "Ben de Kürşat'ın odasında duş alıp geliyorum."

Fark etmeden tuttuğum nefesi verirken vücut ısımın yükseldiği aşikardı. Çok gergindim. Hayır, gergindik. "Fetih," dedim ona bakıp. "Aslında hazır evde kimse yokken ayrı odalarda daha rahat edebiliriz." diye fikrimi ona sunarken başını iki yana salladı.

"Yarın kaçta geleceklerini kestiremiyorum. Eğer ki gören olursa açıklaması olmaz. İlk gece, ne tartıştık diyebilirsin ne de sırtım ağrıyordu yer değiştirdim gibi bir bahane. Riske atamayız. Annemin gözü göz değil."

Biliyordum. Annesinin gözünün göz olmadığını. Bugün resmen savaş ilan etmişti. Açık açık. İnanmıyordu ve açık açık bulacağını söylüyordu. Eğer ki anlarsa sebebine adım adım ulaşabilirdi. Ondan sonrasını tahmin edemiyordum. Beni sığınak olarak görüp ezmeye çalışabilirdi ya da belki de çok daha fazla ileri gidip bu olayı açık edebilirdi. Güvenemiyordum.

"Yarın baskın niyetine bile sabahın köründe gelebilir eve. Çıldırmış gibi açığımızı arıyor." diye de ekledi. Suratım düştü "Biliyorum." derken. "Bugün bana da uğradı. Bu işin altında başka bir şey var, bulacağım, çıkacak kokusu falan diyor. Odaya kamera, böcek bile yerleştirmiş olabilir Fetih."

Evet Fetih'in ailesi iki gram insan olsaydı bu durumu onlardan gizlemeyip böylece daha kısa tutabilirdik. Hatta bu kadar role de gerek kalmazdı. İnsanları inandırmak için yıllardır beraber çift samimiyeti sergiliyorduk. Düşman ciddi ciddi içimizdeydi. Ama zaten insan olsalardı bunlar yaşanır mıydı? İşte bütün mesele buydu.

"Ne zaman?" diye sordu Fetih biraz endişe, biraz şaşkınlık taşıyan bir sesle.

"Sen gelmeden biraz önce."

Gözüm odanın bir kenarına konulmuş beş tane valizime kaydı. Mavi olanda pijama tarzında şeylerim vardı ama iki tane de mavi bavul vardı.

"Niye bana söylemedin? Ne söyledi sana?" diye ardı ardına sorarken sesindeki endişe arttı. Sorun olmadığını belli edercesine batım ona.

"Önemli bir şey değil Fetih. İstenmeyen gelin olacağımı biliyorduk zaten. Bir de inanmıyor işte, bir şeylerin ortaya çıkacağını sonra da benim tıpış tıpış geldiğim gibi gideceğimi. Vallaha biz çarpı on dikkat edelim. Odaya bir şey yerleştirebilir, en kötü her kapalı kapı ardında bizi dinler."

Fetih ağzından derin bir nefes aldı, tavana bakarak sabırla onu burnundan verdi. "Sokayım ben böyle işe." dediğinde daha fazla uzatmak istemedim ve bavullara yöneldim. "Hadi artık halledip işimizi uyuyalım. Ben çok yorgunum. Üç gün hiç kalkmayasım var." derken rastgele bir maviyi seçip zorlukla yere yatırıp önünde diz çöktüm.

Fetih'te arkamda kalan dolaba yönelirken valizin fermuarını yorgun bir halde açıp içine bakarken ne yorgunluğum kaldı, ne bitkinliğim, ne tükenmişliğim, ne sızılarım..

Ağzımdan şaşkın bir "Yuh!" dökülürken arkamdan bıraktığım Fetih "Ne oldu?" diyerek bana döneceği an "DÖNME!" diye bağırdım. Bunlar benim değildi?! Bunlar neyin nesiydi?!

Birbirinden fantazik gecelikler, birbirinden seksi içlikler... Bu ne saçmalıktı böyle?! Giyim alışverişini ben hastanedeyken halletmişlerdi. Ne yaptıkları hakkında gram fikrim yoktu ben kazak falan alınır sanıyordum. Yani giyim deyince aklıma o tarz şeyler gelmişti. Fetih dediğimi yapmışken hazır bavulun ağzını hızlıca kapattım.

"Kızım ne oldu?!" diye sordu Fetih hala tersken bana. Kapattığım bavulla ona baktım. "Tamam," dedim elinde birkaç parça kıyafeti olan Fetih'e bakıp. "Yanlış bavulmuş. Bana ait değil bu."

Temkinli bir şekilde döndü, yerde dizlerinin üzerinde olan bana baktı. "Ne demek sana ait değil?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Akıllarınca alışveriş falan yapmışlar. Bir sürü saçma şey. Pijamalarımı istiyorum ben." dedim diğer bavullara bakarak. Fetih önümdeki bavula baktı "Ne almışlar?" diye sordu o an hiç akıl yürütmeyip. Sonra durdu ve ağzından garip bir homurtu çıkardı "Tamam." dedi ne diyeceğini o da şaşırırken. "Anladım. Her neyse." derken önümdeki valizi tek çırpıda doğrultup diğer valizlerin oraya sürdü. Biz beş ay boyunca ne yapacaktık böyle? Ben gerçekten kalp krizi geçireceğim ama.

"Pijamaların hangisinde?" diye sorarken utanç içinde diğer maviyi gösterdim. Onu oturduğum yerden önüme sürdü ve yere yatırdı sonra da doğruldu. Yine de korka korka önce ucundan bakıp sonra açtım. Tamam doğru olandı. Zaten ilk gece için onların aksine giyebileceğim her şeyi bir

bavula koymuştum. Gayet makul iç çamaşırıma kadar, ayağıma giyeceğim pandufa kadar. Seçenekler arasında bir takımı seçip bütün parçalarla bavulu geri kapattığımda "Tamam mısın?" diye sordu Fetih.

Bakmıyordu, sırtı dönüktü...

"Tamamım." dediğimde bana döndü, sonra elini uzattı. Bana uzattığı elini tutarken yavru bir ayı yavrusu gibi doğruldum yerimden. "Şimdi ben duşumu aldıktan sonra odaya geri döneyim mi yoksa sen çıktıktan sonra bana mesaj mı atarsın geleyim diye? Nasıl rahat edeceksen."

Başımı arkaya attım. "Yok sen gel. Ben üzerimi giyinip çıkacağım zaten."

Banyonun kapısını açtı benden önce girdi. "Duş jelim, şampuanım var. Şimdi seninkileri aramakla uğraşma, yarın halledersin. Kullan onları." dedi ve kapının arkasına baktı. "Siyah bornoz benim beyaz olan senin." derken siyah bornozu koluna attı ve çıktı kapı arksından. "O da temiz." Sonra beyaz olan dolaba yöneldi ve alttan küçük bir havlu çıkardı. "Saçın için, temiz." derken kendine de altı bir tane. Üstteki dolabı açıp içini gösterdi "Saç kurutma makinesini de burada. Kurut saçlarını, hasta olursun yoksa. Var mı atladığım bir şey?"

Biz şey gibi olmamış mıydık? Öğrenci evi gibi...

"Yok teşekkür ederim." derken banyodan çıktı ve tekrar uyardı. "Saçlarını kurutmadan çıkma. Ev sıcak ama olsun. Hadi rahat rahat takıl. Senin de evin bundan sonra. Bir şey de kullanacak olursan deme önce Fetih'e sorayım diye. Ne varsa burada senin benim yok. Kafan rahat olsun. Var mı başka bir şey?"

Başımı gülümseyerek iki yana salladım. "Yok, teşekkür ederim."

Başını salladı "İyi," dedi. "Çıkıyorum o zaman ben."

"Çık."

"Tamam, iyi o zaman çıktım ben."

"Tamam çık."

"Tamam."

"Tamam."

"İyi."

"İyi."

Ve sonunda çıkabildi odadan. Yorgun adımlarla banyoya girdiğimde amacım on dakika içerisinde işimi halledip çıkmaktı ama suyun yatıştırıcılığıyla en az yarım saat fark vardı giriş çıkış zamanım arasında.

Nemli saç diplerimde ellerim dolaşırken üzerime giydiğim yeşil, üzerinde iri mor benekler ve beyaz sevimli tavşan kafaları olan dokuma pijama

takımım, bir modacı timsali tavşan kafa panduflarımla kapıya yöneldim. O kadar rahatlamıştım ki işte şimdi kış uykusuna yatıp üç ay sonra uyunabilirdim. Çok hafiflemiştim, makyajdan, gelinlikten ve bütün akşamın yükünden kurtulmuştum.

Kilitlediğim kapıyı açıp odadan çıktığımda Fetih'in orada olduğunu aslında tahmin edebilirdim ama dalgınlığıma geldi ve hafifte olsa irkildim. Yatağın üzerindeki gülleri toplamış, yer yatağını hazırlamış, benim yerde bıraktığım bavulumu kaldırmış, şömineyi yakmış, masanın üzerine öylece bıraktığı mumları kaldırmış, odaya girdikten sonra çıkardığım ceket artık gözükmüyordu...

Mesela ben olsam direkt kafayı koyup uyumuştum öylece. Ama o... Elindeki zippoyu çevirirken oturduğu tekli koltukta ona odaklanmış bakışları epey bir dalgındı. Üzerinde siyah bir eşofman altı, koyu gri bir kazak vardı. Gözleri bana kaydı ve beni baştan aşağı süzdüğünde ya ben yanlış anladım ya da şakağını kaşırken bir güler gibi oldu.

Komik olan ne vardı?

Pijamam mı?

"Kuruttun mu saçlarını?" derken daha ayrıntılı şekilde bakarken geriye doğru bıraktım salık saçlarımı. Başımı salladım ağır ağır. Sonra elimi ağzıma koyup esnedim. Gözlerim kapanıyordu. Sıcak beni iyicene mayıştırıyordu.

"Uykun mu geldi?" diye sordu bana bakarken. O ana kadar bakışlarındaki tuhaflığı anlayamadım ama o an bir şeyleri fark ettim. Yine de görmezden gelip, hayatını sorguluyor olabilirdi, "Senin gelmedi mi?" diye sorusunu ona geri çevirdim.

Derince sıkıntılı bir nefes aldı "Efsun," derken o bakışları daha çok endişeye sürükledi beni. "Gelsene biraz karşıma bir şey konuşalım." Endişe beraberinde gerginliği getirdi, karşısındaki koltuğa baktım.

"Bir şey mi oldu?" diye sorduğumda dudaklarını ıslattı yüzüme bakarken o an rahat olmadığımı fark etti ve belki de bunu bozmak için "Hayır," demeyi tercih etti. "Bir şey olmadı. Gel otur biraz."

Endişeme meal vermeyip artmasını engellemeye çalışırken karşısındaki koltuğa geçtim, şömineye yaklaştığımdan sıcaklık daha çok arttı. Bu daha iyi hissettiriyordu, kemiklerim ısınmıştı.

Ona baktığımda dikkatle, o elindeki zippoya bakıyordu. Fetih'i ilk kez böyle görüyordum. Çok yabancıydım bu ana altından ne çıkar bilmiyordum.

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordu ilk. Sanki böyle beni bir şeye hazırlamaya çalışıyordu. Dirseklerini dizlerini yaslamış öne doğru konumun getirisiyle eğilmiş ve o çakmağı bir çeviriyor bir açıp kapatıyordu elinde.

"Kahve, bitki çayı olmayabilir ama çay?" sonra durdu ben cevap vermeden konuştu tekrar. "Onlarda kafein var. Uykun açılmasın." elindekine bakmayı bırakıp kafasını bana çevirdi.

"Sana süt ısıtmamı ister misin?"

Bakışlarımın tek amacı olayı çözmekti, ne dönüyordu? Ne olacaktı? Ben uslu uslu uyumak istiyordum sadece...

"Hayır, teşekkür ederim." dedim sakince. Konuya girmesi lazımdı çünkü zaman aktıkça ben kendimi kötü hissediyordum. Konuşmadı kına sürdüğüm parmağını ovuşturdu zippoyla uğraşmaya devam etti ve en sonunda ben sabırsızca "Fetih konuşacak mısın?" diye sordum. Ben bir şey mi yapmıştım? Hayır, yapmamıştım galiba. Sinirli de değildi. Garip olan oydu. Yani her türlü olayın yüzden doksanına sinirle tepki veriyordu. Bir kere sinirlenmek yerine bocaladığını görmüştüm. Onda da teklifi kabul etmiştim.

Açtığı zipponun kapağını kapattığında o tok ses sessiz odada yayıldı. Gerginliğim arttı. Boğazını temizledi bana döndü tamamen. "Şimdi söyleyeceklerimi adam akıllı dinle, sakin ol, başka yere çekme, düzgünce konuşalım bu mesele büyümesin tamam mı?"

Yutkundum, gerginlik arttı. Benimle pazarlık yapıyordu, pek girmezdi böyle bir şeye. Ki zaten sinirlenen biri değildim kolay kolay, bunu benden istemesi olayı iyice garip bir yere çekiyordu.

"Hangi mesele?" diye sordum sakince. Başından gerginlik yaratmanın hiçbir anlamı yoktu.

"Bak," dedi derin bir nefes alarak. "Uzatmayacağım. Uykun var yorgunsun. Konuşalım halledelim." söylediklerinin aksine hızlı hızlı konuşmuyordu. Sık sık duruyordu. "Annem bugün seninle de konuşmuş. Ne kadar ileri gidebileceğini anlamışsın değil mi?"

Hafifçe başımı salladım. Konu nereye gidecekti? "Her şeyi başka bir şeye yoracak uzunca bir süre. Bu süreçte çok canını sıkacak, ben ne kadarına engel olabilirsem hepsine olacağım tamam mı?"

Her cümlesi bende tahmin oluşturması gerekirken hayır daha da çıkmaza sokuyordu. Tekrar başımı salladım. Biri nefesini kesiyormuş gibi soluklandı. Neydi onu bu kadar zorlayan? Ben en fazla neye sorun çıkarabilirdim?

"Bir şeyden adım kadar eminim," dedi eli çenesinde gezindi. Ben bir tek an bile gözlerimi ondan çekmezken onunkiler sık sık benden ayrılıyordu. "Yarın sabah annemin ilk işi bizden hemen sonra bu odaya girmek olacak."

Eli ensesine gitti, hırçınca saçlarına daldırdı hemen ardından. "Bu kadarını düşünmem kadar canımı sıkan bir şey yok ama düşünmek zorundayım. Neyin ucu sana dokunacaksa benim o ucu köreltmem lazım sana varmadan. Seni bu hayata biz ittik. Senin de canın sıkılacak ama elimden gelen en az hasar bu."

O lafı uzattıkça ben söyleyeceği şeye kendimi hazırlamak yerine daha çok bileniyordum. Sıkılmıştım, sinirleniyordum. "Fetih," dedim bunu belli ederek. "Sadede gel."

Dizinde olan dirseğiyle eli kolayca yüzünü buldu, yumduğu gözlerinin üzerinden alnını ovuşturdu. Etinden et kopuyordu sanki. Sonra aniden teması kesip gözlerini sapladı bana.

"Annem yarın bu odaya girecek ve şu siktiğim yatağına bakacak." derken yatağı işaret etti. O an boş gözlerim yatağı buldu. Birkaç saniye hala anlamadım ama sonra söylemeye çalıştığı şey öyle sert saplandı ki kafamın içine, bir bıçak gibi saplandığı yerden kan fışkırdı. Karnım kasıldı, kalbim hızlandı, bir an gözlerim kararda ve elim ayağım boşaldı. Kusacağım sandım, boğazıma kadar yükseldi.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım, sanki konuşsam biri kafamın içindeki o bıçağı çevirecekti. Fetih'e döndüm midem, kanım her şeyim kaynarken. Uzatmadı ve son yıkıcı cümleyi kurdu.

"Benim bu gece o yatağa bir iz bırakmam lazım."

Zihnimdeki bıçak ters çevrilmedi aniden saplandığı yerden çıkarıldı. Kan fışkırırken ilk iz benim kafamın içinde oldu irkildim, komple uyuştum. Fetih'in eli yan tarafında kalan çekmeceye gitti ve ikinci bölümden bir şey çıkardı. Siyah işlemeli bir çakı. O bıçağın tekrar saplandığını hissettim. Gözlerimin önüne gelen benekler kandı.

Konuşmam gerekiyordu, bir şey söylemem gerekiyordu. Donup kalmıştım, her an nöbet geçirecektim sanki. Dilimin bağını açan, o çakının açılması olduğunda "Bir dakika, bir dakika." dedim buz gibi bir sesle. Elim havalandığında titrediğini farkındaydım. Fetih'te ilk bunu gördü. Acı çeker gibi bir ifade oluştu yüzünde ve küfür savurarak gözlerini yüzüme çevirdi. Adımı zikredecekti ki izin vermedim.

"Annen yarın sabah bu odaya girecek, gelecek çarşafa bakacak. Temiz olduğunu görünce dün gece bir birliktelik olmadığını düşünüp kafasındaki

evliliğin gerçek olmama ihtimalini güçlendirecek öyle mi?"

Midemle birlikte karnıma eş değer bir sancı girdi. Konum bu olmasa beni iki büklüm edecek bir sancı.

Yüzüme bakamıyordu "Ne anladıysan o." demekle yetindi. Elindeki çakıyla onun yüzü arasında gidip geliyordu gözlerim. Sanki koca bir devlet yıkılmışta ben altında kalmıştım.

"Annen benim daha önce biriyle sevişip sevişmediğimi nereden biliyor?" diye sordum tereddüt etmeden. Önce bakışları dondu, sonra elindeki çakıyı tutuşu parmak boğumlarını beyazlaştıracak kadar sıkılaştı.

Çene kası çatlayacak kadar belirginleşti. "Efsun mevzu bu değil." dedi kaskatı bir sesle. Başımı hızla iki yana salladım.

"Yo, yo mevzu tam olarak bu. Ben daha önce biriyle beraber olduysam o kan tekrarlanmaz hatta tıbbi konuşayım o aslında halkın sandığı şekilde var olmayan ve tuvalet eğitiminden sonra gram önemi kalmayan zarın ilk ilişki de bile yatakta bir ize sebep olmaması mümkün. Bunca ihtimal arasında annen birlikte olmadığımızı düşünüp evliliğe tamamen mi inanmayacak?"

Niye soruyordum ki bunu? Bas baya böyleydi. Bu kadar iğrenç bir kadındı.

"Efsun." dedi zorlukla. Elimde bir cımbız etini etinden ayırıyordum sanki.

"Adımı tekrar edip durma!" diye kontrolsüzce çıkıştım. "Sen bu uğurda kaç kadın öldürülüyor biliyor musun sen?!" derken başım o kadar dönüyordu ki bilincim bile kapanabilirdi.

"Konuyu başka yere çekme!" dedi bastırarak. Bakışları beni buldu o sesine rağmen yalvarır gibi baktı bana. Bunu uzatmayayım diye.

"Ben konuyu başka yere çekmiyorum!" derken sesim yüksekti, oda da çok sessizdi. "Senin haberin var mı bundan? Kadınlara neler yapıyorlar senin haberin var mı? Senin de kız kardeşin var? Ya yarın öbür gün onun da kayınvalidesi bunu yaparsa? Bunu da mı düşünmedin bunu bana söylemeden önce?"

Aniden hışımla bana döndü. Empati kurabilmiş olmalıydı ki sinirlendi. "Efsun. Konuyu. Çarpıtma." her kelimesi başka bir cümleydi. Öyle vurguladı, öyle telaffuz etti.

"Çarpıtmıyorum, tamam hadi onu bir köşede durdurdum." derken ağrılarım arttı gözlerimi kıstım. "Senin annen ne hakla oğlunun karısında bekaret arıyor? Bu ne terbiyesizlik bu ne had bilmezlik? Daha önce kaç

kişiyle seks yaptın Fetih? Annen biliyor mudur? On küsur senedir teksin, hayat sana güzel. Hiç mi bir kadına dokunmadın?"

Gözlerinin içine içine baktım. Gözleri sakinlikten kopmuş ateş saçıyordu. Dudaklarım kıvrıldı başımı salladım. "Liste uzayıp gitti değil mi aklında? Annene söylesen gurur duyar. Göğsü kabarır. Tam olarak öyle bir kadın senin annen. Peki gelini? Olamaz mı? Oğlu nasıl olduysa gelini de olamaz mı? Daldan dala konuşunu oğlunun zevkle izlerken soyadını açmamış yonca gülüne mi vermek istiyor?"

O an tüm nefretime rağmen kusmak yerine güldüm. "Yetmedi mi yapılan zulüm bize? Bu kadar mı düştünüz? Fetih ne oldu?" dedim ona doğru eğilirken. "Ne oldu Fetih? Niye öyle bakıyorsun bana? Zoruna mı gitti söylediklerim? Aaa yoksa sende mi paşa gönlüne göre seks hayatını götürüp söz konusu evlendiğin kadın olunca el değmemiş olsun diyorsun? Annenin izinde misin?"

Her söylediğim şeyle biraz daha çöktü yüzü "Bir sik anladığın yok." dedi bana bakarak. "Bu kadar canın yanmasın diye uğraşırken ben, senin bir sik anladığın yok."

Oturduğum yerden doğruldum "Annen bana bir bok yapamaz." dedim net bir sesle. "Bunun derdine düşme sen. Ne olacak evliliğimize mi inanmayacak, inanmasın. Bunu bekliyorduk zaten."

Elindeki çakıyı öfkeyle koltuğun kenarındaki ahşaba vurdu. "İnanmaması asıl mevzu değil, sorun biz evlilik gerçek dedikçe, gözüne soktukça seni oradan vuracak!"

Kaşlarım havalandı. Nereden vuracaktı? Gözlerim kısıldı. Nefesim kesildi. "Bana mı bir şey olur sanıyorsun? Olan bana mı olur sanıyorsun? Kendi mi düşünüyorum, kendi adımı mı?"

Oturduğu yerden o da kalktı. "Bana bir sik olmaz Efsun. Sana her şeyi yapsın baş edersin ama bu kadarına iznim yok. Bu kadarına senin bile gücün yetmez. Atamam seni kimsenin önüne. Ulan beş buçuk ay, sokamam seni bu duruma."

Ellerimi yumruk yaptım tırnaklarımı avuç içime bastırdım. "Namusumdan vurmaya çalışacak aklınca öyle mi?"

Fetih ardı ardına ensesine vurdu elini "Umurumda olmaz." dedim anında. "Annenin fikri de zikri de gram umurumda olmaz. Düşünme beni ben kendimi onun o zehirli dilinde korurum. İstediğini söylesin ima etsin, rezil olduğuyla kalır. Baş ederim, düşünme beni."

Bunca lafıma rağmen kafasını iki yana salladı ve hiç beklemediğim anda çakıyı açtı. Kalbim ağzıma doğru kayarken öncelik midemde mi yoksa kalbimde mi olacak bilmiyordum. Kulaklarım uğuldamaya başladı.

"Fetih hayır!" diye bağırdım. Bu çok küçük düşürücüydü. Bu çok iğrençti. Beni dinlemedi tek hamlede altı beyaz olan yatağın üzerindeki siyah örtüyü kaldırdı.

Önüne geçtim kollarından yakaladım "İzin vermiyorum hayır," dedim dehşetle. Bunu yapmayacaktı. Yapmamalıydı.

"Beni ezip geçemezsin hayır, izin vermiyorum hayır. Bunu asla unutmam, yapamazsın bunu!" diye bağırmama rağmen son kelimesi "Özür dilerim." oldu ve çakının keskin tarafını aniden avucunun içine bastırdı beni ezip geçerek.

Fetih Karadere ilk kez beni ezip geçti.

Öyle bir ezdi ki, gururumda ayakları altındaydı şimdi.

Yatağın orta yerinde damlattığı birkaç damla kana baktım irice açılmış gözlerimle. Kulaklarım beni delirtecek kadar uğuldadı, başımın içinde basınç arttı. Sonra, öncesinde o çakıyı kapattı, deştiği avucunu kapattı ve daha fazla kan dökmedi. Tutulmuş gibi kan lekesine bakarken tarih tekrarlandı ve dilimden dökülen aynı şey oldu.

"Allah belanızı versin!" dedim gözlerim sulanırken.

"Tamam," dedi sakinleştirmek ister gibi bir sesle. "Bitti bu kadar." diyerek koluma temas edeceği an art arda olan darbelerimin hedefi oldu. Yüzüne, omzuna, koluna, göğsüne. Ne kadar sert vurabilirsem o kadar. Nefeslerim kesik kesikken akan kan sanki benimdi. Titriyordum. Şimdi tam burada evin çatısı başıma yıkılmış, beton yığınlarının altında kalan her parçam duran kan dolaşımıyla uyuşmuştu.

"Hepinizden tiksiniyorum!" dedim tir tir titreyen sesimle. İlk bu vuruşlarıma, beddualarıma tepkisiz kalırken aniden yakaladığı bileğimle hareketimi kısıtladı ve alttan hafifçe dizlerimi vurarak yatağa düşerek oturmamı sağladı. Boşta olan elim onun suratına darbeler indirirken elimi kırdığı diziyle bacağım arasına hapsedip diğer elimi de yakaladı ve darbelerimi tamamen kesti.

"Allah belanızı versin!" dedim tekrardan. Bu odayı başına yıksam içim yine soğumazdı. Sanki bir cinayete şahit olmuşum gibi kirpiklerimden dudaklarıma kadar titriyordum. Odanın duvarları üstümüze gelip sıkıştırıyordu beni. "Allah belanınız versin." lügatımda başka kalıp yoktu sanki. Başını salladı hafifçe.

"Allah belamı verdi zaten." sesi o kadar bitikti ki ona biçilen belanın yağında kavruluyordu. Yüzlerimiz fazlasıyla dip dibeyken midemden ağzıma bir şeyler yükseldi "Mecburdum." dedi ona tiksinerek bakan yüzüme bakarken. "Kafanın içinde büyüttüğün kadar leş bir adam değilim." dedi gözlerimdeyken. "Yemin ederim değilim. Ne bir kadını bekaretinden vuracak kadar, ne de bu yüzden ona saçma sapan bir muamele yapacak kadar. Yemin ederim o kadar alçak bir adam değilim."

Yutkundum elinden kurtulmaya çalıştım ama izin vermedi. Söyleyecekleri vardı. "Günün birinde sevdiğim kadının benden öncesi olursa," acı çeker gibi durdu bir an. "Dünyayı kendime dar ederim, cehennemi yaşatırım kendime ama ona gıkım çıkmaz. Yemin ederim aklındaki kadar pislik biri değilim."

Dişlerimi birbirine bastırdım. "Mecburdum." dedi çaresizce. Karnım o kadar kasıldı ki, sertliğini hissedebiliyordum. Başımın içinde kaos vardı, şakaklarım sızlıyordu. " Seni kimsenin ağzına yama yaptıramam. Kimseyi değil seni düşünüyorum ben. Şimdi istediğin kadar öfkelen, bağır çağır, yık ortalığı. Çıkacağım odadan, sen uyumayana kadar girmeyeceğim. İki gece lambası da çalışıyor, aç onları sonra sakince uyu. Girmeyeceğim odaya." yüzüme baktı, o şefkati sezebiliyordum. Lakin yüreğim sızlamıyordu, bin düşmanla göz göze gelsem yine bu gözler beni yumuşatamazdı şimdi.

"Sakinleş öyle düşün yaptığım şeyi. Tamam mı Efsun? Dur düşün, bunu niye yaptım. Sana yemin ederim ki kafanın içinde o adam değilim." derince bir nefes aldı. Son kez baktı gözlerimin içine. Bana yine yeni yeniden bitirdiği, kendi elleriyle mahvettiği o kadınmışım baktı.

"Başkasının söyledikleri sana yara olacağına, benim yaptığım sana dert olsun. Benden gelen hiçbir şey öldürmez seni Efsun."

Bu an eğer yazılıyorsa bu cümleden sonra kalem duraksadı, cümleyi yazdıktan sonra ise romanlar bitirmiş gibi yorgunca kendini bu gecenin işlendiği sayfaya bıraktı. Yutkundum.

Harflerin ağırlığı olur muydu? Varsa eğer bu cümle bana bel büktürecek kadar ağır geldi.

Benden gelen hiçbir şey öldürmez seni...

"Biliyorum. Benden gelen en kötü şey bile seni öldürmez. İzin vermem, seni üzmeye ilk bana izin yok. Benim mermim bile seni öldürmez. Bunu sakın unutma tamam mı? Başkası seni öldürmesin diye olur ancak darbem sana. Hadi," derken yavaşça elimi gevşetti. "Allah rahatlık versin."

Elimi tamamen bıraktı, dizini bacağımın üzerinden çekti. Sigarasını aldı, zipposunu kavradı ve odadan usulca çıktı. Koca odayı bana dar ederek çıktı. Gitti.

Kapıdan girerken düşündüğüm bir şey vardı. Ne zaman şafak sayacağımı. Bu evi ne zamandan itibaren zindan olarak görüp özgürlüğümün geri sayımını başlatacağımı.

Bu kadar erken ben de beklemiyordum. Hala nefeslerimi kontrol edemezken kendi kendime fısıldadım.

"Şafak yüz altmış bir."

Efsun'un gelinliği ve saçı;

Harmandalını gelin ve arkadaşlarına oynatarak aradan çıkardık ama zeybek hala boşta. Sanmasın ki kimse Efsun-Fetih Karadere çifti bu işten bu kadar kolay sıyrılacak:D

Bu sanatsal çalışma sanatçısı tarafından bana ne zaman atılsa sinirlerim bozulmuş gibi gülerim. Buraya da koyayım ve Sıla'nın kulaklarını çınlatalım:)

*Kendinize iyi bakın, bölüm başını okumadıysanız lütfen okuyun ve yıldıza basmayı unutmayın. Son olarak **#evdekal'**ın, görüşmek üzere!*

XX- "Körler ve Yaralar"

23 Aralık 2000

Babamın elleri büyük bir ustalıkla elindeki ahşabın parçalarında gezinirken sanki dünyanın en güzel görüntüsünü izliyormuş gibi bir hisle onun ellerine bakıyordum. Babamın elleri... Nasıl güzeldi. Sanki bu dünya üzerindeki en güzel eller ona aitti. Çünkü herkesin ellerine bakardım, daha da kimsenin ellerini görmemiştim bu ellerden güzel.

Annemin babama seslenişi olan "Hallettin mi?" sorusuyla önümüzdeki sehpaya bir tane kupa konuldu. Buharı tütüyordu. Babam ellerinin hareketini tek bir an bile durdurmazken saçlarımdan öptü derince bir nefes alarak. Bir de şey... Saçlarımdan hep öptüğünde koklardı. Tıpkı anneme yaptığı gibi.

"Olacak." dedi kendinden emin bir sesle. Annemin kolları bir an bana uzandığında anında sızlandım. Yerim çok rahattı niye bozuyordu ki? Bu sızlanışıma rağmen beni babamın sinesinden aldı, kendi kolunun altına sabitlerken "Bak sana ne göstereceğim." diyerek elindeki sanki bir ağaçtan yapılmış gibi duran deftere vurdu birkaç kez. Bir an içim sızlasa da babamdan hemen kopup bütün dikkatimi ona verdim.

Babamın da gözleri annemin getirdiği şeyi bulmuş olacak ki "Haydaa," diye sitem etti. Parmak uçlarım gerçekten bir ağaçtan mı yapıldığını anlamak için defterin üzerinde dolaşıyordu. Defter diyordum ama pek benim defterlerime benzemiyordu albüm de olabilirdi aslında. Annem babamdan bu tepkiyi bekliyormuş gibi kızıl saçlarını savurarak ona baktı. "Ne oldu, ne oldu? Neye hayda?" diye komik bir sesle konuştuğundan gözlerim onun güzel yüzünü buldu.

En güzel anne de bendeydi. Sanki en güzellerini ben kapmıştım. O kadar güzeldi ki, baktıkça dudaklarım kendiliğinden kıvrılıyordu. "Bak," dedi babam ciddi mi değil mi pek seçemediğim bir sesle. "Kızımızın," dedi tane tane. Başımı geriye atarak ona baktım. "Bir takım şeyleri bilmesine gerek yok."

Benden mi gizliyordu?

Neyi?

Benden mi?

Nasıl?

Bütün yüzüm değişirken kırgınca babama baktım ve babam bunu bekliyor olacak ki başını bana eğdi. Fark etmeden büzdüğüm dudaklarıma bakarken gönlümü almak için önce bana göz kırptı, sonraysa eğildi öpmek için ama hayır izin vermedim.

Bizi kıran insanlar bizi niye öpseydi ki?

Üstelik benim bir şeyleri bilmemi istemiyordu. Artık bende, beni öpmesini istemiyordum.

Her zamanki gibi aynı cümle döküldü dudaklarından "Annesi kılıklı."

Annem şaşkınca "Aaaa," derken beni iyice kendine yaklaştırdı. "Niye babasının romantik bir adam olduğunu bilmesin ki? Dün gece atıp tutuyordun yok ben anneni aşık etmek için bir şey yapmadım, yok zaten o bana vurgundu. Ölüyordu, bitiyordu. Demedi mi kızım öyle şeyler, korkma konuş annem. Demedi mi, söyle!" diyerek bütün bakışları bana yöneltirken o an içimdeki kıvılcım büyüdü zaten benden bir şeyler gizleyen babama hırsla bakıp başımı salladım hızlı hızlı.

"Dedi." dedim annemi desteklemeyi tercih ederken.

Babamın kaşları havalanırken "Öyle mi Efsun Hanım?" diye sordu her zaman onun destekçisi olan kızını bu kez ondan yana görmeyince şaşkınca. Omuzlarımı kaldırıp indirdim, bakışlarımı karşıya sabitledim.

"Öyle."

O an babam üzerimize doğru ani bir atak yaptığında ben, beni öpecek sandım. Hatta öpmesin diye siper ettim ellerimi yüzüme ama hayır kalbim ikinci kez kırıldı. Babam beni değil annemi öptü. Bunu da her böyle anda annemin büyük bir hızla gözlerime kapanan eliyle anladım. Annem uyarı dolu bir sesle "Soner," diye fısıldarken elim gözlerimi kurtarmak için annemin bileğine gitti ama hayır başarılı olamadım.

"Ne Soner?" babamın sesi annemin aksine daha normal, telaşsızdı. Bir de hala konumunu koruyordu, gövdesi hemen arkamdaydı hissediyordum. "Kızımı öpecektim," dedi beni ima ederek.

Evet baba öpebilirdin ama öpmedin.

Evet baba öpmek istedin ama izin vermedim.

"Tam olarak annesinden bitme olduğu için naz yapıyor. Ne yapsın bu adam, söyle ne yapsın bu adam?"

Sonra tekrardan öptü annemi. Gözlerimi kapatsalar da kulaklarım hala duyuyordu...

Evet baba kızını hala öpebilirsin ama öpmüyorsun.

Evet baba şimdi öpmeye çalışsan yine izin vermem.

"Geri çekilsin bu adam," dedi annem nedenini bilmem zar zor bir halde. "Geri çekilsin çünk-" annemin söz kesildi. Babam yine annemi öptü. Zaten Efsun kimdi ki? Öylece oturmuştum ortalarında. Zaten kimdim ki ben?

"Soner geri çekil diyorum Efsun dibimizde."

Annemin bir türlü beni rahat bırakmayan eline inat "Seni duyuyorum anne." dedim fısıldamasının hiçbir anlamının kalmadığını belli etmek için. Bu öpüş sesleri birbirini takip etti babamın kıkırtısı kulağımı doldurdu. Ben komik bir şey söylememiştim.

Zaten Efsun kimdi ki?

Arkada sanırım kısa bir boğuşma geçti. Annemin darbeleri yanlış tahmin etmiyorsam babama indi. Babam "Tamam," derken annemin tüm serzenişlerine rağmen oldukça eğlenir bir tonda "Son kez. Sonra geri çekileceğim." dedi.

Zaten Efsun kim ki?

Kısa bir sessizlik oluştu sonra çok içli bir nefes aldı babam annemi dediği gibi son kez öperken. Söylemiştim zaten babam beni ya da annemi öperken derince nefes alırdı. Sonra geri çekildi. Gözlerim açıldı.

Zaten Efsun kim ki?

Annem boğazını temizlerken asık suratla ona bakan bana indi gözleri bir suç işlemiş gibi yanakları kızardı mahcupça gülümsedi. "Annesinin güzeli." derken saçlarımı düzeltti yavaşça sonra da eğilip alnımdan öptü. Babama daha çok darıldım. Çünkü o yaptığı işe geri dönmüştü.

"Şimdi baban," derken elindeki şeyi gösterdi. "Deli gibi peşimden koşup yoluma güller sererken."

Yuh!

Babam güller mi serpmişti annemin yoluna? Gül yaprakları? Hangi yola? Annem gün içinde bir sürü yere giderdi?

"Bütün geçtiğin yollara mı?" diye sordum şaşkınca. Beklediği geri dönüş bu olmamış olacak ki dudaklarını hafifçe öne doğru büzdü, sonra da başını sağa yatırdı.

"Yok," dedi arada kalmış bir sesle. "O kadar değil ama olsun. Daha büyük şeyler yaptı. Gel bak şimdi." derken beni tamamen kolunun altına aldı, himayesine girdim.

"Şimdi benim babana kızgın olduğum bir dönem. Aramız bozuk ve tahmin et kim yüzde yüz haklı?"

Başımı ona kaldırdım ve sık sık duyduğum bu soruya her zamanki cevabı verdim. İşaret parmağımla onu gösterdim "Tabi ki sen anne." dediğimde her bu cevabı duyduğunda gözlerinde oluşan parıltıya baktım. Ağlayacakmış gibi dudaklarını büzdü sonra çenemi hafifçe sıkıp burnumdan öptü.

"Evet annem, nereden bildin?" derken yüzüme öpücükler kondurmaya devam etti. Nasıl nereden bildim? O söylemişti ya bu soruya vereceğim cevabı. Babamın cıklayışını duydum ardı ardına. Son kez öperken "Oh," dedi mutlu bir halde. "Oh ne güzel doğurmuşum oh!"

Eli hala çenemdeyken "Senin annen babana karşı hep haklı meleğim tamam mı?" diye sordu bildiğim gerçeği bana da söylerken. "Annen o kadar haklı ki, bunu bir miras gibi sana bırakacağım. İleride sen de hep haklı olacaksın eşine karşı. Öyle bitmez tükenmez bir haklılık."

Ne dediğini o an hiç anlamasam da annem diyorsa doğrudur diyerek başımı sallayacaktım ki babamın o huzursuzlaşmış sesi girdi araya. "Ne anlatıyorsun sen kızıma?" dediğinde gerçekten keyifsizdi. "Yok efendim eşin, yok efendim eşine karşı. Yani alt yaşında çocuk, ne gerek var? Tadım kaçtı benim."

Annemin önce dudakları aralandı şaşkınca sonra birkaç kez bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama gözlerini devirdi tavana baktı uzun uzun. "Yani bak," dedi usulca sinirlenen bir sesle. "Bak Soner burada neler neler dedim tamam mı?" bir öğretmen anlamayan öğrencisine nasıl anlatırsa öyle anlatıyordu. Sadece benim öğretmenimin sesi daha yumuşak olurdu.

"Bak yüzde yüz haklıyım her koşulda falan diyorum. Bir ona itiraz et, bir ona burun kıvır. Gidiyorsun her seferinde cımbızla bir şeyler seçip sonra keyfim kaçtı diyorsun." derince bir nefes aldı dudaklarını ıslattı. "Ben yine sinirlendim." derken babam sessizce onu dinliyordu. Annem yüzünü sıvazlarken hafifçe dudaklarını kıvırdı.

"Bunlar çok basit cümleler. Bak senden rica ediyorum, bu kadar sıradan cümlelere takılma olur mu? Üstelik sen kız babasısın, düşünüyorum şimdi gülüp geçilecek cümlelere böyle tepkiler veren adam on sene sonra ne yapacak diye. Şaka yapmıyorum, düşünüyorum."

Bakışlarım bir anneme bir babama dokunurken babamın yüzünden bozulduğu belliydi. "Efsun on sene sonra on altı yaşında olacak. Sen bana bu cümleyi on sene sonra, on sene sonrası için kur. Ben o zaman düşünürüm."

Annem sinirleri bozulmuş gibi güldü hafifçe. Kavga mı edeceklerdi? İyi ama niye?

"Babama 'Eşref Bey, ben kızınızı zaten yıllarca bulamamış bu yaşıma kadar geç kalmışım, uzatmaya hiç niyetim yok' derken her şey güllük gülistanlıktı değil mi?"

Babam başını dikleştirdi. Sanırım bu cümle onu biraz zora sokmuştu çünkü bir an ne diyeceğini şaşırdı. Sonra sinirli sinirli anneme bakıp beni aniden kendi yanına aldı. Yine onun kucağındayken "Ben senden emindim, sen benden emindin. Ben geciktirmeye lüzum görmedim. Benim kızım belki emin değil. Belki anlık duygularla yanlış düşünüyor, olamaz mı? Hem ne alaka ya? Biz niye bunu konuşuyoruz? Şimdi Efsun büyüyecek." derken beni sinesine çekti. Elleri tekrar o ahşabı buldu ve ben tekrar ellerini izlemeye başladım. Affetmiş miydim? Çırpınmadığıma göre...

"Bölümünün yüksek lisansı, doktorası derken kariyer yapacak. Sonra başarıya doyamayacak, daha yükseğe dikecek gözlerini. Sonra babasını hep gururlandıracak. Hep kariyer yapacak başka hiçbir şey yapmayacak. İsterse resim yapsın, müzikle uğraşsın ya da spor. Onun gönlü nasıl isterse. Ne kadar çok seçeneği var, ne çok yapacak şeyi var. Aklına bile gelmez, sen yorma güzel aklını. Hiç gerek yok. Zaten biz anlaştık kızımla değil mi?" derken hangi anlaşmamızdan bahsetti anlamadım. Zaten söyledikleri neydi onu da bilmiyordum. Uykum gelmişti, sadece ellerini izliyordum.

"Kendinden bir gün bile büyük olan herkes abin," dedi babam bana da hatırlatırken. "Kendinden küçük olan herkes de kardeşin. Değil mi babam?"

Babamın ellerini izlemeyi sürdürürken gözlerim aniden irice açıldı, heyecanla bütün vücudum canlandı. Gülümsedim kendimi tutamayarak. Ardından söylediğim şey annemin kahkahasına neden olurken babamın elleri aniden duraksamıştı.

"Baba kreşteki Egemen var yaaa.. İşte bizim onunla doğum günlerimiz aynı. Aynı gün doğmuşuz inanabiliyor musun?"

Beni nasıl bu andan alıp yirmi sene öncesine götüren şey ellerin hareketiyse, yirmi sene önceden bugüne geri getiren de tıpkı babamın elleri gibi duraksayan eller oldu. Ne zaman uyandım, ne kadar zaman geçti bilmiyordum ama Fetih uyandığımı fark etmemiş, şöminenin önünde olan koltuklardan birine oturmuş elindeki daha tam ne olduğunu anlamadığım şeyi tamir ediyordu. Sargıda olan eline rağmen.

Gözlerimi açar açmaz önüme düşen elleri olunca bir an irkilmiştim anı, bulunduğum yeri unutup. Geçmiş ve şimdi arasındaki ipi kaçırırdım bazen.

Ayırt etmem zorlaşırdı. Tıpkı o ilk uyandığım an gibi. Sonra sindiğim yatakta önce dün geceyi hatırlayıp sonra o elleri izlemeye dalınca sessizliğimi bozmamıştım.

Duran eller beni içine hapseden yirmi yıl öncesinden koparırken tek bir an yine irkildim. Aynı şekilde çat diye durmuştu Fetih'in elleri de. Gözlerim yüzüne tırmanırken bu duruşun sebebinin başını kaldırıp benim uyandığımı fark etmesi olduğunu anladım. Gözlerimiz direkt olarak birbirini bulmuştu. Dün geceden sonra o kadar boş hissediyordum ki, sanki biri elektrikli süpürgeyle bütün içimi boşaltmıştı.

Odadan çıkışının üzerinden ne kadar sonra uyuduğumu bilmiyordum. Bir süre öylece yataktaki kanı izlemiştim. Sonra odada volta atmıştım. Düşünmüştüm, konuşmuştum, sakinleşmeye çalışmıştım. Odaya girmemişti. Ben gece lambalarını çalıştırıp normal ışığı kapattıktan hemen sonra da girmemişti zira ben hemen dalmamıştım uykuya. Geldiğini hatırlamıyordum. Her ne kadar gece lambalarından başta huzursuz olacağımı düşünüp söndürmek istemesem de normal ışığı, Fetih'in girmeyeceğini bildiğimden gönlüm razı gelmemiş ve söndürmüştüm. Bir sorun çıkmamıştı zira gece lambaları ışıkta uyuyamayan bir insanı uyutmayacak kadar etkiliydi.

Beynimin içini her söylediği kelime pençelerken kendimle verdiğim savaş çok kötüydü. Ondan gelen hiçbir şey beni öldürmezdi. Buna inanmak ya da inanmamak değildi benim ki. Fetih'in beni öldürmeyeceğini, zarar vermeyeceğini zaten biliyordum. Bana karşı öyle bir eğiliminin olması için nedeni de yoktu zaten. Ama öldürmemek ezip geçmemenin önüne geçmemişti.

Fark etmeden sahiden Fetih'in söylediği şeyi benimsemiştim. Beni ezip geçmez sanıyordum. Kendimi buna ikna etmiştim.

Dediğini yapmıştım, düşünmüştüm. Bunu neden yaptığını, neler olacağını, amacını, niyetini. Her şeyi. Hiçbir şey Fetih'i suçlu çıkarmıyordu tamam, kabul ediyordum. Aklımı kullanabiliyordum. Bu çıkarımı yapabilirdim ama Fetih'in salt suçlu olmaması beni ilgilendirmiyordu. Ben Pollyanna değildim, iyilik meleği ya da empati timsali de değildim. Ben bu hayatın içine canı için zorla iteklenmiş bir kadındım. Şu an gece her ne kadar yerde yatsam da muhtemelen Fetih'in yatırdığı yatakta bana ait olmayan bir kan vardı ve benim için akıtılmasını kabul edemiyordum.

Bir orman yangınında yanan tek ağaç bensem; tek başımı yanışıma, diğer ağaçların hala sapasağlam oluşuna bozulurdum yeri geldiğinde. Bencil

olabiliyordum zaman zaman. Tıpkı şu anki gibi. Beni ilgilendirmiyordu. Beni Fetih'in bu tarz bir şeyi savunmayışı ilgilendirmiyordu. Zaten her şey benim için bu kadar zorken, bir de Fetih'i düşünüp onunla empati kuramazdım. İçinde olduğum an buna uygun değildi. Bencillikse, bencillikti. Hayatım beni çiçekli yollarda yürütmemişti hiçbir zaman, eğer bencil olmayı öğrenmeseydim bu yaşıma kadar o hiç yürüyemediğim gül bahçelerinin dikenlerinin acısı bile bana yazılırdı.

Annesi babası bana kan kusarken saatler önce, bu ev zaten zindan gibi gelirken bir de böyle şeyleri kaldıramıyordum. Yüküm kendime ağırken Fetih'e hoşgörülü olmak çokta önceliğim değildi. Durup düşünme zamanım olmamıştı o an, bundan sebepti ki verdiğim tepki anlık öfkem için oldukça yerli yerindeydi.

Kadınlar harcanıyordu bu uğurda. Bizi harcıyorlardı. Böyle iğrenç bir şey için bizi öldürüyorlardı. Ölen yine bizdik, harcanan bizdik. Tanımıyorduk diye görmezden gelemezdik. Benim ölmeyişim, ölenler için canımdan can gitmeyişi demek değildi. Duyuyordum, okuyordum, görüyordum. Hassastım. Herkes bir hassassa ben beş hassastım. Elimde olan bir şey değildi.

Vaziyet buyken annesinin anlamsız cümlelerine katlanabilirdim. Fetih bu tercihi bana bırakmalıydı. Ben duymazdan gelirim diyorsam beni benden çok düşünmemeliydi. O kanı akıtmamalıydı.

Bu ülkede ilk akla gelen bir canilik vardı. Tecavüz gerçeği vardı kapı gibi. Bu yatağa kan akmak zorunda değildi, buna engel olacak çok şey vardı. Kadın kendi isteği olmadan bile daha önce biriyle birliktelik yaşamak zorunda kalmış olabilirdi. Dün gece Fetih gerçekten biriyle evlenseydi ve geçmişi bu tarz bir olayla boğuşan bir kadın olsaydı yine bunu mu yapacaktı? O kadın ne hissederdi biliyor muydu o? Nasıl kırılırdı, nasıl soğurdu gönlü?

Annesi kiminle evlense bunun çetelesini mi tutacaktı yoksa bana mı özeldi? İçimden bir ses bana özel olmadığını söylüyordu. Zühre Karadere'nin beni günah olarak ilan edip kendi zehrini her bir tarafa bırakması... Üstelik bunu da benim zararıma panzehir olarak görüyordu. Her şey o kadar çirkin, o kadar mide bulandırıcıydı ki kussam kan kusar, kustursam kan kustururdum.

Aramızdaki sessizliği ilk bölen Fetih oldu. O konuşmasa ben konuşur muydum bilmiyordum. Ona kızgın da değildim. Hiçbir şey hissetmiyordum.

Sadece düşünüyordum. Canının yandığını farkında olsam da Fetih hariç her şeyi, herkesi.

"Günaydın." derken ilk, kurumuş boğazımı ıslatmaya çalıştım karşılık vermeden öne. Üstünü giyinmişti, yani en azından takım elbisesinin gömleği ve altı üzerindeydi sadece ama tam olarak toparlanmamıştı.

"Günaydın." dedim durgun bir sesle. Gözlerimi gözlerinden kaçırdım sırt üstü pozisyona geçip saç diplerimi ovaladım hafifçe. Öylece dalgın bakışlarla tavanı izlerken esnedim hafifçe. Aramızdaki konuşmayı sürdüren o oldu.

"Hep böyle çok mu uyursun?" O ne düşünüyordu? Aramızda en bariz şekilde olmayan şey öfkeyken, en var olan ise soğukluktu. Aniden başa sarıyorduk zaman zaman. O ilk denk geldiğimiz ana geri dönüyorduk. Yabancılaşıyorduk.

"Fırsatım varsa," derken yavaşça biraz önceki pozisyonuma geri döndüm ve yan tarafa koyduğum telefonumu elime aldım. Saat on biri geçiyordu. "Hep böyle çok uyurum." diyerek tamamlarken cümlemi yataktan çıkmaya o kadar takatim yoktu ki bütün günü bomboş yatakta geçirip, sıkıldığım yerde uyuyup, uyandığım yerde evlilik programlarını izleyerek öldürebilirdim. Ve evet bu çok güzel olurdu.

"Yerde yatmam konusunda dün anlaştığımızı düşünmüştüm ve yerde yatmıştım." dedim şu an yerinde yeller esen yatağın yarattığı boşluğa takılırken. Uykum daldıktan sonra derin olacak ki beni taşısa bile uyanmamıştım.

"Senin benden fazla uyuyacağını tahmin ettim. Yatağın bu saate kalmaması gerekiyor yerde. O yüzden sen üstte, ben altta."

O yaslandığı yerden bana bakarken, ben iki elimi başımın yastıkla birleştiği yerde sabitlemiş onu izliyordum. "Öyleyse üç gün sonra yer değiştiriyoruz çünkü ben senden daha önce uyanacağım." gözüm bir an oturduğu yerin kenarlarında ritim tutan parmaklarına kaydı. Onun cevabını parmaklarını izlerken dinledim.

"Onu da üç gün sonra düşünürüz. Şimdi yavaştan kalk, toparlan. Kahvaltıya inmemiz gerekiyor." sol kolunu kaldırdı ve saate baktı. Benim aldığım saatten. O an istemsizce zaten yanağımda hissettiğim bilekliğe daha çok bastırdım yüzümü. İkimizin de bileğindeydi. Her şeye rağmen.

"Geldiler mi?" diye sordum keyifsiz bir sesle. Bir ardından homurdanmadığım kalmıştı. Başını salladı ağır ağır. Keyifsiz bir sabah daha

da keyifsizlenecekti. Her şeyden belliydi. Hiç oturmak istemiyordum o sofraya.

"Ben gelmesem olur mu?" diye sordum bir umut. Ne bileyim uyandırmak istemedim falan diyebilirdi. Zaten onlar da benim yüzümü görmek istemiyorlardı biliyordum.

"Sence?" diye sordu gözlerini kırpmadan bana bakarken. Hızlı hızlı konumum elverdiği kadar başımı salladım. "Bence olur."

Oturduğu yerden duruşunu düzeltti, hafifçe öne doğru çıktı. "Yeni gelinsin Efsun, bu da ilk kahvaltı. Sence nasıl oluyor, anlat bana bir."

Yeni gelin mi? O an gözümün önüne anlamsızca sosyal medyadaki bir sayfanın saçma sapan paylaşımları geldi. Yüzümü ekşittim hafifçe. Bir an koltuk takımına benzer kurabiye yaparken hayal ettim kendimi, sonra çeyiz sandığı şeklinde pastalar falan. Tüylerim diken diken olurken üzerimdeki yorgana daha çok sokuldum.

Allah'ım sabah sabah sınama, hele böylesiyle lütfen.

Bu işkenceyi kendime daha fazla yapmamak adına ani bir hareketle yerimden doğrulurken ayaklarımı yere bastırdım. Derince bir nefes alarak gözümün önündeki görüntüleri tamamen silmeye çalışıyordum, çünkü hala gölge gibi canlanıyordu. Bu kadar kolay hayal ediyor olamazdım bunu.

Yer her ne kadar soğuk olmasa da çıplak ayaklarım beni rahatsız ederken, yere bakmadan ayaklarımı ileri geri yaparak panduflarımı aramaya çalıştım ama girdiğim bin bir şekle rağmen -evet başımı eğmemdi mantıklı olan ama sabah sabah düşünmemem gereken şeyler düşünüp algılarımı tamamen kapatmıştım- amacıma ulaşamadım ve panduflarıma ulaşamadım.

"Maymunlarını mı arıyorsun?" sol tarafımda bıraktığım bedenden çıkan soruyla kaşlarım havalandı. Anlamadığımı belli edecek bir emare dökülecekken dudağımdan "En sağda." diye tamamladı cümlesini. Daha fazla çırpınmayıp başımı eğdim ve Fetih'in takıntısını bana kanıtlayan şeyi fark ettim. Panduflarım simetrik olarak en köşeye konmuştu. Muhteşem!

Yavaş yavaş ayağıma geçirirken "Maymun değil, tavşan." dedim inatla. Tamamen ayağıma geçirdikten sonra önüme dökülen saçlarımı başımı geriye atarak geri savurdum. Doğrulurken yerimden pijama takımım tamamen üzerimden döküldü, kendi kendine düzeldi. Fetih'in bakışları yine üzerimdeydi, bir an dönüp arkamdaki yatağa bakacaktım. Aklımdan geçirdim, tam o kısma bakmayı düşündüm ama hareket yönüm orası olmadı.

Keyfimi daha fazla kaçırmak istemedim. Sadece telefonumu alıp internetimi açarak yatağın en sonuna doğru fırlattım, gelen bildirimlerden sonra almak istersem yakınımda olsun diye. Ağır ağır valizlere doğru yürürken kısa bir an neyin nerede olduğunu unutsam da mavi valizlerden biri sağ olsun bütün algımı açtı saniyesinde. Elim siyah olana doğru giderken zorlukla yan yatırmaya çalışırken telefonuma da bildirimler düşmeye başlamıştı. Keşke sesini kısmayı akıl etseydim.

Yere yatırdığım valizin önüne ben de diz çökerken kendimi hafifçe geriye doğru atıp iyice artmaya başlayan ve rahatsız edici boyuta gelen bildirim sesiyle ulaştığım telefonumda ilk işim sesini kısmak oldu. Parmak izimle açtığım telefonu bağdaş kurduğum dizlerimin birine koyarken valizi açtım esneye esneye.

Evet, ilk kahvaltıyla insanları sinir etmeye gidiyordum. Ona göre bir kombin yapmalıydım.

Direkt Whatsappa girerken karşılaştığım görüntü beni tamamen valizden kopardı ve şaşkınca ekrana çekti. Bu kadar mesaj neyin nesiydi? Düğün için kurulan grupta akıl almaz bir mesaj sayısı varken, altta Zafer, Nursima, Bahar ve hastaneden birkaç kişinin daha isimleri vardı. Kıyamet kopmuş olabilir miydi?

En üstte hangisi varsa direkt ona bastım ve bu kızlarla olan gruptu. Öncelikle Sahra'nın annesini gruptan çıkardığı bildirimine baktım sonra altındaki mesajlara. Yeni kişilerde eklenmişti. Fetih'in kuzenleriydi. En azından bir kısmı. En azından ayakkabımın altında ismi yazan kısmı.

Sahra:

Annemi çıkardım rahat rahat konuşabiliriz

Yenge, yenge, yenge

Allah aşkına ayakabbının altının fotoğrafını at hadi beyliyorum

Ay heyecandan yazamadım

*Bekliyorum**

*05** *** ***4:*

Halam beni niye çıkardınız gruptan diye sormayacak mı? Bu ne cesaret alooo

Hem baksana mesajın iletilmiş mi Efsun yengeye???

Mihra:

Anneme grubu kapattığımızı söyledim:)

Yoksa bizi yerdiii

Sahra:

Hayır tek tik
Ya hayır ama ya nasıl tek tik??
Yengeeee
Hadi hemen at sonra geri kapatırsın
*05*** *** ***2:*
Kızlar siz manyak mısınız?
Yatın uyuyun
İlk gece:)
Evli:)
Çift mi:)
Rahatsız:)
Edilir:)
:))))))))))))
Elif:
İşte bunu düşünemiyorlar Kübim
Kadının interneti açık olsa her saniye bildirim
Biraz saygı be kardeşim biraz saygı
*05** *** ***9*
Kızlaaaarrr bunlar daha minik.d
Nereden bilsinler ilk geceyi...
Daha küçükler onlar ablası
Mihra:
Allah Allah
Neyi bilmiyoruz biz pardon???
Sahra:
Ne sanıyonuz ki ceviz oynamaya gittiklerini mi düşünüyoruz
NNFKDNJNCKJSNKJDSAKN

Her bir mesajda gözlerim mümkünmüş gibi daha fazla açılırken öksürmemi tetikleyen kesinlikle bu olmuştu. Gözlerimi irice açıp ekrana bakarken iyice özele kaçan konuşma devam etti. O an çaktırmadan Fetih'in kontrol ettim ama başarılı olamadım. Çünkü onunda gözleri her ne kadar telefonunda olsa da ona baktığım gibi beni buldu bakışları ama hızlı hızlı kaçırdım kendimi hemen.

Geriye kalan bazı mesajlar yanak kızarttı, bazı mesajlar daldan dala atlayan bir kız muhabbetiyle dedikoduya kaçtığı için -ki grupta olmayan diğer kuzenlerin dedikodusuydu- öylece geçtim, bazı mesajlar ayakkabı içindi. Bütün gece girdikleri yorgan altından öylece konuşmuşlardı. Daha

sonra bir kısım sabah uyanmış, benim hala tek tik oluşumu yatırmıştı masaya. Hiç uyanmadığımı, nedenini, yorgun oluşumu falan... İmayla. Kendimi o an o kadar onların yaşlarından uzak hissettim ki. Sanki aramızda kuşak farkı vardı epey. Onlar yazarken eğlenmişlerdi ama ben dudak ısırmıştım okurken. Geçe geçe en sona geldiğimde bir durdum ne yazayım diye ama arkamda Fetih olduğundan bir an önce çıkmaktan istiyordum bu sohbetten.

Hepinize günaydın kızlar. Dün geceki derin sohbetinizi elimden geldiğince okudum. Size diyecek bir şey bulamıyorum... Lütfen yüz yüze geldiğimizde mesajlardaki gibi açık sözlü olmayın. Ayakkabının fotoğrafını da atacağım birazdan, çünkü doğru tahmin. Yeni uyandım:D

Daha sonra diğer iş arkadaşlarımın mesajlarına açmadan bakarken gözüm birine takıldı. Zafer'e... Ne açıklama yapacağımı bilmediğim Zafer'e. Ne diyecektim şimdi ben bu adama?

Çekine çekine mesajının üzerine bastım. İki mesajdan birini silmişti.

Uyanınca beni vaziyetten haberdar edersin, güveniyorum sana. Güzel haberlerle gel bana

Kıkırdayışımın önüne geçemedim. Bu nasıl bir mesajdı böyle? Sanki ayakkabının altından isminin silinip silinmemesini değil de çok ciddi bir şey soruyordu.

Demek ki o kadar ciddiye alıyor Efsun...

İsimden önce daha farklı bir şeyi sormayı tercih ettim.

Ne yazıp sildin?

Onunda profilinden çıkarken diğerlerine hızlı hızlı resmini atacağımı yazarken ben arkamdakiyle konuşmadan o "Daha ne kadar yerde oturacaksın?" diye sordu. Başımı ona çevirirken sırtı dönük olan beni izliyordu.

"Dün giydiğim ayakkabılar nerede?"

Kaldırmıştı onları da. Yani mesela ben olsam hiç aklıma gelmezdi, amaaan diyerek uğraşmazdım bile. Gözlerini kıstı telefonuma bakmaya çalıştı sanırsam. "Sebep?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Fotoğrafını çekeceğim." dedim dürüstçe. Saklamanın bir anlamı yoktu zira onları alıp tuvalete giremezdim gizlice.

"Sebep?" diye sordu tekrardan.

Dudaklarımı birbirine bastırdım boynum dönük olduğundan rahatsız etmeye başlamıştı.

"Altında isim var."

Uzun bir süredir yapmadığı muhabbetin içine çekti yine bizi. Üstelik ben daha tam açılamamıştım.

"Yani?"

"İşte bir iki kişi istiyor. Çekip atacağım."

"Sebep?"

Alt dudağımı dişledim. Ya sabır!

"Çünkü istiyorlar!"

"Yani?"

"İşte çekip atacağım!" diye çıkıştım kontrolsüzce. Ama o durmadı bu döngüde bizi bir ömür döndürmeye yeminliymiş gibi devam etti.

"Sebep?"

"Ay Fetih yeter!" diye çıkıştım en son. Her istemediği şeyde bu şekilde kafa mı bulandıracaktı? Yine aktif hale mi getirmişti bu özelliğini? Benim aklım çok çabuk karışırdı. Allak bullak oluyordum zaten.

"Salak ettin beni. Nerede ayakkabılarım?"

Göz devirdi telefonuna döndü. Cevap vermedi! Ya yemin ederim imdat ya!

"Sana diyorum alo?!" çenesini sıvazladı bir süre durdu ama sonra ağzının içinde kendinin bile anlamayacağı şekilde konuştu. Yüzüm buruşurken "Ne?" diye sordum bedenimi de yarı ona dönük yaparken. Tekrar aynı şeyi yaptı ve anlamayacağım şekilde ağzının içinde konuştu. Zaten sabahtı, zaten yeni uyanmıştım, zaten sinirlenmeye yatkındım! Ne yapıyordu bu yine böyle?!

"Fetih beni mi sınıyorsun sabah sabah? Söylesene!"

Kafasını kaldırmadı ve beni duymamazlıktan gelmeyi tercih etti. İki seçeneğim vardı o an ya suratına bir şey fırlatmak ya da kalkıp dolaplara bakmak. Gönül isterdi ki elimin altında uygun bir şey olsun da ben ilk seçeneği uygulayayım ama tepine tepine kalktım ve bir duvarı kaplayan kıyafet dolabının başından başladım. Ve tabi şans bende olmadığından son baktığım yerde buldum ayakkabı kısmını. Fetih'in rugan ayakkabılarının olduğu kısımda en başta duruyordu.

Söylese ölür müydü?

Telefonuma uzanıp kızlara ait olanı çekip atarken homurdandı hiç utanmadan. Gerçekten ilk sabahtan önümüzdeki beş buçuk ayın ilk teaserını mı gösteriyordu bana?"O kızlara söyle," tehditvari sesine ağır ağır göz devirdim. İşine gelince nasıl da adam akıllı konuşabiliyordu. "Fetih sizin kafanızı suya sokup çıkarır, akıllarını başlarına alsınlar."

Hiçbir şey yazmadan resmi atarken gruptan çıkıp Zafer'e girdim hızlıca. Kızlar anında toplaşırlardı, son mesajımdan sonra bile anında bir şeyler yazmaya başlamışlardı. "Canımı sıkmasaydın evet yumuşatarak söyleyebilirdim ama hayır kendilerine yollarının bahtlarının açık olmasını söyledim."

Zafer'in attığı mesajda takıldı gözlerim Fetih'e laf yetiştirirken.

Aynı mesajdı da bir yere yanlışlıkla fıstık yazmışım. Malum senin kocanda da hipertansiyon var gibi, dertsiz başıma bela sarmayayım dedim

Sinir hastası demeyelim de, hipertansiyon diyelim...

Diğer ayakkabıyı da çekerken Zafer'e *özür dilerim* yazarak attım ve hızlı hızlı diğerlerine de gönderdim aynı fotoğrafı. "O yer fıstığı da yazmış mı?" diye sordu ters ters. Baygın bakışlarım onu buldu.

"Yer fıstığı demeyi bırak. Senden en fazla birkaç santim kısa."

Sevmsiz sevimsiz bakıştık "Benden kısa değil, ben ondan uzunum. Ayrıca yer fıstığı. Babamın oğlu olsa yine değişmez adı. Gevşek." diye hoşnutsuz bir sesle konuşurken göz devire devire eğilip bavuldan kot gömlek, beyaz tişört ve mavi kotumu aldım. Aynı bavulda olan beyaz spor ayakkabılarıma razı gelirken, makyaj çantam da bu bavuldaydı. Onların tamamını avuçlarken eğildiğim yerden doğruldum ve beni izleyen Fetih'le göz göze geldim.

"O yer fıstığıysa sende isotsun." dedim hırsla. Gidip suratına vurmak istiyordum bir tane. "Onun ezmesine bayılırım, senin reçelini bile sevemedim."

Kaşları havalandı, yüzünde sinir dalgası geçti. Dudaklarını hırsla ıslatırken cevap verdiği an banyoya yöneldim. "İsotun tadı onu her halükârda bastırır, ezer geçer. Bunu sakın unutma Efsun." dedi her kelimeyi bastıra bastıra. Girdiğim banyoda ona döndüm kapatmadan hemen önce "Aynen tamam, aynen. O dediğinden." deyip onu iyice ciddiye almadığımı belli ederek kapıyı kapattığımda sertçe, ardımdan bağırdı.

"Efsun!" duraksadı ve sabır dileyişini duydum. "Sabrımı sınama benim! Fıstık ezmesi yaparım ondan, sen hariç herkese de yediririm!"

Saçlarımı gelişigüzel toplarken daha da sinirlensin diye konuştum keyifle. Sinir ettiği kadar sinir olmuştu. "Bir isodu ne kadar ciddiye alabilirsem, o kadar ciddiye aldım şu an seni."

Oflaya puflaya, homurdana homurdana benim hazırlanmamı bekleyen Fetih ilk uyandığımda gördüğüm şekilde değildi tamamen işine gidebilecek şekilde tamamlamıştı kıyafetini. Sürdüğüm borda ruja bakarken yüzümdeki o cansızlık sürdüğüm makyajla dağılmış daha sağlıklı duruyordu.

"Kök saldım." dedi en sonunda. Rujumu ağır ağır kapatıp ona dönmezken "Aklım almıyor," dedi abartı bir sesle. Ben ona beni bekle dememiştim ayrıca çokta uzun zamandır beklemiyordu. "Bütün gün evde olacaksın zaten, niye bu boya badana?"

Ona yan bir bakış atarken gözüm bir an normalde hemen toparlayacağı ama bu kez benim uyandığım gibi bırakılan yatağa kaydı. Elini bile sürmemişti.

"Boya badana değil," dedim sakin bir tonda. "Bir ara hatırlat sana teker teker isimlerini söylerim ama genel adı makyaj. Boya badana değil. Ayrıca bu kadar söyleneceğine inebilirdin. Göbek bağımız bir kesilmedi."

Yayvan şekilde oturduğu yerden doğruldu. "Karımı bekledim, olması gerektiği gibi. Bitti mi işin, var mı süreceğin başka kimyasal?"

Ne alıp veremediği vardı kozmetik sektörüyle bu adamın? Bu kadarı da artık nefrete, boykota giriyordu. Hiç cevap vermemeyi düşünerek kapıya yöneldiğim an kolumdan yakalandım.

"Surat mı asacaksın?" diye sordu kahvaltıya inmeden mutlu çift pozu çizmemizi isteyeceğini belli ederek. Zaten o masaya oturduğumuzda kimse Fetih'le aramda sorun olduğunu düşünmezdi. Dikkat ederdim ona.

Başımı iki yana salladım. "Öyle bir şey yapmadım." keyfim yoktu, enerjim düşüktü sadece hepsi bu. Zaten güler yüz beklemesi anlamsızdı, benim de ona karşı böyle bir beklentim yoktu zira.

"Bu normal halim hep suratsızım diyorsun yani?"

Başımı hafifçe sağa yatırdım, zaten gevşek olan elinden kurtuldu kolum kolaylıkla. "Fetih ne istiyorsun?" diye sordum uzatmadan. Hiçbir şekilde bu tarz konuşmalara girmememiz bana daha kolay unuttururdu bir şeyleri. Göz gözeyken, bakışlarımdaki bıkkınlığı hemen sezdi ve başını hafifçe iki yana salladı.

"Hiçbir şey." dedi uzatmayarak sonra da kapıyı işaret etti. Hiç duraksamadan direkt olarak odadan çıkarken merdivenlere yöneldim ben önden, o arkadan basamakları indik. Odalardan birine elindeki büyük tepsiyle bir kadın girdiğinde durup Fetih'i bekledim. Nereye girmem gerektiğini bilmiyordum. Aramızdaki birkaç adımı kapatıp serice elini belime yerleştirirken tahmin ettiğim odaya yöneltti beni. Kiminle, neyle karşılaşacağımı bilmediğimden usulca bir rüzgar geçer gibi oldu vücudumdan, tüylerim dikenlendi. Yine duraksamadım sadece bir cesaret nefesi çektim içime.

Her şeyi kendi lehime çevirip, herkesin canını sıkabilecek zekadaydım. Kendimi sıkmaya gerek yoktu. Korkmaksa zaten başlı başına saçmalık olurdu.

Fetih önce o kapıdan beni geçirdi, kendisi de yarım adım arkamdan girerken masaya oturan herkesin gözü anında bizi buldu. Eksikliği anında hissettim. Zeliha yoktu. Dün gördüğüm ama birebir tanışmadığım Kürşat ve Zühre Osman Karadere. O an sanki üçüyle aynı zamanda göz göze geldim. Zeliha'nın eksikliğiyle daha da gerildim. Benden önce konuşan Fetih oldu.

"Günaydın."

Söyleyip söylememek arasında gidip gelirken onun kadar güçlü bir sesle olmasa da bende yapmacık bir gülümsemeyle aynı şekilde selamladım

sofrayı. Ve geri dönüşler bana değil Fetih'e oldu. Sanki siz bana günaydın demeseniz gün aymayacak? Derseniz güneş batardı bana zaten.

Yemeğe başlanmamıştı, bizi beklemişlerdi. Odanın içi bizim yatak odamız kadar büyük değildi,ki zaten muhtemelen odamız iki odanın birleşiminin ürünüydü, dekorasyonu da ciddi ciddi dizilerde olanı andırıyordu. Koltuklar, duvarlar, ışıklandırma... Yani birkaç değişikliğe gidilse dizi seti olabilirdi. Kürşat'ın karşısındaki iki boş sandalyenin birine ben, diğerine Fetih otururken odanın içinde soğuk rüzgarlar esmeye başlamıştı. Hepsi gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

En küçükleri bile. Kürşat bile.

"Zeliha nerede?" diye ilk soran ben oldum orta yere. Beni ilk ve tek muhatap alansa masaya bir şeyler yerleştiren genç kız oldu. "Hastaymış biraz. Gelemeyecekmiş sofraya. Ama ben birazdan hemen ona götüreceğim kahvaltısını."

Kaşlarım çatıldı gözlerim istemsizce Fetih'i buldu. Dün gayet iyiydi? Hem ilk kahvaltı olmasına rağmen gelmemezlik yapıyordu. Pek onluk değildi. En azından beni görürdü.

Fetih'te benden farksız değilken "Ne demek hasta?" diye sordu saniyesinde gerilmiş bir sesle. Bu kez o kız cevap vermeden annesi konuştu. "Dün çok yoruldu herhalde, bırakalım uyusun. Kalkınca yer."

Saat zaten öğlen vaktiydi, neyin yorgunluğuydu bu? Yerimden dikleştim Fetih'e bakarak "Ben bir bakayım." dediğimde eliyle durmamı işaret etti.

"Kalkma sen," derken kendisi doğruldu. "Ben alıp geliyorum. Başlayın siz." tamamen masadan kalkıp çalışanla odadan çıkarken arkalarından kapı kapandı ve kapanan kapıyla aynı anda bir çay bardağı sertçe altlığını bulduğunda gözüm o kişiye çevrildi.Kürşat'a.

Fetih daha çok babasına benzerken Kürşat daha çok anne babasının karışımıydı yüz olarak. Ergenlik zamanlarında olduğunda daha çok seyrek olan sakallarının yanı sıra sivilce problemi yaşamıyordu zira cildi epey düzgündü. Ağabeyi gibi kemikli bir yüzü varken ileride yakışıklı bir adam olacağı hatta şu an yaşıtları için bile ilgi çekici olabileceği bariz belliydi.

Sertçe vurduğu bardaktan onun yüzüne tırmandı gözlerim. O bir annesine bir de babasına bakıyordu ve beni bozguna uğratan şu cümleyi kurdu.

"Şimdi de Zeliha'nın keyfini mi bekleyeceğiz?"

Sesinde olan bariz öfke ve tahammülsüzlük gözlerimi kıstırdı, şaşkınca ona bakışımı sürdürdü. Babası uyarıcı bir tonda "Kürşat!" derken

istemsizce, babasından çok daha yumuşak bir sesle araya girdim. Bu onunla ilk diyalogumdu.

"Zeliha'nın keyfini değil, Zeliha'yı bekliyoruz. Mesela sen gelmemiş olsaydın sofraya, seni beklerdik bu kez."

Annesine babasına olan tepkimin yüzde biri bile yoktu ona karşı. Onun bir suçunun olmadığı gibi, daha çocuktu zaten karşımda. Hayır, ergendi. Bakışları beni bulmadı bile, babasına baktı ve beni tiye almadığını iyice belli ederek konuştu.

"Halı saha var. Ben geç kalıyorum, gidiyorum ben. Afiyet olsun size."

Yerinden doğrulduğu gibi kızı için kalkınca yer diyen Zühre Karadere sırf atarlı giderli tavırları için sofradan kalkan oğluna "Otur et kahvaltını. Kahvaltı etmeden top mu koşturacaksın, hadi paşam." demeyi tercih etti. Ona baktım boş boş.

"Yerim ben orada. Baba," diyerek son kez ondan izin almak ister gibi bakarken keyfi iyice kaçan Osman Karadere başını salladı ağır ağır. Kürşat masadaki telefonunu alıp seri adımlarla odadan çıkarken ölüm sessizliği saniyesinde çöktü odaya.

Üç kişi kalmıştık.

İkiye tektim.

Bacak bacak üstüne atmış, üstte olan bacağımı ağır ağır sallarken gözlerim bir elindeki gazeteye bakan Osman Karadere'yi, bir Zühre Karadere'yi buldu. Yokmuşum gibi davransalar da suratlarındaki keyifsizliğin sebebi bendim biliyordum.

Yüzüm keyifle şekillendi elim şeker koymadığım çayıma gitti. İki parmağımın ucuna sıkıştırdığım çay kaşığını bir tur döndürdüm ses çıkararak. Odağım çayda olsa da aslı öyle değildi. Sessizliğin ilmek ilmek işlendiği odada benim çay kaşığımın sesi sinir bozucu şekilde hiç olmayan şekeri eritmek için belli periyotlarla duyulmaya devam etti. Bakışların bana ve bardağıma dikildiğini farkındaydım. Hatta bardak her an bu gözlerle çatlayabilirdi.

Dudaklarım hafifçe kıvrılırken aniden başımı Osman Karadere'ye kaldırdım. Ritmik bir şekilde karıştırmaya devam ediyordum. Gözleri bardağımdaydı. Sakinleşmek ister gibi derin bir nefes aldı sonra bana bakmadan gazetesine geri döndü.

Kaşığı karıştırmaya devam ettim ve tak diye bu kez tek kaşım havada Zühre Karadere'yi buldu gözlerim. O direkt olarak bana bakıyordu, öldürecek gibi. Her an bana ya da bardağa bir atılım beklerken bu

uydurduğum ahengi bozan şey açılan kapı oldu. Fetih ve Zeliha içeri girdi. Çayı daha fazla karıştırmayı bırakırken Zeliha'ya baktım. Rengi solgun değildi ama gözleri hafifçe şişti. Çok uyuduğundan mı yoksa diğer ihtimal mi?

Dün gece bir şey olmuş olabilir miydi? Canını sıkacak bir konuşma, belki bir hareket. Gözleri kısa bir annesini buldu ama bu uzun sürmedi direkt olarak bana bakıp gülümsedi. Endişeme rağmen ona aynı sıcaklıkla karşılık verirken bana doğru adımlayışımla bedenimi o tarafa döndürüp bana varmasını bekledim. Kısa zamanda kollarımın içine girerken ellerim yüzünü avuçladı, yanaklarından öptüm. Alnından ateşini kontrol ederken "Neyin var?" diye sordum ama var olan sorun fiziksel değildi bariz anlaşılıyordu bu.

"İyiyim," dedi geçiştirerek. "Dün yorulunca biraz uyumak istedim. İyiyim." şüpheli gözlerim onda gezinirken ne olduğunu söylemeyeceğini zaten farkındaydım.

"Hadi geç yerine." dedi Fetih arkasındayken. "Uyku uykuyu getirir, bu kadar tembellik yeter. Et kahvaltını, düzelirsin." Zeliha benden ayrılıp uslu uslu ağabeyini dinledi ve karşı tarafa geçerken eksik bitmiyordu ki kahvaltıya başlanılsın.

"Kürşat nerde?" diye soran bu kez Fetih oldu. Gözlerim hala Zeliha'dayken üzerindeki sweat tişörtün kollarını bütün ellerini kapatacak kadar aşağıya çekmiş kimseyle göz göze gelmek istemiyormuş gibi tabaklara bakıyordu. Zühre Karadere'ye yan bir bakış attım. İçimden bir ses diyordu ki sanki o dün gece benim güzel kızımın keyfini kaçıracak şeyler yapmıştı.

"Onun maçı var, geç kalıyordu. Gitmek zorunda kaldı." dedi olayı oldukça yumuşatıp önüne koyarken Fetih'in. Evet aynen, gitmek zorunda kaldı. Hiç atarlanmadı burada. Fetih üstelemeyerek kahvaltısına başlarken Zeliha'nın sesini duydum.

"Efsun abla, üç gün mü evdesin dört gün mü?"

Fetih benim hareketsiz kaldığımı görünce tabağına eklediği şeyleri bana da koymaya başladı. "Üç güzelim." dedim çayımdan bir yudum alırken. Sonra hemen ardından hiç beklemediğim bir geri dönüş aldım. Zühre Karadere'den.

"Yeni gelin üçüncü günden işe mi gidermiş Fetih?" diye sordu sert, duygusuz, rahatsız edici bir sesle. Ben o an Zeliha'ya bakıyordum ve anında nasıl renk attığını gördüm. Kaşlarım havalandı ona çevirdim ağır ağır

başımı. Ben cevap verecektim, yani doğrultum o yöndeydi ama Fetih girdi araya. Benim iyice keyiflenip, çayımı alarak geriye yaslanacağım şekilde konuştu.

"Anne sence Efsun'un işi uygun olsa," diye başladı. "Ben evliliğimin ilk gününde hala Şanlıurfa sınırları içinde, burada sizinle kahvaltı mı ediyor olurdum?"

Ya Fetih ağzından bal mı damlıyor, isot balı mı bu, ben çok sevdim bunu, sen hep bundan konuş, ben hep bundan dinleyeyim, annen hep böyle renk atsın, insanlar el ele tutuşsun, hayat bayram olsun...

Tabağın masada sürtünmesiyle çıkan sesle daha fazla dikkat çekmemek için itmek yerine kaldırıp geri koydum Fetih'in önüne isot reçelini. Evet isot reçelini! Kahvaltının başından beri belli aralıklarla o benim önüme itiyor, ben onun önüne geri gönderiyordum ve ikimizde birer çocuk gibi asla vazgeçip pes etmiyorduk. Birkaç kez kaşla göz arasında ekmeğime sürmeye çalışmıştı. Tabi Efsun yer mi bu numaraları?

Tabi ki yer.

Yemiştim. Dalgınlığıma gelmişti, Zeliha'yla konuşuyordum ve o da bunu fırsat bilip bir şekilde benim ağzıma alacağım lokmaya o reçeli sürmüştü.

Masa da fıstık ezmesi yoktu ki ona karşılık vereyim. Bende ezme olan ne varsa yedirmeye çalışmıştım. Zeytin ezmesi mesela. Evet pek kısas olmamıştı ama yapacak bir şey de yoktu, imkanlar bu kadarına izin vermişti.

Fetih bir de bizzat kendi isteğimle yememi istiyor olacak ki ısrarını sürdürüyordu. Aniden bir el tarafından o küçük kase çekildi önümüzden. Zeliha. Kimsenin yapmadığı müdahaleyi sonunda o yapabilmişti. Hiçbir şey yokmuş gibi kendisi yemeye başlarken Fetih sandalyesini yavaşça geriye doğru itip "Bana müsaade, geliyor musun sen de?" diyerek babasına doğru konuşup kalktı.

Gidiyor muydu?

Gözlerim ona tırmanırken Zeliha'ya yöneldi. Gülümseyerek önce burnunu sıkıştırdı kızın, sonra huysuzlandığını fark edince yanaklarından öptü. "Akşam görüşürüz." derken göz kırpıp geri çekildi. Babası da ayaklanırken "Geliyorum." dediğinde Zühre Karadere'de doğruldu. Benim ne yapmam gerekiyordu?

Fetih kardeşinden kopup bana doğru eğileceği an, sandalyemin arkasına giden elini yakaladım "Ben seni geçireyim." diyerek doğruldum. Niye yaptım bunu bilmiyordum, sanki bu bir senaryoydu ve ezberimde bu cümle vardı. Yani söylemem gereken şey başkası tarafından belirlenmişti. Ben sadece okuyucuydum.

Fetih bunu benden beklemediğini bariz belli edecek şekilde bana bakarken elini tuttuğum elimi sıktı. Kalktım, yerimden tamamen çıkarken Zeliha'ya kısa bir bakış atıp odanın çıkışına doğru yöneldik. Ben belki koluna attığı kabanını giymek için elimi bırakır sandım ama hayır yapmadı. El ele indik merdivenleri. Arkamızdan da yanlışım yoksa Osman Karadere iniyordu.

Arkamızdaki düşmanı düşünüp sessizliğimi korurken ben, bitirdiğimiz merdivenlerin ucunda durduk. Fetih babasına bakarken "Sen önden çık," dedi benim de işime gelecek bir şekilde. Bir şey konuşmak istiyordum zaten, ben her ne kadar akşama kalır diye düşünsem de ama hayır fırsat ayağıma gelmişti sanırım. "Zaten farklı araçlar. Ben geliyorum." derken Osman Karadere giydiği kabanın yakasını düzeltti başını sallayıp yanımızdan ayrıldı elindeki telefonu kulağına götürürken.

O kapıya bizden daha seri hareketlerle ilerlerken biz daha ağır ağırdık ve elimi elinden ayırmıştım. Bu aralıkta kabanını giyerken vardığımız kapı

önünde Fetih'in de çıkmasını bekleyen adamlara Fetih bir el hareketiyle kapıyı kapatmalarını işaret etti.

"Ben sana şeyi soracaktım," dedim hiç uzatmadan. Bana bakarken başını salladı hızlı hızlı. "Zeliha'nın odasında, ebeveyn banyosu var mı?" yakasında olan elleri duraksadı, soruyu doğru mu anladı diye bir baktı yüzüme.

"Var." derken şüpheyle devam etmemi bekledi. Hiç duymak istemediğim cevapla yüzüm düştü omuzlarımla beraber. "Odasını değiştirelim mi?" diye sordum huzursuz bir sesle. Şimdiye kadar neden kimse bunu yapmamıştı? "Yani bizim kattaki boş odaya alabiliriz, ya da direkt bizim odaya. Biz başka bir yere geçeriz. Senin için hangisi uygunsa."

Bakışları her cümlemle daha da soru işaretine bulanırken huzursuzlandığını anlayabiliyordum. "Neden, ne oldu?"

Gözlerimi kaçırdım kollarımı önümde bağladım. Bunu düşünebilecek son kişi Fetih'ti belki ama annesinin düşünmesi gerekirdi. Dudaklarımı ıslatırken "Zeliha'nın intihar girişimi orada oldu." dedim kısık sesle. Bakışları dondu, gözlerinden bir dalga geçti berbat bir ağrıyı kıyıya vurdu. Bunu çok net fark edebildim. "Yani bilmiyorum onu ne kadar etkiliyordur ama yine de ister istemez aklına geliyordur. Gerek yok bunu yaşamasına, sen de tamamsan dediğim gibi yapalım."

Dudaklarından kesik kesik bir nefes dökülürken alt dudağını ezdi dişlerinin arasında "Ben bunu nasıl düşünemedim?" dedi tutulup kalmış bir sesle. "Benim aklımın ucundan bile geçmedi." diye devam etti. "Ne kadar zaman oldu, o bunu mu yaşıyor?"

O an yanlış şekilde mi telaffuz ettim diye düşündüm, belki odasını değiştirirken Zeliha'ya söyleyeceğim yalanlardan birini onun önüne sunmalıydım. Onu bu ihtimalle burun buruna getirmemeliydi.

"Fetih," derken sesim nedensizce yorgundu. "Benim ki sadece bir ihtimal. Sen bunu düşünemezdin, suçlama boşuna kendini. Ben sadece önlemimizi alalım, varsa da böyle bir durum önünü kapatalım diyorum."

"Ben hangi boku düşünüyorum ki zaten," dedi ellerini saçlarına daldırarak. "Neyi tam düşünüyorum ki? Bana gelişini sikeyim ben böyle işin." bakışlarımı ondan çekip etrafta dolaştırılırken belki de izlendiğimizi fark ettiğimden bu hareketim, yukarıda ellerini mermere yaslamış bizi izleyen Zühre Karadere'yle göz göze geldim. Yemin ederim tam bir kaynanaydı bu kadın!

O an ondan gözlerimi devirerek çekip Fetih'e doğru bir adım attığımda ayakkabılarımızın burunları çarpıştı. Bu ani mesafe kapatışıma tepki vermeden o "Annen bizi izliyor." dedim hafifçe yukarıyı çaktırmadan işaret ederek. Zaten sinirliydi daha çok sinirlendi "Ya sabır," dedi gözlerini kısarak.

Ellerim yakasına gitti, onun yarım bıraktığı işi özenle düzeltirken "Değiştiriyorum o zaman odayı?" diye sorduğumda başını sağ tarafa çevirip aniden "Nurdan teyze!" diye ileriye seslendiğinde ben de başımı oraya çevirdim. Tam da o an günün ufak artçıları devam etti ve mutfaktan çıkan kadınla yüzüm bin bir şekli aynı anda aldı. Gözlerimi kırpıştırdım art arda.

Bu kadın Zeliha'yı hastaneye getiren kadın mıydı?

Ta kendisiydi.

Kadınla o an birbirimize baktık. İkimizin de gözünden o tanıdıklık geçti ama ilk toparlayan o oldu. Bize doğru yaklaşırken Fetih "Zeliha'nın odası değişecek." dedi ona bakarak. Biliyor muydu bu olaya birinci dereceden göz yumanlardan biri olduğunu? Sanmıyordum. Hiç biliyor gibi durmuyordu.

"Efsun size anlatır. İstediği gibi ayarlarsınız her şeyi, olur mu?"

O zaman ne çok öfkelenmiştim bu kadına. Çocuğu yok mu bu kadının diye. Nasıl vicdanı kabul ediyor susmayı diye. Zeliha'ya bir adım attığı an Zeliha'nın nasıl irkildiği geldi aklıma. Susmuştu, çokta güzel susmuştu. Bakışlarımla onu kendi kafamın içinde en dibe sokarken başını salladı gülümseyip.

"Tamam oğlum, hallederiz."

Oğlum mu?

Fetih bilse ona bu şekilde seslenmesine izin verir miydi?

Bana da Zeliha benim kızım gibidir demişti.

Bu muydu, kızı oğlu dediği kişilere sevgisi?

Fetih başını sallarken teşekkür babında, kadın yanımızdan ayrıldı ben öylece bakarken arkasından. İçimde zaten sönmeyen öfke harlandı bir an Fetih'e söyleyecek gibi oldum. Her şeyiyle. Oğlum dememeliydi Fetih'e, kızı gibi görmemeliydi Zeliha'yı. O çıktığı mutfağa geri girse de ben öylece bakıyordum ardından.

Fetih'in belime yerleşen eli dikkatimi dağıtırken her ne kadar gözlerimi daldığı yerden almak istemesem de daha da kapanan yüz mesafemizle ona döndüm. Çatık kaşlarıma baktı ama bir şey söylemedi. "Sen istediğin gibi

hallet bugün, ne nasıl kafana yatarsa. Bana kalırsa bizim kattaki oda uygun. Zeliha'ya nasıl söyleyeceksin?"

Biraz önce kafamda olan yalanlar dağılan dikkatimle bir birine girerken "Ben halledeceğim onu." diye geveledim. "Ona belli etmem hiçbir şey merak etme."

Başını sallarken ağır ağır üstte kalan haliyle yüzümü inceliyordu. Düz taban olunca aramızdaki mesafe iyice canımı sıktı ya da benim canım o an fazlasıyla sıkılmaya yatkındı.

"Tamam, sana bırakıyorum her şeyi. Var mı başka bir şey?" diye sorduğunda söyleyeceğim diğer şeyi düşündüm. Kahvaltı ederken düşünmüştüm her şeyi ama şimdi silinmişti. Düşünceli düşünceli ona bakarken "Bir şey daha vardı." dedim iyice tadım tuzum kaçarken. "Unuttum ama."

"Tamam, hatırla bekliyorum."

Alt dudağımı dişleyip bir an gözlerimi kapatırken gariptir ki direkt gözümün önüne düştü o kişi. "Emir," dedim gözlerimi açarken. İlgili gözleri bendeydi. "Alacak mısın onu benden?" diye soruverdim aniden. Yani bu soru öyle bir döküldü ki dudaklarımdan ikimizde duyar duymaz bir kalakaldık.

Alacak mısın onu benden mi?

"Af buyur?" dedi kaşları ışık hızında çatılıp *hayırdır* der gibi bana bakarken. Belimdeki eli ayrıldı yerinden yüzlerimiz yine uzaklaştı.

"Eeee," diye geveledim. Elim dudaklarıma gitti alt dudağımı çekiştirdim boğazımı temizlerken. "Yani alacak mısın derken," duraksadım gözlerimi kırpıştırdım. "Yani alacak mısın?"

Sıvamak bu mu oluyordu? Sanırsam...

"Kızım sen niye bana her seferinde zorla çocuğun velayetini annesinden alan baba muamelesi yapıyorsun?"

"Ayyy," dedim dehşetle. "Öyle mi yapıyorum?" diye sordum. Amacım o değildi sadece neyi nasıl sormam gerektiğini arada doğru seçemiyordum. Hepsi buydu. Biraz dramatik konuşunca da ortaya böyle saçma sapan şeyler çıkıyordu.

"Ben bu Emir'i bir temiz zıplatayım ne kadar şeytan tüyü varsa döksün yoksa sikeceğim belasını." sesinde artık var olan bir şeye biten tahammülüyle karşı karşıya kaldım. Benden ayrılacağı an onu telaşla sıkı sıkı tuttum. "Hayır, hayır dur! Emir ne yaptı ya?"

"Bok yaptı Efsun!" dedi ters ters. Bir an durduk garip garip bakıştık. O hızlı hızlı soluklanırken ben olayı toparlayacak cümleler arıyordum. Ama kelimeler tükenmiş gibi bir türlü kuramıyordum o cümleleri. Ne desem daha yanlış olacak gibiydi. "Yani şimdiye kadar benimleydi ya ama artık nöbet tutacak bir ev yok ortada, yanına alacak mısın ne yapacaksın onu soracaktım ben."

"Alacağım." diye terslemeye devam etti beni. "Geçici senin yanındaydı zaten, tamam artık bir sorun yok. Benimle bundan böyle."

Suratım düştü anında, bir sızlanmadığım kaldı. Ben Emir'e herkesten çok alışmıştım. Hemen öyle dank diye alması nasıl desem biraz boşluğa düşürür, hatta sudan çıkmış balığa bile çevirebilirdi. "Hemen mi alıy- yani seninle gelecek?"

Aniden suya damlayan kırmızı mürekkep gibi yüzünde bir hayret dağıldı ve "Ağlayacak mısın?" diye sordu. Beklemediğimden şaşkınca ona baktım. Daha farklı bir geri dönüş bekliyordum.

Benimle bırakacaksan neden olmasın?

Başımı iki yana salladım. Alt dudağımı ısırıp muallakta kalmış bir sesle. "Yani birkaç gün daha kalsa güzel olabilirdi." diye mırıldandım. Suyuna gidesim vardı. Sanki ancak böyle ikna olur gibi.

"Emir'in işi bu değil Efsun." dedi onu alacağını iyice belli ederek. "Görevi bu değil, işinin başına gelmesi lazım. Bana da lazım."

Ne kadar da çok yönlü bir çalışandı böyle... Bana da lazımdı. Resmen çifte maaşı hak ediyordu.

"Yani tamam," dedim mazlum mazlum, kırık bir sesle. " Sen öyle diyorsan, sonuçta maaşını sen ödüyorsun." yüzüme baktı gözlerini kıstı ve benden tamamen ayrılıp aynı soruyu sordu.

"Ağlayacak mısın?"

Üstüme geliyordu, ciddi ciddi ağlayacaktım ama... Sorusunu es geçip uğruna bu sorulara ve cümlelere maruz kaldığım amacımın gerektirdiği yolu yürümeye devam ettim.

"Senin bileceğin iş zaten. Yani ben de pek bir şey istemiyorum, öyle birkaç günlük rica ediyordum ama tabi yine de senin çalışanın senin lafın geçerli."

Başımı hafifçe sağa doğru yatırdım dudaklarımı ıslatıp ona baktım ısrarcı bir tonda. Şu an konuşmasam da mimikleri bu bakışımla benden bir şey duymuş gibi daha da bozuldu.

"Bakma bana öyle,"dedi aniden hiddetle. İşe yarıyordu. Nasıl der gibi başımı iki yana salladım. Bakışlarımı hiç bozmadım aynı şekilde sürdürdüm elini hafifçe kaldırıp *hayır hayır* dercesine iki yana salladı. "Bak Efsun hep aynı halt, mırlama dibimde. Hiç haz etmiyorum bu durumdan. Yapma şunu, oynama ayarlarımla."

Parmak uçlarım alnımda dolaşırken ağır ağır başımı salladım. "Yok canım zaten sen bilirsin sonuçta senin çalışanın." demeye devam ettim. Aslında kurduğum cümleler aynıydı, sadece öğelerin yerini değiştiriyordum ama o her seferinde daha kötü bir şey söylüyormuşum gibi bir hal alıyordu. Durmadım, bu yolun sonu zafer dedim devam ettim. "Hayır yani benim söz hakkım tabi ki hiç yok. Bu konuda bana düşen bir şey yok. Senin çalışanın sonuçta, maaşını sen ödüyorsun."

Bu stratejiyle gidersem yanılmıyorsam birazdan ikna olacaktı. Herkesin bir kabul etme sınırı vardı, ben şu an oraya epey yakındım. Üstelik o sınıra giden güzargahı Fetih için bulmuştum. Hep aynı yolu kullanırdım ben. İkna olursa tabi.

"Kızım manyak mısın sen?" diye çıkışmaya devam etti. Abartı tepki veriyordu, kabul edip geçseydi işte. Kızılacak ne yapıyordum?

"Yok yok tamam sen al o zaman Emir'i. Birkaç güncük istemiştim ama sonuçta maaşını sen ödüyorsun. Ben kimim ki sözüm geçsin? Yani Efsun kim ki, ne gerek var onu dinlemeye? Haklısın ya, sonuçta senin çalışanın." artık ona da bakmıyor tamamen, bunları söylerken başımı sallayıp başka yerlere dikiyordum gözlerimi.

"Fabrika ayarlarımla oynama benim." dedi pes etmeye yakın bir sesle. Yüzüne bakmamayı sürdürdüm, başımı *yok yok* der gibi iki yana salladım.

"Yok zaten Efsun kim ki fabrika ayarlarıyla oynasın?" hiç beklemediğim bir hamle yaptı ve kapıya yöneldiğinde gözlerim dikildiği yerde kocaman açıldı. Kabul etmeyecek miydi? Nasıl olabilirdi böyle bir şey? Bu kadar çabam, boşa mı gitmişti?

Hayal kırıklığı, öfke, sinir hepsi bir bütün oldu bende ta ki Fetih kapının ardından "Emir!" diye bağırınca. Fark etmeden tuttuğum nefesimi verdim, gülümseyerek onun yanına adımladım. Ben de kapı eşiğinden çıkarken hemen yanında bitişime ya da sırıtmama ters bir bakış attı, biraz ötede elindeki telefona bakan Emir'in bize varmasını bekledi. Gülümsemeye devam ederken derince bir nefes aldım. Emir bize vardığında o da telefondan kalan bir gülümsemeyle önce Fetih'e sonra bana bakarak "Günaydın." dediğinde daha çok gülümsedim.

Emir a dese ben daha çok ısınıyor olabilir miydim bu adama? Evet tam olarak böyle oluyordu.

Fetih sustu belki ama ben enerjik bir sesle "Günaydın!" demeyi ihmal etmedim. "Arabanın anahtarını ver." derken yanımdaki kollarımı önümde bağlayıp onları izledim. Emir sorgulamadan anahtarı verirken Fetih memnuniyetsiz bir sesle "Birkaç gün daha Efsun'nun," sonra durdu bana baktı "Yengenin." diye yersiz bir düzeltişe girdi. "yanındasın. Kaybolma ortalıktan."

Emir'in gözleri beni bulduğunda olağanüstü bir sevinç bekledim ama yoktu. Ne yani Emir, Fetih gibi bir adamdan seni birkaç gün daha kurtardığım için havalara uçmayacak mısın?

"Neden?" diye sorduğunda Emir içimden ince bir kırgınlık geçti. Nasıl neden Emir? Bu nasıl saçma bir sorgulayıştı. Fetih o an herkesin irkileceği bir sesle "Bilmem!" diye yükselttiğinde sesini ona baktık garip garip.

"Bilmem Emir," demeye devam etti sonra aniden elini adamın omzuna attığında Emir ne yaptığını çözemezken bir bana bir Fetih'e bakmaya başladı. "Bana da sen anlatacaksın, neden?" diye dövecek gibi konuşmaya devam ederken omuzlarım düştü. Niye durup durup Emir'e kızıyordu? O an anladım aslında Emir çok sevinmişti de belli edemiyordu. Bir anne şefkatiyle *yavrum, çok mu korkutuyor seni* diye onu bağrıma basasım geldi.

"Bana bir anlat aslanım bir neden, ne sendeki bu olay?" Fetih'in verdiği garip tepkileri izlerken Emir'in omzunu daha çok sıktı, bunu hafifçe sağa yatışından anladım adamcağızın.

"Fetih," diye araya girmeye yeltendiğimde bana bakmadan durmam için elini kaldırdı.

"Hadi bana bir anlat," dedi Fetih hala her şeyden bir haber olan kişiye yüklenmeye devam ederken. "Emir," dedi Fetih ona bir adım yaklaşırken, bende onunla birlikte yaklaştım onlara. Omzunda olan el uyguladığı kuvvetten beyazlaşmıştı. Fetih gerisini sadece üçümüzün duyacağı bir sesle devam ettirdi.

"Git o şeytan tüyü müdür ne haltsa bul onu, kökünü kurut tamam mı aslanım?" diye sordu. Şeytan tüyü, Emir, ben, Emir'le olan samimiyetim. Gözlerim kısıldı. Parçalar birleşti. Emir'i sevmemin nedeninin şeytan tüyü olduğunu sanıyordu. Bu yüzden miydi? Var sayalım ki bu yüzdendi, Emir'i sevmemde nasıl bir sorun vardı? Emir'i paylaşamıyor olabilir miydi başkasıyla? Onların ki nefretten doğan sevgiydi. Ya da kasabın sevdiği postu yerden yere vurması?

Yok artık.

Bu tezimdeki saflık yaz dizisindeki başrol kadınlarla yarışır mıydı? Evet yarışırdı. Ama başka türlü bir ihtimal doğmadı ki aklımın kıyısından geçsin. En fazla benim onunla anlaşmamama rağmen başkasıyla anlaşmamı çekemiyor olabilirdi. Ama Fetih kibirli bir adam değildi...

Evet evet, Emir'i benimle paylaşamıyordu. Biz öyle diyelim ki öyle olsun.

"Yoksa bu iş bana kalırsa, sen de tüy bırakmam. Anladın değil mi sen beni, ne diyorum anladın?"

Ne diyordu? Bir şey diyordu. Bir şey ima ediyordu. Ne diyordu? Bir saniye ben yine geriden geliyordum galiba. Emir hızlı hızlı başını salladı "Anladım abi." dedi hemen. Neyi anladın Emir, neyi anladın?

Fetih aniden bana dönüp "Üç gün!" dediğinde ona baktım. "Üç gün daha kalsın. Üç gün. Sadece."

O kadar kısa mıydı? Üç gün çok azdı ama. Buldukça bunayan olmamak adına homurdana homurdana başımı salladım, Fetih'in gözleri devrilerek benden koptu. Tekrar Emir'e yöneldi.

"Üç gün sonra," dedi tehdit eder gibi. "Şirketteki kahve makinesi fişten çıksın senden bileceğim." diye devam etti. "Ben çalışırken biri uzun uzun korna çalsın onu da senden bileceğim."

Şaşkınlıkla Fetih'e baktım. Bu nasıl bir hiyerarşiydi böyle?

"Çizim yapacağım kalemin ucu kalınlaşsın o da senden, toplantıya karşı taraf geç kalsın o bile senden. Git çalışma odama, bak elimin altındaki işlere. Enine boyuna otur çalış, hata payın sıfır. Duydun mu beni?" diye sordu itiraz ederse bir şey yapacak gibi. Şaşkınlıkla ve pişmanlıkla onları izliyordum.

"Duydum Fetih Bey." dedi Emir ciddiyetle. Ağabeyin, beye dönüşmesi benim tüylerimi diken diken etti. Fetih tatmin olmuşçasına başını salladı.

"Güzel." dedi Fetih onun omzunu bırakırken. "Sen dinlen o zaman. Çünkü bundan sonra böyle bir şansın olmayacak." bakışları beni buldu uzaktan kumandayla kapıyı açtı.

"Akşama görüşürüz." diyerek araca doğru ilerledi kaskatı bir yüzle, Emir'e baktım bin pişman olmuş bir halde. Emir mazlum mazlum Fetih'in arkasından bakarken derin bir nefes aldım ve konuştum utançla.

"Ben özür dilerim." seslice nefes verdim. "Yani kötü bir şey yaptım galiba."

Emir hala Fetih'in geçtiği yola bakarken "Keşke," dedi pişman bir sesle. Allah beni kahretsin... "İki yıl daha oku mimarlığa tamamla dediğinde kabul etseydim." derken garipçe ona baktım. "Yenge," derken bana döndü omuzlarını düşürüp. "İki yıllık eğitimi üç günde tamamlayabilir miyim?" diye sorduğunda kafam daha da karıştı. Neyden bahsediyordu?

"Ne açıdan?" diye sordum. Acı çeker gibi ensesini kaşıdı. "Ben mimarlık okumadım." dedi acı içinde. "Sadece restorasyon okudum,öylesine o istedi diye."

O böyle çıkmazda konuştukça ben daha çok üzülüyordum. Anlamak için ona bakmayı sürdürdüm. "Ama üç gün sonra." derken çenesini sıvazladı "Mimarın yaptığı işi yapmamı bekleyecek. Elimden gelmez ki benim. Ne anlarım ben?"

Parçaları birleştirmeye çalışıyordum. Fetih Emir'in işi bu değil demişti. Yanındaki vasfı şoför değildi, bizzat ofiste çalışıyordu. Emir restorasyon okudum diyordu. Tamam mimari restorasyon mezunuydu o zaman. Fetih üç gün sonra demişti. Üç gün sonra canını okuyacaktı Emir'in. Her şeyi yapmasını bekleyecekti. Kendi mesleğini bile icra etmesini isteyecek, onu her şeyden sorumlu tutacaktı. Dudaklarımı ısırdım.

"Kovar mı seni?" diye sordum. Emir'le Fetih arasında ne vardı? Gerçekten artık sorgulamaya başlamıştım.

"Kovmaz." dedi Emir emin bir tonda.

Kovmayıp eziyet ederdi yani? Bunların arasındaki bağ neydi?

"Tamam tamam," dedim üzerimden yük kalkarken. Tanıdığım bir mimar yoktu Emir için referans olup iş imkanı sağlayabileceğim. "Ben onunla konuşurum, şaka yaptı o. Valla bak. Şaka yaptı o."

Şaka yapmamıştı... İkimizde biliyorduk. Ama yine de konuşur, ikna ederdim.

Emir dehşetle bana müdahale etti "Sen konuşma onunla yenge, sakın yapma bunu. Sakın onunla benimle ilgili konuşma."

Neden çok kötü bir şey gibi davranıyordu bu ihtimale? Konuşacaktım işte. Kabul ettirirdim. Yazık değil mi adama, ne suçu var derdim. Yapma, kıyma, eziyet etme derdim. Derdim yani bir şeyler.

Omuzlarım düştü tam ısrar edecekken "Lütfen." dedi. "Benim adım bile ağzından çıkmasın onun yanındayken. Emir diye biri yok. Boş ver sen, unut bunları. Lütfen, olur mu yenge?"

Ya yengen sana kurban olsun, ben sana nasıl hayır diyeyim şimdi Emir? Kafana vura vura seveceğim seni, gel buraya!

İsteğim başka yönde olsa da "Tamam," diyebildim çaresizce. Sonra birbirimize baktık ve ben bizi izleyen adamlara çevirdim gözlerimi. Hepsiyle göz göze gelirken içgüdüsel olarak Emir'i onların yanında bırakmak istemeyen bir duygu yükseldi. "Kahvaltı ettin mi Emir?" diye sorarken kafamı ona çevirdim diğerlerinden alıp.

"Doydum." dedi beni daha çok üzen bir sesle. Niye böyle yapıyordu, vicdanım sızlıyordu?

"Hadi gel, kahvaltı et. Sonra madem üç gün sonra potansiyel mimarsın, Zeliha'nın odasını değiştireceğiz. Halledelim onu beraber."

Başını iki yana salladı "Yok, yemeyeceğim. Sen çağırırsın beni odayı düzeltirken."

Fetih, kafana tüküreyim senin tamam mı? Çevrendeki insanların psikolojisini bozamazsın ya, yapamazsın bunu!

"Hadi Emir," dedim ters ters. "Yoksa akşam Fetih'le konuşurum senin için. Valla karar senin!" diye istemesem de tehdit ederken bana baktı. Kendisinden ayrı karısından ayrı çekiyordu. Bu muydu dünyanın adaleti?

Sabır diler gibi yüzünü sıvazlarken "Hadi," diyerek benimle ilerlemesini sağladım. Diğerlerinin arasından geçerken eğer ki zamanında bana silah çekmeselerdi havanın çok soğuk olmasından sebep çay teklifi yapabilirdim. Ama vicdanım onlara karşı çok körelmişti. Benim katilim olabilirdi herhangi biri, bunu aşamıyordum. Önce kapıdan Emir geçerken, ben geçtiğim kapı eşiğinden vazgeçip geri döndüm ve herkesin dikkatini çekecek şekilde geri çıktım, kapıyı Emir görmesin diye hafifçe kaparken.

İşaret parmağımı hepsinin üstünde gezdirdiğimde "Hepinizi hatırlıyorum." dedim yalanımı dik bir sesle telaffuz ederken. Benimle göz göze olanlar da çekti gözlerini, yere dikti bakışlarını. "Sanmayın aksini. O zaman silah çektiğiniz kadının şu an yüzüne bakamıyorsun," diye devam ettim.

Neydi bu? Zamanında kafeye alınmayan Şeyma Subaşı'nın, kafeyi satın aldıktan sonra kafenin çalışanlarına yaptığı konuşma mı?

"Hiçbiriniz de demedi bu kadının amacı kötü değil, nasıl silah çekiyorum diye. Vur deseydi biri vuracaktınız değil mi? Can almak bu kadar kolay size? Tek bir cümleye bakıyor o tetiği çekmeniz."

Cevap vermedi kimse. Bir yanıt duymak isterdim. Onları aşağılamıyor, hor görmüyordum. Bana cevap verebilirlerdi, sadece hepsi gözümde potansiyel bir katilken- benim katilimken- bu konuşmayı elbet yapacaktım.

"Çok yazık." dedim onlara bakmaya devam ederken. "Halbuki şu an burada bir şey olsa birinize, ilk ben koşup müdahale edeceğim." başımı iki yana salladım. "İşim bu olduğundan değil, insan olduğumdan." ardı ardına cıkladım.

"Size tek söyleyeceğim şey," son cümlelerimi söylerken tek biriyle göz göze gelmek isterdim. Beni dinliyorlardı biliyorum ama yine de daha içim soğurdu. "Bir daha ben varken elleriniz o niye taşıdığınızı bilmediğim silahlara gitmesin. Dağ başı değil burası, ben de kimseye benzemem." kapıyı araladım geçmeden önce kendimce noktayı koydum.

"Sanmayın ki yaparsanız sizi Fetih'in eline bırakırım. Polis var asker var bu ülkede, o belinizde taşıdıklarınızı bir daha kullanırsanız öylece onlarla uğraşırsınız. Dağ başı değil burası." diye tekrar ettim. Kamu spotuna dönüşen cümlelerimin sebebinin bu saçma sapan dizilerden hallice konak hayatı olduğunu biliyordum. Tamam Fetih'le dün gayet masumane bir şekilde ihtiyaç için burada olduklarını söylesek de gerçek bu değildi.

Gerçek neydi bilmiyorum ama bu değildi. Emindim o kadarına. Beş buçuk ay ben ortama uymayacaktım, ortam benim gibi normal insanlara uyacaktı. O taşıdıkları şeyler aksesuarın önüne geçmeyecekti, sebep ne olursa olsun. Burası muz cumhuriyeti değildi. Silah kullanılırsa polisi arardım. Her ne kadar bana yöneltilğinde bunu yapamasam da şimdi yapabilirdim.

Daha fazla devam etmeyip kapıdan geçerken mutfağa doğru ilerledim. Allak bullak yaşantılarının bir parçası olmayacaktım. Fetih'i de bunun içine itmelerine fırsat vermeyecektim. Kendini bunca zaman uzak tutmuştu. O da benim için beş buçuk ay burada kalacaktı. Yolu farklıydı, legal ve başarılarla dolu bir hayatı vardı. Bu tarz şeylerle bunu gölgelemeyecekti. Benim için bunu yapmış olsa da zaman zaman artık gerek yoktu.

Hızlı hızlı mutfağa ilerlerken mutfakta üç kişi olduğunu fark ettim Emir dışında. Üç kadın. Biri hastaneye gelen kişiydi, diğer ikisini tanımıyordum. Koskoca konağa ancaydı zaten. Emir elindeki çay bardağıyla düşünceli düşünceli takılırken herkesin gözleri bana döndü ve ilk bakışma geçti aramızda.

"Kolay gelsin." derken ben gülümseyerek nasıl davranacağımı yine şaşırdığım bir anın içerisindeydim. Hastaneye gelen kadının yaşlarında başka bir kadın, bir de genç bir kız vardı. Saçındaki örtüyü hafifçe düzeltirken su altında tutmaktan buruşmuş ellerini silip bana ilk defa bu

konaktan yeni tanıştığım biri sıcak bir gülümseme bahşetti. Allah'ım bu günleri de mi görecektim?

"Sağ olun gelin hanım." derken daha da utandım, daha da şaşırdım kendimi. Boğazımı temizlerken hafifçe onlara doğru yaklaştım ve gülümseyerek elimi uzattım. Elimi uzattım... Aklıma başka hiçbir şey gelmedi. Sonuçta tanışmamız gerekiyordu değil mi? Başka nasıl tanışılırdı ki?

"Efsun ben." derken bir uzattığım elime baktı. Sonra elini hızlıca silip sıktı elimi. Elini mi öpmem gerekiyordu yoksa? Benden çok büyüktü yaşı. Benim ne yapmam gerekiyordu? Keşke hiç girmeseydim mutfağa.

Kadın da ne yapacağını şaşırdı ve "Biliyorum Gelin Hanım, Gülizar bende." derken daha çok yerin dibine girdim. Gelin ne? Hanım ne?

"Efsun," diye yeniledim kendimi. Elimi elinden çekerken "Efsun diyebilirsin Gülizar abla. Gelin Hanım değil. Efsun."

İkimiz de saf gibi kalırken ben bu anı dağıtmak için genç kıza döndüğümde o bizden daha mantıklı davranıp "Sema ben." dediğinde onunla da tokalaştık. Olmuştu o zaman galiba?

Diğer kadına dönmeden direkt Emir'e bakarken hala tarlası yanmış köylü gibiydi. "Emir'e kahvaltı hazırlar mısınız?" diye sordum onun da dikkatini çekmek için ama hayır gözlerini diktiği yerden çekmedi. Sema hızlıca "Ben ilgileniyorum." derken gülümsedim.

"Ben çıkayım, size kolay gelsin." derken iki kişiyle göz göze geldikten sonra kapıya doğru ilerledim. Emir'e bakıp son kez "Sen et kahvaltını, ben çağıracağım seni." diyerek onay alırken ondan mutfaktan serice çıkıp merdivenlere yöneldim.

Aklımda direkt Zeliha'yı bıraktığım yere gitmek varsa da telefonumu almak için bir kat daha çıkmayı göze alıp odaya doğru ilerlerken havanın soğukluğu merdiven çıkarken iyice yüzüme çarparken burnumun ucu sızladı. Hızlı hızlı tırmandığım merdivenlerin ardından odaya girdiğim an kapının ardındaki kişi darbe yememek için hızla bir adım geri attığında kaşlarım havalandı Zühre Karadere'yle göz göze geldim.

Gelmişti. Fetih haklı çıkmıştı, bulduğu ilk fırsatta odaya gelmişti. İlk boşlukta soluğu burada almıştı. Gözlerim her ne kadar arkaya, yatağa, kaymak istese de hayır diktiğim bedenden ayırmazken "Ooo," dedim sahte bir şaşkınlıkla. Direkt olarak renk atmıştı. "Zühre Hanım." derken odaya iyice girip kapıyı kapattım.

"Kime baktınız ya da neye baktınız?" derken gözüm etrafta dolaştı. İnce dudaklarını ıslattı, omzuna attığı şalı düzeltti. "Fetih'in," derken sesini düz, söyleyeceği yalana inandıracak şekilde tutmayı başarmıştı. "Gömleğinin düğmesi kopmuştu. Ona bakmaya geldim," etrafa baktı kısa bir an "ama bulamadım."

Bakışlarım ciddileşti, tek kaşım havalandı "Ben hiç inanmadım buna." derken sesim o kadar bana uzak ve gerginleştirici çıkmıştı ki karşımdaki direkt nasibini aldı. Aslında bana açık açık söyleyebilirdi niyetini ama benim Fetih'e söyleme ihtimalim, aralarında bir bozukluğa sebep olma ihtimalim onu durduruyordu. Annesinin de babasının da söylediği ortak bir şey vardı. Bir kadın için oğullarını karşılarına almayacakları. Bana ne zarar vereceklerse, bu ihtimali düşünerek hamle yapacaklardı. Farkındaydım. Şimdi de elinde kendince beni yerden yere vurabileceği bir şey yoktu. Dilediği şeyi görememişti.

"Bencee," derken alayla yüzümdeki gergilik sürdü "Dürüst olun, yatağın altına yaptığınız büyüyü sıkıştırdınız?" derken bir süre bakıştık sonra aniden sinir bozucu şekilde kısa bir kahkaha attım.

"Şaka, şaka.." dedim gerginliği dağıtırken. " Bakmayın öyle korkuyla yüzüme. Vicdanım sızlıyor." Gülüşüme baktı nefretle. Onu tiye alışım nasıl zoruna gidiyor görebiliyordum. Elinde bir zehir olsa tamamını bana içirir, gözlerinin içine bakarak can verişimi izlerdi sanki.

"Büyük günahı daha küçüğüyle kapatamazsın," dedi aniden. "Sen kendi başına büyüsün zaten hiçbir şey senin zehrinden büyük değil." kaşlarım havalandı gülümseyerek başımı salladım.

"Ha şunu bileydiniz," derken keyifle kapıya yaslandım. "Yani aklınız kayar hacıya hocaya, bunu düşünüp vazgeçin. Beni o tarz şeylerle alt edemezsiniz. Bu kadar küçük oynamayın, bana sökmez."

Ya kapıya ya da benim üstüme yürüdü bilmiyorum ama duruşumu bozmadım. Kimse bu kadar nefretle bakmamıştı bana, bu bakışlar altında o kadar midem bulandı ki yüzüm buruşacak sandım ama alaycı tavrımdan kopmamak daha doğruydu.

"Efsun," dedi her harfi bana ismimin anlamını anlatmak istercesine, onun anlamından çıkardığı anlamı belli etmek istercesine telaffuz etti her harfi. Beni ciddi ciddi günah olarak görüyordu... Ben olsam olsam, onun yanacağı ateşe odun atardım.

"Ahım var sana," dedi nefretle. Yüzlerimiz dip dibeyken nefesinden dökülen kezzaptı sanki. "Bir gün yüzün gülecekse bu evde, bir hafta

gözünden yaş eksik olmayacak. Bir günün güzel olsa, on katı acısı çıkacak. Sabret," dedi kendinden emin bir sesle. "Dilimden tek bir an bedduan eksik olmuyor. Yatışım kalkışım seninle. Annemin babamın yanında yatsaydım da bu eve düşmeseydim diyeceksin. Sabret."

Yüzüm değişmedi ama içim kasıldı. Bu söylediği içimdeki organları sanki avucunun içinde ezdi. Zühre Karadere öyle büyük bir nefretle konuşuyordu ki kalbimin duvarlarında tırnaklarının izi oluyordu.

"Canın çıksa gözümün önünde, kalbini söker baş ucuma asarım, içim her gün daha fazla soğusun diye. Bedduam var sana," dedi tekrardan. Artık mimiklerim de değişti. Parmak uçlarımın iğnelediğini hissediyordum "Gün gelecek yalvaracaksın bana, gözünde yaş bitse dönüp bir damla su vermeyeceğim sana. Bunu unutma tamam mı? Ahım var sana."

Suna annem bir kez annenin duasının, babanın bedduasının tuttuğunu söylerdi. Bir anne ne kadar beddua etse de verdiği süt önüne geçer, kabul olmazmış. Öyle demişti. Şimdi bir anne onun cehennemin içine sürüklediği kızının önüne dağ oldum diye, başka bir annenin kızına beddua ediyordu. Bunu hak etmemiştim. Bunu asla hak etmemiştim.

"Bana ettiğiniz tüm beddualar," dedim gözlerinin içine bakarken. Ortamdaki hava ağırlaştı soluklarımız gibi. Az nefes alıyor, az konuşuyorduk. Nefret sancılı bir ölüm gibiydi. Her şeyi zorlaştırıyor, yavaşlaştırıyordu.

"Dönsün dolaşsın sizin içinize ateş olarak düşsün Zühre Hanım." derken yaslandığım kapıdan doğruldum. "Gitsin gelsin hep sizi bulsun. Çocuklarınızdan uzak, ettiğiniz bedduaların acısı daima bedeninizde olsun. Hakkım size helal değil." derken midemin yanışı bir an beni zorladı, devam edemeyeceğim sandım. "Hakkın mı var demeyin. Zeliha şimdi sizin ittiğiniz hayatta olsaydı cehennem de yeriniz olur muydu orası bile meçhul. Benim size edecek bedduam yok. Sadece," derken geriye doğru çekilip kapıyı açtım. Daha fazla yüzüne bakmak istemiyordum.

"Yaptığınız hiçbir şey sizin yanınıza kalmasın, gırtlağınıza kadar günahla dolmuşsunuz zaten. Önünüzü göremiyorsunuz. Bu size mahşere kadar yeter."

Kapının dışını işaret ettim "Şimdi çıkın odamdan. Fetih'in de artık bir karısı var." derken yüzüne bakıyordum. "Gömlektir, düğmedir geçin bu işleri. Size düşmez. Bir şey yapılması gerekirse ben yaparım, kafanıza göre girmeyin odamıza. Mahrem yer. Ne Fetih hoşlanır ne de ben." çıkmadığını fark edince devam ettim.

"Oda soğudu, çıkın artık."

Soğuk havaya rağmen kan ter içinde kalmış iki adama bakarken resmen yalvarırcasına bana bakıyorlardı tamam demem için ama tamam değildi. Hala tamam değildi. Odanın düzeninde bir şey hoşuma gitmiyordu. Üstelik zaten onları sevmiyordum, o yüzden daha fazla tamam değildi. Emir çıktığı kapıdan geri girerken elindeki metreyle ona baktım.

"Anlatabildim değil mi istediğim şeyi?" diye sorarken başını salladı. Boş duvara doğru giderken "Anladım ben seni yengem." dediğinde ona doğru yaklaştım, Zeliha'nın kalemlerinden birini kulağının arkasına sıkıştırmış çok tatlı bir görüntü oluşturmuştu gözümde.

"Ben alayım ölçüleri istediğin gibi bir şey yapacağım. Ya da Fetih abi kendisi el atar."

Metrenin bir ucundan ben tutarken diğerleri hala benden bir şey bekliyorlardı çıkmak için ama hayır. Daha emin olamamıştım. "Hayır sen yap." dedim ısrarla. "Fetih ne anlar, tasarımı ben anlattım zaten. Yapımı var sadece. Madem marangozcu da çıraktın, senin elin değsin. Hem Zeliha da çok sevecek." derken bakışları bana döndü. Kısa bir an bana bakarken hiç lafımın üstüne laf söylemeyip gülümsedi hafifçe başını salladı.

"Ben halledeceğim." derken kulağının arkasından aldığı kalemle ölçüyü not kağıdına yazdı. İstediğim fazlaca güzel bir kitaplık için gereken şeyleri yazarken kağıdı ben geri çekilip düşünceli gözlerle odaya baktım. "Çalışma masasını," dediğimde diğer iki kişinin gözleri isyan edercesine beni buldu. Arkadaşlar ne oldu, silah çekmek kadar kolay değil mi?

"Şuraya alabilir miyiz? Işığın gelişi daha iyi olur, ders çalışacak sonuçta. Baktım olmadı, tekrar değiştiririz." diyerek söylediğim yeri işaret ederken Emir tek elini kemerinin üzerine koymuş, üzerinden çıkardığı ceketiyle beyaz gömleğiyle kalmıştı. Düzenini kendi kurduğu odaya baktı. Ben sadece çalışma masasını müdahale ediyordum. Oda büyüktü, her boşluğu deniyordum. Mesela elli kere falan yer değiştirmiştim, ben değiştirdikçe Emir bilen kişi olarak diğer eşyalarda da değişikliğe gitmişti.

Adamlardan biri Emir'e "Emir Bey, el atar mısınız bir?" diye sorduğunda anında başımı iki yana sallayarak müdahale ettim. Emir'le aynı safta değillerdi, ona siz diye sesleniyorlardı.

"Maalesef." dedim donuk bir sesle. "O şu an iç mimar görevinde olduğu için psikolojik olarak yoruluyor. Fiziksel olarak da yoramayız. Siz halledin." derken Emir'i kolundan tutarak biraz geri çekip geçmeleri için daha fazla boşluk açtım. Gözlerim Emir'e dönerken, güldü gülecek şekilde bana bakıyordu.

"Yoruldun mu?" diye sordum ona bakarak. "Kahve yapayım ister misin?"

Eliyle ağzını örttü yaptığım şeye başını salladı hayretle. Kasten söyledim bunu sandı ama hayır cidden kahve yapmayı teklif etmiştim. Bir süre imalı imalı bakışırken biz masa istediğim yere taşındığında ışığı açıp masaya doğru ilerledim. Sanki burası daha doğru olmuştu. "İyi gibi, sence Emir?" derken dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Sen iyi diyorsan, iyidir." derken kararsız kararsız baktım.

Tamam yeterdi artık, odada denemediğim yer kalmamıştım. "Tamam," dedim diğerlerine bakarak. "Teşekkür ederim. Çıkabilirsiniz." bunu bekliyorlarmış gibi hemen başlarını sallayıp ceketlerini alıp çıktıklarından masanın üzerindeki duvarı işaret ettim "O zaman panoyu buraya asıyoruz

Emir." derken zaten o da duvara çivi çakmak için kullanacağı alete yönelmişti. Ben de panoyu alırken elime, çıkan sese yüz buruşturdum ama Allah'tan uzun sürmedi. Emir'den o aleti alacağım sıra "Ağır yenge, alma sen." diyerek kendisi eğilip indirdi.

Sonra da elimden panoyu alıp düzgünce alırken aralık olan kapıdan "Gelebilir miyim?" sesini duyduğumuzda ikimizin de bakışları elinde kahvelerle kapının eşiğinde duran Zeliha'ya baktık.

"Bak," dedim Emir'e gülümseyerek "Benimle aynı fikirde olan birileri var. Gel bebeğim." derken Zeliha kapıyı ayağıyla tamamen açıp içeri girdi.

"Yorgunluk kahvesi yaptım size." derken değişen odasını inceledi. Gözlerinin içindeki o parıltı o kadar görülmeye değerdi ki, bu ışık için şehirlerce yürüyebilirdi insan. Zeliha içine hapsolduğu karanlıktan yavaş adımlarla da olsa çıkacaktı. Belirtilerini veriyordu, bu sabah her ne kadar çok kötü olsa da şu an iyiydi. Odasının değişeceğini söylediğimde o ani heyecanını her ne kadar neden sorusuyla bastırsa da söylediğim neden onu oldukça tatmin etmişti.

' Önümüzde uzun soluklu bir süreç var. Eğer ders çalışmaya senelerdir çalıştığın yerde başlarsan yeni başlangıcı yapamazsın. Zaten süreçte sık sık bunalacaksın, çalıştığın yerden sıkılacaksın. Sık sık değiştireceğiz çalışacağın yeri. Ben sınava kütüphanede, kütüphane kafelerde hazırlanmıştım. Yer değiştirmezsek verimin azalır.'

İkna olmuştu. Daha farklı bir şey sormayıp kabul etmişti. Ve çokta sevinmişti. Artık aynı kattaydık, daha yakındık, yeni bir başlangıçtı onun için. Taze heyecanını görebiliyordum.

"Çok güzel olmuş." derken keyifle gülümsedi, önce Emir'e uzattı Türk kahvesini, sonra bana. Emir'i işaret ettim "Emir yaptı. Ki daha kitaplığın yapılacak, başka başka bir sürü şey. Onları da Emir yapacak. Başarının altında onun imzası var."

Emir yaslandığı çalışma masasında kahvesinden bir yudum alırken gözlerini kaçırdı. Utanmıştı. Ya Allah'ım gerçekten kafasını vurularak sevilmelik bir adamdı bu... Zeliha "Fetih Karadere'nin öğrencisi." dediğinde bakışlarım baygınlaştı, elimdeki kahvenin dökülmesini engelleyecek şekilde homurdanarak başımı onun omzuna bıraktım.

"Fetih Karadere mi?" dedim keyifsizce. "Abisi kılıklı. O ne alaka? Adam yaptı işte. Fetih'in de gram payı yok."

Zeliha'nın bakışları gülümseyerek imalı bir bakış attı bana "Öyle miii?" derken kardeşten görümceliğe terfi etmek üzere olduğunu fark ettim.

Burnunu sıktım boşta kalan elimle. "Öyle." dedim inatla. "Öyle değil mi Emir? Korkma konuş, öyle değil mi?"

Gözlerimiz sessizce bizi dinleyen onu bulurken baş parmağını alt dudağına sürtüp "Öyle demeyelim." demeyi tercih ettiğinde Zeliha'nın kahkahasıyla omuzlarım düştü. "Ya ama Emir ya," dedim sitemle. "Saniyesinde beni satıyorsun ya! Olmaz bak bu iş böyle!"

Ben daha yudum bile almasam o kahvesini yarılamıştı. "Söz konusu Fetih abiyse diyelim biz ona." diyerek beni düzelteyim derken daha çok batırdı nezdimde. Nasıl oluyordu yahu bu? Fetih onun üstüne bu kadar giderken hele de...

"Efsun abla," dedi Zeliha gülümseyerek Emir'e bakıp. "Söz konusu Fetih Karadere'yse, Emir abi asla taviz vermez." diyerek kendimi alıştırmaya çalıştığım gerçeği yüzüme vurdu. Günün birinde elbet öğrenecektim Emir'le Fetih'i. Neydi bu aralarındaki ilişki; bir taraftan abi kardeş gibilerken, bir taraftan asla adamdan haz etmeyen hatta bana nefret ettiğini düşündürten bir Fetih vardı. Emir Zeliha'ya bakarken ağır ağır başını salladı. Sonra da son yudumu alıp yaslandığı yerden doğruldu.

Fincanı Zeliha'nın elindeki tepsiye yerleştirirken "Ellerine sağlık," diyerek sandalyenin üzerine bıraktığı ceketine yöneldi. Bana yönelip "Ben istediğin şey için yavaştan başlayayım o zaman. Buralardayım ama bir şey olursa bir alo dersin." derken önce son kez odaya sonra Zeliha'ya döndü.

"Senin özellikle istediğin başka bir şey var mı?" diye sorarken gülümsedim. Çok çabalamıştı, Fetih ne kadar çabalarsa o kadar çabalamıştı. Birlik olmuştuk, bir odayı değil bir hayatı yeniden inşa ediyorduk. Farkındaydım. "Varsa söyle bana, ben hallederim. Gönlünden geçen gibi olsun her şey."

Zeliha gülümseyerek başını iki yana salladı "Şimdilik yok ama," dedi munzur bir sesle. "Dersen ki bu teklifim her zaman geçerli aklıma bir şey gelirse söylerim, hemen paylaşırım seninle Emir abi."

Onu izlerken devamlı olarak bir yüzünü sıkma isteğiyle boğuşurken elim direkt koparmak ister gibi burnuna gitti. "Pazarlık yapıyor ya, Fetih'in küfürsüz versiyonu bak bu. Aynı uyanıklık, nerede görsem tanırım." derken kıkırdayarak temasımdan kurtuldu. Nefes de alamıyor olabilirdi. Emir gülerek beni onaylayacak gibi oldu ama Fetih buradaymış gibi yapmadı bunu. Adamın yokluğu bile etkiliydi. Gel de delirme!

Göz kırpıp başını sallamakla yetindi. "Teklifim her zaman geçerli." dedi Emir kapıya yönelirken. Son anda geri dönüp elindeki kalemi işaret etti.

"Lazım mı?" derken Zeliha başını iki yana sallayıp "Yok değil, benim epey fazla kalemim var." diyerek bana taş attığında dudaklarımı birbirine bastırdım. Emir odadan usulca çıkarken Zeliha cümlesini tamamladı.

"Ablam ve abim sağ olsun." dedi bana bakarak. "Kavga ederken mağazayı satın alan ilk çift olabilirler."

Toplam net sayısına bakarken "Beklediğimden daha iyi." dedim aklımdan geçen ilk cümleyi kurarken. Zeliha suratı düşmüş bir şekilde bana bakarken "Kandırma beni." dedi kırık bir sesle.

Bakışlarım garip bir şekilde onu buldu kaşlarımı çattım. "Hedefin mi değişti?" diye sorduğumda yaşaran gözlerini benden kaçırmış, yaslandığı yerden boş panoya bakıyordu. Müdahale etmedim. Çok normaldi bu duygu değişimleri. Başını iki yana salladı cevap vermek yerine.

"O zaman hukuk istemiyorsun?" dedim ona bakmayı sürdürürken. Tekrar konuşmadı, tekrar aynı cevap şeklini seçti.

"O zaman şu an canın ağlamak istiyor bunu bahane ediyorsun. Çünkü istediğin bölümün, istediği netleri düşünürsek şu an gayet iyi bir

seviyedesin. Zeliha mühim olan mükemmeli yaratmak değil, sana yetecek kadar yapmak. Çünkü iyinin iyisi hep vardır. İlk deneme için oldukça yeterli. Daha ilk. Aylar var, artacak. Ki alan yeterlilik sınavın bu sınavı döver. Dertleneceksek ona dertlenelim."

Burnunu çekip gözlerini tavana dikti. "Tamam," dedi sesi titreyerek "Ona da dertleneyim ben biraz." O kadar uzun zaman olmuştu ki bu dönemden geçeli şimdi her şey yabancıydı bana. Yüzüne baktım garipçe. Önce çenesi titredi, sonra başını geriye doğru attığından göz yaşı kulağına doğru hızla yol alacak şekilde aktı.

"Haydaaa," dedim ona yönelirken. Yüzünü kendime çevirdim. "Bana bak bana." dedim sahte bir sinirle. "Senin ablan doktor, abin desen İtü mezunu. Sen hayırdır, neyin umutsuzluğu bu? Ağlamak istiyorsan söyle, ağlamana izin vereyim. Dök içini. Ama gerçekten sebebin buysa, kızarım sana." yaşları o kadar hızla akıyordu ki çaresizlik bir sarmaşık gibi sardı bedenimi. Ne yapacağımı şaşırdım.

"Hiçbir şeyi başaramayacağım." derken sesi soğukta kalmış gibi titriyordu. "Olmayacak yapamayacağım. Aylar geçti, insanlar konu bitirirken ben ölü-"

"Şşştt," diyerek parmak uçlarımı dudaklarına bastırdım. Olmuştu yanımda ağlamayalı. O kadar kendi derdimize düşmüştü ki, Zeliha öylece kalmış her şeyiyle kendisi baş etmeye çalışıyordu. Sarsıldı, göz yaşları içilen bir su boğazdan nasıl kolaylıkla akıp gidiyorsa gözlerinden öyle boşaldı. İçimde bir buhran büyüdü, çaresizlik daha da sıktı bedenimi.

Onu kendime çekerken elim ensesinde, başı tam bağrımdaydı. Üzerimdeki gömlek hemen ıslanmıştı. Kendini sıksa da hıçkırıklarının önüne geçemedi. "Tamam ağla." dedim şefkatla onu sararken. "Bugün ağla ki yarın gülmemek için sebep kalmasın." ellerim yelkovan hızla akarken onun dağınık şekilde kalemle topladığı saçlarında dolaştı. Ara ara bir şeyler mırıldandı, bazılarını anladım bazılarını anlamadım. Çokça hıçkırdı. Dudaklarım saçlarında gezinirken sulanan gözlerimi engelleyebiliyordum rahatlıkla.

Eğer biri ağlıyorsa fazlaca, sizin ağlama hakkınız olmazda bazen. Sizden akacaklarda ondan akmış olurdu. Gözyaşının da bir sınırı vardı.

Ne kadar geçti bilmiyorum ama yağmur nasıl boşalırcasına yağarsa o da biriktirmişçesine koynumda ağladı öylece. Çıkan sonuca ağlamıyordu farkındaydım. Sonuçtan epey uzaklaşan hayatına ağlıyordu. Hıçkırıklar

kendini iç çekişlere bırakırken benden yavaşça ayrılan bir süre sonra o oldu. Ona fırsat vermeden gözyaşlarını silerken ıslanmış kirpiklerinden öptüm.

Parmak uçlarım yüzünde dolaştı. Her şeyden bağımsız güzel bir yüzü vardı. Güldüğünde dönüp çoğu kişiyi kendine baktıracak güzel bir yüzü. Gülümsemelerini yetim bırakan annesiyken, öksüz bırakan babası olmuştu. Bunu kaldıramıyordu. Bunu kaldıramıyordum. Ailesi kendisine yara olan insanlar, zannımca kendi ailesini kurmadan o yaraları devamlı olarak kanatırlardı. Ailelerini kurduklarındaysa yaralarını unutmadan kabuk bağlamalarına izin verirlerdi. Zeliha'nın yarası kanıyordu, kanamadığı yerdeyse elini batırıp kendi kanatıyordu. Acı çok şeydi bir insan için. Ve bazı insanlar bir yerden sonra her şeyi yapar, müptelası olurlardı.

"Mahkemeye çok az kaldı." dedi aniden yüzüme bakmadan. Biliyordum, farkındaydım. O adam cezaevinde olsa da tam olarak yiyeceği ceza belli olmadan onun yüreğindeki yük hafiflemeyecekti. "Eğer ki," dedi tekrardan gözleri yaşarırken. "O hak ettiği cezayı almaz-"

Bu ihtimali dile getirmesine bile izin vermedim ardı ardına cıklayarak. "Böyle bir şey olmayacak." dedim emin bir sesle. "Biz hazırız. Biz tamamen hazırız. Bütün kollarımız çok kuvvetli. En fazlası neyse o olacak. Abin izin verir mi sanıyorsun?" derken döner sandalyeyle kendimi biraz daha ona ittim. "Avukat ordusunu yıkmadığı kaldı. Yok öyle bir ihtimal. Şansı yok. Kendilerini savunmayacaklar bile, ağızlarını açamayacaklar. Sonuç belli biz sadece zamanını bekliyoruz. Tamam mı bebeğim benim?"

Sesim ne kadar güven vericiydi bilmem ama dürüsttüm. Onu avutmak için değildi bu cümlelerim. "Sen de o gün geleceksin değil mi?" diye sordu az da olsa bu şüpheyle.

"Tabi ki. Aksi mümkün mü canımın içi? Beraber gideceğiz, beraber geleceğiz. Hakkımızı alıp geleceğiz. Sana kimse bizden daha güçlü değil demiştim hatırlıyorsun değil mi?"

Hızlı hızlı başını salladı. "Biz daha da güçlendik o günden. Başka hiçbir şey değişmedi. Sadece gidip duyup geleceğiz sonra zaferimizi kutlayacağız. Kimsenin yanına kalmayacak hiçbir şey. İzin vermem demiştim. O adalet işleyecek. Başka ihtimal yok. Sustuğun yerde gereken yapılmıyorsa bağıracaksın Zeliha," dedim şakağından öperken. "Kaç kadın susturulursa biz onlar için de bağıracağız. Gün gelecek ben senin elini bırakacağım, bu kez sen başkasının elinden tutacaksın. Biz birbirimiz için çırpınmazsak bir gün hepimiz ölmeyeceğiz. Öldürüleceğiz. Avazımız çıktığı kadar bağıracağız. Ağlamak yok, pes etmek yok, yolu yarım bırakmak yok. Sen

yaşamayı hak ediyorsun o değil." dedim o araba koltuğunda ilk hastaneye geldiğinde bembeyaz olmuş yüzünü hatırlarken. Çok daha kötü bir şekilde teşebbüs edip başarılı olabilirdi. Bu ihtimali aşamıyordum.

"Kadınlar yaşamayı hak ediyor. Biz yaşayacağız, onlar değil. Bırakmak yok o yüzden, bana beni niye öldürdün demiştin ilk uyandığında. Ben seni yaşattım, en çok sen hak ediyorsun diye. Sen de başkasını yaşat diye . Ölmek yok bize, ecelimiz başka birinin elinden olmayacak. Kaderse bu, o kaderi değiştireceğiz. Biz bize yeteriz, birbirimizin elinden tutsak hangi yolda kim geçebilir önümüze? Güçlü kadın diye bir şey yok." derken burnunu çekerek beni dinliyordu.

"Kadının kendisi zaten gücün ta kendisi. *Güçlü kadın değil, kadın gücü.* O yüzden bu nefret, bu bastırma çabası. Farkındalar o budalalar. Bu güç açığa çıkarsa ne olacağını farkındalar, bu yaşanmadan tek üstünlüklerini kullanıp fiziksel zarara yöneliyorlar. Merhametimizi güçsüzlük sanıyorlar bu yüzden bütün bunlar. Gücünü unutturdukları kadınlara da zarar veriyorlar. Bir kadın gücünü unuttuğu yerde diğer kadın tutacak elinden ki üzerine basılıp geçilmesin. Sen bir kadınsın," derken elinden tuttum. Sıkıca tuttum, o hastane odasındaki gibi.

"Senin gücün abin değil, senin kuvvetin soy adın da değil. Sen bir kadınsın. Sen kendin güçsün. Birileri onu ezmeye çalıştı, hakimiyeti eline almaya çalıştı dizlerinin üzerine düşürdü seni ama ben elinden tuttum kaldırdım. Çünkü ben de bir kadınım. Seni ezenin sana uzanan ellerini koparırım bir damla kan akmaz. Adalet bu çünkü. Bedel bu. Elini kana bulamadan ömür çalmak. Biz öldürmeyiz Zeliha onlar gibi. Biz fiziksel zarar vermeyiz kolay kolay. Yolumuz bu. Yürüyoruz düşürülen her kadını kaldırmak için. Susturulan her kadın adına bağırmak için. Öldürülen her kadının bedelini ödetmek için, pes etmiş her kadını yaşatmak için. O yüzden sakın pes eder gibi konuşma bana, sakın umutsuz olma. Ayaktasın artık, kalktın. Seni devirenlerin hepsi yerde. O mahkeme günü de resmileşecek bu. Dimdik gideceğiz, dimdik çıkacağız. Sen devam etmeyi öğrendin, zaman gelecek bu kez sen kaldıracaksın."

Dudaklarını birbirine bastırırken başını salladı hızlı hızlı. "Umutsuz olmak yok." dedi içimi rahatlatırken. "Pes etmek yok." diye devam etti. Kendi yaşlarını kendisi silerken burnumun direği sızladı. Zeliha kadar şanslı olmayan kadınlar için. Elimde bir mikrofon olsa sadece kadınlara seslenirdim. Tek kalmış kadınlara, bağırmayı bırakmış kadınlara.

Dudakları yaşlarına rağmen kıvrıldı "Çünkü biz kadınız." dediğinde bu kez engelleyemedim sulandı gözlerim. Gülerek başımı salladım. Bir Efsun daha yetişiyordu sanki, gözümün önünde. Belki hiç kızım olmayacaktı ama başka bir yan çarım daha geliyordu arkamdan.

"Bizden güçlüsü yok." dedi yüzünü gözünü silmeye devam ederken. "Ayakta kalayım ki," derken aldığı peçeteyle burnunu sildi "İlerleyip benim yaşadıklarımı yaşayanlara ben kalktım sıra sende diye elimi uzatayım." saçlarından dökülen tutamları kulakların arkasına sıkıştırdı. "Onlar kim ki?" dedi çatallı bir sesle. "Biz hep birbirimize destek olduktan sonra kim ki onlar?"

Bu haline gülmeye devam ederken başımı salladım. "Hepimiz birimiz için bağırsak, sesimizi sağır sultan bile duyar. Onlar kim ki, biz onlar için pes edelim?"

Yüzümü avucumun içine alırken alnında öptüm gururla. "Kadının en büyük dostu yine kadındır. Aksini iddia eden erkektir." derken biraz önce Zeliha'nın hıçkırıklarının dolduğu odada şimdi gülüşlerimiz duyuluyordu.

Zeliha ileri gidip "Erkeklere idam!" derken telaşla ağzını örttüm "Yavaş," dedim gülerek. "O kadar da demedik. Hepsini yakmayalım şimdi." Zeliha kıkırdadı "Arada sevdiceğim de var diyorsun yani?" dizine vurdum hemen kaşlarımı çatarken.

"Sevdiceğim, kardeşinin bunu dediğini duyarsa." durdum sesimi kalınlaştırdım "Efsuğğnn sen ne yapıyorsun kardeşime, ne anlatıyorsun? Kızım delirtme bak beni sana diyorum alooo, diye başlayan cümlelerle bir ton laf eder bana." Zeliha'nın kahkahası doldurdu odayı. Gülüşlerinin arasında bana hak verdiğini belli edercesine başını salladı.

"Tam olarak bu işte!" derken bir süre daha uzun uzun güldü. O an ağlamalıydı ki insan, ilerinde gülmemek için sebebi kalmasaydı. O gülen yüzüne baktım sonra aniden bir şey hatırlamış gibi durdu.

"Bugün seni hiç aramadı!" dedi sanki bu çok kötü bir şeymiş gibi ve aniden konuyu değiştirerek.

Bunu fark etmemiştim bile ben...

"Erkek milleti evlenince değişiyor demişlerdi de inanmazdım. Bak daha ilk günden, evlenmeden önce her saat başı arardı. Puu senin abine!" diye olayı abartırken o beni ciddiye aldı.

"Yaa," dedi şaşkınca. "Nasıl aramıyor ya? Niye aramıyor? Sen ara. Ya da trip at. Nasıl aramaz seni?"

Dirseğimi masaya yaslayıp çenemin altına koydum elimi. "Bana kızgın ayrıldı sabah." dediğimde o da benim konumumum aynısını aldı "Yaaa." diyerek. "Neden ki?"

Dudaklarımı yalarken yüzde yüz haklı oluşumu Zeliha anlatmak için kolları sıvadım. Fetih yokken Fetih'in dedikodusunu yapmak mı? İnanılmaz zevk vermeye başlamıştı bu bana. "Hiçbir sebebi yok. Sadece Emir'i alma birkaç gün dana benden dedim hepsi bu." Zeliha hala ıslak olan kirpiklerini kırpıştırdı hafifçe gülümsedi.

"Emir'i alma mı dedin?" diye sordu. Sesinde olan şey ima mıydı bana mı öyle geliyordu? Başımı salladım hafifçe. "Onu benden alma, der gibi." diye mırıldandığında gözlerimi kırpıştırdım.

"Gibi değil öyle işte. Yani alıştım ben Emir'e, bak çokta yardımcı oldu. Öyle dank diye almasın istedim."

Alt dudağını parmaklarının arasında sıkıştırırken sırıtışını saklamaya çalışıyordu tahminimce. Dilinin altındaki baklayı beklerken

"Ben biliyorum onun derdini başından beri."

Başından beri mi? Neyi biliyordu? Başından olan şey neydi?

Göz kırptım. "Kıvrandıracak mısın anlatmak için beni?" derken dudaklarını öne doğru büzdü. Sonra etrafa baktı "Bütün gününü bana ayırdın o yüzden hayır." derken rahatladım epey. Çünkü çok zorlamayabilirdim deli gibi merak etsem de.

Bir sır verir gibi bana yaklaşırken kulaklarımı tabiri caizse ona diktim. "Emir abiyi çok sevdin ya," derken başımı salladım hafifçe. "Çok iyi anlaşıyorsunuz anladığım kadarıyla en başından beri." diye devam etti. Tekrar başımı salladım. Emir'i ilk gördüğüm an, elindeki silahla ben ve Zeliha'ya gelecek herhangi bir müdahaleyi engellemek için siperdi bize. "İşte mesela sen abime kızıyorsun, ona kızmıyorsun. Bazen abime gelme diyorsun, Emir abiyi çağırıyorsun. Siz çok iyi anlaştınız." diye tekrar etti. E Zeliha, eeee?

"Yani o buna tahammül edemiyor," diyebildi en sonunda. "Sizin bu denli anlaşmanıza. Ama bu ilk zamanlardan beri var, sinir oluyor bu duruma. Şu an Emir abiden nefret etmeni isterdi."

Kaşlarımı çatmış, gözlerimi dikmiş onu dinliyordum. "Bu kadar mı kibirli Fetih?" diye sordum istemsizce. Sırf biz anlaşıyoruz diye adama eziyet ediyordu. "Biri onunla anlaşmayıp başkasıyla anlaşınca zoruna mı gidiyor?" "

Dudakları kıvrıldı garip garip bana baktı. "Efsun abla," dedi şaşkınca. "Sen biri misin?" sorusunu bana yöneltirken gerildim sebepsizce. Biriydim. Fetih'le aramızda nefret olmadığı kadar gönül bağı da yoktu. Sadece birbirimizi bilip sayıyorduk, birbirimize değer vermek için belirli sebeplerimiz vardı. Özellikle onun. Bir şekilde iki borçluyduk birbirimize.

Evet, evet. Fetih'le iki borçluyduk. Karşılıklı borçlarımız birbirini kapatmadığı için de böyle bir hayatın içindeydik.

Zeliha'ya sessizce baktım. Cevap vermedim. Biriyim diyemedim. Tabi ki değilim demeye dilim varmadı. "Fetih abimde kibrin zerresi olmaz. Onun ki kibir değil." derken konuyu getirmeye çalıştığı yeri fark ettiğimde kalkıp gitmek istedim. Bir insana yalan söylerken bunu isteyerek yapmıyorsanız gözlerinin içine bakmak suyun altında nefes almak kadar zor gelirdi bazen. Şimdi her şeyi, ona inandığımız hiç var olmayan aşka yoracaktı bu dönemde. Çünkü bir insanın eline hangi hamuru verirseniz size yapıp uzattığı şeyin hammaddesi o hamur olurdu. Değişmezdi bu kural.

Merak ediyordum. Zeliha beş buçuk ay sonra 'hiç mi sevmediniz birbirinizi' demeyecek miydi? Ya da biz iki iyi oyuncu zaten sonlara doğru bu gönül bağının koptuğuna dair sinyaller mi verecektik?

"Onunki paylaşamamazlık." avucunun içini daha çok bastırdı dizime gözlerimin içine içine bakarken. Gözlerimdeki duygusuzluğu nörtlüğü görmüyor muydu? Bana o an ağabeyinden özel bir şeyler paylaşacağını anlamıştım. Bunları duymak istiyor muydum? Hayır. Bunlar beni ilgilendiriyor muydu? Hayır. Ama o devam etti.

"O bazen, bazı insanlara karşı çok hassaslaşır." dediğinde içimi yine aynı soru kapladı. Zeliha bunları nereden biliyordu? "Böyle sanır ki yağmur yağsa başına düşen damla onun canını yakacak." benim için bir şeyler anlatacak biri yoktu ama Fetih'in varı yoğu onun eşiyim diye önüme konuluyordu. Bu doğru değildi. Fetih bunları bilmemi istemezdi. Zira ben de istemezdim.

"Sonra bazen; o bazı insanlar başkasına içinin ya da dışının güzelliğini gösterince, ona verdiği ya da o an ondan esirgediği bir güzellikten başkası nasiplenince kendinden çalınmış gibi hisseder. Kendi hakkıymış da başkasına vermişler gibi hisseder. İster ki hep ona olsun, başkasıyla paylaşmasın. Ama bunu sakın saplantı, hastalık olarak algılama." derken bu sondaki açıklama bakışlarımdan dolayı mıydı bilmiyordum. İçimde sinsi bir beden gezinir gibi oldu. Zeliha bunları anlayacak kadar iyi bir gözlemci miydi, yoksa zamanında şahit olduğu aşık bir Fetih'i mi bana anlatıyordu?

"Çünkü o bazı insanları ilk kendinden sakınır. Zarar vermez, kendisinin gözü gibi koruduğuna da kimse zarar vermesin ister. Sadece bazen, bazı insanların üzerinde çok fazla şeyi hak görür kendine. Hepsi bu. Başkasıyla mı anlaşıyor, niye benimle anlaşsın işte der. Bu benim hakkım der. Onu istemeyip başkasını ister, niye ben varım beni istesin der. Başkasıyla arası ondan daha mı iyi, niye ben varken onunla iyi der." eli gülümseyerek saçlarıma gittiğinde bir tutamını yavaşça geriye attı.

"İşte sen o bazı insanlardansın. Onunki karın ağrısı değil, kalp ağrısı. Vücut nasıl hasta olduğunda daima yangısal tepki verir de ateşimiz yükselir, onun tepkisi de öfke. Üzülse de, kırılsa da hep dışı öfkeli olur. Üzüyorsun şu an onu. O yanındayken sen sadece ona düşkün davran. Şimdi akşama kadar dert etti bu durumu haberin olsun."

Benden bir tepki beklercesine ona bakarken "Hep ilgiyi kendisinde mi ister, çocuk gibi?" diye sordum hayretle. Şaşkınlığımı gizlemiyordum. Böyle duygusal, ilgi bekleyen bir adam gibi durmuyordu. Zeliha çok mu duygusal yaklaşıyordu yoksa seven Fetih modeli mi buydu? Bizlik öyle bir durum olmadığından ben mi anlamıyordum?

"O bazı insanlardansa o kişi evet, o varken başkasıyla ilgilenmesin ister. Çocuk gibi mi oluyor bilmiyorum ama öyle. Zaten istediğini alınca da keyfi kebap olur. Bunları sana anlattığımı öğrenirse beni tek lokmada yer bu arada. Ayrıca sen nasıl fark etmedin ki? Niye bu kadar şaşkın bakıyorsun?"

Çünkü Zeliha, çünkü bebeğim ne abin benden ilgi bekledi ne de ben abine ilgi gösterdim. Daha dün su aygırı dediğim adam için aslında o bir panda diyorsun. Pandalarda yere düştüğünde onu kaldıran da kucak beklerdi. Fetih baya böyleydi. Yani en azından öyleymiş.

Başımı iki yana salladım, gözlerimi kaçırdım. "Zeliha," dedim daha fazla içimdeki sinsi ayak izlerini görmezden gelemeyerek. "Sen bana eskiden şahit olduğun aşık Fetih'i mi anlatıyorsun, durum buysa kadını birazdan instagramdan bulacağız haberin olsun."

Elini ağzına kapatıp kıkırdadı "Kıskandın?" diye saçma sapan bir ihtimali koydu önüne. Yüzüm benden bağımsız buruştu. "Hayır bebeğim ben çok meraklıyım. Şu an evli olmasaydım ve bana eski sevgilimin yeni sevgilisini atsa biri, gidip ona da bakarım. Benim ki fazla merak."

Beni ne ilgilendirirdi Fetih'in eskisi? Yenisi? İlerisi? Ötesi, berisi? En fazla benim yüzüme, gözüme, saçıma, makyajıma, boyuma bosuma laf eden Fetih Karadere'nin beğendiği kadın profilini merak ederdim. Ediyordum da zaten. İnkar edeceğim bir şey yoktu. Benim sürdüğüm en ufak bir makyaja

boya badana deyip, yüzüne tek bakışta iki elin parmağı kadar ürün sayacağım ama sadece renkli ruj sürmediğinden Türk erkeği gözünde makyajsız sayılabilecek hangi kadındı mesela. Ya da benim saçlarımın salıklığına bin tane laf edip hangi saç uçları kırılmış bir kadın... Dip boyası gelmiş de olabilirdi. Boyuma bin tane laf edip yine benim boylarımda bir kadın veya... Sevince insan kusur bulmazdı, kesin Fetih'in gözünde benden kısa da olsa selvi boylu olurdu.

Boyun bosun devrilsin Fetih.

Ayrıca Fetih'in eski ilişkilerindeki çoğu kişiden daha güzel olduğuma da emindim. Her kadın güzeldi, buna asla laf etmezdim ama benim daha nadir ve farklı bir havam vardı. Saçlarım kızıldı bir kere! Hem de doğalından.

Bacağımı sallarken öylece "Tabi ki eskiden şahit olduğum bir şeyi anlatmıyorum." dedi Zeliha dikkatimi çekerken. "Beni abim büyüttü." dedi en sonda. "Beni büyüten kişiyi de mi tanımayayım? Benim ki çok iyi gözlem. Ben o varken başkasıyla ilgilenince ona da bozuluyordu ama artık bu engin görevi sana devrettim sana bozuluyor. Ben çok memnunum, çok güzel bir yük kalktı üzerimden. Tepe tepe kullanabilirsin."

Sen öyle san Zeliha... Sen öyle san. "Çok dedikodu yaptık." dedim yerimden doğrulurken. "Hadi elini yüzünü yıka ben sıcak bir şeyler getireyim bir denemenin analizini yapalım. Hadi ablasının güzeli." derken onu da kaldırdım yerinden. Başını sallarken içimdeki huzursuzlukla çıktım odadan. Öğrenmemem gereken şeylerin ağırlığı daima daha fazla olurdu. O yüzdendi bu yüküm. Ofladım merdivenleri inerken.

Ki bence Zeliha doğruyu söylemiyordu. Eskiden bir ilişkiye şahit olmuştu. Kuruntu da olabilirdi bilmiyordum ama hislerim o yöndeydi.

Mutfağın kapısından girecektim hemen durmadan. Eğer ki içeriden bir cümle ilişmeseydi kulağıma. "Zeliha da kıymete bindi." dedi genç bir ses. Yanlışım yoksa sabah tanıştığım sesti. Aralık olan kapıyı açmadım. Durdum, dinledim.

"Yakında Zeliha Hanım da deriz."

Kaşlarım havalandı, avucumun içini bastırdım soğuk duvara. "Sema," dedi başka bir ses. "Ağzından çıkanı kulağın duysun. Sus kızım, sen sus en iyisi!"

"Niye anne?" diye ısrarla devam etmeye devam etti. "Yalansa yalan de. Zeliha da kıymete bindi ya ölsem de gam yemem. Yarın öbür gün tepemize de çıkar. Var onda öyle bir hava. Evleniyor dedik evlenemedi, bütün aileyi birbirine düşürdü. Fetih ne zaman gelse bu eve evin duvarları çatlıyor çıkan

kavgalardan. Konu ne? Zeliha Hanım hazretleri. Valla Zühre Hanım haklıydı evlenmesini istemesinde. Huzur bırakmadı bu evde. Sanki düşmanın evine gelin etti, kıymet göreceği yere gelin gidecekti. Sırf şımarıklığından."

Sesindeki hazımsızlık midemi bulandırırken yüzüm limon yemişim gibi ekşimişti. Annesi aniden "Fetih abi!" diye bastırırken içeri girmemeye devam ettim. "Ağzını topla. Bir gün bu dilin yakmadan seni, benim elimde kalacaksın Sema. Anlatmadım mı kızım ben sana olanları? Kıza yaptıklarını anlatmadım mı? Ne şımarıklığı, ağzı yok dili yok kızın!"

Bir homurtu duydum. "Valla bilmiyorum anne. Bana Zühre Hanım'ım böyle bir şeye sessiz kalması hiç doğruymuş gibi gelmiyor. Zeliha anlattı mı yoksa yine sadece ağlayıp zırladı mı? Ağzı var dili de var. Kullansaydı. Koskoca Karadere'ler kimsenin yanına bırakmazlardı. Bak Fetih abiye. Haberi olunca önüne geçti evliliğin. Henüz daha mahkeme de olmadı, önce bir gelsinler desinler bu kadar yıl ceza aldı. İnanayım. Daha o da yok ortada. Evlenmemek içindi belki o. Bahaneydi."

Daha fazla duymaya tahammül edemezken bu konuşmaları içeriye babamın mekanıymış gibi girdiğimde üç kişi de tabiri caizse titredi, Sema'nın renk attığını gördüm. Bu evde çalışanın bile kıza düşmanlığı vardı? Neyin cezasını çektiriyorlardı bu kıza böyle? Duyup duymadığımı anlamak için sessizliği tercih ederlerken Sema'ya baktım boş boş. Dilimin ucuna çok şey geldi, çok şey söylemek istedim, eğer ki konuşsam bir daha yüzüme bakamayacak kıvama gelecekti. Zeliha'nın yaşlarındaydı o da. Arkadaş olabileceklerken neyin çekememezliğiydi bu?

"Bizim katın temizlik düzeni nasıl yapılıyor?" diye sordum öylece. Aslında çok kibarca ve ricayla söyleyeceklerimi planladığım gibi telaffuz etmeyecektim belli ki.

Kadın uyarıp susturamadığı kızından alıp bakışlarını bana çevirip "Haftanın üç günü dip bucak temizliğini yapıyoruz kızım." dedi resmen titreyerek. Başımı salladım soğuk bir ifadeyle. "O günlerde Zeliha'yla konuşun, onun dersine ara verdiği zaman bizim katın odalarıyla ilgilenilsin. O ders çalışırken gürültü olmasını istemiyorum o katta." derken Sema'ya baktım. Ses tonumdan bile belliydi dinlediğim.

"Evdeki her şey beş ay boyunca Zeliha'ya göre ayarlanacak. O katta gürültü yapılmasın. Bir de özellikle Zeliha'yla ilgilenecek birine ihtiyacım var. Kahvaltısı, kan şekerini düzenleyecek ara öğünleri,kahvesi..." gözlerim tamamen blöf yaparak üzerlerinde gezindi. Nurdan denen kadın da beni

sessizce dinliyordu. Ortadaki Gülizar teyzeyi dışarıya alsaydık da ben bir şu ikisine karşı nefretimi kussaydım nasıl olurdu?

En sonda sertçe Sema'ya baktığımda yutkundu. "Sen," dedim onu işaret ederek. "Yardımcı olur musun bana?" hızlı hızlı başını salladı. "Güzel," dedim sert bir sesle. "Üç gün evdeyim, son günümde neyi nasıl yapman gerektiğini anlatırım." derken sabırla nefes aldım sonra Gülizar teyzeye baktım daha yumuşak bir sesle "Ocağı kullanabilir miyim?" diye sorduğumda kadının kızı yerine utandığını farkındaydım! "Sen bana söyle kızım, ben hallederim hemen."

"Ben kendim hallederim teşekkür ederim. Sadece evde, salep ya da çikolata varsa onu alabilir miyim?"

Israr etmeden istediğim şeylerden tezgahın üzerine serice bırakırken ben kızına bakıyordum öylece. Umarım Zeliha bu evden öyle bir çıkardı ki dönüşü insanların bin bir ısrarıyla olurdu. Ama yoktu, bu insanların içinde gram sevgi yoktu.

"Sağ ol Gülizar abla." derken ben kadın kızına yöneldi.

"Yürü Sema," dedi ters ters. "Sana yukarıdakilerin nasıl yerleştireceğini göstereyim." derken Sema sapsarı olmuş yüzüyle başını sallarken kapıya yönelirken aniden "Sema." diye seslendim sütü cezveye boşaltırken.

"Mahkemeye on gün kaldı." dedim ona bakmayıp işimle ilgilenirken. "Tahminimiz ve temennimiz on sekiz yılın üstünde bir ceza." cezveyi kolayca açtığım ocağın üstüne, bir elimi tezgaha, diğer elimi belime koyup Sema'ya baktım. "Zeliha şımarık bir kız değil, kıymete de binmedi. Zaten evin tek kızı, Fetih abisinin de," abi kısmını özellikle bastırmıştım. "en kıymetlisi. Yaşın çok küçük." dedim benim yüzüme zorlukla bakan kişinin yüzüne bakarken. "Kırıcı konuşmak istemiyorum ama çok yanlış düşünüyorsun. Bir daha düşün tamam mı? Bir daha bu tarz şeyler duymak istemiyorum. Yakışmıyor senin gibi bir kıza. Annen de yakıştırmıyor, ben de yakıştırmadım, sen de yakıştırma." yüzündeki pişmanlık arttıkça sesim daha da yumuşadı. "Tamam mı ablacım?" dedim bastırarak. Gözlerini yere dikerek başını salladı ve annesinin yol vermesiyle çıktı önden. Gözümü süte çevirirken bardaklara salep tozundan koydum. Nurdan Hanım da hala elindeki dolmalarla uğraşıyordu sesini etmeden. Hazır fırsat bulmuşken ona da konuşayım dedim.

"Ne diyorsunuz Nurdan Hanım?" diye aniden ona konuştuğumda bakışları dondu. "Hangi biriyle uğraşayım? Yoksa böyle bir eve gelin gelince bunlara alışmam mı lazım?" bana bakmadı ama beni dinliyordu.

"En büyüğünden en küçüğüne bir nefrettir almış başını gidiyor. Sevgi desen o da sahte. Biri gelinine öldürecekmiş gibi bakar, diğeri kızım dediği insanı o halde hastaneye getirip yine ağzını bıçak açmaz bir de diğerine de oğlum der." bana baktı ağzını açacağı an ben devam ettim. Konuşması gereken yerde susmuştu şimdi de susacaktı.

"Size nasıl öfkelenmiştim tahmin bile edemezsiniz." dedim açıkça. "Bu kadının çocuğu yok mu demiştim. Sahi yok mu çocuğunuz?" birkaç saniye sustum gözlerinin içine bakarak ama tam o konuşacakken yine devam ettim. "Aman boş verin bana ne? Vicdanınız yok, çocuğunuz olsa bana ne fayda?" sütü fincanlara boşalttım yavaşça. "Fetih bu durumdan haberdar değil henüz. Siz çocukluğunu biliyorsunuz muhtemelen, sizi de sevip sayıyordur. Hiçbir şeyden haberdar değil sonuçta. Bilmesini ister misiniz? Kardeşini o halde hastaneye getirdiğinizi, söylediğiniz yalanları, Zeliha'yı hastaneden çıkarmak için attığınız taklaları?" yavaş yavaş karıştırırken artık ona bakmıyordum.

"Hadi bana söylemediniz, hadi emir neyse onu yaptınız ama madem Zeliha kızınız, madem siz engel olamıyorsunuz arayıp oğlum dediğiniz adama haber vermek çok mu zor geldi?"

Ona döndüm bir an tam konuşacakken yine izin vermedim. "Amaaan," dedim yine. "Artık bir önemi yok değil mi? Fetih'e şu anlık bir şey söylemeyeceğim. Keyfi kaçmasın eşimin. Ama benim önümde samimiyetsiz kızım oğlum naraları atmayın, atınca benim keyfim kaçıyor." kulplarından tutup kapıya yöneldim.

"Kolay gelsin size."

Dudaklarımı yalarken aldığım tat o kadar memnun etti ki beni Gülizar abla gülümseyerek beni izliyordu. "Bu çok çok iyi." dedim kalan parçayı da ağzıma atarken. Belki ülkenin en önde gelen mutfağı doğu güneydoğu mutfağına aitti. Zeliha'yla akşamı edip günü sonlandırırken bardakları indirmek için geldiğim mutfak aniden önüme gastronomi cenneti olarak sunulmuştu. Sosları, turşuları, reçelleri... İnanılmaz bir şeydi. Her şey ev yapımıydı, çok fazla çeşitti ve benim önüme konulursa hepsinin tadına bakıyordum.

"Özellikle turşular. Ben çok ev yapımı yedim ama bu çok başka." derken lahanadan bir parça daha aldım. "Bunda ekstra bir şey var," dedim işaret parmağımı sallarken. "Ne var? Nasıl yaptın?" diye sorarken beş ay içinde mutfak için bir şeyler kapabilirdim hazır buradayken. Başka öğretecek kimse yoktu çünkü.

Sema çok çekingen bir sesle annesi adına cevap verdi "Bir sırrı var, kimseye söylemiyor. Bir gün yapamayacak kadar hasta olursa bana söyleyecekmiş. Ben de daha bilmiyorum."

Gülümseyerek Gülizar ablaya bakarken "Yaaa," dedim sızlanarak. "Bana söyleyin Fetih'e yaparım hem." dedim asla yapmayacağım şeyi söylerken. Ev zaten turşu kaynıyordu. Benim bu ev için yapmam gereken bir şey yoktu, ilerisi için öğrenmek istiyordum. Gülizar abla gururla gülerek başını iki yana salladı. "Yok söylemem. Hem Fetih'i öldür o yine turşu yemez." dedi gözlerinin içi parlarken. Sanki çok önemli kişilikmişim gibi ben beğendikçe mutlu olmuştu.

"Yemez mi?" diye sordum garipçe. Bir insan nasıl turşu sevmezdi?

"Asla sürmez ağzına. Çok yemek seçer o, her şeyi yemez. Turşu hiç yemez. Nurdan," dedi ocağın başında yemek yapan kadına bakarken "Hatırlıyor musun nasıl koşturuyorduk peşinden ağzına pilavdan başka bir şey sürmüyor diye? Zühra Hanım perişan oluyordu ona yemek yedirene kadar."

Gülerek hızlı hızlı başını salladığında göz devireceğim sandım. "Ömrümüzü yedi ömrümüzü. Ben bir tane daha onun gibi yemek seçen

birini tanımadım. Diğer çocuklar gibi tatlı da sevmiyordu, onu yedirelim en azından."

Nasıl tatlı sevmiyor, siz hiç kurşun kek yapmayı denediniz mi?

"Hala mı öyle?" diye sordum aslında benim bilmem gereken şeyi sorarken. Bir taraftan hala önümden yiyordum. "Çocuklukta olduğu kadar değil ama her önüne konulanı yemez hala."

Sema ekledi "Midesi çok çabuk ağrıyor Fetih abinin o yüzden." dedi bana bakarak. E ama benden yarasa çorbası da istedi. Aynı adamdan mı bahsediyorduk?

"Vermiyor musun sen şimdi bana tarifini?" diye sordum yine ısrarla. Başını arkaya attı. "Sen benden iste ben sana hep yaparım. Merak etme." dedi. Ya Gülizar teyze ben Fetih'ten boşandıktan sonra nasıl senden turşu isteyeyim Allah aşkına?!

"Fetih'e yedirsem turşu," diye iyice abarttım. Herkesin gözü bana döndü. Ne, o kadar mı imkansız? "Verir misin tarifi?"

Bana çok imkansız bir şeyi söylediğimi belli edercesine baktı "Yemez kızım." dedi kendinden emin bir şekilde. "Ağzına zehir uzat yer ama turşuyu önüne koyunca bile yerini değiştiriyor. Vallaha yemez. Her şeyi yer bunu yemez."

Tek kaşım havalandı. Mis gibi probiyotikti işte! Ne demek yemezdi?! "Ya yedirirsem? Verecek misin tarifi?" diye ısrarımı sürdürdüm. Ben ısrar edersem atardı ağzına yahu. Zaten aramız limoniydi, yerdi yani. Bunun olmayacağına kendini inandırarak "E tamam hadi gönlün olsun. Yerse veririm."

Zaferle gülümserken gözüm karışık dolma tenceresine gitti mutfak o kadar güzeldi ki karnım gurulduyordu. Tamam ya ben beş ay bir burada bir Zeliha'nın odasında takılırdım. İyiydi yani ortam. Ben tam dolmanın tadına bakmak isteyecekken aniden arkamdan bir ses geldi.

"Efsun," hepimiz kapıya dönerken Fetih'in omuzları düştü. "Nerdesin?" dedi bana bakarak. "Seni arıyorum, telefonunu almamışsın yanına. Zeliha da duşta soramadım."

Omuz silktim "Evin bir yerlerindeyim. Niye arıyorsun beni, bir şey mi oldu?" ev o kadar büyüktü ki seslenme durumu olmuyordu. Derince bir nefes aldı, diğerlerine baktı yorgun bir halde. Dans ederken söylediği şeyi uyguluyordu. Saat sekize geliyordu sanırım. Erken gelmişti. Güzel.

"Kolay gelsin." dedi diğerlerine ithafen bana yaklaşırken.

"Bir şey olmadı." derken sırtım aniden gövdesinde yer edinmişti. "Öyle bulamayınca seni." diye bir şeyler geveledi ağzının içinde. Çenesinin başımın üstüne bastırırken "Eee," dedi diğerlerine bakarken "Öğretmeye başladınız mı yemekleri? Yoksa gelip sadece sizi mi izledi?" gözü masaya indi "Yoksa sadece tüketici mi oldu?" diye sordu. Dirseğimi konumuzdan dolayı kolayca karnına bastırdım.

"Görende beni yumurta kıramayan biri sanacak." dedim iğneleyici bir sesle. Ben bir sinir oldum falan. Yani şimdi ne alaka?

"Yumurtayı üç yaşında çocukta kırar. Kadın pilavından belli olurdu değil mi Nurdan abla?" kaşlarım havalandı dudaklarım kıvrıldı. "Erkek neyinden belli olur?" diye sordum merakla. Fetih Bey'e bakın siz. Daha ilk günden, yemek muhabbeti çeviriyordu falan.

"Pilavı yiyişinden." dediğinde mutfakta bir kıkırtı hakim oldu. Bir adım öne giderek ondan ayrıldım. Ona *hadi ya* derken salt bir tüketici olduğumu ve öyle devam edeceğimi belli edercesine ocağa doğru yürüdüm. Kaç çeşit yemek yapılmıştı bilmem ama benim gözüm dolmadaydı. Bildiğimin aksine, patlıcan da sarma da biber de hatta ve hatta domates aynı tenceredeydi.

"Pişmiyse bakıyorum tadına." dedim onay beklerken çevremden. Nurdan Hanım bana tabak ve çatal uzatırken tencerenin üzerinden altı kapağını. En üstte sarmalar dizilmişti bir sıra. Birkaç taneyi hızlı hızlı tabağa alırken Fetih ilerleyip bardakların olduğu dolaba yöneldi. Sema masayı kurmak için elindeki tabak çanaklarla mutfaktan çıktığı an, ben de çatalıma batırdığım sarmayı üflüyordum ki "Hazır değil mi her şey?" diye bir cümleyle Zühre Karadere girdi içeri.

Beni de Fetih'i de görmeyi beklemiyor olacak ki kaşları çatıldı. Nurdan Hanım "Hazır, kuruyoruz sofrayı." derken herkes toparlanmaya başladı. Ben kısmen soğuttuğum sarmadan bir ısırık aldım ama boğazıma anında dizildi.

"Evin bereketini kaçıracaksın Gelin Hanım!" derken çiğneyişlerim ağırlaştı ve ağzımdakini atmak isteyeceğim ve herkesi duraksatırcasına konuştu.

"Annen öğretmedi mi böyle ayakta önden yenilmez yemek? Sofranın bereketi kaçar diye."

Yutkunamadım o an. Kurduğu cümlenin altında ezilip kaldım. Tabağı tutuşum sertleşti, yanaklarım karıncalanırken Fetih elindeki bardağı sertçe

tezgaha vurdu. "Anne!" dedi sertçe. "Büyütme, iki lokma yedi diye bereket kaçmaz. Kaçarsa da kaçsın."

Elimdeki tabağı bıraktım ama yarım sarmanın durduğu çatal hala elimdeyken "Hayır." dedim sakin ama içten içe nefretle. "Annem öğretti." dedim bana yapmaya çalıştığı şeyi anlarken. Kalan sarmayı Fetih'in ağzına doğru tuttuğumda gerilmiş yüzü bana döndüğünde sarmayı işaret ettim hışımla. Kendi rızasıyla açmazsa ağzını zorla sokacaktım ama Allah'tan gerek kalmadı. Kendisi aldı kalan parçayı.

Beni izleyen Zühre Karadere'ye baktım. "Sadece ben de eşim gibi pek anne sözü dinlemiyorum."

Zeliha'nın uyuduğuna emin olduktan sonra son bir kez üzerini örttüm ve yavaş adımlarla odasından çıktım. Bu sessizliğim aynı zamanda trabzanlara ellerini yaslamış bu soğukta öylece dışarıda duran Fetih'in de çıkışımı görmemesine sebep olmuştu.

Neden dışarıda duruyordu? Yoksa önce benim gidip uyumamı mı bekliyordu? Buna gerek yoktu, bunu beş buçuk ay boyunca her gün yapamazdı. Hele de bu soğukta. O beni fark etmeden merdivenlere varıp

serice indiğimde mutfağa vardım kısa zamanda. Sakin bir akşam yemeğinden sonra Fetih'le beraber Zeliha'yla zaman geçirmiş sonra da kendi köşelerimize çekilmiştik. Ben Zeliha'nın yanındayken o uyumuştur sanıyordum. Çöken geceyle dün gecenin hayaleti yine üzerimize binmişti farkındaydım.

Karanlık, üzeri kapatılan anların en büyük destekçisi olurdu çoğu zaman. Biliyordum. Kısa zamanda kupalarda hazırladığım papatya çaylarıyla tekrar yukarıya tırmanırken üşümeye başlamıştım bile. Üstüm inceydi, Urfa buz gibiydi. Fetih'in hala orada olmamasını diledim ama hayır ilk gölgesi düştü önüme. Elimde buharı tutan kupalarla ona varırken ilk fark etmedi ama elinin yanına konan bardakla bakışları bana döndü. İlk cümle ondan döküldü.

"Sen uyumadın mı?"

İzlediği manzaraya baktım ona bakmak yerine. Güzel şehirdi Urfa. Belki bir ömür yaşayamazdım ama ara ara gelinip kalınabilirdi. Tabi ben de iyi anılar bırakırsa.

Başımı iki yana sallarken çayımdan bir yudum aldım. Emirden bugün rica etmiştim bitki çaylarını. "İçsene." dedim düz bir sesle. Bakışları benden bardağa indi ve ikiletmeden aldı. Tadına vereceği tepkiyi merak ederken gözlerim ona dokundu. Önce bir kokladı ve yüzü hoşuna gitmediğini belli edecek kadar buruştu ama yine de bir yudum aldığında resmen kusacak gibi bir hal aldı.

"Bu ne lan?" diye kabadan çok surat ifadesinden komik bir tepki verirken yanaklarımın içini dişledim.

"Papatya çayı?" derken bir yudum daha aldım. Bardağı geri bıraktı aynı ifadeyle. "Leş," dedi saygısızca. "Papatya çiğnemiş gibiyim."

Kötü değildi tadı, ne demek leş? Hayatında kaç kez papatya çiğnemişti?

"Sakinleştiriyor Fetih." dedim ters ters. "Sinir stres alıyor. Gevşetiyor." diye açıklamaya çalıştım karşımdakinin ilkelliğini unutup. Çayı işaret etti "Bu mu beni sakinleştirecek?" diye sordu alayla. Doğru Fetih'i varsa kurşun çay falan anca sakinleştirirdi. Unutmuştum.

"Bunu beni sinirlendiren kişinin başından aşağı dökersem hala dumanı tütüyorken biraz durulurum doğru."

İşte papatya çayı beni sakinleştirmiyor diyen varsa hala, buyursun bu çağ açacak fikre bir baksın! Altında koskoca Fetih Karadere imzası var.

"Aptal." diye söylendim çayımdan büyük bir yudum gözüne sokarak alıp. Sonra da manzaraya geri döndüm. Titrememek için kendimi kasmaya

başlamıştım. Bir süre ses etmedik ama yine sessizliği yaran o oldu.

"Girsene içeri donmayı mı bekliyorsun?" bu cümleyi kurduktan hemen sonra gri eşofmanının cebinden çıkardığı Malboradan bir dal ince uzun parmaklarının arasına aldı ve hemen ardından dudaklarının arasına sıkıştırdı.

"Bana kış da sana yaz mı?" diye sordum. Yaktığı çakmak gecenin içinde parlarken sigaranın ucunu tek seferde harladı ve o har Fetih'in derin bir nefes çekmesiyle sonuna kadar idare edebileceği kadar kuvvetlendi. O kadar kuvvetliydi ki nefesi yanakları tamamen içe çöktü, elmacık kemikleri belirginleşti. Bu insanı izlemeye iten görüntüsünü sigarayı dudaklarından ayıran parmakları sonlandırırken duman önce aralık olan dudaklarından sonra az bir miktarda burnundan süzülürdü. Onu izleyen bana göz kırptı önüne dönmeden.

"Ben sigara içiyorum, üşümüyorum. Fırla içeri, uyu hadi geç oldu."

Gözüm sigara paketine kayarken "Ben de sigara içebilirim." diye naçizane önerimi sundum. Amaç içeri gitmemekti. Sigara paketini cebine sıkıştırdı bu cümleyle.

"Sigaran çakmağın varsa buyur." bunu söylerken çakmağı da hapsetmişti avucunun içine. Bu ne cimrilikti böyle?

"Cimri misin Fetih?" dedim çayımı yudumlarken.

"Paylaşmayı sevmiyorum diyelim." derken sigarasını aheste aheste yudumluyor karşıyı izliyordu.

"Evimde zırt pırt unutmasaydın o zaman paylaşamayacağın şeyi." yan bir bakış attı bana. Sanki onun sigarasına kalmıştım. "Unutkanlık var bende." dedi yüzsüz yüzsüz. Burun kıvırarak daha fazla ona bakmayı sürdürmeyip önüme dönerken yine bir sessizlik oluştu ve o sigarasını içmeye devam etti ben de çayımın dibini gördüm. Kupayı elimden bırakmazken bu kez konuşan ben oldum.

"Annen," dedim düz bir sesle. "Bugün biz aşağıdayken zaman kaybetmemiş odaya bakmaya çıkmış hemen."

Ben cümlemi kurdum, karşılıklı bir diyaloga gireceğiz sandım ama hayır böyle olmadı. Cevap vermedi bana. Ne duymayı bekledim bilmiyorum ama sessizlik de değildi beklentim. Bak ben sana dedim demesini bile bekledim ama ben hiç konuşmamışım gibi davrandı. Dayanamayıp "Bir şey söylemeyecek misin?" diyen ben oldum yine.

Ona baktım konuşsun bana baksın diye ama hayır yine yanıt alamadım. İçten içe zoruma gitmeye başlarken bu durum önüme döndüm, gitmek için

hamle yapmaya hazırladım kendimi. Ama o bu konuşmayı uzatacak şekilde bozdu sessizliğini.

"Kızdın mı bana?" dedi dün geceden bahsederken. Bu soru dün geceki kızgınlığımın üzerine üzgünlükle cila çektirdi bana. Üzmüştü, öyle sormuştu. Kızdığıma üzüleceğim şekilde.

"Çok kızdım." dedim inkar etmeyerek. Gözüm pansumanını yaptığı eline kaydı saliselik. Yapmamalıydı. Hala aynı fikirdeydim.

İkimizin de gözleri birbirimizden uzaktı. "Ben kızdırmasam başkaları üzerdi." dedi kendince kendi kafasında kurduğu denklemi bana açarken. "Düşündüm taşındım, yaptığım şeyde karar kıldım. Kızgınlık anlık olur, seni üzgün görseydim her şey daha kötü olurdu. Kısa vadede değil uzun vadede sonuç verecek şeyi seçtim."

Omuzlarım düşse de sesim dikleşti. "Ben üzülmem Fetih." dedim yine kendime insan muamelesi yapmayacağımı belli ederken. Gaddar Efsun usulca doğruldu, sıranın kendisine geçtiğini belli edercesine en önde durdu. Tamam Fetih'e ne olursa olsun ailene karşı benim yanımda olacaksın demiştim ama bu değildi kastettiğim. Zühre Karadere beni alt edemezdi, hele de böyle bir konuda. Hayır, hiçbir konuda.

Aniden sertleşen ve tersleşen sesiyle "Sebep?" diye sorduğunda gerginlik aramıza saniyesinde sıkıştı. Omuz silktim. "Sebebi yok." dedim tavrımdan taviz vermeyip. "Üzülmem. Önü arkası, nedeni koşulu yok."

Bu hayatta en kötü şey alışmaktı. İyiye alışmak, kötüye alışmak, acıya alışmak ya da huzura alışmak... Alıştığınız şey elinizden kayıp gittiği an madde bağımlısı biri nasıl yoksunluk çekerse aynısını yaşardınız. Benim alışkanlığımda bu şekilde put gibi durmaktı. Yeter ki bir şeyi belli etmek istemeyeyim bedenime saplanmış bir bıçak da olsa, duraklarım yine kıvrılırdı.

İçimde kıyamet kopsa elimdeki sura düdüğünü o kıyameti gizlemek için oynadığım oyuncak gibi gösterirdim kimsenin de ruhu duymazdı. Bunu çok iyi biliyordum. Hele de acımı, üzüntümü asla dışa vurmazdım. İnsanoğlu aşağılıktı. Bunu gördüğü an zevkten dört köşe olurdu. Zühre Karadere'ye bu zevki yaşatmayacak kadar bilincim yerindeydi.

"Sıkmaya çalıştığın palavraya sokayım Efsun." derken aniden, sigara izmaritini hışımla aşağıya fırlattı. Tepkisi o kadar sert ve beklenmedikti ki yutkundum. "Suç sende değil," dedi bastırmaya çalışırken asıl tepkisini. Aniden beni azarlar tona geçmişti. Ne oluyordu?

"Suç senin o kör olan çevrende. Özellikle mi körleri topladın çevrene?"

İyice anlamsızlaşan bakışlarımı daha fazla bana kızan kişiden uzak tutamadım ve ona baktım garipçe. "Ne diyorsun sen ya?" sesim onun kadar yersiz sinirli değildi ama huzuru da çoktan kaçmıştı.

"Kendine artık insan muamelesi yap diyorum geri zekalı." diye beni aşağılamaya başladı bu kez. İçtiği sigaranın sadece sigara olduğuna emin miydik?

"Ağzını topla," dedim sertçe. "Canımı sıkma benim ağzını topla."

Dudakları kıvrıldı "Sıkılsın canın." dedi siniri kendine mesken etmiş bir alayla. "Sıkılsın. Onu da bastırırsın. Ne olacak?"

Başımı iki yana salladım "Derdin ne senin gece gece?" diye sordum gerçekten anlamaya çalışarak. İkinci gece de mi kavga edecektik? Bu iş cidden böyle yürümezdi.

"Benim derdim kendini insan yerine koymayaşında, su sikimsonik tavırlarında. Sen hayırdır beni de o körlerden seçtiğin çevrenden mi sandın?"

Başımı iki yana sallayıp diğer kupayı da alırken. "Seninle uğraşmayacağım gece gece. Git kendine başka stres topu bul." yanından ayrılmak için yaptığım ilk hamlede kolumdan yakaladı adımımın önüne geçti. "Kaçma kaçma." dedi beni kışkırtmaya çalışırken. "Neyden kaçıyorsun? Hangi yarana parmak basmak üzereyim de kaçıyorsun? Bunu da içine at, ben acı çekmem de. Ne oldu, körler sağırlar birbirini ağırlar faslı geçince korkmaya mı başladın?"

Kolumu elinden kurtarmak için bir hamle yaparken "Sen kimsin ki benim yaramı bulacaksın da ona parmak basacaksın?" dedim bastırılamaz bir öfke ileri boyutta çıktı dışarı. Nefeslerim bile aniden hızlanmıştı. Onu ne ilgilendiriyordu? Acıysa, acı çeken bendim. Canı yanacak olan bendim. Ona neydi? Ne istiyordu benden? "Kimsin sen Fetih, yaramı göreceksin, bir de el uzatmaya kalkacaksın. Kims-" cümlemi bıçakla böldü.

"Yaran var."

Benim bir hışımla söylediklerimden çekip aldığı yeri çekinmeden önüme koydu. Yüzünde bir ifade gezindi. Acı değildi bu. Şaşkınlıktı. Sanki bana yaran deyip duran o değilmiş gibi benim ağzımdan duyunca ilk kez duymuş gibi bir tavırdaydı. Geldiğim oyunu o an anladım. Kendi kendimi ifşalamıştım. Bunları söyleyen oydu ama emin olduğu yoktu.

Artık emindi.

Midem kasıldı, ateş gibi yandı her bir zerrem. Gözlerimi kaçırırken telaşla "Fetih bırak." dedim ne yapacağımı şaşırırken. Resmen oyununa

gelmiştim.

Ama bırakmadı. Bu beni daha çok hırçınlaştırdı elimde dolu olan kupayı umursamadım ve sertçe temasını kesmeye çalıştım ama tek olan şey çayın elime dökülmesi oldu. İkimizde elime baktık ama yine bırakmadı. O çayın bu havada soğuduğunu tabi ki farkındaydı.

"Bırak!" dedim dişlerimin arasında. Çenem seğiriyordu. Tutuşu yumuşaktı ama yine de kurtaramıyordum kendimi ondan.

"Her bırak dediğin bırakmış." dedi gözlerimin içine bakarken. Titredim o an açık açık. Başımın içini karınca istilası basmıştı. Miting meydanında tüm mahremiyetimle çıplak kalmıştım sanki. Nefesim kesildi.

Bırakma dediğim de bırakmıştı.

"Her sus dediğin susmuş. Her git dediğin gitmiş." acı içimde fokur fokur kaynamaya başladı. Bin pişman olmuştum odaya gidip uyumadığıma.

Gitme dediğim de gitmişti.

Gözlerimde bir günlük vardı sanki. Fetih o günlüğü okuyabileceği mesafeden bakıyordu gözlerime. Ve şimdiye kadar kafasında biriktirdiklerini döküyordu sanki. Bunlar yeni tespitler değildi sadece şimdi patlak vermişti. Tek bir cümleyle.

"O yüzden mi bu kadar tecrübesiz kaldın şimdi karşımda?" diye sordu bana bakarken. Öyle bir bakıştı ki bu, içime yerleştirdiğim o çelik yelek ince bir kağıda dönüştü.

Söylediği cümleler dil bilgisi bakımından o kadar basitti ki Zeliha'nın önüne soru olarak bile çıkmazdı. Ama benim neden sanki etimden et çekiyormuş gibi, ama beni neden suyun altında bırakıyormuş gibi, ama benim sırtıma neden yük bırakıyormuş gibi hissettiriyordu? Öfkem o kadar diriydi ki Fetih devam ederse fiziksel bir zarar bile vermeye yeltenebilirdim.

"Seni mahvederim." dedim durdurulamaz bir saldırganlıkla. Başını salladı usul usul.

"Kendine bunu yapan bana neler yapmaz. Farkındayım." diye inatla devam etti. Aldığım hava ciğerlerime toplu iğne batırıyordu. Nefeslerim hızlı hızlı yüzüne dökülürken "Hiç mi kimse demedi sen kime ne anlatıyorsun, kes yalanı dolanı, bırak şu pozları diye?"

Sol tarafım sızladı. Niye sızladı? Sızlamasaydı. Fetih kimdi ki sızlıyordu? Cevap vermedim bu anın bitmesini bekledim. Her bir tarafım ağrıyordu. Kendimi o yoksunluk yaşayan bağımlılar gibi hissediyordum. Şu an

çırılçıplaktım sanki. Duygusuz kalamıyordum ya da ben kalıyordum, burada gözlerini dört açan Fetih'ti.

"Dememiş." dedi kendi cevabını kendi vererek. Evet dememişlerdi. Çünkü görmemişlerdi. Çünkü öyle istemiştim. Hala öyle istiyordum.

"Ama ben derim." dedi bana eziyet etmeye devam ederken. "Onlar kör, onlar sağır ama ben değilim. Onları sen seçtin ama ben senin seçtiğin değilim." dişlerimi birbirine geçirdim. Şu an her şeyimi görüyordu. Kafamın içi mahşer yerine döndü kısa zamanda.

"Ben senin mecbur kaldığınım." dedi kapı gibi gerçeği dile getirirken. Evet buydu.

Fetih'le birbirimizin mecbur kaldığıydık.

"O yüzden bırak bu tavırları. Üzülmem desen de inanmam. Umursamam desen de inanmam. Baş ederim desen de inanmam. Sen kendine unutturmuşsun ama ben karşımda hala bir insan görüyorum Efsun."

Benim kendime göstermediğim vicdanı başkası bana göstermek üzereydi, kulaklarım uğuldadı. Bu konağı başıma yıkmak istedim, kendi başıma. Tek ölen ben olmak istedim.

"Korkma," dedi yavaşça, korkutmaktan korkuyormuş gibi. "Yaranı gördüm diye tuza bulamam elimi." soluklarım can veren biri gibi kesildi. "O yaranı görmemiş gibi devam ederim, el uzatmaya çalışana da engel olurum. Korkma," dedi tekrardan. "bu kadar gizlemek isterken sen, gözlerimi dikip bakmam. Hiç görmedim var say. İçine ferah tut, gözüm de elim de değmez sen istemeden acına. Ama dokunmaya çalışana ilk ben engel olurum. Sen istemesen de. Sen bana kızsan da, sen içine ateşe verip yüzüne buz basacağını söylesen de. Korkma," dedi son kez.

"Senin sayende benim ellerimden kayıp giden can şimdi uyuyor içeride." dedi Zeliha'nın odasını işaret ederken. Üzerinden asla atamayacağı borcu gördüm yine yüzünde. "Vaziyet buyken bir ömür dağ olurum ben sana gelecek her zarara. Ama," kolumdaki eli tamamen gevşedi.

"Beş buçuk ay boyunca bu dağ oluşum sana da Efsun. En azından benim yanımdayken kendini insan yerine koyup çekeceksin ellerini üzerinden. Kendini alıştırmışsın gaddarlığa. Veda et ona. Benim iznim yok göz göre göre kendine verdiğin zarara."

Yıldıza bastık değil mi? Kendinize iyi bakın ***#evdekal****'ın* 💙

XXI- "Kediler ve Raconlar"

Elimin altındaki teraryumun her bir ayrıntısını dikkatle izlerken gülümseyerek derin bir iç çektim. Kalbim ağzımda atıyordu. Hala ve hala. Isınmış düzleştiriciye homurdanarak bakarken, geç kalacağımı farkında varıp ona uzandım usulca ama gözüm hala teraryumdaydı. Ne ince düşünceli bir adamdı...

Yunus; seni nasıl sevdiğimi anlatmak istesem, yine senin beni sevişinden kurarım cümlelerimi...

Aynaya değil de önümdeki hediyeye bakarak saçlarımı düzleştirmeye çalışırken aniden bir ses kapı eşiğinden telaşla cıkladı ardı ardına. Gözüm aynadan sesin kaynağına ulaşırken Suna annem korkuyla bana bakıyordu. "Yakacaksın kendini!" dedi telaşla. Ellerindekileri tamamen bırakıp bana ilerken "Ver ben hallederim. Derin çok ince geçen sefer yaktığında ne çok acı çektiğini ne çabuk unuttun!" diye bana kızmakla sitem etmek arasında gidip gelen bir sesle elimden düzleştiriciyi aldığında göz göze geldik aynadan.

Ben hala sırıtıyordum...

Bu halime bakınca o az buçuk olan kızgınlığı da aktı gitti o da gülümseyip burnumu sıktı. "Bakma öyle leyla leyla!" derken dudaklarımı ısırdım içimde sürü sürü kelebek uçuşturan şeyi gösterdim.

"Çok güzel değil mi?" diye sordum içim içime sığmazken. Annem elindeki düzleştiriciyi saç tutamlarımda gezdirmeye başlarken başını salladı gösterdiğim yere bakıp.

"Çok güzel." dedi hiç düşünmeden. Dudaklarımı ıslatırken "Biliyor musun?" diye sordum. "Gidip olduğu gibi hazır almamış. Her bir parçasını ayrı ayrı alıp kendisi yapmış. Topağına, üzerindeki taşa kadar. Benim için." son kelimeyi kurduktan sonra iç geçirdim. Benim için...

Annem aniden "Seviyor seni." dediğinde içimde bir şeyler şahlandı bir kedi gibi mırıltı döküldü dudaklarımdan.

"Değil mi, değil mi, değil mi?" diye sordum hızlanan kalbimle.

"Sanki benim onaylamama gerek var." derken munzur munzur ona baktım. Benim muhtemelen dalıp gitmelerimle çok uzun zamanda yapacağım saçları o hızlı hızlı yapıyordu. Bir an aniden ona döndüğümde düzleştiriciyi uzaklaştırdı benden.

"Sevdin değil mi sen de? Sevdin, sevdin.." sesim daha çok 'hadi hadi sevdin, itiraf et' dercesine çıkmışken yanağımı sıktı. "Çok efendi." dedi gülerek. Beni omuzlarımdan tutup önüme döndürdü ve devam etti saçlarıma. "Çok saygılı. Başarılı, zeki bir çocuk." derken başımı salladım hızlı. "Aynı zamanda yakışıklı." dedim kendimi tutamayarak.

Annem güldü bana kaçamak bir bakış attı. "Sen kızıl, o buğday tenli. Yakışıyorsunuz." dediğinde yüzümdeki şapşal ifade dağıldı. "Buğday?" diye sordum garipçe. "Anne sarışın." diye düzelttim.

Buğday esmerle beyaz tenli arasında olan bir ten rengi değil miydi? Ben mi yanlış hatırlıyordum? Ki Yunus sarışındı. Kumral bile değildi.

"Sarışın mı?" diye sordu annem garipçe. "Kızım delirdin mi sen, ne sarışını?" ben ne kadar şaşırdıysam onun söylediğine o da o kadar şaşırmıştı. Ne oluyordu?

"Anne sarışın ya," diye ısrar etmeye devam ettim. Yani benim erkek arkadaşımı benden daha iyi tanıyacak hali yoktu ya? "Hatta anne tarafı da baba tarafı da göçmen demiştim. Kumral bile değil sarışın. Sen iyi misin?"

İkimizde birbirimize oldukça söylediklerimizden emin bir şekilde bakarken "Göçmen mi?" diye sordu annem. Çok başka kişilerden bahsediyor gibiydik. Ama ben annemle tek bir kişiyi tanıştırmıştım. O da Yunus'tan başkası değildi. "Nasıl göçmen, hani u-" aramıza annemin teraryumun yanına koyduğu telefonunun sesi girdiğinde bakışlarımız oraya devrildi. Telefona ben yönelirken ekrandaki ismi göz ucuyla okuyup anneme uzattım. Hastaneden arıyorlardı.

Gözüm saate ilişti duvardaki. Yunus birazdan gelirdi. Hazırdım zaten. Sadece saçım kalmıştı. Annem iki kulağının arasına sıkıştırdığı telefonla saçlarıma geri odaklandı ve eli daha da hızlandı. Arayan kişiyle nöbetlerle ilgili konuşurken dakikalarca, bende sessizce dinledim onu. O sırada rujumu tazeledim ve saçlarım da hemen hemen bitmiş oldu. Suna annem artık konuştuğu muhabbetten sıkılmış olduğunu beni güldürecek mimiklerle belli ederken ses çıkarmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Telefonu sonunda kapatmayı becerirken göz devirdi hiç tereddüt etmeden. "Yemin ederim bezdim." dedi sıkılmış bir sesle. "Kızı, oğlu evlenen evlenene." dedi sıkılmış bir sesle. "Bu sefer kim evleniyor?" diye sordum

şaşkınlıkla. Annem başhemşireydi. İzinleri, nöbetleri o ayarlıyordu ve gerçekten bu aralar ciddi anlamda iş yükü artmıştı çünkü devamlı birileri evleniyordu.

"Aynur'un kızı." dedi sıkılmış bir sesle. "Sanki hepsi anlaşmış gibi değil mi? Çünkü bu kadar ardı ardına evlilik hiç normal değil." başımı sallayarak onayladım onu.

"Kiminle?" diye sordum merakla. "Kızı öğretmendi galiba değil mi?"

Düzleştiriciyi kapatırken parmaklarını bir tarak gibi düzleştirdiği saçlarımdan geçirdi "Kızı öğretmendi de damat öğretmen değil. Şeyden mezun oldu," derken unuttuğunu belli edecek bir mimik sergiledi. "Sen söyle. Seninkinin mezun olduğu yer işte." parmağını şıklattı birkaç kez, ben tam Yunus'un mezun olduğu üniversiteyi söyleyecekken hatırladı. Ama yanlış hatırladı.

"İTÜ, İTÜ!" dedi bulduğunu zannetmenin verdiği heyecanla. " Bu aralar her şeyi unutuyorum. Orada makineyle ilgili bir bölümden mezun." Yüzümde endişeyle Suna anneme dönerken göz göze geldik hemen.

"Anne," dedim şefkatle elimi yanağına koyup. "Seni çok yoruyorlar." sesim gergin çıkmıştı. Ağzımdan çıkmayan şeyleri hatırlıyor, görmediği şeyleri var zannediyordu. Yunus Yaşar Üniversitesi'nde bilgisayar mühendisliği okuyordu, bu sene de mezun olacaktı. Orası ne alakaydı Allah aşkına?

"Tamam millet evleniyor evet ama yine de senin yükün çok ağır. Doğru dürüst uyumuyorsun, beslenme düzenin şaştı, eve bile zar zor geliyorsun bu aralar. Kafan yerinde değil. Olmaz bu böyle, korkmaya başlıyorum."

Annem yanağında olan elimin üzerine koyarken elini, avucumun içine bastırdı dudaklarını. "Annen ölsün sana." dedi beni her zaman huzursuz eden cümleyi kurarken. "İyiyim ben. Kullanacağım bu nöbetlerimin izinlerini. Kimseye izin vermemek içimden gelmiyor, biraz idare edeceğiz artık. Ne yapsınlar herkes heyecanlı, e benim de kızım evlense ben de hiçbir yere sığamam." derken yüzümdeki endişe de içimdeki korku da dağılmadı. Ta ki kalbimi hızlandıracak o kapı sesini duyana kadar.

Annem gülerek bana eğildi, "Hemen de gözlerinin içi parladı bakıyorum." derken eğilip alnımdan öptü. "Hadi sen son kez bir bak kendine, giy montunu ben açayım kapıyı." diyerek benden ayrıldı. Yerimden doğruldum, üzerimdeki elbiseyi düzeltip çantamı toparladım ve montumu giydim hızlı hızlı. Son kez aynadan kendime bakarken görüntü beni tatmin etti ve gülümseyerek odamdan çıktım.

Annemin açtığı kapıda sadece annemi görürken gülümseyen yüzüyle Yunus'a bakıyordu. "Siz yine de çok geç kalmayın. Aklım kalmasın. Ben nöbet için çıkmadan evden, gelsin eve Efsun."

Annemin beni fark etmeyişiyle Yunus'a bakmadan henüz, annemin aniden yanağından öptüm. "Sen merak etme." dedim aklı kalmasın diye. "Sen çıkmadan evde olurum. Hadi uyu sen güzel güzel, alkol de almayacağım." derken diğer yanağından da öptüm ve onun içi rahatlamış şekilde bana bakışını yakalarken aniden Yunus'a döndüm ama bu kadar yakınında olduğumuzu bilmediğimden bedenlerimiz çarpıştı, telaşla ona tutundum.

Ona.

Yunus'a değil.

Tanıdık bir simaya.

Yunus'a değil.

Beni belimden sıkıca tutmuş kişiye baktım.

Fetih'e.

Yunus'a değil.

Bütün kan bir pipetle sanki damarlarımdan çekilirken başıma balyozla vurmuşlarcasına sarsıldım. Fetih? Yunus? Annem? Buğday ten? Sarışın? İtü? Fetih'i tutan ellerim gevşedi ve parmak uçlarımdan karınca sürüleri geçtiğinde bir çift dudağı alnımın üzerinde hissederken midem bununla eş değer olarak kasıldı.

Düşünemiyor, konuşamıyor, tepki veremiyor ve anlayamıyordum. Allah'ım ne oluyordu? Fetih'in sesinden önce arkamda kalan annemin sesi duyuldu.

"Efsun, sana emanet Fetih."

Korku vücudumdan su gibi geçip bütün boşluklarıma dolarken kulaklarım uğuldadı. Beni bir canavar tutuyormuş gibi kollarında olduğum kişiden ayrılmaya çalıştım ama hayır hareket dahi edemiyordum. "Bırak!" dedim nedenini, açıklamasını bilmediğim bir nefretle ama beni ne duyan ne de bırakan oldu. Fetih Suna anneme bakarken başını salladı "Bana emanet, aklınız kalmasın." yüzüm saniyesinde ağlamaklı bir ifade aldı.

Dudaklarımdan aynı kelime bir feryat olarak döküldü bu kez. "Bırak!" omuzlarından itiyor ama itmiyor gibiydim. Bağırıyor ama bağırmıyor gibiydim. Şimdi onun kollarından çıksam Suna anneme mi sığınacaktım.

Suna annem ölmemiş miydi?

Bu yeni fark ettiğim gerçek dallanıp budaklanıp içimi dağladı.

Kollarımda olduğum kişiden kendi ismimi oldukça yumuşak bir sesle duydum. "Efsun." başımı iki yana salladım hızla. Neyi inkar ediyordum? Adımı mı yoksa bana seslenen kişiyi mi? Annem Fetih'i değil Yunus'u tanıyordu?

Fetih kimdi? Annem neredeydi? Ben kimdim? Neredeydik?

Kollarının altından zaman ve mekan kavramından bağımsız bir halde çırpınırken "Bırak!" demekten alıkoyamıyordum kendimi. Yanağımda sıcak bir el hissettim.

"Efsun,"

O el kendi varlığını hissettirmek ister gibi hafifçe yanağıma baskı uyguladı ve tekrar etti.

"Efsun."

Sıkıca yumduğum gözlerimi açarken bana eğilmiş yüzü görüşüm beni o kadar irkti ki ağzımdan korku dolu bir ses çıktı, yanağımda olan teması ben değil bana eğilen kişi kesti.

Anlayamadım, oturtamadım, birleştiremedim. Bir an hiçbir şeyi yerli yerine koyamadım. İrice açtığım gözlerimin önüne düşen kişi aynıydı. Ve benim tepkimle geri çekilmişti hafifçe "Benim." dedi ne olduğunu o da benim gibi anlamaya çalışıp. Ağzımın içi bir damla suya muhtaçken yutkunamadım ve etrafa bakabildim zorlukla.

Evimde değildim.

Hayır evimdeydim. Yataktaydım. Rüyaydı. Hayır kabustu. Kalp atışlarım kulaklarımda çarparken ardı ardına açıp kapattığım gözlerimle Fetih'e baktım. Bu nasıl bir rüya, nasıl bir bilinçaltı, nasıl bir saçmalıktı böyle?!

"İyi misin?" diye sorarken Fetih bir vakayı gözlemliyormuş gibi beni izliyordu. "Rüya mı gördün?" yan tarafa uzandı dün gece burada olmadığını hatırladığım bir bardak suyu bana uzattı. Yerimden doğruldum zorlukla. Bardağı titreyerek aldım, gittikçe artan su ihtiyacıyla.

"Evet." ilk cümlem bu oldu. Bardağı dudaklarımla buluşturdum, yudum almadan başımı iki yana salladım "Hayır." diye inkar ettim. Rüya da değildi bu. Bu resmen kafamın içinde olan kaosun senaryolaştırılmış haliydi.

Rüyalar bilinçaltının tuvali gibiydi. Kafamızın içinde ne kadar çok olay varsa o resim o kadar sürrealist bir boyuta taşınırdı. Tıpkı bu an gibi. Annem benim saçımı düzleştirirken evet Yunus hakkında konuşmuştuk bir kez ama hayır böyle ilerlememişti muhabbet. Böyle gelişmemişti. Yunus gelmemişti, annem yanlış şeyler hatırlamamıştı.

Annem rüyada da yanlış şeyler hatırlamamıştı ki... Annem rüyada Fetih'i biliyordu. Yunus'u değil. Başımın içinde uçan kuşlar gagalarını vuruyorlardı sanki kafatasıma. Kalbim sıkıştı. Suna annemin cümlesi yankılandı kulaklarımda.

"Efsun, sana emanet Fetih."

Nefeslerim hızlandı. Tam o an Fetih'in eli, elimdeki bardağa müdahale edecekken istemsizce "Bırak, dokunma!" diye çıkıştığım an eli anında duraksadı sonra geri çekildi usulca. Haksız bir öfke alevlendi içimde. Ben zaten anne babamı sık sık rüyamda göremezken Fetih'in ikidir rüyalarımda bu şekilde bulunması ellerimi daha çok titretti. Bilinçaltımı öldürüp atma şansım var mıydı? Varsa, tam şu an katili olabilirdim. Yunus'la, Fetih ne alakaydı?! Gözlerim sızladı, bardağı tutuşum sertleşti.

Dün gece o konuşmadan sonra, o konuşma hiç yapılmamış gibi devam edeceğimizi anlamıştım. Bir şeyleri fark ettiğini dile getirdiği kadar, bunlardan rahatsız olacağımı da hesaba katmış ve dillendirmek ya da gözlerini dikmek yerine bana veya başkasına usulca engel olmakla yetineceğini söylemişti.

Ruhun çıplaklığı bedenin çıplaklığından daha çok utandırır, daha kötü hissettirdi insanı. Emindim, Fetih'in karşısında bedenen çırılçıplak kalsam yine dün geceki kadar savunmasız hissedemezdim. Ruhumdaki yaralar nasıl açılmıştı bilmiyordu ama nerede hangi yara var, çoğunu görmüştü. Gözümü dikmeyeceğim, ellerimi tuza bulamayacağım demişti. Ona inanıyor muydum ya da güveniyor muydum? Bilmiyordum. Tek bildiğim onun gözlerinde kendi çıplaklığımı görmek bir hayli rahatsız hissettirmişti.

Canım hala yanıyordu. Benim ilmek ilmek yaraların üstüne yama yaptığım her parçayı Fetih sökmüştü. Bunların acısını sökerken değil, söktükten sonra elinde olduğunu fark ettiğimde hissetmiştim. Acı fiziksel değildi. Bu daha da kötüydü.

Elinden hızla kurtulup kendimi bu odaya atarken nefes alışımı düzene sokmam bile dakikalarımı almıştı. Yüzüm alev gibi yanıyor, tek duam her seferinde olduğu gibi ruhsal bir çöküntüde bedenimin de yatağa düşmemesiydi. Kalbim kriz geçirecek gibi atarken, bütün tenim ateş gibi yanarken ve vücudum zemheri de yazlık kıyafetlerle kalmış gibi titrerken hasta olma ihtimalim beni deli gibi korkutmuştu.

Zaten bir tek bedenen ayaktaydım, o da yıkılırsa ne yapardım bilmiyordum.

Bana hatırlattığı onlarca şeyden biriydi Yunus. Burnumun direği ve çenem yıllar sonra titrerken, bunun sebebi yine onun için ağlayacak olmam mıydı yoksa Fetih'in benim bile unuttuğum şeyleri bana hatırlatması mıydı?

İkinci ihtimaldi farkındaydım. Ben ona değil; onun bana bıraktığı, şimdi bir başkasının gözlerimin içine bakarak *bırak dediğin bırakmış, sus dediğin susmuş* diye dillendirdiği acıya yanıyordum.

Farkındaydım, emindim. Bu acı altı sene öncesiyle bir değildi. Bunun nedeni bu altı senenin soğutmasından sebep de değildi. Değişen acının ısısı değildi, acı aynı acı değildi. Eğer aynı olsaydı dün geceden bu kadar sağ çıkamazdım.

Ama yine de bu kafamın içine sızmaya, şekil bulmaya, rüyalarıma bu şekilde girmeye engel olmamıştı. En saçma üçlüyle aynı rüyadaydım. Annem varken, Fetih ve Yunus'un ne işi vardı? Fetih varken Yunus'un, Yunus varken Fetih'in? Defolup gidebilirler miydi? Annemi görmek varken sadece, ben Yunus'u yıllardır rüyamda görmezken- ki yine görmemiştim-, Fetih ikidir annelerimin olduğu rüyalara girip beni çırpındırmak zorunda mıydı?

Suçlu olan o değil Efsun, suçlu olan senin kafanın içi.

Cayır cayır yanan içime katkısı olsun diye suyun dibini görürken Fetih benim rahatsız olmayacağım şekilde aramıza mesafe açmış ama benden tamamen kopmamıştı. Bitirdiğim sudan sonra dudaklarıma bastırdım bardağı ve kirpiklerimin titrediğini beni izleyen Fetih'e bakarken fark ettim. Yine benden önce uyanmış, yine benden önce hazırlanmış, yine benim uyanmamı beklemişti. Bardağı yan tarafta gece lambasının yanına koyarken baş ve işaret parmağımla gözlerimi ovaladım sonra göz pınarlarıma bastırdım parmak uçlarımı. Derin derin nefesler alırken hala beni izliyordu.

Niye çekilmiyordu yanımdan? Eğer ki diyalog kuracak olursa tersleme olasılığım çok yüksekti çünkü algılarım hala kapalıydı.

Efsun, sana emanet Fetih.

Şömineyi izlerken boş boş bu cümleyle dudaklarımı ezdim. İkidir aynı haltı yaşıyordum, kafayı yiyecektim. Rüya çok gerçekçiydi. Kafayı yiyecektim. Aniden yerimden doğruldum, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak Fetih'e bakmadan yanından geçtim. Dün Fetih yokken akşam ya da sabah duş alırım diye hazırladığım tüm kıyafetlerimi en küçük bavuldan rahatça çıkarırken donuk bakışlarla banyoya girip kapıyı kilitledim.

Kıyafetleri öylece bırakırken bir köşeye saçlarımı çekiştirerek başımı avuçlarımın arasına aldım ve aynadan kendime baktım kızgın bir halde.

"Geri zekalı!" dedim kızgın bir ifadeyle. Vücudumda ağrı varmış gibi yüzüm buruşmuştu. "Geri zekalı! Seni ayrı bilinçaltını ayrı seveyim Efsun!" elimde olsa aynadaki kadına uzanır boğazını sıkardım.

"Yunus kim?!" diye devam ettim sesimi kontrol etmeye çalışıp. Tepinmek istiyor, kendimi tokatlamak istiyordum.

"Fetih ne Allah'ın cezası? Fetih ne?!"

Avuçlarımın içini ardı ardına başıma geçirirken yıkılmamak için kendimi arkamdaki duvara yasladım.

📍📍📍

Ben bir umut Fetih beni bırakıp gitmiştir diye banyodan çıkarken önündeki cam sehpaya koyduğu kağıtlarla ilgileniyordu ciddi bir halde. Omuzlarım düştü kapının sesiyle kafasını kaldırdı. Gözüm saate ilişti, onu çok az geçiyordu. Suyla birlikte yumuşamış bedenim, açılmış algılarımla daha bir sakinleşmişken boğazımı temizledim, banyodan tamamen çıktım. Odayı hemen arkamdan toparlamıştı.

"Ayıldın mı?" diye ilk soran o oldu. Dudaklarımı ıslattım başımı sallamakla yetindim. En azından seni yumruklamak istemeyecek kadar ayıldım. "Hazırsan inelim." dedi önündeki şeyleri düzgünce toparlarken "Var biraz daha işim. Sen in ben geliyorum." derken ben, bakışları huysuzlaştı gözlerini devirerek makyaj çantamın olduğu masaya baktı ne yapacağımı anlamış gibi.

"Gerçekten mi Efsun?" diye sordu bıkkınca. Neden sanki on yıldır evliymişiz de ben onu devamlı bekletiyormuşum gibi davranıyordu?

"Fetih bensiz kahvaltı edebileceğini düşünüyorum," baktığı yere ilerledim "Ve evet gerçekten."

Zaten yeterince kötü uyanmıştım, rengim solmuştu. Yüzüme bir renkte mi gelmeseydi?

"Burası öğrenci evi değil farkındasın değil mi?" diye sorarken aynanın önündeki yere oturdum ona bakmadan. Şimdi bir de gözlerini dikip her sürdüğüm şeye kötü bir muameleyle bakacaktı. İyice elime yüzüme bulaştıracaktım yaptığı psikolojik baskıyla. "Yemekler birlikte yenir. Sen de bu evin gelinisin, benim eşimsin. Birbirimize olan saygı ve hürmetten bekliyoruz. Aynı anda oturuyoruz sofraya."

Salağa anlatır gibi olan konuşmasını dinlerken bir taraftan da göz makyajım için hangi tonları kullanayım diye düşünüyordum. Çok günlük giyinmiştim zaten Fetih beni rahatsız ya da sabote etmezse makyajım da çok kısa sürerdi.

Öyle tepkisiz kalmasın diye "Yaa." dedim 'öyle miii' dercesine. Fetih beni izlemeye devam ederken resmen hevesimi kaçırdı ve direkt aydınlatıcıyı aldım fırçaya.

Ben isteksiz isteksiz makyajıma başlarken "Ne gördün sen rüyanda?" diye ani sorusuyla kalakaldım. Elimde fırçayla duraksadım hatta tek gözüm de kapalı kaldı.

"Rüya gördüğümü nereden çıkardın?" demeyi tercih ettim yavaş yavaş işime devam ederken. Ayaklandığını hissettim ve bana yaklaştığını.

"Göz bebeklerin fıldır fıldırdı." dedi arkamda biterken. Aniden kapanan mesafeyle tıpkı o rüyadaki gibi telaşla kaçacağım sandım ama hayır dizginledim kendimi. Tam arkamdaydı, kendimi geri bıraksam düşmez, sırtıma kalkan olurdu bacakları. Ayna onu görebileceğim boyuttaydı, o zaten beni görebiliyordu. Kasılmadan, gerilmeden, sanki hiç gelmemişçesine devam etmeye çalıştım işime.

"Ve bir şeyler söyledin." o koruduğum soğuk kanlılığıma aniden bir darbe indi. İçim titredi, ellerimi yüzümden uzaklaştırdım ve ona baktım korkuyla. Adını söylemiş olamazdım değil mi? Yapmamıştım bunu. Ya da Yunus dememiştim. Ya da o bırak çırpınışım gerçekte de çıkmamıştı dudaklarımdan?

Sesimi kamçılayan bir ton şey olsa da yine de düz bir şekilde "Ne söyledim?" diye sordum. Gözlerimi gözlerine kenetlemişken anlamaya çalışıyordum. Belli ederdi değil mi? Eğer ki başka bir adamın ismi dökülseydi dudaklarımdan uyandığım gibi sorgulardı. Çünkü bu o anlaşma masasında konuşulan şeylere tersti.

Ya onun ismini dile getirdiysem? Yine söyler miydi? Söylerdi yahu, niye söylemesin?

"Bir şeyler mırıldandın." dedi gizemini koruyup. Fırçayı tutuşum sertleşti, yutkundum. "Ne mırıldandım?" diye sormaya devam ettim. Bu sinsi halleri bir başkasının adını benim dudaklarımdan duyuşumdan olamazdı değil mi? Olamazdı. Fetih bu kadar sakin bir adam değildi.

Fetih'in dudakları yavaşça aşağı doğru büzüldü yüzümü inceledi.

"Çalışıyordum." dedi ilerideki kağıtları göstererek. O böyle yaptıkça stres daha çok diziliyordu içime. Ne olduysa söyleseydi artık! "Aniden bir şeyler duydum." diye devam etti. Af buyursun ama niye ortaokul korku hikayesi başlangıcı yapmıştı bu?! Ya sabır! "Başta kedi girdi sandım içeri." derken fark etmeden kastığım yüzümde kaslarım gevşedi bu kez kaşlarım çatıldı.

"Hatta sana değil etrafa baktım önce." aynadan ona bakmayı sürdürmeyip oturduğum yerde yan dönerek başımı kaldırdım. Sessizce devam etmesini beklerken o da verdi istediğimi.

"O ses artınca sesin kaynağını seçebildim." yüzü garip bir hal aldı ve o beni rahatlatan cümleyi kurdu. "Efsun kedi sesi çıkardın uyurken." Yüzünü hafifçe buruşturup durdu ve aynen şu cümleyi kurdu.

"Kedi sesi çıkardın, uyurken." diye tekrar etti. "Konuşanı görmüştüm de kedi gibi mırlayanı ilk defa gördüm. Ayıkken tırnak çıkarıyorsun, uyurken mırlıyorsun durmadan. Bu kez de ben sana aynı teklifi yapayım." derken hafifçe bana eğildi. O dağılan gerginliğim yine döndü dolaştı beni buldu.

"Zeliha için gittiğimizde doktorun yanına, seni de aradan çıkaralım mı?"

Bütün stresimi benden alan açıklamasıyla bu dediğine güleceğim sandım. İyi, bir şey söylememiştim. Söyleyeceğim hiçbir şeyin açıklamasını yapamazdım. Gülmek istesem de ağız dolusu, ağzımdan basit ve itici bir "Ha ha." döküldü. Sanki biraz önce o deli stresi ben yapmamışım gibi şimdi normal davranıp dağıtmam gerekiyordu konuyu. Ve bunu kullandığı cümlemi yine ben tamamlayarak yaptım.

"Yoksa ilerideki kocamı mı düşünüyorsun sen de?" benden bunu beklemediği belliymiş gibi yüzünden hoşuna gitmediği belli bir hal geldi geçti. Madem oyun oynuyordu, öyle değil böyle oynanırdı. Zamanında ona bu teklifi ben yaparken *ilerideki karın için söylüyorum ben* başlığı altında dil dökmüştüm. Bunu söyleyen benken de, bunu söyleyen oyken de bozuldu. Ama bu bozulmayı çok tutmadı yüzünde ve kaşlarını havalandırıp cıklayarak konuştu.

"Kendimi düşünüyorum." dedi açık açık. "Sonuçta beş buçuk ay beraberiz." doğruldu saçlarını karıştırarak benden uzaklaştı, bana sırtını dönerken cümlesini tamamladı. "Ayrıca ben sen değilim, benden sonranın canı cehenneme." dedi hiç tereddüt etmeden. Gözlerimi kıstım doğru mu anladım diye tereddüde bile düştüm kısa bir an. O nasıl laftı öyle? Erkek dayanışması falan yok muydu?

Belki bir an kurduğu cümleye devam eder, bir şeyler daha ekler sandım ama hayır kendince noktayı koymuştu. Ona aval aval bakmayı kesip önüme döndüm, hızlanarak işime devam ettim. "Benim olduğum yer bahar bahçe," o konuşmadı ama son cümlesi benim tarafımdan havada kaldı sanki. Ve sesim oldukça böbürlenerek çıkmıştı. "Çokta sanmıyorum senden sonrasının canının cehenneme olacağını."

Dolaba yönelip ceketini alırken aynadan onu izliyordum. "Bahar bahçe?" diye sordu alayla. Hatta küçük düşürecek bir şekilde. Söylediğim alay edilecek kadar yanlış bir şeymiş gibi. Evet yine beni sinirlendirecekti. "İkinci günden bildiriyorum," dedi her halde ben uyurken çıkardığı tezi dillendirip. "Sen beklet bakalım ileride o pezevengi böyle iki gün, bak bakalım üçüncü gün seni bekleyen var mı? Ya da hala bahar bahçe mi ortalık?"

Tüm makyaj hevesim altüst olmuşken makyaj çantasını kurcaladım çarpa çarpa, çıkan sesten bile belliydi beni sinir etmeyi becerdiği. "Ağzını topla, düzgün konuş." dedim ters ters. Neredeydi benim misty mocha rujum?! "İlerideki kocam hakkında küfür falan edemezsin." dememe rağmen durmadı yapıştırdı.

"İlerideki kocanı siksinler senin Efsun!" dedi aniden, sanki Efsun bir savunma yapsın da hemen bu tepkiyi vereyim dercesine.

"Sabah sabah bunu mu konuşacağız? Bana ne kızım ilerisinden?" ceketi hışımla aldı askından. "Beş buçuk ay var önünde, sen bir sabret ileriyi ondan sonra düşünürsün. İlerideki kocammış!" dedi huysuz huysuz. Çıkardığı ceketi giyerken dolabı çarparak kapattı. "Allah bilir şimdi kiminle fantezi dünyasını paylaşıyor. Sen de onu düşün şimdiden. Aferin sana, bu tertemiz enayilik anca sana yakışırdı zaten!"

Acımadan kurduğu cümlelerle elime gelen ilk şeyi ne olduğuna bakmadan ona fırlattığımda, tek bir hareketle ona temas etmeden geçip gitti ve duvara çarptı. Gözüm yeri boylayan şeye kaydı.

Eyeliner, canım eyelinerım...

"Kes sesini." dedim, dedim ama normalde beni çok huzursuz edip bin tane düşünceye sürükleyecek düşünce içten içe hiç o kaosun ortasına atmadı. Yani sanki ilerideki eşim şu an işinde gücündeydi ya da uyuyordu tek başına. Hiç, bir haltlar yiyor gibi hissetmedim o an. Umarım yanılmıyordum. Yanılıyorsam da umarım boyu bosu devrilirdi!

"Sen açtın konuyu." dedi hırçınca. Gözlerimi kısıp ona baktım. Gururumu ezerek gidip fırlattığım şeyi de alamıyordum. Cevap vermeden tepine tepine önüme dönerken rujumu bulmaya çalışıyordum hala öfkeyle. O da homurdanmayı bırakmadı kravatını bağlarken. Tam susması için bağıracakken yüksek sesle konuştu.

"Ne zaman yerleşmeyi planlıyorsun odaya?" bavullarımı işaret etti. Hiçbir zaman?

"Bilmiyorum." dedim ondan daha da fazla atarlı giderli bir sesle.

"Tamam ben biliyorum. Bugün." başımı geriye atarak *Allah Allah* bakışımı tükürdüm suratına. "Bakma bana öyle." diye huysuzluk yaptı. Derin bir nefes aldı alnını sıvazladı. "Bunlar ne zamana kadar böyle kalacaklar Efsun?" diye sordu daha böyle suyuma gitmek isteyen bir sesle aniden. Çünkü gerçekten rahatsızdı bavullardan ve söylediği şeyin yapılmasını istiyordu.

"Odanın düzenini bozuyorlar." dolabı işaret etti. "Bugün her şeyinle yerleş. Yoksa akşam ben gelip el atacağım." başım bir baykuş olmadığımdan ağrımaya başladığı için ona döndüm. Tam konuşacakken susturdu.

"Yapamazsın deme, yaparım." dedi bildiğim gerçeği bana hatırlatırken. Sonra bastırdı cümlesini. "Her şeyini ben yerleştiririm. Anlıyorsun değil mi beni?"

Anlıyorum seni Fetih... Her şeyimi sen yerleştirirsin. Tamam.

Göz devire devire başımı salladım. "Bütün hepsinde mi kıyafetlerin var?" diye sorarken dolaplara baktı. Aslında dolap epey büyüktü ama biz iki kişiydik...

"Sadece kışlıkları ve mevsimlikleri yerleştireceğim. Yazlıkları çıkarmayacağım. Sen bana belli bir kısım ayır, oraya sıkışırım ben." sonra onun bir dolaplara bir de bavullara baktığını fark ederken "Ya da bence senin düzenini bozmayalım. Ben bu şekilde devam ederim." diye daha da farklı bir öneri sundum.

İşin doğrusu hiç aklıma gelmemişti kıyafetleri çıkarıp tamamen yerleştirmek. Misafirdim kendi gözümde. Öyle çok yerleşmeye lüzum yoktu.

Sanki düşündüğüm şeyi farkındaymış gibi "Misafir değilsin sen bu evde." dedi bana bakarken. "Gel yanıma." diyerek bana işaret parmağıyla gel yaptığında dolabına yöneldi. Yavaşça kalkıp ona doğru ilerledim. Komple açtığı dolapta beni belimden yakalayarak- evet yine hiç birbirimizi yememiş gibi davrandığımız dakikaların içine düşmüştük- önüne getirdi. Karşılaştığım görüntüyle kaşlarım havalandı. Dolabın içindeki her şey o kadar düzenli yerleştirilmişti ki benim dolabım hiç bu kadar düzenli olmamıştı.

Ben mi çok dağınıktım? Umarım öyle değildi.

Onu hemen arkamda hissederken eli girdi görüş alanıma ve dolabın içini işaret etti. Pansumanlı eli. Bu sabah değiştirmişti sanırım duş aldıktan sonra, çünkü banyodaki çöpün içi lekeli gazlı bezlerle doluydu. O an, bir an

eline uzanacağım sandım, bir bakmak istedim ne halde diye ama hayır. Yapmadım.

"Düzen bu şekilde. Ben de kabaca yerleştim zaten, öyle alıştığım bir şey yok daha. Hazır alışmamışken ben, sen yerleş. Benim kurduğumu da boz, nasıl rahat edeceksen öyle hallet. Tek istediğim dağınık da, düzensiz de olmasın o kadar. Sıfırdan hallet bugün burayı. Kullanacağın tek bir şey bavulda kalmasın. Sonra söyle aşağıdakilerden birine diğer bavulları kaldırsınlar buradan. Uygun yere koyarlar. Tekrar ediyorum kullanacağın hiçbir şey kalmasın bavulda, çıkaramazsın sonra."

Bavullara baktım, sonra dolaba. Fetih'in az eşyası yoktu ama benimkinin yanında az kalırdı muhtemelen. Ben sığabilecek miydim buraya?

Makyajımı yaptığım yeri işaret etti, kollarımı önümde bağlamış uslu uslu onu dinliyordum. O da tane tane anlatıyordu. Yok canım, birbirini yemek kim biz kim? Bizden daha iyi anlaşan bir çift.. Sanmıyorum ki olsun.

"Orasını da kullan istediğin gibi. Benim zaten senin kadar bir şeyim yok. Nasıl kullanmak istiyorsan kullan orayı." ben sessizce, Fetih'in kişisel alanını işgal ederken çekeceğim sıkıntıyı düşünürken derince bir nefes aldım. Umarım kovmazdı beni. Ama kendisi diyordu, hiçbir şeyin bavulda kalmasın çıkarman zor olur diye. Bence bunu bana söylememeliydi...

Aniden kollarımdan tutulup ona doğru çevrildiğimde başımı kaldırıp göz kontağı kurdum. "Tamam mı?" diye sordu benden onay almak ister gibi. Dudaklarımı ıslattım ve biraz nezaketen biraz da gerçek hislerimi dile getirdim.

"Bu derece paylaşmak zorunda değilsin odanı benimle."

Yatağını da bana vermişti, sırf annesi huylanmasın diye yerde de yatıyordu, üstelik iki gecedir benim uyumamı bekliyordu odaya girmek için... Dün gece her ne kadar o konuşmadan önce odaya girmesini söylemek olsa da amacım hayır söyleyememiştim. Sigara içmek ısıtmazdı insanı, bu soğukta benim uykuya dalma payımı da hesaplayıp geç giriyordu içeri.

"Bu derece paylaşmak zorundayım her şeyi." dedi benim aksime. "Keyfi olarak burada benimle değilsin." dedi anlayışlı bir sesle, bakışlarımı kaçırmak istesem de gözlerine bakmamdı doğru olanı. "Ama ben zorunda olduğum için de değil keyfi olarak paylaşıyorum her şeyi." ona olan öfkem dağıldı, sinirim geçti gitti hemen. Evet, fırlatmayabilirdim biraz önce ona bir şey.

Yaptığı şeyleri düşününce vicdanım kendini belli ediyordu. Ben ve hassas kalbim... Evet. Fetih'in düşünceli halleri belki biraz. Ama ben ve hassas

kalbim de görmezden gelinemezdi.

"Senin için burada kalıyorum ben." kastı hem bu ev, hem de bu şehirdi. "Burada işim olmazdı normal durumda. Çık şu psikolojiden. Gidene kadar ev de senin oda da senin, ortak paylaşıyoruz. Misafir değilsin, bu bavulların hiçbir anlamı yok. Ev sahibi gibi davran artık. Giren çıkan görmesin böyle bir saçmalığı. Sanki gidiciymişsin gibi."

İkimizden de garip bir ifade geçti. Gidiciydim bir bakımdan. Sayılı gündü sonuçta biraz uzun da olsa. Ama tabi yine de bunu, bu evden birinin düşünmemesi en doğrusuydu.

"Aynı anda çıkacağız bu evden dedik. O yüzden gidici değil kimse. Yerleş artık evine."

📌📌📌

Fetih'in elinin tersi kahvaltı masasına ritmik bir şekilde vurulurken ağzımdakini ağır ağır çiğneyip bu görüntüyü izledim kulağım ondayken. Herkes onu dinliyordu. Onu ve Osman Karadere'yi. Ama çoğunlukta Fetih konuşuyordu.

"Bana bir anlat." dedi bütün konuşma boyunca inişli çıkışlı sesi yine yukarıya tırmanacağını belli ederken. "Anlat bana bir, sen şimdiye kadar hangi riski almışsın ki zaten?"

Aklın, başarının, tecrübenin yaşta değil de başta olduğunun en büyük kanıtı gibiydi sofrada açılan bu iş konuşması. Fetih başından beri hiç acımadan babasını eleştiriyor, hatalarını bir bir yüzüne vuruyor hatta yeri geldiğinde bir rakipmiş gibi eziyordu. Masa bu yüzden gergindi. Anlamadığımız birçok terimde geçse yine de ana temayı fazlaca yakalamıştım.

Ayrıca Osman Karadere inşaat mühendisiydi. Fetih tam olarak babasının izinden gitmese kulvarları ortak sayılırdı genel gözle bakıldığında.

Osman Karadere boynuzun kulağı geçtiğini çoktan fark etmiş, hatta kulağı geçemeyecek bir boynuz olduğunu anlamıştı. "Batsa mıydım?" diye sordu ondan bir açıklama bekleyen oğluna bakarken. "O işin sonunda zarar da edebilirdim. Beni bitirecek bir zarardı bu."

Fetih elini masadan ayırmadan son bir kez vurgulu bir ses çıkararak vurdu masaya.

"Korkağın tekisin." dedi Fetih hiç düşünmeden. Bunu o kadar küçük düşürücü bir şekilde söyledi ki şu an burada işten anlayan biri olsa Osman Karadere utancından yerin dibine bile girerdi.

"Ya atardım ya batardım dediğin her haltta batmayı göze alamayıp girmemişsin hiçbir şeye. Bu çapsızlıktan başka bir bok değil." acımasız cümleleri devam etti; kaşlarım tamamen havalandı, belki normal koşullarda daha yumuşak bir dil kullanmasını isterdim ama söz konusu babasıydı. Çayımı yudumlamaya devam ettim ben de.

"Fetih," diye çıkıştı babası, çay bardağını sertçe altlığıyla buluştururken. O kadar da demedik boyutuna gelmişti bence. Ama Fetih buna hiç ilerleyecek yol bile vermeden devam etti. O an babasına bile bunu yapanın rakibini düşündüm. Ezer geçerdi, düşünmeden.

"Hayda," diye huysuzca tepki verdi. "Sen benden durum hakkında fikrimi isterken pohpohlayacağımı mı sandın baba, hayırdır? Ne gördüysem onu söylüyorum. Bunu insan içinde de söyleyebilirdim ama yine vicdanım tuttu aile içinde konuşuyorum. Ki konuyu yine açan sensin."

Fetih rahat bir tavırla geriye yaslandı, beyaz gömleğinin yakasını gevşetti. Kravat takmamıştı. Kolunu benim sandalyemin arkasına atarken önce saçlarımın ezilmemesi için önlemini aldı. "Gerçekler bunlar." dedi eli çay bardağına giderken. Uzun parmaklarıyla kavradı ama içmedi. "Kaç yıldır bu işin içindesin, kaç yıllık mühendissin, devirdiğin seneler benim yaşım kadar ama hala atıp batacak durumda korkağın teki gibi davranıyorsun. Benim lûgatımda öyle bir şey yok. Tek bir işe bile ben giriyorsam o iş atar, batmaz diye girmemişsin. Bak," dedi yavaşça ortalığı gösterir gibi. "Ne namın ne de vizyonun bu bölgenin dışına çıkamadı. Osman Karadere kim? Ailenin getirdiği tanıdıklık dışında kim biliyor bu ismi? Ömrünü bu işe verdin de ne oldu?"

Tamamen geriye doğru yaslandım, sırtım koluna temas ederken ne o geri çekildi ne de ben. Zühre Karadere bu konuların benim yanımda konuşulmasından oldukça rahatsızdı. Hatta öyle ki kalkmam için bakıyor gibiydi bazen bana. Bunu ağlayarak içinden tekrar edebilirdi. Tabi ki kalkmayacaktım. Keza çocuklarda sessizce abilerini dinliyorlardı ve Kürşat... Bazen ters ters bana bakıyordu.

"Bir oğluma gözüm kapalı güvenip risk alabilirdim," dedi ara ara yaptığı şeyi tekrar edip Fetih'le hiçbir işe ortak gitmedikleriyle alakalı serzeniş edip. "oğlumdan da bir fayda görmedim."

Fetih cıklayıp derin bir nefes alarak başını başka bir yöne çevirdi ama o yönde ben vardım. Göz göze geldiğimizde aldığı derin bir nefesi verdi ve bana kaçtır yaptığını tekrar edip göz kırptı önüne dönmeden.

"Ben bu günlere babamı bile tanımayarak geldim." dedi Fetih düz bir sesle. "Sen neyin desteğini bekliyorsun ki? İşimle ailemi karıştıracak kadar aptal bir adam mıyım? Sen şimdiye kadar sana verdiğim her öneriyi elinin tersiyle ittin, tek önüme sunduğun benimle ortak bir işti." Fetih bir an durdu sonra *yav o kadar da değil, az yavaş* dedirtecek derecede devam etti.

"Baba sen benim ortak çalışacağım kapasitenin çok altındaydın. Kusura bakma."

Gözlerim irileşti Fetih'i buldu, birinin çatalı tabakta gıcırdayarak sürtündü, başka biri hafifçe öksürdü, Osman Karadere renk attı bir tek Fetih dünyanın en normal şeyini söylemiş gibi bir ifadeyle baktı babasına. Durmadı, acımadı, vurmaya devam etti.

"Benim adımın yan yana geçtiği meslektaşlarım dünya çapında olan kişiler. 'The Europen Centre for Architecture Art Desing and Urban Studies' tarafından ödül aldığımda yirmi beş yaşındaydım. Şu an Zorlu Center altında ülkenin öncü mimarı Emre Arolat'la ismim yan yana." alt dudağımı dişlerimin arasına alırken çenemin altına aldığım elim bir an kayacak gibi oldu. İçimi bir gurur kapladı, kaşlarım havalandı. Ego, altı özgüvenle doldurulduktan sonra oldukça çekici gelirdi bana.

Tıpkı şu an olduğu gibi.

Bunları kendini böbürlenerek anlatır gibi değil de bak durum bu dercesine normal bir şekilde anlatıyordu. Bakışları aniden beni bulduğunda ne o silik gülümsememi ne de hayranlığımı silmeme zaman kaldı. "Aydan Hanım'ım bahsettiği, eşinin bizimle çalışıp yaptırdığı hastane." diye kısa bir hatırlatma yaparken başımı salladım hafifçe hatırladım dercesine. Babasına geri döndü "O her şeyiyle Avrupa'da bir ilk. Onun altında da benim imzam var. Şimdi eğer ki Merthan ben olmadan bir şeyleri eline yüzüne bulaştırmazsa şu an Avrupa'nın en büyük kongre merkezinin yapımını üstleneceğiz." omuzlarım düştü. Ama bu yıkılış değil de onun anlattıkları böyle kuş tüyü kadar bir hafiflik vermişti. Böyle o kadar gururla doldum ki bir alkış tufanı koparıp *benim kocam işte* diyesim gelmişti. Tamam tam olarak öyle olmasa da... Otuz bir yaşındaydı henüz ve aylardır ben pekte işinde gücünde görmüyordum yaşananlar yüzünden ama şimdi böyle anlatınca...

Evet Arche Mimarlığı biliyordum ama mimarlıkla sıfır ilgisi olan biri ne kadar bilirse o kadardı benim ki. Onu dinlemeye devam ettim. Gerçeklerden konuşuyordu, babasının zoruna gitse de. Ben açık seçik Fetihçiydim mesela şu an.

"Daha sayayım mı baba?" diye sordu ciddi tavrından bir taviz vermeyip. Benim arkamda olan eli kısa bir an saçlarını buldu. "Bunları tek başıma yaptım. Senin gibi soyadımla yetinmedim. Sırtımı ona da yaslamadım. Korkakta davranmadım. Bir marka yarattım. Fetih Karadere bir marka. Vaziyet buyken garantici oynayarak yerinde sayan bir inşaat şirketiyle giremezdim hiçbir işe. Vizyonum var, misyonum var, adım var. Bana duyulan bir güven var. Yeterince açıklayıcıyım değil mi baba? Ben seni bile tanımayarak geldim bu günlere. O yüzden benden bir beklentin hiçbir zaman olmamalıydı. Hele de bu kadar gelişime kapalıyken."

Başımı Zeliha'ya çevirdim. Bildiği şeyleri dinliyor olacak ki çok bir şaşkınlık yoktu. Fetih'in boşuna gidişleri oluyordu da dönüşleri olmuyor değildi. Bu kadar şey için gece gündüz çalıştığına emindim. Benim ona baktığımı fark ederek gözlerini çevirdi ve gülümsedi. Eliyle perfect işarete yaparken gülümsediğim an Zeliha annesine yakalanmış olacak ki gülüşü soldu ve hemen gözlerini kaçırdı.

Babası yakasını gevşetti kesik bir nefes aldı. Umarım Fetih bana güvenerek babasını kalp krizine sürüklemiyordur! Ona baktım göz ucuyla. Olabilir miydi? Sanki olabilirdi.

"Ya şimdi?" diye sordu babası iyice sönmüş bir sesle. Adam ezilmişti, kendi kanından olan tarafından. Zordu tabi kaldırması. "Şimdi için var mı söyleyeceğin? Madem buradasın istiyorum el atmanı her şeye. Fetih sen benim oğlumsun." derken kısa bir an bana baktı. İkimizde aynı şeyi hatırlamıştık bence.

"Senden bir şeyi gizleyecek halim yok. Yerimizde saymıyoruz," dedi açık açık. "Geriye gidiyoruz. Bir sorun var. Önüne geçemediğim kökünü bulup kurutamadığım bir şey var. Madem buradasın, madem bu kadar anlattın kendini, ailene de ver bir öncelik. Zamanı gelmedi mi?"

O an Fetih'ten hepimizin beklemediği bir itiraf geldi. O kadar ani oldu ki kasıldım, yerime çivilendim, yanaklarımda kan kesecekleri patladı sanki. Elimde bir şey tutuyor olsaydım kesinlikle deviridim. Benim için cümleyi kuran, diğerleri için kurulan cümlenin öznesi devleşti.

"Aileme öncelik verdiğim için buradayım zaten," Fetih'in gözleri beni buldu cümlesi yarımken henüz. Benim gözlerim en başından beri ondaydı zaten, bu yüzden göz göze gelmemiz kaçınılmaz oldu. "Efsun mecburi hizmette olduğu için buradayım. Önceliğim gelininiz de." o an Fetih'e bakmayı sürdürmek yapabileceğim en zor şey gibi geldi. İyi bir oyuncu olamadım, karşımdaki oyuncuyla aynı sahneyi paylaşmanın hakkını

veremedim. Böyle gözlerimin içine baka baka konuşurken, öylece bakmayı sürdüremedim dudaklarımı ıslatarak önüme döndüm ama bana bakarak konuşmaya devam etti.

"Önceliğim eşim de, önceliğim ailem de zaten."

Zeliha'nın ağzından keyifli bir mırıltı döküldü. O an rastgele kaldırır gibi yaptım başımı ama tabi ki hedef noktam Zühre Karadere'ydi. Fetih'e öyle çok, o kadar derin, o kadar içten bir kırgınlıkla bakıyordu ki şu an bu konuşmanın başını devamını duymamış birini de getirseydiniz buraya yine bakışlarındaki ifadeyi hemen anlardı. Tabi, senelerce gelsin diye iple çektiği oğlu şimdi gözünün içine bakarak başka kadın için burada olduğunu söylüyordu. Ben olsam ben de çok üzülürdüm. Kahrolurdum, hatta susmazdım. Ama o sustu, bunun sebebinin Fetih'ten nasıl bir karşılık alamayacağını kestiremediğinden olduğunu biliyordum.

"Yani onun işi bitene kadar buradayız." diye devam ettiği an Osman Karadere bana baktı. O an kendimi tutmasam aptal gibi sırıtacaktım. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bacağımı ritmik hareketlerle salladım, hafifçe şakağımı kaşıdım öyle tabağıma bakarken. Ta ki top beklemediğim bir anda beni bulana kadar.

"Gelin hanım," dedi soğuk bir sesle. "Süresi dolunca hemen gitmeyi mi düşünüyor?"

Beni niye işin içine katıyorsunuz?! Ben beş buçuk ay sonra yolcuyum. Ayrıca... Ona baktım anında. Benim gideceğimden adım kadar eminlerdi, ağlayarak bu evden çıkacağımdan hatta. Bu evliliğin gerçek olmadığını, altından başka bir şey yattığını da söylemişlerdi. Beni hiçbir zaman gelinleri olarak görmeyeceklerini de. Karadere olmayacağımı da? Eee, şimdi niye bu tarz sorular soruyorlardı? Açsam ağzımı söyleyecek çok şeyim vardı, söyleyeyim mi istiyorlardı?

Osman Karadere daha nezaket kuralları içinde konuşsa da eşi hiç öyle devam ettirmedi. "Kadının yeri kocasının yanı, kocasının evi değil mi Fetih?" dedi buz gibi bir sesle oğluna kırgınca bakarken. "Ne zamandan beri her şeyin kararını sen bıraktın karına? Bugün gidelim dese toplanıp gidecek misiniz?"

Boş gözlerle ona bakarken ben, Fetih "Bugün gidelim dese bugün gideriz." dedi hiç durmadan, tereddüde düşmeden. Yemek yerken yağ yakımı mümkün müydü? Evet yanınızda bir Fetih Karadere oturuyorsa mümkündü. Zühre Karadere'yle bakıştık. Aramızda savaşlar başlatacak, barış antlaşmalarını bozacak, doğal afetlere sebep olacak bir bakışma geçti.

Ama sadece sessizce durduk. Fetih'in ağzı kurşun gibiyken en ağır yaralanan annesiydi. O sessiz feryatlarının arasında bana ettiği ahlar, beddualar vardı. Duymasam da biliyordum.

Şu an bir annenin içi yanarken, benim bu kadar içimde buz kütlelerinin olması umuyordum ki o ahların beni bulması için yeterli bir neden olmazdı. Ben üzülmemem gereken insanlara üzülmeyi çok önceden bırakmıştım. Vicdanımın da, merhametimin de bir tarafı tamamen kördü, sağırdı. Ve bu masada oturanların yüzü o tarafa dönüktü.

Başımı Zeliha'ya çevirdim. Ağabeyine bakıyordu. Durgun bir ifadeyle. Mutsuz ya da annesi gibi kırgın değil. Sadece bugün çıkıp gidersek onu gerimizde bırakacağımı düşünecek şekilde. Bunu fark ettiğim an, ilk defa masadaki muhabbete girdim.

"Neyse ki Zeliha'nın sınavı var." dedim bunun yaşanmayacağını onun üzerinden belli ederek. "Ayrıca benim görevimi yarım bırakma gibi bir planım da yok. O yüzden kimsenin şu an bu ihtimali düşünmesine gerek yok. En azından beş altı ay kadar." dedim hepsine bakarken. "Zeliha'nın akıbeti belli olmadan herhangi bir şehir değişikliği olmaz."

O an başından beri ilgisizce kahvaltısını yapan Kürşat çatalını çarparak bıraktı ve histerik bir gülümsemeyle anne babasına baktı. Herkesi anlıyordum da bu çocuk niye beni sevmiyordu, onu anlamıyordum. Başını iki yana salladı bu konuşulanlara ya da direkt bana. Fetih ona takılmayıp bir an annesine baktı, orada bir süre de kaldı. Hepsinin arasında dönen şeyler vardı. Benim bilmediğim şeyler. Dışarıdan çok güzel bir aile bile denebilirdi ama işin içi tamamen kaostan ibaretti. Baş ağrıtacak kadar.

Babası belki de benim az buçuk biçtiğim süreden dolayı konuyu kapatıp eskisine döndü. Ya da benim yalnız buldukları anda canımı okumayı tercih ettiler, bilemedim. Süreç ne gösterirdi kestiremiyordum. Her an birinin gazabına uğrayabilirdim canını yediğim evde.

"Her neyse. Ne var aklında, sorun nereden sızıyor? Neyi kaçırıyorum ben? Hata nerede?"

Fetih yine iş ciddiyetine büründü hiç zorluk çekmeden. "Sorun sizin şu gelenekselleşmiş kafa yapınız." zaten bu soruları duyacağını biliyormuş gibi önceden ne söyleyeceğini hesaplamıştı. Çünkü düşünme payı vermiyordu kendine. "Baba koskoca şirketi aile bakkaliyesine dönüştürmüşsün." dedi yine içinde biriktirdiğini anlayarak. Tamam yine başlıyorduk, ardı ardına adama laf söyleyecekti.

Osman Karadere için bismillahirrahmanirrahim. Yirmi kere de sanmıyorum ki yetsin.

"İşe almadığın akrabamız var mı?" diye sordu azarlar gibi. "Maşallah ailenin İşkur'u gibi olmuşsun. Ben bu kadar vasat, verimsiz, niteliksiz, vasıfsız bir elaman topluluğunu bir arada görmedim. Çok mu aradın diyeceğim, yok hepsini çevrenden toplamışsın."

Fetih'le topluluk içinde konuşulmazdı her şey, bunu anlıyordum. Aniden çat çat çat söylüyordu. Dirseklerini masaya yasladı sol avucunu parmaklarının arasında aralık kalacak şekilde açtı, diğer elinin işaret parmağını kullanıp öteki elinin parmaklarına tek tek dokunarak saymaya başladı.

"Disiplin desen yok. Ben kendi ofisime girince oturuşlarını düzeltiyor insanlar."

Merthan söylemişti zaten bunu, insanları diken üstünde bırakıyordu. Yüzük parmağına dokundu.

"Özveri desen yok. Değil mesai yapacak göz, hepsinin gözü tüm gün saatte. Ne zaman gideceğiz diye. O saydığım yerlerin altında benim ismim dursa da benim kadar onlarca insan da gecesini gündüzüne katıp çalıştı. Karısını bıraktı, çocuğunu bıraktı çalıştı. Benim annesi hasta diye zorla gönderdiğim çalışanım var. Ya baba o bakkaliyedekiler? Adam saat beş olduğu an devlet memuru gibi elindeki işi yarım bırakıp çıktı, gözümün içine baka baka." o anı hatırlamış gibi sinirlendi ve soluklandı ve aniden "Si-" diye başladığında öksürerek araya girdim.

Sustu omuzları düştü saçlarını karıştırdı ve lafı çevirdi.

"Sever miyim sevmez miyim ben o herifi?" diye düzeltti. Ha şöyle...

"Herkes bir gevşek gevşek tavırlarda. Torpilli çünkü. Keyifleri kebap. Osman amcaları çıkarmaz işten. Baba tek birinin mevkisinde gelen iş başvurularına baktım." dedi sabırlı olmaya çalışır gibi. Şu an elinde dosya olsa kafamıza vura vura gösterecekti sanki. "O işe aldığın kişinin vasfının altında tek bir başvuru yok. Sen kimi işe almışsın?" dedi hiddetle.

Sonra yine kabalaştı. "Yok herifin ebes-" tekrar araya girdim, boğazımı temizleyerek. Yine durdu, soğumuş çayını sırf susmak için ağzına dikti. Ve bana bakarak bardağı çarptı. Ama sofradaydık, ama çocuklar vardı, ama nimet vardı. Haklıydım. Gülümsedim tatlı tatlı. Sonra çaydanlığa yönelip çayını tazeledim. Her küfür etmek istediğinde bir yudum alsa çaydanlığı bitirebilirdik.

Ben çayı doldurana kadar sesini çıkarmazken sonra uslu uslu önümden çekti. "O da akraba." dedi en üstün körü tabirle. "Koca iş yerinde ast üst ilişkisi akrabalık derecesine göre." dedi. "Ben birinci derecedenim, sen üçüncü. Sen anne tarafısın, ben baba tarafı. Vaziyet bu."

Fetih yine yüzde yüz haklıydı. Biz böyle o haklı, ben haklı baya uyumlu olmuştuk sanki? Fetih hep ailesine karşı haklıydı ben herkese en çok da Fetih'e karşı... Kulağa çok iyi gelmiyor muydu?

"Ne yapsaydık?" dedi babası hem suçlu hem güçlü bir şekilde. "Kapımıza geleni, arayanı, konuşanı boş mu gönderseydik? Ekmek parası için geliyor bu insanlar bize. Keyfi değil."

Yanlış yaptığını farkındaydı ama bir daha aynı şey olsa bu yanlışı tekrar ederdi. Osman Karadere dua et şimdiye kadar batmamışsın.

"Açtırmayın benim ağzımı." dedi Fetih ters ters. "İnsanlar eşek gibi çalışıyor, çabalıyor mezun olduktan sonra bir yerde işe girebilmek için. Daha okurken bir ton yerden sertifika almaya çalışıyor. Cv'ye eklemek için on farklı yerden kendilerini geliştirmeye çalışıyorlar. Ortalamalarını yüksek tutuyorlar. Bu kadar çabanın içinde ek işte çalışanlar bile var. Şimdi o adamın mı hakkı verdiğin iş yoksa zaten benim işim hazır, bir halt yapmayayım, kuru kuruya köpeği koysan o sıraya aynısını yapacak bir ortalamayla mezun olan yavş-" durdu başını iki yana salladı sonra ona doldurduğum çaydan bir yudum aldı. Gülümsedim bu haline, biri alttan ayağıma vurduğunda Zeliha'ya baktım.

Bana başını iki yana sallayıp sırıtarak cevabını verirken gözlerimi kaçırdım. Tabi zordu bu devirdi eşinin lafını sözünü dinleyen erkek cinsine rastlamak. Evet biliyordum. Yani ben, anlaşmalı evlendiğimde bile bu başarıyı yakaladıysam... Evet biliyordum gerçekte bunu yapamaz gider it kopuk bulurdum. Tamam, biliyorum.

"Onun mu hakkı? Bu adamların ne bir ek özelliği var, ne adam akıllı bir teknik bilgisi var. Ne soruyorsam aval aval yüzüme bakıyorlar. Ulan eşek kadar olmuş, masasının üstü bok götürüyor." dedi kendini göstererek. Fetih deme onu işte deme! Benim de hastanede oturduğum masalar hep çok dağınık olurdu. "Kupkuru bir diplomayla gelmiş karşına, sen de bu adam iş görür deyip almışsın işe. Gevşek gevşek tavırlarda hepsi. Hiçbir şeyden haberleri yok. Aile dedikodusu bile dönüyor baba," dedi kan vahşet anlatıyormuş gibi. Akrabaları bir araya getirip aksini beklemek hataydı. Telefonumdaki grupta delicesine yapıyorlardı bunu. Artık sıkılmış sessize almıştım. Arada yeni gelinim diye bir şey yazıp çıkıyordum. O kadar.

"Sen ne zamandan beri bu kadar elini ayağını çektin? Hepsi babasının iş yeri gibi tavırlarda. Her şeyi üstün körü yapıyorlar. Yattıkları yerden maaş alıyorlar, bin kat onlardan iyi olan insanlar dışarıda hala geri dönüş bekliyor. Koca şirkette tek bir kişi işini hakkıyla yapıyor," merakla ona baktım. Kimdi bu Fetih'in gönlünü çalan kişi.

"Temizlik görevlisi kadın. Oradakilerin tabiriyle çaycı. O da torpille gelmemiş zaten." dedi ciddi bir sesle. O an Kürşat patavatsızca güldüğünde *yapma* dercesine ona baktım.

"Gevşek gevşek gülme." dedi Fetih sertçe. "Komik olan ne? Anlat biz de nasiplenelim."

Fetih'in sinirinden nasibini alırken gözlerini kaçırdı, hatta devirdi. Fetih birkaç saniye bakışlarıyla dövdükten sonra kardeşini, babasına geri döndü. "Bir kere itinayla kadın çalışan almamışsın. Sebep? Fetih gelirse rahat rahat dövsün diye mi?"

Babası hatasını gayet tabi farkında olarak homurdandı. "İnşaat sektörü kadınlara uygun değil, vardı da ben almadım değil." Fetih bir şey bulmuş gibi parmağını şıklattı.

"Ha diyorsun ki bizim sülale de hiçbir kadın inşaat okumadı. Doğrusun, bu benim aklıma nasıl gelmedi?" dedi sahte bir şaşkınlıkla. Sonra aniden ciddileşti yine "Başvuruların arasında kadınlar vardı, gördüm ben. Bir tane kadın olsaydı en azından ondan utanıp şirketi kıraathaneye çevirmezlerdi ama yok. O bile yok. Hadi onu geçtim, baba bir bok bilmiyor bu adamlar. Öğrenmeye de niyeti yok. Herife diyorum ki, Emir sana göstersin şu programı nasıl kullanacağını verdiği cevap işim bu değil. Bana bana," dedi Fetih kendini işaret ederek. Bana da kızacağını bilmesem *Bihter'ine* diye tamamlamak istedim ama hiç girmedim o topa.

"Karşısında koskoca Fetih Karadere var. Benim işim değil bu diyor. Ona öğretsin dediğim adam akademik olarak onun aldığı eğitimin yarısını bile almadı. Baba yok bunlarda yok. Olmaz bunlardan." sonra benim engelleyemediğim bir şekilde küfür etti.

"Katranı kaynatsan olur mu şeker, cinsini siktiğim cinsine çeker hesabı bunlarınki. Hepsi aynı tür. Hasta ettiler lan beni kaç günde. Sinir hastası oldum ben. Elimde kalacak, pestili çıkana kadar döveceğim birini."

Annesi telaşla araya girdi "Fetih." diye. "İnsanlara rezil mi olalım?!" diye sordu dehşetle. Batın o zaman, Fetih ne yapsın size? Fetih umutsuz bir vakaya bakar gibi başını iki yana sallayıp tekrar geri yaslandı "Sizden de

olmaz." dedi sanki şimdiye kadar söyledikleri duvaraymış gibi. Hala insanlar diyorlardı.

"O insanlar sizin sırtınızdan geçinsin, size güvenerek gidip bölüm bitirsin, yattığı yerden maaş alsın siz de hala rezil olalım derdine düşün. Tamam tertemiz batınca yüzünüz bana dönmesin, onlara dönsün. Ben sadece gözlemlerimi paylaşıyorum." sonra benim engellememem için muhtemelen, hiç küfür edecek bir tonda değilken, oldukça sakin bir halde babasına baktı ve patlattı bombayı.

"Bunlardan bir sik olmaz."

Hayal kırıklığıyla ona bakarken boğazını temizledi ve sıcak çayı tek yudumda dikti kafasına rahatlamış bir tavırla. Osman Karadere'yi ikna etme yoluna çoktan girmişti, bunu o da farkındaydı. Ben devam etmez sandım ama etti. Çünkü beklediği durum gerçekleşirse işin içine girmemek için *bakın ben size dil döktüm* demeye getirecekti.

"Hepsini toplasan bir Emir etmez." dedi açık açık. Gülümsedim hafifçe. Emir'e bunu söyleyecektim. Mutlu olurdu çünkü Fetih hiç bu şekilde yaklaşmıyordu. Çalışanlarını başından beri methediyordu. İstanbul'dakilere de Emir'e olduğu gibiyse onların da duymasını çok isterdim. Çünkü o kadar memnundu ki hepsinden... Kendi başarısının altına hep onların mürekkebini bırakıyordu. Ve bu olayı biraz daha devam etti. Ama biraz farklı bir şekilde...

"Benim asistanım eğitimi bu yönde olmamasına rağmen, ben çalışırken elinde işi yoksa tepemden ayrılmıyor. Yeri geliyor kızıyorum, hala etrafımda oluyor. Sırf bir şeyler öğrenmek için."

Hani dizilerde *dank* diye bir jeton sesi vardır ya. Aynısını duyarken Fetih'te olmayan gözlerim Fetih'i buldu. Fetih'in asistanı mı vardı? Emir hallediyor sanıyordum ben. Yanılıyordum. Fetih övmeye devam etti.

"Durmadan soru soruyor. Halbuki işi bu değil, benim ondan böyle bir beklentim yok. Ama o, olurda bir yerde bir aksilik çıkar diye her şeyi öğrenmeye çalışıyor. Olurdu bir yerde açık verirsem diye."

Asistanı olan adam bile Fetih'in gözünde zirvedeydi. En iyisini toplamış, en iyisi olma yolundaydı.

"Kadın İstanbul'dan buradaki her şeyimi ayarlıyor. Aramızda yirmi dört saatlik mesafe var. Hala eli üstümde."

Kadın mı?

Elim çeneme gitti, ben erkektir diye düşünmüştüm. Yani Fetih'e en yakın kişilerden biriydi, Fetih'te çok sık küfür eden biriydi. Hani daha rahat

olabilir diye tercihini o yönden yapmıştır belki diye. Ama hayır. Gözümün önüne bir televizyon düştü, sonra bir sürü yaz dizisi. Gözlerimi kırpıştırdım o görüntüyü başımı iki yana sallayarak sildim.

Bu kadar işinde iyiyse muhtemelen yaşı büyük, epey tecrübeli biriydi. Belki Fetih'in abla diyeceği yaşlarda falan hatta. Sonuçta bu kadar iyi idare edebiliy-

"Gencecik kız." diye devam ettiğinde bakışlarım sanki mümkünmüş gibi daha çok ona yöneldi. O televizyon yine geldi gözümün önüne. Bir tutam Kiraz Mevsimi, birazcık Aşk Laftan Anlamaz, bir çimdik Kiralık Aşk, bir kaşık Sen Çal Kapımı, ortaya da Aydilge'yi alınca çıkan sonuca baktım.

Üç sezonluk bir anlaşma ve Ananas Rengi çok yakında ekranlarda!

Boğazıma bir şey otururken önümdeki portakal suyuna uzandım ve zorlukla birkaç yudum aldım. Fetih devam etti o kızı övmeye. Yere göğe sığdıramadı, dağa taşa adını yazdı, küçük dağları ona verdi. Dünyayı yıktı ona kurdurttu. Bütün güzelliklerin adını o koydu. Yani sonuç olarak *maaşına bir katkısını olmadığı halde bu kadar çalışkan olduğundan* bahsetti.

Konuşmanın geri kalanını çok yakalayamadığım bir yere kadar. Fetih'e döndüm ona baktım. Asistanı gözüyle. Hani nasıl diye. İlk defa. Bu kadar zaman sonra ilk defa Fetih'e farklı bir gözle baktım. Şimdiye kadar gözünün üstünde kaşı var mı onu bile bilmezken bir de sekizinci dünya harikası asistanının gözüyle baktım ona.

Başarılı. Çok başarılı.

Zeki.

Dudaklarımı ıslattım, konuşuyordu ama sadece görüntüsü vardı. Çünkü dedim ya dağa taşı adını yazdığı asistanının gözüyle baktım.

Karizmatik.

Yakışıklı.

Nefesim daraldı, mesela ne kadar asistanıydı? Evine girip çıkıyor muydu mesela? Yüzde kaç asistanıydı? Aralarında bir şey var mıydı? Olmuş muydu? Beni tabi ki ilgilendirmezdi ama sonuçta o masada konuşmuştuk. Gönül ilişkisi olmayacaktı. Eğer o dağ taş toprakla arasında en ufak bir çekim dahi olduysa şu an hala iletişimde olmaları anlaşma maddelerini bozuyordu.

Bozuyordu değil mi? Evet, bozuyordu.

Fetih'in yanında şimdiye kadar kimseyi görmeyince, işin doğrusu Yavuz'dur kuyumcudur derken o maddeler hep benim üstümde patlamıştı.

Ya Fetih? Tabi ki tahmin ettiğim kadar masum değildi. Fetih'in hayatı bu değildi. Ne varsa burada değildi. Ben o maddeleri koymakta tamamen ileri görüşlülük yapmıştım. Tabi ki Fetih'e güven olmazdı.

Kesin aralarında ufakta olsa bir şey vardı. Belki de kadınla direkt ilişkisi vardı, hatta kadının benden ve durumdan haberi vardı. Şu an benden nefret ediyor, beni bulduğu yerde öldürmek istiyor, krizler geçiriyordu sevgilisinin başka bir kadınla aynı odada olduğunu hatırlayınca. Fetih belki devamlı arayıp ilgileniyordu, güzel cümleleri kuruyordu. Benimle tartıştıktan sonra onunla sakinleşiyordu. Belki onunla tartıştıktan sonra benden çıkarıyordu bütün sinirini.

Evet evet kesin böyleydi. Sonuçta hiçbir çalışanı gelmemişti düğüne. Merthan'ı da benden önce tembihlemişti. Belli etme diye. Sadece o gelmişti, madem bu kadar mükemmeldi aralarındaki ilişki neden hiçbir çalışanını çağırmamıştı? Bu yüzdendi. En azından bu tarz bir şeydi. Kadın benim instagram hesabıma bakmış mıydı acaba? Açıktı hesabım. Bakıp bana kinlenmiş miydi? Ben kinlenirdim.

Bunu bana söyleyebilirdi Fetih. Bunu benimle paylaşabilirdi. Ben hiçbir kadına bunu yapmazdım. Ne bileyim başka bir şey yapardık. Niye söylememişti? Yoksa ayrılar mıydı zaten? Ya da aralarındaki ilişki çekimin önüne geçmediğinden zaten hesap verilmelik bir durum mu yoktu?

Fetih'e baktım kirpiklerim titreyerek. Özlüyor muydu? Ara ara aniden sinirlenirdi. Belki de onun siniriydi. O yanımda olacakken benim yanında oluşumun acısını çıkarıyordu. Nefesim iyice tıkanırken elimle kendimi yelledim. Kadını o an çok merak ettim. Güzel miydi? Kesin güzeldi. Boyu falan benden uzundu kesin. Fetih'in yanına yakışıyor muydu? Kesin yakışıyordu. Adı neydi?

Ortamdan daha da koparken önüme döndüm. Yanılıyor olabilir miydim? Fetih'e *bir ilişkin olduğunu sanmıyorum* demiştim bir kez o da itiraz etmemişti. Belki de asistanıyla değildi başka bir mimarlaydı. Niye hiç kimsenin olmama ihtimalini düşünemiyordum? Çünkü güzel bir hayatı vardı, yaşı da otuzun üzerindeydi, düzenini oturtmuştu. Vardı elbet biri. Yoksa bu zaman ayrılık dönemleriyle mi çakışmıştı? Ya da sadece aralarında çekimin olduğu biri mi vardı? Başlamadan bitmişti.

Belki de her şey benimle beraber alt üst olmuştu. Şu an hiç tanımadığım bir kadının acı çekmesine bile neden oluyor olabilirdim. Başım daha çok ağrıdı. Fetih'ten o kadar bir haberdim ki her olasılık mantıklı geliyordu. Sohbet ilerledi ve bağlandı bir yere.

Fetih bütün ekibi yenilemek istediğini, yoksa hiçbir şeyin düzelmeyeceğini, insanları kovmak yerine babasının çevresinin oldukça geniş olduğundan başka yerlere yönlendirebileceğini söylemişti. Aksi taktirde bu insanlarla aynı ortam da çalışamayacağını dile getirmişti. Kararı babasına bırakmış olsa da bir taraftan da mecbur bırakmıştı anlattıklarıyla adamı kendine. Sadece kabaca bunları anlamıştım.

Sonra ayaklandıklarını aniden Fetih'in bana sokulmasıyla fark etmiştim. O kadar irkilmiştim ki eğer ortam uygun olsa onu direkt iterdim ama hayır dizginleyebilmiştim kendimi. Hiç beklemediğim bir anda çenemle boynumun birleştiği yerden öpmüş ve bugün yerleşmemi fısıldamıştı. Başımı sallamakla yetinmiş ayağa kalkmamıştım. Midemin bulandığını hatırlıyordum.

Hayatında biri olabilir miydi?

Bugün bütün ekipmanlarımı işin içine katıp Fetih'i yedi ceddine kadar stalklamam gerekiyordu...

Keyifsizce dolap Fetih'i tatmin edecek kadar düzenli mi diye bakarken, Fetih'in koca dolapta kendisi için ayrılan ufak kısma vereceği tepkiyi düşündüm. Benim kıyafetlerimin yanında devede kulak kalmıştı onunkiler. Bavulları koyacakları yer kiler gibi bir yerdi ve ben gerçekten devamlı olarak bir şeyler gidip çıkaramazdım. Hal böyle olunca bana lazım olabilecek her şeyi çıkarmış bu kez de dolaba sığamamıştık. Ama önceliğim düzen olmuştu umarım Fetih'in de tek önceliği bu olurdu.

Saatlerimi almıştı bu. Bilmem kaç farklı kombinasyonla denemiştim. En iyisi bu gibiydi. Eğer ki Fetih bir tepki verirse olmadı bir kısmını çıkarır valize yerleştirir ve Zeliha'nın odasına koyardım. Sanmıyordum onun da ağabeyi gibi bavullardan rahatsız olacağını. Ve tabi Fetih'in bende kalan gömleği ve kazağı hala bendeydi. Şöyle ki ben onları muhtemelen yanlışlıkla yazlıklarımın arasına koymuştum, e tabi o valizleri de dibini görecek kadar boşaltmayınca görmemiştim. Yine bende kalmıştı. Zaten benim de Fetih'te tişörtüm vardı sözde ama görünürdü yoktu.

Eğer olsaydı geri alacaktım ama bulamamıştım. Allah bilir başka bir yerde mi unutmuştu, yoksa çıkardığı yerde zaten onun değil diye bırakmış mıydı ya da başka birine mi vermişti bilmiyordum. İstemeyecektim de. İstersem o da kendi kıyafetlerini isterdi. Hiç gerek yoktu kıyafet alış verişine.

Aralık olan kapı hafifçe tıklatıldı ve Emir'in "Müsait misin yenge?" deyişini duydum. Dolapları kapatırken "Gel Emir." dediğimde kapı aralandı, Emir içeri adımladı.

"Hallettim kahve makinesini. Mutfakta." derken başımı hafifçe sağa yatırıp gülümsedim. "Teşekkür ederim." derken aklıma gelen hinlikle bu gülümseyişimi bozmayıp derince bir nefes aldım. Bence stalk işimi sanaldan önce reelde yapabilirdim... Emir her şeyi biliyor gibiydi. Şöminenin önündeki koltukları işaret ettim "Otursana." dedim ona bakarak. "Hatta o kadar gidip kahve makinemi alıp geldin, ben bir kahve yapayım sana."

Ağzını arayıp bin bir sinsilikle bir şeyler öğrenirdim, tabi o çok absürt bir teklif yapmışım gibi başını hızla iki yana sallayıp reddetmeseydi beni. "Yok," dedi telaşla. "Benim işim var." diye geveledi. "Hani Zeliha'nın odası için bir şeyler yapıyoruz ya. Ben onu şey edeyim. Var mı başka bir şey yengem?" suratım saniyesinde düşer gibi oldu ama burukça gülümseyip başımı iki yana sallamaktan başka bir şey yapamadım.

Odadan çıkarken o kapıyı kapatamadı zira başka biri girdi. Zühre Karadere. Günlük dozumu alacağımı anladım o an. Bağışıklık mı kazanmaya başlıyordum yoksa?

Boşalmış bavullara baktı bir an. Fetih'e bu sabah çok kırılmıştı. O sofradan kalkana kadar yüzünden düşen bin parçaydı. Muhtemelen şimdi gelmiş bana zehrini kusacaktı. "Yerleşmişsin." dedi gözlerini bana dikerek. Başımı salladım boş bavulları kapatırken.

"Fetih yerleş artık evine dedi." dedim yalan söylemeyip ya da onu sinir etmek için abartıya kaçmayıp. Öyle söylemişti. Ona bakmasam da o beni izliyordu.

"Evine?" diye sordu ses tonundan herhangi bir konudan renk vermeyip. Başımı salladım. "Evet." derken doğruldum yorgun bir nefes aldım. Güldü histerik bir şekilde etrafa baktı.

"Sen yine de çok alışma," dedi gözlerini bana dikerek. "Bir gün bir açarsın gözlerini şu boşalttığın bavullar doldurulmuş. Evim dediğin yerde fazlalıksın. Gözün hep günün birinde çıkacağın kapıda olsun." güldüm bu söylediklerine. Araya girip müdahale ettim kendimi tutamayarak.

"Oğlu karısına çok aşık bir anne için çok iddialı konuşuyorsunuz Zühre Hanım. Yapmayın, çok üzülürsünüz sonra."

Benden sanki bu cümleyi bekliyormuş gibi bozulmadı, dudakları kıvrıldı. "Bilirim senin gibileri." dedi anında. "Seni de anlıyorum merak etme,

sandığın kadar vicdanım körelmedi. Gözüm de kör değil."

Gözlerimi kıstım şu an onunla hiç konuşmak istemesem de katlanmak zorundaydım, cevap vermeye tenezzül etmesem susturdum diye sevinerek çıkardı odadan. "Benim gibiler?" diye sordum onu ciddiye almadığımı belli ederek. Evin içinde de olsa her an önemli bir yere gidecekmiş gibi düzgün ve bakımlıydı. Ya da her an evin içine misafir girecekmiş gibi.

"Senin gibiler." dedi tekrardan. "Evsiz barksız. Biraz sevgi görmeyin, biraz tatmayın aile sıcaklığını hemen kaptırır gidersiniz. Sonra da sudan çıkmış balığa dönersiniz. Senin için diyorum ben. Neye güvendiğini biliyorum ama yanlışsın. Ne bu ev senin, ne bu aile senin. İstenmediğini de çok iyi biliyorsun ama iki günlük bir hevese kaptırmışsın kendini. Yapma. Fetih'in iki günlük hevesine kaptırma kendini. Ben oğlumu tanırım. Hevessin Efsun. Geldiğin gibi geçeceksin de. Erkekler böyledir," dedi yine aynı şeyi yapıp beni tek üzebileceği yerden alırken bıçağı. Fetih kendince bir şeye engel olmuştu ama hayır benim canım engellediği şeyle yanmazdı.

İnsanların en büyük sızısı kabuk bağlayıp geçmeyen yaralarından olurdu. Esen rüzgar da en çok orayı acıtırdı, açan güneşte. Nerede nasıl bir hata yapmıştım bilmem ama evliliğim bile beni aynı yerden vuran insanlardan oluşuyordu.

"Canları yanınca kim yanındaysa kapılır giderler. Anlamazlar, geçici olduğunu fark etmezler. Ben seni de anlıyorum. Bunları sana anlatan bir annen olmamış. Sana dur nasıl bu kadar erken karar verirsin diyen bir baban olmamış. Genceciksin, öyle kimden görsen sevgi hemen kapılıp gidiyorsun."

Dilimin ucunu aniden sızlayan burnumun sızısına meydan okusun diye dişledim. Boğazıma kan doldu sanki. Ne yutkunabildim, ne tükürebildim. Kasten yapıyordu. Sırf bana bunu hissettirebilmek için. Yüzüm renk vermedi, belki o hiç anlamadı ama başardı. Haklıydı da zaten. Bir annem babam olsaydı sanmıyordum bu evlilik olacak. Yüzümdeki ifadeyi bozmamak için kendimle girdiğim savaşta zafer bana aitti. İçim kan revandı ama dedim ya kan kusacağımı anlasam insanların gözünün içine bakarak kızılcık şerbeti içerdim öncesinde.

"Ama yapma. Oğlumun cümlelerine kapılıp gitme. Fetih benim tırnağımı sana tercih etmez Efsun. Şimdi benden yana içi yanıyor diye öyle sanıyor sadece. Onu ben doğurdum. Canım yansa ilk onun canı gider. Kimsesizsin," dedi gözlerimin içine bakarak. Boğazım yandı alev alev. Sanki elinde bir

mızrak vardı içime saplayıp çıkarıyordu. Ben hala ayaktaydım. Çökene kadar devam edecekti.

"Ama bu evden sana kimse olacak tek kişi bile çıkmaz. Bir erkek en fazla ne kadar severse anne babasının sevmediği birini Fetih'te o kadar dayanacak. Olan sana olacak. Sana ahım çok büyük. Benim oğlumu tek bir an bile düşman gibi baktırdın ya bana, içimdeki o yangın senin cayır cayır yandığın gün buz tutacak. O zaman sana üzülecek tek bir kişi bile olmayacak. Yapma." dedi tekrardan.

Sanki saatlerce koştuğum bir yolda dizlerimin üzerine kapaklanmıştım. Hem avuç içlerim hem de dizlerim çok acıyordu. Ne ağlayabiliyordum, ne sızlanabiliyordum. Ağladığında başını dizine koyacak kimse yoksa insanın hayatında bir yerden sonra ağlamazdı da. O kadar kimsesizdim ki, anneliği biraz olsun hak etmeyen bir kadın bile gelmiş burada bunu yüzüme vurarak canımı yakabiliyordu. Yine ve yine herkese çok kızdım, yine herkese çok küstüm.

Onlar ölmeseydi bu anı yaşamayacaktım. Suna annem yaşasaydı onu bırakmak içimden gelmeyecekti mesleğe başlamayıp İzmir'de kalacaktım. Ya da o benimle gelecekti ve ben o düğünü öylece basmak yerine başka bir yol tercih edecektim. Kendi başıma anca o kadarını yapabilmiştim çünkü. Sonra ona sinirlendim. Adını anmak istemediğim o kişiye. O bile bırakmasaydı beni her şey daha farklı olabilirdi. Yemin ederim o bile gitmeseydi bu anı yaşamayacağımı adım kadar emindim.

Yetimliğimi öksüzlüğümü taşıdığım sırtıma darbelerini geçiren kişi devam etti "Hadi yapıyorsun içten içe alıştırma kendini. Evin deme evime. Ailen sanma ailemi. Ne evim senin, ne de ailem. Unutma bu dediklerimi."

Göğsümde birleştirdiği kollarımı yavaşça açtım gülümseyerek. Konuşabilmek için yutkundum ve yavaşça şöminenin önündeki koltuklara yürüyüp oturdum. Yüzüm ona dönükken beni izliyordu. Rahat bir tavırla geriye yaslanırken canım çok yanıyordu. Kolum kanadım kırılmış gibi yerime çökmüştüm işin aslı.

"Ben de sizi anlıyorum Zühre Hanım." dedim dilimin ucuna gelen acıyı zehir olarak akıtacağımı belli ederek. "En büyük oğlunuza, ilk göz ağrınıza on sekizinden beri hasretsiniz." dedim bunun açık açık nedenini tam olarak bilmeyerek.

"Gelsin de bir yüzünü göreyim diye hep içten içe yanmışsınız. Her gelip gittiğinde göz yaşı dökmüşsünüz arkasından. Şimdi burada ama elin kızı için gözünüzün içine baka baka," derken son kısmı can sıkıcı şekilde

bastırıyordum. "*Bugün istesin bugün gideriz,* diyor. Her şey iki dudağımın arasında. Gidelim desem, yine içiniz yanacak, yine ilk göz ağrınıza hasret kalacaksınız. Doğrusunuz," dedim başımı hafifçe sallayarak. "Muhtemelen gün gelecek bu bavullar tekrar dolacak. Çünkü ben muhtemelen gidelim diyeceğim. Ve sizin doğurduğunuz o adam karısının lafına itibar edecek. Doğrusunuz," diye tekrarladım. "Günün birinde gideceğim bu evden. Ama tek olmayacağım. Yapmayın." dedim onun gibi. "Kendinizi kandırmayın. Bunun böyle olacağını siz de biliyorsunuz."

Gözlerinin içi titredi. Savaşı başlatan oydu. Üstelik benim kadar güçlü değildi. Benim gibi dik duramıyordu, hemen ele veriyordu kendini. Gelip bana bulaşmasa benim işim olmazdı onunla. Kendi kendini yakıyordu. Devam ettim, bana acımayanın canı elimde kalsa ben de acımazdım. Kimse benden daha kıymetli değildi. En azından benim gözümde.

"Sonra kızınız." dedim aynı umursamazlıkla. "Tek bir kızınız var. Siz kadir kıymet bilmeseniz de, günün birinde yine düştüğünüzde ilk o koşacak ama o kızda sizin kin kustuğunuz elin kızını, en az siz doğurmuşsunuz gibi seviyor. Ablası olarak görüyor. Şimdi bir düşünün Zühre Hanım kendi öz kızınız için ne kadar kıymetliyim. Annesinin zalimliğini elin kızı sardı. İyileştirdi. Bir ömür geçecek Zeliha beni hep ablası olarak görecek. Çok değil seneye bu zamanlar belki siz aylarca yüzünü göremeyeceksiniz ama o, buraya gelmek yerine okulundan zaman bulduğu ilk an bizim yanımıza koşacak. Çünkü ailesi burası değil, çünkü burayı ailesi olarak görmeyecek. Bakmayın siz hala burada olduğuna, size rağmen kalbi o kadar büyük ki oğlunuz tamamen kopmasın diye sizden bu eve geri geldi. Onun ailesi ağabeyi, ağabeyinin ailesi de." bir durdum ellerimi iki yana açtım. "Onu zaten oğlunuzun ağzından duydunuz bu sabah, benim söylememe gerek yok."

Yalan söylüyordum. Fetih'le boşanacaktık, her şey bitecekti ama yine de onun beklediği hiçbir şey olmayacaktı. Onun sandığı gibi ben ağlayarak bu evden çıkmayacaktım, onun beklediği gibi oğlu benden ben oğlundan nefret etmeyecektim. Fetih benden sonra da arkamdan kimseyi konuşturmayacaktı. Yine bana laf söz getirmeyecekti. Tıpkı benim gibi. Bizim bir düşmanlığımız hiçbir zaman olmayacaktı. Zeliha için yine denk gelecektik sık sık. Belki iki iyi dost olarak devam edecektik hayatımıza. Hayatımıza yeni biri girene kadar öyle pek denk gelmemek için çabalamayacaktık. Olacak olan buydu. Hiçbir zaman onun asıl istediği olmayacaktı. Buna emindim.

Ufak bir mırıltı çıktı ağzımdan "Zeliha da on sekiz yaşında. Zühre Hanım farkında mısınız on sekizinde kopuyor çocuklarınız sizden? Ne dersiniz küçük oğlunuzun üç yılı mı kaldı? O da üç yıl sonra beni arayıp yengesine yanlarına geleceğini mi söyleyecek yoksa? Merak etmeyin." dedim rahatlatıcı bir tonda. "İyi bakarım ben. Üç çocuğunuza da. Gözüm gibi bakarım. Sizin yapamadığınız yaparım, bu evde hissedemedikleri aile sıcaklığını benim evimde hissederler."

Son oğlunu da işin içine katışımla iyice sinirledi işaret parmağını bana doğru salladı hiddetle. "Sakın!" dedi. "Sakın haddini aşma!" diye sesini yükseltti sanki bunu yapan benmişim gibi. "Yerimde gözü olanın gözünü çıkarır avucunun içine bırakırım." diye hemen çirkefleşti. Niye burada tane tane konuşuyorduk? Ne gerek vardı gerilmeye?

"Sakin olun," dedim yumuşak bir sesle. "Korkmayın. Yerinizde gözüm yok. Zira göz dikilecek bir yeriniz de yok. Bana evsizsin barksızsın demeden önce bir durun düşünün Zühre Hanım çocuklarınızı evi barkı varken, annesi babası yaşıyorken nasıl benden daha kimsesiz bıraktınız? Nasıl uzaklaştırdınız kendinizden? Beni düşünmeyin, çok incesiniz ama gerek yok. Ben sevgi nedir bu evdeki herkesten çok daha fazla biliyorum merak etmeyin. Ama keşke bu evde biraz olsun aile sıcaklığı olsaydı da ben de kapılıp gitseydim. Keşke eşim annesi babası hayattayken bu kadar erken tek devam etmeseydi hayatına, keşke Zeliha annesi babası daha varken bu kadar tek kalmasaydı. Beni vurmak istediğiniz yeri farkındayım ama başaramazsınız."

Başarıyorsunuz... Allah kahretsin ki içim yanıyor.

"Bunu başarmanız için önce hakkını vermeniz lazımdı dil uzattığınız şeylerin. Evim evim deyip duruyorsunuz." geriye yaslandım etrafa baktım. "Güzel bir ev. Gözüm de yok ama çok damarıma basıyorsunuz. Çok uğraşıyorsunuz benimle. Eşiniz Fetih için soyunun devamı olduğunu söyledi. Uğraşmayın benimle çok fazla, eviniz evim olmasın tamamen." dedim. Şu an dışarıdan bir göz bizi izlese düşmanının başına bile dilemezdi benim gibi bir gelini. Biliyordum ama anladığı dil buydu.

"Saltanatınız devrilmesin. Canımı sıkmaya devam ederseniz, bu hiyerarşiyi bozarım. Dediğiniz gibi yapma etme diyecek bir anne babam da yok. Kimse durduramaz beni. Buralardan bir Zühre Karadere geçti diye anmayalım, kimsenin rahatı bozulmasın olur mu? Gözüm yok hiçbir şeyinizde, sizin de benim huzurumda olmasın. Keyfimi kaçıranın keyiften yana hiçbir şeyi kalmaz." ağzını açtığı an susturdum onu.

"Yapamazsınız demeyin. Ne zaman diyecek olursanız aklınıza beni öldürmek isterken aniden soyadımın Karadere olduğu gelsin."

Fetih o masada bir Karadere gibi davranacaksın demişti. Benim eşim gibi. Ancak öyle lafın sözün geçer demişti. Ben de kabul etmemiştim, itiraz etmiştim. Yaşayıp göreceğimi dile getirdiğinde bile onu ciddiye almamıştım. Ama daha şimdiden onun lafına gelmiştim. Fetih onlardan kopmaya o kadar meyilliydi ki, şimdi bunun hele de hayatlarına bir bomba gibi düşen bir kadın yüzünden olmasına izin vermiyorlardı. O zaman rahat bırakacaklardı beni. Beklentim yoktu onlardan, sadece benden uzak durmalarını istiyordum.

Muhtemelen tansiyonu yükseldi. Göz bebeklerinden, dudaklarından belliydi. Kendi edip kendi buluyordu. "Her yaptığın dönüp dolaşıp seni bulsun." dedi öfkeyle. "Fetih'in senin için bana yaptığını, çocukların senin burnundan getirsin." dedi. Hala Fetih için kuracağına benim için kuruyordu bu cümlelerini. Ona bunu yapan oğluydu ben değildim. "Gün gelsin senin de çocukların aynısını yapsın sana. Bir ömür yalnızlıktan inim inim inle, on tane çocuğun olsun birinden bile hayır görme." dedi kendi başına gelen şeyin benim de başıma gelmesini dilerken.

"On çocuğun olsa birinin bile babası benim oğlum olmasın. On çocuk bırakılsa kucağıma birinin bile annesi sen olma. Senin gibi bir kadından çocuğu olacağına benim oğlumun ne bu soy devam etsin ne de torunum olsun benim. Oğlum babalığı senden tatmasın, senin benim kanımdan çocuğun olacaksa o anneliği hiç yaşayama." ne duraksadı bunları söylerken ne de takıldı. Hiç içi yanmadı. Bir kadına hiç anne olma derken içi yanmadı. Benim yandı onun yanmadı. İçim içime devrildi. Bu bedduası tutacak diye. Bir ucundan tutacak, gerçekten anne olamayacağım diye bir an korktum. Düşündüm bu ihtimali. Bu devran böyle devam edecek, yalnızlıkla devam edecek bu ömür diye. Benimle yatıp kalkıyordu, elbet bir yerde bu içinden kopup gelen şeylerden biri gerçek olacaktı. O an hissettim bunu, hangisi bilmem elbet biri ama...

"Bu dediklerim de yeter sana." dedi sanki az şeyler söylemiş gibi. Sonra çekti gitti kapıyı çarparak. Çıktığı gibi kontrol edemeyeceğim şekilde çenem titredi. Öfkesi çok diriydi bana, henüz işin çok başındaydık, çok tazeydi nefreti bana. Ama bu kadarını hak etmemiştim sanki.

Efsun sen neyi hak ettin ki?

Gözlerim sulanırken telaşla yüzümü yelledim. "Ağlama," dedim yüzümü yellerken. "Onun için mi ağlayacaksın ağlama." derken dayanamadım ve

tutamadım düşen yaşı. Telaşla kapıya ilerleyip kilitlerken hızlı hızlı yatağa girdim. Niye ağlıyordum ki? O söylemişti ben söylemiştim. Karşılıklı bir atışma vardı niye ağlıyordum ki? Ben ona çocuklarının bir bir ondan kopup bana bağlandığını söylemiştim o da karşılık vermişti. Niye ağlıyordum ki? Üşümesem de yorgana iyice sarıldım burnumu çektim. Yandaki sehpaya koyduğum telefonumun sesi dikkatimi dağıtırken elimi uzatıp ekrana baktım.

Fetih'ti.

Yan taraftan sesini kısıp telefonu yastığıma koyarken hızlı hızlı burnumu çektim. Çok geçmedi yine çaldı o telefon. Arayan da değişmemişti. Meşgule attım. Konuşmak istemiyordum kimseyle. Mesajlar kısmına girip hızlı hızlı ona yazdım.

Gönderen: Efsun

Müsait değilim. Bir şey mi oldu?

Çok geçmedi mesaj sesi geldi.

Gönderen: Fetih

Açıp konuşmak, yazmaktan daha zor değil. Önemli bir şey yok, müsait olunca geri dön bana.

Boş boş mesaja bakıp çıktım konuşmadan.

✒✒✒

"Manyak herif." diye fısıldarken ayaklarımı uzattığım yatakta sırtım başlığa yaslıydı gözlerim ara ara kapıya kayıyordu. Zeliha'nın kapıyı tıklatmasıyla kilidi açmıştım ve daha iyiydim. Yeni en azından Fetih'i araştırmaya başlayacak kadar. Yirmi bir bin takipçi sayısını gördüğümde anlık bir şok yaşasam da diğer ünlü mimarların hesaplarına baktıktan sonra az da olsa normalleştirmiştim gözümde. Anca ana sayfasını stalklamayı bitirmiştim. Altmış küsur gönderisi vardı. Bunların sadece yedi tanesi ona aitti gerisi tamamen mimari yapılardı. İşi hariç bütün fotoğrafları siyah beyazken kişisel fotoğrafları alt alta geliyordu ve aralarındaki boşluk sayısı eşitti.

Düzen hesabında bile vardı. Hiç karışık değildi ana ekranı. Manyak herif.

Bir fotoğrafı Zeliha'ylaydı. Havalimanında çektirmişlerdi. Onu kolunun altına almış, başından öperken kardeşini, Zeliha ekrana baksa da Fetih bakmamıştı. Başka bir fotoğrafı kocaman bir toplantı masasında kendi ekibiyleydi. O dahil kimse kameraya bakmıyordu. Önlerinde bir maket Fetih bir şeyler anlatırken çekilmişti galiba. Başka bir fotoğrafı konferanstandı. Konum kısmına İtü'yü etiketlemişti. Oradaki öğrencilere

konferans veriyordu muhtemelen. Bir başka fotoğrafı Fransa'dandı. Merthan'la. İkisi de oldukça resmi giyinmişti. Onun dışında dergi çekimine ait bir gönderisi de vardı. Röportaj vermişti. Bir diğeriyse spordandı. Terden saçları alnına dökülmüş, eline aldığı halatla sporunu yaparken çekilmişti. Odaklandığı yere yaptığı sporun hararetiyle parçalayacak gibi bakıyordu. Son olarak bir fotoğraftaysa elindeki kahve bardağıyla yüzünde silik bir gülümseme vardı. Hepsi siyah beyazdı ve yorumları kapatmıştı. Hiç kendine ait bir fotoğrafı renkli olarak paylaşmamıştı.

Gerisi tamamen işti. Dört yüz yetmiş yedi takip ettiği vardı. Biyografisindeyse adı soyadı ve ofisinin adı yazıyordu tamamen İngilizce olacak şekilde. Profilindeyse profesyonel bir çekimden olduğu belli olan bir fotoğrafı vardı. Gözle görünen bir ilişki yoktu. Ne bekliyordum evliyken fotoğrafı olmasını mı?

Derin bir nefes alarak etiketlendiklerine girdim ve karşılaştığım şeyle ışık hızıyla kaşlarım çatıldı. Bir sürü gönderi vardı. O kadar fazlaydı ki indikçe iniyordum...

Çökmüş omuzlarımla kaç kez baktığımı bilmediğim bazı gönderilere, yine sıfırdan bakmaya başlamıştım. Suratıma bir tokat yesem ancak bu kadar sarsılırdım, omuzlarım gibi yüzüm de düşmüştü. Bir an merak etmemeyi temenni ettim, keşke hiç merak edip bakmasaydım, Fetih hep benim bildiğim Fetih gibi kalsaydı. Asabi, sinirli, küfürbaz, tahammülsüz, öfkeli. Beni ilgilendirdiği kadarını bilseydim keşke diye düşündüm yeniden. Üzerime karşı karşıya kaldığım gerçeklerle öyle garip bir şey çökmüştü ki bir yazar olsam, onlarca kitabım olsa yine yazamazdım sanki bunu.

Şaşkınlık değildi, üzüntü değil, mutsuzlukta değildi. Ama olumlu bir şey hiç değildi.

Hayatında bir kadın yoktu muhtemelen. Yani varsa da aklında vardı, onu da hissederdim diye düşünüyordum. Kadın hissederdi, hep buna inanmıştım. Şimdi o tarz bir şey düşmüyordu içime. İşinde gücündeydi. Ama bambaşka bir Fetih olarak.

O kadar farklı ve güzel bir hayatı vardı ki... O kadar farklı bir yüzü vardı ki... Sabah neden o kadar çok övdüğünü anlıyordum şimdi onları. Aile gibiydiler. Fetih onları ne kadar sayıyorsa onlar da Fetih'i o kadar seviyordu. Asistanını bulamamıştım. Yani belki baktıklarımdan biriydi ama tabi emin değildim hiçbirinden.

Melisa diye bir kız vardı mesela. Anladığım kadarıyla ufak ufak videolar çekip atıyordu ve mini bir instagram fenomeniydi. O aile yeri gibi olan iş

yerlerinden o kadar komik şeyler atmıştı ki bazılarına gülmeden edememiştim. Ona gelmeden önce diğerleri vardı tabi ki. Daha ciddi olanlar. Mesela bir genç kadın bir plaketle paylaşım yapmıştı ve uzun bir yazı yazmıştı. O konuşma bir teşekkür konuşmasıydı. O plaketi almasında en büyük faydacısı Fetih Karadere'ye bir minnet konuşması. Başarısını ona borçlu olduğunu anlatmıştı. Uzun ve kaliteli cümlelerle. Farklı ülkelerde sadece Fetih'le ya da daha kalabalık gruplarla olan bazı fotoğraflar vardı diğer çalışanların. İş için gitmişlerdi ve ölümsüzleştirdikleri anları paylaşmışlardı. Bazen ofisten, bazen bir başarılarından sonra yapılan bir kutlamadan.

Fetih'in çok dolu dolu, çok güzel bir hayatı vardı.

Ve Melisa. Bu gerçeği benim yüzüme çarpan Melisa ve paylaşımları. Mesela bir çekimi vardı, geçen sene yılbaşından herkesten beklentileriyle ilgili bir iki cümle almıştı. Ve tabi Fetih'ten de. Fetih'in yanından gitmeden sergilediği mimiklerle ne kadar gergin olduğunu belli etmişti ve "Fetih Bey söz sizde." diyerek kadraja almıştı önündeki bilgisayara bakan Fetih'i. Fetih kameraya bakmadan ciddi ciddi kıza bakarken o an kız nasıl ısrarcı baktıysa az da olsa yumuşamış, boğazını temizleyip ekrana bakmıştı.

"Çok çalıştığımız bir yıl olsun." demişti samimi bir halde. Sonra araya Melisa'nın homurtusu girince başını sallamıştı kıza *ne* dercesine bakıp. Muhtemelen duymak istediği bu değil ki Fetih'in tekrar konuşmasını istemişti. Fetih cinsliği bir kenara bırakmayıp tekrar aynı ifadeyle konuşmuştu.

"Daha çok çalıştığımız bir yıl olsun."

Tekrar aynı şey yaşanmış ve Fetih'ten daha farklı bir cümle duymak için dirense de değişmemiş Fetih üçüncü kez aynı şeyi yapmıştı.

"Daha da çok çalıştığımız bir yıl olsun." sonra duraksayıp önüne dönerek videoyu sonlandıracak cümleyi kurmuştu. "Bir kez daha zorlarsan sinirlenmeye başlarım."

Bütün herkesin konuşması kesilerek atılsa da Fetih'inkini tam atmıştı. Sonra herkesin doğum günü ayrı ayrı kutlanıyor ve Melisa hem Merthan için hem de Fetih için yine çalışanlarla bir video hazırlamıştı. Ufak bir *nasıl bilirsiniz* videoları. Hepsi iki patronundan da oldukça memnundu. Söyledikleri şeyler muhteşemdi. Fetih'inkini 'paylaştığım için kızacaksınız ama iyi ki doğdunuz!' notuyla paylaşmıştı.

On sekiz şubatta, Fetih'in doğum gününde atılan videoyu kaç kez izlediğimi bilmiyordum. Herkesin cümleleri birbirine yakındı ama en akılda

kalanı çok sevimli bir genç kızın tatlı bir sesle söyledikleriydi.

"Dünyanın en iyi, en mükemmel, en karizmatik, en muhteşem mimarı," sonra heyecanla dikleşen omuzları düşmüş ve devamını biraz kısık sesle söylemişti. "Aynı zamanda en gergin, en sinirli, en korkutucu, en ciddi ve en asabi patronu. İyi ki doğdunuz Fetih Bey!"

Fetih'in çok dolu dolu, çok güzel bir hayatı vardı.

Mesela çok güzel kahve yaptığını öğrenmiştim. Resmen çalışanlarının arasında rekabet vardı o kahveyi içmek için. İçenin günü daha iyi geçiyordu, totem yapmışlardı kendi aralarında. Ben hiç bilmiyordum. Hiç yapmamıştı.

Bir başka videoda Fetih'in ofise girişinde yaşananları biraz abartı şekilde *günün başlangıcı* olarak paylaşmışlardı. Masaların üzerine sırf bu video için fazlaca çöp koymuşlardı. Ve epey dağınıktı. Kamera kadrajına herkes çalışırken genç bir adam giriyor ve "Geliyor gelmekte olan, selam durun Fetih Karadere'ye!" diye bağırdığı an herkes aniden masasının üzerini toparlıyor oturuşunu düzeltiyordu ve bu kısım videoda ağır çekim olunca epey komikti. Fetih ofise her şeyden habersiz girerken kısa bir göz attıktan sonra insanlara "Günaydın arkadaşlar." diyerek odasına yönelirken aniden durmuş, o gelişini haber verene dönüp "Duydum seni," demişti soğuk soğuk.

"İşine bak, boş işlerle uğraşacağına." diye tamamlayıp yürüdüğünde gelen kıkırtılarla video sonlanmıştı. Bunun gibi Fetih'in içinde olduğu, olmadı gönderiler de vardı. Fetih mutluydu. Fotoğraflarda mutluydu. Videolarda mutluydu. Güldüğü videolar vardı. Fotoğraflar vardı. Aniden onu kadraja alan çalışanlarını kırmayıp durduğu yerler, gülümsediği kareler, göz kırptığı anlar vardı. Hepsi çok seviyordu Fetih'i, Fetih hepsini çok seviyordu.

Telefonda ana ekranıma gelip çekmeceden kulaklığımı çıkardım. Kulaklığı önce telefona sonra kulağıma takarken girdiğim listede açtığım şarkıyı tekrara alıp tamamen uzandım. Yorganı da üzerime çektim.

Saniyeler dakikaların peşinden gidecek, günler haftaları kovalayacak, haftalar ayları devirecek bu beş küsur ay bitecekti. İşte o vakit benim değil Fetih'in hayatı yeniden başlayacaktı. Hayır başlamayacaktı devam edecekti, kaldığı yerden. Güzel bir hayatı vardı, çok güzel bir hayatı vardı. O kadar güzel, o kadar dolu doluydu ki şimdi bu beş buçuk ay ona kara leke olarak kalacaktı.

O geliyor diye toplanan çalışma arkadaşları vardı mesela, şimdi aylarca dağınıklıkta zirve yapmış bir kadına tahammül etmek zorunda kalmıştı.

Eğlenceli insanlar vardı çevresinde, beraber güldüğü arkadaşları. Şimdi devamlı ona kızan, devamlı onun kızdığı, aralarında huzursuzluktan başka bir şey olmayan bir kadınla aylar geçirecekti.

Bir hayatı vardı, bazen gecelerini eğlenerek bazen çalışarak geçiriyordu. Tahminimce pek evinde olmuyordu. Şimdiyse sırf üzerinde evli oluşunun baskısı var diye eve erken gelmekle kendini hükümlü tutmuştu.

O kadar o hayatından kopmuştu ki, artık kahve bile yapmıyordu. Ben kahve yaptığını bile bilmiyordum. Bir kez bile yapmamıştı.

Çok sevdiği insanlar vardı çevresinde, sandığımın aksine eğlenceli sevgi dolu bir yanı vardı. Ben onu hep sinirli, hep öfkeli görünce öyle biri sanıyordum. Evet o yanı da bir gerçekti, bunu iş arkadaşları da biliyordu ama diğer yanını da gayet tanıyorlardı.

Demek ki insan sevdikleriyle olunca diğer kimliklerini de açığa çıkarıyordu. Ben epey uzun zaman olmuştu bu durumu yaşamayalı, unutmuştum. Ben demişken... Buranın bana cehennem olduğunu, beş buçuk ay sonra o güzel hayatına kavuşacağını sanan ben. Nasıl da güzel aptal yerine koymuştum kendimi. Zühre Karadere'nin haklı olduğu bir iki cümle vardı galiba.

Bu işte asıl zararlı çıkan Fetih'ti. Ben değildim. Neydi ki benim zararım? Sabah akşam kurulan bir sofraya mı oturmak? Sevmediğim insanlar da vardı evet ama Zeliha'da vardı. Ben mutluydum onunla yemek yemekten. Bomboş uyuyarak geçireceğim zamanı ona ayırmaktan da mutluydum.

Neydi zararım? Üşendiğimden abur cuburla yaptığım kahvaltılar, dışarıdan sipariş verilen akşam yemekleri... Onları mı özleyecektim?

Yoksa dağınıklığı özleyip öylece hastaneden gelince kıyafetlerimi değiştirmeden ceketimi ayakkabılarımı sağa sola atarak uyumayı mı?

Beş buçuk ay bitecek Efsun Zorlu senelerdir süre gelen hayatına devam edecekti. Ara ara özlediği insanları rüyasında görürse huzurla uyanacaktı. Bazen fotoğraf albümü karıştıracak, bunu yaparken bazı fotoğraflara kahkahalarca gülerken aniden ağlamaya başlayacaktı. O bile anlamayacaktı gülüyor mu ağlıyor mu diye. Sonrasında senelerdir yaptığı gibi bol bol ders çalışacaktı. Saatlerce aralıksız. Uzun bir müddettir yaptığı gibi. Sonra arada canı sıcak şarap çekecek ders çalışmaktan sıkıldığı an bu isteğini gerçekleştirecekti.

Belki, belki eğer Zeliha isterse, üniversite telaşına girip onu unutmazsa onunla görüşecekti. Her istediği an.

Velhasıl bu kez de yılları öyle akıp gidecekti.

Bu işte asıl zararlı Fetih'ti. Olan ona olmuştu. O senelerdir kurduğu düzenden aniden kopmuş buraya bağlı kalmıştı. Eminim kendini çok suçluyordu. Zamanında Zeliha'yı işinin gücünün telaşına düşüp unutmasaydı, ne Zeliha bunları yaşayacak ne de o çok sevdiği hayatından kopup böyle bir hayata hapsolacaktı.

Benim zaten ahım şahım geride bıraktığım bir hayat yoktu. Öyle yaşayıp gidiyordum. Fetih gibi değildi. Boğazım acıdı yutkunduğumda. Hasta mı oluyordum? Ne kadar çok seviyordu iş arkadaşlarını. Gülüyordu, eğleniyordu. Ben hiç şahit olmamıştım, olamayacaktım da zaten. Sevdiği insanlara gösterdiği bir yanıydı o. Hala aynı mıydı şartlarımız? İsyan eden, şafak sayan bendim. Halbuki onun kayıpları daha büyüktü. Sezen Aksu fısıldadı kulağıma.

'Bu yüzden kendimi
Özel önemli zannetmem

O sükunetle bu ayların bitmesini bekliyordu. Bittiğinde hayatına devam edecekti. Yanına kardeşini de alıp her şeyiyle eskiye dönecekti. Ben ne yapacaktım? Ders çalışacaktım. Başka bir şey değildi. Günlerimi evde geçirecektim, günleri unutacaktım. Makyaj bile yapmayacaktım kitaplardan başımı kaldırıp.

Tekrar yutkundum, daha fazla ağrıdı boğazım. Sezen Aksu *benim gibileri* mi görüp yazmıştı bu şarkıyı?

...Elimde yalandan kocaman rengarenk
Geçici oyuncak zaferler
Küçüğüm daha çok küçüğüm
Küçüğüm daha çok küçüğüm
Bu yüzden bütün korkularım
Gururum bu yüzden
Bu yüzden çocuk gibi korunmasızlığım
Küçüğüm daha çok küçüğüm
Bu yüzden sonsuz endişem
Savunmam bu yüzden
Bu yüzden bir küçük iz bırakmak için
Didinmem

📖📖📖

Uykusu ne ağır ne de hafif biri olarak aniden yüzüme temas eden buz gibi bir elle uykumdan o kadar keskin bir şekilde koptum ki, o elin teması hem içten hem de dıştan titretti beni. Daha gözlerimi açmadan "Benim, korkma." deyişini şahit oldum birinin. Muhtemelen ağzım aralık uyumuş olacağım ki dilim damağım kurumuştu. Sesin sahibini çıkarmaya çalışmadan gözlerimi araladığımda Fetih'in kısılmış gözleriyle karşı karşıya geldim.

"Hasta mı oldun sen?" derken hala buz gibi elini yüzümde dolaştırıyordu. Derin bir nefes alırken yutkundum yüzümün her karışında devamlı yer değiştirerek dolaşan elin temasından kurtulmaya çalıştım.

"Fetih çek şu elini." derken o kadar huzursuz olacağım şekilde uyandırılmıştım ki bu direkt yüzüme yansıdı. Ama hayır yapmadı, o eli boynuma kadar indi. Bulmak istediği şeyi bir türlü beceremiyordu.

"Ateşin mi var?" diye sordu beni iyice huzursuzlaştırıp. Eli daha fazla dolanmasın yüzümde diye elimi elinin üzerine bastırırken teması kesemesem de hareketini durdurdum.

"İyiyim." sesim uykulu, kısık ve epey mahmur çıkmıştı. "Geldin mi sen?" diye anlamsız bir sorunun ardından "Ne zaman geldin?" sualini ekledim. Elini ne çekti ne de daha fazla oynattı yerinden. Niye bu kadar endişeli baktığını anlamazken gözlerimi kırpıştırdım ardı ardına.

"Geldim." derken sesi yumuşak, çokta hassastı. Henüz daha kabanını bile çıkarmamıştı. Muhtemelen yeni girmişti içeri. "Zeliha'ya hastayım demişsin." dediğinde her halde bu kadar dikkatli bakmasının nedeni hasta tipi olup olmadığını anlamaktı. Başımı iki yana salladım.

"Ben ona hastayım demedim, halsizim dedim. Abartmış biraz." parmaklarım elini tamamen kavrarken yüzümden çektim, ben tam bırakacakken elimi sıkarak tuttu.

"Ateşin var sanki."

Boşta olan kolumu gerip Fetih'in altında kertenkele gibi şekilden şekle girerek esnerken gözlerimi geri yumdum. "Hayır senin elin buz gibi. Benimle ısıttın." derken elim elinde başım yastıkta tekrar uyumaya niyetlenmiştim. Fetih sonunda elimi bırakabildi, ben de rahatladım ama eli yine yüzümü buldu.

"Fetih yapma şunu." diye homurdanırken ben, ellerinin soğuk olmadığına nasıl ikna olmuyordu bilmiyordum. "Sen niye uyudun o zaman?" fazlasıyla saçma sorusuyla yutkundum, gözlerimi açmadan cevap verdim.

"Kıyafetlerle uğraştım tüm gün yoruldum, uyudum. Uyuyan insana niye uyudun diye sorulur mu ya?"

Hayır bir takım şeyleri fark ettim, yoruldum uyudum.

"İki kıyafet yerleştirdin hepi topu ne yorgunluğu? Kalk elini yüzünü yıkayalım, yemeğe ineceğiz daha."

Tek gözümü açıp ona baktım ters ters. "Prensesler gibiydim ben baba evinde." derken ben ciddi olsam da onun kaşları alayla havalandı. "Ne demek, ne yorgunluğu? Elim soğuk sudan sıcak suya değmesin inşallah, rabbim!"

Gülecek gibi oldu son saniye dizginledi kendini ve dudaklarını ıslattı. "Koca evinde düştü o tahtın. Kalk hadi kocan geldi. Hani karşılama? Efsun Hanım yürümez bu iş daha ikinci gündeyiz."

Bilmiyorum ya bugün olanlar ya da yaklaşan regl günüm veya her ikisi tetikledi alınganlığımı ve gözlerimi açıp sırt üstü yatar pozisyona geçtim aniden. Tek elini yatağın başlığına dayamış bana eğilmişti. Kaşlarım havalandı ona baktım.

"Prenses değilim yani artık?"

Öyle olduğumu sadece bir kişiden duymuş, kimseden de beklememiştim ama Fetih beni o kadar öfkelendiriyordu ki bir yeniden duyma ihtiyacıyla yanıp kavruluyordum. Durdu ve başını iki yana sallayarak cıkladı. Kalbim sızladı.

"Hiçbir zaman olmadın benim nezdimde."

Ona baktım düz bir ifadeyle. Sonra da bakışlarımı kaçırıp tekrar sağ omzumun üstüne yatıp yorganı çektim üzerime. "İyi," dedim boş bir sesle. "Beş buçuk ay sonra gider prenses olanı bulursun. Sayılı gün çabuk geçer."

Vereceği tepki için nefesimi tuttum, vereceği cevabın zaten nefesimi keseceğini bilmeden. "Öyle diyorlar, bakacağız artık."

Bütün tahminlerim doğruydu. Benden çok gün sayan Fetih'ti. Onun geride bıraktıkları daha fazlaydı, normal koşullarda benden bin kat daha şanslı, şu an içinde bulunduğumuz hayat içinde benden daha şanssızdı. Bana olan borcu yüzünden bana mecbur kalmıştı. Canım yine acıdı. Bunun böyle olmamasının her zamankinden daha çok istedim. Bir şeylere mecbur kalan ben olunca canım bu kadar acımıyordu ama olayın diğer boyutundan bakınca kendime yediremiyordum.

Ona bu teklifle giden ben değildim. O bana bu teklifle gelmeseydi bu ihtimali onun önüne koymazdım.

"Tamam." dedim gözlerimi yumarken. Uyumak istiyordum. Gidip annesini görmek istemiyordum.

On çocuğun olsa birinden bile hayır görme. Yalnızlıktan inim inim inle, biri bile olmasın yanında.

Benim annem olsa Fetih'i çok severdi. Ben onu dinlemeyip evlensem bile sevip sayardı. Babam belki çok kızardı, belki sevmezdi Fetih'i ama yine bir kötülüğü olmazdı. Bir taraftan da Zühre Karadere vardı. Bir taraftan Fetih vardı. Ben artık bir an önce işime gidip çalışmak istiyordum. Ne Fetih'i ne de annesini görmek istemiyordum.

Aniden biri parmaklarıyla çenemden yakalarken yüzümü kendine çevirdiğinde gözlerim aralandı. Ben gider sandım Fetih'i benimle uğraşmak yerine ama hayır gitmedi. "Ne oldu sana?" dedi yüzündeki alayı tamamen bırakmışken. Tek gözünü kırptı *hayırdır* dercesine. "Biri bir şey mi söyledi ben yokken?"

Dişlerimi birbirine bastırdım. Ne alakaydı? Nereden anlamıştı? Ki oturup annesini şikayet edemezdim ona. Ne diyecektim? Annen beni ailemden vuruyor, canım mı yanıyor? Daha neler.

"Nereden çıkardın bunu?" çenemdeki parmakları epey baskılıydı, başımı çevirmek istesem tek bir hamleyle yapamazdım mesela bunu.

"Aptal mıyım ben?" dedi ciddileşmiş halleriyle. "Arıyorum açmıyorsun, geri dön diyorum dönmüyorsun. Saatlerce nöbet tutan kadın, kıyafet yerleştirdim yoruldum diye saatlerdir yatıyor. Betin benzin atmış. Hasta da değilsin ateşin yok, yüzüme garip garip bakıyorsun. Yorganı çekmişsin kafana kadar yataktan çıkmaya niyetin yok. Ne oldu anlat hadi, uğraştırma beni."

Kafamı sağa sola oynatarak çenemi kurtarmaya çalıştım ama nafile. "Kurma kafanda." dedim geçiştirerek. Ona anlatacak hiçbir şeyim yoktu. Annesinin söylediklerini mi söyleyecektim ona? Oldu olacak bir de ağlasaydım. Ya da oturdum senin hayatına baktım, maşallah Fetih muhteşem bir hayatın varmış kendi hayatımın ne kadar boktan olduğunu fark ettim mi? Veya yedi yirmi dört yanımda pimi çekilmiş bomba gibisin gerçekte olduğunun aksine, istersen bir İstanbul'a uç gel. Özüne dön birkaç günlüğüne mi?

Bu benden daha iyi olan bir hayatı kıskanmak mıydı? Değildi bu. Öyle gözükse de değildi. Çekememezlik değildi. Şu dünya üzerinde beni kimse anlamazdı ama değildi. Ben biliyordum, değildi.

"Üzmüşler seni." dedi kendinden emin bir sesle. Dik dursaydım bu cümlesiyle omuzlarım çökerdi. "Üzmüşsün kendini." diye devam etti. "Yalnız bırakmaya gelmemiş seni. Hadi anlat, halledelim sorun neyse."

Sıkılmış bir ifadeyle yüzüne nefesimi bıraktım. "Uykum var." dedim sızlanır gibi. Muhtemelen ne halin varsa gör adı altında bırakacaktı birazdan. Çünkü o sıkıcı davranıyorsa ben ondan daha da sıkıcı davranıyordum. Aniden üzerimdeki yorganı tamamen kaldırdı. "Kalk." dedi eliyle işaret yaparken. "Kalk yemeğe, karnım aç benim."

Yorgana uzandım. Gerçekten annesiyle olmak istemiyordum aynı sofrada. İştahım da yoktu zaten. Yorgana uzanmak için doğrulmuş benden faydalanıp koltukaltlarımdan tuttu ve küçük bir çocuk gibi çıkardı beni yataktan. "Ben evli bir adam gibi davranıp eve geleceğim diye akşam yemeği yemedim." dedi beni arkamdan ite ite banyoya götürürken. "Sen de evli bir kadın gibi davranıp bu hareketime karşılık ver yoksa gidip o sofrada *kim karımı üzdü* diye olay çıkaracağım, hadi."

🎈🎈🎈

Fetih'e alıştırma olsun diye yemeye başladığım turşulardan kendimi koparamayıp katır kutur durmadan turşu yerken masadan inanılmaz bir sessizlik vardı. Turşu yedirmek için herhangi bir hamlem olmamıştı çünkü görmesi gereken kişi burada değildi. Ki Fetih'te benim ikimizin önüne çektiği turşuyu kaşla göz arasında öteye itmişti tiksinerek. İstiyordu ki kafasını koparayım.

Zühre Karadere'yle arada boş boş bakışmaların ortasına düşerken yine de konuşan yoktu. Fetih bir türlü adam akıllı başlamadığım yemeğe tabağıma etli bir hamur işi koymakla başladı. Böyle fındık lahmacun desem değil, pide desem hiç değil. Masadaki her şeye çok yabancıydım. Hemen hemen hiçbirinin adını bilmiyordum, dün en azından dolma vardı. Ve o kadar bol keseden yapılmıştı ki, inanılmaz israftı. Umarım çöpe atmak yerine hayvanlara falan veriyorlardı en kötü. Ki hepsi etliydi, seve seve yerlerdi.

Tabağıma başka şeylerde eklerken Fetih, sandalyelerimiz yan yanaydı. Bedenimi biraz daha ona doğru yaklaştırdım. Turşu tabağını ucundan tutarak aldı benim ulaşamayacağım kadar uzağa koydu ve bana baktı. İnsanların bizi izlediğini biliyordum.

"Yesene artık." dedi kısık sesle. Diğerleri de duymuştu ama bunun sebebi fazla olan sessizlikti. Çatalımla o hamur işini işaret ettim.

"Bu ne?" diye sorarken ikinci bir kahvaltı masasındaki gibi sorgu suale tutulacağını anlamıştı. Kendi yemeğinden tamamen koptu, bir eli benim

sandalyemin arkasındayken diğer kolu masadaydı. Bedenini kimseyi umursamadan bana çevirmişti. Kısmi olarak onun hakimiyeti altındaydım. Öyle pek iştahı olan, yemek yerken izlendiğimde ağzım sulandı dedirtecek bir insan değildim. Ege bölgesinden gelince de etten çok sebzeyle aram vardı. Hatta öyle ki eti de sevmezdim. Gerçi yemek yemeyi de pek sevmezdim. Sadece hayatta kalacağım kadar olurdu yeri geldiğinde. Tatlıyla aram daha iyiydi.

"Ağzı açık." dedi işaret ettiğim şeyi kast ederek. Önümdeki şeyin dış görünüşüne baktım. Evet, doğru metafordu. İkimizde kendi aramızda konuşuyorduk. *Hmm* diye bir mırıltı döküldü. Şimdi direkt elle mi yemem lazımdı, yoksa bıçakla kesersem yemekteyiz de lahmacunu çatal bıçakla yiyen adam gibi rezil olur muydum?

"Urfa'nın pizzası gibi düşün." diye devam etti Fetih. Hafifçe kıkırdadım. "Şey gibi oldu bu. Waffle için meyveli lahmacun gibi demek." dudakları kıvrıldı başını salladı ağır ağır. Alt dudağımı dişlerimin altında ezerken "Tadına bakayım o zaman ben." diyerek peçeteye yöneldim. Kimseye bakmadığım için yiyen olduysa görmemiştim. Ellerim de kirlenmeseydi. Allah'ım çok mu absürt duruyordum bu masada?

İkiye katlayıp peçeteye aldığım şeyden bir ısırık alırken Fetih beni izliyordu. Ağır ağır çiğnedim. Yoğun ama rahatsız etmeyen bir baharat tadı vardı. Hamuru tuzluydu. Ve güzeldi. Evet güzeldi tadı, beğenmiştim. İkinci ısırığı alırken Fetih ayran itti önüme. Derin bir nefes aldım geri bıraktım iki üç ısırık aldığım şeyi büyük servis tabağıma. Ayrana uzanıp epey köpüklü olan içecekten birkaç yudum alıp onu da geri bıraktığımda Fetih eline aldığı peçeteyle üst dudağımı sildi. Muhtemelen ayranın köpüğünü.

"Güzelmiş." dedim sanki yediğim her şeyi yorumlamam gerekiyormuş gibi. Elime çatalı alırken üzerinde kuş üzümü, et ve nohut olan pilavdan aldım hoşuma gitmezse hemen yutacağım miktarda. Aldığım pilavı ağzıma alırken seçtiğim tatların yanında çok farklı bir nota daha yayıldı damağımda. Ne çok güzel ne de kötüydü. Sadece karışık.

"Ne var bunun içinde?" diye sordum garip garip çiğneyip ona bakarken.

Biz baş başa yemek yiyormuşuz gibi takılıyor muyduk bana mı öyle geliyordu?

"Pekmez." dediğinde çiğnemeyi saniyesinde bıraktım. "Ne?" dedim şaşkınca. "Ciddi misin?" Pilava geri dönerken sanki pekmez katı bir şeymiş gibi karıştırıp aramaya başladım. Pekmez ne alaka Allah aşkına?

"Özelliği bu onun. Üzlemeli pilav. Beğenmedin mi?" ciddi ciddi pekmez var mı diye ağzıma biraz daha alırken dudaklarımı aşağı doğru büzdüm.

"Beğenmemek değil de," dedim ağzımdakini yutarken. "Pilavla pekmezi birleştiremedim. Kimin aklına geldi bu?" bence yumurtayla pekmez kimin aklına geldiyse aynı kişiydi. Başka açıklaması olamazdı.

"O kadarını bilemem." derken Fetih kendi çatalına salata alıp ağzıma tuttu. İtiraz etmeden masada bana en uyan şeyi kabul ederken ilk çiğneyişimde buzun kıtır kıtır dişlerimin arasında ezilmesiyle bütün tüylerim diken diken oldu ve yüzümü buruşturdum. Ağzımı refleks olarak yellerken "Ayyy," dedim telaşla "Buz var bunun içinde!"

Fetih halime gülecekken sahte bir hüzünle "Erimemiş mi daha onlar?" dedi resmen benim bu halimi alaya alıp. Elimi ağzıma örttüm "Gavurdağı salatası değil mi bu, niye buz koymuşlar içine?"

Cıkladı dilini ağzının içinde dolaştırırken rahat bir tavırla bir yudum su aldı. "Bostana bu." dedi beni izlerken. "Gavurdağında ceviz var, bu başka. Buz da giriyor içine, nar suyuyla beraber." memnuniyetsiz memnuniyetsiz baktım salataya. Ne gerek vardı gavurdağı salatası varken buna ki? Tam bunu dile getirecekken keyfimi kaçırmak için niyet etti birileri.

"Masada misafir olsa." dedi Zühre Karadere, masadan o kadar kopuktuk ki aniden başka bir ses duyunca ben irkilmiştim. "Adımız çıkacak." diye tamamladı. "Ne örf ne adet, ne kültür ne de yemek. Her şeye yabancı maşallah." dedi iğneleyici bir tonda bana bakarken. Ya sabır!

Ben araya girmeden Fetih konuştu "Masaya misafir geleceği zaman gelinine söylersin." dedi Fetih donuk bir sesle. Halbuki biraz önce keyfi yerindeydi. "O da kendi mutfağından bir şeyler yapar, misafire de değişiklik olur. Yavaş yavaş herkes birbirinin kültürünü öğrenir. Karşılıklı bu işler. Tamam mı anne?"

Gözler bana değdi bir an, sanırım konuşmam gerekiyordu. Boğazımı temizleyip gülümsedim. "Tabii," dedim memnuniyetle. "Kabak çiçeği dolması yaparım. Yanına da bol zeytinyağlı bir enginar. Taze börülce salatası da koyarız ortaya. Biz etsiz yapamayız derseniz de İzmir köfte hazırlarım ama bir doktor tavsiyesi," derken Osman Karadere'yle eşi arasında gitti geldi gözlerim. Son söylediğimin üstüne Zeliha öksürmeye başladı ufak ufak, Fetih'in bakışları bana döndü.

"Bu şekilde kırmızı et ve kuyruk yağından ibaret ağır yemeklerle ve devam ederseniz beslenmeye; damar tıkanıklığı, kalp hastalıkları, diyabet ve kolesterolle başa çıkamazsınız. Bence biraz daha dikkat edin. En azından

sebze ve zeytinyağını dahil edin hayatınıza. Sağlık bir kez gidince elden bir daha tam olarak toparlanmıyor. Özellikle sizin gibi yaşlı insanlar için. Maazallah aniden gidiverirsiniz."

📎📎📎

"Geometri görme işi değil," dedim verilen bilgileri tek tek çizerken. "Verilen her bilgiyi tek tek kullanma işi. Birini bile atlarsan soru gider. Bak," derken özellikle birinin altını kalınlaştırırken soruda iki noktaya birleştirdim. Diğer tarafta da oluşan eşitliği belli ederken "Yaa." dedi Zeliha şaşkınca. "Ben nasıl fark etmedim?"

"Çünkü soruda verilen bu eşitliği şekilde yerine koymamışsın. Orta kenar bu, bak paralellikte var. Oturacak bu merak etme. Soru çöze çöze. Ama çözemediğin taktirde tekrar tekrar bak verilen her bir bilgiye kullanmadığın varsa soru oradan çıkmıyordur." derken geriye kalan işlemi onun yapması için kitabı önüne ittim. Yaptığı ders topuzuyla epey komik duruyordu. Sorunun devamını getirirken masaya yerleştirdiğim telefonum çaldı. İkimizin de dikkati oraya kaydı.

Ben bu saatte kim arar? Fetih arar. Aynı evde olsak bile. "Buyur," diye açtım telefonumu Zeliha'yı izlerken. Ben iyice kabadayı olmuştum. Yakında tespih de sallardım.

"Odaya zıpla." dedi o da benden farksız. "Bekliyorum." sonra ne nedenini sormamı bekledi ne de cevabımı kapattı telefonu. Sabır çeke çeke telefonu kulağımdan çekerken saate baktım. On bire geliyordu. "Bitirelim mi bugünlük?" diye sordum topuzundan fırlayan saçları düzeltirken. Boynunun ve sırtının ağrıdığına emindim.

"Seni mi çağırıyor?" dedi Fetih'i ima edip. Başımı salladım masum masum, tabi o hiç masum değildi. "Tamam hadi git sen, özleminden kurudu. Seni alırken de ben, mırın kırın ediyordu. Karısına hasret kalmasın daha fazla."

Burnunu sıktım "Hiçte öyle bir şey yapmadı." dedim gayet dürüst bir şekilde. Zeliha kitaplarını toplamaya başladı. Benim ona verdiğim sweatlerden birini giymişti. "Hıhı tamam hadi git, şimdi gelecek bana kızacak. Hadi hadi." diye resmen beni kovarcasına ayaklanırken gözlerimi kısarak ben de ayaklandım. Yüzünü avuçlayıp yanaklarından öperken "Çok konuşuyorsun, hadi uyu artık." diyerek onu yatağa ittim. Gülerek yatağına girip gece lambasını açtı. Ona havadan öpücük atarak kapıya yöneldim. Işığı kapatıp odadan çıkarken bizim odaya doğru ilerledim.

Zeliha'nın beni çağırması işime gelmişti. Çünkü Fetih her an tekrar beni sıkıştırabilirdi. Odaya girerken benim bugün yerleştirdiğim dolabın önünde ellerini kemerinin üzerine yerleştirmiş bir Fetih'le karşılaştım. Bakışları bana değmedi ben usulca girip kapıyı kapattım. "Bir şey mi oldu?" diye sordum ona doğru ilerlerken.

"Benim lacivert boğazlı kazağım nerede?" diye sordu. Gergin miydi biraz bana mı öyle geliyordu? Neyi nereye koyduğumu çok iyi bilerek dolaba yöneldim ve alt çekmecelerde birinden söylediği şeyi çıkardım. "Bu mu?" diye sorarken elimdeki şeye uzandı başını sallayarak. Yatağın üzerine atarken o kazağı ben de ayaklandım ama bir an kendimi Fetih'in temasıyla bütün kapakları açık olan dolaba dönük buldum.

"Efsun," dedi sakince. "Ben sana bugün evine yerleş dedim değil mi?" diye sordu. İkimizde dolabın içine bakıyorduk. Başımı salladım kıyafetlere bakarken. "Düzeni değiştir, her şeyinle yerleş dedim." diye devam etti. Tekrar aynı şekilde onayladım. Sonra kısa bir sessizlik oluştu ve derin bir nefes aldı.

"Peki neden yerleşirken beni kapı dışarı ettin?" gözlerim irice açıldı ve şaşkınlıkla *hiiii* narası döküldü dudaklarımdan. "Öyle mi yaptım?" dedim hayret olduğu kadar utancı da taşıyan bir sesle. Beni belimden tutarak bir adım geri getirdi ve dolabı daha büyük görmemizi sağladı.

"Dolabın yalnızca sekizde birinde benim kıyafetlerim var." dedi gündüz bakarken çok absürt gelmeyen ama artık öyle gelen görüntüye bakarken. "Sence de biraz öyle olmamış mı?"

Evet Fetih'inkiler biraz sıkış tepiş olmuştu. "Öyle olmuş." dedim kabullenerek. "Ama sen bana kullanacağın her şeyi yerleştir deyince ben de öyle yapmak zorunda kaldım. Ama tabi ciddi bir eşitsizlik olmuş. Şey yapalım o zaman, ben bir kısmını Zeliha'nın odasına taşıyayım. Kusura bakma, ben şey edemedim."

Yanaklarım yanmaya başlamıştı aniden. Dolaba doğru bir adım atmıştım ki aniden arkamdaki el tarafından kendime çevrildim. "Niye çözüm odaklı değilsin?" diye sordu ağır ağır gözlerini açıp kapatırken. Gözlerimi hızlı hızlı açıp kapattım.

"Çözüm buldum ya?"

Dolaba baktı kısa bir an "Sence dolabı büyütmek daha mantıklı değil mi?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. "Yoo," dedim uzatarak. "Değil bence. Beş buçuk ay idare edeceğiz altı üstü. Ne gerek var?"

Kaşları havalandı ciddi miyim diye yüzümü kontrol etti. "Sen akşam geri yatacağım diye yatağını da toplamıyorsundur."

Yuh! Nereden anladın?!

Bakışlarım zaten öyle yaptığımı belli ederken başını iki yana salladı *pes* der gibi. "Büyütelim dolabı yarın," dedi diğer konuyu uzatmayarak. "Neye el atsak diğer taraf bozuluyor. Ben sen gel gör, sonra ne yapacaksak odaya yaparız diye dokunmadım. Her şeye süre biçip ne gerek var deyip durma." sonra kafasını başka yere çevirdi eliyle işaret ederek.

"Orası?" diye sordu. Benim kişisel bakım ürünlerimle dolmuş taşmıştı makyaj masası. "Zaten üç beş parça bir şeyim vardı ne istedin onlardan onu ayrı anlamadım, bu kadar şeyi tam olarak neye kullanıyorsun onu apayrı anlamadım. Çok kalabalık orası Efsun, nerde benim eşyalarım?"

Düşüncesiz düşüncesiz odanın tapusunu üstüme almaya çalışır hallerim bir bir önüme çıkarken oraya ilerledim. Alt çekmeceden Fetih'in eşyalarını çıkarırken "Burada." dediğimde beni omuzlarımdan tutup o masanın önüne oturttu.

"Şimdi," dedi sakince. "Bu kadar şeyi aynı anda kullanacak halin olmadığına göre gereksiz olanları alta yerleştirelim." dediğinde içli içli çocuklarıma baktım. Ne demek gereksiz? Tamam hepsini aynı anda kullanmıyordum ama hiçbirine kıyıp alta koyamamıştım. Darılır diye. Evet hassas düşünüyordum bu konuda.

"Hiçbiri gereksiz değil ki." dedim üzgün olduğumu belli ederek. Aynadan mazlum mazlum ona baktım. Ben aralarında tercih yapamazdım. "Efsun bu kadar kimyasalı yüzüne sürmen akıl işi mi?" masanın üzerine baktıkça şaşırıyordu. Ayrıca abartıyordu da.

"Hepsini aynı anda sürmüyorum. Ayrıca tamamı birinci kalite, kimyasal deyip durma."

Sesli bir şekilde sabır dileyip kuru şampuanlarımdan birine uzandı. Bu arada duş jelimin buranın üzerinde işi neydi? Arada o da kaynamıştı. Kaşla göz arasında almam gerekiyordu, Fetih'inkini kullanmıştım sabah da. "Ne bu?" dedi garip garip uzun şişeye bakarken.

"Kuru şampuan."

"Meziyeti ne?"

"Saçımı yıkamaya zaman bulamadığımda birkaç saat temiz gösteriyor. Sıkıp çıkıyorum." o şişenin yanındakileri işaret etti "Bunlar?" omuzlarım yükseldi dilimi ağzımın içinde yuvarladım.

"Onlar da kuru şampuan." dedim içime kaçmış bir sesle. Fetih alnını ovuşturdu birkaç kez ağzını açıp sustu. Dikkatle onu izlerken derince soluklandı ve "Tamam, birini seç diğer dördünü aşağıya koyalım." diyerek korktuğum teklifi yaptı.

"Niye ki?" dedim salağa yatıp. Ben hep gözümün önünde olmalarını istiyordum bir çocuk gibi.

"Çünkü hepsinin işlevi aynı. Hepsini birden kafana sıkacak halin yok. Ayrıca kuru şampuan mı olurmuş? Saçma sapan şeyler, saçına yazık."

Ona baktım içli içli ama hiçbir şey yapmadı. Bende buranın onun evi olduğunu hatırlata hatırlata kendime kuru şampuanlara baktım. Bu aralar özellikle kullandığımı tercih ederken, diğerlerini üzgünce ayırdım onlardan. Fetih hızla aldı aşağıdaki dolaba koydu ve tam doğrulurken benim kaldırmak için anı kolladığım duş jelini aldı.

"Yok artık, anasının nikahı." dedi duş jelini kavrarken. "Bunu hangi akla hizmet koydun?"

Dudaklarımı dişlerken "O kaynamış araya. Banyoya koyarız onu, unutup seninkini kullandım sabah yine. Kokudan da anlamamışım, dalgınlığıma gelmiş." başını salladı hızlı hızlı ve yüz maskelerimi işaret etti. "Seç bunlardan da, fazlalıkları alta koyalım." derken benim yine bir yüzüm düştü. İşte ben bunların hepsini kullanıyordum. Sabah kil maskesi yapıyorsam akşam siyah maske gibi. Yine de sesimi çıkarmayıp maskelerime bakarken seçimim kuru şampuandaki gibi kolay olmadı. Baktım baktım, aldım elime geri koydum, defalarca değiştirdim.

Bir hevesle aynadan başımı Fetih'e kaldırırken "Bundan iki tane seçebilir miyim?" diye sordum sormasına ama Fetih'i asla elindeki duş jelini koklarken yakalayacağım aklıma gelmedi. Muhtemelen miskin miskin oturan benden o da böyle bir çıkış beklemiyor olacak ki burnundan nasıl uzaklaştırdığını şaşırdı jeli.

Boğazını hızla temizleyip tam bir şey söyleyecekken "Merak mı ettin kokusunu?" diye sordum kaşlarım havalanırken. Ben kokuyordum işte. Yani şampuan kokusuyla karışırdı genelde benim üzerimdeyken ama genel olarak benim kokumdu. Belki de en sadık olduğum üründü duş jelim.

Başını iki yana salladı, duş jelini önüme koydu "Son kullanma tarihini göremedim de, bir bakayım bir ekşimsilik var mı diye?"

Kaşlarım havalandı, bu bana ekşi kokuyorsun demek miydi?

"Bu tarz ürünlerin son kullanma tarihi olmaz." dedim duş jelinin arkasını gösterirken. "Şurada yazan sayı kadar ay, açıldıktan sonra kullanma ömrü

vardır. Ekşidiğini nereden çıkardın, öyle mi kokuyorum?"

Ürünlerime bakarken "Benim duş jelimi kullandın, bu mümkün değil." diye beni iyice muallaka soktu.

"O ne demek şimdi Fetih?" dedi ters ters. "Sanki normalde ekşimsi kokuyormuşum gibi. Benim kokum işte, yoğun bir parfüm sıkmadıysam benim kokum."

"Kızım ben nereden bileyim senin ne koktuğunu?" diye o da benim gibi tersledi. "Bana ne senin kokundan? Almadım şimdiye kadar senin kokunu."

O eşyalara ben ona bakarken cins cins yüzünü inceledim. Ben onun kokusunu biliyordum, koku mu almıyordu bu adam nasıl bu kadar bir haberdi? "Bilmezsen bilme." dedim huysuzca. "Allah Allah. Asıl ben senin kokunu bilmem etmem, koklamam da. Arkama geçmişsin ciğer kokusu almış kedi gibi kokluyorsun duş jelini."

Şaşkınlıkla kendini işaret etti "Kedi gibi?" dedi sanki ona küfür etmişim gibi. Sabahta kedilerden bahsederken böyle yüzünü buruşturmuştu. Hayır neden? Ne alıp veremediği vardı güzelim hayvanlarla?

"Niye kedilerden bahsederken yüzünü ekşitiyorsun?" diye sordum somurta somurta. Hayır bir taraftan bana kedi dediği de oluyordu? Herkes aynı şeyi düşünüyordu değil mi? Sevmediği bir hayvansa demek ki bana kedi derken de bu ihtimal devreye giriyordu.

"Haz etmiyorum kedilerden." dedi dank diye. Fetih Karadere durdurulamıyordu. Salık saçıma, yüzüme sürdüğüm makyaja, çillerime, boyuma ettiği laflar yetmemiş gibi sık sık kediye benzettiği bana utanmadan bu cümleyi kurmuştu. Daha önce hiç bu kadar zincirleme bir hakaret yememiştim.

"Sebep?" diye sordum ters ters. "Mis gibi hayvanlar neyinden haz etmiyorsun?"

Yüzünü ekşitti "Hepsi cin gibi." demeye devam etti. Bu alttan alttan bana laf söylüyordu galiba.

"Bok." dedim hiddetle. "Sensin be cin! Oldu olacak komşumun kedisi dağa kaçtı, terörist hepsi de!"

Hala eşyalarımı kurcalarken dudaklarını aşağı doğru kıvırdı. "Valla bir arkadaşın kedisi aniden kayboldu ortadan. Geri geldi mi? Yok. Gören oldu mu? Yok. Belki de. Bilemem. Var o vatan hainliği onlar da. Köpekler öyle mi? Bırak bir yere gelip almanı bekler."

Ağzımdan *piyuuuvvv* tarzında bir ses çıkarken "Ben bir kedinin başını okşamayana insan bile demem Fetih." dedim açık açık. "Emir'den de mi

feyz almıyorsun? Ay ne zalim, ne pislik, ne duygusuz bir adamsın sen ya!"

Bakışları ters ters bana döndü "Emir mi?" dedi biraz önce kedilere iftira atan rahat sesi bozulmuştu. "Tabi sen öğrettin ona . Sağda solda hep mama döküyor bir yerlere. Ondan mı feyz alacağım ben?"

O verdiği bilgiyle yumuşayacaktım ama hayır Emir burada olmadığından hiçbir anlamı olmadığını fark edip bozmadım ifademi. "Evet ondan alacaksın. Sen bir de mama döktüğü için adama engel mi oluyorsun? Bunu da mı yaptın? Bu kadar mı vicdanın köreldi? Yazıklar olsun senin gibi insanlara! Aç kalın o kediler gibi, aç kalın size yemek verene engel olsun birileri. İnanmıyorum sana! Zalim, kalleş, vicdansız! Allah'a ver sen bunun hesabını. İnsanlıktan yana hiçbir şeyin kalmamış. Allah kah-"

"Ulan sus!" diye böldü beni şaşkınlıkla. "Benim ağzımdan öyle bir şey mi çıktı? Allah'ın verdiği canı niye aç bırakayım ben?" kabaran öfkem bu cümlemle en azından ona beddua etmeyeceğim kadar dindi ama her an suratına vuracakmışım gibi bakmayı bırakmadım.

"Kedileri besleyip gelse tamam. Duruyor seviyor bir de pezevenk. İki saat onu bekliyorum her seferinde. Doyursun hepsinin karnını gelsin işte, daha neyi uzatıyor?"

Suratına tükürmek istedim o an. "Sana inanmıyorum." dedim hayretle. "Sen de gidip başını okşasan taş mı yağar? Biraz sevsen karizman mı çizilir? Gülümsesen kıyamet mi kopar? Öpsen dünya ekseninden mi kayar? Alt tarafı biraz sevgi biraz da mama istiyorlar bizden. Zalim! Vicdansız! Alçak adam! Yazıklar olsun sana! Başını yastığa nasıl koyuyorsun? Ne olur biraz sevsen, okşasan başlarını ne olur? Ne kadar mutlu oluyorlar senin haberin var mı? Bir insan bu kadar sevgisinde cimri olamaz ya! Kimi seversin sen? Neyi seversin? Biraz başka yerden kısıp onlarla paylaşsan çok mu kaybın olur? Kedi olarak da gelebilirdin dünyaya! Gelebilirdin! Allah seni insan olarak yarattı diye mi bu kibrin?! Keşke kedi olsaydın! Keşke kedi olsaydın da kimse sevmeseydi seni. Kimse başını okşamasaydı. Böyle mahkum gibi önüne yemek koyup gitseydi hemen. Seven olursa engel olup laf etseydi. Keşke kedi olsaydın!"

Aralıksız söylediklerimle beni dinlerken nefeslenerek durdum ve o bana pişkin pişkin "Bitti mi?" diye sordu.

Ardı ardına cıklarken ben ona cevap vermeyip bu kadar sinirlenmem onu eğlendirmiş olacak ki önce güldü, sonra konuştu. "Allah belamı da vermesin mi? O eksik kaldı bak." dedi beni tiye alıp. Omzuna geçirdim

hiddetle. "Çok mu komiksin? Gerçekten bu kadar söylediğim şeyden bunu mu çıkardın?"

Yüzü yüzüme yakınken göz gezdirdi her bir tarafımda. "Arabam kedi maması kokuyor." dedi gözlerimin içine bakarak. "Çok besleyeceğim varsa salam alır koyardım önlerine ama sen Emir'e demişsin ki bağırsaklarında parazit yapıyor verme." göğsüm hızla inip kalkarken o benim aksime sakindi epey. "Hiç haz etmediğim o kokuya rağmen aldım kendi arabama da koydum. Hava soğuk karınları da aç olunca daha çok üşüyorlar da demişsin."

Emir'le ciddi ciddi bunları konuşmuşlar mıydı? Ben öyle terörist falan dediğimde destekleyince bir sinirlenmiştim. "Öyle şirketin önünde var bir tanesi geldiğim gibi ayaklarıma sürtünüyor, senin gibi yemeğini dökene kadar mır mır susmuyor. Ne anlatıyor anlamıyorum ben senin gibi. Başını okşamam ama yemeğini suyunu da eksik etmem. Yeter mi sana bunlar?"

Boğazımı temizledim ne diyeceğimi bilemezken "İyi." diye geveledim. Başını da okşasa daha güzel olurdu ama beslemesi de bir şeydi. Yani yetinebilirdim. Buldukça bunuyor muydum?

"İyi." dedi o da benim gibi. "Sonra halledersin sen burayı. Mutfağa iniyorum, bir şey istiyor musun?" kulaklarım cayır cayır yanıyordu. Başımı iki yana salladığımda geri çekildi ve odadan yavaş adımlarla çıktı. Dudaklarımı öne doğru büzüp aynadan kendime baktı. Çok mu kötü şeyler söylemiştim? Sanki biraz. Elimle yüzümün içini sıvazlarken boş boş kendimi izledim bir süre.

Omuzlarımı kaldırıp indirirken ayaklandım. İyi bari gidip bir kahve yapabilirdim, kahve makinemle. Madem kedileri besliyordu mama alıp onlar adına ufak bir teşekkür niyetine. Sonuçta şu an karnı tok olan kediler vardı onun sayesinde. Ayıp etmiştim biraz, sevmese de bir şeyler yapıyordu onlar için. Çekine çekine merdivenlerden inerken kollarımı önümde bağladım.

Tam mutfak kapısından geçecekken duyduğum cümleyle durdum yerimde. "Anne," dedi Fetih durgun bir sesle. "Efsun'un morali bozuk. Bir şey mi oldu?"

Gölgem gözükmesin diye konumumu değiştirdim hemen. Zühre Karadere'yi görmedim ama içerideydi. "Karının keyfinin kâhyası mıyım ben Fetih? Nereden bileyim niye bozuk morali?"

Bir şeyin mermerle çarpışma sesini duydum. "Bilmem anne," dedi sesine herhangi bir öfke serpiştirmeyip. Sakin tavrını korumaya devam etti. "Böyle

Efsun keyifsiz olunca aklıma direkt sen geliyorsun benim. Sabah çıkarken ben, iyiydi. Sanki ben yokken bir şeyler dönmüş."

Elim fark etmeden ağzıma giderken baş parmağımı dişledim. Zühre Karadere'nin ne diyeceğini o kadar merak ediyordum ki. "Ne o karın geldi beni sana mı şikayet etti?"

Cıklayış duydum, sanırım Fetih'ti. "Yok." diyerek destekledi beni. "Yapmıyor işte bunu. Ne olmuşsa söylemiyor bana. Gelse söylese, anlatsa sorun da kalmayacak. Ne olduysa keyfini kaçırmış, içli içli bakıyor. Tuhaf tuhaf tepkiler veriyor. Huyu değil. Onun anlatmaya niyeti yok bir de senin üstünden şansımı deneyeyim dedim."

Bu kadar bir şeyleri fark etmesi kendimi sıkmama neden oldu. Bir daha konuyu açmamıştı ama gözlemlemeyi de bırakmamıştı galiba. Ki içli içli bakmıyordum, onu da nereden çıkarmıştı? "Varsayalım ki ben sıktım canını?" diye çıkıştı Zühre Karadere. "Ne yapacaksın Fetih? Elin kızı için annene mi hücum edeceksin?"

Gözlerimi yere dikmiş bir halde onları dinlerken bir süre sessizlik oluştu ve Fetih "Hayır." diye yanıtladı. "Anne sana bir kere anlatacağım." derken tekrar durdu. Kafamı uzatıp bakmakta istiyordum ama yakalanırım diye yapamıyordum. "Efsun'un canını sıkacağına gel bana de ki açık açık *Fetih ben seni de karını da istemiyorum bu evde.* Bak sana seçenek sunuyorum. Gel bana bunu de, bende çekeyim eyvallahımı alayım karımı gideyim. Ne huzursuzluk çıksın, ne annem rahatsız ne de karım mutsuz olsun. Bak o bir gergin," duraksadı bir nefeslik.

"ben on gerginim. O bir mutsuz, ben on mutsuzum. Benim karımı sevip sevmemek size kalmış ama onu bileceksiniz, onu sayacaksınız. Mecbursunuz buna. Onu ezmeye çalıştığınız yerde beni ezdiniz sayarım. Bunu kabul edin. Aksini görürsem, duyarsam, şahit olursam izin vermem. Ben üstüne titriyorsam siz onun odalara kapanmasına sebep olamazsınız. Ben gözünün içine bakıyorsam, siz o gözleri saatlerce uyutamazsınız. Babaannem sana nasıl bir kayınvalide oldu bilmem ama sen aynısını benim karıma yapamazsın. Babam bir izin vermedi ben on izin vermem."

Çok keskin bir sesle annesi tarafından bölündü Fetih. "Senin babaannen oğlunu benimle paylaşamadı! Tek sebebi buydu bana ettiklerinin. Ya ben? Ya ben Fetih? O kadın yüzünden karşıma geçmişsin bana ettiğin laflara bak! Bu mu benim hak ettiğim? Benimle babaanneni bir tutamazsın! Aynı mı onun sebepleriyle benimkiler?!"

Zühre Karadere sevilmeyen gelindi. Fetih'in halası da sevmiyordu. Yaşadığını bana da yaşatıyordu ama çok daha ağır şekilde. Ben sanmıyordum ki kayınvalidesi geçsin karşısına bana konuştuğu kadar ağır konuşsun.

Fetih'in sesi başından beri ilk kez yükseldi. "Senin sebeplerin ne anne?" diye çıkıştı tereddütsüz. "Rezil mi etti seni Efsun? Zaten sevmediğin insanların diline mi düşürdü? Anneliğin başkalarının ağzına pelesenk mi oldu onun yüzünden? Bunların sebebi benim karım mı?" diye çat çat her şeyi yüzüne vurdu çekinmeden. Zühre Karadere gerçeklere o kadar kendini kör etmişti ki, türlü türlü bahanelerle üste çıkıp kendi suçunu benimle örtbas ediyordu. Osman Bey'de bu kadar değildi.

"Gece gece ağzımı açtırma." diye devam etti. "Bir gün kızına annelik etseydin, bir gün o kız bu evde öksüz gibi kalmasaydı, Allah'ın her günü ondan kurtulmak için an kollamasaydın bunlar kimsenin başına gelmezdi. Yapma anne, yapma. Efsun'a elin kızı deme. Sen öyle bir şey yaptın ki, öyle şeylere sustun ki o elin kızını kendi ellerinle benim başımın tacı yaptın. Kıymet bileceğine hala nefret kusuyorsun. Daha çok uzaklaştırma kendini benden."

Soğuk hava Fetih konuştukça ısınan yüzüme çarparken kollarımı sıkı sıkıya bağladım. Fetih bugün annesinin ne dediğini duysaydı ciddi ciddi alır giderdi beni. Durmazdık burada.Ama hayır Zühre Karadere beş buçuk ay boyunca bana katlanacaktı. Onun da cezası bendim, onun da cezası göz göre göre oğlunun karşısında durmasıydı benim için. Zeliha'ya yaptıklarına pişman olacaktı, gün gelecek bana olan nefreti kızına karşı pişmanlığa dönüşecekti. Ne zamana kadar gerçeklerden böylece kaçabilirdi?

"Anlamıyorsunuz," dedi Zühre Karadere. "Tek bir gün de anlamadınız. Anneliğime laf ettiniz tek bir gün bile annenizi anlamadınız. Bir kadın için karşıma geçip söylediğin şeylere bak. Ben doğurdum, ben büyüttüm seni. Değer mi, o kadın için değer mi böyle yüzüme bakmana?"

Bir hışırtı geldi "Ben ne diyorum sen ne diyorsun anne?" diye sordu Fetih bıkkınca. Neyi anlamıyorsunuz demişti? Neyi bu yaptıklarına kılıf yapmıştı? Bir süre ses gelmedi sonra ben tam içeri girecekken Zühre Karadere "Ne arıyorsun?" diye sordu oğluna. Devam etmeyecekler miydi? En önemli yerde kesmişlerdi sanki.

"Ağrı kesici." dedi Fetih. "Başım çatlıyor. Hangisiydi benim hep içtiğim?"

Sanki biraz önce birbirlerini yememişler gibi Zühre Hanım hemen "Başın mı ağrıyor?" diye sordu. Sesi... Anne yüreği miydi bu? Ne oluyordu da Zeliha'ya sızlamıyordu? Bu kız çocuk meselesi değildi. Farkındaydım değildi. Sanıldığı gibi kız çocuklarını sevmeyen bir devran dönmüyordu bu şehirde. Hele bu ailede hiç. Düğünde tanıdığım bütün kızlar hepsi okuyan, gelişen, anneleriyle babalarıyla araları çok güzel insanlardı. Tamam Zühre Karadere oğullarına ayrı bir tapıyordu ama sanki Kürşat ya da Fetih erkek çocuğu değil de kız çocuğu olsaydı yine bu kadar sevecekti.

"İçme ağrı kesici hemen. Git bir duş al. Baktın geçmedi öyle içersin. Hemen ağrı kesici içiyorsun Fetih. Ihlamur yapayım ister misin?"

Bundan sonraki muhabbet gizlice dinlemem gereken kısım olmadığından mutfak kapısını tamamen açıp girdim. "Uğraşamam istemiyorum, içip yatacağım." derken Fetih bütün gözler bana döndü. "Su almaya geldim, senin işin niye bu kadar uzadı?" diyerek açıklarken kendini Fetih önündeki ilaç dolu sepeti karıştırıyordu.

"Başım ağrıyor. Mavi bir ağrı kesici olacaktı, bakıp bulsana onu bana." geri çekilirken o, tamamen blöf için su doldurdum kendime ve birkaç yudum aldım. Bardağı geri bırakırken bana uzatılan sepeti alıp dolabın üstüne koydum.

"Gerek yok ağrı kesiciye." dedim ona bakarken. "Bağışıklık kazanacaksın. Gel bir duş al, gevşe biraz geçer." Fetih iki kadından da aynı şeyi duyarken seslice soluklandı.

"Geçmez Efsun." dedi sıkılmış bir sesle. "Çatlıyor başım. Ağrı kesiciyle anca durur." tam tekrar kutuya uzanacakken elini yakaladım. Elini elime hapsederken sırf kabul etsin diye -çünkü annesini reddetmişti- "Geçer geçer. Duştan sonra masaj da yaparım, geçer. Geçmezse var bende uygun bir ağrı kesici gel sen." diyerek onu kapıya doğru çektiğimde yüzünde oluşan mimik görülmeye değerdi. *Yavv yogghh yavv, masaj mı* dercesine. Ya da ona benzer.

"Masajda yaparsın?" diye sordu şaşkınca. Ya hayır duş alınca geçecek zaten, annenin önünde lafımı sözümü dinle diye yapıyorum!

"Geçmezse yaparım. Hadi artık." derken onu daha güçlü bir şekilde kendime çektim. Kapıdan çıkmadan bizi izleyen kadına bakarken samimiyetsiz bir gülümseme oluştu yüzümde.

"İyi geceler Zühre Hanım."

🍷🍷🍷

Üzerini giyinmiş elindeki havluyla oldukça sert bir şekilde saçlarını kurutan Fetih, banyo kapısını açtığı gibi kokusu buram buram odanın içine daldığında gözlerimi telefondan çekip ona kaldırdım. Sıcak sudan olacak yüzü hafifçe kızarmış, küçük bir oğlan çocuğu gibi saçlarını kurutuyordu. "İyi misin?" diye sorduğumda bana baktı.

"Hala ağrıyor." dedi işine devam ederken. Tamam şimdi ağrı kesici içebilirdi ama ondan önce başka bir işimiz vardı. Bugün kıyafetleri yerleştirirken altlara sıkıştırdığım silahı, o banyoya girince koyduğum gece lambasının yanından aldım. Fetih bana bakmadı, ta ki elimde silahla ona doğru yürümeye başlayana kadar.

Gözlerini yorgun yorgun gözlerimle buluşturduktan hemen sonra elimde emanet gibi duran silahı gördüğünde bakışları anında değişti, eli duraksadı ve ilk tepkiyi verdi. "Sikeyim."

Gülecek gibi oldum ama Fetih'in küfrüne gülmek gibi bir saçmalığa düşmedim tabi ki. "Ne oluyor lan?!" diye sorarken bir adım ger gitmesini bekledim ama hayır gitmedi. Keşke gitseydi, gitseydi emniyeti kapalı olan silahı ona doğrultabilirdim. Amaç biraz eğlenmek, başka bir şey değildi.

"Korkma korkma." dedim alayla. "Öldürmeyeceğim sadece yaralayacağım."

Bu silahın bende olduğunu bile bilmiyordu galiba.

"Efsun elindeki oyuncak değil. Ver onu bana." dedi böyle bilge bilge, işin ustası gibi. Güldüm onu daha çok gererken bu.

"Oyuncak gibi zırt pırt kullanıyorsunuz ama ne oldu korktun mu?" diye sorarken korkmaktan çok gerilmişti. Gerçekten karşıdan ona bir şey yapacak gibi mi duruyordum? İmkanı yoktu böyle bir şeyin.

Silahı havalandıracağım sıra "Efsun," dedi dişlerinin arasında "Ters bir şey yapacaksın, kendine zarar vereceksin. Ver şunu bana." siyah havlusunu omzuna atmış herhangi bir yanlış hareketime karşı aniden hamle yapacak gibi dikkatle izliyordu beni.

"Aaaa," dedim içli içli. Onun aksine gülüyor ve eğleniyordum. "Silah bende ama kendisi için değil benim için endişelenen bir eş. Ne kadar doğru bir eş." bunu söylerken kıkırdadım ve silah olan elimi gerçekten bilinçdışı olarak ağzıma kapattığım an Fetih ne sandı bilmiyorum ama aniden kolumdan yakaladı beni. Var gücüyle beni kendine çektiğinde, bedenlerimizin çarpışmasıyla silahın el değiştirmesi bir oldu. Ama ben gülüşümü bir türlü durduramadım ve yüzüne bakarak gülmeye devam ettim.

Birbirimize oldukça tezat bir halde bakarken o üstten gerginlikle, altta gülen bana bakıyordu. Ne bileyim hep tam tersi oldurdu. Komikti böyle karşı taraf sinirliyken tiye almak. "Elindekinin ne olduğunu farkındasın değil mi?" diye sordu hala gerginim dercesine. Başımı ağır ağır salladım. "Emniyeti kapalı." dedim hala sırıtırken. "Ve evet ne olduğunu farkındayım."

Bu tavrım dağılsın diye o ne beni bıraktı ne de öyle bakmayı bıraktı. "Tamam," dedim daha ciddi olmaya yüz tutmuş bir halde. "Bakma öyle. Şeyin silahı o," derken tamamen toparlayıp boğazımı temizledim. "O düğünde aldığım silah. Kalmıştı bende. Bugün kıyafetleri yerleştirirken çıkardım. Sana vermekti zaten amacım, sen öyle gerilince..."

Yüzüme yüzüme sabır diledi "Bende iyice aklını sikeyim dedin." diye cümleyi kendi lûgatında tamamlarken başımı iki yana salladım. "Öyle bir şey söylemedim. Atma iftira." önce kolumdaki elini yumuşattı sonra beni tamamen bıraktı. Alt tarafı biraz güleyim demiştim, neydi bu gerginlik?

Dolaba yöneldi bugün benim de fark ettiğim ama hiç bakmadığım şifreli kasanın önünde eğildi. Aniden kendi kıyafetlerinin olduğu kısımdan bir tişört çekerken silahı avucunun içine alıp sildiğinde eli şifreye gidince başımı başka yöne çevirdim. O saklamak için bir çabaya girmese de ben kafamı çevirmiştim. Kasanın açılma sesi geldiğinde silahı tekrar parmak izini bırakmadan kasaya yerleştirirken kasayı kapatıp elindeki tişörtle doğruldu ve içten içe korktuğum şeyi söyledi.

"Kendi silahımı da alayım."

Unutmamıştı, alçak adam!

Bu ihtimali düşünmüştüm. Onun bana yaptığı akıl bulandırma yöntemini kullanmaktan başka çarem yoktu. Efsunca olanı ama.

"Kimin silahı?"

"Benim silahım."

"Senin neyin?"

"Silahım."

"Kimin silahı?"

"Benim Efsun."

"Sen kimsin?"

"Alay mı ediyorsun?"

"Kim?"

"Sen!"

"Ben kimim?"

"Efsun hasta etme beni gece gece, ver şu silahı!"

"Neyi?"

"Efsun çıkar ver şu silahı!"

"Ne silahı?!"

"Ulan versene silahımı!"

"Hangi silahı?"

"Efsun. Benim. Silahımı. Ver."

"Sen kimsin, ben kimim, onlar kim? Silah ne? Yeniyor mu? Kimin silahı? Onlar kim? Hangi silah? Sen bensen, ben kimim? Ben sensem, sen kimsin? Biz var mıyız? Biz varsak silah var mı? Silah kimin? Kim silah? Si-"

"HAY BEN BÖYLE İŞİN YEDİ CEDDİNİ YEDİ FARKLI FELSEFECİYE SİKTİREYİM!"

Benim olayı anlamsız şekilde felsefeye kaydırışımı iki elini delirmiş gibi başına geçirerek bağırmasıyla sonlandırdığında, susmak zorunda kaldım yerimde irkilerek. Renk atmıştı sinirden. İşte ben de aynen böyle sinirleniyordum, küfür etmiyorum diye miydi sık sık yapışı? Üzerime yürüyüp "Ulan versene silahımı!" diye bana çıkıştığında geri gitmek yerine onun tek başına kapatacağı mesafe benim de adımlarımla daha da kısa sürede kapandı.

"Unut o silahı." dedim açık açık. Vermeyecektim. Bilmem neden aylar önce de vermek istememiştim, şimdi de istemiyordum.

Gözlerini iri iri açıp bana dikti "Sebep?" diye diklenirken. Dudaklarımı aşağı doğru büzdüm.

"Fikrim değişmedi, vermiyorum. Güzel silah. Özel tasarım, baya pahalı da bir şeye benziyor. Günün birinde satarım belki. Her şey olabilir."

O silahı çıkarmasaydı ben de sırf korumak için almasaydım. O dönem o kadar uğraştırmıştı ki kendiyle, her şeyi bırakıp Zeliha'yla ilgileneceğimize biz onunla uğraşmıştık.

"Ulan o silahın üstünde benim adım soyadım yazıyor. O silahı kafana göre satarım mı sanıyorsun?"

Omzumu silktim rahat bir tavırla. "Sen o kadarını düşünme, satarım ben. Bizim de var kendimize göre bir çevremiz," elimi tıpkı onun Emir'e yaptığı gibi omzuna attım ve sıktım. Elimde bir tek tespihim eksikti. "O silah senin üstünde yakalansaydı o gün o kadar rahat kurtarabilir miydin yakanı, ondan haber ver sen bana."

Omzuna attığım elimle kaşları havalandı kafasını oynatmadan gözlerini indirdi. "Hiçbir sik olmazdı," dedi gözlerime geri çıkarırken bakışlarını.

Omzunu sıksam da sanırım onun Emir'de yaptığı etki olmuyordu, hiç böyle soluna doğru bir eğilme gözlemleyemiyordum. "Ruhsatlı o silah."

Yüzüm buruştu "Muz cumhuriyeti mi burası?" diye diklendim. "O zaman her parayı basıp silah alan ağalık taslasın. Ruhsatı varmış! Hem ben sana ne söylemiştim Fetih Karadere?" diye sorarken omzunu daha çok sıktım. Emir alıyorum intikamını. Yani umarım, alıyordum. "Senin olanı sıkıca tutmazsan, onu senden alırlar. Böyle de vermezler. Unut o silahı, kaptırmasaydın bana."

Başından beri gergin olan yüzü aniden değişti ve dudaklarından silik bir gülümseme geçti. Gözleri kısılırken bir şeyi fark etmiş gibi baktı. "Sen," dedi gözleri gibi kısık olan bir sesle. "Racon mu kesiyorsun bana?"

Gözlerim şaşkın şaşkın açıldı. Bunu öyle bir sormuştu ki çok güzel bir şey başarmış gibi heyecanlanmış, diklenmiştim. "Ayy," dedim talaşlı bir sesle. "Öyle mi yapıyorum?" burada tam olarak irice açtığı gözlerini kırpıştırarak Fetih'e bakan bir Efsun düşünülmeliydi.

Fetih'in silik gülümsemesi belirginleşti. Alt dudağını dişlerinin altında ezdi. "Prensesim diyordun, ne oldu?" diye sordu bu heyecanıma karşılık. İnanılmaz hoşuma gittiği her halimden belliydi.

"Tahtın düştü diyordun, ne oldu? Artık böyle," dedim başımı hafifçe geriye atıp. "Kimseye yok eyvallahımız! Bizi kabul eden böyle etsin, etmeyenin de yolu açık olsun. Tavrımız budur bundan böyle."

Onun yanında kısa kalan boyumla diklenmeye devam ederken her söylediğimde gülümsemesi daha da belli etti kendini "Gidene dur da demezsin sen?"

Başımı salladım ağır ağır. "Yoluna asfalt bile dökerim, ayıpsın." burnumu çektim sertçe, sonra Fetih'in omzundan elimi çektim ve baş parmağımı alt dudağıma sürttüm. Madem racon kesiyorduk tam yapsaydık.

"Üzüm üzüme sen bana mı?" diye sordu bu hallerim hoşuna gitmişken. Çok heveslenmese iyi olurdu, kamyon arkası laflarım çok kısıtlıydı benim.

Öylee dercesine başımı sallayıp ondan uzaklaştım ve yatağa ilerledim. "Vermiyorsun yani sen şimdi silahımı?" diye sordu kabullenmiş bir sesle. İşte adamı böyle yola getirirlerdi.

"Unut sen onu. Öyle bir ihtimal uzayın içinde bile yok. Unut onu."

Omzunun üzerine attığı havluyu elini alıp bana doğru yaklaştı "Madem racon kesiyorsun," derken bağdaş kurarak yerleştiğim yatağa oturdu. "Lafının eri ol. Başım çatlıyor, masaj yapacağım dedin. Hadi ellerinden

öper." derken tam bana doğru yaklaşmışken telaşla "Ayy Fetih saçmalama!" diye çıkıştım.

Bunu tam olarak tiz bir sesle söylediğim için racon kesen o kadından geriye hiçbir şey kalmadı. İkimizde pek tabi bunu farkında olarak baktık birbirimize. "Ne saçmalama kızım?! Ağrı kesici aldırmadın bana! İçseydim şimdiye uyumuştum. Ya hiç karışmayacaktın işime ya da ağzından çıkana sadık kalacaksın."

Başımı iki yana salladım "Tamam var bende ağrı kesici, vereyim iç." derken tam kalkacağım an dizlerime baskı uygulayarak engelledi beni.

"Hayır," diye itiraz etti. "Ben sırf seni dinledim diye yarım saatten fazladır bu ağrıyı çekiyorum. Lafının eri ol biraz. Engel olmasaydın bana o zaman niye oldun?!"

O an tam annesiyle olan konuşmayı duyduğumu söyleyecektim ama ondan öncesini duyduğumu anlar diye ağzımı açamadım. "Masaj falan yapamam." demeyi tercih ettim. "Ya uyu ya da iç ilacı. Onu o anlık söyledim. Duş alınca geçer diye düşündüm."

Aniden sağ tarafta yorganın altında kalan yastığı aldı ve dizlerimin üzerine koyup, sırt üstü yatar pozisyonda yastığa, dolaylı yoldan dizlerime yattı. Donup kalırken hala nemli olan saçlarını karıştırdı.

"Tamam, bir daha anlık konuşmazsın. Ben seni kaale aldım, dinledim. Sıra sen de. Efsun beynim sikiliyor sabahtan beri, adam dövmemek için nasıl bir çaba verdim tahmin bile edemezsin. Yarın işten çıkarmalar başlayacak daha da bok gibi bir gün. Durdur şu ağrıyı, yarın uykusuz gidersem dövmediğim adam kalmayacak. Sana yemin ederim günahı sana yazılır. Yap doktorluğunu, hadi!"

Ardı ardına kurduğu cümlelerden sonra bacaklarımın üzerinde kapadı gözlerini. E bu gözlerini de kapadı? Ne yapacaktım ben? Yeniden itiraz etmeye yeltenirken adını tam söyleyemeden "Başla artık!" diye resmen isyan etti. "Efsun başım çok ağrıyor. Nasıl doktorsun sen?"

Alnına vurmamak için zor tutarken kendimi "Şu ana kadar hiçbir hastama masaj yaparak ağrısını durdurmadım, aptal mısın sen?"

Gözlerini açmamayı sürdürdü "Tamam ilk olurum o zaman ben. Senin ağzından öyle bir şey çıkmasa böyle bir talebim olacak mıydı?"

Anlamıyordum, bu niye dizime yatmıştı? İtse miydim? Vursa mıydım? Fetih niye dizime yattın ya?!

"Hadi." diye ısrarcı bir sesle konuştuğunda ofladım yüzüne doğru. "Birkaç dakika." dedim bir an önce dizimden kalkması için. "İlk ve son."

diye devam ettim. Tepki vermedi. Ellerim birkaç kez havalanırken kaçıncı da alnını buldu bilmiyordum. Şakaklarından başlarken nazik hareketlerle defalarca duracak gibi oldum. Ben bunu niye yapıyordum?

Gergin ağrılı yüzü ilk hareketimle birlikte yumuşamaya, gevşemeye başlarken ellerime baktım. Omzunu sıkarken etkim olmamıştı ama şimdi çok daha yavaş hareket etsem de işe yarıyor gibiydi. Biz niye bu haldeydik? Biz böyle konuşmamıştık! Böyle anlaşmamıştık!

Dilin kopsun Efsun!

Bildiğim birkaç taktikle masaj yaparken alnına onun aksine benim yüzüm ağrılı bir ifadeye bürünmüştü bu kez. Gözlerim yüzünün her bir karışını incelerken sakinleşmiş hali bana bugün gördüğüm diğer yüzünü hatırlattı. Tam yine o çıkmaz kuyuya düşecekken onun sesini duydum.

"Çok mu isterdin?" diye sordu aniden. Hareketlerim yavaşladı ama durmadı. Ben sormadan o tamamladı sorusunu. "Kedi olarak dünyaya gelmemi?"

Kaşlarımı çattım ama cevap vermedim. Öyle söylemiştim ama şu an sorduğu soruya verecek bir evet ya da hayırım yoktu.

"Başı okşanmayan, yemek verilmeyen bir kedi." diye devam etti konuşmaya. Ben işime devam ederken konuşan sadece oydu.

"Halbuki böyle bir kedi görsen," dedi dudakları belli belirsiz kıvrılırken. "En çok onunla ilgilenirsin." işte tam burada durdum. Parmaklarım hareket etmediğinde "Devam et." diye ikaz ettiğinde yutkunarak dediğini yaptım. O da aynı şekilde.

"En çok onun başını okşarsın," dedi ne yapacağımı bilerek. "Onu ayrı beslersin, ayrı severs in. Kucaklarsın hatta. Başını okşamakla yetinmeyip öpersin."

Yutkundum. Bunu bana niye anlatıyordu? Ya da ben ne zaman ağzımdan çıkanlara dikkat edecektim?

"Sonra her oraya gittiğinde ilk ona yönelirsin, onunla ilgilenirsin. Herkesin esirgediğini sen tamamlarsın." dudaklarımı kanatırcasına dişlerken gözlerini kapatmış olmasının verdiği rahatlıkla yüzünü inceliyordum.

"Küçükken bir köpeğim vardı." dedi başını iyice dizime bastırırken. "O yüzden bir köpek ne yer ne içer, o köpekle nasıl oyun oynanır, bir köpeğin başı nasıl okşanılır bilirim. Babam öğretti onu daha altı yaşındayken." gözlerimi ağır ağır açıp kapattım. Ne olduğunu sormadım o an. İlk doğduğu an bile yanında olsa geçen seneyi işin içine katınca öldüğünü anlayabiliyordum. Acısını dile getirmesini istemedim.

"Ama kimse kediler için bir şey öğretmedi." diye devam etti. "Biraz tuhaf hayvanlar. Hal hareketleri hiç normal değil. Sorunlu gibi davranıyorlar, haz etmiyorum pek elimde olan bir şey değil." gülecek gibi oldum dudaklarımı birbirine bastırdım. Hazır elimin altındayken kafasını koparabilirdim bence. "Ama varsa isteğin beş ayın var," dedi sakince. Yüzümde buruk bir tebessümle onu izlerken gecenin son konuşmasını da tamamladı.

"Emek verirsen biraz okşarım başlarını. Yine haz etmem gibi ama madem başını okşamayana insan demezsin, yap bir şeyler. İnsanlığa faydamız olsun."

Hikayeye girebilme şansım olsa, bir avukat gibi o anlaşma maddelerini bir bir suratlarına vururdum:D

Bakmayın böyle bir günü koca bölüme sığdırdığıma, bundan sonrası Efsun'un yoğun nöbetleriyle geçecek. Sık sık zaman atlaması yapacağız.

Yıldıza basmayı ve yorum yapmayı unutmayın. Kendinize iyi bakın, ***#evdekal'****ın.*

XXII- "Geçmişin Enkazındaki Gerçekler"

Yaşım her ne kadar henüz daha yirmi altı olsa da, bir zamanlar geçip gittiğim yollardan şimdi başkasının yürüdüğünü izlemek bana ister istemez yaşlandığımı hissettiriyordu. Zeliha'nın şu anki gelecek kaygısı, telaşı, çabası altı yedi yıl önce geride bıraktığım şeyler olsa da sanki araya en az yirmi otuz yıl girmişti.

"Şimdi sen," dedi bana bakmadan "Yarından itibaren hastaneye gitmeye başlayacaksın ya." başımı salladım hafifçe. Ev hanımlığımın son gününden bildiriyordum yarın işime döneceğim için içten içe epey keyifliydim. Uyumak ve Zeliha'yla ilgilenmek dışında pek bir artısını görmemiştim. Çünkü zaten evde bizim yerimize yemeği ya da temizliği yapacak insanlar vardı. Öyle dümdüz geçiyordu günler.

"Şu ertelediğin nöbetleri tutacak mısın?" diye tamamladı cümlesini.

Tek tek kontrol ettiği sorularda yanlış olan sayfalara postit yapıştırırken bakışları da bana döndü. "Tutacağım, hatta hemen yarın başlıyorum. Bu ay tutmam gereken nöbetlerin yarısı ayın diğer yarısına kaldı. Önümüzdeki on beş günün hemen hemen tamamında hastane de olacağım."

Bu durumun göz korkutması gerekirken ben de inanılmaz bir rahatlama hissediyordum. Nöbet tutmam demek bu eve gelmemem, bu eve gelmemem demek malum şahıslarla karşılaşmamam demekti.

"Yaaa," dedi uzatarak şaşkınca. "Ama nasıl olacak ki? Çok fazla. On beş günde nasıl tutacaksın o nöbetleri?"

Dirseğimi çalışma masasına yatırırken elimi çenemin altına koydum. "Zaten hastane zor durumda kaldı. Benim isteğimdi nöbetlerin düğün sonrasına ertelenmesi. Tabi haliyle üç dört nöbet bir sonraki aya kayabilir. Hallederim ben. Özledim çalışmayı artık. Yarın olsun bir an önce kafasındayım."

Sanki o da çalışmayı neden istediğimi biliyormuş gibi gülümsedi başını salladı hafifçe. Tam bir şeyler söyleyeceği sıra telefonumu sessize alsam da masada oluşundan dolayı titreşim sesini duyduk. Kim olduğunu az çok tahmin ederken ekranı Zeliha'ya da gösterdim. Ufak bir mırıltıyla güldü.

"Aç ve de ki ona, kardeşin diyor ki telefonla konuşmayı sevmeyen adama ne oldu?"

Aramayı bekletmeden yanıtlarken "Efendim?" dedim yumuşak bir sesle.

Selamsız bir şekilde direkt olarak "Hazırlan seni almaya geliyorum." derken Zeliha'nın sandığının aksine hala telefonla konuşmaktan hoşlanmayan ağabeyinin her an kapatma ihtimaline karşı hızlı hızlı konuştum. "Af buyur?"

"Buyurayım," dedi anlayışlı bir sesle. "Beş dakikaya kapının önünde ol." diyerek aklınca buyurdu. Bu mudur yani?

"Nereye gidiyoruz? Bir adam akıllı açıklar mısın şunu?" derken amacım açıkladıktan sonra reddetmekti. Evden çıkmaya hiç mi hiç niyetim yoktu. Hatta mümkünse birazdan gidip şekerleme yapmak istiyordum.

"Sen hazırlan, gidince görürsün." diye aklınca gizem yaratmaya çalıştığında hiç uzatmadan "Gelemem." dedim açık açık. "Hem nereye gideceğimizi söylemiyorsun hem hazırlan diy-"

"Zeliha'nın avukatıyla konuşmaya gideceğiz." diye beni çat diye böldüğünde dalgın bakışlarım gözlerini bana dikmiş kişiyi buldu. Sesin ona gidip gitmediğini bakışlarından anlamaya çalışırken pek bir bozulma olmadı gibi.

"Tamam." dedim hafifçe yerimde toparlarken.

"Ama o görüşmeden önce başka bir yere uğrayacağız. Sıkı giyin, açık alanda olacağız hava soğuk. Ayrıca," dedi ben yerimden doğrulurken tamamen. "Odaya gidip bir saat hazırlanmayı aklından çıkar." kaşlarım havalandı.

"Ben senin boya badananı bekleyemem. Zaten beş dakikanın bir dakikasını mızmızlanarak harcadın. Kalın bir şey giy çık. Varmak üzereyim eve."

📎📎📎

Yolda Fetih'in uyuz bakışlarıyla, sık sık aniden frene basışıyla, beni irkiltecek derecede korna çalışıyla, oflamasıyla, ağlayıp tepinmesiyle- tamam bunu ben abarttım- kabaca yaptığım makyaj hiç içime sinmezken dikiz aynasını yine kendime çevirip baktım. Kaza yapamazdık zaten, herhangi bir tehlike yoktu.

Defalarca kez taşan rujum, istediğim gibi olmayan göz makyajımın tek sorumlusu yanımdaki şahıstı. Üstelik hala tam olarak nereye gideceğimizi söylememişti ve avukatla görüşmeden önce bir saatimiz olduğunu dile getirmişti.

Arabayı durdurduğunda dikiz aynasını hışımla kendine çevirdi ve sordu. "Arşa erdin mi?"

Sinir bozucu bir gülümsemeyle ona bakarken "Erdim." dedim ters ters. Gözleri bordo rujuma kaydı. Sonra cıklayarak önüne döndü ve "İn." diye karşılık verdi. Duruşumuzdan itibaren ilk defa başımı kaldırırken geldiğimiz tepeye baktım. Virajlardan geçmiş, yokuş falan çıkmıştık ama ben makyajımla ilgilenmiştim.

"Neresi burası?" diye sorduğumda sesimde endişe yoktu belki ama çokta huzur içinde değildim. "İn sen." diye tekrar ederken gözlerim şüpheyle onu buldu. Bu kez beden diliyle inmemi işaret ederken daha fazla sorgulamayı bıraktım ve rüzgarın efil efil estiği üzerimdeki boğazlı kazağa rağmen bir an titrediğim dağlık, bizim durduğumuz yerin zemini düzgün olsa da kuş bakışı bakılsa harabe denebilecek yere baktım.

Korkmalı mıydım?

Kollarımı önümde bağlarken etrafa bakıyordum ki hala Fetih'te arabadan indi. Elinde siyah bir poşetle. Gözlerim kısılmakla açılmak arasında gidip gelirken bana bakmadan elinde şişelerin olduğunu anladığım poşetle ilerledi karşıya doğru. O benim aksime ceketini çıkarmış kazağıyla kalmıştı. Yüksek bir duvar parçasının önünde dururken elindeki poşeti açmaya çalışmadan yırttı ve tahmin ettiğim gibi şişeleri içinden çıkardı. Ona doğru bir yere takılmadan ilerlerken ayağımdaki topuklu botlar ne çok yüksek ne de çok alçaktı. Rüzgar saçlarımı ters yönden yüzüme doğru savururken sesim rahat duyulsun diye "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım ama o işine bakmaya devam etti.

Korkmalı mıydım?

Elindeki şişelerle bulduğu yere gayet estetik bir piramit şeklinde bir şey inşa ederken şişelerin herhangi biri bir milim kaysa hepsi devrilecek gibiydi. İşini bitirirken bana döndüğünde savrulan saçlarıma bakıp eliyle işaret etti. "Saçlarını topla." derken bu bir türlü açıklama yapmaya niyetli olmaya tavırları beni sinir etmeye başlamıştı. Arabaya yönelecekken önüne geçtim.

"Oyun oynamaya mı geldik?" diye sordum sabrımın bittiği bariz belliyken. Saçlarım hafif hafif onun da yüzüne çarparken daha da alaya alır gibi beni başını salladı. "Oyun oynamaya geldik. Topla saçlarını geliyorum."

Beni aşıp aramıza mesafe giren araca ilerlerken saçlarım beni de rahatsız edecek bir konuma gelmişti zira ağzımın içine bile giriyorlardı. Hepsini öne

alarak tokasız tepeden topuz yaptığı Fetih girdiği araçtan çıktı. Gözüm başta elindeki şeye çarpmasa da fark etmem geç olmadı.

Elindeki silaha baktım...

Korkmalı mıydım?

Boğazımı temizlerken bir adım geri gittim istemsizce çünkü aramızdaki mesafe çok kısa zamanda kapanmıştı. Sesimi gür tutmaya devam ederken dudaklarımdan sönük bir "Pardon?" döküldü sadece. Arkamda bıraktığım şişelere baktığında bir an algılamadığım gerçek gelip beni bulurken kısa zamanda yüzümdeki endişe kendini boşluğa bıraktı. Yüzümü asarken "Ciddi misin sen?" diye sordum küçümseyici bir sesle.

"Fetih ciddi ciddi daha önce elime hiç silah almadığımı düşünecek kadar gözüne acemi gelmiş olamam değil mi?" derken aniden kendimi Fetih'i alaya alacak konuma gelirken buldum. "Ve buraya da bana ders vermek için gelmiş olamayız?" diye devam ettim yaptığım şeye. Kollarım hala önümde bağlı onu izliyordum.

Başını iki yana salladı hafifçe. "Hayır." diyerek ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Eline ilk kez silah almadığını ben ilk an anladım merak etme. Ama," derken aramızdaki mesafeyi tamamen kapattığında bu anı yaşamamızın sebebi muhtemelen dün geceydi. Gözlerimin içine içine bakarken "Ya öğreten kişi çok boktan biriydi. Tecrübeye değil fiyata bakmışsın eğitim alırken ya da ders alışının üzerinden çok fazla zaman geçmiş ve sen bu zamanda elini sürmemişsin."

Döktüğüm parayı düşündüğümde ikinci ihtimaldi ama ben zaten anlık bir hevesle almıştım o dersi. Hatta silah kullanmak öyle hayallerimdeki kadar beni yükseltmemiş yarıda bırakmayı düşünmüştüm ama hocam çok karizmatik bir adamdı, bırakasım gelmemişti... Ve durum bu olunca tabi ki eğitimim bitince bir daha silahı elime almamıştım. Saçmalıktan başka bir şey değildi. Tek bir hamleyle insanların canını almak gözümde hiçbir etiğe ya da ahlaka sığmamış mantığıma oturtamadığım şeye de bir hevesle sarılamamıştım.

Silah denen şey sadece asker ve polislerde olmalı söz konusu ciddi olmadığı sürece kullanılmamalıydı. En azından ben öyle düşünüyordum. Silah merakı, ruhsatlı silah, özel tasarım silah... Saçmalığın daniskasıydı.

"Sarmadı kullanmak beni. Dersi tamamladıktan sonra bir daha elimi sürmedim. Sürmek de hiç yok aklımda niye geldik buraya?"

Elindeki silaha dün bana kızdığının aksine oyuncak muamelesi yaparken bir tur çevirdi ve "Aklında tabi ki silaha elini sürmek olmayacak. Biz

mecbur kalırsan ihtimali için buradayız."

Mecbur kalmayacaktım. Mecbur kalmak istemiyordum. Ben insanları yaşatmak için çabalayacaktım, öldürmek için değil. Ve bir daha bu konu da ders almakta aklımda yoktu. Ki ortada karizmatik hocamda yokken üstelik.

Evet Efsun, hocan yok kocan var. Müthiş!

"Fetih elime silah almayacağım." derken sorun elime o silahı almak değildi burada günün birinde kullanırım mantığında öğretilme çabasıydı. "Bu şehirde olmadığım sürece elime silah alacağım bir durum başıma gelmez. Beş ay sonra bu şehirde de olmayacağım. Bu beş ayda da silah kullanmam gerekirse maşallah benden önce çok var eli beline gidecek. Ben silahı mı çıkarsam diye düşünürken biri diğerini vurur zaten."

Tüm bu söylediklerime rağmen yine de elindeki tabancayı bana uzattı. "Bir kere de laf söz dinle. Fazla bilgi göz çıkarmaz. Bok gibi tutuyorsun silahı. Eksikliğini tamamlama varsay. Çok zamanımız yok hadi." silah bir tık daha bana yaklaşırken kaşlarımı çattım istemsizce.

"Bok gibi mi tutuyorum?" diye sordum şaşkınca. O kadar da değildi.

Başını salladığı sıra ağır ağır zaten Fetih'in böyle bir hata yapmayacağına güvenerek silahı serice elinden çekip aldım. Emniyeti tahmin ettiğim gibi kapalıyken en azından onun bahsettiği gibi tutmadığımı belli edercesine iki elimle kavradığım silahı piramit şeklinde dizdiği şişelere doğrulttum. Duruşumu da öğrendiğim gibi düzelttim.

Ama hayır anında müdahale aldım "Hey hey," diye. "Bak yine aynı şeyi yaptın." dedi silahı kavramış ellerimi yakalarken. "O düğünde de, dün gece de parmağın direkt tetiğin üzerindeydi. Silahı ilk kavradığında bunu yapman başlı başına yanlış."

Parmağımı tetiğin üzerinden çektiğinde olması gereken şekli verdi. O konuşmadan ben müdahale ettim.

"Emniyeti kapalı. Bugün de dün de. Ayrıca o düğünde her an o tetiğe basabilirdim. Tabi ki parmağım tetiğin üzerinde olacaktı."

Üstten ters bir bakış attı. "Bana ezberden gazel okuma Efsun." dedi ters bir sesle. "Elindeki silaha güvenmekle şeytana güvenmek aynı şey. Emniyeti kapalıymış, bak sen zeka küpüne. Ayrıca," derken gözlerini elimden gözlerime çıkardı. "O düğünde tetiğe bilinçli olarak basmayacağın her halinden belliydi."

Silahı daha sıkı kavrarken "Gerekseydi basacaktım. Gerekmedi basmadım." dedim kendimden emin bir sesle. Basabilirdim, o an gözümü kan bürümüştü. Basabilirdim. Buna adım kadar emindim.

"Bilinçli basmazdın. Ya anlık bir telaşla, yanlışlıkla parmağın tetikte olduğu için basacaktın ya da daha da kötü o an bir anlık boşlukla asla hedef almadığın kişiyi vuracaktın. Bunun en büyük sebebi de tetiğin üzerinde parmağını sabitlemen." benim itiraz edeceğimi anladı ve hiç fırsat vermeden devam etti.

"İlk eline aldığın esnada parmağını yukarıdaki rayın yani mekanizmanın altında tutarsan elin sana çok daha güvenli ve yüksek bir tutuş şansı verecek. Elindeki silah ne olursa olsun hiç fark etmez ne kadar yüksekte doğru bir şekilde tutarsan hedefi şaşırman o kadar düşük." ve aniden doğru şekilde tek elimin arasında sabitlediği silahı hedefe öyle doğru bir şekilde doğrulttu ki bedenim aniden olduğundan daha da fazla dikleşti ve arkadan onun bedenine çarptı. Bir taraftan yüzüme çarpan rüzgar, diğer taraftan görüş alanımda olan silah, bir diğer taraftan bedenimin tamamen Fetih'in bedeniyle olan teması ve üzerimdeki hakimiyetiyle başımın döndüğünü hissettim.

Silahın elimde olduğu kolum en az bedenim kadar düz ve dik bir hat şeklinde devam ediyorken hareketi çok keskin ve beklenmedikti. Kulağımın arkasındayken başı "Dominant elinin silahı tutuşu daima bu olmalı." dedi hedefe odaklanmış bir şekilde. Bir elini karnıma koyup duruşumu daha dikleştirdi diğer eli boşta olan elime gitti.

"Destek elin," derken tuttuğu elimi de havalandırdı ve silaha yöneltti. Baş parmağımı karşıya bakacak şekilde sabitlerken "Kavra silahı." dediğinde aniden sanki bu konumu bekliyormuş gibi anında silahı tamamen ellerimin arasına aldığımda yüz ifadesini bilmiyorum ama nefesi döküldü saçlarımın arasına.

"Aferin," dedi bundan memnunmuş gibi. "En doğru tutuş bu. Yaptıkların ya da sana öğretilen değil. Elindeki bir makine, nasıl tuttuğuna iyi bak. En telaşlı anında bile bu şekilde tutman gerekiyor."

Rüzgar sanki sıcak sıcak üflerken nefesim daraldı yer altımdan kayar gibi oldu bir an. Bu şekilde dibimdeyken ben rahat edemezdim. Tamam ders aldığım kişi de ara ara dibime girse de çok daha farklı konumlar olurdu. Bu şekilde değil hedefi vurmak silahı bile tutasım gelmiyordu. Dikkatim dağılıyordu, kulağımda bir nefes varken bedenim başka bir bedene yaslıydı. Nasıl odaklanabilirdim?

"Tutuşun bu olursa, destek elinin kavrayışı dominant elini silahtan ayırıp emniyeti açmana fırsat verecek." sağ elimi silahtan ayırırken dediğini yapıp sanki yazmayı yeni öğrenen çocuğa; kalemi çocuğun elinin üstünden

tutarak yardımcı olan eğitimciler gibi, eli elimin üzerine koydu. Hiç beklemediğim anda emniyeti kendime doğru çekerek açmamı sağlarken bedenim bedeninin arasında bariz bir şekilde titirerken gözlerim irice açıldı ve bu direkt olarak duruşuma yansıdı.

O hafifçe çöken duruşumu karnımdaki eliyle düzelttiğinde, ben adını fısıldamadan "Temiz." dedi rahatlatıcı bir sesle. "Eline direkt dolu silah verecek halim yok."

Korkuyla başından beri kasılmış bedenim, bunu duyduğunda kuş kadar hafifledi ve kesik bir nefes verdim dışarı. Onun yüzümü görmeyişinin verdiği rahatlıkla yüzümü ağlamaklı bir kıvama getirdim. İnsan bunu başından söylerdi!

"Silahı şimdi her zaman tuttuğun gibi gevşek, baştan savma tut." diye devam etti emrivaki konuşmaya. O an bana laf attığını, aklınca taşladığını fark etmeden dediğini yaptığımda gülüş sesi doldurdu kulağımı. Düştüğüm oltaya ayağımı yere vururken boşta olan kolumun dirseğini karnına geçirdim.

"Canımı sıkma Fetih." derken o hiç umursamayıp gevşek tuttuğum boş silahta emniyeti bize doğru çekip bıraktı birkaç kez, elimi işaret etti.

"Bak diğer türlü tuttuğunda, silahı kurarken silah nasıl kontrolsüzce oynuyor yerinden. Bu şekilde kendini bile öldürebilirsin. Silahı kurarken hedefinden oynamamalı. Ama yanlış tutuşla bileğinle birlikte silahta oynar." durdu ve silahı tekrar tutturdu bana iki elimle.

"Anlıyorsun değil mi beni?" diye sordu benden ses seda çıkmayınca.

Başımı salladım ağır ağır "Doğru tutuş, doğru atış. Tamam anladım ama," derken kontrolsüz bir nefes aldım ve biraz daha bu şekilde duramayacağımı anlayarak "Bana sıcak bastı." dedim açık açık. "Üzerimdekini çıkarmak istiyorum, hareketimi kısıtlıyor."

Ben hemen geri çekilir sandım ama hayır yapmadı, karnımdaki eliyle sabit durmaya devam etti.

"Üşürsün." demeyi tercih ederken o kadar yakınımdan konuşuyordu ki bana eziyetmiş gibi kasıldıkça kasıldım. Bu kadar yakın temaslar gererdi beni, başıma ağrılar sokar, kulaklarımı ateş topuna döndürürdü. Yani herhalde öyleydi çünkü insanların dibime girmesinden nefret ederdim, o yüzden bu tarz anlar yaşamazdım. Kimse de belli bir mesafeden sonra bana yaklaşmazdı zaten. Ama şu an kontrolümden çıktığımız bir konumda dip dibeydik. O benim kadar insanların dibine girmekten rahatsız olmuyor

olacak ki; ikimizde aynı anda nefes alırken benim ki kesik kesik olmuş onun ki epey derin can bulmuştu ciğerlerinde.

Derince bir nefes çekerken yakın mesafeden o "Üşümem," dedim emin bir sesle. "Geri çekil, çıkaracağım." şükür ki zorlamadı ve silahı da elimden koparark aramıza mesafe açtığı an yaslandığım kişi olduğu için bir an boşluğa düşmüş gibi oldum ama toparlanmam saniyelerimi aldı. Açık hava bana hiç iyi gelmemişti.

Üzerimdeki açık mavi kabanı bir çırpıda çıkarırken nereye koyacağımı şaşırırken Fetih aracı işaret ettiğinde oraya yöneldim. Ellerimi ateş gibi yanan yanaklarıma bastırırken derin derin nefes alarak araca vardım, sürücü koltuğunun yanındaki yere kabanımı gelişigüzel bıraktım. Hafifçe dağılmış saçlarımda yüzüme dökülenleri kulağımın arkasına sıkıştırırken henüz daha ona varmadan konuştum.

"Duruştan hiç bahsetmedin." dedim bilmiş bir tavırla. "Sonuçta ayakların açık olma açısı, önde arkada olma durumu. Bunlar da önemli ama hiç bahsetmedin."

Bu ukala tavrıma gözlerini kısarak bakarken "Boş muhabbet çünkü onlar. Laga luga. Öğreten kişi bunları mı zırvaladı silahı nasıl tutman gerektiğini öğreteceğine?"

O ukala tavrımın yerini onun küçümseyici tavrına karşılık bir şeyler aldı. "Boş mu?" diye sordum alayla. İlk olarak duruş öğretilirdi, ne boşundan bahsediyordu bu?

"Boş." kendinden emin bir halde söylediği şeyi savunmaya devam etti. "Kilit nokta dik durup o duruşu stabil tutmak. Yok bir adım önde, yok otuz derece açıklık. Boş bu işler. Yeterince diksin. Dimdik ve düz durman yeterli. Kafa karışıklığından başka bir şey değil. Şimdi gel buraya." derken bir adım geri çekildi ve bana önünde yer açtı.

"Ne öğrettiysem hatasız uygula, yoksa sıfırdan alacağız."

Elindeki silahı büyük avucunun içerisinde bana uzatırken gözleriyle eli arasında mekik dokudu ilk birkaç saniye bakışlarım. Gerçekten hata yapsam sıfırdan alacak gibiydi. Bir şeyi iki kere dinlemekten hiç hoşlanmazdım ben...

Aramızdaki mesafeyi kapatıp elindeki silaha uzandığımda dikkatle beni izliyordu ve benden beklediği hatayı biliyordum. Tetiğin üzerinden tutarak kaldıracağımı sanıyordu ama hayır sağ elimde silahı doğru şekilde kavradığımda duruşumu var olandan da dik şekilde tutarken silah anlattığı gibi yüksekte konumlandı.

Dominant olan elimle silahı sıkıca tutarken destek olan elimi de anlattığı gibi silaha konumlandırdığım an gözlerim piramit şeklinde olan şişelerin en üstündeydi oldukça dikkatli ve ciddiydim. "Kur şimdi silahı." derken ciddi ciddi öğretici ben de bir öğrenci konumundaydım. Birebir anlattığı gibi destek olan elimi silahta bırakıp diğer elimi ayırdım ve silahın emniyetini serice kendimi doğru çekip hazır hale getirdim. Birebir uygulayışım silahın bahsettiği gibi konumunu bozmamıştı emniyetini açarken.

Fazlasıyla keyifli bir sesle "Aferin." derken bakışlarım hala hedefteydi. Şimdi sıksam, boş olmasına rağmen ben sana sık dedim mi diyerek sıfırdan alır mıydı? Cins herifin tekiydi alırdı.

"Kal olduğun gibi, şimdi atış." derken bana yaklaştı ama sol tarafımdan. Silahı aniden elimden alırken ben hangi şişeyi vuracağımı belirlemeye çalışırken çok geçmeden bana geri uzattı.

"Tek atışlık mühimmat var."

Silahı elinden en doğru şekilde alıp hedefe yönelirken Fetih zaten bana uzatmadan önce emniyetini açmıştı ve kullanıma hazırdı. "En üstteki şişe." dediğinde tüm hayallerim suya düştü. Ben garantici oynamayı planlıyordum. Ne demek en üstteki?

"Neden?" diye sordum itiraz edeceğimi belli ederek. Alttakilerden birini hedef alırsam vurma olasılığım daha yüksekti. Şimdi niye vurma olasılığım düşük olanı önüme koyuyordu?

"Çünkü o hariç herhangi birini devirirsen yapı tamamen çökecek"

Her ne kadar itiraz etsem de hedefi denk getirmek için uğraşmaya başlamıştım. "Aptal mısın Fetih? Hepsinin yıkılacağı şekilde niye dizdin?"

Durdu ve aynen şu cevabı verdi:

"Keyfim."

Olduğum yerde oflarken "Ağlama." dedi sinirlerimi daha çok bozarken. "Arpacığı tutabildiğin kadar sabit tut hedefte." derken alt dudağımı ısırdım. Muhtemelen birazdan hepsini devirecektim. Sanmıyordum onu vurabileceğimi. Sol gözümle iyice gez ve arpacığın arasına alırken hedefi "Yavaş yavaş ez tetiği." diye tekrar ederek benden birkaç adım uzaklaştı.

O düğünde öylece havaya iki el ateş etmiştim. Amacım çevremi kendimden uzaklaştırmaktı, bir şeye hedef almak değildi. Ve şu an olduğum gibi bir gerginlik yoktu üzerimde. Çünkü o an aman hedefi bulamamdan çok nasıl çıkacağım buradan korkusuyla boğuşuyordum. İçime bir nefes doldurup tetiği ezerken parmağımın altına silahın sesi boş alanda yankı

yaptı ve silah hafifçe elimi geri doğru itti. Ne herhangi bir devrilme sesi ne de bir parçalanma sesi gelirken uğuldayan kulaklarımla karşıya baktım.

Hedefi alamamıştım...

Hiçbirini...

Temas etmemişti bile...

"Nasıl ya?! " diye isyankar bir sesle konuşurken benim aksime Fetih "Oldukça iyi, aferin." diyerek aramıza açtığı mesafeyi kapattı. Elimden silahı alırken kontrol amaçlı tetik düşürdü. "Sol attan geçti mermi. Bunun sebebi de yaptığın hata." boş silahı şişelere doğrulturken tekrardan konuşmaya devam etti. O benim aksime tek eliyle tutuyordu.

"Silahı yeterince güçlü tutmadın. Gevşeklik payı verince sıkmak için hamle yaptığında, yumruğunu sıkarken silahın kafası oynadı." destek elini de silaha yerleştirirken silahı daha sağlam tuttu ve tetiğe tekrar bastı.

"Bak şimdi herhangi bir oynama yok. Anladın mı?"

Dudaklarımı öne doğru büzmüşken başımı salladım hafifçe. "Al şimdi." derken silaha mermi yerleştirmeden bana uzattı. Söylediği her şeyi tek tek yapıp atış yaparken silahın başının oynamamasını kendi gözümle gördüğümde daha iyi kavradığımı anlıyordum olayı. "Şimdi silahta mermi varmış ve emin olduğun an vuracakmış gibi konum al. Diğer sıkıntından bahsedelim biraz."

Yine ne oldu dercesine yüzüm düşerken yavaş adımlarla çevremde yürümeye başladı. "Eline silah alınca çevreni çok boş geçiyorsun. Herhangi biri her an senden alabilir. O gün alsam alırdım elindeki silahı mesela." duruşum bozulmadı belki ama başımı ona döndürdüm "Ne, ne, ne?" diye sordum şaşkınca. "Alsan alırdın ama almadın öyle mi? Ya hadi." dedim ona bakmayı sürdürürken. Karşı tarafı işaret etti "Dikkatini dağıtma." diye kızarken bana.

Önüme döndüm ama susmadım da. "Çalışsa zeki aslında diyen ebeveynler gibisin Fetih. He tamam o dediğinden. Alsam alırdım diyor bir de." yürüyüşünü benim cümlelerimle namlunun ucunda durdurdu. Namluyu tam alnında tutuyordum.

"Alırdım." diye tekrar etti kolları arkasındayken.

Dudaklarım alayla kıvrıldı. "Alsaydın o zaman? Bana silahı bırak diyeceğine alsaydın!"

Dudaklarını ıslattı ağır ağır. Şu an tetiğe aniden bassam yine de bir irkilir miydi? "Orada o kadar namluya rağmen dik duruyordun. Silahı o şerefsize tutuyordun. Zeliha kendi isteğiyle senin elini tutmuştu. Hiçbir boktan

haberim olmasa da kardeşime bakınca bir şeyler anlayabilecek kadar aklım yerindeydi. Sana silahı bırak dememin sebebi başta bahsettiğim o ihtimallerdi. Birini öldürmezdin, birini yanlışlıkla vururdun. Ama ben isteseydim o silahı senden alırdım. Tek bir hamlem yeterdi."

Gözlerime hatırladığım kadarıyla o an geldi. Fetih bana diğerleri aksine yaklaşmıştı. Silahı ona doğrulttuğumda da durmamıştı. Ve çoğunlukla Zeliha'ya bakıyordu. Bilmiyordum. Ama yine de oradan çıkamayacağıma tamamen inansaydım kan dökülebilirdi. Her ihtimali göze alarak almıştım o silahı. Göz korkutmaktan daha ileriydi amacım.

"Ama yine de almadım. Sen o boşluğu herkese verdin Efsun. Ben gelmesem o silahı senden alırlardı. Bedenin titremese de gözlerinin içi titriyordu. Herkes senin tek bir boşluğunu arıyordu. Vermek üzereydin. Sadece silahı yönelttiğine odaklanıyorsun. Çevrendeki tüm tehlikeye çıplak kalıyorsun."

Her şeye rağmen başımı iki yana salladım. Öyle bir şey olsa o kadar konuşmama izin vermezlerdi. O kadar kişi vardı elbet biri müdahale ederdi. "Alamazdın. Alamadın da. Öyle bir şey yapmıyorum. Sana öyle geliyor. Silah bende olduğu sürece kimseye o şansı vermem."

Sandığımın aksine uzatmadı başını salladı hafifçe ve önümden çekildi. "Her neyse," dedi tekrardan. "Hedefi al ve silahın başını oynatmayacak şekilde atışını yap. Mermiyle deneyeceksin birazdan yine. Hadi."

Onun olayı kabullenişiyle daha özgüvenli bir şekilde dikleştim ve gerçekten mermi varmış gibi hedef aldım. Her şey hazırdı. Fetih etrafımda ufak ufak turlarken her şey hazırdı. Ben tam tetiği ezecekken oldu ne olduysa. Aniden silahı tutan ellerim bileklerinden kavrandı ve aşağıya indi namlunun ucu boşluğa gelecek şekilde. Fetih'in kıvrak bir hareketle atışımı engelleyen hareketinin başlangıcı işaret parmağımı tamamen tetiğin üzerinden çekerek olmuştu. Aramızda ellerimiz varken bu sert hareketiyle aniden ona doğru savrulsam da tamamen yıkılmadığımda yüzlerimiz, ellerimiz olmasaydı çarpışacaktık. Kafa bile atabilirdik birbirimize.

"Alabilirdim." dedi bana bakarak. "Gördün mü?" diye sordu. "Seni uyardıktan sonra bile alabilirim. Sen dikkat ettiğini sanarken bile alabilirim. Hedefe odaklan dediğim an bütün ipleri koparıyorsun. Koparma dediğim zaman bile koparmışsın." Hırçınca ona bakarken ellerimi ellerinden hışımla kurtarmaya çalıştım ama beni daha sıkı tutarken aniden silahı tamamen elimden düşürdü.

"Şu an bile hamlen mantıklı değil." dedi beni sinirlendirmeye devam ederken. Tek elimi ondan kurtardığımı sandığım an omzuna vurarak uzaklaşmaya çalışacakken elimi havada yakaladı ve diğer elimle arkama sabitledi. Bedenlerimiz arasındaki mesafe bu kez yüz yüze sıfırlanırken benim her kurtuluş çabam bizi daha da çekti birbirimize. Göğüs göğüse bir halde hızlanan nefeslerimle ona bakarken o yine ve yine bu tarz anlarda olduğu gibi sakindi.

"Doğru anı beklemiyorsun. Kontrolü tamamen kendi avucuna almış düşmana yapacağın her hamle seni daha çok ona iter. Şansın var mı şu an benden kurtulacak?"

Hızlı hızlı soluklanırken "Bırak!" dedim yenilgiyle. Bileklerimi çok sıkı tutuyordu. "Belki sadece seni etkisiz hale getirecek kişi öldürecekti bu kadar hırçınlıktan sonra."

O an bana o gün olacaklardan mı bahsediyordu, emin değildim.

"Konumuz silah!" dedim kendimi dizginleyemeyip onun ayağını ayağımın altında ezerken. Ama hayır kabul etmedi bunu.

"Konumuz senin savunman. Bunların hepsi bir bütün. Sakin ol, bırakacağım." derken o daha fazla itiraz edişim sonucu değiştirmeyeceği için gözlerinden alıp gözlerimi başımın geldiği hizaya diktim bakışlarımı. Siyah kazağıyla bakışırken çok geçmedi, hareketlerim durgunlaşınca bıraktı beni yavaşça. Bileklerimi ellerinden kurtardığım an geri çekilirken sırayla ikisini de ovaladım. Ben oldukça huysuz tavırlarla ona bakmazken eğilip silahı aldığını farkındaydım.

Aptaldım, dakika geçmemişti beni uyaralı!

Silahı çok geçmeden bana tekrar uzattı "Hazır değil, sen kuracaksın. Al." bir süre bekledim öylece. Artık şu şişeyi vurup gidebilir miydik? Bütün ciğerlerime havayı doldurup elinden aldım silahı ve serice şişelere doğrulttum. Fetih yine iki adım geri çekilirken o an anlattığı gibi emniyeti açtığım an hiç beklemediği hamlemle kısa bir an kalakaldı.

Emniyeti açışım namluyu ona yönlendirmemle oldu. Kolaydı tabi boşken karşıma geçmek. Göz kırptım soğuk bir gülümsemeyle. "Nasıl Fetih? Doğru mu her şey?"

Kaşları havalandı ben onun alnını hedef alırken. Bir gerginlik bekledim, bir geri çekilme, bir uyarı. O bunların aksine dudaklarını yukarı doğru kıvırırken "Anlattığım gibi her şey, eksiksiz." dedi. Parmağım tetiğe dokundu. Ama yine tık fark etmedi onda.

"Biz tıpçılar," kendimce korkutucu bir tonda konuşsam da ona nasıl gitti bilmiyorum bu sesim. "Teoriğin pratiğe dökülmesine çok önem veririz. Çok daha yararlı olur, zira çok da verim alırız o bilgiden. Ne dersin Fetih," diye sordum onun kadar keyifli tuttuğum bir sesle. "öğrettiğin teoriği pratiğe dökeyim ister misin?"

Eli çenesine gitti, gülümserken kirli sakallarında dolaştı ağır ağır. Yani sanki çok güzel şeyler yapıyormuşum ya da söylüyormuşum gibi bakıyordu bana. Beynini dağıtabilirdim. Yani mesela o bana bu şekilde yöneltse namlusunu şeytana uyar diye bir korkardım. Ya da ne bileyim şeytan doldurur diye. Sonra beklemediğim anda ellerini hafifçe teslim oluyormuş gibi havalandırdı.

Gözlerimin içine yapacağım her şeyi kabullenircesine bakarken dudaklarından dökülenlerde bunu destekliyordu.

"Şimdi sen bana dersen ki;" dedi söylediğim şeyi bana sorgulatacak cümleler kuracağından bir haberken ben. "Pratiğe döktüğüm bilgiyi asla unutmam bir daha, seni canından etsem, senin bana öğrettiğinle kalmayı başarırım hayatta ez tetiği." tek nefeslik duraksadı. "Son yenilgim biraz önce sanaydı, kimse bir daha öyle alt edemez beni diyebiliyorsan, bekleme. Ben öğrettiklerimden eminim, sen de kendinden eminsen bas, durma." o konuştukça kısılan gözlerimle parmağım tetiğin üzerinde ben fark etmeden gitti geldi.

Bu tavrı benim yapmayacağımdan emin oluşundan değil de sanki, gerçekten bunları söyleyebiliyorsam basmam gerektiğindendi.

"Ben kabulüm," dedi konuşmanın iyice saptığını bana fark ettirirken. "Olacaksa son zaferim sana, olacaksa son yenilgin bana olsun."

Dişlerim fark etmeden birbirine geçerken dudaklarımı zorlukla ıslattım.

"Ben sana yenilmedim." dedim az önceyi unuturken. Hala elleri havadayken ardı ardına cıkladı.

"Sonraki zaferleri kazanmanın ilk adımı, önceki yenilgileri kabullenmektir."

Bakışlarımı hedeften çekip tamamen yüzünü bulurken "Laf cambazlığı yapıyorsun. Ne o, amacın dikkatimi dağıtıp silahı mı almak?"

Güldü benim silahı indirişimle onun da elleri indi. "Yani yine seni yenmek. Aferin aklın çalışıyor."

Bariz belli bir şekilde göz devirirken ona bakmayı sürdürmedim ve önüme döndüm. Bütün dikkatimle ve artan hırsımla- o en üsttekini vurmaktan başka çarem yoktu artık- hedefimi aldım ve hiç uzatmadan atışı

yaparken zaten inansam da sonuç resmen ayaklarımı havadan kesmişti. Tek hamlede en üstteki şişeyi vururken tüm havamı kaybedip topuklularımla yerimden zıpladım.

"İşte bu!" diye bağırırken sesim git gel yaptı ama sevincim o kadar yüksekti ki devam ettim. Yumruk yaptığım elimi havada sallarken "Bu bu bu, işte bu! Yapamazsın diyenlere inat, vuramazsın diyenlere inat, hainlere inat! İt oğlu itler rahatsız oluyor diye güneş doğmaktan vazgeçmez!" diye kendi sevincimi yaşamaya devam ederken Fetih'e baktım.

Bana zaten bunu bekliyormuş gibi bakarken gözlerinden geçen ufak hatta silik gururu yakaladım ilk an. Başını salladı ağır ağır. Göz kırptı ve gülümsedi bana doğru yürümeye başlayıp. Şu an ondan türlü türlü övgüler, iltifatlar, methiyeler beklerken o yine kendine en saçma şekilde kâr çıkardı.

"Kimin karısı?" diye sordu böbürlenerek. İlk omuzlarım düştü sonra iki karış ağzım kapandı.

"Kimsenin karısı." dedim ters ters. "Apaçık Efsun Zorlu işte."

Durdu ve kaşları havalandı. "Zorlu?" diye sordu dudakları aşağı doğru kıvrılırken. "Git bir kimlik getir bakalım. Ne yazıyormuş orada?" omuz silktim ona bakarken.

"Geç bu işleri Fetih geç. Anlı şanlı Zorlu işte. Bak," dedim işaret ederken karşıyı "Ben vurdum. Kim vurdu? Ben. Ben kimin? Efsun Zorlu." o an beni yerimden zıplatacak ikinci şey oldu. Bu kez sevinçten değil ama korkudan. Fetih nereden çıkardığını bilmediğim silahla bana bakarak geriye kalan şişelerin zemindekiler hariç tamamını ıskalamadan devirirken o kadar şey anlatmasına rağmen tek elle yaptı bunları. Her atışında azar azar geri gittim istemsizce ben. Son mermi de çıkarken silahtan konuştu hala bana bakmayı sürdürürken.

"Baban da mı nişancıydı?" diye sordu bana bakarken. "Hayır. Ama kocan nişancıydı."

Hani dizilerde izlediğimiz bakmadan hedef alma sahnesine birebir şahit olurken yutkundum şaşkınlığımı gizlemeden. "Yuh!" dedim açık açık. "Bari aşağılamamak için bakarak vursaydın!"

Sanki komik bir şey söylemişim gibi eğlendi bu söylediğimle. Silahını arkadan beline geri sıkıştırırken "Nasıl yaptın sen onu?" diye sormaktan alıkoyamadım kendimi. Hatasız gitmişti, o sırayı şaşırsaydı piramidi de devirebilirdi ama hayır yapmamıştı.

"Sen beni çok hafife alıyorsun." derken bana yaklaşıp elimdeki silahı da aldı. Gözlerimi irice açmış ondan daha tatmin edici bir açıklama beklerken

bunu anladı ve konuştu.

"On beş yıldır en iyilerden ders aldım. Çoğu askere taş çıkarır atış gözüm. Ki bunu söyleyen bir albaydı. Askerde kalmam için de çok ısrar edilmişti zamanında." alttan başımı kaldırmış pür dikkat onu dinlerken dudaklarım u şeklini aldı yavaşça.

"Peki niye askeriyeye ya da polisliğe yönelmedin?" sadece hobi olduğu için mi bu kadar en iyilerden ders almıştı? Üstelik yıllardır. Ki yeteneği de varsa... Ama gerçi kendi mesleğinden de iyiydi.

Gideceğimizi belli edercesine beni arabaya yönlendirirken bir adım arkamdan konuştu. "Eğer ki yönelseydim," durdu, hatta bir süre devam etmedi. Vazgeçti söyleyeceği şeyden diye düşünürken ben onu duraksatan şeyin sebebini anlayacağım şekilde devam etti.

"İşe ailemin ipini kesmekle başlardım." adımlarım yavaşladı, ona dönecek gibi oldum. Telaffuz ettiği şeyin garipliği dikkat çekse de o bunu oldukça soğuk bir sesle dillendirmişti. Duracağım sandım, ona döneceğim, bu söylediğini sorgulayacağım sandım ama hayır hiçbirini yapmadım. O an sanki nedenini söylemeyeceğini dile getirmiş gibi netti kafamda soracağım soruların cevapsız kalacağı.

İkimizde araç kapılarına yönelirken ellerimiz kapıda olsa da açmadık, birbirimize baktık. O devam etti.

"Hani siz doktorların sık sık kurduğu bir cümle vardır. Kalbinin, böbreğinin, ciğerinin bir iki santim yanından geçmiş kurşun. Iskalamış diye. Ben ıskalamam. Birini öldürmek istesem kalbinden vururum,öldürmek istemem yine kalbinden vururum. Siz buna ölmeyenin şansı dersiniz," aracın kapısını açtı ve son cümlesini de kurdu biz yola çıkmadan.

"Halbuki bu, ya silahı kullananın başarısıdır ya da acemiliği."

🎯🎯🎯

"Zeliha'ya söylemedim avukatıyla görüşeceğimizi." sakin olan yollardan altımızdaki araç akıp giderken sakince, arabaya binişimizin beri ilk kez sessizlik bozulmuştu. Mesafe azaldıkça beni saran stres, bana mahkeme günüyle nasıl baş edeceğimi sorgulatıyordu. Peki ben böyleysem, Zeliha nasıl olurdu? Kulaklarım uğuldadı içimdeki sıkıntı sinsice gezindi.

Kendi üzerimde düşünmek istiyordum ama olmuyordu. Ben o kadar uzak tutulmuştum ki o süreçten ve hala çocuk olduğumdan, bir de üstüne en doğru şekilde zaman kaybetmeden aldığım psikolojik tedavi ben de travmanın bu günlere kalmasını engellemişti. Bir şeyleri oyun olarak algılamayışım bile zaman almıştı amma velakin Zeliha'nın durumu çok

daha baskındı. Aklı, yaşı ve her şeyiyle olayı çok daha fazla kalıcı belleğe atıyordu.

"İyi yaptın." derken Fetih; sesi o kadar durgundu ki, anlamak zor olmadı yol boyunca aynı girdapta sıkıştığımızı. Gözlerim yavaşça direksiyonu tutan eline düştü. Parmak boğumları beyazlaşmıştı. Kafamın içinde kaosa neden olan bir ihtimal dilimin ucuna geldi. Yutmak istemedim. Yuttukça kusacak gibi oluyor, içimde amansız bir hastalığa sebep oluyordum sanki. Bu ihtimali Zeliha'dan uzak tutmak değildi de aklıma gelişine engel olabilmek. Gözlerimi kısıp yola dönerek tek çırpıda dile getirdim.

"Ya ceza almazsa, beraatine karar verilirse." şu an mevcut durumda bu mümkün değildi belki. Elimizde olan deliller bu ihtimali ortadan kaldırıyordu ama bazı okunan, görülen gerçekler de vardı ve göz ardı edilemiyordu. Aleyna vardı mesela. Halk hiç tanımadığı, görmediği bir kadına sahip çıkıp kanını yerde bırakmamak için aylardır çabalıyordu. Kime karşıydı bu çırpınışı? Adalete mi, devlete mi, hukuka mı? Onda da deliller vardı mesela. Bunu gördükten sonra mümkünatı yoktu insanın bu karmaşaya düşmemesinin. Zeliha'da düşünüyordu. Her izlediği haberde aklına gelmiyor muydu? Geliyordu. Aksi mümkün değildi.

Türkiye'de adalete kötürüm bir hasta gibiydi. Gideceği yere elbet varıyordu ama koltuk değnekleriyle bu oldukça yavaş oluyordu çoğu kez. Kimse koltuk değneklerini alıp tekerlekli sandalyeye oturtarak o hastayı hızlandırmaya yeltenmiyordu. Hatta zaman zaman gideceği yere varmasın diye gücünü kullanarak o değnekleri de koparıyordu ondan.

"Yani bu ihtimal yok denecek kadar göz ardı ettiğimiz bir şey ama bilmiyorum. Ama belki de karşı taraf olayı kabullendiğini zannettirerek bize saman altından su yürütüyor. Yani o gün aslında bambaşka bir şeyle karşılaşacağız. Bilmiyorum Fetih. Ya adli kontrol şartıyla serbest bırakılırsa, ya b-"

Cümlemi buz kütlesine basılmış bir sesle böldüğünde nutkum tutuldu söyledikleriyle. "Eğer ki beklediğimizin aksi bir durum olursa, onların ağzından tek bir savunma cümlesi çıkarsa o almadığım canı yerinden sökeceğim. Tam da orada. Kurtuldum diye ilk nefesini aldığı an. Bunu biliyorlar. Düşünüp taşınsınlar. Ya canlarından olacaklar, ya da köpek gibi cezalarını çekecekler. Ya benim adaletim ya devletin adaleti. Seçimi kendileri yapacak."

Parmak uçlarımın karıncanlanmasını başımın ışık hızında ona dönmesi takip etti. Ben onun da bu ihtimalden korktuğuyla alakalı endişe dolu

cümlelerini duymayı bekledim ama hayır o zaten bu ihtimali çoktan düşünmüştü. Çoktan düşünmüş, yargıçlığını yapmış, kararını vermişti. Olması durumunda ne yapacağını çoktan belirlemişti. Kanım akan damarlarımda ağırlaştı gibi hissettim. Dudaklarımı ıslattım, birkaç kez ağzımı aralayıp konuşacak gibi oldum ama yapamadım. Şakaklarıma ince bir sızı kol gezinirken o düz bir ifadeyle yola bakıyordu.

Kısılmış bir sesle "Fetih," diyebilirken bana bakmadı, kendi içinde aştığı şeyi benim de aşmamı bekledi. "Sen ne dediğini farkında mısın?" bu soruyu daha hiddetli bir şekilde sormak isterdim. Ona kızmak isterdim. Nasıl bu ihtimali düşünürsün, nasıl kabul edersin diye bağırmak istedim. Zeliha'yı nasıl bu kadar kolay gerinde bırakabilirsin, hata beni.. Ama hayır yapamadım hiçbirini.

"Farkındayım," diye devam etti kanımı dondurmaya. "Ben onun canını alınca o adalet tıkırında işler. Ya sadece onların adaleti ya önce benim sonra onların adaleti. Aksi yaşanmayacak." aracı aniden park etmeye başladığında ondan gözlerimi çekmedim. "Aksi dile getirilmeyecek. Kimse bir daha önüme geçmeyecek. Yaşamaması gerekenler yaşamayacak. Adalet biraz olsun topallasın, biraz olsun aksasın kendi adaletimi kendim sağlarım. Sonra ne bok oluyorsa olsun."

El frenini çekti, kemerini açtı ve ben büyük bir kırıklıkla onu izlerken sonunda bana baktı bomboş gözlerle. Başımı iki yana salladım hafifçe. Aklımda bir sürü senaryo varken hepsi başımın içinde cirit atıyordu. Hiçbirinde Fetih'in önüne geçemiyordum. Engel olamıyordum. Bana biraz önce atıştaki başarısından bahseden adam hiçbir ihtimalde ıskalamıyordu. Hepsi direkt hedefteydi.

"Bu kadar kolay mı?" dedim ağır ağır soluklanırken. Başka bir şey soramadım. Hiçbir hava değişimi olmamasına rağmen üşüyordum.

"Değildi." dedi başını sallayarak. "Başlarda değildi. Arkamda bırakacağım çok şey var," derken gözlerimiz birbirindeyken sanki bu çok şeyin içerisinde kıyıya köşeye sıkışmış bir ben de vardım. Bakışlarından bile görünüyordu bu. Kıyıda köşede, en arkada da olsa vardı.

"Ama alıştırdım kendimi. Zeliha o canın dışarıda nefes aldığını bilerek devam edemez. O şerefsizin hiç suçu yokmuş gibi aklanmasını kaldıramaz. Ama bana alışır." dedi her şeyi ölçüp tarttığını belli ederken. Boğazım düğüm düğüm oldu.

Hayır alışmaz. Yemin ederim alışmaz. Nasıl alışsın? Alışmaz.

"Bir gün ağlar, iki gün ağlar alışır. Ölmüyorum, öldürüyorum. Ki ölsem bile ölenin üç günden fazla yası tutulmaz. Yine devam eder. Ama o ölüsünü dirisini siktiğim herif hak ettiğini almazsa ben bir daha tutamam kardeşimi bu hayatta. Sen yaptın ben yapamam. O bir kere tutundu bir daha tutunamaz. Canı ne ki?" diye sordu aniden hiddetle.

"Canı ne daha fazlasını kaldırsın? Onun canından daha mı kıymetli ardımda bıraktıklarım?" dişlerimi birbirine geçirmiş onu dinlerken boğazım sanki dikenli telle sıkılıyordu.

"Değil. Bir kere kendime öncelik verdim, her şeyle birlikte onu da unuttum ama bir daha yok. Onun yaşamayacağı yerde kimseyi yaşatmam. Tamam mı Efsun? Girme," dedi katı bir sesle. "Kafamın içine girme. Zihnimden, kararlarımdan uzak dur bu sefer. Bir kere önüme geçtin, bir kere geri adım attım. Senin kefili olacak kadar güvendiğin adaletten medet umdum bekliyorum. Aksi olursa yarım kalmışı tamamlayacağım. Ötesi yok. Bırak bu kadarına da ben karar vereyim. Başka yolu yordamı yok. Tamam mı?"

Bana bakarken cevap vermemi beklemedi. Ben cevap vermeyecektim zaten belki de bunu biliyordu aracın kapısına yöneldi "Hadi." diyerek. O indi, kapıyı kapattı, sonra aracın etrafında dolaşıp benim kapıma kadar indi ben öyle yeltendim kapıya yönelmeye. Yüzümü çarpan soğuk hava beni değil rahatsız etmek tam tersi az da olsa rahatlatırken önüne geldiğimiz lüks restoranda baktım. Sanki sırtımda yük varmış gibi yorgun hissediyordum kendimi. Yürümedim o an ama Fetih'in sırtımı bulan eli ilerletti beni. Kolumu kanadımı arabanın içinde bırakmıştım sanki. İçeriye girdik bizimle ilk andan ilgilenmeye başlayan görevlilere mimik bile oynatamadım. Kabanlarımız alındı, yine Fetih'in yönlendirmesiyle yürüdüm. Daha önce tanışmadığım ama araştırarak resimlerine baktığım kadın avukat bizi çoktan fark etmiş yüzünde kibar bir gülümsemeyle ayaklanmıştı. Muhtemelen burada yaşamadığı için ofisi burada değildi. Fetih ceza davasında en iyi olan avukatları seferber etmişti.

Beraat kararı olmazdı değil mi?

İlk Fetih'e uzattı elini orta yaşlardaki avukat elini, sonra da bana. Elini düz bir ifadeyle sıkarken bir an yüzüme baktı. İfademdendi muhtemelen. Otururken masaya tek temennim bu masadan kalktığımda içimin azda olsa rahatlamasıydı. Fetih hiç uzatmadan gergince lafa girdi. Belki normalde alttan alttan uyarı niteliğinde ayağına vuracağım şekilde hatta ama ben geriye yaslanmaktan başka bir şey yapmadım.

"Açık açık konuşalım," dedi hızlıca Fetih. "Öyle çok süslü cümleleri ikimiz de dinlemek istemiyoruz. En yalın şekilde başlayın, dinliyoruz."

⏳⏳⏳

"Yetişkinler açısından TCK madde 26/2 kapsamında hukuka uygunluk nedeni sayılan rıza kavramı on sekiz yaşından küçükler için ikili bir ayrıma tabi tutularak inceleniyor. Buna göre on beş yaşından küçüklerin rızaları hiçbir şekilde hukuki sonuç doğurmasa da on beş yaşını tamamlamış ve on sekiz yaşını doldurmamış, algılama yeteneği yerinde olan kişilerde yaşanan her hangi bir cinsel durumun, cinsel istismar sayılabilmesi için mağdurun rızası hilafına, cebir, tehdit, hile ya da iradeyi etkileyen bir nedene bağlı olarak yapılması gerekiyor."

Fetih beni irkiltecek şekilde elindeki fincanı masayla buluştururken "Bu ülkede on sekiz yaşından küçük herkes çocuk sayılmıyor mu?" diye sordu gergin bir sesle. O her böyle yaptığında benim yüreğim hopluyordu nedensizce. Konuşmanın başından beri yükselip iniyor, avukat büyük bir sabırla gerekirse aynı soruya defalarca cevap vererek bizi anlayışla karşılıyordu.

"Türk Ceza Kanunu on beş yaşını tamamlamış ancak on sekiz yaşını doldurmamış olan çocuklara cinsel yaşamları üzeride sınırlı bir tasarruf yetkisi veriyor Fetih Bey. Bu çocukların cinsel ilişki boyutuna varmayan, flört seviyesindeki rızaya dayalı ilişkilerine Türk Ceza Kanunu'nun 103/1-b maddesi izin vermekte. Ancak cinsel ilişki boyutuna ulaştığı taktirde istek ya da rıza önemini kaybedip suç sayılıyor."

Fetih'in sanki bu çok absürt bir şeymiş gibi- ki günümüzde fazlasıyla var olan olağan bir şeydi- ve sanki kanunları karşımızdaki kadın koymuş gibi tavırlarını sürdürerek buna karşı çıkacağını fark ettiğim an araya girdim.

"Tamam, bu şu an konumuz değil. Biz Zeliha üzerinden devam edelim." diyerek sapmaya başlayacak konuyu toparlamaya çalışırken kadın da hemen yardımcı oldu.

"Zeliha bahsettiğim yaş durumunda ikinci grupta. Yani on beş yaşını doldurmuş ancak cebir, tehdit ya da hileyle iradesi kırılıp bu olaya maruz kalmış bir çocuk. Diğer bir konuysa basit cinsel istismar ve nitelikli cinsel istismar durumu. Bizim en büyük çabamız bu davanın basit cinsel istismar üzerinde yürütülmemesi. Onu da şu şekilde açıklayayım," biz sormadan kendisi devam ederken Fetih geriye yaslandı elini saçlarına daldırdı. Ben onun aksine çok daha yumuşak başlı kalabilmiştim masada. Kadın en iyi şekilde işini yapmaya çalışıyordu. Hıncımızı insanlarsan çıkaramazdık.

"Basit cinsel istismar suçunda fiil; çocuğun cinsel davranışlarla istismar edilmesidir. Failin gerçekleştirdiği fiil ya da fiillerin objektif olarak şehevi olması yeterlidir. Ayrıca failin cinsel duygularını tatmin etmiş olması aranmamakta. Bu fiiller bir çok şekilde gerçekleştirilebilir. Cinsel davranış olarak mağdurun vücudu üzerinde gerçekleştirilen, objektif olarak cinsellik ve cinsel duyguların dış dünyaya fiili olarak açıklanması, ifade edilmesi niteliğinde olan fiillerin hepsini kapsıyor. Diğer taraftan nitelikli cinsel istismar suçu," başından beri masada beklenmedik sesler çıkarak dikkatleri dağıtan kişi bu kez değişti. Kalbimin avukatın ağzında çiğnendiğinde hissettim.

"Vücuda organ ya da sair cisim sokulması suretiy-"

Avukatın tek bir cümlesiyle elimde tuttuğum büyük kahve fincanı devrildi ve kahvenin bir kısmı masaya diğer kısmı elime döküldüğünde yer saliselik ayağımın altından kaydı. Geçmişin aralara sıkıştırarak sakladığı bu nadir cümle duyduğum ilk an vücudumda tepkiye neden oldu. Bu tepki bir refleksten farksızdı. Dudaklarıma ve gözlerime toplu iğne batarken Fetih anında üzerine kahve dökülen elimi kavrarken "Efsun." dedi telaşla. Kilitlenmiş bir şekilde ona dönerken gözlerimi kırpıştıramıyordum. Ardı ardına o kahvenin döküldüğü yere peçeteler basarken kıyafetime dökülmesini engelledi ve hızlı hızlı elime üflerken birine işaret etti "Buz getirin!" diye.

Yutkunarak gözlerimi bir an kapatıp açarken titreyen bir sesle konuşmayı başarabildim. "Hayır hayır, buza gerek yok soğumuştu." elimde herhangi bir yanma hissetmiyordum zira gerçekten soğumuştu. Kısa zamanda elinde buzla başımıza gelen garsondan beni dinlemeyip aldı Fetih buzu ve tüylerim diken diken oldu buzu hissetmemle. Garson serice önümü temizlerken "Pardon." diyebildim. "Elimden kaydı aniden. Kusura bakmayın."

Genç çocuk başını iki yana sallarken "Hiç önemli değil. Siz iyi misin?" dedi elime bakıp. Başımı salladım dalgın bir halde. "Soğumuştu kahve, buzu da alabilirsiniz." diyerek Fetih'in ellerinin arasından alırken çocuğa uzattım. Çocuk ellerimin arasından kaparken buzu Fetih bana baktığında s*orun yok* dercesine başımı iki yana salladı.

"Soğumuştu. Buz üşüttü beni, iyiyim." zorlamadı, uzandığı peçeteyle elimi sildi serice. "Bir isteğiniz var mı?" diye soran garsonla bakışlarım yeniden onu buldu.

"Bir bardak su alabilir miyim?" diye rica ettim. Başını hızla sallayıp masadan toparladıklarıyla yanımızdan ayrılırken avukatla göz göze geldim. "Siz iyi misiniz?" diye sordu şüpheyle. İyi miydim? Bilmiyordum. Bomboş hissediyordum ve bir an önce bu süreç bitsin istiyordum. Yine de her şeye rağmen başımı sallarken "Devam edebilirsiniz. Buyurun." diyerek ona yol açtım.

Mesele ben değilim. Mesele benim geçmişim değil. Mesele Zeliha. Mesele ben değilim.

Avukat bir an Fetih'e baktı ve ondan da destek alırken yine aynı cümleden başladı söze. Bir kere söylemişti. Ne gerek vardı tekrar etmeye?

"Nitelikli cinsel istismar suçuysa vücuda organ ya da sair cisim sokulması suretiyle işlenerek oluşuyor. Basit cinsel istismar da olduğu gibi bir yaş durumu var. Kanun metninde vücuda herhangi bir organın sokulmasının yanı sıra cop, şiş, kalem gibi cisimlerin anal,oral ya da vajinal yoldan sokulması da bu suç kapsamında sayılıyor. Mağdurun maddi bir acı hissetmesi aranmıyor. Cinsel dokunulmazlığın ihlali sonucunu doğuran her türlü cisim suç teşkil ediyor.Aynı zamanda mağdurun bekaretinin bozulması şartı da yok nitelikli sayılabilmesi için. Yaş durumu basit cinsel istismarla birebir aynı. On beş yaşın altında olan çocuklar için rıza olsun ya da olmasın direkt suç sayılıyor, on beş on sekiz yaş aralığındaysa mağdurun iradesinin fail kırılması ya da hile ya tehditle buna zorlanması durumunda suç nitelikli olarak sayılıyor."

Avukat duraksadı ya da Fetih'in konuşacağını anlayarak ona söz hakkı verdi. "İkisi arasında ki ceza farkı ne kadar?" hazır durulmuşken ben de araya girdim takatim olmasa da. Kafamın içinde bir şeyler vızır vızır dolaşıyordu.

"Basit istismar suçunda üç ila sekiz yıl arasında yapılan şeyin büyüklüğü derecesinde bir ceza veriliyor. Nitelikli cinsel istismar suçundaysa ceza on altı yılın altında olmamak koşuluyla olayın verdiği tüm zararlar doğrultusunda belirleniyor. Alt sınır on altı."

İçim bulandı titreyen ellerimi masa altında dizlerime bastırdım. "Zeliha hangisinde değerlendirilecek?" kadın derin bir nefes alırken gözlerinin içine baktım. Yalvarır gibi. Yapılan basit cinsel istismar denecek bir şey değildi. Cezasının olduğu aralık bu olmamalıydı.

"Elde olan adli tıp ve bilirkişi raporu, Zeliha'nın ifadesi durumu basit cinsel istismar durumundan uzaklaştırıyor ama herhangi bir sonuca varılmadığından nitelikli cinsel istismar olarak da değerlendirilemez. Bu

yüzden cinsel istismar suçuna teşebbüsten yargılanacak fail. Yani failin kastla gerçekleştirmek istediği fiiller elinde olmayan nedenlerden dolayı tamamlanamamışsa nitelikli cinsel istismara teşebbüsten ceza verilir. Teşebbüs nedeniyle yapılacak indirim o ana kadar yapmış olduğu hareketlerin suçun konusu üzerinde meydana getirdiği tehlikeye göre belirlenir. Ceza dörtte biriyle dörtte üçü arasında azaltılır." Fetih aniden elinin tersini masaya vururken yerimde hafifçe titreyip gözlerimi yumdum.

"Bu pislikler yapacaklarını yapamadı, engel olundu diye cezai indirime mi gidiliyor? Bu nasıl iş, bu nasıl sistem? Belki mağdur kendini o şerefsizden kurtarmak için kalıcı bir hasar aldı? Kişinin kendini kurtarması nasıl suçluya yarıyor ben anlamadım bu işi?"

Gözlerim Fetih'ten kadına kayarken anlayışla başını salladı hafifçe. Parmakları önündeki dosya da ritim tutmuşken "Fetih Bey zaten mağdurun bu olaydan ötürü alacağı herhangi bir hasar cezayı ağırlaştıran bir unsur. Bunun yanı sıra bir cezası var. Mağdurun beden ve ruh sağlığında bir bozulma olduğu taktirde ağırlaştırılmış hal uygulanıyor." diye açıkladı. Şu an bize o dar ağacında sallanacak dese yine icimiz soğumazdı.

Hızla ve umutla araya girip "Peki Zeliha'nın intiharı? O bu kapsama giriyor mu? Ağırlaştırır mı cezayı?" dedim dedim ama umudun içimde sökülüp atılması geç olmadı. Başını iki yana salladı dudaklarını birbirine bastırırken.

"Hayır. Hasarın ciddi ve kalıcı olması. Kalıcı bir ruhsal bozukluk, failden mağdura geçen bulaşıcı bir hastalık veya mağdurun bir daha çocuk sahibi olamaması gibi durumlar gerekiyor. Ama zaten intihar meselesi ayrı bir süreç. Türk Ceza Kanunu'nda madde 84 bu konuyla alakalı. İntihara yönlendirme suçundan da yargılanacak fail. Başkasını intihara azmettiren, teşvik eden, başkasının intihar kararını kuvvetlendiren kişiler cezalandırılıyor. İntiharın gerçekleşmesi durumunda kişi dört yıldan on yıla kadar hapis cezasıyla cezalandırılır. Failin olay anında Zeliha'yı bu duruma iten sözleri, tehditleri bu suç için yeterli delil."

Fetih aniden dirseklerini masaya dayayarak yüzünü sıvazladı derin derin nefesler alarak. İkimizde bok gibi hissediyorduk. "Teşebbüs olması cezayı ne kadar indirecek?" derken başı tekrar ağrıyor olacak ki dün benim yaptığım gibi ama çokta başarılı olamayarak alnını ovalamaya başladı.

"Bunun için net bir şey söyleyemem. Ama var olan deliller, şimdiye kadar içinde bulunduğum davalar göz önünde bulundurulursa en az sınırda tutulur. Elimizdeki deliller çok kuvvetli. Şanslıyız hiçbir şey için geç

kalınmadan bütün her şey toplanmış. Bu tarz davalarda hız çok önemlidir. Deliller vücuda bırakıldığı için geç kalındığı takdirde kalıcı değilse iyileşme sürecine girebilir. Zeliha'nın raporunda her şey açık seçik ortada, her şey çok taze. Son noktaya kadar her şey zorlanmış fail tarafından, Zeliha'nın çabasıyla olay neticeye bağlanmamış. Savcı bunları mutlaka göz önünde bulunduracak ve en yüksek cezayı isteyecek. Raporların yanı sıra olayın yaşandığı evden kurtulduktan sonra halini gösteren güvenlik kamera kayıtları var elimizde. Birden fazla görüntüye takılmış. Diğer taraftan fail ve avukatı yarın bir sürprize gitmediği sürece savunmaları inkar ya da bize yönelik bir suçlamayla veya iftirayla olmayacak. Her şekilde öndeyiz biz."

Kesik bir nefes verdim ve Fetih'in de ellerini duraksatan soruyu sordum. "Yani beraat olmaz değil mi?"

Avukat başından beri ilk kez içimi rahatlattı ve başını iki yana salladı. "Özellikle çocuklara karşı işlendiğinde bu suç, ortadan kalkıyor beraat, denetimli serbestlik ya da cezanın para cezasına çevrilme durumu. Bizim çabamız onun beraatini ortadan kaldırmak değil, alabileceği en yüksek cezayı alması. Üç farklı suçtan yargılanacak. Nitelikli cinsel istismara teşebbüs, intihara azmettirme ve cebir ve tehditle rüşvet verme. Rüşvet alan kişi de rüşvet veren kişi de cezalandırılır. Başhekime var olan olayı sadece intiharla sınırlı tutup sizin fark ettiğiniz cinsel istismar durumunu örtmesi için iddiaya göre zorla kabul ettirmesi ve karşılığında rüşvet vermesi de alacağı cezayı arttıracak. Failin kendisi delilleri karartma suçundan herhangi bir cezaya tabii tutulamasa da devlet memurunu tehdit etmesi ve rüşvet vermesi de apayrı bir suç. Başhekimin ifadesi ortada, güvenlik kamerası görüntüleri var. Her suçtan elimizde kanıtımız var. Efsun Hanım farkında mısınız bilmiyorum ama o kadar hızlı ve garantici davrandınız ki bu olanlar davanın uzamasını engelleyecek, delil yetersizliği durumunun önüne başlı başına geçti ve hastanıza bir hekim olarak şüpheci yaklaşmanız bir hayatı kurtardı." Fetih'in bakışları benim sırtıma bindi. Bana nasıl baktığını biliyordum. Hayatım boyunca hiç kimse bana karşı bu kadar borçlu hissetmezdi. Ama keşke bunları hiç yapmak zorunda kalmasaydım. Zeliha grip olduğu için gelen bir hasta olsaydı. Reçetesini verip gönderseydim. Keşke. Bunu her şeyden çok isterdim.

"Cinsel istismar davaları en karışık davalardandır. Delillerin toplanması, olayın zamanaşımına uğramadan en kısa zamanda gerekli mecralara ulaşması ve bu alanda iyi bir avukat bir bütün olarak hızlı sonuca götürür. Ben elimden geleni yapıyorum. Tanık olarak siz ve hastanenizde rapor için

muayenede yer alan başka bir uzman hekim de o gün orada olacak. Olayı en eksiksiz şekilde anlatın. Her şey çok güzel olacak. Adalet yerini zamanında bulacak. Zeliha'yla konuştunuz mu bu arada? Vekili olarak ben mi temsil edeceğim yoksa özellikle kendisi duruşmaya gelmek istiyor mu?"

Fetih'le göz göze geldik. Hayır soramamıştık. Dilimin ucuna birkaç kez gelmiş ama kuramamıştım o cümleyi. Sanki o da o sorudan kaçıyor gibiydi zaten. O pislikle yüz yüze gelme fikri benim kulağıma çok korkunç geliyordu.

"Ben kardeşimin o herifle aynı ortamda olmasını istemiyorum!" dedi Fetih sert bir sesle. "O ortama girmesini de, görmesini de."

Tavrı tavizsizdi. Kararını çoktan vermiş gibiydi. Araya girdim şüpheyle "Gelip olayı anlatmasının herhangi bir artısı ya da eksisi olur mu?" diye sordum.

Avukat ceketini düzeltirken hafifçe konuştu. "Eksisi olmaz. Bu tarz davalarda öncelik çocuğun psikolojisidir. O yüzden ifadeler psikologlar eşliğinde alınır. Zaten Zeliha öncesinde iki kez dinlenmiş. Hakimin tekrar dinlemek isteyeceği bir durum yok ortada. Ben temsil edebilirim ama tabi ki gelmek isterse, anlatmak isterse hakim dinler. Ve olayı bizzat mağdur ağzından dinlemek daha etkili olur ama asla eksisi olmaz. Zamanaşımına uğramış, hakimi değişmiş bir dava değil. Delil yetersizliği ya da çelişki, bize dayatılan karşı bir suçlama ya da iftira da yok. Buna Zeliha'nın karar vermesi en doğrusu. O kararı duyarak tatmin de olmak isteyebilir," Fetih'e baktı. "Ondan bu hakkı almamanızı rica ediyorum. Karar ona kalsın. Her şekilde çocuğun isteği ve psikolojisi önceliğimiz."

Konuşmanın bittiğini belli edercesine toplanmaya başlarken derin bir nefes aldım. En azından Fetih'in araçta zihnime fısıldadığı ihtimal kaybolmuştu. Yoksa yer dururdum kendimi. "Benim kalkmak gerekiyor şimdi, başka bir sorunuz aklınıza takılan herhangi bir şey var mı?"

Fetih gözlerini yummuş alnını ovalarken ben cevap verdim.

"Hayır. Çok teşekkür ederiz." Fetih'in ayağına alttan vurur gibi olduğumda doğrulur gibi oldu ve kadının ona uzatılan elini sıktı. "Zeliha'yla konuştuktan sonra sizinle iletişime geçeriz. Tekrar sağ olun. İyi günler." derken aynı şekilde karşılık verdi ve tamamen toparlanıp yanımızdan ayrıldı. Çok yorgunmuş gibi kendimi sandalyeye geri bırakırken Fetih karşıya bakıyordu.

İkimizde bir süre boş boş karşıya baktık ve sonra daha umutlu bir sesle ben konuştum. "Her şey çok güzel olacak."

Konuşmadı, ben de susmadım. "Senin adaletin değil benim güvendiğim adalet yerini bulacak." başımı masanın üzerine bıraktım ve yanağımın masanın zeminine denk geleceği şekilde Fetih'e baktım. "Zeliha'yı kolay ya da zorda olsa gözden çıkarmak zorunda kalmayacaksın." derken masaya yaslı yanağımın ağzıma da uyguladığı baskı sesimin de konuşmamın da komik çıkmasına sebep olmuştu. Fetih bunu duyar duymaz kendini halsizce masaya bırakmış bana döndü.

Yanağımdan dökülen ve görüş alanımın bir kısmını kapatan saçlarıma uzandı ve geriye attı. Yanağımı tamamen açıkta bırakırken aniden işaret parmağının sırtı yanağımda yerini bulduğunda kasıldım ve bu fazlaca belli oldu. Açıkta bıraktığı kulağım yandı anında. İşaret parmağı kuş tüyü hafifliğinde yanağımda gezinirken içimi parçalayacak kadar bir minnetle bana bakıyordu. Yutkundum, nefes alışverişimi minimuma indirdim. Kulağım yandığı kadar kızarmış mıydı?

"Seni de," dedi yavaşça. Arabada bahsettiği çok şeyden biri olduğumu, en arkalarda varlığını sürdüren kendimi en arkalarda gördüğümü söylemiştim. O da bunu hiç saklamaya çalışmadı benden.

"Zorda olsa gözden çıkarmak zorunda kalmayacağım." derken kalbim kasıldı. Mümkün değildi de sanki kanı pompaladı da geri bırakmadı. Çok dürüstçe olmuştu bu. Mesela ben böyle bir şey düşünsem hayatta dile getirmezdi.

Ne diyeceğimi bilemezken başta, sonunda "Fetiiih," diye sızlandım bir çocuk gibi. Midem sanki bomboştu ya da çok doluydu. Anlayamıyordum. Parmağını da zaten çekmiyordu yanağımdan.

"Benim kan şekerim düştü galiba. Pasta yiyelim mi? Çikolatalı."

📌📌📌

Eve yaklaştığımızı belli eden yollardan geçerken yaslandığım yerde sessiz sessiz yolu izliyordum. Elimin hamile kadınlar gibi karnımda ama bir çocuğu değil koca dilim pastayı taşıyordum. Dudaklarımı ıslattım iç huzuru dibine kadar yaşarken. Kafamın içindeki düşünceler ölmüştü o masada, tatlımı yemiştim. Her şeyin çok güzel olacağına inanmıştım.

"Yarın bıraksınlar mı seni yoksa kendi arabanla mı gideceksin?"

O kadar uzun zaman olmuştu ki kendi arabamı kullanmayalı, hatta o arabayı ilk aldığım zamandan beri bu kadar ayrı kaldığımız hiç olmamıştı. "Kendi arabamla."

Yaz tatilinden sonra açılacak okulun heyecanı vardı üzerimde. Yarın işime geri dönüyordum. Kendi aracımla gidecektim. Hasta bakacaktım.

Antibiyotik yazmam için beni zorlayan hastaları bile özlüyordum. Ya da Zühre Karadere'yi onlara tercih etmiyordum da denebilirdi.

"Kaçta gideceksin?" diye sordu bu kez. Kendi evimi özellikle hastaneye yakın seçmiştim ama Fetih'in evi bir o kadar uzaktı. Bu da daha erken kalkmam demekti. Kısa bir an yüzüm düştü "Sekiz buçuğa kadar orada olmam lazım."

Aldığı cevaptan sonra yine kısa bir sessizliğe düştük. Ben eve varana kadar konuşmayız sanıyordum ama dilinin altında bir şey olduğunu belli edercesine konuştu.

"O zaman sen bugün yapacağın bir şey varsa yaparsın." diye bir laf attı ortaya. Öylece etrafta gezinen bakışlarım onu bulurken suratına baktım gözlerimi kısıp. Ama o sanki hiç bu cümlenin devamı ya da başka bir anlamı yokmuş gibi çok düz bir ifadedeydi.

"Ne gibi?"

Dudakları aşağı kıvrıldı bana kısa bir bakış atarken. "Yani," dedi karmaşık bir şekilde. "Sonuçta bugün son günün. İznin de yok bir daha. Ne bileyim yorgun değilken bir şey yapmak istersen yap. Hazır başlamamışken işe."

Gözlerim daha da kısıldı tam bir sinsi gibi Fetih'e baktım. Bir şey mi yapmam gerekiyordu?

"Ne gibi?"

Yine aynı tepkiyi aldım. Dudakları aşağı kıvrıldı. "Yani," dedi tekrardan. "Vardır elbet yapacağın bir şey." ağzına kürekle vurulmalık bir adam olduğunu iyice belli ederken açık açık "Yok yapacağım bir şey." dedim. Yani varsa aklında bir şey söylemeliydi yoksa gerçekten yoktu. "Gidip boş boş gezineceğim, sonra da uyurum kesin biraz."

Eli ensesine gitti. O an zaten emin oldum bir şey olduğuna. Çünkü ya öfkeli olduğunda ya da duygu karmaşasında olduğunda eli hep ensesine giderdi. Gülecek gibi oldum ama ifademi korumayı başarıp önüme döndüm. Elbet ben inmeden bu araçtan söyleyecekti asıl söylemek istediğini.

"Uyuyacaksın." diye konuştu kendi kendine. Cevap vermedim o devam ederken. "Tatlı yiyince enerji yükselmiyor muydu? Ben gece çalışırken sevmesem de ağzıma atarım bir şeyler."

Parçaları kendi çabamla birleştirmeye çalışırken son altın parçayı da uzattı bana "Mesela bu gece sabahlayacağım gibi."

Gece sabahlayacaktı. Tatlı tüketiyordu. Ama tatlı sevmiyordu. Sadece kurşun kek. Bugün bir şeyler yapmamı istiyordu. Kaşlarım çatılırken

dudaklarım yavaşça kıvrıldı.

Çay sıcak hala katil uzaklaşmış olamaz!

Girdiğimiz dar sokakta eve doğru ilerlerken "Sen bana kurşun kek mi yap demek istiyorsun?" onun gibi evirip çevirmeden açıkça sordum. Gözleri şaşkınca, ona kupkuru bir iftira atmışım gibi beni buldu ve hiç şaşırtmadı beni. "Ben öyle bir şey söylemedim." diye inkar etti.

"Söyledin." dedim kendimden emin bir sesle. "E orada niye pastadan yemedin? O kadar ısrar ettim almadın tek bir çatal." çok sağlıksız bir şey yiyormuşum gibi beni izlemişti. Hesabı benim ödememe izin verseydi eve de paket yaptıracaktım ama hiç o izlenimi alamamıştım. Ben de *abartma Efsun yav* diye düşünüp hiç girmemiştim ona.

"Kimin yaptığı belli değil, ne koydukları belli değil." dedi yüzünü ekşitirken. Yine İngiliz Kraliyet tavırları tutarken abartılı bir halde göz devirdim. "Aşırı derecede lezzetliydi. Çok çok iyiydi. İlk üçe girer en iyilerde. İçi dolu doluydu. Aşırı iyiydi. Ne pimpiriklisin ya! Tadı güzel olduktan sonra sana ne hangi yağı kullandılar. Sana ne kim yaptı? Ay Fetiiiihh," dedim sonlara doğru baygınlık geçirir gibi. Bu beden bir zamanlar iki küsur liraya çiğköfte ayran yediğini bilirdi.

"Gerçekten," dedi hayretle. "Tek kriterin tadının lezzetli olması mı?"

Tabi ki öyleydi! Bu herkes için böyleydi bence! "Evet!" dedim anında. "Tabi ki tek kriterim bu. Köşe başında duran her midyeciden midye yemişliğim vardır İzmir'de. Yediğim çiğköfteleri ve tavukları söylemiyorum bile."

Kusacakmış gibi baktı bana. "Çöp." dedi tiksinircesine. "Midenin çöpten bir farkı yok."

Çöp falan değildi. Her önüme geleni yemiyordum. Ama yiyeceğim zaman da gittiği yerde garsona her şeyi yeni baştan sildirten tiplerden değildim. Çok zehirlendiğim olmuştu ama o da arkadaş çevresine uymaktandı.

Elimi havaya kaldırdım *he he* dercesine. "E sen yemedin de ne oldu? Sen de sağlıklısın ben de sağlıklıyım. Yani sen şimdi dışarıdan yediğin her şeyi kimin yaptığını biliyor musun?"

Başını salladı ciddi ciddi. "Esnaf lokantalarının da en ünlü restoranların da. Önüme gelecek her şeyi yiyecek bir şey yaşamadım daha. Bilmediğim şeyi neden yiyeyim?"

Aklımda mutfakta olan muhabbet geldi. Çok yemek seçtiğini söylemişlerdi. Çocukken peşinden koşturan tiplerden olduğunu. Ciddi ciddi

cins bir adamdı. Bununla mı uğraşılırdı? Üstelik tahminime göre önüne koyup istersen ye istersen aç kal denirse o ikinci seçeneği seçenlerdendi. Yemekle çok aram olmasa da hiç seçip insanları hayatlarından bezdiren bir tip olmamıştım.

Arabayı evin önünde durdururken ona bakmayı sürdürüp cıkladım. "Başlı başına farklı bir cinssin." dedim bezgince. Hiç umursamazken beni kapıyı işaret etti. "Hadi işim var, gitmem lazım." diyerek bana yol verirken hiç uzatmadan araçtan indim. Tam kapıya yönelecekken bir iyiliğim tuttu, yine bir merhametim bastırdı içten içe eğilip camı tıklattım. İndiğim kapının camını açarken ona baktım.

"Tamam," dedim ukalaca. "Çok ısrar ettin, yalvar yakar olunca sen, üzüldüm ben. Yaparım bugün bir şeyler."

📌📌📌

Önümdeki erişstenin kesilişini büyük bir hayranlıkla izlerken bittiğinde kendimi alkışlamamak için zor tutacaktım. "Ben herkes hazır alıyor sanıyordum erişteyi." dedim açık açık. O kadar hızlı ve işini bilen elleri izliyordum ki bir an olsun gözlerimi ayırasım gelmiyordu. Önümdeki lahana ve havuç turşusunu kıtır kıtır yerken Gülizar abla gülerek bana baktı. Taktığı eşarbı hafifçe önüne düştüğünde kızı geriye attı.

Annesi kızını işaret ederken "Sema da yapıyor." diyerek beni daha çok utandırdı. Yemin ederim tüm vasıfsızlığımla oturmuş turşu yiyordum. Tabi asıl amacım dışarıya verdiğim malzeme listesini beklemekti ama yine de kendimi fazlalık gibi hissettim mutfakta. Herkes çok yetenekliydi başıma ağrılar giriyordu.

"Annenler hiç yapmazlar mıydı?" diye sordu bana bakarak. Açtığı erişteleri büyük bir özenle keserken başımı iki yana salladım. "Ben memur çocuğuydum. Hiç bu kadar ince ince şeyler yaptıklarını görmedim. Ne bileyim erişteyi biz marketten alıyorduk. İlk defa açan birini canlı canlı izliyordum."

Elindeki bıçakla tamamen doğrulurken "Gel." dedi aniden. "Gel o zaman bir el at. İzleme öyle uzaktan uzaktan."

Yutmaya çalıştığım havuç boğazıma atılacaktı az kalsın. Şaşkın şaşkın ona bakarken "Ay yok." dedim hemen. "Ben hiç anlamam. Elim değmesin hemen bozarım. Sen devam et."

"Kızım gel," dedi ısrarla. "Evlenince de öğrenmeyeceksen ne zaman öğreneceksin? Elin un görsün. Hem Fetih sever erişteyi. Gel öğreteyim

sana. Birinci de öğrenemedin, ikinci de öğrenemedin, üçüncü de öğrenirsin."

Ellerime baktım irice açtığım gözlerimle. Kırmızı ojeli ellerime... Çok un görmelik bir hali yoktu. "Fetih mi seviyor?" diye sordum huysuz huysuz. "Ay siz de farkında mısınız bu Fetih hep zor şeyler seviyor. Yemin ederim bu ne ya? Pilavıdır, eriştesidir. Adama bak. Kim alıştırdı bunu böyle? Koyacaktınız önüne makarnayı yiyecekti. Çok pis alışmış." söylediklerim mutfakta gülüşmelere sebep olurken ben aşırı ciddiydim. Şu zahmet çok fazlaydı! Ben bu kadar uğraştığım şeyi yemeye kıyamazdım. Hadi kıydım başkasına hayatta yedirmezdim.

"Hadi hadi." dedi benim bir taraftan erişteye el atma kaçışımı anlarken. "Gel de kes şu erişteleri. Öğrensin dedi Fetih. Her boşluğunda eline bir yemek tutuştur öğrensin dedi. Hadi oturma öyle."

Gözlerim irice açılırken şaşkınlıkla ona baktım. "Öyle mi dedi?" diye sordum. Alçaktı bu adam. Gülerek başını salladı. Tam yanağı sıkılmalık bir kadındı ve ben birazdan ciddi ciddi erişte kesecektim.

Sema elindeki tabakları raflara yerleştirirken "Efsun ablanınsa sadece izleyip onun en nefret ettiği şeylerden birini yemesi." Gülizar ablanın gözleri önümdeki turşu tabağına kayarken "Sen çok fazla turşu yiyorsun susuz kalacak bak bedenin kızım." diye uğradıktan sonra bakışları tuhaflaştı ve kızına döndü.

"Semra'nın kızı da böyleydi değil mi?" diye sorduğunda duraksadım. Bunu çok garip dillendirişi benim istemsizce "Ne oldu sonra öldü mü?" diye soruşumdan alıkoymamıştı.

Sema'ya baktığımda o da başta anlamsızca annesine bakıyordu, sonra anladığı şeyle tabakları düşürecek gibi oldu. Ölmüş müydü gerçekten?!

"Aaaa," dedi telaşla. Bakışları bana döndü. "Ay cidden mi öldü?!" diye sordum korkuyla. Bu mümkün müydü? Tıbbi bilgim telaşımdan sekteye uğrarken Sema heyecanla annesine baktı.

"Anneee doğru söylüyorsun!" elini ağzına örttü. "Ayayayay!" dedi aynı tonda. Ben durmadım, bıkmadım yine sordum.

"Ne oldu ya kıza, öldü mü?"

İkisi de heyecanla bana bakarken kendimden korkmaya başladığım dakikalarda Sema "Hayır!" diye yükseldi. Sonra kapıyı kontrol edip yüzüme tabak fırlattı. Tamam, şaka. Bunu yapmadı ama kurduğu cümle suratıma bir tokat gibi çarptı.

"Doğurdu!" dedi kısık sesle. "Ye tatlıyı doğur Hakkı'yı, ye ekşiyi doğur Ayşe'yi! Kızı oldu. Kimse kadına turşu yetiştiremiyordu. Evine giden, kendi kurduğu turşudan götürüyordu bidon bidon! Ay Efsun abla yenge!" dedi heyecanla. Olduğum yerde kıpkırmızı olmuş, kalp krizi geçirirken gerçek dışı bir evliliğin üçüncü gününde fazlasıyla ütopik bir ihtimali önüme koyan insanlarla nutkum tutuldu. Bütün yüzüm alev alırken dilimin ucunu ısırdım.

Hayır desene Efsun! Yok artık desene! Efsun konuşsana, Efsun!

Aniden benim üstümden bir yeri gösterirken heyecanla annesine seslendi. "Anne eli karnına gitti!"

Fark etmeden yaptığım hareketle elimi elektrik çarpmış gibi çekerken karnımdan turşuyu da ittim önümden. "Yok artık!" diye çıkıştım anında. "Yok artık daha neler?! Yok artık. Yok öyle bir şey!"

İkisi hala bana şüpheyle bakarken ufak bir onayımda evi ayağa kaldıracak gibi bakıyorlardı. Fetih Karadere. Evin en büyük çocuğu. Evin ilk torunu. Böyle bir haberin nasıl evi yerinden oynatacağını hayal bile edemedim. Evin çalışanlarının heyecanı bile bu kadar yüksekse aile fertlerin-

Zühre Karadere...

Yas ilan ederdi.

Kimi kandırıyordum? Ağlardı, başını duvardan duvara vururdu. Daha dün söylediklerini nasıl unutmuştum? Beni merdivenlerden bile iterdi! Belki yediğim yemeğe zehir koyardı. Yürüdüğüm yola sabun koyardı. Gazı açık bırakıp beni odalara kilitlerdi. Kiralık katil tutardı. Beni yerden yere vurdurur, karnımı tekmeletirdi. Abartıyor muydum? Yok bence abartmıyordum! Fazlasını bile yapardı. O çocuğu doğurmamam için her şeyi yapardı.

Ama ya babası? Babasının ailesi? Annesinin ailesi? Aile? Sülale? Aşiret? Ay çok kötüydü! Ben bu evin ilk gelini olmayı bile kaldıramıyordum! Fetih eğer ki benden sonra Kürşat'ın evlenip çocuk yapacağı kadar beklemezse Allah ilerideki karısına gani gani merhamet eyleseydi. Kaostu. Bu eve ilk torun vermek kaostu. Osman Karadere beş çocuktan en büyüğü ve tek erkek çocuğuydu. Fetih'in halaları vardı. Amcası yoktu galiba. Yani bir üst ailenin de henüz daha tek erkek çocuğunun torunu olmamıştı! Her şeyiyle ilkti! İçim kasıldı.

KIRK İKİ KERE BİSMİLLAHİRRAHMANİRAHİM! YA RABBEL ALEMİN!

Soy devamına inanılmaz önem veren aileydi. Fetih'e çok düşkünlerdi. Düğünde bunu görmüştüm. Bütün aile büyükleri çok düşkündü, özellikle de baba tarafı. Çünkü Osman Karadere'nin çok önemi vardı. İlerideki kadının aklı varsa çocuk yapmak için Kürşat'ın evlenmesini beklerdi. Artık kaç yıl olursa. Akıl işi değildi. Akıl mantık işi değildi. Çok korkunçtu. Empati bile kuramıyordum. Ben böyle şeylerden çok korkardım. Düğünde de çok korkmuştum mesela o kadar kalabalık olmalarından. Yani mesela aile yemeği vermek istesen veremezdin. Çünkü hangi birini çağıracaktın? Hangi birini ağırlayacaktın? Bir de bu koşullarda ilk çocuk... İlgiden, yoğunluktan, misafirden, aniden üstüme dönen tüm bakışlardan düşük yapardım ben. Olmadı her gece ağlardım. Yani tabi kalabalık aile olsun diye dua etmiştim ama benim kalabalık anlayışım da değildi mesela bu.

Allah gırla yardım etsin Fetih'in çocuğunu doğuracak kişiye. Çok boş anım olunca ona dua edecektim artık. Üzücüydü. Her şeyin içinde biri olarak onu zamanı geldiğinde en iyi ben anlayacaktım. Kimse değil sadece ben.

"Hayır." dedim resmen titreyerek. O an kapı açıldı ve elinde torbalarla bana bakan adamı gördüm. Hızla ayaklanırken buz tutmuş ellerimle ona vardım.

"Her şeyi aldım Efsun Hanım." dedi yüzüme bakmadan. Tabi ayak işim için canım Emir'den değil, canıma göz dikenlerden istemiştim. "Teşekkür ederim. Çıkabilirsin." derken başını sallayıp çıktı mutfaktan. Düşürmemek için sıkı sıkı tutarken ellerim buz gibi yüzüm ateş gibiydi. Midem bulanıyordu, başım dönüyordu falan. Arkamı döndüm korkuyla ve o şüpheci bakışların hala üzerimde olduğunu gördüm. Sanki ben onlardan gizliyormuşum gibi davranıyorlardı bir şeyleri.

Zaten insanların bir çoğunun aklına bu denli acele ederek evlenmemizle bir ihtimal gelmişti. Farkındaydım. Benim çevrem için de Fetih'in çevresi için de. Yangından mal kaçırır gibi evlenmiştik, insanlar da acaba mı diyorlardı. Yani mesela Füsun halaların bende kaldığı dönem Fetih'in kazağını ve gömleğini benim dolabımda gördükleri an verdikleri tepkiyi hatırlıyordum. Füsun hala oldukça anlayışlı bir sesle, hiç korkutmadan bana alttan alttan sormuş sayılırdı. Hani varsa bir şey söylemem konusunda altı kapalı anlayışla konuşmuştu. Dilinden apaçık çıkmayınca ben de temizce salağa yatmıştım ve geçiştirmiştim.

İnsanlar on beş gün içerisinde evlenmemizi mantıklı bulmuyordu. Haklılardı da. Altında bir şey arayınca da ilk akla gelen bu oluyordu. Kimse

bilmiyordu yaşananları. Başıma gelenleri. Karşı taraf araya birilerini katmaya başladığı an zaten Fetih ortaya evliliği atınca ortalık durulmuştu. Hatalı olduklarını farkında olsalar da her şeyin hıncını çıkarmak istedikleri kişi aniden Karadere olunca geri çekilmişlerdi. Güç gösterilerini benim üzerimde yapamayacaklarını anlamışlardı. Ki bir şey yapmaya kalkışırlarsa olay nasıl büyürdü az çok tahmin edebiliyordum. Kızlarından sonra gelinlerine zarar veren bir aile.

Gemide olan kadına dokunulmaz belki de olayı kapatacak tek cümleydi.

E tabi bunca gizli şeyden bir haber olan herkes olayı magazine dökmüştü. Nasıl ki aniden evlenen her ünlünün magazin masalarında hamilelik haberi dönüyorsa benim de dönmüştü.

Velhasıl o şüpheli gözlere bakarak "Gerçekten yok öyle bir şey. Nereden çıkardınız Allah aşkına? Lütfen hiçbir yerde dile getirmeyin. Yayılacak aslı astarı olmayan şey. Ben sadece biraz fazla düşkünüm turşuya. Çocukken de böyleydim. Başka bir şey değil." diye açıkladım. Ağızlarından kaçırırlarsa kulaktan kulağa yayılırdı.

"Kızım," dedi Gülizar abla. "Üç ay nazarı vardır böyle haberlerin. Ondan korkuyorsun de bize, zaten ağzımızı açmayız. Korkma bize mi vazife bunu söylemek?"

İnandıramıyordum insanları! "Yemin ederim yok öyle bir şey." dedim. Artık işin yemin boyutuna geçmiştim. "Ben inanmam nazara. Olsa söylerdim. Hem daha kaçıncı gün oldu imzayı atalı?" dedim *ne alaka* der gibi. Kulak mememi çekip masaya vurdum. "Ne hamileliği? Allah korusun." derken torbadakileri yavaş yavaş boşaltıyordum. Son cümlemle ikisi de ardı ardına cıkladı.

"Deme öyle," dedi Gülizar abla. "Allah korusun nedir kızım? Sanki kötü bir şey. Allah'ın zoruna gider. Deme bir daha öyle."

Önümde büyük bir hevesle hazırladığım kekin sosuyla derin bir nefes aldım. Madem ıslak keke yeni bir isim vermiş, kurşun kek demiştik, madem Fetih çok beğenmişti ani bir kararla kendi yorumumu katmıştım. Olağan tarife sadık kalsam da sosunda gittiğim değişiklik beni heyecanlandırırken Fetih'in tepkisini çok merak ediyordum. Her yaptığımda kendi ufak yorumumu katarak ortaya altında imzam olan bir kurşun kek çıkarmanın hevesi kaplamıştı beni.

Bilen bilir bir Merve Aksak'ın cheesecake'i, iki Efsun Zorlu'nun kurşun keki.

Sema fırına attığım elmalı kurabiyelere bakarken göz göze geldiğimizde "Daha var." dedi gülümseyerek. Madem gece çalışacaktı ben de bir şeyler yapayım demiştim. Fırındaki kurabiyeler, sosu hazırlanan kurşun kek ve havuç topları. Bence kendimi fazlaca aştığım dakikalar içerisindeydim.

Gulizar abla, Nurdan Hanım'a beni işaret edip "Gör de inanma." dediğinde ben başta benim mutfakta bir şey yapıyor oluşumla ilgili söyledi bunu sandım ama sözüne devam edince kastının çokta farklı bir şey olduğunu anladım.

"Fetih kendi isteğiyle tatlı yemek isteyecek. Ağzına sürmezdi bizim yaptıklarımızı. Bir tek babaannesinin sütlacı. Zühre Hanım bir kere o gelecek diye eliyle baklava açmıştı da yememişti, ne bozulmuştu."

Karıştırırken bir taraftan da onları dinliyordum. İşin içinden Nurdan'da olduğu için pek sohbete girme taraftarı değildim. "Sütlaçta istememiş bir de. Baksana, ben gördüm de inanamıyorum." diye ekledi.

Ya sen Fetih hakkında yorum yapmazsan olmaz mı?

Sema kıkırdarken "Zühre Hanım bilirse yalnız," dedi kısık sesle. "Nasıl bozulur... Fetih abi ona inat gibi bir babaannesinin bir de karısının yaptığı tatlıları yiyor."

Ben hiç üzülmedim mesela şu an. Hiç bir şey yapmadan annesini kudurtuyordu.

"Babaannesi?" dedim sorgular gibi. Düğüne gelmemişti öyle biri. Ben ölmüştür diye düşünmüştüm doğrusu. "O düğüne gelmedi. Neden?" diye sordum şüpheyle. O da mı sevmiyordu acaba beni? Ah Efsun ne çok sevmeyenin vardı öyle.

Hepsinin gözleri bana döndü. Bilmeyişimi sorgular gibi. Bilmiyordum, nereden bilecektim? "Valla biz de tam bilmiyoruz ama ahiretliği öldü bir iki ay önce. Onun yası var, gitmez düğünlere. Bence o yüzden gelmedi."

"Nerede yaşıyor peki?" yani Urfa'daysa niye hiç elini öpmeye gitmemiştik? Ya da yaşlı başlı kadın niye tek yaşıyordu? Ki düğüne gelmemesinin nedeni gerçekten neydi?

"Kars'ta yaşıyor." diye yanıtladılar beni. "Fetih çok düşkündü babaannesine küçükken. Bazen hiçbir şey yemezdi babaannesi gelip sütlaç yapana kadar."

Evet Fetih'in şımarıklıkları gün bitmiyordu ki azalsın. Gerçi ben de trip attığımda babam gelene kadar yemiyordum. Baya naz niyazla gelip beni ikna edip türlü türlü güzel cümleler duymayı bekliyordum.

"Ondan başkasından yemiyor muydu?" diye sordum gülümserken. Cıkladılar hep bir ağızdan.

"Asla. Ki annesi yapıp koysa önüne gizlice anlardı babaannesinin yapmadığını. Yemezdi."

Ay evet evet var o şeytanlık onda biliyorum, anlamıştır hemen.

"Şekerli pilav derdi." diye eklendi. Bana hepsi büyük bir hevesle çocukluğunu anlatırken gülümsüyordum. O kafası koparılmalık hallerini dinlemek, şimdiki habire küfür eden, kaba saba, çoğunlukla terbiyesiz, kırıcı adamdan uzaklaştırıyordu. O çorba masasında gerine gerine ben ağlamam ağlatırım Efsun naraları atsa da kök söktüren bir çocuk olduğu her halinden belliydi. Herkesin onun hakkında anlatacak bir şeyleri vardı.

"Büyüdü vallaha," dedi Gülizar Teyze, Nurdan'a bakarken. "Büyüdü ya," diye karşılık aldı. "Çocuktu çocuğu olacak yaşa geldi." o an benim karıştırmam ve diğerlerinin hareketleri bir sekteye uğradı. Yani neden bugün herkesin bu konu hakkında konuşası var gibiydi? Ya sabır! Tam o sıra kapının eşiğinden hepimizi korkutan bir ses duyduk.

"Herhalde hepinizin işi gücü bitti, burada Fetih'in dedikodusunu yapıyorsun. Öyle mi Nurdan?" gün içinde minimum gördüğüm kadını gördüğümde baygın baygın ona baktım. Gözleri önümdeki tenceredeyken insanları umursamadan "Sen bilir miydin mutfağa girmeyi?" diye sorduğunda herkes işine geri dönmüştü.

Samimiyetsiz bir gülüş attım. Karıştırmayı bırakıp ocağın altını kapatırken "Pek bilmem." dedim onun aksine düşmanca değil de umursamazca bir sesle. "Ama Fetih benden tatlı yapmamı rica etti." derken önümdeki keki dilimlemeye başladım. "Ben de yapayım dedim. Canı istemişte."

Biraz önce burada konuşulanlarda söylendiği gibi yüzünden o bozulma okundu. "Ayrıca Fetih'in dedikodusu yapılmıyor. Karısının olduğu yerde ancak ondan bahsedilir. Bana çocukluğunu anlatıyorlardı." derken keyifle ona baktım.

"Babaannesinin sütlacını da çok seviyormuş onu anlatıyorlar." derken kabuk tutmasın diye sosu bir tur karıştırdım. Kayınvalidesi tarafından sevilmeyen bir gelindi. Bu bilgiyi de güzel kullanabilirdim.

"Eee Zühre Hanım," sosu yavaşça dilimlediğim, kürdanladığım keke dökerken "Yok mu sizden de yediği bir tatlı? Siz doğurdunuz sonuçta, sizin oğlunuz." sık sık dile getirdiği gerçeği bu kez ben dillendirdim. "Karısını biliyoruz, babaannesini de. Ya annesi? Yoksa bin bir emekle açılan

baklavalarınızın tadına bile bakılmıyor mu? Nurdan Hanım öyle söyledi galiba." gözleri hışımla Nurdan Hanım'ı buldu.

Güldüm hafifçe "Halbuki ben ekmeğin üstüne şeker döksem, tatlı niyetine koysam önüne emeğim var diye yer."

Aynen Efsun, aynen. Kesinlikle yer. Evet, evet o dediğinden. Buna inanmayacak tek bir Allah'ın kulu yok.

"Herkes işine baksın. Kurun artık şu sofrayı çene çalacağınıza." diye yükseldi. Normalde buradakilerle arası gayet iyiydi. Arkadaşça konuştuklarını bile görmüştüm ama muhtemelen benimle iyi anlaştıklarından bilenmişti. Sonra hızlı hızlı çıkarken mutfaktan bana bakanlara baktım ben de.

"Hata yapıyor ama," dedim sahte bir üzüntüyle. "Böyle hep kaşlarını çatarak yüzünü geriyor. Çabuk yaşlanacak." fırına yöneldim ve tamamladım cümlemi. "Yazık."

🎈🎈🎈

Baş parmağımın ucu dişlerimin arasında dolaşırken Emir'in kurabiyeye vereceği ilk tepkiyi bekledim heyecanla. Hep böyleydim; eğer ki mutfağa girip bir şey hazırlıyorsam tadan insanların gözlerinin içine bakardım. Beğendiyse de genelde o an yaşadığım mutluluk çok uç olurdu. Emir yediği üçüncü tatlıda da gözlerini kıstı ve başını iki yana salladı.

"Yok," dedi kısık sesle. "Yok senden daha iyisi. Yemin ederim yok." diye abarttığında bu benim daha çok hoşuma gitti.

"Değil mi?" diye sordum hevesle. Abartı olduğu gerçek olduğu gerçeğini değiştirmezdi. İşaret parmağını bana doğru salladı. "Öyle." dedi gerçekten bunu içten söylüyormuş gibi. "Her tarafından yetenek akıyor yenge. Yemin ederim üstüne yok senin."

Gülümsemem genişledi.

"Biliyorum," dedim karşılıklı beni överken. "Muhteşem bir insanım. Yok yani benim kadar iyisi yok. Harika bir insanım. Rabbim kimseyi bensiz bırakmasın. Beni kimseden esirgemesin. Büyük eksiklik yemin ederim."

Çayından bir yudum alırken destekleyici bir bakış attı. Derin bir nefes aldım "Yarından itibaren yoksun Emir." dedim yeniden hüzünlenirken. "Ben ne yapacağım? Ne bileyim hastaneye falan gideceğim. Sen yoksun. Kim besleyecek benim bebeklerimi?"

O da aynı dertten muzdaripmiş gibi aniden keyfi kaçtı, iştahı bile azaldı. "Sen bir şeye ihtiyacın olursa bir alo dersin bana. Ben yetiştiririm kendimi sana."

Ben arardım aramasına da Fetih seni gönderir mi? İşte orası muammaydı. "Hatırlıyor musun ilk kapımda olduğun zamanı? Zeliha gittikten sonra. Aşağı seni göndermek için inerken yanıma biber gazı almayı düşünmüştüm. Hatta inince pişman olmuştum bir an almadığıma."

Kaşları havalandı önündekileri yemeye devam ederken "Neden?" diye sordu şaşkınca. Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Ay ne bileyim Emir? Zeliha gitmiş sen hala kapımdasın. Dedim sapık mı acaba? Korktum bir." o anları hatırlarken kıkırdadım. "Emir biri kapımın önünde evimi dikizliyor dedim, bir baktım hemen kendini bana siper edip kim falan diye soruyorsun. Elin beline falan gitmiş. Bak bak bak! Kafana kafana vurabilirdim o an. Yapmamışım."

Aynı sahne ikimizde de can bulurken o da güldü. "Sen çok ciddi ve gergin söyledin ama onu. Aynı şeyi Fetih abiye de yaptın. Asıl sen bizi korkuttun. Gecenin bir yarısı inmişsin biri var diyorsun. Aklım çıktı."

Gülüşüm büyüdü başımı geriye atıp ufak bir kahkaha attığımda elimi ağzıma örttüm. "Dürüsttüm ama, sadece biraz empati kurun diye yaptım. Aynı şeyi ben de hissettim seni ilk gördüğüm an. Bir de şu ana bak oturduk yaptıklarımı yiyoruz. Fetih haklı sen de şeytan tüyü var."

Fetih'in ismini duyar duymaz anında kolundaki saatte bakıp hızlandığında rahatlatıcı bir sesle konuştum.

"Rahat ol, acele etme." derken hiç oralı olmadı. "Ben aldım önlemimi. Mutfağı da boşalttım sen gelmeden rahat rahat ye diye. Fetih'i de aradım. Ağzını aradım alttan alttan. Yarım saatten önce gelmez merak etme. Düşündüm ben her şeyi. Keyfine bak sen." başını ağzı dolu bir şekilde tabaktan kaldırdığında göz göze gelemeden biz aniden soluk borusuna kaçmış olacak ki hızlı hızlı, kuvvetle öksürmeye başladığında gözlerinin yaşarması hemen yaşandı.

"Ay," dedim telaşla. "Helal, helal." derken yerimden doğruldum. "Dur su vereyim." derken hızlı hızlı arıtma sudan büyük bardağa doldururken adam ciddi ciddi boğuluyordu. "Ya ismini bile duyunca geriliyorsun Emir ya!" dedim musluğu kapatıp ona yönelirken. Telaşla bardağı ona uzatıp sırtına doğru bir şekilde vururken Emir'in kızarmış suratına bakıyordum. O an Emir'in sırtında olan elim havada asılı kaldı.

"Demek ağzımı aradın?"

Emir'i aniden ölüme götüren kişiyi ben de fark ederken gözlerim irice açıldı. Emir kesik kesik öksürmeye devam ederken bu kez ben öksürmeye başladım. Fetih ama öksürük krizine sokan! Kendi tükürüğümde

boğulurken ben elimin tersini ağzıma kapattığımda Emir yerinden sonunda doğrulabildi. "Yenge," diyerek o benim sırtıma vuracakken bu kez Fetih aniden "Aklının ucundan bile geçmesin!" diye yükseldi. Emir anında bana yaklaşmış elini çekti.

Elimi sertçe bağrıma vururken kendimi yelleyip havaya baktığımda Fetih'in bana ilerlediğini farkındaydım ama geri gidemiyordum. Yavaş hareketlerle doldurduğu bir bardak suyu bana uzatırken "İç." diye konuştu. Yaşarmış gözlerimle ona bakarken elindeki bardağa uzanıp kesik kesik birkaç yudum aldım. Burnumu ardı ardına çekerek düzene sokmaya çalıştığım nefesimle ona bakarken "Alttan alttan?" diye sordu bu kez. Sinirlenmiş bakışları benim üzerimde dolaşırken yutkundum, çatallaşmış bir sesle "Ben açıklayabilirim." diye geveledim.

Emir usulca araya girip "Size iyi akş-" diyecek gibi olduğu an Fetih "Kal yerinde!" diye ona yüklendi bu kez. Bedenini benden taraf çekip ona döndürürken "Hayırdır sen?" dedi ona doğru bir adım atıp. "Sen hayırdır?" diye yineledi sorusunu. "Senin için yalan mı söylüyor benim karım bana?"

Hızla mesafeyi kapatıp "Hayır." dedim hemen. "Yalan söylemedim. Onun için de söylemedim. Yalan söylemedim ben."

Sadece ufaktan ufaktan ağzını aramıştım ne zaman geleceğiyle alakalı.

"Senin için mi uğraştı bunlarla?" diye adama çıkışmaya devam etti. Elini hafifçe havalandırdığında "Oğlum bak!" dedi sertçe. "Koskoca mutfakta," durdu sinirleri bozulmuş gibi aniden havalandırdığı elini alnına geçirdi. "Sen niye inatla benim karımın yaptıklarını yiyorsun? Emir bak senin canını okurum! Senin canını satır satır sana yazdırıp yedi düvele okuturum! Oğlum bak senin kanını sikerim! Senin kanını sikerim Emir! Git o kanı soğut benim asabımı bozma. Yeter lan!"

Sıcağa dokunmak üzere olan bir çocuğu uyarır gibi ardı ardına cıkladım. "Adamın hiçbir suçu yok. Ben ısrar ettim. Valla ben ısrar ettim." diye önüne geçtim. "Fetih ne olacak, alt tarafı yedi ya. Cidden çok abartmıyor musun?"

Biraz daha zorlarsa Emir'in de kardeş olduğunu, böyle yapmaması gerektiğini söyleyecektim.

"Bana yaptın!" diye yükseldi öfkeyle. İki kardeşi olmasına rağmen paylaşma içgüdüsü sıfırdı. Bu kadar da cimri olunmazdı ki! "Arayıp laf cambazlığı yapmana ne demeli?! Bu mudur Efsun?"

Emir'e çaktırmadan sözde Fetih'in omzuna attığım elimle git işareti yaparken bir an kaldı ama sonra hızla çıktığında Fetih "Gel buraya gel!" diye peşinden gideceği an önüne tamamen geçip kollarından tuttum.

"Bulaşma şu adama!" diye sitem ettim istemsizce. "Sonra niye laf cambazlığı yaptın Efsun? Niye acaba? Burnundan getiriyorsun adamın yediği her şeyi. Ben de aradım öğrendim kaçta geleceğini. Ona göre davet ettim. Fetih yapma şöyle, vallaha üzülüyor ya!"

"Ben anlamıyorum ki!" dedi hayretle. "Siz niye bu kadar iyi anlaştınız benim aklım almıyor! Onu senin yanına koyan aklıma tüküreyim! Ulan kafayı yiyeceğim! Ne var ne?! Varsa yoksa Emir. Emir aşağı Emir yukarı! Ben bu tırnaksızın kütüğüne kadar bakacağım, İzmir'e dayanıyor kesin. Var sizin aranızda bir kan bağı. O bağı da sikeyim ben! Ne Emirmiş arkadaş!"

♣♣♣

Ağır ağır çıktığım merdivenleri tamamlarken elimdeki servis tabağının ve kahve kupasının olduğu tepsiyle Fetih'in içinde olduğu çalışma odasının kapısının önünde dikilmiştim. Bence kovmazdı. Boş yere sinirlenmiş, öylece kalmıştı mutfakta o olay. Şimdi gidip uyuyacaktım. Ama ondan önce çalışan beyefendiye ufak bir ikramdı amacım. Yok yok kovmazdı, saatler geçmişti.

Tek elimle tuttuğum tepsiyi konumlandırıp kapıyı yavaşça açtığımda bedenimden önce sadece başım girdi. Aralık olan kapıdan ona bakarken "Girebilir miyim?" diye sordum formaliteden. Zaten girmiş sayılırdım. Başını ilgilendiği işten kaldırıp bana bakarken salladı. Ayağımdaki panduflarla oldukça ciddi ortama giriş yaparken başını tekrar önüne indirmişti. Önündeki kağıtlar açık laptop belli bir düzende olsa da yoğundu epey geniş masanın üstü.

Elimdeki tepsiye uygun bir yer açarken "Sen hala uyumadın mı?" diye sordu saate bakarken. Geç uyumaya alışmıştım. Bu yüzden tam olarak uykum gelmiyordu ama kendimi zorlasam uyumayacağım bir an yoktu.

"Sana kahve getirdim." derken dumanı tüten kahve kupasını iyice dibine sokup kendime oturacak yer aradım. En azından gözlerim gidene kadar biraz burada takılabilirdim. Bir baksaydım herkesin hayran olduğu Fetih Karadere neler yapıyordu.

Ön tarafta kalan sandalyelerden birini zorlukla çekiştire çekiştire Fetih'in yanına sürüklerken gözlerini bana kaldırdı. "Uyumayı düşünmüyor musun?" diye sordu bu kez. Sandalyeyi bin bir çabayla epey bir gürültü çıkararak Fetih'in yanına koyarken "Uyuyacağım birazdan. Hadi devam et sen."

Çektiğim yere oturdum, tek dizimi kırıp sandalyenin üzerine koyarken çenemi dizime yaslayıp öyle bakındım bir süre etrafa. Bilgisayarda

durmadan dönerek üç boyutlu bir animasyon gibi dolaşan bir yapı, uzandığım normal kağıda benzemeyen kağıtlardaki çizimler, üzerinde bir şeyler yazan normal kağıtlar... O kadar alakasızdım ki öylece baktım. Bir ara yanlışlıkla kahveyi laptobun üzerine dökecek gibi oldum, bir ara masanın düzeni bozdum, elim defalarca Fetih'in eline çarptı. Kahvesini yarılayana kadar o pek bir şey söylemedim, hiç konuşmadık. Ben ne yaptıysam düzeltti sadece. Kahvenin yerini falan değiştirdi, öylece bakıp bıraktığım kağıtları yerine geri koydu.

"Babaannen de," dedim sıkıldığımı belli ederek. Hiç konuşmayacak mıydık? Kendimi tüm gün ders dinleyen öğrencinin yanına oturmuş gibi hissediyordum. "istemedi mi beni?"

Önce parmakları sonra her şeyi durdu. Bana bakarken "Bunu nerden çıkardın?" diye sorduğunda dudaklarım büzüldü aşağı doğru.

"Bilmem. Yaşadığını bilmiyordum ben bugün öğrendim. Düğüne gelmedi. Aklıma direkt bu geldi."

Bunu söylerken herhangi bir şekilde üzgün değildim. Yani eğer öyleyse pek umursamazdım. Oğlu da gelini de sevmiyordu, o da sevmeyebilirdi.

"Elli senelik arkadaşı öldü dört ay önce. O yüzden gelmedi. Başka bir şeyden değil."

Sandalyemi öne doğru çekip dirseklerimi masaya yaslarken iyice Fetih'e baktım. "Elli sene mi? Babaannen kaç yaşında?"

Osman Karadere ellilerinde gibiydi. Sonlarında belki. Annesinin yaşaması da çok tuhaftı. Ya da bilmiyorum ben geç ölmek nasıl bir şey bilmediğimden öyle geliyor olabilirdi.

"Seksenini yarılamış olması lazım."

Gözlerim irice açıldı ve ilk tepki çıktı dudaklarımdan kontrolsüzce "Çüş!" elimi şaşkınlıkla açılmış ağzıma örttüm. "Seksen beş mi?! Deden? O da yaşıyor mu?"

Düşünceli bir şekilde önündeki işe bakarken işaret parmağı yatay bir şekilde alt dudağında gitti geldi. İşi gücü bıraksa mıydı bir? Şurada iki çift laf ediyorduk.

"On sene önce kaybettik onu."

O da ortalama eşi kadar yaşasa da on sene önceki yaşı da gayet büyüktü. İnsanlar gerçekten yaşıyor muydu o kadar?

"Başınız sağ olsun." dedim öylece. Sonra yine susar gibi olduk. Hiç muhabbet edecek havasında değildi sanki. Çünkü çalışmak istiyordu. Tamam ben zaten çok azıcık konuşup gidecektim hemen.

"Ayıp olmadı mı peki düğün yapmamız? Ne bileyim beklemedik diye kızmış mıdır sana? Beklese miydik biraz?" Elindeki kalemi beni sevindirecek şekilde tamamen bıraktı. "O bir seneden önce kimsenin düğününe gitmez. Torununun bile. Benim bile. O dediğin yaştı yani."

Söylediği şeyin ortaya çıkardığı tezatlıkla kıkırdadım. "Desene bizim boşandığımız zaman başlayacak düğün mesaisi."

Ben güldüm ama hayır o gülmedi. Hatta yan bir bakış attı bana. "Yerin kulağı var, çok sık dile getiriyorsun." dudaklarımı öne doğru büzdüm, elim *pardon* dercesine havalandı.

"Peki niye gidip elini falan öpmedik? Ayıp bence. Çok kızmıştır sana. Kaç yaşında kadın." yaşlılar çok hassas olurlardı. Hatta bir çocuk gibi onlarla ilgilenilmesini isterler, ilgilenilmeyince içten içe çok darılırlardı.

"Kızmıştır mutlaka. Ama evine gelen misafir yatılı değilse kabul etmiyor. Gitseydik kalmak zorundaydık. Bizim de zamanımız yok yatılı kalacak. O gelir zaten yakında çat kapı. Alırız gönlünü." kafamın içinde epey tonton bir nine canlansa da var olan belki de tam tersiydi. Çat kapı gelir diyorsa haber vermeme huyları vardı.

Hmm diye mırıldandım. "Peki senin evlenmene ne dedi? Ya da bana? Tanıştığımızda nasıl karşılayacak beni?"

Kendimi çat kapı için uygun bir hale hazırlıyordum. Doğrusu kafamın içindeki profili.

"Yangından mal mı kaçırıyorsun, neyin acelesi bu dedi. Onun dışında annemin istediği biriyle evlenmedim diye epey memnun. Ben kendime yakışanı bulmuşumdur diye düşünüyor."

Zühre Karadere... Biliyor muydu onun istediği biriyle evlenmemesini isteyen çok kişi olduğunu? Başarısız oluşunun nedeni acaba o insanların duası olabilir miydi? Bir anne çocuğunu evlendirmek için belli dönemlerde çok fazla ileri gidebiliyordu. Arkadaşlarımdan biliyordum.

"Annenle araları nasıl? Niye istemiyor annenin istediğini?" dedim merakla. Halası da istemiyordu mesela. Acaba bulduğu adaylardan dolayı mı yoksa zaten Zühre Hanım'ı sevmeyişleri böyle önemli bir şeye vesile olmaması için yeterli bir neden miydi onlar adına?

"Kötü." dedi direkt. "Hiç sevmezler birbirlerini."

Zühre Karadere yaşadığı kaderi bana yaşatmak için mi bu kadar çabalıyordu? Zira bu bana bir yerden tanıdık geliyor...

"Neden peki özel bir sebebi var mı?"

Zühre Hanım dün her ne kadar babanı benimle paylaşamadı dese de yine de asıl sebebi bu olmayabilirdi. Sonuçta gerçekleri kendi istediği gibi kabullenmek gibi bir huyu vardı.

"Babam," dedi Fetih duraksayıp. "Annemi, babaanneme göre haddinden fazla sevdi. Babaannemde annemi en başından beri istemedi. Tam olarak karşı durmamış ama gönlünden de hiç annem geçmemiş. Öyle aralarında hep bir anlaşmazlık var. Sevmezler birbirlerini. Ama," durdu belli bir gülümsemeyle loş ışığın altından bana baktı. "Seni sever."

Bunu duymak o an istemsizce hoşuma gittiğinde tepkim de bir hayli heyecanlı olmuştu.

"Gerçekten mi?"

Bunu saniyesinde fark etti, belki de o an gözlerim bile parladı. Çünkü eğer sevmezse benim gelininde olduğu gibi bir şey söyleme durumum olmazdı. Yaşı çok büyüktü. Ne dese tamam deyip susmak zorundaydım. Başını salladı ağır ağır.

"Sever. Zaten en başında Zühre istemiyorsa bir hayır vardır demişti. Annemle anlaşmamanız bile en başından bir artı gözünde. Onun dışında en sevdiği torununun karısısın. Doktorsun. Sever seni sever," başını salladı hafifçe gülümseyip. "Epey sever hatta."

Yalnız son dönemlerde duyduğum en doğru cümle kesinlikle bu olabilirdi. Zühre istemiyorsa bir hayır vardır. Bence de bütün ev halkı bütün olaylara böyle yaklaşmalıydı. Bir şeyde kararsız mı kaldı ona göstermelilerdi hangisini seçtiyse diğerinde karar kılınmalıydı.

"Baban da sevmiyor ama beni. Gelinini pek umursamaz ama oğlunun fikri önemlidir muhtemelen. Konuştularsa hakkımda kötü şeyler söylemiştir."

Sandalyede geriye yaslanırken boynunu kütletti, parmak uçları sakallarında gezindi yavaş yavaş. "Babam, babaanneme seni kötüleyecek kadar nefret etmiyor senden. Ki farkında seni kötüleyeceği şeyin sebebini. Annemi itemese de elinin tersiyle, gerçekleri de görüyor. Annesine seni kötülemez, hele de elle tutulur bir nedeni yokken."

İkimizde oldukça sakin olsak da konuştuğumuz konunun içeriği beni az da olsa huzursuz etti aniden. "Gerçekleri görüyor hali mi bu Fetih?" diye sordum. Sesimin altında gizli bir *yapma* yatıyordu.

"Sana daha biraz önce söyledim Efsun," derken kahveye yöneldi. Gözlerimin içine bakıp büyük bir yudum alırken ilaç gibi geldi sanki bu ona. İhtiyacı olan bir şeyi içtiği her halinden belliydi. "Babam annemi

haddinden fazla seven bir adam. Üstelik bizim gerçekler diye konuştuğumuz şeylerden o, sen her şeyi haykırınca haberi oldu. Babamın en büyük hatası," gözlerini arkamda bir yere sabitledi yorulmuş gibi uzun uzun baktı oraya. Zeliha bana annesinin bir şeyleri fark ettiğini ama bunların zorla mı kendi isteğiyle mi olduğunu bile dile getirmesini önleyerek kızını susturmuş olmasıyla alakalıydı.

Zühre Karadere her şeyi fark etmiş ama eğer ki Zeliha'nın dilinden bir şey dökülürse önünü alamayacağı için kızını susturmuştu. Babasına karşı, ağabeyine karşı, kendi vicdanına karşı. Ne olduysa oldu, ben bilmeyeyim zaten evlenecekler diye koskoca bir gerçeği elinin tersiyle itmişti. Kendi kızına yapmıştı bunu. Öz kızına.

Gecenin içinde iki kişi konuşuyor, kelimeleri bir kürek gibi geçmişi kazıyordu. Geçmişin altında bazı gerçekler inim inim inliyordu.

"Bu evlilik meselesiydi. Zeliha'yı on sekizinde evlendirmek isteyeceği kadar anneme uyması, karşı tarafın Zeliha üstündeki vaatlerine inanacak kadar körleşmesiydi. Hatta yanlış burada da değil, yanlış daha bebekken Zeliha'da, o şerefsiz de anne babaların kumar oynuyor gibi çocukları üzerinde gelecek kararı vermeleriydi. Nasıl hangi akılla seneler önce buna karar verip uygulamaya geçtiler aklım almıyor."

Çocukken verilen bir söz şimdi Zeliha'da başı sonu olmayan bir yaraya neden olmuştu. Eğer ki bu söz verilmese belki o pislik bunu yapmaya cesaret etmeyecekti. Bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Karşı taraf Zeliha'yı o kadar kendilerinin olarak görmüşlerdi ki her şeyi ama her şeyi yapabileceklerini düşünmüş, yeltenmişlerdi buna.

"Ya bilseydi?" gözleri olduğu yerde kalsa da içi titredi. Aldığı nefes yarım kaldı. "Bilseydi yine ister miydi bu evliliği? İzin verir miydi? O da annen gibi kör olur muydu her şeye?"

Başını hızla iki yana salladı ama ben asla onun gibi inanmıyordum. On sekizine girince evlendirmek isteyen her şeyi yapardı. Belki karşı tarafın bu kadar aşağılık olduğunu bilmiyordu görmüyordu ama bunlar yeterli değildi. On sekiz neydi? Neyin nesiydi? Söz bile verilmiş olsa bu yaş en erken yirmilerinin ortaları olmalı ve Zeliha'yı karşılarına alıp konuşulmalıydı. Fikri alınmalıydı. Hayır dediği an kapanmalıydı bu mevzu. Bu kadar büyük bir aile olmalarına rağmen, bu kadar önde gelen bir aile olmalarına rağmen kızlarına bunun yapılmasına cesaret edilebilmişti onlar. O pislik ben her şeyi bağırırken bile hala Zeliha için *karım* diyebilmişti.

"Bilseydi senin, benim önüme geçerek engel olduğun şeyi o gözünü kırpmadan yapardı. Onun amacı Zeliha'yı bu evden çıkararak daha mutlu olacağı bir yere göndermekti belki. Ya da hep olduğu gibi annemin sözü onun için daima yemindi. Annem istedi o da kabul etti. Zeliha'nın çok güvendiği o ailede mutlu olacağını düşündü. Onların evliliğe rağmen okulunun aksamayacağına, Zeliha'nın baş tacı yapılacağına inandı. Zeliha'nın bu evden daha mutlu olacağına inandı."

Biz konuştukça derinleşen kuyu kafamı daha çok karıştırırken gözlerimi kıstım. "Zeliha kendi evinden daha mı mutlu olacaktı orada? Bunu nasıl düşünebiliyor senin baban ben anlamadım? Kim kendi evinden daha mutlu olur istemeyerek gittiği bir evden?"

Yüzüme tokat gibi bir cümle çarptı. "Zeliha bu evde hiçbir zaman mutlu değildi Efsun." olduğum yerde sarsıldım. Bu kadar net kurması ya da bu kadar zorlanmadan kurması bu cümleyi canımı yaktı bir an. Bağırmak istedim, nasıl söylersin bunu diye kızmak istedim ama ortamın sessizliğini bozmadım.

"Annem Zeliha'yı hiçbir zaman mutlu etmedi bu evde. Zeliha'nın mutluluğu dışarıdaydı. Bunu herkes farkındaydı. O bu evden çıktığı gün onlar da rahatlayacaklardı, Zeliha'da rahatlayacaktı. Ama bu şekilde değil,"

Beni o koca eve hiçbir zaman sığdıramadılar.

Zeliha söylemişti bunu. Canım sızladı. Kalbim bedenim değil. Canım. Benim küçük kızım. Hiç mi gitmedi içleri seni bu cümleyi kuracak hale getirirken?

"Bu şekilde değil işte amına koyayım. Bu şekilde değil. Okul için yanıma alacaktım ben. Onunda benim de aklımızdaki buydu. Evden çıkışı düğünle değil diplomayla olacaktı. Bunun içindi sabrı. Ne yapsam da bu evden çıkmayışının nedeni buydu. Ne olursa olsun işin sonunda hala bu kapı ona açık kalsın diye kavga gürültüyle çıkmak istemedi. O kadar direttim ki," dedi bana bakarak. Bardağı sertçe masaya bıraktı. "O kadar direttim ki onu yanıma almak için o kadar uğraştım ki Efsun." dedi isyan eder gibi. "O yine de anneme rağmen sırt çevirmedi bu eve. Ben gözümü kırpmadan çevirdim, o yapamadı. Kız çocuğu niye böyle?" dedi acı çeker gibi. Gibi değil içi yanıyordu. "Sen söyle bana. Niye ne olursa olsun anne babasına sırt çeviremiyor? Niye hep eli ayağı baba evinde olsun istiyor? Niye bunca eziyete rağmen kopup gidemiyor?"

Burnumun direği sızlarken gözlerimi kaçırdım. Verecek cevabım yoktu. Bilmiyordum. Hiç bu konuma gelmemiştim. Kopabileceğim bir baba evim

de yoktu zaten. Ama bir arkadaşım vardı o aklıma geldi istemsizce. Ailesiyle çok kötü bir şekilde koparsa da ilişkilerini işin sonunda hasta olduklarında ilk o koşmuştu. O zaman bana bir cümle kurmuştu. *Ne olursa olsun günün sonunda hastalıklarında hep ben yanında olacağım. Benden başkası da bakmaz onlara biliyorum.*

Halbuki iki ağabeyi vardı. O an hiç anlamamıştım onu. Şimdi de anlamıyordum mesela Fetih'i.

Fetih gözlerimin içine içine baktıkça resmen benden cevap dileniyordu. Bilmiyordum. Yemin ederim bilmiyordum. Başımı iki yana salladım çaresizce. "Bana ilk bu eve geri döneceğini söylediğinde çıldırmıştım." dedim ilk kez Fetih'e bu olaydan bahsederken. "Acımasızca ona bir sürü şey söylemiştim. Onların seni değil Fetih'i istediğini, umurlarında olmadığına nasıl hala o eve gitmek istediğini. O sadece ağlamıştı. Bilmiyorum Fetih. Ben annemden babamdan bir kötülük görmedim ki," durdum. Görmüş müydüm? Beni o kadar erken bırakışları kötülük müydü?

"Bilmiyorum yani. Anlamıyorum Zeliha'yı." duraksadım omuzlarım yüklendiğim yükle çökmüştü. Zeliha bu evden inadına çıkmak istememişti. Fetih ne yaparsa yapsın gitmemişti yanına. Burası yabancının evi değildi Fetih onu kolundan sürüyerek de götüremezdi tabi ki. Zeliha sırf bu evden çıkarsa olacaklardan korktuğu için, sırf o tam anlamıyla olmayan bağ kopmasın diye bu evden çıkmak için yeterli sebebi beklemişti arkasından çevrilenleri bilmeden.

"Ya annen?" dedim sabırsızca. "Annen Zeliha'ya ettiği zulüm niye? Neden kendi kızına karşı bu kadar düşman gibi? Niye?" sorular sordukça bir cevap belirdi aklımda. Korkuyla kasıldım. Bir an tereddut ettim. Sorsam mı sormasam mı diye ama kendimi o karmaşadan uzak tutup döktüm o soruyu dudaklarımdan.

"Zeliha annenin öz kızı değil mi?"

Sesimde olan en bariz şey dehşetti. Bütün tüylerim diken diken olmuş aniden dünyanın en mantıklı ihtimaline dönüşmüştü bu ihtimal.

O ifadesini bozmadı sakince bu ihtimalin yanlış olduğunu belirtti. "Öz." dedi bunu açıklamak bile zorken. Zühre Karadere öyle bir kadınsın ki insana bunu bile sorgulatıyorsun.

"Bunun altındaki mesela çok başka Efsun," dedi sıkıntıyla. "Çok farklı. Zeliha benim öz kardeşim, annemin de öz kızı. Mevzu üveylik değil." Yüzünü avuçlarının içine alırken sıvazladı.

"Ne o zaman?" dedim merakla. İçim duyduğum cevapla ne rahatlamış ne de daha kötü olmuştu. Bir önemi yoktu sanki öz olup olmamasının. Öz gibi davranmıyordu zaten.

"Bir gün mutlaka," dedi masaya kendini geri çevirirken. Çalışmaya devam edecekti. "ama bu gece değil." dedi yayıldığı yerden toparlandı tamamen. Merakın tohumlarını içime gömerken zor odaklansa da işine geri döndü, bende yaklaşıp kafamdaki soru işaretleriyle onu izledim uzunca bir süre. Sadece kafamın içindekileri çözmeye çalışırken giden gözlerimle yanağımı koluna yasladığımı hatırlıyordum en son. Gerisi yoktu.

Başımın içinde mevzu çok başka diye bir cümle varken nereye kadar düşünüp nereden sonra uykuya daldım bilmiyordum.

✒✒✒

Hani yaz tatilinden sonra okula döndüğünüzde sabah erkenden kalkar da bir hevesle hazırlanırsınız ya, tabi bu ortaokulu bitirdikten sonra da yaşanır mı bilmem, birebir aynı heyecanla normalde on alarm kurup onuncuda uyanan ben bugün alarma iki dakika kala uyanmıştım. Fetih'i uyandırmamaya özellikle dikkat ederken her adımı fazlaca temkinli atıyordum. Dün gece çok çok geç unutmuştu. Saat dörtte bir ara uyandığımda hala odada değildi.

Aynadan uçlarını maşaladığım saçlarıma ve Fetih'in kötü bakışları olmadan rahatlıkla büyük bir özenle yaptığım makyajım beni bir hayli memnun ederken mutfağa inip bir kahve içecek kadar vaktim vardı. Fetih'e doğru ilerledim parmak uçlarında ve yüzüne diktim gözlerimi. Halkalanmış göz altları, önüne dökülmüş saç tutamlarıyla bir hayli zararsız duruyordu. Böyle pamuk gibi, hiç sinirlenmeyen, öfke nedir bilmeyen, minnoş bir adam. Huzurla dolu uykusunda bir an kıpırdandı, derin bir nefes aldı. Sonra tekrar yaptı bunu. Onu rahat bırakmayan bir şey varmış gibi ya mimikleriyle ya da direkt bedeniyle kıpırdanıyor sonra da soluklanıyordu. Bu sıkıntısının bitmesini bekledim onu izlerken. Çok geçmedi eski huzuruna geri dönerken üzerini örttüm, alnındaki tutamlar onu rahatsız etmesin diye parmak uçlarımla geri çekerken bedenimi de aldım üstünden. Yavaş yavaş onu uyandırmamak amacıyla bir daha odaya girmemek için çantamı da alırken odadan ayrıldım tümüyle. Bir an Zeliha'nın odasına girmeyi düşünsem de onun uykusu epey hafif olduğundan direkt merdivenlere yöneldim. Hava o kadar soğuktu ki, çenem kasıldı, vücudum titredi. Urfa şimdiden bu kadar soğuk olmakla ne yapmaya çalışmaktaydı?

Mutfağa girerken beni buharlı bir hava karşıladı ve kısa sürede maruz kalmış olsam o soğukluktan sonra bu sıcaklık beni inanılmaz rahatlatmıştı. Mutfakta kaynayan tencereler içeriyi buhara bulamış havayı ağırlaştırmıştı. Gülizar abla ve kızı vardı sadece mutfakta. İkisi de sabahın bu saatine rağmen epey dinç gözüküyordu. "Günaydın." diyen ilk ben oldum. İkisi de samimi bir şekilde karşılık verirken bardakların olduğu kısma yöneldim hızlıca.

"Ben halledeyim Efsun abla." Sema elindeki işi bırakmaya yeltendiğinde "Hayır hayır." diye itiraz ettim hızlı hızlı. "Makine yapacak zaten kahveyi. İşine bak sen." peki dercesine başını sallarken annesi bana baktı. "Kahve mi?" dedi garip garip. "Ne kahvesi sabah sabah. Getir bardağını taze süt geldi koyayım ben sana kahvaltı et."

Gönülsüzce ona ve önünde kaynayan süte bakarken başımı geriye doğru attım. "Yok ya. Ben kahve içeyim hastane de yerim bir şeyler."

Bir anne nasıl kızının kahvaltı etmeden evden çıkmasına engel olursa aynı katılıkta itiraz etti.

"Getir dedim bardağını. Hastane köşelerinde kahvaltı mı edilir? Orada içersin kahveni. Hadi getir doldurayım." bana ne kabul etmeme cesareti ne de kabul etmeyecek vicdan bırakmazken ona doğru ilerledim beyaz kupayla.

Kızına bakmadan "Sema kahvaltı hazırla kızım." dediğinde elimle durdurdum onu.

"Hayır hiç uğraşma ben evde nutella falan varsa yiyeyim biraz o kadar. Sabah sabah yemek yiyemem. Lütfen," dedim ikisi arasında gözlerim gidip gelirken. "Israr da etmeyin. Varsa o, yoksa da süt yeterli. Alışık değilim."

Sema peki dercesine nutella kavanozunu çıkarırken annesi de sütümü çıkarmıştı. Küçükken sızlana sızlana annemi bu kahvaltıya ikna ederdim. Yumurta sevmezdim pek, peynir sevmezdim. İşin doğrusu bunu yemek varken onları yemek işime gelmezdi.

Kabanımı çıkararak masaya yerleştiğimde sıcacık ekmek, dumanı tüten süt ve nutella. Aç olmayan karnım bile acıkmıştı. Hevesle dilimlenmiş ekmeğe uzanırken ikinci lokmayı almadan daha kapı aniden açıldı ve biraz önce odada bıraktığım uykulu gözler girdi içeri. "Efsun," derken sesi de uykulu dalgındı. Ben ilk defa onu uykudan uyanmış bir halde görüyordum. Hep benden önce uyandığı için...

"Sen niye uyandın?" dedim ona bakarken. Çokta uğraşmıştım uyanmasın diye halbuki.

"Niye çıkmadan uyandırmadın?"

Uyandırmam mı gerekiyordu?

Bana doğru yürüdü saçlarını karıştırarak. Şimdi bu kalkıp beni bulamayınca bakınmaya mı başlamıştı? Annesini sabah göremeyen küçük çocuklar gibi. Önümdeki nutella kavonazuna avuçlarken "Bu ne?" dedi önce bana sonra arkadakilere bakarken. Ben tam nutella reklamına bağlayıp fındığının toplanışından alacakken Gülizar abla "Biz dedik ama tutturdu. İstemedi kahvaltı." diye beni anında şikayet etti. Ama ayıp ya!

Fetih kavanozun kapağını kapatırken "Siz onu niye dinliyorsunuz?" sanki ben burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşurlarken Fetih kavonozu arkaya koydu. "Getirin peynir, tereyağı, tahin, pekmez, reçel. Ne var ne yok getirin. Böyle iş mi olur?"

Asık suratımla onu izlerken "Sen şimdi niye sabah sabah benim işime karışıyorsun?" diye huysuzca konuştuğumda eline aldığı bal ve kaşıkla sütümü kaptı elimden.

Beni hiç kaale almayıp "Efsun işe gitmeden her sabah kahvaltısı hazır olsun, yesin öyle çıksın. Eğer ki yemeden çıkmaya çalışırsa çıkarmayın beni çağırın. O kendini hala İzmir'de sanıyor. Yiyecek ayazı, bağışıklıkta yok hasta olacak. Böyle saçma sapan şeyler de koymayın önüne. İstese de vermeyin. Biraz söylenir sonra yer."

Onlar da beni yok sayarak desteklerken Sema "Pekmezli yumurta yapayım mı hemen Fetih abi?"

Keşke yiyecek olana sorsalardı... Fetih başını iki yana salladı. "O çok tatlı gelir. Sabah sabah midesi bulanmasın. Sen onu, Efsun'un nöbetten geldiği günler de uyuyup kalkacak o zaman yap yesin."

Fetih bal koyup karıştırdığı sütü önüme koyarken tam ağzımı açacağım an "Allah aşkına söylenme." dedi bıkkın bıkkın. Ay sanki yirmi yıldır evliyiz de benden sıkılmıştı. Şu triplere bakar mısınız?

"Uykum açılmasın. Söylenme ye. Hadi."

Ballı süt yapayım derken sütlü bal yapan Fetih'e yüzüm buruşuk bir şekilde bakarken "Çok tatlı olmuş bu." dedim sızlanarak. Elimdeki bardağı aldı gitti üstünü doldurup geri koydu önüme.

Uykulu gözleri üzerimdeyken hiç zorluk çıkarasım gelmedi. Üzüldüm galiba. Her gece uyumayanın halinden en iyi sağlıkçılar anlardı. Tahinle başlarken kahvaltıma "Tamam hadi git uyu. Ediyorum kahvaltımı." diyerek gözünün içine baka baka yerken beni izledi bir süre. Gözleri ağır ağır açılıp kapanırken "Kaçta çıkacaksın yarın hastaneden?" diye sordu. Tek eli uçları

maşalı saçlarıma giderken maşalı bir tutamı iki parmağının arasına sıkıştırdı.

"Sekiz buçuk. Zeliha sen de. Erken gel yine. Bir bak neler yapmış, yapamadıklarıyla falan ilgilen. Çok yalnız bırakma."

Göz kırpıp başını salladı. "İlgileneceğim aklın kalmasın. Dikkat et, bir şeye ihtiyacın olursa ara beni." ben Emir'i ararım diye düşünmüştüm aslında..

"Tamam hadi açılmasın daha fazla uykun. Git uyu." bir süre daha bana baktı sonra da diğerlerine kolay gelsin deyip yavaşça ayrıldı mutfaktan. Telefonumu kurcalaya kurcalaya ettiğim güzel bir kahvaltının ardından ayaklandım. "Teşekkür ederim kahvaltı için," diyerek süt içtiğim bardağı bulaşığa atarken bende çıktım mutfaktan ama yönüm dış kapı değil odanın yolu olmuştu. Dişlerimi fırçalayacaktım. Çıkmadan fırçalasam da kahvaltı etmek aklımda yoktu.

Yavaşça odaya girdiğimde ilk hedef noktam yer olmuştu ama ne Fetih vardı görünürde ne de yatak. Gözüm benim uyuduğum yatağa kayarken Fetih'i orada buldum. On beş dakikadan fazladır çıkmıştı yukarı. Benim yastığıma başımı koymuşken kollarıyla da kavramış yüzünün bir kısmını tamamen yastığa gömmüştü. Aldığı düzenli nefeslere bakılırsa uykuya dalmıştı.

Yatağını özlemişti. Yerde yatmak çok mu rahatsız ediciydi acaba? Bir süre yer değiştirmeliydik. Hatta dönüşümlü uyumalıydık. Ona da yazıktı. Yavaş adımlarla ona yaklaşırken istemsizce yine sabah yaptığım gibi yüzüne baktım. Uyurken ne çok bakılasıydı öyle. Dağınık bir uyuyuşu yoktu. Yastığı da sıkıca kavramıştı. Almak istesem alamazdım mesela. Rahatı yerindeydi, bin on beş gün boyunca da sürecekti bu. Aslında üstü örtülüydü ama niye bilmem elim üzerine gitti. Bir temas bağımlısı gibi. Boğmak ister gibi biraz daha yukarı çekerken, sonra ya boğulursa diye biraz aşağı çekiştirdim. Devamında aptal gibi gidip dişlerimi fırçalamaya tenezzül edeceğime ya boynu tutulursa diye sıkıca kavradığı yastığa müdahale ettim ama ne olduysa o an oldu.

Koala gibi yapıştığı yastığı normal bir hale getireyim derken ilk hareketimle eli parmağıma tutundu. Gözlerim korkuyla yüzüne tırmandı. Tuttuğum nefesi kesik kesik verdim dudaklarımın arasından. İyi haber uyanmamıştı, kötü haber ise baş parmağımı sıkıca kavramış hiç bırakacak gibi durmuyordu.

✏✏✏

İnsanoğlu rahata alışmayadursun biraz zorluğa düşünce anında isyan ediyordu. Günlerdir uyku düzeni bozulan ben, dün gece sanırım en zor nöbetimi geçirmiştim. Bütün Urfa sanırım aniden daha da soğuyan havayla hasta olmuş ve hepsi bizim hastanenin aciline gelmiş gibiydi. Dün gece sırf uyumamak için içtiğim kahveler midemde çalkalanıyordu galiba. "Ben şimdi nasıl çıkacağım dışarı?" diye sızlandım kantinden alacaklarını bekleyen Zafer'e bakarak.

"Kızım var yaaa," dedi o da beni daha çok korkuturken "Bir soğuk var, Antarktika sanki. Aklı olan çıkmaz var ya aklı olan çıkmaz. Bir adım atmak için bin donuyorsun. Öyle bir hava. Yerler buz tutmuş manyak derece de soğuk."

Yüzüm daha da asıldı omuzlarım düşerken ofladım. "Ben şimdi nasıl dışarıya çıkmadan direkt arabama binebilirim?"

Dudaklarını bastırarak bana döndü. Yüzü elleri soğuktan kıpkırmızı olmuştu. "Teknoloji o kadar gelişmedi de. Kızım sen de bak çok ince giyiniyorsun, valla yürümez senin bu iş böyle."

Kabanıma daha çok gömüldüm. "Bunlar benim en kalın kıyafetlerim." dedim sızlanarak. Özellikle en kalınları seçmiştim. Mont üstüne mont giymek moda olacaksa günün birinde artık olmalıydı, benim buna çok ihtiyacım vardı.

"Sen bittin o zaman. Kıy paraya adam akıllı şeyler al. Daha kış gelmedi bile adam akıllı Urfa'ya. En kalının buysa, olmaz ben söyleyeyim."

Ona uzatılan şeyleri alıp yaslandığı yerden doğrulurken bana baktı acır gibi "Hadi hadi," dedi gülerek. "Kekledim seni dışarıda kış güneşi var. Hava soğuk ama arabaya binene kadar güneşin olduğu yerlerden geçersin bir şey olmaz. Yerler buz da tutmadı yalan söyledim."

Uykulu batan gözlerim bıkkınca onu bulurken. "Allah cezanı vermesin!" diye söylendim. Kantinde duran adam bu tepkimle bir an gülerken Zafer yanağımdan makas aldı göz kırpıp. "Şöyle düşün kendini en kötüsüne hazırladın, şu an daha iyisiyle karşılaşınca bir sorun olmayacak." onun savunma cümlelerine göz devirirken ayaklarımdaki sızılara rağmen hangi akla hizmet giydiğimi bilmediğim topuklulara kaydı gözüm. Bunlar evden çıkarken bu kadar yüksek değildi sanki.

"Umarım eve giderken yarın donarsın, ibreti alem olarak donmuş heykelini sergilerler." diye söylenirken ondan cevap beklemeyip hemen karşı tarafta kalan çıkışa doğru ilerledim. Başımı biraz daha gömdüm kabana. İçim sıcaktı. Acaba topuklularla koşabilir miydim arabaya? Bu

şekilde üşümem anlık olurdu. Bir İzmirlinin soğuğu sevişi Urfa ayazını görene kadardı. Kendimi çıkmadan kasarak dışarıya ilk adımı attığımda yere bakıyordum. Üç deyince arabaya doğru koşacaktım ki aniden bir ıslık sesi duydum.

Benimle beraber kapı önünde olan bir iki kişi daha kuvvetli ıslık sesine dönerken benim aksime daha rahat bir halde duran Fetih'le göz göze geldim. O an içimi inanılmaz bir mutluluk kaplarken arabama koşacağıma ona doğru koştum. Evet koştum. Baya tabana kuvvet diyerek koştum. Fetih koşuşumla ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışırcasına bana bakarken "Aç kapıyı, aç." diye bağırıp ona yönelmeden direkt olarak yan koltuğa yöneldim. Zaten açık olan kapıda kendimi arabaya kapatırken derin derin nefesler aldım. Evet donmamıştım. Bu günlük kolay atlatmıştım.

Dışarıda öylece bıraktığım Fetih çok geçmeden araca bindi ben kedilerin mamalarını camdan kontrol etmeye çalışırken. Eğer bittiyse Fetih'e yaptıracaktım ama hayır zaten gece saat beşte çıkıp bir gün bile yetecek kadar bol keseden koyup içeri kaçmıştım. Zaten o andan sonra korkmuştum dışarı çıkmaktan. Fetih'in gözleri bendeyken klimaları çalıştırdı ve beni izledi. "Hava çok soğuk değil mi?" dedim onun hiç üşüyormuş gibi olan tipine bakarken. Arabam burada kalsaydı madem. Yarın biri beni bırakır, dönüşte onunla gelirdim. Kim ne yapacaktı benim arabamı...

"Değil." cevabıyla gözlerimi şaşkın şaşkın ona diktim. "Sen havayı anlayacak kadar durmadın ki dışarıda bir baktım üstüme doğru koşuyorsun."

Ellerimi klimaya doğru tutarken "Kendi arabama koşacaktım, seni görünce senin arabana koştum. Hadi gidelim benim çok uykum var."

Dün gece beni belli sıklıklarla aramış hatta bir iki tanesini işim olduğu için meşgule atmıştım. Şey gibi davranıyordu; sanki hastaneye hastalar silahlı saldırı yapacak gibi. Bütün gece arayıp bir yaramazlık olup olmadığını sormuştu. Tek yaramazlık bütün şehrin burnunun akmasıydı.

Fetih aracı çalıştırırken yola koyulduk. Ben uykuya dalmayayım diye direnirken "Yokluğunda," dedi aniden. Ne oldu beni mi özledin?

"Hanedeki kişi sayısı arttı." diye beni yanıltıp tamamladı cümlesini.

"Kim geldi?" diye sordum. Düşman sayısı mı artmıştı yine?

"Teyzem, eşi ve çocukları. Zaten düğünden sonra gitmemişlerdi, babamla işi olduğu için teyzemin eşinin. Üç gün de herhalde bize ayıp olmasın diye gelmediler. Şimdi bizde olmaları lazım. Ben çıkarken gelmek üzereydiler. Bir ay kadar buradalar." sonra durdu ve hemen ekledi. "Ama tamamında

bizde kalmazlar, çok akraba var burada. Gider ara ara onlar da kalırlar." sesi o kadar bu durumdan memnun değildi ki böyle istemeye istemeye sürüyordu aracı eve.

"Niye bu kadar somurtarak söylüyorsun?" kuzenleri falandı sonuçta. Çok uzaktan akraba sayılmazlardı.

"Misafir sevmiyorum." dedi açık açık. Bunu söylerken yola baksa da bir göz devirmediği kaldı.

"Ayıp Fetih." diye uyardım hemen. İnsanların yüzüne karşı da böyle yaparsa çok çirkin bir durumdu. "Misafir sayılmazlar. Teyzen sonuçta anne yarısı falan olmuyor mu? Deme öyle."

Sıkıntılı bir nefes verdi ağzında bir şeyler geveledi ama anlamadım ne dediğini. Düğüne geldiyseler tanışmıştım muhtemelen. Ve anne tarafı genelde baba tarafının aksine bana çok soğuk davranmıştı.

"Sana diyorum, insanlara karşı da böyle somurtma. Güler yüz göster biraz."

Hiçbir şey söylemedi yakasını gevşetti. Sevmediği teyzesi olabilir miydi?

♦♦♦

Fetih şirkete gidecek olsa da gelen kişilere en azından bir hoş geldin demek için, çünkü kapıya kadar gelip girmeden gitmek olmazdı, benimle birlikte araçtan inerken hastaneden çıktığım gibi koşmaya düşünmedim. Birincisi topuklular ilk kez bu kadar canımı yakıyordu ikincisi Zafer doğruydu kış güneşi vardı ve yüzüme değdiği an verdiği o sıcak hiç o kadar güzeldi ki gülümsedim istemsizce. Fetih içeri girmek için beni beklerken ona doğru adımladım. Açılan kapıdan ikimizde geçerken geniş havluda başta incir top oynasa da sanırım açılan kapının sesiyle mutfaktan böyle gözümün ısırdığı bir sima çıktı. Evet düğünde odama gelmişti. Fetih'e doğru hafifçe sokulup "İsmi neydi teyzenin?" diye sorarken aynı sessizlikle cevabımı aldım.

"Zahide."

Ondan usulca uzaklaşırken kadının gözleri gülümseyerek Fetih'teyken "Fetih'im." deyişiyle ilk konuşan o oldu. Fetih arabada da uyardığım gibi samimi bir gülümsemeyle teyzesine yaklaşırken "Hoş geldiniz." diyerek elini öpecek gibi oldu ama teyzesi izin vermedi Fetih'in elini avucunun içinden öpüp yanağına bastırdı. Burada gördüğüm şeylerden biri de buydu. Büyükler bazen elini öptürmeyip uzanan elin avuç için öperek yanağına bastırıyordu. Ne zaman şahit olsam bir pamuk gibi olmuyor değildim.

"Hoş bulduk. Fetih biraz önce çıktılar deyince kaçırdık seni diye üzüldüm. Nasılsın oğlum?" Fetih'in bir adım gerisinde onları izlerken Zühre Karadere'ye benzeyen ama daha güzel olan kadını izliyordum.

"Efsun'u almaya gittim, o yüzden bekleyemedim. İyiyiz, siz? Mustafa eniştem nerde?"

Kadın Fetih'e hala gülümseyerek özlemle bakarken bense güneş hangi açıdan daha iyi yüzüme vurur diye hesaplıyordum. Bir de topukluların üzerinde direniyordum. "O direkt babanın yanına geçti Mehmet Ali'yle. Gelmedi. Biz de iyiyiz şükür." aniden gözleri beni bulduğunda "Hoş geldin kızım." deyişiyle bütün dikkatim ona yöneldi. Bir adım öne doğru adımlarken yüzümde yorgun ama sıcak bir gülümseme peyda oldu.

"Hoş buldum.Siz de hoş geldiniz." deyip eline yöneldiğimde Fetih'e yaptığı gibi yapmadı ve öpmeme izin verdi elini. Elinden öpüp geri çekilirken çok ilgilenmedi benimle "Kahvaltı hazır, hadi hazır gelmişken oturalım sofraya."

Ben nasıl sıyrılıp odaya giderim diye düşünürken benden önce Fetih davrandı ve "Benim acelem var. Geç bile kalıyorum. Size afiyet olsun."

Hazır ortamı hazırlamışken ben de sıkıştırdım kendimi araya. "Benim de çok uykum var. Nöbetten geliyorum. Ben de müsaadenizle odaya geçeyim."

Zahide Hanım çifte reddedilişle kalırken arka tarafından genç bir kadın elindeki kahve kutusuna bakarak "Anne bak ne bu-" diye başlamıştı ki cümleye başını bize kaldırmasıyla o kutu elinden devrildi tok bir ses yayıldı avluda. Hiç beklemediği kişiyi görmüş gibi gözü bende kaldı. Çocukları demişti Fetih, kızı olmalıydı. Gözleri benim ardımdan Fetih'e sonra tekrar bana değdi, ikimiz arasında mekik dokurken yüzüne baktım dikkatle. Düğünde odaya gelenlerden biri değildi. Olsa, az da olsa tanıdık gelirdi ama hayır birebir tanışmamıştım. Çok karakteristik, çok güzel bir yüzü vardı. Hatırlamamam imkansızdı. Beyaz teni, iri iri gözleri ve dudağının üzerindeki benle bu dönemde Türkan Şoray'ın gençliğine benziyor denilen adını hatırlamadığım genç oyuncuyu andırıyordu. Yani dolaylı yoldan az da olsa Türkan Şoray'ı. Küçük burnu kendinden renkli dudakları az da olsa soldu. Ne tepki verdi ne de başka bir şey.

Artık konuşmak zorunda hissederken kendimi "Merhaba." diyen ben oldum. Boğazını temizledi dudakları silik bir şekilde kıvrılırken annesi içeriye seslendi dökülen kahve için. "Merhaba." diye karşılık verirken o kahveye basmamaya dikkat edip bize doğru yaklaştı. "Biz tanışmadık galiba düğünde." diye sohbeti devam ettiren ben olurken başını iki yana salladı.

"Ben çıkamadım yanına." dedi iri gözleriyle bana bakmayı sürdürürken.

"Efsun ben," derken elim ona uzandı, elini uzatmadan bakışlarını uzattı elime. Dudaklarını birbirine bastırıp elini sıkarken "Şûrîde." diye cevap verirken gözlerim kısıldı dudaklarım belli belirsiz aralandı.

Onun telaffuz ettiği gibi "Şûrîde," diye tekrar ederken ben onun kadar güzel telaffuz edememiştim. "Ne kadar güzel bir ismin var." demekten alıkoyamadım kendimi. Böyle bayılırdım bu tarz isimlere. Tam kız çocuğuna konulmalık isimdi. "Şiir gibi, ne demek Şûrîde?"

Ellerimiz birbirinden ayrılırken simsiyah saçlarından önüne düşen tutamı geriye doğru attı.

"Yanmış, tutulmuş, perişan." diye açıklarken yüzümdeki gülümseme büyüdü. Anlamı kendinde de derindi. Çok imrendim o an, ismimden memnun olsam da.

"Anlamında bir metafor mu var?" derken ben, başını salladı hafifçe. Yarım bir gülümseme de olsa yüzünde, yanağında gamzesi hemen belli oldu. "Tutkun, aşık, meftun gibi anlamları da var. Muhtemelen bağlı birbirine. "

Derince bir nefes alırken *vayy* dercesine ona bakıyordum. Fetih'in elini sırtımda hissederken ben "Hadi," dedi kuzenine bakmadan. "Yukarı." Yine mağara adamı konumuna gelirken ben bir selam vermesi için kıza kaş göz yapacaktım ama direkt anlaşılır diye sessiz kalmayı tercih ettim.

"Tekrar hoş geldiniz. Ben biraz dinleneyim, sonra görüşürüz." anne kız başını sallarlarken Fetih beni belimden yönlendirerek merdivenlere yürüttü.

"Sen git, ben çıkarım." desem de benimle yürümeye devam etti. "Yukarıda işim var." diyerek merdivenlere benden önce bir adım attı ama ben daha ikinci adımımda durdum. İki basamak önümden arkasına bakarak bana diktiğinde gözlerini ayaklarımı işaret ettim. "Çıkıp bana düz taban bir şey getirir misin? Ben bunlarla çıkamam kaç kat." diye sızlandım bir çocuk gibi. Ama çıkıp getirmeyeceğini de biliyordum bir taraftan.

"Sen değil miydin yokuş inip çıkıyorum hem de koşarak diyen? Hayırdır ne oldu?"

Dilimi ağzımın içinde yuvarlarken dudaklarım konuşmak için birkaç kez araladım ama diyecek bir şey bulamadım. "Şimdi orası ayrı." diyebildim ancak. "Dün geceden beri ayaktayım. Yorgun olmasam yine koşardım."

Elini hafifçe salladı inanmayan bir tavırla. "Niye giydin o zaman bu kadar yüksek? Zaten arabaya binip geldin. Akla mantığa zararsın Efsun." diye söylenirken yanaklarımı şişirdim. Diğer kişilerden uzaklaştığımızdan

bizi duyamıyorlardı ama aval aval merdivenlerde dikildiğimizi görebiliyorlardı.

"Unuttum ben. Benim evim asansörlüydü. Hayır Fetih kusura bakma ama," diye bir ihtimal çıkıp getirme ihtimalini de elimin tersiyle iterek ona çıkıştım. "Koca evde en üst kata da üst çıkıp odayı orası yapmışsın. Hayır ne olurdu şu odalardan birinde kalsaydık? Ne oldurdu? Alt tarafı mimar olmuşsun, hemen bir şovlar falan. Vallaha pes ya. Ruhsatı muhsatı bir şeyi var mı yoksa kaçak kat mı çıktın eve?"

Bileğime uzanırken "Rizeli mütahhitler gibi konuşma bana, yürü hadi." diye tersledi. Çekiştirerek ancak tek basamak çıkmıştım ama sanki çivi üstünde yürüyor gibiydim.

"Senden gelecek hayır Allah'tan gelsin. Bırak yolu aç, koşarak çıkacağım." bileğimi elinden çekip bunu yapmak için botlarıma yöneldim. Parmak uçlarımda ikişerli olarak çıkarsam hiçbir sorun kalmazdı. Şömineye uzatırdım ayaklarımı, ısıtırdım sonra. Eğildiğim yerden ben daha botun fermuarını çıkaramadan doğrulttu beni.

"Yok artık." dedi bana baktıkça daha kötüsü olamaz der gibi. "Saçma sapan iş yapma. Bütün katları çıplak ayak mı çıkacaksın?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Git düz taban getir diyorum yok, ayakkabılarımı çıkarayım diyorum yok. Fetih bir sal beni ya, dondum dondum! Karışma işime."

Ben tam tekrar eğilecekken ayakkabılarıma Fetih aramızdaki iki basamağı kapatıp bana doğru eğildiğinde ne yapacağını anlamam yetmedi. Ancak daha erken anlasaydım engel olabilirdim. Beni kolayca kucakladığında sesli sesli kısa bir sabırla ilgili bir şeyler söyledi gökyüzüne bakıp.

"Saçmalama." dedim dişlerimin arasında. "İndir tamam çıkacağım indir, insanlar var Fetih! Bırak." başımı geriye doğru atıp yükseldikçe daha net olan misafirlere baktım. Şûrîde gözlerini dikmiş bize bakarken göz göze gelişimizle Fetih'i daha sıkı tuttum. Tam yine bırakmasını bundan sonrasını kendimin çıkacağını söyleyecekken Zühre Hanım'ım sesiyle direkt kafamı Fetih'in omzuna bırakıp ölü taklidi yaptım. Ne onu göresim vardı ne de laf yiyesim.

"Fetih," diye oğluna seslendiği an Fetih kısık sesle "Efsun uyuya kaldı." dediğinde böyle patlamalı gülecek gibi oldum. "Uyuyakalmış. Ses çıkarma, uyanmasın. Sonra görüşürüz." diyerek hiç durmadan diğer merdivenlere yöneldi. Biz karı-koca üçkağıtçı mı oluyorduk? Sanırım. Annesini atlatmak

için güzel numaraydı. Ben ne olur ne olmaz diye ölü taklidime devam ederken odaya vardık, Fetih kapıyı kapattığı an başımı kaldırdım.

"Çakal." derken ben yavaşça yere bıraktı beni. İlk işim kendimi bıraktığım koltukta ayakkabılarımı çıkarmak olurken "Sen kendine bak, annemin sesini duyunca kurşun yemiş gibi kafanı üstüme bıraktın." diye karşılık verdi.

Ayakkabılarımı yerinden kaldırmaya tenezzül bile etmeyip kabanımı da çıkarırken cevap vermeden yatağa yönelecekken "Kal yerinde!" diye bir komut duyduğumda ilerlemek, istediğime devam etmek neredeyse imkansızdı. Gözlerim onu bulurken "O kıyafetlerle yatağa girmeyi düşünme bile. Hadi git değiştir."

Başımı korkuyla iki yana salladım "Ya Fetih," diye sitem attım anında. "Valla çok yorgunum ya. Kalkınca değiştireceğim hadi bırak uyuyayım." tekrar yatağa yönelecekken ben yatağa temas etmeden o benim önüme geçti.

"Bütün gün hastanede bu kıyafetlerin üzerindeydi. Hastanenin pisliğini yatağa mı bırakacaksın? Yok öyle bir ihtimal, çıkar onu aklından. Git değiştir kıyafetlerini hadi."

Hastanenin pisliği mi? Hastanenin pisliğimi?

"Vicdanında mı yok?" diye sordum sitemle. Oldukça umursamaz bir halde ileriyi işaret etti. Değiştirmeden bırakmayacaktı. Çoluğumuz yoktu çocuğumuz yoktu. Neyin hijyen çabasıydı bu? Ülkede bulaşıcı bir virüste yoktu. Girip uyusaydım işte ne olurdu ki? Sürüne sürüne dolaba ilerlerken "Seni vicdanın affetsin Fetih!" diye bağırdım. "Benden af bekleme!"

Odanın sıcaklığına güvenerek en rahat olabileceğim kıyafetleri giyerken içine benden iki tane daha girecek sweatshırt ve altında uzunluğunun altında kalan şortla banyonun kapısını aralarken kapşonu başıma taktım ama topuzumdan dolayı kule dikmişim gibi olmuştu başıma. Ben Fetih artık çıkıp gitmiştir sansam da hayır muhtemelen bana güvenmediğinden hala bekliyordu. Bakışları üzerimde dolaşırken ben çoraplarımın olduğu kısımdan dizlerime kadar çekeceğim çorabı aldım olduğum yerde ayaklarımı geçirdim.

"Oldu mu?" dedim ters ters. Beni arsız arsız süzüp oldukça memnun bir halde "Oldu." dedi yatağa ilerlerken. Yorganı kaldırdı. Hiç konuşmadan yatağa girdiğimde yorganı geri örttü üzerime. Hatta baya sardı sarmaladı beni yorganla. Gözlerimi direkt olarak kapatırken yüzüme baktığını hissedebiliyordum.

"Efsun." diye bana seslendiğinde mırıldandım evet demek yerine. "Sen uyanınca odadan çıkmadan üstüne başına bir çeki düzen ver tamam mı? Şimdi teyzemin bahsettiği Mehmet Ali oğlu, ben daha karşılaşmadım. O yüzden daha kovamadım, eve falan gelir ben görmeden. Sen dikkat et üstüne."

Tek gözümü açarken çat diye "Kovmadım mı daha?" diye sordum doğru mu duyduğumu anlamak için. Başını salladı hafifçe.

"Haz etmiyorum. Gördüğüm yerde kovacağım. Gitsin başka yerde kalsın. Gevşek gevşek tavırları var pezevengin. Yerimi daraltır o tavşan boku."

İkinci gözümü de açıp sırt üstü konuma geldim. Fetih tek elini başlığa dayamışken bana eğilmişti.

"Fetih saçmalama. Kuzenini mi kovacaksın?" yemin ederim hiç utanma arlanma olmadan söylüyordu bunları. Delirmelikti, delirmelik!

"Kan bağı kovmamam için yeterli bir sebep değil." dedi düz bir sesle. Uykum yokmuş gibi gözlerimi büyütmüş ona bakıyordum hayretle.

"Adamı sevmiyorsun diye kovacaksın öyle mi? Hiç utanmadan yapacaksın bunu. Pardon ne diyeceksin tam olarak?"

"Orası seni bağlamaz," tek kaşını kaldırmış serseri serseri yüzüme bakıyordu. "Bizim de var kendimize göre bir raconumuz. Zaten sen de hiç haz etmezsin, yüzsüzün teki. Sen sadece uyandığında her ihtimale karşı çıkma bu şekilde dışarı."

Ben zaten bu şekilde evde kimse olmasa da çıkmazdım. Birincisi Zühre Karadere diye bir gerçek vardı. Onun bakışları bile beni rahatsız ederdi. Ki evde misafir vardı, onlara saygımdan böyle çıkmazdım. Bir de zaten bu evi kendi evim gibi benimsediğim yoktu.

"Pes! Pes!" diyerek yorganı üzerime çekip Fetih'e sırtımı döndüm. "Sen yakında beni de kovarsın he!" diye söylenmeye başladım. "Kuzenini kovan beni hayli hayli kovar. Valla Fetih kovma sınırına ne kadar yaklaştım söyle de sen beni kovamazsın ben kendim gidiyorum deyip gideyim."

Yüzüm görüş alanımdan çıkmış olacak ki sırtımın arkasından yatak hafifçe çöktü, muhtemelen dizini bastırıp hafifçe yatağa çıkmıştı. "Ev sahibi ne zamandan beri ev sahibini kovmuş? Saçma saçma konuşma." diyerek beni o düşünceden uzaklaştırmaya çalışırken yüzümü ondan gizlemeye çalışıp daha çok yorgana gömdüm.

"Hadi hadi, yalan söyleme. Kovarsın. Yerimi daraltıyor diye kuzenini kovan bana neler yapmaz? Dağınıklık desen var, pasaklılık desen var, sürekli söylenme var. Yatağından ettim seni, dolabının hepsini ben

kapladım. Sen beni net kovarsın. Puu sana! Söyle söyle utanma, çekinme. Kovarım de. Kovmak üzereyim de. Her şeyimi aldın, beni kapı dışarı ettin, durmadan dağıtıyorsun odayı senin de kredin bitiyor de. De de utanma."

Tamamen blöf yaparak kurduğum cümleler kulağıma bir anda ciddi geldi. Gerçekten kovar mıydı? Herkesin de bir sınırı vardı sonuçta. Bence kovardı. Bir gün canına tak eder kovardı. Yani ben öyle düşündüm ama o bana eğildiği yerde başımı yavaşça yorgandan kurtarıp yüzümü açığa çıkarınca bir şeyler söyledi. Çokta dürüsttü sanki. İşte benim o an bir miktar kafam karıştı. Belki de kovmazdı...

"Seni bir yerden kovduğumu sandığın anda, ben oradan çoktan çıkmış kapının önünde seni bekliyorumdur." dedi sakince. Mesela Fetih korkuyordu benim kendimi onun gözünde, bu odada, bu evde, bu şehirde fazlalık gibi görmemden. O yüzden biraz olsun bu izlenimi verecek bir şey yaptım mı hemencecik müdahale ediyordu. Tıpkı şu an olduğu gibi.

"Sen, seni çağırışımı kovmak anlamışsındır." durdu saçlarımdan dökülen telleri düşen yüzümden topladı varla yok arasında dokunuşlarla. "Varsayalım ki yanlış anlayan sen değilsin; mecbur kalıp kovan benim, o vakit ben seni çıkarmak zorunda kaldığım kapının eşiğinden bin yıl geçip gitse yine de yürümem."

Tamam... İkna olmuştum. Fetih beni kovmazdı... Ne yaparsam yapayım.

Öncelikle şunu söylemek istiyorum, Efsun'la beraber ben de bir kurşun kek arayışındayım. O yüzden bu paragrafa 'Dilan bak mesela bu püf noktayı-ayrıntıyı ben buldum, hiçbir yerde yazmaz ben keşfettim' diyebileceğiniz farklı ıslak kek tariflerinizi paylaşır mısınız? Bildiğiniz her şeyi yazın. Efsun'la birlikti önümüzde uzun bir zaman var, doğru tarifi bulup bir kurşun kek hazırlayacağım. Final bölümüne geldiğimizde de o tarifi tüm ayrıntılarıyla 'kurşun kek' adı altında paylaşıp öyle veda etme gibi hayallerim var size:')

XXIII- "Zeliha Karadere"

İlahi bakış açısı (Yazardan)

29 Ekim 2020

Çocukların kaburgalarının arasında annelerinin resmi vardı doğarken. Babalar ise kendi portrelerini doğduktan sonra avuç içlerine çizerlerdi çocuklarının. Annelik o yüzden içgüdüseldi.

Annenin ciğeri daha farklı yanar, anne daha farklı sever, anne daha farklı üzülürdü.

Babaların sevgisi yüreği kadardı. Yüreği büyük olanın parmaklarından dökülen portre daha güzel olurdu.

Öksüzlük ve yetimlikse ikiz kardeş gibiydi. Yabancı olan ayıramaz, sahibiyse tek bakışından ayırt ederdi.

Ruh acıyla büyürse kişiyi yetim, yalnızlıkla büyürse kişiyi öksüz bırakırdı.

Zeliha Karadere.

Öksüz ve yetimliği üstüne yama, boğazına lokma, başına çatı, üstüne yorgan yapmış o can. Ölüm yaşayan insanlar için de mümkün müydü?

Mümkündü.

Zira mümkün olmasa Zeliha ne öksüz ne de yetim sayılırdı.

Annesi tarafından emzirilmeyen bir çocuğa öksüz olmadığını söyleme hakkınız olmazdı.

Babanızın iyi ya da kötü, güzel ya da çirkin bir portresi yoksa avucunuzun içinde yetimlik size biçilmiş bir kaftan gibi olurdu.

Zeliha Karadere.

Avucunun içi boş, ağzına anne sütü değmemiş o beden.

Bir beşik vardı, içinde bir bebek uyuyordu. O beşiği sallayan o minik canın ağabeyi olmuştu, halası olmuştu, evin çalışanı olmuştu.

O beşik ne annesi ne de babası tarafından hiç sallanmamıştı.

O bebeği uyutan hiçbir zaman anne babası olmamıştı.

Kulakları hep paslıydı, ninni söyleyeni olmamıştı.

Karnı hiçbir zaman tam doymamıştı.

Annesi o bebeği hiç emzirmemişti.

Babası hiç kucaklamamıştı.

Ateşler içinde yanan alnına anne babasının dudakları hiç değmemişti.

Zeliha Karadere.

Varlık içinde yokluk, güzellik için kötülük, koca aile içinde yalnızlık çeken o kız çocuğu.

Kolundaki morluk, iki göğsünün arasında söndürülmüş sigaranın sızısı, parçalanan dizlerinin yanışı. Bir de şey. Alamadığı nefesler. Bu kadar acı çekerken neden bir de nefes alamıyordu? Gözyaşının aktığı o minik delik büyümüş olabilir miydi? Olmalıydı, başka türlüsü açıklayamazdı bu akan yaşlarını.Dünden beri kurumadan tekrar ıslanan saçlarının tek sebebi çıkmadığı banyoydu. Niye bir türlü temizleyemiyordu kendini? Niye bu histen kurtulamıyordu?

Yaşlarını taşıyamayan gözlerini dizlerini kendine çekerek sığındığı yatakta yavaşça kaldırdı ve ilk gözüne değen şey içinde bir dağ yarattı, sonra o dağa kar yağdırdı, işin sonunda bir çığın altında bıraktı onu. Fetih Karadere'nin kolunun altına girerek gülümsediği fotoğrafta tek gözünün takıldığı yer ağabeyinin yüzü oldu. Onu çok sıkıca sarmıştı. İçinden geçirdiği şey canını daha çok yaktı.

'Yalancı,' dedi titreyerek. 'Yalancı nasıl da sıkıca sarmış beni.' yaşları arttı içten içe söylenmeye devam ederken. 'Yalancı, gören de bırakmayacak sanır. Yalancı'

Dudağından dökülen hıçkırığı bastırmayı beceremezken alnını dizlerine bıraktı. Dizleri çok ağrıyordu. Canı çok yanıyordu. Canı daha ne kadar yanacaktı? Ne kadar canı vardı da bu kadar yanıyordu? Canının acısı değildi artık bu, acısının canıydı.

Gözlerini yine dayanamayıp o çerçeveye kaldırırken ağzından titrek bir nefes döküldü. Kısık sesini her zaman olduğu gibi bir tek o duydu. Çığlıkları duyulmayan bir insan bir yerden sonra konuşmaktan bile nefret ederdi.

Zeliha konuşmaktan nefret ederdi. .

"Hiç mi hissetmedin?" diye sordu fotoğraftaki adama. Halbuki şu an karşısında olsa bunları söylemezdi. Sadece sinesine çekilir, orada öylece dururdu. "Dün gece hiçbir şey hissetmedin mi abi?" diye sormaya devam etti. Amacı bir cevap duymak değildi. Öfkesini kusmaktı. "Rahatça uyudun mu ben ölürken?" hiç beklemediği anda dudakları kıvrıldı. Ve o cevapta tıpkı sorular gibi dudağından döküldü.

"Uyudun." dedi gülümserken. Harfler bir mızraksa, alfabe kalbinden sarkıyordu şimdi. Gülümseyerek kıvrılmış dudakları, hıçkırıklarla parçalandı tavana kaldırdı başını.

Susturulmuş insanların dilleri kefen, damakları tabut, dudakları toprak olurdu. Bu mezardaki cesetler söyleyemediğinden öldürmek zorunda kaldığı kelimelerden oluşurdu.

Zeliha'nın ağzı ilk kez bu kadar kalabalıktı.

Zeliha'nın ağzı kabristandı.

"Sizi hiçbir zaman affetmeyeceğim." diye sitem ederken o, saniyeler devrildi tavanda gezinirken gözleri. "Hiçbirinizi. Asla."

Yaşları kulaklarına süzüldü. Tam on iki saniye geçti. Tamı tamına on iki. On üçüncü saniyede genç kız hışımla yerinden doğrulup o çerçeveye ulaştığında o resme son kezmiş gibi baktı.

Titreyen dudaklarından çok zor çıkmıştı kurduğu cümle ama o ne dediğini çok iyi duymuştu.

"İlk seni affedeceğim." dedi Fetih Karadere'nin fotoğrafta yaşayan yüzüne bakarak. "Yalan söyledim, ilk seni affedeceğim." ağzından kesik kesik hıçkırıklar dökülürken yüzünü eğdiği çerçeve camı yaşlarıyla süslenmişti bile. Biraz önceki sitemi onu öyle çok üzdü ki ardı ardına oldu itirafları. "İlk seni affedeceğim. Yemin ederim ilk seni affedeceğim. Söz. En başta sen."

Baş parmağı o adamın yüzünün üstünde usulca gezinirken aklından geçen şey onu daha da korkuttu. Ya son kez sesini duyamazsa? Duyması gerekiyordu. Son kez sesini duyması gerekiyordu. O kadar şanslı değildi ama bugün, sesini duyması gerekiyordu. Ne konuştukları önemsiz son kez sesini duyması gerekiyordu.

Fetih onun çok şeyi değil her şeyiydi. O uyutmuştu onu küçükken hep, çoğu kez o yemek yedirmişti. Kıyafetlerini o giydirmişti. Saçlarını o taramıştı. Fetih büyütmüştü onu. Annesi, babası, ağabeyi, kardeşi... Her şeyiydi. Zeliha canı yandığında anne ya da baba diye ağlamamıştı. Onun adını sayıklamıştı. Yemek yemiyorsa, onun gelip yedirmesini beklemişti, kaybolduysa onun bulmasını beklemişti.

Geçmiş zaman eki. Artık öyle değildi. Seneler geçtikçe her şeyi yavaş yavaş eksilmişti.

Baktığı fotoğraf artık gözyaşlarından görünmese de o konuşmaya devam etti. "Çok üzülme olur mu?" bu ihtimal onu yıktı, parçaladı, dağıttı. "N'olur çok üzülme. Lütfen. Çok üzülme. Beni çabucak unut. Ne olur, unut.

Allah'ım." dedi gözlerini sıkıca yumarken. "Lütfen çok üzülmesin. Unutsun hemen. Lütfen unutsun hemen. Lütfen..."

Zeliha yarım kalmış bir roman değildi. Eğer aklında onu bir sona sürükleyecek sonu gerçeğe dökerse asla merakta kalacak bir yarımlığı yoktu. Zeliha Karadere yazarının zihnine düştüğü an, Tanrı tarafından düşünülmesine bile fırsat verilmeden saplandığı zihnin toprağından koparılan bir tohumdu. Onu on sekiz yıldır tek bir sayfa kabul etmemişti.

Yine şiddetlenen ağlayışı dinene kadar o fotoğrafa bakarak ağladı. Ne zaman ki gözyaşları dinmese de en azından hıçkırıkları sessizleşince o fotoğrafa bastırdı dudaklarını. Kaç kez saymadı. Sayamayacağı kadar çok. Bunu bile yapamayacaktı. Artık bunu bile yapamayacaktı.

"Özür dilerim." dedi affını dilerken. "Beni hemen unut, özür dilerim. Özür dilerim, kızma tamam mı? Kızma. Sen kızınca bana kolum kanadım kırılıyor."

Halbuki kolu kanadı hep kırıktı onun. Sadece her şeyi kızınca ona, kırıkları batıyordu. Bünyesi zayıftı. Çabuk hasta olur, çabuk ağlar, çabuk yorulurdu. Pes ederdi hemen.

Bu hayat bir savaş meydanıysa anne baba dünyaya gelen çocuk için bir cephe, bir mühimmat, bir güçtü. Sebep bu ya Zeliha içine düştüğü savaşta cephesiz, silahsızdı. Anne babasızdı. Yenilemiyordu bile, savaş meydanında tek başına oturmuş ya ölmeyi ya da öldürülmeyi bekliyordu.

Çerçeveyi nazikçe sildi, sonra yerine koyup usulca kalktığı yere geri gitti. Kafasının içinde mahşer yeri vardı. Kafasının içinin öldürmek istiyordu. Bunun için katil olması gerekiyordu. Zeliha şimdi kendinin katili mi olacaktı? Hayır bu böyle değildi. Bu asla böyle değildi.

Eğer şimdi eline bir mikrofon verilse söyleyecek tek kelimesi yoktu ama eline bir kalem verilse yazacağı birkaç cümle olurdu. Birkaç cümlelik cesaret vardı. Yazacakları belliydi. Katil o değildi yazacakları belliydi.

'Anne dinle,

Bir cinayet işleniyor burada. Hepiniz tıkamışsınız kulaklarınızı, duymuyorsunuz beni. Mezarımın başında ecel diyeceksiniz. Beni duymadınız ama benden sonra haykırın birbirinizin yüzüne. Kabul etmeyecekseniz katil olduğunuzu, kabul etmeyecekseniz elinizdeki kanımı gömmeyin beni.'

Çenesini yasladığı dizlerinde ileri geri sallanırken gözü masasının üzerine takıldı. Sonra o masaya özenle yerleştirdiği kitaplarına. Tek bir soru bile çözmediği kitaplar vardı arasından. Dudakları tekrar kıvrıldı. Bu

sefer gülümsemedi, güldü. Sesli bir şekilde, geleceğinin anahtarını versin diye saatlerini harcayacağı kitaplara bakarak güldü. Bin kişi ağlasa, bin farklı hıçkırık dökülse yine hiç kimse bu kadar ağlamış olamazdı. Bomboş gözlerini aldı kitaplardan boğazından geçmeyeceğini bilerek bir nefes aldı. Boğazından geçmeyeceğini biliyordu da, burnundan geleceğini hesap edememişti. Aniden açılan kapısı boğazında atan kalbini ağzına doğru kaydırdı. Kulakları uğuldarken anlık bu korku onu kusturacak gibi oldu.

Titreyerek geri çekildi gelenin kim olduğunu bilmeyerek. Gelen kişinin annesi olduğunu fark ettiği an o vücudundaki korku kendini acıya bıraktı. Canı mümkün değildi artık ama daha çok yandı. Daha daha çok yandı.

Zühre Karadere hışımla girdiği oda da hedefine saniyesinde ulaştı ve kızıyla göz göze geldi. Ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözler. Bembeyaz olmuş bir yüz. Süzülmüş bir beden. Zeliha'nın durmadan ezdiği, dün geceki facianın izlerini taşıyan yaralı dudaklar.

İlk dudağından dökülen soru kızının dudaklarında bir tebessüme yol açtı.

"Sen hala mı ağlıyorsun?"

Zeliha Karadere hep ağlıyordu, bu sualinin sebebi neydi? Bunu o bile bilmedi. Kızının saçlarına değdi gözleri. "Ya kurut şu saçlarını ya da yıkama. Hasta olacaksın. Düğünden önce hastalığınla mı uğraşalım?"

Zeliha'nın öylece yatağının üzerine bıraktığı havlusuna ilerledi. Ve bu odadan öylece çıkamayacağını bildiğinden olacak kapıyı ardından örtmüştü. Eline aldığı sırılsıklam havluyla tam odadan çıkacakken aninden kolu sertçe kızı tarafından kavrandı.

Zeliha Karadere, düğün kelimesini duyunca artık ölecek gibi hissetmiyordu. Neydi bunun sebebi? Ölüm hafifliği gerçekten var mıydı? Bu yüzden miydi dün gecenin acısının üzerine geçen bu veda havası? Herkesle iyi kötü vedalaşmaya çok niyetliydi.

Sulu gözleriyle annesinin bileğinden yakalamışken her baktığını kendi gözlerini hatırlatan gözlere baktı. Gözleri ona benziyor diye annesi gözlerini sevmeyi bırakmış mıydı? Muhtemelen bırakmıştı.

"Hasta olsam da uğraşmazsın ki benimle anne." derken tek temennisi sesinin öfkeyle dolu olması olmuştu ama hayır sitemden ibaretti. "Ben çok hasta oldum," yeminliymiş gibi her şeyi söyleyecekti. İçinden geçen her şeyi dillendirecekti. Yoksa ne kefene ne de tabuta sığardı. "Ben belki ilgilenirsin diye bile hasta oldum anne." sesi net olsa da yaşları akıp gidiyordu.

"Anne," diye sordu meraklı bir sesle. "Sen niye hiç hasta olunca bana bakmadın" bir nefeslik durdu, o nefesi alamadan devam etti. "Sana

söylediler mi beni iyileştirenler?" silik bir tebessümle annesine bakıyordu. Ona hiç gülümsemeyen annesine gülümsedi.

"Ben hep anne diye ağladım. Söylemedikleri için mi gelmedin? Haber vermediler mi hiç sana? O yüzden gelmedin değil mi? Kimse sana söylemedi, unuttu hepsi değil mi?!"

Zühre Karadere o an 'haber vermediler' dese Zeliha tereddütsüz inanırdı. Tek bir an bile şüphe etmeden annesine inanırdı. Annesi ona yeter ki yalan söylesin Zeliha hemen inanırdı. Ama hayır sadece dümdüz bir ifadeyle baktı kızına. Cevap vermeye bile tenezzül etmediğinde kızının yüzünde oluşan gülümsemeye baktı öylece.

"Söylediler," dedi Zeliha gülerek. "Söylediler değil mi anne? Haber verdiler de sen umursamadın. Sen gelmedin. Onlar söylediler. Sen duymadın." annesinin bileğini daha da çok sıktı. Bakışları morarmış bileğine değsin diye. Sıktı sıktı. Annesi sadece gözlerine baktı. Yaşlarından etkilenmiyordu biliyordu bunu Zeliha. Bir deniz aksa gözlerinden annesinin bir damla canı yanmazdı. Bunu çok iyi biliyordu.

Sıktığı bileğe bir türlü düşmeyince annesinin gözleri son kalan gücüyle "Anne canını yakıyorum baksana bileğine."

Zühre Karadere on sekiz yıldır tek bir an bile baktığında içini titretmeyen kızına her gün olduğu gibi yine içi titremeden bakıyordu. Ne söyleyecekse söyleseydi, bir an önce çıkmak istiyordu bu odadan.

"ANNE," diye ikisinin de beklemediği şekilde yükseldi genç kızın sesi. "BİLEĞİNE BAKSANA! ANNE BİLEĞİNE BAKSANA! BAK ANNE BİLEĞİNE! ANNE BİLEĞİNE BAK! ANN-" Zeliha'nın ağzına aniden kapanan bir el onun sesini anında keserken Zühre Karadere bastırdığı ağızla, hafifçe kızının bedenin üstüne eğildi.

"Sus!" dedi hışımla."Sus artık, sus! Sus! Baban mı duysun istiyorsun, sus?!"

Zeliha hışımla ağzını annesinin ağzından kurtardı. Annesini değil kendini öldürmek istiyordu. "Babam mı?" diye sordu eğleniyormuş gibi. Kızılcık şerbeti içse yine kan kusacaktı.

"Babam duymaz ki anne beni."

Zeliha burada çığlıklar atsa yine duymazdı kimse onu. Zeliha ne yaparsa yapsın görünmez, duyulmazdı.

"Sen ne kadar körsen o da o kadar sağır. Babam beni duymaz ki anne! Anne sen görmezsin babam duymaz! Ne saçmalıyorsun sen? Duymaz

babam! Sakın korkma! Sakın korkma babam duymaz beni." bu bir tespit değildi bu bir isyandı.

Zühre Karadere başını iki yana salladı ve odadan ayrılmak için ilk hamlesini yaptı ama kızı bu kez onu kollarından yakaladı.

"Ama babama gösterirsem senin görmediklerini?" diye konuştu bunu yapmayacağını bile bile. Bir insanı bacaklarından ettikten sonra yürümeye küstürürseniz koltuk değneği aramayı bırakırdı. İşte Zeliha o insanlardan biriydi. Dillendirdiği şeyi yapmazdı. Ne gücü yeterdi, ne de cesareti. Her şey daha kötü olurdu. O çözüm yolunu bulmuştu. Kurtuluş lazımdı ona, o kurtuluşunu bulmuştu.

"Acaba o da kör olur mu?" diye sordu titreyerek. Olurdu halbuki, cevabını biliyordu. O gözünü de kulağını da annesine bağlamıştı. Eğer öyle olmasa Zeliha'nın bir kez olsun saçını okşamaz mıydı?

"Ne dersin anne?" annesinin gözündeki o korkuyu görmek biraz olsun içini rahatlatır sandı ama hayır olmadı. Niye içi soğumadı? Niye daha çok yandı? Aniden sütyeninin direkt üzerine giydiği kırmızı ceketin fermuarını indirdi bir miktar. "Şu izi babama göstersem?" fermuarı geri çekmeden kolunu sıyırdı ceketten. Taze morluklar ortaya çıktı anında. "Bunları ya da?" sonra aniden boynunu kıracak şekilde sağa yatırıp saçlarından kurtardı. "Ya bunlar?" her bir an tekrar tekrar yaşandı sanki o an. Canı dün gece olduğu kadar yandı, boğazına yine aynı bıçak dayandı. Aklını kaçıracaktı. Nasıl akşama kadar dayanacaktı bu hisse? Aklını kaçıracaktı, onun yaşadıklarını yaşayanlar nasıl dayanabilip devam etmişlerdi hayatlarına? Bu nasıl bir güçtü? Bu nasıl bir güçtü onlara verilen? Aklını kaçıracaktı, nasıl dayanabilmişlerdi o insanlar?

İçinden ona fısıldanan cümleye kulaklarını tıkamak istedi ama hayır yapamadı. Yapamadı. Duydu onları.

'Zeliha senin kimsen yok. Zeliha senin annen yok. Zeliha senin baban yok. Zeliha senin başını koyacağın bir omuz yok. Bir diz yok. Zeliha sen kime sırtını yaslayacaksın?'

"Ben abime ulaşamadım ama babam ulaşır. Beni odalara kapattın, benim telefonumu parçalara ayırdın ama ya babam? Abime söyler. Ne dersin anne? Onlar da senin kadar körler midir? Ben senin gözüne sokuyorum sen yokmuş gibi davranıyorsun, anne onlar görürler belki, ne dersin? Ha anne, deneyelim mi? Ne dersin?! Konuşsana anne! Konuş!"

Zühre Karadere duyduklarıyla delirmesi o kadar kısa sürdü ki bunları ona söyleyen kızının koluna yapışması çok kısa sürdü. Gördüğü morlukları

daha çok ağrıtacak şekilde sıktı o yumrukları ateş püskürmeden önce. "Yetmedi mi benden aldıkların?" dedi öfkeyle. "Ha Zeliha yetmedi mi benden aldıkların?" Zeliha konunun buraya geleceğini biraz düşünse akıl ederdi ama düşünemiyordu ki. Son düşünme takatini kurtuluşunu bularak harcamıştı. Kızını elinin altında öfkeyle sarstı.

Zühre Karadere içinde on sekiz yıldır yanan ateşi bir türlü söndüremiyordu. Her şeye gücü yetiyor, her istediğini elde ediyor bunu yapamıyordu. Zeliha'ya bakmak, Zeliha'yı görmek, Zeliha'yla konuşmak harlıyordu. On sekiz yıldır kendi doğurduğu kızı ne görmek ne duymak istiyordu. Kırk bir tane mumdan sadece biri yanmıyordu onda, kırk biri de yanıyordu. Zeliha gözünün önünde olduğu sürece hep yanacaklardı.

"Babamı aldın, oğlumu aldın. On sekiz yıl oldu bu gün! Yetmedi mi Zeliha?!" diye yükseltti sesini. Halbuki konuşmayacaktı. Öyle tembihlemişti kendini. Konuşmayacaktı, yüzüne bile bakmayacaktı ona uğursuzluktan başka bir şey getirmeyen kızının. Gidişine şunun şurasında ne kalmıştı? Susacaktı, dayanacaktı sözde.

Acısı bugün kendine yetiyordu zaten. Bir de Zeliha'yla konuşup büyütmeyecekti yangınını.

"Yetmedi mi? Daha ne istiyorsun benden? İki can yetmedi mi sana?" Zühre Karadere anlık bıraktığı bir koldan sonra elini bağrına vurdu öfkeyle. "Nasıl yanıyor senin haberin var mı burası?! Tam on sekiz yıl oldu, on sekiz gün olmuş gibi yanıyor burası! Senin haberin var mı?!" bıraktığı kolu daha da sert kavradı.

Zeliha annesinin senelerce onun sırtına yüklediği bu yükün altında ezilmiyor can verip diriliyordu. Sırf tekrar ölmek için diriliyordu. Onun suçu değildi. Erken doğmak onun suçu değildi. Annesini ölümden döndürmek onun suçu değildi. Bütün aileyi telaşa sokmak onun suçu değildi. Annesinin kaybettiği kanı ona kendi damarlarından verecek dedesini telaşa sokmak onun suçu değildi. O kanı vermek için alel acele; yanına ona emanet edilen torununu alarak, Zeliha'nın hiç tanımadığı ağabeyini alarak, hastaneye yetişmeye çalışması onun suçu değildi. Dedesinin yaptığı kaza onun suçu değildi. O kazada hiç görmediği ağabeyini ve dedesini kaybetmek onun suçu değildi. Onun suçu değildi. Bunun için bin kez yemin edebilirdi. Bin kez ant içebilirdi. Onun suçu değildi.

En çok o istemezdi bunların yaşanmasını. En çok o isterdi ağabeyini tanımayı. En çok o isterdi babasını da annesini de oğlundan koparmamayı.

En çok o isterdi babasına evlat acısını yaşatmamayı.

En çok o isterdi; doğum gününün annesinin yetim kaldığı, anne babasının evlat acısını yaşadığı günle aynı olmamasını. En çok o isterdi sadece fotoğraflarda gördüğü o çocuğun mezar taşında onun doğum gününün yazmamasını.

Zühre Karadere'nin içinde büyüyen acı öfkeyle şahlandı kızının morarmış kollarını daha da sıktı. "Beni babamdan ettin, beni oğlumdan ettin yetmedi mi? Konuş, hadi sen konuş. Yettiremedin mi kendine?"irice açtığı gözleriyle paramparça olmuş kızını sarsarken Zeliha'nın o biraz önceki ince çıkışı hemen dindi gözleri yaşlarla doldu, kalbinin üzerine iki ölü bindi. Kendi kalbini bile taşıyamayan vücuduna, iki ölünün ağırlığı da bindirilmişti.

Kalbinin üzerinde jilet izleri, annesinin parmaklarındaki tuz zerrecikleri. Nasıl da acımadan kavramıştı kızının kalbini. Tuza bulanmış parmak uçlarını nasıl da basıyordu jilet kesiklerine. Nasıl da acımıyordu.

"Anne," dedi titreyerek. Annesi onu nasıl sevebilirdi ki? Annesinin canını daha doğarken yakmış biriydi o. Annesi onu neden sevseydi ki? Annesi onu neden emzirseydi ki? Annesi ona niye baksaydı? Niye gülseydi? Niye saçını okşasaydı? Ya babası? Oğlunu almıştı ondan, nasıl kızını sevseydi? Canından çok sevdiği karısını yıllarca hayatına küstürmüş ondan koparmıştı, neden sevseydi Zeliha'yı?

Annesi haklıydı, Zeliha o an sadece bunu düşündü. Zeliha'nın sevilmek için tek bir nedeni yoktu. Bunu fark etti Zeliha. Niye seveceklerdi ki onu? Annesini bile öldürebilirdi, nasıl sevselerdi onu?

"Ne anne?!" diye bağırmaya devam etti kızına. "Ne? Şimdi sıra babanda mı? Şimdi sıra oğlumda mı? Ne mi olur o dediklerini anlatırsan? Giderler öldürürler! Öldürürler! Yetmedi mi kopardıkların Zeliha? Söyle bana yetmedi mi?! Bir oğlumdan daha mı edeceksin beni?"

Zeliha zangır zangır titreyerek bakıyordu annesine. Annesinin sıktığı kolları ilk anda olduğu gibi yakmıyordu canını. Eli yavaşça havalandı, parmak uçları yanıyordu. Annesi tuza bulasa da, onunkilerde hiç tattırılmayan o sevginin zerrecikleri vardı. Zeliha kötüyü bilmezdi, ona sevgi vermeyen annesine bile kötü yaklaşamazdı. Hiç dinmeyen acılarını içine atan annesinin yanağına dokundu varla yok arasında. Her şeye rağmen konuştu. Bu bencillik miydi? Bilmiyordu.

"Özür dilerim." dedi hiçbir işe yaramayacağını bilerek. "Özür dilerim ama ben? Ya ben anne? Anne," isyan ediyordu artık. Sadece isyan ediyordu.

"Anne gör artık beni." yalvardı. İsterse ayaklarına bile kapanabilirdi. "Bari şimdi gör. Gör ne olur gör. Dün gec-"

Annesinin tutuşu sertleşti "Ne olduysa oldu!" dedi tıpkı dün gece ki gibi. Ne olduğunu duymak bile istemiyordu. Zühre Karadere vicdanına gelecek lekeyi böyle engellemeye çalışıyordu. "İsteyerek ya da değil. Ne olduysa oldu! Anlatma bana hiçbir şey. Ne olduysa oldu. Evleneceksiniz zaten! Duydun mu beni?! Evleneceksiniz zaten. Ne yaşadıysanız yaşadınız. Ha bir ay sonra ha dün gece. Kızmıyorum sana, ne olduysa oldu. İstediysen de kızmıyorum, istemediysen de oldu artık. Çıkacaksın gideceksin bu evden. Uğursuzluğunu alıp gideceksin bu evden. Anne beni ne yaparsam affedersin diye sormuştun hatırlıyor musun?"

Zeliha daha yedi yaşındayken annesinin ona bağırışlarından sonra sormuştu bu soruyu. Gözyaşları içinde. İçten içe ağabeyinden, ondan küçük olan Kürşat'tan kıskanırken sormuştu. Annesi ne dese yapardı. Yeter ki onu affetseydi annesi. Ama annesi nefretle bakmakla yetinmişti. Cevap bile vermemişti o zaman. Ya şimdi ne isteyecekti? Zeliha kasıldı. Bunu istememeliydi. Bunu yapamazdı. O yedi yaşındaki Zeliha kadar cesur değildi.

"Şimdi söylüyorum. Beni rezil kepaze etmeden, oğlumun başını, babanın başını yakmadan git. Alnının akıyla çık bu evden. Uğursuzluğuna bir kez dur de. Bir kere de bu eve kavga gürültü getirmeden çık git. Çık git beni daha fazla üzmeden, soğusun içim. Git Zeliha, git." sesindeki yalvarış o jilet izlerinin olduğu kalbi avucunun içinde un ufak etti.

Annesi ilk kez bu kadar içten konuşuyordu Zeliha'yla. İlk defa bu kadar samimiydi. İlk kez. Ve dudaklarından dökülen şeyler... Zeliha daha şiddetli ağladı. Annesinin yanağından düştü eli bitkinlikle.

Annesi ona durmadan bir şarkı dinletiyor, duymuyor diye kızıyordu. Zeliha sağırdı. Annesi ona niye kızıyordu?

Zeliha suçsuzdu. Annesi onu niye suçluyordu?

Zeliha ölüyordu. Annesi niye engel olmuyordu?

Son bir umut, son bir umut konuştu. Son kez. Bir daha kendine yaşamak için bir şans vermeyecekti zira. Niye yaptı bunu bilmedi. Niye bu kadar çabaladı bilmedi. Hayır bildi, bilmemezlikten geldi. Zeliha bir kez olsun annesi onun için bir şey yapsın istiyordu. Eğer yaparsa, eğer yapmak isterse on sekiz yıllık boşluğu kapatırdı. Zeliha bir daha hiç sitem etmezdi. Sadece bir kez kızını ölümden alsın istiyordu. Onun kızı olduğunu hissetmek istiyordu. Çok şey istiyordu.

"Tamam," dedi, annesinin gözlerinde saniyesinde oluşan o parıltıyı görmek ona ölümden daha beter gelirken. "Tamam. İptal et bu evliliği. Ağzımı bile açmayacağım, abimin yanına gideceğim. Gelmeyeceğim bir daha bu eve. İstemezsen görmeyeceksin bir daha yüzümü. Kimseye anlatmayacağım anne hiçbir şey. Yemin ederim konuşmayacağım. Sen söylersen babam önüne geçer. Sen istersen babam da hayır der. İptal et, gideyim bu evden. Ne olur anne. Yalvarırım. Beni o eve bir daha gönderme. N'olur. Bir daha istemezsen sesimi bile duymazsın. Gideceğim, yemin ederim gideceğim. Kimsenin haberi olmayacak. Okulum var daha. Yaşım daha çok küçük anne. Teyzelerimin kızlarının üniversite haberlerine çok seviniyorsun. Çok seviniyorsun anne. İzin ver aynı şeyi ben de yapayım. Alma elimden bunu. Bırak gideyim. Yalvarıyorum anne. Babama söyle iptal edin. Sen istersen babam her şeyi yapar. Anne alma elimden bunu. Gidip eğitimime devam edeyim. Yalvarırım sana anne. Beni hiç affetme ama son kez istediğimi yap, yalvarırım sana."

En çok boşuna konuştuğunu fark eden, konuşanın ta kendisiydi. Zeliha annesine cilt cilt roman yazsa, annesi kitabın ismini bile okumazdı. O kadar uzaktı bu anne kız birbirine.

Bir umut baktı. Hani olmaz da, bir umut. Annesi kızının kollarını bıraktı. Zeliha ne dese, ne yapsa onun için taşlaşmış kalbi yerinden oynatamayacaktı. Bu mümkün değildi.

Sanki annesine ulaşmak için çıplak ayakla yollar aşmışta, annesi kirlenen ayaklarına bakarak onu eve almamıştı. Zeliha on sekiz yıldı çıplak ayaklarla geliyordu annesinin kapısına, Zühre on sekiz yıldır almıyordu kızını içeri.

Görmüyor muydu kızının ayak tabanlarındaki iltihapları?

"Baban her şeyi konuştu." diyebildi gamsızca. "Okuluna devam edeceksin." dedi Zühre Karadere düz bir sesle. Yalnızca kendisi kızına uzak olmamış, eşini de koparmıştı. Osman Karadere; bir Zühre Karadere olmasa da kızını asla diğer çocukları kadar sevmemişti. Hep mesafeliydi, hep yabancıydı. Hep uzaktı, hep soğuktu. Ve Zeliha'yla ilgili karısı ne derse tamam demişti. Çünkü o da aynı şeyi düşünüyordu.

Zeliha bu eve uğursuzluk getiriyordu. O bu evde kaldığı sürece huzur hiçbir zaman kapıdan geçmeyecekti.

"Burada göremediğin her şeyi orada göreceksin Zeliha. Ben o kadar da kötü bir anne değilim. Seni cehenneme göndermiyorum. Bin kere şükredeceksin bana. Bu evde değil ama orada var huzurun. Var. Okuluna da

devam edeceksin, baban her şeyi konuştu. On sekiz yıl önce verildi bu söz. Çiğnenecek bir şey yok. En doğrusu bu."

Seneler önce Zeliha daha doğmadan ağızlardan çıkan tek bir söz bugün bu günlere neden oluyordu. Saçma bir cümle, bir genç kızın hayatını alt üst etmişti.

"Bana bunu yapanların sözüne mi inandınız anne?" dedi Zeliha. Anne babası iyi bakamamıştı ona onlar mı bakacaktı? Ona bunu yapanlar mı? Zeliha okul niyetine evden çıkmadan Karadere'leri bin bir vaatle evliliğe ikna etmeye çalışanlar mı? Biliyorlardı. Zeliha eğer ki bir kez giderse, hele de Fetih Karadere'nin yanına giderse bu evlilik olmazdı biliyorlardı. Bu aceleleri bu yüzdendi en çok.

"Bu evde bana huzuru çok görüp on sekizimde başkasının evinde mi bulurum sandınız? Ben daha kaç yaşındayım anne?!" diye yükseldi kontrolsüzce. "Ben daha kaç yaşındayım da o eve gelin gönderiyorsunuz beni? Benim önüme bu evliliği koymak için bekleyemedin mi anne birkaç sene daha? Bu kadar mı fazlalıktım? Bu kadar mı fazla geldim sana anne? Bu kadar mı çok gördün bana koca evde bir odayı? Sofradaki tabağım mı fazla geldi anne gözüne? Yediğim yemek mi? Yattığım bu odamı fazla geldi bu yaşımı bekledin?!"

Asla ikna olmayan, olmaya niyet etmeyen kızına Zühre Karadere işaret parrmağını salladı hışımla. "Buydu değil mi aklındaki?" diye sordu. Düşündüğü şey doğru çıkmıştı. "Okul bahanesiyle çıkacaktın, bir daha da ne ses ne seda. Yine nerede yakacaktın canımı, yine hangi belayı saracaktın başımıza? Düşünmedim mi bunları? Sen bu evden benim istediğim şekilde çıkacaksın Zeliha! Benim istediğim şekilde çıkacaksın! Fetih'in yanına gidip onun da mı başını belaya saracaksın? Ben buna izin verir miyim? Oğlumun başını yakacaksın. Bunu izin verir miyim? Zaten kopmuş benden, zaten kopmuş bizden daha mı çok alacaksın oğlumu benden?! Bir oğlumu daha mı feda edeyim yoluna?! Zaten yok, zaten ne evini ne yurdunu biliyor onun içinde mi yansın ciğerim?! Bir daha mı götüreceksin oğlumu benden?!"

Zeliha hafifçe doğrulduğu yerden dizlerini yatağa bastırarak çöktü. Dizlerindeki yaralar daha çok acıttı canını ama hayır mimik oynatmadı. "Ben mi kopardım Fetih'i senden?" diye sordu gerçekleri yüzüne vuracağını belli ederek. "Ben mi sebebim buna? Anne," diyerek yaşlı gözlerini kıstı. "Fetih abim ne evini ne yurdunu bilmiyorsa bunun tek sebebi sizsiniz! Sizin bitmeyen geçmişiniz, sizin hatalarınız, sizin yanlışlarınız. Sizsiniz anne! O

adamı o yaşta bu evden kaçmasına sebep olan sizsiniz! Onun günahını da mı bana biçtin?" hayal kırıklığıyla ona baktı. Sanki günlerce yürümüşte bir arpa yol alamamıştı. Yine işlemediği bir suçun kelepçesi bileğinden sallanıyordu. Omuzları yavaşça çöktü.

"Kendi günahını da mı benden çıkardın? Babamı da ikna ettin mi buna? Benim yüzümden mi gitti abim?" Zühre Kararedere birer birer yüzüne çarpan cümlelerin haklılığını farkındaydı. Ama yine de sesini etmedi. Kızına yüklemediği bu suçu geri alacak tek bir hamle yapmadı.

"Bu eve kar yağsa yine benim değil mi anne suçlu?" diye sordu hayal kırıklığıyla. Suskunluğa oynayan annesi başını salladı hemen.

"Bu evin kapısına taş değse, yine sensin. Geldiğin gün bitirdin tüm huzuru! Geldiğin gün."

Geldiği gün. Yani on sekiz yıl önce bugün.

Zeliha dudaklarını birbirine bastırdı bir türlü dinmeyen gözyaşlarıyla yorgunca gözlerini kaçırdı, sonra usulca annesi ilk odaya girdiği an kalktığı yere oturdu. Dizlerini yine kendine çekti, yanağını dizlerine yaslayarak öylece annesine baktı. Cümleleri bitmişti. Aynı kelimelerle daha fazla konuşamazdı. Her şey söylenmiş gibi hissetti. Annesinin hep hasretle baktığı yüzüne baktı yine hasretle. Bir kere istediği gibi öpememişti. Öpmüş müydü? Bayramdan bayrama. O da annesinin mesafeli halleriyle.

Zeliha savaşamadan kaybetmişti. Yorgunca çöktü yerine. Konuşamaz sandı, ta ki annesi arkasını dönene kadar.

"Anne," dedi titrek bir sesle. Zeliha hep annesini dinleyen bir kız olmuştu. Şimdi infazını bir kez olsun annesinden duyması gerekiyordu. Bu cümleleri birbirine küstürecek sorusunun sebebi buydu.

"Bu evden gelinliğimle değil de kefenimle çıksam," dedi titreyerek. Annesinin gözlerine baktı bomboş bir ifadeyle. Zühre Karadere duyduğu soruyla bir an olduğu yere çakıldı ama bu öyle abartılacak kadar uzun sürmedi.

"Yine de yanmaz o için değil mi bana?"

Bir soru en fazla ne kadar ağır olabilirdi? Neyse bu sorunun cevabı bu soru o kadar ağırdı. Tek bir cevap bekliyordu annesinden. Eli kapının kulpundayken annesi ona baktı. Cevap vermesi gerekiyordu, Zeliha'nın içinin biraz olsun rahatlaması için cevap vermesi gerekiyordu. Verdi de. Elini bağrına koydu.

"Burası yanar," dedi içinden geldiği gibi. Ve o an şimdiye kadar ilk kez kendini Zeliha'ya karşı suçlu hissedecek şekilde devam etti. Zühre Karadere

kızına hep dürüsttü, tıpkı şu an olduğu gibi. "Ama sen bueve girerken çıkan iki kefeni alırım o ateşe basarım, söndürürüm. O yanan yer buz tutar." dedi hiç acımadan. Zeliha'nın bir anlık nefesi kesildi. Gözleri titredi ama aynı zamanda içini bir rahatlama yayıldı. Dudakları yavaşça kıvrıldı.

Annesinden izin almış sayılırdı değil mi artık?

Başını salladı ağır ağır. "Anne." dedi tekrardan. Defalarca kez bu kelimeyi kurmak istiyordu artık. Durmadan, bunu dillendirmek istiyordu. Doya doya anne demek istiyordu. "Tamam," dedi pes etmiş bir halde. "Bu akşam Fetih abimle konuşacağım." son bir kez sesini duyacaktı. Ne konuşurlarsa konuşsunlar...

Annesi tam belki içinde tehditler bulunan cümlelere başlayacaktı ki Zeliha hiç zaman vermeden devam etti. "Merak etme. Ne söylediysen onu anlatacağım. Ben istiyorum, gel diyeceğim. Söz."

Kader defterini doldurmak için görevlendirmiş kalem bu anı yazdıktan sonra sayfanın sağ üstüne bugünün tarihini yazdı. Zühre Karadere kızı sonunda ikna oldu sandı.Odadan huzurla çıktı.

Zühre Karadere bilmedi, kızının kendi elleriyle ona uzattığı ölüm fermanını imzaladığını. Fark etmedi dar ağacına assın diye kızına ip uzattığını.

Zeliha tek bırakıldığı odada karşıdaki fotoğrafa baktı tekrar. Ama bu kez o adama değil kendine. Kıvrılmış dudakları titredi konuşurken.

"Doğum günün kutlu olsun Zeliha," dedi kendine en çok kendisi yabancıyken. Ve ekledi.

"Ölüm günün kutlu olsun Zeliha."

"Amına koyayım seni üreten fabrikanın da, satan markanın da, senin de!" Fetih öfke dolu bir ses ve hareketle kravatı boynundan çıkarırken elleri titrediğinden çıkaramıyordu bile.

"Sakin olur musun?" dedim yumuşak bir sesle. Çıplak ayaklarımla ona doğru ilerlerken o hala kravatla cebelleşiyordu. Günler haftayı devirmiş ve bizi gün geçtikçe daha da strese sokan o güne sonunda varabilmiştik.

21 Aralık 2020 Pazartesi.

Takvim yaprakları dava gününü işaret ediyordu. Günler tuttuğum nöbetlerden dolayı hızlı ama hepimiz için sancılı geçmişti. Doğru dürüst eve gelmediğim olmuştu. Hem Fetih'in hem de benim çalışma yükümüz o kadar ağırdı ki, doğru dürüst uyumuyor ve birbirimizi görmüyorduk. On gündür evliydik. Eğer Fetih'in beni sık sık aramaları olmasa, gelip almaları,

hastaneye bırakmaları olmasa evli olduğumu bile unutacaktım. Evde misafir vardı, onları bile sayılı görmüştüm.

Ona varırken önünde diz çöktüm. O yatağın üzerinde otururken onun sırf sinirinden, gerginliğinden takamadığı kravatına yöneldim ama o benim yere oturmama izin vermeden doğruldu beni de belimden yakalayarak. Aramızdaki boy farkı rahatsız edecek bir boyuttayken "Sakin ol." diye tekrar ettim. Sabahtan beri dolap kapaklarına küfür ediyor, kapılara yumruk atıyordu. Odayı başımıza yıkacaktı. Sinirini böyle atmaya çalışsa da başarısızdı. Ve ben her ne yaparsa sessizce görmezden geliyordum çünkü bu on gün eksildikçe ne hale geldiğini görebiliyordum. Hem Zeliha'nın hem de onun.

Gün geçtikçe nasıl gerildiklerini, solduklarını, tükendiklerini. Her şeyi görebiliyordum. Hele de Zeliha. Güzel Zeliha. Neredeyse yemeden içmeden kesilmişti. Doğru dürüst uyumuyordu, daima midesi bulanıyordu. Bazen masanın başına oturmak onun için ölüm gibi geliyor bazen de gece yarısı aniden kalkıp testleri yiyip bitiriyordu. Odasından da hiç çıkmıyordu. Fetih ona belli etmese de onun ne hale geldiğini ben fark ediyordum. Aynı odayı paylaşıyorduk. Her an bir şeye sinirlenebilir, birini dövebilir, birine küfür edebilir, bir şeyi devirebilirdi. Öfkesi bir bana yoktu. Belki birbirimizi az görüşümüzden belki değil ama bana karşı fazlasıyla iyiydi. Öyle ki ona bir zamanlar *karını düşünüyorum, tedavi olmalısın* cümlelerimi birer birer yedirecek derecede davranıyordu.

Bu ilişkini hanzosu, patavatsızı ben olmuştum. Evet on günün özeti buydu. Fetih odaya girerken belki uygun değilimdir diye kapıyı tıklatıyordu mesela. Ama ben babamın evi gibi çalışma odasına bile tak diye giriyordum. Bu defalarca kez duştan yeni çıkmış bir Fetih'le dank diye yüz yüze kalmama sebep olmuştu. O benim rahatsız olabileceğim her şeye dikkat ediyordu. Her şeyde önceliğine beni koymuştu. Efsun rahatsız mı olacak? Yapmıyordu. Efsun böyle daha mı rahat edecek? O zaman onu yapıyordu. Alışmış gibiydi bana. Ben dağınık olmamaya çalışsam bile dağınık olduğum için arkamı topluyordu her halükarda. Nöbetlerim çok ağır diye neredeyse her şeyimi o düzenliyordu. Ben sadece eve gelip uyuyordum çoğu kez.

Karına yazık cümlesi benim nezdimde bile *kocama yazık asıl'*a dönüşmüştü. Düşünceli olan oydu, sabırlı olan oydu, tahammülü olan oydu. Bense öyle takılıyordum işte. Kahvaltı etmeden çıkmama izin verse, bir de kıyafetimi değiştirmeden yatağa girmeme engel olmasa çok iyi bir adamdı

aslında. Tamam, o kadar olurdu. Ben de zaten böyle düşünüp ona uyum sağlıyordum.

Hal böyle olunca; bu gerginlik, bu yoğunluk bizi on gündür ufak tefek tartışmalar hariç hiçbir kavgaya sürüklememişti. Kendi yağımızda kavruluyor gibiydik. Sadece işe başlayışımın üçüncü gününde sabah alarmı altı yedi kere ertelemem artık sabrının taşırmış olacak ki telefonumu duvara fırlatacak kadar tepesi atmıştı. Alarm sesimden, telefon markama kadar sövmüştü. Sonra da akşam beni yanına çekip telefonumu istemişti ve bütün alarmlarımı tek tek kapatmıştı. Sonra kendi telefonunu açmış benim uyandığım son alarmı kendi telefonuna kurmuştu. Ben bin bir itirazla ya uyanmazsan naraları atsam da kabul etmemişti. O günden beri beni o uyandırıyordu. Bazen beni uyandıranın Fetih olduğunu unutup *beş saat daha* naraları atınca kendi yöntemleriyle beni uyandırıyordu.

Yüzüme su döküyordu.

Gözlerim kapalıyken beni banyoya sürükleyip aniden kafamı musluğun altına tutuyordu.

Bir kere çok keskin bir kolonyayı koklatmıştı, nasıl öksürdüğümü hatırlamıyordum. Sonra iki gün boyunca diline düşmüştüm. Neymiş efendim kedilere de kolonya koklatınca kaçarlarmış, bunu bir yerde okuduktan sonra bana uygulamış ve ben bu tezi kanuna dönüştürmüşüm.

Onun dışında kulağımın içine bile üflemişti.

Yani oldukça hor şekilde sabah beni uyandırıyordu. Sonuç odaklı olup uyandığıma şükrediyordum ben de.

Kravatı sakince bağlarken ellerimi yakasından çekmedim zira söyleyeceklerim vardı. Mahkemeyle ilgili. Şu dinmeyen öfkesiyle ilgili. "Fetih." dedim sakince ellerim yakasında, omuzlarında, kravatında gezinirken."Şimdi bir kere konuşacağız ve bir kerede anlaşacağız tamam mı?" öylesine sorduğum soruya, bana üstten üstten bakarak ciddi bir şekilde aynen şunu söyledi.

"Hayır."

Tam benden kopup gidecekken yakasından tuttum serice. "Evet!" dedim onun aksine. Bizim aklı başında davranmamız gerekiyordu. Bu tarz hareketler bir tek Zeliha'ya haktı. Zeliha o mahkemeye çıkacaktı, konuşacaktı ve Fetih beni korkutuyordu. Zaten bunu duyunca delirmiş, Zeliha'ya karşı tepki göstermemek için o kadar çok zorlamıştı ki kendini şimdi bu halleri beni endişeye sürüklüyordu. Sakin olmalıydık, bu günü Zeliha için daha kötü bir hale getirmemeliydik.

"Evet bir kere konuşacağız ve anlaşacağız. Nasıl hayır? Evet." hızlı hızlı konuşurken baygınca başını kaldırıp karşıya baktı. İstediği yere bakabilirdi beni duyacağını biliyordum. Dip dibeydik zaten. Nereye duymuyordu?

"Gidiyoruz, karşı tarafı görmezden geliyoruz. Herhangi bir şekilde saldırmıyoruz kimseye. Dövmüyoruz, küfür etmiyoruz, mahkeme salonundan atılmıyoruz. Zeliha'yı daha fazla perişan etmiyoruz, korkutmuyoruz, daha da çıkmaza sokmuyoruz. Hakime, savcıya laf etmiyoruz. Sakiniz tamam mı Fetih? Sinirli olsak bile Zeliha için bunu dışa vurmuyoruz."

Bende tutmamakta ısrarcı olduğu gözlerini çenesinden tutarak kendime çevirdim. Böyle bir çocuk gibi kaçamazdı. Onu da anlıyordum. Bu kadar anlayışım bunaydı zaten. Şu an öyle bir durumdaydım ki ne olursa olsun kendimi her şeye hazırlayıp öyle dik duruyordu. Çünkü sanki Zeliha'nın da Fetih'in de yıkılması durumunda benim ayakta sağlam kalmam lazımdı. Bu hak ikisinde de vardı ve bu benim sorumluluğumdu. Ben dimdik duracaktım ki onlar bel bükse de benim dikliğimden gözükmesin bu. Israrcı gözlerim gözlerindeyken bıkkınca nefesini bıraktı.

"Bakarız." dedi beni kafasına vurmaya iterken. İşi yolun başında olduğu gibi çok zorlaştırıyordu. Yine ve yine Zeliha yerine Fetih'le uğraşmak zorunda kalıyordum.

"Bakma," dedim bastırarak. "Bakma uygula. Yapacağın her şey Zeliha'nın bugünü daha zor atlatmasına neden olacak. Bakma uygula Fetih. Ne hissediyorsun, kafanın içinde ne dönüyor bilmiyorum ama yapma. Titriyor Zeliha sen tek bakış atınca. Kızın derdi kendine yetmiyormuş gibi bir de acaba Fetih bir şeyler yapacak mı diye stres yapıyor. Anlıyor musun bunun ne demek olduğunu? Yapma, rica ediyorum. Yapma."

Söylediklerimle dik olan omuzları düştü benden ayrıldı ellerini saçlarına daldırarak. "Niye geliyor o zaman Efsun?" dedi sert olduğu kadar bitkin bir sesle. "Niye yapıyor bunu kendine? İzin vermeyecektim, gerekirse kızarak izin vermeyecektim ama engel olacaktım gelmesine. Sen durdurdun. Sen geçtin önüme. Böyle mi daha hafif atlatacak?"

Kurumuştu, Zeliha geleceğim dediğinde konuşturmamıştım onu ve Fetih tabiri caizse kurumuştu. Can vere vere susmuştu ama olması gereken buydu. Zeliha ben istemiyorum dese daha mutlu olacaktım ama hayır istemişti. Geleceğim demişti ve bitmişti.

"Bastırarak mı Zeliha'nın daha iyi hissetmesine sağlayacağız?" diye sordum bizim aramıza açtığı mesafeyi geri kapatırken. "Vardır bir bildiği.

Madem geleceğim diyor vardır bir bildiği. Belki onu, o şekilde kelepçeyle görmek istiyor. Belki ceza aldığını kendi kulaklarıyla duymak istiyor. Buna da mı biz karışalım? O kendisi için en doğru kararı vermiştir Fetih. Bırak o bize değil biz ona ayak uyduralım. Zaten çıkmak isteği an çıkabilecek salondan. Her şey bırakalım onun kontrolünde olsun." bir türlü açtırmadığım mesafenin boşluğundan bana bakarken haklı olduğumu biliyordu. Biliyordu da kabul etmek istedikleri farklıydı. Başımı salladım hafifçe onay versin diye. Çıkmak üzereydik odadan. En azından ne kadar sadık kalırdı bilmem ama bir cümle duymak istiyordum ondan.

Bir süre bakıştık. Ben yine orta yolda buluşmayacak sandım ama başını salladığında sonunda içim az da olsa rahatladı. En azından niyet sakin olmaktı. Bu bile bir şeydi. Zeliha'nın gerginliği yetecekti zaten hepimize. O kadar iyi değildi ki, o kadar bize belli etmemeye çalışıyordu ki bunu adliyeye bizimle gelmek bile istememişti. Fetih'in yanında rahat olamıyordu. Stres bile yapamıyordu. Çünkü yaparsa pimi çekilmiş bir bombayı patlatırdı. Fetih zaten patlamaya yer arıyordu. O pisliği gördüğü ilk yerde Zeliha'nın yaptığı stresin hıncını çıkarırdı.

Fetih'in boyuna az da olsa yetişsin diye boyum belirlediğim yüksek topukluları ayaklarıma sonunda geçirdim ve aynı anda kabanlarımızı aldık ellerimize. İkimizde fark etmeden resmiyetin ötesinde uyumlu giyinmiştik.

"Hadi." dedim derince bir nefes alarak. "Çıkalım artık." Kapıya o bir tık daha yakındı. İkimiz de birbirimizi baştan aşağı süzdük. Her şey ama her şey yolundaydı. Her şey istediğimiz gibi ilerleyecekti. İçim rahattı. Biliyordum, bu kez olan değil olması gereken olacaktı.

Bana yavaşça elini uzattığında dudaklarım yavaşça kıvrıldı ona doğru ilerledim. Bana uzanan eli belime yerleşti açtığı kapıda ilk ben geçtim. Konak ölüm sessizliğindeydi. Osman Karadere ya da Zühre gelmeyi teklif etmişler miydi, ya da akıllarından bile geçirmemişler miydi bilmem ama gelmiyorlardı. Bu on günde ikisini de pek görmemiştim. Bir tek Zühre Hanım yeni gelin, evin kadını yok bilmem nasıl iki gün üst üste eve gelmez, yok öyle yok böyle diye bir şeyler söylemişti de kimse umursamamıştı. Ne bekliyorsa zaten. Ki misafirleri var diye de o da çok takmıyordu bana. Zeliha'ya göstermediği sevgiyi maşallah herkese gösteriyordu. Kardeşinin çocuklarını çokça seviyordu. Onlar da teyzelerini.

Mehmet Ali'yi bir kez görmüştüm. Ve evet Fetih sanırım ciddi ciddi kovmuştu. Çünkü bu evde kalmıyordu. Akşam yemeğinde karşılaşmıştık sadece ve yüzüme bile bakmamıştı doğru dürüst. Merhaba merhaba. Fetih

ne dedi bilmem benimle göz teması kurmuyor ve başka bir akrabanın evinde kalıyordu.

Diğer yeğeni Şûrîne'yi de çocuğu gibi seviyordu. Böyle bir sevgi olamazdı. Beni gördüğü an aniden kıza methiyeler diziyordu falan da benim zaten kendisiyle bir problemim yoktu. Onun da benimle. Hatta iyiydik. Zeliha'da muhtemelen bizim sesimizi duyarak odadan çıktığında göz göze geldiğim ilk an gülümsedim güven veren bir şekilde. Rahatlatmak ister gibi.

Sabah benim tarayıp kuruttuğum, sonra da düzleştirdiğim saçlarını üzerine salmış, benim ona ilk bende kaldığı dönemde verdiğim sweatshirtlerden beyaz olanı giymiş, altını da siyah dar bir jean ve beyaz spor ayakkabıyla tamamlamıştı. Üzerine aldığı montun önünü kapatmamış bizden yine yaşadığı stresi saklamaya çalışıyordu. Bunu ilk an anladım.

O bize değil de direkt olarak biz ona ilerledik. Fetih'in içinin gittiği her halinden belli, hangi anı hayal ettiği her halinden belli şekilde Zeliha'yı kendine çekti ve ardı ardına saçlarından öptü. İçeride söylediklerime rağmen "Gelmek istediğine emin misin?" diye sordu tekrardan. Gözleriyle yalvarıyordu gelmemesi için. Ama sonuç değişmedi.

Zeliha "Geliyorum." dedi vazgeçmeyeceğini belli ederek. "Emir abiyle gideceğim değil mi ben?"

Nasıl dikişleri alınırken Fetih'i istemediyse yanında şu an da istemiyordu bizi. Olsun yabancıya emanet etmiyorduk sonuçta. O nasıl istiyorsa öyle olsundu. Fetih memnuniyetsiz bir şekilde başını sallarken kardeşini kolunun altına aldı. O şekilde yürüyecekti belliydi. Önden adımlarken ben o sessizlikte, topuklularımın sesleri duyuluyordu sadece. Ta ki Fetih'in sinsi sesini duyana kadar.

"Yine giymiş bir metre topukluları."

Bunu bana değil kısmen gizli bir şekilde kardeşine söylemişti. Ona bakmadan gülümsedim, amacının ne olduğunu farkındaydım. Zeliha'yla ne kadar normal günün akışından konuşursak o kadar stresi azalırdı. Sesimi çıkarmadım kulaklarımı onlara dikerken. Ağabeyine rağmen Zeliha yine benden yana oldu merdivenleri yavaş yavaş inerken.

"Yine çok güzel olmuş."

Gülümsemem genişledi, dudaklarımı ıslattım. Şu an dönüp onu Fetih'ten koparıp kendi sineme çekesim geldi ama böylesi daha iyiydi. Zeliha durmadı ekledi. "Ve sen bunu ona söyledin değil mi?"

Bugün normal bir gün olsaydı Fetih'in bana laf atacağını, makyajıma, kıyafetime her şeyime kılıf uyduracağını biliyordum. Ama pek ne

giydiğimize takılabilecek gibi değildik. Yüzsüzce, umursamaz bir halde "Öyle mi olmuş?" dedi körmüş gibi. Zeliha hazır kolunun altındayken itsene aşağı onu. Ben de düşmesi için yolu açayım.

Zeliha'nın "Abiii," diye sızlanmasını ben böldüm sahte bir sitemle. "Senin abinin dilinin kemiği var Zeliha," dedim son basamakları da inerken. "Bana iltifat etmeyedursun hemen kırılıyor."

Bitirdiğim merdivenlerin başında onlara dönerken Fetih kardeşini sıkıca sarmış kurduğum cümleyle bana bakıyordu. "Hiç böyle bir şeye yeltenmedim ki, nereden biliyorsun kırıldığını?"

Hem yüzsüz, hem arsız, hem terbiyesiz nasıl mı olunurdu? Bunun en büyük kanıtı gibiydi Fetih. Sevimsiz sevimsiz ona bakarken Zeliha belki itmedi ama hafifçe karnına vurdu. Gözlerimi ona dikerken beni daha da sinir edecek şekilde devam etti. "Halbuki şimdiye kadar ettiklerimde kırık çıkık olmadı."

Suratım ışık hızında düştü. Ne Fetih'i, ne Fetih'in beni beğenmeyişini, ne Fetih'in başkasını beğenişini gram umursayacak halde değildim. Ayrıca beni beğenmeyen de gidip köyneğimi giyseydi. Benden iyisi bulmuşta sanki laf ediyordu. Son basamakta benim bozulmuş suratıma bakarken hani sırası değil diye konuşmayacaktım da Zeliha bu durumdan az da olsa eğleniyor diye karşılıklı sinirlerimizi yıpratmaya devam ettik.

"Aaa," dedim şaşkınca. "Halbuki bana iltifat edenlerde hep kırık oluştu. Güzelliğim onlara göre ayna, bana göre dilin kemiğini çatlatır.Çok kemik kırdım ben, senin ki sağlam kalsın. Çokta mühim değil."

Bu kez bozulma sırası ondayken yüzündeki ifadeyi dağıttı ve direkt bozuldu. Ne sanmıştı ağlardım falan mı? Evet tekrar ediyorum, köyneğimi giyebilirdi.

Elini kaldırıp baş parmağıyla burnumun ucuna vurdu keyifsizce. "Dil kemiğini kırdıklarına söyle geriye kalan kemiklerini de ben kırarım." dedi cins cins. "Benim kırdığım kemik kaynamaz da, akıllarını başlarına alsınlar. Yoksa işe o beyin diye taşıdıkları parçayı koruyan kemiklerle başlarım."

Yine arabesk arabesk konuşmalara başlarken yüzümü buruşturdum çekinmeden. Tam peşkeş çekmek için hazırlanmıştım ki Zeliha "Devir çakalların devri diyen sendin." dedi abisine diklenerek. "Güzel demediğine ayna çatlatıyorlar Fetih Bey, bir dur düşün." diyerek bana ne laf ne söz bıraktı. Fetih hiç beklemediği cümlelerle başını şaşkınlıkla kollarının arasındaki bedene indirdi. Aniden işaret ve orta parmağının arasına alırken Zeliha'nın burnunu "Ne dedin sen?" dedi tehditvari bir sesle. Çok sıkıyor

olacak ki Zeliha çırpınmaya başladığı an çirkefçe araya girdim ve onu aldım kurtardım elimden.

"Ne yapıyorsun sen ya?!" diye Fetih'e kızarken Zeliha'nın yüzünü şefkatle göğsüme bastırdım. Fetih işaret parmağını bize sallarken "Bak siz ikiniz." dedi hiddetle. Sözünü kestim. Balla.

"Evet biliyorum çok güzeliz."

Zeliha benim aralık bıraktığım kadarıyla Fetih'e baktı. Onu o kadar sıkı sarmıştım ki Fetih'in benden almak için ilk hamlesine oldukça dayanıklıydım.

"Hala evet demiyorsun abi." dedi şaşkınca. Zeliha umarım şaşırmanın sebebi abinin daha önceki ilişkilerinde devamlı kadına iltifatlar yağdırması değildir! Eğer öyleyse umarım boyu bosu devrilir abin olacak adamın. "Umarım bugün karşımıza çıkan herkes ilk Efsun ablaya ne kadar güzel olduğunu söyler."

Zeliha'nın bu cümleleri Fetih'i bile andan uzaklaştırdı ve ciddi ciddi durdu buna sinir oldu. Kafasını koparacaktım ben bu adamın artık. Aniden alayla güldü. "Karşımıza çıkan herkes bunu söyleyecek?" diye sordu *vay vay vay* tonlamasında. "Fetih Karadere'nin karısına bunu söyleyecek? Kim o canına kanıyla susayanlar bir görelim o zaman biz."

Bunu o kadar böbürlenerek söyledi ki ama böbürlendiği kızım *karısı* kısmı değil tamamen kendi adı soyadıydı. Ben seni insanlara pamuk yumağı diye anlatayım Fetih sen anca ego yumağı ol karşımda. Hani Fetih ya. Hani Karadere ya. Hani marka ya. Hani zirvede ya. Hani sesimiz ulaşmıyor ya ona.

Eşek herif.

Bu karşılıklı atışma devam edecekti sadece bizim olduğumuz bahçeye bir kişi daha eklenmiş olmasaydı. Şûrîde, çıktığı mutfaktan bizi hemen fark ederken direkt olarak göz göze geldik. Gözlerini hepimizin üzerinde gezdirdi en sonda da gülümseyerek bende durdu. İkimizde istemsizce birbirimizi süzdük. Bazen, tıpkı bugün gibi, o kadar farklı bir havaya bürünüyordu ki bunun en büyük sebebi kıyafetleriydi. Dönem kadınları gibi giyiniyordu zaman zaman. Hatta elinde eldiven ve ufak bir çanta olsa tam olarak öyle olacaktı. Ben kolay kolay başkasına tarz olarak özenmesem de ona özeniyordum. Çok hoştu, çok nahifti. Makyajına, konuşmasına kadar. Ara ara denk geldiğimizde sohbet ediyorduk. Edebiyat öğretmenliği okumuştu. Hatta yeni mezun olmuştu. Yirmi iki ya da yirmi üç yaşındaydı.

Hafif bir gülümsemeyle "Günaydın." derken onu fark etmeyen diğer iki kişi de fark etti. Zeliha aynı şekilde karşılık verdi ama Fetih sessizliğini bozmadı. Gözleri bu ortamda görgüsüzlük olarak kalan hareketin sahibine çevirdi ama çokta takılmadı bana döndü. Sanki ikimizde birbirimiz hakkında aynı şeyi düşünmüş gibi "Ne kadar da şık olmuşsun." diyen o oldu. Zeliha'nın kaşları havalandı, şaşkınlıkla kuzenine baktı. Evet, bence de başka bir şey dilemeliydi. Gülümsemem genişledi bana sevimsiz sevimsiz bakan Fetih'e baktım.

"Canına kanıyla susayanlar top bir. Eee ne yapacaksın?" Şûrîde sohbete uzak bir şekilde ne dediğimi anlamaya çalışırken kuzenine baktı. Fetih'in resmen bana göz devirmediği kaldığında "Kapıdayım ben," dedi soğuk soğuk. "Çok beklemeyin de çıkın siz de. Emir'in eli kulağında."

Daha fazla bir şey söylemeden bizden uzaklaşmak için üçüncü adımı atmıştı ki Şûrîde'nin sesini duyduk.

"Fetih." hepimizin bakışları ona dönerken, seslendiği kişi tamamen bedenini ona çevirmeden bakışlarını değdirdi. "Bir saniye bekler misin?" diyerek nazikçe rica ederken kendisinin kaldığı odaya yöneldi. Fetih bakışlarını baygın baygın etrafta dolaştırırken bana baksaydı kaş göz yapacaktım. Tamam pek akraba seviyor gibi değildi de, kızın ağabeyini kovup bir de ona da aşırı soğuk davranıyordu. Biraz da olsa misafirperver olsa, bir günaydın dese bir şey eksilmezdi. Sevmediğin insana bile nezaket için söylenir.

Şûrîde elinde bir kalemle girdiği odadan çıkarken saçlarını hafifçe savurarak kaldırdı ve kalemi Fetih'e uzattı. "Senin galiba? Dün oturma odasında buldum, baş harflerin yazıyor." Fetih'in gözleri kalemden kuzenine tırmandı ama kalemi almadı, elini havada bırakmayı sürdürdü.

"Benim," dedi düz bir sesle. Sonra bakışlarını bana çevirip kalemi işaret etti. "Sen al, çalışma odasına koyarsın. Ben yine düşürürüm." diyerek topu bana attığında kadının eli daha fazla havada kalmasın diye hemen kaleme yöneldim. Fetih daha fazla durmadan kapıya ilerlerken kalemi üzerimdeki kabanın iç cebine sıkıştırdığım an Şûrîde, Zeliha'ya yöneldi. Zeliha'nın yüzünü şefkatle ellerinin içerisine alırken gülümsedi sıcacık bir halde.

"Zühre Teyzem uyanacaktı ama dün geceden beri tansiyonu biraz fazla oynuyor. O yüz-" Zeliha lafını yapmak istediği şeyi fark edip usulca böldü.

"Açıklama yapmana gerek yok Şûrîde abla." dedi gerçeği fazlaca kendisi de bilirken. Hepimiz bunun gerçek olmadığını pek tabi biliyorduk. Onun

yapmaya çalıştığı şeyin güzelliğini de farkındaydım ama Zeliha bunu istemiyordu.

Şûrîde başını salladı ağır ağır. Yanaklarından öperken Zeliha'nın "Sen gelene kadar sevdiğim o ıslak kurabiyelerden yapacağım." dedi baş parmağı usul usul okşarken yanağını.

"Trileçen de hazır olacak. Aynı zaman da o ikimizin sırrı olan küçük topları da. Tamam mı?"

Trileçe mi? O da mı evde yapılıyordu? Vay canına. Vay, vay, vay...

Zeliha hızlı hızlı başını salladı. "Seni bekliyoruz tamam mı güzelliğim? Git, duymak istediğini duy ve gel. Çok seviyorum seni."

Zeliha'nın gözlerinin sulandığına şahit oldum ama çok hızlı toparladı. Aniden kuzenine sarılırken "Ben de seni." dedi yorgun bir sesle. O kadar yıpranmıştı ki, bu yorgunluğu ne kadar dinlenirse geçecekti bilmiyordum. Sıkı sıkıya duygusal bir sarılmadan sonra ayrıldılar Zeliha bana yöneldi. Kolumu ona uzatırken altına girdiğinde Şûrîde'yle aramızda kısa bir bakışma geçtiğinde ikimiz de hafifçe başımızı salladık. Bu soyadı taşıyıp iyi kalanlar da vardı. Ara ara örneklerini görebiliyordum. Zeliha'yla Fetih'in çıktığı kapıdan biz de çıkarken Fetih'in az uzakta telefonla konuştuğunu gördüm. Sesimizi duyduğu an bakışları bizi buldu ve parmağını kaldırdı bir dakika dercesine. Emir gelmişti. Yaslandığı araba kapısında gözleri direkt olarak Zeliha'yı buldu. O da sanki dün gece hiç uyumamıştı.

Ne görmeyi bekledi, nasıl baktı tam ifade edemesem, tam anlayamasam da onu; Zeliha ona yaklaştığından aniden, o da benim gibi bir an kaldı. Biz daha merhabalaşamadan kulağına bir şey fısıldanırken bakışlarını diktiği yerde, gözlerini kıstı kaşlarını çattı. Ben olayı anlamaya çalışırken Emir bana baktı, Zeliha yavaşça mesafelerini geri açtı. Anlamamış gözleri yanındaki kıza kayarken başını iki yana salladı ama Zeliha tam bir yavru kedi gibi baktı. Rica ve yalvarmanın ince çizgisinde Emir'e bakarken, Fetih telefonu kapatma eşiğinde bize doğru ilerledi ve varmadan da kapattı.

"Hadi." dedi sıkıntıyla. Tam da o sıra ne çevirdiklerini anlamadığım ikili beni de Fetih'i de duraksattı. Emir bir ona ısrarla bakan Zeliha'ya, bir bana; oldukça arada kalmış, bir taraftan da dayanamayacak, kıyamayacak şekilde mimikler sergilerken dudaklarından zorlukla telaffuz ettiği cümle döküldü.

"Çok," dedi zorlukla bana bakarken. Ben *yok yav Zeliha bunu yapmamıştır* diye düşündüğümden o ana kadar pek o ihtimale olanak vermedim. Ta ki Emir zorla o cümleyi kurana kadar.

"Şık olmuşsun Efsun Hanım," durdu yaptığı dil bilgisi hatasıyla geveledi. "Yenge yani. Efsun Hanım yenge. Yani şık derken," kötü bir şey söylemiş gibi düzeltmeye çalıştı. "Güzel."

Konuştukça battı, battıkça konuştu. Fetih'in gözleri ışık hızında onu bulurken Zeliha neye sebep olduğunu bilerek ya da bilmeyerek araca yöneldi. "Yani güzel derken," diye batırmaya devam etti Emir. Artık bana bakarak değil Fetih'e bakarak konuşuyor, açıklıyordu. Yavaşça kravatını gevşetti ve daha da işi çıkmaza soktu.

"Çok güzel, çok şık, baya iyi."

O kadar tatlı, o kadar tatlıydı ki gülümsemek istedim tabi Fetih'e engel olmam gerekmeseydi. "Lan," dedi öfkenin, sinir krizinin, şaşkınlığın, nefretin, kanın, kaosun, vahşetin mesken tuttuğu bir sesle. "Ulan." dedi bu kez, ne diyeceğini o bile şaşırırken. Zeliha'nın çıkardığı yangını şezlonga kurulup izlemeye gönlü elvermemiş olacak yolundan dönüp araya girmeye çalıştı ama yapamadı. Engel olamadığım bir an da Fetih Emir'in yakasından yakalarken ardı ardına cıkladım ve yakasındaki elini çekiştirmeye çalıştım ama başarısızdı.

Sabah sabah en sınamamamız gereken kişiyi sınamıştık galiba.

"Lan siz şaka mısınız?" diye sordu yakasından tutup kendine çektiği adama gözleriyle ateş ederken. "Ulan Emir bak," dedi yakasını daha da sıkı kavrarken "Bak oğlum," diye devam etti. Sanki o kadar sinir olmuştu ki ne diyeceğini bile bilmiyordu. Emir birebir beklediği tepki buymuş gibi Fetih'e bakarken "Abi," diyecek gibi oldu ama sarsıldığında susmak zorunda kaldı.

Zeliha "Adam bir şey söylemedi." diyerek ağabeyinin koluna asılırken benim gibi Fetih yerinden oynamıyordu. Bütün dünya bana iltifat etseydi de Emir etmeseydi. Öğrencisine ilk andan beri takan matematikçi gibiydi Fetih. Emir ise onun gariban öğrencisi. Yani ne yapsa en çok o göze batıyordu.

"Emir," dedi sabırsızca, duraksadı sakin olmaya çalışır gibi derince bir nefes aldı gözlerini yumarak. Ben bırakacak sandım yakasını, ben sakinleşecek sandım ama hayır, bu mümkün değildi.

"Bıyık büküle büküle kaytan insan sikile sikile ne oluyor biliyorsun değil mi?" es verdi, yakasını daha da sıktı. "Bana bir söyle!" dedi hiddetle. İrice açtığım gözlerim onu buldu, başından beri doğru sözü bulmak için direnen Fetih'in bulduğu söz bu muydu? Ay Allah'ım sabır! Allah'ım sabır sabır, çok sabır, gırla sabır! Zeliha'yla isyan eder gibi göz göze geldiğimde bana pişman olmuş gözlerle baktı.

Emir cevap vermezken sertçe her an yüzüne vuracak mesafede yakasına vurdu elinin tersini. "Cevap ver lan bana! Cevap ver!"

Varla yok arasında yakasına yapışan adama bakarken boğazını temizledi ve herkesin merak ettiği şeyin cevabını verdi. "Şeytan olur, Fetih abi."

YA SEN BUNU NEREDEN BİLİYORSUN? EMİR NASIL BİLİRSİN BU SÖZÜN DEVAMINI? EMİR FETİH'E BENZEMİŞ OLAMAZSIN EMİR! DELİRTME BENİ EMİR!

Fetih yüzünü aniden Emir'in yüzüne yaklaştırıp gülümsedi. Keşke gülümsemeseydi, çok korkutucu olmuştu şimdi böyle. Ve o cümleyi kurdu...

"Seni tekte şeytan yaparım!"

Artık bu son sınırı aşan cümlesi olmuştu. "Ayıp ya!" diye sesini yükselttim. "Ayıp senden on küsur yaş küçük kardeşinden utan ya! Ayıp şu kurduğum cümlelere bak Fetih ya! Bırak adamı bırak!" diye aralarına cebelleşe cebelleşe girip onu yapıştığı yakadan kurtarırken o yine de bana değil Emir'e bakıyordu. Sonra aniden gözleri üçümüzün üzerinde dolaştı "Siz teşkilat mısınız lan?" diye hepimize kızdı. Öylesine açılmış bir konuşma öyle yerlere gelmişti ki bu sabah niye kalktığımızı bile unutmuştuk.

"Siz beni sinir hastası etmek için mi birlik oldunuz? Aklınızı alırım sizin bak ben," sonra Emir'e yaptı yine hamlesini. "Senin aklını alırım Emir ben. Aklını alırım. Sabahın bu saatinde hayırdır lan sen? Hayırdır sen? İşi gücü bırakmış karımın ne giydiğine bakıyorsun. Sana mı güzel oğlum benim karım? Sana mı güzel lan?"

Ensesine barzo diye bağırıp vurasım geldi o an. İstediği kadar gidip orada burada kendini geliştirsin kütük değişemezdi ki. Türk erkeği damarıydı bu. İstediği kadar gezsin görsün, damar aynı damardı.

"Estağfurullah abi, hiç olur mu öyle şey? Asla." dedi hiç Fetih'le aynı topa girmeyip. O ne kadar suyuna gitmeye çalışsa da Fetih istediğini elde edemediğinden konuşmayı sürdürecekti ki "Tamam!" diye yükseldim. Kapıda olanlar zaten başından beri izleyicilerdi ama bu kez direkt bana baktılar.

"Tamam artık yeter! Herkes uslu uslu arabalarına binebilir mi artık? Geç kalıyoruz tamam." Zeliha'ya Emir'in kullanacağı aracı gösterirken hızla başını sallayıp ön tarafa bindi. Ben Emir'e de işaret ettim aynı aracı, Fetih'i sürükleyecektim direkt olarak. Onun başka hal çaresi yoktu. Laftan anlamazdı.

"Benim bir şey söylemem lazım ama," Emir resmen söz hakkı ister gibi benden konuşma izni isterken Fetih ters ters araya girdi "Boya badanası hakkındaki kıymetli fikirlerini mi belirteceksin?"

Emir ciddi bir ifadeyle Fetih'e bakıp başını iki yana salladı. "Yok," dedi kısa bir an Zeliha'ya bakıp onu kontrol ederken. Zeliha gözlerini bize dikmiş bakıyordu ama duyduğunu pek sanmıyordum. Emir yine de sesini kısarak devam etti. "Önemli bir konu." diyerek araçla arasına daha çok mesafe açıp yaklaştı korkmayıp bize. Ben yine de rahatsız bir şekilde yanımdaki şahısa bakarken bir atağa hazır bekledim ama hayır o da ciddileşmiş Emir'e bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Emir'in sesini kısmasına aynı şekilde bize bakarken. Gözüm ara ara Zeliha'ya kayıyordu, o da dikkatle bize dikmişti gözlerini. Meraklı meraklı izlese de duyamazdı artık.

"Kulağıma bir şeyler geldi. Onlar," diye başladı sakince. Durdu bana baktı. Az bir süre de olsa benden uzaklaşan gerginlik yine gelip baş köşeye otururken Zeliha'ya bakmaya korktum. Kötü bir şey olmamıştı değil mi?

"Mahkeme sonucundan hemen sonra." diye devam etti. Alt dudağını kemirdi, gözlerinden çok soğuk bir ifade geçti. Bizi gerilimin koynundan bırakmaya devam ederken tırnaklarımı avuç içlerime batırdım.

"Pılını pırtını toplayıp, siktir olup gideceklermiş. Son haberi bekliyorlarmış." kasmaktan kaskatı kesilen bedenim duyduğum bu cümleyle rahatlamadı. Ne demek istediğini o an tam olarak idrak edemedim ama Fetih harfi harfine anlamış olacak ki "Ne kadarı?" diye sordu. Gözlerim onu buldu, benim endişemi arttıracak herhangi bir mimik yoktu yüzünde. Hatta ilk andaki gerginliği gevşemiş bile denebilirdi.

"Büyük bir kısmı. Her şey hazırmış."

İkisi arasında mekik dokurken daha bir anlayacağım şekilde konuşmaları için sabırla bekliyordum. "İyi," dedi keyifli mi donuk mu olduğunu tam ayırt edemezken ben. "Az da olsa beyinleri çalışıyormuş. Bana kalsaydı bu iş onları değil bu şehirde, bu ülkede bile barındırmayacaktım."

Ailecek göçüyorlar mıydı bu şehirden? Şaşkın şaşkın onları dinlerken, Emir "Sana bırakmak istemediler muhtemelen. Gizli tutuyorlarmış zaten. Aniden gitmeyi planlıyorlarmış."

Anladığım şeyden emin olmak adına "Ne oluyor tam olarak?" diye Fetih'e döndüğümde bakışları yere değdi. Ağzından dökülen buharı izledim ondan cevap verirken.

"Ben beyinlerinin pekmezini akıtıp onlara içirmeden kendileri defolup gidiyorlar." sonra gülümseyerek Emir'e baktı. "Halbuki daha o pekmezi kan yapsın diye onlara içirecektik. Kan yapsın da zorluk çıkarırlarsa rahat rahat akıtalım diye. Yazık oldu."

Emir zaten bunları daha önce konuştuklarını belli edercesine "Olsun," dedi teselliyle. "Nasip değilmiş. Biz de önümüze bakarız." bu neyin avutmasıydı? Onlara iş çıkarmadan defolup gitmelerinin mi?

"Gittikleri yerde de rahat yok kimseye," diye karşılık aldı sinsi bir sesle. "Kaçtılar bitti, kurtuldular. Bırakalım kandırsınlar kendilerini. Her neyse," derken uzaktan kumandayla aracının kapılarını açtı. "Biz gidelim asıl bileti keselim öyleyse. Bitsin artık bu dava."

Daha fazla bir şey sormadan ilerleyecekken arabaya Emir'in önünde duraksadım. Son kez içim daha da rahat olsun diye son cümlelerimi de kurdum.

"Siz bizim önümüzde olun. Olur da daralırsa durdur aracı, hava alsın. Tamam mı?"

🍷🍷🍷

Asansörün içindeki hava kat eksildikçe ağırlaşırken sanki hepimiz o kata varmak istemiyorduk. Zeliha bembeyaz kesilmiş bir yüzle asansörde yere bakarken yüzünü asla kaldırmıyordu. Gözlerinin sulu sulu olduğunu farkındaydı. Fetih bazen kardeşine baksa da sanki orada gördüğü bir beden değil de bir sahneymiş gibi gözlerini kaçırıyordu. Bedenlerimiz dip dibeydi. Emir'de sadece Zeliha'ya bakıyordu. Hatta bizim yapamadığımızı yapıp bakıyordu öylece. Asansör ilk kez belki de bu kadar çabuk çıktı bu katları ve kapı aralandı. Adliyenin üçüncü katındayken açılan kapıyı izledik dördümüz de usulca.

Arabanın içinde tesadüfen açtığım kaporta da bir silah görmüştüm. Fetih yanına almamıştı. Hayır, alamamıştı. Onunla buraya girmesi mümkün değildi. O silahı orada gördüğüm an nasıl donup kaldığımı belki bir şeyler söyler diye ona dönüşümü hatırlıyordum ama o benim gördüğümü bile bile susmuştu. O silahın hangi ihtimal için orada olduğunu bilmek, o silahın içindeki mermiyi çiğnemek kadar berbat hissettiriyordu.

O ihtimal olmayacaktı, olmayacaktı da o silah oradaydı işte. Bunu bilmek bile yetiyordu.

Bizim tüm korkaklığımıza rağmen en cesurumuz Zeliha oldu ve ilk o indi asansörden. O kadar dikti ki, dokunsam devrilecek kadar ya da darbelerimi indirsem yine ayakta kalacak gibi. Çok fazla muallakta bırakıyordu ona

bakanı. Ne düşündüğünü, tam olarak ne hissettiğini bilmiyorduk. Bilemeyecektik de. Bize bunu söylemeyecekti.

Aynı yara bende de vardı ama ben bunları yaşamamıştım. Bilmiyordum, adliyeye gelmemiştim. Bu ortamı tatmamıştım. Bir kez daha görmemiştim onu. Ama o görecekti, yüzü karşısındayken anlatacaktı. Nasıl dayanıyordu?

Asansörü boşaltırken biz, etrafına baktı öylece. Ya hangi yönden gideceğini bilmiyordu ya da gidemiyordu. Benden önce Fetih davrandı, onu kendine doğru çekerken gitmemiz gereken mahkeme salonuna doğru ilerledik. İlk Şermin Hanım takıldı gözüme. Cübbesini giymiş, bizi fark edişiyle hızla ilerlemeye başlamıştı. Gözüm anında arka tarafa takıldı. Polisleri gördüm, başka cübbeli bir adam gördüm ve yüzü buradan gözükmeyen oturan bir adam. Gözlerim Zeliha'ya kayarken aynı yere bakıyordu. Hepimiz aynı yere bakıyorduk. Şermin Hanım direkt olarak Zeliha'nın görüş alanını kapatırken gülümseyerek bize baktı.

"Hoş geldiniz. Tam zamanında. Doktor Hanım'da yolda. O da varmak üzere. Bizim ardımızdan girecek." Zeliha hariç üçümüzle el sıkışırken Zeliha bizden epey soyuttu. Önüne geçen bedenle tamamen kapanmıştı görüş alanı ama onun orada olma fikri bile yetiyordu ona. Gözleri göremediği yerde takılmıştı. Şermin Hanım yumuşak bir sesle "Zeliha," derken onun dikkatini çekti.

"Eğer ki aramıza katılmak istemezsen, bizi aşağıda bekleyebilirsin." Zeliha baygın bakışlarını onun yüzüne çekti. Yüzü sapsarı olmuştu. O görüntüyü görene kadar nikbinliğini korusa da artık fazlaca kötüydü. Fetih'te, Emir'de, bende ona resmen yalvarır gibi baktık. Gitmesini istedim. Buna nasıl katlanacaktı? Emir alıp onu çıksaydı. Hazır yüzüyle denk gelmemişken gitseydi ya.

Ama hayır, başını iki yana salladı. Gözleri sık sık sulanıyor ama yaş akmıyordu. Şermin Hanım başını salladı hafifçe "Mahkeme anında kalmak istemediğin ilk an bana ilet olur mu? Anında rica edip çıkışını sağlayacağız. Hiç kimse orada olman için ısrar edemez."

Zeliha, tekrar yine sadece başını salladı. Arka tarafa bakmak istiyordu. En çok görmekten korktuğu şeyi görmek için direniyordu sanki. Görse ölecekmiş gibi hissediyordu halbuki. Biliyordum. Bir kez daha görsen ölecek gibi hissederdin. Titrek bir nefes verdim bakışlarımı kaçırdım ve bu kaçırdığım yer karşıda gözlerini sabitlemiş Emir oldu. O pisliğe bakıyordu. Her an bir hamlede bulunacak gibi. Fetih belki Zeliha'yı kollarının

arasından bırakmazdı ama Emir boştu. Bir şey yapmazdı ama o, aklı başındaydı bir şey yapmazdı.

"Hakime Hanım sana birtakım şeyler soracak anlatırken. En doğru şekilde kendisini yanıtla. Merak etme, dilekçemizde her şey yazılı harfiyen. Kendini zorlamadan, sadece sorulara cevap ver. Merak etme, her şey bizim lehimize. Beklediğimiz gibi geçe-"

"Müşteki Zeliha Karadere." mübaşirin sesi Zeliha'nın hemen ardından avukatının ismini de dillendirirken herkes arka tarafa döndü tam da o an başından beri beni geren şey oldu. Polislerin de yön değiştirmesiyle elleri kelepçeli o beden görüş alanımıza girdi. Yüzü gözü morluklar, pansumanlar içerisindeydi ve direkt olarak yere bakıyordu.

Takım elbise giymişti.

Kravat takmıştı.

Yüzündeki morlukların altında yatan eli az çok tahmin etsem de kanım damarlarımda donmuş gibi, bunu o an ne umursayabildim ne de başka bir şey. Zeliha'nın ağzından nefesi kesilmiş gibi hırıltılı bir ses dökülürken korkuyla ona döndüğüm sıra Fetih bakışlarını o adamdan çekmeden ardı ardına cıklayarak Zeliha'nın yüzünü kendi göğsüne sakladı.

Bu görüntüden gizlemeye çalışsa da birazdan karşı karşıya olacaklardı. O an o kadar pişman oldum, yağında kavruldum ki Fetih'e izin vermediğim için. Bir şekilde Zeliha'nın buraya gelişinin önüne geçecekti. Ben izin vermemiştim. Zeliha bu anı yaşamamalıydı. Ben izin vermiştim. Onlarında ismi dillendirildi ve bizden önce içeri girerlerken Fetih Zeliha'nın yüzünü avucunun içine alarak ona eğildi.

"Gelme sen," dedi yalvarırcasına. "Gelme. Biraz olsun lafımın kıymeti varsa gelme. Allah aşkına girme içeri. Hadi güzelim. Emir abin götürsün seni, Zeliha girme içeri."

Emir bu anı bekliyormuş gibi Zeliha'nın koluna yönlenmişti ki anında Zeliha'dan beden diliyle tepki aldı. "Tamam," dedi Zeliha. Şimdi böyle nefes nefeseyken iyi olduğunu söyleyecekti bize. Biliyordum.

"İyiyim, tamam. Bizi bekliyorlar. Gidelim artık. Tamam." diye ağzının içinde gevelerken Avukat Hanım eliyle içeriyi işaret etti gireceğimizi belli ederek. Fetih fiziksel bir acı çekiyormuşçasına gözlerini kısıp yukarı kaldırdı bir an ama Zeliha'nın yönlendirildiği yere ilerlemesiyle anında toparladı kendini.

Sarsak adımlarımızla mahkeme salonuna doğru ilerlerken kapı eşiğinden geçtik ve ilk andan midemin kasılmasına neden olan ortama giriş yaptık.

Günler önce de bulunmuştum böyle bir ortamda. Başhekimin davasında. Ama böyle değildi. Yemin edelim bu kadar ağır değildi.

Bir an hepimiz ne yapacağımızı şaşırırken Şermin Hanım bize döndü. "Zeliha biz hakim kürsüsünün yanında olacağız," bize baktı. "Sizde arka taraftan takip edebilirsiniz."

Karşı taraf için kimse gelmezken var olan kalabalık bizden ibaretti. Zeliha kimseye bakmadan avukatının peşinden gitti, biz geriye kalanlar da sırayla oturduk arka tarafa. Kâtip söze başlayarak mahkemeyi açtığı zaman iki erkeğin arasına oturmuştum ama Fetih'le yan yana otursam da Emir'le aramda bir kişilik boşluk vardı. Zeliha avukatına bakıyor, savcıya hakime bakıyor, bize bakıyordu. Gözü o harç her yere değerken her bize döndüğünde sadece benimle göz göze gelebiliyordu zira ne ağabeyi ne de Emir'in bakışları olması gereken yerde değildi. İkisi de yumruğunu sıkmış, onların tabirini kullanmak istemeyerek en kötü şekilde o adama bakarken her an biri kalkıp bir hamlede bulunacak diye ödüm kopuyordu. Önümüzde ahşaptan aralıklı bir barikat vardı ama istedikleri an üzerine atlarlardı. Bacaklarımız zaten Fetih'le temas etse de, elimi dizine koydum yavaşça ona doğru sokuldum.

"Zeliha'ya bak." dedim kısık sesle. "O sana baktıkça ona baktığını görüyor. Fetih kardeşine bak." benim aksime onlar rahatlıkla dikebiliyorlardı gözlerini ona. Ama nasıl Zeliha bakamıyorsa benim için de aynı şey geçerliydi. Midem fokurduyordu. O düğün günü aklıma geliyordu. Bana silah doğrultuşu, bana zarar vermek istemesi ve en kötüsü Zeliha'ya yapılan. Gözüm bir saniyeden fazla duramıyordu onda. Fetih dibinde olan bana çevirdi kafasını yüzlerimiz dip dibe kalırken soluduğumuz nefes hangimizin nefesiydi ikimizde anlamadık. Beni ilk kez bu kadar kolay dinledi ve kardeşine baktı.

Kulaklarım uğulduyor, uzun tırnaklarımı bir başka tırnağımın içine saplıyordum. Bir şeyler söylendi, basmakalıp cümlelerle mahkeme açıldı ve aniden Zeliha'ya söz hakkı verildiğini anladım. Olay hakim tarafından anlatılmıştı, en azından belli bir yere kadar. Bazı anlar ışık hızı kadar hızlı geçerken bazı anlar ağır ağır işliyordu. Yeri geldiğinde o anın içinden kopamıyordum, yeri geliyor o anı yakalayamıyordum.

Zeliha'nın burada oluşu ona söz hakkı doğurmuştu. Savunmasına avukatı değil, o başlayacaktı. Bunu kendine niye yapıyordu? Niye bu kadar güçlü duruyordu? Ona böyle olmasını söyleyen benken şimdi niye bu güç beni

güçsüzleştiriyordu? Adını duyduktan sonra avukatın da baş hareketiyle oturduğu yerden ellerini önündeki masaya bastırarak doğruldu.

Bir ağır ceza mahkemesinde, küçücük bir kız adalet arıyordu. Kendi adaletini. Karşısında yüzünün gözünün pisliğine bakmadan tertemiz giyinmiş bir adama karşı. Kelepçeleri hala bileğindeydi, herhangi bir talepleri olmamıştı çıkarmaları için.

Ona sorulan sorunun tam kapsamını kaçırmış olsam da Zeliha'nın bu kadar baştan başlaması beni olduğum yerde küçülttü, sesini duyduğum ilk an burnumun ucu sızladı. Herkes ona bakıyordu.

"İlk," çok yanlış bir yerden başlamış gibi aniden durdu, gözlerini yumarak iki yana salladı. Üstündeki kazağın yakasını çekiştirdi ve Hakime Hanım'a bakmayı sürdürdü. "Bu olay daha yaşanmadan evimize misafirliğe geldikleri an odama bir kez aniden girmişti."

Bana bunları ilk anlattığı an aklıma geldi. Odada psikologu bile istememişti ama şimdi çok kişi vardı. O zaman pencereyi kapatmamı istememişti ama şimdi pencere yoktu. Diyaframıma bir sancı girdi, dudaklarımı bastırarak ona baktım.

"Evleneceğimizi söyledi. Daha önce ara ara aynı ortamda bulunsak da hiç iletişimimiz olmadı. O geceye kadar. Zorla odama girdi, benim çıkarmak için zorlayışlarıma rağmen beni engelleyip bahsettiğim şeyleri söyledi." Zeliha'nın nefesi kesiliyormuş gibi bir an durdu, gözlerini kırpıştırdı. Hakim oluşan boşlukta araya sorusunu kattı.

"O gece olan bu olaydan ailene bahsettin mi?" bilmiyorum belki sorulması gereken ilk soru buydu ama hepimiz şaşkınlıkla kaldık. Bir an kasıldım. Ben Zeliha sadece anlatır diye kafamda kurmuştum, soru cevap olmazdı diye düşünmüştüm. Zeliha cevap vermeden avukatı söz isteyerek doğrulduğunda "Müvekkilimin bu duru-" ama cümlesi kesildi.

"Avukat Hanım," dedi sert mizaçlı kadın. "İzin verin müvekkiliniz konuşsun."

Fetih'in yerinden hafifçe doğrulduğunu ve duyabileceğim şekilde "Neyin tantanasını yapıyor bu kadın?" diye soruşuna şahit oldum. Kalbim en çok korktuğum şeyle kasılırken işaret parmağımı dudaklarıma bastırdım sus dercesine. Gözlerini devirerek benden çekip Hakime Hanım'a dikti.

Zeliha "Hayır söylemedim." diyerek sözü tekrar devraldığında artık sesi de titriyordu. "Söyleyemedim. Korktum, o an olayın büyümesinden korktum. Mantıklı düşünemedim ve anlatamadım kimseye. Onu odadan çıkardıktan sonra kapıyı kilitledim, başka hiçbir şey yapmadım." o an

girdiği psikolojiyle dehşetle devam etti. "Yemin ederim doğruyu söylüyorum, girdi. Yemin ederim yalan değil." Fetih ağzının içinde homurdanarak olaya müdahale edeceği an benim elim onun elini tuttu, hakimin sesi Zeliha'nın sesini böldü.

"Yemin etmene gerek yok kızım." dedi daha makul bir sesle. "Devam edebilirsin."

Soru sormasa sadece dinlese olmaz mıydı? Her kurduğu cümlede Zeliha ona inanılmadığını düşünüyordu. Fetih'in eli elimdeyken sıkıyordum istemsizce. Dudaklarımı oynatarak "Sakin ol." derken ben, o benim sakinliğime kızar gibi bakıyordu bana.

"Sonra o evlilik meselesi açıldı aile içinde. Ben istemediğimi söylesem de ailem ısrarcı davrandı. En azından akşam yemeği. O gece bizi bir araya getirmek için ailemin zoruyla akşam yemeğine götürüldüm."

Fetih'in avucumun içindeki eli bu kez benim elimi sıktı. Ellerimiz ikimizin arasında duruyor, sanki bıraksak ikimizde bir şey yapacak gibi davranıyorduk. Sıkıca tutmuştuk. Hakime Hanım tekrar böldü.

"Sen akşam yemeğine gitmeyi istemedin, doğru mu?"

Bunlar nasıl sorulardı böyle? Aklımı kaçıracaktım. Bana mı fazla kötü geliyordu yoksa gerçekten sorulmaması daha mı doğruydu? Sesinde yoktu belki o ama yine de bir suçlayıcı tavrı ister istemez hissediyordu insan.

"İstemedim. İstemedim, direndim ama yine de götürüldüm. Yemin ederim istemedim, aileler çok yakın olsa da ben hiçbir zaman sosyal biri değildim. Hep uzaktım. Eve giren çıkanlardan da, bizim gittiğimiz evlerden de. İstemedim. Odama zorla giren, evliliğimiz düşünülen birinin evine gitmek istemedim. Yemin ederim."

Kadın elini hafifçe kaldırarak "Devam edebilirsin." dedi ve o kendi sorularının yarattığı yemin furyasını tekrardan sonlandırdı. Zeliha'nın gözünden düşen yaşa takıldım. Ağlamamak için sabahtan beri dirense de kalbinin ağrısının arttığı bu dakikalarda daha fazla dayanması mümkün değildi. Fetih'in yüzüğüne dokundum istemsizce. Baş parmağım yüzüğü parmağına bastırırken Zeliha devam etti.

"O gece neredeyse göz göze bile gelmedik." dedi kısık sesle. Ellerini birbirine sardı alt dudağını ezdi. Gözyaşları daha hızlı akmaya başlarken artık sesi de titriyordu. Sık sık burnunu çekiyor onu dinleyen kadından başkasına bakmıyordu. "Hiç bakmadım ona, hiç konuşmadık. Bir an önce evime gitmek istiyordum. Bir kez olsun denk gelmedik. Onun en uzağına

oturdum hep, onun olduğu yerlere bakmadım, konuşmadım. Ben hiçbir şey yapmadım. Bakmadım bile ona."

Fetih ağzından sert bir küfür savururken ne ona bakabildim ne de bunları yapana. Gözlerim sadece Zeliha'daydı. Kalbim acımayı bırakmış yanıyordu. Yanaklarımın içlerini dişlerimin arasına sıkıştırmış çaresizce ağlayan gözlere bakıyordum.

"Sonra ben bir an lavaboya gidip geldikten sonra salonda sadece o vardı. Onun anne babası da benimkiler de yoklardı. Sordum, neredeler dedim. Geleceklerini beklememi söyledi." artık hakimin soracağı soruyu kendisi tahmin edip cevapladı. Yüzü iyice renk attı ve tutundu önündeki masaya. Kalbim telaşla kasıldı hakime baktım. Neden yeterli demiyordu? Zeliha kısık kısık nefesler alırken devam etti. Dudakları morarmıştı, her an bayılacak gibiydi.

"Başta bekledim biraz ama bir yerden sonra bakışları katlanılamaz bir hale geldi. Annemler nereye gitti, ne kadar sonra geleceklerdi hiçbir şey umurumda değildi artık." o an ilk defa bakışlarını ona çevirdi. Gözleri yaşlarla çevriliyken kısık bir sesle adı döküldü dudaklarımdan. Sedat Çetinoğlu, Zeliha'ya bakmıyordu. Başını eğmişti, kendi elleriyle mahvettiği kıza bakamıyordu.

Zeliha ona bakarak sürdürdü konuşmasını. Her an kusacak, her an bayılacak kadar bitkindi sesi. "Bana bakışları, o sigara içişi her şey o kadar iğrençti ki daha fazla durmak istemedim orada." dişlerini sıkarak durdu, çene kemiği belirginleşti. Islak kirpikleri birbirine karışmış, yüzü sırılsıklam olmuştu. Gözyaşlarının bazıları üzerindeki beyaz kazağın üzerinde damla olarak duruyordu. Titredi, ben bıraktı bırakacak sanarken kendini o ufak hıçkırıkları da karıştırarak cümlelerinin arasına devam etti. "Gitmek istedim. Hiçbir şey söylemeden çıkacaktım odadan ama engel oldu. İzin vermedi, çıkmama izin vermedi. Zorla," Zeliha durdu yerinde sarsıldığında Fetih'in eli aniden elimden koptu ve ayağa kalktı.

"Yeter!" diye hakime doğru bağırdı ilk. Sonra avukata döndü. "Neyi dinliyorsunuz daha?! Yeter! Herkesin önündeki kağıtta yazmıyor mu her halt? Neyin çabası bu?!" sesi mahkeme duvarlarında yankılandığı an Zeliha kalktığı yere geri oturduğu an bir kez susturulan avukat "Efendim," diye söz alarak doğruldu. "Müvekkilimin psikolojik durumu göz önünde bulundurularak mahkemenin devamında olmamasını talep ediyorum. İzninizle onsuz devam edelim."

Hakimin gözleri Zeliha'yı bulduktan sonra başıyla onay verdi. Bunu daha önce de konuşmuştuk. Çocuğun psikolojisi öncelikti. Zaman aşımına uğramamış, hakimi değişmemiş içine şaibe karışmamış davalarda çocuk konuşmak istemezse konuşturulmazdı. Hakim dinlemek için ısrar etmezdi. Tıpkı şu an ki gibi.

Sonra da direkt hedefine Fetih'i aldı Hakime Hanım. "Bir kez daha sesinizi yükseltecek olursanız dava sonucunu kardeşinizin yanında beklemek zorunda kalırsınız." Fetih'i kolundan yakalayıp kendime çektim, oturttum yanıma. Zeliha yerinden kanı damarlarından çekilmiş gibi zorlukla kalkarken, tam daha önce konuştuğumuz gibi, böyle bir durumda Emir'in Zeliha'yı alıp çıkacağını söylemiştik, Emir'e döndüğüm an ne oldu olduysa.

Emir önümüzdeki ahşap parmaklığın üzerinden öyle büyük bir hışımla atladı ki, ne kimse tutmaya yeltenebildi ne de o anı yakaladı. Başından beri Fetih'ten beklediğim hamle ondan geldi, elleri kelepçeli olan adamı yakasından tutarak kendine çekti. Adam bedeninin yarısı masa altında, diğer yarısı masa üzerinden yükselerek Emir'le yüz yüze kaldığında anında avukat ve polisler araya girmeye yeltenemeden kafasını adamın yüzüne gömdü. Adam geriye doğru savrulacağı an, yakasındaki eller buna izin vermedi ve o kargaşa büyüdü.

Emir "Senin hayatını sikeceğiz," diye tısladı tabiri caizse. " Daha bu ne ki, senin hayatını sikeceğiz?" diye öyle bir bağırdı ki Fetih kalkıp engel olmak yerine sadece bu görüntüleri görmemesi için kardeşinin yüzünü diğer tarafa çevirdi. Polisler var gücüyle Emir'in kolllarına asılmıştı ki Emir anında savurarak bıraktı. Serice ellerini kaldırarak teslim olur gibi "Tamam bıraktım, çıkıyorum tamam!" diye o adamlardan uzaklaştı. Aralarına bir adım mesafe açarken hakime döndü. O kadar büyük bir kaos birkaç saniye içerisinde yaratıldı ki kim ne diyor ne yapıyor anlamıyor öylece izliyordum.

"Affola," dedi hakime bakarken. "Yapmak istemezdim sizin karşınızda, affınıza sığınıyorum. Kusura bakmayın." diyerek ellerini indirdi Zeliha'ya yöneldi. Fetih serice direkt olarak Emir'in kollarına bırakırken Zeliha'yı; Zeliha bu kez Emir'in himayesi altına girdi. Sıkıca tuttuğu kızın yüzünü kendine doğru çevirmişken Zeliha'nın o tarafa bakmasına engel oldu an be an. Onu sıkıca sarıp sarmalarken kısa zamanda mahkeme salonundan çıktılar.

O pislik doğrultuldu, oturtuldu, hakim bir şeyler söyledi ben hala diken üstünde öylece etrafıma bakarken buz tutmuş elim yine Fetih'in elinin arasında yer aldı. Fetih elimi avucunun içerisinde dizinin üzerine koydu

derin bir soluk verdi. Az da olsa rahatlamış gibiydi. Baş parmağı usul usul yüzüğümü okşarken kaskatı bir şekilde devam etmek üzere olan davayı izliyordu.

"Sizin," diye fısıldadım. Elimi daha sıkı tuttu. Tutuşu sıkı olsa da dokunuşu nazikti. "İkinizin kafasını birbirine vura, vura, vura..." devamın da ben de sustum. Çünkü bende de devamı yoktu.

🍷🍷🍷

Müşteki vekili, Şermin Hanım'a, talepleri için söz hakkı verilirken cübbesinin yakasını düzelterek ayağa kalktı ve söz hakkını aldı. Bunların son sözler olduğunu, davanın bitmek üzere olduğunu farkındaydım. Zeliha çıktıktan sonra kaldığı yerden devam eden davada söz hakkı o pisliğe verilmiş, beklediğimiz şey olmuştu. Fetih'in adaletindense devletin adaletini tercih etmiş suçu kabullenmişlerdi. Her ne kadar pişman olduğunu belli eden sözler ve avukatının bu durumda etkin pişmanlık tarzında cümleleri Fetih'i çileden çıkarıp ikinci bir Emir vakasına sebebiyet vermek üzere olsa da buna engel olmuştu. Tanıştığımızdan beri ilk kez Fetih'e yalvarmıştım.

Eğer ki o da atılırsa tek başıma kalacaktım. Bunun yaşanmasını istemiyordum. Başhekimin davasının görüldüğü yerde buna kendi isteğimle katlanmıştım ama bu çok başkaydı. Daha ben dinlenecektim, doktor arkadaşım dinlenecekti.. Davanın bu kadar başındayken beni burada anlık öfkesiyle bırakamazdı. Onu sakinleştiren cümlelerim de bu yönde olmuştu.

Beni burada yalnız mı bırakacaktı?

Gözlerimin içine baka baka dinginlemişti kendini. Ellerimiz bir an olsun ayrılmamış gerginliğimiz kat kat artmıştı. Tanık olarak dinlendiğimde dürüst olacağıma dair ettiğim yeminden sonra anlattıklarımda sık sık sesim titremişti. Zeliha'yı daha iyi anlıyordum, hakim her soru sorduğunda kendimi inanılmaz bir ikna çabası içerisinde buluyordum. Şermin Hanım'a baktım, sona ulaşmanın bilincinde ufak ufak titremeye başlarken.

"Efendim, dava dilekçemizi tekrar ediyorum. Bilirkişi raporuyla kanıtlanan suçun mağdur henüz daha reşit değilken işlenmesi göz önünde bulundurularak failin bu doğrultuda en ağır cezayı alması, işlediği suç sırasında müvekkilimi intihara sürükleyecek, azmettirecek, mecbur bırakacak şekilde kurduğu cümlelerle buna sebebiyet vermesi, kamu görevlisine delilleri karartması için cebir ve tehdit uygulayarak rüşvet verdiği de göz önünde bulundurularak en ağır cezayı almasını talep ediyoruz."

Gür bir sesle söylediklerinden sonra aynı söz hakkı karşı tarafa da verildi. Yine Fetih'i çıldırtma pahasına avukatın kurduğu bir iki cümle içerisinde etkin pişmanlık ve takdiri iyi hal indirimi sözleri yanımdakini yine kabarttı. "Ben bu avukatın hayatını kaydıracağım." diye konuşurken öfkeyle daha fazla devam etmeden Hakime Hanım'ın "Gereği düşünüldü," cümlesiyle bakışlarım dondu.

Nasıl ayağa kalktığımı bile bilmezken kalp atışlarım o kadar hızlandı ki, sanki iki kalbim vardı. Birincisi kulağımda diğeri ağzımın içinde atıyordu. Yer sanki ayaklarımın altından kayarken Fetih'in elini istemsizce sıktım. Ölesiye korkmak buysa eğer bu korku insanı öldürebilir, öldürdüğü yerden diriltebilirdi.

"Sanık Sedat Çetinoğlu hakkında; Zeliha Karadere'nin vücut dokunulmazlığını ihlal ettiği, ayrıca tecavüz fiiline bizzat teşebbüs ettiği, mağdurun direncinin kırılmasını sağlayacak ölçünün ötesinde cebir kullandığı ve bunu kasten yaptığı, failin kastla gerçekleştirmek istediği fiil mağdurun direnciyle engellendiği tespit edildiğinden ve suç delillerini yok etme, gizleme, değiştirme teşebbüsüyle herhangi bir indirim uygulanmayacağından Türk Ceza Kanunu'nun ilgili maddesi gereğince 10 yıl 4 ay hapis cezasına, ayrıca olay sırasında mağdurun intihar kararına sebebiyet verecek şekilde cümleler kurması ve mağdurun olaydan sonra intiharı gerçekleştirmesi sebebiyle Türk Ceza Kanunu'nun madde 84/3 gereğince 3 yıl hapis cezasına, ayrıca kamu görevlisine tehdit hileyle cebir uygulayarak rüşvet verdiği tespit edildiğinden Türk Ceza Kanunu'nun 252. maddesi gereği 5 yıl hapis cezasıyla cezalandırılarak toplam 18 yıl 4 ay hapis cezasına çarptırılmasına karar verilmiştir."

Hakime Hanım'ın tek bir yerde duraksamadan tane tane okuduğu karar metninde her cümlesinden sonra omuzlarım çöktü, gözlerim buğulandı. Sırtıma fark ederek ya da etmeyerek yüklediğim tonlarca yük aniden öyle bir kaldırıldı ki benden o rahatlamayla düşeceğim sandım. Dudaklarımdan titrek bir nefes döküldü, güldüm mü hıçkırdım mı ben de anlamadım. Hakime Hanım önündeki dosyayı kapatırken karakışın ortasında kalmışım gibi titreyerek Fetih'e döndüm.

Birbirimizden farkımız yoktu. İkimizin arasında geçen kısa bir bakışma, dolup taşan bir mutluluk insana ne yaptığını şaşırtacak kadar büyüktü. Sesli bir gülüş dökülürken dudaklarımdan o an içimden gelen ilk şeyi yaptım. Çaresiz bir hastalığa bulunan bir tedavinin mutluluğu vardı üzerimde. Dolup taşan bir halde Fetih'in boynuna atlarken sanki bunu ben yapmasam

ondan gelecekmiş gibi bu hareket anında beni belimden yakaladı. Onun altında kalan boyumu beni sarmalayan eli aynı zamanda ayaklarımı yerden de keserek kapattı. Gözlerimin sulandığını farkındaydım ama dudaklarımdan dökülen gülüşler herkes tarafından duyuluyordu.

Allah'ım teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim...

O kadar sıkı sıkıya sarmıştık ki birbirimizi değil başkası ayırabilecek, aramızdan yel bile geçemezdi. Elim ensesine gitti yüzümü omzuna gömerken boğuk bir sesle "Bitti." dedim. Kurduğum kuracağım her kelimenin altında gizli bir şükür vardı. Beni sardı, beni saçmaladı. Yüzünü boyun girintime yerleştirirken aynı kelime döküldü dudaklarından. "Bitti."

Ne kadar geçti bilmem birbirimizden ayrıldığımız da beni tamamen bırakmadı yüzümü avuçlarının arasına alırken bana öyle bir baktı ki sanki o çaresi bulunan hastalığın altında benim imzam vardı. Bir baba, lösemi olan çocuğuna ilik veren bağışçıya nasıl bakarsa öyle baktı bana. Fetih'in sıcak avuçları içinde olan yüzüm onun kendine çekmesiyle yüzüme yaklaştı. Dudaklarını alnıma bastırdı. Gözlerimi yumdum. Kendimi olduğum yere bırakıp saatlerce gülerek ağlamak istiyordum, bir taraftan da kilometrelerce koşmak. Bu ilkti. Bu his ilkti. Bu denli mutluluk ilkti. Ben kendimde yaşamamıştım. Daha küçüktüm, bana bu haber böyle verilmemişti. Fizik kurallarına aykırıydı ama bir şişeye iki şişelik su sığdırılmışçasına bir avuç kalbime iki avuç sevinç doldurmuşlardı. Nefes bile alamıyordum.

Fetih ardı ardına dudaklarını bastırdı alnıma. Boşlukta karıncalanan ellerim onun yüzünü bulacaktı ki olan oldu. En başta korktuğum ama artık içimde korkuya yer kalmadığı için korkmadığım şey yaşandı. Fetih'in önce dudakları, sonra elleri ayrıldı bedenimden. Kendimi bir an boşlukta hissettim ta ki Fetih, Emir'den daha da kıvrak bir hareketle önümüzdeki ahşap parmaklıkların üzerinden atlayana kadar. Polislerin kelepçelenmiş bir halde kollarından tuttuğu o adam tam götürülmek için kaldırılmıştı ki yerinden kimsenin engel olamadığı bir hamleyle Fetih tarafından ensesinden yakalandı.

Avukatın korku dolu bir sesle "Fetih Bey!" diye müdahale etme çabası, benim telaşla onlara doğru ilerlemem, polislerin Fetih'i uzaklaştırma çabası küçük bir curcunaya sebep olsa da Fetih sanılanın aksine vurmadı, görebildiğim kadarıyla ensesinden yakalayıp dip dibe geldiği adamın kulağına bir şey fısıldadı. Ne dediğini benle birlikte kimse duymasa da ona uzanan kollardan söyleyeceği şeyi söyledikten sonra anında kurtuldu,

ensesinden tuttuğu kişiyi iterek bıraktı. Ellerini aynı Emir gibi havalandırarak geri çekilmesiyle yarattığı kaosu sonlandırdı.

"Tamam," dedi sakince. "Bir şey yapmadım." diye kendini temize çıkarırken Sedat'ın yüzünde korkunun da ötesinde bir ifadeyle Fetih'e baktığına şahit oldum. Ama bu uzun sürmedi gerek ben Fetih'in koluna asıldım, gerek o mahkeme salonundan uzaklaştırıldı. Hakim ve savcılar biz Fetih'le birbirimizden ayrıldığımızda çıkmışlardı.

Fetih'i sızlanarak kendime doğru iyice çevirirken Şermin Hanım'ın sesini duyduk. "Fetih Bey," dedi sıkıntıyla. "Canlı bomba gibisiniz." kadınla göz göze geldiğimizde bitap düşmüş halime baktı. Çünkü o an be an şahit olmuştu, benim çabama, yüreğimin ağzımda oluşuna, Fetih'in her hareketinde diken üstünde olmama.

Fetih beni kendine çektiğinde tek elini kadına uzattı söylediği şeyi es geçip. "Her şey için çok teşekkür ederiz."

Kadın nazik bir gülümsemeyle ona uzatılan eli sıkarken "Ben teşekkür ederim." dedi. Aynı şekilde benimle de el sıkıştı. Fetih'le bir şeyler konuştular. Beraber çıktık mahkeme salonundan. Kadınla tamamen vedalaşırken biz ben tamamen aşağıda bizi bekleyen Zeliha'daydım. Ne tepki verecekti? Ne hissedecekti? Ağlayacak mıydı? Yoksa bizim gibi ne yapacağını mı şaşıracaktı. Tamamen Fetih'in himayesi altında adımlarım şekillenirken adliyeden tamamen çıktığımızı yüzüme çarpan buz gibi havayla fark ettim. Gözlerim heyecanla etrafta dolaşırken ilk Emir'le göz göze geldim. Önünde Zeliha vardı ve bizi sırtı dönüktü. Gözleri Zeliha'nın yüzündeyken bir şey mi konuşuyorlardı tam seçemiyordum.

O an belki onlarda olan bakışlarımızı hissetti ve başını kaldırdığında direkt olarak gözlerimiz çakıştı. Zeliha'ya bakarken daha yumuşak olan gözler aniden sertleşti ve donuklaştı. Yüzünün gerildiğini ona baktıkça fark edebiliyordum. Bizim yüzümüzden bir şeyler anlamaya çalışırken Zeliha onun arka tarafında takılan bakışlardan bir şeyler olduğunu anlamış olacak ki bir an dönecek gibi oldu ama yapamadı.

Başını Emir'e çevirdi, sonra elinin sıkıca karşısındaki adamın kabanına tutunduğunu fark ettiğim an Emir'e doğru gülümsedim, başımı salladım hafifçe. Adımlarımız yavaş olmasa da aramızdaki mesafe çok kısa değildi. Emir'in o gerilmiş yüzü gevşedi, yüzünde önce silik bir gülümseme var oldu hemen ardından gözleri Zeliha'ya indi. O siliklik kayboldu daha net seçilir bir tebessümle muhtemelen korkuyla ona bakan güzel Zeliha'ya baktığında

o an hem benim Fetih'in hem de benim telaşlanıp adımlarımızı hızlandıran şey oldu.

Zeliha aniden dengesini kaybettiğinde Emir düşmesine izin vermeden onu yakaladı, ona göre kısa olan kızı kendisine çekerek Fetih nasıl sarılacaksa, nasıl sarıp sarmalayacaksa o şekilde aldı kanatlarının altına. Bir eli usulca saçlarındayken çenesini başının üzerine bastırdı, benden önce Fetih vardı onlara ve kardeşinin adı o kadar içli bir şekilde döküldü ki dudaklarından Zeliha'nın hıçkırıklarını o an ilk kez duydum.

"Zeliha," diyerek onu Emir'den alıp kendine çekerken bir adım uzaklarında kaldım. Sanki ağladığı döktüğü hıçkırıklardan belli olmuyormuş gibi yüzünü gizlemeye çalıştığı an Fetih çenesinden tutarak gözlerini buluşturdu. "Bitti." dedi dolu dolu. Bitti. Bir bitiş ancak bu kadar güzel olabilirdi.

"On sekiz yıl dört ay. Bitti canımın içi, bitti."

Kurulan her cümle Zeliha'yı daha çok takatten düşürüyor gibiydi. Yaşlarla yamanmış yüzünü Fetih'in göğsüne bırakırken hıçkırıkları arttı, Fetih onu kollarının arasına aldı, saçlarından öptü. Sayısızca, ardı ardına, arka arkaya. Emir ve ben uzaktan onları izlerken sanki biri kalbimin duvarlarını çiziyordu. Görmeyen birini Zeliha'nın hıçkırıkları, duymayan birini bu görüntü mahvederdi. Fetih'in gözleri beklenmedik bir anda beni bulduğunda tek elini bana uzattı. Ben onlar abi kardeş bu sevinci yaşasınlar diye köşede kalmayı tercih etsem de bana o el uzatıldığı an bunu bekliyormuş gibi tuttum Zeliha'nın yanına iliştim.

Bir adam, iki kadın, aynı kolların altında içimiz içimizden çıkarcasına mutluyken çekinmeden, düşünmeden Fetih'in kokusunu soludum. Bu an bana o an çok ama çok tanıdık geldi. O yüzdendi yüzümü gizlediğim yerde sabahtan beri ilk kez gözümden dökülen gözyaşının sebebi.

26 Ocak 2007

Suna ablanın büyük bir özenle ilgilendiği çiçeği sularken o da diğerlerinin ölen yapraklarını ayıklıyordu. Levent Amca evden çıktığından beri gözü o kadar sık saate kayıyordu ki artık istemsizce onunla birlikte ben de aynı şeyi yapıyordum. İki aydır kaldığım bu ev, bazen o kadar çok eski evime benziyordu ki bu benzerlik beni korkutuyordu.

Mesela biz de babamı beklerken mutlaka bir şeylerle ilgilenirdik. Bazen bu tıpkı şu an olduğu gibi çiçekler olurdu. Bazen yemek, bazen bambaşka bir şey.

Annem onunla yaptığım şeyleri başkasıyla yaptığım için bana kızıyor muydu?

Hayır kızmazdı. Suna ablam öyle söylemişti. Ben gülümsedikçe annemde gülümsüyormuş. O öyle söylemişti. Ona güveniyordum. Bana yalan söylemiyordu, söylemezdi de. Annem beni gülümseyerek izliyor diyorsa bu mutlaka böyleydi. O bana hiç yalan söylememişti.

Gerginlikle yine aynı şekilde oflarken telefonunu bıraktı elinden. "Bir şey mi oldu?" diye sormaktan alıkoyamadım kendimi. Neden bu kadar telaşlıydı? Levent amca neredeyse gelseydi artık çünkü sanırım çok özlemişti. O yüzdendi bu yerinde bir türlü duramayışı.

Gözleri bana kayarken aniden kocaman gülümsedi. "Hayır bebeğim." dedi bana yaklaşırken. Önüme düşen saçlarımı geriye doğru atarken alnımdan öptü. "Onu nereden çıkardın? Hiçbir şey olmadı." baş parmağı çillerimin üzerinde dolaştı bana şefkatle baktı. Bana her böyle baktığında onu öylece izlemek istiyordum. Tam bir şeyler daha söyleyecekken kapı kilidin sesiyle ikimizin de gözleri oraya değdi. Biraz önce söylediğinin aksine telaşla doğruldu ve çıktığından beri gergin olmasına sebep olan adam içeri girdi.

Levent amca tıpkı babam gibi hep takım elbise giyiyordu. Çıkarken taktığı kravat artık üzerinde değildi. Elindeki poşetlerle içeri girerken Suna ablam yanımdan doğruldu ve hızlı hızlı ona doğru yürüdü. "Levent," dedi, dedi ama sesi titriyordu. Benden bir şey mi gizliyorlardı? "Geldin mi? Aramadın, niye aramadın? Hani çıkar çıkmaz arayacaktın?" ona vardığında önünde durdu, genelde direkt ellerindekileri alsa da şimdi sadece yüzüne bakmak istiyordu.

Levent amca düz bir ifadeyle karşısındaki kadına bakarken "Yüz yüze konuşalım istedim." diyerek konuştu. Benim kalkıp gitmem gerekiyor muydu? Bazen benden gizli bir şeyler konuştukları oluyordu. Önümdeki çiçeklerle ilgilenmeyi bırakmış onlara dikmiştim gözlerimi. Bu sefer diğerlerinin aksine biraz merak ediyordum. Çok az.

'Hıı' döküldü önce Suna ablanın dudaklarından sonra bir adım geri çıktı. "Ne oldu?" diye devam etti. Sesindeki titreme artmıştı. "Tamam hadi söyle," dedi. Ağlamak üzere miydi? "Söyle tamam hazırım. Tamam hadi." diye aynı şeyleri tekrar ederken Levent amca karısına baktı bir an. O kadar çok seviyorlardı ki birbirlerini bu da bana birilerini hatırlatıyordu. En çok bu tarz anlarda hatırlayınca içim gidiyordu.

Levent amcanın gülünce kısılan gözleri tebessümüyle kısıldı sonra derin bir nefes aldı. "On iki yıl, aynı zamanda yurtta görevli olduğundan kamu görevini alalen kötüye kullanmasıyla ceza yarı oranında arttı. On sekiz yıl."

Bir hayli uzak olduğum konuşmayı öylece dinlerken Suna ablanın önce omuzları düştü sonra tek eli ağrısı varmış gibi karnına gitti. "Levent," derken artık ağladığına emindim ama bir taraftan da gülüyor gibiydi. Yanlarına gidip gitmemek korusunda hala çekingen kalırken Levent amca ardı ardına cıkladı, ellerindeki paketleri köşeye bıraktı. Yıkıldı yıkılacak gibi duran karısını kendine çekerken "Ağlama," diye fısıldadı. Yüzleri dip dibeyken bunu izlememem en doğrusu olmalı diye düşünüp gözlerimi çektim ama seslerini duyabiliyordum.

"Ağlama tamam, ağlama. Bitti ağlama." Suna ablanın kısık iç çekişleri, gelen öpüş seslerini onlara bakmadan dinlerken kısa bir an sessizlik oluştu. Ben bir an gittiler bile sandım. Adım seslerinin bana doğru olduğunu da pek düşünmedim. İlk gölgeleri düşerken önüme Levent amca ayakta kalsa da Suna abla önümde diz çöktü. Gözlerini silse de kirpikleri hala ıslaktı. Kötü bir şey olmuştu. Parmaklarım ıslak kirpiklerine giderken kalbim korkuyla kasılsa da belli etmemeye çalışıyordum.

Kirpiklerini silmeye çalışan elimi havada yakalayıp avuç içimi dudaklarına bastırdı. Sonra o elimi yanağına bastırdığında elim orada sabit kaldı. Benim bir şey sormama zaman kalmadan o konuştu.

"Efsun," dedi şefkatle. Gözlerimi ağır ağır açıp kapatırken diğer eli saçlarıma gitti. Bir şey olmuştu. Kötü bir şey olmuştu. "Sana bir şey söylememiz gerekiyor."

O an aklıma bir ihtimal geldi. Gelmedi değil ama bunu düşünmemle kendime kızmam bir oldu. İnanmıyor muydum ona? İnanıyordum. O zaman niye böyle yapıyordum? Niye hala beni oraya geri göndereceklerini düşünüyordum? Bir sürü gün geçmişti. Hala neye ikna olamıyordum?

"Hani o kötü adam var ya," dediğinde aniden gözümün önüne anında gelen o yüzle korkuyla kasıldım, elimi Suna ablanın yanağından çektim. Kendimi yavaşça geri çekmek istedim ama o buna izin vermedi. "Şşşşt," dedi yavaşça bana engel olurken. "Korkacak bir şey yok. Sadece o artık yok, çok çok çok uzaklara gönderilmiş."

Duyduğum cümleler beni rahatlatmadı elimde olan eli sıktım. "Nereye?" diye sordum kıstığım gözlerimle bana bakan kadına bakarken. Gözlerim ağladı ağlayacaktı. Kötü bir şey olduğunu anlamıştım. En başından beri içimde bir şey beni çok üzüyordu zaten.

"Çok uzağa. Bir daha asla göremeyeceğin kadar uzağa."

Alt dudağımı dişlerimin altında ezerken içimi kasıp kavuran korku dayanılacak gibi değildi. "Ya," dedim acıyla. "Ya orada da başkalarına kö-" başından beri sessiz kalan Levent amca aniden karısının yanına çöktü. Dikkatli gözleri benim üzerideyken hemen cümlemi böldü. Biraz da telaşla.

"Tek başına. Hiç kimse yok çevresinde zarar verebileceği. Onun gibi kötü adamların yanında. Olması gerektiği yerde. Bir daha ne sen ne de başkası göremeyecek. Korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok artık, tamam mı?"

Hızlanmış nefeslerimle ikisinin arasında gidip gelirken dişlerimi birbirine bastırmıştım. "Gelemez yani artık bir daha?" diye sordum emin olmak ister gibi. Çünkü eğer varsa böyle bir şansı, gelmek isteyebilirdi. Biliyordum.

İkisi de hızlı hızlı başını sallarken iki yana Suna ablanın tekrardan gözleri dolmuştu. O yüzden konuşan o olmadı. "Gelemez. Bitti artık. Gelmek istese de gelemez. Artık korkma tamam mı, bitti."

Onlara inanmak istiyordum. Belki de inanıyordum bilmiyorum ama yine de içimde bir şeyler tam değildi. Suna abla bunu anlamıştı sanki. Gözünden düşen yaşın sebebi buydu. Hızlıca yanağından süzülmeden sildim o yaşı.

"Ağlama." dedim yalvarır gibi. O ağlayınca benim canım çok yanıyordu.

"Söyle söyle," dedi Levent amca bana bakarak. "Beni dinlemiyor belki seni dinler."

Bu aralarında güzel bir bakışmaya sonra da ufak bir gülüşmeye neden oldu. Sonra Levent amca aniden koltuk altlarımdan tutarak beni kucakladığında düşmemek için omuzlarına tutundum. İrice açılmış gözlerim ondayken "Şimdi gelelim küçük hanımın hediyesine." keyifli sesiyle bana bakarken, Suna ablam da doğruldu yerden ve benden önce o sordu.

"Ne hediyesi?"

Kucağındaki benle poşetleri gösterirken "Mavi poşetin içindeki paketi bana getirir misin?" diye sordu karısına. Bana hediye mi almıştı? Suna ablam benden daha da heyecanlı bir şekilde dediğini yaparken dikdörtgen şeklindeki hediye paketiyle bize doğru geldi hızlı hızlı. Paketi gülümseyerek bana uzatırken o da iyice bize yaklaştı eşine sokuldu.

Levent amca bana bakarken harekete geçmem için ilk komutu verdi. "Aç bakalım." derken kimseyi bekletmeden paketi bantlarından koparıp açtığımda işaret parmağımın yarısı boyutunda toplam sekiz tane rujla gözlerim şaşkınlıkla aralandı. Dudaklarımdan şaşkınlığımı ve heyecanla hızlanan kalbimi belli eden bir ses döküldü.

"Suna dedi ki çok fazla seviyormuşsun bu tarz şeyleri, ben de görünce aklıma sen geldin." doğruluğunu anlamak için eşine bakarken Suna ablam hızlı hızlı başını salladı.

"Hem de nasıl, bana benden daha güzel makyaj yapıyor! Görmen lazım Levent, on iki yaşında demezsin eli o kadar yatkın. Annesinden öğrenmiş, böyle bir yetenek olamaz!"

Parmaklarım yavaşça şeffaf kutuda olan rujların üstünde gezinirken her birini ayrı ayrı denemek için deli gibi sabırsızlanıyordum. "O zaman beğendik?" diye sordu bana bakarak Levent amca. Gözlerimi rujlardan almadan başımı sallarken derin bir iç çektim.

"Güzel, okulda kullanmıyoruz bunları. Tamam mıdır hanımefendi?"

Tekrar başımı salladım. Şimdi hepsi benim miydi?

Beni tutuşu sıklaştı, diğer kolunun altına Suna ablayı almışken başından öptü derin bir nefes alırken. Ben rujlara bakarken hayran hayran, başım yavaş yavaş Levent amcanın omzuna düştü ve ikisi de anlaşmadan rahatlamış bir sesle fısıldadılar.

"Bitti."

🍷🍷🍷

Gördüğüm rüyaya müdahale etmeye çalışırken uykumun bir bıçak gibi kesilmesi bu yüzden oldu sandım ama hayır asıl sebebi bu değildi. Bir an gece lambalarının aydınlattığı tavana bakakalırken uyuduğum yatağın altında uyuyan bedeninde harekelendiğini fark edişimle algılarım daha çok açıldı. Duyduğum seslerin ne olduğunu ayırt edemezken Fetih'e doğru eğdim başımı. Artan bir ses vardı ama ne olduğunu tam anlayamazken ben, Fetih gözlerini açıp kapattı art arda.

Aniden uyanışından sebep gözlerini ovuştururken kaşlarını çattı sessice odaya kesik kesik gelen sesi dinledi. Ben "Ne oluyor?" diye sorarken bakışları aniden dondu ve yerinden doğrulup oturur pozisyona geçti.

"Zeliha'nın sesi mi bu?" Fetih'in sesindeki dehşet, sese daha çok kulak kesilmeme neden oldu.

Ağlama sesi miydi?

Telaşla üzerimdeki yorganı savurarak atarken Fetih de aynı hızda doğruldu yerinden. Ayağıma düşe kalka panduflarımı giyip Fetih'in benden önce aceleyle çıktığı kapıdan çıktığımda Zeliha'nın odasına doğru koştum. Saat kaçtı bilmiyordum ama gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı. Zeliha eve döndüğümüzden beri odaya girmişti, benim bildiğim kadarıyla akşam ondan beri de uyuyor olmalıydı. Lakin şimdi açık olan odasının ışığı pekte

bunu doğrulamıyordu. Fetih hışımla kapıyı açmaya çalıştı ama indirdiği kapı kolu bir işe yaramadı. Kapıya yaklaştıkça ağlayış sesleri de bizdeki endişe de artmıştı.

Kapıya sertçe vurup zorlarken "Zeliha," diye seslendi korkuyla. "Zeliha aç kapıyı abim." bizim sesimizi duyduğu an içeriden gelen sesler anında kesilirken Fetih'e vardım, onun aksine daha nazik bir şekilde vurdum kapıya. Rüya mı görmüştü? Ya kapı niye kilitliydi?

"Zeliha biziz ablacım. Açar mısın kapıyı?"

Kapalı olan perdeden içeriyi görmeye çalışsam da etkili olamamıştı. Fetih'in korkuyla kapıya vuruşları ve seslenişleri fazlalaştı. Zeliha'nın kesilen sesi beni daha da endişeye sürüklerken Fetih'in birazdan kapıyı kırmaya yelteneceği her halinden belliydi. Biz telaşla birbirimize bakarken içeriden cılız bir "Efsun abla." seslenişi duyduğumuzda ikimiz de kapının dibine kadar girdik.

"Buradayım güzelliğim," sesimde onu daha çok korkutmamak için endişemi gizlemeye çalışır bir hal vardı. "hadi aç kapıyı. Korkutma bizi." Fetih'in kapının üzerine bastırdığı eli Zeliha'nın kurduğu cümleyle önce kasıldı sonra yumruk oldu.

"Abime söyler misin, odaya geri gitsin?"

Bir an ne dediğini anlamadım ya da yanlış duyduğumu sandım, Fetih sakin olmak için epey çabalarken "Zeliha," dedi bastırarak. "Güzelim aç şu kapıyı. O nasıl söz, korkutma beni. Aç kapıyı."

Zeliha'nın sesi daha da titredi ve ufak bir ara verdiği ağlayışına devam etti. "Efsun abla." dedi tekrardan. "O gitmeyecekse ikiniz de gidin."

Fetih'i istemiyor muydu? Yumruk olan o el, belki beni değil ama kapının ardındakini irkiltecek şekilde kapıya vuruldu. "Zeliha," dedi Fetih şaşkınlıkla. Söylediklerini, istediği şeyi aklı almıyordu sanki.

"Açar mısın kapıyı?"

O an ne yapacağımı şaşırırken Zeliha'nın ağlayışını duymam beni istemsizce Fetih'i daha da kötü yapacak şeye sürükledi. Kapıdaki elini tutup indirdim. "Hadi sen git." dedim varla yok arasında yüzüne bakarken.

"Anlamadım," dedi şaşkınca Fetih. Kabullenemeyen gözleri benim üzerimdeydi. "Ne demek git? Söyle açsın kapıyı, nereye gidiyorum ben?" elimdeki elini bırakırken Zeliha'nın iç çekişlerini ikimiz de duyabiliyorduk.

"Fetih," diye fısıldadım. "Açmayacağını söylüyor kapıyı. Sen git ben buradayım, hadi. Bak," dedi kapıyı işaret ederek. "şiddetleniyor ağlayışı. Geleceğim yanına, hadi git sen."

Gözlerinde bir şey paramparça oldu, buna an be an şahit oldum. Şimdi oturup küfür etsek ona bu kadar bozguna uğramazdı suratı. Belki çok daha basit bir nedenden dolayıydı Zeliha'nın onu istememesinin sebebi ama o olayı o kadar içselleştirdi ve içinde büyüttü ki çok daha kötü şekilde yorumladı kafasının içinde. Ellerini saçlarına daldırdı kapıya baktı çaresizce. Ağabeyiydi ama onu değil beni istiyordu. Onunla beraber beni değil, özellikle onu istemiyordu. Fetih alt dudağını acımasızca ezerken dişlerinin arasında omuzları içindeki yıkıntıyı belli edercesine düştü.

"Efsun." dedi öylece. Devamı öncesi yoktu. O an sadece ismimi söylerken elini yasladığı kapının ardından kardeşinin sesini dinledi.

"Geç odaya beni bekle, hadi Fetih." diyerek onu yavaşça uzaklaştırdım kapıdan. Öylece bana baktı. Başka bir yol bul der gibi. Yine o ilk günlerde bastıran suçluluk duygusu yüzündeydi. Yine ve yine davanın görüldüğü günün gecesi en başa döndük ve Fetih yine bütün olaylardan kendini sorumlu tutuyormuş gibi baktı bana. Ellerini saçlarına daldırdı hiçbir şey yapamayacağını anlayarak çaresizce başını salladı. Canından can almışız gibi yanımdan usulca uzaklaşırken kapıya yaklaştım ve yavaşça tıklattım.

"Zeliha gitti abin, hadi aç kapıyı." o sözlerimden hemen sonra odanın perdesi çekildi ve Zeliha yaşlı gözleriyle dışarıyı kontrol etti. Yalnız olduğumu anlar anlamaz kapıya koştu ve kısa zamanda açtı kapıyı. Ben bana sarılacak sandım, bana sarılacak öylece ağlayacak sandım ama o ardımdan kapıyı kapattıktan sonra fazlaca kalabalık olan çalışma masasına yöneldi.

Anlamsız bakışlarım hareketlerinde dolaşırken saatte baktım. Saat ikiyi geçiyordu. "Efsun abla." dedi burnunu çekerken. "Ben bu soruları niye çözemedim?"

Ben dört saat önce bu odadan çıkarken masanın üstü topluydu. Her şey yerli yerindeydi. Daha dün kontrol ettiğimiz kitaplarda şimdi, dün boş olan çoğu test doluydu. Ona doğru adımladım. Ben çıkıp odaya geçtikten sonra kalkıp soru mu çözmüştü bu kadar saat? Üstelik böyle bir günde? Tek bir ders, tek bir kitap yoktu. Karman çormandı masanın üstü.

Ona doğru adımladım öylece masaya bakarken o konuşmaya, aynı zamanda ağlamaya devam etti. "Çok uğraştım, çok çabaladım olmadı. Çıkmıyor cevapları. Gittiğim yol bile doğru değil sanki." burnunu çekti elinin tersiyle yaşlarını sildi. Bazı sayfalar yırtılacak kadar çok silinmişti. Bazı sayfalara gözyaşları damlamıştı. Per perişan haldeydi.

"Olmuyor yapamıyorum, olmuyor. Çok uğraştım, olmuyor." elini kalemle topladığı saçlarına geçirdi sorulara baktı içli içli. Olmayan şeyi farkındaydım. Elim omzuna gitti "Zeliha." diyebildim ancak. Ne denirdi, ne yapılırdı bilmiyordum ki. Sanki evim yanıyormuş da kırık olan pencereden ailemi izliyordum. Yangın çok büyüktü ne girebiliyor ne de bekleyebiliyordum.

"Niye yapamıyorum?" diye sordu yaşlı gözleriyle bana bakarak. "Yapmam gerekiyor, niye yapamıyorum?" boşta olan elim kitap kapaklarına yöneldi kapatmak için ama izin vermedi buna.

"Zeliha, lütfen." dedim çaresizce. Şimdi uyuması gerekiyordu. Delirmiş gibi soru çözmesi, kendini harap etmesi değil. "Hadi gel elini yüzünü yıkayıp uyuyalım. Hadi güzel kızım."

Başını hızlı hızlı iki yana salladı ve kitaplara geri döndü. "Bunları çözmeden uyumayacağım." diye anında itiraz etti. "Bunu yapamadım." dedi önündeki logaritma sorusunu gösterirken. Sonra alttan başka bir kitap çekip sayfa karıştırdı "Bu da çıkmadı."

Gözümün önünde bir yaşı daha sayfalara aktı. Yapamadığı tüm soruları hışımla bana göstermeye devam ederken "Yapma." diye isyan ettim. "Yapma bunu kendine Zeliha, tamam bırak artık." elim yüzüne gidecekken hışımla aramızdaki teması kesti "Yardım etmeyeceksen git!" diye çıkıştı aniden.

"Git yardım etmeyeceksen! Ben tek başıma yaparım! Yaparım ben, yapamasam da uğraşırım! Tek başına devam ederim. Böyle yapacaksan git abimin yanına."

Tek başına kısmını o kadar çok bastırarak söylüyordu ki bu bana değil kendineydi. Tek başına. Değildi ki tek başına. Bundan sonra kim onu tek başına bırakırdı? Niye hala böyle düşünüyordu? Yapamamış mıydık? Yapamamış mıydım? Zamanında beni bu hissin kıyısından bile geçirmeyen insanların hakkını verememiş miydim? Niye böyle hissediyordu hala?

"Kimse olmasa da olur." dedi sorulara geri dönerken. İşlem karmaşasını silmeye başladı hızlı hızlı. "Ben tek başıma yaparım." hem ağlayıp hem konuşup hem de siliyordu. Ne yutkunabildim, ne müdahale edebildim. Öylece yanan yangında kurtarılmayı bekleyen ailemi izler gibi onu izledim. "Yaparım. Öyle gitseniz de bırakmam artık, yaparım. Git sen de yardım etmeyeceksen abimin yanına. Git, o da hep gider. Sen de hep git. Öyle alışmayayım, kendim de yaparım ben. Çözerim. Silerim, bir daha çözerim.

Tek başına da yaparım. Ben çözemeyince çok sinirlendim sesimi kontrol edemedim. Özür dilerim sizi de uyandırdım. Ama tek başıma da yaparım."

Silgiyi elinden bırakırken kaleme yöneldi. Sesimi çıkarmadım, onun soruyla tekrar uğraşmasını izlerken bir süre sonra tek elim peçeteye diğer elim silgiye gitti. Peçeteyi onun önüne koyduktan sonra başka bir kitap aldım sessizce. Yapmam gerekeni yaptım. O nasıl istiyorsa. Yapamadığı bir soruyu silerken bakışları bana kaydı ama durmadan soruyu çözmeye devam etti.

🍷🍷🍷

Göğsüme yatmış bedenin az da olsa tebessüm etmesine neden olmak kaburgalarımın üzerine oturan kilolarca bir çuvalı kaldırmıştı sanki.

"Ama biz devamlı aralarını bozmaya çalışıyoruz. Hele Burcu, durup durup ilişki testi uyguluyordu insanlara. Düşün ders kimya aniden onlara seslenip birine, diğerinin en sevdiği yemeği soruyor. Tabi ben de hemen destek. Bilmezse kışkırtma. "

Kıkırdarken gülen yüzüne baktım. Bir saatten fazladır bu odadaydık. Ağlayarak onu yapamadığı bütün soruları tek tek çözmüştük. Fetih ne haldeydi ne yapıyordu bilmiyordum. Şimdi yattığımız yatakta onun kafası dağılsın diye düğüne gelen iki arkadaşımın liseden beri süregelen ilişkilerini anlatıyordum.

"Peki kızmıyorlar mıydı hiç size?" sesi çatallı olsa da artık ağlamıyordu. Ama yüzü gözü kurumuş yaşlarla harap haldeydi. Başımı hafifçe geriye attım. "Ciddi olmadığımızı, işi şakaya vurduğumuzu farkındaydılar. Yani mesela aralarında gerçekten bir sorun olduğunda hemen arabuluculuk yapıyorduk. Bizim ki eğlenceydi. Mesela arada bozuk mu atıyorlar birbirlerine hemen 'ne ayrıldınız mı, ne?' diyerek hemen çirkefleşiyorduk. Bir de mutlaka kız tarafıydık. Her zaman bizim kız haklıydı. 'Ayrıl ya sen bundan, olmaz bu.' diye veriyorduk gazı. Ama çok seviyorlardı birbirlerini. Baksana nişanlılar, hep diyorduk zaten evlenirler diye. Bir de bir Edebiyat öğretmenimiz vardı," bu anlattıklarım onun hoşuna gitmiş olacak ki keyifle kulaklarını bana dikti.

"Dünya tatlısı muhteşem bir kadın. Böyle bir şey yok ama biraz da gıcıktı. Şimdi bizim çift iyiydi güzeldi, her boşlukta öpüşüp koklaşırlardı ama ders içinde sadece yan yana oturan iki sıra arkadaşıydı. En fazla bir şalı ortak örter öyle yaklaşırlardı birbirine ama zaten bunu sınıfta hemen hemen herkes yapar. Çünkü en yakınıyla oturduğu için hepimiz şallar, yastıklar, battaniyeler son sınıf yani. Eve dönüşmüş bir sınıf düşün. Çok olağan bir

görüntüydü bu ama o öğretmenimiz bunu bile bile her ders onları ayırırdı. İnanılmaz komikti ama diyalogları. Kadın her içeri girdiğinde dikerdi gözlerini 'siz ikiniz ayrılın bakalım hemen' diye başlardı söze. Tabi bizimkilerin isyanları hocam neden, hiçbir şey yapmıyoruz. Bıkmadan usanmadan her ders itiraz. Ama onların da niyeti ne, biz fen sınıfıyız sözel dersler son sınıfta işlenmez. Soru çözülür ya da uyunulur. Ya ortak soru çözecekler ya da uyuyacaklar. Epey zararsız bir istek yani ama asla kabul etmiyordu. Kayınvalide gibi itinayla onları ayırıyordu. Arada çaktırmadan yan yana kalmaya çalışsalar da imkansız yani o derste yan yana oturmaları. Onlar itiraz ederken hoca gözlerini başkasına diker başını iki yana sallayarak hayır derdi sadece."

Belki üniversite anılarımı anlatsam pek sarmazdı onu da beni de ama lisedekiler ikimizi de eğlendiriyordu. "Öğretmenlerinizin haberi var mıydı?" diye sordu şaşkın şaşkın. Başımı salladım hızlı hızlı.

"Hepsinin. Biyoloji öğretmenimiz de takıktı hafiften ama o zaten takıntılı bir kadındı. Sınav notları düştü biraz bunlar aynı sınıfa geldikten sonra. Hoca kağıdı uzatırken 'siz birbirinize hiç yaramadınız, zarar veriyorsunuz çocuklar zarar veriyorsunuz' diye bir baktık isyan ediyor. Gören de tosic ilişki sanır. Halbuki zarar yok yani, olabilecek en mükemmel ilişki. Zaten hocalar çok psikolojik baskı yapınca sıra ayırdılar sadece boş anlarda yan yanalardı. Yani düşün birbirlerine o kadar destek olmalarına rağmen zarar verdiklerini düşünüp sıra ayırdılar. Halbuki benle Burcu birbirimize daha çok zarar veriyorduk. O koyuyordu kafasını sıraya uyumak için ben de diyordum ki 'aaaa ne güzel uyuyor, dur ben biraz uyuyayım' diye başımı onun sırtına koyup uyuyordum. Çözdüğü testten başını alıp Bülent Ersoy makyaj videosu izlettiğimi hatırlıyorum."

Zeliha daha da dolu dolu güldü, iç çekerek ona baktım. Gözüm saate kayarken üç buçuğu bile geçmek üzere olduğunu fark ettiğimde her ne kadar ben Zeliha'nın yanında uyumayı düşünsem de Fetih için içim rahat etmediğinden "Zeliha," dedim yumuşak bir sesle. "Bu gece bizimle uyumak ister misin?"

Fetih uyumuş muydu, kafasını dağıtmak için çalışıyor muydu ne yapıyordu ölümüne merak ediyordum. Şimdi onun yanına gidip 'ben Zeliha'yla uyuyacağım' demektense Zeliha'yı alıp gitmek vicdanımın daha az sızlamasına neden olurdu. Zeliha başını iki yana salladı gülen yüzü soldu.

"Ben başka yatakta uyuyamıyorum ki." bu konuda dürüsttü. Gerçekten böyle bir huyu vardı. Çünkü son bir haftadır o kadar çok uykuları kaçmıştı ki onu yanımıza almayı daha önce de düşünüp Fetih'e söylesem de o da aynı cevabı vermişti. Ağabeyinin de yatağı olsa yine uyuyamazdı. Bütün gece saat başı kalkıp rahatsız olurdu.

Söyleyip söylememek arasında gidip geldim ama o an Fetih kalbimde daha ağır bastı. "Gidip Fetih'i alıp geleyim mi? O da bizimle yatsın. Çünkü ben bu gece burada uyuyacağım."

Onu bırakıp gitmeye asla gönlüm elvermiyordu. Tek başına kaldıkça kendini yiyip bitirecekti, belki yine sorularla kafasını dağıtmaya çalışacaktı. Gözleri beni buldu, kirpiklerinin titreyişine şahit oldum.

"Çok mu kızdı ona git deyince?"

Bir taraftan Fetih'i itmek istiyor bir taraftan da ondan uzaklaştığı an pişman oluyordu. Bir tarafı deli gibi Fetih'e kızarken diğer tarafı en çok onu bağrına basıyordu. Fetih'e yabancı olduğu yerde, Fetih'in her şeyi olduğunu anlayınca ona karşı hırçınlaşıyordu. Bu gece ben burada olmasam Fetih bırakıp gitmez, belki kapıyı kırar yine girerdi içeri. Belki aralarında bir boğuşma geçer ama sonunda Zeliha yine yelkenleri suya indirirdi. Fetih gitsin istiyor, tek adım gittiğinde kendini harap ediyordu.

"Kızmadı, sadece birazcık üzüldü."

Gözlerinin içine o pişmanlığın dolduğuna an be an şahit oldum. Kızmayı bile beceremiyordu. Annesi bile şimdi gelse bu kapıyı çalsa hiçbir şey yaşanmamış gibi ona kapıyı açar sarılırdı. Küçücük bedeni altında koca bir yüreği vardı. Ben mesela hala öldükleri için onlara kızıp kızıp duruyordum zaman zaman. Hiçbir zaman Zeliha kadar büyük bir kalbim olmayacaktı. Onun aksine hırçındım, öfkeliydim, sinirliydim, affedemiyordum hatta kindardım. O Mevlana yüreğiyle herkese kapısını daima açık tutuyordu.

"O da gelsin o zaman." dedi benim içimi rahatlatarak. Fetih'i bu gece yalnız bırakırsak yarına nasıl çıkar bilmiyordum. "Ama biraz oyalanın ben yüzümü gözümü toparlayayım. Görmesin beni böyle."

Rahatlamışlık bende bir gülümseme yarattı başımı salladım doğrulurken. Yanından hızlıca çıkıp bastıramadığım heyecanla odamıza doğru ilerledim. Fetih çok sevinecekti. İlk olarak hafif aralık, tamamen kapatılmamış kapı girerken görüş alanıma acaba çalışma odasında mı diye düşündüm ama o kadar gelmişken önce bir oraya bakayım dedim. Heyecanla ve yüzümdeki tebessümle odanın içine girerken gözüme iki boş yatak düştü ama oda boş değildi.

Başını; sırtını yasladığı duvara belli bir ritimle yavaş yavaş vuran Fetih, karşıda yanan şömineye dikmişti parlayan gözlerini. Çöktüğü yerde odanın loş ışığı, iki tane gece lambası ve yanan şöminenin ışığı aydınlatıyordu odayı, yüzünü aydınlatırken bakışları ilk baktığında boş ve durgun gibi gözükse de birkaç saniyeden sonra düştüğü girdabı anlayabiliyordunuz. Odanın içini yoğun bir sigara dumanı almıştı. Gözüm ellerine düştü. Hayır şu an için sigara içmiyordu. Elindeki bardağın içinde ne olduğunu tam anlamasam da içi ölü izmaritlerle dolu sigara küllüğünün yanındaki viski şişesini hiç aramın olmadığı bir alkol çeşidi olsa da ayırt edebildim. Daha başında olmalıydı zira çok içmemişti ama zaten azı da yetebilen bir şeydi.

Fetih bu odada bir saatten fazladır yalnızdı.

"Fetih." sesim hiç ayarlamadan ağırlığını ilk andan hissettiren odaya uygun, kısık çıkmıştı. Girdiğimi fark ettiği an gibi ona seslenişimle de çevirmedi gözlerini bana. Kapıyı yavaşça kapattım, ağır adımlarımla ona doğru ilerledim. Omuzları çökmüş, düşüncelerinin yüzdüğü bir okyanusta öylece batan gemiyi izliyordu. Belki birkaç yudumda içebileceği alkolü tek seferde ağzının içine yuvarladığında bardağı elinden bırakmadı. Hatta doldurmaya yeltendi ama anında müdahale ettim. Önce ağır şişeyi sonra boş bardağı kavradım. Engel olmaya çalışmadı, itiraz etmedi, direnmedi. Önünden aldığım şeyleri dikkatlice gece lambasının yanındaki boşluğa bıraktım.

Bana bakmamayı sürdürdü, dalıp gittiği ateş parçasını izlemeye devam etti. Kardeşi gibi o da beni muallaktan bırakırken öylece durdum birkaç saniye ama o an yapabileceğim tek şeyi yaptım çok geçmeden. Yanına yavaşça oturduğumda o hala başını ufak ufak duvara vuruyordu. Tek dizini kırmış kendine çekmişken, diğer bacağını boylu boyunca uzatmıştı. İkimizde sustuk. Ben doğru cümleleri bulmaya çalışırken hiç beklemediğim bir şey oldu ve konuşan o oldu. Ben, onu konuşturmak için çabalarım diye düşünmüştüm. Kafasının içinde ne dönüyor hiç bilmiyordum.

"Bitmedi." dedi sönük bir sesle. Uzun kirpikleri ağır ağır morarmış göz altlarını örttü. Devam etti. "Bitmeyecek."

Bugün ilk cümlemizdi. *Bitti* demiştik ikimizde. Bugün en çok bu cümlenin içine bin bir güzel şey eklemiştik. Ben onun sol profilini izliyordum öylece. Canı yanıyor muydu bilmiyorum ama başını zaman katlandıkça daha sert vuruyordu.

"Geçmedi." dedi pişmanlıkla. Canı yanıyordu. Hiçbir şey yapamıyordum, bu acı fiziksel değildi. "Geçmeyecek." daha fazla başına vereceği zarar

katlanamazken "Fetih tamam." dedim ona yönelirken. Durmadı, beni görmemeye devam etti. Cümlemin işe yaramadığı yerde direkt olarak elimi ensesine koydum fiziksel olarak kestim hareketini. Zorlamadı durdu, tıpkı elinden içkisini kopardığım an gibi. Aramızdaki mesafeyi yok denecek kadar az bir miktara düşürürken bedenim tamamen ona dönüktü. Ensesindeki elimle başını kendime çevirirken ilk kez göz göze geldik. Kardeşine istemeden zarar vermiş küçük bir oğlan çocuğu gibi bakıyordu bana.

"Geçecek." dedim o an, bu onu avutmak için değildi. Geçeceğindendi. Biliyordum çünkü, geçiyordu. Aklınızı kaçıracak gibi oluyordunuz, bu sefer öleceğim diyordunuz ama geçiyordu. Garipti, mucizeviydi ama geçiyordu.

Yüzümü inceledi içli içli "Geçecek mi?" diye sordu anında, onun önüne koyduğum ihtimali anında kırpıp umuda dönüştürmüş içindeki yıkıma cep yapmıştı. Gerçekten o küçük oğlan çocuğu gibiydi ve canım tahmin ettiğimden çok yanıyordu. Fetih'i bu halde görmek istemiyordum. Bana çizdiği profile o kadar çok inanmıştım ki, istiyordum ki hep böyle dik dursun. Yıkıldığı an bile bana böyle bakmasın istiyordum. Dudaklarım hafifçe kıvrıldı, başımı sallarken ensesinde olan elimi yanağına ulaştırdım. Diğer elimde sanki bu anı kıskanmış gibi istemsizce diğer yanağını buldu.

"Geçecek." dedim o an sadece bana inanmasını isterken. İnansın, bu ihtimali hiç düşünmesin, bu ihtimali düşünüp kendini üzmesin istiyordum. Kirli sakalları avuç içlerime batarken sol elini elimin üzerine kaydı, sonra elimi yüzünde kaydırdı. Dudağının içine getirdiği avuç içimden öptüğünde gözlerini yumdu. Derince bir nefes aldı, avucumun içinde sonra tekrar öptü. Dudaklarının tenimle ilk teması değildi ama ilk kez öperken bu kadar canımı yaktı. Dişlerimi birbirine bastırırken onu kendime çekip sineme bastırmamak için zor tutuyordum kendimi.

Canının bu kadar yanması hiç hoşuma gitmemişti. Canının yandığı taktirde bu kadar canımın gideceğini hiç tahmin etmemiştim.

Ardı ardına öptü avuç içimden o küçük oğlan çocuğu. Şimdi bir kere bıraksa tamamen kendini aylarca ağlayacaktı sanki. "Efsun," dedi, bir çocuğun ilk kez anne, aynı çocuğun son kez baba deyişi kadar iç yakan bir sesle. Durmadı tekrar etti. "Efsun."

Bıraksalar sabaha kadar sadece ismimi söylerdi sanki. Ufak bir mırıltı döküldü dudaklarımdan. Elini elimin üzerinden çekmeden yüzünü yüzüme dikerken fark etmeden üzerinde yürümeye çalıştığım o ince ipten düşürdü beni söylediği.

"Ya sen olmasaydın," bu ihtimalden koca bir gökdelen dikmiş, yine aynı ihtimalin acısıyla büyük bir yıkım gerçekleştirmişti. "ya sen hiç gelmeseydin buralara, ya sen hiç çıkmasaydın karşımıza?"

Boğazımın içine dikenli teller dikildi sanki, değil konuşmak nefes almak bile can yakıyordu artık. Ardı ardına cıkladım. O kendimle olan savaşımı bitirdim hiç tereddüt etmeden. Ateşkes imzalayarak değil yüzü avuçlarımın içinde olan adamı kendime çekerek. Hiçbir şey umurumda değildi o an. Fetih üzülsün, bu ihtimallerle kendini bitirsin istemiyordum. Elim ensesine giderken başını sineme gömdüm, sanki başından beri bunu istiyormuş, sanki bunun için benden tek bir hamle bekliyormuş gibi eli belime gitti beni kendine doğru iyice çekti ama ben ona değil o bana daha çok sokuldu.

Aramızdaki bu şey iki yapboz parçasının birleşmesi kadar bitirici olmuştu. Haşin, hırçın, muhtaç, öfkeli, yorgun ve oldukça hızlı olmuştu birbirimize çekilmemiz. Elim biraz önce, belki de bir saatten beridir öylece duvara vurduğu başına gitti, yavaş hareketlerle orada olan acıyı okşayarak almak istedim.

"Düşünme," dedim yalvarır gibi. Düşündüğü şey çok ağırdı. Düşündüğü şey sadece düşünce gücüyle bile düşüneni öldürebilirdi. "Olmadı öyle bir şey, sakın düşünme."

Yüzü üzerimdeki pijamanın açıkta bıraktığı yakamdan içeri süzüldü tamamen. Suratının her bir karışını koynumda hissederken tüm ikazlarıma rağmen devam etti. "Efsun." diye isyan etti. Beni daha sıkı kavradı, biri beni ondan almak istiyormuş gibi ya da ben ondan gidecekmişim gibi.

"Efsun ya sen hiç gelmeseydin?" diye devam etti kendine acı çektirmeye. "Ne yapardım ben, nasıl devam ederdim ben?" ellerini saçlarıma daldırdı parmak uçlarını başıma bastırdım. "Efsun ya sen çıkmasaydın karşıma?"

Başımı iki yana salladım çaresizce. Niye yapıyordu bunu kendine? Niye güçlü durmuyordu, niye bırakmıştı kendini böyle.

"Çıktım," dedim başını okşarken öylece. Yüzünü koynuma bastırdı, derin içli bir nefes çekti içine. İçinde bir yangın varsa çektiği nefes su, içinde bir buz kütlesi varsa çektiği nefes ateşti. "Geldim. Buradayım ben. Bak buradayım. Geldim, çıktım karşına." yüzünü görebilmek için ondan hafifçe ayrıldığımda bu o kadar zor olmuştu ki, onu gömüldüğü yerden koparmak kolay bir hamleyle olmamıştı. Acıyla kıvrılan yüzü avuçlarımın içindeyken gözlerime baktı muhtaçlıkla, minnetle.

"Canını çok yakmışlar," canını şimdi ayaklarının altından almıyormuş gibi söylemişti bunu. "Canını çok yakmışlar. O kadar yakmışlar ki

göstermeyi bile hak görmüyor bana. Ben bıraktım onu. Sen tek bir bakışıyla anladın, ben bana *gel* diye yalvarırken bile anlamadım."

Baş parmağım usul usul yanağını okşarken aldığımızı nefes ona mı bana mı aitti bunu bile anlamıyordum. Kesik bir nefes döküldü dudaklarından "Ooof," dedi fiziksel bir acıyla kıvranırcasına. "Çok yanmış canı, oof! Canı çok yanmış. Benim suçlusu. Doğum günüydü o gün, gel dedi. Gel dedi bana. Telefonu *yok bundan böyle Fetih diye bir abin* diye kapattım ben. Doğum günüydü Efsun." devam edemedi, aldığı nefes kesildi bir an. Dokunsam ağlaması gerekiyordu, dokunuyordum da ağlamıyordu. Kaskatı kesilmişti elimin altında. Nefeslerini bile çok zor alıp veriyordu.

Aniden yüzü ellerimden kaydı ama benden uzaklaşmadı. Dudaklarını şakaklarımdan hissederken öylece orada kaldı "Sen olmasaydın," dedi tekrardan. Bu ihtimalden kurtulamıyordu. Her şeyi aşabilirdi de bunu aşamazdı sanki. "Canımın canı atmıyordu şimdi." dudaklarını tekrar bastırdı. Burnunu saçlarımın arasına gömdü. "Sen olmasaydın canım atmıyordu şimdi."

Öptü, kokladı... Defalarca. Uzaklaşmadım, bunu düşünmedim bile. O geri çekilse ben onu yine kendime çekecektim. Elim boynuna gitti, ateş gibi yapan derisine dokundum. "Fetih."

İsimlerimiz bazı anlar o kadar büyük, uzun cümlelere dönüşüyordu ki başka bir şey eklemeye lüzum görmüyorduk.

"Fetih sana borçlu." yanağını boylu boyunca yüzümde kaydırıp yanağıma bastırdı. Sakalları tenime batarken, kendimi daha çok bastırdım ona.

"Fetih bana borçlu değil." dedim. Fetih'i hiçbir zaman kendime borçlu çıkarmamıştım. Onun da böyle hissetmesini istemiyordum. İlk andan beri. "Yapma bunu, yalvarırım yapma. Kendine yapma bunu. Kaldıramam ben bu yükü."

Yanağı yanağımda, canı canımda, nefesi nefesimdeydi. Acılarımız ince bir iple değil bir halatla bağlanmıştı. O halat dar ağacına bağlansa can alır, uçurumdan atlayana bağlansa can kurtarırdı. Öyle güçlüydü.

"Yalvarma bana. Bırak ben sana yalvarayım." tenini tenime sürterek yüzümü avucunun içine alıp bana baktı. "Yükün mü var? Bana ver, bana ver ne var ne yok. Yormasın hiçbir şey. Tek bir şey yormasın seni. Ağrımasın canın. Ben varken yorulma, acıma. Efsun," alnımı alnıma bastırdı. Gözlerimi yumdum. Canını istesem sebep sormadan önümde söküp verecekti avucuma.

"Ben kaç dünyayı önüne sersem senin yaptığının önünden kıyısından geçerim?" es verdi sözlerine, soluklandı. "Hangi dağı sırtına dayasam yanına yaklaşır yaptığının?"

Parmak uçlarım yanaklarına gitti. "Bunları düşünme bana yeter." kirli sakallarında gezindim öylece. "Düşünme bunları, kurma bana böyle cümleler yeter. Yemin ederim yeter." sızlandı ellerimin altında. Ondan bir şey isteyeyim istiyordu. Bunun ona yetmeyeceğini bile bile, benden bir şey dileniyordu.

"İnanıyor musun sen bana?" diye sordum yavaşça alınlarımızı ayırırken. Ellerimiz ayrılmamıştı yüzlerimizden. Burnuma viskinin kokusu gelmesi gerekirken dip dibeyken bile seçtiğim tek koku onun kendi kokusuydu.

"Ben bir sana inanıyorum." dedi o an. Bana en başından beri şüphesiz inanan, benden inanç görmeden inanan biriydi o. Ben bunu ilk günden beri farkındaydım. Bu evden elimde silahla çıkarken de inanıyordu, üzerinden aylar geçmesine rağmen bu gece de inanıyordu. Fetih bana hep inanıyordu.

"Geçecek bunlar." dedim gülümseyerek. "Zeliha'ya da geçecek sana da geçecek. İnanıyorsun değil mi buna?"

Başını salladı hızlı hızlı. "Sen geçer diyorsan vardır bir bildiğin. Geçecek."

Gülümsemem genişledi, başımla onayladım onu. "Var bir bildiğim. Geçecek. Sabır. Zeliha seni suçlamıyor. İnsan sadece nazının geçtiğini ısırır Fetih, onun nazı bir tek sana geçiyor. Bırak bu kadarını da yapsın. Kızma ona, küsme. Bırak sana nazlanabilsin. İzin ver ki birine yapabilsin bunları. İnsan en çok nazını çeken biri olmayınca kalır öylece, kalmasın Zeliha. Tamam mı?"

Yalnız kaldığımı en çok öyle bir anda hissetmiştim. Nazla niyazla babamı ikna ettiğim, annemi kandırdığım anlar öyle çoktu ki o an bunu yapacak birinin olmadığını anlayınca çaresizce kalmıştım ortada. Üstelik daha çok küçüktüm. Başka türlüsü nasıl olur onu bile bilmiyordum.

Başını salladı kabul edercesine. "İyi mi?" dedi bitkince. Ondan yavaşça uzaklaşırken "İyi." dedim samimi bir halde. "Bizi bekliyor. Çok bile bekledi hatta. Beraber uyuyacağız bu gece, hadi."

Ben doğrulmak için hamle yaptım ama kıpırdamadı yerinden. "Beni de mi istedi?" elimi ona uzatırken başımı salladım gülümseyerek. "Seni de istedi. Ama çok beklettik. Hadi artık gidelim de uyusun."

Ona uzattığım elime tutunarak doğruldu, elimi bırakmayıp öyle yürüdü arkamdan. Ben önde o arkamda odadan çıkarken hızlıca Zeliha'nın odasına

vardık. Kapıyı yavaşça açarak girdiğimizde Zeliha uzandığı yataktan gözlerini bize dikti. Üç tane yastığı sıkıştırmıştı yatağa ve kendisi ortadaki yastığa uzanmıştı.

Fetih'in adımları duraksayacak gibi oldu ama ellerimiz bağlı olduğundan bunu yapamadı. Işığı kapattım, Zeliha'nın gece aydınlatmalarını açtım. Yavaşça ona doğru ilerlerken bir tarafına ben, diğer tarafına ben uzandım. Fetih yorganı üçümüzün üzerine örterken yavaşça bizim aksimize yastığa uzanmadı dirseğini yastığa bastırıp öylece ikimize baktı. Hayır Zeliha'ya dikti gözlerini. Sonra eli kardeşinin yanağına gitti, usul usul bir vazoya dokunurcasına hassas bir halde kardeşini izleyip severken Zeliha "Ama sen öyle gözlerini dikip bana bakarsan uyuyamam ki ben." diye sızlandı.

Fetih rahatlamış bir ifadeyle gülümserken eğilip saçlarından öptü. Tam da fırsat o ya Zeliha hızlıca abisine sokuldu, onun sinesine girdi. Ben de tıpkı Zeliha gibi ona dönüktüm. Eli kardeşinin saçlarındayken onu iyice kendine çekti açılan boşlukla ben de Zeliha'ya yaklaştım tamamen. Fetih bu kez gözlerini bana dikerken imalı imali güldüm başımı Zeliha'nın hemen başının arkasında konumlandırırken.

"Bu kez de bana dikti gözlerini Zeliha." dedim tek gözüm açık Fetih'e bakarken. Fetih gözlerini kaçırmadan beni izlemeye devam etti. Saçlarımı savurarak gözlerimi tamamen yumdum. Son kullandığım cümle hepimizin ağzından ufak bir kıkırtıya neden oldu.

"Neyse baksın baksın. Hep derim, güzele bakmak sevaptır."

Onlar güldüler, güldüler ama benim aklıma tek bir an geldi. Bir anne baba gibi uzandığımız bu yatakta, kızımızın saçlarını okşarken ikimizde, Fetih'e bunu bir kez daha söyleyişimi hatırladım. O an bende bir soru işareti bırakacak şekilde cevap vermişti. Aklıma yine cümleleri düştü ve defalarca kez düşünüp düşünüp cevap bulamadığım her an kendimi kemirdiğim altında ne yattığını bir tek kendisinin bildiği cevabını düşündüm. Yine, yeni, yeniden.

'Efsun. Günahsın işte.'

Bölüme karşı daimi modumuz bu diyebilir miyiz? Bence deriz.

Öncelikle belki hukuk okuyan vardır, mahkeme sahnesinde de bin farklı yanlış vardır ama bir hukukçuyla iletişime geçsem de bu suç ve cezayla alakalı oldu, sahneyle alakalı değil. Günün birinde hukuk okuyan bir arkadaşımla bir araya geldiğimde mutlaka iyileştirme yapacağım sahneye. Umarım bu kadar da olmaz denecek kadar bir hata yoktur.

Diğer bir konu panoda da yazmıştım bölümü yazdığım ilk günden beri okuduğum, denk geldiğim haberler beni büyük çıkmaza sürükledi. Ben gerçekten var olmayan bir karakterimi bile mahkemeye çıkarmaya gönlüm elvermezken olan şeyler psikolojimi alt üst etti. Hep realist olup, yazdıklarımı da ona uydurmaya çalışsam da bu sefer öyle olmadığını farkındayım.

Ama şunu söyleyebilirim ki; ben olanı yazmasam da olması gerekeni yazdım. Umarım günün birinde olan da olması gerekenle eş olur.

Bir diğer konuysa hikayenin en başından beri bazılarınızda süregelen bir düşünce. Bunu artık bu bölümle yıkabiliriz. Hayır, Serçeyi Öldürmek bir töre hikayesi değil. Sanılanın aksine doğu ya da güneydoğu da aktarıldığı gibi herkes namus adı altında bir şeyler yapıp, zorla kız çocuklarını evlendirip, eğitiminden alıkoymuyorlar. Bu kurgu bir batı şehrinde, yüksek sosyetenin içinde de gayet yazılabilirdi. Mevzu asla ama asla töre, namus, kız çocuğunu ezen bir zihniyet olmadı. Ki inadına o şekilde yansıtılanın aksine öyle bir durum da yok zaten. Tekrar ediyorum, Serçeyi Öldürmek bir töre hikayesi değil, hiçbir zaman da olmadı.

Hikaye töre ya da berdel konulu olmasa da Urfa'da geçiyor ve ben bu durumdan çok memnunum. Yazdığım her yeri günün birinde gidip göreceğimin hevesi var içimde. Efsun'un içinden çıkıp geldiği farklı kültür, karşılaştığı bambaşka kültür ve bu bağı yazmaktan ben çok memnunum. Ve belki de böylesine bir şey yazmak istediğim için bir batı şehrinde işlemektense Urfa'da işledim konuyu. Fetih'in hem çok iyi Torto di riso(:)) yapıp hem de çok iyi çiğköfte yoğurabilmesi ya da Efsun'un Ege'nin göbeğinden kopup gelerek enginar dolmasının yanında Urfa yöresinden bir şeyler öğrenme çabası benim inanılmaz hoşuma giden ayrıntılar. Çok çok çok konuştum.

Sizi özleyeceğim, siz de bizi özleyin. Azıcık daha #evdekal'ın. Kocaman seviyorum❤

XXIV- "Çav Bella!"

Bıyık büküle büküle kaytan, insan alışa alışa tembel olur demiş ünlü bir düşünür.

Ben. Efsun Zorlu. Yani Efsun Zorlu Karadere. Önünde dikildiğim merdivenleri nasıl çıkacağımı düşünürken tam da şu an söyledim. Ayağımda topuklu yoktu evet ama yine de çıkmak ölümüne zor geliyordu. Fetih gerçekten kata kat çıkmakla ne yapmaya, nereye varmaya çalıştın? Tabi beni geçen sefer taşıyan adam da şu an ortalarda gözükmediğinden el mahkum tırmanacaktım bu katları. Yukarı varana kadar daha da sinir olup bir tur da Fetih'e söyleyecektim. Biraz da dırdırımı çekseydi. Ne yapabilirdim?

Dün oldukça zor geçen bir gecenin ardından ben tıpış tıpış işime gitmek zorunda kalsam da Fetih evde çalışmış tüm gün Zeliha'ylaydı. Abi kardeş takılmışlardı ben de imrene imrene onlara, tüm gün çalışmış çıkış saatimi iple çekmiştim. İkinci ağır adımımı havada kesen Şûrîde'nin sesi oldu.

"Efsun." bütün algılarım bedenimle beraber onu buldu. Yorgunca gülümsedim. Elindeki tatlılarla dolu tepsiyle bana doğru gelirken "Hoş geldin." dedi nazik bir gülümsemeyle. Ben mezun olduktan hemen sonra çalışmaya başlamıştım, ne kadar şanslı olduğunu farkında mıydı acaba? Kpss o bu derken direkt işe başlamak gibi bir niyeti olmadığı açıkça belliydi. Günlerini çeşit çeşit yemek yaparak, gezerek ya da alışveriş yaparak geçiriyordu. İmrendim bir an.

"Hoş buldum. N'aber?" kendimi demir trabzana yasladım kendi ellerinden çıkan tatlılara baktım. Maharetliydi. Epey maharetliydi. Zühre Hanım ilk kez birinin hakkında doğru konuşuyordu. Tabi tavrı bana garezi var gibiydi ama ben de garezlik pek bir şey yok gibiydi.

"İyiyim, yorgun görünüyorsun." derken bitkin beni baştan aşağı süzdü. Başımı salladım isyan eder gibi sonra başımı geriye atarak katları gösterdim. Onun aksine şaftım da kaymış sayılırdı. Sabah çıktığımın aksine iyi gözükmüyordu. Çok ağır bir gündü.

"Yorgun ve sinirli. Her şu katları çıktığımda Fetih'e saydırıyorum. Gerçekten hiç işi gücü, derdi yokmuş gibi eve kendi için kat çıkmış.

Sorgulamamak elde değil." daha şimdiden bulduğu ilk fırsatta kocasını çekiştiren kadın profilini anında kendime kaftan biçtim. Şimdi bu muhabbet kirli çoraba kadar giderdi ama söz konusu Fetih'ti... Yani pekte mümkün değildi.

Önce gülümsedi sonra gözlerini benden alıp en üst kata dikti. Gülümseyişi derinleşti çok kısa bir anda daldı öylece baktığı yere. "Küçükken de böyleydi Fetih." derken dudaklarını ıslattı. "Evde bir fotoğraf var, ben daha doğmamışım abimle ve diğer birkaç kuzenimle 5 6 yaşlarındalar böyle yastıklardan ev yapmışlar. Ama Fetih farklı bir köşede kendine ait bir yer yapmış. Çok daha güzel bir ev. Huy onda, her yerde kendi krallığını kurar."

Bahsettiği fotoğrafı kafamda kurmaya çalıştım. Küçük Fetih. Sekiz yaşında babası tarafından usta çırak ilişkisiyle düzelsin diye çorbacıya verilen yaramaz Fetih. Her gün çocuk döven, dövdüğü herkesin kapılarına dayanmasına sebep olan Fetih. Aptal Fetih, aptal...

"Krallığını seveyim onun." dedim alaycı bir sesle. "Neyse yukarıdalar değil mi benimkiler?"

Biraz önce konuşurken gülümseyen yüzünde anlık bir dalga geçti ve aynı anda o gülümsemesi az da olsa dondu. Bazen, bazı anlarda böyle oluyordu benimle konuşurken. Aniden acaba yanlış bir şey mi söyledim yanılgısına düşüyordum. Muhtemelen teyzesinden dolayı beni sevmemesi gerektiğini hatırlıyordu. Şey gibiydi bu; yakın arkadaşının sevmediği biriyle yanlışlıkla anlaşmak...

Başını salladı bana doğru bir adım attı. "Zeliha'nın odasındalar. Bende onlara bir şeyler götürüyordum." derken elindeki tepsiye düştü bakışlarım. Ona uzandım bitkince. "Sen hiç yorma boşuna kendini. Ben götüreyim direkt. Zaten yanlarına gidiyorum." tepsiyi bir çırpıda elinden alırken bir diğer amacım odaya girmemesiydi. Hani belki uygun değillerdir. Fetih mesela fazla yayılarak uzanmıştır falan. Zaten pek hoşlanmıyordu kuzeninden, surat asıyordu kadının yanında şimdi bir patavatsızlık yapar kadının moralini bozardı diye.

"Eline sağlık bu arada." o an tepsiyi çat diye elinden alışımdan dolayı galiba bir boş boş bana baktı. Çok da samimi olmayan bir halde gülümsedi ama ben pek takılmadım. Ona göz kırpıp yavaş yavaş merdivenleri tırmanmaya başlasam da adımlarım daha da hızlandı. Bir an önce varayım diye. Tüm gün çok eğlenmişlerdi ki bensiz biraz kıskanmış olabilirdim

bilmiyorum. Kapının önüne gelince boğazımı temizledim duruşumu dikleştirdim ve kapıyı çat diye açtım.

Benimle birlikte neşeli sesim de girdi odaya. "Baskın basanındır!" sanki biraz önce yorgunluktan dert yanmıyormuş gibi sesim çok dinçti. İkisinin de gözü anında beni bulurken aynı anda yüzlerinde bir gülümseme oluştu. Neydi bu? Yüzümü görenin yüzünde güller mi açtırıyordum? İlk az da olsa endişeyle Zeliha'ya baktım. Dün geceden sonra içim hiç rahat değildi. Tamam ten rengi hala solgun olsa da keyfi yerinde gibiydi.

"Ayy," dedi heyecanla. "Sonunda gelebildin Efsun ablaaa." derken kısmen doğrulmuştu yattığı yerden ama Fetih izin vermedi onu kendine geri çekti.

"Ulan," dedi Zeliha'nın burnunu yakalarken. "Düşman yerinde dosta rastlamış gibi niye davranıyorsun sen? Seni aşağı sallandırırım Zeliha. Seni baş üstü aşağı sallandırırım hasta etme beni!"

Keyfim daha çok yerine geldi. Gülümsemem genişledi. İkisi de tüm gün bu odada takılmış olacak ki oda benim için oldukça normal ama Fetih'e batacak derecede dağınıktı. Fetih'in işle ilgili şeyleri, Zeliha'nın kitapları... Ama ikisi de oldukça umursamaz şekilde şu an yatakta uzanmış Zeliha'nın kucağındaki laptopla ilgileniyordu.

Zeliha çırpınarak burnunu kurtarırken sızlanıp burnunu sıvazladı. "Ya sanki tek bekleyen benim abi!" bana eliyle gel işareti yaparken iyice yer açtı. "Vallahi üzerinde sabah annesini evde görememiş çocuk huzursuzluğu var sabahtan beri. Al geldi karın, hasret gider."

Gülerek onlara varıp tepsiyi köşeye koydum. Üzerimdeki kabanı da çıkarıp gelişigüzel koyarken tekli koltuğa yatağa ilerledim.Oturduğum yerde Fetih'e laf atıp bulaşmadan önce Zeliha'nın saçlarını okşayıp eğilerek alnından öptüm. İçli içli ona bakarken o da yükselip yanağımdan öptü. "Onu da öp, üzülür şimdi. Yazık ona da." diyerek yanındakini işaret etti. Hani böyle o da kardeş der gibi. Fetih tekrar ona doğru bir hamle yaptığı an Zeliha yüzünü karnıma gömerek buna engel oldu ve sığındığı yerde kaldı.

Fetih'e kaydı gözlerim elim Zeliha'nın saçlarındayken. "Yollarımı mı gözlüyordun?" diye sordum şakayla karışık. Hani şimdi bir yanlış anlaşılmaya sebebiyet vermek istemem ama içeri girdiğimde yüz ifadesi de Zeliha'yı az biraz doğruluyordu. O da haklıydı kendince, alışılmayacak gibi değildim. Alay dolu gözleri beni buldu, küçümseyici şekilde süzdü yüzümü.

"İşim gücüm yok yolunu gözleyeceğim?" dedi düşündüğümün aksine. Komik bir şey söylemiş gibi güldü. O içten içe keyifli tavrım bir dağıldı

hemen. Yine beni sinir edeceği her halinden belliydi. Tamam ben zaten kendime de şaka yaptım, tabi ki yolumu gözleyecek hali yoktu.

Kafasına vurup 'Komik mi şerro?' diye azarlayasım geldi o an.

"Dolaplar bugün geldi, gel de şu kıyafet düzenini yap diye bekliyordum. Ben yapacak gibi oldum, kıyafetlerinin yarısını gereksiz diye atarım diye vazgeçtim. Bu yani. Bunun huysuzluğu üzerimdeki. Oda istediğim gibi düzenli değil." resmen işini görmek için yolumu gözlüyordu. Yemin ederim yataktan itilmeyi hak etmiyor muydu? Belki kafasını bir yere vururdu falan. Hani yanlışlıkla.

Sevimsiz sevimsiz ona baktım. Yüzüne tükürmeye niyetlenmiştim ki kafasını çıkardı Zeliha gömdüğü yerden.

"Gerçekten," dedi hayretle Fetih'e bakarken. "sen insanı delirtirsin ya. Özledim desene abi!" dedi koluna vurarak. "Gel bir öpeyim, hoş geldin desene. Düğünden önce kollarımdan çekip alıyordun ne oldu? Gerçekten imzayı atana kadar mıydı her şey? İnanamıyorum sana. Evlenmeden önce Güzide halaya kızıyordun sizi denk getirmiyor diye. Şimdi bu yaptığına bak. Ayıp yahu! Karım karım diye dolaşıyordun ortalıkta!"

Çoğu kez olduğu gibi bana söylenecek söz bırakmayıp her şeyi tüm gerçekliğiyle ortaya döken Zeliha'yı dinledim başımı ona doğru eğmişken. Mimiklerim abartılı bir şekilde ona destek verir gibi değişiyor parmaklarım buklelerinde dolaşıyordu. Böyle yirmi yıllık evli çiftler gibi ben kaldığımız yerden devam ettim konuşmaya.

"Ya Zeliha," dedim dertli dertli. "Klasik Türk erkeği işte. O imzayı atana kadar her şey. Ne diyebilirim ki, evlendik artık bir kere. Olmuşla ölmüşe çare var mı? Bir hoş geldin demek bile yok artık, sen kendi gözle-" dirseğimi kırarak yatağa bastırmış o şekilde dik durabiliyordum yatakta. Lakin ta ki Fetih kırdığım dirseğimden yakalayıp beni tek bir hamleyle kendine çekene kadar. Cümlem ağzıma tıkılarak yarım kaldı. Yataktan ayrı tuttuğum başım Fetih'in ani hareketiyle yatağa düştü. Zeliha'nın hemen başının üzerinde kafa atmak üzereyken birbirimize Fetih çenemden yakaladı. Başımı haşin bir hareketle hafifçe doğrulturken ben daha aniden çekilişimi idrak edemeden sertçe elmacık kemiğimden öptü. O kadar sert oldu ki bu hareketi dudakları direk olarak elmacık kemiğimi sızlattı. Dudaklarla kafa nasıl mı atılır? Ben öğrendim, umarım son öğrenen olurdum.

Çenemi bırakmadan yüzeme bakarken "Hoş geldin." dedi tüm serzenişlerimize karşılık. Şaşkınca kalakalan bana baktı ve bu ifadem

hoşuna gitmiş olacak ki çarpık bir gülümseme yayıldı yüzünde sonra alt dudağını ıslattı. Tek kaşı havada "Oldu mu?" diye sorarken hala öylece yüzünü inceliyordum ve her an ama 'bende kalp vaaaarr' diyebilirdim.

Kolum gövdemin altında kalmış şaşkın şaşkın kasılmış içimle ona bakarken ben cevap veremeden Zeliha girdi araya. "Olmamış gibi."

İrileştirdiğim gözlerimle Zeliha'ya bakmaya çalıştım ama çenem Fetih tarafından tutuluyordu. Dilimin düğümünü çözüp olduğunu söyleyecekken oldu ne olduysa. Fetih benden de bir onay almayınca direkt olarak Zeliha'nın sözünü geçerli saydı. Artık göğüs kafesimde çırpınan kalbimle aynı anda 'ama bize var dendiiii' diye bağırmak isteyeceğim şekilde devam etti hamleler. Fetih'in cümlesiyle aynı anda yedim ikinci kurşunu.

"Olduralım o zaman."

Diğer sağlam kalmış elmacık kemiğime de göz koymuş gibi bu kez darbesini oraya indirdi. Ortamda tek kriz eşiğinden kriz eşiğine gidip gelen benken ikisi de eğleniyordu. Fetih kendisi için daha rahat bir konum olsun diye ensemden yakaladı beni. "Oldu mu?" diye tekrar sordu. Yani ben anlamadım şu an olmadı desem sabaha kadar yolu vardı sanki bunun. Boğazımı temizledim gözlerimi kırpıştırırken "Oldu Fetih, oldu." dedim Fetih'e *hayırdır* bakışı atarken. Bunu anladı ama anlamamazlıktan geldi. Başını salladı benden aldığı onayla. Ben o ana kadar tamamen bütün yükümü ona bıraktığımı farkında değildim; o aniden başımı bıraktığında, yatağa yapışana kadar. Ama o bunu gayet bile isteye yapmış olacak ki aniden yatağa düşüşümü eğlenerek izledi. Yüzümü buruşturarak hışımla başımın altındaki yastığı kavradım bir çırpıda. Yastığı Zeliha'ya dikkat ederek Fetih'in başına geçirirken "Hayvan!" diye çıkıştım.

Yastık darbelerime başta izin verir gibi oldu, hatta ben bundan yüz bularak darbelerimi sertleştirdim de ama çokta uzun tutmadı bu süreyi. Refleksleri o kadar atikti ki nasıl yaptı bilmiyorum ama ben ona vuracağımı sanarken o aniden başını kaldırdı, darbem onun yastığının üzerine geldi ve ben anlamadan başını yastığa koydu. Elimde yastığımla beraber onun başının altında kalırken bana serseri bir bakış attı.

"Eyvallah," dedi göz kırparak. "Böyle daha rahat."

Elimi hışımla başının altından çekerken yastığı da almaya çalıştım ama beceremedim. Öylece kaldım yastıksız. Oflayıp puflayarak garip garip sesler çıkarmaya başlayınca Fetih bizi izleyen Zeliha'nın yanağından bir makas aldı.

"Anca bana laf et sen." diye sitem etti utanmadan. Yüzsüzdü ya. Bildiğimiz yüzsüzdü. "Al bak işten gelmiş kocasına ne bir hoş buldum, ne bir özledim var. Anca benim üstüme oyna sen Zeliha, aynen böyle devam et."

O kadar masummuş gibi söyledi ki bunları yani dışarıdan izleyen biri ne sanırdı Allah bilir. Zeliha'nın gözleri bu kez bana döndü. Dudaklarını dişlerken *ıı'*ladı. Birkaç kez konuşacak gibi oldu, sustu. En sonda dayanamayıp çıkardı dilinin altındakini. "Yaaani aslında az," parmağıyla kastettiği miktarı gösterdi. "Çok çok az haklı gibi." diyerek bir hançer saplarken sırtıma suratım saniyesinde düştü. Zaten başımı koyacak yastık yoktu, daha da öfkelendim.

"Hayır!" diye anında itiraz ettim. "Hayır ya haklı değil! Seni kandırıyor! Zeliha kanma! Sinsi o!"

Fetih aniden büründüğü gariban rolüne hemen adapte oldu ve devam etti. "Kocan hakkında dediğini kulağın duysun Efsun." ilk kelimeyi dolu dolu bastıra bastıra dile getirmişti fazlasıyla. Gözlerimi kısıp ona baktım. Şeytan yüzlü şeytandı tam olarak.

"Tamam tamam," diye girdi araya Zeliha arabulucu bir sesle. "Hadi öp de barışın."

Ya şimdi öp ne alaka? Niye ben Fetih'e öpeyim ki? Allah Allah! Allah Allah!

Başımı iki yana sallayarak reddettim ve film sitesinde dolaştığı bilgisayar ekranına baktım. Onlar kendi aralarında ufak bir bakışmaya gitseler de ben asık suratla ekrana bakıyordum öylece. Bakışarak konuştular ve Zeliha başını görüş alanıma soktu aniden. "Hadi hadi." dedi ısrarla. Aniden bir yavru kedi haline bürünürken gözlerimi kaçırdım. Küçük bir çocuk gibi üzerimdeki beyaz gömleği yakaladı ve çekiştirdi. "Lütfen. Benim için." kendini ortaya atışıyla kaşlarımı çattım.

"Tamam," dedim konuyu kapatmak için."Küs değiliz biz. Şakalaşıyorduk." gözlerim Fetih'i buldu. Hani bana destek çıksın diye ama hiç buralı değildi. Ekrana bakıyordu dikkatli dikkatli.

"Hadi hadi." diye ısrarını sürdürdü Zeliha. "Ben de bize film seçeyim o sırada." kendi kendime kaos çıkarıp yine olayı kendi başıma patlatışımın saçmalığıyla bana ısrarla bakan gözlere baktım. Zeliha kafamın içinde öyle bir yerdeydi ki onun söylediği şeyi yapmamak beni vicdan azabının içine atıyor, bir suçlu psikolojisine sokuyordu. Dudaklarımı ıslattım çaresizce. Gözlerimi kaçırdım. Fetih'i öpmek mi zor geliyordu yoksa haksızlığımı

kabullenmek mi? Ofladım. Sonra Zeliha'nın yüzünü sıkarak "İyi." dedim huysuz huysuz.

Gözüm anlık tepkisini yakalamak için Fetih'e kayarken ekranda olan yüzü imalı bir şekilde sırıttı. Sonra gözlerini bana dikip *işte böyle yola getirirler adamı* bakışı attı. Evet aynen öyle baktı. "Gülme çarparım bir tane!" diye çirkefleşmekten asla geri kalmadım ama sırıtışı büyüdü.

"Hadi tamam bakmıyorum ben barışın siz." diyerek iyice kendini aşağı kaydırdı Zeliha. Üstte rahatlıkla birbirimize yaklaşacak kadar açıklık vardı. Fetih çapkın çapkın güldü bana bakarak, sonra ensesini kaşıdı. Ya nasıl sırıtıyor, ben öpmek yerine ağzına bir tane vurabilir miyim? Allah aşkına lütfen?

"Yastığımı ver!" dedim mızıkçı bir tavırla. Cıkladı başını iki yana sallayarak. Gözlerimi devirerek etrafa çevirdim. Ben böyle iyiydim aslında ta ki Fetih'i görmemek için etrafta dolaşan bakışlarım aniden, Zeliha'nın masasının üzerini görene kadar. İçeri ilk girdiğimde direkt gözüme çarpan kitaplar dün gece saatlerini harcadığı kitaplar değildi. Böyle dank diye o kitapları görünce ışık hızında bir ruh hali değişikliği yaşadım. Gözlerimi kısa bir an Zeliha'ya çevirirken bir bitkin düştüm o an. Moralim sanki bozulmayı bekliyormuş gibi kıyıda köşede bekliyordu. Pes!

Derince bir nefes alıp başımı açılan boşlukta Fetih'in başının yanına attım. O hiç düşen moralimden bağımsız beni izlerken derince bir nefes aldım. Kokusu buram buram burnumdan sızıp ciğerlerime dolarken yüzünü inceledim. O da dün gece çok kötüydü. Depresyona girmeye fırsat arıyormuşum gibi resmen yıkıldım o an. İyiydim ben az önce, ne olmuştu ki aniden?

O kadar içi içinden çekilmişti ki dün gece çok uzun süre uyumamıştı. En azından ben uykuyu dalana kadar o hala uyanıktı. Hala kötü olacak ki oda bu kadar dağınıktı. Nasıl ben çok kötü olunca makyajla uğraşmaya mecal bulamıyorsam onun da kötü olduğunun belirtisi buydu. Üstelik ben tüm gün melankolik takılmış güzel güzel kendimi üzmüştüm rahatça, onun pek bunu yapmaya fırsatı olduğunu sanmıyordum. Tekrardan soluklandım dertli dertli. Aniden değişen ruh halimi fark ederken gözlerini kıstı daha dikkatli bana baktı.

Hiç beklemediği anda başımı doğrultup ona doğru sokulurken yanaklarımız birleşti önce. İstenilenin ve beklenilenin aksine öpmedim. Kulağına yaklaşıp sadece onun duyacağı sesle "Nasıl oldu Zeliha?" diye fısıldadım.

Sonra usulca geri çekilip başımı yanına atarken ani değişen ruh halimin sebebini fazlasıyla anladı, hatta buna anında uyum sağladı. Bunu bekliyormuş gibi... Anında sıkıntılı bir ifadeye bürünen yüzünü izledim. Kısa bir an kardeşine baktı sonra bu kez o bana yaklaştı. Aynı yakınlığı bu kez onun hamlesiyle yakaladık. "İyi değil." dedi beni daha o çıkmaza iterken. Sonra o da geri çekildi. Biz burada üçümüzde bok gibiyken rol mü yapıyorduk yani? Suratım daha çok düştü sonra aniden "Zeliha bir kulaklarını kapatsana." dedim daha rahat konuşmak için. Bunun kulağa nasıl geleceğini hiç düşünmedim.

"Yuh!" dedi Zeliha şaşkınlıkla. "Çok özlediyseniz ben çıkadabilirim." kafasını bize doğru attı. Onun anladığı şeyi ne diyerek değiştiririm diye düşünürken Fetih girdi araya.

"Sen bir tıka kulaklarını, ben aramızdaki muhabbet ileri giderse seni atacağım yataktan."

Elektrik çarpmış gibi sarsılarak ona bakarken Fetih ciddi ciddi kıza bakıyordu. "Kapa kulaklarını." dedi emredercesine. Fetih'in koluna vururken uyarmak için Zeliha tıkadı kulaklarını... Bu kadar uyumlu biri olması beni hayrete düşürüyordu. Mesela ben olsam hayatta tıkamadığım gibi çok istiyorlarsa bizim çıkmamızı bile söylerdim. Ama o...

Fetih ek destek atıp kendi tarafındaki kulağına baskı yaptığında ben de aynı hamleyi yaptım. Özür dilerim Zeliha...

Oldukça kısık sesle "Ne oldu, nasıl geçti gün?" diye sordum mutsuzluğum yüzümden okunurken. Fetih aldığı derin nefesi yüzüme bıraktı.

"Sabah çok keyifsizdi. Yataktan çıkmayacak kadar. Bir şekilde çıkardım ama yok. Anlıyorum, durup durup dalıyor. Aniden yüzü soluyor. Seni bekledi akşama kadar. Yine son birkaç saattir iyi. Ders çalıştı akşama kadar. Kendini üzmek için soruları bahane ediyor."

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp Zeliha'ya baktım. "Yarın Aydan Hanım'la randevu var. İyi gelir belki." ondan da destek beklercesine dikerken gözlerimi o benim kadar umutlu değildi.

"İnşallah." dedi, dedi ama içinden geçen bu değildi farkındayım. "Seni bekliyordu film izlemek için. Her şeyde seni bekliyor," yüzünde bir gülümseme peyda oldu ama ne keyif ne de alay vardı. "Sorularına bile ben bakayım istemiyor."

Onu üzen şey bana olan düşkünlüğü değil, ona açılan mesafeydi. Zeliha, Fetih'i üzmek istemese de elinde olmayarak bunu yapıyordu. Beni bazen

öyle yerlerde Fetih'in önüne koyuyordu ki kırmak değil parçalamak oluyordu bu.

"Dün gece seninle konuştuk bunları." dedim onu toparlamakken niyetim. Neyse içinde Fetih'e karşı yenemediği şey eninde sonunda halledecekti. Özellikle bu aralar biraz kabarmıştı olayların şahlanışıyla bu kadar. Eli çenesine gitti sıvazladı öylece boşluğa bakarken. Omuzlarım iyice düşerken elim yüzüne gitti. Sakallarında dolaşan elini yakalarken "Konuştuk değil mi?" dedim dikkatini kendime çekerken. Birkaç saniye göz göze kaldıktan sonra direnemeden başını salladı. Bazen katır inadına biniyordu, bazen de hemen böyle pes ediyordu.

Dudaklarım kıvrıldı "Hadi," dedim altımızdaki kafayı işaret ederken. "izleyelim o zaman seçtiği filmi." Önce ellerimizi ayırdım sonra Zeliha'nın kulağını bıraktım. Aynı şekilde Fetih'te çekerken elini Zeliha anında açtı kulaklarını. "Barıştınız mı?" diye sordu başını kaldırıp.

Gülümseyerek başımı salladım "Çok yalvardı affettim." diyerek olayı yine kendi lehime çekerken eğildim ardı ardına öptüm yüzünden.

"Halüsinasyon görüyor." dedi Fetih o da kardeşini iyice kendine yaslarken. Zeliha sırayla bir ona bir bana bakarken "Eeee," dedim hevesle. "Ne izliyoruz?"

Ekrana bakıp parmağını şıklattı "Love me if you dare." söylediği tanıdık isimle gözlerim ekrana indi, onun kadar olmasa da aynı heves beni de kapladı.

"Deux d'anfance." dedim orijinal ismini dile getirirken. "Cesaretin var mı aşka?" diye eklediğimde huysuzluğuyla anı bozan bir adet Fetih duyduk.

"Romantik komedi mi izleyeceğiz?" dedi iğrenir gibi. "Saçma sapan iş yapmayın. Açın bilimkurgu izleyelim, en kötü adam akıllı gerilim." baygın baygın ona baktım.

"Romantik komedi değil." derken ben başım hala onun yastığının üzerindeydi. "Romantik dram. Üstelik hiç gerilim ya da bilimkurgu izleyecek havamda değilim."

Zeliha açıp açmamak arasında kalırken bana çevirdi kafasını. "İzledin mi sen?" diye sorduğunda daha rahat bir konum aldım uzandığım yerde. "İzlemedim filmi ama bir Türk şarkıcı filmin sahnelerini kullanıp klip hazırlamıştı şarkIsına. O şarkıyı çok dinlerdim eskiden. Filmi de izleyecektim ama kaldı öylece. Şarkı çok güzeldi, klipte."

Zeliha benden duyduklarıyla anında ek sekme açıp Youtube'a girecekken hemen engel oldum. "Hayır hayır." dedim uzanıp açtığı sekmeyi kapatırken.

"Filmin sonu klipte var. Şimdi boşuna spoi yeme. Önce filmi izleyelim sonra açarım ben şarkıyı." Zeliha'nın anında yüzü düştü.

"Sen şimdi sonunu biliyor musun?" dedi bozulurken. Direkt olarak klip canlanırken gözümde şarkıyı ne kadar uzun zamandır dinlemediğim aklıma geldi. Üniversite birinci sınıftayken evde hep o şarkı çalmıştı durmadan.

"Biliyorum ama filmi izlemedim." dudaklarını öne doğru büzdü. "O zaman boş ver. Başka bir şey bulup izleyelim. Sıkılırsın sen." Fetih sanki bu anı bekliyormuş gibi hemen atladı. "Mantıklı, bildiğim güzel bir bilimku-"

"Fetih!" diye böldüm hemen. Takmıştı bilimkurguya. "Bunu izleyeceğiz." Zeliha'ya baktım. "Sonunu bilmem neyi değiştiriyor? Aç hadi. İzlemek istediğim bir filmdi zaten. Hem," derken geceler öncesine döndüm ve yine kamyon arkası sözlüğümü çıkardım.

"Yolun sonunu biliyoruz diye yürümeyi bırakacak halimiz yok." dedim arabesk bir tavırla. İkisinin de gözleri beni buldu, havalı havalı bakmaya çalıştım. "Bildiğimiz her yoldan yürürüz biz evelallah. Yeter ki yol bizim asfalt kira olsun."

Zeliha'nın ilk kez şahit olduğu ama Fetih'in aşina olduğu sahneyle ilk tepki de alışık olandan geldi. "Yine düğmene bastılar senin." dedi. Gözleri Maraz Ali bakışı atan bendeydi. "Çek kamyonunu sağa, sana buradan yol yok kızım. Bırak bu raconları."

Boyumdan büyük şeyler söylemeye yemin etmişim ve bu an aşırı derecede hoşuma gidiyormuş gibi devam ettim.

"Benim, senin yaşın kadar racon kesmişliğim var Fetih Karadere. Sen giderken ben dönüş yolunda oturmuş keyif çayı içerek seni izliyordum. Sana tavsiye; Fetih yavaş, yerler yaş."

Zeliha son cümlemle yüzünü ekşittiğinde ben de az kalsın ifademi bozuyordum. Bu fazla mı olmuştu? Ama ne yapabilirdim? Bu konuda kelime dağarcığım çok kısıtlıydı. Fetih gibi uçsuz bucaksız bir kapasitem yoktu. Elde olan malzemeyle ne çıkarsa ortaya onu kabulleniyordum.

Fetih "Tespih de vereyim mi?" dedi boş boş beni izlerken. Ona baktım, göz kırptım. Cıkladım kaşlarımı havalandırarak.

"Bizim tespihimiz ellerimizin arasında," tamamen doğaçlama olarak devam ettirdim bu yaptığım şeyi. "Üç beş taşı değil hayatımızı sallarız biz. Hadi eyvallah."

🎂🎂🎂

Uyku denen şey bazen o kadar tatlı gelirdi ki bal yanında hiçbir şey kaldırdı. Bazı anlarda o kadar vazgeçilmez olurdu ki o an size ne teklif

edilirse edilsin uykuyu tercih edeceğinize emindiniz. Tam da öyle bir haldeydim. Koparılmaya çalıştığım uykuya hiçbir şeyi tercih etmezdim. Hatta şu an uyansam ölecekmişim gibi bile hissediyordum. Vücudum yorgunlukla sızlarken dibinde olduğum şeye daha çok sokuldum, bu hamlemle daha çok sarmalandım.

Gerçekten şu an uyumasam ölecektim.

Sanırım bu durum herkes tarafından kabul görülmüş olacak ki yine o tatlı mı tatlı uykunun kollarına girmeme izin verildi. Sandım... Öyle sandım. Aniden burnuma temas eden tüylü bir şeyle huylanırken başımı iki yana sallayarak kurtulmaya çalıştım bu kötü histen. Kim olduğunu seçemediğim hatta cümlesini de anlamadığım sadece duymakla yetindiğim bir ses "Ama artık uyanır mısınız?" diye söylendi.

Ama dedim ya uyanırsam kesin ölürdüm.

Üzerimdeki yorgan çekildiğinde konforum iyice azaldı, uykum açılmasın diye hemen gözlerimi açmadan elim yorgana gitti. Elim, başka hareketli bir şeye çarparken aniden yorgan pekte benim katkılarım olmadan yine üzerime örtüldü. Hayır ölecektim uyanırsam diyordum niye böyle yapıyorlardı? Ölse miydim?

"Ya uyansanızaaaa!" sonra yine bir sessizlik oluştu. Ben yine mışıl mışıl tamamen uykuma dönecektim ki aniden bir beden üzerime atladığında bir yük bindi bacağıma. Yerimden sıçrarken başımı kaldıracakken başka bir şeye kafa attım. Dudaklarımdan acı dolu bir inilti dökülürken daha kaba bir sesle karşılık geldi. Avucumun içini kafama bastırırken beynimin lobları bile yerinden oynadı. İkinci acı dolu bir sızlanma dökülürken dudaklarımdan sabahtan beri kalkmamı isteyen aynı ses "Yuh abi kafa attın kadına!" dedi telaşla. İki gözümde kısık bir şekilde de olsa aralanırken ilk görüş alanıma giren yeni uyandığı her halinden belli olan Fetih oldu. Fetih yerinden doğrulurken hafifçe kafamla elimi ayırıp saçlarımı açtı ve derime baktı.

"Kırılmamış." dedi alay eder gibi. Ben acı ve uykumdan uyandırılışımla yine sızlanırken kafa attığı yeri okşadı Fetih. "Tamam tamam," dedi bir çocukla konuşur gibi. "Geçecek şimdi."

Gözleri ikimizin arasına atlamış Zeliha'ya bakarken bacağımı zar zor kurtardım. "Sen ne halt yapıyorsun değişik?" diye terslerken onu ben ne konumu farkındaydım, ne uyandığımı, ne uyuyakaldığımı. Ta ki Zeliha konuşana kadar.

"Gerçekten," dedi kırılmış bir sesle. "Çok güzeldi değil mi film? Çok keyif aldınız izlerken. Böyle on numara filmdi. Off yani, o kadar güzeldi ki rüyanızda bile devamını çektiniz."

Başımı okşayan el beni uykunun kollarına atabilirdi Zeliha bana jetonu düşürmeseydi. Gözlerim böyle şak diye açıldı. Başımı geriye atarak Fetih'le aramda varla yok arasına felsefik bir boyut getirecek mesafeyi açtım. En son filmin jeneriğini hatırlıyordum, başlangıcı da var gibiydi. Ama ondan sonrası tamamen boşluktu. Uyuya mı kalmıştım? Fetih'le aramdaki Zeliha çıkmış olacak ki aramızdaki mesafe kapanmıştı. Bu ne saçma sapan, gereksiz, anlamsız, kuralsız bir mesafesizlikti böyle. Demire yaklaştırılan bir mıknatıs gibi aramızda engel kalmayınca çat diye birleşmiştik.

Ben biraz önce Fetih'e mi sokulmuştum?

Ohh, keyfim kebaptı her halde. Yorgunluktan ben ne yaptığımı mi biliyordum? Yumuşacık yatakta uyuyakalmam benim suçum değildi. Başımı Fetih'in elinden kurtarırken o hala umursamaz umursamaz yatıyordu. "Zeliha," dedim mahcup bir sesle. "Valla uyuyakalmışım. Gitmiş yani gözlerim. Ay vallahi çok özür dilerim."

Saçlarımı geriye doğru savururken Fetih yüzünü yastığa gömmüş hala uyumaya niyetli olduğunu belli ediyordu. Zeliha gözlerini kaçırıp küçük Emrah gibi boşluğa baktı. "Ben de kendi kendime sahneleri yorumluyordum. Sizden ses seda çıkmayınca ne bileyim, dinliyorsunuz sanmıştım." başını mazlum mazlum iki yana salladı. "Sonra soru sordum ona da cevap vermeyince bir kafamı kaldırdım burun buruna uyuyakalmışsınız. Ne yaptınız filmi izlemek yerine birbirinizi izlerken uyuya mı kaldınız?"

Sanki biraz önce uyanırsam öleceğim diyen ben değilmişim gibi uykudan yana yeller esmiyordu. Hayır Fetih'le birbirimizi izlememiştik. Hatta ben uyurken o uyanıktı galiba. Benden önce uyusaydı mutlaka fark ederdim.

"Ben size romantik komedi açmayın dedim." boğuk sesiyle konuşan Fetih'e Zeliha göz devirerek ona baktı.

"Bari romantik komedi olmadığını anlayacak kadar izleseydin." diye serzenişlerine devam etti. Uzandığım yerden vücut sızılarımla doğrulurken oturur vaziyete geldim. Zeliha'nın yüzünü avuçlarken yanaklarından öptüm. Kız sabahtan beri benim gelmemi beklemişti ben de gelip öküz gibi yatmıştım.

"Bebeğim benim vallaha hastane çok yorucuydu o yüzden. İzledin mi sen, sonunu getirdin mi? Nasıldı?" trip atarak bana baktı tavırlı tavırlı.

"İzledim. Siz de izleyin, öyle konuşalım film hakkında. Anlamadığım bir yer var. Tabi izlemeye tenezzül ederseniz. Çok iyi bir izleyicisiniz ya."

Başımı salladım hızlı hızlı, sonra yine öptüm sulu sulu yanaklarında. "En kısa zamanda izleyeceğiz, sonra da dedikodusunu yapacağız. Söz."

Arkamdaki şahıs parazitlik yapmaya devam etti.

"Çoğul konuşma, çoğul konuşma." ona dönerken açıkta olan yanağına vurdum hafifçe.

"İzleyeceğiz Fetih. Uyumasaydın hayvan gibi izleseydin o zaman zamanında."

Gözlerini açıp bana ters bir bakış attı. "Tek uyuyan bendim zaten. Asabımı bozma benim. Uyuduğun yetmiyormuş gibi beni de uyutmuşsun. Utanmadan konuşuyorsun birde." hırçınca bir kedinin pati atışı kadar hızlı bir şekilde açıkta olan boynuna kontrolsüz bir tırnak attım. Fazla hissetmiş olacak ki bu hareketimi "Lan," diyerek elimi yakalamaya çalıştı ama benim kadar hızlı olması imkansızdı. Boşta kalan elinin parmak uçları boynuna giderken gözleri tamamen açılmıştı. Ters bakışları benim üzerimdeyken "Efsun." dedi sabırla. Boynuna bakmaya çalışsam da eli orada olduğundan tahribatı göremiyordum. "İftira atma."

Başını ağır ağır salladı." Görüşeceğiz seninle." diye tehdit etti açık açık. Ay ne yapabilirsin en fazla. Bir daha tırnaklarım.

"Çok güzelsiniz," diye girdi Zeliha araya. "Çok güzelsiniz ama artık tamam yemeğe gitmemiz gerekiyor. O yüzden uyandırdım sizi."

Bu kadar çirkefliğe rağmen bize güzel diyebilecek tek bir kişi vardı, o da Zeliha'ydı.

Zeliha'nın tam da bu cümlesiyle acıktığımı daha net hissettim. Sahi eve geldiğimde açtım, niye hiçbir şey yememiştim ki? Şûrîde'nin verdiği tatlılara bile dokunmamıştık.

"Bekletmeyelim insanları." dedim yorganı tamamen üzerimden alırken. Fetih ciddi ciddi kalkmayacaktı galiba.

"Kalksana!" dedim ters ters. Hem uyumuş, hem utanmadan beni kendine çekmiş, hem sarıp sarmalamış hem de hala kalkmıyordu. Terbiyesiz herif! *Sen çok masumsun ya Efsun.*

Gözlerini yummuşken "Yemeyeceğim, uykum var. Salın da bir uyuyayım artık." diye isyan etti.

Aniden bizi suçlu çıkarışıyla laf yetiştirmek ya da kalkmaya zorlamak yerine göz devirerek Zeliha'ya baktım.

"Hadi biz gidelim." dedim elimi ona uzatırken. Elimi tutmadan ağabeyine bakarken kaşları havalandı ve dudaklarını ıslattı.

"Gidelim," dedi elimi tutmaya devam etmeyerek. "Mehmet abim de geldi. Daha fazla beklemesin insanlar."

Mehmet Ali. Bir kez akşam yemeğinde karşılaştığım doğru dürüst konuşamadığım o malum kuzen. Gerçi o, o gece biraz geç gelmişti sofraya hatta sonlarına yetişmişti ama uzun uzadıya otursaydı da pek bir şey değişmezdi. Uyumaya niyetli, benim de öylece bırakmayı düşündüğüm Fetih aniden elektrik çarpmış gibi kafasını yastıktan kaldırdı.

"Kim, kim, kim, kim?" diye ardı ardına sordu sanki karşısında salak varda tek sefer de anlamayacak gibi. Fetih'in yersiz sorgulayışlarını hiç dinlemeye niyetli olmadığımdan yataktan kalmak için hamle yaptığım an beni bildiğimden tutmadı yakaladı. "Kal yerinde." derken içine düşeceğimiz sohbeti farkındaydım.

"Mehmet abim." diye yanıtladı Zeliha birazdan yaşanacaklar hoşuna giderken. Yalnız bazı anlarda tam Fetih'in kardeşi olmuyor muydu? Bu sinsilik bana ağabeyini hatırlatıyordu.

Fetih'in yüzü tam olarak Çocuklar Duymasın Haluk'un karakterine büründü ve abartı bir mimikle 'ba ba ba ba' bakışı attı. "Sebep?" diye sordu huzursuzlaşmış sesiyle. Kanser Fetih yükleniyor.

"Akşam yemeğine geldi."

"Sebep?"

"Bilmem annem çağırmış olabilir."

"Yani?"

"İşte yanisi geldi akşam yemeğine."

"Sebep?"

"Yemek yiyecek işte, sebebi bu."

"Yani?"

Gözümün önünde zaten yazar eser, trigonometri formüllerini ezberlemeye çalışan kızı salağa çevirirken Zeliha hipnoz olmuş gibi cevap veriyordu durmadan. Tam tekrar konuşacakken "Ay yeter!" diye bağırdığımda sesim odada yankı yaptı, Zeliha yerinden hopladı tabiri caizse.

"Girme Zeliha bu adamla şu muhabbete. Paradoks bu çıkamıyorsun. Seni salak edip bırakıyor. Manyak mısın nesin Fetih ya? Hep aynı şey. Valla sıkıldım. Yeter ya." ardı ardına cıklayıp çatılmış kaşlarımla ona bakarken yavaş yavaş öfkeleniyordum. O büyük bir dikkatle kardeşine bakıyor olsa

da gözlerinin ardında olan şey bambaşkaydı. Onun tek bakışından anlardım ben artık kafasında dönen tilkileri.

Hiç uğraşmayıp bileğimi elinden alıp Zeliha'nın dizine vurarak kalkmasını işaret ettim. Zeliha kalktı, bende bacağımı yatağın dışına sarkıtabildim ama gerisine izin verilmedi. En azından biraz önce oturur pozisyondaydım ama Fetih bugün bana darbe üstüne darbe yapmaya yeminliymiş gibi beni geriye doğru püskürttü. Gövdem gövdesine çarparken beni tamamen yatırdı yatağa ve yorganı üzerimize örttü. Bunu sadece 3 bilemedim 4 saniye içinde yapmıştı. Kalkmayayım diye beni kollarıyla ablukaya alırken "Biz yemiyoruz sen in." diyerek Zeliha'ya kapıyı işaret etti. Kollarından kurtulmak için çırpınırken "Ya bıraksana!" diye bağırdım. Ayaklarım ayaklarını tekmeliyor, ellerim gövdesini itiyordu ama o bu şekilde sıkı sıkıya tutmuşken kurtulmam imkansız görünüyordu neredeyse.

"Ya benim karnım aç, yiyeceğim ben. Bıraksana Fetih!"

Yorganın altından bir köstebek gibi kafamı çıkarabilme şansım oldu ama Fetih beni nefes almayayım diye tekrar yorganın altına soktu. Kendisi yorganın dışında ahtapot gibi beni sararak hareketlerimi kısıtlıyordu.

"Git sen Zeliha. Ona da söyle selamı var abimin diye." Ellerim kelepçelenmişken yorganın altında vermiş olduğum mücadele arttı. Saçım başım dağılmış artık haddini fazlasıyla aşan Fetih'in omzuna kafa atıyordum ardı ardına. Sorun şuydu ki omzu çok sertti. Benim kafam acıyordu. Omzunu ısırmama ramak kalmıştı. Yemin ederim vampir gibi şimdi dişlerimi geçirecek et koparmayana kadar da bırakmayacaktım. Temas yok diyerek girdiğimiz bu yolda koyduğumuz kuralın yedi ceddini bellemişken bedenim neredeyse tamamen Fetih'in hakimiyetindeydi. Gevşetmeye tenezzül bile etmiyordu.

"Abi açım diyor kadın. Bıraksana!" ağzıma kadar giren saçlarımla bağırdım yapabildiğim kadar.

"Açım diyorum bıraksana!"

Tekmelerim şiddetini arttırınca aniden tek bacağıyla bacaklarımı kavradı. "Fetih bıraksana!" artık tek elimde kalan şey bağırmak ve ısırmakken "YA BIRAKSANA BIRAK BIRAK! BIRAK BENİ BIRAK!" diye ardı ardına haykırmaya başladım. Bağırışlarım artınca aniden kafamdaki yorgan kalktı ve Fetih'e kaldırdım gözlerimi öfkeyle. Bu adamın sorunları vardı artık, başka bir şey değildi bu.

Ama Fetih'i göremedim çünkü karman çorban olmuş saçlarım yüzümü kapatmıştı. Boşta olan eliyle sanki bana zor kullanan o değilmiş gibi nazikçe saçlarımı çekti yüzümden. Suratımın kıpkırmızı olduğuna neredeyse emindim. Hızlı hızlı soluklanarak ona bakarken "Çorbacıya götüreceğim seni. Sakin ol, rahat dur bir." diyerek yüzümü incelediğinde neyi bekledi bilmiyorum ama bulduğum boşlukta "Senin ağzını burnunu kırarım." dedim öfkeyle. "Bırak beni. Kendin nereye gidersen git. Ben evde yemek yiyeceğim. Beni bırak yoksa çok kötü olacak." nefes nefese dişlerimin arasında resmen tıslıyordum. Eli beni bırakacağına yorgana gittiğinde "Bak sakın!" dedim telaşla. "Sakın yapma bunu! Yemin ederim döveri-" yorgan tekrardan yüzüme kapandığı an üstüme kapanan karanlıkla dişlerimi birbirine geçirdim. Derin derin birkaç nefes aldığım sıra Fetih yine Zeliha'ya "Git ye yemeğini." dediği an dişlerimi tüm çirkefliğimle Fetih'in omzuna geçirmem geç olmadı. Zaten üzerinde olan kazak ince olduğundan acıyı direkt olarak hissetti. Derisini ilk anda dişlerimin arasına kıstırırken hiç acımadan, tereddüt etmeden, tehditleri umursamadan, dış güçlerin oyununa gelmeden etini etinden koparırcasına kavradım tuttuğum parçayı. Dudaklarından çok terbiyesizce bir küfür bununla eş değer bir inleme koptu ve onu uyarmama rağmen üstüme örttüğü yorganı geri kaldırdı. Ve inanır mısınız beni hala bırakmadı?

"Efsun bırak!" derken acı içinde o beni bırakmadan benim bunu yapmam mümkün değildi. Zeliha hızla bize doğru adımlarken "Abla bırak!" dedi dehşetle. Başımı iki yana sallayarak daha sıkı ısırdığımda Fetih acıyla, boğazından ilkel bir ses çıkardı. "Ulan bırak!" diye bağırdığında Zeliha bedenen de araya girip beni çekiştirmeye çalıştı ama zaten geri çekilmeyen ben değildim, beni bırakmayan oydu. Bunu fark etmesi geç sürmedi Fetih üçüncü iniltisini koyuverirken ortaya Zeliha "Abi bırak kadını!" diye bağırdı. Beni çekiştirmeyi bırakıp Fetih'i benden koparmaya çalıştı bu kez. Fetih kaybetti kaybedecek kıvama geldi, ki muhtemelen bu yüzden, ben elinden kayıp gitmeden aniden fazlasıyla bir ters köşeyle şah mat yaptı beni. Alt üst olduk saniyeler içinde ve dişlerimin arasında olan et parçası kopup gitti benden.

Ben daha onu koparacaktım!

Benim iki elim onun ellerimi kelepçelemiş tek eli sırtımın altında kalırken Zeliha bitkin bir sesle "Şükür." dedi. Neresine şükür Zeliha altında kaldım!?

"Manyak mısın kızım sen?!" diye ilk tepki suratıma tükürürcesine gelirken maraton koşmuş gibi göğsüm hızla inip kalkıyordu. Fetih'in tüm ağırlığı üstümde olmasa da konumumuz alt üsttü. Nasıl neden niye bu vaziyete geldik bilmiyorum ama bütün yüzüm hararetten ateş topu gibi yanıyordu.

Fetih'in acı çeken yüzüne baktım. "Kalk üstümden!" derken her yükselişim onunla daha da yaklaşmamızdan başka fayda sağlamıyordu.

"Yamyam mısın sen? Aklın başında mı senin?" beni azarlayışıyla Zeliha ağabeyine eğildi ve kazağını omzundan sıyırdığında benim de gözüm oraya kaydı. Dudaklarından ufak bir 'uf' dökülürken beni de gördüğüm görüntü kısa bir an sarstı. Çok çok çok kötü olmuştu. Bana yapılsa şu an zırıl zırıl ağlıyordum mesela.

Yine de onun beni bu noktaya getirdiğini kendime hatırlatarak vicdanıma kulak tıkadım. "Üzerimden kalkmazsan suratına tükürürüm!" Biraz önce acıyla kıvranan yüzü alayla kıvrıldı ama hiçte hoş bir alay değil gibiydi bu. "Tükür." dedi ölümcül bir sesle. Tüküreceğim yoktu zaten de hani bu ses tonuyla eksilere düştü. "Tükürdüğünü sana yalatmazsam yedi düvel gelsin beni siksin. Tükür hadi tükür, tükür de yalatayım sana."

Yalamak mı? Fetih'in yüzünü mü? Yok ben tükürmeyecektim zaten.

"Kalkar mısın üzerimden, lütfen?" diye sordum nazikçe. Fazla hızlı değişen üslubumla gözlerini kıstı.

"Abi kalk artık valla sofra şimdiye kurulmuştur, ayıp hadi."

Fetih'i tutup çekiştirmeye çalışırken ben de altından yılan gibi sürünerek çıkmaya çalışıyordum. Sonunda nasıl olduysa aniden bıraktı beni ve ben zaman kaybetmeden yataktan attım kendimi. Hatta öyle ki yeri iki seksen boyluyordum. Gömleğimin yakasını düzelterek Zeliha'nın arkasına geçerken anında saçlarımdan da kurtuldum.

"Yemin ederim kediyle köpek gibisiniz! Delirdiniz mi siz?" diye sordu izlediği görüntülerin şokuyla. Fetih'i işaret parmağımla gösterirken "Sen tam bir köpeksin." diye laf atmaktan geri kalmadım ama o bu lafıma istinaden mi bilmiyorum ama kazağını hafifçe omzundan sıyırıp omzuna baktı. Çok kötü ısırmıştım. Keşke daha az ısırsaydım. Yüzüm yavaşça kıpkırmızı olmuş yere baktıkça buruştu. Pişmanlık çok geçmeden geldi beni buldu. Keşke yapmasaydım demem geç olmadı, canı çok yanıyor gibiydi. Alt dudağımı ezerken "Ben o herifi sikeceğim." diye hırladı sanki ben değil de o yapmış gibi. Hatta yerinden de doğruldu ama ben, en çok Zeliha hemen önüne geçtik. Kalkmasına izin vermedik.

"Ya adam ne yaptı, sen niye böyle yapıyorsun?" Zeliha ağlak bir tonda resmen isyan ederken Fetih direkt olarak ona dikti gözlerini ama ben öylece ısırdığım yere bakıyordum. İçim bir gitti yutkundum. O bana zarar vermemişti. Ama işte alıkoyunca ben biraz... Ay Allah'ım!

"Ben onu insan gibi kovdum diye geldi. Döverek kovsaydım gelmezdi. Geçen sefer babamlar vardı diye sofrada geniş geniş konuşamadı şimdi geldi asabımı bozmaya. Şerefsiz, puşt." dedi nefretle. Yüzünü sıvazladı. "İş yerinde olanların hıncını çıkaracak aklınca. Siker miyim sikmez miyim ben onu." aralarındaki problem neydi bilmiyorum ama sanki kuzeninden değil de düşmanından bahsediyordu. Geçen sefer sofrada hiç konuşmamasının sebebi babasına ve Osman Bey'e olan çekingenliğinden miydi? Yoksa Fetih tamamen abartıyor muydu? Ve iş yerinde ne yaşanmıştı? Ki adam en kötü ne yapabilirdi?

Zeliha başını geriye atıp gözlerini yumdu. "Ben gidiyorum." dedi yorgunca. "Siz artık birbirinizi mi yiyip geliyorsunuz, yoksa sakince anlaşıp mı geliyorsunuz bilmiyorum. Vallahi yeter." ben onu kendime siper etsem de o düşünmeden çıktı önümden ve öylece kaldık Fetih'le. Boş boş bakıştık. Boğazımı temizlerken birkaç kez konuşacak gibi oldum ama buna cesaret etmem biraz geç oldu.

"Tamam," dedim anlayışla. "madem sevmiyorsun sen gelme. Ben başı ağrıyor der, idare ederim seni."

Kollarını geriye atıp avuçlarını yatağa bastırırken yüzünde şaşkınlık gezindi. "Bensiz gideceksin yani?" dedi bir çocuk mızıkçılığıyla. Göz devirecektim son anda tuttum kendimi.

"Fetih alt kata gidiyorum. Bence sensiz de yapabilirim." Burcu'ya bağlayıp senceee diyecektim şimdi. Asıl derdinin bu olduğunu anında belli etti. Bu arada ben ne olur ne olmaz diye mesafeli duruyordum, hani aniden bir temasa kalkışırsa diye. Malum elimizi uzatmadan kolumuzu kapıyordu.

"Ha ben karımı o yavşağın olduğu sofraya tek göndereceğim, bensiz gidecek oturacak o sofraya?"

Komik bir fıkra anlatıyormuş gibi güldü samimiyetsizce. Gözlerimi belerttim tavana baktım. "Omzunun halini görünce üzülüp pişman oldum bir an ama sen hak ediyorsun ya." sesimin taşıdığı tek şey bıkmışlıktı. Asla orta yolu bulmayan insanlardan nefret ederdim ve Fetih asla orta yolu bulmuyordu. Şimdi konuşmayı bırakıp çıkacaktım zaten. Ama Fetih aniden "Üzüldün mü?" diye sormasaydı. Tavanda olan gözlerimi ona indirdim.

Çok şey sormuştu bu soruyu... Şey... Hani art niyetsiz. Çok içten. Samimi. Masum masum. Biraz önce birbirini yiyen, ısıran, parçalayan biz değilmişiz gibiydi. Bizi dışarıdan izleyen biri olsaydı bu halimize sinir olup 'manyak mı bunlar' diye kriz geçirebilirdi. Okuduğu kitapsak kapatabilir, izlediği filmsek değiştirebilirdi. O derece sinir bozucuydu bence dengesizliğimiz ama işin içinde olunca çok batmıyordu insana. Omuzlarım düştü, yine pişmanlığın içindeki kabı dibine kadar sıyırdım ve düşünmeden başımı salladım. "Üzüldüm."

Dudaklarını ıslatırken "Gel bir bak o zaman. Ben tam göremiyorum." diyerek ellerini yataktan ayırdı. Gidip gitmemek arasında doğrusu hiç kalmadım ve direkt bunu teklif etmesini bekliyormuş gibi ona doğru adımladım. Hiç dokunmadan bana bırakırken tek dizimi yatağa bastırıp tamamen oturmadım yatağa. Kazağını sıyırırken yakından daha feci gözüken yere baktım. Dudağımı ısırırken sanki mesleğim çok farklı bir şeymiş gibi içim gitti. Ama ne yapayım bizim pediatri hocamızda oğlunun kafası yarılınca kısa çaplı bir kilitlenme yaşamıştı mesela? Çok normaldi bu tarz şeyler.

"Acıyor mu?" dedim kısık sesle. Parmak uçlarım biraz daha zorlasam ciddi ciddi kopacak yerde baskı yapmadan dolaşıyordu.

"Acıyor." dedi beni daha çok üzerken. Parmağım dokunmanın ötesinde ufak ufak şefkatle okşamaya başladı "Yaa," dedim 'öyle miii' dercesine. "Enfeksiyon belirtisi gösterebilir ilerleyen saatlerde. Şu an çok taze, bir iki saate tekrar bakmak lazım. Şimdi gel biraz yıkayalım orayı. Ya da dur sen kalkma ben bir şeyler getirip temizleyeyim." bir çırpıda yanından kalkarken banyoya yöneldim. Bu Fetih'e verdiğim ikinci fiziksel zarardı. Beline dikiş atıldığı yetmiyormuş gibi şimdi de ısırmıştım...

Ben şiddete çok karşı bir insandım niye böyle olmuştum?

Yüzümde ağladı ağlayacak bir ifadeyle banyodan su doldurduğum uygun bir kap ve peçetelerle çıkarken Fetih oturmuş uslu uslu beni bekliyordu. "Kazağını çıkarır mısın?" dedim kazağının ıslanmaması için. Tek bir hamle yaptı ama direkt omzunu oynattığı için kesik bir nefes aldığında durdurdum onu.

"Dur ben hallederim." derken hem dövüp hem de seven anneler gibiydim ve o anneleri çok çok iyi anlıyordum. Önüne geçip kazağını çıkarırken üzerinden dikkatlice kendimden utandım. İnsan ısırdığım için şu an ilk yardım yapıyordum. Evet insan ısırdığım için. Utançla Fetih'e baktığımda gözlerimi vücuduna asla indirmeyerek yüzüne diktim. Tam da o sıra çok

ama çok tanıdık bir bakış yakaladım. Hafızam kapıları zorladı ve kolaylıkla buldu o anı.

Dikiş atıldıktan sonra hastaneden çıkarken Fetih'e bir şey söylemiştim. Keyfin kebap, hastane havası mı yaradı diye. Hatta negatif enerjisini kanla mı attı acaba diye düşünmüştüm. Bu adamın ben ona zarar verince niye aniden pozitifleşiyordu? Sanki bu sefer de ısırdığım için bir negatifliğini öfkesini atmış gibiydi.

Yanlış mı anlıyorum diyeceğim ama benim banyoda harcadığım bir dakikadan sonra değişen mimikleri başka bir şey anlatmıyordu bana.

"Fetih." dedim garip garip bir taraftan elimi rulo peçeteden sararken fazlaca. "Niye yine keyfim kebap gibi davranıyorsun? Fiziksel acıya zaafın mı var?" dudaklarını ıslatırken duruşunu dikleştirdi. Başı karnıma denk gelirken bakışlarını benden alıp öylece karşıya, gömleğime, baktı.

"Keyfim kebap mı?" diye sordu. Benim gibi aynı anı hatırladığına neredeyse emindim. Islattığım peçeteyle ona iyice sokuldum. Isırdığım yere baskı uygulamadan, ovalamadan nazikçe silmeye başladım. Yıkaması daha doğruydu bol suyla ama şimdi Fetih'e git yıka desem yıkamazdı.

"Öyle olmaması gerek. Canın yanmıyor mu yoksa?" diyerek gözlerimi ona diktim. Beni kandırıyor olamazdı çünkü acı hissetmemesi imkansızdı. Hızlı hızlı başını salladı.

"Yanıyor, nasıl yanmasın?" diye anında beni teyit etti.

Derince soluklandım. Hatta gariptir anlaşmış gibi aynı anda soluklandık. Uzun saçlarımı yüzüne dökülmesin diye geriye atarken alnı karnıma değdi değecekti. "Yani normal olan o da. Ne bileyim yine keyfim kebap, bir şeyler hoşuna gidiyormuş gibi bir tavra takındın. Ne güzel ısırıldım diyecek gibisin her an."

Ooohh şöyle de ısırıldım, böyle de ısırıldım. Sefam olsun. Gibi...

Hiç beklemediğim anda ihtimalini düşündüğüm temas geldi ve Fetih alnını karnıma bıraktı gülerek. Karnım refleks olarak içime çekilirken belki bundan belki de zaten yanlışlıkla bunu yaptığından o teması bitirdi.

"Keyfim kebap, bir şeyler hoşuma gidiyormuş gibi." dedi gülerek. Yaşadığımız anlamsız dejevuyla dudaklarımda silik bir tebessüm oluşurken yaklaşık bir dakika kadar omzuyla uğraştım. "Buz koyalım acısını alsın." diyerek elimdeki peçeteyi top haline getirip atmak için banyoya ilerlediğim an bileğimden yakaladı.

"Gerek yok, o kadar abartılacak bir şey değil." diyerek gidişimi engelledi. Yüzünü incelerken emin olup olmadığına bakıyordum. Şimdi yemeğe

inecektik ve o buzla nasıl inerdi onu da pek bilmiyordum zaten. Saçları biraz önceki boğuşmamızdan dolayı alnına dökülmüştü. Elim yavaşça tutamlarına gitti, alnını kurtardım saçlarından.

"Özür dilerim." dedim kısık bir sesle. "Öyle bir anda tepem attı. Ama ben de sana bırak beni demiştim. Sen de bırakm-"

"Her neyse." diyerek böldü beni. "Ben de sana kafa attım ödeştik." diyerek geçen seferki gibi suçu bölüştürürken elim hala saçlarında varla yok arası duruyordu. Acaba hiç birebir beni suçladığı bir an olacak mıydı? Çünkü o anlar epey fazlaydı.

"İyi," dedim uzatmadan. "Hadi yemeğe inelim." diyerek çıkardığım kazağına yöneldim. Bu cümleyi duyduğu ilk an mırın kırın etmeye başladı. Kazağı başından geçirdim sonra da kollarını. Hiç hareket etmeden benim giydirmemi bekliyordu.

"Israrcısın yani?" dedi beni vazgeçirmek için son kez uğraşırken.

"Abartıyorsun. Hoşlanmasan da kuzenin. Aynı ortamda her zaman olacaksınız. Biraz olgun düşün. Her nefret ettiğinle aynı ortamda olmaktan kaçamazsın."

Kafasını sorun çıkaran benmişim gibi umutsuzca salladı. "Bugün onunla iş yerinde yüz göz olduk. Hazır babası yokken sofrada rahat rahat keyfimi kaçırmaya geldi. Çünkü bugün sike sike benim dediğim oldu. Yediremedi kendine geldi burada şov yapacak." onu arkamda bırakıp banyoya yöneldim. Suyu döktüm peçeteleri çöpe attım ve ellerimi yıkadım.

"Ay en kötü ne kadar sıkabilir ki canını? Boş ver görmezden gel. Olay çıkmasın Fetih. En fazla yarım saat katlanacaksın. Aile sofrası orası, sakın kötü bir şey yapma."

Ellerimi kurutup kapı eşiğinden ona bakarken beni baştan aşağı süzdü.

"Bende kaçakat var Efsun." dedi serseri bir tavırla. Saçlarını epey havalı bir şekilde karıştırırken kollarımı önümde bağlayıp onu izledi. "Ne zaman kısa devre yapar bilmiyorum. Sorun çıkarma demekle olmuyor bu işler. Kısa devre yapınca da çarparım, affetmem."

Başımı pes dercesine iki yana sallayıp kapıya doğru yürürken sonunda ayaklanabildi ve peşimden geldi. Ama böyle sanki kavgaya gider gibi takıldı peşime. Adımlarımın durmasıyla onu da durdurdum. "Mevzuya gider gibi davranma!" diye kızarken merdivenlerin başında üşümeye başlamıştım bile.

"Muhatap olma o yavşakla. Ne derse he de geç, tamam mı?" gözlerimi devirerek onay vermeden merdivenlerden inerken "Cevap ver bana cevap."

dedi ters ters. Hiç takmadan merdivenleri bitirirken salona doğru ilerledim ki o aramızdaki mesafeyi kapatıp girmeden beni belimden yakaladı. Kapıyı aralayan benken aynı anda girmiştik odaya. Yemek yenmeye başlanmış Mehmet Ali Şûrîde'nin yanında oturtmuşken rahat bir tavırla bir şeyler anlatıyordu Zühre Hanım'a. Bütün bakışlar bize yönelirken bunu Fetih'in yapmayacağını bildiğimden gülümsedim "İyi akşamlar, afiyet olsun." diyerek. Geçen sefer doğru dürüst göz göze gelmediğim Mehmet Ali direkt gözlerimin içine bakarken bu kez ikimizi baştan aşağı süzdü ve ufak bir ıslık dökülürken dudağından Fetih'in belimdeki parmakları baskısını arttırdı. "Ooo," dedi keyifle. "Çiçeği burnunda çiftte teşrif etti."

İşte ben tam o an, bu gecenin sorunsuz nasıl geçeceğini sorguladım... Çorbacı belki de reddedilmemesi gereken bir teklifti. Kim bilir?

Fetih'in derin bir nefes alarak bana eğmesiyle başını ona baktım. İlk göz göze geldiğimiz an "Dövsen bela siksen zina." derken yüzünde ciddi ve bana karşı suçlayıcı bir tavır vardı.

Hani senin yüzünden katlanacağım tipe bak der gibi.

Sonra aniden gülümsedi ve gözlerini kuzenine dikerken herkesi gerim gerim gerecek ilk hamlesini yaptı.

"Ne iyi ettin de soframa geldin." derken benim oturuşumla o da yerleşti sandalyesine ve oldukça normal bir şey söylüyormuş gibi tamamladı cümlesini. "Ben de gitmeden bir kemiklerini kırayım diyordum." Şak diye açılan gözlerim ışık hızında onu bulurken avukatın cümlesi yankılandı kulaklarımda.

'Canlı bomba gibisiniz Fetih Bey.'

Masanın altında dizimi sıktım ne diyeceğimi ne yapacağımı bilemedim. Gerçekten, keşke çorbacıya gitseydik. Herkes duraksadı ama kimse benim kadar korkmadı. Gözlerim Mehmet Ali'ye kaydığında yüzünde Fetih'i daha da tav edecek gülümsemesi büyüdü. Damarına basacaktı sanki.

"Fetih, Fetih." dedi içli içli. "Çok gerginsin abicim ya, bak karından önce yaşlanacaksın." dakika bir gol bir top bana atılırken Fetih'in bardağına su koyan eli duraksadı. Yüzünde hiç hoşuma gitmeyen bir gülümseme peyda oldu.

Fetih konuşmadan önce kendi bardağını, sonra benim bardağımı doldurduktan sonra sürahiyi yavaşça bırakıp geriye yaslandı. Hepimiz durmuş onları izliyorduk. Osman Bey ve Şûrîne'nin babası hariç herkes sofradaydı.

"Çok gerilen erken yaşlanır, boş konuşan erken ölürmüş." sesindeki keyif beni sarstı. "Yaş aldıkça ağzın ishal oluyor senin, dikkat et."

O an ne umdum bilmiyorum ama Zeliha'ya baktım. Benden daha sakin izliyordu her şeyi. Oluşan sessizlik Zahide Hanım tarafından oldukça nazik bir şekilde bölündü.

"Ee Fetih." dedi sıcak bir tavırla, konuyu değiştirecekti. Gerçekten aralarındaki ilişkiler kuvvetliydi. Hem Zühre Hanım tarafından hem de Zahide Hanım. Yani mesela şimdi burada bu iki adam kavga etse kardeş kavgası ayırır gibi girerlerdi. Kimse kendi çocuğunu haklı çıkarmazdı.

"Temelli mi yerleştin buraya?"

Fetih'in bütün ailesinin aklında aynı, o kutsal soru. Hiç mi dedikodu yapıp anlatmıyorsunuz arkadaşlar birbirinize bunları?

Fetih oğlundan alıp annesine çevirdi bakışlarını. Daha normal bir sesle "Hayır," derken o an bakışlarım tamamen tesadüf eseri Şûrîde'yi buldu. Başta gözlerini Fetih'e diktiğini sansam da biraz dikkat edince aslında baktığı yer Fetih'in yüzü değildi. Bakışlarını takip edip nereye bu kadar dikkat kesildiğini anlamaya çalıştım.

"Efsun'un mecburi hizmeti bitsin, gideceğiz."

Gözlerimle takip ettiğim yer Fetih'in boynuna geliyordu. Başta çok üstün körü baktığımdan göremedim ama birkaç saniye daha gezdirince gözlerimi bir nokta da tıpkı bende Şûrîde gibi tıkalı kaldım. Biraz önce sadece omzuyla ilgilendiğimden gözden kaçırdığım o ayrıntı.

Fetih'in boynunda henüz taze olduğundan hafif kanlı duran uzun tırnak izi.

Gözlerimi kısarak dudaklarımı birbirine bastırırken kısa bir an ne yapacağımı bilemedim. Kazağı onu gizleyebileceğim bir şekilde değildi. Ve yeni olduğu çok belliydi. Bir an utandım, insanlar yemek için bizi beklerken yanlış anlaşılmaya sebebiyet verecek bir şeydi.

Şey gibi; siz bekleyin bekleyin. Biz yiyişip geliyoruz.

Ellerim bir havalanacak gibi oldu ama öylece başka şeylere uzandı. *Ne yapacaksın Efsun elinle mi örteceksin?*

"Gelin Hanım hiç mi istemiyor burada yaşamayı?" diye aniden bana döndüğünde sohbet gözlerimi izden çekip Zahide Hanım'a çevirmiştim ki zaten günlerdir beni görmeyişinden içinde tuta tuta şişen çok sevgili Zühre Hanım cevap hakkı ondaymış gibi atıldı.

"Ne istemesi Zahide?" dedi ince bir alayla. "Ne örf biliyor ne adet biliyor. Yabancı. Elinde olsa bugün çıkar gider."

Tamam kardeşiydi, tamam ailenin içindeydiler ama yine de zırt pırt insanların yanında bana laf atması keyif kaçırıyordu artık. Fetih elindeki çatalı sürterek iç ürperten bir ses çıkardığında elim anında masa altında dizini buldu ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Süregelen devamlı onun beni savunması durumu sıkmıştı artık.

Boğazımı temizleyerek yavaşça ona döndüm. "Öncelikle Zühre Hanım." derken düz bir ifadeyle onu izliyordum. Ne itici bir kadındı.

"Bugün çıkmak istesem bugün çıkar giderim." derken elimi Fetih'in dizinden ayırıp masanın üstüne çıkardım. Yüzüne bakmaya tenezzül etmeyip tabağıma yemek koyarken devam ettim. Ara ara vurguladığım yerlerde bakıyordum yalnızca.

"Evlendiği için burada yaşayan ben değilim Fetih. Evlenmeden önce de burada yaşayan Fetih değildi bendim. Yani kimsenin burada zorla durduğu yok, istediğim için bu şehirdeyim. Günün birinde dediğiniz olur istemezsem, gidişimiz tek bir uçak biletine bakar." Kaale alacağım kişinin suratına bakacağımdan tabağımla ilgilenmeyi bırakıp daha yumuşak bir tavırla Zahide Hanım'a baktım. Hafifçe gülümsedim.

"Benim isteyip istemem ileride burada kalışımız için tek kriter değil. Fetih benim işim için burada kalıyor. Kendi düzeni kendi işi İstanbul'da. O yüzden benim hizmet sürem dolduğunda onu da düşünmem gerekiyor. Zaten yeterince fedakarlık yapıp belli bir süreliğine de olsa kurulu düzenini değiştirdi. Aylar sonra da benim aynı şeyi yapmam gerekiyor çünkü yoruluyor. Buradan işlerini idare etmek olması gerekenden daha ağır. Benim Urfa'yı istemem istememem değil mesele. Ben doktorum, işim için İstanbul şart değil ama Fetih'in senelerdir kurduğu başında olduğu iş için şart. Burada bizi şekillendiren benim isteğim değil." yumuşattığı bakışlarım yine Zühre Hanımı buldu ama biraz sertleşerek.

"Fetih'i buradan ben koparmıyorum. Tam tersi şu an için buraya bağlayan bizzat benim."

Hayır gerçekleri niye bu denli kabullenme problemi vardı? Biliyordu, bildiğini biliyordum. Hangi sebepten bilmiyordum ama 18 yaşından beri oğlu ondan uzakta yaşarken, niye hala onu ben koparacakmışım gibi davranıyordu? Niye kabullenmiyordu, bildiği gerçekler içinde avaz avaz bağırmıyor muydu? Kendini, bizzat kendisi enayi yerine koyduğunu farkında değil miydi? İmdat ya diye bağıracaktım. Çok sıkılmıştım üç maymunu oynamasından. Kocası bu kadar değildi. Ama kendisi insanı delirtiyordu.

Aramızda kasırgalar koparacak bir bakışma geçti. Belki susacaktı belki bir şeyler söyleyecekti bilmiyorum ama Şûride konuşarak bütün dikkati kendi üstüne çekti.

"Uzmanlığını," dedi donuk bir sesle. "Hangi bölüm üzerinden ve hangi üniversitede düşünüyorsun? Var mı aklında bir şeyler?"

Kaçmış keyfimle Fetih'ten farkım kalmazken karı koca somurtuyorduk. "Çocuk cerrahisi ya da kadın doğum gibi bir istek var ama ne olur bilemem yine de." diye cevapladım. "Üniversite de; Dokuz Eylülden mezun oldum, gönlüm orada istiyor uzmanlığımı da tamamlamayı." biçimli kaşları havalandı ağır ağır dudaklarını ıslatırken aniden "Hani İstanbul'a gitmeyi düşünüyordunuz? Dokuz Eylül İzmir'de." diyerek dank diye beni köşeye sıkıştırdı. Benim verdiğim cevap tamamen kişiseldi. Zaten beş ay sonra bu evliliği bitireceğimiz için ben hiç oturup İstanbul'a taşınma ihtimalimi gerçekten düşünmemiştim. Ve cevabımı da düşünmeden tamamen samimi bir şekilde vermiştim.

Yüzümü düz tutup renk vermemeye çalıştım ama bir türlü toparlayamadım kelimeleri. Fetih sert bir şekilde girse de araya beni kurtarmıştı.

"Gönlümden geçen dedi zaten." gergin oluşunu gizlemeden ilk kez bu kadar net kuzeninin yüzüne baktı. "Olacak olan demedi." sonra daha fazla oraya bakması gereksizmiş gibi bana döndü. "Ama Efsun ille de Dokuz Eylül derse," diyerek masadaki elime uzandı. İnce uzun parmaklarımı avucunun içine alırken "Düşünürüm ben de İzmir'i. Güzel şehir, geride bırakmaz beni sektörde." diye tamamladı. Bu canımızı sıkan muhabbetlerden ellerimizle birbirimize güç oluyormuşçasına elini kavradım beklemeden.

Bu konuştuklarımızın hiçbir gerçekliği olmadığından, insanlar konuyu açtıkça art arda yalan söylemek zorunda kalışımızdandı bence en büyük moral bozukluğumuz. Beş ay sonra bitecek olan evliliğin insanlar için senelik planını açıklıyorduk. Şûrîde'ye diktim gözlerimi. Bakışları ellerimizdeyken gözlerini kaçırdı bardağına uzandı.

Kasten mi bu laf cambazlığını yapmıştı yoksa farkında olmadan mı? Kötü düşünmek istemiyordum. Eğer kötü düşünürsem ona karşı olan bütün pozitifliğim bitecekti. Bunu istemiyordum çünkü artık sevmediğim insan sayısının artması beni rahatsız ediyordu.

Fetih'i sinir etmeye kısa bir es veren Mehmet Ali yine başrolü kaptı, kaldığı yerden devam etti.

"Efsun," dedi bana bakarken. Fetih'ten elimi ayırıp ona baktım. Söyle Mehmet Ali söyle, yemek yemeyelim kaosla doyuralım bu akşam midemizi. "Madem İzmirli gelinimiz var anlat bakalım İzmir'i. Bahsedildiği kadar güzel bir şehir mi? Görmek nasip olmadı daha bana."

Yirmilerinin sonunda dururken, teni Şûrîne'nin aksine esmerdi. Hatta hiç benzemiyorlardı. Yakışıklı bir yüzü, keskin yüz hatları vardı. Ama biraz fazla lakayttı. Ses tonundan bile anlaşılıyordu bu.

"Güzel," dedim. "Bahsedildiği kadar güzel. Bilmiyorum belki memleketim diye söylüyor olabilirim ama Türkiye'nin belli kesimlerini gezdim. Bence en iyisi."

O an sofrada olmamıza rağmen başından beri telefonuyla ilgilenen Kürşat'ın sesini ilk kez duyduk. "Değil," dedi benim aksime. "En azından bir Urfa değil. Memleketin diye sana öyle geliyor."

Bu benimle haftalardır kurduğu ilk direkt diyalogdu galiba. Benimle konuşması bile hoşuma yeterince giderken gülümseyerek ona baktım. Benden on yaş küçük ve yanlışım yoksa bana karşı doldurulmuş bir çocuktu. İsterdim onunla ablasıyla anlaştığım gibi anlaşmayı. Kardeşim yaşındaydı. Ama kendisi bakışlarıyla bile tepki veriyordu bana.

"Geldin mi daha önce?" diye sorarken o benim aksime bana bakmıyor tabağıyla telefonu arasında gidip geliyordu gözleri ve gördüğüm kadarıyla basketbol maçı izliyordu.

"Geçen sene turnuvalarda gelmiştim." yüzümü bakmayı sürdürmese de az çok konuşabileceğim bir konu vardı.

"Anladım," dedim ona bakmayı sürdürürken. "Karşıyaka maçı mı?" diye sordum forma renkleri pek buradan öyle gözükmese de. Başını iki yana salladı.

"Fenerbahçe ve Gaziantep." ağzımdan anladığıma dair ufak bir mırıltı çıktı. Bir erkek çocuğunu en iyi ilgilendiği spor üzerinden tavlayabilirdiniz.

"Peki İzmir'e geldiğinde Karşıyaka maçına gidebildin mi?" elini uzatıp kolunu kaptırdığını fark ederken baygın baygın ekrana baktı.

"Hayır," dedi geçiştirici bir sesle. "Zamanımız yoktu."

O an beklemediğim anda, arkamda ne zaman sinirlendiğini bilmediğim Fetih'in sesi kardeşine "Konuşurken yengenin yüzüne bak Kürşat." diye ulaştı. Bunu o kadar emredici şekilde söylemişti ki o baygın bakışlar telefondan uzaklaştı ama direkt annesini buldu. Belki karşısında direkt o vardı diye denk geldi bilmiyorum.

Saçları Fetih'ten daha dalgalı, Zeliha kadar kıvırcık değildi ama kıvırcığa yakın denebilirdi. Açık bir teni varken sevimli bir yüzdü aslında. Ve zaten baktığında basketbol topunu direkt elinde görebiliyordunuz. Ters bakışları annesinden beni buldu.

"Geldim İzmir'e. Söylediğin kadar güzel bir yer değil. Kendin de söyledin, memleketin diye sana öyle gelmiş. Bir Urfa asla etmez. Karşıyaka maçına da çok gitmek istedik ama dönmemiz gerekiyordu. Gidemedik." her şeyin cevabını bir çırpıda verip kurtulmak istediği her halinden belliydi ama benim bu küçük ergenle uğraşacak enerjim niyeyse vardı. Ki üzerindeki basketbolu andıran bir simge olan sweati, alnına dökülmüş bukleleriyle çok tatlı gelmişti gözüme. Yanakları da belki odanın sıcaklığından hafif al al olmuştu.

Zeliha aniden "Belki de senin memleketin Urfa diye sana öyle geliyordur, ne dersin?" deyiverdi gıcık gıcık. Anlaşamadıkları her halinden belliydi. Bende çok boş duran gözleri kardeşine sinirli sinirli döndü.

"Ne o Zeliha?" diye hiç geri kalmadan laf dalaşına girdi ablasıyla. "İzmir sevdası mı başladı sende? Rüyanda görürsün ancak zaten. Aptal."

Zeliha çatalını hafifçe çarparken "Sensin aptal!" diye çıkıştı. Çıkışması bile çok nazikti, kafasını ısıracaktım bu kızın. "Düzgün konuş benimle. Ayrıca gidince arkamdan bakarsın. Fetih abi," diye heyecanla yükseldi. Tek amacı kudurtmaktı şu an farkındaydım.

"Karşıyaka'nın basketbol maçına da gider miyiz?"

Fetih kısa bir an son söylediğiyle sinirlenen Kürşat'a baktı ve ortasını bulmak yerine direkt tarafını belli etti. "Gideriz güzelim." dediğinde Kürşat'a baktım. Renk değiştiren Kürşat'a. Elindeki çatalla Fetih'i gösterdi hışımla ve hemen yükseldi. Ve bir erkek çocuğunu aynı konuyla çok çabuk sinirlendiredebilirdiniz...

"Ben götür dediğimde niye götürmedin?!" o kadar sinirlendi ki Fetih'ten onay cümlesini duyunca arada kimse olmasa üstüne atlayacaktı. Tabi bunu yaparsa dayak yerdi gibime geliyordu ama...

"Götürdüm ya!" dedi Fetih kardeşini daha çok tiye alırken. Zeliha durmadan araya girdi.

"Ağlama sana fotoğraf atarız."

"Ben sana Karşıyaka'nın maçına götür dedim, sen beni İstanbul'da ilk denk gelen Fener maçına götürdün abi!" dedi öfkeyle. Fetih'e resmen nefretle bakıyordu. Fetih umursamazca geriye yaslandı.

"Fenerbahçe'den iyi takım mı var?" diye kendini haklı çıkardı. Sonra Zeliha'ya dönüp göz kırptı. "Ayrıca adam olana çok bile. Yeter o sana." bu son söylediği iyice delirtti küçük çocuğu. Annesine döndü öfkeyle.

"Anne!" dedi tek çıkışı oymuş gibi. Masa yumruklayacaktı birazdan. Zühre Hanım'ın hiç dikkatini çekmeyen bu konuşmada tek takıldığı yer oğlunun üzülmesi oldu.

"Tamam paşam," dedi içli içli. "Seni de götürür şaka yapıyor, sen niye bakıyorsun abine?"

Ama bu tatmin etmedi onu, üstelik Zeliha durmadan konuşursa hiçbir şey tatmin etmeyecekti onu. "Hayır gelmeyeceksin. Fotoğraflarımıza bakarsın. Abim şaka yapmaz, bunu sende biliyorsun."

Şûrîne yavaşça Zeliha'nın koluna vurup uyarıcı bir bakış attı. Birlik olmuş çocuğu delirtiyorlardı. Kürşat aksini söylesin diye Fetih'e baktı ama Fetih'in epey hoşuna gidiyordu ki bu an hiç aksini dillendirecek gibi değildi.

O an masadaki iki kişi aynı anda aynı cümleyi kurdu. Biri bendim. Diğeri... Diğeri bu masada Fetih'e göre son konuşması gereken kişi bile değildi.

"Ben götürürüm seni."

Mehmet Ali'yle göz göze geldiğimizde ben gülmedim ama o gülümsedi. Ve devam etti. "Yengen de geliyormuş bizimle."

Fetih elindeki çatalı çarparken elini kaldırdı karşısındakine bakarak "Sen kimsin ki benim karım seninle gelsin?" zaten olay çıkarmak için bit yeniği arayan Fetih'in bu cümleyi büyüteceği her halinden belliydi. Ben ne güzel Kürşat'la konuşmaya çalışıyordum ama araya başkaları girdi. Hem de kavga etmek için. "Sana mı kaldı benim kardeşimi götürmek? Ağzından çıkanı kulağın duysun, canımı sıkma benim!"

Karşısındaki ne kadar sinir olursa olsun Mehmet Ali sırıtan bir ifadeyle Fetih'e bakmayı sürdürdü, ben konuyu değiştirmek için konuşmaya devam ettim hızlıca. "Çağatay Özkan'ı tanıyor musun?" diye sordum Kürşat'a bakarak.

Öfkeyle telefona annesine Zeliha'ya değen gözleri duyduğu isimle beni buldu. Başını dikleştirdi "Biliyorum." dedi o da soru mu der gibi. "Nasıl peki, beğeniyor musun?" bu yaşlardakilerle iyi iletişimin kurmanın en doğru yolu onlarla olgun biriyle konuşuyormuş gibi iletişim kurmaktı. Zaten çocukluktan çıkıp yetişkinliğe girdikleri bir dönemde oldukları için çocukça konuşmak onları çok bozardı.

"Çok taze henüz ama gelecek vaat ediyor." dedi bilmiş bilmiş. İşte tam bu an bu ciddiyetiyle tam olarak ağabeyine benzemişti. "İyi yerlere gelecek."

Ağır ağır başımı salladım "Çok sevdiğim bir arkadaşımın kardeşi. Bence maça gittiğimizde bir fotoğraf ayarlarız takımla? Ne dersin?" mimiklerini kontrol etse de gözlerinin içinin parladığına an be an şahit oldum. Bu teklif onu epey heyecanlandırdı ta ki bakışlarını benden alıp annesine çevirene kadar. O heyecanda söndü, bana karşı oluşmuş birkaç saniyelik sempati de.

Başını iki yana salladı ve "İstemiyorum." dedi telefona geri dönerken. Ters bakışlarım Zühre Hanım'ı buldu. O da aynı hoşnutsuzlukla bana bakıyordu. Aklıma aramızda geçen o konuşma gelmesi geç olmadı.

Sahi küçük oğlunuzun on sekiz olmasına üç yıl kaldı değil mi?

Muhtemelen bu cümlelerim onun için tehlike arz ediyordu. Aslında altı benim için dolu değildi ama muhtemelen bu ihtimali gerçekten düşünmüştü.

Benim inadına inadına konuşmasını dağıttığım Mehmet Ali yine girdi araya. "Teklifin bana da geçerli mi?"diye sordu. Gerçekten geçen sefer ciddi durmasının tek nedeni, susmasının tek sebebi babasının sofrada olmasıydı. Akıl alır gibi değildi bu takındığı tavır. Bunu dile getirişiyle annesi de kardeşi de ona baktı ters bir bakışla. Herkes sırf Fetih'in sinirlerini bozmak için yaptığını farkındaydı.

Fetih yumruk yaptığı elinde parmaklarını masaya geçirdiğinde ufak bir sarsılma yarattı. Dişlerimi birbirine bastırdım. Şu an çorba içiyor olabilirdik huzurla. Bu kaosu bilmeyerek ben seçmiştim. "Lan bak," dedi işaret parmağını ona kaldırırken "Bak bana bak, bana!" diyerek işaret parmağını ona salladı. Sonra o işaret parmağını, bakışlarını Mehmet Ali'den çekmeden Zahide Hanım'ı işaret etti. "Annen var sofrada. Seni dışarı çıkarır burnundan kan getiririm. Anladın mı? Burnundan kan getiririm senin!"

Mehmet Ali yine sinirlenmedi, bu dediğine belki daha sinirli bir karşılık vereceğine Şûrîne'ye bakıp güldü. Sonra gözlerini bana dikti tekrardan. "Bu küçükken de böyleydi biliyor musun?" dedi eğlendiğini saklamazken. "Hep böyle çabuk sinirlenirdi. "

Ay asıl sen biliyor musun? O hala böyle çok sinirli. Hemen sinirleniyor. Çabuk sinirleniyor. Karşında bir sinir yumağı var. Hem de pamuktan!

Fetih'e baktı. "Hatırlıyor musun kuzen etiğimiz kavgaları?" diye sordu. Bugün iş yerinde ne oldu Fetih bu adama neyi seve seve kabul ettirdi de bu kadar canına susamış gibi davranıyordu gerçekten merak ediyordum.

"Hatırlamaz mıyım?" dedi Fetih *seni s*kmeyen Fetih'i sevsinler* der gibi. Yani o tarz bir şey. Başımı ona çevirdiğimde aynı samimiyetsizlikle

güldüğüne şahit oldum. "Ben seni hep döverdim. Sen onu hatırlıyor musun?"

Rövanş takip eder gibi atak gelecek kişiye baktım bu kez. Kıstığı gözlerinin altında bir an ciddileşecek gibi oldu ama hayır bozmadı kendini sonra aniden herkeste şok etkisi yaratacak, ben hariç, bir cümle kurdu. Herkes öyle keskin bir şekilde ona döndü ki ben bir şeyi yanlışlıkla atladım mı acaba diye düşündüm. Ya da bir kelimeyi tam doğru anlamadım mı acaba diye.

"Şûrîde önüme geçince hep durdururdun kendini." aniden havada kalan bardaklara, kesilen çatal bıçak seslerine ve donan insanlara baktım garip garip. Ya ben bir kelimeyi duymamıştım ya da söylediği çok başka bir şeydi. Şûrîne boşuna renk değiştirmiş olamazdı değil mi?

Mehmet Ali devam edecek gibi oldu ama Fetih ondan önce davrandı.

Diğerlerine bakmaktan yanımdakine anca şimdi bakabilmiştim. Fetih'in zaten belirgin olan çene kemiği daha da belli ederken kendini burnundan soluyordu.

"Lügâtımda yok." dedi sesi de bütün yüzü gibi değişmişken. "Kimseyi karısının, kızının, kardeşinin yanında dövmem. Hala aynı. Az kaldı hatırlatacağım sana." herkes bir önceki cümleyle niye bozuldu bilmiyorum ama bundan sonraki cümleyle ben de etrafımdakilere ayak uydurdum.

"Şûrî'ye kıyamıyordun ya," dedi alayla. Elimin arasında tuttuğum peçeteyi sıktım fark etmeden. "Ezip geçemiyordun onu."

Belki başka bir şey söylese böyle refleks olarak bozguna uğramazdım ama e*zip geçememek* Fetih'le aramızda olan bir durumdu. Belki kafamdaki o eylemin yanına direkt olarak bizi oturttuğum için şimdi bu şekilde başkasından duymak çok garip geldi.

Fetih'e baktım o an. Nasıl baktığımı, ne hissettiğimi bilemeden. Bilmiyorum neden aniden öyle bir huzurum kaçmıştı ki dudaklarımı kemirmeye başlamış, Fetih'in bir şey söylemesini bekliyordum. Hani ne dese rahatlardım bilmiyorum ama deseydi işte bir şey.

Mantıklı düşünemiyordum o an. İstemsizce kafamın içinde bir hesap yapmaya kalktım. İkisi arasında yedi yaş vardı. Fetih on iki yaşında olsa Şûrîne beş yaşındaydı. Tabi ki beş yaşındaki kızı köşeye çekip sonra abisini dövecek hali yoktu. Yani bu ezip geçmemek değildi. Sayılmazdı. Beş yaşında yani. Çok küçüktü. Fetih'ten çok küçüktü. Ki Fetih abisinden ettiği kadar ondan nefret etmiyordu. Hatta belki ağlıyordu önüne geçerken. Yani beş yaşındaydı sonuçta. Çok küçüktü. Fetih abilik yapmıştı.

Derin bir nefes aldım, kuzenlerdi onlar. Yani belki pek haz etmeseler de kuzenlerdi sonuçta. Kuzen neredeyse kardeşle denkti. Benim kuzenim yoktu ama arkadaşlarımdan biliyordum. Neredeyse kardeş gibi büyüyorlardı. Ama o arkadaşlarımın sevmedikleri kuzenleriyle denk gelmemek için kırk takla attıklarını da biliyordum.

Şûrîde'yle göz göze geldiğimizde çok zorda olsa dudaklarım kıvrıldı ve normalde konuşmayacak olsam da konuştum o an. "Küçücük çocuğu köşeye itip gözü önünde dövecek hali yok ya." dedim peçeteyi avucumun arasında sıkmaya devam ederken. "Sonuçta yaş farkı az değil. Kadın siz iki kocaman çocuğun arasına girmiş küçücük boyuyla." sesim fazlasıyla eğlenir gibiyken Şûrîne'nin yüzünü bütün gözeneklerini görecek şekilde dikkatle izliyordum. Birazcık bile kaçırma payım yoktu mimiklerini.

Benim gülümseyen yüzüyle o da güldü. Hafifçe masaya yaklaşıp dirseklerini yerleştirdi. "Küçüktüm ama kısa değildim ya," dedi gülerek. "İkisi de aniden boy attı, ben de uzun boyluydum. Böyle aralarına dikilince çok kısa kalmıyordum ama evet haklısın." Fetih'le ağabeyine baktı bir an. "Durmadan kavga ederlerdi. Araya girmesem de mutlaka yaralanana kadar biri durmazlardı."

Boyu gerçekten uzundu. Ben topuklu giysem de çoğu zaman denk gelemiyordum. Bunda benim kısalığımın da payı vardı ama kendisi bir yetmiş beşin de üstündeydi. Tabi ben de bir altmış üç... Uzundu yani boyu. Boyu uzundu. Ne güzel. Uzundu boyu.

Gözlerimi ondan kaçırırken Şûrîde'nin bir numaralı hayranı konuştu.

"Şûrîde olmasa ne kırılmayan burun kalırdı ne de diş." göz devirmemek için zor tuttum kendimi. Başkasıyla gururlanacağına oğlunun bu kadar kavgacı olmasını engelleseydin. Ya sabır! Ya sabır!

"Hatırlıyor musun Zahide, bir kere Mehmet bana Fetih sana gelmişti? Yüzleri kan içinde. Birbirlerini dövdüklerini söylemiyorlar, herkes kendi annesine gitse kızacağımız için benimki sana senin ki bana gelmiş."

Elimdeki peçeteyi fırlatır gibi bıraktım ve yemek yemeye başladım. Ben ne zaman içten içe sinirlensem yemek yerdim mesela, bunu daha önce söylemiş miydim? Şu an tam olarak neye sinirlendim bilmiyorum, ki muhtemelen Zühre Karadere'ydi bunun sebebi, öyle bir yemeye başladım ki herkesin gözü en az bir kere bana döndü.

"Sanki anlamayacağız." dedi Zahide Hanım. Ay aman çok komik. Çocuklarınız birbirini dövüyor, siz gülün. Ay Allah'ım çok komik. Oturup üç gün buna aralıksız gülebilirim. "Fetih diyorum ne oldu, kim yaptı *sen bir*

de karşı tarafı gör teyze diyor." masada ufak bir kıkırtı oluştu. Ben gülmedim. Gülecek yerlerim yemekle dolu çünkü.

"Karşı taraf dediği benim oğlan. Yanağı boylu boyunca çizilmiş kan geliyor. Ağlamıyor da senin bu oğlan. Daha sekiz yaşındasın, bir otur ağla. Böyle çatmış kaşlarını bana bakıyor."

Herkes Fetih'e baktı. *Yaa* diye kıyamayan sesler de çıkarın arkadaşlar Allah aşkına hatırınız kalmasın. Sadece tabağına bakan be durmadan dolduruyordum da. Kesin bunları da olağanüstü yetenekli Şûrîne yapmıştır.

"Ben Mehmet'in ağlayış sesine çıktım dışarı." dedi Zühre Hanım. Vah vah çok üzüldük. Kendileri etmişler kendileri bulmuşlar, ne önemi var ağlayıp ağlamamalarının? Ağzımda etler pilavlar salatalar bulamaç haline gelirken kimseyle göz göze gelmemek için olağanüstü çaba harcıyordum.

Sanki konu buymuş gibi "Şûrîde o zaman daha bebekti." dedi. Ya Allah aşkına Şûrîde FC aç sen de rahatla ben de rahatlayayım ya! Tüm Türkiye rahatlasın. Zahide Hanım'da hiç sıkılmadan devam etti geçmişi ilerlemeye. "Yeni yeni emekliyordu, geldi Fetih'in dizlerinin dibine oturdu. Kanlı bezleriyle oynadı ben kanı durdurana kadar."

Açık seçik göz devirdim. Midem bulandı hatta o görüntüyle. Evet doktor olmam midemin bulanmasının önüne tabi ki geçmedi. Kan kandır ve yeri damardır. "Oyy oyy," dedi Zühre Karadere "Güzel kızım benim." dedi Zeliha'nın yanında. Ben daha çok sinirlendim. "O büyüdü de bizim yapamadığımız şeyi yaptı."

Hayır bu sevgi gösterini bari kızının önünde yapma. Gözlerim Zeliha'ya kaydı. Tabağıyla uğraşıyordu. Ne yapsaydı ki kız? Ne yapabilirdi? Güzel kızım benimmiş. Senin zaten bir kızın var, kör müsün diye bağırmak istiyordum. Ben tam bir şey söyleyecekken Şûrîde, Zeliha'nın yüzüne dokunarak kendine çevirdi. Oldukça samimi şekilde gülümserken göz kırptı.

"Hayır hayır," dedi teyzesine ithafen. "Zeliha'nın hakkını yemeyelim. Fetih Zeliha doğunca sakinleşti. Ne zaman ki Zeliha geldi, o zaman değişti her şey." o an içimde köpüren öfke anlık azaldı. Şûrîne yanağından öperken bu öptüğü kişide gülümsemeye neden oldu. Zühre Hanım'dan bir onay cümlesi bekledim. Bir basit bir evet bile yeterdi belki ama hayır sesini çıkarmadı. Bambaşka bir şey söyledi. Gözü hala maçta olan oğluna kayarken "Kürşat şükür hiç abisi gibi üzmedi beni. Bir kere kavga edipte gelmedi eve." dedi.

Ben sanırım akıl sağlığımı kaybedecektim. Yemin ederim kaybedecektim. O an Zeliha'ya bakmaya çekindim. Biri bir yerden tutup ortalığı toparlamaya çalışıyordu ama yok! Olmuyordu! Vallahi delirecektim! Kafa atacaktım bu kadına artık, şurama kadar gelmişti.

Zahide Hanım'da masadaki herkes gibi olayı anlarken "Neyse," dedi konuyu kapatmak için. "Büyüdüler işte. Öyle ya da böyle büyüdüler. Al bak evlendi bile biri."

Ya teyzem sen bunu söyledin ama senin kardeşin olacak kadın yine lafı evirip çevirip saçmalar sen merak etme. Yine kızının kalbine bile isteye hançer saplar. Bir taraftan insanlara bakıp bir taraftan da hala yemek yerken aniden bir süredir suratına bakmadığım kişinin bana yaklaştığında nefesinden hissettim. Niyeyse şu an Fetih'in suratı bakacağım son yüzdü. Hayır neden bilmem ama suratına bakasım yoktu, bakmıyordum da zaten.

"Biraz yavaş ye," dedi saçlarımın arasında. Ona dönmedim. Sakince geri çekilmesini bekledim. Elimde yeterli bir neden yoktu belki ama şu an ona aşırı derecede sinir oluyordum. Üç kaşık suyum olsa direkt Fetih'i boğardım mesela. Öyle bir sinir bozukluğu. Elle tutulur bir nedenim yoktu kabul. Özel günüm yaklaşmayı geçtim, gecikiyordu da çok stresli bir ay olduğundan. O yüzden olabilirdi.

"Boğulacaksın." diye tamamladı cümlesini. Fısıldıyordu. Ben hariç kimse de duyamazdı şu an.

Cevap vermedim, ağzımdakileri çiğnedim öylece. Mehmet Ali yine konuştu ve gecenin son adam akıllı gerginliğini yaşadık.

"Evlendi ya," dedi Fetih'e bakarken. "Kim derdi Fetih Karadere evlenecek? En az beş sene daha verirdim ben gönül eğlendirmesine."

Kaşlarım havalandı ağzımdaki lokmayı çiğnemeyi bıraktım. Gönül eğlendirme?

Fetih sonunda ilk andan beri yapmak istediği şeyi yaptı. "Kalk git soframdan." dedi eliyle kapıyı gösterirken. "Kalk git. Yaka paça ben atacağım yoksa."

Bu kadar şey konuşuldu burada kovmayı tercih etti ve bende belki de hiç yapmayacağım şeyi yapıp herkesten önce karıştım. "Yoo," dedim konuşmanın devamını merak ederken. "Konuşuyoruz işte. Niye celalleniyorsun?"

Mehmet Ali parmaklarını şıklatarak beni işaret etti. "Senin de dikkatini çekti değil mi, işini biliyorsun Gelin Hanım." diyerek konuştuğunda annesi müdahale etti.

"Mehmet yeter, tamam artık." diye girmeye çalıştı. Mesela o niye şimdi müdahale ediyordu? Başından beri oğlunun tavrı buydu? Hani karı koca tartışması olmasın diye mi? Demek ki konuşma buna sebep olacaktı? Bakın Allah'ın işine benim merakım daha çok arttı.

"Anne alan almış satan satmış. Ben konuşsam ne olacak? Rahat olun az. Allah aşkına hangimiz derdi Fetih evlenir, yalan mı?" sonra bana döndü ve güldü.

"Senin kayınvaliden var ya," dedi bir sır verecekmiş gibi. Fetih "Kalk!" diyerek yerinden doğrulmaya yeltendi ama anında müdahale ettim.

"Sakin olsana!" dedim sakince. "Neyden bu kadar çekiniyorsun?"

Fetih ona küfür etmişim gibi bir surat ifadesiyle bana baktı. "Ben bu herifin neresinden çekineceğim Efsun? Canımı sıkma benim." diye bana da bir sinirini fırlattı. Ama ben sakince ona bakmayı sürdürdüm. "O zaman otur ve sakin ol. Hadi," diyerek onu kendime çektim. Zaten tam doğrulamamıştı bu kuvvetimle oturdu. İşaret parmağını ona doğru salladı.

"Bak ben sana ne yapacağım, bekle. Otur bekle." diye açık açık tehdit ettiğinde Mehmet Ali ağzının içinde *daha ne yapacaksın* tarzı bir şeyler belirledi. Fetih ne yaptıysa o kadar kendine yediremiyordu ki bunu, kuyruk acısını böyle çıkarıyordu. İşle ilgili olduğu muhakkaktı ama ne kadar ileri gitmişti bilmiyordum. Sonra tekrar bana bakıp kaldığı konuşmaya devam etti.

"Ödü kopuyordu Fetih gidip başka ülkeden kız alıp getirecek diye. Valla açık konuşalım ben kesin İtalyan olur dedim. Hatta teyzeme de hep diyordum. Hazırlıklarını yap İtalyan gelin geliyor sana diye. Vallaha ağzı kalbindendi. Yenge burası Urfa. Çok dışarıdan kız alınıp verilmez bizden ama sen bir de İtalyan olma ihtimalini düşün."

İkimizde birbirimize bakarak güldük. Aynı anda. Benimki sinirdendi. Belki onunki de sinirdendi bilmiyorum. "İtalya?" diye sordum gülmeye devam ederken. Neredeyse kahkaha atıyordum, bütün yüzüm kasıldı. Şu an son kez birine yumruk atacaksın deseler bu net Fetih olurdu.

Başını salladı. İkimizde sinirlerimiz bozulmuş gibi gülüyorduk.

"İtalya ya. Neyse ki ülke sınırlarının dışına çıkmadı, İzmir'i seçti. İtalya," dedi göz kırparken. "Anlarsın ya işte. Sor bak en sevdiği ülke İtalya'dır Fetih'in. Tabi nedenini sorma? Biliyor işini seninki. Kandıracak birini getirecek diyorduk. Gönül eğlendirme de nereye kadar? Ama ağzının tadını biliyor. Fetih kadar iyi bilmeyeyim İtalya'nın kadınları ama bildiğim kadarıyla offf! Tabi kocan daha ayrıntı-"

"Senin ağzını sikerim!" diye öyle bir bağırdı ki Fetih kalkacağını anladığım an dizinden tuttum ama engel olamadım. Masadan çıkışını engellemek, üzerine atlamasının önüne geçmek için koluna yapışırken o sıra Mehmet Ali kalktı. Bombanın pimini çektiğini farkındaydı.

"Hepinize afiyet olsun." derken bardağında kalan yudumu içtiği an Fetih öyle bir üzerine atladı ki ama ancak bardağı yakalayabildi su etrafa sıçradı. Şûrîde gitmesi için abisine hızla yolu açarken Kürşat komedi izliyormuş gibi gülüyordu. Zeliha abisinin elinden bardağı çarpmasın diye aldı hemen bu arada o da diğer taraftan yolu kapatmıştı..

Mehmet Ali masadan uzaklaşıp Fetih'e baktı gülerken. "O benim çapıma çok gördüğün mevkiye de İtalyan bir hatunu koyarsın artık Fetih Karadere. Hayırlı işler bol kazançlar." diyerek odadan hışımla çıktı. Karın ağrısı belli olmuştu. Fetih akraba torpilinin önüne geçmişti. Bir taraftan benim diğer taraftan Zeliha'nın tuttuğu Fetih'i aniden çat diye bıraktım. Kanım damarlarımda hızla akarken içimde volkanlar patlıyor gibi hissettim. Bütün vücudum ateşler için yanıyordu.

"Çav Bella mı Fetih?" dedim öfkenin mesken tuttuğu bir sesle. Belki peşinden gidecekti ama bu cümlemle duraksayıp ateş saçan gözlerle bana baktı. Bizim dışımızdakiler ufak ufak bir şeyler konuşuyorlardı ama ikimizde bunu duymuyorduk.

Kafasını öfkeyle iki yana sallayıp "Hayır! Saçmalama!"

Başımı hızla iki yana sallarken bu kez ayaklanan ben oldum. "Yo yo." dedim *öyle öyle* dercesine. "Çav bella. Kaç kişiye?" niyeyse kafamda Fetih'in bunu bilmem kaç kadına söylediği anında canlandı. Ülkeye döneceği zaman toplu mesaj bile atmış olabilirdi.

TOPLU MESAJ! BAYRAM MESAJI GİBİ! TOPLU MESAJ! ÇAV BELLA YAZAN TOPLU MESAJ!

Boyun bosun devrilsin. İki metre boyunun altında kal Fetih. İki metre boyunun altında kal!

"Hiç kimseye!" dedi hiddetle. İçine düştüğü durumu kabullenemezken *yazık* dercesine ona baktım. "İyi akşamlar, afiyet olsun herkese." diyerek direkt kapıya ilerlerken Kürşat patlamalı güldü Fetih ona kızamadan benim önüme geçti. Yanaklarım alev alev yanıyordu. Keşke ısırdığımda koparsaydım.

"Saçmalama Efsun!" derken kolumdan tutacak gibi oldu ama engel oldum kıvrak bir hareketle.

Burnumdan solurken onu geçmeden önce son kez konuştum.

"Çav bella Fetih, çav bella!"

🎂🎂🎂

Emir'in son rötuşlarından sonra başından beri beklettiğim alkış tufanımı ıslıklarımla kopardığımda bunu Zeliha'da, Emir'de beklemiyor olacak ki irkildiler. Buram buram emek kokan ve muhteşem bir tasarım olan, bütün duvarı fazlasıyla estetik şeklinde kaplayan kitaplığa baktım. Islıklarıma da alkışlarım gibi ara verirken parmaklarımı şıklatıp Emir'i işaret ettim.

"İşte feraset, işte fazilet, işte adam gibi adamlık." derken baş ve işaret parmağım tekrar ağzımı buldu, kuvvetli bir ıslık daha koptu. Eve bayram havası getirmeye yeminliydim. Emir hafif bir telaşla kapıya bakarken "Yenge tamam." dedi elini kaldırırken hafifçe durmam için. Yaşı biraz daha küçük olsaydı birazdan konuşurken gidip yanaklarını da sıkacaktım.

"Ya ne tamam ne?!" diye bağırdım. "Ne tamam, sanat eseri yaratmışsın! Ne söyle, ne?! Ben bir anlattım on yapmışsın! Emir çok iyisin, çok çok iyisin."

Sonra aklıma gelen şeyle daha fazla yükseldim. "Emir sen istifa etsene!" dedim muhteşem fikrimi onlara da sunarken. "Bu yetenekle neden Fetih'in yanında olup seni yıpratmasına izin veriyorsun ki? İş kuralım sana! Yatırımcın da ben olurum! Yemin ederim bak, gücüm var. Kârı yüzden altmış sende yüzde kırk bende olarak bölüşürüz." teklifimi o da çok mantıklı bulsun bana *yuh ciddi misin* diye bağırsın heyecanla diye bekledim ama yapmadı.

"Tamam," dedim anlayışla. "Yüzde otuz bende olur, yüzde yetmiş sende olur! Ne dersin?!"

Benim bu tamamen ciddi heyecanıma güldü. "Yalnız," dedi gülüşünün arasında."Sen ticarete girme. Seni önce sömürür sonra batırırlar. Benden söylemesi."

Ben büyük bir hevesle Fetih'i terk edeceğini belli eden bir cümle beklerken ondan, o beni ciddiye almamaya devam etti. Fetih'i terk edecekti, tıpkı benim beş ay sonra edeceğim gibi. Emir'in yerini de artık *İtalyan bir hatunla* doldururdu.

"Ya sana hayatının teklifini yapıyorum Emir! Terk et şu Fetih'i. Yepyeni bir hayat, yıpranma payın yok bir kere. Geç yaşlanacaksın! Emir terk et Fetih'i!" bunu o kadar dolu dolu bir sesle söyledim ki dayanamadım tekrar ettim. "Terk et ya!"

Zeliha olayı çakarken direkt olarak kapşonunu kafasına taktı, kazağın yakasını burnuna kadar çekip bütün yüzünü yok etti.

"Ayyyhhhhh," diye boğuk bir ses çıkardığında ikimizde ona baktık. "Anti Fetih Karadere modu açıldı. İmdat ya!" Zeliha'nın yüzünü gömdüğü yerden çıkarırken sinirle "Öyle mi Zeliha?!" diye sordum sırtımı onlara dönüp hançerinizi alın dememek için.

"Ablaların güzeli," dedi yumuşak bir sesle. "İki gün oldu!" dedi isyan eder gibi. "Üçüncü gündeyiz!"

Bir adım geri giderken sırtımı kıyafet dolabına yasladım. "Olabilir. Gün gelecek iki ay olacak." bakışlarımı Zeliha'da tutmazken kitaplığa diktim tekrardan. Çav Bella'nın üzerinden söylediği kadar zaman geçmişti. Çav Bella... Artık hayatımın her yerindeydi. Telefon zil sesim, telefon alarm sesim, durmadan mırıldanışım... Her yerdeydi.

Fetih'le iletişimimizde sıfırdı. Asla konuşmuyordum. Hiçte öyle bir niyetim yoktu. Kendi halinde bırakmıştım, artık gidip eski İtalyan güzellerine bakıp iç geçirsin diye onu rahat bırakmıştım.

"Siz kavga mı ettiniz?" diye sordu Emir. Dudaklarımı aşağı doğru sarkıtıp başımı iki yana salladım. Kavga etmemiz için önce konuşmamız gerekiyordu değil mi? Fetih'in bana ailesinin yanında mecburiyetten olan temasları hariç bir alakamız yoktu. Bunları da çok aniden yapıyordu zaten, bir gün kendimi tutamayıp vuracaktım bir tane.

Kesin beni öperken aklına eski ilişkileri geliyordu. Hani Kısmetse Olur'da kızlar ağlarken eski sevgililerini düşünüp ağlıyorlarmış ya işte aynısı. Yani aslında öpmek istemiyor ama öpmesi gerektiği için bunu yaparken isteyerek öptüklerini düşünüyor. On numara olaydı değil mi? Boyun bosun devrilsin Fetih.

"Üç gündür konuşmuyorlar. Hayır işin doğrusu abim konuşuyor Efsun abla sinek vızıldıyor gibi davranıyor." Zeliha olayı kendince yorumlayıp anlatırken gözlerim onları bulmadı, ta ki Emir konuşana kadar.

"Ben anlamıştım!" dedi atomu parçalamış gibi. İlgimi çekerken bu söylediği ona baktım. O direkt olarak yakaladı zaten bu bakışımı. "Günlerdir tepesi olandan daha fazla atık. Daha kötü davranıyor bize."

Ya Emir onun benimle bir ilgisi yok ya. İtalya'yı özledi o yüzden.

"Terbiyesiz herif." dedim göz devirirken. "Git ona de ki Çav Bella Fetih abi, Çav Bella. Keyfi yerine gelir."

Zeliha'nın gözleri ışık hızında açıldı. "Sakın!" diye yükseldi hemen. "Çav Bella ya da onu çağrıştırabilecek her türlü şeyden uzak dur yoksa bütün sinirini senden çıkarır. Zaten Mehmet abi ortalıktan kaybolmuş, her yerde onu arıyor bulamıyor. Kurban olma."

Emir dikkatle Zeliha'yı dinlerken kaşları havalandı. Hatta ufak bir şaşkınlık geçti yüzünden. "O yüzden mi Adolf Hitler'e küfür etti o gün aniden?"

Zeliha kahkahası koyuverirken ortaya ben yine göz devirdim. Fetih önümde Cem Yılmaz olsa yine mimik oynatamazdım. "Hitler'e kadar gitti yani olay?" diye sordum mımıntı bir sesle. "Ne dedi?" diye meraksız bir sesle sorarken dudaklarını ıslattı sonra Zeliha'ya baktı bir an. Yutkunarak bana bakarken "Söyleyeyim mi?" diye sordu. Küfür etmek istemiyordu.

Fetih ağzına geldiği gibi herkesin yanında küfür ederken yanındaki kişilerdeki naziklik...

"Ya bizim artık kulaklarımız aşina. Sen bizi hiç düşünme Emir ya, inan o patronun her türlü terbiyesizliğe alıştırdı bizi." yaslandığı yerden doğruldu. Kitaplığı monte ederken kullandığı aletleri toplarken anlatmaya başladı.

"Toplantı vardı. Masaya doğru eğilmiş bir şey anlatıyordu ciddi ciddi." o an saniyesinde canlandı gözümde. Üzerinde beyaz bir gömlek vardı. Kollarını kıvırmıştı, günün ilerleyen saatleriyse muhtemelen kravatından kurtulmuş ve ilk düğmelerini açmıştı. Tek elini masaya bastırmışken diğer eli bahsettiği kağıtların üzerinde dolaşıyordu. Yüzü çok ciddiydi, kaşlarını da çatmıştı. Aralarda susunca gözlerini kısıyor ya da alt dudağını eziyordu. Saçı hafifçe önüne dökülmüştü ama görüş alanını kapatmıyordu tam olarak. O yüzden henüz onu rahatsız edip müdahale edeceği konuma gelmemişti.

Şey ben, üç gündür hiç yüzüne bakmayınca bilinçaltı hemen çizmişti resmi.

"Sonra arkadaşlarımızdan biri anlattığı şeye istinaden *Almanların bunu çağrıştıran bir çalışması var* dedi. Hemen hemen hepimiz bunu düşündük zaten bence o an. Yani birimiz söyleyecekti. Ki kendisini biraz olsun tanıyorsam biri söylemeseydi aniden sinirli sinirli bize bakıp *hiçbiriniz söylemediniz, adam akıllı dinlemiyorsanız çıkın kafanızı toplayın öyle gelin karşıma. Canımı sıkmayın* tarzında bir şeyler söylerdi. Kendi ekibine sık sık çıkışırdı istediği soruları fikirleri alamayınca ama bu sefer işler değişti." derken eğildiği yerden doğruldu. Derin bir nefes alırken bana baktı. "Söyleyene küfür etmiş gibi gözlerini dikti. Ben acaba daldım da bir şeyimi kaçırdım bile sandım. Sonra böyle soluklandı. Herkes ona bakıyor ne oldu diye. Sonra elindeki kalemi çarptı masaya ve tavana baktı," o kadar ayrıntısıyla anlatıyordu ki hipnoz olmuş gibi onu dinliyorduk. Mesela ben ne ara Zeliha'ya vardı, kızın kulaklarını kapattı anlamadım. Kapattığı kulaklara epey baskı uygularken bana dönüp tamamladı.

"Ben o Hitler'in yedi ceddini sikeyim," duraksadı ve elinin altında çırpınan Zeliha'yı bıraktı. "Dedi." diye ekledi. Zeliha şaşkınlıkla ona bakarken "Söyledin mi?!" diye çıkıştı. "Benim kulaklarımı kapatıp söyledin mi?" dedi ona ihanet etmiş gibi."Ya neden Emir abi neden ya?! Ya neden?! Hayır bana da söyleyin. Kabul etmiyorum. Bana da söyleyin, bana ne ya!"bir bana bir Emir'e bakarken resmen ağladı ağlayacaktı.

"Duyman gereken bir şey değildi."

Zeliha dudaklarını ısırarak beni gösterdi. "Ona niye söyledin o zaman?" bu kadar merak edilecek bir şey miydi gerçekten? Bana söylemese ben hiç merak etmezdim mesela. Emir ellerini iki yana kaldırıp göz kırptı Zeliha'ya.

"Çünkü karısı." dedi bilmiş bir tavırla. Canım ya o iş öyle de değil ama yine de neyse.

Zeliha bozulmuş bir ifadeyle bana bakarken öpücük attım gülümseyerek. "Bomboş konuşmuş işte. Eminim abinden daha önce defalarca duyduğun bir küfürdür. Emir çok kibar bir adam sadece," yerimden dikleşip kapıya yöneldim.

"Neyse Emir ben kek yaptım, gitmeden getireyim de ye." diyerek odanın dışına doğru ilerledim. Daha bizim odadaki giysi dolabını sıfırdan düzenleyecektim. İşim çoktu Fetih'le ilgili şeylerle uğraşamazdım.

Kapının eşiğine kadar vardığım an Emir arkamdan "Yenge." diye seslendi. Bedenimi yöneltmeden kafamı çevirdim. Başımı hafifçe sallarken ufak bir tebessümünü yakaladım.

"Affetsene." dedi tatlı tatlı. Yani öyle bir söyledi ki *ya seni kıracağıma kafamı kırarım* diyesim geldi. "Çok morali bozuk bu aralar. Sigarayı da çok arttırdı haberin olsun."

🎂🎂🎂

Hazır dolaplar büyümüşken geçen sefer hangisini arkamda bırakırsam üzülürüm, vicdan azabı çekerim düşüncesiyle açmaya bile yeltenmediğim bavullarım isteğimle odaya geri çıkarılırken Fetih'in de İstanbul'daki evinden gelmiş bir takım kıyafetleri vardı.

Yani şeytan diyor ki bırak boş ver boşaltma kendisi gelip yapsın ama neyse insanlık bende kalsın.

Dolapları sıfırdan düzenleyip içinde olan kıyafetleri yerleştirirken sıra bavullardaydı. Belki yine tamamını almazdı ama bir çoğunu alır gibiydi açılan boşluk. Fetih'i bu kez kapı dışarı etmiyordum, etmek istiyor ama etmiyordum. Hakkım yoktu. Evet bir de adalet timsaliyim.

İlk kendi bavullarıma yönelirken gözüm o gece en üstünde fantezi geceliklerle dolu olan bavula değdi. Onu da getirmişlerdi. Ki hazır kimse yokken, Emir'i yolcu edip Zeliha'yı dersinin başına oturtmuşken onu bir kurcalayabilir sonra da *daha neler* dediklerimi şöminede yakabilirdim. Çünkü böyle devamlı git gel olmuyordu. Yok etmem gerekiyordu direkt olarak.

Önceliğim kendi kişisel eşyalarımın olduğu bavul oldu ve zorla yatağın üzerine atıp fermuarını açtım. Kıyafetlerim gözümün önüne gelirken beni bir duygu seli aldı gitti ki anlatamam. Ben yazlık şeyleri kışın da doğru kombinleyerek giyen biriydim ama geçen sefer şartlar yazlıklara söz hakkı bile tanımamıştı.

Dakikalar aktı gitti ben gerçekten istediğim çoğu şeyimi yatağın üzerine koydum ve neredeyse boşalmış olan bavulları aldım köşeye. Yatağın üstü epey kalabalıkken nereden başlayacağıma baktım. O kadar şeyimi çıkarmamıştım ki bir dolap kadar eşyam şimdi çıkmıştı etrafa.

İnce de olsa ceketlerim, kazaklarım, hırkalarım... Bunlar tamamen kışlık değil diye dokunmamıştım. Saten geceliklerim. Evet onlara elimi bile sürmemiştim. Kışlık olmasa da kışın da şans verilebilecek elbiselerim. Ve... Ve... Ve... Yüz maskelerim ojelerim ve saç bandanalarım. Bir sürü... Onları çıkarmamıştım. Ben Efsun Zorlu onları çıkarmamıştım.

Kendimi evlenip çocuk yaptıktan sonra her açıdan salan kadınlara benzetiyordum. Tek eksiğim kilo almayışımdı onun da sebebi çocuk doğurmamamdı. Ona hakkım yoktu zaten.

O kadar salmıştım ki kendimi, o kadar olabilirdi en fazla. Maskelerimin ve ojelerimi karşıma alıp oturdum yatağa. Benim bunlara döktüğüm servet akıl işi değildi ama kullanmaya bile tenezzül etmemiştim. Tek vazgeçmediğim şey makyaj malzemelerim olmuştu. Ben yakında makyajı da bırakırdım. Gözüm korkuyla makyaj masasını buldu ve elimi kalbime bastırdım. Artık eski hevesle makyaj bile yapmıyordum. Topuklularım ve rujum benim imzamdır diyen Efsun artık o şehvetle makyaj yapmıyordu...

Hepsi Fetih yüzündendi. Her şey onun suçuydu. Psikolojik baskı yapıyordu bana. Ne zaman makyaj masasına otursam oflayıp pofluyordu. Göz deviriyor, laf atıyordu ve benim hevesimi kırıyordu. Maskelerime baktım. O an kendi kendime konuşmaktan alıkoyamadım kendimi.

"Sen ki Efsun, iki gün aralıksız ders çalışırken bile içtiğin kahvelerin telvesini maske yapardın." o sefil halimde bile bu kadar uğraşırken böyle şeylerle, ya şimdi?

"Şimdi maske sürsen ne olacak," diye devam ettim hepsini tek tek severken. "Fetih karşıma geçip diyecek ki *ifsin yini bir tin kimyisil sirmişsin yizini bi ni ikrilik biyi mi."* Fetih bunu en az şu an burada söylemiş kadar öfkelendim. Aptal herif! Benim olan yirmi otuz gramlık yaşama hevesime de göz dikmişti! Gözüm tırnaklarıma gitti. Uzun ve bakımlılardı ama artık eskisi kadar oje sürdüğüm yoktu. Eskiden ojesiz haliyle görmek bile zordu, hatta bir ara havasızlıktan sararmaya gittiği için belli bir dönem bırakmak zorunda kaldığımı hatırlıyordum. Ya saç bandanalarım? Hepsi o kadar güzeldi ki, her gün farklı farklı takardım.

En son ne zaman takmıştım?

Yavuz'la kahvaltı ederken...

Her şey Urfa'ya geldikten sonra bozulmuştu. Gözlerimi açtım kocaman kocaman. "Ya hadi ya," diye kendime kızmam geç olmadı. "Urfa'nın ne suçu var? Geldikten bir hafta sonra hayatın kaydı Efsun." bütün saç bandanalarımı, ojelerimi ve maskelerimi aynı yerde topladım. "Hepsi Fetih yüzünden." diye devam ettim. Şu an deprem olsa onu bile ondan bilecektim de orası ayrı. Serice kalkıp yerimden maskelerimin bir kısmını makyaj masasına koydum ve telefonuma yöneldim. Bana bir takı dolabı şarttı. Her şey çok fazlaydı. Birkaç aylık burada benim eşyalarımı taşır, gitmeden de olmadan Zeliha'nın odasına taşırdım.

Daha önce kullandığımın aynısını ararken kısa zamanda bulup sepete ekledim. Adresi sonra Zeliha'dan almak için siparişi tamamlamazken kıyafetlerimle dolu olan yatakta bu kez geceliklerime yöneldim. O malum bavulu da açıp halletmiştim. Biraz fazla günahlarını almıştım çünkü valizde aşağılara doğru inildikçe normalleşiyordu. Giymeyeceğime emin olduğum şeyleri bir torbaya koymuş birazdan yakacaktım. Evet bir daha önüme çıkmasınlar diye. Diğer geceliklere baktım.

"Bunlar giyilir mi peki?" diye sorarken derin bir nefes aldım. Çok kısa değildi, abartı beni rahatsız edecek dekoltede olan da yoktu seçtiklerimin arasında. Daha fazla ne kadar şortun üzerine kapşonlu sweat giyip çorap çekecektim? Tamam o da iyiydi ama o benim eskiden depresyon olmadı aşırı yorgunken giydiğim şeylerdi. Şortlarımdan birini geceliğin üzerine koydum ve bariz farka baktım. Gecelik çok daha uzun geliyordu.

Biraz da kara kara düşünürken çok uzun sürmedi oflamam. "Amaaan Efsuuun," dedim uzatarak. "Neye rahatsız oluyorsun ya? Karşılaştığınız mı var? Sen uyurken o çalışıyor, sen kalkarken o uyuyor."

Bu durum beni fazlaca tatmin etmişken zaman kaybetmeden yatağın üzerinde tek bir şey kalmayacak şekilde hapsini boşalttım. Kendi tarafım tamamen dolarken şömineye doğru ilerleyip zaten yanan yere her şeyi bir çırpıda atıp kapıya yöneldim. Hava soğuk olsa da satenin yanışı çok güzel bir koku yaymayacağından kapıyı sonuna kadar açıp Fetih'in kıyafetlerine ilerledim bu kez. Onları yerleştireceğim yerin kapağını tamamen açarken bavulunun önünde diz çöküp fermuarını açtım.

Ben direkt olarak gömlek tarzı şeyler beklerken karşıma çıkan sarı lacivert formalarla ellerimde bakışlarım gibi duraksadı. Büyük bavulunun en üstünü tamamen kaplayan formalara bakarken hepsi birbirinden model olarak farklı olsa da armaları aynıydı. Omuzlarım düşerken başta her an kalkacak gibi tam yayılmamıştım ama gördüğüm görüntüyle tamamen bacaklarımın üzerine oturmam gecikmedi. Dudaklarımı yalarken ağır ağır ellerim yavaşça çubuklu olana gitti. Formayı ellerimin arasında boylu boyunca açarken dudaklarım tamamen bir refleksmiş gibi kıvrılmıştı. Üzerindeki imzalara bakarken başım sağa doğru düştü, kıvrılan dudaklarım bir çocuk gibi büzüldü.

18 Mart 1999

Annem giydirdiği formanın altından saçlarımı kurtarırken önce saçlarımı sonra formayı düzeltti. Hafifçe geri çekilip beni süzerken "Deden," dedi kısık sesle. "Seni böyle görseydi ilk beni reddederdi." annemin giydirdiği formayı uçlarından yakalarken boyu elbiselerim kadardı.

Başımı kaldırıp gözlerimi dikerken anneme biraz endişeli, biraz şüpheli, biraz vazgeçecek gibi bakıyordu bana. "Anne." dedim merakla. "Şimdi babam bunu giydiğim için gerçekten çok mu sevinecek?"

Annem dudaklarını öne doğru büzerken başını salladı. "Çok saçma değil mi?" diye sordu ben söyleyince sanki bu duruma tekrar ben söyleyince şaşırmıştı. Tepkisizce ona baktım. Çünkü bu saçma mıydı bilmiyordum. Üzerimde sarı ve lacivert rengin şerit şerit olduğu formaya bakıyordum hala.

Annem derince bir nefes verirken başını iki yana salladı kendi kendine. "Her neyse," dedi gülümseyerek. "Evet çok sevinecek. Doğumunda ağlamadı ama seni bu halde görürse belki de ağlayacak." bu ikimize de o an çok garip geldi ve bakıştık garip garip.

"Peki sen?" diye sordum merakım katlanırken. "Sen niye giymiyorsun? Sen giyersen de sevinmez mi?" Düşünceli düşünceli bana baktı, sonra

ellerimden tutup beni kendine çekti. O benim yatağımda oturmuşken ben şu an tam önünde bacaklarının arasındaydım.

"Sevinir annem sevinir ama dedene bu kadarını yapamam." derken elleri onun saçlarına çok ama çok benzeyen saçlarımdaydı. Parmaklarını yumuşak bir tarak gibi kullanıyordu. Sorularım bitmedi, çünkü annem konuştukça soru işaretlerim çoğalıyordu.

"Ben şimdi diğerini giyince dedem, bunu giyince babam seviniyor ya," dedim dolabımda olan sarı kırmızı renkli formayı düşünürken. Dedem her geldiğinde onu giymemi isterdi, sonra beni kucağına oturtur bütün gece babama baka baka ne kadar çok yakıştığını söylerdi. Babamın sinirlendiğini hepimiz bilirdik. Ama ben anlayamazdım? Babam muhtemelen kırmızı rengi sevmiyordu. Evet sarı ortaktı ama kırmızı sadece onda vardı.

Dedemin durmadan kurduğu güzel cümlelerden bir yerden sonra sıkılırdım. Halbuki benim çok daha güzel elbiselerim vardı, onları giyince ben sormadan konuşmazdı. Güzel olduğumu söylemezdi.

"Neden şimdiye kadar bu formayı hiç giymedim? Ya da senin neden bu formandan yok?"

Ellerinin arasında olan ellerimin avuç içlerinden öptü teker teker. "Bak şimdi," dedi sakince. "Babam," kendini işaret etti ve ekledi. "Yani deden dolaptaki formanın takımını tutuyor. Takımı ben sana nasıl anlatayım?" derken sıkıntılı bir nefes aldı. Bir süre yüzüme bakarken düşünceli düşünceli sonra çokta net olmayan bir sesle devam etti. "O babanın devamlı izlediği toplu oyun var ya." dedi neredeyse göz devirecekken.

"Hani bir sürü kişinin aynı topun peşinden koştuğu oyun mu?" diye sorduğumda gözlerini kırpıştırdı ardı ardına. Bazen bana benden gurur duyuyormuş gibi bakardı.

"Aynen öyle annem," dedi içli içli. "Futbolla ilgili bilmen gereken tek olay bu ama neyse." derken soluklandı omuzlarını kaldırıp indirdi. "İşte o oyunda belli başlı takımlar var. Biri senin dolabındaki formayı giyiyor, diğeri şu an üzerindekini. Ve diğer insanlarda hangisini daha çok seviyorsa hep onun kazanmasını istiyor ve o takımı tutuyor."

Kafamın içinde birleştirdiğim kadarıyla soru sormayacağım kadar anlamıştım. Başımı salladığımda rahatlamış bir ifade geçti yüzünden. "İşte senin baban," derken üzerimdeki formayı işaret etti. "bunu, benim babam dolaptakinin hep kazanmasını istiyor." tekrar suratı düştü ama kendini toparlaması çok sürmedi.

"Benim bu formadan yok çünkü babam hep onu giymemi istedi ve bende hep onu giydim. Onun kazanmasını istedim. Sana gelince," derken lafını bölecek gibi oldum. Peki ben niye onun gibi babamın kazanmasını istediğini giymiyordum?

"Deden ve baban sen doğmadan önce epey inatlaştı. Baban dedi ki tabi ki bunu giyecek benim kızım aksi mümkün değil, deden de dedi ki ben zaten tek kızımı bir fenerliye verdim yok başka senin vicdanına bırakacağım kızım." son cümle epey karmaşık gelirken kulağıma gözlerimi kıstım. Annem bunu çok geçmeden anladı ve anında tekrar girdi araya. "Son cümlemi unut." dedi müdahale ederken hızlıca. "Deden de dedi ki hayır kırmızı sarı formayı giyecek. Neyse bunlar epey inatlaştılar ben de kendi kendime diyordum ki sen gelince barışırlar. İnatlaşmayı bırakırlar. Ama öyle olmadı ve sen daha doğmadan bir şeye karar verdiler."

Ağzından çıkan her bir kelimeyi pür dikkat dinlerken ona biraz daha sokuldum o da biraz daha sarmaladı beni."Hangisinden çıktı bu fikir bilmiyorum ama sen emeklemeye başlayınca iki formayı koydular önüne hangisine gidersen onu giymende karar kıldırlar. Ve diğeri de kabul etti. Annem sen daha sekiz aylıktık." dedi acı bir sesle. Sonra çillerimi okşadı. "Ben çok çabaladım seni alet etmesinler diye ama engel olamadım ve dediklerini yaptılar." annemin anlattığı komik bir şekilde kafamda kurulurken kıkırdadım. Annemin aksine. Ben mi seçmiştim şimdi?

"Ve sen gidip dedenin istediğini seçtin." derken gülüşüm büyüdü ellerimi ağzıma örttüm. Annem de bu halime daha dayanamayıp gülerken gülüşlerimin arasında "Ya babam?" diye sordum. "Babam ne yaptı?"

Başını dertli dertli sallarken kafasını tavana kaldırdı. "Efsuuuunn," diye sızlandı içli içli. "Efsun baban seninle üç gün konuşmadı." gözlerini bana geri indirirken gülüşüm tamamen durdu. Kaşlarımı çatarken doğru mu anladım diye sorguladım kendi kendime. İyi de bebeklere küsülmezdi ki?

"Nasıl?" diye sordum şaşkınca. Babam bana küsmüş müydü?

"Bas baya! Üç gün! Küstü sana. Yüzüne ne zaman baksa acı çekiyordu sanki. Bir de sen nasıl babacıydın," durdu kendi kendine ekledi daha kısık bir sesle. "Gerçi hala öylesin. Neyse. İşte emekleyip bacaklarına sarılıyorsun, kucağına oturuyorsun. Hiç yüz vermedi sana. Yüzüne bakarak gülücükler saçıyordun o sana sadece acıyla bakıyordu. Bir de deden sana forma getirmişti ona bakıp daha çok üzülüyordu. Ta kiii," dedi uzatarak. "Ateşlenene kadar. Hastalandın. Bence baban yüzünden. Hatta eminim. Ne

zaman üzsen kendini hala ateşleniyorsun. Baban sana küsünce de bir yerden sonra üzülmeye başladın. O yüzden ateşlendin."

Babama içten içe kızmakla kırılmak arasında gidip gidip geldim. Üç gün çok uzundu. Nasıl bana küs kalabilmişti?

"Ama sonra çok pişman oldu. Bunun içinde ayrı üzüldü. Kendisi iyileştirdi. Amaaa," derken bana bir sır verecekmiş gibi sesini kıstı. "Babana bu konuda trip atabilirsin. Üç gün hem de! Ya da baktın istediğin şeyi yapmıyor hemen sana üç gün küstüğünü hatırlatıp sende ona üç gün küs. Yanına kalmasın, onun yüzünden ateşlenmiştin çok sinirlenmiş babana. Alabilirsin intikamımızı."

Bir an kısa bir an annemi onaylayacak gibi oldum ama aklıma gelen ihtimalle annemin dudaklarının üzerine kapandı parmaklarım dehşetle. "Olmaz." dedim korkuyla. "Ya o da hastalanırsa?" annem benim korkuyla dile getirdiğim ihtimalle şaşkınca bana baktı, sonra omuzları düştü. Beni aniden kendime çekerken "Oyy," dedi haşin bir sevgiye maruz kalacağımı anlarken. İki parmağını yanaklarıma bastırırken dudaklarım büzüldü ve balıkların dudaklarına benzedi. En azından benim çizdiğim balıkların dudaklarına.

"Oy ben nasıl bir şey doğurmuşum Allah'ım?! Ne güzel doğurmuşum, ne güzel doğurmuşum!" yüzümde öpülmedik yer bırakmazken ufak ufak ısırmaya bile başlamıştı. Kollarımı boynuna dolamışken öpmelere doyamadı. "Nasıl bir şeysin sen?!" diye konuşmaya devam etti. "Babana hediye falan vermeyeceğim bu gece, alacağım kucağına yerleştireceğim seni. Senden güzel hediye mi var? Ne güzel doğurmuşum ya! Daha büyük hediye mi var?!" beni aniden kucaklarken bacaklarımı bellerine sardım kollarımı boynuna sardığım gibi. Yüze yüze bakarken gülümsüyordu.

"Ölürüm ben sana, o merhametli kalbine ölürüm. İyi ki doğurmuşum seni!" diye zaman zaman girdiğimiz döngüye girdik. Anne babamın beni sevişinden sonra emin olduğum bir diğer şey annem beni iyi ki doğurmuştu. Bunu hep ama hep söylüyordu. Bir de çok güzel doğurmuştu, bunu da hep söylüyordu.

Odamdan çıkarken hedefimizin mutfak olduğunu biliyordum. Yanaklarımdan öperken "Hazır edelim pastayı baban gelir şimdi." diyerek beni tezgaha oturturken dolaba yöneldi.

"Hemen mi kutlayacağız? Hani yemekten önce tatlı yenmezdi? Neden gece kutlamıyoruz?"

İkimizin beraber hazırladığı pastaya bakarken babamla anneme hazırladığımızın aksine çok ama çok güzeldi. Babamla hazırladığımız biraz şeydi... Yamuk.

"Aaaa," dedi annem şaşkınca. "Annem unuttun mu bu gece maç var? Baban hiç Fener'in maçını bırakıp bizimle doğum gününü kutlar mı?" öyle abartılı mimiklerle konuşuyordu ki gülesim gelmedi değil. "Daha neler Efsun, öyle bir şey mümkün değil. Bir daha düşünme böyle ütopik şeyler." çıkardığı pastaya mumları dikerken bacaklarımı sarkıttığım yerden sallıyordum. Ütopik ne demekti? Mumları dikmeyi bırakıp bana doğru ilerledi.

"O yüzden bu gece bir seferlik yemekten önce tatlı yiyeceğiz. Ama bir seferlik tamam mı annesinin güzeli?"

Uslu uslu başımı salladım. Memnunca gülümsedi ve devam etti. "Efsuun," dedi ne zaman benden bir şey isteyecekken kullandığı sesle. Bunu artık direkt anlıyordum. İşbirliği yapacaktık birazdan annemle. Biliyordum.

"Maç başladığı an babana iyice sokuluyorsun tamam mı kızım?" bunu daha öncede çoğu maç öncesi konuşuyorduk. Başımı salladım.

"Tamam anne," dedim hemen. Sadece bazı maçlar benim uyku saatimden sonra oluyordu. Onlarda yapamıyorduk bunu ama annem söylediğine göre uyumayacaktım. Onun yerine ben devam ettim bildiğim şeylere.

"Babama iyice sokuluyorum ki aniden hareket etmesin, televizyondakilere sinirlenmesin. Ve kumanda elinden kaymasın diye ben tutuyorum. Unutmadım anneee hiçbiriniiiiii." annem sıkı sıkıya yanaklarımdan öperken hemen "Oh!" dedi yine. "İyi ki doğ-"

"Sen benim kızıma bunları mı öğretiyorsun Sevil?"

Annemin cümlesi yarıda kesilirken gözlerini irice açtı. Ben babamı

babam da annemden dolayı muhtemelen beni göremiyordu. Üzerimde forma vardı! Görmemişti! Annem boğazını temizlerken babama dönmeden "Ben açıklayabilirim." diye geveledi.

"Kızımı nasıl kendine alet ettiğini mi yok-" nasıl biraz önce babam annemi susturduysa bu kez aynı şey annemden geldi. Ama annem konuşarak değil çat diye önümden çekilene kadar. Babamla göz göze gelirken çatılmış kaşları formama indi. Yüzü şekilde şekilde girerken gözlerini benden alıp anneme dikti.

"Bir saniye, bir saniye." diye zar zor konuştuğunda beni işaret etti. "Her yeri sarı lacivert görüyor olamam." derken eli kravatına gitti ve acı

çekiyormuş gibi gevşetti. Ağlayacak mıydı gerçekten? Annem bundan daha büyük hediye olamaz derken ona ciddiydi galiba.

"Doğru görüyorsun." dedi annem sırtını mutfak tezgahına yaslayarak. Babam gözleri korkak bir şekilde beni buldu, başını sağa yatırırken ağrı dolu bir ifadeyle bana baktı. "Efsun." derken omuzları yorgunmuş gibi çöktü yutkundu. Kollarımı havalandırırken "İYİ Kİ DOĞDUN BABA!" diye bağırdım neşeyle. Babam daha fazla öyle durmayı beklemezken o kadar büyük iki adım atıp bana vardı ki nasıl kucağına aldığını anlayamadan sıkıca ona tutundum. Ben düşeceğim diye korksam da annemin gülüşü bir tehlike yok demekti.

Babamın dudaklarını ve sakallarını boynuma hissederken ne kadar süre öpüp kokladı beni bilmiyorum ama geri çekilip yüzüme ve formaya baktığında gözlerinin içi parlıyordu.

"Çok yakışmış." dedi içi içine sığmazken. "Çok yakışmış, kimseye bu kadar yakışmadı şimdiye kadar çok yakışmış." tekrar öptü, tekrar sakallarını sürttü yanaklarıma.

"Seni böyle görmeden öleceğim diye çok korktum." derken gözleri formayla yüzüm arasında gidip gelirken sonunda bu anın sahibi anneme baktı. "Sen." dedi olayı çözmüş gibi. Annem gülümseyerek babama adımladı ve yanımıza ilişti.

"Ben." dedi onun gibi. Sonra elini babamın yanağına koyarken diğer yanağından öptü. "İyi ki doğdun." babamın biraz önce bende dolaşan dudakları bu kez annemin alnında yer bulurken "Sen," diye devam etti. "Daha kaç kez bana iyi ki dedirteceksin?"

Günlerdir heyheyleri üzerinde olan ben öyle beklenmedik bir anda öyle bir çöküverdim ki yerime dudaklarımdan bitkince, hatta sızlanır gibi Fetih'in ismi döküldü. Dudaklarım aşağı doğru kıvrıldı omuzlarım tamamen çöktü. Ellerimin arasındaki formayı izliyordum öylece.

Babam Fetih'e tahmin ettiğim kadar sinir olmazdı gibi. Yani zayıf noktasıydı, sevedebilirdi hatta.

Tam diğer formalara da yönelecekken kapının eşiğinden adım zikredildiğinde anın içinde kendi duvarlarım içine o kadar sıkışmıştım ki olduğum yerde sıçrayıp öyle döndüm kapıya.

"Efsun." Şûrîne bana diktiği iri gözleriyle sorgular gibi bana bakıyordu. "Hava çok soğuk üşümüyor musun?" dedi açık olan kapıyı ima ederek. Sonra önümdeki bavula baktı. "Hem sen niye yerde oturuyorsun?" yerimden yavaşça doğrulurken ona döndüm. "Odada rahatsız edici bir koku

vardı da midem bulandı. O yüzden." onu odaya davet edip etmemek arasında gidip gelirken ben söylemeden kendisi bir adım attı ve havayı kokladı.

Başını iki yana sallarken "Hayır," dedi garipçe. "Oda kokmuyor." Uzun siyah saçlarını omzunun gerisine atarken dudaklarımı öne doğru büzdüm.

"Bana öyle geldi o zaman. Midem bulanınca kapıyı açayım dedim." kapıya yönelip kapatırken tamamen içeriye girmiş oldu.

Gözlerimi ona çevirdiğimde kaşlarını çattığını ve hala odayı kokladığını fark ettim. Sonra aniden kedi gibi hızlı hızlı koklamayı bir bıçak kesiği gibi sonlandırdı ve bana baktı hızlıca. Bakışları mimikleri gibi ışık hızında şekilden şekile girdi ben sorunun ne olduğunu anlamaya çalışırken aniden "Miden mi bulanıyor?" diye sordu. Ama bunu telaffuz edişi o kadar garipti ki evet desem kanser oldum ben demekle eş değer sayacaktı sanki.

Konuşmaktansa başımı salladım hafifçe ve o bana hala öyle bakmayı sürdürürken formaları dolaba yerleştirmek için yatağın üzerindeki askılara yöneldim. Benim sırtım kısmen ona dönükken sesink duymam gecikmedi.

"Kusuyor musun?"

Gözlerim duyduğum soruyla kısılırken ilk tepkim "Ne?" oldu garipçe. Dudaklarım kıvrılacak kadar bu garip soruyla karşı karşıyayken o benim gibi değildi. Gerçekten ölecekmişim davranıyordu.

"Yani mide bulantım var dedin, kusuyor musun? Odada herhangi bir koku yok alışık olduğun bir kokudan rahatsız oldun muhtemelen." duraksadı yutkunurken dudaklarını ıslattı.

Bir şeyi doğru mu anladım diye düşünürken ben şak diye söylemek istemiyordum. Eğer anladığım gibi değilse oldukça absürt durabilirdi söyleyeceğim cümle. Ama o zaten bunu destekleyecek şekilde devam etti.

"Bu aralar pek yemek yemiyorsun mide bulantından dolayı mı? Biraz fazla da uyuyorsun. Yani hep yorgunsun, asl-"

"Şûrîne hamile değilim." onun es vermeden söylediklerini neredeyse güleç bir sesle bölerken dudakları aralık kaldı. Bu haline gülmemek için yanaklarımın içini ısırırken dudaklarım öne doğru büzüldü. Öyle bir heyecanı yüksekti ki sanki ona yaklaşsam kalp atışlarını rahatlıkla duyacaktım. Birkaç kez konuşacak gibi oldu ama sesini çıkarmadı. Omuzları yavaşça dikildiği gibi düştü.

"Çok emin söyledin." dedi yine de bana doğru yaklaşırken. "Yani belirti varsa ve istersen eczaneye test almaya gidebiliriz?"

Askıladığım formaları dolaba yerleştirirken diğer kıyafetlere yöneldim. Gözü ara ara karnıma kayıyordu.

"Belirti olsaydı hastanede test yaptırırdım. Ama hamile değilim, sağ ol yine de teklifin için."

Beni izlemeyi ucuna oturduğu yatakta izlerken gözü odanın içinde dolaştı bir süre ikimizde sessiz kaldık. Aramıza giren sessizliği kolun tutarak çekiştiren ben değil o oldu.

"İstiyor musun çocuk?" henüz Fetih'in ailesinden çocuğa dair bir şey duymamıştım ama bunu daha ayımızı doldurmamamıza bağlıyordum ya da tamamen yanılıyordum Osman Bey'de karısı gibi düşünüyordum. İşime gelirdi, bu sayede bu tarz konuşmaların içine düşmezdik Fetih'le.

Hem Fetih'in de isteği eminim İtalyan bir anneden yanaydı.

Boyun bosun devrilsin Fetih.

Dolabın önünde ona dönmeden "İstiyorum." dedim açıkça. İstiyordum da yaklaşık yirmi yaşımdan beri anneliğe hep sıcaktım. Sıcak oluşum o zamandan beri anne olmak için çalışmalara başladığım anlamına gelmiyordu ama istek vardı. Güzel bir şeydi bence, bu hayatta tek başına olmamak. Bir bebeği büyütmek güzel bir insan bu dünyaya kazandırmak.

Ama bir şartla en az iki çocuk.

Tekrar valize doğru ilerlerken "Fetih mi istemiyor?" diye sordu. Sesindeki değişimi fark etmemek imkansızdı. Hepsini tam seçemesem de şaşkınlığı fark etmiştim. O biraz önceki kanser muamelesi yapan havası da dağılmıştı. Ben Şûrîde'ye karşı fazla mı iyi düşünmüştüm? Son birkaç gündür bana Zühre Karadere'nin genç versiyonu gibi geliyordu.

Ya da şu an fazlaca haksızlık yapıyordum. Bu daha muhtemeldi.

Dudaklarımı büzerken başımı iki yana salladım. "Yaşını düşünürsek onun benden çok istemesi lazım. Öyledir de zaten ama," dikkatle yüzümde dolaşan gözlerine baktım. Bu konuşmalar muhtemelen burada kalmayacaktı. Laflarım kapının ardına taşınacaktı. Şimdi çarpıtılabilirdi, heveslendirebilirdi, korkutabilirdi. Bunun önüne geçmek lazımdı.

"Her isteğimizde zamanını beklemek lazım. Her şeyin doğru bir anı var."

Bu konu hakkında son cümle olmasını temenni ederken ben pek böyle olmadı, o bu konuda konuşmak için ısrarcı olmayı tercih etti.

"Daha erken diyorsun yani."

Erken düşünmüyoruz dersem Zühre Hanım bayram ederdi. Düşman sevindirmeye lüzum yoktu.

"Hayırlısı diyorum." diyerek açık kapı bıraktım. Eli kalbinde böyle bir haberi korkuyla beklediğini biliyordum. Eli de ben gidene kadar kalbinde kalsaydı ne diyebilirdim ki?

Birkaç saniye bakıştık öylece. Normalde ya o ya da ben mutlaka böyle anlarda gülümserdik ama şimdi ikimizin de içinden gelmemiş olacak ki düz bir ifadenin ötesine geçmedi bu durum. Gözlerimi kaçıran ben olurken yerdeki özenle yerleştirdiğim kıyafetlerden arınmış bavula yönelip tek hamleyle kapattım ağzını. Doğrultup köşeye alırken bütün işimin bitişiyle rahat bir nefes aldım. Gözüm istemsizce saate kaydı. Fetih'in gelmesine çok kalmamıştı.

Sanki gelince yüzüne bakıyorsun Efsun...

Bakınca Çav Bella çalıyor kafamda, ne yapabilirim?

"Ne çok makyaj malzemen var." Şûrîne'nin sesi odaya girdiğimizden beri ilk kez onu ilk tanıdığım gibi çıkmıştı. Samimi, art niyetsiz. Bende onun gibi makyaj masasına baktı. Odada tek düzenli tutmakta yakınmadığım yerdi. Çünkü Fetih'in onlara dokunmasını istemiyordum, hor davranacağının da bilincindeydim.

"Benim için bir tutku." dedim sanki çok daha başka kutsal bir şeyden bahsediyor gibi. "Bakmak isters-" belki gözüne çarpanlar vardır da çekiniyordur diye yapacağım teklifi tamamlamadan böldü.

"Ha yok hayır. Makyajla pek aram yok." sıfır makyaj değildi ama bir ben kadar da bir şey yoktu. Ten rengine yakışan ama çok dikkat çekmeyen rujlar, arada fondöten, bazen göz makyajı gibi gibi...

Yine bir sessizlik girdi aramıza konuşacağımız konu olmayaşındandı muhtemelen bu. Bavulları indirme bahanesiyle odadan çıkışımızı sağlayacakken "Efsun." dedi ben konuşamadan. Sesli cevap vermeden başımı salladım hafifçe. "Bir şey soracağım ama sakın beni yanlış anlama."

Yumuşak sesi söyleyeceği şeyin olumlu olmadığını bana hissettirirken yanlış anlayacağıma, işin doğrusu doğru anlayacağıma neredeyse emindim. Yine de kendimi en kötüsüne alıştırarak sadece ona baktım. Bakışımdan onay almış olacak devam etti.

"Teyzem ve enişte mle özellikle de teyzemle anlaşamadığınızı farkındayım. Hiç korkmadın mı?" dedi hafifçe doğrularak. "Yani bu eve gelin gelmeyi kabul ettiğinde çekinmedin mi hiç? Kayınvaliden, kayınbaban, yaşanan olaylar... Nasıl olur diye hiç endişe etmedin mi?"

Yaslandığım dolaptan sırtımı ayırırken duyduğum şey kendimi hazırladığımın en hafifiydi. Çok daha can sıkabilecek şeyleri düşünmüştüm.

"Kadın doğum stajında bir kadın eşine, eşinin ailesinden dolayı sinirlenip şey demişti." o an duyduğumda kadına ışık hızında dönüşümü hatırlıyordum. "Kepçe yanım olsun dünya düşmanım olsun." gülümseyerek ona baktım.

"O an onu hiç anlamamıştım ama evlenince anladım. Çok haklıymış. O yüzden ne korktum ne de çekindim."

Şey...

O kadının ne dediğini gerçekten evlendikten sonra anlamıştım.

🎂🎂🎂

Zeliha'nın odasından topladığım boşları neredeyse koştura koştura mutfağa bırakmak için inerken yersiz bir enerji üzerimdeydi. Mutfakta çalışanlar vardır sandım ve yüzümde güller açarak aradım kapıyı. Ama önündeki borcama boş gözlerle bakan bir Fetih düştü nasibime. Ellerini masaya yaslayarak masanın üzerinde duran sadece dibinde sos ve en köşesinde bir baklava dilimi büyüklüğünde bile olmayan kurşun keke bakıyordu. Yani özel bir ilgiyle bakıyordu hem de. Her şeyi bırakmış ona odaklanmıştı.

Kafasını bana çevirmedi ama girenin ben olduğunu anladı. Masada ritim tutan elleri daha da asabileşti ve aniden durdu. Parmağı borcamı işaret ettiğinde onu izlemeyi bırakıp elimdekileri bulaşığa yerleştirmek için yürüdüm.

"Kim," dedi ilk. Bardakları durularken derin bir nefes aldı ve tamamladı. "yedi benim kekimi?"

Daha farklı bir soru kalıbı bekliyordum doğrusu. Öyle bir sahiplenme duyacağımı düşünmedim. Kaşlarım çatılırken kısık sesle "Senin?" diye sordum.

"Benim." dedi anında, sesi sertleşmişti. Keyfi epey yoktu sanırsam. "Adını bile ben verdim. Benim. Bana yaptın, başkası yemiş. Kim yedi?"

O kadar dertli dertli dillendirdi ki güleceğim sandım ama hayır. Fetih karşımda Cem Yılmaz olsa yine gülmezdim ona. Sesimi düz tutmaya devam ederken "Sana yapmadım." dedim açıkça. Özellikle ona yapmamıştım ama ona kalmasın diye özellikle uğraşmıştım. Kabul.

"Bana yaptın." diye inkar etti. Gerçeği kabullenmek istemiyordu.

"Sana yapmadım."

"Bana yaptın."

"Yapmadım."

"Bana. Yaptın."

Ellerimi kurularken ona dönmedim, cevap vermeyi de sürdürmedim. Bana doğru geldi önce biraz arkamda durdu. Mesafe ne kadardı bilmiyorum ama ikimizde aynı anda soluklandık.

Buram buram sigara kokuyordu. Rahatsız olsam biraz leş gibi kokuyor bile derdim.

O benim aksime derince bir nefes daha alırken bedenini aniden yanıma attı. "Bana yaptın başkası yemiş." dedi, gözlerinin yüzümde gelindiğini hissedebiliyordum. "Bir daha yap." diye ekledi. Bir çocuk gibiydi bunu farkında mıydı?

Gözlerim onun hiç beklemediği şekilde onu bulurken üç gündür bu kadar yakından ve uzun süreli yüzüne bakmamıştım. İlk dikkatimi çeken göz altları oldu. O kadar az uyuyordu ki bünyesini günlük 3 4 saate alıştırmış ya da öyle zannediyordu. Aniden çökecekti bünyesi. Hasta olacaktı. Aklıma gelen maskelerimi düşünmemeye çalıştım.

Saçmalama Efsun, saçmalama, sakın saçmalama.

Yüzü de zayıflamıştı sanki, böyle kaşık gibi kalmıştı.

Abart Efsun, kürdan gibi olmuş de.

Onu daha fazla izlemeyi bırakıp "Sana yapmadım. Bir daha da yapmam." dedim inatla. İçimde bir şeyi günlerdir o kadar aşamıyordum ki aşamadığım ne diye kendime soruyor onun bile cevabını bulamıyordum. Yani zoruma gidiyordu, insanların önüme geçip bu tarz şeylerden bahsetmesi zoruma gidiyordu.

Her şeyin Fetih için daha zor olduğunu görmek, Fetih'in geride bıraktıklarının daha fazla olması da zoruma gidiyordu. Belki böyle düşünmem iğrençti ama zoruma gidiyordu.

Üç gündür hep çok isteyip ama bir türlü gitmemin nasip olmadığı İtalya'da Fetih'i düşünüyordum. Muhteşem bir cinsel hayat, Pelinsu Eceler... Sol kolum uyuştu yine benim.

"Hem sen niye taktın hu kadar bu kıytırık keke ya?" dedim alayla. "İtalyan'larda daha havalı tarifler vardır."

Arkamı dönüp çıkmak için hamle yapacaktım ki bileğimden yakaladı ve dönüşüme bile izin vermedi. "Efsun." dedi bastırarak. "Efsun, Efsun, Efsun." diye ardı ardına resmen ismimi isyan ederek dile getirdi.

En kötü huyumun içerisindeydim. Katır inadım tutmuştu. Hem İtalyan'ı da kabullenemiyordum.

"Bak keyfim kaçıyor."

Bileğimi nazikçe elinden aldım, gülümseyerek ona baktım. "Çak bir İtalyan hatuna selam," hatun kelimesinden nefret eden benim yüzümün ekşimesi geç olmadı. "Keyfin yerine gelir."

🎂🎂🎂

Maskeden arındırdığım yüzüme keyifle bakarken kuruladığım saçlarımı dağınık bir topuz yapmıştım. Etrafından dökülen tutamlar o kadar güzel duruyordu ki yani ben işe gitmeden önce bir saat uğraşsam bu kadar güzel bir topuz yapamazdım. Maskeden sonra bebek gibi hissediyordum kendimi. Sürdüğüm siyah ojeleri kontrol ederken üzerimdeki saten geceliğin ceketinin kuşağını bağladım. Muhtemelen uyurken ceketi çıkarmayacaktım ama kuşağı açardım. Fetih ben odaya girerken çalışma odasındaydı. Muhtemelen şimdi de. Sabahlayacaktı yine. Üşenmezsem Zeliha'ya uğrayacaktım çıkıp biraz şöminenin önünde oturduktan sonra. Yalın ayakla banyonun kapısını aralarken gözlerim panduflarımı aramak için odada gezinecekti ki şöminenin önünde elindeki telefonla ilgilenen Fetih'le karşılaşmak son bekleyeceğim şeydi.

Yani Zühre Hanım'ı beklerdim onu beklemezdim bu saatte. Son bir haftadır paso hu saatlerde mesai başındaydı. Duyduğu sesle gözlerini anında bana çevirirken dalmış bakışları anında değişti. Kaşları çatılırken şaşkınca bana baktı. Gözlerinden geçen ifadeyle beni ağır ağır baştan aşağı hiç çekinmeden süzerken "Anasını," derken gözleri indiği yerden tekrar yüzüme kadar çıktı. Her bir karışımı incelerken artık rahatsızlık veren gözleriyle benim de gözlerim üstümü buldu.

Murphy yasaları...

Bir şeyin ters gitme olasılığı varsa, ters gidecektir. Bir şeyin birkaç şekilde ters gitme olasılığı varsa, hep en kötü sonuç doğuracak şekilde ters gidecektir. Bir şeyin ters gidebileceği olasılıkları engelleseniz bile, anında yeni bir olasılık ortaya çıkacaktır.

Mesela elimden tereyağı mı düştü kesinlikle halıya düşer. Mesela ben bir ayın sonunda giyinirim eski özenli halime dönerim aylar sonra, haftalardır çalışan Fetih bu gece bu saatte odaya gelir.

Boğazımı temizleyerek kollarımı refleks olarak önümde bağlarken Fetih gözlerini kaçırdı dolaplara baktı. Eli ensesine bakarken kendi kendine homurdandı. "Tabi," durdu bana baktı sonra yine dolaplara. "dolapları büyüttük." ensesindeki eli alnına gitti daha kısık sesle konuştu. En azından ben anlamadım. "Bilseydim," diye devam etti. Sonra yine ağzının içinde

konuştu. Abuk subuk tepkilerini izlerken yine salaklaşmıştı. O da bunu fark etmiş gibi kendini sarsmak için elini sertçe saçlarına daldırdı.

Saçlarını gelişigüzel karıştırırken odanın havasının yarısını içine alarak göğsünü şişirdi. "Ooff." diyerek aldığı koca nefesi verirken oda bana da dar geldi o an ve Zeliha'ya gitmeye hiç üşenmedim. Boğazını temizlerken elleri sakallarında dolaştı ve ben panduflarımı ararken "Gel," dedi karşısındaki koltuğu işaret ederken. "Otur konuşalım halledelim," dedi sesini toparlamışken. "neyse sorun tadı kaçmadan daha fazla." ardı ardına karşısını gösterirken panduflarımı gördüm.

"Ben Zeliha'ya bakıp uyuyacağım sen de git çalış." bu kaçışımın bir diğer nedeni de söyleyeceklerimin olmamasıydı, biliyordum. Bana hesap sorarsa cevabını ben de bilmiyordum ki ona söyleyeyim. Düzelirdi herhalde bu. Çav Bella susardı kafamın içinde.

Yanından geçip istediğim şeye ulaşacakken adımımın önüne hiç beklemediğim anda ayağını koydu. İşin doğrusu çelme taktı. Zaten dengesiz olan adımlarım onun bu patavatsız hamlesiyle saniyesinde altüst oldu. O kendine güvenerek yaptı bunu muhtemelen ama yaptığı o kadar sakıncalıydı ki aklındaki gibi olmasaydı yatağın yanında kulbu demir olan çekmeceye kafa atacaktım. Dengemi bozduğu an kontrolü kendi eline aldı ve düştüğüm yeri kendi kucağı yaptı.

Kalbim saniyesinde korkuyla kasılırken ellerim onu tutmamak için havalanmış kaskatı kesilmiştim.

Fetih'in kucağındaydım.

Fetih'in kucağındaydım.

Neden? Niye? N'için?

Kontrolsüzce "Ne yapıyorsun?!" diye bağırarak gözlerim karardı anlık. Kalkmak için birkaç saniye toparlanmayı beklerken ayaklarımın bağı çözülmüştü. Kendimi zorlukla Fetih'in üzerinden almaya çalışırken engel oldu kalkmama izin vermedi.

Ne yapıyordu?

"Fetih saçmalama!" daha biraz önce yumuşacık olmuş halimden eser yoktu. Sadece ama sadece sinirliydim. Elim ayağım boşalmıştı.

"Saçmalama! Bırak! Ne yapıyorsun?!"

Ellerimi kullanarak kalkışımı kolaylaştıracakken bileklerimden yakaladı tek eliyle ve kelepçeleyip bacaklarıma bastırdı. "Konuşacağız." dedi benim aksime sakince.

"Kucağında mı?!" diye bağırdım. Gözlerim kanlanmış gibi hissediyordum. "Konuşacak bir şey yok. Bırak beni."

Ne cesaretle böylesine ileri gidiyordu? Bu ne saçmalıktı böyle.

Sakinliğini korudu "Konuşacak bir şey var. Konuşacağız öyle kalkacaksın. Beni buna sen mecbur bıraktın."

Ellerimi hırçınca ellerinden kurtarmaya çalıştım ama onun tek eliyle yaptığını ben tek elimle uyguluyordum. "Fetih," dedim dişlerimin arasında. "Temas yok dedik!" sesim sert, sık sık bürünmediği bir haldeydi. Ben ellerimle çırpındıkça daha çok bacaklarıma bastırıyordu.

Bu halde kucağında oluşumu artık Murphy Yasaları da açıklayamazdı. Fizik çaresiz, öyle saçma bir konum.

"Temas var." dedi bastırarak. Gözlerimi öfkeyle ona diktim. "Temasım amaç değil araç. Oturacaksın dinleyeceksin. Bitti bu kadar."

Kendince tatmin oluşu beni daha çok sinirlendirdi. "Amacına da aracına da başlatma!" diye çıkıştım. Elimi bıraksa yumruk atmam an meselesiydi. "Temas yok dedik. Bitti bu kadar. Bırak!"

Ben kucağında delirsem de her an olduğu gibi yine öfkelendiğimiz anlar uyuşmamıştı. O sakindi ben öfkeliydim. Aynı anda delirdiğimiz çok az an vardı. Hatta yoktu bile denebilirdi.

"O koyduğun kuralı tam iki kere sen aştın. İki kere! Madem çok demokratız, bana da hak doğdu. Sabır mabır bırakmadın sen bende. Böyle konuşmaksa, böyle konuşmak. Anladığın dilden."

Ayağına öfkeyle tekme atarken ayağımı da ablukaya alacağını hiç düşünmedim. İşte şimdi bacaklarım da bacaklarının arasında kıpırdayamıyordum. Timsaha dönmüştüm, tek oynatabildiğim yer başımdı.

"Benim temasımla senin temasın bir mi?!" dedim şaşkınca. Bu ana göre devede kulak bile değildi. "Saçma sapan iş yapma, bırak! Bu odanın kapısı kapalı olduğu an alakamız olmayacaktı. Bırak beni!"

Beni tutuşunu sertleştirdi artık her hareketim kucağında olduğum için hoş şeylere sebep olmayacak boyuta ulaşacak yere geliyordu. Bunu farkındaydı izin veriyordu, çünkü o konuma gelirsek kıpırdamayacağıma emindi. Şerefsiz.

"Bir kaşıkta bok yesen bir kilo da bok yesen, bok yemiş olursun. Beni ilgilendirmez. Daha ileri giden temaslarda bulunsaydın o senin problemin. Tepinme üstümde beni çileden çıkarma efendi efendi konuşalım. Kapıyı da kalkıp açtırma bana. Gelip geçen mahremi görmesin, sen benden daha çok rahatsız olursun."

Gözlerimi ellerimden alıp ona diktim. Hızlı nefeslerim yüzüne çarparken "Benim seninle nasıl bir mahremim olabilir ki?" dedim, sesim küçümseyici çıkmıştı. "Şu an saçmalıyorsun. Bak bırak beni çok kötü olacak."

Dudakları kucağında gittikçe öfkesi artan bana rağmen kıvrıldı. "Hareket edemiyorsun hala kötü olacak diyorsun. Ulan ne kuyrukmuş be," diye yakındı. "Dik dik bitmedi. Bak, bana bak bana." ellerimle birlikte bacaklarını da daha çok sıkıştırdı. Daha çok kısıldım arasına. "Ben sana çok yumuşak davranıyorum sen o yüzden böyle çıktın tepeme. Bak masaya yumruğumu vurmuyorsam, masaya vurursam kıracağımdandır. Haberin olsun."

Tüm hırçınlığıma öfkeme rağmen onun gibi dudaklarını kıvıran ben oldum. Söylediği şeylerin şaşkınlığıyla "Hadi ya," dedim. "Masa ancak senin kafanda kırılır." dedim bu gerçeği ona hatırlatırken. Masaya yumruğunu vurmak mı? Bak sen, bak, bak, bak...

"Senin dilin çok uzamış," dedi ciddi bir ifadeyle. "Ne yaparsan yap bu gece bu mesele kapanacak."

Bu mesele kapansa ne olacaktı? Yarın öbür gün annesinin adaylarından biriyle karşılaşırdım. Başka bir gün İstanbul'dan biri çıkardı. Ben kabullenecektim herhalde bir yerden sonra. Beş ay için kendimi alıştıracaktım.

"Zorla mı konuşacaksın?!" diye sesimi yükselttim ve o benim öfkeme odun olacak şekilde başını salladı ağır ağır.

"Dedemin bir lafı vardır," dedi bilmiş ukala bir tavırla. Şu an Fetih'in dedesinden methiyeler dinlemeyi hiç istemiyordum. "Eğer ki karın seni dinlemiyorsa bir kere rica et, iki kere et, üç kere et ama dördüncüde tut kollarından oturt dizinin dibine dinlet kendini. Dinlesin seni sonra kalkıp giderse gitsin."

Biraz önce sesimde olan küçümseme bakışlarıma yansıdı. Başımı iki yana salladım hızlı hızlı. "Bak sen," dedim ince bir alayla. "Deden olduğu ne kadar belli. Anonim görsem bu sözü kesin Fetih'in dedesi derim. O muhteşem fikirleri olan deden dinlenmeyen kadınlar için ne diyor? Var mı böyle muhteşem bir tavsiye daha."

Hani bileyim de zamanı gelince ben kullanırım...

"Var." dedi bunu sormamı bekliyormuş gibi. Kullanırım dedim ama kullanılacak bir şey söylemeyeceğine neredeyse emi-

"Sizinle konuşacağı varsa karınızın, adam olun işinizi gücünüzü bırakın hanımınızı dinleyin. Onun ağzından çıkandan daha mühim değildir

elinizdeki iş."

Ağzımın içine dolup biriken cümleleri öyle bir yutmak zorunda kaldım ki, şu an kucakta olmasam olduğum yerde küçülürdüm. Fetih yüzümdeki değişimi kaçırmadı ve anında konuştu. "Ne oldu?" dedi gülerek. "Beklediğini duymadın mı? Dedeme de giydirecektin tabi. Kaldın öylece. Efsun Hanım, Efsun Hanım." dedi gülerek. "Açacağım Urfa Merkeze bir feminist grup, koyacağım seni başkanlığına. Harcamayalım bu hallerini. Hanım ağa olarak yönet orayı."

Böyle yenilmişliğin hazmedilmeyişiydi ifadem. Sevimsiz sevimsiz ona baktım. "Çok komiksin ya. Senden ne kadar ağa olduysa benden de o kadar hanım ağa olur."

Sanki ona güzel şeyler söylüyormuşum gibi, sanki kucağında ona iltifatlar sıralıyormuşum gibi keyfi o kadar yerindeydi ki yüzüme bakıyordu öylece.

"Ağalığımı görmedin tabi," dedi böbürlenerek. "Sen bir de beni ortamlarda gör."

Konunun sapacağını o kadar farkındaydım ki buna asla izin vermedim. "Fetih bırak," dedim huysuzca. "Ben şu an çok rahatsızım konumumuzdan. Anlıyor musun? Çok rahatsızım. Ayrıca bana feminist grubu açacağına İtalyan başkonsolosluğuna kapak atmaya bak sen."

Konunun dönüp dolaşıp aynı yere gelmesiyle, unutturmaya çalışıyordu, başını geriye atarak isyan etti. "Bak." dedi ilk taktiği elinde patlarken. "Bu gece bu sorunu hallediyoruz. Tamam mı? Tekte." gözlerimi öylece kapıya diktim. Bırakmıyordu, konuşup bırakasaydı o zaman. Benim her hareketim konumumuzu daha da dayanılmaz hale getiriyordu.

Zaten aldığım nefesler kesik kesikti, zaten bütün kaslarıma her an kramp girecek gibiydi, zaten yanaklarımda kan kesecikleri patlamıştı, zaten midem bulanıyordu.

"O herifin buraya gelme amacı tam olarak buydu ve başardı. Sen ona üç gündür istediğini veriyorsun. Sana yemin ederim gördüğüm yerde hayatını kaydıracağım onun."

Nasıl küçükken babam konuşunca yüzüne bakmıyorsam dinlemek istediğimde şu an da aynısıydı.

"Yüzüme bak Efsun." dedi sabırsızca. Tepkisizce kapıyı izlemeye devam ettim. Derince bir nefes alıp verdi. Sabrının son demlerindeydi. Bu da işime gelirdi, en son seninle mi uğraşacağım deyip bırakırdı. Nereye kadar çabalayacaktı?

"Eğer böyle yaparak vazgeçerim sanıyorsan unut onu unut, öyle bir ihtimal uzayın içinde yok, sil onu aklından. Sabaha kadar buradayız."

Kafamın içini görüyormuş gibi bu ihtimale kendimi inandırmama bile izin vermedi. Yüzümü dönmemeye devam ederken "Tam bir Karadere inadı." dedi hayretle. "Soyadının yanında hediye mi veriyorlar ben anlamıyorum ki?" ona dönmezdim, gerçekten dönmezdim. Hiç öyle bir niyetim yoktu ama son söylediğine kadar.

"Karadere mi?" dedim alayla. "Çıkar onu aklından çıkar. Öyle bir ihtimal uzayın içinde yok."

Bileklerimdeki elini sıklaştırdı varlığını daha fazla hissettirdi. "Kimliğini göster. Hadi çıkar göster! Beni resmiyet bağlar kızım, bunu da böyle bil." tartışmaya isteğim yokken uzun uzun yüzüne baktım. Bakışlarımı tekrar ondan kaçırdım kapıya diktim.

Benden sonra bu soyadı İtalyan biri mi taşıyacaktı? Hiç yakışmazdı ki. Yani bence yakışmazdı.

Bir süre sessizce o beni izledi ben kapıyı. Derin bir nefes aldı benim aksime. Onun umurunda bile değildi kucağında olmam. Hiç rahatsız gibi durmuyordu ama ben rahatsızdım. Nefesler bile kursağıma batıyordu.

"O pezevenk kafasına göre şirkette kendine bir mevki belirlemiş," diye başladı ciddi bir şekilde. "Çünkü benim babam enayi kabul eder ama benim varlığımı hesaplayamadığı için hayalleriyle beraber yere çakıldı. Haddinden fazla yüksekten uçmuş ben ona olduğu yeri nazik bir dille anlattım ama anlamadı."

Nazik kısmına neredeyse gülecektim. Ne kadar nazik olabilirdi ki? Fetih'ten bahsediyorduk.

"Ben de onun anlayacağı dilden konuştum. Olay büyüdü kendine yediremedi ve delirdi. Halbuki oldukça dürüsttüm. Kabullenemedi. Bir cümlemden sonra direkt bu tarz bir şey yapacağını belli etti ama ben cesaret edemez, hayatı bu kadar kıymetsiz değildir dedim ama kıymetsizmiş."

Yüzüne bakmasamda o an merakıma yenik düştüm. Dayanamadım. "Nasıl bir cümle?" Ne demişti de gelip o kadar ileri gitmişti? Sadece bunu merak ediyordum.

"Çok realist bir cümle." dedi sesini hafif kısarken. Merakım daha da arttı. Ne demişti bu adama?

"Ne söyledin?"

Kapıya Fetih muamelesi yapıyordum. Şimdi dile gelip küfür edecekti yani o derece.

"Duymak istediğine emin misin? Sonra bir ton laf çekemem."

Olaya gizem kattıkça benim merakım arttı. "Söyle." dedim hızlıca. Sanki duymasam uyuyamayacaktım. Ki muhtemelen uyuyamayacaktım. Boğazını temzileyip bir süre sustu. Sonra aniden beni bozguna uğratacak o cümleyi kurdu.

"At sikinden gramofon iğnesi olursa senden de adam olur, dedim."

Kaldım. Beynimden vurulmuş gibi, nutkum tutuldu. Nefes bile alamadım. Uyuştum. Ne dediğimi anlayamadım. Konuşacak gibi oldum dudaklarım titredi, susmaya gönlüm elvermedi.

"Sen," dedim hayretle. Ona bakıyordum artık. "sen ahlaksızsın."
Benden beklediği ama görmek istemediği tavır buymuş gibi bıkkın bıkkın baktı.

"Gerçekçiyim sadece."

Durulan ben kucağında yine çırpındım. "Ne iğrenç, hayvan, kaba, görgüsüz, patavatsız, terbiyesiz bir adamsın. Sen ne pisliksin ya. Sen kimsin ki böyle konuşabiliyorsun insanlarla? Kim veriyor sana bu hakkı?" eliyle beni sarsarken buruşturduğum yüzümle ona baktım.

"Ben veriyorum." dedi açıkça. "Fetih Karadere veriyor."
Açıklaması kabahatinden büyüktü. Yemin ederim görgüsüzdü. Kafayı yiyecektim tahammül edemiyordum.

"İşte sırf bu cümleyi kendine yediremediği için geldi seni kullandı. Aramızı bozmak istedi ve sen aynen ona uydun. Bak sen onu tanımıyorsun. Şeytanı veresiye siker o pezevenk. Öyle bir adam."

Balık gibi çırpınışlarım sonlanırken "Neden?!" diye çıkıştım. "O da senin gibi gerçeklerden bahsetti. Neden adama hakaret ediyorsun? Geldi ve gerçeklerden bahsetti. Geçmişinden bahsetti. O da realist. Zoruma gidiyor Fetih." dedim açıkça. Çenemin bağının çözüldüğünü hissediyordum.

"Bana sakın buna hakkın yok, seni ne ilgilendirir, bu evlilik gerçek değil deme. Bana sakın neyi sorguluyorsun da deme. Gerçek bir ilişki sözü değil ama sadakat sözü verdik. Senin ailen gelip benim önümde, diğerlerinin yanında ne muhabbeti yapıyor farkında mısın? Bir empati kur. Burcu gelsin ailenin yanında böyle imalarda bulunsun. Hoşuna gider mi? Normal bir şey mi bu? Sakın ne zoruna gidiyor deme bana!"

Böyle bağırıp çağırmak istiyordum. Boğazım ağrıyordu. Şakaklarım sızlıyordu. Hiç sevmemiştim bu durumu. Ben bu durumu hiç sevmemiştim.

"Demiyorum, demem de." sakin tavrını sürdürdü ve bu cümlesinde oldukça samimiydi. Suyuma gitmek değildi amacı. "Doğrusun, aynısı bana

yapılsa bende kabul etmem. Haksızsın demiyorum. O yüzden o herifin hayatını sikeceğim. Sana yemin ederim mahvedeceğim. Sen de bana daha onu bir temiz dövemediğim için kız. Günlerdir Çav Bella dinletiyorsun bana."

Başımı tekrar kapıya çevirdim. Aramıza sessizlik girmesine izin vermeden "Özlüyor musun İtalya günlerini?" diye soruverdim aniden. Bunu içimden düşünmem gerekiyordu. Dışıma vurmam değil.

"Sen beni yedi yirmi dört karı kız peşinde mi sanıyorsun anasını satayım?" dedi aniden. "Bir aç bak o vikipediyada benim hakkımda yazılanlara. Bak o kariyere bak. Ben o kariyeri seks yaparak sağlamadım. Hasta etme beni."

Gözümün önüne düşen araştırma yazısını bir an bile çekinmedim ona sunmaktan. "Düzenli bir seks hayatı başarıyı arttırır Fetih Karadere. Bence onun da bir payı vardır, hakkını yeme."

Fetih'in seks hayatından bana ne?

Delirecektim bipolar olmuştum iyice, bana neydi bu adamın seks hayatından? Bu akşam kendimi yastıkla boğacaktım. Bu dengesizlik benim alışık olduğum bir şey değildi.

Bacakları ve elleri aniden kasılırken bunu her zerremde hissettim. "Sen," dedi sabahtan beri rahatça soluklanan adam aniden altımda can çekişirken. "bunu nereden biliyorsun?"

İçten içe düştüğüm kaosu ondan gizlerken "Asıl senin bilmen ve söylemen gerekiyordu, doğru. Pardon önüne geçtim."

Sıcak nefeslerini yüzüme bırakırken öylece gözlerimin içine baktı. "Beni çok sınıyorsun. Sabrımın bittiği yer çok kötü olacak gibime geliyor." dedi açıkça. Tiye almayan bakışlarım ondaydı.

"Çok takılma ya rahatla biraz." dedim yumuşak bir sesle. "Beş ay sonra sen İtalya'ya gidersin. Ben de İzmir'e. Hayat devam edecek yani. Hem mesela ben daha Kürşat ve Mehmet Ali'yle Karşıyaka maçına gideceğim. Senin de vardır öyle planların."

Sabrının son sınırlarında olduğu hatta o sınırı da aşmak üzere olduğumu farkına varmam için öyle bir baktı ki bana yüzündeki ciddiyet insanın içini titretirdi. "O da güzel hikaye." dedi bakışından tek bir es vermezken. "Bir an bile düşündün mü onunla aynı maça gideceğini? Yazık kafana." ne sesi ne de yüzü beni konuşmaya itiyordu. Kucağında olduğumdan beri ilk kez bu kadar öfkesi netti.

"Beş ay so-"

"İster beş ay ister beş yıl. Onunla gideceğin tek maç tek kale olur. Ve ben seni o maça izleyici bile yapmam. Bunu unutma tamam mı Efsun?"

Sinirleniyor mu acaba desen bağırmıyordu, sakin desem hayır değildi. Sadece ciddiydi. En çok ciddiydi. Lisede bir arkadaşım vardı. Notlarına babası çok özen gösterirdi ve ne zaman düşük alsa 'akşam evde tek kale maç var' derdi. Tam anlamıyordum anlamını ama az çok tahmin edebiliyordum. Tıpkı şu anki gibi.

"Niye, bu kez de Ruslardan mı dem vurur?"

Boşta olan tek eli çenesine gitti. Sıvazladı dudaklarını oynattı ama anlayamadım ne dediğini.

"Fetiiih," dedim uzatarak. Samimiyetsiz bir neşe vardı sesimde. Sakallarını karıştırmaya devam ederken ne diyeceğim diye yüzüme baktı.

"Dur tahmin edeyim Necip Fazıl seversin sen." konunun aniden değişmesi yüzüne yansırken ifadesi 'ne alaka yavv' gibiydi tam olarak.
"Nerden bildin?" diye sorduğunda tırnağımı öfkeyle bacağına geçirdim.

"En sevdiğin dize de kesin; 'Benim geçmişim çöplüktür çöpü de ancak köpekler karıştırır' değil mi?"

Arada kurduğum bağlantıyla ben nasıl biraz önce o edepsiz lafıyla tutulduysam o da aynı şekilde tutuldu. O kadar şaşırdı ki bir an ellerimi bile gevşetti. Ben de bundan yararlanmaya çalıştım ama buz tutmuş halini bu hamlem çözdü. Ellerimi tekrar sıkılaştırırken kafasını geriye atarak öyle gür bir kahkaha atarken onu izledim dümdüz.

Komik mi şerro?

Gülüşlerinin arasında konuşmaya çalıştı ama beceremedi. Nefesi yetmedi. O kadar katıla katıla gülüyordu.

"Gülme!" dedim ters ters. Ama o devam etti. İlk defa onu böyle görüyordum. Ne kadar süre geçti bilmiyorum ama "Fetih bırak artık!" diye isyan ettim. Ellerimi kurtarmadan doğrulmaya çalıştım. Ancak böyle kesti gülmeyi.

"Tamam dur tamam," dedi çatallaşmış bir sesle. "Tamam gülmüyorum, kalkma." boştaki eli yerimi sabitlemek için belimi kavrarken göz gözeydik. "Sen," dedi başını iki yana sallayarak. "Benim hayatımı kaydırırsın bu dilinle."

Aynen öyle dercesine başımı salladım. "Bırakacak mısın ben senin hayatını kaydırmadan?"

Cıklayarak ardı ardına garip bir ses çıkardı. "Meseleyi kapatıp eski haline dönmeyene kadar bırakmıyorum." omuzlarım düştü isyan ederek sızlandım.

Yüzüm ağlamaklıyken bana yaklaştırdı yüzünü.

"Üç sene İtalya da kaldım ve o sikiğin bahsettiği gibi bir durum yok. İşimde gücümdeydim. Sana yemin ederim ki yok. Ne İtalyanı ne gelini?" sanki biraz önce o kahkahayı atan o değilmiş gibi sesi yorgun çıkmıştı. Hadi artık bitsin bu der gibi. Susmaya devam ederken bir anda yüzünü sağ profilime yasladı, işaret parmağı bileğimi okşadı.

"Efsun," dedi bitkince. "Dedem bir şey daha söylemişti." kucağında olmam da yüzünü yüzüme yaslaması da artık eskisi kadar rahatsız etmiyordu beni. Ben de çırpınmaktan yorulmuştum galiba.

"Kadın gülmezse o ev gülmez." soluklandı, benden aldığı soluğu yine bana bıraktı. İçim titredi o an. O dikili kuyruğumun indiğini fark ettim. Evet tek bir cümleyle.

"Haklıymış. Evlilik gerçek olmasa bile haklıymış. Bitir artık şunu." isyankar sesi bendeki ilk ve son kırılma oldu. Kadın gülmezse o ev gülmez. Gerçekten gülmüyordu yüzümüz günlerdir. Durdum bekledim bekledim bekledim.. Zor oldu ama o kırılma sesi geldi.

"Tamam," deyiverdim. "Bana kaç kişiye çav bella dediğini söyle kapatalım. Dürüst ol ama."

Bütün derdim buymuşta o da bu derdimin saçmalığına kısık bir gülüş bıraktı.

"Hiçkimseye demedim. Tek bir kişiye bile."

Mimiklerim anında değişti. Hemen inanacak gibi oldum ama ben Efsun Zorlu yer miydim bunları?

"Hiç inanmadım. Yemin et!" aniden bulduğum yaratıcı fikirle dikleştim. "Hatta de ki yalan söylüyorsam yarına kadar öl Efsun. Böyle de inanayım."

İçim ancak böyle yüzde yüz rahatlardı. Yalan söyleyip bu tehlikeyi alamazdı.

"Kurşun kekte yapacak mısın?" masum masum bu soruyu sorduğunda yemin ederim şimdi kalkıp yapasım geldi. Fetih insanın vicdanıyla oynuyordu.

"Yapacağım söyle önce."

Heyecanla bu meseleyi kapatacak cümleyi bekledim ondan. En azından ölürsem vicdan azabıyla kavrulurdu. Ama işler beklediğim gibi gitmedi.

"Yemin ederim," burnunu yanağıma bastırdı ve devam etti. "Yalan söylüyorsam da yarına kadar ölen ben olayım." yaşadığım ters köşeyle kalakaldım. İtiraz edemeden devam etti. "Söylediğin şeyi dillendirmem bile

ihtimaller arasında değil. Çıkar onu aklından, uzayın içinde bile yok o ihtimal. Unut onu unut."

Kendinize iyi bakın ve BU ARADA ARKADAŞLAR ÇAV BELLA!!!!!

XXV- "Dilden Akan Zehir"

Biz geldik 🌹

Ara verdiğimden beri çok sık gördüğüm bir durumdan söz etmek istiyorum kısaca. Hikayenin okunma sayısından ve kesfedilmeyisinden dert yanıyorsunuz. Öncelikle bunu düşünmeniz benim için çok gurur duyacağım bir şey ve çok tatlısınız. Benim şimdiye kadar bir kitabı iki kere okuyuşum yokken sizin tekrar tekrar okumanız, üstelik gördüğü ilginin azlığından şikayet etmeniz çok kıymetli ve buna inanın ki kıymetini biliyorum bunun. Teşekkür ederim her şeyden önce. Ve bu soruna benim geliştireceğim tek çözüm şu olabilir ki; bu ülkede en hızlı yayılan şey dedikodu! Yani bilgi paylaşımı:D Benim için en güzel büyüme paylaşılarak büyüme olur. Bu platformda olan ya da buradan tanıştığınız insanlara önerebilirsiniz. Bu bölüme ya da ilk bölüme etiketleyip ufak ufak kitabımızdan bahsedebilirsiniz. Bu şekilde bence büyüyebiliriz. Ama lütfen yazan kişinin ilk beş bölümü henüz daha düzenlemediğini ve bunun ona çok rahatsızlık verdiğini, ilk beş bölümden sonrasının daha oturaklı olduğunu belirtin. Ben daha düzenleyemedim de...

Keyifle okuyun!

Elimdeki telefonda yılbaşı gecesi kanalların yayın akışına bakarken sırtım rahat bir konumda geriye yaslanmıştı. Fetih'in elindeki işi bırakıp getirdiğim tabağa yönelmesiyle çaktırmadan ona bakmaya başladım. Her yapışımda kendime ait bir şeyler eklediğim kek, beni utandırmıyor her seferinde daha iyi bir şeye dönüşüyordu. Yani en azından bence, benim damak zevkime göre.

Bir gözüm ilgi alanımdan uzaklaşmış telefonda diğer gözüm ilgi alanıma girmiş Fetih'te çalışma odasının loş ışığı altında mimiklerini yakalamaya çalışıyordum. Doldurduğu çatalı ağzına aldığında gözlerimi kıstım. Hayır

kıstık. Aynı anda. İkimizin de yüzünde oldukça memnun bir ifade oluşurken uzun kirpikleri ağır ağır göz altlarını örttü ardı ardına.

Ne söyleyeceğini belki yersiz ama büyük bir heyecanla beklerken dili dudaklarında gezindi ve yutkundu. Hiç beklemediğim anda kafasını bana çevirdiğinde gözlerimi kaçırmak için artık çok geçti. Yakalanmıştım.

Bana göz kırptığında dudaklarımı birbirine bastırdım. Son birkaç gecedir uykum eskisi kadar erken gelmiyor ve Zeliha oturttuğu düzeniyle erkenden uyuyordu. Ayaklarım beni istemsizce buraya getiriyor öylece oturuyordum Fetih'in yanında. Yalnızlık o kadar uzaklaştığım bir kavram olmuştu ki yanımda devamlı bir nefes arar olmuştum. Ev kalabalıktı, ev dışında hep hastanedeydim ve hastane de kalabalıktı. Salt bir yalnızlıktan düştüğüm bu kalabalık ortama gariptir ki çok çabuk alışmıştım. Ben yalnızlığımı arar, onu devamlı gözlerim sanarken bir nankör gibi senelerdir yanımda olan şeyi bir çırpıda silmiştim.

Beş ay sonra ne halt yapmayı düşünüyordum benim de bir fikrim yoktu.

Bazen yanında uslu uslu kitap okuyor, bazen onu izliyor, bazen yersiz bir merakla onun işi hakkında sorular soruyor, bazen öylece Kısmetse Olur izliyor,- ki burada ek parantez açıyorum kulaklık taksam bile oda o kadar sessizdi ki Fetih'in duyması için Melis'in bağırmasına gerek dahi yoktu, benimle birlikte Fetih'te duyuyor ve ters bakışları kapatana kadar üzerimde oluyordu- bazen odasını karıştırıyor,- bu durumdan sanırım çok hoşlanmıyordu ama dillendirmediği için de yapmaya devam ediyordum ayrıca fiziğe ve Rus Edebiyatı'na olan ilgisini fark etmiştim- bazen de yanında oje sürüyordum. Bu belki de en çekilmeziydi çünkü kokusu onu çok rahatsız ettiğinden devamlı söyleniyordu. Bir de çok sinirli değilse sağ elimin baş parmağına ona sürdürüyordum. Evet bunu da yaptırmıştım. Çünkü benim o parmağımda takıntım vardı, ellinci sürüşümde anca başarılı oluyordum. Bu da beni aseton kullanmaya itince oda daha ağır kokmasın diye bunu söylene söylene benim ısrarlarımla yapıyordu. Gözüm kapalı oje sürmeyi başaran ben sağ elimin baş parmağını asla tekte yapamazdım ama artık Fetih vardı. En azından bir süreliğine.

Bunca verdiğim rahatsızlığın sonucunda da eğer aşağı inmeye üşenmezsem Fetih'in kahvesini tazeliyordum. Arada Fetih üzerimdeki kıyafete takıp kendisi inmeyi tercih ediyordu ama keyfi bilirdi. Zaten bu soğukta in çık çok da keyifli değildi yani. Lafın kısası bence çok tatmin edici bir karşılıktı. Üstelik dört günde ikinci kurşun kek yapışımdı. Ben daha ne yapabilirdim ki bu ilişki için?

"Sen bir şeyler yapıyorsun her seferinde buna." dedi tıpkı geçen seferki gibi. Babacan bir tavırla doğruldum ukala ukala ona baktım. "Meslek sırrı. Ama gayet başarılı değil mi?" diye onay beklerken tabağı daha çok önüne çekti. Fetih'e kilo aldırabilir miydim acaba? Beş ayda yirmi kilo alsa bunu vermek için bir iki sene uğraşsa benden sonra on numara olurdu. En azından benden hemen sonra evlenmezdi. Sonuçta dillendirmeyi bıraksam da Çav Bella'yı unutmamıştım. Hani mesela boşandıktan sonra benden önce evlenirse bozulurdum bence. Ben evlenemeden o evlenmeseydi. Evet biraz sidik yarışı gibiydi ama şey gibi olmaz mıydı?

Oooohhh kurtuldum Efsun'dan sefam olsun, ohhhh. Hayat asıl şimdi bana güzel, ohhh!

Aklıma gelen İçişleri Bakanıyla tüylerim diken diken diken oldu. Meclis kürsüsünde adamın yüzü değil artık aynı beden üzerinde Fetih'in yüzü vardı. Tövbe Allah'ım tövbe.

Başını ağır ağır salladı. "Başarılı." dedi tatmin edici bir sesle. Gururum okşanmadı değil, mutlu oldum içten içe ama aniden yüzünü buruşturup elindeki çatalla yüzümü gösterene kadar sürdü bu.

"Bir git şu yüzünü yıka artık."

Sanki bir çemberin çevresinde dönüp dönüp duruyorduk. "Ne kadar kimyasal var istisnasız bulup yüzüne sürüyorsun."

Yerine gelen iki gram hevesim hemen şak diye kayboldu. Hayır sırf abuk subuk tepkilerini dinlememek için böyle çok renkli ya da siyah maskeleri onun yanında sürmüyordum ama yine olmuyordu. Yüzümde beyaz, sadece aralarda kırmızı pıtırcıklar vardı, hatta bir sabun köpüğü gibi beklettiğim şeye bile laf ediyordu.

"Git şi yizini yiki irtik!" diye onun taklidini yaptığında gözlerini devirerek önüne dönüp kurşun keki yemeye devam etti. Sana kilo aldırmayan Efsun'u sevsinler Fetih, tamam mı?

"Hayır sana ne zararım var anlatsana bir!" diye çıkıştığımda yüzüme bile bakmadı. "Kokusu bile çok güzel! Nar kokuyor!" söylediğim cümleyle tabağında olan gözleri duraksadı ve kaşları havalandı.

"Ben almadım kokusunu." dedi düşünceli düşünceli. Nasıl almamıştı, çok yoğundu? Yani en fazla kokuya alıştığı için hissetmiyor olabilirdi. Ama ilk girdiğim an almış olması lazımdı.

"Burnun mu tıkalı Fetih? Buram buram nar kokuyorum işte." başını hayır anlamında iki yana sallarken kafasını kaldırdı.

"Bana gelmiyor. Ya mesafe var diye ya da kazıklamışlar seni narlı diye sende şu an kendini kandırıyorsun."

Emin olduğum şeyden beni ses tonuyla direkt olarak şüpheye düşürürken bir kedi gibi hızlı hızlı koklamaya başladım ama dediğim gibi koku duyusu bir yerden sonra yorulur ve aynı kokuyu hissetmezdi. Yoksa gerçekten ben mi yanlış düşünüyordum? Özellikle narlı olanı önerilmişti bana, ne demek kazıklanmıştım? Üstelik nar kokusunun yüzde kalıcılığından bile bahsediliyordu yorumda.

Altımdaki sandalyeyle Fetih'e doğru kaydığımda sandalyenin sürtünme sesi onu epey rahatsız etti. Biraz yaklaştırdığımız sandalyelerle "Kokla bakayım." derken yüzümü hafifçe öne doğru çıkardım. Evet koku azalmış olabilirdi ama tamamen gidemezdi. Fetih iki üç nefes ardı ardına alırken başını iki yana salladı. "Hala almıyorum."

Onun sabahtan beri üzerinde olan kokusu bana kadar bu saat olmasına rağmen gelmişti ama ne demek benim maskemin kokusunu alamıyordu? Yani ne demek?

"Senin burnun tıkanmış, nar kokuyorum ben."

Gözleri alaycı bir tavırda bana ulaştı. "Ne de güzel kandırıyorsun sen öyle kendini."

Alttan ayağına bir tane vururken ısrarla "Nar kokuyorum!" demeye devam ettim. Gidip çakmasını almış olamazdım değil mi? Eğer öyleyse kesin alerji olurdum. Ne yapmışlardı ambalaja nar kabuğu sürdüler diye koku mu aldığımı sanmıştım?

Fetih işine dönecek gibi oldu ama inatla kolundan yakaladım. Beni bu şüpheden alacak bir şey söylemesi gerekiyordu. Takmıştım artık bir kere. "Nar kokuyorum iyice kokla, bak kokuyorum!"

Kolundaki elimle yüzüm arasında bir süre mekik dokurken "Koklayayım mı?" diye sordu emin misin dercesine. Hızlı hızlı başımı salladım. Aniden sandalyemin iki bacak arasında kalan boşluğundan yakalayıp kendine çektiğinde aramızdaki mesafe dizlerimizin birbirine çarpacağı kadar, hızla kapandı. Dizlerim sertçe Fetih'in dizlerine çarparken bir araba fren yapınca nasıl sarsılır insan, aynen öyle bir sarsılma yaşadım ve ellerim Fetih'in dizlerine tutundu. Avuç içimi dizlerini bastırırken hiç beklemediğim ve benim yersiz ısrarımdan doğan bir temasla yüzünü yüzüme yaklaştırdı eli ensemde yer edindi. Burnunun ucunu maskeli cildimin üzerinde gezdirirken tırnaklarımı dizlerine bastırmak üzereyken son saniye engel oldum buna ve devamında ellerim artık varla yok arasında ona temas etti.

Ani gelişen hiçbir şeye alışık olmadığım için midem kasıldı, sanki olduğu yerde sıkıştırıldı. Fetih inadına inadına koku duyusu olması gerekenden çok çok az çalışıyormuş gibi ellerimi sıkacağım kadar uzunca bir süre gezdirdi burnunu yüzümde. Onun aldığı derin nefeslerin aksine ben öylece nefesimi tutmuş bu anın sonlanmasını bekliyor ama sonlanması için hiçbir hamle yapmıyordum.

Aramızda ne zaman bir temas olsa bu vücudumda tutukluğa neden oluyordu. Dil nasıl lâl olursa vücudumda kendince lâl oluyordu. Bedenimin girdiği yersiz tepkisizliğin nedenini tahmin edebiliyordum. Bunu bilim açıklıyordu doğrusu. Uzunca bir süre kullanılmayan bir organ ya da yetenek nasıl bir yerden sonra köreliyorsa uzunca bir süre içinde bulunmadığın anlar da tepki karmaşasına neden oluyordu. Tepkileri köreltiyordu. Ya da alkole alışık olan ve aksine alışık olmadığından kanı temiz olan iki insanın içtiği miktarlar aynı olsa da sarhoşlukları arasında dağlar kadar fark olurdu. Burada asıl mesela kanın temizliğiydi. Burada asıl mesele; tepkisizliğe sebep olacak kadar kanımın fazla temiz oluşu muydu?

Sahi karşı cinsle ani temaslara girince tutulacak kadar zaman olmuş muydu?

Fetih'in solukları dibimdeyken mesleki deformasyon içerisinde bulunduğum bu anda kendime teşhis koymanın derdindeydim. O an ciddi ciddi araya giren zamanı düşündüm. Bir yıl? Olabilirdi. Belki daha az? O da olabilirdi? Daha çok? Sanmıyordum. Vücudum ne kadar da unutkandı. Midem kendini kustu kusacaktı.

Kısılan gözlerimi aralarken nefes alamamak artık katlanamayacağım bir boyuttayken ben kendimi yavaşça geri çekmeye sonunda yeltenebildim ama buna izin vermeyen bir el vardı ensemde. Fetih ondan uzaklaşmama izin vermeden kendini geri çekti ve en azından nefes alacağım kadar mesafe açtı aramıza.

Gözlerimiz buluşurken alt dudağını ezdi yüzümü incelerken. "Kokladım." dedi senin istediğini yaptım demek için resmen. Sonra dudakları hafifçe kıvrılırken benim o tutukluğumu tümüyle açacak şekilde patlattı kendisini.

"Nar diyemesek de, nar ekşisi kokuyorsun."

Bir buzun şok etkisiyle çözünmesi gibi bedenim çözüldü ve anında Fetih'in fazlaca rahat vurabileceğim yüzüne patlatmak için bir hamle yaptığımda o bunun yapacağım tahmin etmiş olacak ki temasımdan çok rahat bir şekilde kurtuldu. Bir taraftan beni itip diğer taraftan kendini

çekerek aramıza mesafe açtığında gülüşü odayı doldurdu. Utanmadan arlanmadan bir de gülüyordu ya!

"Çok komik. Ha ha ha! Gülecek yerlerim ağrıyor." benim ağrısa da onun ağrımıyor olacak ki gülmeye devam etti. Gözlerimi çok saçma bir şey yaptığını ona bakışlarımla da anlatmak için kınayarak onda tutuyordum.

"Sensin nar ekşisi! Gidiyorum ben," diyerek öfkeyle doğruldum. Gidip yüzümü yıkayıp maskeyi çöpe atıp uyuyacaktım. Tabi yüze kadar saymak yerine Fetih'e saydıracaktım muhtemelen ama olsundu artık. Önündeki kurşun keki de "Zıkkım ye ayrıca." diyerek almaya yeltendiğimde elimden yakaladı "Tamam otur, tamam." dedi gülüşünü engellemeye çalışırken. "Kızma tamam, otur." elimden kopardığım tabaktan sonra beni kalktığım yere zorla oturturken tekrar kalkmaya çalıştım.

"Bırak ya," diye huysuzca söylenmeye devam ettim. Tüm tadım tuzum kaçmıştı. Zaten bu maskeleri çıkarırken bunun olacağını biliyordum ben. Hevesimi kırmıştı işte. Gidişimi elleriyle engellerken eğlenen yüzünü inceledim. "Şu eğlendiğin konuya bak! Hep aynı şeyi yapıyorsun."

Kurşun kekten bir çatal alıp benim ağzıma uzatırken dudaklarımı aralamadım başımı istemediğimi belli ederek iki yana sallarken. Zorlamadı kendisi yedi. Ye sen ye, yüz kilo olunca göreceğim ben seni.

"Sen de yapma o zaman kendine bu işkenceyi." artık gülmeyi de alay etmeyi de bırakmış ciddi bir uyarıya itmişti kendini. Yine bunların kimyasal olduğundan, gerek olmadığından, cildime zarar verdiğimden bahsedecekti. Bıkmadan usanmadan. Bunlar hep doğaldı bir kere, dikkat ediyordum ben buna. "Yüzüne yazık yüzüne. Saçma sapan üretimler. Bir düşün bunlar erkekler için niye bu derece yok. Ne var ne yok alıp yüzüne sürüyorsun."

Kollarım birazdan onunla gireceğim laf yarışı için önümde bağlanırken geriye doğru yaslandım "Yüzünüzü sadece suyla yıkadığınız için olabilir mi acaba?"

Şaşkın şaşkın, çok yanlış bir şey söylemişim gibi kendini işaret etti. "Çünkü olayı çözmüşüz." diye böbürlendi. "O sadece suyla yıkıyor dediğin erkeklerin cildinde niye bir sorun yok, buna da cevap ver."

Anında "Biyolojik bir durum." diye çıkıştım. Öyleydi. Biz onlar gibi salsaydık mahvolurdu yüzümüz. En basiti cilt makyajından sonra iyi bir temizleme yapamıyorsak mahvolurdu ertesine güne.

"Kandırma kendini," geriye yaslanıp erkeksi bir şekilde bacak bacak üstüne attı. "Siz ayna karşısında ağlarken biz sikerim sivilceyi deyip yolumuza bakıyoruz. Belli bir yaştan sonra da düzeliyor. Bak Kürşat'la

Zeliha'ya. Kürşat'ın yüzünde ne çıksa umurunda değil, Zeliha bir kere eve geldim yüzüne zencefil sürmüş. Üç gün sapsarı dolaştı evde. Sizin olayınız bu kızım," dedi içinde biriktirmiş hazır konu açılmışken tak tak söylerken. "Tabi kozmetik markaları da bizim aklımızı kullandığımızı farkında, hiç uğraşmıyor. Ama almış kadın cinsini avucunun içine pazarlıyor size aynı şeyleri. Tertemiz enayi parası."

Ayağımı ayağına çarparken "Sensiz enayi." diye tersledim. "Klasik erkek beyni. Ne gerek var. Dümdüz mantık. Seninle bunu tartışmayacağım." huysuzluğum arttı, masaya bıraktığım telefonuma uzandım. Benim de adım Efsun'sa Fetih'e artık kil maskesi mi yaptırırdım, siyah maske mi yaptırırdım, altın kolajen maske mi yaptırırdım ya da içtiğimiz Türk kahvesinin telvesinden mi yararlanırdım Allah büyüktü. Elbet o yüzüne maskeyi sürer kuruyana kadar da bir güzel bekletirdim. Zamanım vardı yapardım elbet. Beni çok sinir ediyordu patates maskesi yapacaktım görecekti gününü.

Beni bu konuda daha fazla sinir etmeyi düşünmeyip işine dönerken ben de yılbaşı gecesi nöbette değil de evde olacağımdan öylece bakınmaya devam ettim. Sanırım hayatımın baharından geçmiş, İzmir'de olan arkadaşlarla geçirdiğimiz yılbaşı gecelerinde bu sene ciddi bir farklılığa gidecektim. Eğer ki Fetih'in beni sıra gecesine götürme gibi planları yoksa muhtemelen Acun Ilıcalı'yla gireceğimiz bir yıl olacaktı.

Acaba söylesem götürür müydü beni sıra gecesine?

Çok farklı bir yılbaşı olmaz mıydı?

Fetih çiğköfte falan yoğururdu?

Ömrüm boyunca geçirdiğim en marjinal yılbaşı olurdu.

Ben ona bu tuhaf şeyi teklif edeyim mi etmeyeyim mi diye iki arada bir arada gidip gelirken akan dakikaların ardından "Sen neye bakıyorsun geldiğinden beri?" diye soran o oldu. Sıra gecesine desem ne tepki verirdi acaba?

"Yılbaşında bir şey yapmayı planlıyor musun?" daha suyuna giderek konuşmayı açmayı tercih ettim. Hem bakardım aniden dank diye o teklif ederdi? Hani olmazdı da, belki ağzından kaçırırdı falan... Umut fakirin ekmeği evet biliyorum. Ya da belki de günahını alıyordum. O zaten dışarı çıkmayı planlıyordu, şimdi evli bir adam olduğu için tek çıkacak hali yoktu. Beni evde bırakmayacağına, bende böyle bir durumda evde kalmayacağıma göre kesinlikle o plan program en az iki kişilikti. Yapmış mıydı acaba program? Bence yapmıştı, evet kesi-

"Bana sakın o en sondaki rakam bir artıyor diye büyük heyecanlara kapılıp bir de bunu kutladığını söyleme."

Heves nedir?

Nasıl kırılır?

İmza Fetih Karadere.

Yüzümde dolaşan bakışları sorduğu soruların cevabını teker teker almış olacak ki yüzünü çok kırıcı bir şekilde ekşitti. "Tam senden beklenecek hareket, şaşırmamam lazım. Ondan geriye de sayıyor musun?" Fetih benimle iki türlü iletişime geçiyordu. Ya sinirli ya da alaycı. İkisinden de ölesiye nefret ediyordum. Gözlerimin içine bakarak hafifçe güldü, başını iki yana salladı.

Komik mi şerro?

"Ha ha," diye gülmekten çok bir ikilemeyi okuyormuş gibi bir ses çıkardım. Omuzlarım benden bağımsız çökmüş, içimde aşırı gereksiz bir şekilde dikleşmiş heves şimdi elinde kuru soğan ve ekmek kemirerek yüzüme bakıyordu. "Şu her sene girdiğimiz seneyi haykırıp evin içinde koşarak kafasını duvarlara vuran adam aslında benim. Bu sene de konak turu yaparak iki bin yirmi bire girişimi kutlayacağım. Bir sıkıntı mı var, ne oldu?"

Elimde kamerayla bunu yaptığımı hayal etmedim değil. Bahçeden başlar, salona, oradan Zühre Hanım'ların odasına en sonda bu kata. Hayır niye olmasın? Ben her sene istisnasız o adamın videosunu beklerdim zaten. Allah Allah! Biz de böyle yaşıyoruz bu hayatı. Fetih'in eli kirli sakallarında dolaşırken alay modunu tamamen açmış ve ölümüne üzerimde kullanıyordu. Gülüşünden bile belliydi. "Tabii," dedi anlayışla. "Sonra da gelip kocana mandalina soyarsın ve iki bin yirmi bire gireriz. Ne büyük olay ama sondaki sıfır bir oldu. Bak sen şu Allah'ın işine. Kesin bir sonraki sene de iki olur."

Aklınca bana oynadığı oyunu pek tabi farkındaydım. Evlilikte seneleri devirmiş, üç tane çocuğumuzla tabi ki evde oturup mandalina soyacaktım. "Bıçağın ucuyla elma da uzatırım değil mi Fetih?" bunu sanki aman aman çok büyük bir şey söylüyormuşum gibi fazlaca bir hevesle söylemiştim. Biraz daha ileri gitsem heyecandan ellerimi birbirine çarpacaktım.

Zaten benim en büyük hayalimdi, evlenip yeni yıla eşime elma uzatarak gireyim. Ama sanırım Fetih'in en büyük hayali gerçekten buydu. Gülümsemesi alaycılıktan bir an uzaklaşıp samimiyete bulandı ve gözlerini yüzümde dolaştırdı. Ağır ağır başını salladı, dudaklarını ıslattı.

"Elmayı soyacaksan niye olmasın?"

Gözlerimi abartılı bir şekilde devirirken "Bıçağı sana saplamayı tercih ederim." deyiverdim. Öyle aniden çat diye çıktı ağzımdan. Bende anlamadım ne olduğunu. Dalgın bakışları odaklandı, kaşları havalandı hızlıca. "Ne?" diye sordu şaşkınca. Çok ağız dolusu söylemesem de onun duyacağı şekilde dillendirmiştim. Bakışlarımı önümdeki telefona geri indirdim.

Sanki zihnimin ıssız bir yerinde telefonun ekranına bakmayı bekleyen bir düşünce usulca ön plana çıktı ve aniden bir ses duydum kafamın içinde.Kırılma ya da devrilme sesi. Ortaya karışık bir şeylerdi bu. Başımı ışık hızında kaldırırken "Diyorum ki!" dedim yüksek sesle. "Sanki hiçbir yılbaşını dışarıda birileriyle kutlamamış, bütün yeni yıllara evinde battaniyenin altında mandalina kemirerek girmiş gibi konuşuyorsun!"
Benim cümlem ilerledikçe sesimin ayarı kaçtı, bağırmaya başlayacakken cümlem bitti ya da ben öyle sandım. Yüksek sesimle gözlerini kısmış Fetih "Sağır değilim," dedi ben susunca. "Niye bağırıyorsun?" dudaklarımı öne doğru büzerek yerimde rahatsızca kıpırdandım. Bu aralar o kadar gergindim ki regl dönemim artık sinir sistemimle oynayacak kadar gecikmişti. O yüzden birazdan Fetih'in canını okuyacaktım bence. Yani niye Fetih diye soran olursa diye söylüyorum, ne yapayım başka kimin canını okusaydım?

Fetih bana malzeme veriyordu. Mesela birazdan İtalyan vakası tip ikiyle karşılaşacağımı düşünüyordum.

Temizlediğim boğazımın ardından "Bağırmıyorum." dedim gerçekten öyle yaptığıma ilk kendimi inandırarak. "Bir soru sordum niye cevap vermiyorsun da benim sesimin tonuyla konuyu dağıtmaya çalışıyorsun?"

Sanki birazda bunun izlenimini vermişti. Eğer ki birazdan sen kafanda kurmuşsun kızım tarzı cümleler kurarsa kesinlikle ama kesinlikle cevap vermek istemiyordu. İşine dönmekle benimle uğraşmak arasında gidip gelirken kurduğu cümle beklenilen ama duyulmak istenmeyen olduğundan bende bir sarsılmaya neden oldu.

"Saçmalama," dedi geçiştirici bir sesle. "Kurdun yine kafanda." duyduğum cümleyle neredeyse kahkaha atacaktım. Böyle seri katil kahkahası. Birini öldürmeden önceki ki o gülüş, soğukkanlılığın belirtisi. Katil. Kurban. Ben. Fetih. Her neyse.

Dudaklarım yazık dercesine aşağı doğru kıvrılmış ağır ağır başımı sallıyordum. Verdiğim izlenim birazdan tüküreceğimle ilgiliydi. Yüzüne. Fetih'in.

Tükür, tükür de yalatayım. Tükür.

İzlenim buydu zaten, tüküreceğimden değildi.

"Gerçekten senin geçmişin bir çöplük değil mi Fetih?" diye sordum hayal kırıklığıyla. Surat ifademi inceledi garip garip. Sanki garip olan benmişim gibi. Geldiği ortamı açmış görmüştüm. İmkanı yoktu evde girmesinin. En kötü arkadaş ısrarıyla çıkmıştı. En kötü o da.

"O çöplüğün de karıştırılmasını istemiyorsun." diye devam ettim. Yani mesela ben olmasam bu gece gider miydi bir yerlere? Kesinlikle giderdi. Ben varım diye gitmiyordu. Bana da teklif ederek gidebilirdi ama o zaman da ben de gelirdim. Bu da demek oluyordu ki benimle gitmek istemiyordu.

Denklem çok ama çok basitti. Ben gidersem bir kaşıkta bok yiyemezdi, bir kilo da bok yiyemezdi ama onun isteği bok yemekti.

"Niyeyse şu an benim bir karıştırasım geldi." dedim açıkça. Anlatsın istiyordum. Böyle çat çat çat diye ben gerimde böyle muhteşem, mükemmel, müthiş, eğlenceli bir hayat bıraktım. Burası beni sıkıyor, senin varlığın beni kısıtlıyor, benim bir hayatım vardı ama artık yok desin istiyordum. Beş ay için gün sayıyorum desin istiyordum. Beş ay sonra atılsın shotlar, aksın votkalar, sağımda İtalyan solumda Ruslar desin istiyordum.

Desin istemiyordum.

Hayır bunu asla istemiyordum.

Ben sadece içinde tutmamasın istiyordum. Bunları sanki içinde bir yerde bastırıyordu. Sankisi yoktu hatta. Bastırıyordu. Burada bana ve bu hayata mecbur kalmak onu ne kadar zorluyor duymak istiyordum. Ben o olmasa en fazla bu gece evde sıcak şarap içecektim, bir ihtimal yanımda Burcu olacaktı ama ya o?Hayatım boyunca kimsenin hayatını kıskanmamış, hatta iyi anlamda bile imrenmemiş ben; Fetih'in geride bıraktıkları benim onlarca katım olduğu için neredeyse içten içe kuduruyordum ve bununla başa çıkamıyordum.

Ben beş buçuk ay sonrasına kurtulmak olarak onun kadar bakamıyorken onun baktığını duymak istiyordum. Çünkü onun kurtuluşu olacaktı. Benden daha çok.

"Etrafta ne kadar kedi köpek varsa da doyurdum ben, aç değil hiçbiri." diye devam ettim dizeye yaptığım atfa. "Bana kaldı. Bak sen şu işe."

Tüh...

Üzerimdeki krem renkteki şalı dedikoduya hazırlanan teyzeler gibi sararken üzerime kollarımı da önümde bağlayıp bacak bacak üstüne attım.

Yüzümde acının tatlı tebessümü varken Fetih garipçe beni izliyordu. Mesela tam şu an gözleri üzerimdeyken ne düşündüğünü o kadar merak ediyordum ki... Keşke kafasının içini perde aralar gibi açıp görebilseydim, keşke...

"Acıktığından mı?" diye sordu. Üzerinde oturduğu, şu dönen sandalyelerdendi, bana doğru tamamen çevirdi. Gözleri baştan aşağı beni süzerken alt dudağını aheste aheste yalarken başımı geriye atıp cıkladım.

"Sıkıldığımdan." dedim rahat bir tavırla. "Keyfim yani." Eli usulca siyah kazağının yakasına giderken öne doğru çekti ve boynunu açığa çıkardı. Açıkta bıraktığı koynunda elini dolaştırırken "Eeee," dedim gülerek. İçten bir gülüş değildi, içimin şu an yapacağı son şey gülüşte değildi zaten. "Bir soru sordum. Cevap vermeyecek misin? Sondaki rakam değişirken hiç mi dışarıda olmadın?"

Göğsünü şişirirken aldığı nefesle dili ağzının içinde dolaşıp durdu ve fazlaca dürüst olmayı tercih etti. "Hiç evde olmama ihtimalim daha yüksek."

Beklediğim şey şu an avuçlarımın içerisindeydi. Dürüstlük. Ama o rahatlama gelmedi. Beklediğim rahatlama gelmedi, o samimiyetsiz gülümseme bile sönecek gibi oldu hatta.

"Belki ofiste çalışıyor belki de aklındaki gibi arkadaşlarımla dışarıdayımdır." aklımdakine girersen buralar mahşer yerine döner Fetih, emin misin? "Ama bunun sebebi sondaki rakam değil. Bir gün öncesi de olabilirdi, bir gün sonrası da. Amaç yeni yıl hiç olmadı."

Dudaklarımı birbirine gülünecek bir şey varmışta ben gülmemek için direniyormuşum gibi bastırıp ağır ağır salladım başımı. Elmacık kemiklerim oldukça belirgindi şu an, emindim buna.

"Ha diyorsun ki benim gece hayatım hep aktifti." bu cümleyi kendi sesimle duymak alt dudağımın bir parçasını dişlerimin arasında çekiştirmeme neden oldu. Gülümsüyordum ve çok rahattım. Görünürde. Tahminen birazdan beklediğim şeyleri duyacaktım. Herhalde onları duyduktan sonra bir rahatlama gelir, yükümü bu odada bırakarak uyumaya giderdim.

Aniden "Ne duymak istiyorsun?" diye soruverdi bana. Duymak istediklerimi sen söyleyeceksin Fetih, sonra da ben uslu uslu gidip uyuyacağım. Gülümsemem büyüdü gözleri dudaklarımla gözlerim arasında hızlı hızlı gitgeller yaptı.

"Ben bir şey duymak istemiyorum, ne duymak isteyeceğim?" diye inkar etmeyle başladım cümleye. Sonra göz göze geçirdiğimiz birkaç saniyede bu inkarıma inanmadığını açık seçik belli ediyordu.

"Özledin mi eski hayatını?"

Gözlerimi ondan kaçırdığım bir iki saniyelik araya da bunu sıkıştırdım. Sanki konuşmamı engelleyen şey gözleriymiş gibi hemen ilk boşlukta çenem açılıyordu. Bunun farkındalığıyla hemen gözlerine bakmaya devam ettim ki çenemi kapalı tutabileyim. Maazallah pişman olacağım şeyler sorardım diye.

"Bunun tek bir cevabı yok." en sinir olduğum şeyi yapıp ne siyah oldu ne de beyaz. Net konuşmaktansa muallakta bırakacak cevaplar verdi. Açık açık yüzüme vurmak istemeyişi miydi bunun sebebi? Ben çat çat yüzüme vursun istiyordum.

"Üzülmem." dedim ince alayla. "Yani çekindiğin oysa saçmalama Fetih. Özledim dersen aaa nasıl özler demem. Niye diyeyim? Sonuçta hiç beklemediğimiz bir anda mecbur kaldık birbirimize. Çok hazırlıksız koptuk kendi hayatlarımızdan. Belli etmesen de anlayabiliyorum ben. O kadar da anlayışsız bir kadın değilim. Ama çok şey yapma ya yani üzme kendini. Sayılı gün çabuk geçer. Beş aycık. Tabi cık koyunca küçülmüyor ama yine de olsun, üzme kendin-"

Aniden Fetih'i teselliye kayan konuşmada ne yaptığımı biraz farkında olsam ağzıma vura vura sustururdum kendimi. Nereye gidecekti bu konuşmam? Daha hangi konularda teselli edecektim Fetih'i?

Fetih ya kusura bakma sosyal hayatına olduğu kadar cinsel hayatına da ara vermek zorunda kaldın ama sakın üzülme tamam mı, beş buçuk ay hemencecik biter sende eski hızlı günlerine geri dönersin. Tamam mı aslan parçası, aynen öyle anladın sen beni. Tamamız değil mi paşam? Sen çok az daha idare et, beş ay sonra bütün yataklar senin.

EVET TAM OLARAK BUYDU ÖTESİ!

Tabi Fetih benim konuşmamı buralara gitmeden engellemeseydi. Arada Allah var, yiğidi öldürüp hakkını yememekle beraber çok doğru zamanlarda susturuyordu beni.

"Efsun," dedi hoş bir sesle. Söyle hadi söyle bekliyorum ben Fetih. Ben zaten çok dramalize ettim olayı. Benim de on numara hayatım vardı zaten. Mesela geçen sene yılbaşında arkadaşlarımla hönönö yarışı yapıyorduk, bu sene mandalina soyacağım gibi gözüküyor. Öyle işte yani. Benim de senin kadar olmasın on numara hayatım vardı; intörn nöbetleri, sözlü sınavlarda

dökülen ecel terleri, annemden emdiğim sütü burnumdan getiren ortapedi hocası, kahveyi direkt olarak çiğ çiğ yiyişim, üzerime kusan hastalar, iki üç gün yeri geldiğinde tek öğün beslenmeler falan. On numara yani.

"Bu soruya tek bir cevap verip evet demiyorsam biri için, hayır demiyorsam da geriye kalan her şey için." böyle dürüstlükte master yapıp dürüstlük iksiri içmiş biri gibi davranmaya devam etti. Ne o çekindi bunu söylemekten ne de ben çekindim anlamaktan. Evet özlüyorum diyememesinin sebebi beni üzmemek değildi, bendim. Demek ki senelerdir bilmem hangi sebepten olmak istemediği şehirde şimdi yaşarken her şey tahmin ettiğim kadar kötü değildi. O kadar da eski hayatının hasretini çekmiyordu.

Gülümseyecek gibi oldum ama yanaklarımın içini kanatacak kadar ısırsam da engelledim bunu. "İyi." dedim derin bir nefes alarak. Bedenimi karşı tarafa döndürürken elim tekrar telefona gitti. "On numara insanım zaten, mümkün değil benimle aynı yaşam alanını paylaşan birinin sıkılmasının, eskiyi özlemesinin. Bende öyle tahmin etmiştim zaten."

Ukala bir tavırla öylece sayfayı kaydırırken son golü yine ben atamadım. Sadece maç bitti sanıp gol yedim.

"Tatlıdan hiç haz etmem," dedi önce. "sende yiyebileceğim bir şeyler yapıyorsun. Eski hayatımda yoktu şekerli hiçbir şey. İyi geldi bu farklılık bana. Tabi durum bu olunca," durdu ve kekteki kurşunu bana attı. "Anlarsın ya. Değişiklikler iyidir, adamı zinde tutar."

Şey...

O biri ben değilmişim, kurşun kekmiş.

Evet.

Kurşun.

Kek.

⏳⏳

Aklımda nedensizce Hülya Avşar, İbrahim Tatlıses öpüşme sahnesi varken güldü gülecek bir sesle "İbo show da bir seçenek." desem de alay ettiğim her halimden belliydi. Bakışları sık sık dikkatini dağıtan beni buldu. Huzur verecek gibi değildim. Gerçekten değildim ve sanırım gecenin sonunda kovacaktı beni.

"Muhtemelen," dedi göz göze kaldığımız an cümlesinin devamını çok çok rahat seçebildim. Ve ben tamamladım. "Sizinkiler bunu izleyecek!" ikimizde aynı anda gülerken başını salladı. Tamam olabilirdi bu da güzel bir

seçenekti ama onlarla en fazla aynı sofraya oturma samimiyetine ulaşmıştık. Maksimum buydu, bir de oturup İbrahim Tatlıses izleyemezdim.

Son şıkları da elemek üzereyken "O zaman yine Acun Ilıcalı'ya kaldık." diye sitem ettim. Fetih geriye yaslandı. İşinden alıkoyuyordum. Sanki okulda iki sıra arkadaşıydık da ben devamlı konuşup ders dinlemesini engelleyen o gevezeydim. Evet tam olarak böyleydi. Ama o da çok çabuk uyuyordu bana...

"En iyisi, sonuçta iyi aile babaları," bunu özellikle bastırırken aklıma ilk dansımızda çünkü evli adamlar öyle yapar deyişi geldi. "bunu yapar. Hakan Çalhanoğlu'nu bekleriz bütün gece, gönül Mesut Özil'i isterdi ama Acun daha halledemedi onu." diyerek beni şaşırttı ve O Ses Türkiye'den bahsetti. Biliyordu, hem de kimin katılacağına kadar.

"Hakan kim?" diye sordum. Biraz önce ismini okumuştum ama öylece geçmiştim. Oyuncudur herhalde diye.

"Futbolcu." diyerek benim biraz önce nereden biliyor diye düşündüğüm şeyi yanıtladı. Zaten bir Türkiye Cumhuriyeti erkeğinin herhangi bir konuda ilgisine şaşırıyorsanız altında mutlaka futbol vardır, hemen hemen hiç şaşmaz.

"Mesut kim?" diye sordu tahmin ede ede. Hakan Çalhanoğlu'nun profiline serice girerken karşıma çıkan yakışıklıya baktım. Oh oh tabi ki bekleriz Fetih, niye olmasın?

"Dünyanın en iyi futbolcusu."

Bir taraftan profildeki her bir fotoğrafı ayrı ayrı incelerken yüzüme çarpan bir gerçekle parmaklarım durdu. Evliydi... Neyse o zaman ben yavaşça çıkayım profilden, bir uzaklaşma geldi aniden. Ağız tadıyla övgüler yağdıramayacaksam içimden bakmanın da bir anlamı yoktu öyleyse.

"Niye özellikle onun gelmesini istiyorsun?" dedim meraklı meraklı. Gözleri telefon ekranımla benim aramda gidiyordu. Bu kez de Mesut'a girdim ama bunu tanıyordum. Karısından.

"İşte Acun önce kendi programına sonra Fener'e. Bu işler böyle çakallıklarla yürür."

Türkiye güzeli karısıyla fotoğraflarına tek tek bakarken duyduğum cümleyle şaşkın şaşkın gözlerimi kırpıştırdım. "E sen dünyanın en iyi futbolcusu demedin mi?" acaba onu Hakan Çalhanoğlu için mi söylemişti de ben yanlış anlamıştım. Başını salladı.

Ağzımdan çıkan cümlenin onu bozacağını bilemedim o an, bilseydim alayla söylerdim ama ben oldukça ciddiydim.

"Fetih dünyanın en iyi futbolcusunun Fenerbahçe'de ne işi var? Kafan mı güzel?"

İşaret parmağını burnumun ucuna vururken "Hey hey," dedi sertçe. "Ağzından çıkanı kulağın duysun. Seni bu kattan aşağı sallandırırım, gece gece asabımı bozma benim." sahiden beklemediği cümleyi benden duymuş olacak ki olayı anladım ve gülerek anladığım şeyi yüzüne vurmaya çekinmedim.

"Sana kötü bir haberim var; ya Mesut dünyanın en iyi futbolcusu değil ya da Fenerbahçe'ye imkanı yok gelmez. Bunun dışında olan bütün ihtimalleri unut sen, böyle bir ihtimal uzayın içinde yok. Çıkar onu aklından."

Onun yüz ifadesi bozuldukça ben kendimi tutamayıp bu görsellik karşısında daha çok güldüm. Elimi ağzıma örtüp sinir sinir beni izleyen Fetih'e kıkırdarken "Geldiğinde görüşürüz seninle." dedi huysuz huysuz. Baya bozulmuştu, ya tamam gel ağlama daha çok moralini bozayım senin.

"Gelebilir." dedim anlayışla. "Dünyanın en iyi futbolcusu olmadığını kanıtlar. Saygı duyarız."

Kaçan keyfiyle gözlerini devirerek önüne dönerken "Efsun geç odaya uyu, gece gece adamı hasta etme." diye söylenirken önündeki diz üstü bilgisayarı kendine doğru çekip kapağını kaldırdı. Tek bir Fenerbahçeli erkekte şaşırtsaydı ya...

"Tamam tamam kızma." dedim zevk alırken bu durumdan. Benim maskeme laf ederken iyiydi herhalde dünya. "Evrene çok fazla enerji gönderirsen belki gelir, üzülme gel beraber enerji gönderelim." bana dönsün diye elim ona uzandı ama ilk temasımdan eliyle uzaklaşmamı işaret etti.

Gerçekten mi Fetih?

Konuyu değiştirmek için "Bak biz en iyisi ne yapalım biliyor musun yılbaşı gecesi?" diye sordum önüne koyacağım vasat ama eldekiler arasında en iyisini sunarken.

Fenerbahçe maçı izleyelim diyormuşum... Fetih şok!

"O ses Türkiye'den önce kanalda Mastershef özel bölümüne şu spiker Savaş Göksun'la eşi katılıyormuş. Onu izleyelim, hem süre olarak da daha kısa ve sıkmaz. Sonra da Zeliha'nın o gün izlediği ama bizim uyuyakaldığımız filmi izleriz. Olur mu? Bence on numara plan." diye olayı iyicene abarttım. Zaten Zeliha ders çalışacağını söylemişti, eğer Fetih'te çalışırsa ben öylece kalacaktım ortada. Birini kandırmam gerekiyordu. Yoksa kesinlikle koyar kafayı uyurdum.

Bilgisayarda hiç anlamadığım şeylerde dolaşan Fetih bana bakmadan biraz önceki olaydan mesafeli bir şekilde "Kabul etmiş mi Savaş programa katılmayı?" diye sordu hafif şaşkın bir sesle. Soyadını vermeden direkt olarak ünlü birinin ismini kullanması tanıyormuş hissi verirken bana "Askerlik arkadaşınmış gibi bahsettin." demem gecikmedi.

Acaba şarap alsam Fetih laf eder miydi?

"Askerlik arkadaşımın yakın arkadaşı." ben onun bu tavrının rahatlığından olduğunu sansam da öylesine kurduğum bu cümle kısmen doğru çıktı. "Hatta askerlik arkadaşım da doktor." derken hiç umurumda olmayan konu aniden ilgimi çekti.

"Yuh!" dedim şaşkınca. "Sen bir ünlüyle mi arkadaşsın?!" bu böyle çok absürt bir şeymiş gibi geliyordu kulağıma. Benim de tanıdığım insanlar vardı ama az ünlüydü. Genelde belli başlı şarkı gruplarının solistleri ama her yoldan geçenin bileceği popülarite de değildi.

Sandalyemi ona yaklaştırdım hızlı hızlı ve artık tamamen dip dibeydik. Bu ani heyecanıma gözlerini dikerek bakarken "Onlar da insan." diye açıklamaya çalıştı. Biliyordum da ne bileyim, belki başka bir zaman duysam bu kadar dikkatimi çekmezdi ama şu an çok garipsemiştim.

"Baya arkadaşsınız yani," diyerek absürtleştirmeye devam ettim. Yeni bir şeyi keşfedip irice açtığı gözlerle vayyyy canınaaa diye tepki veren çocuklar neyse şu an farksızdım. "Aynı ortamda falan bulundunuz?" Fetih ağır ağır başını salladı bu şaşkınlığımın bitmesini beklese de ben konuşma ilerledikçe arttırıyordum.

"Konuştunuz falan böyle. O şu an seni tanıyor?" eli çenesini sıvazladı ve "Bu konuşmanın devamı ünlüler de yemek yiyor mu su içiyor mu nasıl nefes alıyora mı gidecek bana mı öyle geliyor?" diye muhtemelen olacak şeyi sordu. Ne yani ben şimdi ona Fatih Portakal'la arkadaşım desem hiç şaşırmayacak mıydı?

"Fetiiih," dedim gözüm onun telefonuna giderken. "Ben hep ünlülerin whatsapp profil fotoğraflarını merak etmişimdir. Vardır sende numarası bir açsana bakayım." kağıtların üzerinden Fetih'in telefonuna uzanırken heyecanla ona uzattım. Tuhaf bir meraktı ama yapacak bir şeyimde yoktu. Telefonu elimden çekerken huysuzca "Saçmalama." dedi. Yine ne konuda saçmaladığımı bilmeyerek direkt ısrar konumuna geçtim.

"Ya ne olur, aç hadi bakayım bir kere."

Öte tarafa bıraktığı telefonuna tekrar uzanacakken benden önce davranıp avucunun içine hapsederken telefonu "Efsun," dedi azarlar bir tonda.

"Kızım sen hayırdır? Az öncede girdin söylediğim isimlerin instagram hesaplarına falan baktın. Hayırdır sen? Git uyu gece gece daha fazla oynama benim ayarlarımla."

Bedenim zaten ona dönüktü ama ellerimi dizlerinin üzerine bakıp küçük emrah gibi bakmaya başladım. "Bir kerecik bakayım ya! Valla yanlışlıkla aramam. Bakayım hadi lütfen. Bir kere." gözleri dizlerinin üzerindeki ellerimle yüzüm arasında gidip gelirken ağzı birkaç kez aralandı ama hızla kapandı. Konuşamadıkça bir göğsü kabardı, derin bir nefes alıp şakaklarını ovdu.

Israrımın işe yarayacağını anlarken konumumu bozmadım ve o söylene söylene telefonunu açtı. Uygulamaya girerken adı ve soyadıyla kaydettiği adamın profiline tıklamadan telefonu Fetih'ten alıp sırtımı ona döndüm hızla.

"Efsun!" diye sesini yükseltirken fotoğrafa tıkladım. Karla kaplı bir yerde, ayaktalarken eşini- yüzü adamın sinesine çekildiğinden neredeyse görülmüyordu ama saçlarından anlamıştım o olduğunu- sarıp sarmalamış samimi bir poz vermişlerdi.

Eee bu baya bizim gibi normal insanların pozlarına benziyordu?

"Yaaa," dedim ince bir sesle. Fetih'in telefona uzanan elini yakaladım ve ellerimizi kenetledim. Görüşümden dolayı rahatlamışken ona doğru yeniden döndüm. "Çok güzeller." derken herhangi bir arama kazasına gitmeyeyim diye çıktım fotoğraftan. Sinirlenmiş gözlerle bana bakan Fetih bu cümlemle bir düzelir gibi oldu. Ne sandı burada evli barklı çocuklu adama methiyeler dizeceğimi mi?

Ki ben biraz önce Hakan Çalhanoğlu'nun hesabından çıktım evli olduğunu görünce. Ben, ben... Efsun Zorlu.

"Başka ünlü var mı?" diye rehberinde aşağılara kayarken elimden çekip aldı telefonu. Hal böyle olunca ben de diğer elini bıraktım.

"Rahatladın mı?" diye sordu hani daha çok arşa erdin mi der gibi. Başımı salladım hızlı hızlı. "Hem de nasıl. Baya senin benim gibi normal bir fotoğraf koymuş. Ben çok ütopik bir şey bekliyordum. Demek ki ünlüleri çok abartmamak lazımmış."

Bir çocuğun anlamsız cümlelerini dinliyormuşçasına bakışları boş ve dikkatsizdi. "Tamam," diyerek ellerimi dizlerime vurdum. "O zaman arkadaşını izleyip reytingleri onlara kazandırıyoruz. Ne kadar da unutulmaz bir anı, hatta adam televizyoncu kesin o düşünmüştür."

Benim ki de elmayı soyarsan yerim diyor! Soyarsan! Yerim! Hani soymazsan onu da yemem, soy yani demek istiyor!

"Ya hadi oradan," dedi söylediğim şey çok saçma komik bir şeymiş gibi tiye alır gibi. "Kadın hamile, bunu kullanarak ikna etmediyse benim de adım Fetih değil. Tanımıyorsun sen tabi adamı, buradan atıp tutmak kolay. Savaş," dedi gülerek. "Hamile olan karısıyla yarışma programına katılmayı kendi öz iradesiyle kabul etmekle kalmayıp bir de kendisi ayarlayacak. O da güzel hikaye."

Övdüğüm komşu çocuğunu gömerek üste çıkmaya çalışan bir adet Fetih izlerken gözlerimi abartı abartı belerttim. "Ne?" dedim kelime oyunu yaparak.

"Ne, ne?"

"Adın ne, hani adım Fetih değil dedin ya? Ayyy Fetiiiih," dedim içli içli, dertli bir sesle. "Kedi ulaşamadığı ciğere mundar dermiş. Bazı adamlar karısının kıymetini biliyor. Niye bu kadar garipsedin ki sen? En fazla ne olmuştur? Karısı gelen teklife olumlu bakınca adam da 'benim canımın içi, her şeyim, ömrüm, ışığım, güneşim sen yeter ki iste. Senin canın yeter ki televizyonda yemek yapmak istesin. Benim senin lafının üstüne laf söyleme durumum var mı? Tabi ki yok.' demiştir ve kabul etmiştir."

Kendimden emin en yaşanacak ihtimali onun önüne sundum ama o gülmekle yetindi. Evet hatta kahkaha attı. Şimdi aniden kafasına geçirip bir tane komik mi şerro diye kızmanın tam zamanıydı. Sırf bunu yapmamak içindi ellerimi yumruk yapmamın nedeni. "Sırf kıskançlığından yapıyorsun bunları. İnsan arkadaşını da kıskanmaz ya! Herkes karısına mandalina soydurmayı teklif etmiyordur bence. Kıskanma, köpek seni."

Şu an tam olarak bize de bir programdan teklif gelmişte kabul etmediği için Fetih, kabul eden birini gösterip tavır yapıyordum. Ama ne program vardı ne de teklif, yani ne olurdu Fetih O Ses Türkiye'den teklif alacak kadar ünlü olsaydın? Ben söylerdim, sen solistliğimi yapardın. Kesinlikle de birinci olurduk.

"Tam olarak mandalina soymayı teklif edip, böyle bir şeyi kabul etmelerinin çok saçma olduğunu kan emici bir huysuzlukla söylediğine yemin dahi ederim. Bak bu yaşanmadıysa yedi düvel gelsin beni siksin. Ha tabi çocuk var, hem de iki tane. Nelere kadirmiş, bu kadar beklemiyordum." sonra durdu ve aniden ağzından bir şey kaçırdı. Benden çok onu sarstı bu söylediği ve tamamen bomboş çevirdiğimiz bu muhabbet aniden başka bir şeye evrildi.

"Sen de çocuk var mı? Yok. Olsaydı demek ki ben de her şeyi yapardım. Ama yok." önündeki kağıtları baş parmağıyla kurcalarken diğer eli ensesine gitti ve sıkıntılı bir nefes soluyup devam etti. "Yok." konu nasıl magazinsel olaylardan bana geldi? Bismillah!

Bende çocuk niye, neden, ne için ve nasıl olsun Fetih?

Söylediği şeyi ondan önce ben farkına vardığım için kağıtlara kaymış, orada takılan bakışlarını izliyordum. Gözlerimi ardı ardına kırpıştırırken oluşan sessizlik ona ne söylediğini yankıyla ulaştırmış gibi öylece üst üste olan kağıtlarda dolaşan parmağı durdu, kaşlarını çatışına şahit oldum. İnsanların bazı anlarda içlerinden ilk geçen düşünceyi ölümüne merak ederdim. Kalpten gelen, hiçbir mantığa sığdırılmaya çalışılmamış o cümleler. Tam da şu an Fetih'te olduğu gibi. Ve ben yine o bana çevirirken gözlerini merak ettiğimle kaldım.

İkimizde olayın anlamsızlığını pek tabi farkındayken bakışırken "Yani," dedim aniden. Niye ondan önce sanki söyleyecek bir şey varmış gibi gibi geveleyen ben olmuştum ki? Saçmaydı.

"Yok." dedim onun gibi. Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "Niye olsun ki?"

Bu aralar belli periyotlarla düzenli bir şekilde karşıma çıkan, önüme konan bu bebek mevzusu ateşimi yükseltiyordu. Üzerimdeki geceliğin ceketini çıkarmak istesem de böyle çok dank diye olacak gibi sadece kuşağıyla oynadım. Bir de yakasını hafifçe gevşettim ama keşke yapmasaydım. Fetih'in gözleri ışık hızında yakamı bulduğunda elimi çekmek yerine bağrıma bastırdım. Zaten v şeklinde olan açıklık bu hamlemle tamamen kapandı.

Gözlerimi kaçırıp odanın ışıklandırmalarına bakarken beni bir sıcak basmıştı. Ve sanırım basmaya da devam edecekti. Fetih "Yok." diye konuşmaya başlayıp, benim aksime "Niye yok?" diye devam etmeyi sürdürürse. Bunu bilinçli olarak sormadığını, pür dikkat ders dinleyen bir öğrencinin tamamen bilinç dışı dudaklarından dökülen bir soru olduğunu anlamamak neredeyse aptallık olurdu. Dalgınlığından, ses tonuna kadar her şey apaçık ortadaydı.

Bu anlamsızca düştüğü boşluğu sonlandırmak adına gözlerimi ona diktim. Sesimi dikleştirip onu kendine getirmeyi planlıyordum ama o da zaten benimle aynı anda aynı soruyu sordu. Konuşmanın başından beri tek mantıklı sorumuzdu.

"Niye olsun ki?!"

İşte bütün mesele buydu! Olmak ya da olmamak değil, niye olsaydı ki?! Soluduğumuz oksijen, akan zaman, hatta odanın kokusu bile o kadar ağırdı ki sanki, bu oda bir deney için hazırlanmıştı. Bizde deneklerdik. Ama ne için deneniyorduk, hipotez neydi, kanun olması istenen şey neydi bilmiyordum ama sanki bu oda normal anın içinde bir anda değildi.

Ayhh diye bir nefes verdim, midem bulanmaya başlamıştı. İçimde yersiz bir sıkıntı ve kesinlikle rahat nefes alamayan bir ben. Çıkıp odadan bir aşağı inip gelse miydim? Ben tam bununla ilgili sinyaller verecekken Fetih aniden "Camı açsam üşür müsün?" diye sordu. Böyle hafif bir telaşla.
O zaman haklıydım. Burası bir deney odasıydı. Havası suyu toprağı değişmişti. Burada geçen beş dakika bir saat gibi geliyordu ve rahat nefes alamıyorduk. Kim deniyordu bizi? Fetih'te nefes alamıyordu! Allah'ım neyde kobay olarak kullanılıyoruz?

Hızla başımı iki yana salladım. "Hayır açalım!" dedim onun gibi, neyden endişe ettiğimi bilmesem de. Fetih öyle bir yerinden kalktı ki oturduğu sandalye neredeyse duvara çarpacaktı. Kalktı odanın camlarından birini boylu boyunca açtı. Çabuk üşürdüm ama soğuğu hep severdim. Yüzüme çarpan rüzgarla derin bir nefes aldım. Bir süre camın önünde de bekledi. Elleri muhtemelen şu an cayır cayır yanan petekte, yüzü tezatlıkla rüzgarın hedefindeydi. Yüzü çok donmuyor muydu? Ya da elleri, çok sıcaktı. Bizim odadakine ben rahat rahat dokunamıyordum bile. Ama Fetih ne yaptığını bile farkında değilmiş gibi sıkıca yakalamıştı peteklerin çıkıntılarını. Gözüm ellerinden çekmesini beklerken yapmadı. O yapmadıkça ben oturduğum yerde gerildim.

Soğuk havanın fazlaca iyi geldiği ben, nefeslerimi normal akışına döndürmüş ve dizden itibaren açıktan olan bacaklarım donmaya bile başlamıştı. En sonda araya dakika girince dayanamayan ben "Fetih." diye ona seslendim. "Petekler çok sıcak değil mi?"

Ben bir gidip uyusa mıydım? Başımda ağrımaya başlamıştı.

"Sıcak."

Ellerine daha da bir korkuyla baktım. Yandığını hissetmiyor muydu? Normal bir ısıda bile olsa otuzuncu saniyeden sonra yanmaya başlardı eli. "Ellerin." diyebildim sadece. Anlardı zaten diye. Ki yanıltmadı beni her şeyi yeni fark ediyormuş gibi ışık hızında ayrıldı tutunduğu yerden. Yüz ifadesini göremiyordum ama ellerini önce yumruk yaptığını sonra pencerenin dışındaki şu an muhtemelen buz gibi olan mermere bastığını gördüm. Evet tahmin ettiğim gibi yanmıştı.

Bir süre öylece sessizce kaldık. Kollarımı önümde bağlayıp açık olan bilgisayar ekranına bakarken boş boş ne kadar zaman geçti bilmem, malum beş dakika bir saat gibi geliyordu, Fetih aniden bana dönmeden önce konuyu oldukça başarılı bir şekilde değiştirdi.

"Zeliha'nın dersleri nasıl gidiyor?" arkasını döndü bacaklarını peteğe yasladı ve salak gibi oturan bana baktı. Çok şükür ki oldukça konuşabileceğim bir konudan dem vurmuştu. Sesimin nasıl, hangi tonda çıkacağından pek emin olamadığım için boğazımı temizleyip yutkundum öncelikle.

"İyi," dedim kısa bir denemeyle sesimi kontrol edip. "Hiçbir şey bilmiyorum dediği konuda bile mutlaka bir temeli var. Çok çabuk öğreniyor, azimli. Her şey yolunda gibi. Morali de yavaş yavaş yerine geliyor. İşte sadece dün onların gittiğini öğrenince yine bir düştü ama o kadarına da normal yaklaşmamız lazım. Her şey yolunda."

Arada atlayıp anlatmadığım şeyler de vardı ama bunlar Fetih'i üzmekten başka bir işe yaramazdı. Birkaç kez gözlerinin dolduğuna şahit olmuştum, hatta ağladığına. Ama bunları benden de gizliyordu. Özellikle dün o ailenin komple bu şehirden taşındığını duyduğu yaşadığı duygu karmaşası... Sevindi ya da üzüldü bile diyemiyorduk.

"Özel derse hala gerek yok diyorsunuz yani?" dudaklarımı aşağı doğru büzdüm o gün kendi kendime düşündüğüm ama ne Zeliha ne de Fetih'le paylaştığım fikrimi dile getirdim.

"Yani aslında ileriki dönemde matematik için bir limit türev integral de ek desteğe ihtiyacı olabilir. Birkaç seçici konu için kısa dönemli bir şey düşündüm ben ama daha Zeliha'ya söylemedim. Ağzını ararım ben onun bu aralar. Bakalım nasıl yaklaşacak."

Onaylayan ifadede başını sallarken dönüp camı kapattı. Aniden kesilen rüzgar bana artık fazla üşüme boyutuna geçtiğimi fark ettirirken Fetih yavaş adımlarla bana ilerledi.

"Yılbaşına ders çalışarak girecekmiş, eğer ki tam o an ders çalışırsa bütün seneyi ders çalışarak geçireceğine inanıyor. Bu şekilde formdan düşmeyeceğini düşünüyor. Tam gaz devam."

Cıkladı başını yavaş yavaş iki yana salladı. "Annem gibi," dedi hayretle. "İnanmadığı tek bir batıl inanç, hurafe yok."

Annen gibi mi? Fetih'e çaktırmadan bir dakika aralıksız göz devirme challenge yapacağım şimdi. Ne münasebet annen gibi Fetih?

"Hmmm," diye samimiyetsiz bir mırıltı döküldü dudaklarımdan. "Annen ismimden dolayı benim de lanetli olduğumu düşünüyordu. Biliyorum o saçma huyunu." ona annesiyle girdiğim kanlı vahşetli hiçbir konuşmadan bahsetmediğimden sanırım konuştuğumuzu pek düşünmüyordu. Her şey gördüğü kadar var sanıyor, perdenin arkasından bir haberdi. Kısa bir film şeridi geçti önümden. Neler neler söylemiştik birbirimize, Fetih'te sakin sakin ilerliyoruz sanıyordu... Bundan sebepti şaşkınlığı.

"Öyle mi söyledi sana?"

Yani Fetih, bu söylediklerinin yanında devede kulak kalıyor... Yüzümü ekşitip başımı salladım. "Evet. Hatta bence bize büyü falan da yapıyordur. Bugün tütsü siparişi verdim, gelince bu katı komple dolaşacağım negatif enerjiyi alsın diye. Kesin odanın bir yerine muska falan sıkıştırdı. Gerçi ben uyardım ama dinlememiştir."

Bu söylediklerim, arka planda dönen sinsilikler, onun epey dikkatini çekti ki ben anlattıkça o daha çok dikkatini çekti. "Ne dedin sen anneme? Büyü yapma anlarım mı?"

Yemin ederim annen gözümün önünde yapsa Fetih ben yine anlamam ama bu katta bir negatif enerji var gibiydi. Mesela bu odada falan da arada ateş basıyordu. Kaldığımız oda aniden ikimize daralıyordu. Ben anlıyordum kesin büyü yapmıştı bize.

"Hayır, büyü yapmayın bana sökmez dedim. Sen sormadan söyleyeyim o da karşılık olarak dedi ki sana senden büyük büyü mü var. Ne yapsam işe yaramaz sana tarzında konuştu. Ama yine de bir şansını denedi bence. Sana da arada bir ağırlık çöküyor mu?"

Ben kendim konuştukça bana da uğrayan aydınlanma o kadar büyük oldu ki şimdi kalkıp odayı fıldır fıldır arayacaktım. Acaba nereye sıkıştırmıştı ve nasıl bir şey arıyordum. Üzerinde arapça bir şeylerin mi yazması gerekiyordu?

"Ateş basıyor bana," dedi Fetih açıkça. Hatta böyle hararetli hararetli saçlarını karıştırdı. "ama büyüden değil." diye eklerken gözlerimi ona diktim. En az onun kadar açık ve beklemeden "Neden o zaman?" diye sorarken vereceği cevabı biraz önce kendi sorunuma da cevap olarak seçecektim. Bana da basmıştı çünkü bahsi geçen şey.

Ama o "Bilmiyorum." demeyi tercih etti. Ya da gerçekten bilmiyordu. "Ama annem büyü yapacakta, tutacak. İnanma öyle şeylere. Biz küçükken bulurdu evde o tarz şeyler babaannem yaptı diye babamın başının etini yerdi. Otuz yıl önceye dönmeyelim."

Babaannesi büyü mü yapardı? Yuh, yuh, yuh!

"Babaannenin yaptığını nereden biliyordu annen, nasıl şeylerdi, bulunca ne yapıyordu, amacı neydi babaannenin, bir işe yarıyor muydu, nereden çıkıyordu yaptığı şeyler, nas-"

"Efsun sakin!" taramalı tüfeğe bağlamış beni çat diye bölmeseydi ben daha bir düzine daha soru sıralayacaktım. "Ne bileyim ben? Annemin kuruntuları muhtemelen. Her şeyi babaanneme bağlardı. Bir kere daha yedi sekiz yaşındayken atletimin bir parçası koparılmıştı annem onu da babaanneme bağladı. Büyü için aldı diyordu. Yaptıysa da babaannem kötü bir niyeti yoktur, ki işe yarayacak hali de yok. İnanma öyle saçma şeylere."

Enerjisi yüksek ve işi bilen birine yaptırılırsa ben inanırdım aslında ama bunu beni ilim irfan yolunda sanan Fetih'e söylememeyi tercih ettim. Üstelik zaten babaannesi yaptıysa o da Zühre Karadere'nin zehrinden oğlunu ve torunlarını korumak içindi. Kötü bir niyeti olduğundan değildi zannımca. Ama mesela Zühre Karadere'nin yapabileceği büyüler;

Çocukları olmasın.

Kavga etsinler.

Boşansınlar.

Yuvaları yıkılsın.

Fetih, Efsun'un üzerine kuma getirsin.

Efsun Fetih'i aldatsın.

Mutlu olmasınlar, yüzleri gülmesin.

Efsun ölsün gebersin.

Gibi gibi.

Fetih babaannesiyle ilgili konuştukça benim zaten içimin bir köşesinde uzun zamandır olan merakım yine dirildi. "Babaannen hani çat kapı gelirdi, gelmedi."

Kızı Güzide Hanım'la çok iyi anlaşmıştım. Ortak sevmediğimiz de sevmeyenimizde vardı. İçten içe o kadar tanışmak istiyordum ki... Böyle karşılıklı Zühre Karadere'yi kudurtma sahnelerimiz bana arsız bir zevk veriyordu.

"Geleceği tutmamıştır. Gelir elbet bir gün." öyle bir ipucu vermeden yaşıyordu ki her an kapıdan içeri dalabilirdi. Fena mı olurdu bilsem, o gelmeden önce ufak bir hazırlık yapsam... Sinsilikler peşinde koşsam... Ne olurdu ki?

"Bence o bizim gelmemizi bekliyor, hatta gelmediğimiz için üzülüyor. Belki de şu an beni hiç sevmiyor, gitmediğimiz için. Yaşlılar böyledir Fetih,

bir çocukla ilgilenir gibi onlarla ilgilenmemizi isterler."

Hatta belki Fetih'in geleceğini ama benim ona engel olduğumu düşünüyordu. Bilmiyordum ama içim hiç rahat değildi. Hatta Fetih bensiz gidip orada kalabilirdi. En azından torununu görmüş olurdu.

"Sen babaannemin seni sevmeme ihtimaline niye bu kadar takıldın? Öyle bir şey yok. Sever seni, niye sevmesin?" o benim aksime epey emindi. Babasının benim için annesine kötü konuşma ihtimalini hiç düşünmüyordu.

"Benim hakkımda bir şey söyledi mi hiç? Bir şeyler anlatmışlar mı? Hadi huyumu suyumu geçtim en kötü dış görünüşüm hakkında bir şeyler anlatmıştır akrabalar. Fotoğraf falan da göstermişlerdir hatta düğünden. Söyledi mi bir şey sana?"

Hani Fetih göz ağrıydı ya, hani tek erkek çocuğun oğlu, hani en büyük çocuğunun ilk oğlu, hani ilk torun... Kimseyi yanına layık görmezdi kesin yanına. Hani huyum suyum bir köşede bir de yakıştırmış mıydı? Yani zaten çok önemi yoktu, hepi topu beş ayda... Ben öyle azıcık merak ediyordum. Çok az. Gerçekten çok çok az. Kesin Fetih'e bunun hakkında bir şeyler söylemişti...

Fetih'in yüzünden sanki benim dilimin altında bir bakla varmışta onu çıkarmışım sonunda, duyduğu şeyden de şu an bir imada bulunacak sinsi bir tebessüm belirdi. Kaçsa mıydım odadan? Hiç iyi bakmıyordu Fetih. Kaçay-

"Ha sen bunu merak ediyorsun..." dedi Fetih olayı çözmüş gibi. Atomu parçaladın sanki.

"Yooo," dedim hızlıca. Bir an utandım. O beni utandıracak şekilde bakıyordu. "Ne alakası var? Ben öyle bir şey mi söyledim niye yalan söylüyorsun? Yooo. Hiç merak etmiyorum ben onu. Tırnağımın ucu kadar bile merak etmiyorum. Ne alaka merak edeyim?"

Sanki karşısında komedi filmi çekiyormuşum gibi güldü hafifçe ama benim dik bakışlarımı fark edince eliyle bunu gizlemeye çalıştı. "İyi o zaman," dedi gülmemek için zor tutarken kendini. Gözleri kahkaha atıyordu. Niye böyle yapıyordu şimdi? Sanki komik bir şey varmış gibi. "Bir şeyler sormuştu, ben de söylemiştim. Merak etmiyorsun madem, anlatmamın da bir gereği yok."

Bir şeyler sormuştu...

Baaak.

Sen de cevap vermiştin...

Bak baaak...

Anlatmanın da bir gereği yok...

Bak bak baaak...

"Söyle." dedim ona yaklaşırken. Başını iki yana sallayıp masaya döndü. Eline kalem bile aldı, o derece beni odağından çıkardı. "Söyle söyle." dedim meraktan kurdurmaya başlarken. Başını yine salladı.

"Merak etmeyene neyi söyleyeyim? Hadi git uyu, yeterince aksadı bu gece işler zaten."

Hızlı hızlı dudaklarımı öne doğru büzerek cıkladım. "Yok yok söyle." dedim kendimi biraz daha ona iterken. Başımı masaya eğip baktığı kağıtlarla beraber görüş alanına girmeye çalıştım. "Hadi söyle. Hadi Fetih söyle. Söyle bana hadi."

Uyuyamazdım ki aksi halde. Gider yatakta kıvranır kıvranır geri gelirdim. Bir kere bir şey konuştuklarını öğrenmiştim artık. Bana bakmamayı sürdürüp başını iki yana salladı. Avucumun içini bir şeyler yazdığı yerin etrafından dikkatini dağıtmak için gezdirdim.

"Söyle söyle. Hadi söyle bana." kaşlarını kaldırıp indirdi. Benden duymayı beklediği cümleyi ona çok geçmeden verdim. Eninde sonunda bu cümleyi duyacaktı benden en azından olayın sıcaklığıyla duysaydı. Üç gün sonra duyarsa sen üç gündür bunu mu düşünüyorsun diye alay ederdi.

"Merak ediyorum."

Gurur nedir?

Nasıl ayaklar altına alınır?

Hemen dibinde yanağını masaya yaslamış bana baktı. "Çok mu?" diye beni kıvrandırmaya devam etti.

Yüzüm düşerken "Pislik yapma!" diye sızlandım. "Hadi söyle. Ne sordu, sen ne söyledin?" şu an tam olarak neresi hoşuna gitti bilmem, yenilgim olabilirdi, epey keyifli keyifli bana baktı. Konumumdan dolayı yanağıma dökülen saçları alırken boynumun gerisine atıp yüzümü tamamen açık bıraktı. İyi bir şey söylemişti galiba, çok tatlı geliyordu şu an gözüme. Yani demek ki iyi bir şey söylemişti. Onun yüzü üstte benim ki altta heyecanla ağzından çıkanları bekliyordum.

"Nasıl boyu boyuna mı, yanına yakışıyor mu dedi."

Epey canlı duran yüzüm bu soruyla neredeyse günlerdir sulanmayan çiçek gibi solacaktı. Gerçekten babaanne başka fiziksel bir olaydan giremedin mi? Ne boyu ya? Fetih dişlerini birbirine bastırdı. Evet gülmemek için.

"Bende dedim ki; bazen yan yana yürüyoruz, kafamı ona çevirince göremiyorum arkama bakıyorum. Ne boyu boyuma babaanne?" o çiçek

solmadı, o çiçek öldü. Kalbim paramparça oldu. Tuzla buz.

"Allah seni kahretsin." dedim öfkeyle. Yerimden doğrulurken telefonuma uzandım. "Ben sana hiçbir şey söylemiyorum. Allah seni bildiği gibi yapsın. Sen de insan mısın ya?" yerimden doğrulurken kolumdan yakaladı. "Devede de boy var. Deve senden daha medeni, daha kibar, daha insan. Tamam mı? En azından deve gidip eşi için sağda solda böyle atıp tutmuyordur." kolumu elinden çekmeye çalışırken o hem yüzsüzce gülüp hem de beni daha sıkı tutuyordu.

"Ayrıca beni göremeyince arkana değil önüne bak. En kötü halim bile senin önündedir. Aptala bak ya. Allah sana boy vermişte ne olmuş? Gerisini koyubilevermemiş. Sen kendi haline yan. Bırak ya, bırak beni. Git sen İtalyan bul bir tane. Boyu uzun olur onların. Hatta kendinden uzun bul. Yanında göremeyince arkana bakacağına havaya bakarsın. Köpek."

Sandalyenin içinden çıkacağım kadar ondan uzaklaşsam da kolum hala elindeydi. Hata bendeydi, niye soruyordum ki? Yani bana ne? Beni ne ilgilendirirdi? Tam kolumu kurtaracağımı sanacağım kadar bir gevşeme yaşarken aniden diğer kolumdan da yakalandım ve aramıza açtığım mesafeyi bir çırpıda kapattı. Beni kendine çekerek kalktığım yere tabiri caizse iterek oturturken bir bacağı önden diğer bacağı arkadan ayaklarımı sardı. Yine o geceki gibi ama bu sefer kucak kucağa olmayacak seviyede bir temasa girerken "Dur daha bitmedi." dedi. Eğlence mi çıkmıştı gece gece yine buna?

"Fotoğrafını da göstermişler ama ben dedim ki sen bakma o fotoğraflara. Bize küçükken çıkmayın güneşe çilleneceksiniz yüzünüz öyle kalacak diye kızardın ya, işte Efsun'un yüzünde onlardan yüzlerce var. Fotoğraflarda belli olmuyor da dedim." hayal kırıklığının bir adı olsa kesinlikle Fetih olurdu. Resmen aramış bunları anlatmıştı. Tamam beğenmiyorsa beğenmesindi. Ama biraz insan olsa bunu başkalarına böyle anlatmazdı. Ayıp diye bir şey vardı. Ben eski sevgilimin yeni sevgilisini bile Burcu'ya böyle anlatmazdım.

Benden sonra gider çilsizini, boyu uzun olanı bulurdu. Cehennemin dibine kadar yolu vardı benden ne istiyordu? Boyu uzun olsun, çilsiz olsun. Kriterlere bak. Gidip defolup bulsaydı. Beğenmezse de beğenmeseydi. Sanki o benim biraz olsun dikkatimi çekiyordu ya. Yolda görsem bir daha dönüp bakmazdım. Tipim değildi bir kere. Gram dikkatimi çekmezdi.

"Sen işte böyle bir adamsın. Ne halin varsa gör! İnşallah gerçek karınla aranda Serdar Ortaç'la eski karısı kadar bir boy farkı olur. Topuklu giymesin

diye ağlarsın her gün. Beğenmezsen beğenme, babaannende beğenmesin. Beğenmeyin. Sanki umurumda. Bende oturdum Karadere'ler beni beğensin diye her gün dua ediyorum. Kimsiniz ki siz? Bırak uyumaya gideceğim, bırak."

Fetih'e fiziksel zarar vermek pahasına hırçınca hamlelerle onun kafesinden kurtulmaya çalışsam da üzerimdeki gecelik çok fazla hoyratça hareket etmeme neden olmuyordu.

"Fetih bırak!" diye bağırdığımda onun beni tutma çabası, benim kendimi iterek kurtarma çabam fizik kurallarının da katkısıyla beni ona daha çok yaklaştırdı.

"Şaka," dedi kalkışımı yalanlarıyla engellemeye çalışırken. "Şaka yaptım. Tekmeleme sağı solu." önüme dökülen saçlarını üfleyerek uçurmaya çalışırken "Geç bu işleri." dedim sinirle. Çocuk mu kandırıyordu? Gayet de dürüsttü. Boy takıntısı olabilirdi, boyu boyuna isteyebilirdi ama bunu benden sonrakilerle tartışsaydı. Ben yoktum meydanda.

"Babaannemin gözleri görmüyor Efsun!" diye en son yüksek sesle yüzüme konuştuğunda ondan beni durdurmak için beklediğim cümlelerin hiçbiri buna benzemiyordu. Çırpınışlarım azaldı. Mecazi bir anlam aradım söylediğinde ama devamı gerçekliğini yüzüme vuruyordu.

"Ne fotoğrafı, ne boyu? İki gözü de görmüyor. Gönül gözü açık onun, öyle bakıyor insanlara. Sana da öyle bakacak. Görmediği şeyle de ilgilenmez, sorup soruşturmaz. Sormadı yüzün gözünle ilgili bir şey bana. Kimseye de sormamıştır, hiç hoşlanmaz öyle şeylerden."

Omuzlarım düştü, sert olan vücudum gevşedi. Kaşlarım martı şeklini alırken "Gerçekten mi?" diye sordum ne diyeceğimi bilemezken. Hiç beklemiyordum. "Bak eğer ki yalan söylüy-"

"Ortaya çıkacak şeyin niye yalanını söyleyeyim kızım ben?!" daha neler dercesine cümlemi tamamlamama izin vermedi. "Ne o sordu ne de ben bir şey söyledim. Sadece," duraksadı dudakları çarpık bir şekilde kıvrıldı. Ne dercesine başımı iki yana sallarken ben söyleyip söylememek arasında gidip geldiğini farkındaydım.

"Bir bakayım ne kadar sinirleneceksin dedim. Beklediğimden daha fazla. Allah sana da bir dil vermiş gerisi," gözleri ağzıma kaydı. Ne dilimi mi görmek istiyorsun Fetih? Uzunluğuna mı bakacaksın?! Alt dudağını ezdi, derin bir iç çekti. "Her neyse." diyerek cümlesini tamamlamadan dudaklarıma bakmayı bırakıp yüzüme baktı. "Oldu mu sakinleştin mi?"

Bileklerimi bırakıp bırakmamak arasında gidip geliyordu ama ayaklarımı gevşetti. Fetih acaba yavaş yavaş buna bağışıklık mı kazanıyordu? Hani Efsun dinlemiyorsa hoop hemen dedemin taktiğini kullanayım. İşe de yarıyordu sanki ikidir. Ben buna izin vermemeliydim, bu iş hiç iyi yerlere gitmezdi. Bir kere ipi eline alırsa öttüreceği borunun haddi hesabı olmazdı.

"Babaannen göremiyorsa nasıl tek kalıyor o zaman?! Nasıl kadının tek yaşamasına izin veriyorsunuz? Ayrıca bırak bileklerimi."

"Bırakırsam gidecek misin?"

Fetih beni kesin kovacak diyen bana gidecek misin diye soran Fetih şoku!

Her ne kadar vereceğim cevap hemen sonrasını değil de genelini kapsayan bir cevap olsa da "Gideceğim." deyişim onun bileklerimi daha sıkı tutmasına neden oldu. "Bırakmıyorum o zaman." böyle ufak bir deneme yapıp Fetih'in bileğini ters çevirerek aniden konum değiştirmek için bir hamlede bulunacak gibi oldum ama yemedi. Ben çok acemi değildim, o gözlerime baksa da hamlemi tahmin edecek kadar profesyoneldi. Şeytan yüzlü şeytan.

"Fiziksel gücünün bana yetmesi için kırk fırın ekmek yemen lazım."

Bu muhtemelen herkesçe kabul görülecek bir gerçeği inkar etmek aptallık, kabullenmek imkansızdı. Fetih'i ancak bana fiziksel bir güç kullanmadığı anda çok beklentisizken devirebilirdim. Deviremezdim, ısırırdım. Aniden suratına bir tane vururdum. Ama bu demek değildi ki aksi için kırk fırın ekmeğe ihtiyacım olacağı.

"İki aylık kickboks eğitimime bakar. Tek hamlemde yerdesin."

İlk bakışta çok savunmasız gözüken ama aldığı eğitimle trafikte zorbalık yapan bir adama attığı yumruk ve tekmeyle, o dağ ayısı gibi olan adamı yere serdiğini hatırlıyordum bir arkadaşımın. Öyle atik davranmıştı ki, adam yerdeyken çaldığım ıslığın önüne geçememiştim. Adamın tek bakışta ezerim düşüncesiyle üzerine yürüdüğü kız tek hamleyle amel defterini kapatmıştı. O gün bu gündür hep eğitim almak istemiştim. Sonrada muhtemelen trafikte terör estirip şov yapmak için bir hanzoya çatmayı beklerdim bir ömür. Ama eğer ki Fetih hayatımda olursa öyle birini aramama gerek kalmazdı değil mi? Keyfi olarak bile eğitimimi test etmek için onu kullanabilirdim. Bence bu bahaneyle onu kandırıp yapabilirdim bunu.

"Beni dövdüğünü mü hayal ediyorsun?" diye aniden beni daldığım düşüncelerden uzaklaştırırken sesi oldukça keyifliydi. Ne yani o da bunu

hayal edip zevk mi almıştı? Evet biliyordum Fetih zaten fiziksel şiddete karşı bir sempati besliyordu. Zarar görünce falan bir rahatlıyordu.

"Annen dövmemiş seni," dedim ince bir alayla. "Ben bir elden geçirirsem fena mı olur, bakarsın düzelirsin?"

Ben biraz önce nasıl hayallere dalıp gittiysem o da bir gitti. Yani daha da keyiflendi "Elden geçirirsen?" diye sordu. "Düzelirim?" diye teyit ettirmeye devam etti. Başımı salladım hızlı hızlı. "Bence hiç fena olmaz. Temiz bir dayağımı yesen, aklın başına gelir gibi. Karını kandırıyorsun, boyuna bosuna laf ediyorsun. Tam dayaklıksın işte. Bir kere dövsem olacak bu iş. Hatta şey yapalım ben eğitim aldıktan sonra karşılık verme hakkın da olsun. Öyle daha zevkli olur, ağzını burnunu dağıtırım." şu an elimden gelmeyecek ama elimden geleceği zaman da yapmak için bahane üretmeye çalışıyordum.

Ne demek benim ne kadar sinirleneceğime bakmak istemişti?

Benim eğitim alışım muhtemelen boşandıktan sonra sınava hazırlanırken olacağından içinde olacağımız zamanı düşündüm. Fetih hemen birini bulursa ne olacaktı? Ben bir eski karımla dövüşüp geleyim mi diyecekti?

"Ha sen daha o eğitimi almadan bana meydan okuyorsun?"

Yani alay mı ediyor benimle yoksa gerçekten bu hoşuna mı gitti tam seçememek beni ilerisi için aptal yerine koyuyordu. Yani alay ediyorsa sıkıntı büyüktü. "Dövemem mi sanıyorsun seni? Bak çok ciddiyim, çok çabuk öğrenen bir tipim ben. Seni yerle bir ederim. Amel defterini kapatırım senin Fetih, amel defterini kapatırım!" tamamen o arkadaşımın o adamı dövebilmesinden cesaret alarak iddialarımı artırıyordum. İnşallah hata yapmıyordum. Amel defterini kapatmayıp sadece sayfayı değiştirsem de olurdu.

"Tamam," dedi meydan okumamı çok çabuk kabul ederken. Ay yarabbim. R nedir, nasıl yapılır? Kulaklarım bir anda yandı, Fetih'in Emir'e vuruşu aklıma geldi. Aman aman aman nerelere geldik, aman...

"Ben seni el kaldırmadan yerle yeksan ederim. Vurucu olmayan bir hamlemle bile yerde olursun. Bu eğitim almış bir insana çok aşağılayıcı gelir, kabul müsün?"

Hayır Efsun, böyle bir şeyi yapamaz. Sakın geri dönme. Sakın lafı çevirme. Vurucu hamlem yok dedi. Kaybetmen imkansız. Aşağılayamaz seni. Saçmalama, para döker en iyisinden alırsın dersi. Hem Fetih'e boşanmadan kilo da aldıracaktım. Evet evet elimi çabuk tutarsam o obeziteden kurtulmaya çalışırken harcayabilirdim onu.

"Ben eğitimi ancak sınava hazırlanırken alabilirim. Zamanı gelince seni çağırdığımda yok işim var, yok sen hala orada mısın demek yok tamam mı? Ya da hayatında biri o-"

"Nerede, ne zaman çağırırsan işimi gücümü bırakacağım," durdu ellerimi yavaşça gevşetti. Biz boşandıktan sonrası için randevulaştık mı bana mı öyle geliyordu?

Ya rabbel alemin ne yapıyorum ben yine bir anlık gazla?

"sana geleceğim."

⏳⏳⏳

Yüzümde dolaşan dille gülümsemem büyürken ne üşümem kaldı ne de yorgunluğum. O yüzümü yaladıkça ben kendime daha çok yaklaştırıyor dudaklarımı daha çok bastırıyordum yüzüne.

"Keşke ben doğursaydım seni." dedim ensesinden tutarken. Beni sanki o an anladı ve bunu gerçekten anlamış gibi mırladı. Küçük dili hala dışarıdayken patileriyle bana tutunmuştu o da. "Doğursaydım değil mi? Doğurup tek lokmada yeseydim." diyerek kafasını neredeyse ağzıma sokacakken bedeni daha çok ısınsın diye önümdeki montun fermuarını indirdim. Hastane kapısının önünde Fetih'i beklerken kediler arasında beni en çok seven, benim de bir ayrı sevdiğim bebeği kucaklamıştım.

Sonuçta Fetih'e söz vermiştik değil mi? Başını okşamayı öğretecektik. Fırsat bu ya onu beklerken bende en rahat duracak olanı kucaklamış Fetih'in gelmesini bekliyordum. Salaş bir görüntü yakalamak için büyük beden aldığım montuma rahatlıkla sığdırdım kediyi ve fermuarı tekrar kapattım. Artık bedeni içimde kafası dışımdaydı.

"Tam annen oldum şimdi bak." derken burunlarımızı sürttüm birbirine. Yüzümü yüzüne yaklaştırdığım gibi dilini hissediyordum. Onun rahat rahat beni yalamasına izin verirken gözüm bir taraftan da yoldaydı. "Şimdi gelince o, seni aniden omuzlarına bırakacağım tamam mı?" göz teması kurdum onay almak için. Yüzüme mırladı.

Evet kabul ediyorum ben bunu.

"Tırmalamak falan yok tamam mı annem? Hiç yapmadığın şeyi ona yapasın tutmasın. Ona da böyle tutun."

Garantiye oynamış en uysallarını seçmiştim. Ne zaman arkadaşlarla sigara kahve molasına çıksam yanıma direkt gelir ve benim yanımdaki kişinin de onu sevmesine izin verirdi. İnsanlarla arası garip bir şekilde iyiydi, sevdiriyordu kendini. Onay gelmeyince omzumda olan patisini tuttum. "Anlaştık mı?"

Ardı ardına iki kez mırladı. Elim patisinden yüzüne kayarken "Ooo," diye ağlamaklı bir ses döküldü dudaklarımdan. Yemin ederim çok güzeldi. Keşke annesi ben olsaydım. Kaşını gözünü haşin bir şekilde öperken "Ölürüm ben sana, akıllı kızım benim." bir süre yanak yanağa kaldık. Rahatı yerindeydi, çünkü içim sıcaktı. Montu giymeden önce bir tur petekte ısıtıp öyle giymiştim. Evet, Urfa ayazına kendimce çözüm buluyordum.

"Onu yalamak yok ama," diye devam ettim ikazlarıma. "Onun yalanmaktan hoşlanacağını hiç sanmıyorum. Ama sen zaten bir tek beni yalıyorsun. Eski köye yeni adet getirme."

Etrafımdan geçen tek tük insanlar benim kiminle konuştuğuma bakıyor, sonra içime aldığım kediyi fark edip çok absürt bir şey varmış gibi uzaklaşana kadar gözlerini bana dikiyordu. Yaptığım oldukça normaldi, evinde hayvan besleyen herkes bu samimiyetteydi zaten. Ben sadece sokaktaki hayvanlarla da böyleydim. Tek fark buydu.

Onun hoşuna gideceği yerden okşarken başını cebimdeki telefonun sesini duydum. Ben Fetih'tir diye çıkardım cebimden ama arayan Zafer'di. Omzumdan aldığı patisini yüzüme koyarken patisinden öptüm. Yanıtladığım telefondayken kulağım "Fıstık," dedi Zafer. "Ortalıkta kırmızı bir ajanda var burada, senin elinde gördüm bunu. Senin mi?"

Çok sakin geçen gece de Zeliha'nın yapılan kitaplığı için bir liste çıkarmıştım ve bahsettiği yere yazmıştım. "Evet benim, onu alsana Zafer ben daha gitmedim. Kapıdayım. Gelip alıyorum, nerdesin sen?" kediyle hastaneye girebilmek için onu daha çok içime saklamanın yollarını ararken bulunduğum yere giren aracı fark ettim. Fetih gelmişti. Durduğum yer zaten giriş çıkışları engellemeyen bir yer olduğundan araçla yanıma kadar gelebilmişti.

"Yok sen girme boşuna. Sigara içmeye çıkıyorum ben, iki dakika bekle geliyorum yanına." diyerek ne yapacağının telaşına düşmüş beni bundan kurtardı. "Bekliyorum." diyerek telefonu kapatırken araçtan inen Fetih'in düz bakışları önce önümde montumun altından kabaran şişkinlikle bozuldu, daha sonra göğüslerimin üzerinden fırlayan bir kafayla iyice değişti. Bana gelen adımları bile durdu ama aramızdaki mesafe kapanmaya devam etti çünkü ben ona yürüdüm.

Gülümseyerek "Hoş geldin." derken fermuarımı az bir şey indirdim. Fetih'in yüzü bin bir şekle girmişken "O," dedi kediyi işaret edip. "nasıl oraya girdi?" fermuarı tamamen açtım ve yüzü bana dönük olan kediyi tek

hamleyle kucağımda ters çevirip Fetih'e döndürdüm. Muhtemelen uğradığı soğukla biraz huzursuzlandı, ağzından dökülen sesler bu yüzdendi.

"Ben soktum! Hava soğuk ya ısınsın diye!" sesim neşeli Fetih'e daha çok yaklaştım ama işaret parmağını bana sallayıp bir adım geriye gitti. Sırtı hastane kapısına dönükken yüzünü buruşturmuştu. "Sen onunla çok yaklaşma bana." diyerek elimdekine bir canavar muamelesi yaptı hiç acımadan. Üzüleceğini hiç düşünmüyor muydu? Bu bakışlar da neyin nesiydi?

"Nasıl yaklaşma bana, başını okşamayı öğrenecektin ya? Hadi gel, bak çok uysal bir kedi." Benden uzaklaşmayı sürdürmedi ama işaret parmağını sallamaya devam etti.

"Bak hiç sırası değil. Bırak gitsin. Hadi Efsun." o ne derse desin bu kedi nefretini yenecektik. Bu ihtimali zaten daha önce düşündüğümden patilerinden tuttuğum kediyi hiç beklemediği anda omuzlarına bıraktım ama hiçbir şey benim istediğim gibi gitmedi. Ne o uysallığından medet umduğum kedi ne de öğretirsen okşarım diyen Fetih'in elektriği tuttu. Fetih düşmesin kucağından diye istemeyerek ama tam olarak nereden de tutacağını bilmeyerek kediyi kucaklamaya çalıştı. Bulunduğumuz alanda kedinin tiz sesi yankılandı, Fetih'in boynuna tırnak geçirdikten sonra bıraktığım kucaktan atlaması çok kısa zamanda olurken Fetih'in dudaklarından dökülen küfrün ardından eli boynuna gitti. İki tırnak izi boylu boyunca kanlı bir iz bırakırken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Fetih," derken telaşla aramızdaki mesafeyi tamamen kapattım. Eline bulaşan kana baktı. Sonra da küfreder gibi bana. Elim boynuna giderken kedinin hedefi çok saçma bir tesadüfle benim o gün bıraktığım ve neredeyse iyileşmiş izin üzerindeydi. "Çok derin değil, sakin ol." derken ben benden bir adım uzaklaştı. Öfkeyle solurken ağzından dökülen küfürleri kesik kesik duyuyordum.

"Sabah sabah benden küfür yemek için mi bu kadar şey?" derken arabasına yöneldi. Eli kan olmuştu boynu gibi. İçine girmeden kaputa yönelirken peçete tarzı bir şey arıyordu farkındaydım.

Bu cümlesiyle bastıran suçluluk duygusuyla ona bir adım attım. "Kuduz değil, merak etme. Gel ben bakay-"

"Fıstık!"

Ben daha Fetih'e yaklaşamadan bana seslenilmesiyle kapıya döndüm. İşte bu sefer gerçekten bir telaş sardı beni. Zafer muhtemelen başı araçta olan

Fetih'i görmediğinden ve benim de ona sırtım dönük olduğundan bu kelimeyi rahatça dile getirmişti.

Zaten Zafer bana hiç adımla hitap etmiyordu ki... Bir hastanın ya da bir üstümüzün yanında olmadığımız sürece o da ben de böyle alışmıştık. Fıstık, yani Efsun. Hiç garipsemiyorduk. Ama biz, Fetih değil. Zafer elinde nikah defterini sallar gibi ajandayı sallarken bunu bir şey sonlandırdı. Arkaya kayan gözleri.

Hava soğuk değilmiş, ben donmuyormuşum gibi aniden kulaklarım yanmaya başlarken sıkıca yutkundum sakinliğimi en azından dıştan korumaya çalışırken Fetih'e döndüm. Boynuna bastırdığı peçetelerle araçtan çıkışına denk geldim. Ne duyduğunu, kimden duyduğunu, kimin için duyduğunu anlamaya çalışır ifadesi önce bana dokundu ardından arkama kaydığında kaşları havalandı, yüzünden çok tuhaf bir ifade geçti. O peçetelerin üzerinde duran eli daha sert baskı uygularken yüzündeki hayret mi vardı, yavaş yavaş sinirleniyor muydu ben anlamıyordum ama şakaklarında olan bir iki damar belirginleşmeye başlamıştı.

Soğuktan olabilirdi.

"Fıstık?" diye sordu bir ona bir bana bakarken. Saçma bir üçgen oluşmuşken Zafer kaçıp gitmek yerine olayı toparlamak için renk atmış bir halde bize yaklaştı. Bakışları aşağılara kayarken baktığı yöne baktım. Fetih elindeki kanlı peçeteyle elini siliyordu. Evet yutkunmalık bir görüntüydü. Zafer'in adımlarının aksine ilk büyük adımı attığında telaşla ikisinin ortasına bir yere ilerlediğimde tam olarak amacıma da ulaştım. İkisinin arasında kalırken tam bu olay hiç yaşanmamış gibi ajandaya uzanıp onunla ilgili bir şeyler söyleyecekken Fetih'in havadan daha soğuk sesi girdi aramıza.

"Senin," dedi işaret parmağını Zafer'e kaldırırken. Sonra nasıl yaptı bilmem beni o ikisi arasından çekti Zafer'le daha çok yaklaştı. "fıstık dediğin kadın kim senin haberin var mı?"

Elim Fetih'in omzuyla göğsü arasında bir yerde can bulurken o bu temasım yokmuş gibi karşısındakine bakıyordu. "Fetih bak bi-"

"Sana bir soru sordum. Cevap ver bana." diyerek tane tane Zafer'in yüzüne konuştuğunda Zafer'e döndüm. Kaş gözle hastane kapısını gösterirken gözleri kısa bir an bana kaydı ama Fetih'in yükselen sesiyle bunu hiç sürdürmedi.

"Bana bak, bana. Ben konuşuyorum. Kim senin fıstık dediğin kadın?"

Zafer içine düştüğü yanlış anlaşılmadan oldukça samimi bir şekilde "Kardeşim yanlış an-" diyerek bir açıklama yapmaya yeltendi. Ama Fetih hiç buna fırsat vermeden direkt olarak elinin tersiyle yakasına vurdu ardı ardına. Cıklayışı Zafer'i tamamen sustururken "Bak birader." dedi Zafer'in üzerindeki siyah montun yakasını düzeltirken. "Benim sorum çok basit. Senin. Fıstık. Dediğin. Kadın. Kim?"

Her an kavga edecek pozisyonu yok etmek için Fetih'i itmeye çalıştım hafifçe ama etki etmedi.

Zafer "Efsu-" diye onun ısrarını göz ardı etmeyip cevap verecekti sorusuna ama Fetih buna da izin vermedi. Ağır ağır cık cık cık diye ses çıkardı. O yakasında dolaşan eli daha çok sıklaştı, artık düzeltmenin ötesine geçiyordu.

"Cevap bu değil." dedi. Sanki o bir eğitimci de karşısında öğrenci varmış gibi. Fetih'in tarafından gözüken buydu ama ya Zafer'in? Zafer birkaç kez şakaya vurarak Fetih'ten korktuğunu söylemişti. Ona hiç iyi bakmadığını falan. Bir de ne kadar çabalasam da Fetih'i iş arkadaşlarımın gözünde şu dizilerden fırlama aşiret ağası profilinden uzaklaştıramıyordum. Mesela Zafer şu an muhtemelen Fetih topuğuma sıkar mı diye düşünüyordu. "Sen eğer ki bana o cevabı verirsen ben bir ihtimal bu adam doktor, nöbeti var, unutkanlık olur, ismini unutmuştur bir an, o yüzden öyle sesleniyor düşüncemi çürüteceğim ve bile isteye karıma fıstık dediğini düşüneceğim. Öyle bir ihtimal mi var?!" tok sesi en rahat insanı bile bir an diken üstünden yürütürdü. Bir soru cümlesiyle sonlandırmamıştı aslında sesi pek tabii daha neler'e getiriyordu lafı.

Zafer tam Fetih'in altın tepsi de ona sunduğu ihtimali hızla onaylayacakken Fetih sahte bir şaşkınlıkla araya girdi. "Ah," dedi hadi be der gibi. "Ben sorduğum sorunun cevabını ağzımdan kaçırdım! Duydun değil mi, aldın kopyayı?" gözüm Zafer'in omzunu kavramış eline kaydı. Oyun oynuyordu Zafer'le. Oyun oynuyordu.

Boğazımı temizleyerek "Fetih tamam artık." diyerek onu çekiştireyim dedim ama ne o ne de bakışlarının altında ezdiği adam bendeydi.

"Hadi söyle cevabı, kim fıstık dediğin kadın?"

Zafer'e baktım. İnsanlar benim yüzümden zor durumda kalıyordu. Aklıma kuyumcu çocuk geldi önce. Benzer işlerdi bir yerde. Boğazını temizleyip "Karın." dedi sonunda. Tamam artık bıraksaydı omzunu. İstediğini duymuştu. Fetih'in dudakları keyifle kıvrıldı başını salladı ağır ağır.

"Çok doğru söyledin." dedi Zafer'i her an tebrik edip yıldızlı pek iyi verecek haldeyken. "Zeki adamlarsınız zaten. Ben farkındayım. Kolay değil altı sene okuyup bir de her çeşit insanla uğraşmak. İşiniz zor, bir de sizi çok yoruyorlar." dedi Fetih aniden doktorlar ve sorunlarına konuyu saptırırken. Benle birlikte Zafer'de anlamadı ne olduğunu. O konuştukça dudaklarından soğuğun etkisiyle buhar çıkıyor, şakaklarındaki damarlar sakin konuşuyor olmasına rağmen hala belirgindi. Demek ki gerçekten soğuktandı.

"Karımdan biliyorum," diye devam etti. Amacı neydi ve nereye bağlayacaktı gram bilmiyordum. "Ama benim karım," dedi son kelimeyi vurgularken. "Yorulsa da şimdiye kadar hiç elin adamına fındık, fıstık, ceviz demedi. Bir problem var demek ki burada." derken omzundaki el bir an enseye doğru kayacakken anında asıldım koluna.

"Fetih ben çok üşüdüm hadi gidelim. Hem Zafer'in de girmesi lazım. Ajandam içeride kalmıştı, onu getirmek için çıktı. Acelesi var. Hadi gidelim, çok yorgunum ben."

Dile getirilen her şeyi kendi lehine çevirip kullanan adam bu cümlemi de allayıp pullayıp kendine malzeme yaptı. "Bak benim karım yorgun, senin canın fıstık çekiyor diye ben onu ayakta bekletiyorum. Olacak iş mi bu şimdi yer fıstığı?"

Kendi boyuna yakın adama hiç utanmadan, gözlerinin içine baka baka kurdu bu cümleyi. Delirecektim. Zafer artık bu kadarına da tamam dercesine "Bak kard-"

Fetih yine ve yine susturdu adamı. "Konuşturacağım ben seni de merak etme. Bekle sen," başından beri ilk kez bana döndü arkayı işaret etti. "Arabaya."

Başımı korkuyla iki yana salladım. "Hayır." dedim korkuyla. Ben nasıl bıraksaydım baş başa?

"Arabaya."

"Hayır sen de gel."

"Geç, geliyorum."

"Hayır şimdi gel."

"Efsun, arabaya."

"Hayır."

"Efsun arabaya geç."

"Hayır. "

"Efsun arabaya!"

"Ha-"

"Efsun sen geç biz konuşalım kocanla." bizim zıtlaşmamızı Zafer hiç beklenmedik şekilde bölerken ikimizde birbirimizi yemeyi bırakıp hemen ona döndük.

"Ooo," dedi Fetih alayla. "Ağzından fıstık damlıyor. Aferin çabuk öğrendin kimin, kim olduğunu. Diğer problemi de halledeceğiz bekle." göz göre göre alay ederken kocaman alayla Fetih yine bana baktı.

"Kocanı dinle, arabaya. Hadi."

Bitmez tükenmez bir itirazla dudaklarım aralanacakken "Efsun!" diye sesini yükseltmekten çekinmedi. Gözler bir an bize bile döndü. "Sakinim diye mi bu sınayışın?"

Sakin değildi ki? Beni çıldırtmak mı istiyordu? Sakin değildi!

"Bende sabır kalmadı ama, arabaya geç. Bir daha söyletme." dilimin ucunu hırsla dişlerken Zafer'e baktım. Çok tatlı dilli bir adamdı. Ama Fetih deliğinden çıkmayabilirdi. Zafer'e güveniyordum, Fetih'e güvenemiyordum. Zafer'in başını hadi dercesine sallamasıyla gözlerimi kaçırdım. Fetih aniden kolumu kavrarken "Ben mi bindireyim?" diye yüzüme bana Zafer'den daha çok sinirlenmiş bir tonda konuştu. Bunda biraz kedi siniri de vardı.

Kolumu kolundan çekerken araca yöneldim. Tamam Zafer demek ki konuşacaktı, çok kibar bir adamdı. Fetih'in de karşısında medenice konuşan birine bir şey yapacak hali yoktu ya. Gergince aracın kapısını örterken pür dikkat onları izlemeye başladım. Sıcak olan aracın içi bile iyi hissettirmemişti bana. Dip dibelerken Zafer birkaç kelimenin ardından susturuldu ve Fetih konuşmaya başladı. Dudak okuyabilme yeteneğim yoktu ki! Fetih anlattı, Zafer dinledi. Ara ara başını salladı. Sonra bir an o konuştu ama bu yine çok uzun sürmedi. Fetih bu kez bir temas bağımlısı gibi adamın gömleğinin yakasını düzeltti. İşaret parmağını salladığını gördüm. Daha sonra o parmağı Zafer'in hemen hemen iki göğsünün arasına vuruşunu. Dişlerimi parmaklarıma geçirirken en ufak bir şeyde dışarıya uçacaktım, hazırda bekliyordum.

Sonra kafamdaki tüm o felaket senaryoları alaşağı edecek bir hamle geldi. Fetih ajandamı aldı ondan ve araca yöneldi. Hiçbir şey olmadı. Kalbim sıkıştı. Olmadı değil mi? Ben görmedim değil. Kurumuş dudaklarımı ıslatırken aracın kapısı aralandı Fetih ajandayı hiçte kibar olmayacak şekilde sırtımdan çıkarıp bacaklarıma koyduğum çantamın üzerine attı. Kemerini bağlarken "Ne konuştunuz?" diye sordum sanki aksi bir cevap alacağımı bilmiyormuş gibi.

"Sana ne?" diye sordu ters ters. Dikiz aynayı hafifçe kendine çevirip boynuna baktı. Hafifçe akan kan boğazında kurumuştu. Kaportadan çıkardığı ıslak mendille hızlı hızlı, derisini değil de bir masayı siliyormuş gibi acımasızca sildi.

"Ben bakayım mı bir kez?" diye sordu nazikçe. Ama o hiç nazik değildi. Olmaya da niyetli değildi.

"İstemez."

Gözlerimi baygın baygın ondan çevirirken ben de kemerimi bağladım önüme dönerek.

⏳⏳⏳

Fetih'in aracından sus pus inerken yolda aynen öyle geçmişti. O bir şey söylememişti, ben zaten hoş olmayan bir şey yaşanmadığı için içten içe rahattım. Merdivenleri aştıkça, bizim kata vardıkça bir takım sesler artmaya başladı. Başta kim ne olduğunu anlayamasam da sonrasında Zeliha ve Kürşat'tan geldiğini seçebilmiştim. Başta çok umursamasam da odaya doğru yaklaştıkça sesler o kadar hızlandı ki istemsizce adımlarımı hızlandırdım.

Hiç çalmadan telaşla odaya dalarken gözümün önünden bir kalemlik uçtu. Kalemliğin uçuşunu izlerken aniden Zeliha arkama saklandığında Kürşat ona fırlatılan kalemliği havada yakaladı. Oda yerle bir olmuş Zeliha'nın kıyafet dolabı dağılmıştı. "Bunu sana yediririm!" diye bağırırken Zeliha benden uzun olduğundan kendini tamamen kapatmak için hafifçe eğilmişti.

Kürşat beni umursamadan üzerimize yürürken "Hey hey." dedim elimi durması için havaya kaldırırken. "Sakin ol, neyi paylaşamıyorsunuz?" beni umursamadan aramızdaki mesafeyi kapattığında elindeki kalemliği Zeliha'ya vurmaya çalıştı ama ben ondan daha hızlı davranıp kaptım. Kalemliği arkama saklarken "Kürşat!" diye öfke topuna dönmüş çocuğa baktım hayretle. "Yakışıyor mu senin gibi bir çocuğa?" sesim kontrollüydü de karşımdakini kontrol edemiyordum. Aniden öfkesinden ben de nasibimi alırken "Sana ne?!" diye bağırdı. Yanakları al al olmuşken Zeliha'nın saçından tutmaya çalıştığı an bunu engellemek için ellerine temas ettiğim ilk an sanki virüsmüşüm gibi anında kendini geriyi doğru çekti.

Zeliha'yı ne olur ne olmaz diye arkamdan çekmeden "Ne oldu, niye kavga ediyorsunuz?" diye sordum. Kürşat aynı abisi gibi saçlarını karıştırdı. Hatta çekiştirdi. "Ben yanlışlıkla onun kazağına çamaşır suyu döktüm aynı kazaktan bende de var. Onu benden almak istiyor."

"Yanlışlıkla yapmadın!" diye aniden bağırdığında ben bile irkildim. "Bilerek yaptın, aptal! Abim almıştı bana aynısını. Nefret ediyorum senden. Vereceksin o kazağı bana! Onu bana vereceksin!"

Acımasızca ablasına bağırırken bunları içten söylemediğini tabi ki farkındaydım ama uyarmamakta elde değildi. "O senin ablan." dedim yumuşak bir sesle. Biraz olsun sakinleştirmek için ona doğru bir adım attığımda nefretle bana da baktı. "Bir kazak için öyle söylenir mi hiç? Yenisini alırız. Yanlışlıkla yaptım diyor."

Hızlı hızlı soluyarak beni dinlerken kıvırcık saçları önüne dökülmüş boyundan çok çok büyük öfkeleri giyinmişti üstüne. "Abim almıştı onu bana!" diye yerinde tepinerek bağırdığında kendini dizginleyemeyerek Zeliha'nın üstüne uçmaya yeltendiğinde bu kez beni aşamadı. Onu kollarından yakalarken "Kürşat sakın!" diye daha sert bir sesle uyardım ama hemen ardından eklediklerim sinirini almak içindi. "Yine söyleriz yine alır. Hatta bu kez ben alırım. Alt tarafı bir kazak. Ablan o senin. Sakin olur musun, lütfen?"

Ellerimden kurtulup bir adım geri gitti ve yerdeki yastıklara tekme attı.

"Abla bırak ya!" diye çıkıştı Zeliha. "Şımarıklığından yapıyor."

Mevzu kazak ve öfke Zeliha- Kürşat arasındaydı. Yani bu ana kadar bu böyleydi ama Kürşat'ın bana olan nefret dolu bakışları aniden bu andan dolayı olmadığını belli etti. Zeliha'ya işaret parmağını sallarken "O senin ablan değil!" diye çıkıştı. "Annem mi doğurdu onu?! Abla deyip durma bu kadına!"

Başından beri benden hiç haz etmediğini fark ettiğim genç çocuk fırsatını bulduğu ilk an bana yönelir diye hiç düşünmemiştim. "Abla abla abla! Annem mi doğurdu onu?! Kes artık abla demeyi! Geri zekalının tekisin."

Biraz önce arkama sığınan Zeliha değilmiş gibi aniden Kürşat'ın üzerine yürüdüğünde Zeliha "Düzgün konuş!" diye bağıran o oldu. "Terbiyesizsin işte sen! Ağzının ortasına çarparım, düzgün konuş. Ayrıca nefret edersen et, sanki biz seni çok seviyoruz!"

Hedefim aniden değişti işaret parmağımı Zeliha'ya salladım "Zeliha büyüksün sen, lütfen." adımlarını durdurdu öfkeyle kardeşine baktı. Kürşat'a dönerken boyu benden uzundu zaten, o yüzden direkt göz bağı kurmak için eğilmedim.

"Ablan olarak değil ama yengen olarak senden bana saygı duymanı isterim. Bu kadın değil." diye uyardım. Sesimde ne azarlama ne de kızma vardı. Sadece rica.

Annesinden aldığı gözlerini tıpkı annesi gibi benim yüzüme dikerken "Bu kadın!" dedi öfkeyle. "Yengem değilsin sen benim. Hiçbir şeyimiz değilsin sen. İstemiyoruz seni bu evde anlasana! Annem istemiyor, ben istemiyorum, babam istemiyor." nefreti de tıpkı öfkesi gibi boyundan büyükken,cümlelerinin altında yatan yersiz duygu kendini çok belli ediyordu. Bu yaşta bir çocuk kendine mantıklı bir sebep bulamazdı benden nefret ederken, ancak önüne o sebep sunulur o da kabul ederdi.

Ben daha sindiremeden Kürşat'ı Zeliha aniden yerden aldığı yastıkla "Ben bunu döveceğim!" diyerek çocuğa saldırdı. Birkaç saniyelik bir arbede yaşanırken "Zeliha!" diye bağırışımla onu zorlukla geriye çektim. "Ya ne Zeliha abla ya?! Sana neler diyor duymuyor musun?!" bakışlarını aniden benden alıp kardeşine çevirdi.

"Sen kimsin ki onu bu evde istemiyorsun? Kapı orada defol git o zaman! O abimin karısı! Seve seve kabul edeceksin! Fetih abim duysa bu dediklerini sana ne yapar farkında mısın?! Abla diyorum," diyerek onun üstüne yürüdüğünde beni aşamadığı yere kadar ilerledi. "Var mı? Abla diyorum! Sana ne? Annem seni doğurdu da ne oldu? Abla diyoru-"

"Annem onun yüzünden ne kadar ağladı, kör müsün sen?!" sırtımın dönük olduğu Kürşat sonunda karın ağrısının nedenini resmen sesiyle kan kusarak açıkladı. Birkaç porsiyon Zühre Karadere zehri yemişti. Yaşı çok küçüktü hazmedememişti. Kaşlarım hafifçe havalandı Zeliha'ya uyarı dolu bakışlar atarken Kürşat'a döndüm. "Abim onun yüzünden annemi ne kadar üzdü! Sen nasıl görmüyorsun ya hiçbir şeyi ya?! Gör artık, kör müsün?! Kör!"

Yaşanan aile kaosunda öyle ya da böyle üzülen bir annenin bileti bana kesilmişti. Annesinin ağlayışının asıl nedeni ben değildim ama o bu kadar ince eleyip sık dokuyacak kadar büyük değildi. Basit düşünüyordu. Öyle yapınca da kapılar direkt bana açılıyordu.

"İstemiyoruz seni!" diye yine nefretini bana kusmaya başladı. İşin garip yanı ne diyeceğimi bilmiyordum. Karşısında annesi yoktu aynı şekilde karşılık vereyim. "Git artık, git! Yeter annemi üzdüğün! Git kendi ailenin yanına, bu ailede kimse istemiyor seni!"

Ağzımın içinde karman çorban olmuş kelimelerden doğru olanları seçmeye çalışırken git deyişi isyan gibiydi. Ve gariptir gidersem her şeyim mükemmel olacağına neredeyse emindir.

"Sen ona git diyemezsin!" otuz saniye uslu duran Zeliha yine elindeki yastıkla kardeşine saldırdı. Kürşat'ta elindeki yastığı yakalamaya çalışıp ona

saldıracakken yine araya girdim.

"BİR DAHA SALDIRIRSANIZ BİRBİRİNİZE FETİH'İ ARAYACAĞIM!" artık yastık darbelerinden ben de nasibimi almaya başlarken aradan çekilip bu cümleyi bağırdım ve evet işe yaradı. Bu ihtimalle ikisi de bana baktı ve tepinerek ayrıldı birbirinden. Ama bu sadece fiziksel saldırıyı önledi. Keşke daha genel konuşsaydım. Laf dalaşı kaldığı yerden devam ettim.

"Ona git diyemezsin! Fetih abime git de o zaman!"

Bunun böyle hiçbir yere varmayacağını kabullenerek "Zeliha tamam," dedim sakince. "O bizim aramızda, biz Kürşat'la onun odasında konuşalım." Kürşat'ı kolundan tutup odanın dışına almak için ilk hamlemde işaret parmağı bana kalktı. "Yaklaşma bana! Konuşmam ben seninle hiçbir şey!" eğer ki ilerisinde Kürşat'ın bu kadar acımasız olacağını bilseydim onu gerekirse sürükleyerek bu odadan çıkardım. Ağzından döktüğü zehrin ablasını ne kadar yaralayacağını belki bi'haber, belki de öfkesinden ötürü bizzat bunu istiyordu o an. Açtı ağzını, gözlerini yumduğuyla kalmadı kulaklarını da tıkadı. Ki eğer ne dediğini kendisi duysaydı dili lâl olurdu.

"Sen de onunla defol git!" diye başladı. Saçları karmakarışık olmuş, gözleri parlıyordu. Bağırmaktan sesi çatallaşıyor, karşısındaki en azılı düşmanıymış gibi bakıyordu. "Bunu istemiyor musun zaten?! O senin yüzünden bu evde! Sen bu evde olmasan o da bu evde olmayacaktı! Sen zaten ne boka yararsın ki, annemi üzmekten başka neye yararsın ki?!"

Zeliha başından beri saldırı halindeydi, onun bu hırçınlığını tek bir şey yıktı geçti. Öyle bir dağıldı ki, değil saldırı savunma yapacak hali bile kalmadı. Tek bir kelimeyle. Anne kelimesini duyar duymaz. "Kürşat dışarı çık." diyerek kapıyı gösterdiğimde hiç önemsemedi devam etti.

"Seni de istemiyor kimse bu evde! Sen de gidecektin! Gidecektin kurtulacaktık. Gitmedin! Annem doğru söylüyor," cümleleri bana bile kurşun gibi gelirken olduğum yerde tutuldum. Benden nefret ediyordu, tamam kabul. Ama ablası neden?

"Uğursuzsun! Annem hep doğru söyledi. Gitmediğin için o geldi bu eve. Uğursuzsun işte, annem doğru söylüyor! Gittiğin zaman annem üzülmeyi bırakacak sen ona rağmen gitmedin. Bencilsin!"

Kız çocuklarının babalarına olan düşkünlüğü bilinir ama asıl tehlike erkek çocuğunun anneye olan düşkülüğüydü. Bu uğurda bir yuva da yıkabilir, bir kalbi de paramparça edebilirdi. Uğursuz olduğunu kabullendiği gibi oğluna da kabul ettirmişti ve şimdi hiç acımadan

dillendiriliyordu bunlar. Zeliha'nın suspus olmuş halinde ilk dikkatimi çeken yeri titreyen çenesi oldu.

"Kürşat kes sesini, çık dışarı!" diye bu kez sesini yükselttim. Kolundan da yakaladım. O anlık dirilen öfkeyle kapıya da yürüttüm ama çok kolay kurtuldu elimden.

"Babam seni, beni sevdiği kadar sevmiyor." diye yaptığı şeyi devam ettirdi. Ben daha bu cümlenin ağırlığını kaldıramadın çok daha yüklüsü duyuldu. "Annem seni sevmiyor bile." ilki bir nebze kabul edilebilir geldi o an bana. Bu gerçekten bir nebze kabul edilir olduğundan da yoksa ikinci cümlenin kurşun gibi saplanışından mı bilmiyordum. Zeliha'ya bakamadım bile, tutuklu kaldım. Kardeş kardeşe bunu söyleyebiliyordu.

Üstelik kalıbını basacak kadar emindi kendinde.

"Terbiyesizlik yapma!" kontrolden çıkışımın ilk cümlesi bu oldu. Sesimden de bakışımdan da ilk kez irkti Kürşat. "Karşında ablan var senin, terbiyesiz!" onun üstüne yürüdüğümü ancak dipdibe geldiğimizde anladım. Ağzını açmaya yeltendiği ilk an önümde küçülecek kadar yüzüne bağırdım. "Konuşma!" kesik kesik soluklanırken yüzüme bakıyordu.

"Özür dile ablandan çık dışarı!"

Özrün hiçbir anlamı olmayacağının fazlasıyla bilincindeyken yine de bu odadan çıkmadan önce ağzından doğru da olsa bir şey dökülmezse bu olayı çok çirkinleştirecektim. Öfkeden ya da değil, küçük ya da değil. Böyle insanın canını yerinden sökecek şekilde konuşamazdı.

"Ben ondan özür dilemem!" dedi marifetmiş gibi. Arkamda kalan Zeliha'ya baktı diklenerek.

"ABLANDAN ÖZÜR DİLE KÜRŞAT!" ona bu denli bağırıyor oluşumu kendine yediremediği ama surat ifademin de ona bir şey söyleme hakkını vermediğinin bilincindeydi. Eğer ki bilseydim içinde biriktirdiklerini bu kadar dışa vuracağını yemin ederim ondan önce ben davranırdım. Hiçbir şekilde Zeliha'dan çok kırılmazdı. En fazla benden daha çok nefret ederdi.

Arkamdan titreyen bir ses duydum. "Abla bırak çıksın." biraz önceki tüm yükselişlerinin aksine şimdi yerin dibinden söylemişti bunu. Yerin dibine girmemişti, gömülmüştü. Her şeyin bu kadar başa sarılmasına artık tahammül edemiyordum. Ben ve Fetih bu kadar didinirken diğer herkesin bu derece bozması, aynı çemberin etrafında döndürüyordu bizi. Ben dayanamıyordum, Zeliha nasıl baş ediyordu? Kolum kanadım kırılmış gibi hissediyordum.

Kürşat bu cümleyle kapıya yöneldiği an sertçe kolundan tuttum. "Ablandan özür dile!" diye tekrar ettim. Annesi şimdiye kadar terbiyesizlik yaptıktan sonra diletmediysen ben diletirdim. İsteyerek ya da istemeyerek. Zorla ya da güzellikle.

"Dilemezsem ne yapacaksın?!" diye son kalan cesaretle bana çıkıştı. Kolunu daha çok sıkıp onu daha çok kendime çevirdim.

"Dilemezsen," dedim korkunç bir sakinlikle. Tamamen yüzüme bile bakamıyordu, başından beri yapmak istemediğim şeyi yapıyordum. Hiçbir çocuk kendinden on yaş büyük bir insandan azar işitirken iyi hissetmezdi, hatta korkardı. "Bu durumu abine taşırım ve eminim o sana diletir."

Gözlerinden geçen ifadeye an be an şahit oldum. Alışmışlardı. Zeliha'yı öfke duvarı olarak kullanıp sonra gitmeyi. Zaten Zeliha kötü olan hiçbir şeyi Fetih'le paylaşmıyordu, rahattı hepsi. Ezip geçiyorlardı. Ayaklarının altında çiğnemekten çekinmiyorlardı.

"Tehdit mi ediyorsun sen beni?"

Ablasını, abla olarak görmeyen bir insandan bana yengesi olarak saygı duymasını beklemek büyük aptallıktı. Hala bile yelkenleri suya indirmiyor, Fetih'ten korkmasına rağmen karşısından sınıf arkadaşı varmış gibi davranıyordu.

"Tehdit değil. Fetih'in abiniz olarak bunu bilmesi gerekir diye düşünüp her şeyi onunla paylaşacağım karısı olarak. Ben sana abini anlatmayayım, sen zaten o özrün nasıl ağzından çıkacağını biliyorsun. Çabuk ablandan özür dile."

Fetih'e bu olayı nasıl taşıyacak, ne kadarını söyleyecektim bilmiyorum ama o özrü duymazsam tam da şu an bu öfkeyle arayacağımı biliyordum. Kurdukları krallıkta onların kanından olanı büyüğünden küçüğüne öldürüyordu. Hepsinin elinde bir hançer gelip geçip saplıyorlardı. Evin çalışanı da kendinde bu hakkı görüyordu, en küçüğü de.

Bu riski alamadı biraz önce yaşına, boyuna bakmadan esip gürleyen çocuk olduğu yerde daha çok küçüldü. Gözlerini benden kaçırırken ağzının içinden geveledi. "Özür dilerim."

"Biraz önce nasıl bağırdıysan öyle. Ablandan özür dile Kürşat!"

Kolunu kolumdan çekmeye çalıştı ama fırsat vermedim. Yine aynı öfke dolu sesle bağırdı. "ÖZÜR DİLERİM ABLA!" istediğimi tam anlamıyla alırken "Bir daha," dedim kısık sesle. "bir daha bir saygısızlığını göreyim, çok kötü olur Kürşat. Benim elimden çok şey gelmez ama kimin elinden ne gelecekse her şey yaparım. Şimdi çık dışarı, geç odana utan söylediğin

şeylerden. Çık!" ben bırakmadan o benden kurtulup hızlı adımlarla odanın kapısını çarpıp çıktı.

Bir süre içine düştüğüm kaosun mide bulandırıcılığıyla kapıya bakarken dikkatimi dağıtan şey Zeliha'nın banyoya ilerleyen adımları oldu. Hızla ona dönüp "Zeliha," lavabonun kapısı kapandı, kilitlendi.

"İyiyim." dedi tir tir titreyen sesini duymadan. "Duş alacağım. Hadi sen de git, nöbetten geldin bizimle uğraşıyorsun." elimi kapıya bastırırken "Bak o bana olan öfk-" kardeşinin batırdığı şeyi içi boş cümlelerle düzeltmeye yeltendim ama izin dahi vermedi.

"Efsun abla tamam." dedi burnunu çektiğini duydum sonra su sesini. "Git sen, iyiyim ben."

Belki de hıçkırıklarını bastırmak için açılan su sesinin şiddeti arttı. Ne yapacağımı bilemedim, saçlarımı geriye doğru çekiştirirken alnımı kapıya yasladım. Yine aynı yerdeydik. Dönüp dolaşıp aynı yerden yara alıyordu, kimse attığım dikişin kaynamasına bile izin vermiyordu. Ağlamak iyi gelecekse ağlamasına izin vermek dışında yapabileceğim hiçbir şey yokken yorgunca odanın dışına doğru ilerledim. Gözüm yerdeki ne zaman bıraktığımı bilmediğim çantama kayarken alacak gibi olsam da hiç eğilemedim ve direkt çıktım odadan. Dönen başımla merdivenlere yöneldim. Odaya girmek istemiyordum. Kuruyan dilim damağım için hedefim yorgunca mutfak olurken daha anca bizim olduğumuz kattan ayrılmıştım ki Zühre Karadere'nin sesini duydum. Şûrîde'ler neredeydi bilmiyorum ama Zühre Hanım oğlunun kapısının önünden geliyordu.

"Efsun!" diye bana seslendiğinde onu gördüğüm gibi midem daha çok çalkalandı. Her şeyin katili buradaydı. On sekiz yıl boyunca kızının çocukluğunu öldürmüştü, kardeşler arasındaki sevgiyi öldürmüştü. Boğazına yapışmak istiyordum, yemin ederim kızına nasıl kan kusturuyorsa ben de ona kusturmak istiyordum. Bir odanın kapısını açarken. "Konuşacaklarımız var," diyerek odanın içini gösterdiğinde derdinin ne olduğunu az çok anlayabiliyordum. Kürşat'ın odasından çıkmıştı.

Belki boğazına yapışamazdım ama kinimi üstüne kusabilirdim. Bunun tam sırasıydı.

Adımlarım tereddütsüz açtığı kapının içine ilerlerken önden ben, arkadan o girdi ve kapı arkamızdan kapatıldı. Köy odasıydı. Yerde duvar yastıkları ortadaki tepsiye benzer şey bunu açıkça belli ediyordu. "Sen ne istiyorsun benim oğlumdan?" diye ilk çıkışını yaparken aramızda konuşmanın başında birkaç adımlık mesafe vardı. Muhtemelen oğlu ona kızdığımı anlatmıştı,

belki kazağı. Ama ablasına söylediklerinden dilinin ucuyla bile bahsetmemişti.

"Siz ne istiyorsunuz çocuklarınızdan?" omuzlarına attığı şalın ucunu öfkeyle kavradı. Siyaha boyattığı saçlarını toplamıştı. Önden birkaç tutam dökülüyordu. Zeliha güzelliğini annesinden almıştı bu bariz belliydi, kızına bakarken o da kendi yüzünü görmüyor muydu? Kızı olduğunu hatırlatacak gırla şey vardı? Neydi sebep? Bu kadar düşman olup kızını uğursuz diye nitelendirecek sebep neydi? Nasıl bir saçmalıktı, bahaneydi?

"Benim oğluma bağıramazsın sen!" diye sesini yükseltirken üstüme yürüdü. "Kim verdi sana bu hakkı, sen kimsin ki benim oğluma bağırabiliyorsun?! Ablasının odasından kovuyorsun? Kim verdi sana bu sultanlığı, Fetih mi?"

Omuzlarım dip dibe kalışımızla dikleşti. "Siz verdiniz!" diye bastırarak konuştum. Her an saldıracakmış gibi bakıyordu ama bunu yapacak cesareti olmadığını da biliyordum. "Siz bağırmadınız, siz vermediniz terbiyeyi bana kaldı! Ne Fetih'i?! Sizin açığınızı kapatıyorum ben!"

Zehir zemberek bende olan gözlerden geçen dalga bir volkanın içinde kaynayan ateş gibiydi.

"Terbiyesizlik yapma!" diye bağırdı. "Senden mi öğreneceğim ben terbiye vermeyi? Senin alamadığın terbiyenin on katını verdim ben çocuklarıma. Lafını bil de konuş. Sen benim oğluma bağıramazsın! Sen bilmezsin ama kardeş bunlar. Kavga da ederler, severler de birbirlerini döverlerde. Sana mı düştü araya girmek. Hadsiz!"

Alttan alttan benim ailemden dem vururken şu an hiç ona istediğini verecek değildim. Ki kurduğu cümlelerde son sıradaydı onu çağrıştıranlar. Kaşlarım hayretle havalandı "Kavga da ederler öyle mi?" diye sordum şaşkınca. "Hangi kardeşiniz sizinle kavga ederken *uğursuzsun gittiğin gün annem mutlu olacak* dedi?!" bir adım geri giderken iğrenerek onu süzdüm. Önüme düşen saçlarımı hırsla ve çekiştirerek geriye iterken yüzünden kontrolsüz bir şekilde geçen şaşkınlığı gördüm. Tahmin ettiğim gibi Kürşat olayı en alakasız şekilde aktarmıştı.

"Ama zaten sizin anneniz böyle bir şey söylemedi değil mi? Kardeşiniz niye söylesin?!" dumura uğramış hali beni izlerken omuzlarım çöktü aniden. "Ya nasıl kendi doğurduğun kıza bunu söylersin?!" diye isyan ederek ona baktım. "Bu nasıl bir annelik, nasıl bir insanlık?!" cümleyi kendi sesimden duymak beni daha çok delirtti. Annesiyle anlaşamayan çok arkadaşım olmuştu. Ağır cümleler kurarlardı birbirlerine ama yine de anne

kızlardı. Böyle bir şeye hayatımda ilk defa şahit oluyordum. İçim çekiliyordu benim, o nasıl söyleyebiliyordu?

"Bana karşı doldurdun oğlunu ama ya ablası?! Nasıl kıydın iki kardeş arasındaki o bağa, hiç mi sökerken sızlamadı vicdanın? Sen nasıl bir insansın ya?!"

Sen de insan mısın? Diyemedim. Dudaklarımdan dökülmedi ama asıl soru buydu.

"Oğlun kardeşine senden nefret ediyorum diyor. Senin oğlun Zühre Karadere," işaret parmağım ona doğru havalanmış açtığım mesafeyi hışımla kapatmıştım. O gözlerindeki ateş dalgası yerini korusa da cümlelerim onda bozguna neden olmuştu. Bağırıyordum, içim biraz olsun soğumuyordu. Onun ki hiç mi yanmıyordu? Mümkün değildi bu, akla mantığa yatmıyordu.

"Babam beni seni sevdiğinden daha çok seviyor diyor." bu onun suskunluğunu bozan son cümle oldu. Rengi bile atmıştı.

"Yalan söyleme," dedi. Sanki tüm bunlara sebep olan o değilmiş gibi bana bunu söylüyordu. Dudaklarım histerik bir halde yukarı doğru kıvrıldı.

"Yalan?" dedim söylediği şeyin saçmalığı ilk onda bir şeyler çağrıştırsın diye. "O zaman sana daha kötü bir yalan söyleyeyim," dudaklarımı birbirine bastırdım. Pür dikkat yüzüne baktım. Söyleyeceğim şeyi nasıl karşılayacağını deli gibi merak ediyordum. Yalan değildi, kendini kandırmayı tercih ediyordu.

"Oğlun annem seni sevmiyor bile Zeliha dedi. Senin doğurduğun, senin bir başka doğurduğuna annem seni sevmiyor dedi. Kardeş kardeşe bunu söyledi. Apaçık bir şekilde. Hiç duraksamadan bunu haykırdı ablasının yüzüne. Kendiden emin. Hiç şüpheye düşmedi." haykırdığım şeyler ilk kez duyduğu şeyler değil hep kulaklarını tıkadığı şeylerdi. Zeliha onlardan, onların zoruyla bir ada parçası gibi ayrılmış sürükleniyordu. Annemi düşündüm sonra Suna anneyi. Zeliha benim kadar bile mi şanslı değildi?

"Senin yüzünden. Sen o kadar kötü bir annesin ki, kardeş ayrımı yaptığın yetmiyormuş gibi bunu söyletebilme cesareti bile verdin. Bunu herkese fark ettirdin. Kinin, nefretin. Midemi bulandırıyor. Sebebin ne, neyi kendine kılıf yaptın henüz bilmiyorum ama öğrendiğimde göz devirmenin ötesine geçmeyeceğim. Niye biliyor musun?"

Ben anlattım o dinledi.

Ben bağırdım o dinledi.

Ben yüzüne vurdum o yine dinledi.

Bu odaya giriş sebebi bu değildi ama umduğuyla bulduğu bir olmamıştı.

"Ben bir anne köpeğin ölen yavrusunun yanından kışın ortasında günlerce beklediğini biliyorum." yüz kasları gerildi, sesim engelleyemediğim şekilde titriyordu. Zeliha yukarıda ağlıyordu, benim elimden hiçbir şey gelmiyordu. "Ama sen? Değil başında beklemek kızının üstüne uğursuz lafını yaftalamışsın. Mutluluğunu kızının gidişine bağlamışsın. Küçücük çocuğu ablasına düşman yapmışsın. Merak etme Zühre Karadere," cümlelerimin ne kadarı dokundu bilmem ama gözleri parlıyordu, tüm kaslarını sıkmıştı. Biraz olsun dokunacağı varsa ben tüm zehrimi akıtırdım ona.

"Kızın gidecek. Gün gelecek kızın gidecek. Yaşanacak bu. Bir ömür senin dizinin dibinde kalmayacak ama mutlu olurum mu sanıyorsun? Bir gün yaptığın hatayı anlayacaksın, pişman olacaksın o anne yüreğin oğullarına nasıl yanıyorsa kızına yanacak. Olacak bu. İnan ki olacak. O bahanen yetmeyecek sana pişman olacaksın, o zaman kızının ayağına kadar giden sen olacaksın. Gideceksin, gideceksin de," adımın Efsun olduğu kadar emin olduğum şeyi onun canını yakmasını dileyerek dilime vuruyordum. Canı biraz olsun yansaydı, Zeliha yukarıda ağlarken o rahat olsun istemiyordum.

"Sen gittiğinde, Zeliha çoktan gitmiş olacak. Senden gitmiş olacak. On sekiz yıl, sen onu sevmedikçe o seni daha çok sevmiş ama sanma ki bu böyle devam edecek. Zeliha gün gelecek senden geçecek. İşte o zaman o kızı ne kadar yaktıysan o kadar yan. Ne eksiği ne fazlası. Senin hak ettiğin bu. Senin bir tane kızın var, sen bir gün olsun kıymetini bilmesen de bir tane kızın var. Bir şey yapacak olsa ilk senden onay bekliyor, ağzının içine bakıyor, senden tek güzel bir şey duymak için çırpınıyor, sen onu kaç sevmiyorsan o seni o kadar seviyor. Hangi oğlundan bu kadar kıymet görüyorsun Zühre Hanım?" dolup taşan duygularım sesimi söndürmüş dokunsalar ağlayacaktım. Niye böyle yapıyordu? Zeliha ondan nefret edebilirken Zeliha ona ölüp bitiyordu. Niye böyle yapıyordu? Bu kadar mükemmel bir kızı varken nasıl elinin tersiyle itiyordu?

"Kahvaltı ederken gözü hep bardağında, bitsin de doldurayım diye. Attığın şekere kadar biliyor. Secdadenin yerini senden önce buluyor. Ya senin giyeceğin terliği bile ayağının dibine koyuyor." her şahit olduğumda içimi titreten şeyler şimdi ses tellerimi titretiyordu. Boğazıma yapışmıştı sanki bir şeyler nefes alamıyordum. Karşımda dilini yutmuş kadının hali de iyi değildi. İlk defa birinin bu kadar beter olmasını istiyordum. Karşımda kan kussun istiyordum.

"Hangi oğlun bu kadar düşkün sana? Sen en büyük şansını kendini uğursuzluk diye kabul ettirmişsin ama çocuklarını uzak tut bundan. Kızının canından gözünü çek artık. Bırak senden vazgeçsin günün birinde. Bekle. On sekiz yıl bekledin az daha bekle. Bu kadar zalim olma." ne ben ondan tek kelime duymayı bekledim ne de o buna yeltendi. Son kez, ilk kez bana karşı nefretin yanında başka şeyler de taşıyan gözlerine baktım. Daha fazla beklemeden kapıya yönelirken indirdiğim kapı kolunu açmadan son kez ona döndüm.

"Ayrıca devamlı ailemden dem vuruyorsunuz ya," bana dönmedi ama beni dinlediğini biliyordum. "Benim annem, ben dokuz yaşında öldü. Annemin bende tek açtığı yara da ölümü. Ve benim annemin bana dokuz sene de verdiği şeylerin yarısını bile siz on sekiz yılda kızınıza verememişsiniz. Oturun bunu bir düşünün olur mu? Nasıl becerdim ben bu kadarını diye bir düşünün."

⌛⌛⌛

Hava kararmış, Fetih henüz gelmemişti.

İki üç saat yarı uyanık yarı uyku halinde geçen bir uyku maratonunun ardından Zeliha'nın odasını toplamıştı. Bugün ders çalışmak istemediğini, uyandığından beri halsiz olduğunu dile getirmişti. Uyuyordu. İşin doğrusu yatakta dönüp duruyordu. Belki hala ağlıyordu. Elimdeki ballı sütlerle yukarı doğru çıkarken istemsizce Kürşat'ın odasına baktım.

Fetih geldiğinde ne konuşacaktım ne anlatacaktım bir şey anlatacak mıydı bilmiyordum. Adımlarım istemsizce onun odasına kaydı. Önce onunla sakin bir konuşma belki en doğrusuydu. Söylediklerini ucundan kıyısından dahi Fetih'e anlatsam neler olacağını tahmin edebiliyordum. Anlatsam da anlatmasam da vicdanım rahat etmeyecekti. Yaklaştıkça kapının çok az aralık olduğunu fark ettim ve içeriden duyduğum kadın sesi adımlarımı sessizleştirdi.

"Ben seni böyle mi yetiştirdim Kürşat?"

Zühre Hanım'ın benim karşımdayken duymadığım sesi şimdi oldukça sitemli çıkıyordu. Dinleyip dinlememek arasında gittim geldim. Adımlarım bir ileri bir geri gitti ama merakım çok daha ağır bastı. Karşı taraftan ses gelmedi. Zühre Karadere devam etti.

"Baban hep demez mi 'anne gider baba gider ama kardeş kalır' diye? Ha Kürşat, biz böyle mi büyüttük?" gölgem kapıya düşmesin diye yerimden kıpırdayamıyordum. Elimdeki tepsiyi sıkıca tutmuş arada kısılan sesi duymaya çalışıyordum."Baban sana ne yaptıysa ablana da onu yapmadı mı,

ne demek babam seni daha az seviyor? Sen en küçüğümüzsün diye senin üstüne daha çok düşüyor diye mi böyle yapıyorsun?" ben direkt kendi üzerinden söylenilen üzerinden başlar sandım söze ama konu babasıydı. Acaba kendiyle alakalı konuşmuşta ben duyamamış mıydım? Asıl merak ettiğim orasıydı.

Yine kısa bir sessizlik girdi ve cevap veren olmadı. Kürşat'ın söylediklerinden sakinleştikten sonra memnun olmadığı muhakkaktı. Ablasını sevdiğini, belki şu an pişman olduğunu da biliyordum ama sorun bir an olsun bunları içinden geçirmesiydi.

"Ya, annem seni sevmiyor bile ne?" içimde bir zafer emaresiyle gülümsedi. Burayı duyamasam çok üzülecektim işte. "Sana mı düştü benim ablanla aramadakiler. Benim ağzımdan öyle bir cümle duydun mu, sen ne hakla ablanı kurdun o cümleyi? Ablana kızarken düşünmedin mi annem bunu duyarsa da üzülür diye?" yavaşça arkamı kontrol ettim. Evde çalışanlar ve biz dışında kimse yoktu ama yine de yakalanmak istemiyordum. Şûrîde ve annesi misafirliğe gitmişlerdi. Biz bizeydik. Kürşat suskunluğunu korudu.

"O kızdığın ablan bir kere olsun lafıyla beni üzmedi senin gibi. Ya sen Kürşat bu kaçıncı?" esen rüzgar dişlerimi birbirine bastırmama neden olurken sırtımı soğuk duvara yasladım. "Baban da abinle çok kavga etti. Abiden de mi nefret edeceksin? İnsan ablasına nefret ediyorum der mi? Baban seni kaç kere uyardı, kaç kere kızdı. Ben hep dedim Kürşat yapmaz, kızma oğluma, daha küçük. Küçük diye diye mi böyle oldun sen?"

Ben konuşurken onda olan farklılığı fark etmiş ama hiç oğluyla bu tarz bir konuşmayı yapacağını sanmamıştım. Saatler geçmiş o cümlelerin üzerine gökyüzü renk bile değiştirmişti ve o daha yeni gelip konuşabilmişti. Saatlerdir söylediklerim dönüyordu umuyordum ki kafasından. Ama ben ona bir şeyi kasten, bile isteye söylememiştim.

Zeliha ondan geçmiş olduğunda bile gelse kızına, kızı yine sarıp sarmalar, affederdi annesini.

Ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Sen küçüksün diye ilk sana koştuğum, en az sana kızdığım için ben onu sevmiyorum mu oldum? Sana daha çok düşkünüz diye sen böyle düşündün, bir de gittin bunu ablana söyledin? Ben sizi hep iç içe büyütmedim mi, kavganızı gürültünüzü kendiniz çözün, öpüp barışın diye beklemedim mi? Abin ikiniz düştüğünde ilk Zeliha'ya koşuyor diye onu senden çok mu

seviyor oluyor da sen gidip babam daha az seviyor, annem sevmiyor diyorsun?"

O ana kadar sessizce dinleyen Kürşat'ın sesi aniden böldü annesini. Ağladığını o an fark etmiştim. "Evet!" diye çıkıştı. Ağlıyordu, yanılmıyorsam epey de şiddetliydi. "Evet abim onu benden daha çok seviyor." ben neye evet dediğini anlamamıştım, sebebin bu olduğunu bilseydim bilmemeyi de yeğlerdim. Gözlerim kısıldı. "Abim onu hep benden daha çok sevdi. Abim onu hepimizden çok sevdi anne. Aylarca gelmezdi gelmezdi ne zaman ki Zeliha'nın doğum günü var gelirdi. Bir kere olsun sırf benim için gelmedi. Zeliha ağzını açmadan istediğini yapardı bana gelince sen söylemeden kılını kıpırdatmazdı. Bak o gün kendi ağzınla duydun, Zeliha basketboldan nefret eder sırf bana inat söyledi diye hemen kabul etti ama ben kaç zamandır söylüyorum tamam dedi mi? Maç için değil anne yemin ederim maç için değil, yabancı kadın ben götürürüm diyor Mehmet abim ben götürürüm diyor o hala bir şey demiyor. Kendin söyledin! Benle Zeliha düşerdik o ilk Zeliha'ya koşardı. O Zeliha'nın babası gibi ama bana gelince abisi olduğumu bile unuttu hep. Zeliha'yı hep yanına aldı aylarca hem de, ben ne zaman gitsem yanına birinci hafta dolmadan okulumu bahane edip göndermek istedi. Bak karısı var artık. Onu da daha çok seviyor. Karısı istedi diye o benim bu kadar zamandır istediğim odayı ona verdiler. Hani abim kimsenin gürültüsünü dinlemek istemiyordu, boş kalsın istiyordu o odalar? Bak Zeliha'yı koydular oraya. Ab-" Kürşat'ın senelerdir içinde biriktirdiği cümleleri benim tarafımca bölen merdivenlerden gelen adım sesleri oldu. Yüzümü buruşturarak hızla girdiğim yerden çıkarken elinde tepsiye koyduğu tabaklarla yukarı çıkan Gülizar teyzeyle göz göze geldim.

Bana ara ara dediği gibi "Gelin Hanım." derken elimdeki sütlere baktı. "Siz daha çıkmadınız mı yukarı?" sütleri onun yanında koymuştum. Ne diyeceğimi şaşırırken etrafa baktım.

"Şey," diye geveledim. Zühre Hanım çıkar da bu konuşmaya şahit olursa kesin anlardı dinlediğimi. "Telefonla konuştum da oyalandım biraz." endişeyle dudaklarımı ıslatırken "Sofrayı kuruyorsunuz." dedim tespitin dibini yaparken. "Çok güzel. Fetih'te birazdan gelir. Siz güzel güzel kurun o zaman. Çok kolay gelsin, hiç kolay bir iş değil çünkü." kadın bana baktı garip garip. Boğazımı temizlerken gülümsedim.

"Görüşürüz o zaman. Daha fazla soğumasınlar." sonra bir el sallamaya giriştim, sütleri düşürecek gibi oldum zar zor tuttum. Sonra resmen koşar

adım yanından uzaklaştım. Tuttuğum nefesi verirken sütleri dökmemeye dikkat edip Zeliha'nın odasına attım kendimi. Kapalı olan ışıktan ötürü oda çok az aydınlanıyordu. Zeliha'nın uyumadığına neredeyse eminken ışığı açtım gözlerini kapatma girişimine düşmeden bana çevirdi kafasını.

"Bize süt getirdim." diyerek ona ilerlerken çok geçmeden bana yer açtı. Sessizdi. Ağlamıyordu. Bu hayatta çok iyi öğrendiğim birkaç şey vardı.

Bunlardan biri; alışmanın, öldürecek kadar kuvvetli olmayan bir acının vücutta bağışıklık kazanan bir hastalık olduğuydu. Eğer bir acı sizi öldüremeyecek kadar kuvvetsiz, yaşatamayacak kadar da güçlüyse bu tezatlığı vücudunuz bağışıklık kazanarak sindiriyordu.

Zeliha'nın gözyaşları her daim dökülmüyorsa bağışıklığındandı. Alışmıştı, öldürmeyeceğini bildiğinden kabullenmiş, yaşatmayacağını bildiğinden sindirmişti.

Sütleri yan tarafa koyup yorganın altından onun yanına iliştim sırtımı arkaya yasladım boylu boyunca yatan onu karnımın üzerine çektim. Biraz önce duyduklarımın hazmedilişi beynimin içinde devam ediyordu. Kürşat'ın derdi bambaşkaydı. Kendini çok yanlış bir şeye inandırmış, yediremiyordu bunu. Fetih anne babasının Zeliha'da bıraktığı boşluğu doldurmak için varını yoğunu o kadar ona vermişti ki öteki tarafta bu kez boşluk oluşmuştu.

Çok saçma bir yetememezlikti. Ve Fetih bunu bilse bunun için kendini çok üzerdi.

Ellerim Zeliha'nın saçlarındayken "Kürşat seni çok seviyor." diye onun şu an şüpheye düştüğü gerçeği dillendirdim. "Bir anlık öfkeyle celallendi ve senin de canını yakmak istedi çünkü acısını çıkarması lazımdı. Annen şu an onunla çok yerinde bir konuşma yapıyor."

Zeliha'nın dudakları kıvrıldı burukça. "Annem onunla benim için konuşmaz." tek bir cümle içinde bin cümleyi barındırabilirdi. "Hele de senin yerinde bulacağın bir konuşmayı hiç yapmaz."

Bundan adı kadar emindi ama bir farklılık vardı. Annesi gerçekten konuşuyordu. Bu da demek oluyordu ki az da olsa payı vardı bugünkü cümlelerin. İçime su serpildi sanki.

"Valla kendi gözlerimle görüp, kendi kulaklarımla duydum. Hatta birazcık kulak misafiri oldum ayıptır söylemesi." başını karnımın üstünde bana kaldırıp inanmayan bakışlarını üzerimde tuttu. "Aaa bakma öyle. Yalan borcum yok sana. Doğru söylüyorum. Yemin ederim." bakışlarından çok garip bir ifade geçti. Tamamen inanmamakla birlikte bana olan güveni de direkt yalancıya çıkarmıyordu beni. Eğilip saçlarından öptüm.

"Kürşat sana sinirli çünkü Fetih'in seni ondan çok sevdiğini düşünüyor." konuşmanın tamamını değil de en azından onu az da olsa iyi yapacak kısmını paylaşmaya karar verirken Fetih'e de bugünkü olaydan bahsetme niyetim tamamen kaybolmuştu. Zeliha'nın yüzü buruştu. "Aptal işte. Aptal. Abim ikimizi de eşit seviyor. Şımarıklığından yapıyor, öyle bir şey yok." aksinin mümkün olmadığını ben de farkındaydım. Başımı salladım "Ama abinin sana daha düşkün olduğu aşikar. Düşkünlükle sevgiyi ayırt edemiyor. Yaşı daha küçük. Annen de bunu dile getirdi. En küçüğünüz o olduğu için, ona daha düşkün olmalarının sevgi miktarıyla alakası olmadığını dile getirdi."

Annesiyle ilgili her söylediğime şaşırdığı açıktı. İnanamadığı da. "Öyle mi söyledi?" başımı salladım ağır ağır. Şimdi bunun gerçekliğini sorguluyordu benim gibi. Osman Karadere için yorum yapamasam da tam olarak, o benim için hep bir soru işaretiydi, Zühre Hanım için tamamen öyle olmadığını da biliyordum.

"Haklı da. Kürşat bunu ayıramıyor birbirinden. Dolmuş sana. Çünkü Fetih senin üstüne daha çok titriyor ve sanırım bu çok eskiden beri böyle."

Gözlerini kaçırdı başını iki yana salladı. "Yok öyle bir şey. Abim ikimizi de çok seviyor. Yersiz kıskançlık yapıyor. Bana diyor ama asıl bencil o."

Onun da farkında olduğu ama ikisi ayırt edebildiğinden bunu sorun etmediği çok açık belliydi. "Zeliha," dedim yavaşça. "Dürüst olalım birbirimize."

Gözleri tekrar beni buldu daha rahat bir konum aldı karnımda. "Abim sadece beni öperek onu döverek seviyor." dedi bu çok normal bir şeymiş gibi. Fetih kafanı koparacağım senin... Ben güldüm ama onun gülecek hali yoktu. "Ayrıca beni abim büyüttü, onu annem. Bu çok normal. Ve abimin onunla uğraşması tamamen sevgisinden. Bunu anlamıyorsa bu onun salaklığı."

Dudaklarımı büzerken "Harbiden ya," dedim ince bir alayla. "Seni abin büyüttü de sen nasıl bu kadar kibar, tatlı, yumuşak başlı biri oldun? Küfürbaz, sinir makinesi, kavgacı bir tipte olabilirdin. Çok garip bak bu. Fetih'in çocukları için içimdeki son umut parçası senin sayende ayakta."

Son cümle tamamen bilinçdışı dudaklarımdan dökülürken bir de bunu söyledikten sonra güldüm. "Çocuklarınız." diye beni düzelttiğinde Zeliha gülüşüm yüzümde dondu kaldı.

Söyle söyle Efsun beş ay sonra boşanacağız da de.

Başımı salladım. "Çocuklarımız." diye düzelttim bende. "Artık doğurmadan önce genlerini benden alsın diye her gece dua ederiz. Çünkü sen düzgün oldun diye buna güvenip kendimi riske atamam. Kumar oynamak bu."

Zeliha ilk kez bugün az da olsa güldü. "Yaaa," diye sızlandı. "Fetih abim bunu duyarsa çok bozulur." omuz silktim ardı ardına.

"Halt yemiş. Haksızsam haksızsın de, de Zeliha haksızsan haksız-"

Benim o gün baskın basanındır diyerek daldığım odaya aynı hışımla giren Fetih'le yerimden zıpladım resmen. Gözleri direkt Zeliha'ya bulurken "Neyi duyarsam bozulurum?" demesin mi? Desin desin.

Olsun mu gazamız mübarek? Olsun olsun...

"İyi insan lafın üstüne gelirmiş." Zeliha'nın bu yorumuna ben onun aksine "Andık şeytanı geldi kapıya." diyerek kendi bakışımı ekledim ama içimden söyleyeceğime dışımdan söyledim. Evet, harika.

İkisinin de gözleri bana dönerken dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bak," dedi Fetih kapıyı ayağıyla kapatıp mevzuya gider gibi bize gelirken. "Bak," diye tekrar etti. Yavaşça aşağı doğru kayıp yorganın altına giriyordum ben de bu sırada. "Bak." diyerek tek bacağını yatağın üzerine atarak benim gömüldüğüm yorganı alacakken üstümden Zeliha'nın eli araya girdi.

"Bir saniye bir saniye bir saniye." diyerek yaşanacak arbedenin önünü alırken "Ben hemen ortamı yumuşatayım." beni yine bir yükten kurtaracağını belli ederek konuştu. Kafamı hafifçe yorgandan çıkarıp onlara baktığımda bomba patladı.

"Biz de tam sizin çocuklarınızdan bahsediyorduk!"

Aaaa ama yani aaaaaa....

Ne alaka, ne ne ne? Bu mu yumuşatmak?

Fetih'in hamlesi yarıda kaldı ve bakışları adım adım değişti. Havalanan kaşlarını çarpık gülüşü takip etti. İmalı bakışları beni buldu. Nasıl da sırıtıyordu... Hayır öyle bir şey yapmıyoruz Fetih! Bir kendine gel be adam!

"Bak sen," dedi imayla! Bana! İmayla! "Bak bu konu çekti işte benim ilgimi." dağılmış saçları, serseri gülüşü, ıslattığı dudakları değil kulaklarımı göz kapaklarımı bile ateş topuna döndürdü.

BENİM TÜTSÜ SİPARİŞİM VARDI NEREDE O?

Büyü var da bizim üzerimizde.

Yerinden doğruldu, önce koyu lacivert kabanını çıkardı. Sonra takım elbisesinin ceketini. Sonra kravatını. Sonra kol düğmelerini. Sonra saatini.

Sonra kollarını katlayıp sıvadı. Sonra üstten bir iki düğmeyi açmaya başladı.

SONRA SONRA SONRA!

Ne oluyoruz ya?!

"Ay bir saniye!" diye bağırdı Zeliha telaşla. "Benim çıkmam gereken bir şey mi oldu?" yerinden doğrulmaya yeltendiğinde kolundan tutup yapıştım koala gibi. Nereye Zeliha sana da mı sıcak bastı? Tam gideceği için kızacakken ona Fetih tüm edepsizliğiyle kardeşine göz kırptı. "Hiç fena olmaz," dedi. Çapkın çapkın. Çapkın mı? "seni dışarı alırsak." diye Zeliha'yı iyice kızarttı. Kız renk atmıştı. Tamam normal çiftler gibi davranacağız herkesin yanında dedik ama normal çiftlerde böyle yapıyor değildi ya. Şaşkınlıkla ve hayretle ona kaş göz yaparken hiç oralı olmadı. Umursamadı bile beni.

"Konu buraya nasıl geldi?!" dedi dehşetle Zeliha. O tatlı bir konuşmanın içine atar sandı bizi ama konu çok başka yerlere gitmişti. Bir bana bir Fetih'e bakıyordu.

Ay delireceğim! Ay ateş bastı! Ay ay ay ay!

Fetih'in eli üçüncü düğmede asılı kalırken hiç çekinmeden "Senin abinin edepsizliğiyle." dedim açıkça. Fetih utanmıyordu ben mi utanacaktım? Biraz önce olası bir hamilelikte, hiç olmayacak bir hamilelikte, her gece dua etmeyi talep etmiştim ve sanırım Zeliha şu an bana hak veriyordu.

Sonuçta o da yeğeninin bir edepsiz olmasını istemezdi.

Fetih yüzsüzce "Ben burada seni yalancı çıkarmamak için çabalayayım bu kadar, senin kocan hakkında dediğine bak. Yok yok yaranılmıyor bu kadın milletine, boşa çaba."

Konu gider ayak kadın milletine de geldi, oh ne güzel memleketti öyle. Yüzümü ekşitirken "Pardon da ne yalanı?" dedim. Eli gömleğinden koptu ufak boşluğa yerleşti. Benim ilk konumumu alırken şimdi onlar doğrulmuş vaziyette ben yatıyordum.

İyi bari soyunmadı.

Hafifçe eğilip Zeliha'yı öperken aklıma o cümle geldi istemsizce. 'Beni öperek onu döverek seviyor'

Fetih'in oğlu olursa onu da mı döverek sevecekti? Anlamsız denklemden bulduğum anlamsız sonucun ürperticiliğiyle ona bakamadan Zeliha'dan ayırdığı dudakları beni buldu. Bu işler parayla değil sırayla dercesine alnımdan öperken Zeliha'ya geçen seferki gibi onu öpmedin muhabbeti bırakmadık.

Geri çekilmeden "Çocuklarımız hakkında konuşuyormuşsun." dedi gözlerimin içine bakarak. "Olmayan şey hakkında konuşursan yalancı çıkarsın."
Sanki aramızda Zeliha yokmuş, sanki aramızda Zeliha olmasa bir şeyler olacakmış gibi gerildim de gerildim. Yorganı kafamın üzerine örtmemek için şaşkınlıkla Fetih'e bakıyordum. Kalbim çok kötü bir şey olacakmış gibi çarpıyordu.

Kötü bir şey mi olacaktı?

Tükürük bezlerim çalışmaya ara vermiş gibi dilim damağım kurumuştu. Bende kalp vardı, hiç ara vermeden atıyordu hem de. Fetih niye kaçtır böyle yapıyordu?

"Aaaa," dedi Zeliha "Anladım tamam. Çok mantıklı. O zaman ben çıkayım sen yalancı konumuna düşmediğin zaman biz bu konuyu yine konuşuruz. Oldu o zaman görüşüüüürüüüzzzz." Zeliha aramızdan bir yılan gibi süzülerek çıkmaya yeltendiğinde öyle büyük bir korkuyla onu tuttum ki bağırışımda eş zamanlı oldu.

"Saçmalama Zeliha!"

Onu kazağından tuta tuta çekiştirdim. Biraz önce morali yerle bir olan, muhtemelen hala kendini çok kötü hisseden Zeliha'ya anlık bunları unutturuşumuza mı sevineyim yoksa içine düştüğüm konuşmaya mı şaşırayım bilemedim. Zaten regl olmayışım kasıklarımda dayanılmaz bir sızıya neden oluyordu bir de böyle şeylerle uğraşıyordum. Hak mıydı bana?

Zeliha'nın düşen bakışları beni buldu. Hayal kırıklığıyla "İstemiyor musun?" sesinde ki fenalık içimi bir kötü yaptım. Gerçekten evli olsaydık ve gerçekten istemeseydim ağzımı açıp onu onaylayamazdım.

"Güzelliğim ne alaka şimdi bu ko-"

Beni hiç dinlemeden Fetih'e çevirdi ve "Sen mi istemiyorsun?" dedi kızgınlıkla. Bana bunu kırgınlıkla sormuşken Fetih'e tavrı daha sert olmuştu. Hani istemiyorum dese azarlayacak gibi. Fetih bunu fark etmiş olacak ki kafasını iki yana salladı.

"Saçmalama," diye sahte bir çıkışma döküldü dudaklarından. "İstiyorum tabi ki, istememek ne demek? Öyle bir ihtimal yok."

İSTİYORUM MU?!

Ne demek istiyorum?

Sonra aniden bombayı bana attı. "Yengene söyle. Bana niye konuşuyorsun?" bu bencillikti! Biz böyle konuşmamıştık, olayın patlayacaksa bende patlamasını istiyordu! Niye beni ortaya atıyordu?

Ondan önce bunu yapıp topu ona da atabilirdim. Ama ben onun gibi kalleş değildim.

Zeliha bir o bir ben sürdürdüğü sıralamayı benimle devam etti ve sesiyle beraber bakışlarını da yumuşattı. "İstemiyor musun?" Ben bu kıza istemiyorum diyemezdim. Hele de bugünden sonra bunu hiç diyemezdim. Bunu duyarsa kafaya bile takardı. Yutkunurken Fetih'e göz gezdirdim. İnanır mısınız Zeliha nasıl ağzımın içine bakıyorsa Fetih'te aynıydı.

"İstememek olur mu, çocuk istenmez mi hiç ama durumu görüyorsun Zeliha. Benim iş yüküm, Fetih çok çalışıyor. Doğru zaman değil ki."

Zeliha rahatladığını belli ederken soluklandı gülümsedi ve heyecanla yükseldi. "Ben bakarım!"

O kadar masum, iyi niyetliydi ki bunu söylerken samimiyetinden tek bir an bile şüphe etmedim. Bakardı, hiç derdi tasası yokmuş gibi her şeyini ona verir bakardı.

"Bu teklifini unutma sınavdan sonra düşünürüz bir daha." hevesini kırmamaya çalıştıkça onu kandırıyordum. Onu göz göre göre kandırıyorduk. Fetih'e baktım. Ne diyecektik zamanı gelince ona?

"Annem de var. Sınavımı aksatmam ben. Gülizar abla var, halalarım var. Yani zaten sana kalmaz ki ona bakmak. Altı mı kirlenmiş bir bakmışsın temizlemişler. Kimse seni yormaz. Zaten bak ev hep kalabalık."

Annen mi? Bebeğimi zehirlemek için mi? Daha neler...

"İyi de bebeğim ama ben de bebeğimle ilgilenmek isterim, ben hariç herkes bakacaksa ben ne anlarım o işten? Bak ya da Fetih günde üç dört saat ya uyuyor ya uyumuyor. O üç dört saatte de bebekle mi uyanık kalacak?" zamanın oldukça yanlış olduğunu, erken olduğunu anlatarak bu konuyu tamamen kapatmak niyetindeydim. Hiç açılmamak üzere.

"E baba olacak." gözleri abisini bulurken destek bekliyordu kendine. İstediği şey beni ikna için bir ittifaktı. "Yani olacak öyle uykusuzluk. Çok normal, gocunmazdı ki. Gocunur musun?"

İttifağı kendimden yana beklerken Fetih'i izledim. İki arada bir derede ikimize bakarken beni zor durumda bırakmaya devam etti. "Gocunmam niye gocunayım?"

Hiç çekinmeden alttan ayağımı ayağına geçirdiğimde Zeliha yaptığımı anladı ama umursamadı. "Fetih!" diye çıkıştım sabırsızca. "Nereye gocunmuyorsun ya?! Beni bile bazen iki gün görmediğin oluyor. Çıldırtma beni!"

Fetih umarsızca yatağa boylu boyunca uzandı. Yorganın altına girerken yastığını düzeltti. "Bir defol git Fetih ya. Gidiyorum ben!" yerimden doğruldum, yorganı üzerimden attım. Zor durumdaydım ve bana yardım etmeye hiç niyeti yoktu. Kendini kötü çıkarmayıp beni ortada bırakıyordu.

Zeliha kolumdan tutarken "Dur dur tamam." dedi gidişimi engelleyerek. Elinin üzerine elimi koyup gülümsemeye çalıştım. "Siz hadi biraz uyuyun, ben bakayım yemek ne alemde."

Bacağımı ancak sarkıtabildim ki yataktan fiil değişmedi ama özne değişti. Fetih beni tutmak yerine direkt yatağa çektiğinde yanlamasına onların üzerine düştüm. Gözleri kapalıyken elimi sıkıca tuttu.

"Sıkmayalım yengeni Zeliha, hayırlısı bu işler." dedi sonunda. Yüzünü iyice yastığına gömerken bedenim daha fazla Zeliha'nın üzerinde kalmasın diye boşluğa attım ama elimi kurtaramadım. Fetih bu çabama "Rahat dur Efsun, uyuyorum." diye tepki gösterirken Zeliha üzerime yorgan örttü.

Biz sanırım yine yemek öncesi şekerleme yapacaktık.

Ben de hiç zorluk çıkarmadım Fetih'le aynı anda Zeliha'ya sokulduk. Gözlerimi yumdum zaten hepi topu yarım saat uyuyacakken Fetih keyifli keyifli konuşup benim keyfimi son dakika kaçırdı. Parmağı yüzüğümde dolaşırken usulca, konuştu yine şerro.

"Ama sen ne olur ne olmaz isim düşün Zeliha. Attığım gol olursa aniden, bir de yengen isim telaşına düşmesin. Malum," tırnağımı geçirdim elinin içine. "iş yükü ağır."

XXVI- "Mucize"

İnstagram; serceyioldurmekofficial

Duştan gelen su sesinin kesilişinin üzerinden dakikalar geçmişti.

Fetih, bu saatte duş aldığına göre muhtemelen bu gece daha normal bir saatte uyuyacaktı. Göz altlarıma yaptığım nem bombası görevi gören kağıt göz maskelerine dokundum. İnanılmaz bir serinletici etkisi vardı. Eksi dört derece.

Üzerimde toz pembe saten alt üst pijama takımı oturuşuma dikkat etmeme gerek duydurmuyordu. Oldukça rahat bir şekilde yatağa yayılmış, Zeliha'nın kitaplığını doldurmak için bir sürü kitap sepete ekliyordum. Yarın muhtemelen bir edebiyat mezunu olarak Şûrîde'den alacaklarıma göz atmasını ve eksikleri soracaktım.

Güzelim kitaplığın içinin boş olması anlamsızdı. Hem Zeliha'da sevinirdi. Öylece dolaştığım sitede listeye eklemeyip şimdi hoşuma giden kitapları da seçerken banyonun kapısı açıldı ve açıldığı gibi içeriden çıkan buharla birlikte Fetih'in kokusu da bütün odaya dolaştı. Üzerini giyinmiş ama beni sık sık uyardığının aksine saçlarını kurulamamıştı. Elindeki küçük havlu boynunda ıslak saçları alnına yapışmış epey dağılmıştı.

Zeliha'nın yanında uzandıktan sonra en fazla on beş dakika ya uyuyabilmiş ya uyuyamamıştı, hemen ardından yemek için inmiştik. Masada esen soğuk rüzgarlardan bir haber olan Fetih'in gözleri ara ara kardeşleri arasından gidip geliyordu ama hiçbir şey söylememişti. Hissediyordu sanki ama hislerine pek takılmayıp kurcalamıyordu. Onun gözleri beni bulmadan ben ekrana geri dönerken "Çalışmayacak mısın bu gece?" diye sordum.

Onun göz altları benimkinden daha kötüydü. Acaba... Neyse.

"Hayır." dedi durgun bir sesle. Gözüm bir an ona kaydı, saçlarını elindeki havluyla kabaca kurulamaya çalıştı ama vazgeçmesi geç olmadı. "Efsun," dedi sıkıntıyla. "Benim başım çok ağrıyor."

Sıkıntısı, ağrısındaydı. "Muhtemelen vücuduna kabul edeceğinden fazla kafein yükleyişinden. Tabi bir de yetersiz uyku. Vücudun alarm vermeye başladı."

Siteden ders kitapları bölümüne girerken ek olarak açılan sayfadan Zeliha'nın alanını seçtim. "Sonuç olarak?" dedi koyduğum basit teşhisin ardından.

"Uyu geçer." dedim en az teşhis kadar reçete de basitken. Ki olması gereken buydu. Eşarp bağla da diyebilirdim. Sesi de konuşması da bu cümlemle daha da huysuzlaştı, benim de keyfimi kaçıracak şekilde konuştu.

"Bu nasıl doktorluk kızım?" dönüp dolaşıp aynı yere geliyorduk. Hiçte değişecek gibi değildi üstelik. "Başıma eşarpta bağlayayım mı? Nasıl mezun ettiler seni, birde doktor olacaksın şu bulduğun çözüm yollarına bak!"

Sağ tarafımda kalan yastığı bir çırpıdan ona fırlatırken ben isabet ettirsem de o havada yakaladı. "Bak Fetih!" diye yükseldim başının ağrımasını umursamadan. "Bizim bir pediatri hocamız vardı bana onu hatırlatıyorsun!" bir elinde yastık, diğer elinde havlu bana bakıyordu. Tip olarak değil belki ama bazı cümleleri sanki paralel evrende aynı insan olduklarını düşündürüyordu artık bana.

"Onun da üç cümlesinden biri birde doktor olacaksın, seni doktor diye mezun edeceğiz falandı. Benim anksiyetemi arttırma gece gece!"

Sözlü de giydiğim kıyafetten, yanından ayrılırken ağzımdan kaçırdığım kolay gelsine kadar her şeyimden sonra bu cümlelerle beni azarlardı. Travma gibi bir şeydi. Herkese böyleydi de bana daima daha fazlasıydı. Zaten sınavından kalmışlığımda vardı.

"Haklıymış," diye direkt ondan taraf oldu Fetih. "Haklıymış ben seni mezun bile etmezdim."

Yüzümü ekşitip ona baktım. "Alçaksın işte sen." dedim. Başımı dertli dertli iki yana sallayıp bilgisayara indirirken "Hem alçak hem arsızsın!"

Dağılan odağım yüzümden her kitabı eklerken sepete içeriğinden bir haberdim.

"Düzgün konuş kocanla!" diye her zamanki gibi tersledi. Aynı soyadı taşıyorduk diye girdiği şu *kocanla düzgün konuş* tribi belli periyotlarla uğruyordu ona. Yahu sen benim gerçekten kocam olsan, ben sana sinirlenince sence seninle laf dalaşına mı girerim? Başka delirtecek türlü türlü yol varken... Ya Allah'ım yarabbim ya... Her neyse.

"Pabucumun kocası." diye geçiştirdim. O gün gezindiğim başka bir sitedeki kaynak önerilerini hızlı hızlı ararken dudaklarım alayla kıvrıldı. "Hatta sen hem alçak hem arsız hem de ka-" benim biraz önce ona fırlatıp istediğimi elde edemediğim yastık suratıma öyle bir geldi ki feleğim şaştı. Bir tokat yemişim gibi yön değiştirirken kafam dizlerimden bilgisayar yatağa düştü.

Yediğim beklenmedik ağır darbeyle elim yanağıma kapanırken "Ah," diye içli inilti döküldü dudaklarımdan. Birbirimize fırlattığımız yastık çok yumuşak olsa bile ben böylesini beklemediğimden resmen taş yemişim gibi savrulmuştum. Bir yastık darbesi ne kadar acılı olabilirse o kadar canım yanmıştı ama asıl sorun dönen başım oldu.

Fetih'in sanki kendisi yapmamış gibi "Efsun," deyişindeki endişe, benim dolduğum öfkeyi sinsiliğe çevirmeme neden oldu. Kafam kopmuş gibi çok acılı ve yüksek ikinci bir "Ayy," sızlanışı döküldü dudaklarımdan. Elimin altındaki yastığı sıkıca kavrarken başımı yatağa eğmiş yüzümü buruşturmuş olmayan acının abuk subuk seslerini çıkarıyordum.

"Of yüzüm." yüzüme sert bir top yemiştim daha önce. O zaman ki acımı düşünüp ona göre sesler çıkarmayı sürdürürken çok geçmedi hızlı adımlar beni buldu. "Efsun," diyerek yatağa eğilmiş yüzümü tutmaya çalıştığında engel oldum. Suratına bakarsam gülerdim. "Ben hedef aldım, o yüzden sert oldu. Bana bak." diye yüzsüzce kendini açıklamaya çalıştı bir de. Özrü kabahatinden büyük bu demekti herhalde.

"Gel bir bakayım." diyerek çenemde yakalarken ben engel olamadan başımı kendine kaldırdı.

Bir çift korkan gözle karşılaştığımda "Hedef mi aldın bir de utanmadan?" diye çirkefleşmem geç olmadı. Sesim az öncenin aksine normal çıkmıştı, yüzümden de acı çekmediğimi anladı sanırım. Düştüğü oyunu anladığında suratı düştü, o benden uzaklaşmadan avucumun içinde olan yastığı diğer elimle ensesinden yakalayıp yüzüne geçirdim sertçe. O ilk darbemle önce geri çekilmeye çalıştı ama çok sıkı tutmuştum.

Benden kaçar mı ya? Benden, benden... Efsun'dan.

Önümde bir kum torbası varmış gibi yüzüne ardı ardına yastığı vururken ilk birkaçında bir şey yapamadı ama sonra "Seni var ya," diye çıkışarak aniden karşılık verdiğinde, bir boğuşma oldu. Bir onun bir benim galip olduğum tek taraflı zaferin bir türlü olmadığı savaşta benim hırçın hareketlerimle Fetih dengesini kaybetti. Bundan ötürü bende. Onun benim üstüme düşmemesi için, sağ kalır mıyım emin olamadım, kıvrak bir

hamleyle ters düz olduk ve onun üzerine düşen ben oldum. Ne alacağım intikam ne de derdim bitti ve hazır altımdayken solumda kalan yastığı alıp yüzüne bastırdım. "Al sana nişan almak!"

Amacım boğmak değil, sadece biraz nefesini kesmekti. Ama fiziksel güç olarak o daha üstün geldi, önce yastıkta olan elimi kavradı ve anında ters kelepçe sırtıma mıhladı. Yastığı yüzünden savurarak fırlatırken hızlanmış nefesleriyle içinden canavar çıkmış bana baktı. Bedenlerimiz arasında olan mesafeyi benim Fetih'in başının yanından yatağa bastırdığım elim sağlıyordu. Ama tek elimin hakimiyetini ona geçince diğer elime binen yük arttı, bilekten bükülecek gibi oldu ama benim üst çabamla bu yaşanmadı.

Yaşanırsa boylu boyunca Fetih'in üstüne düşecektim.

Arkadan ve alttan topuz olsa da saçlarımın önünden birkaç tutam yüzüne dökülürken boşta olan eli saç buklelerimi yüzünden aldı ben tam elimi elinden kurtaracaktım ki zaten saçlarımda olan elleri aniden saçımdan yakaladı. İşin doğrusu amacı ensemden yakalamak olsa da topuzum direkt ensemin üzerindeydi. Burcu'nun bir lafı vardı.

Kavgaya topuzla girilmezdi.

Tamam Fetih o topuzu çekmek için tutmadı ama yine de topuzumla yakaladığı başımı kendine doğru eğdi. "Rahat dur diğer elini de alırım."

Alamazsın, almamalısın! Alırsan bir bütün oluruz.

Temas yok diyerek gireceğimiz her temasın önüne geçtiğimi düşünsem de boğuşmalarımız temassız olmuyordu. Buna en yakın zamanda bir çözüm getirmemiz şarttı. Bu iş böyle yürümüyordu. Temassız savaşmalıydık, bu nasıl mümkün olurdu bilmiyorum.

"Sen hayırdır?" dedi göz altlarıma yapıştırdıklarıma bakarken. "Sen ne değişik bir tipsin anasını satayım." daha dikkatli baktı göz altlarıma "Bantladın mı göz altlarını?" diye sordu. Böyle bir konumda dahi, onu boğmaya çalışmamı göz ardı edip döndü dolaştı maskeme laf söyledi.

Ne saçma sapan sorular bunlar Feridun abi.

Ayaklarımdan destek almaya çalışıp üzerinden kalkmaya yeltendim ama ters kelepçe yaptığı elimi sırtıma bastırdı. Engel oldu. Bileğim daha fazla taşıyamazdı yükümü. "Fetih bırakasana!" dedim bileğim güçsüzce titrerken. "Ne oldu?" diye sordu zorlandığımı fark ederken. "Tutunamıyor musun?" kaslarımın güçsüzlüğünden bileğimin büküldüğünü fark etmişti, zar zor duyduğum her halimden belliydi.

"Altta kalanın canı çıksın diye bir laf vardır, duymadın galiba." her an gitti gidecek halime rağmen hala boyumdan büyük laflarla kafa tutmaya

çalışırken ona gözüm bir onda bir de bileğimdeydi. Üstelik ayağımın altındaki bilgisayar da kaydırıyordu beni. İtemiyordum da, benimdi. Fetih'in olsa iterdim.

"Sen niyeti iyice bozdun." dedi sahte beni utandırmaya çalışan bir şaşkınlıkla. "Hem üstüme çıktın, hem de canın çıksın diyorsun. Yakında ırzıma da geçe-" cümlesini tamamlamasın diye ağzına bir tane çakacakken refleks olarak elimi yataktan kaldırdım ve olanlar oldu. Fetih'in üzerine devrilecekken aniden alt üst olduk yatakta ve bu kez altta ben üstte o saçma sapan bir konuma geçtik.

Biz ne yapıyorduk?

Yere çöküp dizlerimi döverek bunu sormak istiyordum.

İrice açtığım gözlerimle üstte kalınca gözüme dev gibi gelen adama baktım. Geniş omuzlarıyla üstümde iki katım gibi kalan adam biraz önce onda olan elimi bu kez yatağa bastırdı. "Fetih." dedim uyarırcasına. Bu konuma gelmemize ben sebep olmamışım gibi tepki gösterecekken "Ne demiştin sen?" diye sordu. Bu kez de onun yatağa bastırdığı eli üzerime düşmesine engel oluyordu. Ben nasıl üstteyken de alttayken de yenilir bir konumdaydım? Bu işte bir gariplik vardı.

"Söyle söyle ne demiştin sen?"

Benden duymak istediğinin aksine "Temas yok demiştim!" diye bağırdım. Biz niye kaçtır böyle yapıyorduk? Boğuşmadan duramıyorduk. Aynı odaya bir kediyi bir köpeği ya da bir kediyi ve bir fareyi koysak artık emindim ki daha iyi anlaşırlardı. En azından alıştıktan sonra birbirlerine kavga etmezlerdi. Ya biz?

Bir kedi, bir köpek ya da bir fare kadar olamıyor muyduk?

Bu da soru muydu? Tabi ki olamıyorduk.

Aynı şekilde, sinirli olmasa da benim gibi bağırarak "Teması sikeyim Efsun, sen demiştin!" diye bana kızdı. Dedim ya üstte olunca daha büyük geldi diye, bağırınca da daha korkunç geldi. Kedi, köpek ya da fare değil. Ayı. Evet ayı.

"Sonra da her zamanki gibi sen üstüme atladın. Ben miyim bu temasın sebebi?"

Lafımı ağzıma tıkması geç olmazken yine bağıramadım tabi, daha suçlu bir sesle "Tamam," dedim sakince. "Tamam hadi kalk."

Dudaklarını ıslattı kaşlarını birkaç kez havalandırdı. "Dur sen orada önce." dedi. Boşta bir elim varken onu itmek yersiz olacağından altımızda oradan oraya savrulan yastığı yavaş yavaş sinsice almaya çalıştım ama çok

mümkün gözükmüyordu. "Altta kalanın canını çıkartıyorduk en son, ne oldu?"

Alt dudağımı ezerken daha kaç kez kendi mezarımı kendim kazacaktım diye merak ediyordum. Her söylediğim bana geri dönüyordu. "Vazgeçtik." dedim mazlum mazlum. Aniden yatağa bastırdığı elimi bırakıp boşa çıkardığı eliyle benim ulaşmaya çalıştığım yastığı tek hamleyle aldı. Yastığı bana vuracak gibi havalandırırken "Çıkarayım mı canını?" diye sordu ciddi ciddi. Çıkar desem çıkaracaktı sanki. Ellerimi yüzüme siper ederken "Ya tamam vazgeçtik dedik ya işte! Kalk valla nefes alamıyorum."

Beni dinlemeden yastığı yüzüme yaklaştırırken "Ya Fetih tamam tamam şaka yaptım!" diye bağırdım endişeyle. "Çıkmasın kimsenin canı. Kalk hadi üstümden." eli sanırım bana acıdığından havada kaldı. Ben tam buna aldanıp yüzümden ellerimi çekecektim ki yastığı yüzüme yaklaştırdı. Ben yine tam buna aldanıp ellerimi siper ettim kendime ama bu da yalandı. Oyun oynuyordu resmen benimle. Suratına tükürürüm de diyemiyordum.

Derdi ki; tükür, tükür hadi tükür de yalatayım.

Ben kaçışım için bir yol bulmaya çalışırken "Bir şartla." dediğinde refleks olarak yumduğum gözlerimi araladım. Ellerim hala siperdeyken *ne* der gibi kafamı iki yana salladım. "Masaj yap, başım çatlıyor."

Yastıkla havada olan eli benden gelecek cevabı bekliyordu. Her şeye rağmen "İyi alıştın sen," diye tersledim. "Masaj falan yapamam ben, iç bir ağrı kesici uyu geçer." zaten teklifini söylediği gibi kabul etmeyeceğimi biliyor olacak ki hiç tepkime şaşırmadı. Saçından yüzüme bir damla su damladığında ben silmeden onun baş parmağı sus çizgimin üzerine gitti. Saçından damlayan suyu alırken elini çekmek yerine o çizgi üzerinde tuttu.

"Çok belirgin." aniden konudan sapan konuşma konumumuzu da unutturdu, benim de elim sus çizgime gitti. "Şimdi sana bununla ilgili efsaneyi anlatacağım, ilim irfan diyeceksin yine."

Benimkinden daha derin olan insanlar görmüştüm aslında ama Fetih'te varla yok arasındaydı. İkimizin de parmağı çok garip bir şeyi inceler gibi sus çizgimin üzerindeydi.

"Anlat bakalım." diye zaten hevesle bunu söylemesini bekleyen bana yol açtı. Şu an anlattırmasa bile ileride dayanamaz anlatırdım zaten.

"Bebekler doğmadan önce hayatla ölüm hakkında her şeyi biliyorlarmış. Her şeyin başlangıcını, sonunu, yaratılış ve evren hakkında insanlığın bilmediği her şey... Doğmadan önce de melekler bu bildiklerini kimseye anlatmasın diye bebeğin dudaklarına işaret parmağını bastırırmış. Bu

şekilde sustururlarmış." böyle heyecanlı heyecanlı öğrendiğim bilgiyi satmanın hevesiyle, büyük bir şevkle anlatırken ondan olağanüstü bir aydınlanma bekledim. Böyle şaşırsın, böyle bir bilgi öğrendi diye minnet duysun bana ve o da zamanı gelince başkalarına satsın bunu.

Bunu bekledim, evet. Fetih'ten...

Benim aksime tek eli yatakta hala sabit durabilirken üstümde olan bedenini tamamen unutmuş vereceği tepkiyi bekliyordum hevesle. Hadisene Fetih '*oha çok iyi, muazzam bir bilgi. Bunu benimle paylaştığın için minnettarım...'* desene!

Düşünceli düşünceli üstten sus çizgimi incelerken gözleri bana tırmandı. "Bu mantıkla gidilirse susmayana daha çok bastırılmıştır?" ben, beni taşladığını fark etmeden tüm iyi niyetimle başımı salladım. Evet, onayladım onu. O taşlar sana yetmez, benim avucumdakileri de al onları da bana at dedim.

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı ağır ağır başını salladı. "O zaman anlattığın şeye az biraz inanabilirim bak," dedi ciddi bir ifadeyle. "Seni orda bile susturamamışlar anasını satayım, bastırmışlar da bastırmışlar. Belediye çukuru gibi olmuş."

İnsanların gamzelerine bir övgü olarak söylenen o benzetme benim gayet normal olan sus çizgime hakaret olarak söylenmişti. Anında yüz seksen derece değişen mimiklerimle hiç düşünmeden Fetih'in suratına vurdum. Bu tam olarak şak sesi çıkaracak bir tokat olmasa da kısmi olarak tokat sayılırdı.

"Ha ha," ekşimiş yüzümle beraber sesimden de samimiyetsizlik akarken gözlerimi belerttim. "Çok komiksin. Sen önce kendine bak. Değil susturulmak ağzını bile açmamışsın. Direkt geçirin ben zaten hiçbir şey bilmiyorum demişsin. Ahlaksız, alçak. Kalk üzerimden, yok sana masaj!"

Onu omuzlarından iterken dengesini kaybetme tehlikesini bile almıştım. Yani saçım başım, yüzüm gözüm, boyum bosum bitti sus çizgime kadar gitti artık olay.

Tamam Fetih, beğenmiyorsun. Tamam sus çizgime kadar gözüne güzel gelmiyorum. Tamam Allah'ın cezası. En çirkini benim senin gözünde. Yakında kirpik sayıma da laf edeceksin. Tamam.

Boyun bosun devrilsin.

Omuzlarını yumruklayarak üzerimden atmaya çalışırken onu başını geriye atıp kısa çaplı bir kahkaha attı. Allah'ım çok komik. Çok komik ölüyorum gülmekten. Ölmek üzereyim. Tam şu an öldüm. Biraz önce yastık

olan eli benim onu yumruklayan elimi buldu. Sonra kıvrak bir şekilde diğerini de yakaladı. Elleri büyüktü ve bileklerim çok inceydi. Çok çabuk kelepçeleyebilmişti. Tam diyaframımın üzerinden karnıma bastırırken "Uslu dur." dedi gülüşünden dolayı sesi de keyifli çıkarken.

"Masajı kabul et, bırakacağım."

Ağzıma düğüm vurulmuş gibi dudaklarımı birbirine mıhlarken kaşlarımı kaldırıp başımı salladım. Karnımın üzerindeki baskısını arttırdı. O bastırdıkça nefesim düzensizleşiyor, bu da göğüslerimi şişirmeme neden oluyordu. Ya sabır. Olay henüz rahatsız olacağım boyuttan olmasa da sonu oralara doğru gidiyordu.

"Efsun," diye anında ses tonunu değiştirdi. Gözlerimin içine içine bakıyordu. "Şu an ağrımın ne boyutta olduğunu tahmin edemezsin. Ağrı kesici en fazla hafifletir bu da en az yarım saat sürer."

Bastırmaktan muhtemelen beyazlamış dudaklarıma baktı bir an ve bir tık daha bastırdı ellerimi diyaframıma. Ya sabır. Tekrar salladım iki yana başımı.

"Bak beynim sikiliyor diyorum. Kırk yılda bir uyuyayım dedim, hadi bir el at. İşe yaradı geçen sefer."

Göz altlarına baktım.

Saçmalama Efsun, sus çizgine laf etti.

"Ulan sen doktorsun. Tedaviye hayır diyemezsin." Fetih'in kibarlığı zaten en fazla üç cümleyle sınırlıydı. Kabalaşması uzun sürmedi. Benim de suskunluğum. Ama bu sefer fazla ona benzedim.

"Ulan ben kimi masajla tedavi ediyorum?!"

Onun kadar olmasın oldukça kaba bir şekilde konuşurken ikimizde aynı anda kalakaldık. İkimizin de yüzünden geçen şaşkınlık, cümlemi çınlattı kulağımda. Utançla dudaklarımı büzerken gözlerimi kaçırdım. Burnumdan yavaş yavaş solurken dişlerimi birbirine sürtüyordum.

Fetih'e mi benziyordum? Allah'ım hayır. Hayır bu olmamalı hayır. Başka benzeyecek insan mı bulamadım, hayır.

"Ulan?" tekrar edişi yüzüne bakmadan sırıttığını anlamama yetmişti. Kendimi kasmamla onun baskısını arttırması aynı zamana denk gelince göğüslerim iyice yükseldi. Bunu Fetih'in anlık aşağılara inen gözleriyle anladığımda kendimi yatağa mıhlamam bir oldu. Gözleri hiç orada durmadı ama beni de bulmadı. Tavana kaldırdığı gözlerini bir an yumarken başını sağa yatırarak kütletti.

"Fetih kalk artık!" diye sesimi yükselttiğimde kendini hiç beklemediğim an yanıma attı. Ben kalkmamasından çok bu tarz bir şey beklemiyordum. Oldukça dibimden yatağa düşerken o bana dönük olsa da ben sırt üstü uzanır bir vaziyetteydim.

Çenesi sağ omzumun üzerindeyken "Eğer ki bu ağrımı durdurmazsan," tehlikeli tehditvari sesi kulağımın yakınından geliyordu. "Ben uyumadan seni uyutursam yedi düvel gelsin beni siksin."

Tavanda sanki onun yüzü varmış gibi abartılı mimiklerle taklidini yaptım ses çıkarmadan. Çenesini daha çok bastırdı omzuma. Baskı yaptığı nokta acıtacak bir yerdi. Benden ses çıkmadığını fark ederken aniden oldukça melankolik bir sesle "Hiç mi insafın yok, zalim?" diye yakındı. Derin bir nefes aldı. Bilmiyorum sesi mi, cümlesi mi, isyanı mı ne içimde bir yere dokunamasa da teğet geçti. Aniden yan yana uzanışımızı sonlandırdım ve oturur bir pozisyona geçtim. Elimin tekini yatağa bastırırken Fetih'e baktım. Başını bıraktığı yerde gözlerini yummuştu ve yüz hatları sıkıntılıydı. Islak saçları muhtemelen yatağı ıslatırken alnına yapışmıştı. Dudaklarımı kemirirken birkaç kez konuşacak gibi oldum ama beceremedim.

Sonunda "Lütfen de," derken amacım yalvartmak değil de kibarlaştırmaktı. Gerçekten öyleydi.

"Yokmuş insafın."

Ben ne diyorum, sazım ne çalıyor...

"Lütfen de ya. Kibarca iste ben de düşüneyim."

"Zalimmişsin."

Şimdi küfür et desem destanlar yazacak adam, bir lütfen diyemedi. Baş parmağımla burnuna vurdum. "İyi kendin bilirsin." doğrulacağım, durdurulacağımı bilerek doğrulacağım, vakit yanılmadım. Bacağıyla inişimi engelledi. Ona bakmadan zafer gülümsemesiyle karşıdaki şömineye baktım. Ve dudaklarından sonunda, çok şükür ki biz insanların çok sık kullandığı bir kelime döküldü.

"Rica ediyorum." şen şakrak bir şekilde ona dönerken "Yaa." dedim hevesle. "Çok tatlı söyledin, ağzına çok yakıştı. Bir daha söylesene!" o ana göre gözleri hala kapalı olsa da tatlı sesime dayanamayıp açtı.

Tamam sinirlenip açtı.

"Efsun." dedi sabırsızca. Tam devam edecekti ki şansımı zorlamayıp elimi kaldırdım. "Tamam tamam kızma." elim yanağına giderken bir çocuğa şefkat verir gibi yanağına birkaç kez ardı ardına vurdum. Huysuz bir şekilde yüzünü çekene kadar. "Hep diyorum zaten pamuk gibi bir adam diye.

İnsanlar inanmıyor. Bak rica etmeyi biliyormuşsun. Hiç zorlamadan seni mecbur bırakmadan ben, kendi isteğinle rica ettin." onu üzerinden uzanıp havlusunu aldım. Üzerine bırakırken "Hadi kurula saçlarını. Uyuyacağım daha. İşim gücüm var yarın." yüzüne attığım havluyu bir hışımla alırken o da oturur vaziyete geçti.

"Bir dakika bir dakika, dur orada." işaret parmağını bana doğru kaldırdı. "Pamuk gibi mi diyorsun?" yine cımbızla çektiğim lafımı küfürmüş gibi dillendirdi. Yani bunun yerine şerefsiz desem zoruna gitmeyecekti sanki. Sankisi yoktu bu kadar zoruna kesin gitmezdi. Aptal adam. Başımı salladım hızlı hızlı.

Pamuk gibiydi işte, küfür eden bir pamuk yumağı.

"Eğer ki bir Allah'ın kulu bana bu söylediğinle ilgili imada bulunursa Efsun." hem beni tehdit ediyor hem saçlarını kuruluyordu. Hem annesini dinleyen hem de annesine kızan çocuklar gibi. E Fetih, ne yaparsın? Söyle, söyle ama iyi kurula saçlarını.

"Sana yemin ederim ki erkekse özellikle itinayla her bir deliğine pamuk tıkayacağım. Tamam mı?" bunu o kadar ciddi ve sahici söylemişti ki endişeyle kime söylediğimi düşündüm. Kuzenlerine söylediğini hatırlıyordum ama onların arasında erkek yoktu. Ve kimse de Fetih'e bunu söylemeye yeltenmezdi.

Yeltenmezdi değil mi?

Erkek yoktu değil mi?

Bunun Mehmet Ali'nin kulağına gittiğini düşündüm, tüylerim o yüzden şahlandı. Fetih tek pamuk tıkardı, tek bir deliğine. Allah'ım sen koru yarabbim.

"Terbiyesiz." diye söylendim irice açılmış gözlerle yatağın başına geçerken. Sırtımı başlığa yasladım, bağdaş kurmak Fetih'in başı için rahat bir konum olmayacak diye bacaklarımı yana doğru kırarak oturdum. Ben tam Fetih'in başının altına koymak için yastık alacakken o geçen seferki gibi buna gerek duymadan dizlerimin üzerine koydu başını. Alttan ve tersten yüzüme bakarken "Benden söylemesi, aklını başına al benimle ilgili konuşmadan önce." dedi. Gerçekten yapacaktı galiba. Saçlarını celalli celalli karıştırdı ters ters süzdü beni. Sesimi çıkarmadan kimin yanında söylediğimi düşünürken ellerim Fetih'in alnına gitti.

Dudaklarımı öne doğru büzmüş gözlerini yummuş Fetih'in alnında gezinirken parmak uçlarım dakika dolmadan ağrıyla buruşturduğu yüzü gevşedi daha normal bir hal almaya başladı. Sanki gerçekten parmak

uçlarım sihirli bir değnekti. Ya da doğal ağrı kesici. Ben dizlerimin üzerinde uyuya kalır mı diye hesap yaparken aniden "Kimlere söylediğini mi düşünüyorsun?" diye sordu. İşin doğrusu başta zaten bunu düşünüyordum. Alnına vurdum hafifçe cevap vermek yerine. Cevap vermeyişimle bu konuyu fazla uzatmayı tercih etmeyerek "Yarın nöbette misin şimdi?" bambaşka bir sohbet başlattı.

"Yarın ve ertesi günde. Blok nöbetteyim." yılbaşına geçen seferki gibi hastanede girmemek için evini taşıyan bir arkadaşımla nöbetleri değiştirmiştik. Bu şekilde bir günde olsa tatil yapmış olacaktım. Ve yılbaşını geçen sefer ki gibi nöbette geçirmeyecektim. Fetih'in gözleri hiç beklemeden açıldı.

"İki gün?" dedi şaşkınca. Sanki ilk kezmiş gibi. "Hiç mi uğramayacaksın eve?" başımı ağır ağır salladım. Şakaklarında oyalanan parmaklarım en iyi oradan rahatladığını farkındaydı.

"Hiç. İyi hadi iki gün yatak boş, yine iyisin." benim olmadığım akşamlar ya da ben sabah gittikten sonra yatağa çıkıyordu. O şikayetçi olmasa da ben yakın bir zamanda koltuk konusunu açacaktım. Annesi ikna olmuştu herhalde evliliğimizde fitne fesat olmadığına, gayet isteyerek evlendiğimize ve evliliğin gerçek olduğuna. Daha ne yapabilirdik, oldukça evli çiftler gibiydik.

"Sizin o, odadaki koltuklar hala aynı mı?" başta neyden bahsettiğini anlamasam da, aklıma o güzelim koltuklar için söyledikleri çok geçmeden geldi. Hiç konforlu değil demişti... Devlet hastanesindeki... Doktor odasındaki... Koltuklara... Söyleyin demişti... Değiştirsinler....

"Fetih şey falan mı sanıyorsun, belli bir düzende ev yeniler gibi koltuk yeniliyorlar? Sen baya İngiliz Kraliyet'ten gelme gibisin. Şaka gibi."

Üniversitede bir arkadaşım vardı, o da böyle pimpirikliydi. Kütüphaneyi beğenmezdi, çalışmak için toplandığımız arkadaş evlerini beğenmezdi, okul kantinindeki karton bardağa bile laf ederdi. Orta seviyeli bir devlet üniversitesindeydik halbuki...

Oldukça sıradan bir devlet hastanesinde çalışmam gibi.

"İki gün orada uyuyacaksın sen farkında mısın?" diye absürt olan benmişim gibi davrandı. Ya sabır.

"Fetih uyumayacağım nöbet tutacağım. Zaman bulursam uyumaya çalışacağım bir iki saat. Ama şanslıysam boş hasta yatağı da bulabilirim. Orada kıvrılırım."

Bir türlü kabullenmek istemediği gibi itirazlarını sürdürdü. Hazır kafası dizlerimdeyken koparacaktım o olacaktı. Anlıyorum Fetih öğrencilik hayatında hiç üç liraya tavuk döner yememişsin tamam. Hep konforlu bir hayatın olmuş, tamam.

"Hasta yataklarında uyuduğun kıyafetlerinle ben izin versem bir de bu yatakta da uyuyacaksın. Her bulduğun yerde uyuma Efsun, artık eve girdiğin gibi kafanı suyun altına sokacağım yoksa."

Alnına tekrar vurdum. Hastaneleri bakteri yuvası sanıyordu tamam da benden ne istiyordu.?"Bu konuyu seninle konuşmayacağım." diye geçiştirdim. Şimdi uzatırsam tepesi atar beni ciddi ciddi eve geldiğim gibi banyoya kilitlerdi. Bunun tam tersi olması gerekmiyor muydu ya? Fetih dağınık olacaktı, her şeyini bir yerlere bırakacak, ben onun kirli çoraplarını görünce delireceğim falan... Niye böyle değildi? Gerçi Fetih dağınık olsa da ben pek umursamaz ve rahatsız olmazdım. Kim dağınıklıktan ölmüş ki biz ölecektik?

Belki de bizde bir şeyler karşılıklı olarak tersti...

O bu benim nerede uyuyacağımı kurcalamadan ben saatlerdir aklımda olan o mühim konuyu açmaya çalıştım masajıma devam ederken. Gözlerini yine dinlendirme pozisyonuna almıştı. Konuya daha yakın bir zaman diliminden girmeye çalıştım. "Bak unutmadan ne diyeceğim sana." dedim çok önemli bir noktaya parmak basacakmışım gibi. Hatta önemli bir konu olduğunu sanıp gözlerini bile açtı ama devamı beklediği gibi olmadı.

"Sen hayırdır?" diye sordum ama olaya girişimden dolayı beni de tatmin etmedi bu sorum, hemen devam ettim. "Zeliha'nın yanında o söylediklerin falan? İkidir aynı şeyi yapıyorsun. Tamam bu odanın dışında olması gereken neyse öyle davranacağız dedik de abartıyor musun?"

Yok attığım gol olsun, yok iş yükü ağır, yok sen düşün... Sesimi çıkaramamıştım o an ama kal geldiği de bir gerçekti.

Gözlerini konunun önemli olmadığına karar kılarak geri yumdum. "Bu kapı kapanana kadar her şey gerçekte nasıl olursa öyle olacak demedik mi?"

Sesi yüzüyle beraber gevşemiş, rahatlamıştı.

"Fetih tamam biz zaten normal davranıyoruz. Hayır zaten bu gerçek olsa bile yine yaptığın fazla. Sonuçta küçücük kız yani. Ne gerek var onun yanında bu kadar ileriye gitmeye."

Gözlerini hafifçe açtı. "Bu mu gerçek olsa bile fazla olan?" diye sordu alayla. Tüm fesat düşüncelerden arınmışken başımı salladım. Ama o edepsizliğe devam etti.

"Efsun gerçek olsa," dedi açıkça. "Zeliha'yı odadan gerçekten çıkarırdım." böyle sağım solum içim dışım iğnelendi. Göğüs kafesimin karın boşluğuma açıldığı ilk bölgeden yukarı doğru bir çekilme hissettim. Omuz düşürüp kollarımı yorgunca bırakmak istedim o an. Ciddi miydi? Galiba evet.

"Madem benim karım çocuklarımız hakkında konuşmuş kardeşimle, bir de benimle konuşsun diye uygun ortamı sağlardım. Sonuçta olayın asıl muhatabı benim."

Sonra ne yapardınız, çocuk mu?

"Ben senin çocukların hakkında konuşmadım." dedim kendimi açıklayıp konuyu toparlayabilmek için. "Sadece Zeliha kendisini senin büyüttüğünü söyledi ve ben de buna karşılık sana hiç benzemediğini, bunun çok mucizevi bir şey olduğunu ve ileride çocukların için bir umut ışığı olduğundan bahsettim. Hepsi bu." hepsi tam olarak bu kadar değildi ama bu kadarını bilmesi kâfiydi sanki. Gözleri yüzümde dolanırken "Baak," dedi uzatarak. "bak mesela benim karım bunu söylese ben Zeliha'yı o gece odaya da almazdım."

Ciddi ciddi çocuk yapardınız yani?

Geciken reglimden ara ara kasıklarıma saplanan sancı yine beni yokladı ama yüzümde tek mimik oynamadı bunun üstüne. Hani mesela o odada neler olacağını düşünme isteğim normaldi değil mi? İnsandık sonuçta, istemsizce zihnimiz tuvale değdiriyordu fırçayı.

Yutkunarak gözlerimi boşluğa sabitledim ve ağzımdan *hıı* diye düşünceli bir mırıltı döküldü.

"Baya sıkıntılı. Allah karına sabır versin o zaman. Duacısı olacağım, işi hiç kolay değil."

Duacısı olur muydum? Olurdum ya. Zeliha'yı severse, şeytanın teki olmazsa olurdum. Tabi Zeliha benden sonra Fetih'in evleneceği kişiyi pek sevmezdi ama Fetih'in tavırlarına bakılırsa çocuk yakındı, çocuktan sonra ısınmaya beni unutmaya başlardı.

Beni unutmaya başlardı...

Yengesine alışırdı. Sonuçta yeğeninin annesi olacaktı.

"Öyle." dedi kendinden emin bir tonda. "Fetih Karadere'nin karısı olmak kolay değil. Doğrusun." Fetih'in şah damarını kessem ego sıçrayacaktı etrafa. İsmini öyle bir dolu dolu söylüyordu ki hani sanki onunla evlenen kişi sırf onunla evlendiği için bir mertebe kazanacak, terfi alacak, kariyerinde yükselecekti.

Ben bir faydasını görememiştim. Tabi gerçek olmadığımdan da olabilirdi ama neyse bir şey demiyordum.

Aniden düşen enerjimle konuşmadan masaja devam ederken zaman ne kadar tam kestiremesem elle tutulur seviyede geçti. Fetih'in gözleri bu aralıkta ara ara göz altı maskelerime takıldı, öyle saçma sapan baktı yüzüme.

Büyüdükçe rahatsız eden suskunluğu, düşmüş enerjime rağmen ben bozdum. Fetih'in konuşmaya niyeti yoktu, muhtemelen birazdan geçen ağrısıyla mışıl mışıl uyuyacaktı. Karısı masaj bilmezse artık ağrı kesici atıp yatardı. Her neyse, o sussa da benim bu gece konuşacaklarım vardı.

"Fetih sen çocuklara kazak almışsın ya," diye dalgınlığımla oldukça yanlış bir giriş yaptım. Bugün bilmem kaçıncı bir çocuk meselesiydi bu. Keyfim yerle birdi artık. "Hangi çocuklar?"

"Zeliha ve Kürşat." sadece bir şeylere tepki gösterirken açılan gözleri yine aralandı. Zaten bugün sofrada işkillenmişken şu an kelimeleri doğru seçmem lazımdı. "İkisine de aynı kazağı almışsın. Mavi renkte. Hatırlıyor musun?" ben kazağı Zeliha'nın Kürşat almasın diye saklamasından dolayı göremesem de nasıl bir şey olduğunu sormuştum. Kendim öğrenip almak almamak arasında gidip gelirken Fetih'in almasının daha doğru olacağında karar vermiştim. Kürşat daha çok sevinirdi böylece. Hem o kafasında kurduklarını az da olsa yıkabilirdi belki de. Hiçbir şekilde onunla bir samimiyetimiz olmasa da ona da kıyamıyordum. Daha çok küçüktü ve her şeyi çok yanlış anlıyordu.

Zeliha'ya karşı hep babalık gördüğü için Fetih'ten, ona yapılan abiliği eksik görüyordu. Daha çok sevgiye yoruyordu. Yaşı buna çok müsaitti.

"Hatırladım, ne olmuş ona?" diye sordu. Kıstığı gözlerinden anlamalıydım ki beni gözlemliyordu, her an sıkıştırabilirdi. Parmaklarım baskısını arttırdı. Her an telaş yapıp gözlerini ben kapatabilirdim. Sakinden çok sinsi olmalıydım.

"Zeliha yanlışlıkla çamaşır suyu dökmüş Kürşat'ınkine. Kürşat'ta Zeliha'nınkini almak istiyor, Zeliha'da vermiyor. Aynısından bir tane daha alsana Kürşat'a. Zaten birkaç ay önce almışsın, bulursun."

Oldukça hiçbir şey anlamayacağı şekilde anlatmakla kalmadım onun şüphesini de öldürdüm. "O yüzden mi sofrada suratları sirke satıyordu maymunların?"

Dudaklarım isteksiz isteksiz kıvrıldı, başımla onaylarken "Ya," dedim. "Çocuklar işte. Yediler bugün birbirlerini sen alıp ver bir tane, Kürşat

üzülmesin."

Önce kaşlarını havalandırdı, sonra başını iki yana salladı. "Boş ver." dedi umursamazca. "Bulamam şimdi o kazaktan yine. Bir gün iki gün yerler birbirlerini sonra unutur Kürşat."

Halbuki şimdi Zeliha istiyor desem, yarın alırdı... Hayal kırıklığıyla ona baktım. Kürşat'ın bu psikolojiye girmesi nasıl da normaldi. "Fetih ne demek yarın unutur? Çocuk çok üzülmüştü diyorum sana. Bir kazak için üzme dedim kendini, abim almıştı bana onu diyor. Niye böyle davranıyorsun çocuğa? Üzülüyor görmüyor musun?"

Benim masajımla rahatlamış yüzü muhtemelen konuşmaya, söylenmeye başlayacağım için yine huysuzlaştı. "Ne alaka kızım?" sıkıntılı bir nefes verdi. "Üvey gibi davranıyorsun de oldu olacak, saçmalama. Üzüldüğü yok, bunu nerden çıkardın?" tam da tahmin ettiğim hiçbir şeyi farkında değildi. Şimdi ardı ardına yalan söylemenin tam sırasıydı. Oldukça profesyonel bir şekilde.

"Hissediyorum!" dedim anında. "Hissediyorum yani. Çok belli. Fetih Zeliha'yla devamlı iç içeyken onunla mesafelisin. Zeliha'ya çok sıcaksın ama ona zaman zaman parazit gibi davranıyorsun."

Gerçekten yaptıklarını düşününce öyle bir hava yaratıyordu. Bazen Zeliha'yla olan bir konuşmaya girince Kürşat, Fetih şakayla karışıkta olsa hor davranıyordu çocuğa. Aksi olursa Zeliha'yı direkt olayın içine alırken, Kürşat'ı direkt dışa itiyordu.

"Anasının nikahı," dedi söylediğim şeyin saçma olduğunu en kaba şekilde anlatırken. "Ne hissediyorsun Efsun? Tamam hadi annelik içgüdünüze eyvallah dedikte, şimdi de hissetmek mi çıktı başımıza?"

Ya bu adam beni yemin ederim ki feministliğe zorluyor ya...

"Hem yanlış görmüşsün ona da gayet iyiyim." diye iyice abarttığında alnına bir kez daha vurdum. Vuruşum hafif olsa da onun tepesinin atmasına yetiyordu.

"Fetih Kürşat'a olan tek temasın çocuğun ensesine patlatmak! Delirtme beni! Ayıca evet, duymadın mı hiç? Kadın hisseder."

Alnının üzerinde olan elimi yakalayıp parmaklarımı sıktı hafifçe. "Bir daha alnıma vurursan bu elini," duraksadı samimiyetsizce gülümsedi. "Severim Efsun. Devam et, konuşunca elindeki işi de bırakır oldun sen. Ayrıca hissetmeyin, kafanızda kuruyorsunuz sonra biz uğraşıyoruz."

Alnına tekrar vuracaktım ki bunu yapacağımı tahmin etmiş gibi tuttu ve sıktı. Ters ters bana bakarken tavırlı tavırlı çektim elimi. Tam masajıma

devam edip suyuna giderek kazak için ikna edecekken aniden fark ettiğim şeyle vücudumdan bir şok dalgası geçti. Gözlerimi irice açarken "Bir erkek kafanda kuruyorsun diyorsa kesinlikle bir haltlar yapmıştır. Ne karıştırıyorsun Fetih, bir şey mi karıştırıyorsun?"

Kaçamak bir mimiğini kaçırmayayım diye gözlerim bir şahin gibi yüzünde dolaştı. "Efsun manyak mısın?!" diye çıkıştı aniden. Yani zaten her tepkiye hazırlıklı olmasam kesinlikle korkar, irkilirdim. Tek kaşım kalkık ona bakışlarımla psikolojik baskı yaparken "Akşam akşam saçma sapan şeyler çıkarma, zaten başım çatlıyor."

Konuşmadan bir süre daha onu izledim. Eğer bir şeyler karıştırıyorsa daha fazla celallenecek ve dizlerimden kalkacaktı. Aramızda geçen bakışmada ben sakindim ama gittikçe sinirlendi. Ama kalkmak yerine parmak uçlarıyla burnuma vurdu. "Kontağı mı kapattın, alo?" baskımı sürdürdüm, onu izlemeye devam ettim. Bunun nereye kadar süreceğini bekledi o da bir yerden sonra. Sonra hiç beklemediği anda gülümserken masajına devam ettim hiçbir şey olmamış gibi.

Aslında ben biraz zorlarsam beş ay içinde yirmi kiloyla beraber ruh sağlığını da bozabilirdim. Bu da benden sonra daha geç evlenmesi demekti.

"Seni denedim," dedim oldukça normal bir şeyden bahseder gibi. "Erkek milletini arada yoklayacaksın böyle, tepkilerinizi yalan söylerken çok kontrol edemiyorsunuz. Kalite kontrol yani. Çok takılma. Sorun yok gibi ama zaten bir halt yapmadan önce masada olan konuşmalarımızdan ufak tefek kesitler hatırlayarak vazgeçecek kadar akıllı olacağını düşünüyorum."

Güvenmemek değil de şu İtalyan muhabbetlerinden sonra böyle tatlı tatlı göz dağı vermek diyebilirdik buna. Yoksa zaten uyumaya bile zaman bulamıyordu çalışmaktan.

"Ne demiştim sonuçta aklını alırım Fetih, hayatını kaydırırım Fetih. Hatırlıyorsun değil mi?"

Bir öğretmen edasıyla oldukça güler yüzlü, tane tane hatırlatmamı yaparken "Sen aklını kaçırmışsın." dedi, ne dediğini şaşırmış kıvamdayken. Boğazımı temizledim "Her neyse," derken. "Neyden bahsediyorduk? Kürşat'tan evet. Ensesine vuruyorsun, tekme atmaya çalışıyorsun, boğmaya yeltendiğini bile gördüm. Bu mu ona karşı da olan sevgin? Tamam gülüyoruz geçiyoruz ama o daha küçük. Zeliha'yla o şekilde değilken, onunla... İçerliyordur bu durumu Fetih."

Ben kaldığım yerden masaja devam ettim o da sakince beni dinlemeye, bu arada sanırım olayı uzatmayışımla rahatlamıştı. Neyse stres iyiydi, zinde

tutardı insanı.

"Zeliha'yı da mı tekme atayım Efsun?" hani birine destansı uzunlukta bir mesaj atarsınız da o karşılığında sadece *tamam* yazar ya, işte ben o tarz durumlarda genelde telefonumu fırlatırım sinirden tam şu an Fetih'i fırlatacağım. Gerçekten aklım hayalim duruyordu şu tepkilerine.

Biz sanırım aylar sonra tekrar bir araya gelecektik. Bakırköy'de. Evet, evet hastanede. Ruh ve sinir hastalıkları. O beni, ben onu. Tek taraflı bir delirme olması pek olanaklı değil. Sanmıyorum.

"Fetih aptal mısın?" diye sordum uzatmadan açıkça. "Kürşat'a da Zeliha'ya davrandığın gibi davranmayı akıl edeceğine bulduğun çözüm yolu Zeliha'ya da Kürşat gibi davranmak mı? Ay imdat ya! Valla açıp pencereyi imdat diye bağıracağım!"

Onun niyeti baş ağrısını durdurduktan sonra derin bir uyku çekmek olmak olsa da bunu izin vermeyeceğimi anlamış, hatta belki şu an kendine sövüyordu. Gidip çalışacağına benimle uğraştığı için. Ama ne yapabilirdim, Kürşat içinden olayı daha da büyütmeden benim müdahale etmem lazımdı. Zeliha'da zarar görüyordu böyle bir durumda.

"Sen gece gece benden ne istiyorsun Efsun?!" diye isyan etti. "Zeliha'yı uyumadan öptüm diye Kürşat'ı da mı öpeyim? Hasta etme beni."

Söylediği bu ihtimali birebir istiyordum evet ama o bunu o kadar garip bir şeymiş gibi dillendirmişti ki evet bunu istiyorum desem kalkıp gidecekti sanki. Tamam herkes kardeşiyle dört dörtlük hiçbir zaman anlaşamazdı kabul ama biraz abartmıyor muydu? Yoksa benim kardeşim yok diye ben mi anlamıyordum?

"Fetih ikisi de kardeşin. Bu söylediğin çok kötü bir şeymiş gibi niye davranıyorsun? En son ne zaman Kürşat'ı öptün bana bir söylesene."

İsyankar Fetih Karadere ellerini yüzüne örtüp sertçe sıvazladı. Sabırlar diledi. Abartı abartı tepkiler gösterdi. Alt tarafı ne zaman öptün diye sordum, saçma sapan tepkiler yağdırdı yine. Ona açıkça söyleyemezdim. Ama o suratına vurmam için resmen önümde şov yapıyordu.

"Ulan ne bileyim çetelesini mi tutuyorum? Ayrıca bizim anlaşma şeklimiz bu, ben ona vurunca o öptüm sayıyor. Bu şekilde anlaşıyoruz biz. Kız kardeşime yaklaşımımla erkek kardeşime yaklaşımım bir olacak değil, oynama ayarlarımla."

Tam da tahmin ettiğim gibi... Hayal kırıklığıyla ona baktım...

"Ne yani ileride bir kızın ve bir oğlun olursa kızını öpüp koklayarak oğlunu dövüp paralayarak mı seveceksin?"

Bu çok ama çok kötüydü. Apaçık ayrımcılıktı. Yazık değil miydi oğluna? Çok şahit olmadığımız bir şey olduğundan erkek üzerinden negatif ayrımcılığın da ne kadar kötü olduğunu anladım tam da o an. Ya benim çocuklarımın babası da böyle düşünürse, oğluma kızımdan farklı severse diye içime bir korku düştü? Allah'ım ben ne yapardım?! Çocuğumu nasıl ikna ederdim babasının onu da çok sevdiğine?

"Ulan ne alakası var?" diye çıkıştı. "Aklını mı kaçırdın Efsun, bir kurduğun bağlantılara bak. Ben de sabır diye bağıracağım az kaldı. Ben niye oğlumu döverek seveyim?"

Bu ihtimal beni kısa sürede o kadar korkutmuştu ki böyle demesi istemsizce rahatlattı beni. Tamam, en azından kardeşine karşı bu düşünce de olan erkekler çocuklarına da böyle düşünmüyorlardı.

Ya ben gidip öylesini bulursam?

Ya rabbel alemin!

"Kardeşine niye bunu yapıyorsun o zaman Fetih? Valla üzülüyor bak ya. O gün maça götür dedi, ki uzun zamandır ısrar ediyormuş adam olana çok bile dedin. Kazak al diyorum iki gün üzülür geçer diyorsun. Bir sevgi gösterisi yok. Bir şey yok. Saçını okşa, arada al kolunun altına konuş. Sohbet et. Tamam ayrım yapmıyorsun içinde, ikisini de çok seviyorsun ama bu şekilde bir tarafa pozitif ayrımcılık yapman diğerini kötü etkiler. Ki Kürşat küçük. Daha minicik, küçücük."

Gözlerini abartılı abartılı devirdi. "Küçülsün de cebime girsin pezevenk. Senden uzun boyu var Efsun, eşek kadar olmuş. Ne küçüğü, miniği?"

Lafı eviriyor çeviriyor benim boyuma mı getiriyor bu şerro bana mı öyle geliyor? Ya sabır!

"Maça da götürdüm. Karşıyaka'nın maçı yoktu o dönem İstanbul'da ben de Fener'inkine götürdüm. Ayrıca kazağı da alamam. Türkiye'den almadım." sesi geçiştirici, konuyu kapatmaya yönelikti. Yani bu umursamaz tavırları beni o akşam Mehmet Ali'nin teklifini dillendirip, Fetih'i delirtmeye yönlendiriyordu. Hayır, yapmayacaktım. Kürşat için. Zeliha için.

"Ne demek Türkiye'den almadın? Nerden aldın söyle buluruz elbet."

Koskocaman ülkede onlarca mağaza zinciri varken gidip başka ülkeden almasına mı yansaydım yoksa hala beni geçiştirmeye çalıştırmasına mı bilmem ama yine yeni yeniden yaptığı şeye devam etti.

"Boş ver. Başka bir şey alıp veririm olmadı. Bulamayız onu."

Saçlarını karıştırdı gözlerini benden çekti. "Ya söyle," diye ısrar ettim. "Buluruz belki. Hangi ülke, hangi mağaza?"

Dilini ağzının içinde yuvarlarken kalkmaya yeltendi. "Hadi boş ver,"dedi sakallarını karıştırırken. " geç oldu uyuyalım." omuzlarından sıkıca tutup kalkışını engellemiş ne olduğunu, ne sorduğumu sorgularken ona bakıyordum garipçe. O nasıl ellerimi diyaframıma bastırdıysa ben de başını dizime bastırdım.

"Manyak mısın?" diye sordum garip garip. Alt tarafı bir cevap verecekti. "Nereden aldın, söylesene?"

En kötü neresi olur diye düşünsem de aklıma gelen bir ihtimal yoktu. Irkçı değildim sonuçta, aaaa bu ülkeden mi diye tepki verecek halim yoktu ya.

"Emin misin?" diye sordu, sorduğum soru devlet sırrıymış gibi. "Bak sonra tavır yapmak, dırdır etmek yok. Uğraşamam, buna sebep oldu diye de gider o Kürşat'ı yatağında döverim."

"YA SÖYLESENE!" kontrolsüzce çıkışmamın sebebi, meraklandırmasıydı. Öyle bir yaklaşıyordu ki olaya, söylemese uyuyamazdım. "Delirtirsin sen insanı. Hadi söyle. En kötü neresi olabilir Allah aşkına, ne uz-"

"İtalya'dan aldım." dudaklarım kuracağım ama kuramadığım harflerin şeklinde kaldı öylece.

İtalya... İ-tal-ya. İkinci dünya savaşında ilk işgal edilmesi gereken yer. İtalya... Dönek İtalya. Birinci Dünya savaşında rengini belli eden karaktersiz İtalya. Ve Fetih. Ve Fetih'in İtalya sevdası.

Gözpınarlarıma parmaklarımı bastırırken soluklandım. Irkçıydım ben. İtalya'yı da, İtalyan halkını da, İtalyan kadınlarını da, marşlarını da, yemeklerini de sevmiyordum. İtalya. Bu kelime bile rahatsızlık veriyordu bana artık.

"Senin de başın ağrıdı." dedi Fetih konumumdan olsa gerek. Ya da ikinci bir bu konuyla alakalı kaosa zemin hazırlamama fırsat vermek istemiyordu. "Gel ben seni yatırayım, sonra da uyuyalım. Hadi." yerinden doğrulmaya çalıştığı an omzundaki tırnaklarımı bastırdım hiç çekinmeden. Ben de diyorum bu adam niye bu kadar kıvranıyor diye, yarası olan gocunurdu ben nasıl unutmuştum bunu. Tıpkı onun gibi "Kal yerinde." dedim gözpınarlarıma baskı uygulamaya devam ederken. Direkt sözümü dinleyip doğrulmazken yüzünü görmemeye devam ederek "Sevgilin mi seçti kazakları?" diye sordum. Eğer böyleyse Zeliha'nın giymesine ne kadar tahammül ederdim, Fetih'i Kürşat'a alması için ne kadar zorlardım bilmiyorum.

"Hayır." diye cevapladı net, kasmadan kendini. Hissediyordum ama ben kesin sevgilisi seçmişti. Belki beraber alışveriştelerken kadın muhteşem bir İtalyanca ile Fetih'e kardeşlerine de bir şeyler almasını söylemişti. Evet bu çok mantıklıydı.

"Hiç inandırıcı değil. Tekrar soruyorum, sevgilin mi aldı, o mu seçti, fikir ondan mı çıktı?"

Tekrar etti. "Bende hayır diyorum."

Tek gözümü açıp ona baktım. "Yemin et." diye hızlıca konuştum. Sonra söylediğim beni tatmin etmeyince ekledim. "Hayır yemin etme, yalan söylüyorsam Allah belanı versin Efsun de." konu dönüp dolaşıp aynı yere gelirken göğsünü şişirdi derin bir nefes aldı. Kendi alnını kendisi ovalarken içinden Kürşat'a da sövüyor olabilirdi, o kadını nasıl bıraktım ben ulan diye kendine de.

"O işi geç sen, yaş o söylediğin."

Bu beni daha çok tetikledi hayal kırıklığıyla başımı iki yana salladım. Tam şu an bir tercih yapmam lazımdı. Başka kazak mı, Fetih'in gördüğünde eskisini hatırlayacağı kazak mı? Acaba biraz fazla aklına gelir ve o kadın aklına düşer miydi? Kesin düşerdi. Kadına ulaşır mıydı dayanamayıp? Kesin ulaşırdı. Nefesim ağırlaştı.

"Efsun," dedi ben ona bakmazken. Sesindeki bıkkınlık anlaşılmayacak gibi değildi. Ne yaparsın Fetih ben de böyle sıkıyorum işte seni, eski sevgilinin aksine. Beni çenemden yakalarken yüzümü yüzüne eğdi. "Yalan söylediğim yok,"

Kadının fotoğrafını bulabilir miydim?

Acaba Zeliha biliyor muydu, o zaman Fetih onlara yengeniz seçti demiş miydi?

"Allah belamı versin yalan söylüyorsam," az öncenin aksine sesi aniden yükseldiği gibi yükseldi de. "Ulan bakma şöyle yüzüme." diye çıkışmaya devam etti. Benim kendim için istediğim beddua yine kendisi için döküldü dudaklarından. Şüpheli şüpheli ona baktım. Böyle muallakta, gitti geldi gözlerim. Hiç de inandırıcı değil gibiydi. Ama yalan söyleme belirtisi de yoktu sanki.

"İnanıyorum bak?" dedim sorar gibi, sesim zaten inanırsam da formaliteden olduğunu belli ediyordu. Her seferinde bir çocuk gibi sanırım bana beddua ederek inandırmak isteyecektim kendimi.

"Asistanım vardı yanımda." diye olayı aniden daha da açıklığa kavuşturdu. Keşke bu kadar açıklığa kavuşturmasaydı. İnan dese daha

sağlıklı olurdu sanki. "O fikir verdi. Ben ikisine de farklı şeyler alırdım muhtemelen ama o yaşları birbirine çok yakın diye aynısından almamı önerdi. Bana da mantıklı geldi. Kız erkek ayrımı olmayan bir şey aldım. Tamam mı, kapandı mı mesele, bir daha karşıma çıkarmayacaksın?"

Bak.

Bak bak.

Bak bak bak.

Asistana bak sen... Nasıl da orta yol bulucu mantıklı şeyler söylüyor öyle. Yani resmen Efsun geçen sefer hesabımı çok zorlamayıp bulmadın ama bence bulmalısın diyor. Bak bak bak...

"Ben senin karşına çıkarmıyorum," dedim içten içe asistanı düşünürken. "durup dururken İtalya senin ağzından çıkıyor. Bir sabah ansızın haritadan silinse keşke çok yer kaplıyor." tek temennimi çekinmeden dile getirdim. "Keyfimi kaçırması da cabası. Neredeydi bu İtalya Türkiye'ye bağlayalım biz onu. Kıbrıs gibi. Ama Kıbrıs'ın aksine üvey evlat muamelesi yaparız. Çok kökten bir çözüm bak bu." sanki komik bir şey söylemişim gibi güldü yüzsüz.

Komik mi şerro?

"Gülme," dedim ters ters. "Her neyse, o zaman ne yap et o kazaktan bul. Yoksa yemin ederim üç hafta İtalya modumu açarım Çav Bella'yla uyanırız yine. Bak yeni geçti İtalya krizim, yine tutar." bir tek krizi belli etmek için titreyen ellerimi ona göstermedim. Gözü saate kaydı.

"Şimdi geç oldu yarın ararım İrem'i söylerim halleder."

Ah...

İrem mi demişti o?

İşimi epey kolaylaştırdığını farkında olmadan...

"İyi," dedim tavırlı tavırlı. "Yarın ararsın asistanını. En kısa zamanda Fetih. Bir daha tartışacaklar yoksa. Kazak gelince gidip verirsin ve ona maça gideceğinizi de söylersin. Bir daha ensesine vurduğunu görürsem ben de senin ensene vururum. İlgilen biraz, abi kardeş olduğunuz belli olsun. Zeliha sinirlerini bozmak için konuşsa da sen taraf tutma. Onların yaşı yakın ama sen çok büyüksün. Kızıştırma ortalığı. Artık Zeliha'yla ne kadar ilgileniyorsan Kürşat'la da o k-"

"Sana ne oluyor ya?!" yattığı dizlerimden aniden beni bölerken başından beri gerek onun gerek benim bastırdığım şüphe artık en öndeydi. "Sen benden neyi saklıyorsun? Sen bir konuşalım bakalım. Hadi hiç uzatmadan, anlat bana bir derdini. Ne oluyor, başla." süre tutar gibi aniden başlama

konutunu verirken gerilmem barizdi. Gözlerimi kaçırmamak için büyük bir çaba sarf ederken başımı iki yana salladım dudaklarım hafifçe aşağı doğru kıvrılmıştı.

"Hiçbir şey, bunu nereden çıkardın? Sadece gözlem ve hiss-"

"Efsun girme o toplara," sıkacağım palavraların tek hamlede önüne geçti. "Ne oluyor dedim sana? Zaten sofrada bir haltlar dönüyordu. Çocuk mu kandırıyorsun sen? Ya sen anlat ya da ben gidip fırça atarak öğreneyim birilerinden." ki fırça atacağı kişi Kürşat olurdu. Dudaklarımı sevimli sevimli öne doğru büzdüm

Dizime yattığını varsayarsak sana bir çocuk muamelesi yapıp kandırmaya devam edebilirim bence Fetih.

"Saçmalama ya, bugün işte kazak için tartışıyorlardı onu gördüm sadece. Zaten daha önce söyleyecektim ama hep unutuyordum. Bir sebebi yok. Altında niye bir şeyler arıyorsun ki?" konuyu nerden saptırır, nasıl kapatırım diye türlü türlü saçma şey düşünmeye başlarken ellerim yine alnını buldu. Yüzüne bakıyordum ama gözlerine değil.

"Efsun," dedi *yapma* der gibi. Cevap vermeden yaptığım şeye devam edip burnunu, kaşını, alnını, dudaklarını izlemeye devam ettim. Öyle bir konu açmalıydım ki konu tamamen değişmeli ve biz onu uzun uzun konuştuktan sonra uyumalıydık.

"Gözlerime bak." ağzımın altındaki baklayı almaya niyetliyken avucumda olan tek konuyu heyecanla "Fetih!" diye yükselerek aralamaya çalıştım. "Ya ben o gün sana babaannen nasıl tek kalıyor diye sordum, sen tam cevap verecekken araya şu boks meselesi falan girdi. Havada kaldı o konu. Babaannen nasıl tek kalıyor Fetih?"

Buradan alır yürür sonra konuyu bir sürü başka yere çekerdim. Zeka mıydı çakallık mıydı bilmem ama işe yarasın yeterdi benim için.

Gülümseyerek ona bakarken onda da o tatlı samimi gülümsemeyi yakalayamadım. Niye ki ben çok samimi sormuştum halbuki..

"Küçük yalancı, cin olmadan adam çarpamazsın. Aklını alırım senin." bana geçit vermeyeceğini belli ederek saptırmaya çalıştığım konuyu geri alacakken hiç beklenmedik bir şekilde tıpkı bir zeytinyağı gibi üste çıktım. Taramalı tüfek gibi aralık vermeden konuştum.

"Sen niye bu konuya cevap vermiyorsun ya? Ne oldu yoksa babaannen tek kalmıyor da yanında kendine gelin olarak gördüğü, senin müstakbel karını mı tutuyor? Yoksa ben neden gitmiyoruz diye sorduğumda verdiğin cevap da yalan mıydı? Ben müstakbel karınla karşı karşıya kalmayayım

diye mi yoksa? Doğru söyle, iki gözü de görmeyen bir kadın tek kalamaz sonuçta." anlattıkça başta saçma olan şey ufak tefek yerlerde mantıklı gelmeye başladı. Mimiklerim bununla beraber samimiyetsizlikten gerçekliğe taşındı.

Olabilir miydi?

Yok artık Efsun saçmalama.

Ama ya olduysa?

Daha neler...

Fetih'in gözleri şaşkınlıkla yüzümde dolaştı. Ne olduğunu anlamadan önüne koyduğum ihtimalle feleği şaştı resmen. En az benim kadar. "Anasının a-" elimi telaşla ağzına kapattığımda edeceği edepsiz küfrü o kadar kıl payı engelledim ki yani salise geç dudaklarını örtsem fırlayacaktı ağzından.

"Terbiyesizleşmesek mi?" dedim onun yerine ben utanıyorken. Çenesinin bağı cidden yoktu ya da ne söylediğini hiç duymuyordu.

Dudaklarımdan kurtardığı eliyle "Ulan sen manyak mısın?" diye çıkıştı. "Efsun senin kontak tersten bak ben sana harbi söylüyorum bunu. Hiç normal değilsin sen. Kafan mı güzel kızım senin?"

Konu dilediğim gibi kapanmışken yaptığım şeye içime kurt düşürmeye başlamasına rağmen devam ettim. Fetih'i inandırmak için her şey mübahtı. "Hala cevap vermiyorsun? Kafam güzel değil ayrıca. Niye kaçıyorsun günlerdir bunun cevabından?" onu iyice paranoya ederken asıl konudan uzaklaştığımıza hemen hemen artık emindim. Tuttuğum nefesi yavaşça ona rahatladığımı hissettirmeden verirken içine düştüğü konumun saçmalığıyla konuşmaya başladı.

"Bak benim tepem attı atacak, kurma kafanda saçma sapan şeyler." isyankar tavırlarının yanında bir taraftan da ben iyice ilerletmeden kafamın içindekini buna engel olmaya çalışır tatlı bir telaş da vardı.

İşte adamı böyle manyak ederler Fetih Karadere.

"Tek yaşamıyor zaten. Ölen elli yıllık arkadaşı dediğim kişi çalışanıydı aynı zamanda. Annesi ölünce kızı yanında kalmaya devam etti babaannemin. Kardeşim yaşında, kimse kimseyi bana düşünmüyor. Çıkar onu aklından saçma sapan şeyleri sokma kafanın içine, canımı çok sıkıyorsun. Dengemi bozma, denge falan bırakmam sende."

Sanki ben o tatlı telaşını görmüyormuşum, sanki bunu gizleyebiliyormuş gibi üzerine giydiği tavırdan taviz vermeyip tehditvari konuşması yok muydu...

Azarlar tonunda bu cümleleri kurarken olayı o yönde çokta uzatmayıp kavga havası yaratmazken "Ha," diye mırıldandım sakince. Fetih'i delirtip delirtip sonra sakince hiçbir şey yokmuş gibi mi davranıyordum ben?

"İyi o zaman. Sen öyle uzatıp söylemeyince ben bir şüphelendim. Dedim acaba mı? Demek kızıyla yaşıyor. Anne kız gibi olmuşlardır onlar." bu açıklama beni gerçekten tatmin etmişken başımı salladım ağır ağır. Gözleri uzatmayacak mıyım diye bendeydi, şüpheyle dolanıyordu. Vallaha manyak etmiştim. Durup durup aniden delirip sonra sakinleşiyordum.

Ya Fetih ben kavgacı bir kadın mıyım, niye böyle bakıyorsun şimdi?

"İyi güzel. Annenin evinde olsa demek ki daha mutlu olmazdı. Tabi o da haklı," dudaklarım öne doğru büzüldü. Empati yapmak zor değildi, benim de gelinim Zühre Karadere olsaydı bende gelmezdim. Bakılmasın, bizim ki mecburiyettendi. Şey gibiydim yurtdışında yaşayıp Türkiye'de sürünen garibanlara *biz de gelmek istiyoruz da işte kurulu düzenimiz var biliyor musun* diye maval okuyan insanlar. Her neyse.

"Eee konuşmadın mı daha ne zaman gelecekmiş? Dedin değil mi Efsun gelmek istiyor da işi var gelemiyor diye. Yaşlı kadın, bilsin böyle düşündüğümüzü. İçerlemesin."

Konuyu uzatmayışıma ya da ona direkt inanışımla çok geçmeden dağıldı yüzünde bana olan hayreti ve siniri. Aniden bacaklarımın üzerinde gece lambasının yanına koyduğu telefonuna uzandığında "Sen çok taktın bu meseleye." dedi parmağını okutup ekran kilidini açarken. Sakince aldığı nefeslerle tek eli saçlarında küçük bir çocuk gibi kurcalıyordu saçlarını.

Rehbere girip babaannesinin numarasının üzerine bastığında gözüm anında saate ilişti. Gece yarısını geçmişti.

"Fetih kadın uyuyordur, ne yapıyorsun?" telefonu kulağına götürmesine engel olamadı bu söylediğim, "O uyumaz bu saatte." demeyi tercih etti. Seksen küsur yaşında bu saatte uyuyamayan Babaanne Karadere, sekseninin görmesi çok düşük olan yirmi altısında bu saatte uyumamak için direnen ben. Bu soyadda ciddi bir kutsanmışlık olabilir miydim? Tövbe yarabbim.

Karşı taraftan telefonun açıldığına dair ilk sesi duyduğumda yaşadığım şaşkınlığın ve uğradığım bozgunun sanırım tek sebebi buna kendimi hazırlayamamam değil de, bu telefonun açılmasını beklemememdi. Gözlerim irice açıldı, Fetih'le göz göze geldiğimizde dişlerimi sıktım.

Yirmi bir kere bismillahirrahmanirrahim.

BÜYÜK KARADERE HATTA!

Kalp atışlarım ve yanan kulaklarım vücudumun gösterdiği tepkilerin önde gelenleri olurken Fetih daha cevap vermeden telefona doğru eğdim başımı. Saç tutamlarımın Fetih'in yüzüne gelmesini umursamadan kulağımı telefona yanaştırdım. Fetih derin bir nefes alarak bence sabır diledi. O benim dizlerimde ben ona doğru eğilmiş absürt bir konumdayken Fetih konuştu.

"Benim babaanne," dedi ilk "Fetih." Göremediğinden kime açtığını bilmiyordu muhtemelen.

Canım benim. İçim istemsizce ezildi.

Telefonun ardından benim varla yok arasında duyduğum yaşlı ses, her ne kadar kısıkta olsa "Fetih." deyişinin ne kadar içli olduğunu anlamamak mümkün değildi. Sanki kalbimde bir gitara ait teller bu sesi duyunca koptu. İçim daha çok ezildi. Niye tek bırakıyorlardı ki kadını? Çok yaşlıydı neden son dönemini torunlarıyla geçirmiyordu.?Kızları vardı, Osman Bey vardı. Bu kadar yaşlıyken tek kalmak için miydi bu kadar çocuk?

"Oğlum," diye devam etti. Başımı hafifçe kaldırıp Fetih'e baktım. Niyeyse onda da bendeki gibi bir erime bekledim ama hayır yoktu. Yani evet hafif bir tebessüm vardı ama sanırım onda kopan tel falan yoktu. Benim babaannem olsa ve bana böyle açsa telefonu şarıl şarıl ağlardım ben. Ya da bilmiyorum olmadığından böyle düşünüyor olabilirdim, bilmiyordum.

"Hele saat kaçtır? Hayırdır bu saatte?" o kısık ses endişeyle hafifte olsa yükseldi. Bu saatte gelen her telefon gibi bu da endişeye sebebiyet verdi.

"Saat geç babaanne," dedi Fetih. "Hayrı şerri yok, bir arayayım dedim seni. Uyumazsın bu saatte." sesi rahat ve inandırıcıydı ama karşısındaki yine de. "Doğru söyle Fetih." dedi. "İyisiniz hepiniz?"

Kadının sesi açıldıkça ben biraz daha geri çekildim. Fetih'le birbirimizi görecek mesafedeyken görmediğim şeyi dinlerken devamlı yaptığım alakasız bir yere odaklanma durumum bu kez Fetih'in yüzü oldu. "İyiyiz iyiyiz. Sen nasılsın, var mı bir yaramazlık?"

Bak bak şerroya bak askerlik arkadaşıyla konuşuyor sanki.

Fetih'in boşta olan eli boynunda bir yerle ilgilenirken gözüm oraya kaydı. Başta boynunu kaşıyor sandım ama bakışımdan birkaç saniye sonra kabuk tutmuş tırmalama izini soymaya çalıştığını fark ettiğimde eline vurdum hafifçe. İşaret parmağımı kızarak ona sallayıp dudaklarımı oynatarak "Soyma." derken eli beni dinlemeden tekrar ize ulaşmıştı ki kavradım.

Parmaklarımdan yakaladığım eli oradan uzaklaştırırken bırakmadan konuşmayı dinlemeye devam ettim.

"Hamdolsun iyiyim ben de. Fetih bak ne söyleyem sana," o ufak endişe kendini ince bir heyecana bırakırken Fetih'le aynı anda birbirimize baktık. "Dinliyorum babaanne." dedi Fetih düz bir sesle.

"Benim çilli var ya, doğurdu bugün." bunu o kadar mutlu, zaten bu haberi birilerine vermek için beklemişte anını yakaladığında dolu dolu dillendirmişti ki o an istemsizce gülümsedim. Aynı gülümseme Fetih'te de oluşurken başımı iki yana salladım *kim* diyerek. O beni aksime sessiz olma çabasına girmeden düz bir sesle "İneği." derken gülümsemem genişledi. İneği mi vardı bir de? Üstelik doğurmuştu.... Ay ama çok güzel...

"Hayırlı olsun." Fetih'in sesi en az babaannesi kadar sevinçliydi. Çok üzülürdüm şevk kıracak kadar sevinmeseydi. "Buzağı mı oluyor şimdi doğan?"

Babaannesinden önce başımı salladım hızlı hızlı. Evet buzağı olurdu. Çokta tatlı olurlardı. Biliyordum, görmüştüm daha önce.

"Hee buzağı oluyor ya. Çok yoruldu anası, ben yapamayacak sandım. Yaptı çilli. Bir tane daha torunum oldu şimdi."

Fetih'ten daha hayırlı olacağına yemin edebilirim ama kanıtlayamam.

Gülümsemekten kıvrılmış dudaklarımı birbirine bastırdım, Fetih'le birbirimizi izlesek de bütün algılarımız telefondaydı.

"Koydun mu adını?" o sormasa ben sormasını isteyecektim bu soruyu. Çilli çok güzel bir isimdi acaba bu bebeğe ne demişti. Torunum diyordu, nasılda seviyordu. Nasıl da güzeldi kalbi.

"Yok vallaha daha koymadım adını. Yarın olsun hayrolsun. Koyacağım."

Bu duyduğum cevap kaşlarımı havalandırdı. Aslında isim önerisi yapabilirdim. Aklımda vardı bir tane. Çok da güzel bir isimdi ayıptır söylemesi. Böyle aşırı güzeldi, eğer isterse koyabilirdi.

"İyi güzel. Sağlığıyla büyüsün."

"Amin amin. Eee o hayırsız baban nasıl, Kürşat nasıl, Zeliha'm nasıl? Karın ne yapıyor, iyi mi?"

Zeliha'ya eklediği iyelik ekine mi, Zühre Karadere'ye sormayışına mı, yoksa beni unutmayışına mı düşeyim bilemedim ama dizlerim yara bereydi. Başımı daha çok uzaklaştırırken Fetih'ten kendimi işaret edip *yokum* diye fısıldadım. Çok ani bir konuşma olmuştu ben hazır değildim, önce içimden söyleyeceklerimi tekrar edip yarın konuşurdum. Ama şimdi hayır, tek yapacağım şey saçmalamak ve gevelemek olurdu.

Fetih bu uyarıma hiç zorlamadan anlayışla başını salladı. Diğer taraftan en başta benim tuttuğum ama artık onun tuttuğu elimde yüzüğümde dolaşıyordu baş parmağı.

"İyiler." diye başladı rapor vermeye. O an aklıma düşen soru işaretiyle Fetih'le hiç bu anı konuşup konuşmadığımızı düşündüm. Babaannesinin Zeliha'nın olaylarından haberi var mıydı? Varsa ne kadar vardı? "Babam da iyi. Zeliha'yla Kürşat'ta." benimle ilgili kısımda durdu. Uyuduğumu söyleyecekti muhtemelen. Sonuçta yarın hastaneye gidecektim saat de geç olmu-

"Gelinin de yanımda ona vereceğim şimdi telefonu."

Başıma baltayla vursa, yüzüme bir kova buzlu su dökse, yatağıma bomba atsa bu kadar sarsılmazdım. Şak diye sınırlarını zorlayacak şekilde büyüyen gözlerimle elim ayağım buz kesildi. Korkuyla başımı iki yana salladım tamamen geri çekildim. Tam odadan kaçmak için elimi Fetih'ten kurtarmaya çalıştım ki daha sıkı tuttu. Dizime de bastırdı başını hareketlerime izin vermedi.

"Onun için aradım ben aslında. Haftalardır her oturduğumuzda senden açıyor konuyu. Niye gelmiyor, niye gitmiyoruz, söyle günübirlik kabul etsin gidelim gelelim, niye burada yaşamıyor, niye aramıyorsun. Sonunda dedim bu böyle olmuyor baktım susacak gibi değil, arayayım bir konuşun dedim."

Şu ana kadar ki bütün sırlarımızı deşifre ederken o anlattıkça ben dehşete düştüm. Alnına vururken ardı ardına darbelerimden kurtulamayınca telefonu kulağından uzaklaştırıp "Efsun o eline sahip çık çok kötü olacak bak." dedi sinirle. Ama o şu an bu saatten sonra ne dese ben ne korkar ne de başka bir şey hissederdim. Telefonu geri getirirken kulağına korkuyla bende eğdim başımı. Ay Allah'ım şimdi kesin kötü bir şey söyleyecekti. Yeni mi geldim karının aklına diyecekti. Benim yasım varken evlenince iyiydi diyecekti. Gözlerim kararıyor bayılacağım!

"Sen şimdiden karının dırdırından mı şikayet etmeye başlamışsın Fetih?"

Ben o kadar telaşa girdim ki kadın söylemese ben hiç Fetih'in benim çenemden dert yandığını fark bile etmeyecektim. O telaşım kendini *hadi cevap ver hadi, terbiyesiz* boyutuna taşıdı ve imalı imalı Fetih'e baktım. Daha bir ay olmamış evleneli sağda solda çenemden dem vuruyor. Utanmazdı işte. Arzsızdı.

Fetih attığım bakışları gözlerimi kısarak incelerken "Haşa," dedi, sanki babaannesi onun yaptığının aksine çok yanlış bir şey söylemiş gibi. "O konuşsun ben bir ömür dinlerim."

Ben?
Konuşayım?
Fetih?
Bir ömür?
Dinlesin?
Sus çizgime belediye çukuru diyen Fetih?
Melekler bile seni susturamamış diyen Fetih?
Ben biraz fazla konuşunca başı ağrıyan Fetih?

İçi boş gülümsememin ardından "O da güzel hikaye ha." cümlesini ekledim.

"Devamlı seni soruyor diye dedim ben. Hadi veriyorum gelinine, konuşun." bana uzatılan telefona canavara bakar gibi bakarken başımı iki yana salladım. Fetih hoparlörü açarak bana daha çok itti telefonu. Geçen her bir saniyenin bedeli karşıdaki kadının beklemesi olurken titreyerek telefona uzandım.

"Adı ne?" diye hışımla Fetih'e çıkıştım. Sesim kısık ama hareketlerim hırçındı. "Sultan." diyerek benim hitap şeklimi belirleyen ismi söyledi. Stresle boğazımı temizledim sanki karşımda kadın varmış gibi gülümsemeye çalıştım.

"Sultan Hanım," dedim neredeyse titreyerek. "Nasılsınız?"

Daha samimiyetsiz, itici, irrite eden bir giriş daha yapamazdım. Daha kötüsünü yapana kadar ben en kötüsü buydu. Telefon hoparlörde olduğundan kulağımda değildi. Kadından bana karşı ilk darbe geldi ve bana değil Fetih'e konuştu.

"Fetih, karın bana niye yedi kat el gibi konuşur?"

Yatak yarılmadı ama ben içine girdim o an. Alt dudağımı dişlerken beni kurtaracak tek şey ondaymış gibi Fetih'e baktım.

"Hanım ne Efsun?" dedi hayretle. Sesini bu kez o da kısmıştı. Telefonu başımdan yukarı kaldırıp "Nasıl sesleneyim?" dedim ağladı ağlayacak bir sesle.

"Kızım babaanne desene, hastanede misin? Şaka gibisin yemin ederim."

Direkt dümdüz babaanne mi diyecektim? Böyle şak diye? Çok absürt olmaz mıydı?

Telefonu ağzımın hizasına geri indirirken olayı toparlama amacıyla benden önce Fetih açtı konuşmayı. "İlk konuşmanız ya, heyecan yaptı. Bakma sen ona." gözüyle devamını ben getireyim diye telefonu işaret ederken isyankar isyankar ben sürdürmeye çalıştım.

"Ay evet, siz bakmayın benim kusuruma. Ne diyeceğimi bilemedim Sultan babaanne." kurduğum cümlenin biri doğuyu diğeri batıyı gösteriyordu. Benim kulağıma bile o kadar absürt ve saçma geldi ki yüzümü buruşturdum. "Nasılsınız iyi misiniz, sağlınız sıhhatiniz yerinde mi?"

İşte mesela ben yarın konuşsaydım buralarda ne söyleyeceğim belliydi, ezberleyecektim. Zamanı durdurup bana ek süre tanısak olur muydu? Başım dönüyordu, çok stres yapmıştım neden bilmem.

"İyiyim kızım," dedi o tüm saçmalamalarıma rağmen. "Allah'a şükür. Sen nasılsın, iyi misiniz, yolunda mı her şey? Alıştınız mı birbirinize, evine, yurduna?"

Sorduğu bütün soruların cevabı hayırken bunu sadece Fetih'ten gizleyemedim ve başımı ona eğip iki yana salladım yüzüm ekşirken.

"İyiyim ben de, teşekkür ederim. Alıştım alıştım. Her şey yolunda. Çalışıyoruz durmadan, iş güç. İşte tek sıkıntım sizdiniz acaba gelmeyince darıldınız mı bize diye düşünüp duruyordum."

Fetih'ten adım adım sıyırdığım elimi gerdanıma bastırırken bir taraftan da kendimi yelledim. Şimdi tek baktığım yer karşıdaki giysi dolabımızdı.

"Yok yok ne darılması," dedi, dedi ama devamı beni iyice üzdü. "Bir ayağımız çukurda artık, kim hatırlayacak bizi? Herkes kendi evinde, çoluğunda çocuğunda. Sıra bizden çoktan geçmiş. Arayıp sorarsanız içimiz hoş oluyor, Allah razı olsun sizden."

Dünyaya yalnız gelip yalnız gideceğimizin en büyük kanıtı gibiydi cümleleri. Yaşam bir otobüs yolculuğuydu ve biz o otobüste yanımızda oturanlarla yalnızlığımızı unutuyorduk sadece. Ne vakit ki yanımız boşalınca yine yalnızlığımıza çekilip yolun bitmesini bekliyorduk. Ölmeyi bekliyorduk, hiç doğmamış gibi yolun bitmesini bekliyorduk.

Yine de her şeye rağmen "Niye öyle diyorsunuz?" diyebildim mahcupça. Olayın benimle hiç alakası olmasa da beni kaplayan suçluluk duygusu çok baskındı. "Sıranın sizden geçtiği yok, ben çok gelmenizi istiyorum. İşim mümkün kılsa şimdiye kadar çoktan gelmiştim ama elimde olan bir şey değil. Yatıya bırakmadığınız misafir de kabulünüz değilmiş. E siz çıkın gelin, Fetih gelip alsın sizi hatta. Hemen yarın, hazırlanın sabahtan gelip alsın sizi. Olur mu?" emrivakiyle ortaya attığım fikrin tek amacı bir anlık boşlukla kabul ettirmekti. Evine gelenlere olan yatılı isyanı acaba yalnızlığından mıydı? Bu ihtimal tabiri caizse kahretti beni.

"Olmaz olmaz," diyerek yine de ikna olmadı. "Çilli yeni doğurdu. Ben onu şimdi bırakıp gelemem hiçbir yere. Biraz büyüsün yavrusu söz geleceğim ben kızım."

Eğer ki ortaya çilli gibi mantıklı bir neden atmasa ısrarıma çok daha fazla gazla devam edecektim. Bu durumda gelmek istememesi onun en büyük hakkıydı.

"Ya hayırlı olsun bu arada. Allah analı babalı büyütsün," neşeli neşeli dedim bunu ama hayvanlar için de bu kullanılıyor muydu yoksa sadece insanlara mı özeldi bilmiyordum? Sonra hiç beklemeden, "İsim için bir şeyler düşündünüz mü?" diye soruverdim. Eğer ki bana bir hevesle söyleyeceği bir isim olmayacaksa kendi fikrimi dillendirmekten çekinmeyecektim. Pür dikkat beni izleyen Fetih'e bakmamak için zor tuttum kendimi.

"Yok," dedi benim içimi kıpır kıpır yaparken. "Yarın gönlümden ne koparsa yüzüne bakınca onu söyleyeceğim hemen. Biraz kendine gelsin yarına kadar hayırlısıyla."

Alt dudağımı dişlerimin arasında ezdim çekingen bir gülümsemeyle kaşlarım hafifçe havalandı sonra da bir çırpıda söyledim.

"Benim adım da Efsun."

Böyle bombayı attım geri çekildim. Çıkmış dişlerini annesine gösteren bir çocuk gibi otuz iki diş sırıtmasam da dişlerimin tamamı gözüküyordu. Heyecanla ilk Fetih'e baktığımda bana şimdiye kadar ilk kez böyle bakıyordu.

Şey... Aklımdan şüphe eder gibi.

Yani bu ilk değildi ama ilk kez bu kadar yoğundu.

Hayretle "Yani?" diye soran ilk o oldu ama hiç onunla o paradoksa girmeyi düşünmedim. Şu an daha mühim bir görevim vardı.

"Efsun," diye tekrar ettim. "Hiç adımı söylemedin babaanne. Söyler misin bir kez?"

Dizlerimin üzerinden hayret dolu bir cıklama geldi.

Sultan Hanım dediğimi yapıp "Efsun." derken heyecanla yükseldim. "Ağzınıza da çok yakıştı. Efsun, söylenişi de kolay."

Ben bir taraftan da korkarak ne söyleyeceğini beklerken "Efsun." diye tekrar etti. Sonra kısa bir sessizlik girdi aramıza, muhtemelen kafasında ölçüp tartıyordu. "He valla, kulağa hoş geliyor. İster misin, Efsun mu koyalım?"

Hayatımın teklifini almış gibi, onur, gurur, mutluluk, heyecan, sevinç... Bir sürü duygu doldu taştı gönlümden, gülümseyerek Fetih'e baktım. Ay hala ciddiyetimi ya da zekamı bilmiyorum ölçmeye çalışır gibi yüzüme bakıyordu.

Olamaz mıydı? Bir buzağıya adımı vermek istiyor olamaz mıydım?

"Ay çok güzel düşündünüz!" derken sanki teklifi yapan ben değildim. Hatta öyle ki kadın bunu ilk kez dinlendirmiş gibi heyecanlıydım ve de şaşkındım. "Ben çok mutlu olurum. Efsun koyalım adını, efsunlu efsunlu bakar size. Çok güzel olur." içimde tarifi zor bir hareketlenme ve bir sürü uçan şeyin kanat seslerini duyabiliyordum.

"Gelip göreceksin ama, yoksa olmaz."

Ya bu da laf mı gerekirse bir hafta hastanede kalır yine gelirim ben babaanne....

"Tabi ki. Gelirim, görürüm. Yıkanıyorlarsa yıkarım, annesinden süt sağarım, beslerim, severim. Her şeyi yaparım." kadın şu an muhtemelen sevinçten ellerimi çırptığımı düşünüyordu küçük bir çocuk gibi.

Efsun. Buzağı Efsun.

Yeter ki adı Efsun olsun her şeyi yapardım. Adım yaşasın böyle. Efsun diye sevilsin, buzağı bir de. Efsun buzağı. Nasıl da güzeldi. Fetih elini yanlışım yoksa yüzüne kapattı ama hiç onda değildim. Şu an ilgim çok başkaydı.

"Sağmayı bilir misin?" muhtemelen böylesine bir teklif bile benden beklemiyordu.

"Öğretirseniz hemen öğrenirim. Korkmamda hiç. Hemen anlarım zaten beni de çok severler. Vallaha bakın, hemen izin verirler. Çok iyi anlaşırız."

Acaba kedi ve köpeklerin kimliği olduğu gibi ineklerin de var mıydı? Varsa ben çıkarırdım, adını da yazdırırdım. Tescillenseydi. Şey de yapabilirdim boynuna isminin yazılı olduğu bir kolye tasma tarzında bir şeyler. Sonuçta adı Efsun olacaktı, hiçbir şeyden kaçınmazdım.

"İyi o zaman," sesinde hiçbir isteksizlik yoktu. Yemin ederim ki yoktu. Böyle isteksizce koymuyordu, gayet severek koyuyordu. "Kocandan da al iznini yavrum, koyalım."

Kocam mı?

Niye?

Ondan niye niye izin alıyorduk, Fetih koymayacaktık ki?

Başından beri altımda yaptığım şeyle resmen kıvranan Fetih konu kendine gelince anında sulanmış çiçek gibi açtı, hatta dizimden kalktı.

Dizlerimiz birbirine temas edecek şekilde bağdaş kurarak oturdu önümde. Telefonu tutan elimi bileğimden yakalayıp kendine doğru çekti. "Son karar bende mi babaanne?"

Bakar mısın şerroya? Kendini şu an bulunmaz Hint kumaşı sanıyor.

"Babaanne benim ismimi koymayacak mıydık? Niye ondan izin alıyoruz?"

Hayır ben nereyi kaçırmıştım, Fetih mi koyacaktık adını? Bu yaşanırsa çok kırılırdım, ben kendi ismimi söylemiştim. Fetih zaten güzel değildi, söylenişi de bir garipti.

"Beyinden de izin al ki kızım, olur mu başka türlüsü?"

Olur niye olmasın? Yani biz istersek niye olmasın? Babaannesinden yüz bulan Fetih bir şerro olduğunu kanıtlayarak "Al al," dedi keyifle. Ellerini geriden yatağa bastırıp bedenini esnetti. "Beyinden izin al. Hadi al benden izin. Sor bakalım izin veriyor muyum ben?"

Telefonu bizden uzaklaştırıp en az Bihter Ziyagil kadar ciddi "Salak mısın Fetih?" diye sordum. Ama bu sorudan çok uzaktı. Şu tip, şu sırıtış, şu ukala bakış... Sözde soru cümlesi resmen!

"Bizde böyle kızım!" dedi hemen. "Daha bayramda elimi öpeceksin. Her şeyde beyinden izin almayı öğreneceksin. Ben seni rahata alıştırdım. Bu işler böyle değil Efsun, değil bu işler böyle. Haberin olsun, beyine sor bakalım adını vermene izin veriyor mu?"

Böyle bir havalandı, beylik beylik laflar etmeye başladı ama en garibi ilk cümlesi oldu.

Bayram mı?

El öpmek mi?

Fetih'in mi?

Telefonu geri indirip Fetih'e yaklaştırdım. "Hadi tamam de," dedim babaannesinin duyabileceği bir sesle. Yumuşaktı üslubum, tüm sertlik bakışlarımdaydı. Tepkisizce bana baktı. Telefonu hışımla işaret ederken "Tamam desene Fetih!" diye devam ettim. Fetih gerine gerine hafifçe bedenini bana yaklaştırdı. Böyle konuşması bizim için velinimetmiş gibi ağzından laflar cımbızla çıktı.

"Tipi nasıl bir şey babaanne? Rengi falan ne,"

Yahu sana ne, nüfusuna mı alacaksın?! Ben bile sormadım bunu.

"Kınalıymış." dedi Sultan Hanım hevesli hevesli. O görmemişti değil mi? Derin bir iç geçirdim. Fetih yüzüme baktı sonra oradan saçlarıma. Dudağı tek taraflı kıvrılırken yukarı "Efsun da öyle,"deyiverdi aniden. Eli o an

sanki refleksmiş gibi saçlarıma gitti. Önümde bıraktığım tutamları parmaklarıyla bir tur taradı. "O da kınalı." saç rengime ilk kez biri böyle yaklaşırken bu istemsizce hoşuma gitmişti.

Kınalı.

Sonra aniden gözleri yüzüme tırmandı ama gözlerime bakmadı. Düşünceli düşünceli "Yüzü de çilli." dedi buzağının annesine gönderme yaparken. O konuştukça ben daha çok tatmin oluyordum. Fark etmediğim ayrıntıları dillendiriyordu. Gözlerini baygın bir şekilde gerdanıma indirirken "İyi tamam." dedi uzatmadan. "Çok hevesli, olsun. Biz de gelip görürüz yakında Efsun'u. Hani söylememe lüzum yok da, sen ona daha fazla iyi bak."

Az önceki celallenişim bir çırpıda söndü, pamuk gibi oldum. İşte bu kadardı! Elimi çırpar gibi ardı ardına dizime vurdum. Parıldayan gözlerimle Fetih'e bakarken onu sinirlendirdikten sonra güldüren bir çocuğa gülmemek için direnen bir tavırda cıklayarak gözlerini devirdi.

"Efsun koyduk o zaman. Yarın gidip söylerim ismini ona da, siz gelene kadar alışır. Siz de çok bekletmeyin gelin, hızlı büyüyorlar kızım. Büyümeden gelin görün."

Elimde olsa şimdi doğduğu ilk gün giderdim. Kınalı Efsun. Gülümsemem bu tamlamayla genişledi "Geleceğiz." dedim. Ama yine de gidebileceğim zamanın ne kadar ileride olduğunu kestiremediğimden "Ama önce seni bekliyoruz. Birkaç gün kal Efsun'la sonra gel olur mu? Sen gelmedikçe ben üzülüyorum. Lütfen."

Her ne olursa olsun ısrarıma kaldığım yerden devam edecek ve bir şekilde gelişini erkene çekecektim. Belki de gelip rahatsızlık vermek istemiyordu. Çok hassas düşünüyor olabilirdi. Bizim ne çok istediğimizi bilseydi.

"Ben," dedi varla yok arasında bir sesle. "aslında gelecektim de," ne oldu Zühre Karadere'nin suratını mı göresin gelmedi? Daha mantıklı ve tatmin edici bir neden olabilir miydi? Sanmıyordum. Ben olsam ben de gelmeden önce iki kere düşünürd-

"Bakarsız sizden hayırlı bir haber gelir, öyle gelirim diye beklerim. Fetih sesim sana geliyor mu?" diye aniden muhatabı değişirken karşımda olan Fetih'e baktım şaşkınca. Onun da benden farkı yoktu, konunun nasıl aniden bu yöne saptığını anlamaya çalışıyordu.

Fetih dudaklarını ıslatırken az da olsa toparlanıp cevap verdi. "Dinliyorum babaanne."

"Bak benim yaşım kaç olmuş, bugün varım yarın yokum." yutkundum, tüm o sevincim, mutluluğum uçup gitmese de olduğu yerde dondu. "Yarına çıkacağım belli değil. Tamamladım artık akdimi. İçimde sade bir şey ukde kaldı. Sen biliyorsun değil mi paşam ne olduğunu?"

Ne yapacağımla beraber ne diyeceğimi de şaşırdım. Öylece Fetih'e bakarken o da tepkisizce telefona bakıyordu. Derince soluklandı, eli ensesine gitti. Oldukça rahatsızdı duyduklarından.

"Babaanne," dedi sıkıntıyla. Dirseğini dizine bastırıp hafifçe telefona yaklaştı. "Bak her şeye böyle yaklaşırsan olmaz. Benim evlendiğimi de görmeyecektin sözde. Dur daha ne akdi ne tamamlaması? Sen Kürşat'ı bile görürsün. Kurma şöyle cümleler akşam akşam." çok tane tane ikna edici cümleler sıralamıştı ama hayır işe yaramadı.

"Hele tamam sen sus," diye azarlandı hatta. "Efsun." diye aniden top bana döndü.Yedi yirmi dört çocuk meselesi açılıyordu. Ki daha ilk ayın içerisindeyken. İnsanlar nasıl beş ay sabredecekti? Üstelik bu neredeyse baskıydı, Fetih gerçekten evli olsa çocuk istemeyebilirdi eşi. Erken diyebilirdi. Çok normaldi bunlar. Üstelik evlilik hayatını en azından birkaç ay da olsa yaşamak herkesin hakkıydı. Ay bile doldurmamıştık daha biz.

"Bak bu tenekenin beni anlayacağı yok,"

Ne?

Teneke mi?

Gülebilecek bir halde olsam yemin ederim oturur buna gülerdim. Ben gülmedim ama Fetih göz devirdi. "Ben on altımda evlendim, on yedimde Osman kucağımdaydı. Bak Fetih'in eşek kadar yaşı olmuş, baba olacak yaşı çoktan geçti. Onun yaşındayken Osman, Fetih mektebin yolundaydı." ne söylerse söylesin benim cevabım sabit olacağından ne söylediğinden çok ne söyleyeceğimle ilgileniyordum. Torununun çocuğunu görmüştü. Fetih'in dört tane halası vardı. Onların çocuklarından evli olanlarda çocuklu olanlarda vardı. Bütün ailede Fetih hevesi vardı. Bu durumun sebebini benden önce açıkladı.

"Osman benim en büyüğüm, tek erkek çocuğum. Fetih'te onun ilk göz ağrı. Bir ben değilim kızım bunu bekleyen, kurban olurum size ama bak çok insan bekliyor bunu. Kulağım hep telefonda, size kalmış kimseye düşmez ama gözüm açık giderim göremesem." konuşmayı unutmuş gibi öylece bakarken Fetih'e onun gözleri geç de olsa beni buldu. Başımı iki yana salladım. Ne diyecektim? Dudakları aşağı doğru kıvrıldı ellerini kaldırdı iki

yana. Kendini aniden muaf tutarken olaydan şaşkın şaşkın ona baktım. Niye hep bu olaylarda olay benim üzerimde kalıyordu?

Üstelik Karadere ailesi birbirine o kadar bağlıydı ki, şu an hiç şüphe etmeden ciddi ciddi bu haberi beklediklerine inanıyordum. Fetih'i diğerlerinden ayıracak kadar çok seviyorlardı. Bilmiyorum belki akrabalık bağlarım çok kuvvetsiz olduğundan, kendi kardeşimin çocuğunun çocuğu için herhangi bir heyecan duymaz gibi geliyordu. Bir yerde bana neydi hatta...

"Gelmiş kaç yaşına Fetih, çocukları babalarına yetişemeyecek. Ha kızım?" dedi benden bir şey duymak ister gibi. Fetih'ten bir şey bekledim, ne bileyim ya müdahale etsin ya da yardım etsin diye ama hayır artık bana bile bakmıyordu.

Ve bende söyleyebileceğim tek şeyi dillendirdim. "Hayırlısı diyelim." başka ne denirdi ki? "Siz çıkın gelin de böyle bir haber gelirse yine gelirsiniz. Olur mu?"

Bir süre sessizlik girdi araya. Bilmiyorum beklediğini duymadı belki de. Sonra biraz burukça "İyi kızım." dedi. Şu an gerçekten evli olsam bu serzenişten sonra bir düşünürdüm yemin ederim. Gerçekten gözü açık gidecek gibiydi. "Geleceğim ben yakın zamanda. Bir şey diyor musunuz? Kapatayım artık, uyuyun siz de." gelmeyeceğini söylemesini bekledim bir an. Ama neyse ki bu olmadı. Olumlu anlamda bir sinyal verirken gülümsedim. Yine de kırgınlığı da görülmeyecek gibi değildi.

"Tamam. Dikkat edin kendinize, bekliyoruz biz. Fetih'e veriyorum be-"

"Yok yok verme ona istemem," diye aniden tersleştiğinde bende olmayan gözler değdi sonunda bana. "Hadi hayırlı akşamlar." diye de tavrını iyice belli etti.

Fetih anında müdahale edip telefona uzanırken "Babaan-"

"Konuşma benimle Fetih." diye kestirip attı. Çocuk gibi küstü o an. Gülecek gibi oldum ama şaşkın şaşkın telefona bakmakla kaldım. "Hadi Allah rahatlık versin kızım." konuşmayı benimle bitirdi yine. Fetih elimden aldığı telefonla kalırken "Ulan." dedi ilk. Gülüşümü elimi ağzıma örterek gizlemeye çalıştığımda ters bakışları beni buldu.

"Komik mi Efsun?"

Başımı iki yana salladım. "Küstü sana." diye bilgilendirdim alay eder gibi. Ama niyetim gerçekten o değildi. Elini alnına geçirirken "Ben bu işin bana gelişini sikeyim." diye yükseldi. "Hayırlısı ne Efsun?! Hayırlısı ne?" yükselişini bana sıçrattı. Gövdemi hafifçe geri çektim.

"Ne diyebilirim Fetih ayıptır söylemesi? Çok verecek cevabın varsa girseydin araya! Suspus oldun. Allah Allah ya!"

Telefonu gelişigüzel yatağın ortasına fırlatırken tavana baktı soluklanırken. Muhtemelen aradığına pişman olmuştu ama ben bir şey yapmamıştım ki.

"İstemiyorum daha erken deseydin ya?Hayırlısı ne demek Efsun?"

Tahmin ettiğim şeydi. İhaleyi bana bırakmaya çalışıyordu. "Yemezler." dedim ters ters. "Sen deseydin. Olayı bana patlatmaya çalışıyorsun. Zeliha'da da aynı şeyi yaptın. Kötü olan niye ben oluyorum Fetih ya? Sanki çok seviliyormuşum gibi iyice nefret ettireyim değil mi? Hem senin ailen sen söyle istemiyorum diye!"

Sırtımı tamamen yatak başlığına yaslayıp kollarımı önümde bağladım. Yediğim yiyeceğim laflar azmış gibi bir de çocuk meselesinden üzerime kimseyi salamazdım. Bunda da Fetih elini koysaydı taşın altına.

"Ben mi istemiyorum diyeceğim?" çok ütopik bir ihtimalmiş gibi söyledi bunu. Başımı salladım ağır ağır. Olması gereken buydu, ailesinin nabzına göre şerbet verip halledebilirdi Fetih.

Sonra şak diye "Efsun ben istiyorum." diye açıkça itiraf ettiğinde, düz olan ifadem anında bozuldu. Gözlerimi kırpıştırırken ardı ardına içimin kasıldığını hissettim. "Kaç yaşına gelmişim. Bu ne saçma bir cümle. Çocuk istemiyorum diyemem ben kimseye. Bu olayı senin istemeyişinle halledeceğiz."

O konuştukça şaşkınlığım kat be kat artı, şaşkınca kendimi gösterdim. Onun söylediklerinin gazıyla "Pardon da benim çocuk istemediğimi nerden çıkardın?" diye sordum. Olayı o kadar yanlış şekilde tartışıyorduk ki bireysel isteklerimize dönmüştü olay. Onun baba, benim anne olmaya sıcak bakmam hiçbir şey ifade etmiyordu. Konuyla bir alakası da yoktu.

Hırçın, sinirli hareketlerine es verdi. "Çocuk mu istiyorsun?"

Şaşırdığını gram gizlemeden bana bu soruyu sorduğunda dışarıdan bu profili çizmediğimi o an daha iyi anladım.

"Biz konudan niye bu kadar uzaklaştık?" diye sorabildim sadece. Tamam her insan gibi ayrı ayrı anne baba olmak istiyor olabilirdik ama bunu ortak paydada konuşabileceğimiz bir durum yoktu. İleride doğru insanlarla zamanı geldiğinde konuşur, konuşurken de başkasıyla olan konuşmayı hatırlamamış olurduk.

İkimizden birinin bu soruyu çoktan sorması gerekiyordu zaten. Fetih'le bakıştık öylece, haklılığımı gözler önünde sererken başını yana yatırıp elini

fiziksel bir uyartıya ihtiyacı varmış gibi ardı ardına ensesine geçirdi. "Konu ne ki Efsun?" diye kızar bir tonda konuştu. "Tamam işte anlaştık, sen istemiyorsun diyeceğiz kapanacak konu? Bu kadar! Konu bu başka ne olacak, gece gece hasta ettin beni." oturduğun yataktan gergince kalkarken odadaki tüm pozitif enerji dağılmıştı. Tütsü siparişim vardı benim nerede o?

"Unut o ihtimali." dedim kabul etmeyerek. En sondaki, yedek yastık ve yorganların olduğu- aynı zamanda Fetih'in yatağı- dolabı resmen yumruklayarak açtı. "Bunun yükünü direkt bana yıkamazsın. Bu sefer ne olacak insanlar benim üstüme gelecek. Hiç etik değil bu Fetih." üzerine örteceği şeyi yatağın üzerine fırlatırken göz göze geldik.

"Etiğini siksinler Efsun." dedi açıkça. Dümdüz sesiyle halimi hatırımı soruyor sanırdı insan. "Ben kimseye çocuk istemiyorum diye palavra sıkamam en fazla iki geçiştirmeye çalışırım o kadar. Bu işler kadında bitiyor. Kadının sözü çocukta daha çok geçiyor. O yüzden top sende, bak bunlar şimdiden başladı. Otur düşün, bir şeyler bul. Beş ay var daha önümüzde, tonla da insan."

💫💫💫

Hemşire Aydan ablaya selam verip yolumdan devam etmekti amacım ama beni kurduğu cümleyle durdurdu. "Bilseydik birkaç kilo biz de sipariş verirdik." dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken cümlenin başını kaçırdığıma dair bir hissiyata kapıldım.

"Efendim abla?" diye sorarken o an bana selam veren başka biriyle dikkatim dağıldığı an o da soruma cevap vermeyip "Hadi güzelim acelem var, sonra görüşürüz." diyerek benim için durduğu yoluna devam etti. Garip garip arkasından baktım birkaç saniye.

Uykusuzluktan olabilirdi. Evet.

Eşyalarımı bırakıp üniformamın üstünü giymek için adımladığım doktor odasına varmadan önce danışmadakilere gözüm kaydı. Bir kadın ve bir erkek görevli konuştukları konuya beni görünce hızla son verirken keşke kadın adamı susturmak için gözümün içine bakarak dürtmeseydi. Gülümseyişini baş selamımla alırken başımı hafifçe sağa yatırdım.

Aslında onların nöbeti olmuyordu. Uykusuzluktan olamazdı.

İki gün hiç çıkmayacağım hastanenin koridorlarını aşıp hastaların olduğu kısımdan sıyrılırken doktor odasına kapıyı aralayıp girdiğimde nöbet teslimden önce benim gibi hazırlanan Bahar önlüğünü giyerken Hüseyin ayakkabı bağcığını bağlıyordu. "Günaydın." diyen ilk ben olurken gözüm

koltuğa takıldı. Hep bir ağızdan aldığım günaydın karşılığı en çok birinden gür çıktı.

Zafer'den.

Ve yanındaki koltuğa koyduğu beyaz çuvala indirdiği birkaç darbeden.

Bir insan gibi yanına yerleştirdiği çuvala kolunu atmış, pek onun tarzı olmayan bir halde fazlasıyla yayvan şekilde oturmuştu. Çuvalı işaret ettim. "Hayırdır, ne o?" ama sorduğum sorunun hemen ardından masanın üzerindeki plastik bardakların içindeki çöpler dikkatimi çekti.

Fıstık kabuğu.

Hayır yer fıstığı kabuğu.

Zafer eliyle emir verir gibi diğerlerine işaret ederken "Yol verin hanım ağanıza." diye beni sabah sabah daha çok şaşırtırken Bahar kıkırdadı.

"Ya Efsun nerenin fıstığı bu, aşırı taze? Bilseydik biz de isterdik parasıyla."

Girdiğim ortamda bir espriyi kaçırmış ve zincirleme olarak diğer hiçbir şeyi anlamayan insan nasıl dışlanırsa öyle dışlanmıştım sanki. "Ne fıstığı? Ne diyorsunuz?"

Hüseyin kısık bir ıslıkla kendini koltuğa bırakırken Zafer yanındaki çuvala vurdu birkaç kez. Vurdukça çıt çıt diye ses geliyordu. "Kocan," durdu gülümsedi. "aşiret ağası kocan," yine durdu diğer iki kişiye baktı. "mimar aşiret ağası kocan bana yaklaşııkkk," derken çuvala baktı. "On, on beş kilo kadar fıstık göndermiş. Çok cömert Allah elinin bolluğunu kesmesin." toplu bir gülüş sesi doldurdu odayı ama ben çıkardığım atkım elimde söylenileni anlamaya çalıştım.

"Ne, ne, ne, ne, nee?"

Söylediklerini hiç tereddüt etmeden en baştan tekrar etmeye başladığında hızlı adımlarla çuvala doğru yürüdüm. Zafer'in elini çuvaldan atarken ağzını açıp beni bekleyen fıstık şelalesine baktım şaşkınca.

Bunu yapmış olma Fetih!

"Fetih mi gönderdi bunu?!" ikna olmak istemediğim, kamera şakası olmasını dilediğim şeyi onun ağzından duymak kaçınılmazdı. Zafer gururla dikleşti.

"Valla eniştem diye demiyorum adam gibi adammış. Ağzından çıkan her laf senet. Senin canın fıstık istiyor, ben halledeceğim dedi. Ben lafın gelişi söylüyor sandım ama adam sözünün eriymiş. Aferin kız, bu devirde böylesini bulmak çok zor. Helal olsun sana." elim fıstık çuvalına gitti ve ilk önce fıstık olduğuna kendimi dokunarak inandıracakmışım gibi avuçladım.

Sonra onları avucumdan döküp tek bir tanesini kırıp çıkan fıstıkları ağzıma attım.

Ciddi ciddi yer fıstığıydı.

"Bakın bir mafya babasının tedavisinden sonra bir tepsi kadayıf gelince çok onure olmuştum, bir de aşiret ağasından bir çuval yer fıstığı gelince. Ayağınızı denk alın, bir telefonuma bakar mafya babası da aşiret ağası da. Bundan sonra ben ne dersem o! Anladınız mı beyaz yakalı köleler?" bunları söylerken biraz olsun şaka yapmıyor, güldürme amacı gütmüyordu. Baya ciddi ciddi söylüyordu. Beyaz yakalı köleler...

"Zevzek zevzek konuşma." diye tersledi Bahar. "Efsun canım, Zafer herkese deşifre etti senin kocandan fıstık geldiğini. Sabahtan beri oda ziyaretçi alıyor. Duyan gelip tadına bakıyor. Hepsine de aşiret ağası kocanı anlatıyor. Utanmasa hastalara bile anlatacak. Haberin olsun."

resmen o bunları söylesin de ben de hemen kanıtlayayım diye kapıda bekleyen başhemşire Zerrin abla kapıya birkaç kez vurup içeri girdi.

Benim kısmi olarak kapattığım torbaya bakarken güldü. "Doğru muymuş?" içeri girip kapıyı örterken daha tam ayılmadan yediğim darbelerle kolayca Zerrin abla tarafından köşeye çekildim.

"Maşallah gönlü de pek zengin." iki üç tane fıstığı alırken torbadan Zafer ekledi "Cebi gibi. Efsun'a kaç kilo altın takıldı hala bilmiyoruz ama tahminlerim gün geçtikçe artıyor."

Gözlerimi devire devire ona baktım. Fetih senin kafanı koparıp hastane kapısına asacağım. Ben o kadar çabalayayım aşiret aşiret diye dolaşan algıdan sıyrılıp seni de mimar olarak tanıtmaya sen gel benim bir aylık emeklerimi çöp et!

Zerrin abla kırıp yediği fıstıkların çöplerini bardağın içine koyarken "Allah daha çok versin." dedi bana bakarak. Sonra tam kapıya yürüyecekken bir şey hatırlamış gibi durdu. "Bu arada koltukların üzerinde bir şey bırakmayın diyecektim, bugün değişecekmiş bizim odayla buranın koltuk takımı."

Bir Kenan Evren darbesi iki Fetih Karadere darbesi. Büyük şeylere neden olmuştu.

Gözlerim şaşkınlıkla onu bulurken yanaklarım anında ısındı. Hayır, hayır, hayır...

"Niye abla, hayırdır?" Hüseyin ilgilendiği telefondan başını kaldırıp akıllarda olan soruyu beklerken kaskatı kesildim. O kadar çekindim ki imalı

bir çift gözün beni bulmasından ama hayır olmadı. Orta yere konuşmaya devam etti.

"Bir hayırsever, koltuk takımlarını değiştirmek istemiş. Bende anlamadım."

Oh...

Hayırsever.

Benim kocam sayılan şahıs. Ama siz bunu bilmeyin.

"Hayırseverler ne zamandan beri hasta yatağı yerine doktor odasındaki koltukları değiştiriyor?"

Bu hayırseverin farkı, tarzı... Siz tanımazsınız ama ben yakınen biliyorum.

Zerrin abla dudaklarını büzerek kollarını iki yana açtı. "Valla biz de anlamadık. Ne alaka bilmiyorum. Bunca yıllık hemşireyim bende hep hasta hizmetine kullanılacak konularda bağış gördüm. Ne diyelim, Allah hayrını kabul etsin. Siz bırakmayın koltukların üzerinde bir şeyinizi. Saatini bilmiyorum ama her an değişebilir."

Daha fazla durmadan elini bize kaldırıp odadan çıkarken bakıştık. Dudaklarımı büzdüm. "Ne garip insanlar var." diye mırıldandım, sadece başlarını salladırlar bu dediğime. Hüseyin'in de yerinden kalkması geç olmazken oldukça isteksizdi. "Valla Efsun bilseydim ben de sana fındık derdim." diye kendince espri yaptığında Bahar "Ahmet'te ilk duyduğunda bilseydim ben de kaju derdim dedi. Yemin ederim kuruyemişçiye dönmen an meselesi. Biri kuruyemiş ismiyle seslenirse anında üstüne alınıp bak. Muhtemelen o sensin."

Sonra hep beraber güldüler. Bense öylece onlara bakıyordum. Bana gülünecek zemini hazırlayan Fetih'ti şimdi gülüyor diye insanlara mı kızacaktım?

Hüseyin havalı havalı üzerime yürürken "Yalnız ben ciddiyim," diye bana sulanacağını belli eden bir bakış attı. "Fındık." yanağımdan makas almaya yeltendiği an temasını engelleyip somurtarak geri çekildim. Ben değil belki ama Bahar gerçekten içine çekileceğim durumdan, benim normalde ölümüne karşı çıkacağım cümlelerle kurtardı beni.

"Yalnız Hüseyin," dedi ciddi bir sesle. "adamın kim olduğunu unutma. Birinci de mimarlığının verdiği nezaketle uyarı ve gözdağı amaçlı fıstık göndermiş ikincisinde şu karısının bir türlü kabul etmediği ama damarlarından akan ağalığıyla topuğuna mı sıktırır bilemem. İlkinde fıstık gönderen, ikincisinde fındık ektirir seve seve. Kadını zan altında

bırakmayın düşüncesiz hareketlerinizle." lafı bir taraftan da Zafer'e çarparken o hiç üstüne alınmayıp destek vardı.

"Katılıyorum abi, bak bir kişinin daha karısına bu tarz seslendiğini duysa sana Tarkan açıp fındık kırdırır." diye olacaklardan bahsetti. Gerçekten biri daha bu tarz bir hitapta bulunursa artık nereden nasıl gelirlerdi bilmiyordum Fetih'e. Hüseyin ona söylenen sözlerle ikisine baktı sırayla en son bana.

Tepkisizce ona bakarken başını iki yana salladı. "Şakaydı zaten, enişteye selam." dedi ve Bahar'a kapıyı işaret etti. Sessiz sedasız çıkışlarını izledim. Kollarım önümde bağlı öylece kapıya bakarken Zafer hareketlenerek konuştu.

"Yalnız söylemeden edemeyeceğim on numara adam kocan." Zafer'in Fetih'e dizeceği methiyeleri hiç dinlemeyi düşünmüyordum. Baygın baygın onu süzdüm. "Bak sırf senin çalıştığın hastane, sırf sen olay çıkarmasından hoşlanmıyorsun diye benimle o kadar kibar konuştuğunu söyledi. Şu ince düşünceye bakar mısın?"

Baygın demiştim bakışlarıma ama duyduklarım dinçleştirdi, daha dikkatli diktim gözlerimi ona. "Öyle mi söyledi sana?" diye sordum merakla. Fetih'e ne konuştunuz diye sorunca ters ters s*ana ne* demişti, ben de bir daha sormamıştım. Zafer'in yüzü abuk subuk mimiklerle komik bir hal alırken "Yaaanii," dedi uzatarak. "Tam olarak böyle söylemedi ama söylemek istediği buydu. Biraz sert mizacı, olacak o kadar aşiret ağası sonuçta. Babası ölünce Fetih ağa olacak. Normal karşılıyorum ben."

Fetih ağa mı?

Babası ölünce mi?

Ay Zafer Osman ağa yok ki Fetih ağa olsun! Delirtme beni!

"Biz konuştuk anlaştık. Adam haklı. Sonuçta evli kadınsın. Benim de eşime elin adamı fıstık dese ben de bir yoklarım hayırdır diye. Bir sorun yok, bana tane tane anlattı sıkıntısını. Ben de anladım. Her şey yolunda, fıstığımı da göndermiş. Laf ağzından bir kez çıkıyor demek ki. Aşiret ağası ya o yüzden."

"Değil!" diye çıkıştım! "Değil valla değil! Bak kaçıncı kez anlatıyorum bilmiyorum ama değil. Tamam aşiretler, bilmem eskiden bunun ne kadar hakkını veriyorlardı ama şu an tahmin ettiğin gibi bir şey yok. Ağalık yok. Vallaha yok ya. Çok kalabalık bir aileler sadece, Türkiye'nin her yerine de dağılmışlar bu kadar kalabalık ve örf adetlerine bağlı olmaları onların aşiret diye devam etmelerine neden oluyor. Bu kadar, köklü bir aileler. Şehrin yerlileriler. Bu kadar valla değil ya. Ağa değil Fetih. Mimar. İTÜ'de okudu.

Yurt dışında yüksek lisans yaptı. İstanbul'da ofisi var, beş dil biliyor, çok başarılı bir mimar. Yemi-"

Elini koluma koydu "Hanım ağa tamam," dedi alay eder gibi. "Tamam üzülme alışacaksın. Hem bak kayınbaban ve kaynanan ölünce senin sözün geçecek. Gelin hanımdan hanım ağalığa. Aşırı iyi terfi. Kabullenemiyorsun ama alışacaksın Efsun, üzme bu kadar kendini. Anlıyorum ben seni İzmir'den gelmişsin falan ama buranın da gerçeği bu. Hem kötü bir şey değil o kadar ya valla bak. Güç iyidir kızım. Kocan evin en büyük oğluymuş, sen bunun da keyfini sür. Hayatını yaşa. Alış ve tadını çıkar. Keşke beni de damat olarak alsanız ama nasip değil. İyi yönleri çok bak. Düşün ki öyle bir aileye gelin gittin ki işe ihtiyacı olan, yardıma muhtaç olan biri sizden medet umuyor. Size geliyor. Bak ne kadar pozitif, öyle düşün."

Sesindeki ince alayla beni avutmaya çalışırken "Çık Zafer." dedim ters ters. "Sabah sabah çok boş yaptın." güldü kolumu vurdu birkaç kez. Göz kırparak kapıya yönelirken son saniye "Bu arada," dedi. "Bizim ciğer işi iptal. Ortak nöbetimizin olduğu bir gün hastaneye söyleriz."

Bu sabah yolda gelirken tam olarak verdiğim bu sözü düşünmüştüm. Hatta zaman ayarlamak için Zafer'le bile konuşacaktım. "Sebep?" diye sordum hayal kırıklığıyla.

"Sen ciğer yiyeceksin diye benim ciğerim mi deşilsin Efsun? Tövbe yarabbim tövbee." ardı ardına cıklayarak odadan çıktığında hiçbir şey söylemeden baktım arkasından. Fetih, Fetih, Fetih...

Cebimden çırpına çırpına telefonu çıkarırken anında mesajlara girip klavyeyi döve döve yazdım.

Fıstıkların tadı çok iyiymiş, umarım eve de almayı akıl etmişsindir:D Ayrıca teşekkür ederim, koltuklar için değil ismini deşifre edip hastane de beni daha da rezil etmediğin için. Ve dua et iki gün yokum, yoksa kafanı koparmak için mutfakta bıçak seçerdim sen uyurken.

Gönlümden geçen küfür dolu bir mesajdı ama yazdıklarım iğnelemekten öteye geçmedi. Çok geçmeden yanıt aldım.

Gönderen: Fetih Karadere

Çok konuşma.

Kısa ama net. En az benim okuduktan sonra olduğum yerde tepinmem kadar.

💫🌟💫🌟💫

Kafamın içine kurduğum çayıra yerleştirdiğim koyun sayısı çoktan yüzü geçmiş ama uyku henüz bana uğramış değildi. Gözlerim çektiğim ağrıyla memnuniyetsiz bir hal almışken dişlerimi sıktım. Kasıklarımdaki sertlik, ara ara saplanan ağrı yaşadığım gecikmenin artmasıyla iyice kötüye gidiyordu.

Hastanede öyle bir iki güne denk gelmiştim ki değil Fetih'in değiştirdiği koltuklarda uyumak sadece bir kere oturmuştum. Trafik kazası, silahla yaralama, bitip tükenmek bilmeyen soğuk algınlığı, enfeksiyonlar ve daha nicesi. Pişman olmuştum yılbaşını evde geçirmek için nöbet değiştirdiğime. Şimdi saat gece yarısını belki geçmiş, belki yaklaşmışken odada tektim. Eve geldiğimden beri de uyuyordum. Bir tek Fetih akşam yemeği için zorla kaldırmıştı. Onda da boş boş sofraya bakmış, Fetih'in itelemeleriyle bir şeyler yemiştim. Böyle bir ay aralıksız uyumak istiyordum.

Velhasıl cenin pozisyonu almış bir şekilde uykunun kollarını bana açmasını beklerken koyun saymaya devam ettim. Açılan kapının sesini duysam da gözümü açmaya tenezzül etmedim. Tıpkı Fetih'in endişe dolu "Efsun." seslenişindeki gibi. Gözlerimi açmadan *hım* diye mırıldanırken gölgesi üzerime düştü.

"Zeliha'nın ateşi var."

Belki de karşımdakini süründürmeden şak diye gözlerimi açabileceğim tek cümle buydu. En az hissettiğim ağrı kadar keskin bir şekilde aralanırken gözlerim, gece lambalarının aydınlattığı Fetih'in yüzünde ilk seçebildiğim kesinlikle endişeydi. "Nasıl ateşi var?" üzerimde yorganı serice atarken üzerimden Fetih öylece çıkarıp nereye attığımı bilmediğim panduflarımı ayaklarımın önüne itti. "Bilmiyorum ki." dedi kısık sesle. "İştahı yoktu sofrada diye bir bakayım dedim. Ateşi var. Ölçmeye çalıştım ama beceremedim.Var ama yanıyor alnı ateş gibi."

Ellerim birbirine öyle bir karışmıştı ki normalinden çok daha uzun sürdü giymek. Üzerime bir şey almadan koşar adım kapıya yönelirken Fetih'ten de arkamdan geliyordu. Odamıza yakın olan odaya yakın zamanda varırken ışığı yanan odaya hızla girdiğimde üzerine normalden fazla örttüğü pikelerle Zeliha'yı gördüm.

"Zeliha." ağzımdan dökülen ismi o kadar telaşlıydı ki sanki günlerdir ateşi kırklara dayanmış o kadar insana bakan biri değil de ilk çocuğu evde yalnızken ilk kez ateşlenen, ne yapacağını bilemeyen bir anneydim. Yatağına doğru koşar adım giderken üşüdüğünden olacak örtünmüştü. "Ben çıkmadan önce kaldırdım üstünden ama yine örtmüş." diye açıkladı Fetih. Gözümün önüne düşen kızarmış yüzü, sancılı ifadesi ve soğuktan birbirine

çarptığı yüzü benim elimle irkildi. Üzerinden örttüğü şeyleri Fetih'in de yardımıyla kolaylıkla kaldırırken elim alnına gitti. Yanılmıyordu, vardı ateşi.

"Zeliha." diye seslenerek bilincini kontrol etmeye çalışırken yüzüne yapışmış saçlarını yavaşça geriye çekip açığa çıkan çehresine üfledim. Çenesi titrerken ben cevap vermez diye düşündüm ama yanağında olan elimin üzerine örttü elini. Başta üşüdüğünden geri çekecek sandım ama baş parmağımı tıpkı bebeklerin yaptığı gibi yakaladı ve inlercesine "Anne." diye fısıldadı. Fetih'in bana uzattığı eski tip ateş ölçeri alırken üzerindeki kalın kazağa baktım.

"Tamam bebeğim." sesim ilk seslenişime göre daha çok sakinleşmiş olsa da yüzüm neredeyse Zeliha'yla birdi. "Fetih kazağını çıkaralım." derken Zeliha'dan parmağımı çekmeye çalışsam da bırakmadı rahatsızca yüzünü yastığa bastırdı ve tekrar aynı şeyi dillendirdi.

"Anne."

Fetih'le göz göze geldiğimizde ikimiz de ne yapacağımızı şaşırmış gibiydik. Aklımdaki şeyi söyleyip söylememek arasında git gel yaparken gözlerini kaçırıp Zeliha'ya yöneldi. "Gel güzelim." dedi mıhlandığı yataktan onu yavaşça koparırken. Elimi zar zor Zeliha'dan alıp kazağına yönelirken elimizin altında bitkince çırpındı. Engel olmaya çalıştı kazağını çıkarışımıza ama gözlerini bile açamıyordu doğru dürüstü. Savaşamadan bizimle kazak çıktı üzerinden. Siyah atletiyle kalırken ağzından acı dolu bir ses döküldü. Fetih saçlarını okşarken alnından öptü. "Tamam," dedi yavaşça. "Buradayım. Geçecek birazdan."

Zeliha'nın babası gibi Fetih...

Yine de bunları duymayan Zeliha tekrar ve tekrar "Anne." diye sızlandı. Geri yatırırken onu ayarladığım ateş ölçeri koltuk altına yerleştirdim. Fetih ne olur ne olmaz diye tutarken Zeliha'nın sıkıca yumduğu gözlerinden bir damla yaş aktı. Yarı yoldan ben alırken yaşını şakağından öptüm onu. Yanağını aniden yanağıma bastırırken o an sanırım beni annesi sandı ve tekrar etti. Bu kez sesi daha çok titriyordu. "Anne çok soğuk."

O kadar içli içli annesine sesleniyordu ki Fetih'e bakmaktan alıkoyamadım kendimi. Gözlerini dikmiş Zeliha'ya bakıyordu öylece. "Fetih." dedim sesimi Zeliha'yı korkutacak seviyenin çok altında tutarak. "Annesini istiyor. Gidip anneni çağırır mısın?" Zeliha'nın gözlerinden yaşlar daha fazla akmaya başladı. Kendini soğuktan iyice küçültmeye çalıştı ama çokta başarılı olduğu söylemezdi. Üşüyordu biliyordum ama üzerini

örtemezdim. Ateş ölçerden sonuç Fetih'ten de ayaklanmasını bekliyordum ama hayır yapmadı.

"Biz buradayız." dedi biraz önce kardeşine bakan gözleri şimdi ona değmeye neredeyse çekinirken. "Gerek yok anneme." kurduğu cümleler birkaç kelimenin ötesinde değildi ama o kadar zor telaffuz etmişti ki sanki dilinde kilolarca yük vardı. Ben cevap veremeden Zeliha'nın seslenişi bir cevap niteliğinde oldu.

"Anne çok üşüyorum." Zeliha'dan tamamen ayrılırken Fetih'e olan ısrarım sürdü. "Tamam ama o şu an anneni de istiyor. Hadi git çağır, gelsin o da. Kokusunu alsın annes-

"Efsun annem gelmez." sert sesi ilk vurgunu kendine yapmıştı bu cümleyle. Titreyen kirpikleriyle kardeşine baktı. "Zeliha her hasta olduğunda anne diye ağlar." kurşun çiğnemiş gibi durdu. Adem elmasının sertçe hareket ettiğini gördüm. Kardeşine yine bakamadı ve tamamladı cümlesini. "Annem de her seferinde gelmez. Çağırmaya lüzum yok gelmeyecek insanı, biz varız."

Fetih ne dediğini mi farkında değildi, yoksa farkında mıydı da ağzından çıkanlara hakim mi olamıyordu? Hayır hayır. Ben yanlış anlıyordum. Zeliha anne diye ağlıyorsa annesi gelirdi. Kim olursa olsun, nasıl bir anne olursa olsun gelirdi. Aksi mümkün değildi. Aksini ben mümkün kılmazdım.

Sanki abisinden dökülen acımasız cümleleri anlamış gibi Zeliha'nın ağzından bir hıçkırık döküldü ağlayışı şiddetlendi. Koltuk altındaki aleti umursamadan sağa doğru yatmaya çalıştığında o içli sesi benden önce ağabeyine dokundu. Sanki o da benim gibi düşünüyordu, Zeliha bunları duymuş ve anlamıştı da bunun için ağlıyor gibi. Yüzünde bozguna uğramış bir ifadeyle ardı ardına cıklayıp kardeşinin dönüşüne engel oldu.

"Tamam," dedi ona eğilirken. "tamam canımın içi bir şey yok." gözleri hayretle ona bakan beni buldu. "Duş mu aldıracağız? İlaçların yerini biliyorsun hangisini içirelim ya da gidelim mi hastaneye?"

Başımı hızla iki yana salladım. "Hepsine hayır. Önce annesini kaldıracağız." dedim yataktan kalkarken tamamen. "Annesi gelsin, sonra ne yapacaksak yaparız. Annesini istiyorsa, anne diye ağlıyorsa annesi gelecek."

Ben değil ama o bunu o kadar alışıktı ki benim tepkim canını sıktı. "Efsun," diye isyan etti resmen. "yapma, dur diyorsam dur."

Başımı iki yana salladım. "Birazdan çıkar ateşinin sonucu. Ben anneni alıp geliyorum." ne onun itirazlarına ne de durdurma çabalarına kulak

astım. Hızlı adımlarla odadan ayrılıp merdivenlerden inerken hiç es vermeden Zühre Hanım ve eşinin odasına yöneldim. Kızlarının ateşi vardı. Annesi de babası da yanında olacaktı. Uyumayacaklardı. Hele annesi hiç uyuyamazdı.

Kapıyı ardı ardına, alacağım varmış gibi hızlı ve sertçe çalarken yanaklarım alev topuna dönmüştü sanki. Esen buz gibi rüzgar yüzümü yalayıp geçerken kollarımı birbirine bastırdım. Hiç ara vermeden kapıya vururken çok geçmeden açıldı. Zühre Karadere tarafından. Gece gece bu saatte neye uğradığını anlamayan gözler beni görünce iyice anlamsız bir hal aldı. Kapıyı açtığı gibi yüzüne çarpan rüzgarla yüzü buruşurken o konuşmadan ben atladım lafa.

"Zeliha hasta." dedim hızlıca. İçeriye baktım ama karanlıktı görünmüyordu. Kocası uyansın diye daha yüksek sesle konuştum. Yüzünde bir mimik bekledim Zühre Hanım'ın ama hayır yoktu. Nasıl açtıysa kapıyı hala öyleydi. "Sizi istiyor yanında. Ateşi var," başımı biraz daha oynatarak içeride bir hareketlenme bekledim. "Osman Bey'i de uyandırın gelin." diye daha da yükselttiğimde sesimi sonunda o beklediğim hareketlenme geldi.

Osman Karadere sarsak adımlarla kapıya gelirken beni görünce kaşlarını çattı. "Hayırdır gelin hanım?" dedi bu saatte kapının böyle çalınmasını pek tabii iyiye yormayarak.

"Hayır değil, Zeliha hasta." gözlerinin içine bakıyordum. Nasıl bir ifade geçecek diye. Eşinin aksine o kadar da tepkisiz kalmadı. "Ateşi var. Sizi istiyor. Anne diye de ağlıyor. Gelin bir kokunuzu alsın. Fetih yanında, buyurun sizde." diyerek bir adım geri çıkıp yolu açtım. Osman Bey'in gözleri karısına değdiğinde biraz önce Fetih'in kabulleniş bakışının çok benzerini gördüm. Yürümedi, adımları hızlı hızlı merdivenlere ulaşmadı. Karısına baktı. Ne bekliyorlardı? Kızları hasta diyordum, neyi bekliyorlardı?

Delirecektim ne yapıyorlardı bu insanlar? Ne saçmalıktı bu, neyin acısıydı? Bu kız on sekiz yaşındaydı şimdiye kadar kaç kez hasta olmuştu kim bilir. İlk bakışı değildi ya annesinin. Elbet bakmıştı kızına. Aksi mümkün değildi, mutlaka bakmıştı en kötü küçükken. Şimdi neyin bakışmalarıydı bunlar?

Zühre Karadere'nin de gözleri kocasını bulduğunda ikisini izliyordum şaşkınca. Fetih'in yüz hatlarını fazlasıyla andıran adam başını salladığında tuttuğum nefesi verdim. Ödüm kopmuştu, beni kovarlar yüzüme kapatırlar

kapıyı diye. Zeliha elimin altından anne diye sızlanırken hiçbir şey yapamadan iyileştirme çalışırım diye ödüm kopmuştu.

"Ben bakıyorum." dedi karısına. Sonra tek başına çıktı odadan. Bekledim, Zühre Karadere'de çıksın diye bekledim. Çünkü benim, işin doğrusu Zeliha'nın asıl beklediği oydu. Biliyordum ben, hastayken anne baba nasıl aranır biliyordum. O boşluğu, acıyı çok iyi biliyordum. Hiçbir şeyin size derman olmayacağını sanırdınız, öleceğinizi bile hissederdiniz. Yüz yüze kalırken onunla başımı salladım *hadi* dercesine.

"Hadi Zühre Hanım gidelim." ona karşı ilk kez sesim bu kadar duygu yüklü ve yumuşaktı. Çok korkuyordum gelmeyecek diye. Bu kadarına ikna olacağım diye çok korkuyordum.

"Tamam işte gitti Osman," dedi resmen beni geçiştirirken. Nefesim kesildi, öylece ona baktım.

Allah'ım yalvarırım yüzündeki endişeyi göremeyen ben olayım. Ne olur bu kadar olmasın, ne olur Zeliha bu kadarını yaşamasın.

"Fetih de yukarıda. Doktor değil misin sen? Bana ihtiyaç mı var?"

Şimdiye kadar çok şey söylemiştik birbirimize. O kadar ağır konuşmuştuk ki, dışarıdan bir göz olsam kanım donardı.İkimizde hiçbir lafın altında kalmamıştık. Ama şimdi, öyle bir ezildim ki kesilen nefesim birleşemedi. Dudaklarım titredi.

"Ben doktorum," dedim bastırarak. "Anne değilim. O kızı da ben doğurmadım! Siz doğurdunuz. Siz isteyerek doğurdunuz, sizin kızınız o. Annesi sizsiniz. Beni değil sizi istiyor." oksijeni çekilmiş bir metrekare yerde kapalı kalsam şu andan daha iyi nefes alırdım sanki. Başımızın üzerindeki gökyüzü, serin serin esen rüzgar hiçbir şey yetmedi soluklanmama. Tahammülsüz bir nefes aldı.

"Efsun," dedi beni göndermek için cümleler kuracağı her halinden belliydi. "Ne istiyorsun gece gece?" o bu kadar acımasızca konuştukça ilk kez ona sinirlenmek yerine Zeliha'ya üzülüyordum, içim içime devriliyordu. Bu nasıl bir şeydi böyle? Nasıl kıyıyordu kızına, ben nefes alamıyordum onun söyledikleriyle o nasıl soluklanıyordu?

"Ben değil kızınız istiyor!" diye isyan ettim. "Anne diye ağlıyor. Ben yanındayım, babası yanında, ağabeyi yanında o yine şimdi sizi sayıklıyor. Zühre Hanım yeter!" biraz olsun kızgınlık bekledim sesimde ama hayır sadece sitem ediyordum. Aklıma yatıramadığım şeye kızamıyordum artık. "Bu kadar zalim olmayın artık. Anne diye ağlıyor diyorum. Yapmayın. Bu kadarını yapmayın. Şimdi bıraksam gidip uyuyacak mısınız?

Uyuyamazsınız! Uyuyamazsınız Zühre Hanım. Siz uyurum sanırsınız ama içiniz izin vermez. Veremez. Annesiniz siz, kızınız yukarıda sizin için ağlarken yapamazsınız." duraksadım, normalde söylemeyi bile düşünmeyeceğim şeyi şu an tereddütsüz dillendirdim. "Lütfen." dedim durmadan düşünmeden. Ezdim geçtim kendimi. Benim anneliğim için bile zehir zemberek cümleler kuran bu kadının karşısında bu gece ansızın onun anneliği için medet umdum. Kirpiklerim titriyordu sesim gibi. Çok korkuyordum, kapısının önüne geldiğim bu gece geri çevrilmekten çok korkuyordum.Israrım sürecekti, o kabul edene kadar, ben son noktayı görene kadar... Neyse derdi, neyse kızına karşı onu zalimleştiren şey ayağıyla ezip geçsin istiyordum. Zeliha ona bu kadar düşkünken o bu kadar uzak olmasın, bir kez de olsa anneliği hissettirsin istiyordum.

Zeliha... Güzel Zeliha'm.

Belki sesimin titreyişine belki de onun önünde asla giymeyeceğimi düşündüğü bu ısrara şaşırdı. Ama o kadar umurumda değildi ki, yalvarsam gerekse yalvaracaktım şimdi. Öylece düz bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Ne kapıyı yüzüme kapatıyor ne de kapıda isteyerek duruyordu. "Rica ediyorum sizden. Her şeyden önce bir kadın olarak, sizden rica ediyorum. Beni bu gece Zeliha'ya sağır etmek zorunda bırakmayın. Lütfen Zühre Hanım. Derdinizi bırakın bir kenara. Bu gecelik en azından. Rica ediyorum sizden. Nasıl düşkün size görmüyor musunuz? Siz onu ittikçe dizinizin dibinden ayrılmıyor. Lütfen bir kerelik de olsa izin verin yatsın dizinize. Onu ne yatağa düşürdü siz çok iyi biliyorsunuz, onu hangi cümleler hasta etti çok iyi biliyorsunuz."

Kürşat'la olan tartışmasından sonra iştahı kesilmişti. Bildiği gerçekleri her duyduğunda bu kadar çöküyorsa nasıl dayanmıştı on sekiz sene? Ben dayanamıyordum o nasıl dayanıyordu?

O gözlerindeki taş ifade belki kendini saf şekilde muhafaza etmeye devam etmedi ama yine de hareket etmedi. Gelmeyecek miydi? Gelseydi. Bir kere olsun gelseydi, Zeliha kokusunu arıyordu annesinin. Bir kere alsaydı o kokuyu, sonra gidebilirdi. Bunu borçluydu kızına. Kızı annesi için kurulmuş o cümleleri kaldıramadığı gün bile annesinde teselli bulmaya çalışırken, bu kadar zalim olamazdı. Zeliha'ya bir çocukluk, bir gençlik, bir annelik borçluydu ama o yanına gitmek kadar basit bir eyleme bile uzaktı.

O an, normal koşullarda hep onun beni vurduğu konu hakkında ilk kez ben konuştum. Ondan önce, bambaşka bir niyetle. Bilmesi gerekiyordu, yaptığı şeyin nasıl bir harabeye neden olduğunu bilmesi gerekiyordu.

"Ben annemin yokluğunda, ilk hasta oluşumda hiç iyileşemeyeceğim sanmıştım." gözlerim dolmuyordu ama sesim titriyordu. Çok iyi biliyordum soğuktan değildi. "Öleceğimi bile sanmıştım. Tek doğru ilaç annemde var sanıyordum, çokta küçüktüm. Sabaha kadar anne diye ağlamıştım. Senelerce sürdü bu. Kabullendiğim yerde ağlamayı bırakıp kendi kendime iyileştim." bu gece o da ben de benden fazlasını görüyorduk. "Ama Zeliha daha kabullenememiş. Küçücük bir çocuk gibi sizi arıyor. Yapmayın. O anne derken benim içim çekiliyor. Fetih deseniz kabullenmiş gelmeyeceğinizi. Gelip çağırmak bile yok aklında. Bu çocuklarınız için travma. Yapmayın Zühre Hanım, kızınızı bari hastayken kendinizden mahrum bırakmayın. O mahrumluğu belki siz hiç yaşamadınız ama ben çok iyi biliyorum. Gelin annesinin kokusunu alsın bir kez, rica ediyorum." o taşın, buzun gözünden nasıl kaybolmasa da küçüldüğünü buna engel olamadığını farkındaydım. Kıracaktı inadını gelecekti, ben ona bu kadar açık olmuşken o da biraz verecekti kendinden taviz.

"Belki bu anlattıklarımı sonrasında benim canımı yakmak için kullanacaksınız ama umurumda değil Zühre Hanım. Kızınız kadar umurumda değil hiçbir şey. Lütfen, hadi gelin gidelim." Osman Bey çıktıktan sonra kapattığım mesafeyi tekrar açtım. Kendimin bütün sınırlarını zorlamış, dilimin süzgecinde olan bütün kelimelerden kurabilecek her cümleyi ona kurmuştum. Eğer bu kapı yine de suratıma kapanırsa yukarı çıkmaktan başka çarem yoktu. Bir süre baktık birbirimize. Gözlerimle bile yalvardım. Yeter ki gelseydi.

Ama o, her şeye rağmen dışarı adımlamadı. İçeri yöneldi. Yediğim darbeyle arkasından baktım, dudaklarımı ezdim acıyla. Tam da o saniye gözlerim doldu. Başından beri takındığım o yumuşak tavır bozulacak gibi oldu, içeriye doğru bağırıp çağıracağım ikimize yakışan o üslubu yine sağlayacağım sandım ama hayır. Hiçbir şey yapmadım. Oğlunda da kocasında da olan vazgeçmişlik bana da sindi. Başımı acıyla iki yana sallayıp sırtımı döndüm kapıya.

Tek temennim yalnızca bu gece değil, kızının acıyla yanıp tutuştuğu geceler kadar gözüne uyku girmezdi. Bunu kızına yaşatmanın bedelini öyle kolay kolay ödeyemezdi. Zeliha'ya zehir ettiği her gecenin acısı çıkardı. Sulanan gözlerim irice açtım, kolumu kanadımı kapının önünde bırakmışım gibi yürüdüm.

Sonra aniden, ben umudu ilk an kesmişken, "Efsun," diye arkamda kalan kapının eşiğinden bana doğru savrulan sesle hızlıca, bir çocuk heyecanıyla

arkamı döndüm. Gözüm üzerine giydiği şeye kaydı. İçeri gitmesinin sebebi gelmeyeceği değildi. Yemin ederim değildi. Geceliğine ait ceketi almıştı. "bekle." dedi soğuk bir sesle. Dudaklarımdan benden bağımsız gülümsemeyi onun yüzüne karşı sergilememek için önüme döndüm, gözlerimi gökyüzüne diktim. Derin bir nefes alırken sanki kilometrelerce sırtımda taşıdığım yük sırtımdan alınmıştı. Üfleyerek nefesimi yavaşça dışarı verdim ve soğuk havayla ince bir buhar sızdı dudaklarımdan. Onun bana yetişmesini beklerken önden yol verdim. Arkada kalmayı tercih ettim çünkü vazgeçerse ite ite götürecektim.

Merdivenleri hızla aşarken geldiği kapı önünde durdu, beni beklemek değildi amacı. İçeri girmek onun içinde bir kırılma noktasıymış gibi kendiyle cebelleşiyordu. Ama ben buna hiç izin vermedim, kapıyı açtım ve sanki onun yolu kapatmasıyla ben geçemiyormuşum gibi "Buyurun Zühre Hanım." dedim, hafifte temas edecek gibi olduğumda yürümek zorunda kaldı. Zühre Karadere bu gece kızı istiyor diye, kendi adımlarıyla geçmişti kapı eşiğinden. İçten ya da değil, şimdi burada hastayken kullanacağı tüm kelimeleri onun için feda eden kızının odasındaydı. Bir anne gibi...

Ne yapacağını pek bilemeyen iki erkeğin bakışları kapıya döndüğünde o yüzlerindeki endişe yerini o kadar hızlı ve seri bir şekilde şaşkınlığa bıraktı ki ben şimdi bu odaya sağlık bakanını soksam yemin ederim ki daha normal karşılarlardı.

Evet, Fahrettin Koca'nın Urfa'da kapının önünden geçmesiyle benim onu görerek yukarı çıkarışımı...

Fetih'in elinde Zeliha'nın alnına bastırdığı ıslak bez havada kaldı, babasının elindeki ilaçta. Önce Zühre Karadere'ye baktılar, sonra bana baktılar, en sonda birbirlerine. Çok abarttıklarını düşünmek istiyordum. Kapıyı oda soğumasın diye kapatırken o iki adam tekrar Zühre Karadere'ye baktılar sonra yine bana, en son tekrar birbirlerine. Öyle bir döngüye girdiler ki, ben de bir anda onlara ayak uydurdum. Bir onlara bakıyordum bir Zühre Hanım'a. Belirli periyotlarla bakışıyordu.

Sonra Zühre Karadere, hepimize toptan ters bir bakış atarak "Yeter!" diyerek bu saçma anı bitirdi.

Kızına ilerlerken diğer iki kişi hala olayın şokundalardı. "Kaç çıktı ateşi?" diye ters bir sesle sorduğunda hepimizi azarlıyor gibiydi. Kızının başındaki bezi aldı, kendi elini alnına koyduğu an Zeliha o an resmen irkildi. En azından ben buradayken hiç açmadığı gözleri annesini hissetti sanki ve aralanmaya başlandı.

Tekrardan "Anne." derken bu kez açık seçik bir seslenişti. Hatta eli annesinin eline gitti ama bilmiyorum ya o an denk geldi bu ya da Zühre Hanım elini çekti. Zeliha bu haliyle bile annesinin kokusu aldı, gözlerini zorla da olsa açtı. Fetih resmen ağzının içinde geveleyerek "Otuz sekiz buçuk." derken ben de daha fazla durmayıp onlara ilerledim. Tam da o sıra Zühre Karadere tam geri çekilecekken neyden sebep bilmem, Zeliha'nın elini tutması gecikmedi. Gözleri varla yok arasında açıkken konuşacak gibi oldu ama ardı ardına öksürdü. Öksürüğün ona aldırmadığı nefesler arasında bir fısıltı şeklide döküldü dudaklarından. "Anne gitme." resmen bunun için yalvardı, o eli de hasta olmasına rağmen sıkıca tuttu.

Zühre Karadere asık suratıyla kızına bakarken bir an sustu ama sonra varla yok arasında "Buradayım." diyebildi. Bu bile içime su serperken kocasının elindeki ilaca baktı.

Sesindeki sertliği, terslemeyi hiç bozmadan "O ağır geliyor Zeliha'ya." dediğinde benim de gözüm elindeki ilaç kutusuna kaydı. Evet yaşı için biraz ağır kalıyordu, daha ileri yaş grubuna yazıyorduk onu. Osman Bey bana baktı yön göstereyim diye. "Ben gidip getiririm. Alayım onu ben." diyerek eline uzandığımda o kadar gariplerdi ki baba oğul saf saf ortalığa bakıp ağır ağır hareket ediyorlardı. İlacı bana uzatırken Zühre Hanım sanırım o an kocasının ayağına çarptı ve iyice sinirlenip topumuza tekrar dövecekmiş gibi baktı.

"Siz hepiniz benim tepemde mi dikileceksiniz?"

Birbirimize baktık. Evet sanırım tam olarak bunu düşünüyorduk ama ne olur ne olmaz diye suyuna gitmeyi tercih ettim. "Tamam beyler çıksın o zaman, Zeliha'ya ılık bir duş aldıralım. Sonra da ben inip kullanacağı ilaçları getireyim." Fetih'i aşıp Zeliha'ya ulaşacakken Zühre Hanım "İlacı getirsen kâfi." dedi Fetih'le bana bakarak. Sonra "Fetih al karını çık." diye de postayı koydu.

Bana.

Fetih'le birbirimize *ne oluyoruz* bakışı atarken "Ben yardımcı olayım Zühre Hanım." dedim. Tamam getirdik falan da odaya, beni kovsun diye değil. "Tek başınıza zorlan-"

"İlk çocuğum hasta olmuyor." diye lafımı bıçakla kesti. "Üç tane büyüttüm ben, sen kaç tane büyüttün?" gözlerim hafifçe büyüdü lafım ağzıma tıkıldığında Fetih iyice salağa bağlamış halde ciddi ciddi cevap verdi bu soruya.

"Sıfır."

Fetih'e baktım şaşkınlıkla. Onu mu soruyor şerro?

"Osman gel yardım et kaldıralım." diye işine devam etti sonra. Osman Bey yatağın diğer tarafından bizim olduğumuz yere doğru ilerledi ama biz hareketsizce bekliyorduk. Zeliha'nın ara ara öksürüşleri, bir şeyler sayıklamaları dışında bir ses çıkmadı. Sonra Fetih "Emin misin anne?" diye sordu şüpheyle. "Efsun kalsın en azından." diye çok mantıklı bir fikir sundu ama Zühre Hanım eşinin yüzüne bakarak "Söyle şu oğluna, karısını alıp çıksın." diyerek onu direkt muhatap aldı. Osman Karadere'nin bakışları bizi bulurken daha yumuşak bir tavırla *hadi* dercesine kapıyı işaret etti.

Ben onu odaya getirip, kendimi mi kovdurttum şimdi?

Çıkmaktan başka çaremiz kalmazken ilk adım Fetih'te geldi. Eli belime giderken aklı da gözü de tıpkı benim gibi orada kalarak dışarıya doğru yürüdü. İstemeye istemeye Zeliha'yı onlarla, anne babasıyla bırakarak dışarı çıktık...

💫💫💫

Gözüm çıktığım odadan Zeliha'nın odasına kaysa da ilacı verdikten sonra ikinci kovulmamı da aklıma getirip elimdeki battaniye şalla bu soğukta öylece bahçede oturmuş Fetih'e doğru yürüdüm. Ona getirdiğim kahveyi neredeyse yarılamıştı, genelde bahçeler için uygun olan oturma takımını onlar avlu tarzında yerlerine koymuşlardı. Fetih oturduğu yerin yanındaki boşluğa küllüğü koymuş, ölü izmaritlerin sayısını arttırıyordu zaman akıp gittikçe. Yanına varınca geldiğimi anladı, dalgın bakışlarını bana çevirdi. Küllüğe bakarken çok geçmeden anladı ve kaldırıp farklı bir köşeye koydu.

Elimdeki büyük şalı ona eğilip omuzlarına atarken "Buz gibi hava." dedim yanına oturup. Ben üzerime bir şeyler alsam da o sadece kazağıylaydı. Şalı omuzlarından alıp benim omuzlarıma bıraktı. "Sana da buz gibi."

Yarım sigarasını içmeyi tercih etmeyip direkt olarak küllüğe bastırdı ve söndürdü.

Şalı alıp onun omzuna geri bıraktım, "Ben üzerime hırka aldım ama sen de o yok." devamlı üzerimizde yer değiştiren şal devam etti buna, üzerime geri bırakıldı.

"Soğuk değil bana. Üşüme sen."

Pes etmedim şalı tekrar onun omuzlarına koydum. "Yalan söyleme, erkekler daha çok üşür." yılmış yorgun gözleri beni buldu omuzlarındaki şalı aldı. Ben tekrar aynı şeyi yapmasını beklesem de hayır, ikiye katlı olan battaniye şalı açtı. "Yanaş," dedi bana bakmadan. "yanaş başımın belası."

Başımın belası dedi, halbuki sorun çıkaran ben değil oydu. Normalde küs gibi ben en uca o en uca oturmuştuk ama aramızdaki mesafeyi şalın da uzunluğunu hesap edip gereken miktarda kapattım. Lakin bu Fetih'i tatmin etmedi aramızdaki mesafeyi diz dize oturacak kadar indirdi. Benim getirdiğim şalı önce benim omuzlarıma atıp bütün vücudumu sararken, ki benim ayarladığım mesafede bu mümkün değildi, sonra kalanı da kendine örttü.

Şey gibi olmuştu bu; yemedim yedirdim, giymedim giydirdim...

Onunla diz dize omuz omuza öylece karşıyı izlerken başımı ilkten bir geriye attım ama denk geldiği ahşap fazla sert olunca geri aldım. Bunu fark etmiş olacak ki Fetih, kolunu omzumun üzerinden ahşaba attı ve "Yaslan." dedi. Rahatım mı, Fetih'in kolunun uyuşması mı münakaşasında rahatım galip geldi ve başım geriye gitti. Uyuşursa söylerdi herhâlde.

Sessizce karşıyı izlerken öylece başımı çevirip ona baktım aniden. Sol profili ciddi bir ifadeyle bir noktaya odaklanmıştı. Gözleri en az benim kadar ani bir zamanda beni bulduğunda gözlerimiz saniyesinde çivilendi birbirine. Göz kırparken "Ne oldu?" diye sordu. Başımı yasladığım yerde boş boş onu izliyordum.

"Niye içeri geçmiyorsun?"

Morali de epey bozuktu zaten. Bazen o kadar istemediği bir hayatta olduğunu hissediyordum ki... Bu ev, bu şehir, bu aile. Ait değildi, belki benim kadar belki benden fazla. Halbuki onun kökü burasıydı.

"Annem çıkar muhtemelen, Zeliha yalnız kalmasın bu gece."

Zühre Hanım eşiyle beraber hala odadaydı. Ateşini düşüremezse bana haber verecekti ama durum o kadar da ciddi değildi. Haklıydı daha önce çok böyle şeyler yaşamıştı. Hallederdi. İçim nedense huzursuz değildi.

"Annenin çıkacağını sanmıyorum. Bu gece yanında uyur gibi." kaşları havalandı, dudakları yavaşça kıvrılır gibi oldu. Yüzüme bakmayıp karşıya odaklandı tekrar ama ben onu izlemeye devam ettim.

"Hiç mi bakmadı hastayken Zeliha'ya?"

Şimdi oturup uzun uzun onu dinlemek, her şeyi sıfırdan duymak istiyordum ama Fetih buna hiç müsait değil gibiydi. Zorlamak istemiyordum, hele de bir gün mutlaka anlatacağını dillendirmişken. Zamanını beklemek boynumun borcuydu.

Biraz önce yukarı kıvrılmış dudakları şimdi daha net aşağı doğru kıvrıldı. "Birkaç kez." dedi kısık sesle. "Evde kimse yoksa ondan başka bakacak."

Evde biri varsa ya? Zeliha ağlasa da mı? Bilmem neden, Zeliha onu istediğinde gelirdi bir de diye devam etsin diye bekledim ama olmadı. Duyamadım o cümleyi. Ben duyamadığım o söylemediği için sanki ezildik gittik ama ikimizde bir şey söylemedik.

"Sen mi bakıyordun her seferinde?" yüzü çıktı görüş alanımdan kahve kupasına uzandı. Bulunan miktarın yarısını tek yudumda ağzına aldı.

"Her seferinde değil. Bazen halamlar,bazen teyzemler. Ya da mutfaktakiler. Ama altı yedi yaşına kadar çoğunlukta ben. Son birkaç senedir gelişim hep yaza denk geliyordu ama en son ne zaman hastalandı da baktım hatırlamıyorum. Baksana ateşini ölçmeyi bile unutmuşum."

Velhasıl annesi hariç herkes. Zeliha'yı doğuran hariç herkes Zeliha için koşmuştu. Kimse sorgulamıyor muydu bunu? Ya da herkes nedenini biliyordu. Biliyordu ve kabullenmişti. Kimse gitmiyor muydu üzerine, kızmıyor muydu?

Ya Fetih'e on iki on üç yaşında yüklenen anne babalık yükü? Bu çok zalimceydi. Otoriter, devamlı kontrolü sağlamaya çalışan bir yapısı vardı. Bu yüzden miydi? Bir çocuk büyütmüştü kısmen kendi daha çocukken.

"Her seferinde böyle annesini mi istiyor peki?"

Bakışları beni bulmadan anlatıyordu ne anlatacaksa. Yüzüne bu kadar net bakmamdan rahatsızdı belki bilmiyorum. Konuşmak istemiyor bile olabilirdi. "Efsun Zeliha hep annemi ister. Her zaman, her şeyde. Ben yoksam beni ister sadece. Benim olmadığım her an beni, benim olduğum her an da annemi. Gerçi son birkaç senedir biraz azaldı sanıyordum ama sabit. Değişmemiş hiçbir şey."

Devamlı annesini isteyip hiç annesini bulamayışı, bu cümle içimdeki tüm dağlara kar yağdıracak cinstendi. Ona bu eve geri döneceğini söylediğinde verdiğim tepki canlandı başımda. Abimi koparamam demişti, eğer ki şu an koparsa benim yüzümden bir daha adım atmaz demişti.

Zeliha yine annesini düşünmüştü. Biliyordu Fetih'e ne kadar düşkün olduğunu, Fetih'in gelmek istemeyeceğini bile bile ağabeyini değil de yine annesini seçmişti. Babasını da seviyordu ama annesi bambaşkaydı. Annesi onu ne kadar sevmiyorsa o açığı kendisi kapatmaya çalışmıştı. Sevgisini ikisine yettirecek kıvama getirmişti ama yine başaramamıştı. Sevilmeyecek bir kız değildi. Ne annesini ne de babasını üzecek tek bir hareketini görmemiştim. Fetih ve Kürşat'ın aksine. Kızına ölüp bitmeleri için her şey hazırdı halbuki, niye yapmıyorlardı?

"Şimdi onun bayramı." dedi içeriyi gösterirken. Güldü ama bu gülüş resmen ağlamamak içindi. "Hasta olduğuna bile sevinecek. Ben varken, sen varken annem bakıyor." öne doğru eğilip dizlerine bastırdı dirseklerini. Çenesini hırçınca sıvazlarken kurduğu cümleler nasıl ağır geliyordu ona farkındaydım. Sırf bunu gizlemek içindi gülümsemesi.

Başını geride kalmış bana çevirdi, gülümsemesi büyüdü. "Yine yaptın yapacağını." dışarıdan bir kulak bu cümleyi suçlayıcı sayabilirdi ama ben sadece kıkırdadım. Masum bir utanç bedenimi kaplarken gözlerimi kaçırdığımda o beklendik soruyu sordu. "Nasıl becerdin Efsun?" dedi gizlemediği bir hayretle. "İnsanların bunca senede yapamadığını nasıl yaptın? Bana bir anlat," diye konuştu, hatta sonlara doğru da sinirlendi. "Anlat bana bir, anlat. Nasıl bir mucizeye sebep olduğunu bilmiyorsun, gelmişsin yanıma sinmişsin öylece etrafa bakıyorsun. Ooof," diye içli bir isyan döküldü ağzında. "Oof Efsun, of!"

Dudaklarımı ıslatırken ona bakamayacağım kadar utandım o an. Yaptığım şeyi bir mucize olarak nitelendirdi, olduğum yerde küçülmek istedim. Hani benim egom, özgüvenim, ukalalığım?

"Tatlı dil." dedim nazikçe.

'ANNENİ BİLE DELİĞİNDEN ÇIKARIR' *diyemedim tabi...*

Surat ifadesini çok merak etsem de ona bakmamayı sürdürdüm. Bakarsam dayanamayıp kıkır kıkır gülecektim çünkü öyle masum masum soruyordu. Tam bir afacan gibi. Ama o aniden burnumun ucuna vurdu. "Tatlı dilini seveyim senin Efsun." diye söylendiğinde aklıma aylar öncesi geldi. İsot reçeliyle ilk tanıştığım gün. Onu dinlemediğimde kızgın kızgın a*klını seveyim* demişti.

Hiçbir aşama kat etmemişsiniz diyenler utanır mıydı? Sanmam...

Dilimi konuştuğumuz konuya ithafen dudaklarımda gezdirirken sırıtıyordum. Geriye yaslandı, benim onun öne eğilmesiyle başımı ayırdığım yere koydu kolunu ama bu kez kısmı olarak kolunun altına girmiştim. "Soğudu hava." dedim istemsizce. Bu sanki birazdan gireceğimiz temasın önden açıklamasıydı.

"Soğudu." diye onayladı beni sonra yavaşça biraz daha yanaştık birbirimize. Bu o kadar normal ve beklendik geldi ki bana, sanki yapmasak absürt olacaktı. Başım neredeyse onun omzunda o kolunu omzumdan bana sarmış diğer kolumu yakalamıştı, hatta ısıtmak için hızlıca sürttü avucunun içini.

Onun da içi dışının aksine sıcacık olmuş muydu?

Sanki sıcak çikolatayı ilk ısısını bile kaybetmeden içmiştim. Öyle bir ısınmaydı benimkisi.

Ne bulunduğumuz konumu soruşturdum ne de ondan öyle bir hamle geldi. Hatta benim dillendirdiğim kılıfı elindeki boyalarla süsledi. "Isı alışverişi var, hallederiz şimdi." ikimizde aynı anda derin bir nefes aldık, gülümsedim.

"Anneni yukarı getirdiğime göre muhteşem bir insan olduğumu kabul ediyorsun değil mi? Harikayım, aşırı iyiyim, müthişim." kendime ardı ardına methiyeler düzmekten hiç çekinmezken o bana destek olmayı yine düşünmedi. Bir kere de şaşırt be, Fetih Karadere!

"Şımarma." diye dominant dominant konuşmaya devam etti. Alnımı omzuna vurduğumda karşılığı kolumu sıkıştırması oldu. Bu gece içeride Zeliha Fetih'in deyişiyle bayramını yaşarken Zühre Karadere yıllardır atmadığı adımı atmıştı. Zeliha'nın belki yılardır hayali olan sahne tam şu an gerçekleşiyordu, anne ve babası yanındaydı. Bense burada Fetih'in kollarının arasında olmaktan çok uzak bir konum olsa da, o kendimin gere gere koyduğu *temas yok* kuralını ayak altına alacak şekilde dibindeydim. Ansızın gelişen bu gece de benim kabullendiğim gerçekle onun itirafı aynı anda gerçekleşti. Onun dilinden döküldü bana olan minneti, benim aklımdan geçti kabullendiğim gerçek.

Temas var Efsun. Temas var. İster boğuşurken, ister üşürken... Bu bir mecburiyet sanki, bu bir şart. Temas istesek de istemesek de var. Olmaya da devam edecek, sorgulaman gereken yeri aş. Kabullen.

"Bir gün senin için ölsem ama sen yine de bana hakkını helal etmesen," dedi tok bir sesle. "Ben kıyamet gününe kadar senin hakkını ödemek için yanar dururum."

İnstagram; serceyioldurmekoffici***al***

XXVII- "Mermi ve Çiçek"

Biz geldik❤
Instagram; serceyioldurmekofficial

Dandini dandini dastana
Danalar girmiş bostana
Kov bostancı danayı
Yemesin lahanayı

Ritmik sesle duyduğum bu ninniye o kadar aşina olmuştum ki, tam anlamıyla derin uykuya dalmama engel olan bizzat bu ses olsa da sanki kesilse rahatsız olacaktım. Ne kadar bilmiyorum ama uzun zamandır dinlesem de hiç eşlik etmemiştim. Ta ki bu ana kadar, bu uykumdan daha çok koptuğumun kanıtıydı.

'Eee eee eee eee'

Aynı anda aynı yeri tekrar ettiğimizde bir elektronik cihazdan çıktığı ve tekrarda olduğu bariz belli olan ninni sonunda beni kendisine eşlik etmeye zorlayarak uyandırmıştı. Gözlerimin önüne düşen alan bir süre bulanık kaldı, sanki susması için tek şart benim gözlerimi açmammış gibi ninni sesi aniden kesildi. Gözlerim ağır ağır açılıp kapanırken tekrar uyumaya çalışmakla, ayaklanmak arasında gidip geliyordum. Duyduğum tek bir sese kadar.

Ses.

Bir bebek sesi.

Gülüyor muydu, mırıldanıyor muydu bilmiyorum ama bana bir bebeğin ağlayışı dışında bütün sesler huzur verirdi. Tıpkı şu anki gibi. Sesi bile sorgulamaya zaman bulmadan dudaklarım kıvrıldı istemsizce. O bebeğin sesi arttı, nihayet ki benim sorgulayacağım seviyeye geldi. Başta o ninninin çıktığı yerden gelen kaydedilmiş bir ses olduğunu düşünsem de iyice netleşmiş olan bakışlarımı olduğum yerde gezdirdiğimde gözlerim tek bir yerde takılı kaldı.

Beşikte. Bir bebek beşiğinde.

Algılayamadım, benimle aynı yerde bir bebek olduğunu kabullenemedim başta ama o ses arttı hatta beni huzursuzlaştıracak bir seviyeye ulaştı. İçindeki bebek ağladı ağlayacaktı. Üzerimdeki pikeyi şaşkınca atarken etrafa baktım. Evimdeydim, odamdaydım. Odadaki şömineyle benim aramda ama şömineye uzak bana yakın olacak şekilde konumlandırılmış üstü tül oldukça modern ve güzel beyaz bir beşiğe doğru ilerledim. Bir bebek beklediğim kadar bunun çok anlamsız oluşunu da farkındaydım ama düşündüğüm şeyin görsellikle kanıtlanması geç olmadı. Beşiğin içinde aylarını doldurmuş ama muhtemelen henüz yaş almasına en az yarım yıl olan bir kız bebek girdi görüş alanıma.

Üzerinde epey tatlı bir elbise, başında çok az saç olmasına rağmen de pembe büyük bir toka. Küçük oluşuna rağmen o kadar özenle giydirilmişti ki ayağındaki patiklerden bileğine takılan muhtemelen altın pembe nazar boncuklu bilekliğe kadar her şey düşünülmüştü. Annesi bandanasını bile takmayı ihmal etmeyecek kadar süslemişti, tıpkı bir prenses gibiydi...

Beni görür görmez biraz önceki ağlamaya giden sesleri duruldu minik ellerini bana doğru uzatarak bir kuş gibi cıvıldamaya başladı. O bana ne kadar yabancıysa, ben ona o kadar tanıdıktım sanki. Dudaklarım hafifçe kıvrıldı onu ürkütmeyecek şekilde "Kimsin sen?" diye sordum. Cevap vereceğinden değil de o an başka bir şey sormak gelmedi aklıma. Bebekle yalnız olduğum odada garip garip bakışırken onun bana uzanan elleri hedefe ulaşamayınca huysuzlanmaya başladı. Önce alt dudağı üst dudağının üzerine bindi, sonra gözleri ışık hızında sulandı. Çıkardığı sesler de cabasıydı.

Ardı ardına telaşla cıklarken "Ağlama." dedim nazikçe. Kollarım zarar vermekten çekinerek ona vardığında, eğer ki kucaklamazsam da ağlayacağı bariz belliydi. Annesi yoktu şu an burada, ağlarsa hiç susturamazdım. Yavaş hareketlerle onu beşiğinden alırken önüme dökülen saçlarımda gezindi hemen küçük parmakları. Bu hareketi dudaklarımdan ufak bir yaa nidası dökülürken onu kucağımda sağlamca sabitledim elbisesini düzelttim özenle.

"Elbisen ne güzelmiş." dedim gülümseyerek. İlk kez bu kadar yakından baktığım yüz niyeyse bir yerden tanıdık geldi. Hele de burnuma dolan koku. Bir şey bana ölümüne yabancıyken aynı anda nasıl oluyordu da ölesiye tanıdık geliyordu? Sanki kırk yıl kadar yabancıyken bu kokuya, sanki bir kırk yıl kadar da tiryakisiydim. Kurduğum cümleyle biraz önceki kuşların çıkardığı seslere benzer cıvıldamaları yeniden çıkardı. Ellerinden biri

yüzümü bulurken "Annen nerede senin?" diye sordum şaşkın şaşkın. Kimindi bu çocuk? Kime götürecektim?

Ne yapacağımı bilemez halde elimdeki minikle bakışırken içinde olduğum odanın kapısı o kadar sessizce aralandı ki duymamam bile olası bir ihtimaldi. Gözlerim bebekten kapıya kaydığında sonunda uyandığımdan beri tanıdık bir sima görüşümle rahatlayabilmiştim.

Fetih'ti.

Elindeki biberonu çalkalayarak girdiği odada sessizliğini beni gördüğünde bozdu. Yüzü bariz bir şekilde düştü, gözleri benden bebeğe kaydı. "Babam," dedi hafif kızgın bir tonda.

Babam?

Babam derken?

Gözlerim dehşetle elimdeki bebeği buldu, şaşkınlıktan bir mimik değiştirmiş yüzümle baktım ona. Fetih'in çocuğu muydu bu?! Adımları bize doğru yaklaştığında başımı çocuktan çeviremiyordum bile. Ta ki Fetih cümlesini tamamlayana kadar.

"Hemen geliyorum, anneyi uyandırmak yok demedim mi?"

Hangi anneyi?

Anne kim?

Baba kim?

Bebek kim?

Şaşkınlığım dehşet hızda arttı elimdeki bebeği düşürmemek için daha sıkı tutarken lal olmuş dilimden dökülen tek şey "Ne?" sorusu oldu. O da varla yok arasında. Fetih kucağımdaki bebeğe doğru eğildi, önce parmağının tersiyle yanağını okşadı. Bebeğin gözleri Fetih'teyken elleri anında asıl yeri orasıymış gibi kirli sakallarını bulduğunda Fetih iki avucunun içinden de öptü sırayla. Koklayarak.

"Sen şimdiden beni dinlemiyorsun." dedi dertli dertli. Sonra başındaki bandanayı hafifçe geriye doğru itti ve ekledi. "Annesi kılıklı."

Annesi mi?

Kılıklı mı?

Hipnoz olmuş gibi tekrar ettim. "Ne?" Fetih'in sonunda ilgisini çekmiş olacağım ki zaman mekan algısını kaybetmiş, beyin fonksiyonları durmaya yakın bir yerde dolaşan bana baktı. Bana söylemesi gerekenlerin, yapması gereken açıklamanın önünden bile geçmedi daha da olayı çıkmaza sürükledi.

"Bilseydim yanımda götürürdüm mutfağa. Ben çıkarken çok sakindi, uyandırmaz diye düşündüm. Ver sen bana, uyu biraz daha." hafızasını kaybetmiş bir hasta gibi onu izlerken tekrar ettim.

"Ne?"

Sonunda normal olan bakışları bozuldu ve garipser gibi baktı bana. Evet Fetih, hadi şaşır. Ne oluyor de. Hadi, kim bu bebek de. Eli yüzümü bulurken saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, baş parmağıyla yanağımı okşadı. "Çok yorgunsun." dedi sanki tek derdimiz buymuş gibi. Hissettiğim yorgunluk bedenen değildi zaten, zihinseldi. Beynim son iki dakika da iflas etmiş gibi görünüyordu. Beni kendine çekmek yerine kendisi sokuldu, başını aniden boyun girintimde hissettiğimde bacaklarım titredi.

Ne oluyoruz ya?

Biraz önce nasıl avuç içleri öpülürken koklandıysa kucağımdaki bebek boynumda taht kuran dudakların öpmesiyle aynı anda benim de kokum onun derin nefesiyle ciğerlerine doldu. Ama hayır ayrılmadı dudaklar tenimden, kulaklarım alev gibi yanarken elim ayağım boşalmak istedi ama izin veremedim. Kucağımda bebek vardı!

Kendi topraklarından gezinir gibi rahatça tenimde gezinen dudakların arasından yudum yudum ateş vardı sanki. Birazdan alev alacaktım. Boynumdan şakağıma uzanan yolda belirli aralıklarla onun öpüşleriyle kasılırken dilimi dişledim hırçınca. Tutulmuş ne konuşuyor, ne onu itiyor ne de kendim uzaklaşabiliyordum. Şakaklarımın üzerinde duran dudaklar kulaklarıma bir günahı fısıldar gibi konuştu.

"Halbuki seni ben yoracaktım daha."

Kafamı o kadar büyük bir hızla çevirdim ki ona eğer ki o biraz daha dibimde olsaydı, alın alına gelmeyecektik kafa atacaktık birbirimize.

"Ne?" dedim tekrar, tekrar ve tekrardan.

Başka hiçbir şey aklıma gelmiyordu. Yemin ederim gelmiyordu, bildiğim tüm dilleri unutmuştum. Yaptığı şeyin bende oluşturduğu tahribat hoşuna gitmiş gibi çarpık bir gülümseme kondurdu yüzüne.

"Tamam sinirlenme," dedi alayla sakinleştirme çabasının bir arada olduğu bir sesle. "Bu kez seni kandırmaya niyetim yok ama sen biraz olsun benim niyetim var dersen benim de olur."

Gözlerim yerinden çıkmaya niyetliymiş gibi açıldı bebek elimden heyecandan düşecek gibi oldu. Artık sıkı tutamıyordum galiba. Fetih elimdeki bebeği benim kucağımdan çekerken onu kolayca iri ellerinin arasına alıp benim hakimiyetimden çıkardı. Ve ben tekrar ettim.

"Ne?"

Fetih bozuk plağa bağlamış bana bakmadan önce bebeğin elbisesini düzeltti sonra dudaklarını oldukça çekici bir şekilde ıslattı. "Efsun böyle bakarak beni öpmeye zorluyorsun." diye açıkça itiraf ettiğinde gözlerim karardı artık. Çok bile dayanmıştım, ağzımda tükürükten eser kalmamıştı. Fetih'in kucağında olan bebek aniden elini benim göğsüme vurduğunda şaşkın şaşkın yediğim darbelere baktım. Benim bilincimi tamamen kaybetmemi sağlayan şeyse Fetih'in kızına, ya da nasıl yaptığımızı bilmediğim, hatırlamadığım anlamadığım kızımıza bakarak söylediği şu edepsiz cümleler oldu.

"Küçük Hanım," dedi gerçekçi bir sitemle. "benim hüküm sürdüğüm yerlerde taht kurmaya çalışıyorsun, çok fena bozuşacağız."

Suni teneffüsle solunum yolu açılan bir canlı nasıl sıçrayarak bir süredir alamadığı nefesi alırsa aynen öyle bir sıçrayışla sırtım yataktan ayrıldı. Tüketilmiş bir baraj gibi kupkuru olmuş dilim damağım ve dudaklarım bana ilk aldığım nefesi acıyla soluturken gözlerimi açtığım yerin neredeyse zifiri karanlık olması bedenimi aniden gerim gerim gerdi ağzımdan garip bir ses döküldü. Dışarıdan gelen cılız ışığın aydınlattığı odada ilk baktığım yer beşik oldu.

Hayır beşik yoktu.

Elim nefesimi kesmeye başlayan karanlığı az biraz yırtmak için telefonumu aramaya koyuldu ama göremediğimden birkaç şey devirmekten öteye gidemedim. Ellerim kısa bir zamanda titremeye başlarken karnıma giren krampla yüzüm ekşidi telefonu bulamayacağıma neredeyse emin olduğumdan sarsak aceleci adımlarım kapıya doğru ilerledi. Yürürken makyaj masasının önündeki yere bacağımı beklenmedik şekilde çarparken dengem alt üst oldu ve neredeyse kapıya kalan yolu uçarak tamamladım. Bacağıma yediğim darbenin acısını ya sıcaklığından ya da telaşımdan anlamazken kapıyı hışımla açmaya çalıştığımda aynı anda arkadan da bir el itti ve üstüme gelen bedenle ufak bir çığlık döküldü dudaklarımdan.

Elindeki iki mumla yüzünü seçtiğim Fetih, çıkardığım sesten olacak yüzünü ekşitti. "Sakin," dedi kısık sesle. "benim." az biraz yarılan karanlık beni az biraz rahatlatırken elimi kalbime bastırdım inleyerek. "Allah kahretmesin ödümü kopardın!" yavaş adımlarla mumları söndürmemeye dikkat edip içeri adımlarken kapının önünde elim kalbimde kalakaldım.

Mumları makyaj masasına koydu, ardından bana döndü. "Elektrikler kesildi, sen uyanırsın belki diye mum almaya gittim ama uyanmışsın bile."

kapıdan esen rüzgar mum alevlerini titretirken olası tekrar bir karanlığa sebebiyet vermemek için kapıyı örttüm yavaşça. Biraz önce devirdiğim şeylere baktık ikimizde aynı anda.

"Telefonumun fenerini açmak istedim ama yanlışlıkla devirdim bir şeyler."

Elim hala kalbimin üzerindeyken Fetih abartıya kaçacak tepkimi izliyordu. Bu tepkimin yarısı başka bir şeyeydi halbuki. "Gel." dedi yavaşça. "Gel otur." bacaklarım titreye titreye söylediğini yaparken yattığım yatağa otururken hemen arkamdan önüme geldi. Başucuma koyduğum sürahiden bir bardak su doldurup bana uzattığında "İç, sakinleş. Bir şey yok."

Suyu kısmen titreyerek alırken elimden ben dudaklarımla buluşturduğumda o da devirdiğim şeyleri topladı. Tam da o an gözüm beşiğin olduğu boş yere takıldı, soğuk bir rüzgarda kalmış gibi titredim. Dudaklarım bardaktan ayrıldığı gibi "Bebek." kelimesini telaffuz ederken ince bir endişeyle bana bakan Fetih doğruldu eğildiği yerden.

Tıpkı rüyadaki ben gibi "Ne?" diye sorduğunda tekrar bir titreme geldi. Başımı iki yana salladım. "Yok bir şey. Saat kaç, elektrikler niye gitti?"
Fetih'in yüzüne baktığımda rüya ilmek ilmek canlandı gözümün önünde.

Neydi bu kabus mu?

O kız çocuğu bizimdi. Niye ki? Bizim olamazdı, bu rüzgardan hamile kalmam kadar imkansızdı. Fetih niye benim aksime rüyada her şey olağan gibi davranıyordu? Rüyayı gören olmadığı için mi? Ya o söyledikleri? Tekrar açık açık titredim. Ya o boynumda gezinen dudakları? Başım istemsizce o dudaklar şimdi oradaymış gibi o yöne doğru eğildi.

Çok ayıp şeyler görüyordum. Görmememem gereken şeyler, duymamam gereken cümlelerdi.

Ya o prenses gibi olan bebek?
Süslüydü. Ben giydirmiştim işte. Allah'ım benim kızım mıydı o şimdi?

"Aloo," görüş alanıma giren elle irkilirken "sana diyorum, korkutma adamı. Kireç gibi oldu yüzün. Bana bak, bana." yorganın altına girip Fetih'ten saklanmak isterken o kendine bakmama neden oldu. Allah'ım çok utanıyordum. Ben nasıl böyle bir şey görmüştüm?

Başımı iki yana salladım yavaşça. Fetih'in eli aniden alnımı bulduğunda sıçradım tabiri caizse yerimden. Ateşime baktı, kendi kendine "Bulaşmış olamazdı zaten." dedi. Gözüm beşiğin yeriyle Fetih arasında gidip gelirken "Saat sabahın beşi, elektrikler kesildi. Kış geldi, arada olur öyle. İki dakika

olmadı yanından çıkalı, ne ara uyandın da bu kadar korktun?" elimdeki bardağı aldı yan tarafa bıraktı. Kendi yatağına basıyordu şu an.

"İyiyim tamam," diyebildim. "Zeliha'ya baktın mı?" en son Fetih'le bahçede biraz ısı alışverişi yaparken o bir şeyler anlatıyordu ve ben sanırım uykuya dalmıştım. Devamı hiç yoktu.

"Ateşi birkaç saat önce normale döndü, biraz önce de baktım. Bir sorun yok, iyi. Annemle uyuyorlar." biraz olsun içime su serperken bu cümlesi tam ileri doğru bir adım atacakken korkuyla kolundan tuttum. "Nereye?"

Beni bırakmasındı. Mumların çok iyi bir aydınlatması yoktu, tek kalırsam stres yapardım. "Hiçbir yere. Mumların konumunu düzelteceğim. Yat hadi, üzerini örteyim." yorganı daha çok açarken içine girmemi bekledi. Vücudum kontrole alamadığım şekilde titriyordu. Çok beklemeden yorganın içine girerken üzerime yavaşça örttü sonra bir an eğildiği yerden yüzüme baktı. Ardından çat diye "Rüya mı gördün sen?" diye sorduğunda kafamın içindeki sahneleri görmüş kadar telaşlandım ve "Yooo!" diye bağırdığımda başını sesimle birlikte geri çekildi.

"Niye bağırıyorsun?" verdiğim abuk subuk tepkilere sakin kaldıkça daha da absürtleşiyordu ama ben kendimi kontrol edemiyordum.

"Görmedim rüya!"

Resmen dövecektim, öyle bir hiddetti. "Kızım tamam, bağırmasana!" ben bağırdıkça o yükseldi, o konuştukça ben bağırdım. Allah'ım kafamın içini görüyor gibi hissediyordum!

"Ya görmedim görmedim görm-" aniden ağzını elime kapattı sinirlenmiş bir ifadeyle "Ulan bağırma konağı uyandıracaksın!" diye azarladı. Eliyle susturacak kadar bağırmama mı yanayım, onun çileden çıkmış haline mi bilmiyorum burnumdan soluyarak yüzüne baktım.

"Bırakıyorum, bağırma." diye ikaz etti. Başımı salladım ama o yine de tedbirli olarak yavaş yavaş çekti elini ağzımdan. Başını iki yana sallayarak benden uzaklaşırken gitti mumların konumunu tehlike arz etmeyecek şekilde düzeltti sonra ilerleyip yer yatağına girdi. O alttan bana ben üstten ona bakarken "Yemin ederim seri katil gibi bakıyorsun Efsun." diye itirafını geciktirmezken gözlerimi kaçırdım. Şu an nasıl baktığım hakkında bir fikrim yoktu.

Gözlerimi kaçırdım da keşke beşiğin olduğu yere denk gelmeseydi. Ben sessiz sedasız uyuruz sansam da öyle olmadı. "Niye bu kadar korkuyorsun karanlıktan?" diye sormayı tercih etti. Bir kez daha karanlıkta bilincimi kaybetmiştim yanındayken. Bunu sorması oldukça normaldi bir bakımdan.

Üstelik bu kadar kısa zamanda böylesine büyük bir tepkiyi sadece karanlığa yorarken üstelik.

"Herkes korkar." dedim düz bir sesle. "En kötü küçükken. Bazıları da büyüyünce de korkar."

Bazılarının da en kötü gecesi karanlıkta olur, mecburen korkar.

"Ben küçükken de korkmazdım."

Göz devirdim yüzümü asarken. "Cinsin sen o yüzden."

Söylediğime bir tepki vermedi ben de dümdüz aynı yeri incelemeyi sürdürdüm. Sonra aniden benden bağımsız bir soru döküldü dudaklarımdan. "Adı neydi acaba?"

Sonra tıpkı ben gibi ikinci bir "Ne?" sorusu soruldu. Rüyanın replikleri terstendi sanki. Sıkıntılı bir nefes alıp gözleri yumdum gözümün önüne direkt o bebek geleceğini bilemezken.

"Boş ver. Yok bir şey."

Adı neydi acaba? Nasıl anlamamıştım ki benim kızım olduğunu? Çok süslüydü moda ikonu gibi giydirilmişti halbuki. Bilseydim biraz kızım olarak severdim, nasıl bir duyguydu ki? Adını ölümüne merak ediyordum. Ne koymuştuk ki?

💫💫💫

Uyandığımdan beri deli gibi kendimden kaçışım sonunda aynada yanlışlıkla göz göze gelmemle sonlanırken yüzümde ağlak bir ifade oluştu bir çocuk gibi dudak buzdüm.

Hayır hayır, bir bebek gibi.

Avucumun içini hızlı hızlı alnıma geçirirken "Aptal!" diye çıkıştım öfkeyle. Sesimi kısık tutmaya çalışsam da öfkem o kadar büyüktü ki kendime aynanın içine elimi sokup kendimi tokatlamak istiyordum. "Bilinçaltına tüküreyim aptal!"

Bugün benim işe gitmeyişim, Fetih'in geç gidişiyle ikimizde geç uyanmıştık. Gerçi bu kattan ses soluk yoktu. Zeliha ve annesi de hala uyuyordu. Bütün gece bir uyanıp bir uyumuştuk.

Bir de rüya görmüştük.

Hayır saçma sapan rüyalar görmüştüm.

Benim suçum muydu? Hayır onlar yüzündendi. Bebekte bebek, bebekte bebek. Günlerdir tam unuttum derken mutlaka en az biri karşıma çıkarıyordu. Tabi benimki de bilinçti işte, kurgulamıştı sonunda dayanamayıp. Sonra öyle saçma sapan, anlamsız, utanılacak rüyalar

görmüştüm işte. Benim suçum değildi, yemin ederim aklımın ürünü ya da düşündüklerim değildi.

Sızlanarak oflarken dudaklarımı kemirdim. "Ama yine de senin bilinçaltına tüküreyim." diye kızmaktan da alıkoyamadım kendimi. Resmen Fetih'in uyandığını fark ettiğim an koşar adım banyoya girmiştim. İstemsizce yüzüne bakınca utanıyor hatta suçluluk hissediyordum. O efendi efendi uyurken ben neler neler görüyor, ona rüyamda nasıl cümleler kurduruyordum.

HAYIR YA BEN KURDURTMADIM O CÜMLELERİ!

Sanki onun hakkında düşündüğümü hissetmiş gibi sertçe elini kapıya geçirdiğinde olduğum yerde neredeyse ayaklarım yerden kesilecek kadar hopladım.

"Ulan çıksana artık şu banyodan!"

Bu bana girdiğimden beri kaçıncı bilmem ama en sert ikazıydı. "Beş dakikada duş alıp çıkacaktım ben niye senin girmene izin verdim ki? Beynimi sikeyim Efsun kök saldım burada!"

Paytak paytak huysuz adımlarla kapıya ilerledim onun artmış öfkesine rağmen sakince açtım kapıyı. Burnundan soluyan Fetih'le yüz yüze kalırken boynumda bir huylanma hissettim.

Ya sabır!

"Efsun bir insan evladı banyoda kendi kendine ne konuşur bana bir anlat, anlat bana bir anlat!"

Parmak uçlarımı parmaklarıma bastırırken "Dertleşiyordum kendimle." diye geçiştirip yanından geçtim. Gözüm yine olmayan beşiğin yerine değdi. Adı neydi acaba? Bir de utanmadan bunu düşünüyordum ya, Allah'ım al canımı ya! Çok da güzeldi beni kızım olduğu çok belliydi.

Sırtım ona dönükken "Af buyur?" dedi birazdan yine kontağımın tersten olduğunu dillendireceğini anlarken.

"Buyurayım," dedim ona yüzümü dönüp. "Çok uğraşıyorsun benimle Fetih. Ben beş dakikada duş alamıyorum. Kendi kendime de konuşmuyordum şarkı söylüyordum. Beklesen ölür müsün? Çok üstüme geliyorsun."

Bunları neredeyse duygu sömürüsüne kayan bir tonda söyledim. Hatta öyle ki sanırım işe yaradı ve bakışları değişti.

Başını hafifçe sağa yatırıp "Fesupanallah." demeyi tercih etti ve banyo kapısından geçti. Kapıyı çarparak kapattığında "Çarpma şu kapıyı!" diye diklendim.

"Boyanı mı badananı mı yapacaksın ne yapacaksan yap, çıktığımda dakika beklemem seni."

Onun surat ifadesinden epey farklı da olsa sözde onun taklidini yaparken "Çok konuşma." demekle yetindim sadece tıpkı onun gibi. Aynada mutsuzluktan ölen kendimle göz göze geldiğimde ne makyaj geldi içimden ne de başka bir şey. Kendimi İbrahim Tatlıses'in 'yaşamak bu değil' albüm kapağındaki hali gibi hissediyordum. Öyle çökmüş öyle isyankâr bir halde odadan çıkarken Zeliha'yaydı yönüm.

Tül perdenin izin verdiği kadarıyla gördüğüm görüntüde hem Zühre Hanım hem de Zeliha uyanıktı. Beklemeden kapıya yönelmişken elim kapı kulpuna temas etmeden Zeliha'nın çok net duyduğum cümlesiyle yerimde düğmeme basılmış gibi sabit kaldım.

"Sen mi yaptın çorbayı?" dün gece o sayıklamalarından sonra sesini bu kadar dinç hatta neşeliye yakın duymayı o kadar beklemiyordum ki kulak misafiri olma isteğim daha da arttı.

Tam da televizyon dizilerindeki gibi fitne fesat peşinde olan gelin rolümle kapı dinliyordum devamlı.

"Hayır." kızının aksine Zühre Hanım'ın sesi dün geceki gibi soğuk soğuk çıktı. Soğuk nevale, buzlar kraliçesi başka ne denirdi ki? "Ben yapmadım vardı mutfakta."

Kısa bir an sessizlik girerken araya Zeliha beni şaşırtmaya devam etti. Sanki dün hasta olan benmişim gibi bütün enerjisi çekilen ben, çok huzurlu bir uyku çekmiş gibi uyuyan oydu.

"Yooo," dedi uzatarak. "Ben yemekten sonra mutfağa uğradım yoktu bu çorbadan. Hem ben senin çorbanı diğerlerinden ayırabiliyorum. Sen yapmışsın."

O kadar zevk alarak söylüyordu ki bunları, sesindeki mutluluk neredeyse ayyuka varacak kadardı. Ama annesinden kendisi kadar sıcak bir yanıt almamaya devam etti. "Aferin sana, boyun mu uzadı ayırt ettiğinde?"

Lakin işin ilginç yanı Zühre Karadere ne kadar böyle konuşursa konuşsun Zeliha hiç bozulmuyor, keyifli keyifli konuşmaya devam ediyordu.

"Uzadı." dedi. Bunu söylerken niyeyse kafamın içinde gülümsüyordu sanki. Bir an konuşmadılar, girip girmemek arasında kaldım ama devam etmelerini de o kadar çok istiyordum ki beklemek daha cazip geldi.

Zeliha'nın annesine kırılmayacak kadar moralinin yerinde olması, karşısında paramparça sessizce durmak yerine üstüne gidip konuşması...

İstemsizce gülümsüyordum.

"Hastaydın sen hani, ne ara iyileştin de böyle zevzek zevzek konuşuyorsun?"

Zelihadan bana kapı ardından geçen pozitif enerji Zühre Hanım'a göz devirmemi engelliyordu. Sadece dilimi alaycıl bir ifadeyle çıkarıyordum o kadar.

"İyileştim," diye devam etti yaptığı şeye. "Çok garip değil mi anne, normalde kan kusar bir hafta yataktan kalkmazdım. Niye böyle oldu ki acaba bu sefer?" afacan bir çocuk gibi sahte bir şaşkınlıkla annesine bunu sorarken böyle saçlarını karıştırasım geldi. En ileri iğnelemesi bile böyleydi, nasıl annesi yüzüne gözüne vura vura öpmüyordu?

"Madem iyileştin kalk hazırlan, kahvaltıya in. Davetiye bekleme." niye olduğunu en çok o bile bile kızına cevap vermedi yine sadece kızdı. Sonra yine sustular ben tam içeri girmek için hamle yapacakken bitti dediğim yerden devam edilince ben durdum. Mecbur...

"Teşekkür ederim." tüm nezaketiyle, ne onu büyüten ağabeyinin kabalığını ne onu doğuran kadının taş kalpliliğini almadığını resmen kanıtlar nitelikte konuştu. "Sen yanımda uyuya kalmışsın ben de sana sokulmuşum, eğer ki bulaştırdıysam ben de sana bakarım ama. Söz."

Kapının önüne eridim eriyecekken birkaç saniye oldu olmadı Zeliha söylediğine bir cevap alamadan kapı çat diye açıldığında değil geri çekilmeye zaman bulmak surat ifademdeki erimişliği, şapşallığı bile silemedim. Dinlediğim o kadar bariz belliydi ki göz göze geldiğimiz an mimiklerim yüzümde buz kesildi. Ters bakışlarını yanımdan geçene kadar üzerimde tutarken sanırım kınar tonda cıkladı da. Yakalanmışlığın taze utancıyla Zeliha ile göz göze geldiğimde dudaklarımı öne doğru büzdüm. İlk kıkırdama ondan gelirken anında ondan yüz bulup gülmeye başladım, odaya girdim. Her ne kadar hissettiğim sıcaklık farkı bahsettiğimin tersi olsa da sabah sabah mizahşörlüğüm üzerimdeydi.

"Burası buz gibi!" sesim o kadar inandırıcı çıktı ki Zeliha yorganı hafifçe üzerinden attı. Tam o konuşacakken mizah makinesi ben devam ettim. "Ah doğru annen biraz önce buradaydı. Buz şelalesi ya, hatta buzdan okyanus." kollarımı soğukta kalmışım gibi sıvazladığımda belki de bu esprime gülebilen tek kişi vardı. O da Zeliha'ydı. Epey büyük bir kahkaha atarak kendini oturur pozisyonda olduğu yatağa atarken üzerine atlamamaya özen gösterip boşluğa doğru bende uçtum. Hızlıca yorganın altına girerken ben

ikimizde sokulduk birbirimize. Dudaklarımla ateşini ölçerek içimi iyice rahatlattım.

Direkt uyku pozisyonu aldığımda Zeliha da bana ayak uydurdu ama çok geçmeden "Annem hazırlan dedi." diye sızlandı. Biliyorum Zeliha duydum.

"Fetih de bana aynısını söyledi." tek gözümü açıp ona baktım. Birazdan o annesini ben Fetih'i ekecektim. İlk adım benden geldi.

"Olsun, sen hastasın nazlanabilirsin. Bir şey olmaz." bu onu tatmin ederken hemen gözlerini yumdu ama benim sorum geldi hemen.

"Ya ben?" diye sordum bana da mantıklı bir neden sunsun diye.

Gözlerini açmadı ama başını hafifçe dikleştirmesinden belliydi. Çok geçmeden ondan da mantıklı bir sebep geldi. "Sen de abimin karısısın," dedi tatlı tatlı. "Canın biraz daha uyumak istemiş olabilir. Annem de bu bahaneyle babama bazen istediğini yaptırıyor. Kullanılabilir demek ki.

Bilmem neden bana da mantıklı geldi. O zaman, durmak yok devam.

💫💫💫

Kahvaltı masasındaki her şey nasıl oldu da aniden bizim önümüze serildi bilmiyorum ama artık tabaklar üst üste binmek üzereydi ve diğer insanlar ulaşırken zorlanıyordu.

Fetih her şeyi Zeliha'nın önüne itiyor normalde de iştahı pek açık olmayan kız zaten hastalıktan yeni çıkmış haldeyken az da olsa iştahsızdı ama yapmıştı kahvaltısını. Aksi olsa müdahale ederdim. Zeliha önüne itilen tabağı tekrar ağabeyine itiyordu.

Önünde tadından memnun olmadığı çayın dibini görmek üzereydi. Normal çay istemiş olsa da başta annesinin bir sevici bakışıyla uslu uslu onun için hazırlanan şeyi içiyordu. Kürşat tabağı çarpa çarpa abisinin önünden alırken yapılan şeye konuşmadan tepki gösteriyordu.

Fetih'in ters bakışları kardeşini buldu kafasını iki yana salladı hayırdır der gibi. Çok gecikmeden alttan ayağına vurduğumda derince bir nefes alıp bana baktı. Çaktırmadan kaş göz yaparken ona, ondan bir sevecenlik bekledim ama benim maksimumum bu der gibi geriye yaslanıp kardeşine baktı.

"Hiç sesin soluğun çıkmıyor tırnaksız?"

Bir de rüyada utanmadan ilgili baba olması yok mu? Arsız.

Kürşat boş boş abisine bakıp her sofraya oturduğumuzda annesi ya da babası uyarmadan kaldırmadığı telefonuna geri indirdi başını. Bu çocuk niye bu kadar basket maçı izliyordu? Üstelik bu kez konumundan dolayı çok iyi saklamıştı. Ne annesi ne de babası farkında değildi, ben de şu an

fark etmiştim. Fetih'in aniden onun üstüne çektiği ilgiyle annesi de fark etti ve elini uzattı. "Telefonu ver bana." diyerek direkt olayı kökten halletmeye çalıştı.

Kürşat huysuz huysuz annesine bakarken bakışlarından kaçarı olmadığını anladı son bir umut babasına baktı ama babasının da annesini işaret etmesiyle telefon ekranını kapatıp uzattı. Ondan alınan telefon Zühre Hanımın tabanının yanına koyulurken Fetih'e yaklaştım hafifçe.

"Daha düzgün iletişim kurar mısın kardeşinle?" diye kısık sesle konuşurken cıkladı. Eminim ona sorsam halini hatırını soruyorum derdi. Eminim.

"Bana bak bana." diye devam etti yaptığı şeye. Böyle bir yaklaşıma tabi ki iyi bir dönüt alamadı. Hak ettiği de buydu.

"Ne var abi?" konuşmak istemediği her halinden belliydi. Kısmi olarak haklıydı da.

"Okul nasıl gidiyor, var mı bir yaramazlık?"

Tamam bu bir tık daha iyiydi. Buna da şükür. "Yok." dedi Kürşat düz bir sesle masada olan Şûrîde ve annesi o kadar sessizdi ki varlıklarını bile unutturuyorlardı.

Bu esnada Kürşat önüne dönse de Fetih öylece kardeşine bakmayı sürdürdü. Durdu durdu durdu ve aniden çocuğu irkecek şekilde konuştu. "Bu aralar tetikte ol, aniden baskın yapacağım okuluna." inanılır mı bilmem elimdeki çatal böyle yavaş yavaş Fetih'e doğru yürüyordu. Zapt edemiyordum. Kürşat biraz önceki gibi boş ya da umursamaz bakmadı. Fetih'in bu söylediği onda bir şeyleri tetikledi.

Bozuk bir ifadeyle ağabeyine bakarken onu bu yükten kurtaran yine ona bu yükü veren kişi oldu. Fetih onu rahatlattı ama yanlış bir rol model olarak.

"Varsa seni canını sıkan biri gelince hallederiz."

Aynen Fetih aynen çok iyi babasın aynen. Rüya çok gerçekçiydi aynen.

Masadaki herkes Fetih'e baktığında o kardeşine çarpık bir gülümsemeyle göz kırptı. Zühre Hanım "Fetiiih," diye uzatarak uyarmaya çalıştığında oğlunu çok daha arsız bir cevap aldı.

"Benim dövecek halim yok el kadar veledi anne," dedi rahatlatıcı tavırla. Ama sonrası çok da onu amacına ulaştıracak gibi gelmedi, tekrar Kürşat'a göz kırptı ve tamamladı. "Ben kapıyı kollayacağım Kürşat dövecek."

Ay kafamı nerelere vurayım ay!

Ay baba diye rüyalarımıza kimi aldık ay!

Bütün kınayıcı bakışlar Fetih'in üzerindeyken bu durum sadece Kürşat'ın hoşuna gitti ve "Ben o zaman kara listemi çıkarayım." diye hemen şıracı rolünü üstlendi. Fetih'in kardeşi küçük Fetih. Zaten başka kimin kara listesi olabilirdi ki?

Osman Karadere oğlunun başına hafifçe vururken "Tek vukuatını duymayayım Kürşat, sakın." diye işaret parmağını sallarken Kürşat'ın gözleri kurtarıcısını buldu. Fetih kendi tarzı anlaşma biçimini sürdürürken "Bana söylemek istediğin bir şey varsa söyle şimdiden ben oraya gelince öğrenmeyeyim. Yoksa kara listeden önce senin biletini keserim."

Keyifli keyifli kendi listesini düşünen Kürşat'a aniden kendi kırdığı cevizler hatırlatılırken yine bir kaldı ama diğer sefere göre daha rahattı. Belki Fetih'ten gördüğü tavırdan dolayı, belki de zaten Fetih bunun temelini kasten atmıştı. Sonuçta gerçekten kapı gözetleyecek hali yoktu değil mi?

"Şey var," o kadar varla yok bir cümleydi ki bu anında çatallar kaşıklar havada kesildi herkes devamını bekledi. Kendimi en kötüsüne hazırladım. Kavga etmiş olabilirdi bir ihtimal.

"Senin şu lisedeki biyoloji öğretmenin o gün bana biraz sinir oldu ve abinden çektiğim yetmiyormuş gibi sıra sende mi dedi. Bir de şey beni dersten bırakacağını söyledi."

Benim beklediğimden daha masum çıkan itirafla Fetih ve Şûrîde aynı anda konuştu.

"Sen Fetih'in mezun olduğu okulda değilsin ki?"

"O hala emekli olmadı mı anasını satayım?"

Gözlerim uyum içinde saniyesi saniyesinde aynı anda konuşan kuzenlere kayarken ikisi duraksadı ama birbirlerine bakmadılar. Kürşat'ın gözleri ikisi arasında mekik dokurken ilk Şûrîde'ya yanıt vermeyi tercih etti.

"Bizim okulda çalışıyor." sonra ağabeyine bakıp "Olmuyor işte abi." diye isyan etti. "Yemin ederim o kadar yaşlandı ki artık konuşmasa bile uykum geliyor. Zaten benim senin kardeşin olduğumu öğrendiğinden beri takmış bana. Benim suçum değil."

Kardeşine muhtemelen son olanlardan sonra epey ilgisiz olan Zeliha göz devirip 'tabi canım kesin öyledir' bakışı attı. Zahide Hanım "Ne yaptın da öğretmenini delirttin o kadar?" diye oğluna baktıkça fenalıklar geçiren Zühre Hanım'da önce davrandı.

Kürşat masum masum teyzesine bakarken söylediği de en az bakışı kadar masum oldu. "Uyudum. Bir de son derste sesini bastırsın hocanın diye kulaklık takmıştım onu da görünce iyice çıldırdı."

Öğretmen nasıl çıldırdıysa aynı performans Zühre Karadere'den de gelirken uzanıp oğlunun koluna vurmaya çalıştı ama Kürşat'ın bu darbeden kurtulması hiç de zor olmamıştı.

"Biz seni uyu diye mi okula gönderiyoruz Kürşat?!"

Sırayla kocasına ve oğluna bakarken "Bir şey söylesenize!" diye ikisini birden azarladı. Önündeki gazetede olan algıları bu ani sesle irkilirken çatık kaşlarıyla oğluna baktı. Söyleyeceği şey zaten vasat bir uyarının ötesine geçmeyecekti bu her halinden belliydi ama Fetih ondan önce davranıp babasını onu yapmaktan da kurtardı.

"Uykusu gelmiş uyumuş anne büyütme." dedi rahat bir tavırla. "Bırakırsa da bıraksın takılma. Bana da takıktı, sınavından geç yeter."

Bir abi tavsiyesi maksimum ne olmamalı mı? İşte evet tam da bu!

"Seninle problemi neydi?" diye ilk kez araya girdiğimde Fetih bana baktı.

"Ben de uyuyordum, o yüzden muhtemelen."

Nesilden nesle geçen bir alışkanlık, aynı öğretmen ve aynı sorun. Zühre Hanım abartılı bir şekilde "Kalpten götüreceksiniz beni, günün birinde sizin derdiniz kalpten götürecek beni!"

Bir de bayıl istersen... Halbuki Zeliha bence asla böyle şeyler yapacak gibi değildi. Muhtemelen çogul eki erkek çocuklarını kapsıyordu. Biz oldukça telaşsız bir şekilde ona bakarken tek endişelenen evlat yarısı oldu. Şûrîde yatıştırıcı bir tavırla "Teyzeee teyzee," derken gülümsedi. "Kapatalım bu konuyu olur böyle şeyler. Eee bu gece kalabalığız değil mi epey?" diyerek konunun daha fazla uzamasına engel oldu. Başını salladı huysuz huysuz. Bugün 31 Aralık idi.

"Hepimiz mutfakta olalım anca biter yapacaklar." dedi dedi ama ben niyeyse hiç üstüme almadım. Ta ki o Fetih'e yönelik beni hedef alırken.
"Fetih karına söyle, tutuversin bir işin ucundan."

Çatalım havada kaldı, gizlice eve soktuğum ve onlar İbo show izlerken ben odada içerim diye aldığım şarabı düşündüm. Benim planlarım gerçekten farklıydı ta ki o ana kadar.

💫💫💫

Bir yerden sonra saymayı bıraktığım ama evde ne kadar uygun cup varsa hepsinden faydalandığım magnoliayalar masaya sığmazken şu an burada

olmasa da Zühre Hanım mutfakta olduğu her an bana cins cins bakmıştı. Bunun en büyük nedeni de kesinlikle tarife internetten bakmam ve her karışını özenle izlememdi. Hayır ben anlamıyordum ki zaten kimse anadan doğma öğrenmiyordu yemek yapmayı, bakmak suç muydu?

Herkes tam da söylediği gibi bir işin ucundan tutarken akşam saatlerine yaklaşmıştık. Üzerine çilek koysam da muzlu olan tatlılar hem görsellik olarak hem eminim tat olarak çok iyiydi.

Tabi Şûrîde'nin kendi eliyle açtığı baklavanın yanında konusu geçer miydi, bir dönülüp bakılır mıydı bilmiyorum ama bence benim ki çok daha hafif ve sağlıklıydı. Tabi onun elinin emeğine hiçbir şey dememekle beraber masaya gelecek insanların ilerlemiş yaşlarını düşünürsek bence tercih benden yana olmalıydı.

Zühre Hanım'ın bana taş ata ata Şûrîde'yi methetmelerine sakince işime bakarak geçiştirirken neler yapılmamıştı ki... Sanırım ilk kez bu denli zengin hatta kalabalık sofraya oturacaktım. Arkadaşlarımla oturduğum kalabalık sofralar vardı ama bu kadar değildi.

Bir ara da sarma sarmaya çalışmıştım, aslında saradabilmiştim ama Zühre Hanım yavaşlığımdan dolayı çarptığı laflarla sonunda beni kaldırıp kendisi geçmiş ve bir çırpıda yapmıştı. Benim yaşım ve deneyimim neydi ki ben o kadar hızlı yapacaktım? Allah Allah.

Gülizar abla her çeşit turşudan koyup, görsel bir şölenle tabaklar hazırlarken aniden benim hafızamda en gerilere attığım ve neredeyse silinmek üzere olan bir konuşmamızı hatta iddiamızı hatırlattı.

"Fetih'e turşu yedirecektin benden tarif almak için, unuttuk bak o meseleyi Gelin Hanım." bu konuda zamanında o kadar kendimden emin konuşmama rağmen öyle bir unutmuştum ki sanki bu konuşmamızın üzerinden yıllar geçmişti. O denli geçmiş geldi kulağıma. Hatırladığım anla gülümserken "Ay doğru!" dedim heyecanla.

"Ben onu tamamen unutmuşum, iyi ki hatırlattın. Yedirip kapacaktım senden tarifi."

Mutfakta olan kişilerin hepsi bize döndüğünde ikimiz arasında olan konuşma konuya yabancı kişi tarafından bölündü. "Bir dakika bir dakika," dedi Şûrîde. Elindeki işi bırakıp bizimle olan mesafesini iki adımda kapatırken şaşkın bir ifadeyle ikimize bakıyordu. "Ben doğru mu anladım? Fetih'e turşu mu yedireceksin?"

Bunu söyledi söyledi ama sanki bir taraftan da yanlış duyduğuna, benim hayır yanlış anlamışsın diyeceğime emin gibiydi. Öyle bir hayretti

sesindeki.

Gülizar abla neşeli bir sesle "Ya," dedi gülerek. "Ben tarifi vermiyorum deyince öyle anlaştık. Dedi ben yediririm sen de tarifi verirsin." diye olayı bilen bilmeyen herkese açıklamış oldu kabaca. Birkaç saniye öncesinde hayret dolu bir yüzle bize bakan Şûrîde'nin gözleri beni buldu baktı, baktı, baktı ve sonunda öyle bir kahkaha patlattı ki bunu beklemeyen herkes en az benim kadar irkildi.

Gülüşü, abartısı, mimikleri, tepkisi o kadar yüksek ve alaya yakındı ki kaşlarım istemsizce havalandı, şimdiye kadar çoğu kez samimi bulduğum negatif enerji aldığım anın ötesinde bile hoş bir cümle ya da gülümsemeyle beni yine pozitife dönüştüren genç kadın ilk kez bana bu kadar uzak ve itici geldi. Sanki öyle bir şey duymuştu ki, mutfağı dolduran kahkahalarının dayanağı çok kuvvetliydi. Elini ağzına örtüp artık gülmekten kırılan başını masaya doğru eğdi ve biraz da öyle güldü.

Neye gülüyordu?

Güldü, güldü, güldü. Gülmekten nefesi kesildi, parmak uçlarını göz pınarlarına bastırdı. Belki birkaç saniye belki bir dakikaya yakın herkes onun bu absürt kahkahasını dinlerken "Ay," dedi nefes nefese."Ay çok özür dilerim Efsun."

Bir özür en fazla bu kadar irrite edici ve samimiyetsiz olurdu sanırım. Kesik kesik cümlelerle devam etti konuşmasına ve hepsini gülüşü böldü. O kadar katı bir ifadeyle onu izliyordum ki, şu an bu ortamda ne olursa olsun muhtemelen mizacım yumuşamayacaktı. Öylece onu izliyordum.

Tam da sırasıymış gibi yaklaşık yarım saat önce mutfaktan ayrılan Zühre Karadere anını bulmuşçasına içeri girdi, gülüşün sahibine baktı. Sanki çok samimi ve karşıya da anında güzelliği içtenliği geçecek bir gülüşmüş gibi o da gülümsedi ve "Allah daha çok güldürsün," dedi yeğenine bakarak. "Hayırdır inşallah?"

Şûrîde, eğer biraz olsun benim dilediğim, umduğum ve sandığım gibi bir kadın olsaydı benim Zühre Hanım'la olan ilişkimi göz önünde bulundurup bu şekilde cevap vermezdi ama ben çoğu zaman olduğu gibi aptal olandım. Kötü niyetli olmayan o değildi, kötü niyetli düşünmeyen bendim.

"Ay teyze gel gel," dedi çatallı bir sesle. Hala gülüyordu... "sen de gül biraz. Efsun Fetih'e turşu yedirecekmiş. Gülizar abladan tarifi almak için iddialaşmışlar. Ciddi ciddi yedireceğim diyor, inandırmış bunu kendine. Fetih'e, bizim Fetih'e." sonra yine bir gülüş tufanı bu kez karşılıklı... O an bana karşı sergilenen bu alaycıl ifadeyle yerin dibine girmekle onların

tepesine çıkmak arasında gittim geldim. Yutkunuşum nefes almak dışında gösterdiğim tek refleksti.

Zühre Hanım'ın gülüşü komik geldiğinden değil de daha çok beni aşağılamak amacıylaydı ki çabuk bitti ve bana baktı. "Fetih'e yedirecek, başka bir şey değil turşu? Gülizar girme çoluk çocukla böyle şeylere, Fetih'i tanımıyormuşsun gibi." bana baktı acır gibi başını iki yana salladı. Hala ufak ufak gülen ve artık gözleri yaşaran Şûrîde'nin ağzına turşu tıkayıp susturmama ramak kalmıştı.

Şûrîde... Zühre Karadere'nin biricik yeğeni. Küçük şeytan. Nasıl da direnmiştim senin hakkında kötü düşünmemeye.

"Alem kadınsın Efsun." dedi küçümseyici bir tavırla. "Ben bir üç gün buna gülerim artık." dilimi dişimle ezerken bu şekilde dudağımı ezseydim şimdiye ağzıma kan tadı dolmuş olacaktı. Elim turşuya gitti, sonra da elime aldığım turşuyu Şûrîde'nin ağzının içine soktum. Şaka, sadece yapmak istedim. Kalçamı masaya yaslarken elimdeki turşuyu kıtır kıtır ses çıkararak ısırırken bir büyük bir küçük şeytan arasında gidip geliyordu gözlerim.

"Yani ben Fetih'ten bir şey isteyeceğim, üstelik çok isteyeceğim ve Fetih bunu yapmayacak öyle mi?" bu kez hiç beklenmedik en az onların ki kadar samimiyetsiz ve sinir eden bir kahkaha benim dudaklarımdan döküldü. Turşunun kalanını ağzıma atarken Gülizar ablaya döndüm.

"Abla sen bugün masada biraz oyalansana." dedim gözlerim iki sinsiye kayarken. Hala o küçümseyici bakış gözlerindeydi. " Şûrîde'nin de üç günlük gülüşüne mani olacağız ama ben artık alayım senden şu meşhur tarifini."

Onların kendi aralarında döndürdüğü topu aniden ayaklarından alırken ikisi de ikizmiş gibi aynı anda kaşlarını havalandırdılar. Şûrîde gecikmedi, hala devam etti yaptığı şeye. "Ha sen ciddisin?" dedi. "Ya aslında izlemesi komik olur ama madem sevdik birbirimizi seni uyarmak boynumun borcu. En azından bu gece deneme Efsun. Sofra çok kalabalık olacak, o kadar insanın içinde iyi hissetmezsin kendini." o kadar emindi ki kendinden, Fetih'in yemeyeceğinden benim ısrarımla kalacağımdan. Her ne kadar uyarıyorum ayaklarına yatsa da amacının uyarmak olmadığı barizdi. Bu tarz bir şeyde resmen dört köşe olacaktı zevkten. Evet Şûrîde, şu zarafetinden kibarlığından bahsettiğim kişi.

"Kocamı benden daha iyi tanıdığını zannettiğin hallerin yok mu Şûrîde," derken yüzüm gülümseyen bir haldeydi. İki kadın arasında en tehlikeli an birbirlerinden haz etmezlerken, birbirlerine gülümsedikleri andı. Her an

kıyamet kopabilirdi de, hiçbir şey olmadan konuşmayı da bitirebilirlerdi de. "Bu hallerin de beni öldürecek bir gün. İlahi, iyisin hoşsun ama bazen ne dediğini bilmiyorsun."

Sesim düz, ılımlı ve içimdeki kasırgayı gizler nitelikteydi. Dudaklarını ıslattı, insanlar işlerine baksa da kulakları bizdeydi. Özellikle büyük şeytanın.

"Tanımıyor muyum?" diye sordu o da bana çok yakın bir tonda.

Tanıyordu. Biliyordum ama konumuz bu değildi. Fetih'i çoğu kişi benden daha iyi tanıyordu.

"Eğer ki benden çok tanısaydın, turşudan zehirlendiğini ve görüntüsüne bile tahammülü olmadığını, isminin zikredilmesinden bile rahatsızlık duyduğunu bilirdin bence." yavaşça turşuların olduğu yere adımladı. Sivri biber turşusunun olduğu kavanozu eline aldı. "Bu turşudan zehirlenmişti. Per perişan olmuştu o gece, düzelene kadar küfür etti turşuya. Nimet falan dinlemeden."

Gözlerim turşudan Gülizar ablaya kaydı. "Alerjisi mi var ona?" dedim yapmak istediğim şeyden önce önlemimi almaya çalışırken. Tırnaklarımı parmaklarıma batırıyordum.

Başını iki yana sallayıp beni rahatlattı. "Yok kızım ne alerjisi. Muhtemelen o gün başka bir şeyden zehirlendi de suç turşuya kaldı. İkna da edemedik turşudan olmadığına. Ev yapımıydı bir de, ben yapmıştım. Sordu nereden aldınız diye, öğrenip gidecek bir turda onlara sövecek ama benim yaptığımı öğrenince renk attı. Yaktın beni Gülizar abla, diye söylendi durdu. Bir daha da ne yedi, ne duydu ne de masaya koymamıza izin verdi. Hiç o turşuyu koyduğumu gördün mü sofraya?"

Gözlerim tekrar turşuya kayarken dudaklarımı hafifçe büzdüm. Bilmiyordum ki hiç dikkat etmemiştim. Hala kavanozu elinde tutan Şûrîde "Yani Efsun o söylediğin pek mümkün değil. Israr ederim, kırmaz beni falan... Hiç heveslenme tarif için, Fetih önüne bile koymana izin vermez. Ne yaparsan yap, ne olursa olsun asla. Ha turşu ha küfür ona. Hiçbir şekilde yediremezsin."

Yavaş adımlarım onun yüzüne bakmadan ona doğru ilerledi elindeki kavanozu çekip aldım elinden. Kavradığım kavanozu Gülizar ablanın önüne koyarken "Bundan biraz ufak bir tabağa koyup getirir misin akşam sofraya?" dedim açık seçik bir meydan okumayla. "Fetih'in turşu fobisini kıralım, mis gibi probiyotik. O vitaminini ben de tarifi alayım bu gece."

Bazıları da cevabını.

Ben Efsun Zorlu; biraz olsun kendime saygım varsa tüm bu alaylara karşı bu gece, bu turşuyu Fetih'e seve seve yedirecektim. Aksi olursa bana da yazıklar olsundu.

Upuzun, insanların bir tabağı istemek için birbirlerine kediye seslenir gibi *pist pist* diyerek seslendiği, oldukça kalabalık, bol sohbetli bir aile yemeğindeydim. Şaka gibiydi ama ben şu an bu masada oturuyordum. Belki bir parçası olarak değil ama kıyısından köşesinden dahil oluşumla. Bazen bir arada bazen iki üç kişilik dönen sohbetler, bazen işe bazen dedikoduya kayan konuşmalar ve daha nicesi. Fetih'in sanırım üç numaralı halası, halasının eşi ve on bir yaşında ikiz erkek çocukları, Fetih'in çekirdek ailesi, Şûrîde ve ailesi ve de ben. Ortam epey samimiydi. Arada Zühre Hanım ve görümcesinin sürtüşmelerini, ki bunları eğlenerek izliyordum, saymazsam bence oldukça güzel bir akşamdı.

Fetih elindeki bıçağın tersini masada ritim tutarken öylece dalmış onu izliyordum. Sohbet insanı doyururdu, Fetih'in de benim de tabaklarımız o yüzden doluydu bence. Ya da artık huy edindiğimiz şeyden dolayı. Gariptir kendi tabağımıza bir şey alırken diğerimizin tabağına da aynı şeyden mutlaka ama mutlaka koyuyorduk. Bu bende ne zaman oturmuştu bilmiyorum ama bunu başlatan Fetih'ti. Benim çok aşinası olmadığım mutfağa beni alıştırmak için en başlarda benim tabağıma eklemeleri yavaşça bana da bulaşmıştı. Şimdi ben de kendi tabağıma koyarken onunkini de istemsizce es geçmiyordum. Sabah kahvaltısı, akşam yemeği... Aramız limoni olsa bile, bu bir görevdi sanki bize.

Fetih ritmikleştirmiş hareketini biraz sert vururken aniden sonlandırıp pozitif enerjinin kol gezindiği masayı damdan düşer bir soruyla gerdi. "Teyze," dedi düz bir sesle Zahide Hanım'a bakarken. "Oğlun hala yok mu ortalarda?" bıçağı masaya vururken düşünceli gözüküyordu ama ben işle alakalı bir şeye kafa yoruyor sanmıştım. Bunu mu düşünüyordu?

Herkesin konuşması kesildiğinde Zahide Hanım yeğenine baktı. "Gözükmesin gözüme zaten bu aralar." diye geçiştirici bir sesle konuştuğunda Fetih'in dudağında silik bir gülümseme oluştu. Ona bakan masa halkına meydanı gösterir gibi elini kaldırıp "Devam edin bir şey yok." deyiverdi. Uzatmayacağını, huzur kaçırmayacağını belli etmişti sanırım. Onun bu tavrıyla yarıda kesilen konuşmalar devam ettiğinde Fetih'le yan

yana olan Kürşat "Onu bir daha zor görürsün abi." dedi kısık sesle. Kürşat benim de en büyük temennim o, zira görürse hiç iyi şeyler olur gibime gelmiyordu. Fetih'in masa örtüsünde olan gözleri kısıldı. Ama bunun nedeni dudaklarını kıvırmasıydı.

Fetih kardeşine yaklaşırken merakla onlara baktım. Bir sır verecekmiş gibi "Bak aslanım," derken Kürşat'a yaklaştığında benimle açtığı mesafeyi duyabilmek için ben kapattım. O Kürşat'a yaklaştıkça ben ona yaklaşıyordum. Karşımda oturan Zeliha bana ne olduğunu anlamak için kafa sallarken dudaklarımı aşağı doğru büzdüm. Fetih çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi girmişti konuya. Ama tabi umduğumla bulduğum bir olur muydu hiç?

"Tay sikildiği çayırı özler. Bunu sakın aklından çıkarma tamam mı?" başım Fetih'in omzuna denk gelirken duyduğum şeyle başımı geriye doğru, Fetih'in omzuna, vurdum. Geri çekilip ikisine bakarken Kürşat'ın dudakları u şeklini aldı "Off," dedi etkilenmiş bir sözle. "Aşırı iyi bir laf ben bunu kesin kullanırım." alttan acımadan Fetih'in ayağını ezdiğimde hissettirdiğim acıya dair hiçbir şey belli etmeden bana döndü.

Göz kırptığında "Ne oldu?" diye salağa yattı. Sanki her şey çok normalmiş gibi bu soruyu sorması yok muydu? Delirecektim delirecektim!

"Çocuğa ne söylediğini farkında mısın?!" masa epey kalabalık olduğundan bizim yüz yüze fısıldamalarımız dikkat çekmiyordu. Başını salladı ağır ağır. "Atasözleri ve deyimler." dedi yüzsüzce. "Eğitimine destek olsun diye." sonra kardeşine baktı, öğrendiği terbiyesizliği nerede kullanırım diye beyin fırtınası yapan çocuğun saçlarını karıştırdı. Devamında gözleri tekrar beni buldu ve devam etti yaptığı şeye. "Hakim olsun ki; lafı yeri gelsin, gediğinden siksin."

Ekşimiz suratımla ağzımdan kedilerden sık sık duyduğum ve genelde sinir olduklarından çıkardıkları tiz bir ses döküldü. "Bir kâfiye yaparak küfür etmediğin kalmıştı. Sen ne terbiyesiz bir adamsın ya."

Dibinde olan yüzümü inceledi, böyle ukala, serseri ve çapkın bir ifadeyle. Yakında tespih de sallardı bu. "İşte bu da eğitimi için, kendi ağzınla söyledin. Kâfiye. Edebiyatta mı vardı Türk dilinde mi? Uygulamalı ders her zaman akılda kalıcıdır. Abiliğime söz edenler utansın."

Masada olmasak alnına alnına vuracaktım. Olay epey ilgisini çekmiş olacak ki Kürşat, Fetih'in kolunu dürttü.

"Başka var mı böyle cümlelerin? Ben aşırı iyi yerlerde satarım bunları."

O an saniyesinde bir Zühre Karadere'ye dönüştüm ve tam onun tonlamasından "Kürşat!" diye kızdım. "Yakışıyor mu sana? Terbiyesizlik yapma Fetih. Küçücük çocuk." Kürşat ağabeyinin bakışlarından sıyrıldığı gibi bana açık seçik göz devirirken Fetih'in de bana kızması geç olmadı.

"Bak terbiyesiz falan diyorsun bana, atıyor tepem." burnumu buruşturup abartılı mimikler sergiledim.

"Senin tepenin atması da çok umurumdaydı ya. Terbiyesizsin işte! Kabul et Fetih terbiyesizsin."

Aniden onca insanın arasında burnumu iki parmağının arasına sıkıştırırken "Öğreteceğim sana." dedi burnumu bırakmadan. Sessiz sedasız çırpınışlarımın altında devam etti. "Kocanla nasıl konuşman gerektiğini öğreteceğim. Babaannem ne dedi kızım sana o gün? Kocandan izin al demedi mi? Yok yok seni ben böyle alıştırdım, çok yumuşak başlı davrandım. Sen benim tersimi görmedin daha."

Parmağına tırnaklarımı geçirerek burnumu kurtarırken ayağına vurdum alttan alttan. Ayrıca yumuşak baş mı? Fetih mi? Bana mı?

"Senin düzün yok ki Fetih, beni çıldırtmak mı istiyorsun? Yok yani unut o ihtimali, uzayın içinde yok onun olasılığı."

Bizim sevimli mi sevimli(!) atışmamızı bölen aniden bir tabak oldu. Hayır bir tabak turşu. Hayır bir tabak biber turşusu. Gülizar abla masaya bir şeyler ekleyip boşalmışları almak için gelmiş olmalı ki tam da söylediğim gibi küçük bir tabağa sekiz on tane o turşudan koymuşken diğer tabaklarla birlikte ona da yer verdi. Bizim önümüzde.

Gülizar ablayla göz göze geldim, Şûrîde'yle, sonra da Zühre Karadere'yle. Üçümüz arasında kasırgalar koptu da tek bir kimse fark etmedi. Gözlerim Fetih'e kaydığında usulca gördüğüm görüntü içimdeki kasırgayı tsunamiye dönüştürdü.

Fetih turşuya büyük bir kaosla bakıyordu. Sanki düşmanı, sanki vatanına göz diken haini, sanki eve düşen yıldırımı... Bu denli bir psikolojik yenilgiyle başlamamalı diye düşünemeden ben ikinci ve oldukça ağır bir darbe geldi.

"Abla al şunu." dedi gergin bir sesle. Tabağı önünden itmek için bile dokunmuyordu... "Unuttun galiba, getirmişsin." bakışlarını başka yöne çekerken kafasını kütlettiğinde Gülizar ablayla göz göze geldim. Bana *zorlama* bakışı atarken baştan vazgeçti ve tabağa yöneldiği an "Hayır hayır alma." diyerek engel oldum. Fetih'in başka yönde olan gözleri bu tavrımla ışık hızında beni buldu içim yana yana gülümsedim.

"Ben özellikle istedim bunu." dedim tatlı tatlı. Aklımdan bir an çıkmasaydı biraz önce Fetih'le tartışmazdım. Halbuki geldiğinden beri suyuna gidiyordum. "Şey," dedim yutkunurken.

Yapma Efsun, gülüşlerini, alaylarını, tavırlarını düşün. Yapma.

"Ben turşu kuracağım da, özellikle bundan istiyorum. Hadi tadına bak sen de beğenirsen yapayım."

Evet ben daha saçma bir şey bulamadım. O gelmeden yaptığım bütün provaları unuttum ve bunu söyledim. O an Fetih tabağı öteye doğru iterken "Bakmam." dedi net bir sesle. Masada bir kısım hala konuşurken bir kısım bizi izliyordu. Muhtemelen birazdan herkes bizi izleyecekti. "Kurma sen de hiçbir şey lüzum yok."

Kalbim tuzla buz oldu ama şu an onun yasını tutamazdım. Tepemden bir el turşu tabağına uzanacak gibi oldu ama sıkıca tuttum. Şûrîde'yle göz göze geldiğimde dudaklarındaki çarpık gülümsemeyi gizlemek aklında asla yoktu. Açık seçik o ifadeyle bana baktı. Onda gözlerimi pek tutmayıp Fetih'e çevirirken "Bak." diye ısrar ettim. "Lütfen bak. Turşu kuracağım diyorum. Hadi ye bir tane." iki parmağımın arasına aldığım bir biberi balmış şekermiş gibi onun dudağına uzatırken aniden dinlemeyenin de bizi ilgi alanına alacağı kadar en azından çıkıştı.

Biber ağzına yaklaştıkça artan gerginliğinin yükselişi oldu. Tuzla buz olmuş parçalar un ufak oldu, yine renk vermedim.

"Bırak şunu!" diye yükseldi bir bibere bir bana bakarken "Hayır diyorsam, bitti Efsun. Kaldır abla masadan." neredeyse ona Küçük Emrah bakışı atan benim gözlerime bakmıyordu bile doğru dürüst. Bir ses geldi hafif bir gülüş sesi. Zühre Karadere'den gibi ama gözlerimle Fetih'i esir almıştım. Başka yere bakmıyordum. Hele şu an bu turşuyu yediremezsem bu masada nasıl kalacağımı, bunu kendime nasıl yedireceğimi, bu Fetih'in aşırı saçma bulacağı kırgınlığımı nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

Tabağı kimse almasın diye tutarken "Rica ediyorum ya," dedim ısrarla. "Bak bu olmazsa başka bir turşu da tadabilirsin, onu yaparım. Lütfen tat, ucun Fetih. Çok az, benim için. Lütfen." ısrarıma o kadar garip bakıyordu ki bu ısrarımın da dışarıdan çok saçma durduğunu farkındaydım ama içinde yatan şeyler çok farklıydı.

"Efsun oyun mu oynamak istiyorsun, ver şu tabağı." oldukça kırıcı şekilde devam etti. "Görüntüsü bile midemi bulandırıyor. Ağzıma sürmem, hiçbir çeşidini." tavrı o kadar keskindi ki umudum hızla harcanan bir para gibi tükeniyordu. Engel olamıyor, onlara bakamıyor, çaresizce ısrar

ediyordum. Çok emin konuşmuştum, Fetih'in ısrar edersem yiyeceğine inanmıştım.

"Lütfen diyorum Fetih." ısrarımın sonunu gördüğümü, insanların içinde daha fazla bunu sürdürmeyeceğimi ve bu masadan nasıl bir bahaneyle kalkacağımı düşünüyordum. *Yapma Fetih, yapma. Alt tarafı bir turşu, yapma bunu bana.*

"Ne dersen de," dedi düşünmeden. "yemeyeceğim. Bırak ısrarı, ver şu tabağı kaldırsınlar."

Un ufak olmuş şeyin bir tık ötesi neydi bilmiyorum ama varsa da şu an yaşadığım tam olarak buydu. Biraz olsun taviz vermeyen tavırlarıyla hayal kırıklığıyla ona baktım. Dudaklarımı ıslattım. Öyle gergin bakıyordu ki bana sanki ona uzattığım yılan etiydi. Hiç kimseye bakmadan renk değiştirmiş, yavaş yavaş nefes alan bir halde önüme döndüğümde tabak tekrar önümden alınmaya çalışıldı ama izin vermedim. "Kalsın." dedim varla yok arasından bir sesle. Durum içimde o kadar vahimdi ki Zeliha'ya bile bakamıyordum.

Elimdeki turşu biberi, ağzım her İzmirli gibi asla acıya alışık olmamasına rağmen ağzıma attığımda ilk ısırışımla ateş yudumlamış gibi oldum ama renk vermedim. Elim ikinci turşuya gittiğinde bir turşu için bu kadar kırılmamı göze alan Fetih'ten anlamsız bir müdahale geldi. "Yeme şunları," dedi tabağı önümden çekmeye çalışırken. "Miden alev topuna dönüşecek. Ver şunu." tabağı elinden zorla çekerken ikinci turşuyu da attım ağzıma. Burnum anında sulanmış, kulağım bile çınlıyordu.

İsot reçeli hiçbir şeydi yanında...

"Hayır bitireceğim, karışma sen." sesim ne kırılmama rağmen tavırlı de iğneleyici çıktı. Sanki çok normal bir anın içinde kurmuştum bu cümleyi ama içim... Gerçekten somut olarak da yanıyordum artık.

"Efsun saçmalama!" diyerek ağzıma attığım üçüncü turşuyu havada yakaladı. "Canına kastın mı var? Bırak."

Muhtemelen bu akşam hatta yarın... Bana zehir olacaktı. Benim acıyla aram yoktu. Ama böylesi acı değil zehirdi resmen. "Yok yok sevdim ben, bırak sen. Senin yemediğini de yeri-" sitemli sayıp dökmelerim kesildi, aniden bir şey oldu.

Fetih önce benden aldığı bir taneyi attı ağzına, sonra benim tuttuğum tabağa çatal bastı. Hepsini o kadar hızla aldı ki tek çatalda her darbesinde suyu fışkırıyordu. Tek çatalda birleştirdiği biberleri tek hamlede ağzına atarken eli önündeki suya gitti. Herkes benimle beraber hayretle onu

izlerken Fetih çiğnedi çiğnedi çiğnedi. Muhtemelen şu an tahriş olmuş boğazını temizlerken sudan büyük yudumlar aldı ardı ardına ve ağzında tek bir şey kalmayacak şekilde yuttu. Bardağı masaya geri bırakırken ejderha gibi hohladı sözde alev çıkmadı ama ben görebiliyordum yanıyordu. Bir tane yemesi yeterliydi benim için...

Ben bana kızgın olur, söylenir, çıkışır sandım ama normal bir sesle "Yorma kendini boşu boşuna." dedi. "Ne ben yerim ne de sana yediririm bunu. Saçma sapan şeylerin önüne de kendini koyma yapayım diye. Kurşun çiğneteceksin bu gidişle bana."

Yemişti...

Sırf ben yemeyeyim diye tamamını...

Tutulmuş nutkumu açabilmek için kafamı çevirdim. Herkes ne olduğunu anlayamayan gözlerle bizi izliyordu. Hayır, herkes değil. İki kişi dışında herkes. Şûrîde'nin değil o alttan gülüşü, mimikleri bile yoktu artık. Sadece ten rengi. Epey bir atmıştı. Gözlerini benden kaçırırken Fetih'e çevirdi ben de o sıra Zühre Karadere'ye baktım. Kem gözlerle bana bakıyordu... Ve sanırım oğluna hangi bağlama büyüsünü yaptım diye düşünüyordu...

💫💫💫

Boş gözlerle İbrahim Tatlıses'e bakarken yüz ifadem tarlası yanmış köylüden halliceydi. Çaylar geliyor, kahveler gidiyor, tatlılar yeniliyor ve İbo show izleniyordu. Ayıp olur diye kalkamıyordum ama sıkıntıdan patlamak üzereydim. Uyumayı bile tercih ederdim.

Acaba ders çalışan Zeliha'nın yanına diye kalkıp gelmesem anlaşılır mıydı?

Yanağım yavaş yavaş kaya kaya yan yana oturduğum Fetih'in kolunu bulurken hiç geri çekilmeye yeltenmedim. Hiç olmadı birazdan burada uyuyor taklidi yapacaktım.

Elindeki telefonda içeriğini anlamadığım bir pdf'i inceleyen Fetih halinden memnun gibiydi. Üstelik arkadaşının çıktığı yemek programını da izletmemişlerdi. Benim gönlüm ondan yanaydı, en azından dikkatimi çekerdi ama eski günlerdeki gibi İbo show izleyeceklerini dillendirmişlerdi.

Bence İbrahim Tatlıses'in Urfa'lı oluşunun da katkısı vardı.

Yanağımı yasladığım kolun sahibi başını bana çevirdiğinde küçük bir çocuk gibi yaslandığım yerden ona baktım. "Uykun mu geldi?"

Uykum yoktu aslında, sabah erken uyanmamış dün de tüm gün yatmıştım ama çok sıkılmıştım. En azından konuşsalar arada konu dedikoduya kayıyordu sinsice dinlemek hoşuma gidiyordu. Keşke Fetih'e bu gece çıkmayı teklif etseydim. Urfa'da nereye gidilirdi tam olarak bilmiyorum ama bulurduk bir yer. Belki o da ailesine ayıp olmasın diye bunu düşünmemişti.

Kaşlarımı indirip kaldırdım hızlı hızlı. "Çok sıkıldım, sen niye hiç sıkılmadın?"

Nasıl söyledim bunu bilmiyorum ama yüzüme yüzüme güldü. Beni çok sarsmadan önümüzdeki büyük sehpaya eğildi ve magnoliayı aldı. Bu arada, Fetih turşuyu yedikten sonra tek bir kez bile Şûrîde'yle göz göze gelmemiştim. Asla yüzüme bakmıyordu. Sadece tatlılar geldiğinde Fetih'in hangisini alacağını ikimiz de pür dikkat izlerken göz göze gelmiştik ama kimin neyi yaptığından bir haber olan Fetih ikisini de almamıştı. Tatlıyla arası yoktu zaten, yemesini beklemiyordum. Turşu yedirdikten sonra da hadi bunu ben yaptım ye diye zorlayacak halim yoktu. Yemese de olurdu.

Elindeki cupa bakarken "Sen mi yaptın?" dediğinde gözlerim kısıldı.

"Nasıl anladın?" kimse söylememişti sadece bir ara Zühre Hanım açtığı baklava için yeğenini övmüştü ama ikimiz de oralı olmamıştık. Ve hemen hemen herkes de yaptığım şeyi yemişti. Çünkü yemekler o kadar ağırdı ki bir de şerbetli tatlı yemek özellikle yaşı büyük olanlar için gece gece kafa tutmaktı Azraile. Baklava da yenmişti gerçi ama bir dilim falan. Ayrıca ne ben baklava yemiş ne de Şûrîde magnolianın tadına bakmıştı. Halbuki tatlıya çok düşkündüm. Eğer bugün yaşananlar olmasa şu an üçer beşer götürüyor olurdum.

"Görselliğinden." dedi, dedi ve ben iyi bir şey söyledi sandım. Halbuki Fetih bana en fazla ne kadar iyi bir şey söyleyebilirdi ki?

"Bunu bile süslemişsin."

Surat ifadem beklenmedik anda düştü bozuk bozuk ona baktım. "Bıktım senden." dedim açık açık. Hevesim hep böyle kursağımda mı kalacaktı?

"Çok konuşma." derken kaşık bandırdı. Güzel olan her şeye alarjisi varmış gibi muhalefet oluyordu. Aldığı şeyi kendi yemeden benim ağzıma yönlendirirken huysuz huysuz başımı iki yana salladım. Uyuma taklidi yaparım diye yaslandığım koldaydım hala.

"Yaptığı şeyin tadına bakmayan herkesten şüphelenirim aç ağzını."

İkinci bir ısırma vakasının eşiğindeyken ara ara yükselen gülüşlerle etrafıma baktım.

Ne oldu yine mi Serdar Ortaç espri yaptı?

Büyükler izlese de geriye kalan herkes telefonuna gömülmüştü. Aman Allah'ım ne de eğlenceli bir geceydi böyle.

"Bozma planımı, Karadere suikastı yapıyorum. Hadi sende ye ki kadro tamamlansın, sağ kalmasın kimse."

Bir an, küçücük bir an bunu yapsam nasıl olur ihtimalini düşündüm. İçime şeytan kaçtı sonra resmen yerimde titreyerek gözlerimi kırpıştırdım.

"Bir suikastle Birinci Dünya Savaşı çıktı haberin yok herhalde senin?"

Tabi ben o an durur muyum? Dank diye lafı gediğinden... Lafı gediğine oturttum.

"Evet İtalya falan da vardı o savaşta, bir İttifak bir İtilaf devletleriyle saf tuttu. Tam bir kalleşlik, bak aklıma geldi yine." Benim içimle dışım bir olunca İbrahim Tatlıses gibi beyninden vurulan Fetih, yaşayabilmek için bana uzattığı kaşığı öyle bir aralık olan dudaklarımdan itti ki dişlerime çarpan kaşık ardından ağzının içine girdi. Magnolyanın o muhteşem tadı damağıma yayılırken Fetih ağzımdan çıkardı kaşığı. "Sakın." dedi ikinci kaşığı doldururken. Hiç kaşık değiştirme zahmetine girmeden kendi ağzına alırken ağır ağır çiğneyip onu izliyordum.

Kendi kendine tövbe çekti, tatlının yarısını çabucak yedi. O kadar komik gözüküyordu ki ensenine vurup 'korktun mu şerro' diye sormak istiyordum. Gülmek yerine olayı lehime çevirip ciddi ciddi ona baktım.

"Ben sıkılmaya devam edersem hazır konuyu açmışken sen Birinci Dünya Savaşı hakkında konuşacağım birazdan galiba. Mesela ben İtilaf devletleri yerinde olsam İtalya'yı hayat-"

"Ef sun!" diye adımı sertçe hecelediğinde dikkatli dikkatli ona baktım. Dudaklarımı hafif öne doğru büzerken "Ama napim, sen de hiç şaaapmıyorsun?" dedim tarih bilgim işin içine girince bozulan Türkçemle. Bir arkadaşım vardı yıllar önce sayısal dersleri çalışınca Türkçesi kayıyor, Türkçe çalışınca da toplama çıkarmayı unutuyordu.

Burnundan aldığı nefesi küfür eder gibi yüzüme bırakırken "Ufak bir işim var, onu halledip içeri girince sesli sesli esne bir iki kere." derken tamamen doğruldu. Elindekini sehpaya bıraktı. Benim sorgulamama izin vermeden ayaklandığında çıkışını izledim öylece.

Fetih sinsiligini ilk kez doğru bir yere kullanılacaktı sanırım...

Geçip giden on on beş dakika da televizyona bakarken Fetih'in gelişi için tetikteydim. Ve sonunda gelebildiğinde sanki onu hiç görmemişim gibi seslice esnedim, Zühre Hanım'ın ters bakışını direkt üstüme çektim. Hiç

umursamadan garip garip sesler çıkararak bir kez daha esnerken ben televizyona çoğu kişi bana bakıyordu. Fetih ne yapıyordu bilmiyordum.

Benim üçüncü kükrememe izin vermeden sonunda kurtarıcı o ses geldi. "Karımın uykusu geldi." dedi sanki böyle olmasa oldukça istekliymiş onlarla oturmaya gibi.

Bana doğru ilerkerken "O yarın iş başı erkenden, benim de başım ağrıyor." sehpada duran telefonlarımızı alırken bu açıklamayı daha çok misafirlere yapıyor gibiydi. Halası gülümserken baba tarafına olan saygımı arttırmaya devam etti.

"Tabi kızım kalk sen bakma bize. Sabah erken işimiz yok bizim, müsaade sizin." minnetle ona bakıp gülümserken Fetih elini bana uzattı. Tabi ben de uykuluyum ya, içim geçmiş ya yavaş hareketlerle onun elini tutarken ortaya "İyi akşamlar herkese." dedim sesimin dinçliğini düşürüp.

Sonuçta uykuluyum.

Aynı şey Fetih'ten de gelirken aldığımız karşılıklarla odadan sonunda ayrıldık. Elimi bırakmadan merdivenlere yöneldiğinde "Türlü türlü yalanlar söyletiyorsun adama." diye sanki bu durumdan memnun değilmiş gibi söylendi. Ağzından garip bir *piyuvv* sesi çıkarken. "Bak bak." dedim imayla. "Sanki çok eğleniyordun da seni zorla kopardım." Zeliha'nın odasının ışığı yanarken hala azmine mi hayran olsaydım yoksa şu batıl inanç sevdasına mı şaşırsaydım bilmiyordum. Fetih'le ellerimiz ayrılırken benden önce o girdi odaya.

Gözüme ilk çarpan iki şarap kadehi oldu, devamındaysa diğerleri. Meyve, ama şarabın yanına ince ince dilimlenen yeşil elma tarzında değil bildiğimiz mutfaktan dümdüz alıp uygun bir kaba koyduğu kabuğu soyulmamış kış meyveleri, şu benim eve de al dediğim yer fıstığı... Dolaptan kendine direkt rahat kıyafetler seçerken "Fark etmedim mi sandın eve şarap soktuğunu, kaçakçı?" dolabın kapağını kapatmayıp bana baktı. "Hadi gir değiştir üstünü daha mandalina soyacaksın, hadi. Boşuna çıkarmadık seni odadan."

💫💫💫

Şarap kadehimin Fetih'inkiyle temas etmesiyle ortaya çıkan tok sesin ardından elim bıçağa gitti daha önce soyduğum elmadan bir parça bıçağın ucuyla ona uzattığımda elmayla beraber bıçağı da aldı. "Gözlerin gitmeye başladı senin, bırak artık bıçağı." ağzına attığı elmayla bıçağı meyve kabuklarının olduğu kaba atarken elim tekrar kadehe gitti içindeki şarabı ışığa tutarak ritmik bir hareketle salladım.

"Sarhoş olacak kadar içmedim daha," dibimizdeki şişeyi işaret ederken tırnağımı vurdum. "Üstelik henüz yarılamamışız bile." sarhoşluk değil de mayışmaydı bu. Belki içişlerimin arasına uzun zaman girmesi kanımı temizliyordu, belki de yorgundum mayışmamın tek nedeni buydu.

Hazır ortam oluşmuşken Fetih'i zorla ikna edip Zeliha'nın o gün izlediği filmi açmış ama yatağın üzerinde bir türlü rahat edemeyince yere şöminenin karşısına oturmuştum. Fetih başta asıl orada rahat edemeyeceğini söyleyip gelmese de kazağından çekiştire çekiştire almıştım yanıma. Sonuçta aynı ekrana bakıyorduk, açıyı ayarlayamazdım. Oturduğumuz yere dört beş tane yastığa benzer minder atmış, sırtımızı yatağa yaslamış, şöminenin biraz önünde olan cam sehpayı ayaklarımızın dibine kadar çekmiştik. Elimizdeki kadehler bilgisayarın yanındayken meyve tabağı kucağımdaydı. Soyuyor yiyor yediriyordum. Normalde şarabın yanında hiçbir şey yemezdim. Huyum değildi.

Filmin ilk on dakikası Fetih kapatmak için kırk takla atmış olsa da, beni de sarmamıştı ama beklenebilirdi konunun açılmasını, başaramamıştı kapatmayı. Kollarından yakalaya yakalaya, hareketlerini kısıtlaya kısıtlaya engel olmuştum. Sonrasındaysa baygın baygın bakışlarla izlemişti. Şimdi filmin jeneriği akarken önümüzden "Şimdi," dedim onunla film hakkında konuşmaya niyetliyken. "Ne düşünüyorsun genel olarak?"

Evet ondan çok güzel şeyler beklemiyordum ama verdiği cevap da hiç yoktu aklımda. "Ruh hastası iki kişinin senelerce süren manyakça oyunu."

Başım yatakta geriye doğru düştü yavaşça mırıldandım. "Yapma o kadar da keskin olma. Daha farklı yaklaşabilirsin bence. Tamam oynadıkları oyunun sağlıklı bir yanı yoktu ama aralarında ki aşk bun-"

"Aralarında aşk yoktu Efsun." ondan daha yapıcı şeyler duymak için kuracağım cümleleri bir çırpıda böldü. "Onlar aşık değildi birbirlerine. Şimdi soracağın gibi takıntı da değildi onlarınki. Sadece çocukluktan kazanılmış, kendilerini tedavi edemedikleri bir alışkanlık. Birbirlerine olan alışkanlıkları da değil üstelik, oyuna olan alışkanlık." benim daha çok duygusal yaklaşmaya çalıştığım yerleri realistlikle yorumlarken dikkatle onu dinliyor, şarabımı içiyor kendimi iyice gevşetiyordum.

"Ha sen illaki var diyeceksen de, en son da aşklarını değil de o hastalıklı alışkanlıklarını seçerek hangisine daha çok kıymet ve öncelik verdiklerini belli ettiler. Öncelikleri birbirlerine hissettikleri duygular olsaydı seneler önce birleşirlerdi ama onları bağlayan tek şey oyundu. Tanıştıkları günden beri. O senin romantizme yorduğun şeylerin sebebi de o oyundu. Böyle de

devam ettiler, sonunda da bu manyakça alışkanlıktan kurtulmak için de çözümü beraber ölmekle buldular. Şimdi ikisinde de eşeğin sikine sürecek akıl yok diyemezsin belki ama ruhsal bir problem olduğu bariz ortada."

Efendi efendi konuşmasını son dakika golüyle bozarken gözlerimi kırpıştırdım. Yahu adam küfür etmesen nasıl olur bir düşündün mü? Şu uçan arabalı ütopik resmi paylaşıp *Fetih küfür etmeseydi dünyamız* diye paylaşmak istiyordum.

Söylediğini, artık muhtemelen görmezden gelmeye alışmıştım, es geçip "Ya sonu," durdum düzelttim. "En sonu? Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Uzanıp kendi bardağını doldururken kahvaltı yapılan masada birinin çay doldurmak için kalktığı an gibi şarabı fondip yapıp ona uzattım. Kendine koyduğunun yarısını koyarken ondan önce davranıp onun bardağını aldım. Benim malımı benden sakınıyor ya...

Yaptığıma bir şey demeden sorduğumu yanıtladı. "Senaristin saçma sapan kafası. Bir taraftan gerçek sonla tatmin olmayan izleyenler için bir seçenek sunmak istemiş, diğer taraftan da az önce söylediğim şeyi ihtimale dönüştürmüş. Yani ya aşkları, sevgileri daha büyük gelseydi alışkanlıklarından. Gelmiş olsaydı son bu olacaktıya getirmiş mevzuyu. Çok gereksiz ve sonunun kalıcılığını öldürdü. Asıl sonu zaten tek mantıklı ihtimaldi. Ölmelilerdi öldüler, izleyen kimse de öldüler diye üzülmezdi ama düşmüş bir hataya batırmış. Hele o çifte sonu hiç izlemedim varsayıyorum yoksa daha fazla tav olacağım zamanımın boşa gittiğine. Senariste de sövmeye lüzum yok gece gece, ölüp gitmiştir belki."

Yani ayılıp bayılmamıştım, kafamdaki en iyi film listesini de değiştirmemiştim ama zaman kaybı olarak görmüyordum da onun aksine. "Ben o kadar negatif değilim. Hiç sıkmadı, zaten süresi çok yerindeydi. Belki biraz daha uzasaydı bir ihtimal bitse artık derdim. Ayrıca asıl sonu bence güzeldi, klişe de olabilirdi. Ve filmin konusu da farklı, sıradan değil. Zaman kaybı deme sakın Zeliha'ya, üzülür." sindiğim yerden doğrulurken "Vee şimdi bahsettiğim şarkıyı açayım bakalım. İzle bak klibi sahnelerin filmden çok daha uyumlu olacağını göreceksin klipte.

Arama yerine hızla *Cüneyt Ergün-Bilinmeyen Saati Uygulaması* yazarken en üst sırada çıkan şarkıya bastım. Geriye yaslanırken ilk kez filmini izlemiş halimle izlerken klibi Fetih'te filmde olmasa da klipte daha ilgiliydi sanki. Yaslandığım yerden filmin neredeyse en başlarından bir sahneyle başladığında klip gülümsedim.

Evet işte çok daha anlamlıydı bu kliple.

Sen yaz saati uygulaması ben kış saati
Ortak bir takvimimiz bile olmadı
Seni bir saat ileri almışlar beni bir saat geri
Bu zamanlar yoksa bize düşman mı?

Zamanında uzun uzun düşündüğüm sözlerini şimdi hiç düşünmeden dinlerken normal akışından çok daha çabuk dibini gören kadehi daha tam bitmeden doldurdum. Fetih gözlerini dikse de müdahale etmedi zaten klibi izliyordu. "Nasıl?" dedim gülümseyerek. "Beğendin mi?"

Cüneyt Ergün'le şarkıya eşlik etmemek için o kadar zor tutuyordum kendimi. Mırıldanmamak neredeyse imkansızdı.

Bilemem aklım kimde kalır, bilemem
Bilemem mantığım kimde kalır, bilemem
Kimler sensiz kalır, bilemem

"Filmdeki gibi enayi durmuyorlar, doğrusun."

Omzuna geçirdiğimde gözü hala klipteydi. Beğendiğini söyleyememe hastalığı vardı. Tıp literatüründe var mıydı bu hastalık bilmiyorum ama yoksa adını fetihtrofobi koymaya adaydım.

"Efsane bir şarkı, çok düşünülerek yazılmış. Sahnelerle de çok uyuyor. Hala var mıdır bilmiyorum ama senelerce öyle bir yorum vardı. *Sevgililerin değil sevginin şarkısı bu. Takvimi olmayanlar şarkısı.* Çok hak vermiştim. Zaman, asıl vurgu bu. Yanlış zaman. Belki yaş farkından belki de yanlış anda karşılaşmalardan. Çok ince düşünülmüş. Yaz saati, kış saati. Bir şeyin zamanı doğru değilse en olağan şeyin bile imkansızlığından bahsetmiş bence hatta. Yanlış zamanda karşılaşanlar, yanlış dönemde karşılaşanlar, yanlış yaşta karşılaşanlar gibi gibi. Hatta belki geç kalınmışlığın." ağzımdan çıkan her bir kelimeyi pür dikkat dinlerken gözleri benle klip arasında gidip geliyordu. Çok önemli bir şeyden önüne yapboz parçaları koyuyordum da yapbozu tamamlamak için beni dinliyordu sanki. "Üzerinde uzun uzun konuşulur." diye ekledim.

Şarkının tek bir yerinde giren ince ve yumuşak kadın sesi tıpkı son dinlediğim an gibi beni gülümsetti. Ne çok başa sarardım bu kısmı. Söylediklerimi eşleştirmeye çalışıyor gibiydi.

Sonra aniden, "Konuşulmaz." deyiverdi. Eğilip şarkıyı tekrara aldı, itiraf etmeliydim ki sanmıştım ki sözleri ona anlamsız gelecekti. Beni yanılttı.

"Sığdırmış zaten onlarca anlamı tek cümleye." duraksadı eli bardağında gözleri şarapta kaldı. Derin sıkıntılı bir nefes alırken sessizce durdu. İkimiz

de şarkıyı dinliyorduk. Öylece, ellerimizde kadehlerle. Şarabın o hoş tadı damağımda dağılırken zaten çok kısa süren sessizliği yarım bıraktığı cümlesiyle tamamladı.

"Ortak takvim bile yok." cümle dudaklarından öyle bir halde döküldü ki bu şarkıyı bilmesem bir kitap cümlesi ya da şiir dizesi sanardım. Sesi söylediğinin aksine bu cümleyi onlara yüzlere ayırmış gibiydi. Gerçi o düşünülmez dememişti, konuşulmaz demişti. Ensesini kaşıdı. "Konu kilit, daha ne söyleyecek başkası üzerine?"

Sustuk. O cümlesinden sonra gerçekten konuşmadık. Şarkı bitti, yeniden başladı, ben içimden eşlik ettim. Kadehler boşaldı doldurulduk. Öylece sessiz sessiz durduk. O bazen ekrana bazen şömineye bense sol profiline bakıyordum. Gözlerim başımı yatırdığım yerde ağır ağır kapanırken bir ihtimal belki uyuyacaktım ama Fetih muhtemelen o noktaya geldiğimi görmediğinden konuştu.

"Babaannemi aradım bugün," gözlerimi çöken ağırlıktan sıyrılmak için irileştirdim başımı kaldırdım hafifçe. Dirseğimi yatağa şakağımı avucumun içine yaslarken "Eee," diyebildim sadece.

"Ben olduğumu fark edince suratıma kapattı."

Dank diye kurduğu cümleye dank diye gülerken ufak çaplı kahkaham odada yankılandı, omuzlarım hafif hafif sarsılırken uykum şak diye açıldı. "Gülme." dedi ters ters. "Sanmıyorum o gelmez uzunca bir süre. Üstelik bana tavırlıyken."

Bu gerçekten içine dert olmuştu, suratından, ses tonundan bile fark ediyordum ve anlayadabiliyordum. Ben de bir yaşlı bana darılınca rahat edemezdim, ölüm hepimiz için her an mümkün olsa da onlar kadar değildi. Ya da biz öyle hissediyorduk.

"Biz gidelim ya." dedim dayanamayarak. Giderdik orada da Fetih gönlünü alırdı. Kalbi kırık kalmasaydı, o gün kurduğu cümle aklıma geldikçe üzülüyordum. Aramamız bile içini hoş ediyordu. Bu bile nasıl kıymetliydi onun için. Gözlerini bana çevirdiğinde devam ettim. "Tamam gidelim. Hem o bizden büyük, bizim gitmemiz gerekiyor. Onu ayağımıza getirtmeye çalışıyoruz. Ben bir hafta içinde bu sefer ki gibi nöbetimden sonra ekstra bir günümü daha ayarlarım. Bir şey olmaz, alıştım zaten. İlk zamanlardaki kadar zor gelmiyor. Zaten düğün öncesi nöbetlerimi de tamamladım. Ara yarın, geliyoruz önümüzdeki hafta de. Gün tam net belli olunca bir daha ararsın, gönlü kırık kalmasın."

Ben kendimi ikna etsem de onu edemedim ki başını iki yana salladı. "Olmaz." dedi. "Çok rahatsızım ben böyle eve gelmeden hastanede kalmandan. Ben ararım ara ara bir şekilde ikna ederim. İstemiyorum ardı ardına nöbet tutmanı." bundan oldukça rahatsız olduğundan, özellikle de düğün öncesi ötelenen nöbetlerimi bitirmeme rağmen bunu yapmamdan epey şikayetçiydi. İki gün boyunca ev yüzü görmemem, düzgün bir yatakta yatmamam ya da adam akıllı yemek yememem çok kötüye yoruyordu. Hatta insan üstü saçma bir durumdu ona göre. Halbuki ben bunu kendi isteğimle yaparken, asistan meslektaşlarım mecburiyetten otuz altı saat nöbet tutuyor akşama doğru beşte çıktıkları günün ertesinde sabahtan yine hastanede oluyorlardı.

Bunu bilse herhalde şu an Fahrettin Koca'ya ulaşmaya çalışırdı. Kavga falan ederdi hatta ikna edemezse. Benim için bile insan üstü bir çalışma diyordu. Halbuki kendisi de sabahlıyordu durmadan ama belki kendi işinin patronu oluşundan belki mekanının rahatlığından kıyaslamıyordu bu iki durumu.

"Ben rahatsız değilim. Babaannene gitmesek bile belki de yine blok nöbete kalacağım Fetih. Nöbet sabahı eve geldiğimde ikindiye kadar uyuyorum bazen. Uyandıktan kısa zaman sonra hava kararıyor, sonra akşam yemeği o bu derken yine uyku. Bu döngüdense iki gün hastanede kalıp bir günümü uyumadan normal geçirmek daha çok işime geliyor. Fırsatım olduğu her an bu şekilde yapmaya çalışacağım. Dert etme sen. Söyle babaannene. Bir gece ya da iki gece kalacağız ama gidişimiz bile ona yeter." isteksiz gözleri hala ikna olmamış halde üzerimdeyken bastırmaya devam ettim. "Hem bana da hava değişikliği olur, bunaldım. Ev hastane arasında durmadan mekik dokuyorum. Köy havası, Efsun falan. Çok merak ediyorum Efsun'u. Hatta dur bak, bugün ne buldum." avucumun içini dizine bastırarak sarsak adımlarla yerimden kalktığımda iki kere düşme tehlikesi yaşasam da sonunda takı dolabına vardım ve açıp en alta koyduğum bandana toka tarzı şeyi çıkardım.

Hevesle Fetih'e doğru yürürken kendimi yerdeki yastıkların üzerine gelişi güzel atıp bağdaş kurarak tamamen Fetih'e döndüm. Şarkı bizi bastırmayacak bir sesle çalıyor ve muhtemelen bu gece kapanmayacaktı. Elimdekini onun dizinin üzerine bırakırken "Ona bunu takacağım." dedim gülümseyerek. "Çok yakışmaz mı? Bak şuradan da kafanın boyutuna göre ayarlanıyor. Baktım ama ben yeni doğmuşların boyutlarına küçük oluyor kafaları. Bana çok yakışıyordu bu, o da kızıl ona da yakışır diye düşündüm.

Annesine de bakacağım yarın." böyle bir çocuk gibi şen çıkan sesimle öylece beni izliyor hatta gözlerini kısmıştı. Kulaklarımı mı tıkasaydım o benim hevesimi kırmadan?

"Sen," dedi hayretle. Her an ellerimi kulaklarıma örtüm *lalalalala* diye bağırabilirdim. "Hayvana bunu mu takacaksın?" daha kötüsünü beklediğim için o kadar da bozulmadım. Sanırım artık alışıyordum. Bu iyi bir şey miydi?

"Hayvan değil," dedim *lütfen* der gibi. "Efsun." bu çok önemli bir ayrıntıydı. Altından bir şey de yaptırıp takabilirdim aslında. Ama kızıla altın yakışmazdı ki, elimdeki çok daha güzeldi.

Fetih kıstığı ve büzdüğü dudaklarıyla kısa bir ıslık çaldı ve bu aralar sık sık dillendirdiği şeyi söyleri. "Senin kontak harbiden tersten." umursamaz umursamaz ona baktım, elim tepeden salaş topuza gitti. Topuzu bir çırpıda serbest bırakırken saçlarım omuzlarıma oldukça havalı bir şekilde döküldüğünde Fetih'in gözleri saçlarıma kaydı.

Aynı anda derin bir nefes alırken göz göze geldik. Duş aldıktan sonra direkt topladığımdan koku hapsolmuştu. Şimdi aniden salışım ortamdaki şarap kokusunu epey bir bastırmıştı. Saç diplerimi ovalarken tutamları tamamen özgürlüğüne kavuşturdum elimdeki bandana tokayı saçıma takmak için Fetih'in dizinden alıp doğrulacağım vakit bileğimden öyle bir kavradı ki şu an gergin bir ortam olsa fazlasıyla tedirgin edecek cinstendi hareketi.

Sesi yaptığının aksine oldukça iç ısıtan bir şekilde çıktı. "Gel," dedi bileğimi bırakmadan. "Ben takarım, kalkma boşuna." canıma minnetti. Şimdi kalkıp aynaya kadar yürümektense oturduğum yerden işimin görülmesi çok daha iyiydi. Bandanaya uzandığında saçlarımı geriye doğru attım gerdanımı tamamen açıkta bıraktım. Tek bacağını tamamen altına alıp bana dönerken benim saçımın kokusundan çok onun kokusunu alacağım kadar yaklaştı bana. Benim geriye atıp öylece bıraktığım saçlarım muhtemelen topuzdan dolayı tam açılmamıştı. Parmaklarını tarak olarak kullanıp gözlerime bakmadan yüzümü izleyip öndeki tutamları taradı. Bu o kadar rahatlatıcıydı ki, biraz daha yapsa yavaştan sağa doğru devrilip uyuyacaktım. Saç diplerimde bir baskı hissetmek her zaman hoşuma giderdi. Uykuya meydan okumak için ağzımı çalıştırdım.

"Mimarlardaki estetik kaygı diye bir şey varmış gerçekten." dedim gülümseyerek. İkimizde yüzlerimize bakıyorduk ama göz göze değildik. "Ojeyi de taşırmadan sürüyordun baş parmağıma." verilebilecek birçok

örnek vardı aslında. Kitapların düzeni, kalemlerinin düzeni, kıyafetleri, kağıtları... Ama ben gittim benim için en güzeline değindim.

"O mesele aramızda." dedi saçlarımla oyalanmaya devam ederken. "Kimseden duymayayım."

NASIL YA BEN FETİH KARADERE'YE OJE SÜRDÜRDÜM DİYEMEYECEKSEM NE ANLAMI VARDI OJE SÜRMESİNİN?!

"Niye ki? Bir erkeğin eşine oje sürmesi dünyanın en normal olayı." öyleydi de zaten. Ama Fetih'in girdiği şu taş fırın Haluk tripleri, ona bu tarz bir şeyde lıght erkek meselesini düşündürtüyordu. Halbuki gayet normal ve güzel bir şeydi. Mesela ben yakın bir zamanda Fetih'le maske de yapacaktım. Yani gerçek olmayan bir ilişkide bunu yapıyorsam, gerçeklikte çok daha ileri gideceğimi biliyordum. Bir şeylerin ortak yapılması her zaman hoşuma giderdi. Mesela ileride eşimin sakallarını ara ara keserdim. Niye yapmasaydım ki? Eşimdi sonuçta.

"Dünyanın en saçma şeyi. Ojenin mantıklı yanı mı var da sürmenin mantıklısı olsun? Hele de erkek, saçma sapan cümleler."

Saçlarımı taramayı sonlandırdığında neredeyse sızlanıp devam etmesini isteyecektim. "E sen niye yaptın o zaman?!" diye diklendim. Muhtemelen böyle diklene diklene yaptığı şeyden mahrum kalacaktım. Ondan sonra başlasın aseton kokusuyla kafa bulma günleri.

"Çünkü aptal," dedi ciddi bir tavırla. Kafamı avucunun içine alıp hafifçe kendine çekti. Biraz önce tararken olan o nazikliği gitti kabalaştı yine. Baya baya kafamı tepesinden avucunun içiyle yakalayıp kendine çekti.

Gözlerimin hizasında omuzları varken "Derin çok ince ama gram canının kıymetini bilmediğinden o leş gibi kokan kimyasalı bin kere aynı parmağa sürüyorsun. Parçalanıyor parmağın, renk atıyor. Ama canın ne zaman önce gelmiş ki vazgeçip sürmeyesin?"

Cümlenin başı hiddetle başladı sitemle bitti, tıpkı göz devire devire dinleyen benim değişen mimikleri gibi. Doğru mu anladım diye durdum kaldım, o da o sırada bandanayı taktı.

Parmağım tahriş oluyor diye mi sürüyordu? Doğruydu, beni çok uyarmıştı o şekilde silmemem konusunda ama özellikle koyu renk ojede resmen çitiliyordum parmağımı.

Başımı yanaklarımdan yakalayarak kendinden uzaklaştırdığında taktığı bandanaya baktı. Sonra biraz ileri itti, biraz sağa, saçlarımı düzeltti.

"Yaa," diye mırıldandım. Sesim bir kedi bana sürtündüğünde nasıl çıkıyorsa öyle çıkıyordu. Muhtemelen bu tarz anlarda sürtünen kediyi

kucaklar kafasına vura vura o benden sıkılıp tırmalamaya kadar öperdim. Her neyse.

"Senin onun için mi ben teklif etmeden gelip kendin sürdün? Ya Fetiiiiih." kızmayacağını bilsem bir saat kadar *yaaa, yaaaavv, yaaaağğğ* diye sesler çıkarırdım ama o bu kadarına bile tahammül edemedi.

"Mırlayıp durma karşımda. Tabi ki ondan değil. Sen enayisin yapıyorsun, ben mi dert edeceğim kendime? Odayı leş gibi kokutuyorsun diye hallediyorum. Koku gidene kadar iliğime kadar donuyorum camı açıp. Aptal."

Benim tüm o yaaa'larım öfff'lere dönüştü o kedi de yok oldu gitti. Sevimsiz sevimsiz ona bakarken elim bandanama gitti.

"Sensin o. Her neyse moralimi bozmana izin vermeyeceğim. Efsun'u düşüneceğim. Acaba başka ne takabilirim? Mesela kıyafet diktirebilir miyim özel? Kedi ve köpeklere dikiliyor, buzağılara neden olmasın? Üşümesin Efsun. Kurban olurum ben ona."

Burada olsa üstüne doğru koşup bağrıma basardım. Öyle bir yükselmişti sevgim. Şu an adına alışıyordu. Acaba ben gittiğimde direkt adıyla seslensem çoktan alışmış olur muydu?

"Seni harbiden üç kere tavana atıp iki kere tutmuşlar." bıkkınca yine iki lafından üçü bana olmaya başlamıştı. "Bu yaşıma geldim, şimdiye kadar tek bir kişinin bile buzağına bir şeyler taktığını görmedim. Onu bile süslemeyi düşünüyorsun Efsun. Oldu olacak boya badananı da getir? Eksik kalmasın, iyice alla pulla. Belki gitmişken kısmeti çıkar gelin de edersin."

Aklınca yaptığı tüm ironileri ciddiye alarak onu daha çok sinirlendirmeyi tercih ettim. "Yok canım evlilik için daha erken. Hem bu yaşına kadar görmediysen de gör, cahil kalma. Teneke."

Ben de ne zaman babaannesinin bu lafını kullanırım diye beklerken böyle cuk diye oturdu. Burnumun ucuna vurdu parmak uçlarıyla. Kesinlikle burnum onun burnundan daha güzel diye kıskanıyordu. Bir alıp veremedi vardı.

"Sıkma canımı. Hem sen gideceğimizi nereden çıkardın, ben tamam dedim mi? Kocandan izin aldın mı, babaannem ne dedi sana o gün? Bak ben seni harbi çok rahata alıştırdım. Bakma Efsun böyle sakin olduğuma, tersim de düzüm de pistir."

Çekilmez Fetih'ten daha kötü bir şey varsa, o da bir büyüğün lafını arkasına alan Fetih'ti. Alt tarafı babaannesi o gün izin almamı istemişti, yemin ederim bulunmaz Hint kumaşından halliceydi.

"Ay bu senin sakin halin mi? Ruh hastası, yüksek tansiyonlu, manyak herifin tekisin. Hiç utanmıyorsun bir de söylerken. Her neyse hiç karışma işime, gidelim diyorsam gidelim. Gitmezsek bir hafta eve gelmem bir aylık nöbetin yarısından fazlasını bitiririm. Yarın gider nöbet dilenirim."

Kaş yapayım derken göz çıkaracağını ona belli ederken söylediğimde oldukça ciddiydim.Tamam benim iyiliğim adınaydı ama ben iyiydim ve memnundum.

"Efsun." diye mızmızlanmaya devam etti. Ama devam etmesine izin vermedim

"Ya ben iyiyim, zorlanmıyorum. Memnunum halimden. Her şeyde olduğu gibi işimde de on numarayım Fetih. İki gün benim gibi on parmağında on marifet olan insanlar için ne ki? Vız gelir tırız bile göndermem yani."

Böbürlene böbürlene sanki son nöbete ortalıkta sürünen ben değilmişim gibi anlattığımda o yine gitti hiç takılmaması gereken yere takıldı. "On parmağında on marifet?" dedi alayla.

Komik mi şerro?

"Allah için bir saysana çok merak ettim."

Yahu ben onu lafın gelişi söyledim... On parmağımda maksimum dört marifet ya vardır ya yoktur. Allah aşkına Fetih ya...

Geveleyerek "Şimdi mi?" diye geçiştirmeye yönelik konuşayım dedim ama onun hiç niyeti yoktu. "Şimdi. Hadi say ya da de ki boş konuştum. De, eyvallah diyeceğim."

Evet eyvallah de de, sonra aylarca yüzüme vurup vurup alay et. Yerler mi şerro?

Büyük ama altı çok dolu olmayan bir özgüvenle ona doğru tamamen yöneldim ve ellerimi sırt üstü bacaklarımın üzerine koydum. Şimdi bir twit atma hakkım olsa sallama çayın görselini paylaşır *şimdi sallama zamanı* derdim. İlerleyen dakikalar için beğeniyi en çok hak eden twit bu olurdu herhalde.

"Öncelikle." diye başladım. Yemin ederim beynim boşaldı sanki. Hangi en sevdiğim film sorulunca tutulup kalırız ya, aynen onun gibi. Ve yapabileceğim en saçma şekilde yaptım girişi.

"Çok iyi makyaj yapabiliyorum, elim çok yatkın."

Elini anında *hadi oradan* der gibi salladı. "Git işine gece gece. Boya badananı marifet diye sayıyorsun, o da güzel hikaye."

Bu maddeyi elbet sayacaktım tek sorun yanlış zamanlamam olmuştu. Bir çocuk gibi ardı ardına omuz kaldırdım. "Ya bana ne, tabi ki sayacağız. Herkes iyi makyaj yapamazz. Bu işi yapan var, bu işle fenomen olan var, mesleği bu olanlar var. Ne demek saymayız? Sayacağız! Valla kabul etmem, marifet bu. Yapmak değil ama iyi yapmak marifet."

Hayır derse uyuyana kadar onu buna ikna etmek için durmadan konuşacaktım. İsterse sus çizgimden dem vurup konuyu meleklere getirseydi yine de susmazdım. Kabul edecekti.

Yüzüme baktı, baktı, baktı... Ne kadar kararlı olduğumu fark ettiği yerde de "İyi hadi devam et, kaldı dokuz."

Dokuz... İlk kez kulağa bu kadar fazla geldi. Dokuz dakika azdı mesela, dokuz gramda, dokuz kaloride... Ama dokuz ayrı marifet çoktu işte.

Düşünmeye devam ederken ikinci maddem de en az ilki kadar zamansız oldu. "Doktorum!" öyle bir çıkışla söyledim ki bu kısım bir sahne olsa arka tarafa bir alkış sesini mutlaka hak ediyordu.

"Anasının gözü," dedi Fetih *yuh* dercesine. "Bir sonrakinde insanım mı diyeceksin?"

Yok onu el olmadı onunca maddede söylerdim bence, o kadar çaresiz kalmazdım gibime geliyordu ama hadi hayırlısı.

"E öyle Fetih! Herkes doktor olabilir mi? Olamaz. Bak mesela ben doktorum sen değilsin. Demek ki bir ayrıcalığım var. Sakın ben de mimarım deme, benim sıralamam mimarlığa yetiyordu ama ben doktorluğu seçtim. Çünkü marifet bu. Fakülteyi kazanmak, bitirmek. Hepsi marifet. Sayıyorum bunu, sayıyorum, sayıyorum, saydımmm..."

Açık arttırma tadında bir iknayla bir parmak daha eksiltirken saydığım parmağımı içe doğru kıvırıyordum. "Evet şimdi başka, başka, ba- Ha buldum! Kurşun kek yapabiliyorum! Hadi buna da itiraz et hadi!"

Aynen beklediğim gibi oldu ve "Buna lafım yok eyvallah." dedi. Keşke bununla başlasaydım. Hazır boğazdan yüz bulmuşken hemen ilerlettim muhabbeti.

"Magnolya da yaptım!"

Parmağımı hemen kapatırken ilk kez bu kadar müdahil oldu ve kapattığım parmağımı açtı. "Hey hey," dedi. "Saydın işte yemek içi bir tane, oldu olacak kahve de yapabiliyorum de bir tane daha eksilt. " evet aklımdaki buydu. Daha elmalı kurabiyeyi, havuç toplarını ve kahveyi de sayacaktım ve epey bir parmak kapatacaktım.

"Ama elmalı kurabiye, havuçlu toplardan da yaptım. Tamam o ikisini bir sayalım. Sen yabancı değilsin yapalım bir güzellik." bunu bir lütufmuş gibi dillendirip açtığı parmağımı geri kapattım. Fetih nasıl oluyordu da her seferinde bu kadar aklımla şüphe ederek bana bakıyordu bilmiyorum ama başarıyordu. Üçkağıtçı bir tavırla gülfüm göz de kırptım. Ben yakında Akasya Durağı Sinan gibi *tırıntırıntırın* diye tespih de sallardım. Tabi kanımda olsaydı. Yoktu çok geçmeden "Ya Fetih yaa," diye sızlandım. "Seni kıracağıma kafamı kırarım, feda olsun sana. Değil bir parmak iki parmak kapat desene!"

Sesimin altında gizli bir *hadi hadi hadi* ısrarı vardı. Kabul etsin diye yüzüne bakarken onun gözleri ilk kez denk gelinen bir vakayı inceler gibi garipti. "Kafamı kırarım?" diye sordu. Tamam kafasını kırmasına gerek yoktu, kabul etse yeterdi. Ama çok kırmak istiyorsa kırabilirdi, gerçi kırılmazdı taş kafalıydı.

"Niye enayi miyim ben?"

Yemin ederim ki artık kalbimde kırılacak bölge kalmamıştı. Kafamı çevirip başka yere baktım. Yüzünü görmek istemediğim anların içine girmiştim yine. Dudaklarımı birbirine bastırdım sessiz kaldım. İşe bakın ki baktığım yerde beşiğin olduğu kısımdı. Omuzlarım daha çok düştü. Aynen Fetih iyi baba rolü aynen, aynen Fetih doğru eş rolü aynen. İlerideki eşi fazla heveslenmeseydi kendisi bir mağara adamıyla, kendisi yeryüzünde yaşayan en ilkel insanla evlendiği için muhtemelen gecelerce çocuğa o bakacak Fetih'te fosur fosur uyuyacaktı. Anca rüyada olurdu aksi. Onu da ben görmüştüm, rüya da bile çok sırıtıyordu o tavırları. O anca böyle kalp kırsın, gönül kırsın, moral bozsu-

"Tamam hadi bak, tamam."

İçimdeki sayıp dökmeler yarım kaldı ama ona hevesle de dönmedim. Kırmıştı hevesimi. Böyle mutsuz mutsuz takılacaktım. "Bak bana, bana bak bana." sadece benim gördüğüm beşiğe bakarken çenemden yakaladı parmak uçlarıyla. Gözlerimiz benim kontrolüm dışı çakıştığında "İyi hadi kabul, sayalım. Daha dolduracağın çok parmak var. Devam et. Ya da dön lafından." çenemi ondan kurtarıp dikleştirerek üstten üstten ona baktım. Sonra saçlarıma savurarak boş kalan parmaklarıma dönerken sessizce düşündüm ve Fetih'in yine tepki göstereceği bir şeyi saydım.

"Yüksek topuklu ayakkabılarla yokuşu koşarak tırmanabiliyorum."

Bir kez hangi akla hizmet bilmem *ya bizi polis kovalarsa* ihtimaliyle bunu yapmıştık. Yani ben yapmıştım arkadaşım izlemişti. Tamam

kovalamamıştı ama kovalayadabilirdi değil mi? İzmir'de yaşadığım yer yokuşlarla doluydu, evime giden yol olmasa da tam olarak yine de ilerisi yokuştu. Bende bu ihtimali düşünüp hazırlık yapmıştım. Sonuçta polis beni kovalarsa yüksek ihtimal ayağımda topuklu olacaktı. Polis beni niye kovalasaydı bilmiyorum ama ölümlü dünyaydı her şeyi düşünmek lazımdı.

"Bunu hangi akla hizmet denedin?"

Değil dürüst olmak, dürüst olmayı aklımın ucundan bile geçirmedim. Gerçeğin kıyısından bile geçmezken "Evimin olduğu yerler yokuşluydu. Okula yetişmek için koşuyordum bazen. Ama sen düz taban öyle koşamazsın Fetih. Düşün en az on santim topuklularla nasıl gidiyorum. Sen bilmezsin Evka3'ün yokuşlarını. O kadar garip bir yer ki aşağıdan gelirken de yokuş çıkıyorsun sağdan gelirken de yokuş çıkıyorsun yukarıdan sözde inerken de yokuş çıkıyorsun. Mimar olarak hiç hayal edemedin ama neyse bu değil konumuz. Benim marifetim burada önemli olan. Bak buna da bir parmak kapattım!" hevesli hevesli kapatırken ben o beni, yeni vakayı, izliyordu yine. "Dur sen söylemeden ben söyleyeyim. Hayır kontağım tersten değil."

Geriye kalmıştı bir elimin parmakları. İyi gidiyordum. Biteceklerdi birazdan. Bu kez düşünmem biraz daha uzun sürdü ama söylediğim şey bu süreye değerdi.

"Çok iyi çilingir sofrası kurabiliyorum. Bak iddia ediyorum gittiğin en iyi meyhanelerle yarışırım. O derece dört dörtlük. Mezelerden, seçtiğim rakıya kadar. Üzerime tek bir kişi bile tanımam. Öyle ki benim hazırladığım sofraya oturan benden sonraki her sofrada beni yad eder. Üstüme yok."

Öyle havalı havalı, büyük bir özgüvenle anlattım da anlattım. Ben anlattıkça önce ifadesi bozuldu, ben övdükçe kendimi sonra ifadesi bozuldu.

"İyi bok yiyorsun," dedi aniden. "Marifet mi bu, meyhaneye meydan okuyorum diyor. Beyninin içi meze tarifleriyle mi dolu senin?"

Sinirlenmesi o kadar beklemediğim bir şeydi ki "A aa sinirlendi?" diye ilk tepkiyi gösterdim. "Deli misin Fetih?"

"Sinirlenmedim." sonra durdu ve söylediğini çürütecek şekilde devam etti. "Kimler oturdu o kurduğun sofralara?"

Aklımda liste kabardı gitti. Bu zaten bilinen bir şey olduğundan olası bir durumda hazırlamam için beni çağırıyorlardı. Hiç oturmasam da kurduğum sofralar bile vardı.

"Arkadaşlarım." dedim sakince. Bizzat o oturduğum masalarda da tanıştıklarım vardı ama bir yerde hepsi arkadaşımdı.

"Başka? Kim öğretti sana çilingir sofrası kurdurmayı?"

Sanki ona sigara doldurmayı bildiğimi söylemiştim. Üstelik kastım tütün değildi, çok daha ilerisiydi. Öyle bir tepkiydi.

"Kendi kendime öğrendim deneye deneye. İlgim vardı bir dönem, o zaman gelişti."

Dürüsttüm. Gidilen bir meyhanede çok övülünce sofra daha iyisini çıkarırım demiştim ve yapmıştım da. Hatta okuldan zaman bulduğum her an tarif öğreniyordum o ara.

"İlk soruma niye cevap vermedin?" şüpheli şüpheli katilin kim olduğunu çözmeye çalışırcasına beni köşeye sıkıştırmak istiyordu ama benim itiraf edeceğim bir cinayetim yoktu.

"Arkadaşlarımla dedim ya. Ya asıl senin mi kafan güzel oldu? Buna da parmak kapattım. Kabul et bal gibi de marifet." o açmasın diye sıkıca kapatsam da muhalefet olmaya devam etti.

"İnandırıcı değil, elinden gelmez senin. Geç bunu kabul edilmedi."

Fetih'le olan karşılıklı güvenimiz göz dolduran cinstendi. Ben kendi üzerimden beddua edilmesini isterdim o inanmazdı...

"Hayır geçemem ya. Vallaha çok iyi, otursan bak sen bile dersin ki vay canına."

Hayır demezdi, ona da bir kılıf uydururdu. Beğenir ama söylemezdi. Ama sonuç olarak beğenirdi. Dilimin söylediğiyle kalbimin bildiği bir değildi.

"Vay canına dedirt kabul edeyim, bu sefer hiç canını sıkıp beğenmedim de demeyeceğim ama görmem lazım."

İlk kez bakın ilk kez böyle bir ihtimali sundu önüme. Seve seve yediği kurşun kek için bile çok da açık seçik güzel bir şey söylememişti. Şimdi resmen bana bu beş ayın teklifini yapıyordu.

O anlık gazla "Söz ver." deyiverdim. "Söz ver hakkını vererek öveceğine sana sözüm olsun bir ara hazırlayacağım. Ama beni alaya almak, dalgaya vurmak, hakkımı vermemek yok. Layığıyla masanın hak ettiğini vereceksin tamam mı?"

Kaşları havalandı, yüzünde silik bir gülümseme oluştu. Kandırıyor muydu beni? Yine yaptığım şeyde tüm hevesimi kıracaktı sanki?

"İyi tamam söz. Hazırla sen, gerisi gelir benden yana."

Şüpheli şüpheli onu süzdüm, o da bunu epey bir fark etti. "Tamam," diye yineledi. "Çıktı bir kere ağzımdan. Aldık birbirimizin sözünü. Hadi onu da say şimdilik, yakında görürüz ne kadar doğru."

Biz iki eşek kadar jnsan oturmuş resmen oyun oynuyorduk ve oldukça zevk alıyordum bu durumdan. Şarabımdan büyük dibini görecek bir yudum alırken devamında uzun vadede çok daha iyi bir marifet buldum. Öyle bir yükseldim ki "BULDUM BULDUM!" diye biraz önce ona takındığım tavır başlamadan son buldu. Heyecanım dinmezken "Buna bir değil iki değil üç değil tam dört kavanoz bal!"

Kuracağım cümle geldiği gibi aktığında ağzımdan Fetih ufak bir ıslık çaldı. "Senin kafan harbiden güzel olmuş." hafifçe doğruldu şarap kadehime uzandı. "Hadi yatağa, kalk."

Kadeh bir kere giderse bir daha geri alamam diye buna engel olmaya çalışırken elim ayağım neredeyse birbirine dolandı ve şarap dökülecek raddeye geldi. "Efsun," diye azarlar tonda tepki gösterdiğinde şarabı aldım elinden. "Elin ayağın tutmuyor daha ne içeceksin hasta etme beni."

Tek yudumda tekrar elimden alınır diye içerken "Şakadan da anlamıyorsun Fetih ya! Şaka yaptım, üç parmak diyecektim. Bak vallaha bir parmağı kabul etmem. Kurtarmıyor anladın mı, alışım o benim. Kâr etmeden satıyorum şu an."

Esnaf olacak kadınken aniden doktor olmuştum sanki. Acaba bir gün doktorluğu bırakıp esnaf olabilir miydim? Fetih'e bunu sormak için başımı çevirirken şarap kadehimi sinsice saklamaya çalıştığını fark ettim. Dudaklarımdan mırın kırınlar anca döküldü, "Söylenme." diye susturdu beni. "Yarın sabahın köründe kalkacaksın, sana yemin ederim acımam uyandırmak için direkt duş kabininin içine atar suyu açarım. Sarhoş uyandırmakla mı uğraşacağım ben?"

Sarhoş değildim ki... Şu an karşımda kalp krizi geçirse müdahale edebilirdim. En fazla Deracat-ı sekirde keyif aşamasının mest ve sermest kulvarlarında dolaşıyordum. Niye şarabımı benden saklıyordu?

Gözümün önünde salladığı eli irkilmeme sebebiyet verdi. "Yüzüme aptal gibi sırıtmaktan sonra Yeşilçam karakterleri gibi mazlum mazlum bakmaya başladın. Yok sana bir daha şarap." Avucumun içini dizine geçirdiğimde şap diye ses geldi. "Yik sini bir dihi şirip. Ben aldım onu ben! Ben! Her neyse üç parmak kapatacağım deyince konu değiştirdin. Amacın ne on marifet saydırmayıp sonra haftalarca dalga geçmek mi? Alçak adam!"

Kötü bir şey söylemişim gibi ardı ardına cıkladı, alnını ovaladı parmak uçlarıyla. "Neye üç parmağı kapatmayı layık gördün?" böyle bir marifetimin olmayacağını düşünüyordu. Evet sanki çok beceriksiz bir insanmışım gibi bunu söylüyordu.

Göğsümü kabarta kabarta "Sesim çok güzel!" dedim hiç mütevazı olmadan. "En az üç parmak en az, en."

Geriye kalan iki parmağa da tek bir şey bulup bu işi daha fazla uzatmamalıydım. Lise de voleybol takımı kaptanıydım çok mu eskide kalmıştı yoksa işimi görür müydü?

"Hadi oradan. Nereye sesin güzel? Kabul edilmedi bu da, geç."

Eğer bunu kabul etmezsek son madde için nefes alabiliyorum desem bile yinede son maddeyi göremezdim. "Ya yemin ederim güzel. Bak vallaha çok güzel ya. Yalan söylemiyorum, yemin ederim.Sen niye inanmıyorsun bana?"

"Çıkar göster."

Sanki bunun evraklı kanıtı olabilirmiş gibi pat diye elini uzattığında kala kaldım. Arka fonda hala şarkı çalarken "Söyleyemem." dedim telaşla. O an bir utangaçlık kapladı, şimdi bu kadar çıplak bir an da durup dururken yanımda Fetih varken nasıl söyleseydim? Kesin detone olurdum.

"Kanıt yoksa geç bu işleri. Duymadığım şeye inanacak halim yok."

Bu sefer gerçekten Yeşilçam karakterleri gibi mazlum mazlum bakmaya başladım ona. Ne yaparım ne ederim diye düşünürken gözüm Fetih'in telefonuna çarptı. "Telefonumda var. Çıkarıp göstereyim!" Fetih'in üzerinden uzanıp düşme kalkma tehlikeleri yaşaya yaşaya telefonumu kavrarken hızla geri çekilip parmak izimi okutturdum. Bir an ne yapacağımı bilemedim çünkü Fetih'in gözü telefondayken dank diye galeriye girmeye cesaret edemedim. Ne çıkacağında, o videoları bulana kadar hangi resimlere kadar ineceğimden emin olamadım. Onun yerine mutlaka bir şey bulurum diyerek instagrama girerken bakışlar her adımı takip ediyordu.

Profilime girip sabitlediğim hikayelerimi kaydırırken yanlışım yoksa ufak bir kesitin olduğu kısma bastım. İlk iki hikeyeyi kaydırdıktan sonra ortaya çıkan ama benim kesinlikle Fetih'e dinletmeyi düşünmediğim bu kısmı hızlı hızlı geçecekken telefon elimden usulca çekildi. Engel olamadım Fetih hızlı hızlı geçtiğim hikayeleri tek tek geri aldı. "Burada var işte." dedi videonun açılmasını beklerken. O belki de en kötüsüydü. Komitelerin bitişinden sonra uzun zamandır süren stresimizi atmak için dışarı çıktığımız İzmir'in bir kış gecesinde üzerimde bana üç dört beden

büyük tarçın rengi montumun içerisinde neredeyse kaybolmuştum. Burnumun ucu kıpkırmızı olmuş soğuktan, başımda oldukça tatlı bir berenin etrafındaki saçlar rüzgarın etkisiyle arkaya doğru savruluyor, sokak lambaları oldukça iyi aydınlatıyordu yüzümü. İki sene öncesiydi tam olarak neredeydik hatırlamıyordum.

Videoyu kim çekmişti bilmiyordum ama oldukça kalabalıktık ve hemen hemen hepimiz sarhoştuk. Hele ben bağıra bağıra oldukça eğlenceli bir şarkıya arabesk bir tavırla girecek kadar. Başta kendi kendime yere bakarak mırıldansam da kamerayı gördüğü gibi ilgiyi üzerine çeken ünlülerin edasıyla Sezen Aksu'nun en gönlü kıpır kıpır yapan şarkılarından birine Ebru Gündeş-Gidiyor Gönlümün Efendisi şarkısını söyler gibi girmiştim. Bir assolist hatta direkt Bülent Ersoy gibi acılı acılı elimi bile sallıyordum.

"A penceresi aralı her yerine bayılıyorum." Kamera bana yetmemiş gibi bir tık daha yaklaşmış çeken kişiye ve aniden şarkının özüne dönerek oldukça coşkulu bir sesle çevreden geçen iki kişiyi kendime baktıracak şekilde devam etmiştim.

"YAVRUM BABAN NERELİ
NEREDEN BU KAŞIN GÖZÜN TEMELİ
SANA NELER DEMELİ
AY SENİ ÇITIR ÇITIR YEMELİ"

Çıtır çıtır kısmı magnum reklamından halliceydi. Öyle bir haz öyle bir cilve öyle bir vurgu görülmemiş, Sezen Aksu bile yapmamıştı.

Ben galerime girsem sanki daha temiz çıkardım bu işin içinden.

"Fetih izleteceğim bu değildi. Ver ben sana başka açayım."

Elimi eliyle geri çekip hikayelerin devamını izlemeyi sürdürdü. Ara ara kameraya yaklaşan yüzüm oldukça komik dururken devam ettim yaptığım şeye.

"ANAM BABAM AMAN KAÇIN KURASI BU
NE BAŞ BELASI BU
GÖNÜL KİRASI
ANAM BABAM AMAN KAÇIN KURASI BU
NE BAŞ BELASI BU
GÖNÜL KİRASI AAAAAAYYYYY"

O kadar mutluydum ve eğleniyordum ki yani Fetih'le beraber ben bile şaşkın şaşkın izledim. Allah'ım nasıl da güzeldi her şey benim için, nasıl da pozitiftim. İki yılda bu kadar çökmeme mi yoksa o günkü heyecanın çok

azının bile şimdi bende olmayaşına mı yansaydım bilemedim. Özlemle içim titredi.

Ölmüştüm gömenim yoktu.

Cilvelerle dolu bir Sezen şarkısından sonra başka şeylere geçerken akış, telefonu verir sandım ama çıkıp hesabımı incelemeye başladığında müdahalem gecikmedi. Telefonumu koparırken ondan "Kime söyledin o şarkıyı?" sorusuyla karşı karşıya kaldım. Soruşu o kadar garipti ki ne sinirli diyebildim ne de sakin. Ama sanırım tepkili.

"Hiç kimseye. Sarhoşum burada."

Eli saçlarına gitti hiddetli hiddetli karıştırdı. Sıkıntılı bir nefes alırken kıvranır gibiydi tabiri caizse. "Ama birine söylüyorsun. Kim çekti bu videoyu, kime bakıyorsun orada?"

Niye sorguladığını, neyi öğrenmeye çalıştığını farkındaydım. Şarkı sözleri itibariyle eğer ki birine söyleniyorsa yolun nereye çıktığı bariz belliydi. Evliydim, parmağımda yüzük vardı ve onun sandığı gibi bir ihtimalse şu an hesabımda sevgilime şarkı söylerken bir hikayem vardı.

Ama sandığı gibi değildi işte. Yani sanırım değildi. O dönem biri olduğunu hatırlamıyordum. Kamera gördüğüm içindi bu tavırlarım. Hayatımın karmakarışık dönemleriydi geride bıraktığım altı sene. Gönül ilişkilerim laylaylomdu. Ciddi ilişkim olmamış değildi, ilişki denen bir şey de olmamıştı. Sadece eğleniyordum, takılıyordum ve zaman geçiriyordum. Gönül bağı kurmamıştım kimseyle. Anlık izin verdiğim kadarıyla tensel temaslar, sohbetler, dolu geçen anlar... Bunlardan ibaretti. Nasıl ki ünlü çift evleneceklerini anlayınca ayrılmışlardı bende iş ciddiye binecek olursa zaman geçirmeyi bırakıyordum.

Bazen aylarca belki sene dolduracak uzun bir zaman hiçkimse olmuyordu derslerimle kendimle ilgileniyordum. Bazen de oldukça yoğun eğlendiğim dönemler. Hiç kimseyi hayatıma kafamı yoracak, zihnimi bulandıracak, beni üzecek ya da zirveye ulaştıracak şekilde mutlu edecek kadar almamıştım. Önceliğim kendim ve eğitimimdi. On dokuzumda öyle bir kapatmıştım ki o defteri değil bir erkeği, bir arkadaşımı bile merkezdeki yanıma almamıştım. Sadece ben vardım.

24 Nisan 2015

Karşımda oturan genç adama kaçamak bakışlar atarken söze nasıl gireceğimi, ne diyeceğimi, nasıl söylersem kırılmayacağını düşünmeye çalışıyordum. Bu ilk bu tarz konuşmam değildi ama karşımdaki diğerlerine

kıyasla biraz hassastı. Bu yüzdendi biraz çekingen kalışım. Lakin hiç beklemediğim bir şey oldu.

"Efsun ben ayrılmak istiyorum."

Ayrılmak mı? Kimden?

Biz beraber değildik ki sadece zaman geçiriyorduk. Ne ayrılmasından bahsediyordu? Allah'ım durum tahminimden daha kötüydü. Ben ondan önce konuşacak olsam 'güzel vakit geçiriyoruz ama görüşmeyelim artık' tarzında cümleler kuracaktım...

"Olmuyor Efsun," diye isyan etti. "Çok deniyorum, çok sabrediyorum ama olmuyor anlıyor musun? Seninle olmuyor. Sorun ben değilim sorun bizzat sensin. Şu umursamaz hallerin, şu hiçbir şeyi ciddiye almayaşın. Bitirelim Efsun, olmuyor bu böyle. Biraz olsun ilişkinin ciddiyetine varmanı bekledim ama yok. Attığım bir mesaja bile en basitinden bir gün sonra cevap veriyorsun. Sana bir şeyin sebebini sorduğumda tek söylediğin cevap 'keyfim' oluyor. Çok düşündüm bu kararı almak için ama sonuç değişmedi, bitirelim."

Şimdiye kadar bu tarz iki kişilik masalarda bir şeyleri sonlandıran daima ben olurken şimdi beklemediğim bu rol afallatmıştı beni. Hazırlık konuşmam bu role ait değildi. Bundan sebep saçmalamam gecikmedi.

"Tebrik ederim çok doğru ve sağlıklı bir karar. Yani gerçekten en iyisini seçmişsin. İşletme okuyor oluşun her halinden belli. Şu problemi saptaman, çözüm yolların. İnanılmaz."

Benden söylediklerinden sonra bir açıklama bir cevap bekledi ama sanırım beklediği asla bu olmadı ve konuşması biraz kırıcı oldu. "Hoşsun ama boşsun." yüzünü sabırla sıvazladı gözlerini benden çekti. Çok mu saçma olmuştu? Sanırım benden ayrılma kararı aldığı için tebrik etmemeliydim.

"Yaparım sandım, şu kırılmış güvenini toparlarım, seni iyileştiririm sandım. Biri üzmüş seni o yüzden böyle olmuşsun be-"

Baygın bir sesle "Yapma Murat." diye böldüm onu. "Yara yarabandı edebiyatı mı yapacaksın?" yüzümü ekşittim. "Çok vasat. Ve çok sıkıcı. Bir erkeğin en çekilmez hali."

Neydi bu erkeklerin kendileri mahfedip sonra kendilerinin toparlama çabası? Hepsi aynı kumaşın ürünüydü gözümde. İyileştirirlerdi ki yeni bir yara için kendilerine yer açabilsinler. Amacı bu değilse insanın gördüğü yarayı görmezden gelip saygı duyardı. Haddi olmayana karışmaz sadece o anlık ilişkiyle ilgilenirdi.

"Ne yarası ne güveni? Benim mizacım bu hayatı pek ciddiye almam. Ölümlü dünya sonuçta. Bak sana da öneririm, başkasının derdinin peşine düşme. Her neyse, iyi güzeldi her şey. Teşekkür ederim. Ben zaten en başından beri sana umut verecek bir şey yapmadığım gibi bunu dillendirdim de. Yanlış mıyım?"

Onun her ileriye gidebilecek cümlesinde ya da sözünde ona hatırlattığım bir gerçekti bu. Şimdi suçlu benmişim gibi davranmamalıydı. Zaten inkâr da etmedi.

"Değilsin." söylenecek hiçbir şey kalmadığını ikimizde farkındaydık ve tamamen sonlandıran o oldu. "Bir mesajla bitirmek ayıp olur diye görüşmek istedim. O zaman iyi tamam,"

Ayıp olmazdı. Teşekkür eder iyi günler dilerdim, şimdi de beni bekleyen arkadaşlarımın yanında kütüphanede olurdum. Ayaklandı telefonunu aldı. "Hayatında başarılar. Ayrıca sana bir dost tavsiyesi bu kadar rahatlık, umursamazlık, bencil tavırlar seni bir adım öteye taşımaz. Hep olduğun yerde sayar durursun. Ne sever ne de sevilirsin. Bunun da sonu yok. Haberin olsun."

Son cümleyi söylemenin mutluluğunu ona iki üç saniye sürdürdüm ve hemen girdim lafa. "O zaman benden de sana bir tavsiye, güle ulaşacağım derken dibinde açan papatyayı daha fazla ezme." adımı havada kaldı ne demek istediğimi anlamamıştı.

"Aslı var ya," dedim bu kez ben toparlanırken. "En yakın arkadaşın." bakışları değişti. Tam da tahmin ettiğim gibi hiçbir şeyden haberi yoktu.

"Sana arkadaş gözüyle bakmıyor, gönlü var. Ya o güzelim kıza bir şans ver ya da her zaman geçirdiğin kadını gözünün içine sokma kızın. Onunki de can, seni başkalarıyla görmek zorunda değil." sigara paketimi de telefonumun olduğu yere sıkıştırırken ayaklandım. Kütüphanede yer kalmayacaktı.

"Sen ne saçmaladığını farkında mısın?" sesini sert tutup yaşadığı bozgunu saklamaya çalışsa da gizleyemiyordu.

"Ne duyduysan o. Dediğim gibi ya şans ver ya da bu söylediğimi unut ama dikkat et hareketlerine. Bak eğer ki o kızı bu söylediğimden dolayı üzersen ağlatırsan Murat senin alnını karışlarım. Hemşirelik fakültesinde bir dolu tanıdık var. Kulağıma elbet gelir." yediği darbelerle daha fazla ayakta kalamazken kalktığı yere oturdu ve son cümle benim ağzımdan çıktı.

"Hayatında başarılar."

Vaziyet tam olarak bu ve benzerleriydi. Tabi Aslı ve Murat iki sene önce nişanlanmışlardı ve ilk kez böyle bir durumun içinde doğru bir şeye neden olmuştum ama bu karmaşıklık varken benim o gece birine söyleyip söylemediğimi hatırlamam imkansıza yakındı.

"Fetih sarhoştum, ağacı kuşa bile söylüyor olabilirim. Hepsi fakülteden arkadaşlarımdı."

Bu doğruydu işte fakülteden kişilerle olduğum bir geceydi. Yoktu yani herkes sadece arkadaşımdı. Tamam videoda biraz fazla kur yapıyor gibiydim ama bu tamamen kafamın güzelliğindendi.

Takılı kalmış gibi "Ama birine söylemişsin." diye tekrar etti. Dalgındı ve bıraksam uzunca bir süre bu cümleyi tekrar edecek gibiydi. Gözleri ekrana düştü ve sorusunu değiştirdi. "Kim geliyor aklına o şarkıyı duyunca?"

Kafasının içini o kadar merak ediyordum ki, neler kuruyor şu an, neler üretiyor, nelere ihtimal veriyor...

"Sezen Aksu geliyor. Başka kim gelecek?"

Benim için birini hatırlatacak kadar anlam yüklediğim bir şarkı hiç olmamıştı. Ne zaman dinlesem enerjimi yükselten gülümsememe neden olan güzel bir şeydi sadece. Sözleri de kendi gibi eğlenceliydi.

"Senin hesabın gizlideydi niye açtın?"

Urfa'ya yeni geldiğim döneme denk gelmişti sanırsam, aniden hesabımı araplar takip etmeye ve mesaj atmaya başlamıştı. Tahminim üzerine bir fotoğrafım falan paylaşılmıştı onların sayfalarından birinde ki aniden böyle bir göç başlamıştı. Bende korkup gizliye almıştım aylarca da öyle kalmıştı. Daha geçen hafta tüm istekleri silip hesabı geri açmış açmıştım da bir dakika, bir dakika?

"Sen benim hesabıma mı baktın daha önce, nereden biliyorsun gizlide olduğunu?"

Tam da Fetih'ten beklediğim psikolojik oyun geldi anında. Alaycı bakış.

"İşim gücüm yokmuş gibi. Zeliha bakmıştı, ne işim olur senin hesabınla?" imalı gözlerim etkisini arttırdı gülen ben oldum bu kez. "Bakmışsın işte Fetih, niye inkâr ediyorsun? Utanmana gerek yok ya, bakabilirsin. İnsanlığın en doğal hissi merak. Çok normal merak edip bakman, inkâr etme."

Tabi ki merak edip bakacaktı. Hatta hesabım açıksa didik didik her fotoğrafımı inceleyecekti. Çook normaldi çok.

"Merak? O da güzel hikâye, kanlısı canlısı karşımda değilmiş gibi."

İnanmış gibi yapsaydım da üzülmeseydi bari. Garibandı, yazıktı. Üstüne gitmemek lazımdı.

"Seni hangi sebeple dört bin küsur kişi takip ediyor bana bir anlatsana, bana bir anlat." gözleri bir kez daha hesabımın ekranına düşerken orta tuşa basıp bunu engelledim. Konu nereden nasıl buraya gelmişti bilmiyorum ama huysuzlaşmıştı.

Huysuz teneke.

"O hesabını gizleye al Efsun. Evli barklı kadınsın, gelen geçen girip bakıyor hesabına."

Emrivaki konuşması ya da bu tarz bir isteğinin olması bilmem hangisi beni resmen çileden çıkardı. "Allah Allah?" dedim her kelimeyi ayrı ayrı uzatarak. "Hesabın şifresini de vereyim mi?"

Profilime tarih de atacak mısın?

Fetih'in karısı, Karadere'lerin gelini de yazacak mısın?

Tanışma ve evlilik tarihini emojilerle de anlatacak mısın?

Aman aman aman, kafanı koparsınlar senin...

Bak bak şerroya bak.

"Hesabını gizliye alman kâfi. Evli olduğunu anlamaya bin şahit ister o hesap. Elin adamı girecek hesabına, meydanı da boş sanacak oh. Keyfe bak. Adamı sikerler Efsun. Böyle keyifli adamları da bizzat ben sikerim. Şu takipçi sayısına bak millet oturmuş Efsun Hanım'ın fotoğraf paylaşmasını bekliyor. Evli olduğunu bilen var mı? Yok. Kocası olduğunu bilen var mı? Yok. O dört bin kişi seni nereden buldu? Doktorsun kızım sen, doktor. Online muayene etmiyorsun kimseyi. Geriye ne kaldı? Niye takip ediyor bunlar seni? Dört bin kişi." öyle bir bastırarak söylüyordu ki sanki dört milyon kişiden bahsediyordu. "Ulan kafayı yiyeceğim nereden buldurlar bunlar seni?"

Sanki ben gizlenmiş bir şeydim, sanki devlet sırrıydım da öyle imkansız bir şeyden bahsediyordu. Öyle bir cellalendirdi ki beni ağzımdan çıkanı kulağım duymadı.

"Sen önce seni takip eden otuz bin küsur takipçiye bak da öyle konuş Fetih Bey. Ne o sen online çizim yapıyorsun herhalde insanlara?"

Otuz bin.

Otuz bin.

Ben söyledim bunu.

BEN SENİ ÖLÜMÜNE STALKLADIM DEDİM.

Allah benim cezamı versin.

Dalgalanmış öfkesi dağılır gibi oldu. "Açıp baktın yani?"
Benim dilimi eşek arıları soksun inşallah. Beni bu dilimde eşek arıları tepinsin. Yanaklarımın içleri dişlemekten acırken başımı iki yana salladım.

"Ne münasebet? İşim gücüm yok senin hesabına mı bakacağım? Burcu evleneceğimizi öğrendiğinde açıp bakmıştı yanımda o zaman görmüştüm."

Ben biraz önce ona nasıl baktıysam o da aynı şekilde dikti gözlerini bana. "Utanma utanma." diye beni taklit etmeye devam etti. "İnsanlığın en doğal hissi merak. Çok normal merak edip bakman, inkâr etme. Ayrıca," diye bastırdı. "Ben mimarım. Paylaşımlarımın çoğu da işimle ilgili. Takip edilmemin sebebi de bu. Aynı şey değil. Ben kabul etmiyorum. Benim akrabalarım da dahil kimse senin hesabına girip dilediği gibi at koşturamaz. Fetih Karadere'nin karısının hesabına girecekler, istedikleri gibi takılacaklar. O da güzel hikâye."

Bir resim vardı, ortada takım elbiseli bir adam yanında iki tane ilkel insan bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. İşte ben ortadaki o takım elbiseliysem Fetih de yanımdakilerdi.

"Bu senin ve akrabalarının problemi. Bakmasınlar bana ne? Ayrıca kabul etmiyorum musun? Ağlayarak günlüğüne yazabilirsin, dikkat et sayfaya damlamasın gözyaşın. Ve tekrar ayrıca sen taşı taşa sürterek ateş de çıkarabiliyorsundur bence. Taş devrinden kalma gibisin malûm."

Saçlarını uzatıp birkaç ay yıkamasaydı uygun bir kıyafet de bulurdum ben ona. Böyle takım elbisesinin altında çok medeni gözüküyordu.

"Taş devriyse taş devri, bende böyle kızım. İşine gelirse. Laga luga yapma Efsun. Gizliye al hesabını."

Yüzüm limon yalamışım gibi ekşidi. Bu başıma iyice keko olmuştu yakında tespih de sallardı.

"Almıyorum." dedim açıkça. Ondan önce de böyleydi şimdi de bir şeyleri değiştirmeye niyetim yoktu.

"Sen bilirsin zamanı geldiğinde kendi ellerinle seve seve yaparsın." sesindeki eminlik beni resmen dehşete düşürdü. "Sen beni tehdit mi ediyorsun?" diye çıkıştım. Nasıl da olacak bir şeyden bahsediyormuş gibi konuşuyordu.

"Ne anlarsan. Bundan sonra kork benden, ilk elime düştüğün an sana kendi ellerinle daha fazlasını yaptırmazsam namertim."

Daha fazlası? Bu ciddi ciddi biyografiye tarih attırmayı düşünüyordu sanırım! Aklıma gelen şeyle hırçınca kadehimi ve şarabı aldım.

Fetih'in karısı💑

Zeliha ve Kürşat'ın yengesi 👭👫
Karadere'lerin gelini 💅
03.11.2020 tanışma 🔫🔫
11.12.2020 Düğün 👰
Junier Karadere'nin annesi👩‍👦
Aşiret gelini/Hanım Ağa
💫💫💫

Her güzel dakikada olduğu gibi o anı bozup birbirimizi kedi köpek gibi yiyerek yarattığımız huzursuzluktan sonra kendi köşelerimize çekilmiştik. Şarabın dibini görmüş ben sessiz sessiz yatağa sinmiş, çakırkeyifken bile gidip getirdiği kağıtlarla bir şeyler yapan Fetih'i izliyordum.

Resmi olarak 2021'e girmiştik. Ondan geriye saymamıştık. Yani ben içimden saymıştım ve kısmi olarak küs girmiştik. Ne demekti bu bütün sene küs mü olacaktık?

Senenin ilk yarısını beraber geçirirken ikinci yarısında beraber olmayacaktık zaten ama beş ay boyunca küs küs benim canım sıkılırdı yahu. Bir küs bir barışık olsaydık bari.

Bir şeye bakıyor sonra önündeki kağıttan ilgili yere tik atıyordu. Bir sallanan beşiğe bir Fetih'e bakarken ben yatakta o yerdeydi.

"Fetih." diye ona seslendim. Benim şimdiden canım sıkılmıştı, nasıl bütün sene küs kalacaktık?

Başını arkasında kalan bana çevirdi. "Sen hala uyumadın mı? Efsun yarın uyanmazsan sıcak su da değil buz gibi suya sokacağım kafanı. Şakam yok."

Dudaklarım büzülürken gözüm beşikle Fetih arasında gitti geldi gitti geldi. O kadar çok bunu yaptım ki nereye baktığımı görmek için kafasını çevirdi ama beşiği göremedi. Halbuki oradaydı sallanıyordu.

"Yeni yıla çalışarak girdin, bütün sene çalışacaksın." benimle ilgilenmeyip ekrana geri döndü. Şey. Ben biraz kırıldım sanırım.

"İnşallah, temennim bu yönde."

Bütün sene çalışmak mı istiyordu? Salaktı bu adam.

Yine sessizleştik öylece sustu o da. Bu kadın konuşmak istiyor dur konuşayım demedi. "Fetiiiiih," diye tekrar seslendim ona. Seslice nefes verdi. Sanırım konuşmak istemiyordu. O zaman gidip çalışma odasında devam etseydi niye buraya getirmişti?

Başını bana çevirip sakince "Efendim Efsun." derken sakinliğinden yüz bulup dilime gelen şeyi yutmayıp kustum.

"Sana bir anımı anlatmamı ister misin?"

Söylediğim şey bir durumu açığa kavuşturmuş gibi kaşları havalandı dudakları aralandı. "Ha senin kafan güzelken çenenin bağı açılıyor. Bende diyorum ne oluyoruz." sonra ne yaptı peki. Önüne döndü bilgisayarına. Sanki bir kuştum da kanadıma ok saplamıştı biri. Öyle bir canımı acıttı bu yaptığı. Çenem titredi sanırım. Sırtımı ona dönmeye ve koyun saymaya niyetliyken aniden bilgisayarın önce ekranı karardı sonra kafası indirildi.

Bilgisayarını kapattı sonra bana döndü, aramızdaki mesafeyi kapatıp oturduğu yeri benim önüme denk gelecek şekilde değiştirdi.

Kanadım hemen iyileşiverdi.

"Anlat bakalım."

Başımı geriye doğru atıp ona yer açtım belki onun da uykusu gelir de kafasını koyar diye ama kolunu koydu açtığım boşluğa.

"Eğer istemiyorsan," elimi kaldırıp işaret parmağımın bir kısmını gösterdim "Şu kadar bile istemiyorsan anlatmam. Çalış sen."

Sanki şimdi bunu kabul edip sırtını bana dönse arkasından kirpik titretmeyecek gibi teklif ediyordum.

"İstiyorum," dedi beni büyük bir kırgınlığın eşiğinden alarak. "Hadi anlat." gülümsemem genişledi işte şimdi ben istediğim için değil de o istediği için anlatacaktım. Yüzü yüzüme oldukça yakından bakıyor gece lambasına da çok yakın olduğumuzdan yüzlerimiz çok net gözüküyordu.

"Şimdi ben daha çok küçüktüm, dört belki beş yaşımda falan. Sevdiğim bir köpek beni biraz ısırınca annemle babam aşı yaptırmak için hastaneye götürdüler." koltukaltımda olan pikeyi biraz daha sardım kendime.

"Köpek mi ısırdı seni?"

O an yaşadığım o korku gözümün önüne geldi. Sıcağı sıcağına çok bir acı hissetmemiştim aslında. Hatta vurulan iğne daha çok yakmıştı canımı.

"Yanlışlıkla. Ben onun fark etmeden patisini ezmiştim. Onunki de yanlışlıklaydı. Yani annem onun da benim de istemeden yaptığımızı söylemişti."

Dudaklarında silik bir gülümseme oluştu başını salladı 'tamam' der gibi.

"Sonra gittiğimiz hastanede hemşire bana prenses diye seslenmişti. Bende babama doğru koşup herkesin içinde bağıra bağıra heyecanla o hemşireyi gösterip 'baba bu abla benim prenses olduğumu nereden biliyor?' diye sormuştum." her şey aslında kısmi olarak kesik kesikti. Ama bu sorumu çok net hatırlıyordum o an herkesin oradaki gülüşlerini, kıpkırmızı oluşumu...

Ufak bir kahkaha da yanımdakinden geldi. "Gram büyümemişsin." dedi gülüşünün izini taşıyan sesiyle. Halbuki büyümüştüm. O kadar çok büyümüştüm ki aklı hayali şaşardı.

"Doğru hala prensesim." dedim hiç inkar etmeyerek. Babam kaç yaşına kadar prenses olmaya devam edeceğimi sorunca şey demişti ki bir kez 'Otuz yaşına kadar.' çünkü otuz yaş bana göre o zamanlar çok büyüktü. O da bunu bilerek söylemişti. Halbuki o kırklarına merdiven dayamıştı ama bana göre otuz daha büyüktü.

Babamın nezlinde de prensesliğimin düşmesine daha dört yıl vardı. Gerçi ondan sonra hiç öyle hissettiğim olmamıştı. Ama eğer o olsaydı otuzuma kadar öyle hissederdim.

"Hadi sen de anlat bir anını." amacım sırayla ben uyuyana kadar konuşturmaktı bizi. "Çocukluğundan olsun ama."

Benim gözümün önüne düşüp ufakta olsa rahatsız eden saçı aldı, kulağımın arkasına sıkıştırdı. Yüzüme nefesi dökülüyordu, sıcacıktı.

"Bir kere komşunun çocuğunun dişini kırmıştım anne babası da kapıya gelmişti. Bende küçüktüm. En fazla altı. Şimdi o ilk vukatım değil ama ilk kez kapımıza dayanmışlardı. Babam tanınan, saygı duyulan bir adamdı. Yani kimse dur ben gidip Karadere'lerin kapısını çalayım demeye cesaret etmezdi."

Sızlandım, lafı da yarım kalmış oldu. Ben daha güzel iç ısıtan bir şey beklemiştim istemsizce. Bu neydi şimdi?

"Sırf üstünlüğünüz var diye başkalarını mı dövüyordun?" bu çok ama çok çirkin bir davranıştı. İnsanların onlara duyduğu saygıyı kullanmaktı bu ve çok kötüydü.

"Hayır asla. Üstünlük var diye başkalarını dövmüyordum, üstünlük var diye kapımıza gelmiyorlardı. Eğer öyle düşünsem kapımıza gelebilecek ahbapların çocuklarını dövmezdim. Hem hep döven olmuyordum, dayak yediğim de oluyordu. Annem babam yaram ciddi olunca kimin yaptığını öğrenmek için çok uğraşıyorlardı ama söylemezdim."

Çocukken bunu düşünmeyi becerip çocukları dövmemeyi düşünemiyordu. Delirecektim, herkesi dövüyordu. Gerçi hala çok bir şey değişmemişti.

"Neyse kırınca dişini anne babamın gazabından korkup evin içinde saklanmıştım. Ama saatlerce. El kaldırma korkusu yok içimde, şimdiye kadar birimize bile ellerini kaldırmadılar, yani en fazla kızacaklar ama işte çocuk aklı. Ne kadar kızacaklarını kestiremedim, saklandım. Ne zamanki

beni bulduklarında kızmak yerine korkularından sarılacak raddeye geldiler, hele de annem, o zaman çıktım saklandığım yerden."

Huysuz huysuz onu dinledim. Marifetmiş gibi anlatması yok muydu? Yani şimdi ona on marifet saydırsam onunkiler benimkilerden beter olacaktı.

"Hiç değişmemişsin, hala çok sinsisin."

Bana prenses tavırlarımdan dolayı söylenen Fetih'e hala sinsi olma şoku!

"Öyleyim kork benden." oldukça dürüst itirafıyla benim bir 'ya tamam sinsisin gel biraz kafanı seveyim' diyesim geldi. Böyle o onu bunu döven erkek çocuğunu alıp karşıma kafasına vura vura öperdim herhalde. Kızılmazdı da küçük şerroya.

"Peki niye kırdın çocuğun dişini? Bir insan bir insanın dişini niye kırar Allah aşkına? Diş ya bu ağzın içinde olan bir şey." o an inansın diye kendi dişlerimi gösterdim. Çok saçmaydı, niye küçücük haliyle başkalarının dişini kırıyordu?

"Son değildi ama ilkti benim için. Bilmiyorum Efsun genelde birine çok sert vuruyorsam dişini kırıyorum. Yani garip ama mesela burun da olabilirdi bu ama benimki diş. Bu bana bisikletiyle çarpmıştı daha önce, bir ay dizimdeki yara iyileşmedi. Bende gördüğüm yerde indirdim. Özellikle dişini kırayım demedim, bisikleti daha dikkatli kullansın diye ufak bir uyarı olacaktı ama bir şeyler ters gitti. Dişinin kırıldığını da ben annesi babası gelince öğrendim. Süt dişiydi, sağlam değildi o yüzden kırıldı muhtemelen."

Kanı donmuş bir şekilde onu izlerken tutulmuştum. İnsanların dişlerini mi kırıyordu? Korkutucu şekilde göz göze kaldık.

"Bakmasana kızım öyle. Canavarmışım gibi."

Medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar.

Necip Fazıl'dan sonra Mehmet Akif...

"Hala mı kırıyorsun insanların dişini?" sanki o bir katil ben de onu konuşturarak zaman kazanmaya çalışan bir kurbandım. İstemiyordum ben. Fetih'in eli tek bir kişiye bile kalksın istemiyordum. Aynı evi aynı odayı paylaşıyorduk. Ya da bunları geçtim Zeliha'nın ağabeyiydi. İstemiyordum yani.

Sanki o sesimdeki katil kurban ilişkisini anladı ve "Kimsenin dişini keyfi olarak kırmıyorum." diye açıklamaya çalıştı ama artık diyeceğini demişti. "Sadece çok öfkeli bir anımda vuruşum diş kırar genelde diyorum. Mesela Emir bana, vurduktan sonra 'dişim nasıl kırılmadı acaba' diye sordu.

Olabilir Efsun, her erkeğin sert darbesinde indirdiği bir nokta vardır muhakkak."

Yoktu öyle bir şey. Uyduruyordu. Öylece onu izlemeye devam ettim. Eline niye bu kadar kolay yakıştırıyordu kanı? Nefret edilesi bir şeydi halbuki.

"Ulan bakma öyle tamam, bir dahakine burnuna vururum dişi kırılmasın diye."

Beni kırmadığı konuya bakar mısınız?

"Fetih vurma kimseye. Deli misin divane misin? Allah konuş diye dil vermiş." durdum sonra yine devam ettim. "Fetih vurma kimseye."

O kadar acıklı acıklı söylüyordum ki empatinin dozunu kaçırdığım her halimden belliydi. Bunu fark etti başını salladı. "Tamam," dedi sakince. Saçımda parmaklarını hissettim. Acaba ben mi yeni fark ediyordum yoksa o mu yeni yapıyordu? Eli diplere gitse uyuyuverecektim burada.

"Vurmuyorum kimseye. Hadi sen anlat bir şey daha."

Bana yalan söyledi o an. Ben de inandım. Gerçi şimdiki zaman ekiyle konuşmuştu yalan sayılmazdı eksik sayılırdı. Zaten sıranın bana geçeceğini bildiğimden hazırdım ben.

"İzmirdeki bir nikah dairesi büyük bir parkın içinde. Annemle bir gün o parkın içinden geçerken, henüz daha düşmeden yürümeye yeni başlamışım bebeğim yani annem anlatmıştı bana da, nikah dairesinin önünde bir çift fotoğraf çekiyor. Gelinin üzerinde de gelinlik var. Bir de benim annem ve babam eğitimci olduğundan görsel hafıza bende geliştiğinden beri resimli kitaplar vermişler elime. Çoğu da prensesli. Neyse ben o gelini görünce, tabi düşün kabarık bir gelinlik başında topuz ve taç, gelini o kitaplardaki prenseslerden sanmayayım mı? Annem elini nasıl bıraktığımı anlamamış koştur koştur geline koşmuşum. Aniden o kalabalık ortama düşen bir turunca kafa düşün. İnsanlar neye uğradığını şaşırmış epey kalabalık. Kabarık gelinliğe tutunmuş nasıl gülüyorum. İşte annem mahcup mahcup gitmiş durumu açıklamış, sizi okuduğu kitaplardaki prenses sandı diye. Sonra beni koparmaya çalışıyorda yok buldum bırakmıyorum. Gelin en son kucaklamış beni. Fotoğraf çekilmişiz. Bizde yok ama onlarda var fotoğraf. Yirmi beş sene öncesi sadece fotoğraf makinesiyle çekilmiş o an. Gelinin kucağında nasıl gülücükler saçmışım etrafa, herkes maşallah süphanallah diye diye göndermiş beni. Ama kötü haber o gece ateşlenmişim."

Ben söylemeden o tamamladı. "Nazar mı değdi?"

Dudaklarımı öne doğru büzdüm. "Annem öyle söyler. İyi niyet kötü niyet olmadan nazar çok çabuk değermiş. Tabi sen kesin nazara inanmazsın ama bilmiyorum. Negatif olanı direkt çekiyorum ve bedenen düşüyorum. Bilimsel olarak da biraz doğrulanabilir. Ama özellikle küçükken. Belki saç rengimden belki her ortama girince o dönüp baktıran gülücüklerimden annem hep sana değen nazarla uğraşırdık derdi. Ama tabi sen şimdi diyeceksin ilim irfa-"

"Demeyeceğim." diye şaşırttı beni. "İnanırım nazara. Ayrıca," biraz uzaktan baktı bana. "Düğünün sonlarında sen kötü olmuştun. Belki d-"

"Annenin kem gözüdür o."

Oooff. Bu Fetih'e karşı annesine yönelik çok nadir keskin laflarımdı. Genelde ne olursa olsun annesi diye ona karşı bir şey söylemezdim ama bu kez ağzımdan kaçmıştı.

Bir tepki bekledim böyle yaptığı hatayı bilen çocuklar gibi bakarken ama onun ufak bir gülüşünün ve başını iki yana sallayışının ötesine geçmedi bu. Acaba o da bana mı hak veriyordu? Bence vermeliydi, çünkü haklıydım.

Hazır elime fırsat geçmiş o tepki göstermemişken "Hadi sana soru o zaman?" dedim konuyu tamamen kapatırken. Üstten üstten bana baktı. Ne Fetih annene laf söyleyince susuyorsun da soru sorayım deyince mi böyle yapıyorsun?

"Senin uyumaya niyetin yok galiba?"

Parmaklarının varlığı daha çok hissedildi hatta saç diplerime doğru usulca ilerliyordu. Ve hayır yoktu uyumaya niyetim konuşmak istiyordum.

"Tamam soruyorum," diye geçiştirdim. "en çaresiz hissettiğin an?" belki biraz düşünsem daha mantıklı bir şey daha bulabilirdim ama olmadı düşünmeyi düşünemedim. Onun da hoşuna gitmedi benim de, geri de alamadım üstelik.

Göğsünü şişirdi aldığı havayı içinde tuttu bir an ve bakışları dalgınlaştı. İçinde sertleştirdiği nefesi yüzüme verirken çenesini sıkıştırdı. Geri alacaktım galiba ben soruyu. O beklemediğim anda konuşmasaydı.

"Zeliha'yı yanıma çağırdığımda ona uzattığım elime bakmadan senin elini daha sıkı tutmuştu." duraksadı harflerinden bir yol yapsak ayak tabanları yanmadan tek bir Allah'ın kulu geçemezdi de tüm geçenlerin acısını Fetih çekerdi sanki. "O an dedim bu konak başımıza yıkılsın da ilk ben can vereyim."

O an da Fetih'in yüzündeki bozgunu görmüştüm acıyı görecek kadar derin bakmıyordum ona. Çok öfkeliydim. Sadece onun delirmek üzere

olduğunu açık eden bakışlarını hatırlıyordum. İkimizde sessizce durduk.

İzahı olmayan şeyin tesellisi olmazdı.

"Senin?" belki soruyu soğutmadan belki de kendi cevabını soğutmak için bana yöneltti soruyu. Bu sorunun cevabı o kadar çoktu ki, gerçekten bir başlasam şafak sökene kadar kendi canımı da söker koyardım önüne.

Gariptir o an benim için, içinde bin farklı çaresizlik barındıran o gece gelmedi aklıma ya da yetimhane günlerinden bir an. Kabristandaki küçücük bir kız çocuğu geldi aklıma. Belki kafamı bu kadar rahatlatmasam bu anı da o kadar kolay paylaşmazdım. Paylaşamazdım ama şu an çok sıradan bir anı söylüyor gibiydim.

"Annemle babamın cenazesi çok kalabalıktı. İkisi de eğitimci ya, ögrencileri diğer ögretmenler derken iğne atsan yere düşmezdi. Bende küçüktüm, yani en azından kaybolunca korkacak kadar. Kaybolunca o kalabalıkta annemi aramaya başlamıştım. Çok uzun bir süre galiba, bana çok uzun gelmişti. Annemin resmini görene kadar; annemin cenazesinde, kaybolduğum için annemi aramıştım."

Dokuz yaşındaki Efsun sanki başucumda bana dikmişken gözlerini uzanıp saçlarını okşamaya yeltenemedim. Çünkü bedeni orada ruhu içimdeydi ve birebir o çaresizlik yine iliklerimdeydi. Fetih'e baktım. Gözlerim sulanmamıştı ama çok az, çok çok az burnum sızlıyordu.

Fetih'in gözlerinden geçen ifadeyi anlamaya takatim yetmedi. O biraz önce Zeliha için oluşan ifade bile darmadağın olmuştu. Beklemedi sanırsam, ben de beklemiyordum.

Yaran var demişti, görüyorum var demişti. Ama korkma gördüğümü hissettirmem diyede eklemişti. Ben şimdi niye o gece o kadar öfkelenirken şimdi sakindim? Kendi yaramı kendim gösterdiğimden mi?

"Aynı anda mı kaybettin ikisini de?" cümle boğazından neşterle kesildi sanki. Sesi kısık ve sanki acılıydı. Ama bu beni öfkeli hissettirecek bir acı değildi. Çünkü sanki onun acısıydı, bana karşı bir acıma değildi. Başımı salladım.

"Aynı gecede." cevabın bu olduğunu tahmin etse de duymak bilmekten ağır geldi o an. Ben çok soğuk kanlı izliyordum ama onun halleri bundan çok uzaktı. Göğüs kafesine sanki balyozla vuruyordum. Acı benimdi halbuki. Acı ortak gibi davranıyordu ama o.

"Kaç yaşındaydın?"

Göğüs kafesi yıkılsın diye çabalıyordu sanki. Yıkılsın onu yaşatan organ enkazın altında kalsın, kan akışı dursun. Bilirdim bu isteği. Dünya dursun

istemezdiniz kendi kalbiniz dursun isterdiniz. Çünkü o kafes bir mezarlıktı, kemikleriniz de o mezarlığın duvarları. Dünyanın yıkılmasının size bir yararı olmazdı. Yutkundum düz bakışlarımı onda tuttum ama o bana bakmıyordu eskisi gibi. Sanki o suçluymuş gibi sanki kendinden nefret ediyormuş gibi.

"Dokuz." cevabımın ardından kesik bir nefes döküldü, içindeki göğüs kafesine ait kemiklerin battığı yerleri tek tek hissetti. Acısı vardı. Yemin ederim acısı vardı acıması değil. Canı gitti o an sanki.

Canı canından giderken "Efsun." dedi. Hissettiğim çaresizlik o ana aitti ama surat ifadem put gibiydi. Sanki benim yapamadığımı o yapıyormuş gibi baktı bana. Eli aşağılardan başıma uzandı ve artık saçlarımda değildi tüm hakimiyeti. Başımı okşadı, sonra baş parmağı alnımı.

"Efsun, Efsun, Efsun." bazen böyle bana isyan etmek için adımı ardı ardına tekrar ederdi. Ama bu kez isyan ettiği ben değil kaderimdi.

Sanki kimsesiz olduğumu ilk kez bu gece anladı. Kimsesizim demedim ama o anladı. Bu bir ilkti, bunu yaşamayan anlamaz, göremez sanıyordum ben hep. Ama anlamış, görmüştü.

Şimdi ölsem mezarımın sulanmadığından çok çabuk kuruyacağını, zamanla üzerindeki otlardan örtüsü olacağını fark etmiş gibi baktı.

Bir mezarlık varmış, sahipsizmiş. Üzerinde sadece ölüm tarihi yazıyormuş. Doğumuna kimse şahit değil, adı sanı kimsesizliğinde kaybolup gitmiş. Mezarına tek uğrayan yağmurlarmış. Yazın kuruyan toprağını kimse tükürerek dahi ıslatmıyormuş. Şimdi kimse demesin hepimizin işin sonunda gireceği toprak bir diye. Biliyordum ölünce bile bir olmazdı insan. Mezarlar vardı üzerinde çiçekler can bulurdu, mezarlar vardı başucunda sadece kimsesiz bedenin ruhu dururdu.

Ve ben, Efsun Zorlu eğer ki bir aile kuramadan ölürsem başucumda kıyamete kadar ruhum nöbet tutacaktı.

Ve ben, Efsun Zorlu eğer ki bir aile kuramadan ölürsem öldüğüm gün adım bu dünya üzerinde hiç doğmamışım gibi silinecekti.

'Hım' diye mırıldandım. Öylece yüzüne bakıyordum. İçim rendeleniyordu ama dışımda pürüz bile yoktu. Sanki bileklerimi kesmiş öylece aynadan kanın akışını izliyordum.

O bunu gördü, Fetih bunu yine gördü. Hep görürdü zaten o, ben sadece bunu istemiyorum diye görmemiş gibi yapardı. Alnını alnıma dayadı, öylece orada sürdürdü isyanını.

Annemi babamı kaybettiğimi biliyordu ama aynı anda olduğunu bilmiyordu.

Annemi babamı kaybettiğimi biliyordu ama daha dokuz yaşında olduğumu bilmiyordu. Çok ağır yükler vermişim gibi kaldıramıyordu.

Bir gerçek buz kesiti gibi çarptı yüzüme.

Bunlar çok ağır şeylerdi, ben nasıl bu kadar alışmıştım?

Mideme bir ağrı girdi gözlerimi yumdum. Ben nasıl alışmıştım bunca şeye?

Öylece kaldı alnı alnımın üzerinde sindirmeyi bekledi. O an sırf kendimi daha çok mahfetmek için evet sırf bunun için "Üzülme." dedim ona.

Ben bile alışmışım üzme kendini dercesine.

Senin vazifen değil dercesine. Bu ancak bana hak dercesine.

Elimde bir hançer en büyük acıyı kendi elimden çekmek için sapladıkça saplıyordum. Hiçbir acının acemisi olmamak içindi bu çabam. Acemisi olunan şeyin yarası daha büyük olurdu. Bir hastalığa ilk defa yakalanmak gibiydi bu. Vücudun hafızasında olmayınca o hastalık ne yapacağını bilemez, afallardı. Başkasının yanında afallamamak için belki de hiç yaşamayacağım acıları bile çektirirdim kendime.

Elim yanağını bulduğunda bunu bekliyormuş gibi elini örttü bir yorgan gibi elimin üstüne. Dudaklarını yine bastırdı avuç içime. Öptü kokladı, öptü kokladı...

Sahne aynıydı ama bu kez Fetih benim acıma yanıyordu. Nasıl da kaldıramıyordum başkasının bana benden daha fazla yanmasını.

"Canın neydi ki daha?" sorusu kendineydi, bu yüzden içimden oldu cevabım.

Hiçbir şeydi.

Bazı insanların, mesela Zeliha'nın mesela benim, çektiğimiz acıyla canımızı denk getiremiyordu. Bu onu daha da çıkmaza sokuyordu. Acının bir yaşı var sanıyordu, *Allah'ım yalvarırım bunun öyle olmadığını bir ömür bilmesin.*

Alınlarımızı ayırdı elini yanağımın üstüne örterken yüzüme baktı. Hiçbir şey diyemedi. Ne diyebilirdi ki? Öylece sustu, yüzü acıyla kıvranırken suspus baktı yüzüme.

"Bu yüzden mi hep canından büyük bakışın?"

Canımdan büyük mü bakıyordum? O ne demekti ki, bilmiyordum bile. Hiçbir şey söylemedim. Cevabım yoktu zaten. Olsaydı da söyler miydim, sanmıyordum.

"Kimse söylememiş sana kaldıramazsın diye sen de taşırım demiş yüklemişsin her şeyi sırtına." çok zalimce bir doğruyu yüzüme çarptı. Onun göğüs kafesine balyozla vurulmuştu, suni bir yıkımdı. Bendeki yıkımın sebebi bir zelzeleydi.

"Canın ne kadarmış ki senin?" döndü dolaştı aynı çıkmazda durdu. Susuyordum, yapma der gibi bakarak. Buralara gelmesini istemiyordum ben bu konuşmanın. Dinlesin geçsin, üzülmesin, takılmasın istiyordum.
Teselli eden de teselli edilen de değişmedi. İstemiyordum bu anın yaşanmasını sancısı çok büyük olurdu biliyordum. Göğsümün beşiğinde salladığım acılar uyanmasın istiyordum, ben zaten onları senelerce uykusuz kalacak kadar sallamış öyle uyutabilmiştim. Yine uyanırlarsa bende onlarla beraber uyuyamazdım.

Bu yüzden sebepti konuşmam. Gönlümün söylediğiyle dilimin konuştuğu o yüzden bu kadar alakasız oldu. "En son diş kırıp mermi sıkıyordun, konu nasıl geldi buraya?" kapatalım diye yalvarmadım ama onun beni anlayacağını zaten fark ettim. O içini gösterdiğim beşiğe benim isteğimle yaklaşmadı. Bende zaten bunu bildiğimden kaldırdım üstünden örtüyü. Şimdi geri örterken onun da eli vardı elimin üzerinde.

Nefesini yüzüme üfleyerek gülümsedi. O an emin oldum beni anladığına. Dudakları beklemediğim bir şiddette alnımı buldu. Öptü ardı ardına. Alnıma varışı şiddetli, alnımdan öpüşü zarifti. Biz yine yarın hiç bu anlar yaşanmamış gibi bir güne uyanırken Fetih içimde uyuyanları hiç unutmayacak sessizliğini böyle gecelerde bozacaktı sadece. Ben istediğim kadar, ben istediğim zaman.
Son cümlesi de, dudakları öptüğü yerin üstündeyken oldu. Böyle bir anda bile sanki hiç canımız yanmamış gibi gecenin sonu kıkırdayışımızla son buldu.

"Herkese mermi sana çiçek diyorum kızım, anlamıyor musun?"

Instagram: serceyioldurmekofficial

XXVIII- "Şafak Yüz Otuz"

İnstagram: serceyioldurmekofficial

"Altı, yedi, sekiz, dokuz, on." önümde açık olan uygulamadan menstrual takvimimde beni bu ağrıyla kıvrandıran gecikmeyi hesaplarken ayağımdaki topuklu ayakkabılarımın tekini arkadan diğerine atmıştım. Bir elimde kahvem, diğer elimi mutfak tezgahına yaslamışken boş olan mutfakta aniden arkamdan gelen "On gün." cümlesiyle neredeyse dengemi kaybedecek kadar sıçradım yerimden. Elimdeki kahve bardağı düşmedi ama içindeki kahveden az biraz sıçradı, hatta direkt elime döküldü ama neyse ki soğumuştu.

Şûrîde'nin sessiz gelişi, aniden kurduğu cümle kalp atışlarımı kontrolsüzleştirdi, parmağımı damağıma bastırırken ekşittiğim yüzümle ona döndüm. Bu denli korkmamı beklemiyor olacak ki "Çok pardon." dedi mahcupça. "Bu kadar daldığını düşünmedim."

Boş gözlerim onun üzerinde mahcupluğuna rağmen yüzümde samimiyete dair pek bir şey oluşmadı, sadece "Önemli değil." dedim. Gözü yüzümden tezgaha bıraktığım telefona kaydığında seri bir şekilde ekranı kararttım ama o göreceğini görmüştü.

"On koca gün." dedi kararttığım ekrandan aniden yüzüme bakarken. "Üstelik bu seni ağrıdan iki büklüm oluşunu ilk görüşüm değil."

Lafı nereye getireceğini pek tabii anlarken yine de oraya gelmemesi için tüm çabamı göstermeye gayret ettim.

"Görmüşsündür çünkü reglim gecikti. Her kadının başına gelmiştir, muhakkak seninde."

Sanki ben ne kadar hamile olmadığıma eminsem o da o kadar emindi. Üstelik şüphelenilecek bütün şeyler anlamsız bir şekilde ona denk geliyordu. Kokuyla alakalı yalanım, geciken günüm, elim karnımda ağrı çekerken ki vaziyetim...

"Muhakkak," dedi başını sallarken. "Ama eğer ki ben evli bir kadın olsaydım ilk aklıma gelecek çok kuvvetli bir ihtimal olurdu ve bunu ölümüne inkar edip karşı çıkmazdım."

Belki de bu kadar karşı çıkmam bir şeylerden şüphelendiriyordu onu. Kendince sorguluyordu, evli olan bendim ama o bu ihtimalle her önüme geldiğinde neredeyse lafı asla demeye getiriyordum.

Doğru bir tavır değildi bu. Dikkat çekiyordum.

"Ölümüne inkar etmek sence biraz abartı bir anlatım değil mi?" ikimizin de sesi soğuk ama benim ki soğuğun yanında bir de mesafeliydi. Soğumuştum Şûrîde'den. Ve bunu bizzat o sağlamıştı.

Yüzünde samimi bir gülümseme oluştu, "Beni sakın yanlış anlama. Bu eminliğinin mesleğinden geldiğini farkındayım. Buna saygı da duyuyorum. Ama hiçbir şey imkansız değildir, bunu sen de biliyorsun değil mi?"

Sanırım burada artık şu ölesiye karşı çıkmayı bırakıp daha yapıcı konuşmalıydım. Ben girmediğim ilişkiye güveniyordum ama onların böylesinden haberi yoktu. O zaman biraz buna uygun konuşmalıydım.

Zihnimin kuytu köşesinde günlerdir açılan o kapı tekrardan aralandı. Rüya yine can bulurken kafamın içinde yutkundum, Fetih'in dudaklarının gezindiği yerde yine bir huylanma hissetim. Rüyayı göreli bir haftadan fazla olmuştu neredeyse ama etkisi ilk günden halliceydi. Atlatamıyordum. Böylesine bir rüya görmeyi atlatamıyordum. Kabullenemiyor, kendime yediremiyordum. Bazen zaten gergin olan sinirlerimle sanki Fetih gerçekten o cümleleri kurmuş gibi ona çatıyor ve neye uğradığını şaşırtıyordum adama. Bazen de kendi kendimi utandırıp Fetih'e karşı kendimi suçlu hissediyor, neredeyse yüzüne bakamıyordum. Yine neye uğradığını şaşırıyordu. Hatta bir gece aniden çalıştığı odadan yanıma gelmiş 'Ben ne halt yaptım da farkında değilim?' diye sormuştu. Bir kez de 'Kafanda ne kuruyorsan söyle Efsun, o bizi yiyip bitirmeden çıkaralım onu aklından bana artık sağdan soldan geliyorlar.' diye dellenmişti.

Halbuki o suçsuzdu.

"İmkansız diye bir şey gerçekten yoktur ama doğru bir korunmayla insanın kendinden emin olması mümkün değil mi? Tamam her zaman yüzde birlik bir ihtimal var ama geriye kalan ihtimalinin yanında esamesi okunmaz."

Hiç lafı uzatmadan olduğu gibi söylerken gözlerini kaçırdı dudaklarını ıslattı.

"Ya o yüzde bir ihtimalin bu kez esamesi okunuyorsa? Bu durum niye beni korkuttuğu kadar seni de korkutmuyor?"

Dalgın olan bakışlarım kulak tırmalayan tek bir kelimeyle uyarıldı.

Korkutmak?

Şaşkınca ona baktım. "Hamile olma ihtimalim seni korkutuyor mu?" sesim şaşkın hatta belki biraz sinirli bile çıkmıştı. Bu ne demekti böyle? Benden Zühre Karadere kadar nefret ediyor olamazdı değil mi? Ben bu nefreti asla hak etmezken insanların benden anneliğim üzerinden bile böyle şeyler düşünmesi neredeyse canımı yakıyordu. Bu çok acımasızcaydı. Ben kimsenin düşmanı değildim, niye herkes benim düşmanımdı?

Bakışlarım, sesim, duruşum... Her şeyim değişti. O da bunu harfi harfine takip etti. "Hayır hayır." dedi telaşla. Eğer tam şu an gerçekten onun bu kadar kötü olabileceğine ikna olursam aynı sofraya bile oturamayacaktım. Çok yanlış yerlerden vuruyorlardı beni. Kabullenemiyordum artık.

"Bunu dillendirme bile Efsun. Ben sadece," duraksadı. Nasıl toparlayacağını şaşırdı. Yüzünü inceliyordum ilmek ilmek. İnsanları ne kadar samimi ne kadar kötü olduğunu az buçuk anlardım. Sadece kabullenemezdim belli bir süre. Bazı noktalarda iyimser bir yapım vardı. Bundan kaynaklıydı. Şûrîde'nin saf iyi olmadığını kabullenmiştim. Şimdi her samimiyetsiz anını kolayca anlayabilir, başka şeylere yorma çabasına girmezdim.

"Sen sadece ne?" dedim bastırarak. Şimdi karşımda küçülen o baskın olan bendim. Bu mutfaktan suratına tükürerek çıkma ihtimalim bile vardı. Küçük Zühre Karadere'yse her anlamda, yaşından dolayı büyük olana yapamadığımı ona yapardım. Belki fiziksel olmazdı bu ama cümlelerimle insanların suratına tükürmeyi çok iyi bilirdim.

"Eğer ki o yüzde birlik ihtimal doğruysa, şu an sen kendini de karnındakini de tehlikeye atıyorsun. Regl ağrısına yorduğun şey o bebeğin sana verdiği sancıysa ve sen önlemini almıyorsan şu an kendini de ama en çok da onu kötü bir sona sürüklüyor olabilirsin. Ve ben bunu görüyor, fark ediyor ama hiçbir şey yapamıyorsam bu benim vicdanım öyle bir yük olur ki ömrümün sonuna kadar kurtulamam bundan. Kaldıramam Efsun, bir şeyler ortadayken öylece izlemek rahatsız ediyor beni. Belki gidip eşine söylemeliyim, belki kayınvalidene, belki görümcene. En basit bunları yapmam gerekirken ben seni uyarıyorum sadece, sen böyle istediğin için." durdu bir nefeslik es verdi. "Bir çocuk haberinin beni korkutacağı ya da üzeceği tabi ki yok. Sen ya da başkası. Buna ihtimal bile verme."

O konuştukça gözlerine bakmayı sürdürdüm. Cevap vermeden onu izlerken alnını ovaladı. Evet değildi belki küçük Zühre, benim üzerimden ihtimal verdiğim şeyler de yok gibiydi ama bundan sonra söylediklerinin de bence pek bir içtenliği yoktu.

"Tam aksine senden bir çocuk haberi duymak," duraksadı gözlerini bana dikti. Dudaklarını kıvırdı kıvırmasına ama bunda sanki epey zorlandı. "herkesin beklediği önemli bir haber. Sevinirim ben de herkes gibi."

Kötü değilsin Şûrîde, kötü bir insan değilsin ama sana iyi demeye de asla gönlüm elvermiyor.

Çocuk haberine üzülmeyecekti belki ama sevinecek gibi de durmuyordu. Bu kadar mı teyzesine düşkündü? Halbuki Zeliha'yı çok seviyordu. Bunu farkındaydım. Benden nefret etmiyordu ama beni sevmesini engelleyen de bir şey vardı. Zühre Karadere ne anlatıyordu insanlara benim hakkımda?

Başımı salladım, göstermelik de olsa gülümsedim bir kez. Elim telefonuma giderken nöbet tutacağım bir gün için daha hastaneye gitmek için çıkışa yöneldim. Muhtemelen üç gün sonra Kars yolcusuyduk.

Yine de her şeye rağmen onu o psikolojide bırakmamak adına son anda ona döndüm. "Eğer ki bu birkaç gün daha devam ederse test yapacağım. Endişelenmene gerek yok."

Sırtı bana dönük olan beden bu cümleyle bir iki saniye daha olduğu gibi durdu. Sonra saçları havalanacağı şekilde başını çevirirken yutkunuşuyla gülümsemesi peş peşe oldu. Gözlerinden bir ifade geçti ne kafa yorabildim ne de tahmin edebildim.

"Teşekkür ederim." dedi varla yok arasında bir sesle. Son kez gülümsedim, kapıya döndüm. Kapı eşiğindeyken bir cümle daha kurdu. "Güzel haberlerini bekliyorum."

Ama bu sesin titremediğini anlamamam neredeyse imkansızdı.

Bir taraftan çorbadan hallice çantamdan arabamın anahtarını çıkarmaya çalışıyor diğer taraftan elimdeki telefondan kendime en yakın adresi arıyor ve her on saniyede bir, biriyle çarpışma tehlikesi yaşıyordum.

Ne giyersem giyeyim Urfa ayazına uyduramadığım kıyafetlerim tekrardan ani soğukla donmama sebebiyet verdi ama artık donanmaya alışmıştım. Vız bile gelmedi iliklerime kadar donuşum. Ayaklarım beni aracıma doğru sürüklerken ara ara bana uğrayan nöbet sonrası yersiz enerjiyi kaybetmeden gidip işlerimi halletmek istiyordum.

Islık sesini dışarıya adım atışımdan beri ilk duyuşum olmadı ama ikincisinde çalan kişi öyle bir ritimli çaldı ki sanki 'Efsun'un melodili haliydi. Başımı sesin kaynağına kaldırıp doğru mu duydum diye bakarken bana bakan bir çift tanıdık göz arabanın içinden gözlerinden birini kırptı.

Fetih'i gören gözlerim kısık bir "Haydaa," dökerken dudaklarımdan, elim çantamdan çıktı. Hareket etmediğimi fark edince kornoya bastı bir kez,

sonra da başıyla yan tarafı işaret etti. İsteksiz isteksiz onun aracına yürürken yüzüm de ekşimişti zaten. Kendi aracımı otopark kısmında bırakıp onun aracına binerken "Çıkarken bir bırak da şu telefonu etrafına bak."

Açtığı camını geri kapatırken "Niye geldin ki sen, haber vermedin bana?" diye söylendim. Şimdi kısa bir münakaşaya girecektik ve muhtemelen galip gelmekte zorlanacaktım.

"Bana söylüyorsun ama kaba olan sensin." emniyet kemerimi takmamı bekledi. Muhtemelen daha önce ona kurduğum 'Niye geldin denilmez hoş geldin denir. Kaba olma bu kadar.' cümlelerimden dem vuruyordu. Emniyet kemerimi bağlar bağlamaz aracı hareket ettirirken bugün normal zamanların aksine nöbet bitimim otuz altı saat üzerinden olmuştu. Yani çok değil bir iki saat sonra hava kararacaktı.

"Fetih ben eve gitmeyecektim, bir yere uğramam lazım."

Tam da tahmin ettiğim gibi asla gitmeye gönüllü olamayacağını belli etti saniyesinde.

"Sonra gidersin."

Normal olan önce bir adabıyla nereye gideceğimi sormak olup ardından eğer ki mümkünse kendisinin direksiyonu oraya kırmasıydı. Ama normallik ve Fetih... Mümkün değildi.

"Sonram yok, anca zaman yarattım. Üstelik enerjim de yerinde. Sen arasaydın gelmeden önce ben sana gelme derdim. Ama aramadın, o yüzden önce oraya gidelim."

Nerenin adresi olduğu belli olmasın diye, adresi notlarıma kopyalarken "Nereye enerjin yerinde? Ne zamandandır hastanedesin. Başka bir gün gidersin boş ver." diye itiraz etmeye devam etti. Telefonu ikna ettiğim ilk an ona göstermek için elimde tutmayı sürdürdüm.

"Ya yemin ederim iyiyim. Hadi gidelim ya da geri dön ben kendi arabamla gideyim. Bugün halledeyim işimi."

Israrımı oldukça üst safhalarda sürdürürken devirdiği gözlerini bana çevirdi. "Nereye gideceksin?" diye sonunda sorabildiğinde adresi hemen ona çevirdim. Çok yakın değildi AVM kabul ama burası da İstanbul değildi pek trafik yoktu.

Beklediğim gibi mızmızlık yapmayı sürdürürken "Buraya kadar gidecek enerji yok bende. Dün gram uyumadım Efsun. Sonra. Hem ne işin var senin burada?"

İşte duymaktan korktuğum sorudayım, Fetih'teyim.

"Şey," diye sallayacağım yalanların başlangıcını yaparken yüzümde böyle oldukça masum, sıcak bir gülümseme oluştu. "Zeliha için bazı kitapları arıyordum da, internette bulamadım. Buradaki bir kitapçıda varmış. Onları gidip alacağım."

Umarım orada girip kitap alacak bir kitapçı bulurdum.

"Tamam sen bana ver alacaklarının listesini hallettiririm ben. Hiç uğraştırma şimdi beni. Başım kaldırmaz, kalabalık oluyor bu saatte. Çoluk çocuk kaynıyordur, başımı çatlatma.Uğraşmayalım akşam akşam."

Araba birazdan buraya gitmek için dönmemiz gereken yolun aksine dönecekti. Acele etmem gerekiyordu ve bu iş ısrarla olacak gibi değildi. En iyisi vazgeçmiş gibi yapmaktı. Ya da vazgeçirilmiş.

"Başını mı ağrıtıyorum senin?" sinirli ya da tavırlı değildi. Sadece düz bir soru cümlesinden ibaretti. En azından görünürde böyleydi.

Ya anlamadı söylediğimi ya da anlamlandıramadı.

"Ne?" bu saatten sonra sık sık bana bakacağını bildiğimden yola çevirdim gözlerimi.

"Bıktın artık benden. Söyle söyle çekinme, bunda kızacak darılacak bir durum yok. Devamlı konuşuyorum, bir şeyler istiyorum falan çekilecek gibi değilim."

Sanki yola değil de onun yüzüne bakıyormuşum gibi başımı sallıyor, sesim gittikçe içselleşiyordu. Ben bile birazdan ikna olacaktım kendime. İkinci bir şaşkın ifade döküldü dudaklarından. "Ne?" Başını bir bana bir yola çevirdiğini, ben konuştukça yanlış bir şey mi söylediğiyle alakalı kendini sorguladığını, bozguna uğradığını yüzüne bakmasam da farkındayım.

"Usandın artık benden. Yatağını aldım, odanı aldım, dolabını aldım. Her yeri işgal ettim. Dağınığımda, devamlı arkamı topluyorsun, bir saat banyodan çıkmamı bekliyorsun, benden kurtulmak için çalışma odana gidiyorsun oraya da geliyorum. Elim kolum sabit durmuyor, kahveni devamlı dökecek gibi oluyorum, kağıtlarının yerlerini değiştiriyorum, devamlı sana soru soruyorum. Benim yüzümden yerde de yatıyorsun. Bunca şeyden sonra bir de gelip beni alıyorsun nöbetten, o da yetmiyor hala bir şeyler istiyorum senden. Söyle söyle başını ağrıtıyorum bıktın usandın benden."

Anlattıkça anlattım sayıp dökmelerim bitmedi. Paragraflar oldu. Anlattıkça fark ettim. Ben sanki gerçekten Fetih'in hayatını zindan ediyor

gibiydim sanki? Yaptığım şeyleri anlatmaya nefesim yetmedi. Gerçekten neler neler yapıyordum ben böyle...

O üçüncü kez "Ne?" diye tekrar ederken amaçtan şaştım ve mahcupça ona döndüm. Bu kadar verdiğim rahatsızlıktan sonra bir de adamı rüyalarımda hangi rollere sokuyordum. Hani Allah da beni kahretsin. Acaba Fetih'in benden gizlediği bir şafak takvimi var mıydı?

"Söyle söyle benden nefret de ediyorsundur da sen? Utanma söyle. Ediyor musun nefret?"

Sesimdeki dehşet belki onun renk atmış ifadesiyle yarışmazdı ama yine de bir korku vardı. Bazen ciddi ciddi nefret edilesi şeyler yapıyordum sanki? Acaba ediyor muydu? Etmiyor gibiydi? Ama ya ediyorsa? Sonuçta sinsiydi. Hissettiklerini gizliyor olabilirdi.

Telefonumu sertçe elimden çekip alırken adrese baktı. Nutku tutulmuştu. Çok korkuyordum bir gün benim yüzümden kalp krizi geçirecek diye. Zühre Karadere beni çiğ çiğ yerdi. Hem de tek lokmada.

Telefonu bana uzattığında tam konuşacaktım ki işaret parmağını bana salladı. "Sakın." dedi tahammülsüzce. "Sana bugün bitene kadar düşünmeyi yasaklıyorum. Sıyırmışın enerjisi çok olurmuş, tersten kontağı bile bozmuşsun." aracın hızını arttırdı ve verdiğim adrese doğru sürdü. Dudaklarım yukarı kıvrılırken Fetih önce yakasını gevşetti sonra camı açtı biraz.

Tam tatlı tatlı teşekkür edecekken "Konuşma," diyerek engel oldu buna. "Ve düşünme." diye de ekledi. Uslu uslu önüme döndüm ve sırtımı geriye yasladım.

Yahu ben nefret edilecek bir kadın mıydım? İnsan benimle yaşlanmazdı bile, yaşlanmazdı. Fetih beni öpüp başına koysaydı, muhteşem bir insandım. Değil benden sıkılmak altı ay su gibi akıp gidecek diye korkmalıydı. Her insanın hayatına bir tane ben lazımken, kadir kıymet bilecekti tabi ki. Ne bıkması ne usanması?

Bacak bacak üstüne attım gülümsedim. Şimdi tek yapacağım gittiğim yerdeki gratiste istediklerimi bulmak için dua etmek ve varsa Yves Rocher ve Watsonsa da uğramaktı. Şey tabi bir de bunları Fetih'e nasıl söyleyeceğimi düşünmek...

●○●

Park ettiğimiz aracın etrafından dönüp bana ulaşan Fetih'e şaşkın şaşkın baktığım yeri gösterdim. "Urfa'da starbucks var mıydı?"

Ben hiç yoktur diye arayışa girmemiştim, sormamış soruşturmamıştım. Şimdi geldiğimiz AVM'nin dışından amblemi gözüken yer beni yanıltmıştı.

Çattığı kaşlarıyla baktığım yere baktı "Varmış," dedi o da haberdar olmadığını belli ederek. Eli belime kaydı "ama bizi ilgilendirmiyor." diye de benim ona sunabileceğim herhangi bir teklife önceden tavır koydu. Zaten yeterince zaman harcayacaktık burada bir de o sıraya girip yanımdakini dellendirmeye niyetim yoktu.

Bana önünde durduğumuz binanın karşısını işaret etti "Bak şurası Urfa müzesi."

Gözlerim söylediği yeri bulduğunda daha önce dikkatimi çekmeyen yapıya baktım. "Yaa," diye tepki verdim. "O zaman AVM'nin konumu oldukça mantıklı. Gezmeye gelen herhangi biri yüksek ihtimalle buraya uğrar, ardından da muhakkak girer AVM'ye." belimdeki eliyle beni mağazanın içine doğru ilerletirken "Ben o kadar da doğru konumda olduğunu düşünmüyorum. Söylediğin mantıklı ama daha işlek bir yer de olabilirdi."

Dudaklarım öne doğru büzüldü, halbuki Balıklı göle de yakındı ama o öyle söylüyorsa vardı elbet bir bildiği. Güvenliklerin olduğu yerden geçtiğimizde "Sen daha hiç gezmedin değil mi buraları?" çantamı almamı bekliyordu bunu sorarken. İçten içe bir sitemdi aslında bu sorunun cevabı bende. Gezmemiştim ve şunun şurasında dört ayım kalmıştı. İnsanlar özellikle gelip görüyordu ben daha gidip kebap bile yememiştim.

Başımı iki yana salladım. "Hiç." dedim düz bir sesle. Adımlarım onu bulurken "Zaman bulamadım." Balıklıgöl'ün bile sadece önünden geçip duruyordum arabayla. Hayatımın korktuğum dönemindeydim, ot gibi yaşıyordum.

Girişte orta yerde olan büyük buz pisti bana İzmir'deki bir alışveriş mağazasını andırırken büyüklük olarak pek alakalı değildi. Söylediği gibi oldukça kalabalıktı, arada koşturan çocuklar yüzünden adımlarımız duraksıyordu. Bu beni rahatsız etmese de, zira çocuklardan rahatsız olmazdım, Fetih her ayağının dibine gelen çocuktan sonra bana bakıyordu 'demiştim' der gibi.

Tabi her rüya gerçeği yansıtamazdı...

"Gezdiririm ben seni." dedi duymak için can attığım teklifi yaparken. Ben zaten nereden nasıl başlayacağımı bilmezdim. "Ama öyle gezdirmekten anladığın mağaza mağaza olmasın. En büyük alışveriş merkezi bu zaten. Ki

buraları gezip görsen ne olacak? Tarihi yerler ancak, o tarz çok yeri var. Kabulsen, çıkarız bir ara."

Zaten yeterince alışveriş merkezi görmüştüm ben. Benim de kastım dediği gibiydi. Mesela şeyi çok merak ediyordum... Sıra gecesini. Oraya da götürür müydü? Biraz garip gelecekti kulağına ama ne yapabilirdim?

"Gezme hakkımı kullanmam zaten kapalı alanlarda." dedim üstü kapalı teklifini kabul ederken. Ama mesela sıra gecesi kapalı alandaysa kullanabilirdim.

Etrafıma baka baka, amacım en çok bir kitapçı bulmaktı ki muhtemelen vardı, ilerlerken biz adımlarımı durduran şey mor amblem oldu. Giriş katında olduğunu biliyordum, sinsice gülümsedim.

Olmak istediğim yerdeydim, gratisin önündeydim!

Adımlarım yavaşladığında o da bana ayak uydurdu ve sonunda o soruyu sordu. "Nerde dediğin kitapçı, halledelim hemen işimizi."

Aaa Fetih nereye? Daha karpuz keseceğiz dememek için zor tuttum kendimi.

Topuklularım üzerinde tek hamlede ona dönerken Fetih'e baktım, gülümsedim. Kısmi olarak yol ortasındaydık ama alanın genişliği herhangi birinin geçişini engellemeyi önlüyordu. Şüpheli gözleri yüzümü süzdü sonra 'hayırdır' dercesine göz kırptı.

Acaba aniden dank diye koşup mağazaya mı girseydim, ne yapabilirdi ki en fazla?

Bilemiyorum Altan bilemiyorum.

"Kitapçı üst katta ama ben önce şuraya gireyim, sen bekle olur mu?" elimle arka tarafımı işaret ettiğimde gözleri oraya kaydı, sonra kısıldı, ardından kaşları havalandı en son da başını salladı.

"Hayır hayır." dedi hızlıca sonra sanırım aklımdan geçen kaçma ihtimalini sezmiş gibi kolumdan yakaladı. "Sen oraya gireceksin, sonra bekle babam bekle. Enayi mi yazıyor benim alnımda şu kalabalığa bak. Yürü nerde bu kitapçı? Halledip çıkalım hemen işimizi."

Tuttuğu kolumdan beni ilerletmeye yeltendiğinde direndim "Sen de gir benimle!" diye oldukça ideal bir seçenek sundum. Beklemek istemeyebilirdi. Bu yüzden içeri girebilirdi. Evet evet, kararsız kaldığım her an ona sorardım böylece, bana en pahalısını önerecek olan satış danışmanına değil.

Ama gün geçmiyor ki dünyanın en mantıklı çözüm yollarına Fetih bir küfür gibi yaklaşmasın. Kendini işaret etti. "Ben?" dedi tam bir 'ba ba ba ba'

tonlamasında. "Oraya gireceğim?"

Yine yersiz triplerin bayrak sallayanı olacakken "Ay ölür müsün?" diye isyan ettim. "Orası kadınlara özel bir yer değil, kişisel bakım Fetih! Kişisel bakım! İmdat ya! Annen seni mağarada mı doğurdu, niye böyle davranıyorsun? Hadi sen de gel benimle."

Bu söylediklerimin yersiz olduğunu, onun konuşmanın sonunda ilkelliğini kabulleneceğini ama yine de benimle gelmeyeceğini farkındaydım.

Ciğerini biliyordum bu şerronun, ciğerini!

"Sana ne?" diye tersledi. "Belki mağarada doğurdu, sana ne? Yürü kitapçıya, hadi." O çekti ben direndim, buraya asıl geliş amacım burasıydı. Ne kitapçısı? "Fetiih," dedim içli içli. Hangi moodumu açtığımı saniyesinde anlayıp başını iki yana salladı. Yüzü ekşidi, benden de biraz uzaklaştı. Fetih gerçekten bazen benden bıkmış gibi davranıyordu. Onun açtığı mesafeyi bu kez ben kapatıp yüzümü yüzüne yaklaştırdım ve dudaklarımı hafifçe gösterdim.

"Dudaklarım çok kurudu," dedim, sonra elimi kaldırdım. "Ellerimde, yüzümde. Hep soğuktan, e şimdi babaannenin yanına da gideceğiz. Ben bir gidip nemlendirici, vücut losyonu, besleyici yağlardan falan alayım. Benimkiler artık etki etmiyor, İzmir kışı için idealdi ama burası çok soğuk. Bak kurudum gittim, yazık değil mi bana?"

Oldukça hayır diyemeyeceği yerden atıf yaparken içeri girdikten sonra en son dediğim şeyleri alacaktım. Olur da sabretmeyip içeri dalarsa 'ama ben daha almadım kii' diyebilmek için.

Rujlu dudaklarıma baktı, sonra tenime. Kuruduğu bariz belliydi. Tenimin çok ince olduğunu o da biliyordu. Zaten bakışlarındaki o 'katti surette olmaz' havası dağıldı.

Ama o '*Ya Efsun Gratis senin köpeğin olsun, işim ne benim kepenk indirene kadar onlar ben seni beklerim. Hatta sen içeride alışveriş yaparken ben ortaklık için görüşmelere başlarım.'* diyecekti ki tam, ilk geldiğimizden beri koşturan çocuklardan biri Fetih'in bacağına çarptığında oldukça yanlış bir kişiye çarptığını fark etmeden bir tur döndü etrafında. Kaçmaya çalıştığı kişi de olaya katılınca ufak bir kaos ortamı oluştu. Fetih etrafında dönen iki erkek çocuğunun, çocuk olduğunu unutmuş gibi, bu oyununu oldukça sert bir şekilde böldü. Fevri tavrı, bu etrafında dönen şeye katlanamayışıyla çocuklara kızması çok tereddütsüz oldu.

"Hey hey," diye onun merkezinde dönen çocuklara seslendi "Koşma, kal olduğun yerde."

O kadar otoriter ve bir çocuk için ürkütücüydü ki sesi birkaç saniye öncesine kadar sen şakrak olan çocuklar onlardan kat kat büyük olan bir yabancı tarafından azarlanışlarıyla kalakaldılar. Tahammülsüz bir ifadeyle çocuklara bakan Fetih'i izlerken ben müdahale edemeden anneleri girdi işin içine. Kadın oldukça mahçup bir şekilde zapt edemediği çocukları yanına alırken Fetih'ten çok bana bakıp "Kusura bakmayın." dedi dedi ama bunu az kalsın ben söyleyecektim.

Fetih değil ama ben "Önemli değil." dedim gülümseyerek. Fetih'in korkuttuğu çocuklara bakarak biraz da onlara gülümserken yanımızdan uzaklaşırlarken el salladım bizden korkmasınlar diye ama ikisi de gözlerini kaçırdı hızlıca.

"Niye kızdın çocuklara?" tamam sesini yükseltmemişti ama oyun oynuyorlardı, kötü bir amaçları yoktu.

"Kızmadım, uyardım."

Yok artık der gibi ona bakıp bir adım uzaklaştım. Fetih çocuk sevmiyor muydu? Rüyada çok aksiydi, düşkündü sanki kızına. Değil miydi? Zaten adını da bilmiyordum kendi çocuğumun.

"Korktular, öyle uyarmak mı olur? Çok kabasın Fetih, sana canavarmışsın gibi baktılar."

Onu suçladığım çok açıktı, işin doğrusu içten içe sebepsizce de üzülüyordum.

"İnsanlar çoluğuna çocuğuna sahip çıkmıyor, ben mi suçlu oldum?"

O nasıl laftı öyle? Ne yani ileride çocuklarının hareketlerini kısıtlayacak mıydı? Koşmayın, bağırmayın, gülmeyin, gürültü yapmayın... Sanki kendisinin çok güzel bir çocukluğu olmuş, dört dörtlük bir dönem geçirmiş gibi.

Başımı iki yana salladım hayal kırıklığıyla ve o an o rüyayı gördüğüm geceden beri kırdığım sayısız pota bir yenisini daha ekledim. "Rüyada hiç değildi böyle." Ağzımın içinde gevelemiş olsam da kesik kesik duydu. Belki açıkça bir cümle değildi duyduğu ama en azından "Ne rüyası?" diye sorabildi. Dilimi dişlerimin arasında ezerken yumruğumu sıktım. Ben daha kaç kez bu saçmalığı yapacaktım? Ya da ne zaman unutacaktım artık bu gördüğüm şeyi?

Ben de onun gibi "Ne rüyası?" diye salağa yatarken başını iki yana salladı. "Rüya dedin."

Garip garip onu izlerken "Yoo öyle bir şey söylemedim." diye inkâr ettim. O kadar emindim ki kendimden şüphe etmesi hiç gecikmedi. Bu boşluktan yararlanıp "İyi bekle sen ben işimi halledip geliyorum." diyerek ondan uzaklaştığım ilk an kolumdan yakaladı.

"Üç dakika da gir çık, süre tutuyorum."

Beni bu kadar engelleyeceğine bıraksaydı şimdiye kadar çoktan işimin yarısını halletmiştim. Ama nerede o düşünce...

"On üç çok kısa, bak sen geç şurada otur. Ben ne zaman çıkarsam." diyerek arkadaki tek boş yeri gösterdim, aklımca sürede de bir değişiklik yaparak ama yemedi. Ayrıca gösterdiğim yer de doldu.

"Al işte bak başkası oturdu! Fetih ya hiç mi otobüste boş yer kapmadın?"diye sitem ederken başka yer aradım ama tıklım tıklımdı. "Benim ki de soru, Urfa'nın İngiliz Kraliyet'i olduğunuzu unuttum. Ya tamam hadi git sen kafe falan bul otur bekle, ben çıkınca ararım. Hadi."

İtiraz etmesin diye hızlıca konuşup gitmekti ama yine yakalandım. "Üç dakika dedim."

Başımı salladım "Tamam otuz üç dakikada işimi hallederim, söz."

Sabır diledi, burnundan soludu. Ben ona ben giderim gelme demiştim. Sanki benim suçumdu.

"Efsun üç dak-" cümlesini bölen kendi telefonunun sesi olurken daha bir sinirlendi ve kabanının cebinden çıkardığı telefonu söylene söylene açtı.

"Ne var Emir?" evet sinirini ondan çıkaracaktı muhtemelen. "Hayır gitme, evde değilim. Konum atayım, buraya zıpla." kolumu bir anlık boşluğuyla çekip geri adımlarla mağazaya girerken işaret parmağını salladı bana sonra, saatini işaret etti. İki elimin baş parmağını da kaldırırken ona elinde bana ait olan poşeti bile almadan "Kırk üç dakika." dedim gülümseyerek ve saçlarımı savurup ona sırtımı döndüm.

Asla aklıma giremeyen ama kırmamak için de bir şey diyemediğim sevimli satış görevlisine bakarken aniden gerilerden bir ses duydum. Önce oldukça canlı bir "Hoşgeldiniz, nasıl yardımcı olabilirim?" sesi, ardından bir sessizlik ve bam benimki!

"Şey," diye bir erkek sesi geveledeğinde ağzının içinden ne diyeceğini şaşırdı. Direkt tınısından tanıdım direkt. Bakışlarım duraksarken "Benim eşim buradaydı," dedi muhtemelen şu an ona güler yüzle bakan ve yardımcı olmak için çabalayan kadına ne diyeceğini ve nasıl bakacağını bilmeyerek baktığına neredeyse emindim.

Sonra yine bir sessizlik oluştu muhtemelen ikisi de ne diyeceğini bilemedi. Rafın arkasından Fetih'in saçlarını gördüm ilk. "Her neyse," dedi sessizliği bozarak. "Ben işinizden alıkoymayayım sizi, ben bakınırım. Kolay gelsin." diyerek o kafa ilerlemeye başladığında karşımdaki kadına "Çok pardon," diyerek geriye doğru gittim. Sonuna geldiğim raftan aniden bir bebeğe 'cıeeee' der gibi uzatırken ne gülümsedi ne de korktu. Hatta göz devirdi.

"Beni buraya soktun ya ben sana ne diyeyim ki?" diye söylenmeye başladı. "Ne yaptın Efsun imzaladın mı ortaklık anlaşmasını? Hissedar oldun mu?"

Öyle sıkıntılı, öyle sitemli, öyle hoşnutsuzdu ki... Yani vur vur kafasına sev. Öyleydi işte.

"Şartlarda anlaşamadık." dedim yumuşak bir sesle. Gözüm arkada muhtemelen biraz önce Fetih'le konuşan kadına kaydı. Aramızdaki konuşmaya kulak misafiri olmuş olacak ki göz göze geldiğimizde gülümsedi. Onu ciddiye almayışımla iyice huysuzlaşan Fetih'in koluna uzandım. O beni çekiştireceğine ben onu çekiştirdim. "Onda yardımcı olamadın bari gelip başka şeylerde ol." onun sürükleye sürükleye biraz önce ayrıldığım yere gelirken kolunu çekmeye çalıştı. Bir elimde sepetim diğer elimde Fetih ayakta kalmaya çalışıyordum.

"Tamam bitti süren hadi kasaya." diyerek o beni yönlendirmeye çalışsa da insan içinde olduğumuz için çok nazik davranıyorduk birbirimize. Daha kuytu da olsaydık muhtemelen şu an olay fiziksel şiddete gidiyordu. Vurdulu kırdılı.

"Ya daha ne aldım ki?!" diye hiddetle konuştuğum sıra elimdeki sepet ağırlığından dolayı devrilecek gibi oldu. Beni utandırmaya yeminliymiş gibi.

"Tutsana şunu." dedim, alan çok dardı. Yere koyunca biri elbet ya geçemiyor ya da istediği ürüne ulaşamıyordu. Evet evet mağaza kalabalık değildi alan dardı.

"Taşıyamayacağın ağırlıkta alışveriş yapmamayı öğren." diye azarlamaktan öteye gitmedi. Dışarıdan biri baksa nazik, kibar, centilmen bir şey sanardı. En çok ona yanıyordum.

Gözlerimi devirirken ona rafa döndum ve kararsız kaldığım iki ürünü *bir daha mı geleceğim dünyaya* diye sepete attığım saniye sepet elimden çekilip alındı. Böyle hışımla, beni sarsacak şekilde. "Başıma belasın." dedi açık açık.

Fetih sanırım benden gerçekten bir miktar sıkılmıştı.

Dudaklarımı birbirine bastırıp ona baktığımda "Bu kadar sığ oluşunu kabullenemiyorum," sesimde açık bir kabullenemeyiş vardı. "Kıvranıyorsun resmen. Şu an buradaki tek erkek sen değilsin bak bir sürü var," diyerek etrafı gösterdiğimde ikimiz de çevremize baktık.

Hayır bir tane varmış. Her neyse, Fetih'le iki oluyordu.

"Mağaza sakin yoksa bir sürü olurdu. Herkes bize bakıyormuş gibi davranma Fetih. Kimse sana bakmıyor, bir tanıdık seni burada görürse de demez 'Aaa Karadere'lerin oğlu burada ne yapıyor ehehehe' diye. En fazla karısıyla alışverişe çıkmış der. Ya medeniyetin başladığı şehirde doğup, bilmem nerelerde okuyup, bu yaşına kadar orada burada yaşayıp hala şu girdiğin klasik Türkiye Cumhuriyeti erkeği triplerin beni delirtiyor. Bir sal ya, bak terapi gibi gelecek." dedim etrafı göstererek.

Ben sayıp dökmelerle tahminimce yazıya dökülse bir paragrafa denk gelecek yeri takılmadan duraksamadan söylerken Fetih, ömür törpüsü Fetih, beni delirtmeye ant içmiş Fetih dedi ki:

"Sen yine burnunun ucuna o kimyasaldan mı sürdün?"

Alışveriş merkezine geleceğim diye hastaneden çıkmadan önce çok az sürmüştum yüzüme ve muhtemelen buradaki ışıklandırmadan dolayı yeni fark ediyordu amma velakin ben yine bir ton laf ederken o beni dinlememişti. Acaba ben konuşurken Fetih hangi boyutta oluyordu, sesim kulaklarına ulaşıyor muydu?

Dudaklarım pes edişimi kanıtlar nitelikte aralık kaldı, hayal kırıklığıyla ona baktım. Benim artık Fetih'in düzeleceğine olan inancım körelmişti. Tek bir çözüm yolu vardı, tek bir çözüm yolu.

Fetih'i yeryüzünden yok etmek. Evet. Bilmiyorum nasıl ama yok etmek.

Kınarken beni birkaç kez cıkladı. Sonra elindeki mor sepete düştü bakışları. Eline gelen ilk şeyi kaldırırken havaya "Bu ne?" dedi. Teneke, tam bir teneke.

"Nem bombası, gece uyurken üzerine atacağım."

Söylediğime takılmayıp yanımızda kalan üst üste konmuş sepetlerin içine koydu "Gereksiz." diyerek. Şaşkın şaşkın onu izlerken aldıklarımın neredeyse tamamını geri bıraktı ambalajını inceleyip.

Bir tek şampuan ve ped kaldı.

Ama onlar da gereksizdi, ben sabun ve bezle de hallederdim işimi. Yani sonuçta henüz daha taş devrindeyiz. O zaman şampuan mı vardı, ped mi vardı?

"Bana dışarıda söylediklerinin hiçbirini almamışsın, sebep?" sepetin içine koyduğu her şeyi çarpa çarpa geri koyarken "Zaman mı bulabildim?" diye tersledim. Elindeki sepeti geri çektim. Kasaya gidene kadar içi boşalırdı yoksa.

Önüme dönüp ondan bağımsız hareket ederken zaman geçtikçe mutsuzlaştım. Zaman geçtikçe Fetih sinirlendi. Yanımızdaki çalışan her sorduğum şeye olmadığını söyledi, ben de hiçbir şeyi içime sinerek almadım. Tek bir el ve vücut losyonu hariç. Elimizdeki sepetle kasaya ilerlerken "O kadar soracağına istediğin şeyleri internetten sipariş vermeyi denesene Efsun, bunu da mı ben söyleyeyim?" ben yürüdükçe devamlı duruyor, ben durdukça o direkt ilerletiyordu.

Ağız tadıyla alışveriş de yapamıyordum artık.

"Kargo devamlı sorun çıkarıyor, güvenemiyorum. Yani onlara da hak veriyorum bir geliyorlar adrese dizilerden hallice bir ev ve kapıda iki tane dev gibi adam. Gelene geçene çok sert bakıyor o kapıdakiler. Ve böyle olunca beni aramadan gidiyorlar bence, sonrada evde olmadığımı iddia ediyorlar. Sonra uğraş uğraşabilirsen. Sorduğum ürünler çok pahalı ve kırılabilir de. Bu riski alamıyorum, hastaneye de gelmesi yasak yeni başhekimin kuralına göre." dertli olduğum konudan hemen dem vurmaya başlarken suratım iyice düştü. Mutsuz olmaya yer arıyor gibiydim.

Urfa'ya tahmini ne zaman Victoria's Secret açılırdı? Çok soğuktu hava şimdiden çatlamıştım. Oraya ait bakım ürünlerini kullanırdım. İşe de yarardı.

Allah başka dert vermesin Efsun...

Ama veriyordu. En hafif derdim buydu.

O zaman bütün dertlerim böyle olurdu inşallah.

Lakin derdi veren Allah dermanını da verirdi ya aniden şak diye kafamda bir ampul yandı. "Buldum!" dedim sırada önümdeki kadını beklerken. "Sizin şirkete göndereyim?! Sen alırsın, nasıl fikir?"

Bir inşaat şirketine devamlı benim kargomun gitmesi ne kadar iyi olurdu bilmiyorum ama yine de mantıklıydı. Aynı ampulün onda da yanmasını bekledim ama mum ışığı bile göremedim gözlerinde.

"Uğraşamam senin kargonla."

Alt tarafı odasından çıkıp kargocudan kargomu alacaktı, ne demek uğraşamazdı. Tabi ben bu çözüm yolundan memnun kalırsam günde üç dört öğün onun odasından çıkmasına neden olurdum çünkü çok şey ertelemiştim alacak.

"Şşşt uğraşırsın uğraşırsın." diye bastırıp onu kasadan geçmesi için ürünlerimi boşaltıyordum. "Bu benim şimdiye kadar nasıl aklıma gelmedi ya, ben o zaman adresi alayım istediklerimi yavaş yavaş sipariş edeyim."

Poşetlemek için yer değiştirirken ondanda aynı hamle geldi ama poşetlere el atmadı. "Orası iş yeri Efsun, senin kargo mekanın değil."

Başımı salladım "Biliyorum ve patronu sen sayılırsın." derken ikimizde aynı anda kasiyere "Temassız." dediğimizde aramızda küçük bir savaş başladı. Önümüze uzatılan pos cihazı banka kartlarımızı ışık hızında ulaştırırken o benimkini çekiştirdi ben onunkini engelledim. Debelendik durduk ve o an post cihazı benimkine ışık yaktı.

Ukala ukala Fetih'e bakarken "Daha neler." dedim alayla. Dört yüz küsur liralık bir alışverişi ona ödetecek halim yoktu ya. Uzatılan fişi de onun uyuz bakışları altında poşetlerin içine atarken görevliye "Kolay gelsin." diyerek çıkışa doğru ilerledik. Tam da o an Fetih'in telefonu çaldı, o açmaya yeltenemeden kapandı. Muhtemelen Emir'di çünkü karşıdan bize doğru gelen beden elindeki telefonu cebine sıkıştırıyordu.

Bana baktı. Fetih'e baktı. Sonra çıktığımız yere baktı. Ardından yine bana, elimdeki poşete, Fetih'e. Kaşları havalandı, aramızdaki mesafe kapandıkça iki şeyi fark ettim.

Bir onu ne kadar çok özlediğimi.

İki gülmemek için neredeyse kendini sıktığını.

İkincisine takılmadan "Emiiir," diye şakırken "Ay nerelerdesin sen?" diye sordum. Araya gireceğini bilmesem gidip sarılacaktım. Öyle bir özlemdi işte benim ki ama bunu söylemesem de araya girdi şerro.

"Sana ne?"

Onu umursamadan karşımdaki adama bakarken "Nasılsın yenge?" diye oldukça sevecen bir giriş yaptı. Bana yenge dediğinde değil rahatsız olmak hatta hoşuma bile giden tek kişiydi.

"İyiyim, sen? Özlettin kendini."

Yakınlardan yine o huysuz ses geldi. "Sana ne?"

Söz gelimi Emir'se Fetih 90 yaşında Azrail'in unuttuğu huysuz dedelere dönüşüyor bir tek topumuzu patlatmadığı kalıyordu.

"İş güç," dedi Emir mazlum mazlum. Onu ikna edip kurtaracaktım beş ay sonra. Fetih'in ona yaptığı muameleyi hak etmiyordu. İki iyi iş ortağı olabilirdik, sever sayardık birbirimizi.

"Siz alışveriş yapıyordunuz galiba?" derken sesi bir değişti. Fetih'e baktı, sonra çıktığımız yere. "Fetih abim de çok sever zaten, ben yarım

bıraktırdıysam gideyim. Siz devam edin."

O ne kadar nazikse karşılığı o kadar agresif oldu. "Seni bu kadar insan içinde zıplatırım Emir, anladın değil mi beni?"

Emir aniden ciddileşti boğazını temizledi. Hızlı hızlı başını sallarken elindeki kağıttan torbayı uzattı.

"İrem," dedi benim tüylerimi diken diken ederken. "Göndermiş kazağı." sonra paketi Fetih'e uzattığında gözlerim diken üstünde onu buldu.

Kaşları havalanırken ona uzatılan paketi aldı "Bu kadar çabuk mu?" derken içine baktı. Gün geçmiyordu ki İrem fc artmasın. Emir de katıldı bu kervana.

"Ondan hızlısı mezarda."

Ha ha.

●○●

Arkadaki koltuğa aldıklarıma bakarım diye otursam da öylece kazağa ve torbanın içine atılan nota bakıyordum.

Kürşat'a selamlar, güle güle giysin:')

O güler yüz niye vardı mesela? Niye göz kırpıyordu ya da?

Seslice nefes verirken önümdeki iki adamın arasındaki boşluğa yaklaştım hafifçe. "Çin malını küçük görüyoruz ama İtalyan malı daha basit, çirkin ve kalitesizmiş."

Sanki etiket fiyatını görmemiş oradaki tutarı Türk lirasına çevirirken Serat Kırmızıbayrak yayınında yazdıkları için Burcu'ya yeni yeni hak vermemiş ve Fetih'ten telefonunu rica edip spiker beye tekrardan o adamı konuk etmesi için rica mesajı atmayı düşünmemiş-benim de söyleyeceklerim vardı- gibi şimdi böyle konuşuyordum.

"Yanlışım yoksa İtalya'nın en önde gelen mağaza zincirlerinden biriydi onu aldığım yer." diye hadsizce açıkladı Fetih.

Göz devirerek ona baktım. "Kapitalizmin oyunları." durdum sabırsızca ekledim. "Ortak olsaydın ya o zincirin herhangi bir parçasına, elin ayağın kesilmemiş olurdu İtalya'dan. O bahaneyle gider gelirdin devamlı."

Aynadan Fetih'le göz göze geldiğimde, böyle bir konu saptırmasına ilk kez şahit olan Emir'in başı ağır çekimde gibi beni buldu. Tok sesi adımı zikretti önce. Uyarı amaçlı. Öylece gözlerimi çevirdim. Laf yetiştiremeyecektim ki zaten konuyu değiştirmek amaçlı konuşan ama nezlimde daha çok batıran bir Emir'de takılı kaldım.

"Bu arada İrem o söylediğin dosyaların hepsini revize etmiş. Ayrıca anlaşmadan önceki toplantının her bir ayrıntısını sana en geç yarın

atacakmış. Akşam oldu, arayıp rahatsız etmek istememiş. İletmemi istedi."

Elimdeki notu sıktım. Hayır Efsun düşünme, hayır düşünme, hayır...

Erkenci Kuş, Mekkeli Müşrikler, Kiralık Aşk, ekonomi, döviz, faiz, Aşk Laftan Anlamaz, hilal taktiği, damat istifa, Her Yerde Sen, Necip Fazıl, Mehmet Akif, Kiraz Mevsimi...

"Ben bu kıza öğretemedim iş için olan hiçbir telefonun beni rahatsız etmeyeceğini."

Allah Allah evli barklı adam olduğun için olabilir mi acaba Fetih Karadere? Hani belki belli bir saatten sonra aranmaz insan, varsa eşi rahatsız olur falan...

"Kulağıma geliyor," dedi Emir. Biz yine niye Fetih'in asistanından konuşuyorduk? "Deli gibi çalışıyormuş yokluğunda. Her şey sen nasıl bıraktıysan öyleymiş abi."

Hayır konuşmuyorduk övüyorduk. Canımız sıkıldıkça küçük dağları yıkıp İrem'e yaptırıyor sonra da alkışlıyorduk. Deli miydik neydik ben anlamıyordum ki.

"Merthan'dan daha çok hakim gidişata. Gözüm arkada değil."

Gözüm arkada değil... Kontrol manyağı Fetih'in gözü arkada değil. Bak sen şu işe..

"Emiir," diye araya girdim. "Fetih çalışanlarından çok memnun ya, yüzlerine karşı da övüp tebrik ediyor mu?"

Aslında bu sorunun muhattabı başkası olabilirdi ama şu an onunla konuşmak istemiyordum. Hem şimdi o pek müsait değildir, İrem'e yapacağı maaş zammını hesaplıyordur.

Emir bu söylediğime güldü. "Övmek mi?" dedi şaşkınca. "Ne övmesi yenge? Her an hepsini kovacakmış gibi diken üstünde tutuyor. Onun tüm övgüsü onlardan sonrasına. Sorsan hepsi her an kovulabileceğini söyler."

Demek sevgisini belli etmeyen patron. Sevimsiz patron, arkalarından iyi konuşup yüz yüzeyken kan kusturan patron.

"Emir biraz daha benim yanımda benden bahsedersen karıma, seni arabadan atarım." ondan konuşmamızdan oldukça rahatsız olabileceğini elbette biliyordum. Umurumda mıydı? Hayır.

"Girme aramıza," diye ona bakmadan konuştuğumda o önemli soruyu sordum muhattabıma. "Asistanı da mı her an kovulacağını düşünüyor? Ona da mı iki güzel kelam yok?"

Emir'in çekingen gözleri patronunu buldu, sonra daha fazla onu konuşturmamam için rica bakışı attı. Yine de gözlerimi dikmiş ona

bakarken arabadan atılmak pahasına cevap verdi.

"Yok o düşünmüyor, zaten çok çalışkan biri. Ona arada sırada aferin dediği oluyor, ki hak ediyor İrem bunu fazlasıyla."

Peki Emir başvurun onaylandı. İrem fc sayfası adminliğine...

●○●

Emir bizimle Fetih'ten işle alakalı bir şeyleri almak için eve girerken karanlık çökmüştü.

Girişimiz her akşam olduğu gibi yemekten önce Cumhurbaşkanı'nı ağırlıyormuşcasına bir özen ve telaşta olan Zühre Karadere'nin mutfaktan çıkışına denk geldi. Acaba seneler mi onu bu ağırlığa sokmuştu yoksa o zaten evliliğinin ilk gününden beri hangi aileye gelin geldiğinin bilincinde miydi? Bunun için doğmuş gibiydi, her an çok önemli bir misafiri ağırlayacakmış gibi hem kendini hem evini hazır tutuyordu. Hükümet gibi duruyordu zaten. Nasıl olmuştu da kayınvalidesi bu denli ailenin ağırlığını kaldıran birini sevmemişti?

Ah Efsun ah... İçeceğin suyun temiz değilse bardağın altından olsa kaç yazardı?

Bir de ben vardım tabi... Devamlı evde pijamalarıyla ve dağınık saçıyla dolaşan. Bir ay olmuştu eve misafir girip çıksa da devamlı değiştirmemiştim bu durumu. Fetih'te uyarmayınca hiç umursamıyordum. Onun tek bir ikazı vardı.

Üzerimde saten gecelik, şortla tamamlanan bir kombin varsa üzerime çeki düzen vermeden çıkmamam. Sırf suyuma gidip kabul etmem için hiçbir yerde kullanmadığı tatlı ve rica dilini burada kullanıyordu. Geriye kalan her şeyi şerroluk yaparak istiyordu zaten.

Olurda uyku sersemi unuturum diye de zaten nöbet çıkışları beni eve bıraktığında suyum ve yiyebileceğim ufak atıştırmalıkları başucuma koyuyordu. Evet, tek gözüm açık kalkıp ağzıma bir şey attıktan sonra geri uyuyordum. Bazen uyandığımda ağzıma aldığım şeyi yutmamış bile oluyordum. Onun evde olduğu gecelerdeyse bizzat kendisi inip kimin neye ihtiyacı varsa onu yapıyordu. Aramızda alışkanlik olmuş şeylerden biri de buydu zaten. Aramız limoni dahi olsa bu böyleydi.

Onun çekingesi her an birinin damdan düşecek gibi girebileceği bu evde o durumda biriyle karşılaşma ihtimalim olsa da benim tek düşündüğüm annesiydi. Zaten herkes bana yenge diyor, Fetih'in eşi gözüyle bakıyordu. Kimsenin aksi bir niyetle bana yaklaşmayacağına neredeyse emindim. Ki Fetih'ten küçük olan akrabalar, ona ağabey diye seslenenler, benimle

neredeyse minimum düzeyde göz göze geliyorlardı. Çok garip bir saygı ve hürmet anlayışları vardı. Bazen benden büyük olan birinin benimle rahatça göz teması kurmayışı beni utandırıyordu. Acaba anormal olan ben miyim, fazla mı rahatım diye düşünüyordum. Zühre Karadere'ye karşı böyle değillerdi, bu da demek oluyordu ki belli bir yerden sonra normale dönüyordu ama ben sanırım o normalleşmeyi hiç göremeyecektim.

Velhasıl benim normal pijamalı halime bile bin laf eden kadınla uğraşmak istemiyordum. Ona göre kimse bu evde kafasına göre dolaşamazdı, herkes özenli olmak zorundaydı. Zeliha'yı bugüne bugün yataktan kalktığı gibi görmemiştim, bu en büyük kanıtıydı zaten otoritesinin. Durum buyken beni öyle bir halde görünce söyleyeceklerini az çok düşünebiliyordum. Hiç derdim yokmuş gibi bir de o konuda laf yiyemezdim.

Bizi, ben hariç, görünce gülümsedi bakışları Emir'de durdu. "Emir," diye seslendi. "Hoş geldin oğlum."

Tabi bir de bu konu vardı. Emir'in bu evin neredeyse üçüncü oğlu oluşu. Ben başta Emir'le kimsenin alakası yok sansam da hayır böyle değildi. Osman Bey'de, Zühre Hanım'da oğlum diye sesleniyordu ve aralarında hiçbir resmiyet yoktu. Ki anladığım kadarıyla burası zaten Emir'in çok sık girdiği bir evdi, ilk gelişi değildi. Lafın kısası Emir sadece Fetih'in çalışanı değildi. Bu zaten resmi olması gereken yerler hariç ona abi diye seslenişinde hep belliydi. Bu zaten o düğün günü içine düştüğü ortamı sorgulamadan direkt olarak silahı doğrultuşundan da belliydi.

Ailenin direkt içinde gözüksem de çok dışındaydım, ki muhtemelen hiçbir zaman içinde de olmayacaktım. Kim, kimdi; olayı neydi, hiçbir şey bilmiyordum.

"Hoşbuldum Zühre Teyze." derken Emir aramızdaki mesafe kapanmıştı. Oldukça çabuk bir hamleyle uzanıp elinden öptüğünde onları izliyordum.

Sanırım bu kadın bir tek beni sevmiyordu.

Yok bir de baba tarafını.

Yok bir de bir miktar kızını.

Zühre Hanım karşısındaki adamın saçlarını okşarken annecan bir tavırla göz devirecek gibi oldum da Fetih yanımda diye yapmadım.

"Ne uğruyorsun ne halimi hatrımı soruyorsun, bir iki gün dolaştın buralarda sonra kayboldun. Ne o birileri gelince bizi mi unuttun?"

Aman aman aman laf da sokarmış gelinine... O dolaştığı iki üç günde benim içindi ama kendisi o ara muhtemelen Emir'in benimle çok iyi

anlaştığını gördüğü için Emir'le doğru dürüst muhatap bile olmamıştı. Öyle ki ben bu yüzden geç fark etmiştim aralarındaki samimiyeti.

İstiyordu ki herkes benden nefret etsin.

Onun beni görmeyeceği rahatlığıyla çıkardığım dilimle göz devirirken aniden zaten beni izleyen Fetih'le denk geldiğimde gözleri dışarıda olan dilime kaydı. Dilimi ışık hızında içeri sokarken utançla gözlerimi kaçırdım.

Emir "İş güç, yoksa gelirdim. Şimdi de iş için bir şey almaya geldim." diye atılan taşı görmezden gelip açıklamaya çalıştı kendini.

Zühre Hanım "Hayatta bırakmam sofra hazır olur on dakikaya yemeğe kal." diye üst safhada misafirperverlikle davet ederken ben yine göz devirecektim ama olur da izleniyorumdur diye yapamadım.

Emir mırın kırın ederek reddedeceğini belli edip "Çok isterdim ama," gözü bir şeyler söylesin diye Fetih'e kaydı ama ilk saniyeden engellendi.

"Bana bak bana, ben konuşuyorum. Fetih'e niye bakıyorsun?" diye azarladı. Ardından gözü oğluna kaydı, gerekeni söylesin diye bir bakış attı.

"İyi hadi sonra halledersin, emir büyük yerden. Kal yemeğe."

Çok çok, hatta neredeyse hiç yaşanmayan olaylardan biriydi bu. Zühre Karadere Fetih'ten duyduğu cümleyle resmen bana 'gör gör' der gibi baktı. Bu gazla bir ay daha bana 'ben doğurdum onu, benim tırnağımı değişmez sana' raconlarını keserdi.

Zühre Hanım verdirdiği izinden sonra "Hadi yavaş yavaş sizde çıkın yukarı." diyerek bana son kez baktı, baştan aşağı süzdü, elimdeki poşetleri inceledi sonra da göz devirdi ve merdivenlere yöneldi.

O inmeden yukarıdan bir "Emir abi!" seslenişiyle, ergenliğe yeni yeni giren ve sesi bir miktar kalınlaşan Kürşat'ın seslenişi bütün konakta yankı yaparken annesi yanından geçtiğinde kafasına vuracak gibi olsa da hayır ışık hızındaydı ve dokunamadı bile.

Kürşat Emir'in üzerine uçarken, Fetih'ten beklediğim hareketler ondan geldi ve "Aslanım." diyerek bu sevgi şelalesine karşılık verdi. Kürşat'ın karıştırılmaya oldukça yatkın saçlarını haşin bir tavırla birbirine katarken "Oğlum sen günden güne mi boy atıyorsun lan? Daha geçen hafta gördüm seni, hayırdır?"

Evet günden güne aramızdaki boy farkı açılıyordu... Üç kardeş de uzun boyluydu ama en uzunları bu gidişle Kürşat olacaktı.

Yumruklarını tokuştururlarken "Seni de abimi de geçeceğim az kaldı."

Düşündüğüm şeyi dillendirirken aniden tüm uyarılarıma rağmen Fetih çocuğun ensesine vurdu. Fetih, Fetih, Fetih... Rüyada hiç böyle değildin

Fetih. Ensesinden yakaladığı kardeşini kendine çevirirken eğildi hafifçe "Bu yüzden mi her gece üçer beşer bardak süt içiyorsun lan it?"

Muhtemelen ensesini sıkıyor olacak ki Kürşat kurtulmaya çalıştı ve başarılı da oldu. Memnuniyetsiz bir halde abisine bakarken Fetih'i dürttüm elindeki kazağı işaret ettim. O an hatırlamış gibi fark ederken elindeki torbayı, tam söyleyecekti ki biraz önce ensesinden tutarak kendinden uzaklaşmasına neden olduğu çocuk sevgi gördüğüne yöneldi.

"Emir abi bir el atalım mı?" diyerek resmen bağımlısı olduğu oyunda oyun arkadaşı ararken kendine bu abisi olmadı, ona teklif bile etmedi. Cümlesi ve eli havada kalan Fetih'e kaydı gözlerim. Bu yarıda kalışı sanırım o da beklemiyordu ama hak ediyordu bunu. Yaklaşımını düzeltmeden bir adım öteye gidemezdi. Kendini de soğuturdu ancak. Biraz önceki hareketi sevgidendi evet ama bunu karşısındakinin de böyle anlamasını beklemeyecekti.

Fetih'in huyu, hatası, eksiği de buydu sevgisini belli etmiyordu. Bu çalışanlarına da böyleydi en yakınına kardeşine de. Birazcık Zeliha'da bu konuda toleranslıydı, ki bunun sebebi de muhtemelen onu büyütmesiydi, o kadar. Emir'i seviyordu bence, annesini ve babasını da ama yine de hep mesafeliydi. Hep her an kızacak gibiydi. Annesi böyle değildi, sevdiği kişilere karşı oldukça samimiydi. Babası soğuktu, sadece eşine karşı sevgisini hiç saklamıyordu ama Fetih kadar da değildi.

Muhtemelen babasına çekmiş babasından beter olmuştu.

Gözlerim öylece kardeşine bakan Fetih'e kaydı. Belki teklif bekliyordu ondan ama gelmeyeceğini o da biliyordu.

İstemsizce düşündüm. Ya eşine karşı? Gerçekten sevdiği ve evlendiği eşine karşı? Böyle mi olacaktı? Yoksa yine babasına çekip babasından beter mi olacaktı? Öyleyse problem yoktu. Her şeye rağmen Zühre Hanım'a olan düşkünlüğünü görebiliyordum babasının.

Ya çocukları? Yine o rüya ve yine boynumdaki o huylanma... Böyle sevgisini belli etmeden mi büyütecekti çocuklarını? Yüreğimin üzerinde ince teller vardı da onlar sızlamış gibi hissettim. Baba sevgisi bu kadar önemliyken üstelik.

"Yenilen pehlivan güreşe doymazmış. Atarız tabi, yenilmeyi özlemişsin sen."

Kürşat teklifinin kabul edilişiyle gözlerinin içi parlarken tam konuşacaktı ki merdivenlerden o en son mutfakta titrerken duyduğum ses geldi.

"Atarsınız tabi de, yemekten sonra. Kürşat odana fırla, annen sana sesleniyor."

Hiç Şûrîde'ye bakmaya yeltenmedim Emir'le Kürşat'ı izlemeye devam ettim. Kürşat oflaya poflaya merdivenlere yöneldi. Benim de suratım ışık hızında düştü. Emir'in bakışları Şûrîde'yi bulurken o an sebebini hiçbir şeye yoramadığım bir şaşkınlık dalgası aheste aheste geçti, neye uğradığını şaşırdı sanki. Gözleri hızlıca önce Fetih'i sonra beni bulurken Şûrîde acaba saçını pembeye mi boyattı diye korkup merdivenlere baktım ama hayır bu bildiğimiz Şûrî'ydi işte. Emir'in öcü görmüş tavırlarını destekleyecek bir şey yoktu ortada.

Emir sıra sıra hepimize iki tur bakarken burada oluşuna mı şaşırdı yoksa başka bir şeye mi anlamıyordum ama biraz abartsam nutku tutuldu bile diyebilirdim.

"Emir," dedi Şûrîde daha önce tanıştıklarını belli ederek. "Hoş geldin. Yemeğe kalıyormuşsun."

Emir cevap vermeden bana baktı önce, o sıra göz kırptım 'ne oldu' der gibi. Gözlerini kaçırdı ama. Niye çarpılmıştı aniden? Gözlerim Şûrîde'yle onun arasında gitti geldi gitti geldi. Gözlerim ardından şak diye irileşti.

Ay saçmalama Efsun!

"Hoş buldum." dedi bir duvardan hallice bir sesle. "Zühre Teyze ısrar etti, kalayım dedim."

Aklımı çelen ihtimali bir türlü tutup atamazken aklımdan Fetih'e çevirdim gözlerimi ama o kimseye bakmıyordu. Oldukça andan bağımsız bir halde telefonuna bakıyordu.

"İyi yaptın, sarma yaptım bende bugün. Tabi hala seviyorsan."

Tamam Şûrî tamam gastronomi okuyacakken son dakika Edebiyat okudun. Tamam kabul aksini söyleyen yok zaten tamam. En çok sen yemek yapıyorsun. Yapamadığın yemek yok, on parmağında on bir marifet. Allah benden almış sana vermiş. Baklavalar börekler sarmalar... On numarasın, on! Üff aşırı iyisin yani. Bu kadar yaptığın yemeğe rağmen de on numara fiziğin var. Twittera kendini çekip at ve '*kızlar böyle değilseniz ancak benim getir götürümü yaparsınız'* ya da '*kızlar ben varken erkekler size ekmek vermez'* falan yaz da sen de kurtul biz de. Ben de şimdi gidip yukarıda twit atacağım hemen.

Nobody;
Realy nobody;
Şûrîde; Padişah yastığında ejder meyveli el açması bööörek yaptım

Bir an Emir'le göz göze geldiğimde bana sanki, çok az, bir miktar vicdan azabı çekiyormuş gibi baktı. Niyesini nedenini anlamadan ben, sönük bir sesle "Seviyorum." diye yanıtladı. İçim biraz daha sıkıntıyla bulandı.

Ay Efsun hayır saçmalama olmaz öyle şey!

"İyi yemekte görüşürüz o zaman." diyerek kaldığı odaya doğru ilerlerken tam isyankâr bir sesle artık yukarı çıkabilir miyiz diye sormaya yeltenmiştim ki Emir tek eksiği sordu.

"Zeliha nerede?"

Zeliha, benim güzel bebeğim... Tek özlediğim oyken bir onu görememiştim.

İyi insan lafın üstüne der gibi yukarıdan neşeli bir ses "Biri beni mi arıyorrr?" diye şakıdığında Fetih, muhtemelen Zeliha yerine başkası olsa benim edeceğim isyanı dillendirdi.

"Sırayla mı gönderiyorlar sizi? Hayırdır Emir alnında bedava mı yazıyor, duyan geliyor anasını satayım?"

Bu pasif sinirlenmeye kıkır kıkır gülerken cins cins bana baktı. E kendisi tek gidebilirdi yukarı ama yok illaki benimle çıkacak!

"Yemeğe kalıyormuşsun, hoş geldin ben de gelmeni bekliyordum zaten."

Evet, nöbete gitmeden önce de bana sormuştu. Emir'in yaptığı kitaplığa çok güzel bir ışıklandırma eklemişti, onu gösterecekti.

Annesinden kardeşlerine, kardeşlerinden kuzenine herkesin ilgisini kendi üstünde toplayan Emir'e Fetih'in ne kadar çok sinir olduğunu az çok kurduğu cümlelerle de anlayabiliyordum.

"Hoş buldum Zeliha."

Aman aman aman vurdulu kırdılı Fetih'ten '*hani bana ilgi'* Fetih mooduna geçmişiz. Şimdi gidip ağzını yüzünü sıkıp vura vura vura... Her neyse.

Zeliha daha evliliğin ilk günlerinde bana Fetih'in bazı insanların ilgisini hep üzerinde istediğini, paylaşmaktan nefret ettiğini, neden ona yapılıyor ben varken tavırlarına girdiğini söylemişti zaten. Ki bende buna alışmıştım. Hastalansa annesi ona baksa bu yaşında bile bu ilgi hoşuna giderdi bence.

Zeliha olayı direkt havada kapıp Fetih'e yönelirken "Gözüm yollarda kaldı, siz de hoş geldiniz." sesinden gönlünü almaya çalıştığı her halinden beliyken karşılık alamasa da öptü ağabeyini. Fetih zaten şu an huysuz huysuz Emir'e kurulmakla meşguldü.

Emir... Bahtsız adam. Ne yapıp edip öfkesini kazanıyordu Fetih'in. Halbuki sadece sevecen ve cana yakındı. Zeliha ağabeyinden bana

yönelirken sulu sulu öpmeyi ona bırakmadan ben yaptım. Elimdeki poşetlere baktı "Neler aldın?" diye keyifli bir sesle sorarken gözlerim kısıldı.

"Yemekten sonra bakarız, kitap da aldık sana." derken Emir'in elindeki poşetleri işaret ettim. "Senin keyfin bir yerinde, ne oldu yokluğumda?"

Asıl sebebini biliyordum sadece tuzu biberi olan şeyi merak ediyordum. Hastalığından beri enerjisi yüksekti. Aslında öyle bir annesiyle iyileşen bir iletişimi olmamıştı, Zühre Karadere hala oldukça ters ve geçiştirici davranıyordu ama kızı o denli yetinmeyi biliyordu ki tek bir gecenin etkisiydi bunlar. Annesi onunla tek bir gece ilgilenmişti, tek bir an ateşini düşürmüştü, tek bir kez çorba yapmıştı ama bununla senelerce yetinecek gibiydi. Şükretmeyi nasıl bu kadar biliyordu aklım almıyordu, hayretle izliyordum.

"Netlerim yükseliyor!" dedi neşeyle. Pozitif enerjisi o kadar fazlaydı ki hepimize yetti de arttı. Benden de ayrılıp "Emir abi," diye ilgi odağına geri gitti. "Şu bahsettiğim ışıklandırmayı yaptım, hadi gel göstereyim sana."

Emir'in koluna asılmadan, Emir'in eli cebine gitti ve telefonunu çıkardı. "Ben de şu fazla boş kalan yer için güzel bir şey buldum, bir bak beğenirsen el atayım."

Onlar beraber Emir'in telefonuna baka baka merdivenleri tırmanırken ufak bir gülümsemeyle onları izledim bir süre sonra hala Emir'e kurulmakla meşgul olan Fetih'e bakmadan "Ağlayacak mısın?" diye sordum alayla.

"Af buyur?" diye şaşkınca çıkıştığında merdivenlere yöneldim yorgun yorgun. "Buyurayım. İlgi manyağının tekisin."

O beni bekledi ama bu demek değildi ki bende onu bekleyeceğim. Arkamdan pıtı pıtı gelirken "Ağzından çıkanı kulağın duysun, bana bak bana!" diye huysuz teneke gibi söyleniyordu.

●○●

Fetih, Emir ve Kürşat'ın oyun oynamak için erken kalktığı, Zeliha'nın ders çalışacağını söyleyerek ayaklandığı, Osman Bey ve Şûrîde'nin babasının da hanımların 'masada iş mi konuşacaksınız' söylenmeleriyle kalkıp gitmeleriyle biz dört kadın kalakalmıştık sofrada.

Yahu onlar tamam da ben ne alakaydım, ne işim vardı anlamıyordum. Kesin ben varım diye de baba tarafının dedikodusunu da yapamıyorlardı. Yazık.

Yemekten sonra iyice bastıran uykumla Zahide Hanım'a yarı kapalı gözlerle cevap verirken "Yok aslında art arda nöbet zorunlu değil, ben

sadede boş gün yaratmak için bugünlerde bu kadar çok hastanedeyim. Sultan babaannenin evine gideceğiz de, o yüzden."

Kendisini arayıp söylemiştik. Mutluluğu o çocuk heyecanı hala kulaklarımdaydı. Ona söylemiştik söylemesine ama onun dışında henüz kimsenin haberi yoktu galiba. Gizlediğimizden de değildi aslında sadece ortam oluşmamıştı.

Herkes verdiğim haberle kalakaldı bir an. Dudaklarım öne doğru büzüldü, ilk tepkiyi bekledim sakince.

"Öyle mi Gelin Hanım?"

Öyle kaynana.

Beni hiç muhatap almayıp kardeşine dönerken "Düğüne gelmeye tenezzül etmedi, eve gelir diye bekledik zahmete girip eve de gelmedi. Ha şimdi oğlumu bunca işinin gücünün arasında kendi ayağına getirtiyor."

Ay aman aman aman, biricik oğlu zahmet edip babaannesine mi gidecek? Kıyamam ya, hiç kıyamam.

"Peki siz büyüğünüz olarak arayıp davet ettiniz mi hiç evinize?"

Henüz yüz yüze tanışmamıştım ama şimdi Zühre Karadere'nin ağzına da yama yaptıramazdım. Eşinin annesiydi ya, sevdiği adamın annesiydi. Sevmeselerde birbirlerini bu kadar rahat dil uzatmamalıydı.

"Ben onu yeterince çağırdım sen merak etme." diye çıkıştı. Fetih'in olmadığı her an bana rahatça çıkısabiliyor, sesini yükseltebiliyor, laf çarpabiliyordu. Fetih varken de sadece alttan alttan 'oğlum sana söylüyorum karın anlasın' ayağına yatıyordu. Tek kriteri oğlunun olup olmamasıydı, oğlunun yanında kendini kötü etmiyor ama yokken beni bir kaşık suda boğmaya bile yelteniyordu.

"Git git, görsün." diye diklenmeye devam etti. "Beni öpüp başının üstüne koymadı, seni görsün bir de. Ne örf bilir ne adet bilir, ne elinden bir şey gelir senin. Ona böyle gelin müstehak zaten. Ama yanarım yanarım bana yaptığı kaynanalığın birini sana yapmayacak ona yanarım."

Bu haberi Fetih'siz verişimi resmen kullanıyordu. İyi keyfi bilirdi, bir süredir uğraşmıyorduk zaten birbirimizle.

"Öyle demeyin Zühre Hanım sizin bana yaptığınız kaynanalığın birini bile ben de gelinime yapmam muhtemelen. Çark böyle dönüyor olabilir."

Bana diklenmeyi sürdürdü irrite edici bir hah döküldü dudaklarından. "Ben sana kaynanalık yapsam sen böyle oturabilir miydin karşımda?"

Ha bu yapmamış haliydi? Allah yapacağı kişiye sabır versin. Aynı hah nidası benden döküldü.

"Tabi ki otururdum. Bir yapın isterseniz elimde kahvem de olur belki o zaman. Keyfime düşkünüm de ben."

Karşılıklı birbirimizi kudurtma yarışına girmişken ikimizde en rahat pozu kesmeye çalışıyorduk ama bakışlarımız her şeyi dışa vuruyordu.

Yanımızdaki iki kişi gayet mantıklı hareket edip sessizliğini koruyordu. Zühre Karadere elindeki bardağı masaya sertçe vurduğunda ben sakinliğimden ödün vermesem de Şûrîde irkildi. Çok hassas bir kadındı zaten. Kurtlar sofrası ona göre değildi. Halbuki şu an masaya düşenin kemiği kalkardı, öyle bir ortamdı.

"Suç sende değil," dedi bastırarak. "Suç benim oğlum da. Seni aldı getirdi benim tepeme bıraktı. O Fetih var ya o Fetih,"

Şûrîde gittikçe katlanacak gerginliği "Teyze lütfen," diye böldü onu nazikçe. Ah Şûrîde ah, umarım seni bi kaşık suda boğmak isteyen bir kayınvaliden olmaz zira bu kibarlık ve hassaslıkla seni yer bitirir. Canın kalmaz ortada.

Ardı ardına cık cık cık yaptım. Nasıl sinir bozucuydum, nasıl sinir bozucuydum...

"Burada müdahale etmek zorundayım işte Zühre Hanım. Fetih beni sizin başınıza getirip bırakmadı. Günahını almayın kocamın. Fetih beni başının tacı yaptı, taç yapıldığım yerde sizin zirvenizin üstü oldu."

Onu çok önemli bir yanlıştan döndürmek ister gibi öğretici bir şeylerden bahsediyor gibiydim. Göz bebekleri bile büyümüştü sinirden. Şimdi tansiyonu yükselse yine ben müdahale edecektim.

Ellerinin titrediğine şahit oldum, Şûrîde "Bak tansiyonun yükselecek yapma böyle." diyerek suyu uzattığında teyzesi ona acı dolu bir bakış attı.

"Ahh," dedi içli içli yeğenine bakarken. "Ah Şûrîde'm ah. İçim gidiyor sana baktıkça ah. Bana da yazıkl-"

Konunun Şûrîde'yle ne ilgisi olduğunu anlayamadan Zahide Hanım'da sonunda müdahil oldu konuya. "Bak fırlayacak tansiyonun yeter, tamam. Bırak yaşlı başlı kadın, gitsinler. Küçük gider büyüğün ayağına. En iyisini yapıyorlar."

Vay canına anne tarafında mantıklı düşünen birileri varmış... İlk defa gördüm, vay canına. Şaşkınlık butonu olsam çökerdim.

Annesinin açtığı yolda anında kızı da yürüdü. "Bence de, en iyisi. Ne zaman gidiyorsunuz, kaç gün kalacaksınız?"

Beti benzi atmış resmen sesi titriyordu. Konuyu değiştirmek ya da

uzatmamaktı amacı. Kavga gerginlik arayan ben olmamak için cevap vermeyi tercih ettim.

"İki ya da üç gün sonra gideceğiz, bir ya da iki gece de kalacağız."

Tamam ben kavga aramıyordum ama aynısı kaynanam için de geçerli değildi elbet.

"Sen sanıyorsun ki erkek tarafi sana ölüp bitiyor değil mi?" gözlerim baygın baygın onu buldu. Otuz altı saatlik nöbetten sonra şu tahammül ettiğim insana bakmak bile istemiyordum.

"Bana inat olmasa seni günahı kadar sevmezlerdi. Ki sevdikleri de yok, iki gösterdikleri güler yüz sırf bana dert olsun diye bunu sakın unutma."

Samimiyetten uzak bir gülümseme donattı yüzümü omuzlarımı kaldırıp indirdim umursamazca.

"Helal olsun başarıyorlar o zaman. Siz bu dertle yakında hastalık sahibi bile olursunuz."

Dilim bunu söyledi ama içime düşen kurdun kuyruğundan yakalayamadım. Bu kadar da sevilmeyecek bir insan değildim sanki. Öyle miydim? Tamam bana biraz da o yüzden iyilerdi ama Zühre Hanım yokken de yaklaşımları çok iyiydi. Yok, hayır kıskançlığından öyle söylüyordu.

"Hadsizsin." dedi dişlerinin arasında. Başımı iki yana salladım ağır ağır.

"Gerçekçiyim."

İnce dudaklarını ıslattı hırsla. "Bitecek," dedi bir türlü karşımda pes etmeyerek "Fetih elbet gözünün önündekini, ona, bu aileye uygun olanı görecek. Fark edecek. Elbet olacak bu, sabret."

Boğazıma bir yumru oturdu, bir bıçak dayandı sanki. Genel mi konuşuyordu yoksa bir şeyden mi bahsediyordu? Gözüm Zahide Hanım'a kaydı.

Direkt gözlerimiz çakıştı. Kardeşinde olmayan mahçupluk onda vardı başını salladı 'boşver' der gibi ama Zühre Karadere dilini saplayıp zehrini akıtmıştı bir kere artık. Gözlerim ardından Şûrîde'ye kaydı, boğazını temizledi sararmış yüzünü çekti yüzümden.

Zühre Karadere bir şey söyledi, zehrinden herkes nasibini aldı.

"Fetih'in gözünün önündeki benim!" dedim bastırarak. Karşımdaki yılanın vücuduma saldığı zehiri öyle bir hissediyordum ki sanki amansız bir hastalığa yakalanacaktım.

"Fetih isterse gözlerini yumsun, ben varken başka kadının esamesi okunmaz." başından beri dalgaya alan sinir bozan o sesten eser yoktu şimdi. Sesimi ciddiyet bürümüş, lafımı kesmeye cesaret eden kişiyi o ciddiyette

ezecek gibiydim.
İstediği dilediği şey her neyse, bunun duasını ettiğini biliyordum. Fetih bugün yanında bir kadınla gelse bu eve yüzüne tüküreceğine oğlunun benim bavulumu hazırlardı. Öyle iğrenç bir insandı.

"Ailenize ne kadar uygunum bilinmez ama Fetih'e fazlasıyla uygunum. Gözünün önünde ben varım, gönül gözünün önünde de ben varım. Kastınız kime bilinmez ama ben olduğum sürece bin yıl geçse yine fark etmez benden başkasını. Bunu sakın unutmayın."

İnsanların neden deli gibi Zühre Karadere'nin seçtiği birini istemediğini şimdi çok iyi anlıyordum. Onun seçtiği ondan hallice olurdu, onun seçtiği onu severdi. Onu seven de diğerlerini pek sevmezdi. Dişlerimi birbirine bastırdım, sıkıca yutkundum.
Fetih lütfen, benden sonra annenin istediğiyle evlenme. Lütfen annenin belirlediği o kişi olmasın. Lütfen, lütfen, lütfen,
Ama kalp bu ya fısıldaması geç olmadı.

Evlenecek, hemen senin ardından annesinin istediği o kişiyle evlenecek. Belki annesini seninle yeterince üzdü diye kabul edecek bunu, belki de gerçekten gönlü kayacak. Belki zamanla severim diye yapacak bu mantık evliliğini, belki seveceği kadına bizim evliliğimizin gerçek olmadığını anlatacak. Evlenecek Efsun, doğru doğuyor içine Fetih senden sonra hemen evlenecek.

Zühre Karadere'ye içime düşürdüğü şey yetmedi ki devam etti. "Kendine bu kadar çok güve-" ama lafı bir bıçak kadar keskin bir halde Şûrîde tarafından, kendisinden hiç beklemediğim bir sesle bölündü.
"Teyze yeter!" diye çıkıştı. Onu sevenler bile ne kadar iğrenç şeyler söylediğini farkındaydı ama o susmamakta ısrar ediyordu. Bu kadarı da olmazdı artık.
"Tadımız tuzumuz kaçmasın akşam akşam, ne gerek var? Efsun," diye bana baktı. İri gözlerini kırpıştırırken "Lütfen." dedi nazikçe. İçim cayır cayır olsa da sadece gülümsedi.

Artık bu evde umursamaz görünmekten sıkılmıştım, canıma tak ediyordu.
"Benlik bir şey yok ben iyiyim. Sadece konuşuyoruz Zühre Hanım'la." öne doğru çıkıp ortadaki büyük sarma tabağından bir tane ağzıma attım. "Bu arada ellerine sağlık çok güzel olmuş."

Umursamaz görüneceğim diye konuyu nereye getirmiştim yine. Ama neyse ki yiğidi öldürüp hakkını yemiyordum zaten. Çok güzel olmuştu

incecik sarmıştı hepsini. Ellerimi hararetle ısınan yanaklarıma bastırmamak çok zordu. Şûrîde samimi bir şekilde "Afiyet olsun." dedi. Sesindeki o konuyu uzatmadığımdan sebep gizli teşekkürü fark edebiliyordum.

Ben susmuştum da birilerinin susmaya hiç niyeti yoktu ama.

"On parmağında on marifet." yine yersiz bir Şûrîde'yle kıyaslanışım söz konusu oldu. İkimiz de bu durumdan hoşlanmıyorduk ama kendisi yapmaktan vazgeçmiyordu.

"Allah daha çok versin." dedim umursamazca. Onun istediğini ona verecek kadar akılsız değildim. Ki isterse Şûrîde bir şeften hallice olsun beni ilgilendirmezdi.

"Allah sana versin, sana." dedi ağzının içinde, sonra döndü yeğenine başka bir şeyin altını ateşledi. Zühre Karadere kaoslara doymuyordu bu gece.

"Yarın mantı yapalım mı? Gideceksiniz bir haftaya kalmadan. Fetih senin mantına ölüp bitiyor. Gitmeden siz, yesin."

Dişlerimi içine çökecek kadar sıktığımı ancak canım yanınca fark edebiliyordum. Gözlerim Şûrîde'ye kaydı, bacağımı sallarken onun biraz önce sararan yüzünün nasıl renk aldığına ve yüzünde sıcak bir tebessüm peyda olduğuna baktım.

Fetih yemeğe ölüp bitecek bir adam değildi. Yemeğe düşkün biri de değildi hem, üstelik ağzından mantı lafını hiç duymamıştım.

Zahide Hanım "Yarın çarşıya gidecektik aslında, işimiz de uzun." diyerek bu soruya 'hayır' demeye getirdi ama kızı onunla aynı fikirde değildi.

"Sonra gideriz anne çarşıya." dedi açacağı mantının hevesi üzerindeyken. Yanaklarımın içi de dişlerimden nasibini alıyordu. "Yani Sultan teyzeye gideceklermiş. Dönene kadar belki biz de gitmiş oluruz. Bir daha ne zaman geliriz belli değil."

Zühre Karadere'yle göz göze geldim. Yine o beni delirtecek ifadesi yüzündeydi. Bu kadın hiç kimsenin yapamadığını yapıyor benim sınırlarımla oynuyordu.

"Tabi ya, doğru söylüyor. Denk Allah bilir ne zaman gelirsiniz bir daha. Zaten Fetih nasıl oldu da senden istemedi şimdiye hayret. Halbuki eskiden gelmeden arar söylerdi. Şimdi de canı istiyordur da zahmet olmasın diyedir sana söylemeyişi."

Uzun tırnaklarımın masaya değerek çıkardığı sesi durdurup cümlelerimi duyurmak istedim bir an. '*Fetih'in canı bir şey istese eşinden isterdi'* demek istedim ama sustum. Öfke öyle bir nüksetmişti ki damarlarıma biraz önce

tartışırken bile oldukça sakindim şu anımdan. Şimdi yersiz bir şekilde biten tartışmayı alevlendirmemekti amacım.

Şimdi neden, şu an neyden bu kadar delirecekmiş gibi hissediyordum? Bir boşlukta olsam, kimse beni duymasa tek yapacağım şey delicesine kusar gibi bağırmak olurdu.

Şûrîde'nin tebessümü büyüdü, "Öyle bir şey mi söyledi sana?" diye sordu. Kendimi o kadar çok sıkıyordum ki bütün vücudumun taş kesildiğini hissedebiliyordum.

"Söylemedi de ben tanırım oğlumu. Bir doğduğundan beri babaannesinin sütlacı bir de on senedir senin açtığın mantı. Başka bıkmadan yediği yemek mi oldu şimdiye?"

On mu? Bu kadın on dört yaşından beri mantı mı açıyordu?

Ya ben, ya ben niye delirmek üzereyken kalkmıyordum bu masadan? Ya da ben niye delirmek üzereydim? Kulaklarım bile uğulduyordu.

Şûrîde'nin yerine gelen rengi bu kez hafifçe kızardı.

"Hatırlıyor musun Zahide girdiğimiz iddiayı? Sen ayırt edemez dedin benim yaptığımla Şûrîde'nin yaptığını, ben eder dedim. İlk kaşıkta anladı Şûrîde'nin elinin değmediğini."

Aralarında ufak bir gülüşme geçti açık seçik göz devirdim.

"Cin gibi senin oğlun, cin."

Babaannesinin sütlacı, Şûrîde'nin mantısı. Vazgeçemiyordu demek bu ikisinden. Aklıma kıytırık kurşun kekim geldi, sahi beş ay sonra benden tarifini isteyecek kadar aklında kalır mıydı?

Öylece onları izledim, kendi içlerindeki samimiyetlerini, dışa olan samimiyetsizliklerini. Şûrîde bana baktığındaysa ifademi değiştirmek için artık çok geçti.

"Sever misin sen de mantı?"

Severim Şûrîde ama şu an soğudum.

Başımı salladım, "Tabii, Fetih gibi bende bol sarımsaklı." dedim midem allak bullak olurken. Kaşları çatıldı, gözlerini kıstı.

"Fetih sarımsak yemez, midesi hassas. Hemem dokunur. Bilmiyor musun yoksa?"

Bilmiyor musun yoksa değil, bunu da mı bilmiyorsun demekti bu soru. Belki o benden bir inkar bekledi, belki bir toparlama çabası ama hayır beklediği olmadı.

Cıkladım, "Hayır bilmiyordum." o ince, alaycıl bakışını görmek zor değildi sahte şaşkınlığının altında. Bu geceki son cümlelerimse onu da

teyzesini de bozacak türdendi.
"Yaptığım her sarımsaklı şeyi yedi şimdiye kadar," Zühre Karadere'ye baktım bir iki saniye ve tamamladım cümlemi. "Elinden zehir olsa yerim demişti, ciddiymiş."

Ve dudaklarımdan ufak ama sinir bozan bir kahkaha döküldü.

Bozulmamak için direnen bakışların altında doğruldum, ayaklandım. "Ben yorgunum biraz, artık uyuyayım. İyi geceler hepinize." tek tek süzdüm hepsini en son Şûrîde'de kaldım.
"Yarın ki mantını büyük bir iştahla bekliyorum."

Masadan çıktım alev alev yanan bedenimle kapıya yöneldim, başım dönüyor midem bulanıyordu. Nedenini de bilmiyordum tek bildiğim şey yarın Fetih'e o mantıyı asla yedirmeyeceğimdi.

●○●

Dişlerini sıkan insanların en büyük problemi de bunu hayatının olağan akışında zanneder ve acı duymayana kadar dişlerini sıktığını fark etmezlerdi. Ama benim gibi son dönemde sinir stresten bunu yapan kişilerse buna alışık olmadığından olağan akışta kabul etmez, uyurken bile uyanırdı. Tıpkı şu an ki gibi.

Ama bilmiyordum, beni diş sıkışım mı uyandırdı yoksa şu duyduğum müzik sesimi.

Gece lambaları odanın tek ışık kaynağıyken tını epey bir tanıdıkken aynı zamanda da ilk kez duyduğum bir şeymiş gibi geliyordu. Bir dakika, bir dakika...

Oda, yatak, müzik.

RÜYA?!

Rüyada mıydım?

Her şey aynıydı, her şey, her şey! Tek fark gece ve gündüzdü. Gözüm heyecan, biraz korku, azıcık da telaşla beşiğin olduğu kısmı buldu. Çalan tanıdık ritmin peşine düşmeden bebeğimin peşine düştüm. Ama hayır, beşik yoktu!

Bebeğim nerdeydi?

Telaş içinde yatağın diğer tarafına baktım ama hayır orası da boştu. İçime daha da midemi burkan bir telaş düştü, yataktaydı da ben mi düşürmüştüm? Tir tir titreyerek kendimi yatağın diğer tarafında kalan boşluğa atarken saçlarım savruldu ama görüş alanımı kapatmadı.
Yoktu, burada da yoktu. Bebeğimin düşmediğine mi sevinsem yoksa olmayışına mı korksam bilemezken elim ayağım birbirine girmişti. İçime

düşen korku o kadar yabancıydı ki bana... Anne olunca böyle mi korkardı insan? Tıpkı diğer rüyada olduğu gibi yabancı olan her şey bana tanıdıktı da. Bebeğimin kokusu da çok yabancı ama bir o kadar tanıdık gelmişti, bu korkuda.

Saçlarımı koparacak kadar sertçe çekiştirip tırnaklarımı başıma geçirirken derin derin nefesler aldım ve bulamadığım bebeğimin yokluğunda devamlı tekrar eden şeyin bir orkestra olduğunu ayırt edebildim ama devamını getirecek gücü kendimde bulamadım. Daha önemli bir problemim vardı, çok dahw önemli.

KIZIM YOKTU!

Derin derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım, bu halde değil kızımı bulmak kendimi bile kaybederdim. "Tamam," dedim sakince. "Efsun rüyadasın, bunu da farkındasın." tek tek kafama girsin diye tekrar etsem de arkamdaki orkestra aniden yükseltip beni korkutuyordu. Tekrar soluklandım.

"Şimdi uyanmadan kalk kızını bul, adını öğren ve sev. Annesi olarak sev. Hadi Efsun, hadi. Korkma. Rüyadasın, istediğin an uyanabilirsin. Hadi Efsun. Kalk bul kızını."

Bu ilk kez başıma gelmiyordu. Çok yaşamıştım, rüya bilincinde olduğumdan istediğim gibi hareket ettiğim çok olmuştu. İstediğim an rüyadan uyandığım çok olmuştu, rüyada olduğumu bile bile bir türlü uyanamadığım çok olmuştu. Bu kez tek fark daha yoğun duygular içindeydim.

Sebebi açık değil miydi? Anneydim ben.

Üzerimdeki pikeyi atıp yataktan doğrulurken neredeyse düşecektim ama dik durabildim şükürler olsun ki. "Annem," diye kısık sesle ona seslenirken odanın içinde onu aramaya başladım. Annem anlatırdı emeklemeyi öğrendikten sonra girmediğim delik kalmazdı diye. Kızım da benden halliceyse şu an yatağın altında bile olabilirdi.

O yüzden ilk ihtimal yatağın altı oldu. Dar bir yere sıkışmış olabilir miydi? Belki acıdan sesi bile çıkmıyordu. Kalbim kasıldı. Başıma, koluma kanadıma ağrı girdi ve dolapların içi dahil her yere baktığımda yüz ifadem ağlamaklıydı.

"Annem nerdesin?" dedim titreyerek. Rüyada bile kaldıramazdım ben bebeğimle ilgili kötü bir şeyi. Adını bile bilmiyordum üstelik. Gözlerimin sulandığını anladığımda görüş alanım çoktan su içinde yürüyordu. Kesik

kesik nefesler alarak kendi etrafımda dönerken aklıma gelen ihtimal bir bıçak kadar sert düştü zihnime.

Babası?

Babası mı götürmüştu yanında?

Belki ben uyanmayayım diye bu sefer onu da almıştı yanına? "Fetih." diye fısıldadım. Bebeğimin babası Fetih. Artık bu saçma ihtimal bile o kadar kötü gelmiyordu kulağıma çünkü daha kötüsü vardı.

Bebeğim yoktu!

Ben burada delirirken bir türlü susmayan şeye "Sus artık Allah'ın cezası!" diye resmen haykırdım. Çocuğum yoktu, o arkada resmen orkestrayla şov yapıyordu. O kadar öfkem aniden arttı ki odadan çıkıp Fetih'le kızımı aramadan önce tek gayem bu şeyin kaynağını bulup paramparça etmekti.

Yatağın yanındaki çekmecelere hışımla atak yaparken bu ses taksidini tamamlamadığım ya da Fetih'in son model telefonundan bile çıkıyor olsa parçalara ayıracaktım acımadan. Öyle bir nefretti bu melodiye. İlk çekmeceyi kurcaladım, ikinciye henüz varamadan kapı hiç beklemediğim bir anda açıldı.

Artık göğüs kafesimi zorlayan kalbim kulaklarımda atarken kapıya döndüm ve Fetih'i gördüm. Eline baktım, kucağına baktım, sağına soluna her yerine. Bir kız bebek aradım ama yoktu. Kızım yoktu. Artık uyanmak istiyordum yoksa kalbim kriz geçirecekti. Kızımla ilgili kötü bir sey duymadan uyanmam gerekiyordu. Onu ilk gördüğüm andaki gibi hatırlamak istiyordum.

Ama her şeye rağmen anne yüreği son bir umut kapı eşiğinden geçip, kapıyı örten Fetihe doğru ilerledi.

"Fetih." dedim endişeyle. Garip bakışları beni buldu ve oldukça esrarengiz bir sesle "Uyanabildin mi sonunda?" diye sordu.

Ona varmak üzere olan adımlarım yarıda kesildi, yine o dudaklarının dolaştığı yerde bir huylanma hissettim. Yanaklarımın içini ısırırken aklıma gelen şeyle gözlerim far görmüş tavşan gibi açıldı.

21 KERE BİSMİLLAHİRRAHMANİRAHİM!

Hayır, uyanacağım şimdi.

Fetih bana doğru bir adım attığında korkuyla kasıldım. Dudaklarımı ezdim hışımla. '*Daha anneni ben yoracaktım.'*

Hayır uyanacağım şimdi.

Yumruklarımı sıkarken o üzerime doğru yürüdü, ben geri gittim. Orkestra şimdi çok daha tehlikeli geliyordu kulağıma. Tehlikeli, kışkırtıcı, tahrik

edici ve... Yumuşak giden yerlerde aniden arkaya giren ani estrumanlar, yavaş ilerleyen akışta aniden yükselişler.

Çok tanıdıktı, biliyordum ben bunu. Biliyordum, sözlü bir şarkının orkestra elinden çıkmışıydı. Biliyordum, biliyordum ama neydi bu?

Fetih üstüme yürüdü, ben geriye gittim. O geldi ben gittim. Müzik daha tehlikeli bir hal aldı, eğer ki bu gerçekten bir rüyaysa birazdan belki de bulamadığım kızımın yerini başka şeylerle dolduracaktım. Bacaklarım titredi, düşecektim galiba.

Ve Fetih geldi ama ben gidemedim. Gidemedim ayağım sert bir şeye çarptı. Oda sonsuza açılmıyordu sonuçta. O korkutucu gözlere başımı iki yana sallayarak karşılık versem de eli aniden bana uzandığında nefesim kesildi. Bedenime dokunduğu an nasıl bir tepki verecektim bilmiyorum ama bütün çalışan organlarım birbirine girmişti sanki. Kalbim karaciğerin görevini görüyor, midem kalbimin işini hallediyordu. Vücudum kafayı yemişti. Makinem bozulmuştu.

Gözlerimi korkuyla yumarken beklediğim o dokunuş gelmedi, o beni uyandıran ses bir an kulağıma yaklaştı sonra uzaklaştı.

"The Royal Philharmonic Orchestra." Fetih'in sesi kulaklarımı doldururken irkilerek kapadığım gözlerim yavaş yavaş açıldı, eğer bulsaydım parçalara ayıracağım telefondan gelen ses Fetih'in dokuşuyla azaldı.

"Sezen Aksu Kaçın Kurası." diye devam etti. "Paris'te yarısı Türk olan bir orkestra Sezen Aksu'nun bazı parçalarını büyük bir ustalıkla yorumlamış. Yaklaşık iki saatlik bir çalışmadan bir kısım bu. Çok başarılı değil mi?"

Suratıma buz gibi bir kova suyu boşaltsa yine ne olduğunu daha iyi kavrardım. Başından beri tanıdık olan ama düştüğüm karmaşada ne olduğunu seçemediğim bu şey Kaçın Kurası mıydı?

"Ne?" dedim şaşkınca.

Evet, açık seçik belliydi. Nasıl fark etmemiştim?

Rüyada değil miydim, kızım yok muydu? Gerçek miydi bunlar?

Fetih'in tek dokunuşuyla beni az önce deli eden şey tamamen kapandı. "Müzik gerçekten evrensel, bu da en büyük kanıtı." diye devam etti ve yatağı işaret etti bana. "Hadi uzan." dedi anın saçmalığında benim aksime boğulmazken. Ben deliriyor olabilir miydim?

"Ne?"

Buruşmuş yüzümle ona bakarken hiçbir hamle yapmayışımı kendine hak gördü ve aniden diziyle dizime vurup hafifçe beni yatağa düşürdü. Başımı

duvarlara vurmak istiyordum. Benim biraz önce resmen yolduğum saçlarımı bana inat nazikçe geriye doğru itti, yüzümü açığa çıkardı. Loş ışık altında birbirimize bakarken o konuşmaya devam etti.

"Eğer ki bu şarkı sana birini hatırlatıyorsa artık hatırlatmayacak."

Fetih'in elinde bir kalem vardı ve sanki kafamın içine oldukça sürrealist bir şeyler çiziyordu. Hiçbir şey anlamıyordum.

"Yaklaşık on beş dakikadır bunu dinliyorsun ve bunun sesiyle uyandın."

Surrealist bir resmin içinde kaybolmuşken tek bir gerçekliğe tutunabildim.

O geceki, o kısa an aklıma geldi. Bu şarkıyı söyleyişim, onun kime söylediğimi sorgulayışı. Kimse dememe rağmen inanmaması ve aklında kalan o şüphe. Bu şarkının bana birini hatırlattığını sanıyordu.

Elimi hırla karnına vururken "Sen manyak mısın?" diye isyan ettim. Aklımı kaçırıyordum ben biraz önce, kalp krizi geçirecektim.

"Rüyadayım sandım, rüyayı kontrol ediyorum sandım. Deliriyordum Fetih sen manyak mısın?" karnına ardı ardına vuruşlarımı ben kesmeyince o engelledi.

Ne dediğimi anlamayan gözler beni bulurken bileğimden tutmuştu sıkıca. "Ne rüyası?"

Kızımın rüyası, bebeğimi aramıştım ben az önce. Ben gerçek bir anı rüya sanıp kızımı aramıştım. Akıl sağlığım giderek kayboluyordu. Beş ayın sonunda Fetih'i delirtip hastaneye kapattırayım derken ben delirecektim. Böylece benden önce evlenecekti. Nutkum tutuldu, benden önce evlenecekti! Benden önce annesinin istediği biriyle.

Anın içine çekildim, uyumadan öncesi canlandı. Şûrîde, Zühre, mantı. En son o mantıyı nasıl Fetih'e yedirmeyeceğim diye planlar kurarken uyuyakalmıştım. Kaç saat geçmişti bilmiyorum ama başım çatlıyordu. Deliriyordum az kalsın.

Aniden sinirlerim iyice gerildi hem boşta kalan elimle hem de kafamla Fetih'e varmaya başladım. "Sen psikopat mısın? Deli misin divane misin? Niye böyle şeyler yapıyorsun, delireyim diye mi? Allah seni kahretmesin Fetih. Allah seni kahretmesin!"

Sen misin Şûrîde'nin mantısına ölüp biten diyerek geçirdim kafamı.

Sen misin annenin istediğiyle evlenecek olan deyip geçirdim yumruğumu.

Sen misin beni delirtmeye çalışan diyemeden aniden iki elim kelepçelendi ve ensemden yakalandım. Üstüne bir de "Ulan dur!" diye

azarlandım. Nefes nefese, beni zaptetmeye çalışan adamla yüz yüze kaldığımda harap bir haldeydim.

Yemin ederim derdim bir değildi ki. Zühre Karadere'ye mi sinirlenseydim, mantıya mı, Şûrîde'ye mi, mantıya bayılan Fetih'e mi yoksa beni delirtmeye çalışan Fetih'e mi ya da her şeyi bırakıp yarınki mantı için mi plan yapsaydım?

Bana en az üç tane daha Efsun lazımdı. Yetişemiyordum.

Bitkince ona bakan gözlerime baktı bir süre, sonra bitap düşmüş yüzüme. "Rüya mı görüyorsun sandın?" dedi ve ben bir an bana üzüldüğünü sandım. Belki özür diler falan hatta. Ama gülecek gibi olduğunda hâkimiyeti altında çırpındım "Gülersen yüzüne tükürürüm!" diye çıkışmam geç olmadı en az onun karşılığı gibi.

"Tükürürsen yemin olsun ki yalatırım. Sakın icraata dökme onu."

Belki de en ciddi olduğu konulardandı, o yüzden ona yapmaya cesaret edemediğim nadir şeylerdendi. Yalayamazdım Fetih'i. Yani tükürdüğüm şeyi.

Yapamadığım şeyin hezimeti altında ezilirken ondan da kurtulamayışımla moralim iyice bozuldu başımı başka tarafa çevirip yarı inler, yarı mırıldanır gibi bir ses çıkardım ve bu bir şeyin sesine çok benzedi.

Bir bebeğin sesine. Hatta birebir aynısıydı.

Bebek... Kızımın adını ne koymuştum acaba?

Yarın o mantıyı Fetih'e nasıl yedirmeyecektim?

Sezen Aksu'yu bu kadar sevmeme ve takip etmeme rağmen nasıl olmuştu da böyle bir çalışmayı şimdiye kadar görüp dinlememiştim?

O çıkardığım garip sesle Fetih elini ensemden çekti ve yanağımı aldı elinin içine yüzümü kendine çevirdi. O alaycı bakışları dağılmış biraz daha ciddileşmişti. Baş parmağı yavaşça yanağımı okşarken "Çok mu korktun?" diye sordu bu yaptığının böyle bir şeye sebep olayacağını hiç düşürmeyerek.

YA KORKTUN MU NE DEMEK AKLIM TOPLADI PILINI PIRTINI TERK EDİYORDU BENİ ŞERRO?!

Başımı salladım ağır ağır. Vicdan azabından kıyım kıyım kıyılsın o kalbi, yataklara düşsün de yarın o mantıyı yiyemesin diye.

Yataklara düşmedi ama bir üzüldü, şefkat ve pişmanlık doldu bakışlarına. Şu an 'şerro' diye bağırıp kafa atmak istiyordum Fetih'e. Neyse.

"Hafızandaki bir bilgiyi yenilemem gerekiyordu." diye yüzsüzce açıkladı. Gerçekten aklımda biri olduğunu ya da bir şey bana birini hatırlatacak kadar

gönlümün dolu olduğunu mu düşünüyordu? Son flörtümün adını bile zorlanarak hatırlardım ya da son öptüğüm son sarıldığım.
Araya giren zamanın bolluğundan değildi bu, hafızam o kadar kuvvetsiz değildi. Kalıcı belleğe atacak kadar önem vermediğimdendi. Durum buyken o şarkının bana birini hatırlattığını düşünüyordu bir de... Ya sabır!

"Ve yeniledim de." diyerek pikeyi daha çok kaldırıp ellerimi de bırakıp altına girmemi bekledi.
Kapı gibi bir gerçek baş ucumda bana bakıyordu.
'*Fetih amacına ulaştı. Belki sandığı gibi olan bir şeyi değiştirmedi ama olmayan bir şeyi var etti. Artık bu şarkıyı ne zaman, nerede, kiminle duysam aklıma o gelecekti.*'

Bu gerçek iç titretiyordu. Bu anı ölsem unutamazdım sanki.
Bitkince yatağa girdim üzerimi örtmesini bekledim. Pikeyi bana sarıp sarmalarken bir ona bir de olmayan beşiğe bakıyordum. "Fetiih," diye ona seslendim. Kafamdaki soruyu susturmak için ona bu soruyu sormam lazımdı. Elini başımın üzerinden yastığa bastırırken bana baktı. Derince bir nefes aldım ve dudaklarımı ıslattım.

"Kızın olsa adını ne koyardın?"

Belki gündüz aklım başındayken bu soruyu soramazdım ama şimdi hiç de zorlanmamıştım. Bu soru ona neye uğradığını şaşırttı. Kalakaldı öylece tepemde. Sonrada dudakları aşağı doğru kırıldı.

"Bilmiyorum, hiç düşünmedim. Ne alaka durup dururken?"

Halbuki bana bir isim söylese içim epey bir rahatlayacaktı. Kurtulacaktım o sorudan. Halbuki bir gün kızım olsa adı üstünde benim daha çok sözüm geçerdi.

"Hiiiç," dedim sıkıntıyla. "Öylesine aklıma geldi." eli muhtemelen ateşimi ölçmek için alınma gitti ama yoktu. Halbuki o yemek masasından kalktığımda ölçse cayır cayır yanıyordum.
Tam gidecek sandım ama sorumu bana geri yöneltti. "Sen? Sen ne koyardın?" işte bunu bilsem hiçbir problem kalmayacaktı işte.

Türkiye'de çoğu kız isimlerinin sonuna ya Nur ya da Su ismi, erkeklerin sonuna da Ali ya da Can getirilirdi. Aklım yerinde değil ya şaka yapayım dedim.

"Efsun Su, sen de oğlun olursa Fetih Can koyarsın."
Efsun Su ve Fetih Can.

Çok komik bir şey söyledim ve buna güldüm ama Fetih öylece yüzüme baktı. Sanırım beni ciddiye aldı. Bunun sebebi buzağına ismimi verişim

olabilirdi. Neyse. Hafifçe burnuna vururken "Şaka yaptım bakma öyle." diye sızlandım. Ama yani Efsun Su'da fena değildi. Çok muallakta kalırsam olabilirdi ama dokuz ay zamanım vardı, kalmazdım herhalde.

"Senin kafan gitmiş iyice, uyu artık erken kalacaksın."

Uyuyacaktım, kalkacaktım ve yarın olacaktı. Yarın olacaktı ve mantı yapılacaktı. Benden uzaklaşmak için hamle yapan Fetih'in kolunu hırçınca yakaladığımda tırnaklarımı fark etmeden derisine saplamıştım. Gözleri elime kaydığında tutuşum yumuşadı. Sanırım bu gece uyuyabilmem için bir şeyi daha sormam lazımdı.

Babaannesinin sütlacı, Şûrîde'nin mantısı ve benim kurşun kekim. Benim kıytırık kurşun kekim. Zannettiğim kadar kıytırık mıydı?

"Fetih," dedim düz bir sesle. "Beş ay sonra benden kurşun kekin tarifini isteyecek misin?"

Öyle ezberden bir tarif değildi, kendimi bir ayda o kadar geliştirmiştim ki yiyen nasıl yaptığımı bile sorabiliyordu ve ben kimseye söylemiyordum. Benim tarifimdi. Altında benim imzam vardı, adının patenti bile bizdeydi. Ve istese bile Fetih'e de vermeyecektim. Yine de istemesini istiyordum.

Ama o başını iki yana salladı. Kalbimdeki kelebeğin kanadına yağmur damlası düştü ve o kanat dağıldı, kelebek olduğu yerden hareket edemedi. İstese uçacaktı, istemedi kanadı parçalandı. "Canın hiç mi çekmeyecek?" diye sordum kırgınca. Elim kolunu bıraktı ama o elimi tuttu bu kez. Çekerim diye sıkıca kavramıştı.

Küçükken sadece yenilen ve aranan o sütlaç. Gelmeden haber gönderilen o mantı ve benim gerçekten kıytırık olan o kekim. Bir de çok iyi yapıyordum diye kendimi kandırmam yok mu? Ah aptal Efsun, ah...

Elimi bırakmadan aramızdaki mesafeyi kapattı ama ben devamlı gözlerimi kaçırıyordum artık. "Çekecek canım." deyiverdi aniden. Meraklı gözlerim onu buldu. Kalbimin atışları usulca belirginleşti.

"Kapına geleceğim, sen de beni içeri buyur edeceksin. Hazırlamanı bekleyeceğim, sonra da yiyip gideceğim."

Bunu ben bu gece sordum, sordum ama sanki bu soru çok daha önceden sorulup cevaba ulaşılmıştı. Cevap söylenmek için hazırda bekletiliyordu.

Dudaklarımın kırılmasını engellemedim, o parçalanmış kanadın iyileştiğini hissettim. Uçacaktı ama önce bir şeyi daha öğrenmem lazımdı.

"Evlenene kadar mı?"

Elimi bırakıp odadan çıkmadan önce son söylediği o kelebeği uçurmakla kalmadı içime su serpti. Ben mantıyı ona yedirmemek için planlar kurarım

sandım ama öyle bir hafifleme geldi ki o çıktıktan çok kısa süre sonra uykuya daldım.

Bir kez cıkladı, kaşları havalandı. "Sen evlenene kadar."

●○●

Karadere'lerin geliniyseniz ve yirmi altı yaşındaysanız hayat gerçekten çok zordu.

Girdiğim doktorlara ait lavaboda hızlı hızlı kabinlerin kapılarını çalarken hiçbirinden ses gelmedi ve ben rahatça delireceğim bir yer buldum sonunda. Aynadan kendimle göz göze geldiğimde elimi ardı ardına alnıma geçirdim. Çok az zamanım kalmıştı ve ben hala hiçbir şey bulamamıştım. Burcu, Burcu, Burcu...

Eğer aramız iyi olsaydı şu an bana bin tane çözüm yolu bulmuştu. Ama onun söylediklerini haftalardır aşamıyordum. Benim aramamı beklediğini biliyordum elim numarasının üzerine de gidiyordu ama yapamıyordum. Beceremiyordum olmuyordu.

Dudaklarım neredeyse ısırmaktan kanayacaktı. "Düşün kızım düşün. Düşün bul, çalıştır saksıyı!"

Fetih o mantıyı yiyecekti, eğer ki o masada mantı olursa yiyecekti. Buna engel olamazdım. Önünden çekip alamazdım, engellemeye çalışamazdım. O günkü turşu olayının devamını getiremezdim. Ve biliyorum yerdi, yememesi için hiçbir neden yoktu.

"Turşu için sebebim vardı ama mantı için yok. Yok engel olamam. Engel olmam demek Şûrîde'yi kompleks haline getirmem demek." kendi cümlem kendimi dehşete düşürdü.

Şûrîde'yi kompleks haline mi getiriyordum?

Tüylerim diken diken oldu, başımı iki yana salladım ve aynadaki görüntüye kızdım. "Saçmalama Efsun!" yanağıma vurdum, birinin beni tokatlaması gerekiyordu. "Şûrîde kim Allah aşkına? Teyzenin nefretinden beslenen Fetih'in bilmem kaç kuzeninden herhangi biri. Şûrîde kim? Sıradan bir kuzen, onun neyini ben kompleks haline getireceğim? Saçma sapan konuşma, at kafandan onu çabuk. At!"

Başımı titreyerek iki yana salladım. İçim kasıldı, dişlerimi sıktım. Şüpheyle aynadakine baktım. "Sıradan bir kuzen." diye tekrar ettim. "Fetih'te kuzenden bol ne var? Sıradan bir kuzen." dilimin ucunu ısırırken derin bir nefes aldım. Muhtemelen yeni temizlenmişti, zira çiçekli deterjan kokuyordu.

"Bir okyanusa düşsek Fetih ilk beni mi kurtarır Şûrîde'yi mi?"

TABİ Kİ BENİ KURTARIR!

"Hayır Şûrîde'yi kurtarır!" gönlümden geçenle dilimden düşen bir olmadı. "Aralarında kan bağı var. Şûrîde'yi kurtarır tabi ki!" biraz önce 'Şûrîde kim ki?' sorusu aniden "Sonuçta Efsun kim ki?" sorusuna dönüştü. O kadar içime oturdu ki bu düşünce korkuyla lavabonun mermerine tutundum. Nefesim sıkıştı, suyu açıp önce elimi sonra boynumu ıslattım. Renk atmış yüzüme baktım ve bir süre kendimle göz göze kaldım.

Dikleşmem tabi ki geç olmadı. "Ne demek Efsun kim, Efsun?" çözüm bulamadıkça deliriyor, delirdikçe saçmalıyordum. "Efsun kim, ne? Efsun!" dedim kendi adımı bastırarak. "Adı yeter. Adım yeter. Efsun işte, ötesi berisi mi var? Asıl Efsun'un yanındaki herkes kim? Efsun, bu isim bile ezer geçer çoğu kişiyi."

Ateş gibi yanan yanaklarımı yelledim. Nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Fetih tabi ki ilk beni kurtaracaktı. Fetih'ten bahsediyordum, canını istesem sorgulamadan koyardı önüme.

Tamam o kadar değil ama onun gibi bir şeyler işte.

"Sakin ol ve adım adım git. O masaya oturduğumuzda Fetih onu yer, engel olamam. Engel olursam olay Şûrîde gözünde çok anlamsız yere kayar. Şûrîde'yi kompleks haline getirmem, bu kadar düşemem. O masaya otururşa yer, engel olmak için yapacağim şeyl-"

Cümlem bir makasla keskin bir şekilde bölündü, aynadaki görüntünün tepesinde bir ampul oluştu sonra da yandı. Ampule baktım kendime baktım, ampule baktım kendime baktım. Dudaklarım gururla kıvrıldı, parmak uçaklarımdan öptüm önce sonran alnıma bastırdım.

"Peki ya biz o masaya hiç oturmasak? Fetih beni yemeğe götürse?" dudaklarımı öne doğru büzdüm başımı olumsuz anlamda geriye attım.

"Hayır hayır. Fetih beni bin bir ısrarla, yalvar yakar yemeğe götürse?" parmaklarımı şıklattım başımı ağır ağır salladım. Önlüğümün cebinden telefonumu çıkarırken kalbim pır pır atıyor, nefesimi zorluyordu.

Fetih'in, Zeliha'ya aldığı ama Zeliha'nın ancak biri ararsa aklına gelen telefonunu aramak için rehbere girdim. Parmaklarım numaranın üstünde duraksadı kendimle göz göze geldim.

"Yapacağım ortaya çıkarsa?" elimdeki telefon titredi sıkıca yutkundum. "En fazla dört ay Fetih'ten köşe bucak kaçarım yüzüne de bakamam. Olsun," dedim ihtimalin ağırlığını azaltmaya çalışırken "Daha kötü şeyler de var hayatta. Ölüm değil ya işin ucu. Aynen. Ya atar ya batar. Allah Kerim."

Numaranın üzerine basarken elim kolyemde stresten ağrıyan başımla Zeliha'nın sesini duymayı bekledim ve sonunda duydum da.
"Efsun abla," diye açtı sıcacık bir ses. Elimi ıslatıp tekrar boynuma sürdüm. "Bebeğim, nasılsın?"

"İyiyim, ben de tam kahve almaya iniyordum. Sen?"

Ölüyorum Zeliha, toprak atanım yok.

"İyiyim ben de. Şey için aradım ben seni," bir gözlerim karardı. Zeliha'yı da alet ediyordum kendime. Allah'ım kafamı nerelere vurayım?
"Fetih bugün beni hastaneye bırakırken akşam yemek yemeye gidelim dedi. Çok da ısrar etti, ne yapsam da vazgeçiremedim. Sanırım yer de ayırtmış, gideceğimiz belli değil ben bir kez daha uğraşacağım vazgeçirmek için ama sen de gelmek ister misin?"

Stresle bacağımı sallarken korku dolu bakışlarım aynadaydı. "Sen niye gitmek istemiyorsun ki?"

Hayda... Abisi kılıklı en olmadık yerlere takılıyordu.

"Aşkım yorgun oluyorum, o da öyle. Gerek var mı kafasındayım. Gerçi çok ısrar etti ama bilmiyorum eve gelsek direkt daha iyi bizim için. Gidersek gelecek misin bizimle?"

Zeliha'nın bu teklifimi kabul etmesi çok çok düşüktü. Benimle ağabeyinin arasına girmemek için çabaladığını fark ediyordum. Ama o küçük ihtimal o cevap verene kadar çığ oldu.

"Hayır siz gidin, benim ne işim var? Hem sabahtan beri evde mantılar açıldı börekler yapıldı. Şûrîde abla döktürdü bu ziyafeti kaçırmak istemiyorum ama siz gidin. Abim bu kadar istiyorsa vazgeçirmeye çalışma."

Tuttuğum nefesi yavaşça verdim.
İlk risk başarıyla atlatıldı. Zeliha tabi ki bizimle gelsin isterdim, hatta istemese bile ben zorla getirirdim onu ama ortaya çıkacak yalanım yoksa...

"Aaaa," dedim sahte bir şaşkınlıkla. "Doğruuuu ben onu tamamen unuttum. O zaman kesin geliyoruz eve. Şûrîde mantı yapacaktı bugün tamamen çıkmış aklımdan. Fetih'e söyleyeyim ben, iptal edelim. Çok da ısrar etti ama başka zam-"

"Efsun abla saçmalama," diye böldü beni Zeliha. Zeliha... Şu an kalbim senle doldu taşıyor benim güzel kızım. "Alt tarafı mantı. Yemeyiverin. Gidin işte güzel güzel yiyin yemeğinizi, bak abimin böyle şeyleri düşünmesi bile çok garip. Israr etmesine girmiyorum bile. Kırk yılda bir

olur böyle şeyler, kırma abimi. Asık suratını çekeriz yoksa sofrada. Gidin siz gidin, sıkılmadın mı sen ev hastane arasında gidip gelmeye?"

Arka da Hande Yener çalmaya başladı aniden. Göz kırptım kendime. '*Sen baya bela belasın...'*

"Öyle de," dedim uzatmaları oynayarak, "Şûrîde'ye ayıp olacak, hem annen şimdi olayı bana yıkacak bir ton laf. Hem belki abin de mantıyı falan duyunca gelmek ister."

Hande Yener daha da bastırdı '*Fena fenasın, fena fena!'*

"O iş bende. Senin ne suçun var? Abim istiyor. Şimdi ben gidiyorum ve yavaştan çıtlatıyorum abimin ısrarını ve programını. Senin abimi ikna etmeye çalışacağını da söyleyeceğim eve gelmek için. Merak etme sen. Hem abim mantı için seninle olan şeyi iptal etmez. Size afiyet olsuunnn."

Ben baya bela belayım, bela bela. Bela belayım, bela bela. Fena fenayım, fena fena.

Göz kırptım kendime. "Teşekkür ederim." dedim minnetle. İkinci risk de ortadan kalkmıştı. "Ben sana son durumu haber vereceğim. Zeliha," dedim bitkince. "Seni çok seviyorum, biliyorsun değil mi?" öyle dolu dolu bir soruydu ki... Şimdi karşımda olsa herhalde sık sık yaptığım o haşin sevgi gösterimi abartıp ısırmayacaktım direkt tek lokmada yiyecektim.

"Fetih Karadere duymasın ama ben seni ondan da çok seviyorum."

Omuzlarım düştü mır mır sesler çıkardım, şapşal şapşal gülümserken kapanan telefonumu önlüğümün cebine attım. Sesli bir nefes verirken aynadan kendimle bakıştım. Şimdi oturup Zühre Karadere oğlunu arayıp eve çağırmasın diye dua edecektim. Ama bu en düşük ihtimaldi. Oğluna sinirlenince konuşmuyordu. Üstelik Fetih'le benim üzerimden asla arasını bozmuyordu, şimdi arayıp laf etse Fetih'le tartışacaklardı. Bütün hırsını sonra benden çıkarıyordu.

Geriye çekildim, üstümü başımı düzelttim. Hangi makyaj malzemelerimi yanımda getirmiştim? İnsan içine düzgün çıksaydım. Sabah neleri çantama attığımı düşüne düşüne saçlarımı düzeltirken bu aralar çok sık olan şey yine oldu. Elim aniden durdu, bakışlarım dondu. Gözlerim aynadan kendime kaydı, başından beri o sinsi hallerimden sıyrıldım ve kendime normal halimle baktım.

"Niye bunu yapıyorsun?"

Halim çift karakterden halliceydi. Dengem şaşmıştı, son zamanlar da kendimden beklemediğim şeyler yapıyordum. Nedeni neydi az önce

yaptığımın? İçine düşeceğim karmaşadan kendi alnıma vuruşumla kurtuldum.

"Düşünme!" dedim hemen. "Düşünme. Düşünme, sorgulama. Sakın düşünme Efsun, sakın! Düşünürsen,"

Yine Hande Yener çalacak gibi oldu. Ama bu sefer başka bir şarkısı. Hemen engel oldum. Sevmezdim Hande Yener zaten.

"Düşünürsen delirirsin. Savaşı başlatan onlar Efsun, sen sadece karşılık veriyorsun. Ne yapsaydın saf salak yaz dizisindeki başroller gibi kazdıkları kuyuya düşüp, seni her halükarda yenmelerini mi bekleyecektin? Onlardan yılan olmayayım ama hani çok da saf salak değilim yani. Ben sadece karşılık veriyorum. Savaşı başlatan onlar, ne yapayım Tarık Akan gibi beni yıkana kadar kurşun yemeye devam mı edeyim?" saçlarımı savurdum telefonumu geri çıkardım.

Şimdi bakalım bakalım. Fetih beni bir bir ısrarla nereye götürecek seçelim...

●○●

Hastane koşullarında ne kadar yapabilirsem o kadar yapmıştım makyajımı. Biraz memnun değildim ama umursamamaya çalışıyordum. Topuklu ayakkabılarımın üzerinde çaktırmadan başımı dışarıya uzatıp Fetih'e baktım. İçtiği sigarayla yolumu gözlüyordu.

Gideceğimiz yerin instagram hesabını açarken kabaca Fetih'le kapı arasındaki mesafeyi adım cinsinden hesaplamaya çalıştım. Umarım oraya varana kadar kimseye çarpmazdım.

Allah kerimdi, gitmeliydim.

Duruşumu dikleştirdim, yüzümü ekrana gömerek hastaneden çıktım ve adımlarımı saymaya başladım. Allah'ım ne olur Fetih'e varana kadar kimse çıkmasın karşıma, lütfen.

İlerledim, ilerledim, ilerledim. Tahminimce mesafeyi yarıladım ve kimseyle çarpışmadığım için içimden Allah'a teşekkürler ederken, muhtemelen duayı kendi işlerime alet ettiğimden belamı buldum. Birinin gövdesine kafa tutarken şaşan dengemle ben sallantıya girmeden belimden sıkıca yakalandım.

Beni tutan kolların sahibine baktığımdaysa yabancı bir çehreyle karşılaşmadım sandığımın aksine. Fetih'ti. O kadar mı yanlış hesapladım diye düşünürken yolu arkasına kaydı gözlerim. Hayır yanlış hesaplayan ben degildim, üstüme yürüyüp ona çarpmamı sağlayan Fetih'ti.

Dudaklarının arasından sigarasını çıkarırken sinir olacağımı bile bile bütün dumanı yüzüme üfledi ama bir şey demedi. Suyuna gitmem lazımdı. "Bak ben değil başkası çıksa karşına, böyle iç içe gireceksin çarptığın kişiyle görüyor musun?"

Seninle girmem çok normal bir şey sanki. Neyse.

"Pardon, dalmışım." demekle yetindim. Beni kendinden uzaklaştırmadan önce gözü sonra eli telefonuma gitti.

"Kaçtır seni uyarıyorum, çıkınca bu telefonuna gömülme diye. Neye bakıyorsun kızım bu kadar?"

Evet kaçtır uyarıyordu, o yüzden ya kendisi soracaktı neye bakacağımı ya da soracaktı. Ekrana bakarken "Ne bu, niye bakıyorsun bu kadar dikkatli?" diye sordu.

Dudaklarımı aşağı doğru kıvırdım. "Şey ya; benim canım bugün sen bir kebap çek, sen bir kebap çek... Zafer ballandıra ballandıra anlattı bir de özellikle buranın kebabını. Aradık belki sipariş alıyorlardır diye ama hayır yokmuş o hizmetleri. Bende öyle açılış kapanış saatlerine bakıyordum olmadı bir iş ya da nöbet çıkışını denk getiririz de gideriz diye."

Zafer fıstığın senden özür diliyor.

Fetih'in ilk kaşları havalandı sonra ekrandan bana baktı. "Zafer'le?" diye sordu 'hadi ya' der gibi. Gülümsedim hiçbir şey yokmuş gibi.

"İşte Zafer, ben, Bahar, Hüseyin. Artık kim nöbette değilse. Hep beraber gideriz. Yani aslında Zafer çok ısrarcı oldu sipariş vermek konusunda ama hem zaten yokmuş böyle hizmetleri hem de ben istemiyordum içten içe. Biz onu yiyene kadar buz gibi oluyor, beş dakikada hızlı hızlı yemeye çalışıyoruz boğazıma diziliyor. Yediğim şeyden soğuyorum." derince soluklandım. "O yüzden yani ona bakıyordum, öyle girince gönderilerine dalmışım. Hiç de canım çekmez normalde et ama çok övdüler."

Öyle bir yalan söylüyordum ki resmen zincirlemeydi. Bir zincir kopsa herkese rezil olacaktım.

Neyse, savaşta her şey mübahtı.

Bakışları yüzümde dolaşırken vicdanım sızım sızım sızladı.

Özür dilerim Fetih...

"Canın çekiyorsa gider yeriz." dedi gecikmeden. Asıl stresim Zeliha'ydı, bu cümleyi duyacağıma adım kadar emindim zaten. "Niye açıp bakıyorsun resimlere çok büyük bir şeymiş gibi. Sahibini tanıyorum zaten buranın, arayayım yer ayırtsın."

Ben yapamayacaktım galiba, çok çabuk ikna olmuş benim iyice kötü hissetmeme neden olmuştu.
"Yok ya," dedim. Blöf mü yapıyordum yoksa ciddi miydim ben bile ayırt edemiyordum. "Boşver yani. Anlık bir heves benimkisi, ya sonra bizimkilerle gideriz ya da hevesim kaçarsa hiç gitmeyiz. Boş ver yani, eve gidelim."

Blöf müydü vicdan mıydı bu?
Telefonumu bana geri uzattı. "Can bu," dedi beni daha da üzerken. "çektiyse bir kere bitti. Bir dakika sonra atacağı belli değil. Hevesse heves, anı geçirtmeden yapacaksın istediğini."

Yalan söylüyordum, yalan söylüyordum ve o bu kadar hassas davranıyordu. Allah'ım yalan söylüyordum ve o çok ince davranıyordu. Utançla küçüldüm. Fetih bana yalan söylemezken ben ona tek ayak üstünde kırk bir yalan söylüyordum.

Eli telefonuna gitti ben müdahale etmeden birini aradı. "Kardeşim," dedi öylece onu izlerken.
Fetih bana hiç yalan söylemiyordu ben niye böyle yapıyordum?

"Hoşgeldini beş gittini ben yanına gelince yapalım. Sen uygunsan bana bir masa ayırsana."

Utan deyince utanan köpekler gibi elimi yüzüme örtecektim şimdi.
Gözlerimi kaçırdım yere baktım. Göz göre göre yüzüne baktığım adamı kandırıyordum. O beni hiç kandırmazken üstelik. Yani o kadar dürüsttü ki Fetih kıyafetimi beğenmiyordu şak diye söylüyordu. Saçımı beğenmiyordu pat diye söylüyordu. Makyajımı beğenmiyordu çat diye söylüyordu.

"Yengenle geleceğiz, iki kişiyiz."

Yengen, ona yalanlar söyleyen yengen...

"Eyvallah. Hadi yarım saate oradayız."

Elini belime koyarken "Hadi." dedi aracına doğru yönlendirip. "Bak eğer ki yorgunsa-"
"Efsun dırdır etme." diye hemen böldü. Dır dır. Bu Fetih'teki kırk yıllık evli çift sendromu beni delirtiyordu. Vicdan azabı falan uçtu gitti. Valla neyin vicdan azabı ya? Ben en azından onun kalbini kırmıyordum ama o her şeyime laf ederek bunu yapıyordu. Ben sadece dün gece açık seçik bana şov yapılarak bahsedilen mantıyı yemesini engellemiştim bu kadar. Hiçbir şeydi bu.

"Benim de canım istiyor, hem arkadaşımı göreceğim bu yüzden gidiyoruz. Bitti uzatma, bütün yol boyunca dinlemeyelim seni."

Sultan babaane, duy bunları duy. Haşa o konuşsun bir ömür dinlerim diyen adamı duy. Arabaya doğru huysuz huysuz yürürken "Önce kedilerimi doyuralım ama." dedim onların olduğu kısma çevirirken yönümü. "Senin arabanda kuru mama vardı getirsene."

Onu geride bırakıp kedi sürümün takıldığı yere yaklaştığımda öğlen çıkıp mama vermeyişimden dolayı beni görür görmez üzerime koştular.
"Anneniz size kurban olsun!" diye neşeli bir karşılama yaptım. Bacaklarıma sürtünenler, patileriyle bacağıma tırmanmaya çalışanlar ayaklarımı koklayanlar. Allah'ım keşke kedi doğurabilseydim.

Ardımda bıraktığım ama hareket etmeyen Fetih'e döndüm. Bıkkın bıkkın bana bakıyordu, hadi gidelim der gibi. "Hadisene Fetih! Aç mı kalsınlar? Hayır aç bırakıp gidersek nasıl geçecek boğazımızdan o kebaplar?" göz devire devire aracına yönelirken aralarında diz çöktüm.

Fetih gelene kadar hepsini sevdim, öptüm, çirkef olanları sinirlendirdim, pati yedim, pati attım, dişlerini ellerime geçirdiler, bir sürü ses çıkardık. Ve sonunda gelebildi. Elindeki ve hiç eksilmeyen kuru mama paketini alırken "Emir daha hızlı."diye söylendim. Benim anlık verdiğim gazla ve baskıyla almış mama ama ne doğru dürüst beslemiş ne de başlarını okşamıştı.

"Allah Allah." diye söylendi arka tarafımdan. Karşılık vermeden mamayı açarken Fetih'in bacağına sürtünen kediler Fetih tarafından itiliyordu. Biraz sevgi be adam, biraz sevgi.

"Beni tırmalayan hangisiydi?"

İki tane aynı kediden vardı, ben hangisi onu tırmaladı biliyordum ama onun ayırt etmesi imkansızdı. "Ne yapacaksın dövecek misin?"
Bol bol boşalttığım kuru mamaya saldırırlarken "Pezevenk bir de benim aldığım mamayı mı yiyecek?"

Dirseğimi bacağına geçirdim. "Küfür etme kedilerime!"

Çantamdan çıkardığım yaş mamayı zorlanmadan açarken kuru mamanın üzerine döktüm. Mesela Emir olsa bana hiç iş bırakmazdı ama Fetih ancak arkamda durup sövüyordu.

Açtığım konserveleri boşaltırken yıllar geçse güleceğim bir şey yaşandı. Fetih önüme düşen saçımı arkadan almak istedi ama kedilerimden belki de bana en düşkün ve en cazgır olan öyle bir patisini geçirdi ki Fetih'in eline son saniye kurtarmasa kendini eli boylu boyunca çizilecekti. Fetih'e saldıracak gibi bakarken çok tiz bir ses çıkardı. "Ulan." diyerek beklemediği hamleye ilk tepkisini verdiğinde elimde boş konserveyle kıkır kıkır güldüm.

Yavaşça başını okşarken "Annecim," dedim sakince. "Yapma öyle, ne yapıyorsun?" ben tam sakinleşti, anlık bir şey sandım ama Fetih'in eli tekrar beni bulmaya yeltendiğinde aynı şeyi yine yaptı. Anlık bir şey değildi Fetih'e çok kötü bakıyordu.

"Tamam dokunma bana." dedim sakince arkamdakine, kedinin çenesinden okşarken arkamdan bir "Af buyur?" yükselişi geldi.

Seve seve tekrar yemeğe yöneldirdiğim kediyi izlerken "Buyurayım. Çok gergin ve huysuzsun. Bana zarar vereceğini düşünüyor."

Muhtemelen böyleydi ya da başlı başına Fetih'i sevmemişti. Ama bu ihtimal hem daha düşük hem de Fetih'in daha çok hoşuna gitmez diye söylemedim.

"Ben mi sana zarar vereceğim?" bu sanki benim iddiammış gibi tepkiliydi sesi.

"Hayır tabi ki ama o öyle düşünüyor. Tamam olabilir dokunma sen, huysuzlanmasın hayvan."

Hafifçe eğildi "Düşünürse düşünsün pezevenk. Geçsin köşesine ağlasın isterse bize ne?" aniden yemeğini yiyen hayvanın işaret parmağının tersiyle başını sarsarken anında atak geldi ve Fetih'in elini dişlemeye çalıştı ama yapamadı.

"Fetiiih!" onun eline vurmak için kaldırdığım elimi yakalayıp beni kaldırdı ve himayesi altına aldı. Tısladı Fetih'e, sonra bir adım da yaklaştı. Diğerlerinin umurunda değildi de bu kedi köpeklerin içinde mi büyümüştü yahu? Ne bu korumacı tavır böyle? Bir şey yapmasın diye kendimi Fetih'ten uzaklaştırmaya çalıştım ama nafile. Bir kedi bir köpekle ya da iki kediyle ya da iki köpekle uğraşıyordum sanki.

"Hayırdır?" diye ona tıslayan kediye konuştu. Çocukla çocuk olanı gördük ama kediyle kedi olanı pek göremezdik. "Dokunamazmışım. Ulan yürü işine. O benim karım senin neyin?"

NE DEMEK NEYİ, ANNESİYİM YA?!

Karşılık aldıkça daha da sinirlenen ve her an üzerimize atlayacak olan kediden uzaklaşmak için Fetih'i ittim. Hiç zorluk çıkarmadan uzaklaşırken oradan, "Sen bunlara çok yüz vermişsin." diye söylendi. Yüz vermişim. Kedilere.

Arabaya binerken ikimiz de resmen çarptı kapıyı. Kediye bile sinirlenebilir miydi bir insan? Fetih sinirleniyordu. "Sana söyleyecek hiçbir şey bulamıyorum." dedim çantamı arkaya atarken. İkimizde kemerlerimizi taktık, aracı çok geçmeden hareket ettirdi. Mama çöplerimizi de orada

bırakmıştık, neyse birazdan süpürülürdü zaten ve ben de süpürenden güzel güzel şeyler duyardım.

Elim telefonuma gitti "Zeliha'yı arayayım, o da gelir belki." diye zarf attım. Tepki vermeden önüne bakarken aramadan önce sanırım bu gecenin son yalanını söyledim. Yani umarım öyledir.

"Aaa Şûrîde falan mantı açtı bugün, eğer yemek istersen eve gidelim direkt."

Spontene bir sessizlik oluştu aramızda Fetih'in saatinin tik tak sesini bile duydum. İlk kez ona karşı bir korku kapladı içimi. Mantı. O çok sevdiği mantı. Bana kebap yemeye sonra gideriz o zaman diyebileceği mantı. Şûrîde'nin mantısı.

Başını yoldan çevirmeden iki yana salladı. "Kebap yemeye gidiyoruz, ne mantısı?" diyerek şüphemi kökünden kuruttu. Rahat bir nefes alarak Zeliha'yı aradım.Kenardan sesini kısarken telefonun ikinci çalış olmadan açıldı. Aramamı bekliyormuş gibi. Hiç uzatmadan "Hadi hazırlan seni almaya geliyoruz, yemeğe gidiyoruz." dedim sanki bu günkü konuşmamızı hiç yaşamamışız gibi. Oldukça cilveli bir şekilde "İkna olmadı değil miii?" diye sordu. Bu ses tonu da neydi böyle?

"Hayır." derken düz bir sesle ben, o devam etti.

"Biz bulduk bu ısrarının sebebini. Ve hayır gelmiyorum."

Olmayan ısrarın sebebi mi?

"Neymiş?" Fetih'e renk vermemek için o kadar çabalıyordum ki, halbuki o sadece yola bakıyordu.

"Ay ama sen nasıl unutursun ya?! Ben ondan beklerdim unutmasını sen unuttun. Bugün birinci ayınız Efsun abla. Bu yüzden bu ısrarı. Ya kimin aklına gelirdi ki abim unutmayacak bir de bir şeyler hazırlayacak? Şu an hepimiz çok şaşkınız. Şûrîde ablayla fark ettik, zaten bir gariplik vardı abimin ısrarında." iç çekti eriye eriye. Bugün ayın kaçıydı ki?

"O yüzden size afiyet bal şeker olsun ve birinci ayınız kutlu olsun! Su gibi akıp gitmedi mi?"

Sahiden bir ay olmuş muydu? Ben devamlı bir ay deyip duruyordum ama daha var sanıyordum yine de. Çok şey sığdırmış gibi gelse de hiçbir şey yapmamış gibi de hissediyordum. "Öyle." diyebildim sadece. Kıkırdadı ve kısık sesle devam etti.

"Yalnız abimi o tırnaklarınla yonta yonta bu hale getirdin ya, sen harikasın! Senden başka hiç kimse yapamazdı biliyor musun bunu?"

Göz ucuyla Fetih'e baktım. Uslu uslu arabayı sürüyordu halbuki. Yine ve yine sakince "Biliyorum." dedim. Yaptığım bir şey yoktu halbuki. Kahkaha atıp güzel temenniler eşliğinde telefonu kapatırken gözüm tarihe kaydı.

"Gelmiyor mu?" diye sordu Fetih. Başımı iki yana salladım.

"Hayır ve bugün evliliğin birinci ayıymış." dedim sanki yabancı birinin ay dönümünden bahsederken. Gözleri beni buldu. İkimiz de farkında değildik. Ve niyeyse ikimizin de hoşuna gitmemişti bu durum.

Son yüz otuz gündü.

Şafak yüz otuz.

"Çok hızlı geçmedi mi?" dedim beni desteklesin diye. Düğün daha dün gibiydim. Daha şafak yüz altmış bir diyeli dündü sanki. Ama hayır Fetih benim gibi düşünmüyordu.

"Hadi ya, ben üç ay oldu sanıyordum. Geçmek bilmemiş ay. Bir ayda on yıl yaşlandırdın beni."

Beni bu burhandan ne mi koparır? Tabi ki Fetih'in kırk yıllık evli çift sendromu. Dizine vurdum ardı ardına, sonra kolunu. "Adisin!" diye bağırdım hiç çekinmeden. İnsan bari nezaketen söylemezdi. Ama işte insan söylemezdi Fetih söylerdi. Güçlü bir kahkaha patlattı, darbelerimi eliyle önlemeye çalıştı. "Sen tam bir köpeksin Fetih! Ben seni dört ay sonra arkamdan ağlarken göreceğim. Alçaksın sen, alçak!"

Çok ağlardı benden sonra, çok arardı varlığımı. Kurşun kek için kapıma geldiğinseyse kapının önündeki mamayı işaret ederdim artık.

"Tamam dur kaza yapacağız dur." diye hem güldü hem durdurmaya çalıştı beni.

"Ya bırak ya!" Elimi kolumu üstünden çekerken cama döndüğümde "Gel hadi gel," dedi gönül almayı bile beceremezken. Bu kadar mı sıkılmıştı benden?

"Bana bak bana, tamam şaka yaptım. Kızma gel buraya." eli yüzüme ulaşmaya çalışsa da devamlı kafamı oynattığımdan başaramıyordu. Birazdan ısıracaktım.

"Defol git Fetih!"

Kırmızı ışıkta durduğumuz gibi bana döndü, çenemden yakaladı. "Şakaydı," dedi gülmeyi bırakıp ciddi bir şekilde. "Geçiyor gidiyor zaman farkındayım, üç beş ay sandığım da yok."

Tavırlı tavırlı suratına baktım. Ciddi gibiydi de her şakanın altında da bir gerçek yatardı. "Ulan bakma öyle, düşündüğüm bu olsa açık açık söylerim senden mi gizleyeceğim?"

Kaşlarım havalandı arkamızdan korna sesi geldi, Fetih beni bırakıp direksiyona dönerken doğru söylediğini belli etmek için yine gereksiz dürüstlük yaptı.

"Bak mesela bir ayda benden beş sene götürdün, gizliyor muyum senden? Açık açık söylüyorum."

●○●

Fetih'in arkadaşı olduğundan içeri girince bir ayrıcalık bekliyordum ama kapıda karşılanmayı beklediğim söylenemezdi. Kapıda bizi takım elbisesiyle bekleyen adama bakarak arabadan inerken Fetih ona yetişmemi bekledi aracının anahtarını başkasına verdi park etsin diye. Fetih'in yaşlarında uzun boylu, esmer, uzaktan yakından olduğundan daha karizmatik olan adamın yüzünde samimi bir gülümseme oluşurken Fetih'e bakıp. "Ooo hoş geldin kardeşim," dedi elini uzatırken. Erkekçe selamlaştılar, sarıldılar birbirlerini. Yanlarında sakince onları izlerken "Hoş bulduk." derken Fetih ayrıldıkları an adamın gözleri beni buldu.

"Yenge." diye kırk yıllık tanışıklık varmış gibi bir giriş yaptığında elini bana uzattı. "Hoş geldin." derken düğüne gelmiş miydi gelmemiş miydi diye hatırlamaya çalışıyordum. Bana uzatılan eli sıktım "Merhaba, hoş buldum. Efsun ben." diye muhtemelen bilse de ve ismimi kullanmayacak olsa da tanıttım kendimi.

Ellerimiz ayrıldı "Altay." diye tanıttı o da kendini. Fetih araya girip "İlkokul arkadaşım." derken başımı salladım hafifçe. Elini direkt mekanın içine doğru çevirirken "Hava soğuk durmayalım burada." diyerek yol verdi. Bir adım önden ben, arkamdan Fetih ilerlerken oldukça modern ve sanki kebap değil de portakallı ördek yemeye gelmişiz gibi fazla şeydi.. Nasıl desem, Urfa'daki diğer yerlere göre daha farklı bir dizaynda.

"Düğüne gelemedim diye sizi davet etmek istiyordum ben de zaten, çok iyi ettiniz gelmekle. Misafirimsiniz bu gece." hemen hemen masaların birçoğu doluydu. Çalışanlar durmadan çalışıyor, tabaklar gidiyor geliyordu.

"Şimdi adabımızla müşteri olarak geldik, müşteri olarak çıkacağız buradan. Her geldiğimde aynı muhabbet dönmesin." yapılmak istenen ikramı Fetih uygun bir dille kesmek isterken adam epey ısrarcı çıktı.

"Yapma Fetih sen de her seferinde aynı şeyi. Hem benim ikramım," gözleri aniden beni buldu. "Yengeme. Üstüne alınma sen. Almışsın hanımını gelmişsin bırak da ağırlayalım. Hadi kalmayın ayakta, masanız şurası." diyerek mekandaki konum olarak en güzel yeri gösterdi. Benden

önce Fetih'in hareket etmesini beklerken adımlarımız bahsedilen masaya doğru ilerledi, karşılıklı bir şekilde oturduk üzerimizdeki kabanları çıkarıp.

Fetih'in gözleri kalabalıkta dolaşırken "Nasıl," dedi kontrolcü bir sesle. "Her şey yolunda mı, var mı bir yaramazlık?" şüpheli gözleri adamı buldu ama şüphesini boşa çıkaracak bir karşılık aldı.

"Yolunda. Sayende, yok bir yaramazlık." sessiz sakin onları dinleyişimi bu cümle tetikledi. Gözüm karşımda kabadayıdan hallice oturan Fetih'e ve arkadaşına kaydı durdu.

"İyi, güzel." dedi Fetih. Sonra bana döndü. "Yengenin canı kebap çekmiş." diye aniden utandırdı beni. Bilmiyorum çok ani söyledi, böyle bir kıvrılıp *ay aslında öyle değil yavv* diyesim geldi. Ama "Çok övdüler de burayı." diyebildim sadece. Tabi bu çok yanlış bir şeye sebep oldu, kebap yemeden kalpten gidiyordum az kalsın.

Fetih demesin mi "Sizin dışarıya siparişiniz niye yok?" diye. Nutkum tutuldu, nutkum!

Adam da demesin mi "Hayır var, kim yok dedi?" diye. Kalp krizi geçiriyordum, kalp!

Fetih bana baktığında böyle sağı solu devirecektim korkudan. Okyanusu geçip su molekülünde mi boğulacaktım? Allah'ım daha yatsı okunmadı mumum niye sönüyor benim?

"Şey," diye geveledim. Dudaklarımı ıslattım, dişlerimi birbirine sürttüm. "Ben aradım bugün, öyle söylendi. Acaba başka şubeniz sipariş almıyor da ben de orayı mı aradım?"

Birden fazla şubeleri vardı biliyordum, aklıma gelen tek şey de bu olmuştu. Ne yapabilirdim? İçimden bildiğim tüm duaları okurken "Aslında tüm şubelerimizde var ama işe yeni başlayan elamanlar biraz yanlış bilgilendirebiliyor müşterilere. Ondan kaynaklı bir yanlış anlaşılma olmuştur. Belli saatler içerisinde alıyoruz sipariş, sana her saat açık. Fetih haber göndersin yeter bana." diye adam beni yine bir bataklığa düşürmeden Allah razı olsun ki kurtardı. Başımı salladım teşekkür anlamında. Söylediği inceliğe değildi ama bu teşekkür beni büyük bir yükten kurtardığı içindi.

Fetih, "Bizim mönü karıştırmamıza gerek var mı?" diyerek olayı hepten kapatırken dirseğimi masaya yasladım elimi çeneme koydum. Yemin ederim bugün ömrümden ömür gitmişti, günü tamamlamadan umarım kafama meteor düşmezdi.

"Hiç gerek yok, ben şimdi size bir saray sofrası kurdurtuyorum. Özel bir isteğiniz var mı, bana onu söyleyin yeter."

Var, yalan zincirim kopmasın. Sadece bu. Kuru ekmek de yerim problem yok.

"Bizim kadar acıya aşina değil Efsun, acıyı bastırmayın yeter." dedi Fetih. Ben kuru ekmek diyordum o acı falan diyordu. Bundan sonra hangi acı bana sökerdi onu da bilmiyordum ama. Adam başını sallayıp bir şeyler daha söyledikten sonra yanımızdan uzaklaşırken huzursuzca yerimden kıpırdandım, kendimi yelledim, saçlarımı karıştırdım. Fetih öylece beni izliyordu ve sanırım bir şey soracak gibi bakıyordu.

YA ANİDEN BEN YALAN SÖYLEDİM DİYE BAĞIRIRSAM?!

Yalan söylediğimi unutmam gerekiyordu. Unutmazsam her an ağzımdan bir şey kaçırabilirdi, o bana soru sorup köşeye de sıkıştırabilirdi.

"Niye senin sayende bir yaramazlık yok?" dedim merakla. "Bir şey mi oldu daha önce?"

Önümdeki cam şişeden bardağıma su doldururken gözleri bendeydi. Sinsi sinsilikten anlardı. Bundan çok korkuyordum.

"Bir süre önce bir takım rahatsız edilmeler vardı. Yok haraç, yok tehdit falan. Ufak bir el attım, ondan bahsediyor."

Su boğazıma dizildi, bu gece ölecektim bence ve kebabı yiyemeyecektim. Mantı yedirmeyeyim diye girdiğim bu yolda ölecektim, Allah'ım nasıl da trajik bir sondu...

Ufak ufak öksürmeye devam ederken "Nasıl el attın?" diye sordum korkuyla. Ben bir ara çok dizi izlemiştim o yüzden beynim böyle ardı ardına senaryolar üretip kalbimi krizin eşiğine sürüklüyordu.

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı, doğru cümleyi seçemediğinden sanırım birkaç kez konuşacak gibi oldu da başlamadı cümleye. Pür dikkat ağzından çıkacak şeyi beklerken en sonunda "Konuştum." dedi sadece.

Yemin ederim gittim adamları dövdüm dese daha az şüphelenirdim ve üstelemezdim.

"Nasıl konuştun?" dedim dehşetle. Hayır Fetih İTÜ'den mezun, bilmem nerede yüksek lisansını yapmış çok başarılı bir mimardı. Hiç aklımdaki senaryolara uygun bir adam değildi. Çok çirkin şeyler düşünüyordum, günahını alıyordum.

Gözleri yüzümde olsa da o anı hatırladığına neredeyse emindim ve beni daha da korkutacak bir kelime verdi.

"Kibarca konuştum."

Yemin ederim gittim silahla mekanlarına daldım desen daha az şüphelenirdim.

"Sen kibarca konuşmazsın Fetih," elimi kalbime bastırıp a*yhhh* diye garip bir ses çıkardım. "Ne yaptın çabuk söyle, şu an kafamda dolaşan senaryoları bir görsem dehşete düşersin. Ne yaptın söyle!"

Bir taraftan bu tarz şeylerden onu çok uzakta tutabiliyorken bir taraftan da tam merkezine koyabiliyordum. Oldukça ihtiyari olabilecekken gayriihtiyari de olabilirdi. Elinde kalem de görmüştüm silahta, elinde kan da görmüştüm boya da.

"Efsun neyi abartıyorsun, gittim anlayacakları dilden oturdum konuştum geldim. Hiçbir şey yapmadım, adam öldürecek halim yok."

Tamam senaryoların yüzde yirmi beşi elendi. Çok saçmaydı zaten onlar, beynim boşuna kurgulamıştı. Etrafımı kolaçan edip hafifçe masaya doğru eğilirken "Madem konuşarak anlaşılabilecek adamlardı niye arkadaşın halletmedi?"

Neydi Fetih arkadaş grubunun illegali mi?

"Efsun konuşmak var konuşmak var. Ben daha iyi anlıyordum dillerinden, ben konuştum. Hem soyadım kullanmayı denersem işe yarar bir etken. Ben de kullanırım, bir şey yapmadım. Gittim efendi efendi konuştum. Onlar da anladılar. Bu kadar, saçma sapan şeyler düşünme."

Yemin ederim aklıma gelen en en en basit senaryoda Fetih o kadar kötü insanın arasına ya tek ya da yanında bir kişiyle giriyordu, sonra babasının mekanı gibi izin almadan oturuyordu, devamında belindeki silah onu sözde rahatsız etmiş gibi çıkarıp masaya koyuyordu. Sonra da çat çat çat tehdit ediyordu adamları. Tövbe Allah'ım tövbe. Hayır Fetih öyle bir insan değildi.

"Ay bir de bu kadar diyor. Fetih sana ne ya? Niye bulaşıyorsun, arkadaşın gitsin polise şikayet etsin? Sen niye karışıyorsun? Dizi mi çekiyoruz? Gittik anladıkları dilden konuştum diyor bir de." baygın baygın bana baktı sonra geriye yaslanıp saçlarını karıştırdı.

"Zühre Karadere mi hatta?" yüzüm limon yalamışım gibi ekşidi. Onun gibi mi konuşmuştum? Bu ihtimalle kulak mememi çekip elimi masaya vurdum ve tam da o sıra masa donatılmaya başladı.

"Yapma böyle şeyler." dedim üstünkörü. Ama o "Kapat konuyu." diye kestirip attı. Altay'ın dediği gibi sofaya geldi de geldi. Saray sofrasından daha zengin bile oldu. Masa tamamen donatılana kadar ikimiz de sessiz sedasız bekledik. Ve bence mutfakta yapılan her şey geldi masaya, tatlılar hariç. Kesin tatlıları da çok güzeldi buranın. O zaman ne yapıyordum, hemen masadakileri yiyip tatlı kısmına geçiyordum.

Fetih'in arkadaşı yine geldi masaya başka bir isteğimizin olup olmadığını sordu, afiyet olsun dedi, bir istekte bizim onu çağırmamızı istedi ve yanımızdan ayrıldı. Bende bu sıra dikkatimi çeken yeri inceliyordum. Duvarlarda fotoğraflar vardı, bir kısmı buraya gelen ünlülerden oluşuyordu. Bir kısmıysa müşterilerindi, çok eski fotoğraflar da vardı henüz son zamanda çekildiği belli olanlarda. Bazıları siyah beyazdı hatta.

Muhtemelen benim nereye baktığımı gören Fetih ben o kısımları incelerken "Buranın en az bir altmış yetmiş yılı var," dedi dikkatimi çekerek. "Küçük kutu kadar bir dükkanmış, sonra nesilden nesile büyütmüşler. Zaman geçtikçe buraya gelip giden ünlüler artınca bir fotoğraf makinası alıyorlar. Şu anında hazır edenlerden, koyalım ki gelenlerin resmini gelen giden iyi bir yer olduğuna emin olsun. Sonuçta Ahmet Kaya, Müslüm Gürses gibi büyük isimlerin uğradığı bir yer. Sonra Altay'ın anlattığı kadarıyla burada bir çırak çalışıyor zamanında, gelen müşterileri Türkân Şoray'la Kadir İnanır sanıyor. Bak şu ikinci siyah beyaz fotoğraf gördün mü?" eliyle işaret ettiği yere baktım merakla. Ünlülerin olduğu köşedeydi ve evet gerçekten özellikle kadın Türkân Şoray'a benziyordu. Özelikle de uzaktan.

"Çektikten sonra gidiyor yanlarına fotoğrafı koymak için izin alacak. O sıra patrona da yanlış haber gidiyor adam da çıkıyor Kadir İnanır için. Bir bakıyorlar benzerlik, çırağın yanılgısı. Kadın hatta yarı Türk, bozuk bir Türkçeyle fotoğrafı almayıp 'hep ünlüler mi asılacak bizi de iliştirin buraya' diyor. O gün müşteriyi kırmamak için o fotoğraf asılıyor ama gittikten sonra genel havayı bozmamak adına kaldırırız diye düşünüyorlar." fotoğrafa daha bir ayrıntıyla baktım. Çok güzeldi, hatta bir film karesinden alınmış gibiydi.

"Sonra," dedim merakla. Acaba hala yaşıyorlar mıydı, anıları hala yaşıyor kulaktan kulağa gidiyordu mesela.

"Daha buradakiler fotoğrafı kaldıramadan adamla kadın ayrılıyor, hatta yanlışım yoksa kadın terk ediyor adamı." öyle büyük bir hevesle bekledim ki gelecek olan devamın güzelliğini. Belki hala yaşıyorlar demesini, belki çocuklarıyla gelmişler demesini.

"Adam soluğu burada alıyor." diye devam etti Fetih. Fotoğraf hüzünle kaplandı, içimi bir buhran aldı. Çok güzel bakmışlardı birbirlerine fotoğraf çok güzeldi, niye bu ayrılık diye düşünüyordu insan.

"Fotoğrafı almaya mı gelmiş?" fotoğraf hala buradaydı, vermemişler miydi?

"Hayır, fotoğrafın dibine oturup içmek için gelmiş. Bir gece değil, iki gece değil. Aylar, senelerce. Fotoğrafı vermeyi teklif etmişler adama kabul etmemiş, sadece gelmiş, içmiş, hatta gizli gizli ağlamış gitmiş. Çok uzun bir süre, artık daimi müşterisi olmuş. O dönem Altay'ın buranın başında olan büyüğüyle neredeyse ahbaplığa taşınmış aralarındaki bağ. Son gelişinde bir şey istemiş. *Olur da fotoğrafı çekilmeye değecek bir çift görürseniz çekin iliştirin buraya, an ölür anı ölmesin.* Sonra da gitmiş bir daha gelmemiş, son gelişi olmuş. O günden sonra bir ünlüler çekilmemiş, hani olur ya bazen birilerini izleyince insan bir duraksar. İşte öyle anlar çekilir olmuş. Tabi her çekilen asılmıyor, bazen fotoğraf asılmaya değer görülmüyor bazen kişi istemiyor." diğer fotoğraflar da gezindi gözlerim. Sahiden öyle anlarda hepsi yakalanmıştı ki, hepsi bir film sahnesinden gibiydi.

"Adamdan hiç haber gelmemiş mi peki? Ne bileyim tekrar bir araya gelmişlerdir belki kadınla?" çok tozpembe bir hayaldi bu biliyorum ama yine de senelerce arkasından ağlanan bir ilişki vardı, insan umut ediyordu.

"Çok fazla söylenti gelmiş adam hakkında ama birinde bile bahsettiğin barışma yok. Adam evlenmiş galiba. Hatta son gecesinden sonra düğünü varmış. Kızına o kadının adını vermiş diye de duydum hatta. Bunlar ne kadar doğru bilinmez, belki hepsi yalan. Adam hiç evlenmedi, öylece çekti gitti. Belki hepsi doğru. Yanındakiyle yaşlandı, aklındakiyle öldü."

Diken diken kollarıma sürttüm ellerimi. Dudaklarım vay dercesine kıvrılmıştı. "An öldü, anda yaşayanlar da öldü, anı hala yaşıyor. Baksana bize kadar ulaşmış. Kavuşmazsan aşk olur demiş, şairin biri. Aklıma o geldi." Fetih gözlerini kaçırırken içeceklerimizi doldurdu.

"Halt etmiş o şairin teki. Edebiyata gerek yok, kavuşmazsan böyle dert oluyor. Başka bir şey olduğu yok. Yersiz güzelleme." aniden hem Divan'a hem de Servetifinun'a diss attı. Gülerken ben sofrayı daha fazla bekletmedik. Gece uzundu, sadece konuşursak tatlı yiyemezdim.

"O kadar da hüzünlü bakma o köşeye, bak İbrahim Tatlıses'de var. Vurulduktan sonra o fotoğraf. Urfa'lıysan beyninden kurşun bile yesen gelip o kebabı yiyeceksin. Başka ihtimal yok." Fetih'ten daha ufak bir lavaşa aldığım kebabı ısırdım.

"Ya İbrahim Tatlıses'in fotoğrafının olmadığı mekân mı var?" diye söylendim başımı iki yana sallayarak. Göz kırptı "Hangi kebapçıda gördün başka?"

Kebapçı mı? İşte şimdi anlatma sırası bendeydi.

"Bir buçuk iki sene önceydi, benim vegan bir arkadaşım var." ben daha İbrahim Tatlıses'le veganı aynı cümlede geçirmeden ilk o ekşimiş yüzü çıktı ortaya.

"Neyse dedi, vegan bir cafe buldum. Çok güzel menüleri var gidelim. Israr edince bende dedim tamam elbet yiyecek bir şey bulurum aç kalmam. Kalktık gittik, saat öğlen on iki o günde hiçbir şey yememişim o saate kadar. Su bile içmemiştim galiba ve yaz mevsimi güneş tepemizde. Neyse yerini tam net bilmiyoruz ama kafenin adı var. Küçükparktayız, güneş tepemizde o yeri arıyoruz pek bilen de yok mekânı. Tabi ben yalvarıyorum hadi gel ber zamanki yerlerimizden birine gidelim ben açlıktan bayılacağım yoksa ama ikna olmuyor. Neyse iki kere tavaf ederek o sokakları bulduk gideceğimiz yeri. Bulamamızın sebebi de adamların tabelası. Yani baksan bile göremiyorsun öyle sönük saçma sapan bir şey. Girdik içeri, içeride iki üç kişi var yalnızca ama onların da Türk olmadıkları belli. Duvarlarda Türkçe olmayan yazılar, arka tarafta garip bir şarkı çalıyor. Dedim ki arkadaşıma Hint mutfağı olmasın mı? Hint mutfağı deyince de aklıma hiç güzel şeyler gelmiyor Allah affetsin. Arkadaşım diyor ki bu yok bu harfler Hintçe değil. Allah Allah diyorum sen Hintçe'yi nereden biliyorsun. Zaten zaman geçtikçe sinirleniyorum, açım bir de. Güzel bir şey çıksa mekân bu kadar boş olmaz kafasındayım. Neyse arkadaşımın '*benim annem Hint dizileri izliyor, harfler böyle değil Arapça bence'* cevabından sonra çalışan geldi yanımıza uzattı mönüleri ay Fetih bir görsen neler vardı yemin ederim adları bile aşırı garip, açıp bakıyorum internetten görüntülerine onlar zaten iyice soğutuyor yemekten. Adam böyle vegan şöyle vegan diye anlatınca ben de dedim ki 'ben vegan değilim' ama ilerisi daha fena geldi. Adam 'olsun vegan olmayanlar için şöyle güzel bir kahvaltı menümüz var' diyerek bir kahvaltı resmi açtı Fetih." Aklıma o resim geldi elimi kalbime bastırdım. Olayı resmen kayı boyundan almıştım ama Fetih'e bir şeyler anlatmak hoşuma gidiyordu. Ya da bilmiyorum genel olarak konuşmak da hoşuma gidiyor olabilirdi.

"Kahvaltı da tavuk var ve adam vegan değilim dediğim için bunu gözüme gözüme sokuyor. Az kalsın şaka yaptım veganım diyecektim." durdum aniden daha rahat devam edeyim diye sordum. "Sıkılmıyorsun değil mi Fetih?"

Hiç sıkılmış gözükmüyordu aslında, öyle yaslanmış yemeğini yerken dikkatli dikkatli beni dinliyordu. Ama ben üzülmeyeyim diye de olabilirdi bilmiyordum.

"Devam et." dedi sadece. Benim de canıma minnet hemen ettim.

"Sonra neyse bir şeyler belirledik arkadaşımla yaklaşık bir yarım saat sürdü bu. Çağırdık görevliyi bunlar bunlar dedik ama her söylediğimize yok dedi. En az dört beş şey sorduk. Her şeye yok dedi. Dedim beyefendi mönüde niye var o zaman. Diyor ki biz daha güncelleyemedik. Tabi o an diyemedim siz direkt kapatın mekânı diye. Neyse artık ayıp olmasın diye bir dilim tatlı sipariş verdik. Yiyip kalkacağız başka yere gideceğiz. Bir dilim tatlıyı bile yarım saate getirdiler bu arada. Neyse yedik kalktık, hesabı ödeyeceğiz kasaya gittik ve bam! Adamın kiminle fotoğrafı var dersin?!" zaten konumuz buydu ama ben yine de bir heyecan yaratmak istedim. Böyle gözlerim iri iri açılmış, neredeyse ellerimi birbirine çarpacaktım. "Vegan kafede, Urfa'lı İbrahim Tatlıses?" evet işte ben de aynen böyle düşünmüştüm. Kafeden çıktığımda İbrahim Tatlıses'in nereli olduğunu araştırıyordum emin olmak adına.

"Ben başta halüsinasyon görüyorum sandım ama gerçekti. İbrahim Tatlıses... Bir insanın fotoğrafı nasıl mı yakışmaz bir yere? İşte böyle. O fotoğraf orada çekildiyse ne yedi acaba İbrahim Tatlıses, falafel mi? Yuh İbo'ya falafel yediren hayat bize neler yapmaz Fetih!"

İri iri yaptığım gözlerimi kırpıştırırken onu izliyordum. Bu halime güldü, "Başka yerde çekilmiştir o fotoğraf." dedi kendinden oldukça eminken.
"Fetih adam manyak mı? Neden başka bir yerde çektirdiği fotoğrafı mekanına assın? Evine asar, deli mi bu adam?"

Rakı bardağına konulan şalgam dudaklarına ulaşmadan durdu. "İbrahim Tatlıses'in falafel yemesinden daha olası." diye oldukça mantıklı bir şey söyledi bana. Evet bu yönden düşününce bir evet diyordunuz. "Ayrıca senin o kafede ne işin var, Türk mutfağı neyine yetmedi?" diye de kızdı. Uslu uslu önümdeki masaya baktım. Haklıydı, zaten midesizdim, çok mırın kırın ederdim. Türk mutfağı yetip de artıyordu. Efendi efendi yemeğimi yerken sessizleştik. Muhtemelen ben şimdi yeni bir şey bulur, tekrardan es vermeden konuşurum sandım ama masa hiç beklemediğim anda gerildi. Yani işin doğrusu Fetih sağ tarafimızda kalan gençlere aniden laf attı.

Elindeki bardağı masaya çarparken "Senin burnundan kan getiririm." derken ne olduğunu en az benim kadar bu lafı yiyenler de anlamadı. Benden küçük olan iki genç çocuk aniden yediği lafla renk atarken gözü ileriye kaydı ta ki Fetih "Bana bak bana." diyene kadar. Sesi aniden o kadar gerilmişti ki adamın baktığı yöne çevirdim başımı. Elindeki deftere siparişleri not alan genç kıza bakıyordu, tabi artık bakamıyordu.

Çocuk diklenmedi tam tersi gözünden korku dolu bir ifade geçti. "Ab-" diye konuşmaya yeltendi ama Fetih müsade etmedi.

"Ben seni yaka paça çıkarıp bir temiz dövmeden ye yemeğini çık. Kıza da gözün değmesin, ağzından çıkanı da kulağın duysun. Yedi dil konuşsan yedisini de anlarım. Duydun mu beni?"

Orta da açık bir suçüstü vardı ki çocuk sessizce sadece başını salladı ve önüne döndü. Döndü, dönmesine ama Fetih her an kalkıp dövecek gibi bakmayı da sürdürdü. "Ne oldu?" dedim kısık sesle. Çene kemiği belirginleşmiş her an burnundan kan getirebilirdi. Çocuk, Fetih'in üstünde olan bakışlarını pek tabii farkında olmasına rağmen öylece tabağına bakıyordu.

"Zekâ küpü bir Arapça kendisi biliyor sandı. Terbiyesiz terbiyesiz konuşuyor." yan masada ara ara farklı bir dil konuşulduğunu duymuştum ama ne bileyim hiç kulak kabartmamıştım. Tekrardan arkamdaki kıza baktım ama artık orada yoktu.

"Ne dedi kız hakkında?"

Böyle aniden sinirlendiğine göre müdahale edeceği kadar çirkin bir şey duymuştu.

"Burnundan kan getireceğim şeyler söyledi." diye duyduklarını ağzına almadı. Tekrar çocuğa baktı, kalkana kadar bakacağı da aşikardı. Bunu o taraf da anladı diğer çocuk hesabı istemek için birine hareket yaptı. Fetih'le gözlerimiz çağırdığı kişiye kaydı, o kız değildi.

Hesap geldi, ödendi ve her an olay çıkarabilecek Fetih'e bakmasalar da Fetih durmadı konuştu. "Urfa küçük," dedi gözünü daha fazla korkuturken. Muhtemelen üniversite öğrencisi falandı ikisi de öyle bir izlenim almıştım. "Bir daha böyle bir şey yapacak olursan beni hatırla. Yol al şimdi."

Tamamen çıkana kadar ikisi de sakince izledik. Çıktılar önumüze döndük, Fetih "Şöyle de bir sorun var; pezevengin alnında da pezevenk yazmıyor." dedi sıkıntıyla.

Yazsın ki Fetih her gördüğünü rahat rahat dövsün.

"Tamam bırak gittiler. Boşver, yaptın yapacağını."

Bu sadece yakaladığı bir tanesiydi, bir erkeğin bir kadının arkasından söylediği daima muammaydı. En azından bu kez devamının gelmesini engellemişti. Belki duymasa anlamasa, bu gece o kızı on dakika da bir masaya çağıracaktı, belki yüzüne karşı sözlü tacizde bulunacaktı.

Kafasını kütletti cıkladı, gerginliği dağıtmak için "Sen Arapça mı biliyorsun?" diye konuyu değiştirdim. Cin gibiydi maşallah hem biliyor

hem de bu kalabalıkta duyuyordu.

"Konuşamasam da az buçuk anlıyorum. Küçükken yan komşumuz Arapça konuşuyordu Türkçeyle beraber. Oradan az çok kaptım bir şeyler."
Bence Fetih bütün dillerin küfürlerini biliyordu, bilmem neden böyle bir kültürünün olduğunu düşündüm o an.

"Urfa'da şey durumu var mesela. Tek bir dil yok. Hastalar kendi aralarında konuşulurken duyuyorum. Anlamasam da ne dediklerini farklı diller olduğunu anlıyorum. Biri daha kibar, diğeri daha gırtlaktan gibi. Ya da mesela bazen Farsça kelimeler duyuyorum konuşmaların arasında muhtemelen ortak dil ailesinden olduğu için."

Açılan konu onu usulca biraz önceden uzaklaştırdı, açılan konuya yöneltti. "Urfa'da tek bir etnik grup yok." diye açıkladı. "Yani diğerlerini asimile edecek kadar baskın bir ırk yok. Türkler var, Kürtler var, Zaza ya da Arap. Hatta Aleviler. O yüzden kültür fazla karmaşık. Bir sorunu yok kimsenin kimseyle ama yabancı biri geldiğinde hemen hissedebiliyor. Beraber yaşadıkça benzer yanlar oluşsa da yine de keskin farklılıklar var. Aynı yerde yaşanmasına rağmen birbirlerinin dillerini bilmeyen çok, herkes kendi kültürünü yaşatıyor."

Hep ilgimi çekmişti böyle şeyler, elimi çenemin altında birleştirirken onu dinliyordum pür dikkat. İzmir'de de vardı bu. Her şeyden çok fazla göçmen vardı, düğünler bile birbirinden çok farklı yapılırdı.

"Peki siz?" dedim merakla. "Sizin etnik kökeniniz ne? Karadere falan, büyük bir ailesinin sonuçta." o düğünde takılan altınlar az buz bir topluluktan gelmemişti sonuçta. Ki mesela düğün aile arasındaydı ama ne aile...
"Biz de durum biraz karışık. Aile tahmin ettiğinden daha kalabalık, sen sadece bir kısmını gördün. Sorsan bir kısım Türk olduğunu bir kısım Kürt olduğunu söyler. İkisi de doğru, soyda ulaşılan en büyüklerin kökleri hem tek bir ırka dayanmıyor. Karmaşıklık var, yarı Türk yarı Kürt demek en mantıklısı. Ter birini söylesen diğeri elinde mutlaka kalıyor."

Fetih'in kendi ailesinde, halalarında ya da Zühre Hanım'ın hiçbir aile üyesinden Türkçe dışında bir dil duymamıştım. Kiminin Türkçesi normal İstanbul Türkçesiyken kiminde bariz bir şive vardı.

"Melez diyebilir miyiz?" yani melez deyince aklıma Prens Herry'nin karısı geliyordu ama neyse Fetih'e hep derdim zaten Urfa'nın İngiliz kraliyeti diye.

"Yani, olabilir. Tam olarak uygun mu bilmiyorum ama mantık olarak aynı yere çıkıyor. Mesela bizim ailede Kürtçeyi kendi baba evinde anadili olarak öğrenen yok. Dili bilen varsa da arkadaş ortamından öğrenmiştir ama babamın kuzenleri Kürtçeyi Türkçe kadar iyi konuşup anlıyorlar. Aile çok kalabalık, aşiret denmesinin sebebi de bu kadar köklü olması. Yoksa bu zamanda neyin aşireti, şu an ülkenin hemen hemen her yerinde bizden biri yaşıyordur."

O anlattıkça ben daha çok merak ettim, o kadar çok şey bilmiyorduk ki birbirimiz hakkında.... Neredeyse hiçbir şey hatta.

"Sen biliyor musun peki Kürtçe?" hiç konuşurken duymamıştım. Ama Arapçayı komşudan kapan Fetih, Kürtçeyi akrabadan yerdi.

"Anlıyorum tamamen, bir de derdimi anlatacağım kadar konuşabiliyorum. Babaannem konuşur benimle ara ara."

Bu adam kaç dil biliyordu böyle? Bana çok konuşup diye diye öğrenemediği dil kalmamıştı.

"Ben sizde kimse başka bir dil bilmiyordur falan diye düşünüyordum. Türkçeyi İstanbul Türkçesi seviyesinde kullanıyor ailen. Babanın diksiyonu çok iyi mesela, çocukların da öyle. Halalarında şive var ama kuzenlerinde yok. Annende de yok mesela şive, hiç yok hatta. Şaşırmıştım başta."

Hem yiyor hem bilgi akışı yapıyorduk tatlı tatlı. Ne yani şimdi evde mantı yesek daha mı mutlu olacaktık?

"Kuzenlerimden hiçbiri Urfa'da doğmadı, zaten yakınlardan bizden başka temelli burada yaşayan yok. Annem de zaten Urfa'lı değil." çatalım havada kaldı, doğru mu duydum diye yüzüne baktım.

Nasıl yani Zühre Karadere bir aşiret kızı değil miydi? Tam olarak öyle gözüküyordu, ancak öyle bir aileden gelen kişi bu kadar uygun olurdu böyle bir aileye.

"Nasıl değil?"dedim şaşkınca elimi ayağımı yemekten çektim. Sadece onu dinledim.

"Kahramanmaraşlı. Üniversite için geliyor buraya, sonra babamla tanışıp evleniyorlar. Orada baba tarafı kadar olmasın önemli bir ailenin kızı."

Dudaklarım u şeklini aldı. Buram buram dedikodu vardı buram buram. "Üniversite de mi tanıştılar? Yuh Fetih! Ben annen de buradan sizin gibi bir ailenin kızı sanıyordum. O kadar uyumlu ki aşiret gelini olmaya sanki bunun için doğmuş. Annen Akdeniz'den gelmiş ve bu hale mi dönüşmüş? Oha ya!"

Sanki o şaşırılacak bir şey söylemedi de ben şaşırıyordum. Ama çok garipti ben çok daha farklı bir şey bekliyordum. Daha da merak sardı beni.
"19 yaşında evlendiğini düşünürsek üç aşağı beş yukarı otuz beş yıldır ailenin içinde. Tek gelin, en büyük çocuğun karısı. Dedem kardeşleri arasında en çok sayılandı, babam da tek oğlu. Ağır yükler bunlar, otuz beş yılda halletmiş. Ki Maraş'ta yaşadığını çoktan geçmiş Urfa'da yaşadığı."

On dokuz mu? E zaten üniversitesi kaç yaşında kazanılıyordu ki? Merakım katlandıkça katlandı. "Fetih anlatsana annenle babanın tanışmalarını, evliliklerini, sizin doğumunuzu falan. Hadi başla hadi. Tatlı da söyleyelim mi?"

Gözüm hızlı hızlı garsonu arayacakken hayret dolu bir ses "Efsun." dedi. "Ne alaka akşam akşam onlar?"
Omuzlarım da hevesim gibi düştü. Severdim insanların tanışma hikayelerini dinlemeyi, özellikle de yaşı büyük olanların.

"Çok merak ediyorum." dedim açıkça. "Senden başka kimden dinleyebilirim ki? Zeliha'ya sorayım desem annen yakalar bizi. Uğraş uğraşabilirsen. Hem çok da gizli bir tanışma değil, üniversite sonuçta. İstemiyor musun?" istemiyorum dese boynu bükük devam edecektim geceye. Böyle hatta gerçekten bükecektim boynumu, tatlı tabağıma gömülecektim. "İstemiyor musun?" diye tekrar ettim. Evet ya da hayır demeden yüzüme bakıyordu. Seslice nefes verdi gözlerini kaçırdı.

"İyi hadi ye önce yemeğini." diye huysuz huysuz konuştu. Hayır da diyemezmiş, aman aman aman... Sonrasında yemek yedik sakince, hayır ben heyecanlı heyecanlı. O da bu heyecanıma baktı öylece. Yersiz buluyordu belki ama ne bileyim, bence kim olsa merak ederdi.

"Doydum ben." diyebildim sonunda. Ağzımı sildiğim peçeteyi bırakırken sofradaki çoğu şeyin tadına bakmıştım. Öyle çabucak anlatsın diye bir yalan değildi yani gerçekten bu. "Şimdi ne kadar tatlı var yok, onları yiyelim. Sonuçta konu çoook uzun çoookk." Yersiz heyecanıma baktı sonra birini çağırdı.

Tabaklar kalktı, tabaklar geldi. Çaylarımız koyuldu ve biz yine kaldık yüz yüze. Ona doğru başımı salladım ve fırın helvayı önüme çektim. Her şeyden iki tane gelmişti ama Fetih tatlı yemiyordu. Ben de mecbur her şeyi yiyeceğim.

"Annen en son üniversite için Urfa'ya gelmişti, hangi bölümü okuyordu?" dedim kaldığı yeri belli ederken halbuki daha hiç ilerlememiştik.

"İki yıllık bir önlisans bölümüydü. Hatırlamıyorum tam adını. Gelmiş Urfa'ya on sekiz yaşında. Babam da o sıra 22-23 yaşında son sınıf. Tabi o dönem şu senin pek haz etmediğin aşiret olayı daha kuvvetli. İnsanlar daha çok biliyor, daha çok önemsiyor. Yani babam okul içinde bilinen bir adam."

İmalı imalı baktım, munzur munzur başımı salladım. "Okulun popüler çocuğu yani, eeee?" Fetih bu halime neredeyse yüz ekşitti. Ama böyle tepki vermeyeceksem dedikodunun ne anlamı kalıyordu ki?

"Yani genel olarak biliniyor, okulda da dışarıda da. Babamın da evlilik yaşı bir yerde. O dönem için. Okul da bitiyor derken zaten kiminle evlenecek meselesi dönmeye başlamış çevrede. Ama annemin pek bir şeyden haberi yok, başka şehirden geldiği için. Babamı duyuyor da gördüğü ettiği yok."

Ay Fetih annen yılanın hangi delikte olduğundan bile haberi vardır ya, biliyordur biliyordur babanı da...

"Sonra karşılaşıyorlar, karşılıklı bir şeyler başlıyor. Annem yanlışım yoksa başlarda pek haz etmiyor babamdan. Ne büyüttüler alt tarafı sıradan biri diye. Annem biraz sivri dillidir, demiş ki babama '*seni mi büyütüyorlardı bu kadar*.'" ufak bir ıslık döküldü dudaklarımdan.

"Yuh kavgada söylenmez. Eee baban ne demiş?"

Ayrıca Fetih annen biraz değil çok sivri dilli...

"Ne bileyim Efsun, o kadar ayrıntıyı merak etmedim hiç. Babam açık sözlü bir adam dümdüz yürümüştür anneme. Hiç uzattığını sanmıyorum. Annem işte her girdiği ortamda babamı duyuyor diye bir süre kibirli kibirli bakmış, hoşlanmamış bu kadar. Sonra babam halletmiş herhalde. Evlendiklerine göre."

O kadar katı bir şekilde kafama onları yerleştirmiştim ki şimdi gençleştiremiyordum. Kafamda 19 yaşındaki Zühre Karadere'de şimdiki yılan kadındı mesela.

"E okulları? Bu kadar ani oluşuna aileleri ne demiş?"

Ani diyen ben iki haftada evlendim... Her neyse bizim ki OHAL kapsamındaydı.

"Babam zaten son senesindeydi annem de devam etmiş evlendikten sonra. Aileler büyük sorun zaten. Annemin babası hayır demiş, babamın ailesi hala hayır diyor. Karman çorman olaylar. Kimseyi tiye almayıp evlenmişler. Reddedilecek halleri de yok."

Evet hala sevmiyordu baba tarafı. Çok açık seçikti. Osman Karadere umursamamış tamam da Zühre Hanım nasıl bu kadar büyük ailenin

istemeyişini görmezden gelmişti?

"Hadi anne tarafı haklı. Çünkü daha kızları küçük, okulu da bitmemiş. Başka şehre göndermek istememişler de olabilirler ama babanın ailesi niye istemedi anneni? Şu şey meselesi mi dışarıdan kız alınıp verilmez durumu?"

Başından beri Fetih umarsızca konuşuyordu, hatta geçiştirici şekilde anlatıyordu. Ta ki bu soruma kadar. Durgunlaştığını başka masadan biri bile izlese anlardı bizi.

"O da nedenlerden biri tabi." dedi düz bir sesle. "Herkesin kendince çok sebebi vardı. Babamın evleneceği düşünülen birkaç aday varmış mesela. Büyük aile, başka büyük aileden kız alsın ki araya akrabalık girsin. Hem düğün hem iş. Annem bomba gibi düşmüş zaten ortalığa. Kimse ne olduğunu anlamamış. Hemen hemen herkes de karşı ama umursamamışlar. Çok büyüyen olaylar olmuş, yani bir yerde herkes haklıydı bu evliliğin olmamasını istemekle ama söz geçmemiş. Çok sevmişler birbirlerini, anlatılır zaten hala o dönemler. Hani dönem şartlarına göre yaşadıkları epey büyük. Osman-Zühre, az şey anlatılmaz haklarında."

Aşk evliliği olduğunu farkındaydım. Şimdiki halleri bile yirmili yaşlarından halliceydi. Kapalı olan odaya asla zart diye giremezdim mesela... Trip atarlardı birbirlerine, üzerlerine titrerlerdi. Bazen şaşkın şaşkın izliyordum hatta. Aralarında çok farklı bir bağ vardı. O sert çekilmez halleri birbirlerine gelince yok oluyordu.

"Büyük aşk diyorsun yani?"

"Babam annemi bizden daha çok sever diyorum."

Çok net bir cümle oldu bu. Her şeyi kısa kesecek açıklıkta üstelik. Vay dercesine dudaklarımı kıvırdım. Belki de bu yüzden bu koca aileye kulak tıkamıştı Zühre Karadere. Zaten umursamaz bir tarafı da vardı. Kocası herkesi de ezebilirdi onun için, bunu çok güzel kullanırdı.

"Sonra peki?" diye devamını bekledim. Fetih'e bir şeyler anlatmayı sevdiğim kadar ondan bir şeyler dinlemeyi de seviyordum.

Asıl merak ettiğimse bu aşk evliliğinin meyvesine nasıl düşman olduklarıydı. Madem aralarında bir sevgisizlik yoktu, kendilerinin yaptığı çocuğa nasıl böyle olmuşlardı? En büyük merakım Zeliha'ydı.

"Sonra işte annem ikinci sınıftayken benim haberimi alıyor, donduruyor okulu. Bir daha da dönmüyor. Devamındaysa tam bir Karadere gelini oluyor. Tamamen evine ve ailesine bağlıyor kendini. İlk torun benim zaten ailede. Bunun keyfini çıkarıyor, istenmese de öyle ya da böyle bana hamile. Bir de erkek ilk çocuğu, hani siz misiniz beni istemeyen. Buyurun

istemeyin, gelmeyin kendiniz bilirsiniz kafasında ama çocuk haberi girince araya herkes öyle ya da böyle yumuşatıyor kendini. Sonra ben doğuyorum."

Tam bir taht savaşlarıydı. Kösem Sultan dönemi başlıyor gibi anlatıyordu Fetih. Aman sonu benzemesin, aman aman aman... Evdeki perdelere dikkat!

"Annenin devri başlıyor."

O sadece çay içiyor ben de durmadan yiyordum, her şeyi sonuna kadar bitirmiyordum ki diğerlerine yer kalsın. "Doğruya doğru annemin devri babamın karşısına çıktığı ilk gün başlıyor zaten. Kimse baş edemiyor annemle. Zaten şimdiye alt eden bir seni gördüm, herkes de bunu farkında. Annem bunların hiçbiri yaşanmasa yine seni çok sevmezdi. Bizim aile çok önem verir Efsun. İlk çocuk, ilk torun, yok tek erkek, yok ilk erkek torun. Sana inandırıcı gelmiyor belki ama şimdi bir çocuk haberi versek kesilecek adakların haddi hesabı yok. İnsanlar ciddi ciddi bu müjdeyi bekliyor. O yüzden benim evleneceğim kişi hep önemliydi gözlerinde. Annem, babaannemle onun gibi olacak bir gelin istemiyordu. O yüzden beni bir dönem deli gibi evlendirmeye çalıştı. Kontrolü elinde tutmak için. O nasıl babaannemi sarstıysa, kendi gelini de onu sarssın istemiyordu. Ama ne denir ona, karma. Döndü dolaştı bir yerde aynı şeyi yaşadı."

Zühre Karadere gerçekten Kösem Sultan'dı. Tamam I.Ahmed'e aşıktı ama güç de onun için çok önemliydi. Gözünü onun gibi hırs bürümüştü. Güç için her şeyi yapacak konuma gelmişti. O zaman tahtını sarsan bensem Turhan Sultan ben mi oluyordum?

"Sen doğduktan sonra?" dedim devam etsin diye, konu yavaş yavaş Zeliha'ya geliyordu.

"İşte her şey biraz daha yoluna girmiş. Annem kendi köşesinde benimle ve babamla ilgilenmiş, aynı zamanda o büyük ailenin içine de tam olarak girmiş. Zaten tek isteği baba tarafının onun huzurunu kaçırmaması. O kadar büyük bir aileden gelmese de, bizim ailenin hakkını zorlanmadan vermiş. Annemi tek övdükleri konu bu. Kaldırmış bunun yükünü, senden de bunu bekliyor diye her şeyine laf ediyor zaten. Kabul etmese de bir yerde gelinisin." öyle bakıştık, kusura bakmasın ben her an Cumhurbaşkanını ağırlayacak gibi dolaşamazdım onun gibi.

"Her neyse," diye bu bakışmayı bitirdi Fetih. "Sonra ben beş yaşındayken kardeşim doğuyor." ben tam *ha geldik işte* dedim ki beklediğimiz yere aradaki yaş farkını fark ettim.

"Zeliha'yla aranda on yaştan fazla var senin. Hangi kardeşin?" üç kardeş değiller miydi Fetihler? Bir an yediğim tatlılar çarptı kafamda yaş

sıralaması yapamadım.

"Reşat. Reşat Esat. Kaybettik onu." ellerim, bakışlarım her şeyim havada asılı kaldı.

Biliyordum, biliyordum evet ama bu kadar fazla bilmediğim şey olduğunu sanmıyordum. Ne diyeceğimi şaşırdım. Hiç beklemediğim bir yerden gelmişti bu, kimse şimdiye kadar bu ismi geçirmemişti.

"Başınız sağ olsun." diyebildim ancak. "Kaç yaşındaydı?"

"Yedi. Yedi yaşında." konu usulca o en baştaki tanışma eğlencesinden uzaklaştı, taht savaşlarından da. Benim merakım diri olsa da heyecanım düştü. Fetih desem en başından beri olan düzlüğünü korusa da bir kez ortamın havası değişmişti artık.

"Zeliha'dan önce mi yoksa sonra mı?"

"Zeliha'nın doğduğu gün." öldüğünü söylemeden önce aldığım lokmam ağzımda kaldı. Çiğneyemedim, yutamadım. Elimdeki çatalı bıraktım, içim bulandı aniden. Aynı gün mü? Fetih'in eli kravatına gitti. Kravatı çıkarırken boynundan serice, üstten bir iki düğmesini açtı. Üzerinde takım elbiseye ait olan ceketi de çıkardı.

"İyi gelmeyecekse anlatmayabilirsin." dedim merakıma rağmen. Daral gelmişti, duvarlarla boğuşuyordu sanki. Halbuki daha anlatmaya başlamamıştı bile. Yine de başını iki yana salladı "Bir gün mutlaka demiştim." diye hatırlattı, Zeliha'nın özlüğünü sorguladığım o geceye ait cümleyi söylerken. Sonrasındaysa bir başladı pir başladı. İlk defa bu kadar uzun uzun konuştu, çenesinin bağını ilk kez böylesine açtı.

"Annemin üçüncü hamileliğinin kız olduğu belli olunca evde bahar havası vardı. Bahar da değil bayram. Annem benden sonra zaten kız çocuk kız çocuk diye yanıp tutuşuyordu. Babam hep sağlıklı olsun dese de annem açık açık kız istiyorum diyordu. İlk kız olduğunu öğrendiğinde zaten kaç aç doyurdu, kaç kurban kesti haddi hesabı yoktu. Babam ayrı bir uçuyor zaten. İki erkekten sonra kız olacak sonuçta, hep hayalini kuruyorlardı. Haberi alır almaz neler aldı, kendi elleriyle neler neler hazırladı hala hatırlıyorum. Reşat'ın hamileliğini de şahit oldum, tamam onda da çok heyecanlıydı çok mutluydu ama Zeliha için bambaşka bir hazırlık vardı. Bakma annemin baba tarafımla olan rekabetine, bir yerde evimizin kapısını kapattıktan sonra ne olursa olsun konusunu bile açmazdı. Babama ayrı bize ayrı düşkündü, tek bir eksiği vardı o da kız çocuğu. Her şeyi vardı annemin. Mutlu bir ailesi, iki tane oğlu, çok sevdiği sevildiği eşi. Bir kızı yoktu, bütün duaları da dilekleri de onun üzerindeydi." Fetih durdu bakışlarını benden rahat

edemez gibi kaçırıp gözlerini öylece çay bardağına dikti. Dişlerini sıkıyordu, hem de delicesine. Çenesi duraksadığı her an belirginleşiyordu. O kadar güzel şeyler anlatıyordu ki devam ettikçe korkum katlanıyordu. Bozulmuştu çünkü bu, aşikardı. Elimde bir kitap vardı, güzel sahneler okuyordum ama o kitabın kötü bittiği bana önceden söylenmişti. Hiçbir sahnenin tadını çıkaramadığım gibi ayrıca her güzel sahne ince bir keder yüklüyordu kalbime. Kesik bir nefes aldım. Kızını sevmeyen Zühre Karadere'nin o kızı nasıl delicesine beklediğini dinliyordum. Dinliyordum da canlandırabiliyor muydum kafamda? Asla.

"Her şey çok güzeldi Efsun." dedi aniden. Göz kapağının altında canlanan sahneler onu bir çıkmaza soktu sonra da kapıyı kilitledi. Öfkesi geçince insan nasıl her şeyi güzel hatırlıyorsa, mutluluğu bitince de içi yanarak yad ediyordu. " Annem baba tarafıyla bile artık iyiydi, herkese sevgi dağıtıyordu. Öyle bir mutluluk. Reşat'la," dedi durdu yine. Gözlerini bana geri dikti konuşurken ara ara zorlanmaya başladı. Ben Fetih'ten şimdiye kadar hiçbir şey dinlememiştim aslında. Onun öylesine anlattığı, şöyle dövdüm şöyle dayak yedim mevzuları dışında hiçbir şey. Onun zorlandığını görmek her şeyden önce çok garip hissettiriyordu.

"Zeliha doğunca bizi unutacak annem diye konuşuyorduk. Ama öyle şakasına dönen muhabbetlerdi. Bir gün annem duydu bizi böyle konuşurken oturdu tam bir saat ağladı. Durmak bilmedi." masadaki boş sandalyelerden birini gösterdi. O anı tekrar canlandırma şansı olsa her şeyini bu uğurda feda ederdi sanki.

"O şurada oturmuş, babam tam önünde, ben de tam burada. Reşat da dizlerimin dibinde. Biz de suçluyuz diye nasıl suskunuz, sesimiz soluğumuz çıkmıyor. Öylece annemi izliyoruz. Annem bir taraftan ağlıyor diğer taraftan Zeliha'ya giydireceği yeleği örüyor. Normalde annemi üzdüğümüzde babam kızar bize bu sefer kızmıyor. Çocuk aklı kendini suçluyor ama tabi ki suçlu değiliz babam da bunu farkında. Hamilelik hormonları. Annem bir taraftan ağlıyor, bir taraftan örüyor, bir taraftan da babama hiçbir şeye yetişemiyorum diye derdini anlatıyor. Neymiş ondan bir tane daha olması lazımmış, yoksa nasıl yetişecekmiş bize." cümlesini gülüşü durdurdu, gülerek durdu. Güldü diye gözüktü ama gözlerindeki ifadeyi ben çok iyi biliyordum. İçi yanarken gülen insanı bilirdim, hemen ayırt ederdim. Dudaklarını yaladı, saçlarını karıştırdı. Gülümsemesini tam silmeden yüzünden devam etti.

"Babam da annem zürafa istesin gider yüksek tavanlı ev bakar. Alacağı zürafa sığsın diye, öyle bir adam. Ama gidip annemden nasıl bir tane daha bulsun, kaldı öyle ne yapacağını bilmiyor. Sonra bir baktım dizimin dibindeki velet 'anne ağlama' diye ağlamaya başladı. Kalktı gitti annemin dizine yattı Reşat. Birlerken iki oldular, biz babamla bakışıyoruz. Düşün önünde iki kişi ağlıyor, elde avuçta sebepte yok." tekrar gülerek durdu. Başını iki yana salladı. Çok geriden bir andı aslında ama sanki dün kadar netti zihninde. Hem anlatmak istiyor hem de anlatamıyordu. Keşke açmasaydım konuyu diye bile düşündüm.

"Oturdular yarım saatte beraber ağladılar. Benle babam da izledik öylece. Elimizden bir şey gelmedi. Neyse gel zaman git zaman hamilelik iyice ilerledi. Zeliha'nın odası hazırlandı, annem bir sürü şey ördü. Annemin hevesine herkes kapılıp gitti, örülen şeylerle küçük dağlar yapılırdı o kadar fazla. Tüm oyuncaklarını gitti İstanbul'dan aldı. Yok ağzına sokar zararlı, o doğal olsun, bu kimyasal olmasın. Her şeyi düşündü, sanki iki tane büyütmemiş gibi. Çok yoruyordu kendini, hamileliği zor geçiyordu. Belli etmiyordu ama ben anlıyordum, zaten son dönemde de çok daha dikkat etmeye başlamıştık anneme." kirli sakalları parmak uçlarının üzerindeyken zaman zaman bir boşluğa dalıp gidiyor, zaman zaman pür dikkat bana bakıyordu.

"Gel zaman git zaman derken 29 Ekim oldu. Zeliha'nın doğumuna on gün kalmış. Dedem, annemin babası da bizde. O gün aniden anneme bir sancı girdi. Son dönemde oluyordu ama hiç o kadar şiddetli değildi. Neyse apar topar hastaneye gittiler babamla. Biz dedemle kaldık evde. Annem de gitmeden önce o sancılı haliyle bizi uyardı. Reşat annemin dizinin dibinden ayrılmayan bir çocuktu, gitmek istedi onlarla annem de durdu derin derin nefesler alıyorken bizimle konuştu. Geleceğini ve beklememizi söyledi. Dedi ki eğer yaramazlık yaparsak, onu üzecek bir şey yaparsak ağrım artacak. Zaten öyle söyleyince ikimiz de durduk." o konuştukça kendimi dikenli bir yerde oturuyormuşum gibi hissediyordum. O her duraksadığında sırtım daha çok batıyordu o dikenlere. Dudakları ince bir ip gibi gerildi, duraksadı. Düğüm düğüm olmuş boğazımla onu izliyordum. Elimdeki kitabın sonuna gelmiştim, sayfaları çevirmeye cesaret edemiyordum. Kalbim ağırlaştı, Fetih'in anlattıkları mideme ve kalbime oturuyordu.

"Sonra haber geldi. Anneme kan lazım, o derece bir şeyler yolunda gitmiyor. Dedemi çağırdılar kan grupları uyuyor diye. Adam apar topar kalktı ama Reşat yapıştı ayaklarına. Anladı ya anneme gittiğini, nasıl

ağlıyor gitmek için. Gitmezse yıkar konağı başımıza. Dedem el mahkum ikna oldu götürmeye hatta bana da sordu. Ben hayır dedim. Annem evde bekleyin yoksa sancım artar dedi diye. Normalde çok dinlemem annemi, o gün dinledim gitmedim dedemle annemin gelmesini bekledim. Dedemle Kürşat gitti. Sonra." nefesi kesilmiş gibi durdu, boğazında hançer saplanmış çıkan ucundan bazı şeyler sarkıyordu. Önündeki suya uzandı.

"Yolda kaza yapmışlar. Kan acil lazımdı, dedem de acele ediyormuş, kullandığı araba tırın altında kalmış. O an orada ölmüş ikisi de. Anneme yetişmeye çalışırken o da Reşat'ta annemin yolunda öldüler." cümleler birbirinden ayrıldı ben daha algılayamadan harflere bölündü. Ben tutup birleştiremeden düşüp parçalandı. Sonraki cümlesiyse alfabemi unutturdu bana.

"Biz Zeliha gelince annem bizi unutur diyorduk Reşat'la. *Zeliha geldi, Reşat gitti annem ilk Zeliha'yı unuttu*."

Tırnaklarımı stresle üzerinde gezdirdiğim alt dudağıma geçirdim, bütün yüzüm uyuştu. Neye uğradığımı şaşırdım. Midem kasıldı, elim ayağım boşaldı. Zühre Karadere'nin yüzü geldi önüme, o yüzü düşününce ilk kez sinirlenmedim, öfkeyle dolmadım. İçim bir elektrikli süpürgeyle boşaltıldı. Bomboş hissettim. Gözlerim dolmadı ama boğazım parçalanana kadar düğümlendi. Burnumun direği sızladı. Parmak uçlarımdan karıncalar yürüdü bütün vücuduma bir sancı girdi.

"Fetih." diyebildim sadece. Bana baktı, çaresizce, bomboş, dopdolu. Bana senin daha canın neydi demişti, onun bana bunu sormaya ne hakkı vardı? Masa örtüsünü sıktım avucumun içinde. Ağzının düğümü bir kez açıldı ya devam etti.

"Sonrası karman çorman. Zeliha zaten erken doğum olduğu için küvezde kaldı, o sırada cenazeler kalktı yas evine dönüştü aniden. Annem Zeliha'dan önce geldi eve. Hiç görmemiş Zeliha'yı o zamana kadar. Görmek istememiş. Ben de ne annemi ne Zeliha'yı görmemiştim. Yani Reşat'ın gidişini anlamaya çalışıyordum. Ölüm ne az çok biliyorum ama işte çocuk aklı bildiğini anlamıyor, niye gittiğini düşünüyorum ne zaman geleceğini düşünüyorum. Annem geldi, zayıflamış, beti benzi atmış, ayakta duramıyor. Ruh gibi, nefes alıyor bir de durmadan gözyaşları akıyor. Hıçkırmıyor, hüngür hüngür de ağlamıyor ama bir bozuk çeşme nasıl su damlatırsa gözleri de hiç durmuyor." ilk kez şu an canlandı o evlat acısıyla kavrulan kadın. Saçı başı, yüzü gözü, göz yaşları. Şimdi burada olsa Fetih'e çok kızardı. Bana bunları anlatıyor diye çok kızardı. Benden daha çok nefret

ederdi ve belki çok ağır konuşurdu ama şu an karşımda olsa ve bana her şeyi söylese de sadece bakardım. Takatim ilk kez ona karşı kalmadı. Onun yokluğunda.

"Sadece beni görünce çok silikçe gülümsedi, eğildi öptü. Bir hafta olmuştu annemi görmeyeli. Beni cenazeye götürmemişlerdi, cenazede de görmedim annemi. Sonra kalktı gitti. Ne yemek yiyor, ne su içiyor, ne konuşuyor, uyumuyordu da. Babam desen etrafında dört dönüyor ama o da ruh gibi. Sadece zaman zaman çok şiddetli ağlıyor. Ben yanına gidince biraz duruluyor gibiydi. Birkaç gün geçti Zeliha gelecek hastaneden. Ben çok merak ediyordum kardeşimi ama beni uyarmışlardı teyzemler annene sorma diye. Neyse geldi Zeliha günlerdir sesini duymadığım annem o gün kriz geçirdi. Zeliha'nın o eve girmesini bile istemedi. Delirdi. Her yeri yıktı. Hani sormuştun ya annenin öfkesi niye, zulmü niye, bu neyin düşmanlığı?" sorum şimdi bana o kadar katlanılmaz geliyordu ki. Cevabıydı ağırlaştıran, ben çok düşünmüştüm. Nedenini ben çok düşünmüştüm. Bir sürü senaryo kurmuştum kafamda. Zeliha'ya soramamıştım. Gidip ona annen seni nedne sevmiyor diye soramamış ama bu soruya dünya kadar cevap uydurmuştum. Peki neden hiçbiri tutmamıştı. Niye bu kadar katlanılmazıydı?

"Bu Efsun, bu. Annemin tüm öfkesi, zulmü buna. Annem Zeliha'yı hiç emzirmedi, hiç kucağına almadı. O eve geldiği ilk dönem gitmesi için resmen yalvarıyordu babama. Zeliha ağladığında sesini duymaya tahammül edemiyordu. Zeliha'nın ağlayış sesini duyunca susturmamız için yalvarıyordu bize. Babamın bile Zeliha'yla ilgilenmesini istemiyordu. Bir tek bana kızmıyordu. Zeliha'ya baktığımı hatırlıyorum. Küçüktüm, Allah Reşat'ı alınca Zeliha'yı verdi diye düşünüyordum. Annem gelmeyince ben bakıyordum halamlarla, teyzemlerle. Benimle duruluyordu, bazen beraber uyuyorduk. Karnını doyuruyordum, altını temizlerken halam öğrenmeye çalışıyordum. Çünkü zamanı gelince herkes evine gidecekti, annem de bakmıyor bakamıyor. Öğrenmem lazımdı her şeyi. Öğrendim de, Zeliha bir tek bana alıştı. Aylarca akrabaların elinde büyüdü. Anne kokusuna hiç almadı, her gün başka birinin kokusu. Her gün başka kucak. Annem bir kez bile gelip bakmadı, sadece bazı geceler benim odama geliyordu. Yanıma kıvrılıp uyuyordu. Teşekkür ediyordu, onu dinleyip dedemle gitmediğim için. Gitsem ben de sağ çıkamazdım o arabadan. Bu ihtimali düşünüyor uyuyana kadar da ağlıyordu. Bir ben kalmıştım onun için. Tutunacak tek dalı bendim. Babamla bile uzaklaştılar, babam bile ulaşamıyordu anneme. Ki babam, herkes annemle arasına mesafe açar babam açmazdı."

O anlattı benim sancım arttı, o anlattı geçmişi kanadı, o anlattı bedenim taş kesildi. Kalkmak istedim, uzaklaşmak, onu burada yalnız bırakmak pahasına gitmek. Ama hiçbirini yapmadım. Sırtıma yüklenen şeyle kalkamıyordum.

"Psikolojik bir destek almadı mı?" diye sordum kısık sesle. Ben tedavi olmayan bir hastaya nasıl kızılırdı bilmiyordum. "Psikologa götürmediniz mi?"

"Kavga kıyametle götürdük, istemedi çok direndi. Çok zor oldu ama babam götürdü. Ama bu sadece Zeliha'yı kabullenmesine sağladı. Zeliha'yı o evde kabul etti, gitmesini istemeyi bıraktı, aynı ortama girdi. Ama bir yabancı gibi, annesi gibi değil. Görmezden gelmeye başladı. Kendi doğurduğu kızı hiç yokmuş gibi. Zeliha dizinin dibine oturuyordu annem oturduğu yeri değiştiriyordu. Efsun," dedi isyan eder gibi. "*annem Zeliha'yı aşamadı*." dedi sonunda. Bu gerçek on gökdelen diktirir, içinde yaşayan binlerce canı tek yıkımda keserdi. Aşamadı, o kadar aşamadı ki göz yumduğu şeyler ne akıl bıraktı ne mantık ne de vicdan.

"Aşamadı yapamadı bunu. Zeliha'nın uğursuzluk getirdiğini düşündü ve devamlı bu düşüncesini destekleyecek şeyler oldu. Zeliha doğduktan sonra her şey üst üste geldi. Babamın rahatsızlığı çıktı, iflasın eşiğine geldi. Aynı evden iki cenaze çıktı. Ne olduysa annem Zeliha'ya bağladı. Gün geçtikçe taşlaştı yüreği, bize ne kadar iyiyse Zeliha'ya hep kötüydü. Bir kaç sene önce Zeliha aniden arayıp babaanneme gitmek istediğini söyledi. Lise iki ya üçtü, okuluna bir sene kadar orada devam etmek istediğini. Bir şey olduğunu anladım ama ne yaptıysam anlatmadı. Kendi yanıma çağırdım gelmedi. Ben de nasıl istersen diyerek hallettim her şeyini bir sene boyunca babaannemde kaldı. Eve döneceği gün gittim onu aldım, beraber gittik. Biz konağa girdik, salona daha yeni adım attık ki kuzenim, teyzemin kızı, hamileydi bir sancı bir kıyamet. Daha kimse bize hoş geldin bile diyemedi. Apar topar hastaneye götürdük ve düşük yaptı. Annemin o gün Zeliha'ya olan bakışını hiç unutmuyorum. Halbuki Zeliha'yla bir alakası yoktu, halbuki ondan sonra iki kere daha düşük yaptı kuzenim. Ama işte annem zaten her şeyi ona yıkmaya meyilliydi. Her şeyi de ona yıktı. En ufaktan en büyüğüne kadar. Zeliha'nın evden çıkıp gideceği güne bağladı bütün umudunu. Zeliha'nın gittiği gün her şey o doğmadan önceye dönüşecekti. Kadere inanan kadın, Zeliha'nın doğumuyla her şeyi inkar etti. Kabullenmedi, bunun kader olduğunu Zeliha doğmasa bile o gün o kazanın

olacağını, kardeşimle dedemin öleceğini, babamın hasta olacağını, kuzenimin düşük yapacağını. Bunların hepsini Zeliha'nın varlığına saydı."

Ya Zeliha diye düşündüm. Ya Zeliha nasıl olmuştu da bunları bunca senedir taşımıştı? Nasıl kötürüm kalmamıştı, nasıl dayanmıştı bu ona kesilen onca günaha? Kaldıramazdı ki o bu yükü, çok kırılgandı. O kaldıramazdı.

"Ya Kürşat?" dedim. Her şeye kulak tıkamak isterken aynı anda kulak kabartmak istiyordum.

"Kürşat onun asıl ilacı. Olmasaydı tam anlamıyla toparlayamazdı. O hamilelikle yemek yemeye başladı adam akıllı, kendine dikkat etti. Eskisi gibi olmaya başladı. Ama sadece bana ve babama karşı Zeliha için hiçbir şey değişmedi. Hastalandı bakmadı, ağladı bakmadı. Kürşat'la beraber de bütün her şeyini Kürşat'a adadı. Ama hesaplamadığı bir şey vardı. Zeliha ona çok düşkündü. Babam Zeliha'ya annem kadar soğuk benim kadar sıcak değildi ama yine de ilgileniyordu. Babam annemin etkisiyle çok uzaklaştı ondan ama yine de eli ayağı hep üzerindeydi. Zeliha babama düşkün olabilecekken hiç başını okşamayan anneme ölüp bitti. Annem itti o yaklaştı, annemi sevdiği kadar onu büyüten beni bile sevmedi. Zeliha annemi, en çok anneme rağmen sevdi."

Kendi üstüme tanımazdım duygularımı göstermemek konusundaki irademin. Kan kusardım, kızılcık şerbeti içtim derdim. Derdimi tasamı kimse bilmezdi. Öyle hayatı umursamayan bir insan gibi gözükürdüm. Bunu da benden iyi kimse yapmazdı ben öyle sanardım. Annem ben henüz daha sekiz yaşındayken öğrencilerinden birine demişti ki '*Bir yerde kötü bir insan varsa bil ki arkasında mutlaka nedenler vardır, ne iyilik ne de kötülük sebepsizdir. O nedenler onu haklı çıkarmaz ama şunu bil ki empati hak vermek değildir. Dünyayı sevgi de kurtarmaz, dünyayı empati kurtarır.'*

Öyle kafamda döndürüp durduğum bir cümleydi. Annemin nadir katılmadığım fikirlerindendi. Dünyayı sevgi kurtarır mıydı bilmem ama empati kurduğum herkese hak verir sanıyordum ben insan. Bir insanın penceresinin başına geçince onun manzarası size onu haklı çıkarırdı. Ben hep böyle düşünürdüm. Tam da şu ana kadar, şu anlatılanlara kadar.

"Efsun ben anneme hiç kızmadım. Zeliha'yı emzirmedi diye, onu kucağına almadı diye, hastayken bakmadı diye hiç kızmadım. Babam da kızmadı. Çünkü günün sonunda herkes evine çekildi, annemin o halini sadece ben ve babam gördük. Geceleri gelip bana sarılarak ağlıyordu. Ona hiç kızmadık. Babamla hiç konuşmadan bir anlaşma yaptık ben kendimi

kardeşime o da karısına adadı. Arta kalan her zamanda o kızının ben de annemin yanında oldum. Ben anneme hiç kızmadım o da Zeliha'yı hiç suçlamadı ama elde değil. Ben nasıl annem Zeliha'yı ittikçe buna katlanamıyorsam o da annemle ilgilendikçe Zeliha'ya hep uzak kaldı. Onu suçlamadı ama onun doğmadığı o ihtimali de hep düşündü. Ona da kızmıyorum," dedi, kimseye bir kızgınlığının olmadığını sık sık vurgulayıp. "Babam Reşat'ın acısını yaşayamadı Efsun. Oğlunun acısına zaman bulamadı. Dedim ya babam annemi bizden bile çok sevdi diye. İşte o sevdiği kadın gözünün önünde bitiyordu, tercihti belki bu. Çok acımasızca ama babam annemi seçti. Zeliha'yı sevdi ama benim kadar olamadı bu, içinden gelmedi. Yapamadı. Bir kez Zeliha daha beş yaşında kadar varken kreşe gidiyor. 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı. Zaten o günü doğum günü olarak hiç bilmedi. Herhalde bayram kutlaması yapılacak okulda onunla ilgili görevlendirilmiş bunu heyecanlı heyecanlı anlatıyordu. Küçükken çok konuşkandı, sonradan sessizleşti. Yemekte sadece o konuşuyordu, Kürşat daha bebek. Annem onunla ilgileniyor, Zeliha'nın anlattıklarını hiç dinlemezdi zaten. Ama herhalde kesik kesik 29 ekimle kutlamayı ardı ardına duyunca öyle bir bağırdı ki Zeliha'ya. Hepimizin nutku tutuldu. Görmezden geliyordu ama hiç öyle bağırdığı olmamıştı. Ne ben Zeliha'yı nasıl oradan çıkardığımı bildim ne de babam annemi nasıl susturduğunu. Kürşat korkudan ağlamayana kadar da sakinleşmedi zaten. Şimdiye kadar ben annemi bin kere delirttim, bininde bağırdığını toplasan yine o kadar etmez."

Mükemmel ailelerin yaşamı hep böyle aniden mi tepetaklak olurdu? Hiçbir artçısı olmadan aniden yıkılması çok acımasızcaydı. Bu hayatta en katlanılamaz acılar aniden olan şeylerden doğardı. Ani ölümler ani afetler. Alıştırılmayan her acıya katlanmak daha sancılıydı.

"Ya Zeliha, o ne zaman öğrendi bunları?"

Ne kadar küçüktü bu acıların kefareti ona kesildiğinde, kendini suçlardı bilirdim. O küçücük elleriyle abisini ve dedesini öldürdüğünü düşünürdü. Küçükken konuşkanmış, küçükken konuşkanmış... Bu gerçek bir kirpiklerimi titretti.

"Anneme kalsa çok daha önce söylerdi, Zeliha her onun dizinin dibine gittiğinde açardı ağzını ama konuşmazdı. Ama Zeliha hep anneme sorardı 'ne yaparsam beni affedersin?' diye. Suçu neydi onu bile bilmeden özürler dilerdi. Affetmesi için ondan bir istek beklerdi. Annem de sadece yüzüne öylece bakardı. Hiçbir şey söylemeden bakardı. Sonra ben üniversite birinci

sınıftım, İstanbul'daydım. Babam aradı, Fetih gel dedi. Zeliha iyi değil. Ben zaten anladım ne olduğunu apar topar geri gittim. Kapanmış odaya annem senelerce nasılsa o da öyle. Daha 8-9 yaşında abisini öldürdüğünü sanıyor. Bana açtı kapıyı, oturduk konuştuk. Ben konuştum, babam konuştu, babaannem, teyzelerim, halalarım. İkna oldu gibi ama bir o kadar da olmadı. Annemin ağzından çıkan her şey Zeliha için doğruydu. Bak biz bu kadar insan önüne döküldük o yine gitti annemin kapısına özür dilemeye, af dilemeye. O hep annemin kapısına giderdi, ben yoksam benim adımı saydıklardı ben varsam da hep annemin. Daha bunları öğrenmeden önce bazı geceler kalkar giderdi anne babamın kapısına. Elleri küçük, çalardı annem çalışından anlardı o olduğunu kalkıp açmazdı. Gitmesini beklerdi. Ya babam uyanırdı kalkıp kucaklayıp odasına götürürdü ya da ben görürdüm. Beraber uyurduk. Sonra işte öğrendi. Annemle zaten aramız bozuktu o dönem iyice bozuldu. Annem bir kez söyledikten sonra ara ara hatırlatmasını yapıyordu ta ki yine öyle bir andan sonra yataklara düştükten sonra. Tam on beş gün ölüm döşeğinde gibiydi Zeliha. Daha on yaşında kadar. Babam bile anneme tepki gösterdi, ben zaten tamamen uzaklaştım. Zeliha'yı iyileştirmeye çalışıyorum, o zaman ilk kez annem iyileşmediğini farkında olunca kendi isteğiyle geldi kapıya. Ondan önce sadece birkaç kez kimse evde yoksa biri gelene kadar ilgilendiği olmuştu. Bir yabancı gibi ama. Anne yüreği denen şey var ya, başkasının bebeğini de öyle görse kimse yoksa bakar. Anneminki de ondan öte değildi. Geldi kapıya, girmedi de içeri uzaktan bakıyor. Zeliha da hep anne diye ağlar hasta olunca. Gördün zaten. Neyse gördüm onu çıktım yanına. Ağzıma ne geldiyse söyledim, dinledi ve gitti. Sağa sola emirler verdi, şu çorbayı yapın şu çayı yapın diye. Ötesine gitmedi ama o son Zeliha'nın yüzüne vurması oldu. Bir daha yapmadı, ona karşı kendini düzeltmedi belki ama bu konudan da dem vurmadı. Sonra zaten Zeliha büyüdükçe araları düzelmese de toparladı. En azından iletişim kurmaya başladılar. Zeliha elinden geldiğince bunu sağladı. En azından bir yerlere beraber gitmeye başladılar, mutfağa beraber girdiler, Zeliha her şeyde annemin eli kolu oldu. Zaten tam olarak annemin istediği bir kız çocuğuydu. Annem yetiştirmedi ama yetiştirseydi böyle bir şey isterdi. Lafını ikiletmez, hamarat, annemi daima tamamlar, Zühre'nin kızı olmanın hakkını verdi. Hep örnek gösterildi, hep imrenildi. Annem de en azından dışarı doğru kızıyla normalleştirdi ilişkisini. Ben öyle sandım ya da."

Hamileliğinden aldı konuşmayı günümüze kadar getirdi. Geldiğimiz yeri farkındaydım. Annesine düşkün bir Fetih'ten, annesiyle arasına dağlar almış bir Fetih'e dönüştü karşımdaki. Küçük erkek çocuğu büyüdü koca bir adam oldu. Acıları ona uzaktı kabul ama canının yanmamasının asıl nedeni bu değildi, canını yakan daha yakından bir acı vardı. Bana demişti *taşıyamazsın dememiş kimse sen de sırtlamışsın* diye. Bunu söylerken hiç mi aklına o yaşında baba olduğu gelmemişti?

"Kabul farkındaydım hala Zeliha'nın o evden gidişini dört gözle beklediğini, çıktığı gün her şeyin düzeleceğini sandığını da farkındaydım. Zaten Zeliha'da bunu farkındaydı ama her şeyin adabıyla olmasını bekliyordu. Çok almak istedim onu yanıma ama asla kabul etmedi. Çünkü eğer o şekilde çıkarsa evden o kapının ona kapanacağını düşünüyordu, eğer gelirse benim yanıma benim de elimin ayağımın o evden çekileceğini biliyordu. Her şeye yine annem için katlandı. Annem ne yaptı?"

O dağların arasına şehirlerde ekledi. O annesi suçlamayan adamdan her şeyin suçunu annesi yapan adama dönüştü. Bir soğukluk girdi sesine, yüzü bir mermer kadar sertleşti.

"Kendi usülüyle her şeyi çözmeye çalıştı. Zeliha o evden çıkacaktı ama onun kontrolünde. Saçma sapan düşünceler. Kendi evinde kızına vermediği sevgiyi aileyi başkasından bekledi, sırf Zeliha'nın eninde sonunda bana da sebep olacağını düşündü benim yanımda tamamlaması gereken eğitimini başkasının avuçlarının içine bıraktı. Her şeye babamı da ikna etti, yokluğumu en güzel şekilde kullandı. Babamı da ikna etti. Babam," aynı soğukluğu onun için de duydum. Karadereler. İmrenilecek bir aile olabileceklerken dinlenilmesi bile zor olan bir aileye dönüşmüşlerdi.

"Annemi, kendini her şeye kör edecek kadar, onun iyiliği için her şeyi kabullenecek kadar sevmemeliydi. Babam annemi bu kadar sevmemeliydi. Bir kere de Zeliha'yı değil annemi çiğnemeliydi. Ama yapmadı, bunlar başımıza gelmeyene kadar anneme sırt çevirmedi. Ki sırt çevirmesi de ne kadar sürdü ki? Kaç gün kaç ay, döndüler dolaştılar yine birbirlerinde durdular herkese karşı."

O yılların bıkmışlığı yüzündeydi. Hangi çocuk anne babasının birbirine duyduğu sevgiden şikayetçi olabilirdi ki? Fetih en çok bundan şikayetçiydi. Sevginin bile fazlası zarardı en büyük kanıtıydı dinlediklerim.

Sessizlik oluştu, bu kısa zamanda cesaretimi topladığım yerde "Ya o gece?" deyiverdim. "O geceyi baban nasıl kabullendi, annen ya? Her şeye tamam, emzirmemesine, bakmamasına. Peki ya o geceye?"

Fetih'in anne tarafında bana karşı net bir tavır vardı. Beni sevmiyorlardı farkındaydım ama baba tarafı bunun tam aksineysi. İyi insanlardı, halaları babaannesi... Osman Karadere'nin bana karşı düğün konuşmasından sonra hiçbir şeyi olmamıştı. O gün de söylemişti zaten, benim için oğlunu karşısına almazdı. Fetih'in de direttiği bir şey vardı ki o da babasının benden nefret etmediği. Benim yaptığım şeyi farkında olduğunu. Ama gelini için istemeyeceği kadar da nedenleri vardı. Karısına kızıyor ama beni kabulleneceği kadar da atmıyordu.

"O gece o aileyle yapılan yemeklerden herhangi biriydi. Benim de bildiğim çoğu kez sofrasına oturduğum insanlar, çocukluğumdan beri tanıyorum. Tabi yokluğumda amaç değişmiş niyet sapıtmış. Onlar oradayken kadının ailesinin kaza haberi geliyor. Maaile aynı arabada ciddi bir kaza. Zeliha o an odada değil. Zaten devamlı çıkıyormuş dışarı bir bahaneyle orada durmamak için. Dakikalarca dönmüyormuş içeri. O an gelen haberle herkes apar topar kalkıyor, babam da evde kalacak tek kişiye emanet ediyor kızını. Irz düşmanına, o orospu çocuğuna diyor ki sana emanet, telaş yapmasın, eve bırak. Bizimkiler kaza haberi duymasın, hele de annem kaza sahibinden daha çok telaş yapar. İçinde hep o korku vardır."

Zeliha sık sık odadan çıktığını söylemişti, ailesinin geldiğinde olmadığını da. Ama ne, nereye gittiklerini ne de niye gittiklerini dillendirmişti. Ona söylenen şeyi tekrar etmişti bana. Annesinin ve babasının geleceğini beklemesi gerektiğini. Başına gelenden sonra da son aklına gelen soru dahi olmamıştı bunlar.

"Sonrasını biliyorsun zaten, Zeliha benden çok sana anlattı. O gece eve bıraktığını söylemiş babama orospu çocuğu. Halbuki Zeliha yerlerde sürüklenerek kendisi gitti eve." bir yerinde bir ağrısı varmış gibi yüzü buruştu başını cama çevirdi. Gözleri artık dışarıdaydı. "Babamın hiçbir şeyden haberi olmamış, zaten ertesi günü şehir dışına çıkmış iş için. Annem desen,"

Bana Zeliha ifadesini verirken karakol bahçesinde 'insan kabullenemiyor' demişti. Bu kadarını kabullenemediğini söylemişti. Biliyor ama kabullenemiyordu.

"O on sekiz yıl önceki kadından farksız Zeliha'nın sesini bile duymaya tahammül edememiş. Zeliha annem bilmiyordu demişti bana ama adım kadar eminim annem bir şeyleri gördü. Fark etti. Neyin ne derece olduğunu, ne kadarını gördü bilmem. Zeliha söylemese de bana eminim ama konuşturmadı. Başkasına karşı da değil kendine karşı. Çünkü biliyordu eğer

ki konuşsaydı Zeliha anlatdaydı anneme, annem bir şeyler yapmak zorunda kalacaktı. Hal ve tavırlarından belliydi o on sekiz yıl önceki kadına dönüştüğü. Telaşından, endişesinden. Benim ya da babamın onu öldüreceğini biliyordu, adı kadar emindi. Yine o seneler önceki korku kapladı, yine o nefret. Zeliha bir oğlumu daha edecek benden, çocuklarımın babasına sebep olacak. Bunların telaşında olduğuna adım kadar eminim, ciğerini biliyorum onun. Yine her şeyde ilk Zeliha'yı harcadı. İlk onu gözden çıkardı." tekrar sustu. Anlattığı şeyler o kadar zordu ki sık sık mola veriyordu

"Efsun bir bedeni iyileştirebilirsin, bunu sen benden daha iyi bilirsin. Şimdi ölümden dönen biri iki gün sonra sapasağlam dolaşabilir ortalıkta ama hastalıklı bir ruhu asır geçse düzeltemiyorsun. Annemi hiçbir şey iyileştiremedi, o her krizde ortalığı yöneten kadın gitti böyle bir durumda korkusundan kızına ne olduğunu göremeyen bir kadın kaldı. Akla hayale sığmayacak şeyler yapan hastalıklı bir kadın kaldı. Farkında bile değil, ne yaptığını farkında bile değil. Biraz olsa beni ona düşman gibi baktıranın sen olmadığını anlardı."

Bir bedeni iyileştirebilirsin ama hasta bir ruhu iyileştiremezsin. Annesini belki de özetliyordu bu cümle. Hele de o ruh iyileşmeye niyetli değilse çevresindekiler aynı karşımda da oturduğu gibi kabulleniyor hatta vazgeçiyordu.

"Bu olaylardan sonra az mı gizli saklı hırpaladı mahvetti kendini? Görmedik sandı, fark etmedik sandı. Hep böyleydi, Zeliha hasta olurdu gizli saklı meraklanırdı. Zeliha için iyi bir şey yapardı gizli saklı yapardı. Bir kötülüğünü saklamazdı. Dili istediği kadar zehir akıtsın, Reşat'ın girdiği rüyaları bile yeter ona. Vicdanını susturamadı, hiçbir zaman susturamadı. Annem harcadı, kendini de Zeliha'yı da. Aşamadı. Aşamayacak da. Yok artık kimsenin beklentisi. Sana boşuna mı o gün yaptığın nasıl bir mucize farkında bile değilsin dedim?"

Demişti, ben de abarttığını düşünmüştüm. Anneydi işte, çocuğu hastalandığında bakmasından normal şey mi vardı? Abartan onlar değildi, bu şeyin ne kadar kıymetli olduğunu unutan bendim.

"Ya sen Fetih? Sen durum buyken niye gittin? Üniversite için gidişinden bahsetmiyorum. Annene de kardeşine de bu kadar düşkünken ne oldu da böyle çektin elini ayağını o evden?"

Zeliha bazen senede bir bile geldiğini söylemişti. Zeliha'yı sık sık yanına alıyor ama Urfa'ya gelmiyordu. Annesinin hep Fetih gittikten sonra

ağlayışından bahsetmişti Zeliha. Kariyer uğruna mıydı her şey? Ama o dönem henüz sıradan bir öğrenciydi. Bu soruyu ona ilk soruşum değildi, öyle gerekti demekle yetinmişti bana. O zamanın üzerinden çok geçmişti, iki yabancıydık. Ama şimdi değildik değil mi? İki yabancının haddinden fazlaydı paylaştıklarımız.

Ama o gözlerini kaçırdı yine o yabancılığa büründü. "Gitmem lazımdı." dedi sadece. Sonra da asla hiçbir şey anlamayacağım bir şeyler söyledi. Ben de zorlamadım, hakkım yoktu. Madem anlatmak istemiyordu bu soruyu üçünceye sormamın da bir anlamı yoktu.

"İnsan sadece kendi geçmişinin kefaretinden sorumlu. Şimdiki bu adam olmam için yolumu da yurdumu da değiştirmem gerekti. Ben de değiştirdim."

●○●

Sırtımı geriye yaslamış, elim midemin üzerinde sessiz geçen yolun bitmesini beklerken vardık varacaktık eve. Saat geç, gece ağırdı.

"Bu gece konuşulanlar," dedi Fetih durgun bir sesle. Devamını getirmesine izin vermedim.

"O masada kaldı, şüphen olmasın." biz zaten hep böyle değil miydik? Konuşur konuşur, sonra yarın kedi köpek gibi devam ederdik. Köpek olan Fetih'ti.

"Ondan öte annemle olan ilişkin şimdiye kadar nasılsa, devam et. Bir şey değişmesin aniden, yemeye devam edin birbirinizi."

Gülecek gibi oldum ama ciddiyetimi korudum. Annesini bir yere kadar dinlemem ve anlamam onu sevdiğim anlamına gelmiyordu. Ki zaten Fetih doğru söylemişti, bunlar yaşanmasa da biz onunla birbirimizi yine pek sevmezdik. Sadece bu kadar açık seçik olmazdı her şey.

"Annene karşı olan duygular karşılıklı olarak devam ediyor."

Başını salladı yola bakarak. "Yiyin birbirinizi gizli saklı benim üzerimden."

Açık seçikti ama sadece yüz yüzeyken. Başkaları farkında değildi. Mesela Fetih. Ya da ben öyle sanıyordum.

"Yuh, sen farkında mısın onları?!"

Yan bir bakış attı. "Enayi miyim kör müyüm Efsun? Sofrada yaptıklarınız, giydiklerim üzerine, söyleyeceklerim..."

Yuh, hepsini mi farkındaydı? Devamlı birbirimizle uğraşıyorduk gizli gizli. Mesela sofrada hem benim hem de annesinin yemeği varsa yarışıyordu tabaklarımız. Bazen Fetih'in kravatı ya da giyeceği gömleği

üzerinden müdahale de bulunuyorduk, bazen de söyleyecekleri. Yüzde doksan ihtimalle ben kazanıyordum. Fetih kasten mi bana kazandırıyordu yoksa?

"Niye hiç engel olmuyorsun o zaman bize?" resmen gözü önünde Muhteşem Yüzyıl çekiyorduk, insan bir araya girerdi. Hadi ben o anki hırslarıma kurban gidiyordum, suçsuzdum.

"İki kadının arasına girecek kadar manyak mıyım ben? Babamın bana ilk öğrettiği şeylerden biri iki kadın birbirini yiyorsa araya asla girmemem üzerine olmuştu. Zeliha'yla annemin girdiği tartışma fikir ayrılığından açıldıyça benle babam yavaş yavaş çıkarız o ortamdan. Aklımızı kaçırmadık sonuçta."

Göz göre göre annesiyle birbirimizi yememizi izliyordu. Fetih tahmin ettiğimden daha da sinsiydi.

"İkinci öğrettiği şey neydi? Erkekliğin onda dokuzu kaçmak mı?"

Komik bir şey söylemişim gibi güldü teneke.

"Nereden bildin?"

El freninde olan eline tırnak attığımda yüzünü ekşitti. "Hoşuna mı gidiyor bu gelin kaynana düelloları?"

Tırnakladığım yere baktı, elini yumruk yapıp açtı. Aman ne tatlı canı var aman.

"Kalpler kırılmasın." diye beni tiye almaya devam etti. O da kırılıyor Fetih, o da kırılıyor sen anca sinsi sinsi izle.

"Ayrıca bana niye kızıyorsun anasını satayım? Bütün eve taht savaşları izleten sizsiniz. Araya girip can mı vereyim? Bak tarihe hangi padişah, validesiyle sultanı arasına girmiş? Benim ne işim var annemle karım arasında? Bin yıllık dava, arada harcatır mıyım kendimi?"

Valide...

Padişah...

Sultan...

Metafor, benzetme, tasfir... Neyse adı, bir hoşuma kaçtı benim.

Ama yine de bu erkekler gerçekten tam olarak dayaklıktı. Böyle hepsini bir odaya toplayıp sırayla dövmek lazım, hatta bu sıranın başlangıcı Fetih'le olmalıydı.

"Ha bir de kendini padişah yapmış. Pabucumun padişahı Fetih. Söylediklerinde tek doğru benim sultan olmam olabilir."

Yani hem onu göm, hem kendini öv derken biraz abartılı buldu bu ifademi.

Eli yüzümü buldu, artık nereden yakalarsa tutar sıkardı ama yapamadı. Refleksleri benim kadar iyi değildi.

"Adım bile Fetih." diye diklendi bir yola bir bana bakarken. "Fatih Sultan Mehmet'i hatırla, utan kendinden."

Fatih Sultan Mehmet mi? Aynen Fetih uçuyorsun şu an bak Miami'desin.

"Senden olsa olsa Abdulhamit olur. Kaçmak falan iyi bilirsiniz siz." aracı durdurduğu gibi kapım açılırken kapıdaki görevliler tarafından, o bana hamle yapmadan ben indim arabadan. Onu hiç beklemeden bana açılan kapıdan girip konağa da girdim ama ikinci adımımda omuzlarımdan yakalandım. Dışarıdan bir göz bana masaj yapıyor sanırdı ama parmaklarıyla baskı uyguladığı yerler tamamen benim ipteki cambaz gibi kıvranmama neden oluyordu.

"Fetiiihh," diye sızlansam da hiç bırakmadı daha çok tepki verdiğim yere parmak bastı. Saat geç olduğundan çok ses çıkarmamak için kendimi sıkıyordum. Aniden Şûrîde'nin kaldığı odanın kapısı açıldı ve mantıcı kızımız da çıktı. Kulağında olan telefon benim durarak konuşmamın önüne geçti, içten içe rahatladım. Sadece birbirimize baktık, onun gözleri benle Fetih arasında gitti geldi. En son da ufak bir tebessümle başını başka yöne çevirdi.

Fetih merdivenleri tırmanmaya başladığımızda düşme ihtimalime karşı yaptığı şeyi sonlandırsa da beni bırakmadı dip dibe çıktık merdivenlerden. Kim uyuyor kim ayakta bilmezken her an herkes bir yerlerden kafasını çıkarabilirdi. Evde kimlerin olduğunu biliyordum ve bu gece özellikle bir kişiyle karşılaşmak istemiyordum. Aslında ben onunla hep karşılaşmak istemiyordum ama bu kez nedeni farklıydı. Sesini duyduğumda ne göz devirdim, yüzünü gördüğümde ne dil çıkardım.

"Yediniz mi Fetih?" o imalı ve taşlamaya hazırlanan sesi, o diklenen bakışları, azarlayacak duruşu. Hiçbir şey içimde iyi ya da kötü bir şey uyandırmadı. Sadece yüzüne bakarken gençliğini düşündüm. Hani benim yaşlarımdaki halini. Sonra yüzü biraz daha olgunlaştı, son ifadede ne göreceğimi biliyordum. Zihnim neyi canlandırmaya çalışıyor farkındaydım.

Fetih'e kaydı gözlerim. Normalde annesini pek takan bir adam değildi. Annesi konuşur konuşur konuşur, Fetih sessizce durur sonra 'bitti mi?' diye sorardı. Annesinin onu azarlamaya başlayacağı yerdeyse '*Allah bu kadın milletine bir çene vermiş, aklım almıyor aklım*.' diye söylenir bir taraftan bana da laf atıp ortamdan uzaklaşırdı. Ama şu an, geçmişin kapısını araladığı bu gecede daah farklı baktı. Benimle aynı şeyi görüyormuş gibi.

Geçiştirip yoluna devam etmek yerine aynı ifadeyle "Yedik!" diye karşılık verdi. Zühre Karade'nin gözü bana kaydı, beni bir yoklayıp oğluna söylenmeye devam etti. "Evde sanki sofra kurulmuyor, tencere kaynamıyor, bu kadar insan bir araya gelmiyor gibi dışarıda yediniz. Pes!"

Ya sen ona demiyorsun da mantı kurum elimde patladı diye...

Fetih annesinin üzerine doğru yürürken "Ya," dedi sitemle. Sonra aniden eli Kuzey Tekinoğlu gibi kadının başına gitti ve aralarındaki mesafeyi öyle kapattı.

Gerçekten sakat bu adam. "Sen otuz beş senedir, her yıl yıldönümünü kutluyorsun kocanla. Adam unutacağım diye korkuyor o kadar senedir, ben karımla bir yemek yemişim çok mu?" sonra başını sağa sola çevirdi. "Babam nerde? O anlatsın derdini, ömrünü yedin adamın hala gelmiş bana laf ediyorsun. Hani nerde babam, o gelsin konuşsun."

Tavırları o kadar lakayttı ki, ben Zühre Hanım her an ayağında her ne varsa çıkarıp Fetih'e fırlatacak diye korkuyordum. Kürşat'a çok sinirlenince yapıyor ama kasten hedef almıyordu.

"Ben mi babanın ömrünü yedim? Gelsin konuşsun o benim ömrümü yedi o!" derken Fetih'in geçiştirici bir tavırla annesini öpmeye çalışmasını omzuna vurarak engelledi, "Öpme beni." diye tavır koydu. Artık bir şüphe ettim evde olup mantı yemedik diye mi bunlar, onu da kendimizle kebap yemeye götürmedik diye mi?

Sonra onu alaya alan oğluna "Sen sarhoş musun?" diye aniden dehşetle sordu ve daha cevap almadan "Zıkkım iç Fetih, zıkkımın kökünü iç." diye kızmaya başladı. Gülümseyecek gibi oldum, ilk kez onları bu kadar yakın görüyordum. Ama ne gülümsedim ne de izlemeye devam etmek istedim.

Onlardan yavaş yavaş uzaklaşırken Fetih'e vurulmaya çalışılan darbeler "Ulan içmedim, içmedim." diye kabaca bölündü. Adımlarım çok yavaştı ve etraf çok sessizdi. Aralarındaki konuşmayı neredeyse Zeliha'nın odasına varana kadar duydum. Gidip onu koynuma yatırarak uyutmak istiyordum. Acaba Fetih ona ninni söylemiş miydi hiç?

"Hohla yüzüme."

"Tırnak kontrolü de yapacak mısın?"

"Yapacağım. Kapıya geçip artık tek tek tırnak kontrolü yapacağım. Var mı bir itirazın? Ömrümu yediniz, ömrümü. Biri telefonu elinden bırakmaz her yemekte alttan telefon yakalarım,"

Kürşat'tan bahsediyordu.

"Diğerinin odada çivi çaktırmadığı duvar kalmadı,"

Zeliha'dan bahsediyordu. Emir'i her yakaladığında bir şeyler istiyordu.

"Diğeri eve bu saatte gelir. Tırnak kontrolü de yaparım, sıra dayağı da atarım!"

Benim şerrodan bahsediyordu.

●○●

Benim hiç uğramadığım odanın ışığının açık olması Fetih'in orada olduğunun kanıtıyken kapıyı belki uyuyakalmıştır diye yavaşça açtım. Fetih'in gelip üzerini değiştirip duş alacağı kadar süredir Zeliha'nın yanındaydım.

Uzandığı yer yatağında gözlerini bir yere dikmiş öylece izlerken orayı saçları hala ıslaktı. Durgundu, ifadesiz bir o kadar da yorgundu. Anlattıkları, anlattıkça hatırladıkları yormuştu onu. Fiziksel yorgunluğu zaten pek umursamazdı, dinlenmek için kendine zaman yaratmazdı ama ruhsal yorgunluk tıpkı hastalığı gibi çekilmezdi. Ayakkabılarımı ve kabanımı çıkarırken gözleri hiç bana çevrilmedi. Küçük bir oğlan çocuğu gibi uzanmış yatağında ıslak saçlarıyla günün yorgunluğunu hissediyordu sanki. İçeceğini bilsem gidip süt getirirdim bu görüntü karşısında.

Gidip kullanmadığı saç havlusunu alıp geldim, üstüne doğru da yürüdüm. "Gel saçlarını kurutalım." dediğimde hafifçe irkilir gibi oldu. Kim bilir hangi anı bir piyes gibi dönüp duruyordu kafasının içinde. Oturmak için yer açmasını beklerken ne yapacağımı pek anlamadığından biraz geri çekildi ve alık alık bana baktı.

Böyle bazen çocuk gibi ilgi bekliyordu, bazen küçük bir oğlan çocuğu gibi kalıyordu. 'Çocuk bakmak istesek doğururuz' diye söylenen ben de işte havluyu alıp önüne falan geliyorum, sonra havluyu dizlerime seriyorum, başını alıp dizlerime koyuyorum. Ne yapalım şartlar doğurmamız için elverişli değil eldeki malzemeyi kullanıyoruz biz de.

Yavaş yavaş saçlarını kurularken gözlerini yumdu, derince bir nefes soludu.

O an neden bilmem, neye güvendim, neden kurdum bu cümleyi, içimden neden bu cümleyi geçirdim bilmiyorum ama söylediğim ilk beni duraksattı.

"Annen günün birinde iyileşecek."

Ben bunun benzerini ima etmiştim aslında bir zaman önce Zühre Hanım'a. 'Bir gün kızınızın kıymetini anlayacaksınız ama kızınız sizden geçmiş olacak' demiştim. O an çok öfkeliydim ona. Çok öfkeliydim. Şimdi içim tamtakırdı. Eğer ki hasta olan hiçbir ruh iyileşmiyorsa ben de iyileşemezdim. Durumlar yaşananlar ve hastalıklar çok farklıydı evet ama

hastalanan yer birdi. Hem iyileşme mümkün olmasa dünya çoktan bir deliler hastanesine dönüşmez miydi?

"Çok saçma." dedi gözlerini açmadan. Ben ilk söylediğim şeye karşılık olarak söyledi sandım bunu ama hayır devamı ellerimi durdurdu, dudaklarımı kıvırdı az biraz.

"En olanaksız şeyi bile sen söyleyince bir an insan acaba mı diyor."

Durdurduğum ellerim havludan koptu direkt olarak onun saçlarını buldu. Nemli saçlarına abuk subuk şekiller verdim. "Büyücüm işinin en iyisi."

Gülümsedi gözlerini kapalı tutarken. Saçlarıyla artık hem oynuyor hem de kuruluyordum. "Öyle elimde bir bilimsel dayanak yok, kanıt yok. Hissediyorum sadece. İnsanın tek bir özü vardır ve kimse onu kaybetmez. Eğer ki doğru bir profilse oluşan kafamdaki o öz hala içinde bir yerde ama annen çok toprak atmış. Ne ışık alıyor ne de hava. Günün birinde deşecek o toprağı ama burada asıl önemli olan zaman. Geç kalmak değil, zaten yeterince geç. Hiçbir işe yaramayacak kadar sonra olursa işte o zaman büyük geçmiş olsun." cümlelerimi allayıp pullamadan, olduğu gibi kurdum. Zaten karşımda umuttan yana kırıntı yoktu. Benim avucumun içindekilerse umut değildi, kuş yemiydi. Ufak, varlığı bilinen ama belki de umursanmayacak nitelikte olan bir ihtimaldi.

"Tütsü siparişim geldi, ben bir konağı turlayacağım zaten onlarla. İyice bir negatif enerjiyi alsın, annenin kafasının üstünde ekstra dolaştırırım." elini benimle beraber saçlarına daldırdı aynı anda karıştırdık.

"Annem ayin yapıyorsun diye kıyameti koparır."

Bu sahne direkt olarak canlandı kafamda, o çıldırışı, beni engelleme çabası, yapamayınca delirmesi...

"Bir şey olmaz. Kalpler kırılmasın." dedim onun gibi. Aynı anda gülüştük. Annesi görse kafalarımızı tokuştururdu. Neyse kalpler kırılmasın. Sonra tekrar sustuk, ben öylece devam ettim saçlarını yavaş yavaş kurulamaya.

Kucucuk yaşında kardeşine babalık yaparken nasıl hissediyordu acaba? Nasıl kabullenmişti bu durumu? Şûrîde Zeliha doğduktan sonra düzeldiğini söylemişti. Çünkü artık sorumluluk sahibi bir çocuktu. Örnek olması gereken bir kardeşi vardı, kaşı gözü kan içinde eve gelemezdi. Gelmemeliydi.

"Çok iyi bir abisin." dedim aniden. Ona bunu söyleyen çok kişi olduğuna emindim. Benden duymak bir şeyi değiştirir mi bilemem ama öyle söyleyiverdim. Sonra durduramadım kendimi "İleride de çok iyi bir baba

olacaksın." dedim.
O küçük yaşındaki o halleri bir türlü gitmedi gözümün önünden ben de tutamadım kendimi söyledim. O yaşında bunu başaran o çocuk otuz yaşında bir adamken nasıl mükemmel bir iş çıkarırdı kim bilir.

Acaba o zamanları görürsem yine tıpkı bu andaki gibi rüya aklıma gelecek miydi? Eğer gelirse ben o kadına olan utancımdan bir daha denk gelebilir miydim onlarla?

O kadın. Dudaklarımı yaladım, Fetih'in saçlarını daha sert kuruttum.

"Biliyorum." diye karşıladı bu övgümü. Yine Hande Yener çaldı kafamda. '*Mütevazı olmak gerek diyorsan yooook, bitti taze kusura bakma.'*

Hiç zaman kaybetmeden alnına vuruverdim. "Yuh Fetih, biraz mütevazı ol." sevmediğim hareketim karşısında burnundan solurken gözlerini araladı, işaret parmağını salladı yüzüme.
"Şu eline sahip çık. Hem doğru olan şeyi niye inkâr edeyim? Üstelik sen söyledin ben ağzımı mı açtım?"

Yani hani tamam inkâr etmese bile bir teşekkür edebilirdi, hatta şey...

"Efsuncuğum çok teşekkür ederim, senden de mükemmel bir anne olacak diyebilirsin mesela!"

Tamam ya da sadece Efsun diyerek de kurabilidi bu cümleyi. Yani insanın da biraz hakkı verilirdi canım...
Kaşları havalandı gülecek gibi oldu. "İltifat almak için mi iltifat ediyorsun?"

Şaşkın şaşkın ona baktım. Ben öyle bir insan mıydım?
"Hayır sadece duymam gerekeni duymak istiyorum."

İyi bir anne olmayacağımı düşünüyor olamazdı değil mi? Kafasını kopardım öyleyse. Düşünce özgürlüğü falan da bir yere kadardı sonuçta.
Yüzüne bakıyordum öylece, konuşsun diye. "Alnıma vurursan çok kötü yaparım. Duydun mu?"

Ne için pazarlık yapıyordu bu? Sessizce korku içinde ona baktım. Boğazını temizledi ve vurdu hançeri.

"Doğuma topuklu ayakkabıyla gideceğini ve görevli hemşireye yanında getirdiğin her türlü ıvır zıvırı verip el kadar bebeği süslemesini isteyeceğini bildiğimden; düşününce insan, bir şüpheye düşüyor Efsun kusura bakmayacaksın."

Bunlar kötü şeyler değildi. Muhtemelen doğumumu yaptıracak insanlar tanıdık olacağından zaten o ıvır zıvır dediği şeyleri daha önceden verecektim amma velakin o öyle aşağılayıcı söylüyordu ki bunu ne

anneliğim kaldı, ne bebeğim kaldı, ne rüya kaldı. Alnını karışlamak ve tokatlamak arasında ardı ardına vururken böyle kıvrak hareketleri nerden öğrendiğini bilmediğim Fetih, artık hangi dövüş sporuna aitti bilmiyorum ama beni elimden mi kolumdan mı yakaladığını bile anlamadığım hızda bir şeyler yaptı. Aniden o doğrulmuş, ben yatakta konumunu aldık. Şimdi biraz önce ki istersem kafasını bile koparacağım hakimiyet ona geçti.

İşte yılanın başını küçükken ezecektim, hazır dizimdeyken yapacaktım ne yapacaksam.

"Sana o eline sahip çık demedim mi?" benim yatağımın üzerinden yastığımı almış, üzerime oturmasa da bacaklarını tekme atma ihtimalime karşı bacağıma bastırmıştı.

Yastık her an yüzüme inmek için teyakkuzda beklerken, gazi olma ihtimalimi göze alıp "Sen adam değilsin!" dedim. "İnsan da değilsin. Geri alıyorum lafımı iyi baba falan olmaz senden. Senin karına yazık karına, kadın helak olacak o çocuğu büyüteyim derken sen de horul horul uyuyacaksın."

Ben çok iyi bir anne olurdum, niye böyle söylüyordu şimdi? Ne var yani kızımı icon gibi giydireceksem? Ne var yani oğlumu prens gibi giydireceksem?

"Hadi lan oradan, bunu her fırsatta uyuyan kadın söylüyor. Sen otur kalk dua et, böyle bir baba nasip olsun diye. Nankör!"

Yastığı vurmaktan vazgeçip yan tarafıma bıraktığında ağzımdan 'piyuuuvv' diye bir ses çıktı.

"Çocuğumun babası mükemmel olacağından zaten sana benzemeyecek, benim kocam sonuçta. Neden dua edeyim, aptal mıyım ben?"

Bir triplendi, bir sinirlendi, bacaklarımın üzerindeki baskıyı arttırdı.

"Senin kocanı siksinler Efsun. Şimdi kiminle inim inim inli-"

Dudaklarının üzerine öyle bir vurdum ki, sesi odada gitti geldi muhtemelen canı yandı. İkidir henüz daha adını bilmediğim adamın bir escort sevdalısı olduğunu söylüyordu resmen. Ben gördüğüm rüya için acaba eşinin yüzüne ileride nasıl bakarım diye düşünürken Fetih'in benim kocama demediği şey kalmamıştı.

Ben darbesi nereden gelecek bilmezken burnumdan öyle bir yakaladı ki, artık dört duyu organı olan biri oldum sandım. Yemin ederim koparacak gibi sıktı, elim onun biraz önce bıraktığı yastığa kaydı.

Gece uzundu, birimizden biri sakatlanmayana kadar savaş vardı.

●○●

İsteğimi ikiletmeden yoldan söylediğim bitki çayını almak için dönen Fetih'i kapıda karşılamak için merdivenleri hızlı hızlı indim. Dün Fetih'le yediğimiz yemek mi yoksa bugün doğru dürüst bir şey yemeyişimden mi bilmiyorum ama içimdeki organlar kavga ediyordu. Karnımdan garip garip sesler geliyordu. Yarın da son nöbetimi tutup ertesi gün babaannenin evine gidecektik. Fetih o yüzden bugün akşam yemeğine yetişememişti. İşlerimizi ayarlıyorduk ki iki ya da üç gün rahat rahat orada kalabilelim.

Ben son adımdaydım ki merdivenlerin kapı aralandı elindeki torbayla Fetih girdi içeri. Zıplaya zıplaya ona giderken adımlarımız orta yerde buluştu. "Ya Fetih," dedim yine 'yaaa, yaaavvv, yaaagghh' moodumu açarken. Düğmem vardı sanki başlayınca duramıyordum.

"Valla yoldan da döndürdüm seni kusura bakma, teşekkür ederim." Elindeki adaçayını alırken torbanın içine baktım. Gelmeyen reglimin acısını bile unutmuştum bu garip seslerden.

"Başım çok ağrıyor, hadi iç çayını gel bana masaj yap."

BAM!

Ben de diyorum Fetih niye hiç söylenmedi! Kınar gibi ona bakarken yanağımdan makas aldı, "Devir ticarer devri bakma öyle. Zaten dün az kalsın parmağımı kırıyordun unutmadım onu hala."

Bakışlarımı kaçırdım utançla elini aldım avucumun içine. Bir morarma ya da şişlik yoktu. Zaten kıracak kadar kötü bir hamle de yapmamıştım. Tabi parmaktı bu kırılabilirdi ama kırılmamıştı. Her neyse.

"Hem sen niye istedin bu çayı? Evde depo var zaten, rezil bir kokusu var."

Bütün bitki çayları için en az bir yorumu vardı. Onun için tek bir çay esastı o da siyah çay diğerlerine asla toleransı yoktu.

"Midemden mi bağırsaklarımdan mı ne abidik gubidik sesler geliyor. Kavga ediyorlar sanki içeride. Sabahtan beri böyle. Ağrıda yok. Bir boşluk hissi var. İyi gelir diye düşündüm."

Sesi duyamazdı belki ama o çarpışmayı hissetsin diye elimdeki elini karnımın üstüne bastırdım. Bir titreşim vardı resmen. Gözlerinin içine 'aldın mı mesajı' der gibi bakarken bana doğru bir adım attı, ayakkabılarımızın burunları çarpıştı. Elini biraz daha bastırırken karnıma gözleri kısıldı.

Röntgen mi çekiyordu bu?

Bu ciddiyetine kıkır kıkır gülerken yüzüne bakamayıp başımı çevrildiğimde kendisi kapalı perdesi açık olan mutfak penceresinin ardından biriyle göz göze geldim. Gülümsemem yüzümde sabit kalırken Şûrîde oturduğu masada bizi izliyordu. Beni, Fetih'i, Fetih'in karnımın

üzerindeki elini, Fetih'in eli üzerindeki elimi. Şûrîde benim lisedeki flörtlerimi hatırlatıyordu. Ben ona bakmak için kafamı çevirsem, o benden önce bana bakıyordu zaten.

Şûrîde'yle bakışmamızı bölen Fetih'in "İçeride bebek var sanki." deyişi böldü. Yaptığı benzetme benim solmak üzere olan gülüşümü canlandırdı, Şûrîde'yle aynı anda kafalarımızı çevirdik.

"Hayır içeride mısır patlatıyorlar sanki." diye kendimce ben de yorumladım. Yüzü düştü 'salak mısın Cemile' der gibi baktı bana.

"Ulan ben de doktorları devamlı tıbbi konuşan insanlar sanıyordum. Aynen içeride mısır patlatıyorlar."

Konu dönüyor dolaşıyor ya benim doktorluğuma ya da boyuma geliyordu ya, pes! Ellerimiz ayrıldı geri çekildik ikimiz de.

"Dün ne kadar tatlı varsa sofrada yedin bitirdin her şeyi. Onun acısı çıkıyordur. Hadi hallet işini gel, duvara kafa atacağım yoksa."

Halbuki onun anlattıklarından sonra ağzıma süreememiştim hiçbir şey, eğer iştahım kapanmasa bütün tatlıları yiyecektim.

Çil yavrusu gibi dağılırken iki yana mutfağa doğru adımladım. İçeride en son bıraktığım gibi Şûrîde ve Zeliha muhabbet ediyordu. Önlerinde Şûrîde'nin ona 'Efsun genel olarak bilinen kitapları almış ama bunlar kıyıda köşede kalan şaheserler.' diyerek aldığı kitaplar vardı ve konuşuyordu.

"*Ürperen yaralara çıplak*
Yaraların değmesi
Acır.

Mesela bak burada Çıplak'tan sonra kesiliyor ve bir alttaki mısra kopukmuş gibi kuruluyor. Sonra büsbütün söz dizim kuralına geçiyor Necatigil. Bu Necatigil'in özgün dili. 'Acır' bir önceki diziden kopuk okurun zihinde kurduğu manaya bağlanıyor. 'Acır yaralar' gibi. Çoğu şiirinde bunu görebilirsin, onu bariz bir şekilde herkesten ayırıyor bu özelliği."

Zeliha'nın yüzünde yeni bir bilgi öğrendiğinden kaynaklı büyük bir gülümseme oluşurken ağzından etkilendiğini belli eden bir mırıltı döküldü.

"Adaçayı isteyen var mı?" diye sordum damacanadan su doldururken. İkisi de aynı anda başını iki yana sallarken Şûrîde'nin gözleri bana kaydı, gülümsedi. Yüzünde çoğu zaman hüzünlü ve soyut bir ifade olurdu. Böyle gülümsese bile o hüznü alırdınız. Bu döneme ait olmadığını bile sezerdi insan.

"Bu aralar ayrı güzelleştin sen ayrıca çok enerjiksin, mutluluğunun kaynağı ne?" deyiverdi aniden. Suyumun kaynamasını beklerken bir

taraftan da ufak çaydanlığa adaçayını koyuyordum.

Tebessüm edip ona baktım "Arada geliyorlar bana böyle, bazen ölü toprağı atmışlar gibi oluyorum bazen de enerjim tavan oluyor. Teşekkür ederim."

Ben ona önüme baksam da o, beni izliyordu. İzledi, izledi. Yüzündeki o melankolik ifadeyle izleyip durdu. Ta ki Zeliha konuşana kadar.

"Orhan Veli peki? Onun hakkında ne söyleyebilirsin?" ben çıkarken de konu edebiyattı hala da. Şûrîde sanırım gastronomiden sıyrılıp kendi alanına dönmüştü.

"Orhan Veli her şeyden önce gözümde mükemmel bir kişilik. Söylenenler, anlatılanlar onu şairlikten öte insanlığıyla gözümde şahlandırıyor. Melih Cevdet Anday anlatır '*Orhan fakir fukarayla, boyacılarla, garsonlarla, işçilerle gerçek dostluklar ederdi. Savaştan önce fakir bir işçiyle tanışmıştık; Adı Montör Sabri'ydi. Sarhoştu, koltuğunda iki okka ekmek vardı. Boyuna evine geç kaldığından bahsediyor, evin yolunu da bir türlü tutamıyordu. Ertesi gün Orhav Veli Montör Sabri diye bir şiir yazdı. Geçen yıl bir lokanta da Orhan'ı gördüm, yanında ayağı kesik bir adam var. Tatlı bir muhabbete dalmışlar. Beni görünce; Montör Sabri'yi tanımadın mı, dedi.*' Çok hoşuma gitmişti bunları duyunca, böyle içinde yaşanmışlık olan şeyler de daha kıymetli gelir gözüme. Tıpkı o şiir gibi.

Montör Sabri ile
Daima geceleyin
Ve daima sokakta
Ve daima sarhoş konuşuruz.
O her seferinde
'Eve geç kaldım' diyor.
Ve her seferinde
Kolunda iki okka ekmek."

Suyum kaynadı, adaçayıyla birleştirip masaya geçtim. İçtikten sonra yukarı çıkabilirdim. Beni de sarmıştı anlattıkları.

"Kitap gibi kadınsın." dedi Zeliha aniden. Çok farklı geldi kulağıma bu iltifatı. Şûrîde'nin çayımda olan gözleri gülümsedi. Hoşuna gitmişti bu duyduğu.

"Ve bir an önce öğretmenliğe başlamalısın. Edebiyatı bu şekilde anlatan birilerine ihtiyaç var, tekdüze bir eğitim var okullarda."

Şûrîde'nin tebessümü büyüdü, kuzenine baktı. "Tekdüze bir edebiyat var günümüzde ve bazı meslektaşlarım muhtemelen buna ayak uyduruyorlar.

Tüketim çağındayız Zeliha ve ilk tükettiğimiz şey sanat, işin doğrusu edebiyat oldu. Şu kanıdayım ki bundan elli yıl sonra da şimdinin elli yıl öncesi okunacak. Kalıcılık yok bu dönemin sanata dair hiçbir eserinde, sadece edebiyat için de değil bu üstelik. Cemal Süreya'ya televizyonun şiirin yerini alacağını söylediklerinde şu cevabı veriyor:
Hiçbir görüntü şu mısrayı anlatamaz "*Sesinde ev dağınıklığı var*." Tamam doğru söylüyor, hiçbir görüntü o mısrayı anlatamıyor ama zaten büyük bir çoğunluk o mısrayı hiçbir görüntü de aramıyor ki. Hüseyin Cöntürk diyor ki; '*Bunlara sorun edebiyatsız yaşanmaz diyecekler. Halbuki bakın etrafınıza edebiyatsızların daha mutlu yaşadıklarını göreceksiniz*.' bu cümleyi Cöntürk'ten duymak üzse de beni haklılığı ortada. Edebi diye sunulan şey bile edebiyattan çok uzakta. Önce edebiyatla yaşamayı unuttuk, sonra kalanlarla da edebiyatı harcadık."

Elim çenemde cümlelerini kaçırmadan anlamaya çalışırken çok da başaramıyordum. Söylemek istediği alt temayı yakalamış ayrıntıları kaçırmıştım muhtemelen.

"Günümüz yazarlarının kalıcılığı yok diyorsun yani?" Zeliha benden daha iyi dinliyor olacak ki konuşma ikisinin arasında dönmeye devam etti.

"Sıyrılanlar elbet olacaktır. Ama büyük bir çoğunluğu için çok da umut etmiyorum. Gündelik yazmıyorlar, güncel yazıyorlar. Gündelik her an geçerli anlamında, güncel ise kullanıldığı an geçerli. Konular, üslup, işleyiş... Her şeyiyle güncellik var bu dönem. Yaşar Kemal diyor ki "*Yüz yıl boyunca ocak başında İnce Memet'ler okunur.*" Ama şimdikilerden düşün. Belki çok satanlardan inmiyor hatta ama kendini on yıl güncellemesin yok olup gidecek. Ama yine de yazan hiçkimse kösteklenmemeli, tamam kalıcı olmak başarıdır ama yazıp da kendi dönemindekilere bir şeyler kazandırdıysa bu da çok önemli bir başarı. Sanat her şeyden önce güne olan kaygıdan doğar. O yüzden kendine sanatçı demese bile eline kalemi alan biri mutlaka parmak basmalı o doğan günün bir problemine, yarasına. Belki çok ince, belki çok küçük bir kısımda ama bunu mutlaka yapmalı. Belki bu bireysel bir yara belki de toplumsal. Ama mutlaka olmalı. Madem güncel yazılıyor bunun hakkı verilmeli, olduğun günden birilerine el uzatmalı. Sonuçta her yazandan beklemek de hata kalıcı olmasını. Ortayı bulmak, edebiyatı harcamamak gerek."

O anlattıkça hiçbir şey bilmeyişim yüzüme çarptı da çarptı. Önümdeki kitapları inceledim. Sessiz sedasız çayımı içtim. "Yok mu günümüz

yazarlarından okudukların?" diye gireyim araya dedim ayıp olmasın diye. Bir taraftan da kitapların arka kapak yazılarını okuyordum.

"Bende günümüz dünyasına, şu ana karşı bir meraksızlık var. Yani ilgimi çekmiyor, okuyamıyorum. Bu yazarla ya da eserle alakalı değil benimle alakalı. Bu dönemi değil; ülkenin savaş döneminde, savaştan hemen sonraki dönemde ya da o gelişmeye ayak uydurduğu dönemde verilen eserleri daha çok merak ediyorum. Yabancı yazarlar üzerinde de böyle. O yüzden hangi ismi versem yanlış olur ama bazıları var. Edebiyatı süslemekten ya da basitleştirmekten öteye götürüyorlar, orta yolu bulanlar. Okumuşsunuzdur zaten onları."

Sesimi çıkarmadım, okumamıştım muhtemelen. Kitaplarla aram iyiydi, bilinen, Türk Edebiyatı'nda yeri olan birçok eseri okumuştum. Aynı zamanda Dünya Edebiyatı'nda da. Ama onun gibi bir alakam yoktu.

Zaten hızlıca bitirdiğim bardağı da alıp kalkarken "Ben gideyim artık, iyi geceler size." diyerek bardağı bulaşık makinesine yerleştirdim.

Benim duş almam, saçımı kurutmam, dişlerimi fırçalarken de Fetih'in yanıma gelip gece gece sabah uğraşmamak için sakal traşı olmasıyla masaj epey gecikmişti. Ki zaten yaklaşık beş dakikadır dişlerimi fırçalıyordum çünkü Fetih'in yanında tükürmek istemiyordum. Ama o en sonunda dayanamayıp "Tükürsene Efsun artık." dedi. Elimi ağzıma kapatıp, kapıyı işaret ettim. "Çıksana bir dakika dışarı." tabi bu ağzımın dolu oluşundan çok garip telaffuz edilmişti.

Yan yan bana baktı lavaboyu işaret etti "Tükür." tamam kusmuğumu da görmüştü, tamam pür dikkat benim tükürdüğüme de bakmayacaktı ama ne bileyim utanıyordum işte.

"Çık çık hadi."

Midem bulanıyordu artık. Elindeki traş bıçağını yüzünden uzaklaştırdı. "Tükürüyor musun tükürmüyor musun?" tekrar kapıyı işaret ettim. İki dakika çıksa ölür müydü? Kapıya kadar gidip gelse bile yeterdi.

Aniden askerlik arkadaşını ensesinden tutar gibi yakaladı ensemden ve lavobaya eğdi başımı. Suyu açarken "Tükürsene kızım." diye üsten kızdı. Annesi Fetih'i gerçekten mağarada doğurmuştu. Sen misin bunu isteyen diyerek ben de tükürdüm ama zaten su alıp götürdü hemen. Ensemden bırakırken ağzımı birkaç kez çalkalayıp doğruldum havluya uzandım.

Tam ona hangi mağarada doğduğunu soracaktım ki dış kapının açılma sesi geldi ve Zeliha bana seslendi. "Efsun abla bir bakar mısın?" elimdeki havluyla banyodan çıktığımda elindeki kupayla bana bakınan Zeliha'yla

karşılaştım.
"Şûrîde abla gönderdi," diyerek elindeki kupayı uzatırken ne olduğunu anlamıyordum. Eli havada kalmasın diye uzattığı kupayı alırken "Rezene çayı. İyi gelirmiş."

İyi de ben ona karnımın ağrıdığını ya da midemle bağırsaklarımın kavga ettiğini söylememiştim ki. Zeliha odadan daha fazla bir şey söylemeden ayrılırken elimdeki rezeneye baktım.

Rezene, rezene, rezen-

Rezene. Hamilelere iyi gelen rezene. Bahçedeki görüntümüz, onun şüpheleri.

ŞÛRÎDE ARTIK HAMİLE OLDUĞUMU DÜŞÜNMÜYORDU, ŞÛRÎDE ARTIK HAMİLE OLDUĞUMA EMİNDİ!

Elimdeki bardak kayıp düşecek gibi oldu, gözlerim korkuyla açıldı. Olay ışık hızında yayılabilirdi her an. O annesine, annesi kardeşine, kardeşi kocasına, kocası bütün akrabalara. Uşak bahçıvana, bahçıvan herkese!

"Hassiktir." kısık sesle küfrederken "Fetih benim aşağı da bir işim var, hemen halledip geliyorum." diye seslendim. Olay büyümeden toparlamam lazımdı.
Beklemekten sıkılmış bir sesle "Acele et." diye konuşurken ben çoktan kapıdan çıkmıştım.

Elimdeki bardakla hızlı hızlı merdivenleri indim, nereye gideceğimi şaşırırken açık olan mutfak kapısı bana daha olası geldi adımlarım oraya yöneldi. Artık çekilmiş perdenin arkasında Zahide Hanım'ı ve kızını gördüm. İçeriye telaşlı dalıp Zahide Hanım'ı huylandırmamak için kapının önünde derin bir nefes alıp kendimi sakinleştireyim derken olan oldu ve o cümle kuruldu.

"Anne Efsun hamile."

Yüzüm buruştu dişlerimi birbirine bastırdım. Yumruk yaptığım elimi dişlerken yerimde tepinmemek için zor tutuyordum kendimi. Yahu Şûrîde, Zeliha senin yanından yeni ayrıldı. Bir nefes al, yarını bekle, benimle konuş! Niye hemen yetiştiriyordu annesine?

Dalıp 'hayır değilim' demek için zor tutuyordum kendimi ama o an nedense tutulduğum yerde onları dinlemeye devam ettim.
Bir şey başka bir şeye çarptı ama kırılmadı. Ölüm sessizliği oluştu. Biri mi bayıldı? SEVİNÇTEN?!

"Nereden biliyorsun, o mu söyledi?"

Bayılmamış. Sadece kısa bir şok.
"Hayır saklıyor," dedi Şûrîde. Neyi Şûrîde, neyi? Niye saklayayım ben?

"Günü gecikti, koku hassasiyeti var, ağrısı var, senin de o gün dikkatini çekmişti zaten devamlı yorgun olduğu, ağrısı azalsın diye ilaç almak yerine doğal yollara başvuruyor ve bugün Fetih'le," bir an duraksadı. Oflama sesine benzer bir şey duydum.
"Elleri karnının üzerindeydi. Çok mutlu gözüküyorlardı, ağrıya değildir herhalde bu mutluluk." sesi sonlara doğru azaldı. Dışarıdan bir hamileden daha çok hamile gözüküyordum.

O azalan ses tıpkı o günkü gibi titrek çıktı, sanki biri nefesini rahat rahat almasını önlüyordu. "Çok mutlu zaten, yüzüne renk gelmiş. Hamile güzelliği."
Ben güzel bir cümleyi üslubun bozacağını bilirdim ama güzel bir cümleyi sesin bozacağını hiç düşünmezdim.

Şûrîde'nin canı mı yanıyordu?

Elimdeki bardağı tutuşum sıklaştı, sırtımı duvara yasladım. Yine sessizleştiler ama bu kez bozan Şûrîde oldu.
"Anne bunu bana neden yapıyorsun?"

Şûrîde'nin canı yanıyordu.

"Canım çok yanıyor, dayanamıyorum. Neden buna izin veriyorsun, kızınım ben senin neden bana bunu yapıyorsun?"
O ses titremenin ötesine geçti, Şûrîde göz yaşı döküyordu. Kalbim kasıldı, gözlerim kısılırken kulaklarım uğulduyordu. Bardağı daha sıkı tuttum. Şûrîde. Fetih'in kuzeni Şûrîde. Fetih'in teyzesinin kızı Şûrîde.

Şûrîde neden diğerleri gibi Fetih'e abi demiyordu?

Sırtım daha çok mıhlandı duvara başımı yere eğdim. Midem nasıl aniden çalkalanmaya başlamıştı?
Kızının çektiği acıya bir anne nasıl sitem ederse öyle sitem etti. "Şûrîde yapma kızım, yapma."

Bardak elimden bazen düşecek gibi oluyor, bazen parmak boğumları mı beyazlatacak kadar elime yapışıyordu. Şûrîde'yle ilk denk gelişimiz aklıma geldi. Elden düşen kahvesi. Fetih'e bakışı. Fetih'in ona bakmayışı. Zaman zaman kaçamak bakışlar. Yüzümdeki deri bir kuvvet tarafından aşağı çekildi sanki.

Fetih'in kuzeni Şûrîde. Zühre Karadere'nin yüzüne bakınca içinin gittiği Şûrîde.

"Anne ben bir şey yapmıyorum ki," dedi aynı ses. Gözümün önünde olan görüntü de harap olmuş bir kadın vardı. "Düğünlerine geldim, evet deyişlerini dans endişelerini her şeyi izledim. Yetmedi beni zorla bu eve getirdin. Her Allah'ın günü bir aydır onlarla aynı masaya oturuyorum. Şimdi de çocuk mu? Çocuk haberlerini de mi benim gözümün içine baka baka verecekler? Buna da mı katlanayım? Anne bu sevinçlerine de mi ortak olayım? Ya yeter," diye isyan etti. "Yeter dayanamıyorum yeter. Bütün aile gözümün içine baka baka Efsun yerinde benim olacağım o ihtimali düşünüyor. Fetih'te farkında bunu, ben de farkındayım. Öylece izliyoruz. Öylece. Anne olmadı,"

Zihnimin merkezine bir bıçak düştü, sıçrayan kan gözlerime geldi sanki görüş alanım karardı. Dizlerim titredi tutunacak bir yer aradım.

"En çok ben istedim ama olmadı. Olmayacağını bile bile bu konuyu açtınız benle Fetih'i yüz yüze getirdiniz. Her şey sen ve teyzemin yüzünden. Bakın şimdi kuzen bile değiliz. Göz göze bile gelemiyoruz, sanki çok şey yaşamışız gibi göz göze bile gelmeye çekiniyoruz. Fetih benim yüzüme bile bakmıyor anne. Senin ve teyzemin yüzünden. Anlıyor musun her şey sizin yüzünüzden."

Şûrîde'nin devamlı benimle kıyaslanışı, Fetih'le olan anılarının anlatılması, Fetih'in soğukluğu. Benden nefret eden ailenin, beni asla istemeyen ve istemeyecek ailenin asıl istediği kadınla mı bir aydır yüz gözdüm?

Dudaklarımdan bir şeyin dökülmesini o kadar korktum ki ısırdığım dudaklarımdan bir kan tadı yayıldı damağıma.

"Biz Fetih'le birbirimizi çok seviyorduk anne," kalbim duracak kadar hızlandı. "İki kuzenken çok seviyorduk birbirimizi. Sırdaştık, arkadaştık, kuzendik. Ben her şeyi içimde halledecektim ama siz izin vermediniz. Vermediniz. Önce olmayacak duaya amin dedirttiniz bana. Anne siz beni inandırdınız. Benim beklentim yoktu, ben halledecektim. Siz ikna ettiniz. Siz beni Fetih'in karşısına o sıfatla çıkardınız. Siz benim Efsun yerine kendimi koymama sebep oldunuz. Önce bana hayaller kurdurttunuz şimdi o hayalleri izletiyorsunuz. Ya bu bana reva mı?"

Kuzenlerdi onlar. Fetih'e kaç kez kızmıştım Şûrîde'ye günaydın bile demediği için. Ben sanmıştım ki kardeş gibiydiler. Ben bu ihtimali düşünmemiştim, aklıma getirmemiştim. Ben bu ihtimalin varlığını bile bilmiyordum ki. Ben Fetih'in benden bir şeyler gizleme ihtimalini hiç

düşünmemiştim ki, o gözlerimin içine baka baka aptal yerine koymazdı beni. Ben ihtimal vermemiştim ki buna.

"Teyzem hâla anne, hâla bizim için ilerisini düşünüyor. O kadının gözünün içine baka baka hala yapıyor bunu! Ben Efsun'a bakmaya utanıyorum bazen. Kadına yaptığımız muamele onur kırıcı anne, bana yapılma ihtimalini bile düşünemiyorum ben ama teyzem hala zorluyor."

Onur kırıcı.

Önüme tüm parçalar konulmuş ama Fetih'e öyle bir güvenmiştim ki ben önüme parça konulduğunu bile farkında değildim. Ne zamandandır bu kadar aptaldım? Bu kadar insan beni aptal yerine koymuştu, ne zamandır bu rahatlığı vermiştim herkese?

"Ama en kötüsü ne biliyor musun?" ağzından ufak bir hıçkırık kaçtı. "Bazen kendimi teyzeme kaptırıyorum. Elimde değil olmuyor. Farkında olmadan önüme konan şeyi düşünüyorum. Hiç olmayacak biliyorum, Fetih gözümün önünde karısına olan sevgisini hiç çekinmeden belli ediyor ama ben hala önüme konan haltı düşünüyorum. Bir mantı için şehir değiştiren Fetih dün karısıyla yemekteydi. Ben ne yaptım, akşama kadar evli bir adam için uğraştım. Teyzem o kadının gözünün içine baka baka bin tane imada bulundu, ben de ertesi gün kalktım ve uydum ona. Önü arkası Efsun olmuş bir adam için çabalarken buluyorum kendimi. Hala bir ihtimal benim yaptığım şeyi özlediğini düşünüyorum. Gözümün önünde birbirlerini seviyorlar anne, dayanamıyorum. Yemin ederim dayanamıyorum."

Dinlediğim ağlayış şiddetlendi. Şûrîde içeride Fetih için ağlıyor ben de öylece dinliyordum. Yaslandığım yerde yer ayaklarımın altından kayarken pasif bir şekilde sadece dinliyordum.

"Her şey yeterince iğrençleşiyor benim adıma, ben bir kadının hamilelik haberine üzülmek istemiyorum anne. İleride kendimden nefret edecek şeyler yapmak istemiyorum anlıyor musun? Bırak gideyim kim ne anlarsa anlasın. Ne düşünürse düşünsün, aşamadım kabul. Herkes doğru düşünüyor aşamadım. Gözümün önünde olduğu sürece de olmayacak bu, bırak gideyim. Fetih'le ne zaman göz göze gelsek aynı anı hatırlıyoruz, oldu artık yüz yüze geldik o gün. Aşamıyoruz bunu."

Anlattı anlattıkça, içini döktü, ağladı. Öylece dinledim. Pes ettiğim yerse artık ayakta duramayacağımı anladığım yerdi.

Beyin fonksiyonlarım yavaşlamış, öylesine bomboş, öylesine cansız, öylesine tepkisiz ayrıldım duvardan. Elimdeki bardak elime yapışmış gibi öylece birkaç adımda bir duraksayarak aştım merdivenleri. O ana kadar

dikkat etmediğim anlar, üstünde durmadığım bakışlar, ciddiye almadığım cümleler hepsi bir bir döndü durdu. Film şeridi gibi geçti gitti. Herkes mi biliyordu? Bir kişi bile mi söylemeye yeltenecek kadar adam yerine koymamıştı? Tamam sevmediklerini biliyordum beni ama yine de bir şey söyleyebilirlerdi değil mi? Şûrîde'yle yeni yeni aram limoniydi, ona olan övgülerim, güzellemelerim. Çok alay etmiş miydi bu hallerimle? Oturup Fetih hakkında konuştuğum anlar bile vardı.

Bitirdiğim merdivenlerin başında öylece odanın kapısına bakarken pencereden gördü beni Zeliha.

Zeliha nasıl söylememişti? Herkesten önce onun bir şeyler söylemesi gerekmiyor muydu?

Dışarıdan nasıl gözüküyordum bilmiyorum ama kapıya çıktı, benim de adımlarım beklentimin olacağı tek kişiye doğru gitti. Zeliha bana söylerdi, annesinin alay eder gibi yüzüme söylediklerini yine kaldıramaz söylerdi. Niye susmuştu?

Açtığı kapıdan girmemi beklemiyor olacak ki bir an arkamdan girmedi. Ta ki ben "Şûrîde'yle abinin arasında ne vardı?" diyene kadar. Var olan bir şey mi bozulmuştu? O yüzden mi yüz yüze gelmiyorlardı, Fetih elinden bir kalemi bile alamıyordu? Yukarı kadar taşıdığım bardağı bıraktım bir yere.

Kapı kapandı Zeliha'nın renk atmış yüzü geldi önüme. Her şeye rağmen, hala "Hiçbir şey." dedi. Niye böyle yapıyordu? Kız kardeşler ablalarından bir şey saklamazdı ki?

"Yapma." dedim ağzımın içinde. "Bak bu koca evde sırtımı bir tek sana yaslayabilecekken bana bunu yapma. Sana da k-" gözlerim sulanır gibi oldu, boğazım her kurduğum kelimede ayrı ayrı yanıyordu.

"Hayır hayır," diye yükseldi telaşla. Aramızdaki mesafeyi kapattı beni kollarımdan yakaladı. "Bak annemin saçmalığıydı. O dönem çok kişiyi düşündü Şûrîde abla da bunlardan biriydi. Abimin tepkisini ben gördüm abla, duyduğunda verdiği tepkiyi ben gördüm. Birbirlerine asla o gözle bakmadılar. Abimin 'Dünya üzerinde kadın kalmasa yine kan bağımın olduğu biriyle evlenmem. Zeliha'dan hiçbir farkı yok.' dediğini kendim duydum. Hiçbir şey yok aralarında, olmadı da. Sana inan ki söylenebilecek tek bir şey yoktu. Annemin saçmalığı, abim konunun uzamasına bile izin vermedi. Sana yemin ederim aksi olsa ben gelip sana söylerdim, abimi beklemez ben gelirdim." ona inanmadığımı farkındaydı, bakışları yalvarıyordu. Vardı bir şey, olmasa biter miydi aralarındaki kuzen ilişkisi?

Ya ben her şeyi geçtim Şûrîde seviyordu. Fetih bunu biliyordu. Zühre hala olma ihtimallerini düşünüyordu. Zeliha hala yalan söylüyordu.

"Bu konuyla ilgili yüz yüze bile gelmediler Efsun abla. Belki Şûrîde ablanın haberi bile yoktur bu saçmalıktan. Denk gelmediler, abim bile bilmiyordur Şûrîde ablanın bilip bilm-"

"Hala yalan söylüyorsun." ona bağıramadım, sesimin voltajını bile arttıramadım. Sadece hayal kırıklığıyla baktım, Fetih mi tembih etmişti?

"Yemin ederim yalan söylemiyorum. Denk gelmediler, bu konu çabucak kapandı. Yemin ederim ki denk gelmediler. Gelselerdi bilirdim. Gelmediler," durdu yüzümde ona duyduğumdan bildiğimden emin olduğum şekilde bakan ifadeye baktı ve şüpheye düştü.

"Gelmediler." diye tekrar etti ama biraz önceki gibi değildi sesi. Gizli saklı mı gelmişlerdi? Niye olmamışlardı? Kaç kez olmuştu bu gizli saklı buluşmalar?

"Gelmişler mi? Hayır ya abim asla böyle bir şey yapmaz. Annem mi sö-"

Fetih'in destursuz içeriye girişiyle Zeliha kalakaldı. "Efsun Allah'tan başımız çatlıyor, acele et dedik." midemden bir şey yükseldi ama ağzıma kadar varamadı Fetih beni kolumdan yakalayıp kapıya çekti. "Uyu artık sen de, niye hala uyanıksın?" diyerek kardeşinin ışığını da söndürüp gece lambasını yaktı. Beni odadan çıkardı, kendi odasına kadar yürüttü. İçeri girdik kapıyı örttü ve söylenmeye devam etti.

"Alt tarafı bir masaj yapacaksın oyalandıkça oyalandın, b-"

Aklımda yoktu ama içimden geçirmiş olacağım ki suratına okkalı bir tokat attığımda yüzü sağa düştü, cümlesi yarım kaldı. Neye uğradığını anlamadan eli yanağına giderken ben Efsun; mutlaka herkesten en az bir darbe yiyen Efsun Zorlu ilk kez Fetih'e bu halde, ilk kez Fetih'e bu kadar uzak, ilk kez Fetih'e böyle hissederken bana bile yabancı bir sesle konuştum.

"Çok eğlenceli miydi?" kalbim niye ihaneti hissediyordu? "Gözümün içine baka baka beni o kadınla aptal yerine koymak?"

İnstagram: serceyioldurmekofficial

Bu arada şey...

HERKESE ÇİÇEK FETİH'E MERMİ DİYEBİLİR MİYİZ?!

11 MAYIS 2017|ÖZEL BÖLÜM

'11 Mayıs 2020, bu tarihi sakın unutma. Çok güzel şeyler getirecek bana.' Demiştim bundan tam bir yıl önce bu saatlerde, çok sevdiğim birine yüzlerce mesajla Serçeyi Öldürmek'in kurgusunu anlattıktan sonra. Beklentisiz, hesapsız kitapsız sadece hislerimle kurumuştum bu cümleyi. O mazilerde kalan şarkının çok alakasız bir anda aklıma gelişi, defalarca dinleyişim ve o ilk sahne. Her şeyin başlangıcı. Bir bebeğin rahme düşüşü gibi oldu her şey ve bugün tam bir yıl oldu. Bana ne getirdi, benden ne götürdü bilmiyorum bu bir senede heyecanım hala aynı. Hiç eksilmedi. Eğer araya başka şeyler girmese bugün ara verecektim ama madem bu mümkün olmadı bari aramızda sır olacak ve bu hikayede muhtemelen sadece bizim bileceğimiz minik bir anıyla geldim.

Ben iyiyim bu arada, yine gereksiz dram yapıp abarttım. O açıklamayı da 'ölmeden yazayım' triplerinde yazdığıma yemin edebilirim ama kanıtlayamam, ne yapalım biraz fazla evham yaptım. Gittiğim marketteki çalışana kadar bulaştırma ihtimalimi düşünüp kahroldum sonra covid olmadığımı öğrendim falan... Neyse, iyiyim kısacası iyileştim. Teşekkür ederim merak ettiğiniz için❤

instagram: serceyioldurmekofficial

Keyifle okuyun!

@selllyin ❤❤❤

"Kimin öyküsü buuuuuuuuu?"

İnsanoğlu kötüydü. İnsanoğlu haindi. İnsanoğlu kalleşti. Evet bütün kötü şeyler insanoğluydu ama bütün insanoğlu kötü şeyler değildi; tıpkı her fizikçinin matematikçi olması ama her matematikçinin fizikçi olmaması gibi.

Velhasıl insanoğlu bu yollardan geçeceğimi anlamış gibi sırf beni düşürmek için taşlar dizmişti sanki adımlarımın önüne. Ayağımın takılmasıyla öne doğru savrulurken, Hezârfen Ahmet Çelebi meydan okurcasına kanatlandım ve uçtum.

Evet, uçtum! Yemin ederim, şahitlerim var!

Ama bu kısa sürdü, yere kapaklanmadım. Neden? Neden yere kapaklanmadım?

Karnımdan sıkıca tutan ellerin sahibine kafamı varla yok arasında kaldırırken görüşüm bir türlü belirginleşmedi. Bir ileri bir geri giden gözleri yakalamaya çalıştım bir süre öylece. Tekin'in gözleri ne zamandan beri renk değiştiriyordu? Şaşkın şaşkın bakarken renk değiştiren gözlere, geçtiğimiz sokağı aydınlatan sokak lambalarının ışığı hangi renkti acaba? Pembe miydi? Tekin'in gözleri pembeydi. Şimdi de mavi oldu ama. Mavi miydi? Yeşil ya? Peki turuncu?

"Bu benim öyküm birazcık yaralıı, kalbimin pek çok yeri yamalıııı..." diye mırıldandım istemsizce.

Renk değiştiren gözlere benim kulağıma çok güzel gelen sesimle şarkı söylerken yüzü kusacakmış gibi bulandı; sıkıntıyla nefesini verip öylece yüzüme, arkama doğru konuştu. "Bundan böyle en büyük Tuğçe Kandemir antisiyim. O şarkıyı açan kişinin canını seveyim ben."

"Kaaan akar kanadımdan, düşer yere yere kalanııııı..." o ifadesi değişsin diye devam etsem de hayır olmadı. Daha da kötüye gitti hatta.

Sesim güzel değil miydi, niye midesi bulanıyormuş gibi davranıyordu? Kusacak mıydı? Üzerime mi? Benim de midem bulanıyordu. İkimiz birden mi kusacaktık? Kim temizleyecekti peki? Ya o kadar çok kusarsak da, göl olursa?

"Tekin," diye bir sesleniş geldi yan tarafımızdan. "Öpecek gibi bakıyor uzaklaş."

Ben ne dediğini anlamaya çalışmak yerine öylece bakmaya sürdürdüm. Tek odağım gökkuşağından hallice gözlerdeki renk geçişini kaçırmamaktı. Ama o gözler tıpkı beni tutan kollar gibi aniden uzaklaştı ve elim ayağım boşluğa düşünce bu kez gerçekten yerle bir olacak gibi oldum.

Lakin kahramanlarım çoktu bu gece. Hemencecik yine tutuldum ve kulağımın dibinde Defne'nin çok ama çok tiz sesini duydum. Sanki beynimin duvarlarına tırnak geçiriyorlardı öyle rahatsız ediciydi bu ses.

"Manyak mısın ya?! Niye fırlatıyorsun kızı?!"

Beni boşluğa atan kollara kırgın kırgın bakarken, Defne'ye sarıp sarmaladım kollarımı. Tekin artık renk değiştirmeyen gözlerle bana bakarken hıçkırdım bir kez. Şarkı söylemek istiyordum. Şarkı, belki Sezen Aksu.

"Kimin öyküsü buuuuu?" diye tekrar ettim başımı omzuna koyarken. Bu Efsun'un öyküsü, diye geçirdiğimde içimden kıkırtım kulaklarıma gelince fark ettim güldüğümü.

Evet, bu Efsun'un öyküsüydü.

"Ya sen ne ara bu kadar sıçtın sıvadın Efsun?" derken beni baştan aşağı süzdü Tekin, o kadar büyük bir hışım vardı ki sesinde konuşmaya korktum. Tekrar hıçkırdım. Pınar komik bir şey söylemiş gibi güldü, başımı gökyüzüne kaldırdım. İstanbul çok farklı bir yerdi, İzmir gibi değildi. Mesela çok araba vardı. Böyle çok, çok araba vardı. Bir de şey... Yine hıçkırdım.

Ufolar vardı, uçuyorlardı. İzmir'de yoktu. Niye yoktu? Onları kim uçuruyordu? Ehliyetim vardı, ben de kullanabilir miydim?

O isyankâr ses bir daha konuştu. "Hayır ben anlamıyorum, aynı masada oturduk hepimiz. Bu kız ne ara bu kadar kafayı buldu? Beleş buldu diye mi ac-"

"Tekin hesabı Efsun ödedi."

"Kimin ufosu buuuuu?" diye sordum gökyüzüne doğru. Ya biri kafamıza düşerse? Ehliyetini uzay kasabından almış olanlar elbet vardı, değil mi?

Ufolar uçuyorlardı, ehliyeti nereden alınıyordu? Pınar'a baktım komik bir şey izler gibi bana bakıyordu. "Senin ufo ehliyetin var mı?"

Başta ne dediğimi anlamadı ama sonra benim gibi gökyüzüne baktı. Ardından bir kahkaha patlattı ve eliyle ağzını örttü. Onun var mıydı? Ben kullanabilir miydim? Ama hayır... Başını iki yana salladı. "Hayır, senin var mı?"

Dudaklarım aşağı doğru büzüldü başımı iki yana salladım. Sonra kafamı Tekin'e çevirdim. Bana hala kusacak gibi bakıyordu, çok çok çok garip. Evet garip.

"Senin var mı?" diye bu kez ona sordum. Kötü bir şey sormuşum gibi ofladı pofladı, göz devirdi diğer arkadaşlarıma baktı.

"Gizem şu an benim sizinle bu saatte dışarıda olduğumu, Efsun'un dakika başı hepimizi sırayla öpmek istediğini bilse var ya beni lime lime doğrar. Ya ben niye sevgilime yalan söyleyip çıktım sizinle? Kesin öğrenecek oğlum kesin bak!" diye çıkıştı. Birazdan Halil Sezai gibi isyaaaaan diye bağıracak mıydı? Bağırsaydı, lütfen. Hemen eşlik ederdim.

Neredeyse ağlayacaktı bunları söylerken. Başımı daha çok yerleştirdim Defne'nin omzuna.
"Kimin öyküsü buuuu?"
Defne şefkatle yanağımı okşarken Pınar'ın "Of Tekin." diye yükselmesiyle yerimden sıçradım birazcık. "Ay ne sıkıcısın ya. Gelmeseydin? Kıza yalan söyleyen sen, bizimle gelen sen, şikayet eden sen. Ne var yani öpmek istiyorsa kız, sarhoş olmuş. Of hanımcılığın da bu kadarı fazla. İmdat diye bağıracağım artık. Tamam işte caddeye çıkınca taksiye binip gideceğiz, sus artık."
Tepemizde uçmakta olan ufolardan gözlerimi çekip Defne'den aldım yükümü ve işaret parmağımı sallayarak Tekin'e doğru yürüdüm bağırarak. Sağ elimi yüzümün hizasına kaldırıp ona sallarken bağırdım.
"Bu kadar cilvesi olur mu be erkeğin, delikanlı mısın kız mısın? Anlayalım artık hop usta sen başımıza bela mısıın?"
Gözleri irice açılırken telaşla çevresine baktı. "Bağırmasana!" diye o bağırdı. İyi de ben bağırmamıştım ki? Sezen öyle bağırıyordu. Hatta megafonu vardı onun, benim niye yoktu?
Yüzünü sıvazladı. "Ulan Allah'tan İstanbul'dayız. Kimseyi bir daha görme şansımız yok. Rezil olmadığımız bir Allah'ın kulu kalmadı." dedi dişlerinin arasında.
"SEN BİZİM MAHALLEYE GELDİN GELELİ CAAANIIIIIM
BİZ DE NE AKIL KALDI NE DE FİKİİİİRRR BİTTİK
O ENDAM EDA NEDİR ÖYLE HEY YAVRUUUUMMM
KAÇ YILLIK ARKADAŞLAR BİRBİRİMİZİ SATTIK"
Ben gittim, o gitti. Ben gittim. O gitti. Bir türlü varamadık birbirimize. İşaret parmağını bana doğru sallarken "Uzak tutun şu ayyaşı benden!" diye yükseldi. Pınar kahkaha atarak adımlarımın önüne geçti ve kolumdan yakaladı.
"Gel aşkım sen bana söyle şarkını, ne anlar bu hanımcı?"
Beni kollarının arasına alırken "Pınaaaaarrr," dedim uzatarak. "Sezen Aksu çok güzel değil miiii?"
Başını gülümseyerek ağır ağır salladı.
"Sen daha güzelsin fıstığım."
Eridim. Gerçekten. Baya asfalta doğru eridim ama Pınar telaşla tutup akmama engel oldu. "Ya Pınar güzel miyim gerçekteeeenn?"

Arkamda kalan Defne'yle bakışıp gülüştüler. "Ay insan buna kızamıyor da şuna bak!" diye sızlandı. Sonra aniden ben öpmeden o öptü yanağımdan.

"Değil mi? Bütün İstanbul'a rezil olduk sayılır, sabahtan beri konser veriyor bas bas ama kızamıyor insan. Tekin olsa şimdiye kadar arabanın önüne atmıştım."

Sonra yine gülüşmeler ama benim odağım yine sabitlenmişti bir yere. Pınar'ın bandanasına. Pınar'ın bandanası niye kuş gibi uçup uçup tekrar kafasına konuyordu? Elimle yakalamaya çalıştım havadayken ama başarılı olamadım. Tekrar, tekrar ve tekrar...

"Pınar," diye seslendim şaşkınca. "Bandanan uçuyor, yakalayamıyorum."

Pınar'ın da eli bandanasına gitti ama o da yakalayamadı. "Yok bebeğim uçmuyor o." dese de bak o da yakalayamıyordu işte.

"Bence Efsun'u da arabanın önüne atmalıyız, naçiza-"

Tekin'in cümlesi çalan telefonuyla şak diye bölündü gözleri de en az telefonu gibi şak diye açıldı. Bir sessizlik oluştu. Sanki biri düğmemize basmış gibi hepimiz durmuştuk. Eee şimdi o basan tekrardan basmazsa hiç kıpırdamayacak mıydık?

"Gizem arıyor!" dedi korku dolu bir sesle. Dudakları oynatabiliyorduk, o zaman ben de konuşabilirdim.

"HEY SENİ YERLERRRR YERLEEEER
SENİ HAM YAPAR BU ZİLLİLER
YAYLANMADAN YÜRÜÜÜÜ
YOKSA GÜNAH BİZDEN GİDER"

"Susturun şunu!" diye bağırdı aniden. Vücudunu bir titreme aldı, titreşimdeki telefonlar gibiydi.

Bana niye böyle davranıyordu?

Pınar'ın eli ağzıma kapanırken göz göze geldik. "Şimdi hiç konuşmak yok tamam mı?" ağır ağır başımı salladım. Defne'de bizim yanımıza gelirken tamamen "Tamam sakin ol araba geçmiyor caddede değiliz. Anlamaz dışarıda olduğunu." dedi sakin bir sesle.

Ne oluyordu? Yoksa... Yoksa ufoyu kullananlar... Gizem'i... Kaçırmışlar mıydı? Allah'ım...

Tekin çıkardığı telefon ekranına bakarken ardı ardına alnına vurdu. "İstanbul'dayız. Tıp sempozyumuna geldik. Ben de tıp öğrencisiyim."

"Bunu şimdi niye söyledin?" dedi Pınar ama cevap alamadı.

"Ve otel odasındaydım. Dışarı çıkmadım, yarın sabahtan sempozyuma gideceğim. Kimseyle dışarı çıkmadım, hele sizinle hiç çıkmadım."

Pınar ağzımı hafifçe gevşetirken beni bir adım öne çıkardı. "Düzgün konuş açarım ağzını. Sezen Aksu dinleyerek ayrılık acısı çekersin."
Tekin bizden birkaç adım uzaklaştı.

Sezen Aksu.

Düş Bahçeleri.

Seni yerler.

1996.

İçimi çok keskin bir acı dağladı. 1996. Allah'ım niye? Neden? İç çektim, konuşmak için izin çıkmasını bekledim.

Allah'ım neden?

Bir iki dakika geçti geçmedi Tekin yine bize döndüğünde ağzımdaki kelepçe açıldı o tam "Hiçbir şey anlamadı, iyi yırttım ama bir kez da-" diye başladı ama daha önemli bir problem vardı.

"Ben niye kırk beş yaşında değilim?" diye sordum titrek bir sesle. Bakışlar bana döndü. Dudaklarım aşağı doğru büzüldü. "Keşke kırk beş yaşında olsaydım."

Allah'ım neden? Bu çok basit bir istekti. Neden ben kırk beş yaşında değildim? Çok dua etsem yarın o yaşta uyanır mıydım? Sonuçta Allah ol derse olurdu. Allah'ım senin için bir hiç ama benim için çok büyük bir adım bu, Allah'ım ne olur!

"Niye kırk beş yaşında olmak istiyorsun aşkım şimdi durup dururken?" diye sorarken Defne bana yaklaştı saçlarımı okşadı şefkatle.

Allah'ım neden?

"Eğer şimdi," hıçkırık. "kırk beş yaşında olsaydım," hıçkırık "yirmi sene önce" iki tane hıçkırık "Seni Yerler klibinde oynayabilirdim. Sezen Aksu isterdi beni, bakın." Hıçkırık.

Elimi Sezen Aksu gibi belime koydum en başta, sonra hem Sezen'in hem de oradaki figüranların aklımda kaldığı kadar taklidini yaptım büyük bir özenle. Sezen Aksu bir kez daha çekmeliydi o klibi. Lütfen, sadece bir kez. Ya da ben kırk beş yaşında olmalıydım. Allah'ım lütfen...

"Ben sokak kedisi gibi sürtünüp yerde
Komşunun kızı kampta, sporda, stepte

Terzi mukadder satıp savdı malı mülkü
Gizlisi saklısı kalmadı topumuz niyette"

Elim eteğimde tıpkı Sezen Aksu gibi kıvırırken belimi, ellerim de boş durmuyordu. Herkes eğleniyordu, Tekin hariç. O beni çekiyordu. Kamera, klip, kırk beş yaş... Hemen kameraya yaklaştım.

"Ye ye ye çıtır çıtır
Ye ye ye kıtır kıtır
ye ye ye çıtır çıtır
ye ye ye ye"

Tekin benim dansımı bitirmemle videoyu sonlandırırken ilk kez yüzüme güldü. "Ben sana bu videoyla şantaj yapayım da gör sen gününü."

Omuzlarım düştü ona baktım, olmamış mıydı? Sezen Aksu ikna olmaz mıydı? Tamam Seni Yerler olmasaydı da olurdu. Onu Al Beni Al'da olurdu. Onun için de kırk beş yaşında olmalıydım...

Allah'ım neden?

"İnşallah Gizem'e atarsın o videoyu, alçak!" diye yükseldi Pınar. Tekin'in gözlerini fışkıracak gibi devirdi, yine hıçkırdım. Bir türlü yola devam edemezken herkes aniden yükseliyor ve ben korkuyordum. Gerçekten çok korkuyordum.

"Hassiktir!" diye çıkıştı Defne. Herkes sırayla bağırıyordu galiba, sıra bende miydi?

Gözlerimi kırpıştırırken mırıldandım sessizce "Ağan emmin her bir yerine kırmızı kınalar yaksın."

"Timuçin Hoca neredesiniz diyor!" durduk yine, kim bizim düğmemize basıyordu yahu?

"Timuçin hoca neredeyseniz gelin diyor!" şimdi düğmemize bir daha basmazsa hareket etmeyecek miydik?

"Timuçin Hoca bizimle konuşacakmış önemli bir şey." durdu korkuyla bana baktı. "Hepimizle!" diye bağırdı aniden ve devamı küfürlü isyanlardan oluştu. Herkes bana bakıyordu.

"Biz eğer ki bu saatte, yarınki sempozyuma saatler kala gidip içtik eğlendik dersek üstüne Efsun'u bu halde karşısına çıkarırsak..." devamını getirmedi. Eeee sonra ne olurdu?

"Ölürüz." üçü de aynı anda konuştu.

Ölürmüşüz.

Allah rahmet eylesin.

Allah'ım neden kırk beş yaşında değildim?

Bir curcuna oldu, herkes aynı anda konuşunca ben de konuşmaya başlamam gerektiğini düşündüm ve sakince mırıldandım. "Korkuyorum sana aştan söz etmeyeeeee ben. İnatçıyım derdim çok, dostum var hiç dermanım yok."

Sibelcan'ı ikna edebilir miydim? Kırk beş yaş...

Bir sağa bir sola sallanırken devam edecektim ki sert bir ses "ULAN SUSUN!" diye bağırdığında korkudan devrilecek gibi oldum.

"Sakın üstüme gelme inanamam, beni ben gibi sevmedin bil-"

"Efsun özellikle sen, konuşma! Sus artık!" işaret parmağını bana sallıyor, hatta üzerime yürüyor, hatta gözlerini açıyordu bunu söylerken.

Elektrik çarpmış gibi titredim nefesim kesildi. Niye bağırıyordu, zaten Allah kırk beş yaşında yaratmamıştı beni? Canım çok yanıyordu. Neden Allah'ım?

Yüzünü sıvazladı. "Sakin oluyoruz." dedi derin derin nefesler alarak. "İleride alışveriş merkezi var en alt katında da Starbucks. Beş on tane kahve alıyoruz, yüzümüzü gözümüzü toparlayıp taksiye biniyoruz. Sonra da Efsun'a hepsini içiriyoruz. Ayılacağı kadar ayılsın, en azından şarkı söylemesin. Olmadı sessizce içeri sokup bir bahane uydururuz çıkarmayız hocanın karşısına. Bak hoca bizi mahveder. Daha okulun bitmesine kaç sene var, Allah aşkına sakin olun. Zamanımız yok! Tamam mıyız?"

Fatih Terim gibi taktikler veriyor, tıpkı onun hareketlerini yapıyordu. Kıkırdadım ama öyle kötü, öyle korkutucu baktı ki bana hemen kestim bunu. Gerisi çok kesik kesikti. Resmen sürükleyerek yürüdük. Niye bu kadar acele ediyorlardı?

Kısa zamanda çok daha karmaşık ve kalabalık bir yerin önüne gelirken hiç hızını kaybetmeden kocaman AVM'nin kapısına doğru ilerledik ama son anda en öndekinin durmasıyla hepimiz durduk. Beni işaret etti Tekin "Efsun'la mı gireceğiz?" gözler beni buldu. Etrafa bakındım. Burada durup şarkı söyleyebilirdim. Beklerdim onları sorun yoktu. Bu devirde kimse şah da değildi padişah da değildi mesela.

"Bu halde burada mı bırakacağız, saçmalama!" diye hayallerimi suya düşürdü Defne. "Yüksek sesle konuşmak yok tamam mı Efsun? Şarkı söylemek de yok. Çıkana kadar lütfen konuşma olur mu?"

Alt dudağım üst dudağımın üzerine bindi, el mahkum başımı salladım. Bu onayım onlara yetti ben alışveriş merkezinin kapısından geçeceğiz sandım ama köşedeki camlı kapıdan geçip direkt girdik sessiz yere. Loş bir ışık vardı, herkes önündeki ekranlara bakıp ders çalışıyordu galiba. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ben sıraya giriyorum, siz de gidin yüzünüzü gözünüzü toparlayın. Şu halimize bak." Tekin bizden hızlıca uzaklaşırken koluma girmiş olan Defne beni ilerletmek istedi ama huysuzca mırıldandım. Ayaklarım yorulmuştu artık.

"Efsun hadisene!" dedi kısık sesle.

"Midem bulanıyor." diye yalan söyledim. "Siz gidin ben bekleyeyim." sabahtan beri Tekin'de olan memnuniyetsizlik onlara da bulaştı. Zorla kolumdan çekecek gibi olduğunda "Lütfen." diye mırıldandım. "Vallahi şarkı söylemeyeceğim. Böyle bekleyeceğim burada. Söz bak."

Başımı Küçük Emrah'a tam benzeyeyim diye yana doğru kırdım bakıştılar onlar. "Asla ses çıkarmak yok, bak çok sessiz burası." diye uyardı beni tekrar. Dudaklarım tek bir çizgi halindeyken sürgü çektim. Kolumu kolundan ayırdı "Hemen geliyoruz." dediler ve ayrıldılar benden aceleyle. Tekin'in yanından geçerlerken beni işaret ettiler bir şey konuştular sonra da hızlı adımlarla gözden kayboldular. Ağzımın sürgüsünü açsam ne olurdu?

Etrafa baktım sakince, ayaklarım ağrıyordu. Oturmak, hatta uyumak istiyordum. Yakınımda boş masa yoktu, aslında vardı. Üzerinde bir bilgisayar, bir kahve ve bir sürü kağıt olan ama insan olmayan bir masa vardı. Kaçamak bakışlar attım çevreme. Başka masaya yürüyecek takatim bile yoktu. Otursam ne olurdu ki? Sahibi gelince hemen kalkardım. Yemin ederim. Tekin'in önünde daha iki kişi daha vardı. Hazır o telefonuna bakarken çaktırmadan masaya bir adım attım. Her attığım adımdan sonra gizlice etrafa baka baka, zaten hemen yakınımda duran masaya vardım ve hemen çat diye oturdum boş sandalyeye.

OH! İşte bu kadardı!

Gözlerim daha çok ağırlaşmışken etrafa baktım korkuyla. Hemen yan masadaki kadınla göz göze geldiğimde yutkunarak gülümsedim ama o gözlerini kaçırıp önüne döndü. Anlamış mıydı benim bu masada oturmadığımı? Ben misafirdim, biraz oturup kalkacaktım.

Çaktırmadan bulanık gözlerle masanın üzerine bakarken esnedim. Omuzlarım düşmüş önümdeki kağıtlara dokunmadan bakmaya çalışırken bilgisayar ekranı karamıştı.

Kağıtlara baktım, sonra dolma kalemlere, sonra kahveye. Kahve. Kahve. Kahve. İç çektim, dudaklarımı ıslattım. Ağzım biraz sulanmıştı.

Kahveye tırnağımın ucuyla kendime çekerken korkuyla etrafımı kontrol ettim. Hayır kimse bakmıyordu bana. Kahve bardağının üzerindeki isme baktım. Niye bu kadar karışık yazmışlardı, harfler durmadan yer değiştiriyordu?

"Kimin kahvesi buuuuu?" diye çok çok kısık sesle sordum bardağa.

Mırıldandım ama sesim hiç çıkmamıştı. Sadece dudaklarım oynamıştı. Ne zaman açacaktım zinciri? İsmi de çok çirkin yazmışlardı zaten, okuyamıyordum.

Fetret?

Ne çirkin bir yazıydı yahu bu?

Ferdi?

Arapça mıydı? Ben Arapça bilmiyordum ki? Kafamı hafifçe öne doğru çıkardım sonra yine etrafa baktım. Kimse bakmıyordu ama herkes bakıyordu sanki.

Fethi?

Harfler çok yakındı birbirlerine. Hatta üst üste binmiş tepiniyorlardı sanki.

Fethin?

Sanki, sanki, sanki...

Fetih?

Yutkundum, gözlerimi kırpıştırdım. Evet, evet. Latin harflerdi. Dudaklarımı oynatarak tekrar ettim.

Fetih.

Fetih...

Fetih1453!

Gülecek gibi olduğum an elim korkuyla ağzıma kapandı. Dudaklarımı ısırdım. Ağzımda fermuar vardı ses çıkaramazdım. Ses çıkaramazdım evet ama...

Tadı nasıldı acaba?

Yutkundum. Biliyorlar mıydı? Bu kahveyi içmesem ölecekmişim. Ben de yeni öğrenmiştim. Sırtımdaki çantayı çıkarıp dizlerimin üzerine koyarken etrafı kontrol ettim, en son da Tekin'i. Çalışanla

konuşuyordu. Kalbim göğüs kafesimi zorluyordu, kuş olup uçacaktı sanki. Kulaklarım ateş gibi yanıyordu.

Sonra bir şey yaptım. Anlık bir cesaretle.

Kahveyi elime alıp bir yudum aldım ve hızlıca geri koydum.

Oh.

Ağzımın içinin yanmasıyla dudaklarımı ısırırken yüzümü buruşturdum.

Oh.

Kalbim kulaklarımda atıyordu korkuyla. Her an biri görecek diye etrafıma baksam da herkes işiyle ilgileniyordu. Kahvesinden içmiştim.

Oh. İçmiştim. Ölmeyecektim.

Dudağımı ezerken bardağa bakıyordum öylece, saniyeler geçmeden o hiç yabancı olmayan hissin adım seslerine kadar duydum. Bacağımı salladım suçluluk duygusuyla. Benim kahvem değildi ki bu? Parasını mı bırakmalıydım? Ne yapmalıydım? Bir şey yapmalıydım. Özür mü dilemeliydim?

Evet evet, özür mektubu bırakmalıydım! Çantamın en önünden renkli kalemlerimden kırmızı olanı aldım. Önümdeki kağıtlara yönelecekken etrafa baktım bir kez daha. Özür dilerim mi yazacaktım? Ama nasıl anlayacaktı ki? Hem

niye özür diliyordum ki? Bir yudum almıştım. Ne olurdu ki?

Kalemi tekrar çantama geri koyacakken tekrar kahve bardağına baktım. Kaçamak bakışlarım tekrar etrafı buldu. Tamam temizdi. Kahve bardağına bir çırpıda korka korka, sanki suç işliyormuş, sanki kötü ya da yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hızlıca bir kalp çizdim. Kötü bir şey değildi halbuki bu. Vallahi, yemin ederim değildi.

Bir yudum kahvesine bir güzel kalp bırakmıştım. Ödeşmiştik değil mi?

Gülümseyerek geri çekildim, kalemi çantama koyacakken Tekin'le göz göze geldik.

Oh...

Önce bana sonra masadakilere bakarken eliyle sanırım kalkmam için işaret etti, başımı iki yana salladım. Etrafına bakıp tekrar aynı şeyi yaptı ama omuzlarımı kaldırıp indirdim.

Bir yudum kahvesine bir güzel kalp çizmiştim, benimle masasını paylaşırdı her halde masanın sahibi.

Gelsin söyleyecektim. *Kahvesinden bir yudum aldığımı ama karşılığında ona kalbimi verdiğimi.* Ben öyle herkese kalp çizmezdim, bu

büyük bir karşılıktı işte.

Evet evet, karşılıklı teşekkür edecektik birbirimize sonra vedalaşacaktık.

Ödeşmiş olacaktık, borçlu kalmayacaktık. Öyle ayrılıp gidecektik. Evet evet gelsin söyleyecektim.

Ben bunları hesaplarken çok geçmeden üzerime bir gölge düştü ben gözlerim kalpteydi. Ardından kolumdan tutulup kaldırıldım. "Ya sen niye başkasının masasına oturuyorsun? Başka boş yer mi yok?" elindeki torbaya baktım sonra da masadaki kahveye. Bunu ardı ardına yaparken bir an dengem şaştı sarsıldım ama daha sıkı tuttu kolumdan.

Ardından dehşet dolu bir ses "İçtin mi kahveden?" diye sordu. Yuh yakalanmış mıydım? Yuh! Gözlerimi korkuyla ona çevirdim. "Bana sakın başkasının kahvesini içtim deme, ilk gördüğüm arabanın önüne atarım seni!" diye çıkışmaya devam etti. İçtim desem dövecekti sanki, o kadar kötü bir şey yapmışım gibi davranıyordu.

Başımı iki yana sallamak zorunda kaldım. Doğruyu söyleyemedim, beni öldürecek gibi bakıyordu. "Ne oldu?" yanımızda biten kızlara baktım.

"Gitmiş başkasının masasına oturmuş. Kahvesine bakıp bakıp duruyor. İçtin mi çabuk söyle?!"

Yanaklarım iğnelendi, dişlerimi birbirine bastırdım. Bir yudumcuk almıştım, hem kalbimi de bırakmıştım üstüne.

"Ya yürüyün, hoca bekliyor. Ayakta duramıyor, ne içmesi? Hadi hadi!" Pınar aceleyle çıkışa yönelirken ağzımın fermuarını açtım hemen ilk fırsatta. Beni de kolumdan tutarak girdiğimiz kapıya yürütürlerken "Şarkı söyleyebilir miyim?" diye sordum sakince. Yeterdi fermuarım kapalı kapalı. Sıkılmıştım. Ama kimse beni duymadı. Ben de bunu bir izin saydım ve kolumu zaten gevşek tutan Tekin'den kurtarıp kendim yürüdüm. Hem peşlerinden yürümeye çalışıp, hem arkamdakilere şarkı söylerken bakmak istedim. Herkes çok mutsuzdu, ben şarkı söylersem biraz mutlu olurlardı değil mi?

"SENİ PAMUKLARA SARMALAR SARAR-"

Ama olan oldu, şarkım yarım kaldı. Bir arkama bir önüme bakmaya çalışan benim devamlı oynayan başım bir şeye çok sert çarptı. Şarkının son kelimesi ayyhhh diye tamamlanırken devrileceğim an kollarımdan sıkıca tutuldum. Tekin gibi gevşek değil sımsıkı. Yoksa devrilirdim. Burnuma taze sigara kokusu gelirken aniden bir curcuna oldu, ben

başımı kaldıramadan başka eller girdi araya başım iyice döndü. Bizimkilerin sesleri duyuldu ve benim bu geceki son kahramanımın elleri ayrıldı kollarımdan.

"İyi misin?" diye bir erkek sesi duydum o kollara tamamen kopmadan benden. Tekin değildi bu.

Çok tok, böyle hiç duymadığım, sıcacık ama ağız yakan; sütle yumuşatılabilecekken öyle sert ve içimi çok zor kalmayı tercih etmiş kahve gibi. Evet evet biraz önce içtiğim kahve gibi. Acı ama ağız sulandıran, arzulanan, çok istenen ve güzel, çok güzel... Böyle içmeden önce çok istenen ama içince çok sert gelen ya da içmeden önce hiç istenmeyen ama içince böyle rahatlatıp gevşeten lakin ne olursa olsun vazgeçilmez bir kahve gibi. Evet kahve. İçtiğim kahve gibi...

Ses işte Efso, ne abarttın!

Ben kahve sesli adama bakacakken böyle alındım onun kollarından ve savrulmuş saçlarımı önümden çekip öne bakamadan ilerletildim. Tekin "Kusura bakmayın çok özür dileriz biraz sarhoş." diye mahcupça konuştu. Kızlar beni zorla yürütürken yine duydum o sesi.

"Mühim değil." Dedi.

Kahve kokusu, kahve tadı, kahve sesi. Kahve, kahve ağacı, kahverengi... Aklımda birçok şey ama tek gerçek. Kahve. Kahve ses.

Kafamı çevirdim ona ama o sırtını dönmüş içeriye giriyordu. Saliselik gördüm ya da görmedim çehresini ve gülümseyerek bağırdım. Bu gece hiç bağırmadığım kadar.

"SENİ PAMUKLARA SARMALAR SARARIM
NE BEDEL İSTERİM NE HESAP SORARIM"

İlerleyen beden duraksadı bana dönüyorken kafam aniden bir baykuş gibi zorla önüme doğru çevrildi kızlar tarafından ama ağzımı kapatmalarına izin vermeden tamamladım nakaratı bağırarak.

"NE SİTEMLE GÜZEL KALBİNİ YORARIM
SAKINMA TATLI DİLLERİNİİİİ"

Ama sadece nakaratı tamamlayabildim çünkü susturuldum. Ağzım kapatıldı. "Rezil olmadığımız kimse kalmadı." diye söylendi biri. İlerledik, caddenin dibine kadar geldik. Önümden fıldır fıldır geçen arabalara başımı iki yana sallarken "Ağzını açacağım ama bağırma!" diye kızdı Defne. Nefes alamıyordum artık. Çok geçmeden elini ağzımdan çekti ve sitemle devam etti.

"Harbiden abarttın ama," dedi yüzüme bakarak. Taksilerin hiçbiri durmuyordu. "Valla yeter. Bak eğer Timuçin hoca seni böyle görürse var ya... Tamam bütün yol bas bas şarkı söyledin de yeter. Gidip başkasının masasını oturuyorsun, adama kafa attın, millet çalışıyor bas bas bağırıyorsun kapalı alanda. Bin pişman olduk dışarı çıktığımıza."

Gözlerimi başka yere çevirdim, kahveyi düşündüm. Kahve sesli olduğunu daha önce söyleyen olmuş muydu? Saçma mıydı bu? Hayır değildi, dünyanın en mantıklı şeyiydi. Ses kahveli olur mu denmemeliydi. Oluyordu. Ben de yeni öğrenmiştim.

"O kadar içmesine biz izin verdik. Bir yerden sonra bilinçsiz içti. Engel olacaktık, o kadar hangimiz içse ortalığı birbirine katar."

Derince iç çekip omuzlarımı indirip kaldırdım. Bir şeyi eksik söylüyorlardı. "Şey," diye mırıldandım. "Bir de şey." diye devam ettim. "Kahve de içtim." deyiverdim aniden. "O adamın kahvesinden içtim bir de. Ama bir yudumcuk. Yemin ederim ama ben kalp çizdim bardağına. Vallahi. Ödedim borcumu."

Yola bakan Tekin'de dahil herkes bana baktı ve aynı ağızdan konuştu. "Ne?!" sonra aynı anda kahvecinin camdan duvarlarına baktılar. Ben de onlarla beraber. Başta bulamadım, bütün masalar yerinden kayıyordu ara ara ama gri bilgisayardan tanıdım. Sonra masada oturan adama baktım. Kahveye uzanışını gördüm, onu avuçlayışını, sonra içişini ve en son yüzünü.

"Ay içti!" dedi Defne!

"Ay çarptığı adam o!" diye devam etti Pınar.

Kahve sesli adam... Yüzünü arabaların dengesizce parlayan ışıklarından olacak çok net göremiyordum, gördüğüm de kesildi zaten.

"Ay bize bakıyor!" üçlemeyi Tekin tamamlarken herkes korkuyla önüne döndü benim de kafamı zorla döndürdüler.

Sonunda bir taksi durdu, ben hala bizi bakıyor mu diye merak ede ede bakmaya çalıştım ama taksiye bindirildim bir suçlu gibi. Tekin bir polis memuru gibi başımdan baskı uygulayarak bindirmişti. Kapı hızlıca kapandı, araç hareket etti. Biz üç kız arkada, Tekin öndeyken hemen torbadan kahve uzattı.

"İçirin içirebildiğiniz kadar." derken Defne aldı elinden. Kahve bardaklarını görür görmez kıkırdarken işaret parmağımı kaldırıp söz almak istedim.

"Bir şey sorabilir miyim?"

Kıkırdamam durdu, çünkü hepsi aynı anda "Sorma!" diye yükseldi. Omuzlarım da yüzümle beraber düştü, sıcak kahveden bir yudum zorla içirildi. Güzel değildi, onun kahvesi daha güzeldi. Kızlardan kurtularak öne doğru uzattım kafamı ve taksici, saçları kırlaşmış amcaya yaklaştım.

"Amca sana sorabilir miyim?" diye sordum gülümseyerek. Kızlar beni geri çekmeye çalışsa da sıkıştırmıştım kendimi. Adamın gözleri yoldan bana kaydı, diğerlerinin aksine "Sor kızım." dedi.

Oh...

Bunu sormasam ölecektim sanki.

"Şimdi ben birinin kahvesini içtim sonra o benim içtiğim kendi kahvesini içti; şimdi o mu bana kırk yılı kilitledi yoksa ben mi ona kırk yılı kilitledim ya da ikimize toplam seksen yıl mı kilitlendi?"

Tamam kabul Bihter Ziyagil rolüne de kabulüm. Aşk-ı Memnu'yu tekrar çekebilir miydik? Bihter ben, Belül? Kahve sesli adam. Evet o!

Adam önce bana sonra Tekin'e baktı. Ardından kızlar beni zorla çekti, tekrar öne çıkmayayım diye de kıstırıp ağzıma kahveyi verdiler. Sızlana sızlana kahveyi içerken son kez mırıldandım.

"Yağızım, yiğidim, erkek güzelim..."

Bana sık sık sitem ediyorsunuz genelde, ne zaman açılacaklar birbirlerine diye ya... İşte şimdi gözlerimizi kapatıp düşünelim mi? Bambaşka bir anda ve yerde tanışmış olsalardı birbirlerine yapacakları kurları? Aman aman nerelere geldik değil mi?.. Lakin hikâyede de geçti 'seni bir saat ileri almışlar beni bir saat geri' diye. Ortak bir takvim bile yok. Bütün sitemlere verilecek en güzel sebep bu gözümde:)

Şimdi bence; Efsun nasıl Kaçın Kurası'nı dinlediğinde aklına Fetih gelecekse, biz de ne zaman Erkek Güzeli'ni dinlesek aklımıza bizimkiler gelecek bundan sonra, sizce?

Ben kadere çok inanırım, bu sahne hep vardı aklımda. Beğendiniz mi? Unutmayın, aramızda kalacak:D

Ve son olarak. Geri dönüşüm ne zaman olacak bilmiyorum. Sadece bir gün mutlaka döneceğimi bilin. Sınav sonrası her senaryonun olurluğu var, o yüzden bu belirsizlik. Bana bol bol bol güzel enerji gönderin olur mu? Kalkıştığım şeyler yüzünden çok ihtiyacım olacak:D

instagram:serceyioldurmekofficial

(İlk dönüş alıntısı, zamanı gelince instagram hesabımıza gelecek❤)

Ve, ve ve; hâlâ ve hâlâ . Daima;

HERKESE MERMİ SİZE ÇİÇEK!

XXIX- "Laçka Olmuş Gönül Telleri"

Peki Dilan bu gece bölüm atacak, şu an burada bizimle mi?

Yok gelmez dendi, buraları unuttu dendi, kızıldı, sitem edildi bir sürü şey oldu ve ben hep dedim ki;

Ben ara vermeden önce böyle bir avuç kadarız derdim hep. Hatta bir kez demiştim ki 'Bir masaya otursak Efsun herkese makyaj yapabilir.' Şimdi görüyorum ki yeni yeni insanlar var. Olsun benim gözümde hala bir odaya sığabiliriz. Benim hepimize yetecek sandalyem, Efsun'un makyaj malzemesi var. O yüzden hoşgeldiniz öncelikle. Biz burada tatlı tatlı, bol gülmeli, az sövmeli, sıfır kaoslu, mutlu mutlu geçiniyoruz. Bunu inkâr eden derhal terketsin bizi çünkü aksini hakaret sayıyorum. Evet teşekkür ederim.

instagram: serceyioldurmekofficial

Önce yıldıza basalım mı?
Basalım basalım...
Ve en az yazmak kadar özledim yorum okumayı, gizli kalmayalım olur mu? Bol bol sohbet edelim yorumlarda.
Keyifle okuyun!
@selllyin ❤

Aklımda yoktu ama içimden geçirmiş olacağım ki suratına okkalı bir tokat attığımda yüzü sağa düştü, cümlesi yarım kaldı. Neye uğradığını anlamadan eli yanağına giderken ben Efsun; mutlaka herkesten en az bir darbe yiyen Efsun Zorlu ilk kez Fetih'e bu halde, ilk kez Fetih'e bu kadar uzak, ilk kez Fetih'e böyle hissederken bana bile yabancı bir sesle konuştum.

"Çok eğlenceli miydi?" kalbim niye ihaneti hissediyordu? "Gözümün içine baka baka beni o kadınla aptal yerine koymak?"

İhanet.

Altı sene öncesiydi zannımca 'Efsun,' demiştim. 'İnsanlara güvenmezsen hayal kırıklığına uğramazsın.' Ağlamaktan helak olduğum bir dönemdi. Ve eklemiştim. 'Efsun, ihaneti hissedecek kadar bir insana değer verme.'

Sonra seneler geçti, insanlara geldi gitti. Umursamaz oldum gözlerinde, güvensiz oldum, ciddiyetsiz oldum, şüpheci oldum... Kimseye güvenmedim, herkesin bana bir gün darbe vurabileceği ihtimalini düşündüm. Beklentim olmadı kimseden.

Mesela demedim. Bir insan bana yalan söylemez diye. Mesela demedim. Gözümün içine baka baka beni aptal yerine koymaz diye.

Mesela hiç düşünmedim. Ondan bana bir kötülük gelirse kalbim ihanetle kıvrılır diye.

Yanağıyla saliselik buluşan avucumun içi cayır cayır yandı. Belki fiziksel bir yanmaydı bu belki nicel olan hiçbir şey yoktu işin aslında. Yüzüne bile bakmak istemiyorken ben, tek bir mimiğini bile kaçırmamak için yüzünde mekik dokuyordum. Zaten olduğum yerde bel bükmüşken yüzünde oluşan ifade dizimin arkasına tekme yemisim gibi hissettirdi. Direkt anladı, ne söylediğimi neyden bahsettiğimi saniyesinde anladı. Bunu bekliyordu sanki, evdeki vazoyu kırmış parçalarını halının altına süpürmüş bir çocuk nasıl zamanını bekliyorsa Fetih'in yüzündeki bu hal de buna çok yakındı.

Kafamın içinde o geçen birkaç saniyede çok ihtimal geçirdim. Onun ilk tepkisiyle ilgili bir çok seçenek beynimin duvarını tırnakladı. Ama bu gece bana kastı varmış gibi beni en çıldırtacak şeyi tercih etti.

"Kim söyledi bunu sana?"

Mahcup olmak yerine öfkeliydi. Utanacağı yerde söyleyene sinirliydi. Hatta bu benim öfkemden çok daha hızlı arttı ve renk attı, gözleri karardı, alnındaki damar bile belirginleşti. İsim versem, ona tek bir isim versem başına yıkacaktı bu evi. Halbuki bana tek bir kişi söylemiş olsaydı şimdiye kadar bu evi kendi başıma yıktırır yine de onu Fetih'in öfkesinin önünden bile geçirtmezdim. Tek bir kişi bile beni o kadar insan yerine koymuş olsaydı eğer onun için yapacağım çok şey olurdu.

Tek bir adım geri gittim yüzüm de bir ifade oluştu. Mayhoş bir tebessümdü belki ya da acının bir yerden sonra yerleştirdiği kabullenilmiş bir gülümseme.

"Kim bana söyledi?" diye tekrar ettim. Ellerim titredikçe yumruk yapıyor ama çok geçmeden bitkince açıyordum. "Kim bana bunu söyledi kim, kim, kim?" ya ağlayacaktım ya gülecektim. Ağzımdan sesli bir gülüş döküldü. Ellerimi saçlarıma geçirdim arkaya doğru çekiştirerek yüzümden çektim.

Yüzünde beni çığırından çıkaracak ifade dağıldı saniyesinde. Ya verdiği tepkiyi fark etti ya da o an ki tepkim dışarıdan sandığımdan daha tehlikeli gözüküyordu. Ama çok geçti, bir kez o gerçek hissini görmüştüm bundan sonrası beni sakinleştirmek için olacak samimiyetsiz mimiklerden ibaretti gözümde.

"Efsun," derken ilk, aramızda bana göre çok dar ona göre sanki şehirler kadar gelen o mesafeyi hızlıca kapattı. Beni kollarımdan yakalayacağı an o ara ara açıp kapattığım yumruğumu Fetih'in omzuna geçirdim. Bir kez değil, o mesafeyi açana kadar öfkeyle ardı ardına. Hiçbir karşılık vermedi, geri gitmemek için hiçbir çaba göstermedi.

Bu gece ya patlayacaktım ya da suskunluk tek adresim olacaktı. Bağırdım, tekte boğazım tahriş oldu.

"KİM BENİ İNSAN YERİNE KOYDU ONU MU SORUYORSUN?!"

Omuzları düştü, gözleri kısıldı. "NE YAPACAKSIN DÖVECEK MİSİN?!" yeri geliyor yumruğum onu sarsıyor yeri geliyor boşluğa geliyordu. "AĞZINI BURNUNU MU KIRACAKSIN?!" yumruklarım bilinçsizce göğsünden omzuna doğru yükseldi. Onun yapmak istediğini ben yapacaktım. Onun başkasına yapmak istediğini ben ona yapacaktım.

"Efsun, tamam." Dedi alay eder gibi. Sakin, sakinleştirmeye çalışırcasına. Bit yeniğinden öfke nöbetleri geçiren Fetih bana bunu söyledi.

"HİÇ KİMSE!" kanın damarlarından akışını bu kadar vurgulu hissedebilir miydi insan? Ben hissediyordum. "Hiç kimse." Diye tekrar ettim bitkince, aniden kan gibi çekilmişti sanki halim vücudumdan.

Hiç kimse.

"Tek bir kişi bile biz bu kadını aptal yerine koymayalım demedi."

Zeliha bile demedi. Zeliha bile dememişti. Kimin evinde, kimlerin yanında hayatımı idame ettiriyordum ben böyle?

Bitkince iki yanıma düşmüş kollarım bile ağır gelirken bana "Tehdit mi ettin insanları?" diye sordum. Bu umut için kılıf arayışı gibi geldi bir an ya da gerçekten kuvvetli oluşundandı bu cümle. Ne demişti? Şûrîde'yi bile alıp karşına konuşmuş muydu? El birliğiyle bu kadını aptal yerine koyacağız sakın ağzınızdan bir şey kaçırmayın mı demişti? Belki biraz yumuşatmıştı belki daha da çirkinleştirmişti üslubunu. Bilmiyordum, her şey mümkün geliyordu.

"Burnundan kan getirmekle mi?!" aniden yükselişim beklenmedik oldu, tam kalbinin ortasına yumruk attım. Öfkem aniden nükseden öldürücü bir

hastalık gibiydi. Bazen hayal kırıklığı önüne geçiyor beni bitkin düşürüyordu ama aslında oradaydı, kabarmayı bekliyordu.

Hiç mi yüzüme bakarken vicdan azabı çekmemişti? Ben en ufak şeyde Fetih'in dürüstlüğüne atıf yapıp kendime vicdan azabı çektiriyordum. Yüzüne bakamıyordum. Ben Fetih'e söylediğim en ufak bir yalanda bile yüzüne bakmaya utanıyordum. Koskoca bir ay da hiç mi yaşamamıştı bunu?

Burnundan kan getirmek için belki de yumruğum yüzüne kalktı ama bunu havada yakaladı. Başından beri tepkilerimi izleyen Fetih buna kadar izin vermedi. Önce havalanan sağ bileğimden ardından kalkan diğer bileğimden tuttu. Ben bileklerimi kurtarmak için çırpındıkça o daha sıkı yakaladı, aramızdaki mesafe kapandıkça kapandı. Sadece o ilk mimiğini yakalamak için görmüştüm en son bu kadar net yüzünü. Gerisi yoktu. Midem burkuldu, Fetih'e bu kadar net bakmak midemi burktu. Dokunmasın istiyordum bana, bu kadar yakınımda olmasın, aynı yerde bile nefes almayalım. Vücudumda öyle büyük bir şiddete eğilim vardı ki Fetih'in canını yakmak beni en çok rahatlatacak şeydi sanki. Hep tam tersi olurdu. O bağırırdı ben uysal davranırdım. O öfke nöbetlerinden döner ben sakin kalırdım. O delirecek gibi olurdu ben sakinleştirirdim ama işler bu kez tam zıttı oldu.

"Gözünü seveyim," sakin sesi kapının hemen arkasından bile duyulamayacak kadar sadece bana kadardı. "sakinleş." Diye tamamladı. Şimdiye kadar yükselmeleriyle zaman zaman yüreğimi hoplatan Fetih beni bir kez daha bir temiz aptal yerine koymak için hiç olmadığı kadar suyuma gidiyordu. Şimdi mi? Ben o kaç aydır bu hale dönsün diye çabalarken bu mesele için mi böyle kendine aksi şekilde davranıyordu. İçim sızladı.

Şûrîde için mi?

"Hiçbir şey sandığın gibi değil." Diye devam etti anlık boşluğumdan yararlanıp. Fetih inandı, bir aydır konuşmayan Fetih ona şimdi bir açıklama hakkını vereceğimi düşündü.

"Bırak!" hızlı soluklarım yüzüne dökülürken onun nefesini hissetmemek için çok uğraşıyordum. Midem bulanıyordu.

"Neyi nasıl öğrendin bilmiyorum," her kelimeyi tane tane telaffuz ediyordu. "Ama hiçbir şey öğrendiğin gibi değil."

İnanır mıydım, bunları birinci kişinin ağzından duymasam Fetih'e inanır mıydım?

"Fetih bırak!" hareketim kısıtlanmış bana bir ceza gibi on santim geri gidiyorsam iki katı yakınlaşıyorduk.

"Bana bak," dedi, bir aydır kandırdığı kadına değil de sanki çok değer verdiği, biraz üzülse iki kat üzüleceği bir kadınla konuşur gibi. Ben bunları Şûrîde'den duymasaydım biraz olsun Fetih'i dinlemeyi düşünür müydüm? "Hiçbir şe-"

"KES SESİNİ!" ani tepki değişiklerim ilk defa Fetih'i bu denli bozguna uğratıyordu. Kabul etsek de etmesek de biz birbirimizle bir şekilde baş ediyor, bir şekilde akıl sır erdiriyorduk birbirimize şimdiye kadar ama artık böyle değildi. Bizim de bitecek olan altı aylık palavramızın saygı sevgi ayı mı bitmişti?

"Bir aydır konuşmadın şimdi kapa çeneni! Şimdi mi geldi aklına?" her zaman konuşarak anlaşma taraftarı olduğumu, her şeyin bu şekilde hallolabileceğini iddia eden benim bu restim yüzünden bir ifade geçirtti. O an farkına vardı sanki yüzüne bile bakmanın zulüm gibi geldiğini. Yutkundu, kirpikleri bir an titredi sanki. "Senden dinleyeceğim tek bir kelime dahi yok. Bir aydır açmadın ağzını şimdi çeneni kapatacaksın!"

Kendimi yere atmak pahasına ellerinden kurtulmak için çabaladım. Ne zamanki iki büklüm oldum bileklerimi haddinden çok sıkacağı raddeye geldik, o zaman uzaklaşmama izin verdi. İğrenecek bir şeyi izler gibiydi gözlerimden geçen o ifade. İşin gerçeği odadan çıksa yatağa oturmak bile zor gelecek olduğum yere diz çökecektim.

Bana daha kaç kere bu duygu yaşatılacaktı? Hak etmiyordum, yemin ederim etmiyordum. Etmiyordum. Ben bu ailenin bana yaptıklarını hak etmiyordum. Hiçbir şey yapmamıştım onlara. Beni niye her biri, başka yerlerden en az bir darbeyle sarsıyordu? Beklemiyordum kimseden, sevgi ya da merhamet beklemiyordum. Tek istediğim insanlıktı. Bana canını verecek kadar borçlu olduğunu düşünen Fetih bile yapmıştı bunu. Ben bunu hak etmemiştim.

Kafamın içindeki hışırtı takvim yapraklarına aitti. İçimde dönen kasırganın etkisiyle sonbaharda uçuşan yapraklar gibi dönüp durdular. Yüküm ağırlaştı; bir soru, bir fark ediş sırtıma yük bindirdi.

Beş buçuk ay niye bu kadar uzundu?

Beş buçuk beş buçuk ay kalmışken bile bu kadar çok değildi, nasıl içinden ay eksilmişken o zamandan daha fazla olabilirdi? Mideme bir kramp girdi, yüzüme yansıdı bu. Allah'ım nasıl eksilecekti bu şafak? Bana yaklaşımı da, uzaklaşması da temkinli olan kişinin gözleri direkt olarak

acımı yakaladı. Biraz önce açmama izin verdiği mesafeyi hızla kapandı geri gidemedim bile.

Ardı ardına cıkladı "Efsun," derken düşebileceğimi hesap etmiş olacak ki tutma konumuna bile hazırladı kendini. "Sakin ol." Dedi. "Ağrın mı var?" eli elime değecekken savurarak engelledim "DOKUNMA!" ben her bağırdığımda yerine siniyor gözü arkadaki cama kayıyordu. Tartıştığımızı kimse duymasın istiyordu, bu hep böyleydi. Bu odada olan en ufak şeyin bile dışarıdan birinin kulağına gitmesini istemezdi. Annesinin bunu sonradan benim karşıma çıkaracağını adı gibi bilirdi, huzursuzluğumuzdan zevk alacağını bilirdi, onu böyle bir konuda sevindirmemek için hep böyle yapardı. Ya şimdi? Bir önemi kalmış mıydı? Zühre Karadere benim aklımla bir aydır herkesin gözü önünde alay ediyordu. Aramızdaki kavgadan daha çok zevk vermişti ona bu süreç, adım gibi emindim.

Aklınla alay eden sadece Zühre mi Efsun?

"Temas etme bana." O kramp büyüdü normalde sızlanıp duracağım bir ağrıya dönüştü. Göz göze geldik. Temas yok. Bu en başa döndüğümüzün kanıtıydı.

Derin bir nefes aldı, neye nerden başlayacağını bilmeyen bir ifadeyle bana baktı. "Sinirlisin," derken bana ufak bir adım daha yaklaşacakken benim daha büyük geri gidişimle olduğu yerde kalırken. "haklısın. Sana yemin ederim baştan sona haklısın ama otur şöyle konuşalım," bana dokunmakla dokunmamak arasında bir çizgide asılı kaldı. "En başından itibaren anlatayım." Ne anlamı vardı, ben kendim öğrendikten sonra ne anlamı vardı? Neyi dinleyecektim, eski bir aşk hikayesini mi? Şûrîde'nin ona nasıl açıldığını mı? Yoksa o ilk denk gelişlerini mi? Fetih'in gözlerinin içine baktım. Belki de her şey karşılıklıydı, aradaki kan bağı Fetih'i uzak tutmuştu. Parçalar ya tamamen yanlış ya da dosdoğru oturmaya başladı. Fetih o yüzden mi Şûrîde'nin yüzüne bile bakmıyordu? Hiçbir şey olmasa devam etmez miydi aralarındaki kuzen ilişkisi? Kendi elimde cımbız kendi sorularımla kendi içimden parça koparıyordum.

O da tıpkı Zeliha gibi konuşmaya yeltendi. "Annemin saçmalığının ötesinde bir halt olmadı." ben bunları Şûrîde'den duymasam bu iki kardeşe inanacak; iki kuzenin birbirinden habersiz arasını yapmaya çalıştığını düşünüp sadece annelerini suçlayacaktım. İlk kez suç Zühre Karadere'ye zimmetli değildi.

"O kadının hala aklında sen varsın!" tereddüt etmedim, gizlemeyi düşünmedim bile. Ki gizlemek olmazdı zaten aksi, bunu herkes çok iyi

biliyordu. Ama Fetih, Fetih'e onu dinleme şansı versem bana yine yalan söylemekten yana kullanacaktı bunu. Bu ihtimal ağrıyla eş değer bir bulantı ekledi. Daha bunu sindiremeden kendi söylediğime yine kendim tepki gösterdim. Zaten bana benden başka doğruları söyleyecek, bağıracak tek bir kişi bile yoktu. Fetih'in gözlerinden geçen ifade onun böyle bir cümle beklemediğinin en büyük kanıtıydı. Gözleri kısıldı kıstığı gözlerinin altından bana baktı.

"Ne aklı ya?" diye sordum kendi kendime şaşkınca. "Ne aklı?!" Şûrîde'nin isyanı aklına mıydı? Kimi kandırıyordum ben?

"Ya siz ne iğrenç insanlarsınız. Senin evli olduğunu bile bile hala sana olan aşkından ağlıyor!" içim kalktı. Duyduklarım bir plak gibi yine duyuldu aklımın içinde. Kime sinirlenecektim, en çok suçlu kimdi bir an bu bile muallaka düştüm. Nereden tutarsam bir parçası elimde kalıyor bana yük oluyordu. Bu söylediklerim onda, o attığım tokattan daha büyük bir bozgun yarattı. Demiştim ya vazoyu kırmış annesinin fark etmesini bekliyordu diye. Şimdi vazonun kırıldığından bir haberdi sanki. Gerçek değildi, bu mimikleri gerçek değildi. Biliyordu, bu evde herkes biliyordu. Bir bendim aptal gibi dolaşan, herkes biliyordu.

"Sen evli bir adamsın!" diye yüzüne tükürürcesine hatırlattım. Şimdi bana bu gerçek sadece yüzüne tükürmem gereken bir cümleden ötesi değildi. Biz evliydik. Neden? Niye kendimi bu kadar insan yerine konulmayacak bir evin ortasına bırakmıştım? Biz evliydik. Neden?

Dudakları birkaç kez aralandı, cümleleri dilinin süzgecinden bir türlü geçiremedi. Yutkundu, defalarca konuşacak gibi oldu. Sonra başını iki yana salladı. "Hiç kimsenin," diyebildi başta. "böyle bir durumu yok. Olamaz." Durdu yettiremedi kendine tekrar etti. "Böyle bir şey yok, olamaz da. Kimin saçmalığıysa bu," duraksadığı an elini ensesine geçirdi. Fetih bu gece çok yanlış şeylere öfkeleniyordu. Bildiği şeylerdi bunlar, neye kimeydi bu delirmişliği? Bu gerçekler ben öğrendiğim için mi bu kadar sindirilemiyordu? "Onun canının üstüne çullanmayan Feti-"

"Kuzenin annesine ağlıyor!" sesim muhtemelen kulağı bizde olan Zeliha'ya kadar varmıştı, öyle bir yükselmeyle böldüm onu. İsmini telaffuz etmedim, kuzenin demem ne kadar doğruydu? Kuzeni değildi, kuzen sıfatını onlar çoktan geçmişlerdi. Bu düşündüklerimi yüzüne tükürsem yeriydi. "Annesine için için ağlıyor! Bizim şu çakma mutluluğumuza," bir nefeslik bir es verdim. "dayanamıyormuş. Kendim duydum kendim. Kimin

canının üstüne çullanacaksın?" hala isim bekliyordu benden. Hala günah çıkartma peşindeydi.

"Senin, herkesin gözünün önünde benim bu derece kadrimi kıymetimi bilmene dayanamıyormuş." bu cümle en fazla tam da bu an kulağıma bu denli komik gelebilirdi. Duygudan yoksun bir şekilde güldüm. Sesim az biraz kısıldı. "Tabi kimse bilmiyor ki gerçeği." Dudaklarımı komik bir şey varmış gibi bastırdım birbirine. Gerçeği. Gerçek buydu ben neye kaptırmıştım kendimi? Gerçek buydu, nasıl unuturdum?

"Bir palavradır tutturmuşuz gidiyoruz. Ne kadri ne kıymeti? Saçma sapan bir evcilik oyununu izletiyoruz herkese. Kadir kıymetmiş."

Kadir kıymet bilen tek benmişim. Kim inanırdı ki buna? Bir ay önce bu evde tek kadir kıymet bilen sen olacaksın deselerdi kim inanırdı?

"O kadar iyi oynadın ki rolünü aşığın inanmış aşağıda ağlıyor." Araya girecek oldu, neyi inkar edeceğini çok iyi biliyordum. Utanmadan derin sakinleşmek istercesine bir nefes aldı. "O kadar iyi oynadın ki ben de sandım bir kadrim kıymetim var. Hadi herkes yedi ben nasıl yedim bunu?"

Gözlerimin içine adeta yapma dercesine bakıyordu. Ben ağır konuşmuyordum ki? Bunları duymak söylemekten ağır gelemezdi. Fetih inandırmıştı, Fetih beni gerçekten çoğu şeye inandırmıştı. Bunun yükü nasıl bel büktürüyordu bana buna rağmen ben ona kırgınlıkla bakmazken o nasıl bunu kendine hak görüyordu?

"Sana verdiğim kadri kıymeti sorgulatacak tek bir şey bile yapmadım." Diyebildi. Şu an bu ortamda hayal kırıklığı ancak benim üstüme otururdu, Fetih'teki bu tavır neyin nesiydi? Ben de isterdim yaptıkları değil de söyledikleri beni kırsın. Daha kaldırılabilirdi. Eminim şu midemdeki sızı daha katlanılabilir olurdu.

"Biraz olsun hatırım olsaydı ben bir aydır o kadınla aynı masada senin kuzenin sıfatıyla oturmazdım." Neyin kadri kıymetiydi söylediği? İnsan kadrini kıymetini bildiği insana bunu yapmazdı. Ben yapmazdım, Fetih'i göz göre göre aptal yerine koymazdım.

"Sen neyden bahsediyorsun? Ne bekliyorsun Fetih ne bekliyorsun? Şimdi oturup allem edip kallem edip seni haklı çıkarmamı mı?" eşi tarafından aldatılan birinin suçu eşinde değil de 'benim eşimin aklına girdiler' diye karşı tarafta arayan insanlara mı dönüşecektim? Fetih haksızdı, Fetih o kadar haksız ve suçluydu ki diğerlerine pay bile kalmamıştı. "Bu kadar mı zordu gelip o kadınla eskiden bir alakam vardı demek?!" yine, yine ve yine

aynı yerde celallendi ve bu kez sesini de yükselterek zaten fitili ateşlenmiş beni yine yükseltti.

"Efsun benim kimseyle aramda hiçbir halt yoktu! Tekrar edip durma şunu!"

"BOK YOKTU!" diye bağırdım hışımla. "ULAN HALA MI?!" tırnaklarımı sapladığım elimi omzuna geçirdim. Kulaklarımla duymuştum bir şeyler olduğunu. Hala mı inkar ediyordu? Kafayı yiyecektim. Fetih benden açıklama yapmak için fırsat istiyordu ama bu açıklamayı yalanlarından yana kullanacağını açık seçik belli ediyordu. Dürüst değildi olmaya da niyeti yoktu. "Hala mı, kendi kulaklarımla duydum hala mı? Ya sen ne yaşadın da hala inkar ediyorsun?" aklıma o an bin bir türlü şey doluştu. Şekerin olduğu yere karıncalar nasıl üşüşürse kafamın içi de aynen öyleydi.

Fetih'le ne zaman göz göze gelsek aynı anı hatırlıyoruz.

Nefesim kesildi. Ölümüne bir inkâr vardı, sebebi o anın açıklanmayacak kadar özel olması mıydı? İleri mi gidilmişti? Bütün vücudum titredi, yaslanacak bir yere ihtiyacım vardı. Nefeslerim artık kesik kesikti. *Aynı an. Hangi andı?*

"İlişkiniz mi vardı?" dudaklarımdan dökülen soru beni bile şaşkına uğrattı. Başım dönüyordu. Dudaklarımın kuruduğunu farkındaydım, Fetih'e bakıyordum ama baktığımı göremiyordum. Bu ihtimal kalbimin duvarlarına tırnak izleri bıraktı. Bir bıçak vardı çevriliyordu sanki bedenimde. Fetih Şûrîde'nin yüzüne bakmıyordu. Neden? İnsan ya nefret ettiği birinin yüzüne bakmak istemezdi ya da baktığında acı çektiği.

Hayır nefret yoktu. Fetih Şûrîde'den nefret etmiyordu. Kesik olan nefeslerim daha da azaldı.

"İlişkiniz vardı." Diye sorduğum sorunun cevabını verdim. Fetih'e bakıyordum ama onu görmüyordum. Fetih'i duyuyordum ama onu dinlemiyordum. "İlişkiniz vardı." Diye tekrar ettim.

Biz Fetih'le birbirimizi çok seviyorduk anne.

Başımı salladım. "İlişkiniz vardı."

Şûrîde annesine bunu açık açık söylememişti ama belki de gizliydi. Herkesten gizliydi. Bir şeyler vardı, aralarında ikisinin de hiç unutamayacağı bir şey geçmişti. Bir kadın ve bir erkeğin arasında hiç unutamadıkları bir şey geçmişti.

Bütün aile gözümün içine baka baka Efsun yerinde benim olduğum o ihtimali düşünüyor.

Öyle demişti değil mi Şûrîde? Herkes en kötü bir kez düşünmüştü. Arkasından çok içten bir amin çekilmiş miydi? Çekilmişti. Nasıl bir duyguydu ki? Beddualarından düşmediğim insanların dualarına nail olmak?

Başımı daha çok salladım "İlişkiniz vardı."

Her an yapbozun bir parçası gibi kafamın içinde birleşiyordu. Fetih Şûrîde'nin elinden bir kalem bile alamıyordu. Bir şey olmuştu, kuzen kalamayacakları bir şey olmuştu. En başında Fetih'in benden bunu saklama ihtimali beni yaralamıştı ama ölümüm sakladığı şeyin ayrıntısını düşününce olmuştu. Olay düşündükçe büyüyordu kafamda. Düşündükçe labirente dönüşüyordu.

"İlişkiniz vardı."

Fetih benim yüzüme bile bakmıyor anne.

Ne geliyordu aklına? Ne geliyordu aklına da basit bir günaydını bile olmamıştı?

"İlişkiniz vardı." Sarsılıyordum, gerçeğin uğrattığı zelzele miydi bu? Daha o gün içten içe yalvarmıştım Fetih'in benden sonra annesinin istediği biriyle evlenmemesi için. Şûrîde'nin Fetih için mantı yapmaya heveslendiği gece. Sonra hemen ardından yine içimden tekrar etmiştim.

Evlenecek, hemen senin ardından annesinin istediği o kişiyle evlenecek. Belki annesini seninle yeterince üzdü diye kabul edecek bunu, belki de gerçekten gönlü kayacak. Belki zamanla severim diye yapacak bu mantık evliliğini, belki seveceği kadına bizim evliliğimizin gerçek olmadığını anlatacak. Evlenecek Efsun, doğru doğuyor içine Fetih senden sonra hemen evlenecek.

O kişi Şûrîde'ydi. Evet Şûrîde'ydi. Bizim aramızda oynadığımız evcilik şu an Şûrîde'yi açık açık üzerken belki de Fetih'i içten içe üzüyordu. Yüzüne bile bakmıyordu sonuçta. Belki de bakmaya utandığındandı.

"İlişkiniz vardı." Daha çok sarsıldım, bu sarsıntının ruhsal değil de fiziksel olduğunu çenemde hissettiğim baskı ve "EFSUN DİYORUM!" bağırışı oldu. İrkilerek ne zaman bu kadar dibime girdiğini bilmediğim, beni kollarımdan yakalamış, vücudumu sarsan, onu fark edeyim diye çenemden yakalamış Fetih'e baktığımda aynı cümle yine dökülecek gibi oldu ama fırsat verilmedi. Bozuk plak gibi takılmıştım.

"İlişk-"

"Yoktu," dedi çenemi sıkıca tutmaya devam ederken nefesi dudaklarımın üstüne dökülüyordu. Şaşkınlık hem sesinde hem yüzünde vardı. "Kafayı mı yedin sen? Nasıl aklına getirirsin bunu?" kısıtlanmadığım yere kadar başımı

iki yana salladım. Yüzüm ekşidi, kendimi geri çekmeye çalıştım ama milim oynamama izin vermedi.

"Aranızda bir şey geçti."

Bir şeyler olmasa da mutlaka bir şeyler olmuştu.

"Ben o gözle baktığım birini senin karşına bile çıkarmam Efsun yapma," yüzünü haddinden fazla yüzüme yaklaştıracakken boynumu geriye doğru attım. "Yapma kurma kafanda, yapma. Gözünü seveyim temizle şu kafanın içini." Kafamın içini görebiliyordu. Nasıl bir kaos olduğunu görebiliyordu. Kafamın içinin ne kadar ileriye gidebileceğini biliyordu, bu yüzdendi bana resmen yalvarışı. Yaşamıştı bunu defalarca, biliyordu beni. Tanıyordu belki de. Ben tanıyamamıştım ama o benden daha başarılıydı. Aksi halde nasıl bir ay beni ayakta uyutabilirdi ki?

"Gerçekten çıkarmaz mısın karşıma bile?" sesim ilk kez düşük düz ve sakin çıkmıştı. Rahatlar gibi oldu, hatta çenemdeki parmak uçlarını gevşetti.

"Asla." Dedi anında. Yumuşak tarafımı yakaladığını sandı, fırsat bulduğunu sandı. Beni tekrar kandırabileceğini sandı. "Aksini düşünme bile Efsun. Aksini düşünme bile. Mümkün değil duyuyor musun, mümkün değil? Söylemediysem de sebebi buydu. Bir aydır söylemediysem de sebebi buydu Efsun. Zeliha'dan farksız olan birinin annemin saçmalığı yüzünden senin huzurunu kaçırmasına izin veremezdim. Senin kafanın içinde büyüteceğini bile bile bomboş meseleyi koyamazdım önüne. Zeliha neyse o da o gözümde. Bir adım fazlası değil, Zeliha neyse o da o. Her zaman öyleydi. He-"

Dalgın gözlerim aniden dikkatlice onu buldu, "Ama çıkardın." Kurduğu bütün cümlelerin çöp olduğunu fark etmesi geç olmadı. "Hatta bir ay aynı masaya oturttun."

Zeliha'dan farksız olan kişi mi benim hamileliğimden korkuyordu? "Yaptın, karşıma çıkardın, masaya oturttun, sohbet ettirtin. Yaptın." Elimi kaldırıp çenemde olan eline asıldım.

"Bırak dokunma git teselli et, git teselli et aşağıda sana ağlıyor. Git." Bana söylemeye yeltenen bile olmamıştı değil mi? Söyleyecek konuma gelip vazgeçmemişti bile kimse. Bu da demekti ki söylemeyi bile akıllarının ucundan geçirmemişlerdi. Herkes mi düşünmüştü benim yerime onu. İç geçirmişler miydi bunu düşününce?

O bırakmadıkça ben hırçınlaştım, hareketlerim hırçınlaştı ve aramızda bir kaosun başlangıcı tırnak izlerim onun koluna saplanmasıyla büyüdü.

"Hiç kimseyi teselli edeceğim yok kendine gel Efsun!" sakinliğinin bana sakinlik getirmeyeceğini anlamış olacak ki sesini de hareketlerini de sertleştirmişti. "Kim ne halt yapıyorsa zerre ilgilendirmiyor beni." Ne yaparsam yapayım kollarının arasından çıkamıyordum. Kendimi yere atmayı bile göze alıyor yine de beceremiyordum. "Konuşacağız." Diye diretti. "Sen kafanda bin tane senaryo kurmadan biz oturup en başından itibaren konuşacağız."

"Konuşmayacağız." Hani deli kuvveti vardır ya işte tam olarak o buldu beni. "Dinlemiyorum! Bir aydır sustun bundan sonra da anlatma bana hiçbir şey. Sana yazıklar olsun!" tarih tekrar etti aynı sitem bu kez benden döküldü ama ben onun aksine epey haklıydım. Bir çiçek için başımın etini yiyen Fetih, bir özür konuşması için ortalığı kuyumcuda birbirine katan Fetih'in tek hak ettiği cümle buydu.

"Allah kahretsin, Allah kahretsin ki ben size beni enayi yerine koyma hakkını verdim. Bırak dokunma bana, bırak değmesin elin elime!"

O beni tutmaya çalıştıkça benim kurtulma çabam arttı, karşılıklı olarak benim bırakması için onun sakin olmam için dillendiği cümleler bağırışlara neden oldu. Bu boğuşma arkamdan bir şeyin devrilip kırılma sesine kadar sürdü. Çok geçmedi o cam sesinin neye ait olduğunu anladım. Fetih'in parfümü saniyeler içerisinde yayılırken odaya durmadım. Fetih'in tenini hissetmek istemiyordum tenimde. "Ayağına cam batacak bir dur!"

Bıraksın istiyordum, görmeyeyim istiyordum. Aynı odada bile durmak istemiyordum. "Bırak o zaman bırak!"

İnadımın tuttuğunu, isterse camlar batsın yine de durmayacağımı farkındaydı daha fazla riske atmadı ve yavaşça bıraktı beni. "Tamam sakinleş, geri adım sakın atma Efsun. Her yer cam, yavaş-"

"Çık dışarı!" ben kendisine tahammül edemiyordum kokusuyla banyo yapmak üzereydim. Kaşları havalandı bir yerdeki camlara bir bana bakıyordu. Tek eli hafifçe havadaydı en ufak bir hareketimde müdahale edecekti.

"Ne?" dedi anlamasına rağmen. Delirecektim hem yüzü hem sesi hem kokusu burnumun dibindeydi. Burnundan kan getirme isteğiyle doldum taştım.

"Fetih defol git odada-" omuzlarım düştü başımı iki yana salladım bitkince. "Ben kimden ne istiyorum ki?"

Ben bu sefer gerçekten kimdim ki?

Nereye gideceğimi bilmeden kendim kapıya yönelirken anında veto yiyip durduruldum. "Tamam ben çıkıyorum," dedi beni dikkatlice kendine çevirip. Kolumu çektim elimden hızlıca. "Ben çıkıyorum, sakinleş sonra konuşalım. Kurma kafanda hiçbir şey, gözünü seveyim kurma kafanda. Beni dinlemeden ku-"

"Ben seni asla dinlemeyeceğim." Söylediğimi umursamadı, kaile almadı. O sanıyordu ki sakinleşince fikrim değişecekti. Bilmiyordu ki ben bunu ne kadar sakin kafayla düşünsem o kadar şimdiye kadar suspus olan onu dinlememem gerektiğine ikna edecektim kendimi. Bir ayın ne kadar uzun olduğunu düşündükçe fark edecek, o bir ayda ne kadar çok fırsatı olduğunu düşünecek ve eğer ki ben bunu kendim öğrenmesem hiçbir zaman bana söylemeyeceğini anlayacak bu saatten sonra söyleyişiyle söylemeyişinin bir olduğunu bir kez daha fark edecektim.

Farkında değildi, ben düşündükçe daha çok üzülüp, daha çok kızıp, daha çok kırılacaktım.

"Yarın sabah uyandığında bu evde olmayacak kimse." Deyiverdi aniden. Kimseden kastı kimdi biliyordum. "Biz de oturup konuşacağız, tamam mı Efsun? Bitti misafirlik," dedi burnundan solurken. Neyi yediremiyordu? Kuzeninin onun için ağlamasını mı yoksa benim buna şahit oluşumla yalanının sonlanmasını mı? İkinci ihtimaldi. "Yarın kimse bu evde olmayacak. Bitti." Son cümleler kendine söylenmişti. Bomboş gözlerle ona baktım. Gitmesi gereken bendim gidemiyordum. Bu gerçek suratıma tokat gibi çarparken odadan çıkışını izledim. O çıktığı an, omuzlarım çöktü elim nefesimin bir türlü beni rahatlatacak gibi akmadığı boğazıma kaydı. Ben nefesimi düzeltemeden midemle kasıklarıma aynı anda bir ağrı saplanırken ağzımdan dökülen iniltiyle bel büktüm. Daha fazla ayakta kalamayacağımı anladığımda yatağa oturmak için hiçbir girişimim olmadı, yatağın dibinde diz çöktüm sırtımı yatağa yasladım.

Acıdan kaskatı kesilmiş yüzümle yanan ateşi izlerken dudaklarım aralıktı. Öylece yapayalnız acı içinde kalakalmışken bu eve girdiğimden beri ilk mahkumiyetimi hissedişimdi. Ağrılarım bana artık vücudumun da kaldıramadığını haykırırken dizlerimi kendime çektim başımı dizlerime bıraktım. Şafak kaçtı? Onu da unutmuştum. Sağlığımı bile sekteye uğrattığım bu evde takvim yapraklarını koparmam gerekirken çok yanlış bir yola girdiğimi tam da bu gece anlıyordum.

Canın için girdiğin bu yer de zaman su gibi akmamalıydı Efsun, şafak sayacaktık. Bir mahkûm gibi şafak saymalıydın, takvim yapraklarının

inceldiği yer umudun olacaktı. Unuttun mu?

Yalnızlık bazı anlarda çok daha fazla çekilmez bir hale geliyordu.

Kollarımı yatağa bastırmışken ağzıma aldığım ağrı kesiciyi ve bir yudum suyu tavana bakarak yuttum. Buz gibi hava yüzümü çarparken odadaki koku tamamen gitmemişti. Zaten sanmıyordum da yerler temizlenmeyene kadar da tamamen gideceğini. Üşüyordum, kollarım da yüzüm de buz tutmuştu ama bu kokuya maruz kalmaktan daha iyiydi donmak. Odadaki saatin sesi beynimi arşınlarken gözüm saate kaydı. Gece yarısını geçmişti. Kafamın içi mahşer yeri gibiydi. Konuşamıyordum. Konuşmak istiyordum, içimden aynı şeyleri tekrar etmek istemiyordum. Anlatmak istiyordum, gerekirse duvara ama yok o bile yabancıydı. Ağrım dinmiyor, üstüne bir de başımın ağrısı eklenmişti.

Elim saatlerdir gidip gitmemek arasında hep muallakta kalan telefona titreyerek vardı. Bu kez daha cesaretli davrandım Whatsappa kadar girdim. Öylece konuşmaları aşağıdan yukarıya doğru birkaç kez kaydırdım durdum.

Arayacağım, çekinmeden, düşünmeden arayacağım bir kişi bile yoktu. Başımı pencereye kaldırdım, derin bir nefes aldım.

'*Duygu sömürüsü mü yapacaksın her zamanki gibi?'*

Burcu en azından sen sana geleceğim yolu kapatmamış olsaydın.

Parmaklarım usul usul onun numarasına kadar gitti, profil fotoğrafına bastım. Sürdüğü eyelinerle renkli gözlerini iyice dikkat çekici bir hale getirmiş, sarı saçlarını havalı ve hoş dağınıklıkta omuzlarının üzerine bırakmışken kameraya odaklanmamış, başka bir yere alımlı bir bakış atmıştı.

Çok güzel bir kadındı. O kabul etmese de onu hep kendimden çok beğenirdim.

'Ay saçmalama Efso, çakma sarışınım ben unuttun mu?!"

Profil fotoğrafını izledim bir süre. Bir ay olmuştu, benden telefon beklediğini biliyordum. O aramazdı, çünkü biliyordu ben hala öfkeliysem ona her şey daha kötü olurdu. Son girişine baktım, yarım saat öncesine aitti.

Ona kızgın değildim ama ona o koca grubu düğün günü topladığı için teşekkür bile edemeyecek kadar kırgındım. Biliyordum, öfkelendiğinde karşısındakini de delirtmek için ağzından çıkabileceklerinin ne kadar ileri gidebileceğini. Çok şahit olmuştum, acımazdı. Sonra pişman olsa da o an dili zehir akıtırdı. Ama beni vurduğu yer? Tonla şey vardı, niye benim kaldıramadığım yerden yapmıştı bunu?

Yavaşça çıktım uygulamadan, ekranı kilitlemeden dizimin üzerine koydum telefonu. Kasıklarımdaki çatlamayı hissediyordum.

Allah'ım en azından bunun ağrısıyla beni sınama, en azından bununla uğraştırma beni.

Daha fazla düşünmedim, kendimi zorlamadım geri dönüşü olmayan o şeyi yaptım ve serice Burcu'yu aradım. Bu saatten sonra vazgeçip kapatsam da o bundan cesaret alır beni arardı. Gözlerimi yummuşken telefon kulağımda bekledim.

Çaldı, çaldı ve çalmadı.

Nefes nefese bir "Efsun!" duydum ve hemen ardından Serdar Ortaç. Serdar Ortaç?

"Ele güne sorma beni, yaralama vurma beni."

"Ay bir sus sen!"

Bana mı söylemişti?

"Karabiberim vur kadehlere, hadi içelim içelim her gece."

"Ya sus be!"

Ben konuşmuyordum ki?

Bir şeyin devrilme sesi geldi, Burcu hala hızlı hızlı soluklanırken küfür etti muhtemelen düşen şeye, sonra Serdar Ortaç "Zevki sefa doldu gönlüme," diyemeden susturuldu.

"Ayyyyhh," diye bir soluklandı "Tamam, oldu." diye kendi kendine konuştu sonra beni hatırlamış gibi "Geldim Efsun." dedi heyecanlı bir sesle. Gece yarısını geçmişken bu kız niye nefes nefeseydi?

Gece yarısını geçmişken? Nefes nefese? Bangır bangır Serdar Ortaç?

"Burcu," dedim dehşetle. "Sen niye nefes nefesesin?" bu gece aklıma gelen sahneler birbirinden fantazikti. Yemin ederim sabaha deli olarak çıkacaktım.

"Burcu ben yanlış bir anda mı aradım?"

Birkaç saniyeliğine kendi derdimi unutmuşken olduğumu yerde terledim. "Yaaa Efsun," dedi sanki çok güzel bir şey söylemişim gibi. "Sevişirken bile sen ararsan açarım farkındalığını yaşayıp beni mi aradın bebeğim sen? Evet doğru tahmin!"

Gözlerim ışık hızında aralanırken daha da ateş bastı, yanaklarımda kan birikti. "Burcu ben kapatıyorum." dedim daha fazla bir şeyleri bölmek istemezken.

"AY HAYIR!" diye bağırdı aniden. Bana bağırdığına ne kadar emindik! "Yanlış anladın kimseyle sevişmiyorum şu an." her şey birbirine girmişti.

Ben artık gerçekten yere yığılıp ağlayacaktım. "Doğru tahmin derken sevişirken ararsan açarım düşüncesi için dedim ben onu. Yok yani sevişmiyorum. Yemin ederim bak." duyduklarımla ses seda çıkmadı bende. Geç anlıyordum, kafamın içi çok kalabalıktı şu an Burcu kafamda Karabiberim dinleyerek Serdar Ortaç'la sevişiyordu. Engelleyemiyordum bunu. Bir taraftan da Fetih ve Şuride'nin devamlı değişen sahnesi... Ben sanırım kusacaktım, başım da çok dönüyordu.

"Nefes nefeseyim çünkü zumba yapıyordum!" diye kendini açıklamaya devam etti. O anlattıkça görüntüler daha da karıştı. Kafamın içinde herkes zumba yapıyordu artık. "Zumba da bir tek Serdar Ortaç'la iyi gidiyor. Bu yani. Valla sevişmiyorum bak. İkna oldun değil mi buna? Şu an sevi-"

"Burcu tamam sevişmiyorsun." diye bitkince böldüm onu. Söylemesem ben ikna olana kadar bunu söyleyecekti. Biliyordum. Yine bir sessizlik oluştu. Elimi karnıma bastırdım acıyla başımı geriye doğru attım. Midem bulanıyordu bir de üstüne.

"Bir saniye bir saniye," dedi kısa bir sessizlikten sonra. "Senin sesin niye öyle geliyor?" kafamın içindeki görüntü de Burcu telaşla dikleşti. "Bir saniye bir saniye, sen beni bu saatte niye aradın?"

Sakince burnumdan derin bir nefes aldım ama yok geçmiyordu boğazımdan. "Burcu," dedim ağrıyla. "Ben hiç iyi değilim." Neyi nerden başlatacağımı, neden bu kadar birine anlatma ihtiyacıyla kavrulduğumu bilmeden kurdum bu cümleyi. Tırnaklarımı yatağa geçirirken gözlerim yanıyordu yüzüme yüzüme esen rüzgara rağmen.

"İyi değil misin?" sesine korku beklediğimden daha da önce varmıştı. "Efsun sesin niye ağrın varmış gibi geliyor?" bir şey devrildi galiba sonra karmakarışık sesler geldi. "Hayır," dedi. "Hayır hayır Efsun! Bir şey mi yaptılar?" ne anladı, ne kurdu bilmiyorum ama biraz önce Serdar Ortaç dinleyen o kadından eser kalmadı. "Ne yaptılar, Efsun cevap versene!" sanki bana cevap verme fırsatı vermiş gibi bağırdığı yetmiyormuş gibi ben yine konuşamadan o devam etti.

"El mi kaldırdı sana? El mi kaldırdı Efsun, niye iyi değilsin?! Efsun cevap versene!" sesi kısa zamanda titremeye başlarken "Saçmalama!" diyebildim ancak. "Saçmalama ne el kaldırması?"

"EFSUN DOĞRU SÖYLE! DOĞRU SÖYLE BANA!" delirmiş gibi bağırmaya başladığında Burcu'yu bu halde aramak bana biraz yanlış geldi o an ama çok geçti. "Doğru söyle bir şey mi yaptılar sana?! Korkma söyle, söyle ben o Fetih'in de ailesi-"

"Ya bir dur!" Burcu gerçekten ben bu haldeyken aranacak kişi değildi. Zaten Fetih'ten nefret ediyordu, kaosu arttırmaktan başka bir şey olmayacaktı. "Burcu bir dur. Aradığıma pişman etme beni bir dur." Kendimi yavaşça yatağa bıraktım cenin pozisyonunu aldım, daha fazla dik duramayacaktım. "Şu an kafandaki gibi yüzüm gözüm kan içinde olsaydı darp raporu almak için hastanedeydim. Ne eli ne kaldırması? Saçmalama dur. Dur lütfen bari sen dur."

Bir rahatlama sesi geldi karşıdan. "Tamam durdum," dedi telaşlı bir sesle. "Sen öyle söyleyince bir de bu saatte arayınca aklım çıktı Efsun. Mutfağa bıçak almaya gidiyordum yemin ederim elim ayağım boşaldı. Bu saatte arayıp iyi değilim diyorsun bana!" Telefonu kulağımın üzerinde bırakıp kollarımı karnımın üzerinde birleştirdim.

Sık sık kuruyan dudaklarımı ıslatırken açıkça gizlemeden "Arayacak kimsem yoktu." Diyebildim. "Sana hala çok kırgınım ama arayacak kimsem de yoktu benim. Affetmedim seni daha." Benim hayatımda hepi topu kaç kişi vardı da sanki kırgınlıklarım bu kadar çoktu? Hangi birini affetmeye çalışacaktım? Hele de benim gibi affetmeyi bilmeyen, silip atmayı öğrenmiş birine bu çok büyük bir zulümdü.

"Benim güzel bebeğim," dedi şefkatle. "Benim bebek kızım." Ne yaptığını o kadar farkındaydı ki. Bazılarının aksine o kadar iyi biliyordu ki içimin nasıl yandığını. "Ben seni affettin saymıyorum ama anlat bana derdini. Hiç küsmemişiz gibi anlat bana yarın yine küsersin. Vallahi yarın küs olmaya devam edersin bana ama şimdi değil, anlat bana. Ne oldu?"

Nereden başlayacaktım şimdi? En başından mı? Her şey ilk gün başlamıştı değil mi ama benim alnımda enayi yazdığından ben anlamamıştım. "Burcu ben çok mu aptalım?" öyleydim, öyle olmasa Emir'le bile düşündüğüm Şûrîde'yi bir kez Fetih'le düşünür şüphelenirdim.

"Yani o Fetih1453'le evlenmeden önce tanıdığım en zeki insandın açıkçası ama evlenince biraz fikrim değişti."

Bilmiyorsun ki Burcu, bunu niye yaptığımı bilmiyorsun ki.

"Bir ay önce," diye baştan aldım her şeyi. "Fetih beni nöbetten alıp eve bıraktığında teyzesi ve kızı da gelmişti misafirliğe. Teyzesinin kızı." Diye tekrar ettim. Kardeş sayılmazlar mıydı? Zaten bu düşünce beni bitirmemiş miydi? "Ya da ben öyle sandım."

Sonra aniden zırrrank diye "Eski sevgilisi miymiş?!" diye sordu. Benim koca ayda anlamadığımı kadın tekte anladı. Daha da kötü hissettim kendimi.

"Burcu ben gerçekten aptalım!" bu kadar insana yol açmakla kalmamış o yollara çiçekler bile ekmiştim. Zühre Karadere'nin imaları bile tek başına yetiyordu şimdi bana. Fetih'in kaç kuzeni geçmiş gitmişti ama tek birine bile bu tarz imalarda bulunmamıştı. Şûrîde için gırla şey demişti halbuki. Saçlarımı yolacaktım, tek tek saçlarımı yolacaktım.

"Sen aptal değilsin," ben başta beni avutacak sandım. Ta ki "ben tecrübeliyim." Diyene kadar. Sesinde herhangi bir üzüntü ya da olumsuz bir şey yoktu. Bomboş kurmuştu bu cümleyi. "İki sene önce biri vardı aylarca biriyle çok samimiydi bana da kuzeni olduğunu söylüyordu." Burcu'yla birbirimizi arayıp ilişkilerimizi anlatmayalı çok oluyordu. O ilk zamanlar büyük bir heyecanla anlatsa bile ben çoğu şeyden o kadar uzaktım ki bir yerden sonra o da anlatmayı bırakmıştı.

"Sevgilisi miymiş?" diye bu kez ben sordum. Allah'ım biz neler yaşıyorduk böyle?!

"Yooo," dedi umursamazca. "Gerçekten kuzeniymiş. Evlendiler birkaç ay önce de çocukları oldu. Nur topu gibi Allah bağışlasın inşallah."

Evlendiler.

Kulaklarım uğuldadı. İçime bir sıkıntı girerken uzanmak haram zıkkım oldu. Bu kadar zaman soğuğa titremeyen vücudum kısa bir an nöbetteymiş gibi titredi. Bir zelzeleye yakalanmışım gibi ayaklandım, kendimi cama doğru attım.

'Fetih elbet fark edecek gözünün önündekini.'

Zorlukla pencerenin pervazına tutunurken spor geçmişi olmayan birinin ilk antrenmanda kasları güçsüz kalır da titrer ya öyle titredim.

Ben bu gece nasıl sabah edecektim? Dayanamıyordum, susturamıyordum ihtimalleri. Hangi birine yanacağımı şaşırmıştım. Canım niye bu kadar yanıyordu benim? Hissettiğim tek şey öfke olmalıydı. Fetih'e öfkeli olmalıydım çünkü bir aydır benden gizlemişti. Zeliha'ya kızgın olmalıydım çünkü bildiği kadarını gelip bana söylemeliydi. Herkese öfkeli olmalıydım çünkü bir aydır o kadınla bu evin gelini olarak oturuyordum ve durmadan laf yiyordum. İmalara maruz kalıyordum.

Allah'ım niye, neden bu gece hissettiklerim bu denli fazlaydı? Neden ötesindeydi öfkenin, sinirin? Neydi bu ihanetten kavruluşum, nedendi bu ötesini düşünüp kafayı yiyecekmişim gibi hissetmem? Aklımı kaçıracaktım işin içinden çıkamıyordum.

Birkaç ay önce çocukları oldu.

"Yani aptalım diye suçlama kendini. Dişi sinekten bile şüphelenme ihtimali olan ben bunu anlamadım. İnsanın aklına gelmiyor Efsun anlıyorum ben seni vallahi bak. Kuzeni deyip geçiyorsun. Kafanda olduramıyorsun bir türlü kuzen sonuçta bu. Ha kardeş ha o diye düşünüyoruz sonra da böyle.." sıkıntıyla durdu cümlesini tamamlayamadı. Derin bir soluk sesi geldi telefonun ötesinden.

Elimi sıcacık peteğe bastırırken "Burcu biz ne yaşıyoruz?!" diye sorabildim ancak. Sinirleri bozulmuş gibi önce güldü sonra ağlamaklı bir ses çıkardı. Benim yapamadığımı yapıp ağlayacakmış gibi sesler çıkardı.

"Siktir et beni. Şimdi sen sakin ol, derince bir nefes al sonra da anlat bana her şeyi. Hadi güzelliğim." Bundan sonrası bir aylık yaralarıma tuz basmaktan öte o bir ayda insanların aslında benim önüme ne çok ipucu koyduğunu fark edişim olmuştu. Gözlerimin önüne çekilen perde yavaşça aralandı, perdeyi çeken adam gözümden adım adım düştü.

Dilim damağımın kuruması bir kenara içim biraz ferahlasın diye ilaç içtikten sonra kalan suyu kafama dikerken başından beri beni bölmeden sakince dinleyen Burcu'dan ilk tepkiyi bekledim diken üstünde. Sustuk, sustuk, sustuk. Sonra aniden;

"Gerçekten," dedi kısık bir sesle. "Min şerri erkek cinsiyeti."

Sesinde 'bu kadarına da pes' tınısı hissedilmeyecek gibi değildi. Gözüm yerdeki cam parçalarına değdi önce boş boş. Ardından makyaj malzemelerinin olduğu masaya. Hiçbir şey söylemedim Burcu'ya, söyleyecek her şey dökülmüştü zaten dilimden. O makyaj masasının üzerinde aslında hep olan ama ancak şimdi dikkatimi çeken çerçeveye baktım. Konumundan dolayı fotoğrafı gözükmese de ben hangi fotoğraf olduğunu biliyordum. Zeliha'nın ısrarlarıyla düğünden sonra birkaç fotoğrafı çerçeveletmiştik. Büyük bir kısmı duvardaydı ama bir tanesi bana yetmediği için genişletilmiş mobilyanın köşesindeydi. Ayaklandım, camlara basmadan oraya vardım.

"O Zühre Karadere var ya o Zühre Karadere," ne diyeceğini şaşırdı, duraksadı. Fotoğrafı elime alırken ne olduğunu biliyordum ama şu an bakmak içimde bir süpürge dolaşıyormuş gibi hissettirdi. Dans ederken çekilen bu fotoğraf ilk bakışta fokur fokur samimiyet kaynıyordu ama biraz olsun işin içinde olduğunda insan içine oturan boşluk çok zordu. Mutlu gözüküyordum, mutlu değildim. O gün de değildim bugün de değildim.
Fetih'le neden birbirimizden sadakat sözü istemiştik? Ne kadar yanlış olduğu, gereksiz olduğu karşımda değil ensemdeydi. Sadakat değil

dürüstlük olmalıydı isteğimiz. Kim ne halt yaparsa yapsın karşı tarafa yediği haltı anlatmalıydı. İşte tam da o zaman şu an içimde sadece öfke olurdu değil mi? Ben Fetih'e bunu neden reva gördün bana der gibi bakmazdım. Ben şimdi Fetih'e tek kelime etmeyeceğin kadar da mı değerim yoktu der gibi bakmazdım. Ben şimdi ihanete uğramış gibi yersiz bir duyguyu da hissetmezdim. Hissetmezdim değil mi?

"Şeytan sana ulaşmayınca böyle bir kaynana göndermiş."

O kadın şeytana bile pabucunu ters giydirirdi. Fotoğrafa daha fazla bakmayı sürdürmedim ve yüz üstü koydum. Takatim olsa duvardaki tüm fotoğrafları da indirecektim ama yok açık açık içim gidiyordu. Halledecektim ama bu gece böyle hissetmeyi hiç kendime yedirememeyecektim.

"Topla pılını pırtını çık gel Efsun ya!" diye hiddetle konuştu. Bir şeyler gerçek olsa sahi bu evde kalır mıydım bu gece? Sanmıyordum. "Çık gel en fazla bir ay sürer seni boşamamız. Çık gel, maddi manevi her türlü tazminat alırız bunlardan. Şu bir ayda ki yıpranma payına bak, hakim duysa oturacakları evleri kalmaz." Bekliyordum, Burcu'nun bana sunacağı ilk teklif tabi ki bu olacaktı.

Yine cenin pozisyonu alarak kendimi yatağa bırakırken "Burcu," dedim bitkince. "Lütfen bana söyleyeceğin şeyler boşanmadan ibaret olmasın. Lütfen." Konuşma diğer türlü birazdan ben sana evlenme dedime gidecekti. O düğün günü olan konuşmadan sonra zaten bunları beklediğini ve evet benim gerçekten aptal olduğumu söyleyecekti.

"Of Efsun offff!" diye isyan etti, sonra sanırım bir şeyler yumrukladı. Artık bana da öfkeliydi sanırım. "Tamam," dedi daha sakin bir sesle "subjektif değil objektif olacağım ama her şeyden önce ne senin o kocandan ne de o kocanın ailesinden bir halt olmaz ve ayrıca bunlar var ya bunlar bir yıla seni ya hasta ederler ya da Bakırköy'e nakil. Tamam mı?"

Gözlerimi yumdum. "Tamam." Dedim sadece. Ağrım çok fazlaydı ve ben ona diyemedim bir yıl değil bir ay yetti diye. Ağzının içinde bir şeyler mırıldandı, muhtemelen küfür etti.

"Şimdi," dedi aklı başında konuşacağının ilk sinyalini verirken. "Ne bu büyük şeytanın yardakçısı küçük şeytanın adı?" bir an salak gibi bakakaldım karşıya. Cevap vermediğimi anlayınca "Mutfakta zırıl zırıl annesine ağlayan şahıstan bahsediyorum."

Ne güzel ismin var, şiir gibi.

Aynen Efsun şiir gibi, birileri okumadı diye de ağlıyor hatta. Aynen enayi aynen.

"Şûrîde." Dedim düz bir sesle.

"Ne, ne?"

"Şûrîde."

"Anlamadım bir daha söyle."

"Şûrîde."

"Şû?"

"-ride. Şûrîde."

"O ne be öyle," dedi benim aksime. "Şömine gibi!"

Şömineye bakan ben yüzüme su çarpılmış gibi irkilerek bakışlarımı başka yöne çevirdim. "İsminde hayır yok ki Efsun isminde hayır yok. Kısaltayım desem Şûrî," gırtlaktan garip bir ses çıkardı. "Şurup gibi. Şûrîde'ymiş. Allah'ın şöminesi!"

'Ne güzel ismin var, ne demek Şûrîde?'

'Yanmış, tutulmuş, perişan.'

Bunu söylerken Fetih'e bakmış mıydı? Ya Fetih ona? Sıkıntıyla sırt üstü pozisyona geçtim kendimi yelledim. Hatırlamıyordum, Fetih ona bakmış mıydı? İma var mıydı bunu söylerken?

"Her neyse, şimdi adım adım gidelim Efsun." Aniden hissettiğim o çatlama yine boy gösterdi Burcu telaşlanmasın diye ses çıkaramadım alt dudağımı ezdim dişlerimle. Başımı hışımla yastığa bastırdım, ne zaman etki edecekti bu ağrı kesici?

"Bak eğer ki cidden aralarında bir şey varsa, geçtiyse bir şeyler şu an olayın ne derece ciddi olduğunu ben sana söylemeyeceğim. Bak eğer böyle bir şey varsa Efsun ben sana 'bence boşanmalısın, sence?' diye bile sormam." Lakayt tavrı şu Fetih'ten haz etmeyen tavrı bir köşeye çekildi. Şu an sadece benim iyiliğim için konuşan düşünen Burcu vardı ve Burcu bana yön vermeyeceği kadar geri çekerse kendini bu demekti ki benim görmememem için kör olmam gereken bir şey vardı.

"Ha yok eğer sadece senin o şeytanın Urfa şubesi olan kaynananın zamanında çıkardığı zırvalıklarsa da bunlar o hiç sevgili olmayan eşinin burnundan fitil fitil getirerek olayı paşa gönlün ne zaman isterse kapatabilirsin. Tabi o süreyi bunu senden neden sakladığı ya da amacının saklamak olup olmadığı gibi etmenler belirler ama her ne olursa olsun,"

Sıkıntıyla tamamladım onu "Saklamamalıydı." Dedim kırgınca. Çok mu anlayışsızdım, hiç mi gelip bana bir şey söyleyecek seviyede değildi

aramızdaki iletişim?

"Aynen öyle sen zaten adama kan kusturursun bu noktaya geldiğin zaman o yüzden sana bu konuda taktik verecek son insanım. Ardında-"

"Ya ilişkileri varsa?" Burcu'nun ne diyeceğini bilmeme rağmen sordum bunu istemsizce. Bu ihtimali aşamıyordum, ne yapardım bilmiyordum. Suratlarına tükürüp çıkmak bile içimi soğutmazdı gibime geliyordu.

"Efsun Allah kahretsin o zaman tamamını, burunlarından gelsin o zaman senin onlara verdiğin emekler. Yani yazıklar olsun ki biri bile insan değilmiş, seni zaten hiçbiri gram hak etmiyor da artık tescillenmiş olur." Durdu sıkıntıyla bir nefes verdi.

Benim onlara verdiğim emekler beni onların en azılı düşmanı yapmıştı.

"Ama," diye devam etti. Durdum kalbim ayağa kalktı. İyi bir şeyler duymaya mı ihtiyacım vardı? Şu düştüğüm durumda kalbimde gururumda yüzüme tükürüyordu. Ben neye inanmak istiyordum, niyeydi bu çabam? "Bana kalırsa o kadar ileri bir şey olsa senden saklanamazdı. Bu kadar da değil Efsun ya, o aileye bile bu kadar değil. Hadi onu geçtim böyle bir şey olsa o Şömine şu an ikinciye hamileydi bence."

Ben çocuk istiyorum Efsun.

Telefonu tutan elim radyasyondan olacak uyuşurken birkaç kez yumruk yapıp açtım. Odanın oksijeni sıfırdı. Sol tarafımda bir sızı hissediyordum. Kaburgam mı ağrıyordu?

"Aileler deli gibi istiyor, kız da tamam. Eğer ki zamanında bir şey olsaydı evlenmemeleri için hiçbir neden yok. Seninkinde de ne kadar işi uzatmama anlayışı olduğunu iki hafta içinde yaptığınız düğünden anlıyoruz. Sanmıyorum bir ilişki olduğunu ama yine de Efsun bizim muhatabımız Zeliha. Asıl soru şu o sana yalan söyler mi söylemez mi?"

Elim saçıma gitti tırnaklamamı derime saplaya saplaya kaşıdım. "Hayır," dedim varla yok arasında. "Söylemez," bunu birkaç saat önce sorsalardı adım kadar emin söylerdim bunu ama şimdi "Söylememeli." Diye eklememek elimde değildi.

"Efsun gereklilik kipini unut. Varsa bu ihtimal vardır. Abisi sonuçta, evliliğinizi korumak için abisi istediği için bunu yapmış olabilir mi? Bir ilişki varsa eğer gizli yaşanması mümkün değil, bunun için hiçbir sebep yok. Zühre alnına gelinim yazısını yazar öyle iner çarşıya öyle bir sevinç. Varsa, Zeliha biliyordu."

O anı kafamda canlandırmaya çabaladım. Zeliha'yı ilk sorduğum anı. Renk atmamıştı, sadece şaşırmıştı. Benim kendimden eminliğimi görünce

de kendi bildiğinden şüphe etmişti. Yapmazdı değil mi? Annesinin saçmalığını söylememesindeki amaç saklamak değildi. Onun bildikleri söylemeye yetecek kadar kıymetli değildi, o eksik biliyordu ne biliyorsa. Bir ilişki olsa bilirdi, bilirse bana söylerdi. Abisinin eski ilişkisiyle o kadar samimi olmazdı benim gözümün önünde. Defalarca kez Şûrîde bize Fetih'le olan küçüklük anılarından bahsetmişti, Zeliha bu derece keriz yerine konulmama izin vermezdi.

Fetih'le olan çocukluk anıları...

Şûrîde, Şûrîde, Şömine.

Daha emin bir sesle "Söylemez." Dedim. "Biliyorsa bir şey en başından bir şeyler yapardı. Yapmazdı bana bunu. Eminim. Tamam bunu bile söylemesi gerekiyordu ama saklamak gibi bir sinsilik geçirmez içinden."

Şu durumda Fetih'ten beklemediğim bir şey yoktu ama Zeliha'dan beklemediklerim çoktu. Yapmazdı bana, ben nasıl onun üstüne titriyorsam o da benim üstüme titriyordu. En azından Zeliha yapmazdı bana.

"Bir zahmet. Olsun o kadar," diye karşılık verdi. "En azından Zeliha'ya güvenelim. Zaten o evde Zeliha'nın bile hain çıkma ihtimali varsa senin durumun çok vahim. 93 Harbi'nde II.Abdülhamit Rusya'ya gitseydi senin o evdeki dostundan daha fazla dostu olurdu herhalde." Zaten kelimeleri zor birleştiren bana Bihter Ziyagil gibi konuşmaya başlayınca iyice allak bullak oldum. Ne diyeceğimi bilemezken "Aman tamam boş ver," dedi. "Konuyu dağıtmayalım. Şimdi en azından eskiden iki kuzenin ilişkisi ihtimali yok elimizde yoksa midem bulanmaya başlamıştı benim. Bir kuzen münasebeti daha görmek istemiyorum. Her neyse." Kendi kendine konuyu dağıtıp sonra toparlıyordu. Ben de anlamıyordum hiçbir şey. Öylece bekliyordum.

"Şimdi, bu Şömine ne halta annesine ağladı ve neler söyledi, sen bana eksiksiz anlatsana bir. Senin o kalleş kocan yalan söylemeye devam edebilir elimizde şak diye yüzüne vuracak kanıtımız olsun. Ne geçmiş bunların arasında, nasıl duyulmuş bu olay, Fetih nasıl karşılamış, kaç yıl geçmiş aradan adam evlenmiş bu kadın niye hala ağlıyor annesine?"

Anne olmadı, en çok ben istedim ama olmadı.

"Hamile olduğumu düşünüyor ve bu mutluluğumuza da şahit olmamak için gitmek istiyormuş."

'Ya o yüzde birlik bir ihtimalin esamesi okunuyorsa? Bu ihtimal beni korkuttuğu seni de korkutmuyor mu?'

Şûrîde; bir kadının hamilelik haberinden korkan melek yüzlü şeytan.

Burcu bu gece evde ne var ne yok devirmeye yeminliymiş gibi yine bir şeyi kırdı. "HAMİLE Mİ?!" diye bağırdı aniden. "Efsun hamile misin?!" o kadar korkuyla, dehşetle sordu ki bunu o an zaten dokunsan üzülecek olan ben bu tepkiyle paramparça oldum. Bir hamilelik haberim dosta düşmana yas tutturacaktı. İyi ya da kötü niyet fark etmeksizin bu durum beni duraksattı hatta bir an konudan bile uzaklaştırdı.

Gün gelecek Efsun, böyle bir haberin ihtimali bile insanları sevindirecek. Yaşayacaksın Efsun, öyle insanların içinde yaşayacağın günler de gelecek. Bu devran böyle devam etmeyecek ya.

"Değilim." Dedim düz bir sesle. Değildim, halbuki günün birinde evlenecek kıvama geldiysem biriyle çocuğu bekletmem diye düşünüyordum hep. Ve tabi hiç düşünmezdim hamile olmamı istemeyenlerin sayısının bu kadar çok olacağını.

Her şeye rağmen o içindeki kuşkuyu atamadı "Emin misin?" diye sordu. Şimdi bu kadar ağrımın olduğunu bilse, reglimin geciktiğini öğrense Şûrîde'den beter olurdu hali.

"Değilim Burcu hamile. Eminim yani değilim."

Herkes bunun mümkün olmadığını bilse derin bir nefes alırdı herhalde.

"Efsun bak eğer ki böyle bir ihtimal varsa çık gel," deyiverdi, İkna olmadı. "Bak biz karşı tarafla savaşırız, ben seni gözüm kapalı her şeye gönderirim, sen kendini korursun ama o mercimeği koruyamayız."

Mercimek... Dudaklarım kıvrılır gibi oldu elimi istemsizce karnıma bastırdım.

"Bak daha o miniciktir bu kadar şeyin içinde tutunamaz sana." Sahiden böyle bir ortamda hamile bir kadının düşük yapma riski vardı. Ben ne zaman Zühre Karadere'yle tartışsam dengem altüst oluyordu. Bu sinir stres kaldıramayacak boyuta ulaşıyordu bazen. "Bak sana boşan bile demiyorum sadece bu ihtimal varsa çık gel. Biraz uzak dur o evden, kafanı topla. Sakinleş, sinirden stresten uzak dur. İstediğin zamana kadar. Efsun gerçekten onlar yüzünden bu travmayı da yaşarsan." Bu cümlesinin altında gizli bir 'bak, yaşamadığın bir bu kaldı' yatıyordu farkındaydım. "Gerçekten bu da olursan bu sefer sen bile toparlayamazsın kendini, sana yemin ederim o evi başlarına yıkmaktan beter ederim. Bak sana yemin ede-"

"Burcu hamile değilim, yok mercimek falan."

Benim çok acil bir test yapıp kanıt olarak elimin altında tutmam lazımdı. Aksi halde evli olduğumdan mütevellit inanmıyorlardı galiba. Yani evli de olsam hamile olup olmadığımı bilirdim, her kadın bilirdi. Neydi bu ısrar?

"Allah bizim belamızı versin ya," diyerek bir an ne duyduğumu sorgulattı bana. Bana mıydı bu beddua diye düşünemeden ben devamını getirdi. "Vallahi almışız elimize seni bir ben yıkıyorum bir kocan bir kocanın ailesi. Sen bize niye katlanıyorsun ki Efsun? Katlanılacak gibi miyiz biz? Vur tekmeyi devam et hayatına. Yemin ederim arasan bu kadar seni mahvedecek bir insan topluluğunu bir araya getiremezdin. Ya hayatını birleştirmeye karar verdiğin adam bir aydır gözünün içine baka baka yalan söylüyor," ben sanırım gerçekten bavulumu hazırlayıp çok uzaklara gidecektim. Kimsenin beni tanımadığı bir yere. "O kocanın sülalesi sana kurban diyeceklerine üstüne kuma gelse davullu zurnalı eğlence yapacak kıvama gelmişler," benim de kimseyi tanımadığım bir yere. Böyle küçük bir kasaba ya da köy. Bir inek, iki tavuk, küçük bir bahçe. Sadece Efsun olarak gidecektim her şeyimi bırakacaktım. Maddi engelim yoktu. Kadir kıymet bilen insanlar yoktu. Yokluğumda beni arayacak insan bile yoktu. Bir köy, bir inek, iki tavuk, bir bahçe. "Şu hale gelmişsin ama sırf seni öfkelendirmek için söylediğim iğrenç şeyler yüzünden beni aramaya elin gitmemiş, kedi gibi hala affetmedim diyorsun seni. Biz cidden seni hak etmiyoruz ya. Vallahi Allah kahretsin bizi yani kendimden iğrendim. Hayatın sillesini yemediğin tek bir Allah'ın kulu yok."

Annem insanların gönlünde bir kemanın telleri gibi gönül telleri olduğunu söylerdi küçükken. Sonra bizi parçalamayacak kadar küçük ama etkileyecek kadar büyük anlarda da o tellerin titrediğini o ince sızıyı hissettiğimizi anlatırdı. O zaman çok küçüktüm ne demek istediğini anlamıyordum ama büyüdükçe daha da anlamı beliriyordu kafamda. Benim acılarım ya parçalayacak kadar keskin ya da acı deyip umursamayacağım kadar küçük olurdu, o yüzden yakın tarihte yoktu bu kadar net hissedişim bu duyguyu. Ama bu gece, bu benim düşündüğüm, bu Burcu'nun dillendirdiği gerçeklerle annemin deyişiyle gönlümün yayları laçka olmuştu sanki.

Sızlayan burnumun direğini, laçka olan gönlümün tellerini göz ardı ettim, sesimi elimden geldiğince düz tuttum konuşurken. "Burcu kafayı yememek için seni aradım zaten, bunları senden dinlemek için değil." Ben her şeyi farkındaydım zaten.

Bir köy, bir inek, iki tavuk küçük bir bahçe. Her şeyimi kendim ekip biçiyorum. Ve bahçede küçük bir barınak, köyde yeni doğum yapmış kedileri köpekleri büyüyene kadar orada tutuyorum. Küçük ama uzak bir

ihtimalken ilk kez bu kadar iyi geliyordu bana. O kadar çıkmak istiyordum ki bu hayattan, yeni bir sayfam basit şeylerden ibaretti.

"Tamam," dedi pişmanlıkla. "Tamam özür dilerim. Ben buna sonra üzüleceğim. Biz konumuza dönelim, en son hamile değilsin bunda karar kıldık. E bu Şömine bunu nereden çıkardı ve başka neler dedi bu konuda?"

Sabaha kadar kafamda dönüp duracak konuşmaları bir de kendi sesimden duyuyordum. Daha da unutulmaz olsun diye. "Ya ben çok sık nöbet tutunca bu aralar uykum oluyor devamlı halsiz oluyorum, bir de beni biliyorsun çok nadir ilaç kullanırım genelde bitki çaylarıyla idare ederim ağrılarımı, bir de şu mahkemedir odur budur stresten reglim gecikti bundan da haberdar. Bir de biz dün Fetih'le yemeğe çıkınca ben çok fazla tatlı yedim midem bugün abudik gubidik sesler çıkarınca Fetih'le onu dinliyorduk. Bunu da görünce zaten şüpheleniyordu iyice emin oldu." o abidik gubidik sesler değil artık ağrı vardı. Halbuki birkaç saat olmuştu toplasam.

"Ay ama sen bir hamileden daha çok hamile duruyorsun Efsun!" dedi sanki konumuz buymuş gibi. Haklıydı farkındaydım ama... Amasını o tamamladı. "PARDON DA ONA NE?!" diye yükseldi aniden. "Evli kadınsın sen doğurmayacaksın da kim doğuracak? Zoruna giden ne bunun, evlendiğinizi kaldırmış hamile olma ihtimalini mi düşünmemiş?! Allah Allah ya haspama bak! Eee hamile olduğunu söylesen ne olacakmış?!"

İsyanı geldi dilime, onun kadar acılı değil hatta bir yerde alaycıydı. "Canı çok yanıyormuş, dayanamıyormuş. Annesine gitmek için neredeyse yalvarıyordu. Düğünümüzü görmüş, dans edişimizi de bari hamilelik haberlerine de şahit olmayayım diyordu. Burcu biliyor musun birkaç gün önce benim ağzımdan laf almaya çalışırken bu hamilelikle ilgili demişti ki 'Hamile olma ihtimalin beni korktuğu kadar seni de korkutmuyor mu?'"

O gün de kulağıma çok kötü gelmişti ama şu an dünyanın en çirkin cümlesi gibiydi. Dünyanın en çirkin cümlesi ondan en çirkin yalanı da Fetih'ten çıkmıştı gözümde. İkisinin de suratı gözümün önüne bile gelmesin istiyordum.

"Bak," dedi şaşkınca "Bak yılana bak, bak, bak. Bu küçük yılan değil ha, bu bildiğimiz kobra. Allah için bana yanlarına dalıp hamile olduğunu söylediğini söyle yoksa duvar yumruklayacağım."

Kudurmak üzere olan bir Burcu karşısındakini kurdurtmak için bir ayak üzerinde dünyanın yalanını söyleyebilirdi. Bu asla istemediği bir şey olsa bile. Mesela benim Fetih'ten çocuk yapmam.

"Hayır tabi ki yapmadım böyle bir şey." Telefonun ardından hınç dolu bir ses geldi. Boğucu, kendini boğuyormuş gibi.

"Aptal!" diye kızdı hemen. "Aptal! Kadın içeride kocan için aşkı ilan yapıyor, hamile olma ihtimalin için utanmadan ağlıyor ve sen de bunları duymana rağmen girip hamileyim demediğini söylüyorsun. Aptal! Aptal! Ben hamile olmasam çocuk yaparım bunlar hasetinden çatlasın di-"

"Burcu inan o ilanı aşkın öznesi olan adam bir aydır gözümün içine baka baka beni kandırdığını için Şûrîde'ye öfkelenemedim bile. Şu an üç kaşık suyum olsa damlasını Şûrîde'ye kullanmam hepsinde Fetih'i boğarım." Cümlelerim net, tartışmaya kapalıydı. Ben Şûrîde'ye değil Fetih'e güvenmiştim, o sadakat sözünü Şûrîde'yle değil Fetih'le vermiştim. Şûrîde'nin evli bir adam için ağlamasından daha çok kaldıramıyordum Fetih'in yaptığını. Herkese çok öfkeliydim, bu da yetmiyormuş gibi Fetih'e çok kırgındım. O an yaşadığım yıkımla merdivenleri zor tırmanmıştım, gidip birilerini Burcu'nun deyişiyle kudurtmaya mecalim yoktu, tıpkı şu anki gibi.

"Annesine dedi ki herkes Efsun'un yerinde benim olduğum o ihtimali düşünüyor diye. Kaç kere aile sofrasına oturdum onlarla biliyor musun? Şimdi o kadın diyor ki herkes bu ihtimali düşünüyor, Fetih'te bunu farkında diyor." Zühre Karadere'nin o zamanında anlamsız gelen iç çekişleri şimdi yerli yerindeydi. Ah Şûrîde, ah diyordu. Ama gerisini içinden tamamlıyordu. Osman Karadere? O karısının aksine sessiz bir adamdı. O zaman içinden geçiriyordu tamamını. Bana düğün günü dedikleri geldi aklıma, onun da gönlünden geçen belliydi. Sonra Kürşat. Çok seviyordu Şûrîde'yi. Beni de bir o kadar sevmiyordu. O da çok isterdi o ihtimali. Ardından Fetih. Biz boşandıktan sonra annesinin istediği biriyle evleneceğini düşündüğüm Fetih. Farkında mıydı, Şûride'nin dediği gibi? Ya o da o ihtimali düşünüp keşke diyorsa? Bu evlilik ikimize de mutluluk vermemişti. Belki de o benden daha da mutsuzdu, zira benim gözümün önünde bir aday yoktu. Başka bir ihtimal yoktu, kurduğum bir ihtimal bile bir köy iki tavuktan ibaretti.

"Halt etmiş o! Çok bekler o daha çok. O teyzesiyle annesiyle daha çok boş hayallere kapılır. Kimsenin o ihtimali düşündüğü yok tamam mı Efsun, o Zühre cadısı dışında yok. Ya bak o Fetih'i günahım kadar sevmiyorum, sen bu kadar berbat hissetmesen gram objektif davranıp onu asla temize çıkarmam ama yok Efsun yok. Fetih zamanında evlenebileceği kadını şimdi yanında düşünmez. Çok mantıksız, dünyanın en mantıksız olayı bu.

Kendilerini kandırsınlar, kendi gözlerimle gördüm. Baba tarafının seni ne çok beğendiğini istediğini. Adamların ödü kopmuş o Zühre'nin istediklerinden biri olacak diye. O Fetih'i gözlerinde o kadar kıymetli bir yere koymalarına rağmen biri bile sana burun kıvırmadı. İstisnasız hepsi seni beğendi, istedi, onayladı. Neyin palavrasını sıkıyor bu kadın? Külkedisine ve kafasından uydurduğu yalanlara bak. Kalıbımı basarım bunların Fetih'le arasında en ufak bir şey bile geçmedi bu kendi kendine gelin güvey oldu her şeye."

İsterdim. İnanmak isterdim. Fetih'in benden sakladığı şeyin sadece annesinin bir zamanlar önüne çıkardıkları o saçma ihtimal olduğuna inanmak isterdim ama duyduklarımda sonra buna inanmak aptallık olurdu.

"Hayır bir şeyler geçmiş," dedim uzatmadan. "Fetih'le ne zaman göz göze gelsek aynı anı hatırlıyoruz dedi. Bir şey var Burcu, bir şey olmuş aralarında. Aşamıyorlarmış. Öyle söyledi. Aşamıyorlarmış, öyle bir an ki her göz göze geldiklerinde hatırlıyorlarmış," tüylerim diken diken oldu yine içim ayağa kalktı. Aynı zamanlamayla vücudumda. İçimdeki sıkıntıyı almak ister gibi elimi bağrıma bastırdığım fark ettim vücudumun buz tuttuğunu. Cam hala açıktı.

"Ay hayır ya," diye fena bir ses geldi telefonun ardından. "Hayır Efsun o ne demek?!"baygınlık geçirecekti galiba. "Nasıl bir şeyler olmuş, her göz göze geldiklerinde hatırlıyorlar? Her göz göze geldiklerinde hatırlamak neyin nesi? Ulan o ne demek?!"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bilmiyordum ve sanki hiç öğrenemeyecektim. Aylarca bu sıkıntıyla yaşayacaktım sanki. "Bilmiyorum." Dedim neredeyse inleyerek. "Bilmiyorum Burcu, bilmiyorum. Nasıl bir an unutulmaz diye düşünüyorum ve hi-"

"AY HAYIR DÜŞÜNME!" diye bağırdı. "SEVİŞTİKLERİNİ Mİ DÜŞÜNÜYORSUN, DÜŞÜNME!"

SEVİŞTİKLERİNİ Mİ?

Elektrik çarpmış gibi yerimden fırladım, buz gibi havayı hızlı hızlı içime çektim. O kadar ileri düşünmüyordum ben, Burcu'nun aklına direkt bu mu gelmişti? Her şeyi geçtim kuzeniyle? "Sevişse annesi bilir mi ki?" dedim çaresizce. Gözüm dolaba yöneldi sonra çantama. Bu ihtimalde kalacaksak ben duramazdım burada. Nefes alamıyor, midem bulanıyordu. Bir de gözlerim. Yüzüme çarpan rüzgardan olacak sulanmıştı. "Böyle bir şey yaşansa Zahide Hanım'ın haberi olmaz herhalde. Olur mu ki?"

"Offf," diye bir rahatlama sesi geldi karşıdan. "Doğru tamam pardon ben direkt en kötüsünü düşündüm. Efsun kalbim bir tekledi yavrum ya sen iyi misin?"

Diyemedim. Benimse kalbim resmen durma noktasına geldi diye. Bunu diyemesem de başka bir şeyden bahsettim. "Bir de dedi ki 'sanki çok şey yasamışız gibi göz göze bile gelemiyoruz.' Bu aslında aralarında saçma sapan bir şey geçmediğine işaret ediyor değil mi? Yani sanki bir şey olmuş ama bu aklımıza geldi-" ani duygu değişimlerimden bu cümle de nasibini aldı ve korkuyla elimi ağzıma kapattım. "Burcu ben kendimi mi kaldırıyorum?!" diye sordum dehşetle. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Daldan dala konan kuşlar gibi bir ona kendimi mahvediyordum bir buna. Üzüldüğüm kızdığım şey bile sabit kalamıyordu.

"Hayır ya," dedi varla yok arasında. "Gerçekten bu cümleyi kurduysa bu ona işaret ediyor. Efsun sanırım bizim delirmemiz gereken konu Fetih'in aile boy sana söylediği yalanı. Yani o ilişki ve o kafanda olan ihtimaller bence çürüyor gibi. Bilmiyorum ki yine de."

Bu konuştuklarımız tamamen ihtimaller içindeydi. Asla emin olamazdık, hele ben çürüdü deyip rafa kaldıramazdım. O an saf duygularımla bir cümle kurdum istemsizce, elim kalbimin üzerindeydi. Kalbim resmen göğüs kafesimi, kafesten kurtulmaya çalışan bir kuş gibi zorluyordu.

"Burcu ben niye ihtimalleri düşündükçe ölecekmiş gibi hissediyorum?" bunun cevabını bulmalıydım ki tedavisinin peşine düşseydim. Tedavi için hastalığı bulmak şarttı değil mi, aksi halde yapılacak her şey hastaya büyük bir zarar verebilirdi. Kısa bir sessizlik oluştu, tez canlılıkla ondan gelecek cevabı bekledim. Çünkü o dışarıdan bir gözdü, her şeyi daha doğru analiz ederdi. Tıpkı benim Fetih'le evlenmemim doğru olmadığını söylediği, bu aileye uygun olmadığımı anlattığı gibi.

"Çünkü sen gittin *seni bu hale çevirmekten muhtemelen bir an bile çekinmeyen o adama aşık oldun*. Kalbin yerinden çıkacak gibi de atıyordur şimdi kesin, aptal seni!"

Ellerim, yüzüm, kaslarım, mimiklerim, ayaklarım, gözlerim her şeyim dondu kaldı. Kafamdan aşağı bir kova kaynar su döküldü, bütün uzuvlarım haşlandı sanki. Onun da bahsettiği gibi delirmiş kalp atışlarımı söküp atmak ister gibi kalbimin üzerindeki kazağın kumaşını sıktım, elimin içine hapsettim. Gözlerimi kırpıştırırken konağın avlusuna bakan gözlerim sızladı kendimi geri çekip sırtımı döndüm cama.

Yanlış teşhis yanlış tedavi getirir. Yanlış tedavi de ölüm. Burcu yanlış teşhis koymuştu. Doktor olan bendim, ondan neden beklemiştim ki? Tabi ki yanlış olanı söyleyecekti, onun alanı mıydı bu? O sınav kağıtlarını okurken gelip benden fikir alıyor muydu ki? Ben niye ona soruyordum?

"Bir aya soğursun, heves olduğunu anlarsın sandım ama yok sen iyice ilerletmişsin işi. Öldürecekmiş gibi hissedeceğine hem ölecek hem öldürecekmiş gibi hissediyorsun. Ah Efsun, ah." Dedi içli içli. Ahlık vahlık bir durum yoktu. Her şeyi en başından beri bilmediği gibi bunu da bilmiyordu. Burcu'ydu işte. Aşk meşk insanı. O hep böyleydi, gönül ilişkilerini sever-

"Ne olurdu biraz bana benzesen? Erkekler sadece zaman geçirmek için vardır kuzum ya, bekârlık da sultanlıktır. Değer mi bir erkeğin seni bu kadar üzmesine izin verecek kadar sevmeye?"

Ben üzülmüyordum ki, bunu nereden çıkarmıştı? Kimdi üzülen? Ben değildim. Ben sadece kızgındım işte. Çünkü koca bir ay olmuştu kimsenin gözünde insan olmadığıma kızıyordum. Resmen benimle alay etmişti annesi, gözümün içine baka baka Şûrîde'yi övüp durmuştu, ben de Fetih'e o kadar güvenmiştim ki hiç şüphelenmemiştim. Biraz da kırgındım işte bu yüzden. Güvendiğim için kırgındım. Bu benim hakkımdı, ben de insandım. Burada hiç tanımadığım insanların içine girmiştim, sırf ölmemek için. Kaç kez ölümün kıyısına gelmiştim, bir daha bu başıma gelmesin diye gelmiş burada her gün birinden laf yiyordum. Ailemden giriyorlardı, anneliğimden, geleceğimden, geçmişimden. Şimdi kırılmak da kızmak da benim hakkımdı. Bunun başka bir şeyle alakası yoktu. Kalbim ağrıyorsa ağrıyordu, doktordum ben. Bilimsel bakıyordum, yarın kalp doktorunun yanına gidecektim. Neyse sorun öğrenecektim.

"Konumuz bu değil." Diyerek geçiştirdim sadece. Aksini söylemedim ama zamanı gelince ben bu evden çıktığımda her şeyi söyleyecektim.

Burcu diyecektim, *sen haklıydın. Ben Fetih gibi bir adamı tabi ki sevmezdim* diyecektim. *Bana göre bir adam değildi biliyorum* diyecektim. *Zaten birbirimizi hiç sevmedik ki! Her şey yalandı* diyecektim. Gizlemeyecektim ki ben. Fetih istediği kadar söylemesin kimseye ama ben söyleyecektim. Ne aşkı ne sevgisi diyecektim.

"Evet bu değil. Buna da daha sonra üzüleceğim. Biz şimdiye bakalım. Ne yaptın Fetih'i şimdi sen?"

Ateşi düşürüp düşürüp içime buna da sonra üzüleceğim demesi yok muydu?..

"Konuşmaya çalıştı ama odadan kovdum."

Ne bok yapıyordu acaba? Şûrîde'nin yanına gitmişti belki de. Ondan artık her şeyi bekliyordum. Gidip suratına bir tane de yumruk atma isteğiyle doldum taştım.

"Ha sen bir ay sustun bir ay da ben seni dinlemeyeyim bakalım nasıl oluyor hesabı. Evet az bile ona. Ya Efsun hatta çık gel ya. Yani tamam ben hiç evlenmedim, evlenince nasıl oluyor bu işler bilmiyorum ama evliyken de çıkılıp gidiliyordur herhalde ya. Bana kalsa boşa ama bana kalsa ülkede evli kalmaz diye daha makul şeyler sunuyorum. Gel biraz kal bende, kafanı topla. Onun da bir sensizlikten burnu sürtsün. Efsun Efsun diye kor ateşlerde yansın. Kapımıza dayansın."

Kapımıza dayansın... Burcu'nun bir göbek adı olsa bu olurdu herhalde. Birkaç an geldi aklıma. Hala aynıydı hala. Ama bilmiyordu ki bu yaşanmazdı. Hatta belki de ben gideceksem Fetih onların gitmesini engellerdi. Kafamda bir tablo, mutlu aile tablosu ama benim midemi bulandırıyor.

"Sonra ben de polisi arasaydım bir güzel karakolluk da olurdu. En kötü bizim mahallenin ağır abilerine haber verir bir güzel dövdürürdük. Bence on numara plan sence?"

Zaten böylesine bir rezalet ancak Burcu'yu eğlendirirdi. "Sen evlenince muhtemelen ayda bir yaşanacak senaryo. Baya iyi. Ama ben almayayım teşekkür ederim."

Oflayıp pufladı. Çok isterdi, kabul etmemi. "Aman kabul etsen şaşardım, sıkıcı şey. Sen şimdi çekip gelmiyor musun, gelmiyorsan diğer planı devreye sokacağız."

Diğer plan da mı vardı? Bundan sonraki her şey Karadere ailesine bir suikast girişimi olacaktı. Biliyordum. "Gelmiyorum." Dedim sadece. Nereye gidecektim ki? Valizimi toplayıp Burcu'ya mı? Nazım niyazım kimeydi? Hiç kimseye. Kimseye de olamazdı zaten.

"O evde duracaksan oyun oynama sırası sen de o zaman. Küçük yılana tuz biber olurdu zaten senin gelmen bir bakı-"

"Burcu Fetih yarın onların bu evde olmayacağını söyledi." Son söylediği cümle bu olmuştu. Bunu nasıl sağlayacaktı bir fikrim yoktu ama ne yaparsa yapsın umurumda da değildi zaten. Önümüzdeki günler için şu an boş gözüksem de nöbet devralmaya çalışacaktım zaten. Artık gitmeyeceğim ama gitmek için ayarladığım bir Kars ziyaretim vardı.

"Ne ne ne?" diye yükseldi aniden. "Pardon da nedenmiş o?! Bana sakın buna engel olmadığını söyleme!" ben buna iyi bir tepki verecek sandım, yüz yüze kalmayacağım için iyi bir şey gibi düşünür sandım ama o bu gece benim aksime duygularımla değil mantığıyla düşünüyordu.

"Hayır bir şey söylemedim."

Sanırım çevresinden yastık gibi bir şey alıp yüzüne bastırdı ve bağırdı. Bu boğuk ses bana epey tanıdıktı çünkü.

"Benim güzel kızım, saf kızım, salak kızım, kafası çok az çalışan kızım, takoz kızım. Senin beynin mi durdu, ne yaptılar büyü mü yaptılar bunlar sana? Neredeyse bir aydır affedersin ama seninle taş*ak geçiriyorlar, ne zamanki senin bir şeylerden haberin oldu evli evine köylü köyüne mi oldu? Hadi canım çok zeki senin o kocan, gitsin zekatını versin ama bize sökmez ya. Şimdiye kadar yapsaydı bunu, hey yavrum hey. Bunlar senin yumuşak tarafını iyi yakalamış ama yemezler. Bunlar var ya kiminle dans ettiğini farkında değiller, bak ben sana söyleyeyim. Hala resmen alay ediyorlar ya. Yarın burada olmayacaklarmış, sebep? Çünkü karısı öğrendi. Biraz da bile bile oturun bakalım o sofralara bakalım boğazından öyle rahat geçiyor mu lokmalar? Efsun sen o Şömine'yi kendine kompleks haline getirecek bir kadın mısın? Cevap ver kızım bana, dengin mi o Şûrîde senin? Çekemiyor musun onu?"

O buhran, o hüzün, o acı havası dağıldı "Asla!" dedim hemen. "O kim ki ben onu kompleks haline getireceğim?!"

En son mantı meselesinde düşmüştü bu korku içime. Kompleks haline getirmezdim kimseyi, hele Şûrîde'yi asla getirmezdim. Böyle bir çökmüş omuzlarım dikleşti, çenem dikleşti.

"O zaman ne Efsun?! O zaman niye gidiyor bu kadın apar topar? Baş edemez misin? Bu kadar kolay mı ya? Bir kez bile korkuyla stresle o masaya oturmayacaklar mı onlar, yaptıklarıyla mı kalacaklar?" son soruda sesi aniden yükseldi. "Bu kadar basit mi? Baş edemez misin sen bunlarla söyle bana!" nasıl yaptı bilmiyorum ama bir şeyler oldu bana. Oldu yani, gerçekten oldu.

"Ya kim ki bunlar ben baş edemeyeceğim?!" o onların yüzünü görmeme fikri şu an benim için çok küçük düşürücü bir hal aldı. Anlar mıydı Şûrîde apar topar gitmelerinin nedenini? Anlarsa ne düşünürdü? Neler düşünmezdi ki... Peki ya bu kadar kolay mıydı gerçekten? Gözlerimi kıstım. İlk duyduğum an duygu olarak zaten taşkınlık yaşadığım için bu cümle benim için bir şey ifade etmemişti. İyi ya da kötü bir şey düşünmemiştim. Ama

şimdi az da olsa daha da sakince düşünüyordum. Bir aydır gidebilirlerdi, bana söylenebilirdi ama ikisi de olmamıştı. Şimdi mi gideceklerdi? Tam da benim bir şeyleri öğrendiğim zaman? Tam da o benim aklımla alay edişlerine karşılık verebileceğim zaman. Herkes kendini çok akıllı sanıyordu, herkes.

"O zaman Efsun, o zaman? Fetih madem huzurunun kaçmasını istemiyorsa zamanında gerekeni yapacaktı. Bak bu senin tepkini bastırmaktan başka bir şey değil. Rahatının bozulmasını istemiyor. Sen canlı bomba gibisin bu saatten sonra, sizi tekrar bir araya getirme ihtimali bile şu an delirtiyor olabilir. Madem bu kadar korkuyor, beyefendi zamanında gerekeni yapacaktı. Ama sen diyorsan ki benim bir aydır beni kandıran beyim ne derse o, kaynanamın da canı sağ olsun resmen benim onurumla oynadı ama problem yok, Şömiye'ye de tamamım kocam için aklınca şimdiye kadar benimle sidik yatıştırmaya çalışmış üstüne annesine zırıl zırıl ağlamış ama sindiririm ben buyur gitsinler yanlarına kalsın. Tamam aşkım sen bilirsin. Ben ne yapayım senin alnında enayi yazıyorsa ben en fazla fondötenle kapatırım istersen. Aralarında ne halt geçti bile bilmiyoruz ama aman Fetih'in tadı kaçmasın diyorsan bırak gitsinler. Fetih'te seni ilk hatasında bastırsın. Bak erkekler nasıldır biliyor musun? Bir şeye alıştı mı, yüz buldu mu hemen devamını getirirler. Bir kere buna izin verdin mi o Fetih hep bunu yapar. Yüzde yüz haklısın ama şimdiye kadar sana bu muameleyi layık görenlerle yüz yüze gelmene bile izin vermiyor. Söyle Efsun, söyle. Beyim ne derse o diyorsan, susup kapatacağım."

Cam parçalarını izleyerek taramalı tüfek gibi konuşan Burcu'nun her cümlesi gerçekten kurşun gibi sekti ama vücudum bunu iyiye çevirip beni dikleştirdikçe dikleştirdi. Fetih beni bastırmaya çalışıyordu. Gerçek kapı gibi önümdeydi, nasıl görmüyordum? Bu hayatta hiçbir şey bu kadar basit değildi, sırf her şeyden habersizim diye benimle istedikleri gibi konuşmuşlardı, Fetih üzerinden iddiaya bile girmişlerdi şimdi tek bir şey bile demeden ben gidecekler miydi? Fetih gönderecekti öyle mi?

"Ne beyi ya, benim hanımlığım mı kalmış? Ne beyi?"

"Ha şunu bileydin," dedi rahatlamış bir sesle. "Git gereken neyse onu yap. Hadi güzel kızım benim." bir komut almış gibi ayaklandım tam telefonu kapatmak için bir şeyler söyleyecekken "Efsun." Diye durdurdu beni. "Şimdi bunlar senin hamile olduğunu düşünüyor ya." Sorun o kadar fazlaydı ki bunu tamamen unutmuştum. "Sakın ama sakın hamile

olmadığını söyleme, madem çok üzülüyorlar kimseyi sevindirecek halimiz yok."

Hamile olmadığını söyleme mi? Yok artık, bu kadarı da değildi. "Saçmalama yalanı mı olur böyle bir şeyin?!" daha saçması olmadığı gibi ortaya çıkması daha garanti bir yalan da yoktu herhalde yeryüzünde.

"Ya tamam tabi ki hamileyim deme, ben sadece hamile değilim deme diyorum. Açık açık sormadıkları sürece bu kafalarında inandıkları şeyi yıkma. Bu ihtimali senden mi duydular da sen çürütesin? Bunun korkusuyla kıvranıp dursunlar. Zaten," Burcu mu çok kurnazca düşünüyordu yoksa benim mi saksım çalışmıyordu? Mesela ben ilk imada çok sert bir şekilde bunun olmadığını söyleyecektim. Bilmiyorum ya da belki söylemeyecektim artık.

"Zaten?"

"Zaten bunlar beklediğim kadar yılanlarsa seni bir köşeye sıkıştırıp ağzını ararlar ama beklediğimden daha da fazla yılanlarsa," durdu bir nefeslik es verdi. "Bizzat herkesin içinde kelime oyunu yaparak senin ağzını arayacaklar. Belki Şömine saf saf sana sorardı da annesine söylemiş böylesine izin vermez annesi. Malum kendilerini çok zeki sanıyorlar ya açık açık sorup müjdeyi (!) erkene çekmezler. Sana akıllarınca laf salatası yapacak tiplere benziyor. Böyle bir durumda ne yapacağını biliyorsun değil mi?"

Her taş o konuştukça yerli yerine oturdu. Ağır ağır başımı salladım. "Tamam Burcu gerisi bende," derken kapıya ilerledim. "Söyleyeceğin başka bir şey yoksa benim gidip birini durdurmam lazım."

"Yolun açık olsun paşam!"

Elim kapı koluna gitti ama telefon kapanmadı "Efsun," diyerek durdurdu beni. "Bana haber vermeyi unutma tamam mı?"

"Yazacağım sana merak etme."

Yine kapatacaktım ki yine durdurdu. "Efsun." Diyerek.

Elim kapı kolunda kalırken "Efendim Burcu." Dedim.

"Ya tamam biz şimdi barışmadık ama biz bizim meseleyi sonra konuşacağız değil mi? Bak ben senin aramanı bekliyordum, hazır biraz iletişime geçmişken biz de yüz yüze konuşuruz di mi Efsun? Di mi, di mi, di mi?"

Yorgunca gözlerimi yumdum, omuzlarım düştü. "Konuşacağız." Demekle yetindim. "Ama şu a-"

"Tamam biliyorum, önce senin meselen. Konuşacağız dedin ya ben beklerim. Aldım ben sözümü." Sonra aniden arkadan Ezel dizisinde intikamı çağrıştıran bir fon müzik çaldı. "Hadi Efsun git ve herkese gününü göster. Kır dök parçala. Kiminle dans ediyorlar göster onlara." Sonra müziği daha yüksek sesle dinletti ve kapattı.

Burcu'nun verdiği gazla odadan kendimi bir hışımla atarken sanki bir cama çarpar gibi duruşum çalışma odasının yanan ışığını görüşümle oldu. O Burcu'nun bana yüklediği hiddet birkaç saniye sürdü resmen. Yanan ışığa bakakaldım. Kesik kesik birkaç nefesin ardından durdum gözlerimi gökyüzüne çevirdim. Korkuyor muydum? Neyden? Çekiniyor muydum? Neyden?

Hayır duraksayan ben olmayacaktım, bu sefer durmayacaktım. Ben bu gece kendimi yiyip bitirirken onun rahat bir gece geçirmesine izin vermeyecektim. O kesik nefeslerin aksine çok daha güçlü, bana yakışır, dimdik bir nefes aldım. Önümdeki ceketi iyice vücuduma sarıp hiç beklemeden birkaç adımda odaya vardım. Normalde de çalmazdım kapıyı ama yavaş yavaş girerdim içeri. Bu gece asla bu olmadı, içeri belki de benim gibi birinin anında irkileceği şekilde daldım.

Ben her ne kadar mimiklerimle bunu belli etmesem de yüzüme çarpan o yoğun sigara dumanı saliselik durdurdu beni. Bu kadar zaman olmuştu hiçbir zaman bu odada sigara içtiğine şahit olmamıştım. Kaldığımız odada bile sigara içtiği olurdu, çalışma odasında asla içmezdi. Bu gece bütün kurallar bozulmuştu tıpkı yalanların bozulduğu gibi.

Asla beni beklemeyen o gözler kapının sert açılışıyla irkilmedi ama beni görünce irkildi, elindeki sigarayı anında küllüğe bıraktı. Kalbim öyle bir tekledi ki odadan geri çıkacağım sandım ama onun ayaklanma girişimiyle adımı telaffuz edişi bunu engelledi. "Efsun." Dedi neredeyse telaşla.

"Kal yerinde!" diye ilk tepkimi verdim bana yaklaşmasın diye. Aynı odada dahi bulunmak istemiyordum, yakınımda mı nefes alacaktı?

Odadaki duman öyle bir noktaya ulaşmıştı ki birkaç adım masaya yaklaştığında bedenim sanki o dumanı yardı. Söylediğimi yaptı kalkmadı yerinden, benim aksime gözümün içine içine bakıyordu ama ben neredeyse duvara bakarak konuşmak istiyordum.

"Sakinleştin mi?" dedi yumuşak bir sesle. "Otur konuşalım," sonra etrafa baktı ve ekledi. "Hatta çıkalım odada konuşalım, burası çok ağır kok-"

Konuşmasına daha fazla müsaade etmedim, onu dinlemek gibi bir ihtimali düşünmesine daha fazla izin vermedim. İşaret parmağım tehditvari

bir şekilde kalktı ona doğru. "Şimdi ben konuşacağım." Dedim, düz aramıza dünyanın iki ucunda yaşayan, birbirinden habersiz iki insan kadar mesafeli bir sesle. "Sen de dinleyeceksin ve dediklerimi harfiyen yapacaksın."

Gözümün içine baktığı kadar beden dilime de dikkat ediyordu, öyle bir ifade vardı ki gözlerinde şimdi bırakıp gitsem bu odadan çıkmak için önce ölüsünü ezip geçecektim sanki.

"Tamam," dedi ne isteyeceğimi bilmeden. "Tamam sen iste, ben her şeyi harfiyen yapacağım. Sonra da odamıza gidip oturup konuşacağız tamam mı Efsun?"

İnandırmıştı kendini, gerçekten onu dinleyeceğime sakinleştiğime inandırmıştı. Bu kadar basit sanıyordu her şeyi. "Seninle konuşacak hiçbir şeyim yok," diye tekrar ettim. "Tıpkı odamızın olmadığı gibi. Benim seninle ortak hiçbir şeyim yok."

O ilk odaya girişimdeki umut tuzla buz oldu, kararlılığım söküp aldı onu oradan. Biz diye bir şey yoktu. Oda yoktu, saygı yoktu, sadakat yoktu. Karşılıklı hiçbir şey yoktu. "Yapma." Diye açıkça yalvardı. "Yapma Ef-"

"Ben buraya seni dinlemeye gelmedim." Diye yine kestim lafını. "Ben konuşacağım sen dinleyeceksin, bitti. Bu kadar." İşaret parmağım indi ama bu kez elim masayı buldu. Fetih her konuştuğunda onu susturmak için yumruğumu vuracağımı bilmiyordum, öyle bir şey yoktu kafamda.

"Yarın sabah uyandığımda herkes, bu evdeki herkes yerli yerinde olacak!" ona şu an gırla şey söylesem muhtemelen seve seve yapacaktı ve belki de bu istediğim onun için şu an en berbat şeydi. Bakışlarındaki her şey dağıldı, o muhalefet olmaya, çıkışmaya meyilli Fetih bana resmen el salladı. Saniyesinde.

"Hiç kimsenin bu evden gidişine sebep olamayacaksın duydun mu beni?" çok geçmeden başını iki yana salladı, tüm sakinliği dağıldı.

"Bu asla olmayacak," dedi hemen. "Unut bu ihtimali. Çıkar onu aklından." Bu kadardı işte, Fetih'in benim suyuma gitme süresi bana olan sakinliği bu kadardı. En fazla bu kadardı.

"Bal gibi de olacak." Diye her kelimeyi yuttururcasına konuştum. "Hele bir olmasın dediğim hele bir gönder birilerini bu evden, ben de pılımı pırtımı toplayıp giderim. Duydun mu beni?" söylediklerimin onda ne kadar büyük bir bozguna neden olacağını zaten biliyordum. Ben Fetih'e git kafana sık desem daha anlayışla karşılardı beni.

Sesini yükseltecek gibi oldu, alnındaki damar kendini gösterdi ve hışımla kalkacaktı ki yerinden durdurdu kendini zorla. Ne kadar çok zorlandığını

farkındaydım büyük tepki vermemek için. Renk atmıştı. Şu an delirmek istiyor inadına sakin kalıyordu.

İşaret parmağını bu kez bana o salladı. "Yarın gidecekler. İstediğini söyle. Yarın gid-" her harfi kanun gibi dillendirse de Yumruğumu masaya geçirişim susmasına yetti.

"Hiç beklemem hemen arkalarından çıkar giderim." Dedim anında. Blöf yapmıyordum, yapacaktım. "Sana yemin olsun Fetih," araya girecek gibi oldu yumruğum tekrar buldu masayı konuşamadı. "Çeker giderim. Bak sen benim ne inadımı gördün şimdiye kadar, ne öfkemi, ne sinirimi. Feleğin şaşar. Feleğin şaşar, dediğimin aksi olursa kıyamet kopsa yine çeker giderim."

Eli yumruk oldu, beni engelleyemedikçe delirdi resmen birkaç saniyede gözünün odağı bile kaydı. Yumruk olmuş elini vuracak gibi oldu ama masaya geçirmeden durdu. "Başka bir şey iste." Diye resmen yalvardı. "Duydun mu beni, başka bir şey iste. Bu olmaz." Omuzlarımı kaldırıp indirdim, dudaklarım hafifçe büzüldü. Gerçekten ölümü istesem daha iyiydi sanki ona.

"Olmazsa ben de giderim o zaman." Çözüm basitti. "Bu kadar basit. Herkes bu evde olacak, gidecekleri tarihten önce giden olursa da senden bilirim. Yine çeker giderim," tekrar tekrar ve tekrar aralandı dudakları ama yumruğum yine masayı buldu.

"Konuşma Fetih. Konuşma. Ben konuştum bitti. Gidemezsin deme. Öyle bir çeker giderim ki önümde dağ olsa engel olamaz. Bunu aklından sakın çıkarma!" eğildiğim masanın önünden dikleştim duruşumu dikleştirdim. Yüzüm ve mimiklerimin aksine içim nefes nefeseydi. Bu kadar diktim ama bir çıksam odadan nefesim kesilecek omuzlarım düşecekti sanki.

Hiç bıkmadan usanmadan yine konuşmak için direndi ama "Bitti bu kadar, seni dinlemek istemiyorum." Derken bir adım geriye gittim. "Odaya gelme, seninle aynı odada bile olmak istemiyorum. Dediklerimi aklından çıkarma, sen çıkarırsan ben de çıkar giderim." Söyleyeceklerim bitti sandım, çekip gidecektim ki içimdeki öfke dinmedi. Onu bu gece bu savaşın ortasında bırakmadan önce son cümlelerimi kurdum.

"Ha ayrıca o çok sevdiğin Necip Fazıl var ya," dedim öylece beni hala durdurmaya niyetli olan ve ilk kez karşımda pasif agresif duran Fetih'e bakarken. "Seninle aynı dönemde yaşasaydı şöyle bir dize yazardı muhtemelen:

Benim geçmişim çöplük

Fetih'in geçmişi lahımdır."

Belki bu cümleyi başka zaman kursam bana derdi ki 'sen dilinle adamın hayatını kaydırırsın' diye ama o tarz anlardan o kadar uzaktık ki, benim tek derdim bu odadan çıkmak Fetih'in tek amacı bunu önlemekti. Daha fazla durmadan kapıya ilerlerken hani o kalksa da bana yetişemez, o masanın ardından geçene kadar ben suratına kapıyı çarparım diye hesapladım. Hızlı adımlarımla vardım kapıya, kapıyı da açtım ama arkadan bir el kapıyı geri itip beni de diğer eliyle kendine çevirdi. Bir eli kapının kolunda diğer eli başımın üstünden kapıya bastırılmış vaziyette yüz yüze kaldık. Hayır, haddinden fazla yüz yüze kaldık.

"Çekil." Yüzüne bakmadan söyledim bunu. Böyle çok uzak, epey mesafeli ve oldukça yabancı. Gözlerim direkt denk geldiği yerde, onun kazağında, dolaşırken kolunu aşıp geçmeye çalışsam da kapı kolunu tutuşunu sertleştirdi geçilmez yaptı.

"İzin verir miyim sanıyorsun?" dedi o benim aksime yüzüme dikmişken gözlerini. Beni sadece öfkelendirirse onun yüzüne bakmaya tenezzül ederdim, böyle de oldu. "Öylece çekip gitmene izin verir miyim?"

Bunu söylerken ne düşünüyordu? Böyle bir şey yaşanırsa nasıl engel olmayı planlıyordu? Önüme mi geçerdi? Ezip geçerdim. Hatır mı kalmıştı aramızda? Ezip geçerdim, içim biraz olsun sızlamazdı. Zor mu kullanırdı? Bana? Değil bu evi, bu şehri başına yıkardım, altında ezilirdi. Biraz olsun acımazdım.

Dudaklarım içimin istediğinin aksine yukarı doğru kıvrıldı. "Bunu da mı ben verdim?" derken elim omzuna geçmek için yumruk haline geldi. Sinirliydi, gariptir öfkeliydi de. Neye kime bilmem ama bastırıyordu. Gözlerinde bir ip öfkeyle, o yalvarış aynı ipteydi. Bir ipte iki cambaz gibi. Öfkeyi aşağı itmeye çalışıyordu , çünkü öfkeyle bana asla yaklaşamayacağını biliyordu. Ama bilmediği bir şey vardı, bu gece öfkesini o ipten itişi bile onu bana yaklaştıramazdı.

Omzuna attığım yumruğumla cümlem eş değer ayrıldı benden. "Senden izin alırım düşüncesini de mi ben verdim sana?! Bu cümleyi kurma hakkını da mı ben verdim?!" kıpırdamadı yerinden, çırpınacağımı biliyordu. Bir dağ gibi dikilmişti önüme. Darbelerim bir kuş tüyü kadar etkisizdi görüyordum ama devam de ediyordum. "Tabi ben verdim ya! Beni aptal yerine koyma iznini de ben verdim! Bu cesaretiniz bu yüzd-"

"İzin vermem ki." Kalmıştı, bu ihtimalde kalmıştı. Ne söylesem de şimdi aynı şeyi söyleyip duracak gibiydi.

"Ama ben giderim!" diye bastıra bastıra, aksi yaşanırsa istediğimin yaşanacak olanı kafasına kazısın diye konuştum. "Öyle bir giderim ki bu eve girdiğime bile şahit bulamazsın! Sana bir şey söyleyeyim mi Fetih?" madem bu gece yalanlar bile açığa çıkmıştı, dürüstlük abidesi gibi davranacaktım. Belki utanırdı, belki doğruluk karşısında biraz olsun inanırdı. Söyleyeceğim şeyin ne kadar kötü olabileceğini tartıyor gibiydi gözlerime bakarken.

"Bu evlilik gerçek olsaydı ben zaten şu an bu evde olmazdım." İlk kez, bu asla olmayacak ihtimal benim dudaklarımdan düştü, aramıza geçti, öylece bizi izledi. "Çeker giderdim gururumun ayaklar altına alındığı bu yerden. Tek bir saniye durmazdım ama şükür ya birkaç aylık bir palavranın içindeyiz."

Gerçek olsaydı, her şey en başından gerçek olsaydı sahiden Fetih yine aynı şeyi yapar mıydı? *Yapmazdı Efsun, insan sevdiği kadına böyle apaçık yalan söyler mi? Olmaz öyle şey!*

Gözlerine düşen gölge ayan beyan gözüktü, birkaç kez kırpacak gibi oldu gözlerini kirpiklerini titrettiğiyle kaldı. Söylediğim ona ne hissettirdi bilmem; yutkunuşu birçok şeye de yorulabilirdi, üzerine tek bir saniye düşünülmese de olurdu.

"Ama yine de keşke diyorum, o masada o tarihi bu kadar uzatmasaydım."

Kelimeler doğru kullanılırsa sağlam bir mühimmata dönüşür, düzgün birleştirilirse bir savaş başlatabilir. Ağırlığı vardır, bel büktürür. Kokusu vardır, nefesi keser. Tadı vardır, damak yakar. Yeter ki doğru kullanılsın. Fetih'e vermek istediğim zararı fiziksel olarak yapamasam da tek cümlemle o yıkımı yarattım. İsyan etti resmen konuşmadan, kafası hafifçe sağa doğru yattı. Konuşmadı.

Bu tarihi düşünürken, belirlerken o kadar geniş kapsamlı düşünmüştüm ki. Zeliha önceliğim olmuştu mesela, zaten bu süreci sınavla birlikte zor atlatacaktı bir de bizim evlenip boşanmamızla iyice kafası karışsın istememiştim.

"Bir ay kâfiydi, olmadı iki ay. Şafak saymayı kendime iş edinmeyeceğim kadar olsaydı yeterdi," konuşuyordum, karşımdakini yıkıyordum hatta ama içim soğumuyor hatta söylediğim cümleler benim de zoruma gidiyordu. Şu an yüz yüzeydik diye böyleydi, şimdi odadan çıkınca benden rahatlamışı olmayacaktı. Gözlerim onun yüzünden aşağılara kaydı. Ellerime. Parmaklarıma. Yüzük parmağıma. Yüzüğüme.

Ardından diğer elimde bilinçsizce yüzük parmağımı buldu, kaşlarım havalandı. Çıkarmak değildi amacım, aklımdan geçmemişti. Sembolik bir şeydi zaten, ancak anlamı olsaydı çıkarırdım. Tıpkı gerçekten evli olsaydık gideceğim gibi. Sadece o an onun oradaki varlığını görmek, hissetmek istedim. Kaşlarım havalandı, parmaklarım ve gözlerim yüzükteydi yüzüğü öylece çeviriyorken devam ettim.

"Ben zaten biliyordum ama," dedim sakince. Bu konuşma biraz kendimeydi. "Bu elbet yaşanacak biliyordum. Neden olacak bilmiyordum, kim ne sebep olacak onu da bilmiyordum ama bunun olacağını farkındaydım." Durdum derin bir nefes aldım. Öylece yüzükle oynuyordum, Fetih takmıştı. Ben onunkini değil belki ama o benimkini takmıştı. Keşke başından beri kabul etmeseydim bunu, yüzük takmaktan hoşlanmadığımı söyleseydim, bir bahane uydursaydım da kabul etmeseydim takmayı.

"Günün birinde bu evliliği kabul ettiğim için pişm-"

"Hayır hayır Efsun!" artık kendi çevresinde öylece çevirdiğim yüzüğü parmağımın yarısına getirdiği mi Fetih'i parmaklarımı kavrayan eliyle fark ettim. Cümle yarım kaldı, Fetih elimi; ellerimiz birbirine mıhlanacak kadar sıkıca kavradı. "Hayır kurma o cümleyi." Baş parmağının benim yarıya kadar getirdiğim yüzüğü geri itişini izledim. Başım hala eğikti.

"Çok öfkelisin, kurma o cümleyi yapma bana bunu." O kadar telaşla kuruyordu ki bu cümleleri, söylediğim şey çok mühimdi sanki. Asla duymak istemeyeceği cümlelerin başında gibiydi hatta. "Yapma Efsun, konuşacağız. Ben kendimi anlatacağım sana, sonra da halledeceğiz. Bu cümleyi kurmayacaksın, ant içtim en başında. Bu cümleyi kurdurtmayacağım sana. Kurma bu cümleyi." Açık seçik bir ricanın ötesinde olan bir şeydi bu. Kursam bu cümleyi, kafasında kurduğu koca bir bina yıkılacak gibiydi. Duymak istemedi, elimi çekmeye çalıştım bırakmadı, parmaklarımı bile hareket ettiremedim. Ama susmadım da, ben hiç iyi değildim o da hiç iyi olmasın istiyordum. Ben şimdi yatakta dönüp duracaktım bütün gece, yarın kendimde olmayacaktım o da yaşasın istiyordum. Bunun sebebi oysa eksik kalmasın istiyordum.

Başımı ona doğru kaldırdım, ellerimizi ayırma çabam sürdü. Göz göze geldik, zaten o hep benim konuşmamdan rahatsız olan bir adamdı. Bu gece bu isteği daha da fazlaydı. Dümdüz ifademi gülümseyişim böldü. Gözleri dudaklarıma ulaştı bir an, odanın ışığı epey loştu.

"Niye sen de pişman değil misin?" cümle dolaylı yoldan da olsa ağzımdan çıktı. O beklediğim zelzele olmadan, devamını getirdiğim cümle o tüm sakinliği dağıttı. Gecenin sonunun kavga biteceği her şekilde belli oldu.

"Bana bakınca maaile benim yerime düşündüğünüz Şûrîde'yi yanında görmek istemez miydin?"

Öyle söylemişti değil mi? Evet tam olarak öyle söylemişti.

O sakinlik, miskinlik, ne söylesem kızar diye ölçüp tartmalar, nasıl ikna ederim beni dinlesin diye girdiği çabalar tuzla buz oldu. Kurduğum cümle sabrını bitirmiş gibi arkamdaki elini kapıyı sarsmayacak ama benim sırtımda o sarsıntının titreşimini hissedeceğim kadar sertlikte vurdu.

"Herkes," elini vurdu kapıya. "zaten," tekrar vurdu. "olması," yine vurdu. "gereken," tekrar yaptı aynı şeyi. "yerdeydi Efsun."

Dolaylı yoldan söylediği, değil içime kulağıma bile ulaşmadı. "Ağzından ne çıkıyor farkında bile değilsin, kafanı topla abuk subuk cümleler çıkmasın kimsenin ağzından."

"Herkes olması gerektiği yerde olsaydı ben tam şu an bu evde olmazdım!" yüksek sesle kurduğum bu cümleden hemen sonra onun da boşluğundan yararlanarak hem ittim, hem de bir boşluk yaratıp kapıyla arasından çıktım. Bu cümle ona bir taş gibi sekti, derin bir nefes alıp gözlerini yumdu. Kapının kolundaki elini öyle bir sıktı ki parmak boğumları bembeyaz kesildi. Elini yüzüne örttü tavana baktı, yüzünü sakallarını sabırla sıvazladı. Sanki o bana adım atarak bir şeyler yapmaya çalışıyordu, bense yolu kapatmıyordum da ayağını taşla eziyordum. Bir şeyi farkında değildi. Yol yoktu ki. Onun bana gelebileceği hiçbir yol yoktu. Bana bu evde sadakatini de, bağlılığını da tek dillendiren oydu. Her şey ama her şey gözümde çöpten farksızdı artık.

Yemin ederim Fetih, Fetih yemin ederim tek bir yolum bile sana açılmayacak. Sana yollarımdan birini açarsam bu şafak dolana kadar bana da yazıklar olsun.

İçimdeki o acı dilimden çıkmaya devam etti. Öfke mi denir, hınç mı yoksa başka bir şey mi bilmem ama devam ettim. "Tam size layık bir gelin biliyor musun?" bu cümlenin içimi titreteceğini bilsem yine kurar mıydım? Daha yüksek sesle kurardım. "Evli bir adam için; için için ağlayan bir kadın, tam san-" onunla ve ailesiyle ilgili can sıkacak cümlelerimi beklemediğim bir anda geri yuttum. Bana öyle bir dönüş yaptı ki, konuşması değil bana doğru dönüşü ve üstüme yürüyüşü böldü beni.

"O cümleni sakın tamamlama!" diye olayın başından beri ilk kez sesini bu kadar net yükseltti. Sakinlik yerini tehlikeye bırakmıştı. Üstüme doğru attığı bir adımla istemsizce geri gitsem de işaret parmağı yüzümün hizasındaydı. "Zamanında bunu teklif edene ne tepki verdiysem eksiği olmaz fazlası olur Efsun sana. Duydun mu beni?!"

"İndir elini geri bas!" nasıl hem suçlu olup hem üstüme yürüyerek öfkesini yüzüme resmen tükürüyordu? Dedim dedim ama dediğimi yapmadı. "Bir aydır benden bunu gizleyen adamdan ben her şeyi beklerim. Tamam mı? Sen ister duymak iste ister duymak isteme. Benim şu an kafamın içinde dolaşıp duranları sen bilsen, senin gibi bir çiçeğe kıyameti koparan, bir telafi konuşmasına dükkanı başımıza yıkan biri taş taş üstünde bırakmazdı! Sen ne hakla bana kızıyorsun ki?!" zoruna gidiyordu, bir de annesinin ona yakıştırdığı kişiyi onlara yakıştırmam zoruna gidiyordu. Elimi rastgele havaya salladım. "Ne hakla ya ne hakla?! Ya defol git ne haliniz varsa görün, ben kiminle neyi konuşuyorum ki?!" artık o uğraşma çabamın sonu odanın kapısına ilerlememle oldu. Şimdi bu odada ardımda oturup kara kara düşünsün istedim ama o pes etmedi kolumdan tuttu.

"Yarın gidecekler." Diye bozuk plak gibi tekrar etti. "Sen de kafanı toparlayacaksın, biz de konuşacağız."

Kolumu kendime çektim daha sıkı tuttu öylece.

"Ne onlar gidecekler ne biz konuşacağız! Ha onların gideceği tutar, kapıları kapanmadan ben de çıkar giderim o kapıdan." Vazgeçmeyecektim, asla niyetim yoktu. Dudaklarını ezdi hırsla sonra resmen inler gibi bir ses çıkardı. İçinde kıyamet kopuyor dışarı tek bir şey bile yansıtamıyordu, halbuki içinde yaprak oynasa dışarıda kıyameti koparmaya yeltenecek bir adamdı.

"Onlar gidecekler sen evinde kalacaksın. Yarın kimse olmayacak bu evde, bitti misafirlik." Bozuk plak gibi aynı şeyleri tekrar ediyorduk ama ikimiz de ikna olmuyorduk. Şimdiye kadar gönderme çabasına mı girmişti? Bu saatten sonra bu çabaya girmesi bile bin bir anlam ifade ediyordu. Neyden korkuyordu? Neden korkuyordu?

Kolumu omzum çıkacak derecede hışımla savurarak ondan kurtardım ve aynı anda bir ağrı da girdi zaten omzuma. "Bu evdeki tek misafir benim! O yüzden sana seçenek sunuyorum. Başkasının biletini kesersen ilk ben yolcuyum. Hodri meydan, gönder kimi gönderiyorsan. Kimin gücü kime yeterse!" sonra resmen koşar adımlarla kendimi odanın dışına attığımda kapıyı ben mi sert çarptım yoksa kriz eşiğine gelen Fetih'in kapıyı kırmaya

niyeti varmış gibi geçirdiği yumruk yüzünden mi çarptı o kapı öyle bilinmez ama zarar görmüş olabilirdi. Fetih'in benim yüzüme doğru yapmaya cesaret edemediği o bağırış resmen bütün konağa inletirken odasından çoktan çıkmış olan Zeliha'yla göz göze geldim. Hızlı hızlı soluklanırken ben içeriden bir kırılma sesi geldi.

Tam da o sıra merdivenlerin eşiğinde tam olarak bizim kata ulaşmamış Osman Karadere'yle gözlerim kesişti. Bakışlarında bir öfke bekledim, bir sinir, bir kızgınlık ama hiçbir şey olmadığı gibi garip bir şekilde içerideki tartışmanın neden olduğunu da biliyordu, hiç o olayı çözmeye çalışır ifadeyi yakalayamadım. Odayı başına yıkmaya yemin etmiş kişinin kırıp dökmeleri katlanarak artmaya devam etti, tam da o sıra Osman Bey'in yanından benim azılı düşmanım geçmeye yeltendiğinde eşi tarafından durduruldu.

"Zühre odaya." Cümlesini duydum.

Evet biliyordu. Fetih muhtemelen gitmeleri için gerekli adımı babasından istemişti, annesine yaptıramayacağından değil hatta annesi daha iyi bir bahane bulurdu ama annesinin benim bunu bildiğimden haberdar olmasını istemiyordu. Benim haberim yokken bu kadar ileri giden bir kadın ben haberdarken nelere kalkışır, neler söyler kimse tahmin bile edemezdi. Ama Fetih'in bilmediği bir şey vardı annesi ben hiçbir şeyden haberdar değilken bile neleri telaffuz etmiş, neleri yapmıştı. Fetih mutlaka annesini onlar bu eve ilk geldiği zaman uyarmıştı, aksi olsa ben bu gerçeği bir aydır elli kere öğrenmiştim. Uyardığı için her şeyi alttan alttan beni aptal yerine koyarak yapmıştı.

Şimdiki seslerden daha yüksek bir ses geldiğinde içeriden Zühre kocasını geçerek tekrar bize doğru atıldı "Bırak! Ne oluyor gidip bakacağım!" dedi. Sesinde endişe vardı çünkü oğlu odayı yıkıyordu. Ama istediği olmadı "Odaya." Diye ikinci uyarıyı aldı. Tam da o an hedefi değişti bana baktı.

"Ne yaptın oğluma?!" diyerek yine yürümeye çalıştı ama engelleniyordu. Bomboş ona baktım, o hiç memnun olmadığı kayınvalidesi bile ona böylesini yapmazdı. Kadın kadına bu kadar kötülük yapamazdı, Fetih tutsa birinin elinden gelse bu eve ben çıkmadan o kapıdan kurban keserdi gibi davranıyordu. Kötü bir insandı. İçinde açık seçik saf kötülük vardı. Açık seçik hem de.

Osman Bey kolundan tuttuğu kadının kendi iradesiyle gitmeyeceğini anlarken hala muhtemelen kalbi ağzında beni izleyen kızına baktı. "Zeliha, hadi kızım git uyu." Dediğinde biraz bağırmak zorunda kaldı çünkü bir numarası içeride üç saniye duruyorsa on saniye bir şeyleri fırlatıyordu. Cam

kırılma sesleri mi gelmedi, bir şeyler mi devrilmedi... Artık iki eliyle karısını ancak zapt edebilen adam benimle beraber kızına baktı. Benim yanıma gelip gelmemek konusunda epey kararsızken Zeliha, içeriden gelen her gürültüye ayrı ayrı irkilirken sanırım gözleri sulanmıştı.

"Hadi Zeliha." Diye tekrardan uyarı aldığında burada karar merciinin ben olduğumu farkındaydım. Benden bir şey bekliyordu, belki gel dememi ama şu am hiç kimseyle konuşmaya niyetli değildim. Düz bir ifadeyle git der gibi kafamı salladığımda ikiletmedi, önce seslerin gelmeye devam ettiği odanın kapısına sonra babasına en son da bana bakarak odasına girdi.

Devamıysa Osman Karadere'nin illaki gelip benim canımı alacak olan karısını odaya doğru zorla götürmesi ve konuşmalarını dinlememle geçti.

"Bırak Fetih'in yanına gideceğim!"

"Gitmeyeceksin."

"Odayı yıktı odayı! Kendine zarar verecek, bırak. Derdi ne gidip bakacağım."

"Yok bizi ilgilendirmez, gitmeyeceğiz. Kavga etmişler herhalde, bize düşmez."

"Beni öyle bir ilgilendirir ki, başını yedi oğl-" sonra ses gittikçe yok oldu ve duyamayacağım yere geldi. Odaya da girdiler, içeride ki kırmızı görmüş boğa da kırıp dökecek bir şey bırakmadı sandım ama beklemediğim anda başka bir gürültü koptuğunda odada ben de Zeliha gibi yerimden sıçradım. Baş parmağımı damağıma bastırırken uyuyacağım odaya dogru adımlayıp kendimi içeri attım.

Bir nefes alayım dedim, burnumdan geldi. Bu oda Fetih'ten daha çok Fetih kokuyordu. Sövmemek için kendimle direnirken camlara basmadan yatağa vardım, öylece kendimi bıraktım. Yanaklarım ateş gibi yanıyordu. Bavulumu her ihtimale karşı hazırlasa mıydım? Ne kadar ciddi olduğumu görmüştü. Ama yine de bir ihtimal... Oflayarak yüzümü sıvazlarken bileğimdeki bilekliğin zincirinin tenime değmesiyle uzun zamandır bende takılı olan ama varlığını hissetmeyeceğim kadar alıştığım, bir parçam gibi benimsediğim bilekliğe baktım.

"Güzel durur diye düşündüm ben. Takarsın gibi devamlı, yani rahatsız etmez. Çıkarmazsın hiç rahatsız olup."

"Beğendin mi?"

"Çok zarif."

İlk taktığımda bilekliği bu iş bittiğinde de çıkarmam demiştim kendi kendime. Çünkü çok zarifti, çok güzeldi. Çok beğenmiştim. Üstelik yüzük

gibi sembolik bir şeyde değildi gözümde. Dostça bitecekti her şey gözümde, o yüzden çıkarmaya lüzum yok diye düşünmüştüm. O zamana kadar daha çok alışırım diye hesap etmiştim. Fetih düşünerek tamamen kendi isteğiyle almıştı sonuçta, tıpkı benim aldığım saat gibi. Bir gün evlenmeyene kadar çıkarmam hatta evlendikten sonra bile duruma bakarım diyordum. Çıkarsam bile elimi sürmemezlik yapmazdım, arada kullanırdım. En azından öyle hesap etmiştim, o zamanlar. Ama şimdi bilekliği çıkarmak saniyelerimi almadı. Kendimi hiç o muallakta bırakmadım, direkt olarak yandaki sehpaya bıraktım. Neden bir parçam yapacak kadar alışıyordum ki, Fetih'ten gelen tek bir şeye dahi bağışıklık kazanmam saçmalığın daniskasıydı. Benim aylar sonra adım bile kalmayacaktı bu evde, tıpkı şimdi ne hatırımın ne kadrimin ne hakkımın kaldığı gibi.

Güvenmeyecektin Efsun, güvenmeyecektin. Fetih'in iki minnet sözüne mi kandın, yoksa bu evde akıp giden zamana mı? Ölsen üzülmeyecek, hamile olsan yas ilan edecek insanlarla yaşarken birbirinize tamamen mecbur kalmış Fetih'e mi inanıp yumdun gözünü? Hata sende Efsun, hata sende. O ilk karşına çıktıkları gün nasıl güven yoksa içinde koruyacaktın bunu. Senin bu hayatta darbe yemediğin kim var ki Fetih'ten bekledin bunu? Fetih'te vurur başkası da vurur sırtından. Anla artık bunu, sen demedin mi evlenecek, bu iş bittikten sonra Fetih annesinin gönlünden geçenle evlenecek diye? Daha hiçbir şeyden haberin yokken doğmadı mı bu içine? Belki de bir aydır Fetih'in müstakbel karısıyla oturdun yemek yedin? Ne belli, hayır diyebilir misin? Deme artık, bunu da yaparlar de artık. Şimdi vaziyet buyken, aylar sonra esamen okunmayacakken bu evde; senin neden boş kalmış bileğin yanmaya başladı? Ya karnının ağrısı, içinin bulantısı? Kalbin niye sızlıyor peki? Uyu Efsun uyu, bundan beter bin gece geçirdin. Merak etme bin gecenin de sonu güneşle bitti. Tıpkı bu gece olacağı gibi.

📎📎📎

Bir süredir oturttuğumuz bir düzen vardı. Ben sabah uyanamazdım, uyanırdım da tek alarmla bu hayatımın hiçbir döneminde mümkün olmamıştı. Saat yedide mi uyanacaktım, saat altı buçuktan itibaren on dakika aralıklarla alarm kurar erteleye erteleye saat yedide uyanırdım. Lakin son bir ayda oturttuğum düzenle bu böyle değildi. Tek bir alarm vardı o da Fetih'e aitti. O gece geç yatsa da o saatte uyanır, bu saat benim asıl uyanacağım saatti, beni uyandırırdı. Bazen zorla, bazen süründürerek, bazen sinirlenerek, bazen de bir bebeği uyandırıyormuş gibi ağzımdan çıkardığım her türlü uyku sersemi cümleleri dikkatli dinliyormuş gibi

davranıp ben yatağa geri dönüp uyumaya çalışmayacak kıvama gelene kadar ilgileniyordu. Zaman zaman ben duş alıp gelene kadar kahvemi alıp geliyordu, sonra ben kahvaltıya inince benim boşalttığım yatağı o dolduruyordu. Arkamı da hep o topluyordu. İçtiğim kahve bardağını bile almayı unutuyordum, kullandığım parfümü onun istediği gibi simetrik şekilde de koymazdım pek. O tek tek yapardı hepsini. Beni hem o uyandırır hem o arkamdan odayı yine bal dök yala kıvamına getirirdi.

Bu sabah hariç. Fetih'in genelde çalan alarmının çalmasına bile vardı bir saat kadar. Saat o kadar erkendi. Kendim uyanmıştım, arkamda en ufak bir saç teli bile bırakmamıştım. Topuklu botlarımın üzerinde hem bok gibi geçen bir gece, hem sabah o koca fincanla içmediğim kahve, hem hala ağrıyan karnım yüzünden zar zor duruyordum. Gözüm dün gece hiç suçu yokken yıkılan odanın penceresindeydi. Topuklu ayakkabılarımdan çıkabilecek minimum sesle merakıma yenik düşüp camın önüne doğru ilerledim. Gözükmeyecek şekilde hafifçe kafamı uzatırken temkinliğimi beni görebilme ihtimali olan kişinin halini fark edince kaybettim. Masanın üzerinde tek bir şey kalmamıştı alkol aldığı bardak ve küllük hariç, bunların da sonradan yerleştirildiği her halinden belliydi. Diğerlerinin yerle bir olduklarını tahmin etmek zor değildi. Raflarda olan kitapların bir çoğu gibi. İki kolu da masanın üzerindeyken; birini alnıyla masa arasına yerleştirmişken diğeri yayvan bir şekilde masanın üzerine dirseğinden kırılarak yerleştirilmişti. Yüzü gözükmüyordu, saçları masaya doğru düşmüş ama temas etmiyordu. Bir ayyaş gibi sızıp kalmıştı. Gözlerimi devirirken daha fazla orada durmayıp aşağıya indim yavaş yavaş. Biri bana günaydın dedi, sadece başımı sallamakla yetindim. Bütün vücudumun üzerinden tır geçmiş gibi sızlıyordu. Belki bu eve akşam girmeyecektim, bilmiyordum. Bugün arayıp gideni de kalanı da öğrenecektim. Her şey öğrendiğim şeye bağlıydı.

Benim önümden yürüyen bir gerçek durdu önce omzuma sonra sırtıma bindi. Tüm gün bunu taşıyacağımı farkındaydım. Bu eve gelmeme ihtimalime rağmen; o kadar kırgın, o kadar kolum kanadım yorulmuş uçmak istemiyordu ki kimseyle vedalaşma niyeti bile içime düşmemişti. Bu farkındalık sahiden tüm günü benim burnumdan getirmeye yeterdi.

📎📎📎

Kapıda hala ne işe yaradığını çözemediğim adamlarla bakışırken benimle birkaç saniyeden fazla göz göze kalmıyorlardı ama bir türlü arabadan inmediğim için de gözleri sık sık beni buluyordu. Çenemi direksiyona

yaslayıp parmaklarımla direksiyonu kavradığım yerde ritim tuttum. Zehir zemberek, bol sancılı, bir serumlu, bol hastalı, baş ağrılı, mide bulantılı ve Fetih'ten on küsur cevapsız aramalı bir günün sonunda vardığım kapının önünde arabadan inmeyerek bekliyordum öylece. Şûrîde ve annesi evdeydi. Söylediğim olmuştu, kimse gitmemişti. Sabah erkenden çıkmış kimseyle karşılaşmamıştım ama şimdi denk gelmemek mümkün değildi.

Önümde üç gece dört gün boşluğum vardı. Çünkü aptal ben, Fetih'in kanından olan birinin hatırına gecemi gündüzüme katmış, günlerce hastanede sabahlamış bir de o yetmiyormuş gibi üstümden bugün tekrar nöbet isteyerek azar işitmiş, o da yetmiyormuş gibi ısrar etmiş ve kovulmuştum. Mümkün mertebe gelmem gereken günden önce hastane kapısının önünden bile geçmemem söylenmişti. Fetih yüzünden hocamdan azar da işitmiştim, nefretim nefes aldıkça bile artıyordu. Yine de yarın çıkacaktım evden, belki Burcu'ya giderdim. Belki yıllık izinde olan başka bir meslektaşıma. Ama sanmıyordum birkaç günümü bu evde geçireceğimi.

Aniden camımın tıklatılmasıyla yerimden sıçrarken korkuyla elimi kalbime bastırdım. Sirke satan suratımla camı indirirken ne ara kapının önünden benim kapıma geldiğini bilmediğim adama baktım.

"Bir sorun mu var Efsun Hanım?" diye sordu ilkten. Sorup sormamak konusunda pek emin değildi, her halinden belliydi.

Başımı iki yana salladım sadece. Bir süre bakıştık öylece. Tam gidecek gibi olurken tekrar döndü bana. "Fetih Bey'e haber vermemi ister misiniz?" o duygusuz, ifadesiz ve cevap vermeye mecali olmayan Efsun gitti hemen "Ne münasebet?!" diye çirkefleşen Efsun geldi.

Normal koşullarda bir Efsun Zorlu, Fetih ismini duyduktan üç saniye sonra öfkeyle dolup taşardı. Bugünkü altın bilgi de buydu.

Adam ona niye kızdığımı anlamadan ben indim arabadan. Normalde daha ileride park ederdim ama bugün yolun ortasında bırakmıştım. Hani buradan geçecek tek araç Fetih'inki olsa kesinlikle bırakır, hatta sokağın girişini tamamen kapatırdım ama hayır. Hastası olan da geçebilirdi bu yoldan diye anahtarımı ilginç bir vaka izliyormuş gibi beni izleyen adama verdim. Anahtarı ona uzattım.

"Aracı uygun bir yere park edip sonra anahtarı içeriye bırakır mısın?" bir süre bir günde birkaç yıl yaşlanmış ya da makyajsız ve uykusuz yüzüme baktı sonra başını sallayıp eve ilerledim. Bunun sonu yoktu, nereye kadar bekleyecektim? Kaçacak bir şey yoktu, çok istiyorlarsa onlar benden kaçsaydı.

Açılan kapıdan hızlı hızlı girerken tamam bir cesaretim yerine gelmişti ama zırank diye de karşılaşmasaydım keşke Şûrîde'yle bu kadar erken. Adımlarım durdu, ellerim yumruk oldu, çantam düşüyordu az kalsın. İlk kez bu gözle baktım ona. Artık ne güzelliği beş para etmeye başladı gözümde, ne zarafeti, ne nahifliği. Karşımda sadece evli bir adam için, için için ağlayan, sırf dikkatini çekmek için mantı yapan, karısının hamilelik haberine üzülecek, karısıyla alay eder gibi kocası üzerinden iddiaya giren, teyzesiyle birlik olan o kadın kaldı. Güzellik sahiden bakan gözdeydi. Daha önce bu kadar net hissetmemiştim.

O kadar yüzüne baktım ki, üzerine giydiği kabanını elindeki çantayı görmedim bile. Gözlerim ışık hızında açıldı. Gidiyor muydu?! Gözüm hemen arkamdaki kapıya takıldı. Bu bir kumpas mıydı? Beni eve sokup hemen ardından onları çıkararak benim tekrar çıkmamı mı engelleyecekti Fetih? Dişlerimi birbirine bastırırken aniden Zühre Karadere'nin sesini duydum.

"Çıkıyor musunuz kızım?"

Nereye gidiyorlardı ya?! Fetih gerçekten düşündüğümü yaptıysa onun beynini bile akıtabilirdim. Yapamazdı böyle bir şey, bu kadarını yapamazdı. Yapardı aptal Efsun! Ne çabuk unuttun yapardı!

"Evet teyze. Gidelim artık, anca varırız. Siz de gelebilirseniz en kötü eniştemle çaya gelin, sonra beraber kalkıp geliriz." her an aklımdaki planın gerçekleşme ihtimaline karşı polisi aramak için sıkıca tuttuğum telefonu biraz gevşettim. Kulağımın uğuldaması da biraz azaldı.

"Bakarız artık gelirsek ben arar sana haber veririm. Olur da gelmezsek taksilerle uğraşmayın, kalkmadan bana haber verin," durdu gözleri tesadüf eseri beni bulduğu için durdu doğrusu. Tamam sakin olmalıydım, sık sık yaptıkları akraba ziyaretlerinden biriydi. Gitmiyorlardı. Gidemezlerdi. Gitmek isteseler de gitmeyeceklerdi. Zühre Karadere sırf beni gördü diye öyle bir cümle kurdu ki elimden bir kaza çıkmasın diye sıktıkça sıktım kendim.

"Olmadı Fetih gelip alır sizi."

Arabasının altına canlı bomba koyup, seni de o arabaya bindireceksem neden olmasın?

İlk girdiğimde çantasının içiyle uğraşan Şûrîde ilk kez beni gördü. Teyzesine bakarken gülümseyen o beniz soldu, yutkundu ve ben de o an bir şey anladım. Onun da gözünün feri gitmişti. Rengi solmuştu. Hatta gözleri şişmişti. Gözleri saliselik karnıma düştü sonra hemen yüzüme tırmandı.

Gülümseyemedi ama dudakları kıvrıldı. "Yok canım," dedi teyzesine ithafen. "Ne gerek var Fetih'e? Bizi bırakan kişiye söylerim o yine alır." o sırada biraz telaşla Zühre Karadere mutfaktan çağırıldığında onun bana baktığını bile bile ona bakmadan gidişini izledim ayaklarını dikizleyerek. Dost başaydı, düşmanı da zaten bilen bilirdi.

Ne olmuştu Şûrîde'ye, karnımda aslında hiç olmayan bebek ona vicdan mı yaptırmıştı? Dün gece midesi mi bulanmıştı düşündükçe yaptıklarını? Mesela benim bulanmıştı. Aklı başına rahmime bir bebek düşünce mi gelmişti? Onun bir kadın olarak gururu yok muydu ya da o bir kadın olarak karşısındaki kadının onurunu nasıl düşünemiyordu?

"Hoş geldin Efsun." dedi bana bakarak. Onun gibi gülümsemeye çalışmadım, dik adımlarla onlara ilerledim sadece. İlk golü atıp konuştu. "Yorgun görünüyorsun. İyi misin? Geçti mi midende ki hareketlilik." başlıyorduk. Hiç beklememişti, hiç. Ufak samimiyetten uzak bir gülüş döküldü dudaklarımdan.

"Kaşen var mı?" diye sordum öylece onun yüzünü incelerken. Gözlerini kısarak bana baktı. "Hep aynı soruyu soruyorsun, ilaç yazacaksın herhalde. Mutfaktan sonra sağlığa da merak saldın sanki." ben komik bir şey söylemedim o da gülmedi hatta kaşları havalandı.

"Sen gergin misin?" diye sordu aniden, bu soruyu sorarken resmen sesi içine kaçmıştı. Ani duygu değişimleri... Neye yorduğunu biliyordum.

"Bilmem gergin miyim?" diye soran ben oldum. Ağzımı arayacaktı aklınca. Ne olduğunu anlamaya çalışır gibi bir süre yüzüme baktı.

"Yorgunluktandır o." dedi bozuntuya vermeden sonra yaptığı şeye devam etti. "Dün gönderdiğim çay iyi geldi mi?" o çayın yarısını senin diğer yarısını Fetih'in başından aşağı dökmeliydim. Ancak bana öyle iyi gelirdi.

Hamile olmadığını sakın belli etme!

"Geldi, çok iyi geldi. Gözyaşlarını mı koydun yoksa içine?" sizden sevgi çıkmaz zaten demek istedim. Diyebilirdim, niye demedim ki? Yüz ifadesi iyice değişti. Hem iyi geldi deyişime bozuldu hem de son kısma. Adım adım ikna oluyordu bir aptal gibi. Sinsilerdi bana açıkça sormayacak kadar.

"Efendim?" derken gerçekten anlamaya çalışıyordu bir şeyleri. Böyle bir giriş beklemiyordu benden muhtemelen.

"Hayırdır, nereye?" diye sormakla yetindim cevap vermek yerine. O sırada mutfaktan bir kişi çıktı ama kim olduğuna bakmadım, az çok tahmin edebiliyordum zaten.

"Osman Enişteminkuzeni babamla da iş arkadaşı. Gitmeden akşam yemeğine çağırmışlar, oraya gidiyoruz."

Zühre Karadere resmen tüm öfkemi ondan çıkarayım diye şansını zorlamaya başladı. "Senin de kırkın çıktı," mutfaktan bana laf sokmak için alel acele çıktığına emindim. "artık bize misafirliğe gelmeye başlayacak millet, tek bir yere gitmedin Fetih'i alıp. Örnek al örnek. Dünya kadar insan var, bir el öpmeye gitmedin. Ayıp nedir biliyor musun sen? Küçük büyüğe gider, büyük küçüğe değil."

Yok ben katliam yapacak işe de ilk bu kadından başlayacaktım. Şu kadının dediklerini sindirecek sistem kalmamıştı artık bende. Baygın gözlerim onu buldu.

"Bunu kayınvalidesini ayağına bekleyen kadın mı söylüyor? Kaynanamı örnek alıyorum, ne yaparsınız."

Beni o kadar öldürmek istiyordu ki üstüme doğru bir adım atmaya yeltendiğinde Şûrîde araya girdi ama konuşmasının önüne geçemedi. "O zaman kayınvalidenden kocanın evinin huzurunu kaçırmamayı da öğrenseydin. Terb-"

"Teyze lütfen!" diye araya çok düşünceli bir ses girdi. Dün herkes ne kadar duydu bilinmez elbet huzursuzluk çıktığını duymuştu. Zühre Karadere henüz nedenini bilmediği için çok öfkeliydi. Öğrenmiş olsa çok keyifli olurdu.

"Canım ne kadarını isterse o kadarını öğreniyorum. Huzur kaçırasım geldi kaçırdım. Size mi kaldı bizim tartışmamız? Şûrîde sen de çık aradan, ne yapıyorsun?"

Sanki bıraksa beni dövecek gibi tutmuştu. Şu iyilik ve barış elçisi pozlarını bıraksaydı artık çünkü benim daha çok sinirlerim bozuluyordu. Ama dediğim olmadı, Şûrîde bırakmadığı gibi bana kuracağı tüm cümleleri de engelledi. Zühre tam konuşmak için ağzını açıyordu ki o konuşuyordu.

"Tamam teyze, tamam. Gel sen beni geçir." işe yaramadı hatta Zühre bu kez ona konuştu. "Ne demek tamam, sen dün gece Fetih ne yap-"

"Bizi ilgilendirmez." cümlesi bir kez daha kuruldu dün geceden beri. Bu cümle yüzünü net görmesem de sanki canından can götürmüştü. Kurmuştu kurmuştu ama canı yanmıştı. Belki deli gibi merak ediyordu Fetih'i o hale düşüren şeyi, belki üzülüyordu Fetih üzüldü diye. Sanki biri eline bir kaşık alıp kalbimi oymaya başladı. Bu ihtimaller gözlerimin önüne şeffaf bir perde çekti, önümü görüyordum ama perdenin varlığı canımı yakıyordu. Gözlerim batıyordu. Kalbim oyuluyor, kulaklarım çınlıyordu. Bir savaşta

düşmanı izler gibi izledim Şûrîde'yi. Dün belki de bunun için uyuyamamıştı. Biricik aşkının derdini derdi yapmıştı. Delirecektim, yemin ederim delirecektim.

Şûrîde daha da sıkı tuttu teyzesini. Neyden korkuyordu Şûrîde, tuttuğu kadınla gireceğim herhangi bir münakaşa da düşük yapacağımdan mı? İyilik meleği Şûrîde.

"Olabilir. Senle enişte de kavga ediyorsunuz. Olabilir, gel sen beni geçir."

Koluna asıldı, onu kapıya doğru yürütmeye çalıştı. Vicdan rahatlatıp günah çıkarıyordu. Eğer bizi öylece bırakıp giderse Zühre Karadere'nin nasıl bir ateş topuna döndüğünü farkındaydı ve neler yapabileceğini de. Kendini koruyucu melek mi ilan etmişti? Samimiyetsiz.

"Bana neler söylüyor duymuyor musun?!" diye saldırı tuşunu bir türlü kapatmadı. Hâlbuki daha benim nazarımda ağzımı bile açmamıştım.

"Bir şey olmaz. Olabilir, normal belki de bunlar." durdu gözlerini yumdu dudaklarını bastırıp. "Yani normal belki de derken."

Hormonel mi sanıyordu bu tavırlarımı? Komediydi Allah'ım, komediydi!

"Gel sen." diyerek onu iyice çekiştirdi. Bana son kez baktı, gülümsedi ben boş bakışlarım altında gözümün önündeki tiyatroyu izlerken. Senaryo da çok kötüydü, oyunculardan. Öylece konaktan çıkışlarını izlerken gözlerimi devire devire merdivenlere yöneldim. Bugün kimseyle uğraşamayacak kadar kendimi bitkin hissediyordum zaten, onlarla bir masaya oturabilmek için en mantıklı ve en erken zaman yarın olmalıydı.

Sürüne sürüne merdivenleri tırmandım, öylece ayaklarıma bakıyordum. Odanın olduğu kata vardım, adımlarım odaya doğru giderken bir kapı açılma sesi duydum. Korkuyla başımı kaldırırken korktuğum başıma gelmedi, Fetih değildi. Zeliha'ydı. Muhtemelen gözü kulağı kapıdaydı saniyesinde çıkmıştı çünkü.

Yanakları al al olmuşken bana baktı. Biraz yüzünde tedirginlik, biraz endişe, biraz da korku vardı. Buradan bile yüzünün ısısının yüksek olduğunu çok rahat anlayabiliyordum.

"Efsun abla," dedi kısık sesle. "Hoş geldin." epey temkinliydi. Bana yaklaşmak için tetikteydi ama yaklaşmıyordu. Dudaklarım ilk kez biraz kıvrıldı "Hoş buldum." dedim en başta. İlk kez bu kadar soğuk bir selamlaşma geçti aramızda. Normalde öyle haşin bir sevgim olurdu ki ona karşı, yüzünü gözünü sıka sıka, ısıra ısıra hasret giderirdim çünkü Zeliha'yı

gün içerisinde gerçekten özlerdim. Hani küçük kız kardeş gibi. Bizim onlardan tek farkımız birbirimizi yemeyişimiz ve etmediğimiz kavgalardı.

"Ben biraz uyuyacağım." dedim ne diyeceğimi çok bilmezken. Onunla bu konuda konuşmak istemiyordum, genel olarak da kimseyle konuşmak istemiyordum. Gerçekten yorgundum. O serumu takmasam bu saate kadar ayakta kalamazdım muhtemelen. "Var mı istediğin bir şey?" ona son kez bakarken yüzünden geçen o dalgalanmayı izledim. Fetih'in bana karşı savunulmasını istemiyordum, bu olayın hafifletilmeye çalışılmasını da. Kavganın yumuşatılmaya çalışılmasını da.

Dudaklarını birbirine bastırdı, başını iki yana salladı. Bu ifadeyle onu geride bırakmak çok zor gelse de birkaç adım attım odaya doğru. Sırtım artık ona dönüktü. Kapıyı açtım, içeriye de giriyordum ki "Efsun abla." diye tekrar seslendi. Tam bir kedi gibiydi. Korkak ama karnı da aç bir kedi. Yaklaşmaya çalışıyor ama yaklaşmaya da korkuyordu. Aynı ürkeklik.

Ona döndüm. Başımı sallarken derin bir nefes alıp sordu. "Ben de gelebilir miyim?" şimdi ben bu ürkek kediye, abisinin yediği halt yüzünden nasıl olurdu da kızardım, tavır yapar ve hayır derdim. Onun bir suçu yoktu, bir tek onun suçu yoktu belki de. O hata yapmıştı bildiği ufak şeyi bana söylemeyerek, geriye kalan herkes ise yanlış.

Başımı salladım omuzlarım düştü. "Gel buraya."

📎📎📎

Birbirimize dönük halde uzanmışken yatağa "Ben senden ağabeyine tavır almanı, kızmanı istemiyorum." diye tekrar ettim. Kaç oldu ben de bilmiyordum. "Bu şey bizim aramızda. Hallederiz ya da halletmeyiz, seninle ilişkimiz bundan bağımsız. Abine kızıp küs diye bunları sana anlatmadım. Hatta o senin ağabeyin. Benim bir kıymetim varsa tabi ki onun yüz kıym-"

"Senin kıymetinin yanında kimsenin kıymetinin adı geçmez benim için." böyle tüm yumuşak cümlelerimi, benim aksime çok sert bir şekilde kestirip attı. "Efsun abla." dedi ardından. Yüzünü bana yaklaştırırken önce çillerimi sevdi sonra yanağımdan öptü. "Herkes benim için bir yana sen bir yana. Neyden bahsediyorsun sen?"

Dünden beri ağlama ağlama, sen git küçücük bir kızın iki cümlesinde gözyaşı dökmemek için diren. Olacak iş miydi bu?

"Abim yüzde yüz haksız. Ve benim abim olması bu durumu benim gözümde değiştirmiyor. Benim bildiğim miktarı annemden öteye gitseydi sana ilk gün gelip konuşurdum. Sen haklısın, bana kızmakta da haklısın. Ki

haksız olan sensen ben yine senden taraf olurdum. Benim için haklı haksız, doğru yanlış yok ki. Sen varsın bir de diğer insanlar var."

Yanağımın üzerindeki elini dudaklarıma kaydırıp avucumun içinden öptüm. "Ben yine de taraf tutmanı istemiyorum Zeliha. Senden tek istediğim," durduk, daha dikkatli kulak kesildi bana. "Taraf tutma. Kendini bizim aramızda çıkacak her türlü olaydan uzak tut. Ben senin yengen değilim, bu evlilikte geçen hiçbir şey seni etkilememeli. Biz evli olsak da olmasak da seninle olan bağım ne bir adım ilerler ne de geriler. Fetih bizi bir araya getirmedi, Fetih'le arama girecek mesafe de bizi etkileyemez. Mümkün değil bu. Tamam mı ablam, sen taraf tutma. Bu olayı hiç duymadın gibi devam et ve sakın aramızı düzeltmeye çalışma. Lütfen Zeliha, gerçekten abinin yapacağı herhangi bir şeye dahil olursan çok bozulurum. Çok kızarım. Yumuşatmaya çalışma aramızı. Eşek kadar insanlarız, ne yaparsak biz yaparız. Hallederiz, halledemeyiz. Sakın hele de ben bu kadar öfkeliyken ona arabuluculuk yapma. Sana da kapatmak zorunda kalırım kendimi. Lütfen. Tamam mı?"

Fetih yapabilirdi, Zeliha'yı son çare olarak işin içine sokabilirdi. Asla onun alet olmasını istemiyordum. Başını salladı hemen. "Ne yapıyorsa kendi yapsın." dedi hemen. Taraf tutma diyordum ama onun tarafı bariz şekilde belliydi. Bir süre sustu ama bu suskunluğun altında bir bakla olduğunu farkındaydım. Ki yanılmadim da çıkardı onu çok geçmeden.

"Ya sen, onu dinleyecek misin? Biraz korkuyor galiba." dedi çekinerek. Gözü bir an kapıya değdi. "Gitmenden hatta galiba. Bu sabah senin erken çıktığını benden duydu, ben uyandığımda sen yoktun. Duyar duymaz hızlı hızlı gidip dolaptaki kıyafetlerine makyaj malzemelerine falan baktı. Yerinde mi her şey diye galiba."

Gittiğimi mi sanmıştı? Belki rüyasına bile girmişti. Doğru ve yerinde bir korkuydu. Yaşanacaktı bu eğer dediğim olmasa. Her şeyi boş verip çıkacaktım. Yerli yerindeydi bu korkusu.

"Şu an hayır," dedim dürüstçe. O zaman dilimi şu anda mı kalacaktı bilmiyordum. "Kimseyi dinlemek istemiyorum. Bir gün elbet kırılır herhalde inadım ama şu an abinin suratını bile görmek istemiyorum desem yeridir."

Suratı düşer gibi olsa da hemen toparladı. Küs kalmamızı istemiyordu, Fetih'le aramızın bozulmasını istemiyordu. O mutlu aile tablosunu hep istiyordu. Aylar sonrası ona büyük yıkım olacaktı, farkındaydım ama

elimden bir şey gelmiyordu. Belki erken boşanmamız sandığımın aksine omu daha az yıpratacaktı. En başında yanlış yapmıştım hesabımı kitabımı.

"Tamam daha fazla bunu konuşmayalım, moralin bozulmasın." diyerek daha enerjik bir sesle konuştu. Nerde ne yapacağını çok iyi biliyordu o şahısın aksine. Zeliha'dan çok rahat bir küçük Efsun çıkarabilirdim. Hem de çok rahat. Gece lambasının yanındaki telefona uzandı. "Bak bir kanal keşfettim, sen gel de beraber izleyelim diye bekletiyordum videoları. Denizci bir kız. Gemi işletme mühendisi galiba. Birkaç aylık çalışmaları oluyor. Aylarca gemide bir hayat düşünsene Efsun abla." dedi etkileyici bir sesle sırt üstü bir konuma geçip bahsettiği kanalı açtı.

"Muazzam bir şey. Ben hayatta yapamazdım."

Sonra açtı, anlata anlata iki üç videoyu ardı ardına izledik. Yorumlayarak tabi. İçinde olduğu dünya o kadar dar ve onun kafasının içi o kadar genişti ki buradan sonrası ona hep muazzam geliyordu. Tam yeni bir videosunu daha açmak için tercih yapacakken biz videoyu açamadan kapı açıldı. Zırank diye hem de.

Ben bu şekilde bu odaya dalabilecek kişinin kim olduğunu bildiğimden, kafamı çevirmedim bile ama Zeliha hem ona hem de bana baktı ardı ardına sonra da ekrana geri döndü öylece gezindi kanalda. Elimin altında nasıl gerildiğini hissedebiliyordum. Kapı kapandı, giren kişinin hareketliliği sürdü. Bizden ses seda çıkmadı ama o susmadı.

"Hoş buldum."

Sen beni her halükarda hoş bulursun da hiç hoş gelmezsin bundan sonra.

Ya sabır.

Yine ses seda çıkmadı ve yine konuştu. "Hoş buldum." bozuk plak gibiydi. Sabaha kadar aynı şeyi tekrarlayabilirdi.

En çok da bunun önüne geçebilmek için çaktırmadan Zeliha'nın kolunu sıktığımda dediğimi anında kavrayıp "Hoş geldin." dedi konuştuklarımızdan uzak, tavırlı değil ama neşeli de değil bir sesle. Öylece ekranı izlerken o beden bize yaklaştı bir süre tepemizde dikildi, belki onu da çağırırız diye falan ama yok bizden çıt çıkmadı. Ama dedim ya yüzsüz diye ona yer açmasak da biz kendisi var olan boşluğa oturdu.

"Neye bakıyorsunuz?" diye sorarken eli Zeliha'nın saçlarındaydı. Hani eğilse göreceği şeydi ama amacı konuşturmaktı. Zeliha uzun uzun anlatmak yerine "Öyle dolaşıyoruz." Diyerek direkt olarak bir soru cevap videosuna bastı. Hazır kovulmamışken daha da yayılayım diyen Fetih ayaklarını

uzatarak sırtını yatak başlığına dayadı. Bu şekilde her şeyi ve herkesi kuşbakışı olarak görüyordu zira biz yatar pozisyondaydık.

Genç epey sevimli genç kız elindeki telefonla ilk soruyu okuduktan sonra videoyu durdurdu. "Neden denizcilik, yine olsa yine seçer misin?" soru aniden bana yöneldi.

"Sen seçer miydin deniz üzerine bir meslek?" kıza baktım, Zeliha'ya baktım. Bir önceki denizde bir gün videolarını düşündüm. "Hayır," diye yanıtım gecikmedi. "Yapamazdım ben. Bir hafta değil iki hafta değil. Dayanamazdım." Makyaj yapamayacaktım, topuklu ayakkabı giyemeyecektim, büyük bir hevesle aldığım kıyafetler işe uygun olmayacaktı. Kediler olmayacaktı, hayvanlardan uzak olacaktım. Ne yapardım ben?

Soru bu kez hiç istemeyeceğim şekilde arkamdaki şahısa yöneltildi. "Ya sen?" aklımdan geçen şeyle dudaklarım histerik bir şekilde kıvrıldı ve beklediğim o cevap geldi.

"Seçebilirdim, bir ara düşünmüştüm de."

O an içimden geçeni dışımdan söyledim fark etmeden. "Hiç şaşırmadım." Cümlem tüm çıplaklığıyla orta yerde kaldı. Bakışlar dikkatler bana yöneldi. Evet çok güzel. Ya sus Efsun diye kendime kızacak gibi oldum ama bunun geçmesi çok kısa sürdü. Pardon ama niye sussaydım ki çatır çatır içimden geçeni söylemeliydim. Benim içimde bana yük olacağına onun içinde dert olsaydı.

"Nereden tahmin ettin ki?" diye ne söyleyeceğimden habersiz sordu Zeliha. Masum masum. Ekrana baktım tek kaşımı kaldırarak.

"Hani denizcilerde bir muhabbet vardır ya. Her limanda bir sevgili diye o hesap, tam abinlik olay."

Söyleyeceğim gülüşlerle karşılanamazdı biliyorum ama ikisinin başı domino taşı gibi bana dönsün de istemezdim. Telefon ekranından beyninden vurulmuş iki yüzü seçebiliyordum. Durmadım devam ettim. "Anlarsın ya. Puanı falan tutmadı herhalde yoksa kesin o mesleği seçerdi. Hadi bak o olmadı ama mutlaka bir denizci bir arkadaşı vardır. Var mı senin bir tanıdığın denizci bir arkadaşı Zeliha?"

Gözüm imalı imalı Zeliha'yı buldu, dudaklarımı birbirine bastırdım. Beklediğim cevap çok belliydi ve aldım da beklediğimi. Fetih'e de ivme indi galiba sesi soluğu çıkmıyordu.

"Evet var da," dedi Zeliha şok olmuş bir sesle. Nutku tutulmuştu kızın, ilk kez bu yüzümü görüyor olabilirdi. "Nereden biliyorsun?" bilge bir

tavırla gülümsedim.

"Bana arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim." Zeliha... Bu cümleden sonra... Yüzünün aldığı şekil... Bana bir an söylemeseydim diye düşündüm, pişman oldum. Renk attı resmen gözümün önünde.

Toparlanmaya çalıştı gözlerini kırpıştırdı "Hadi yemeğe inelim." Dedi aniden. Sonra aramızdan kalktı. "Yani kurulmuştur sofra, saat olmuş kaç baksanıza." Eliyle kotunu düzeltti, öksürdü birkaç kere. Yemek yemeyecektim, duşa girip uyuyacaktım ama yine de ayaklanmak istedim. Dirseğimi yastığa bastırırken yattığım yerden doğruldum. Ayaklarımı da yere temas etmişken o biraz önce yatağa bastırdığım dirseğimden felç geçirdiğini düşündüğüm Fetih tarafından çekildiğimde sırtım o kadar sert buldu ki yatağı sanki sadece arkadan çekilmedim, önden de itilmiştim. O derece bir vurgun oldu bana. Fetih iki bileğimden birden yakalarken karnımda birleştirdi. "Zeliha çık dışarı." Dedi başıyla kapıyı gösterirken.

İlk şoku atlattığım gibi bileklerimi kurtarmaya çalışırken aynı anda doğrultmaya çalıştım kendimi ama omuzlarıma baskı uyguladı bu kez. "Saçmalama bırak!"

"Zeliha çık dışarı kapıyı da kilitle. Yok bunun başka yolu." Hakkı varmış gibi isyankâr, bıkmış ve tavırlıydı.

"Seni mahvederim!" diye bağırdım. "Duydun mu beni bu evi senin başına yıkarım. Aklındakini yap seni mahv-" cümlem tamamlanamadı. Ağzım kapatıldı. Fetih ağzımı eliyle örttü. Benim ağzımı! Benim!

Sakince yüzüme bakarken "Konuşacağız." Dedi. Hem zor kullanıp hem nasıl bu sesini oldukça mülayim, rica kıvamında tutuyordu? Dizimi kırarak denk geldiği kadar karnına tekme attığımda verdiği tek tepki dişlerini sıkması oldu ve hemen ardından kardeşine sesini yükseltti.

"Çık!" gözlerim korkuyla Zeliha'ya kaydı. Kapıyı kilitlerse hiç hoş şeyler olmazdı. Başımı ona doğru iki yana salladığımda o muallakta kalmış bakışları abisini buldu ve aniden yüzü acıyla kasıldı. Ağzından acı dolu bir "Ah," serzenişi koparken elini karnına bastırıp iki büklüm oldu karşımızda. Beni zapt etmeye çalışan Fetih'in gözleri ışık hızında Zeliha'yı bulurken bana onu alt edebileceğim kozu vermesine gerek kalmadı Zeliha "Ay karnım. " diye inlediğinde kendisi kalktı üzerimden.

"Zeliha?" Kısa zamanda sesini kaplayan endişeyle kardeşine ulaştığında ben de ayaklandığım an Zeliha bana baktı ve her şeyi o an çaktım. Rol yapıyordu. Ayaklanıp onun arkasına geçtiğim an Fetih'in korku dolu, her an kardeşini kucaklamaya yeltenecek halini Zeliha'yı arkama çekerek

böldüğümde Fetih şaşkınca ne yaptığımı anlamayarak bana baktı. Tam bir şey söyleyecekken Fetih'in gözü arkama aldığım kardeşine kaydı, muhtemelen Zeliha o acı dolu bakışını da duruşunu da düzeltmişti. Gözleri kısıldı, dudakları aralandı ama ben izin vermeyip konuştum.

"Bir daha aynı şeye girişirsen her şeyi öyle bir sarpa sararsın ki sittin sene toparlanmaz." işaret parmağım ona doğru kalktı. "Sakın benim üzerimde zor kullanma, duydun mu sakın! Seni rezil ederim. En iyi halin bile karakolluk olur Fetih, benim üzerimde bir daha sakın zor kullanmayı aklının ucundan geçirme." solukları hızlandı ihanet gördüğü kardeşine baktı. Hani yazıklar olsun der gibi. Hani bunu da yaptın bana der gibi. Arkamdan sıkıntılı bir ses duydum.

"Bakma öyle bana!" diye sızlandı. "Hem hatalısın hem zor kullanarak çözmeye çalışıyorsun. Böyle olur mu?" aralarından çıkıp saçlarımı düzelttim, Zeliha çıktıktan sonra onu da çıkarıp banyo yapmam lazımdı. Sonra da uyumam ayakta zor duruyordum. Zeliha konuşmaya devam etti. "Bir çiçek almamışsın, bir özür dilemiyorsun. Elin boş gelmişsin. Çok mu gördün, bir demet çiçeği?" banyo kapısını açıp girdim öyle zaman geçsin, Fetih'le dip dibe kalmayayım diye havlularımı değiştirdim. Ve içerden bir domuz sesi geldi.

"Çiçek mi?"

Zıkkımın kökü.

"Ya abi," diye neredeyse ağlak bir ses çıkardı. Zeliha duvara konuştuğunu farkında değildi. Neyin çiçeğinden bahsediyordu? Beni insan yerine bile koymuyordu, zor kullanarak hala onu dinleyeceğimi sanıyordu. "Gönül almak nedir bilmiyor musun? Birazcı-" kapının önünden daha fazla bu konuşmayı dinlememek için "Çıkar mısınız dışarı?" dedim orta yere.

"Duş alıp uyuyacağım. Yorgunum çok fazla. Aç değilim. Kimseyi de dinlemek istemiyorum, uyuyacağım." Zeliha'ya baksam da laflarım kimeydi biliyordu herkes. Zeliha başını salladı beni zorlamadan, sonra çıkmak için bir hamle yaptı ama peşinden birinin gelmeyeceğini göremeyince Fetih'in koluna asıldı. Öylece beni izleyen Fetih'i çekiştirerek çıkardı. Boş boş kapıya baktım.

Ah Zeliha, ah... Çiçekti, böcekti, mermiydi. Abinden çıkması mümkünmüş gibi.

📎📎📎

Ağrı kesicinin kutusunu rastgele önümdeki sehpaya fırlatırken şöminenin önünde geriye yaslandım. Bacaklarım yatay bir şekilde altımda oturduğum

koltukta küçülmüşken olabildiğince ellerimi birbirine bağlamış bacaklarımın arasına sıkıştırmıştım. Başımı koltuğun yumuşak tarafına yaslamış, tam kurumamış saçlarım omuzlarımdan dökülüyor, yeni yıkandığından kokusu buram buram burnuma doluyordu. Uyuduktan sonra ancak duş alabilmiştim ama ağrılarım yine artmıştı. Kasıklarım taş gibiydi. Saçma sapan bir döngüye girmiştim. Geciktiren stresti ve benim sinirim stresim günden güne artıyordu. Çok nadir ağrı kesici atardım normalde ama uykuya dalamazdım içmesem.

Şöminede yanan ateşi daha fazla izleyemeyip gözlerimi yumdum, biraz kestirmek iyi gelirdi. Ama izin verilmedi, zaten olmayan huzurum açılan tek bir kapıyla iyice kaçtı. Gözlerim bir an aralanacak gibi olsa da rahatımı kaçırmayıp öylece kaldım. Bir şey alıp çıkardı herhalde. Tepkisizce kafamın içini odadakinden uzak tutmaya çalışırken Şûrîde ve ailesi gelmemişti hala. Gidip alan da olmamıştı, olduysa da ben bilmiyordum. Zerre umurumda değildi artık, ben burada ağırdan iki büklümdüm kimin umurundaydı?

Çıksın gitsin diye bekliyorken ben üzerimden birinin uzandığını hissettiğim an vücudum refleks olarak kasıldı "Ağrın mı var?"

Yok canım ilaç içmek istedi.

İlacın masaya bırakılma sesi geldi ama o geri çekilmedi hissediyordum. "Neyin var, nerede ağrın var?"

Denklemden seni ve aileni çıkarsam tüm sağlık problemlerim düzelecek.

Ben cevap vermedikçe sanırım bir sabır nefesi aldı. Sonra tamamen durdu, hiç nefes almadı. Gerçekten almadı. Ne oldu diye ben bile merak ettim ki ikinci bir derin nefesi ciğerlerine çekti. Ne yapıyordu bu depolayıp tasarruf mu yapıyordu? Nefesini içli içli oflar gibi yüzüme bıraktığında yüzüm ekşidi.

"Efsun cevap vermeyene kadar konuşmaya devam edeceğim."

Defolup gidip kuzenini aldın mı? Diye sormak istedim. Konuşmadığımı gördüğü yerde yüzüme mum üfler gibi üfledi. "Efsun." Diye seslendi sonra bir daha üfledi. Sakattı bu adam, gerçekten sakattı. "Efsuun," diye uzatarak devam ettiğinde konuştum. Bırakmayacaktı.

"Fetih defol git başımdan."

Söyledim de ne fayda? "Konuşmayacak mıyız?" konuyu döndürüp dolaştırıp aynı yere getirdi. "Gel ben seni yatağa yatırayım, üstünü örteyim, sütünü ısıtayım sonra da konuşalım. Gel, hadi. Yerin rahat değil."

"Seni dinlemeyeceğim." İki gündür kısa ama net cümleler kursam da anlamamakta direniyordu. Aniden geriye çekildiğinde ben herhalde bu sefer

anladı sandım ama konuşması sürdü.

"Efsun nereye kadar?" açıkça isyan etti. Daha bir gün geçtiğini farkında değilmiş gibi, bu kadın bir günde nasıl sindirsin diye düşünmüyormuş gibi kurdu bu cümleyi. Canım çok yanıyordu, hem fiziksel olarak hem manevi olarak canım çok yanıyordu. Bütün gün bir sürü anı düşünmüştüm içim resmen yanıyordu. Kaldıramıyordum. Ben ihanete hiç uğramadım demiyordum. Uğramıştım. Ölüm de bir ihanetti mesela. Anne babanın dünyaya getirdiği bir çocuğu çok erken yaşta o dünyada yalnız bırakması o çocuğa ihanetti mesela. İsteyerek ya da istemeyerek. Büyük bir ihanetti hem de. Ben bu ihanete iki kere uğramıştım. Çok sevdiği, ondan başka kimsesi kalmayan birinin onun tarafından terk edilmesi de ihanetti mesela. Hem de hiçbir noktada kabullenilmeyecek bir ihtimal. Ben yaşamıştım, en alasını amma velakin yaşamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki ne yapacağımı bilmiyordum. Kendime söz verip o söze seneler boyunca sadık kalmıştım, insanlar bana ihanet etmemişti. Edememişti. Çünkü hayatında önemli bir yere koymadığın insanın ihaneti de olmazdı. Ama şimdi... Canımın ağrısını bir doktor olarak durduramıyordum. Kimse de anlamıyordu beni, olaraksebebini deli gibi merak etmeme rağmen kulak tıkıyordum, gönlümün kulağı sağır kesilmişti Fetih'e.

"Bana gün ver. De ki bir gün üç gün bir hafta. Zaman ver ki ben de bekleyeyim. Nereye kadar sürecek bu inadın? Dinlemiyorsun Efsun, söz hakkı bile vermiyorsun."

Başımı daha çok bastırdım yasladığım yere. "Söyleyecek şeyin olsaydı bir aydır milyon kere söylerdin. Ne senin anlatacağın olsun ne de benim dinleyeceğim. Yok ne haliniz varsa görün. Kaç ay sonra kurtuluyoruz birbirimizden. Bana da bulaşma, git yanımdan. Yok dinleyeceğim bir şey." Belki de o gidip malum şahısları almıştı? Hazır ben uyuyorken fırsattan istifade yapar mıydı yapardı.

"Ulan var, var!" yerimde titrememem bu yükseliş için neredeyse mucizeydi. Ses tonlarımız sakin olunca buna alışmıştım. "Var Efsun var! Sen dinlemiyorsun! Ne zamana kadar dinlemeden etmeden aynı odanın içinde düşman gibi davranacaksın bana?"

Bunun cevabı bende de yoktu. Bu bir ay da sürebilirdi ayları da devirebilirdik. Sonuçta aynı oda ebediyen değildi şunun şurasında ne kadar kalmıştı her şeyin bitmesine?

"Düşman değiliz," dedim gözlerim hala kapalıyken. "Ama dostluk da bitti." Bu cümleden sonra bir sessizlik oluştu. Fetih yine yersiz yersiz nefes

terapisi yaptı, muhtemelen sabır dilenir gibi tavana bakıyordu.

Sonra aniden "Şu an oyun oynamamak için inat eden, naz yapan bir çocuktan farksızsın." Deyiverdi.

Benim bu halimi en kötü bu şekilde değerlendirebilirdi. En ama en kötü bu kadar değersiz, kötü hissettirebilirdi. En fazla bu kadar içime oturtabilirdi. Buydu onun gözünde, biraz naz yapan ama eninde sonunda oyuna katılacak çocuk.

Gözlerim aralandı, ilk kez onu buldu. "Sen tam olarak busun işte biliyor musun?" sesimde sorudan çok tiksinme vardı. "Senin ederin bu. Benimki naz niyaz, seninki pembe bir yalan. Nazı niyazı biten çocuk köpek gibi gelir oyuna dahil olur. Yazık. Sadece koca bir yazık." Gözlerime tutunan gözleri kısıldı cümlemden sonra. Bana tıpkı gidip malum şahısları yemek yedikleri yerden almış gibi mi bakıyordu bana mı öyle geliyordu?

"Adımı söylesem özgürlüğünü işgal edeceğimi anlayacaksın değil mi şu an? O kadar ters gitmeye meyillisin bana. Ben öyle bir şey mi söyledim Efsun?"

Göz devirip ateşe çevirdim gözlerimi. "Git Fetih." Git, git belki daha alacağın insanlar vardır. Git. Başımı çevirmeden o kapı sesini duymayı bekledim ama aniden iki koltuk arasındaki sehpaya oturdu. O beni izledi bir süre ben yanan ateşi.

"Üç kaşık suda beni boğmak istiyorsun değil mi?" bilmiyordu bu ona yapmak istediğim en basit şeydi. Cevap vermedim yüzüne de bakmadım. "Bekleyeceğim. Bu böyle devam etmeyecek. Sabrın sonu selamet, bekleyeceğim."

"Seni boğmaktan vazgeçmemi mi?" alay dolu, imkansız olduğunu kanıtlamak istercesine çıktı ağzımdan bu cümle.

Cıkladı bir kez "Beni dört kaşık suda boğmak isteyecek kadar öfkenin azalmasını." Gidip milleti arabasıyla aldıysa bilmiyordu ki o su iki kaşığa düşecekti. Sesimi çıkarmadım. Artık bir kalkar gider diye beklesem de Fetih'in Efsun'a baktığı gibi bakıyordu bana.

"İşin yok mu senin kalkıp gitsene?" çok zordu, birine konuşurken göz teması kurmamak.

"Tek işim sensin şu an." Yalancı, aptal yalancı. Hala yalan söylüyordu. Belki de benimle konuştuktan sonra gidip alacaktı onları, pis yalancı. Belki de halletmişti işini arta kalan zamanını bana harcıyordu.

"Ha aldın yani gidip milleti."

"Ne?"

Gözlerimi devirdim. "Çık Fetih." Dedim sadece. Uyumak istiyordum, dinlenmek istiyordum. Yarın yine serumla ayakta durmak istemiyordum.

"Kimi almışım ben, ne diyorsun?"

Doğrusunu bildiğim yalanları dinliyordum. Kesin gitmişti yoksa neden şimdiye kadar sesi soluğu çıkmasaydı ki? Zerre de ilgilendirmezdi beni ama keşke el frenini bozacak bir şey yapsaydım.

"Yine kuruyor kafasında. "dedi benim hakkımda üçüncü bir şahıstan bahsediyormuş gibi. Gönül isterdi de bomba koyayım aracının altına ama bombayı nereden bulacaktım?

"Bak bak nasıl kuruyor kafasında." Ağzından ufak bir ıslık çıktı. Ama yapamazdım zaten, vicdanım elvermezdi. Ama keşke fare koysaydım arabasına. Kemirseydi o çok kıymetli arabasını, yakalayamadıkça delirseydi. Burnundan gelseydi hepsinin o yolculuk.

"Aloo," dedi dikkatimi çekmek ister gibi. "Bana bak bana." Diye seslendi ama ben bunu yapmayışımın pişmanlığıyla hüzün dolu bir ifade yüzümde ateşe bakıyordum. "Neyden bahsediyorsun bilmiyorum. Üç saat boyunca senin uyanmanı bekledim, sonra da duşa girdin. Girdin mi çıkmıyorsun diye bir saatten önce gelmedim odaya. Yemeğe inmedim sen yoksun diye. Bu kadar. Tamam mı gitmedim bir yere. Bak saate, geleli zaten dört saat oldu. Tutuyor saatler kanıtlarım var."

Gözüm saate kaymak istedi ama gururum izin vermedi. Gitmemiş olabilir miydi? Aman. Gitmediyse yorgun diye gitmemişti. Ne fark ediyordu? Benden bir ay gizlediği şeyleri siliyor muydu? Sesimi çıkarmamayı sürdürdüm ama o susmak bilmedi, yeni bir bomba patlattı.

"Başın ağrıyorsa aşağıdan birini çağırayım hazırlasın valizleri. Yarın sabahtan çıkacağız. Dinlen sen de." Gözlerimi ucuyla ona çevirdim.

"Af buyur?!" hafızamın sildiği bilgi, silmeseydi de o valizleri bana hazırlatmazdı.

"Buyurayım. Yarın babaanneme gidiyoruz. Kars'a. Unuttun mu?"

Hala, hala ve hala onunla gelebileceğimi mi düşünüyordu?

"Seninle aynı odada bile kalmak istemiyorum ben, şehir mi değiştireceğim bir de? Gelmiyorum ben hiçbir yere, git sen nereye gidiyorsan." Bir yolculuk yapacak, bir de günlerce yabancı bir evde devam edecektim evcilik oyununa. Dertli başıma dert açamazdım.

Geleceğimden o kadar emindi ki şok oldu ben bunu söyleyince. Yani yine abartı abartı tepkilere girdi. "Ne demek gelmiyorum. Yok öyle bir şansın,

kalk valizini hazırla." Ayaklandı benim de ayaklanmamı bekledi ama ben kalkmadım.

"Basbaya gelmiyorum. Gerçekten geleceğimi mi düşündün?" ben konuştukça sinirleniyordu. Yemin ederim renk attı hatta.

"Efsun sen ayarladın!" diye bağırdı aniden yüzüme. "Ben ne kadar gitmeyelim diye ısrar etsem de sen ayarladın. Aradın kadına sen söyledin. Günlerce hastanede sen kaldın sırf bunun için. Ya her şeyi geçtim kadın dört gözle bizi bekliyor. Elli kez aradı beni, sen sebep oldun buna!"

Sebepsiz yere beni içine attığı suçluluk duygusuna kapılmadan "Sen git. Ben gelmesem de olur. Beni değil özellikle seni bekliyor. Ben sana gitme demiyorum ki?" iki avuç içini kirli sakallarına vurduğunda şak diye ses çıktı. Yanaklarını sıvazladı, tavana baktı. "Ulan ne beni bekliyor?" diye kızmaya devam etti. "Onun derdi ben miyim? Kadın seni dört gözle bekliyor, yarın geleceğiz sanıyor sen şimdi bana gelmiyorum mu diyorsun?"

Gidecektik zaten, dün bunlar yaşanmasa gidecektik. Durup dururken gelmiyorum demiyordum ben. "Evet gelmiyorum. Her şey değişti o günün üzerine, seninle hiçbir yere gelmiyorum. Zorla mı götüreceksin?"

Gözlerimi ondan çekip etrafa baktığımda aniden sehpanın üzerine telefonunu çarparak koydu. "Al ara söyle." Telefona baktım. "Ben seksen yaşında sırf sen geliyorsun diye çocuk gibi şen olan kadını bir gün kala arayıp gelmiyoruz demem. Geleceğimizi sen söyledin ara gelmeyeceğimizi de sen söyle. Karışmıyorum ben. Hadi buyur ara."

Sinirle beraber, aramayacağımı düşünerek de söylüyordu bunları. "Ararım!" diye çıkışan ben oldum bu kez. "Arayamaz mıyım? Ararım." Hazır hale getirdiği numaranın üzerine basarken çenemi kaldırdım. İşimle ilgili bir şeyler uydururdum iptal ederdim. Abartmaya ne gerek vardı?

Boşalan sehpanın üzerine oturdu. "Üzüntüden tansiyonu oynarsa gjdip Kars'tan alacağım. Senin hastanene getireceğim. Sen tedavi et vicdan azabı çeke çeke. Kır o yaşlı başlı kadının hevesini. Kursağında kalsın hevesi."

Tam ona dramatikleştirdiğini, susması gerektiğini söyleyecekken kulağıma dayadığım telefon yanıtlandı beklediğimin aksine genç bir kadın sesi duydum. "Efendim Fetih abi?" hoparlörde değildi ama odanın sessizliğinden Fetih'in çok rahat duyduğuna emindim.

"Merhaba," diyebildim cılız sesle. "Ben Sultan babaanneyi aramıştım. Efsun ben," duraksadım göz ucuyla dikkatle beni izleyen Fetih'e baktım. Kendimi tanıtmak için bir cümle kurmam gerekiyordu ama dilimin ucuna gelmiyordu. Ama karşıdan geldi.

"Aaa Fetih abinin eşi mi? Sen misin Efsun yenge?"

Ne ara yenge oldum yine ben ya?..

Suratım bariz bir şekilde düştü. Söyleyip söylememek arasında kaldığım an telefonu kapatmışız gibi bir sessizlik oluştu. "Evet benim." Dedim sonunda varla yok arasında.

"Çıktınız mı yola?" ses aniden çok heyecanlı, fazlaca neşeli gelmeye başladı. Evet suçluluk duygusu başladı o saniye. Keşke ama keşke ayarlamasaydım, gitmek istemeseydim, bu kadar heveslenip milleti de heveslendirmeseydim. Aptaldım.

"Ben de bunun için aramıştım aslında. Sultan Hanım yanınday-"

"Sultan anne yorgunluktan uyuyakaldı," diye böldü beni. Sonra bir başladı, pir başladı. "Siz geleceğiz dediğiniz günden beri o kadar çok yordu ki kendini. Ne yapsa eksik kalıyor sanki. Bir sürü şey hazırladık sizin için, yanınızda götüreceklerinizi bile hazır. Hepsini tek tek kendi elleriyle hazırladı. Günlerdir hop oturup hop kalkıyorum onunla bir şey olacak diye. Bana da doğru dürüst bir şey yaptırmıyor kendi elinden olsun diye. Gelin artık yenge vallahi kalbim ağzımda çok yoruyor kendini." Cümleler akıp gittikçe ondan benim dilim damağım kurudu. Böyle içim kalktı, geri oturamadan devam etti.

"Fetih abi duymasın ama onu değil seni bekliyor." Göz ucuyla Fetih'e bakmak istesem de onun bana baktığından, onun bana bir suçlu gibi hissettirmek istercesine baktığından neredeyse emindim. Telefondaki kişi konuştukça ben söyleyeceklerimden eksiltiyordum sanki. "Yani neredeyse Fetih gelmese de olur, Efsun gelsin de diyecek halde. Hele buzağı Efsun," kalbimdeki yayların üzerinden ince bir çubuk gezindi, çıkan ses içimi titretti. "O bile hazır. Günlerdir ona geleceğinizden bahsediyor, bu yaptıklarını bayramda yapmıyor. Kaçta çıkıyorsunuz yarın yola?"

Etimi tırnağımdan ayırmaya çalışır çalışır gibi uğraşıyordum parmaklarımla. Kuracağım cümleler boğazıma dizildi, dudaklarım birkaç kez aralandıktan sonra tekrar kapanıyordu. Söylemem lazımdı, bunca şeyden sonra nasıl vicdanımı susturup söylerdim bilmiyorum ama bir şeyler söylemem lazımdı.

"Yani şu şekilde bir sorun çıktı," deyiversem de aniden, zaten zar zor kurduğum bu cümle yarım kaldı.

"Sorun mu?" diye korku dolu bir sesle. "Lütfen gelemiyoruz demeyin, vallahi yıkılır. Heyecandan zaten bugün tansiyonu çok sık oynadı, iyice kötüleşir. Bir sorun mu var? Gelmiyor musunuz?" bir el boğazıma

yapışmışken o elin sahibinin vicdan olduğunu biliyordum. Fetih yalan söylemiyordu galiba, en azından bu konuda. Kadının yaşı belliydi, uç durumlarda nelerin nüksedebileceği de. Dilim lal oldu. Her şeyi ben ayarlamıştım ve her şeyi ben bozmaya çalışıyordum. Eğer ki bu söylenenlerden biri yaşanırsa ben kendimi nasıl sakinleştirir, bunun altından nasıl kalkardım bilmiyordum.

"Yok," dedim sanki ne kadar kısarsam kısayım sesimi, Fetih'in duyabilecek konumda olduğunu bilmiyormuş gibi. "Bir sorun yok da..."

Eee Efsun, eeee?!

"Çok şükür, tamam o zaman. Bir an çok korktum gelemiyoruz dersiniz diye. Kara kara düşünüyordum nasıl söylerim diye." Derin bir nefes aldı. Böyle rahatlamış gibi, o rahatladı benim canımdan can gitti sanki. "Ama yine de istersen Sultan anneyi uyandırırım."

Cevabımdan önce başımı iki yana salladım. "Yok yok gerek yok. Saat de geç oldu zaten, gelirken bir şey istiyor mu diye soracaktım. Önemli bir şey değil." O kaybedişin, o yenilginin, o biraz sonra göz göze geleceğim iki çift gözün acısıydı bu hissettiğim.

Telefonun ardından gerçekten tek dileğinin bu olduğuna inanabileceğim bir samimiyette bir cümle duydum. "Siz gelin yeter."

Sonrası klasik iyi geceler dilekleriyle sürdü, telefon kapandı ve bana ait olmadığı için elimden alındı. "Şimdi sen bavulunu hazırlar mısın yoksa ben birini mi çağırayım?" o keyif, o zaferin emareleri, o mutluluk, o taşkınlık, o beni alt etmenin sevinci hepsini aynı anda seçtim. Gözlerim öfkeyle onu buldu. Yüzü gülüyordu, onu geçtim gözlerinin içi bile gülüyordu. "Çık dışarı!" dedim sadece. Onun zafer kutlamasının gözümün önünde olmasını istemiyordum. Bana sırtından yük kalkmış gibi bakıyordu. Saatler süren bir masajdan kalkmış gibi.

"Kendin hazırlayacakmışsın. Tamam anladım." Sanki bunları söylemişim gibi konuşuyordu. "Benimkini zaten hazırlamazsın?" gözleri dolapla benim aramda gitti geldi bakışlarım yetti cevabını almasına. Tek eli hafifçe havalandı, sakinleştirmek ister gibi beni. "Tamam hazırlamazmışsın, onu da anladım. O zaman ben çıkıyorum odadan, sen de bir sindir," yüzünü ekşitti "Yani hazırlan."

Oturduğu yerden tamamen çıktı ama ikinci adımı havada kaldı. "Son bir şey daha," eli bir işaretiyle havadaydı. "Ben bu gece de mi odaya gelmeyeyim?" sadece yine ve yine baktım. Önümde sevinçten dört köşeydi, gülmemek için zor tutuyordu kendini.

Başını ağır ağır salladı, "Buna da eyvallah. Tamam o zaman. Allah rahatlık versin, bir şey olursa ben çalışma odasındayım." Daha bir şey demedi son kez bana baktı, kapıya ilerledi tam çıkmadan ben dayanamadım konuştum.

"Dostluk bitti," diye dişlerimin arasında konuştum. "vazgeçtim artık düşmanız."

Bir süre ne çıktı ne girdi araya, dediğimi belki sindirdi belki kal geldi bilmiyorum. Ben kapının sesini beklerken onun sesini duydum.

"Söz," dedi kendinden emin, iddialı bir sesle. "Barış imzalayacağız."

📎📎📎

Boyunuz kısaysa, bazen hiç derdiniz yokken dert çıkıyordu başınıza; bazen derdiniz varken derdiniz arttırıyordu. Kahvaltı masasının olduğu odaya kimin girip çıktığını görebilmek için, işin doğrusu odadan çıkmadan minicik bir gölgeyi görebilecek konumda görebilmek için, hazırladığım bavulun üzerine çıkmış düştüm düşecek konumdaydım. Şûrîde ve ailesi kahvaltıya çıkmış mıydı, çıkmamış mıydı ona bakmaya çalışıyordum. Çünkü eğer onlar o masadaysa, o masanın kişi sayısı iki kişi daha artacaktı. Öyle bir bilenmiştim ki dün gece herkese, o öğrendiğim ilk gecenin acısı ya hafiflemiş olacak ya da birazcık da olsa sindirmiş olacağım Ezel Bayraktar gibi türlü türlü intikam planı kuruyordum kafamda. Sanırım bu hikâyede Ezel Bayraktar ben, Ramiz Karaeaki Burcu, Eşyan Şûrîde, Fetih de Cengiz? Hayır ondan olsa olsa Kerpeten Ali olurdu.

Bu görüntüyü aklımda canlandırırken aniden beklediğim şey oldu önce sesi duydum sonra o gölgeyi. Bu durum beni dikleştirirken daha da ileri gittiler düşmanlarım ve Fetih aniden Zeliha'nın odasından çıktığında telaş yaptım, üzerinde olduğum valizin tekerleri aniden ben bir ileri bir geri götürdü. Az kalsın düşüyorken kendimi bir anlık gafletle ben yere attım ve ötedeki dolaba kadar dengemi koruyamayıp uçtum. Aynı zamanda bavulumda düştü. Çıkan sesle ellerim suçlu gibi havalanırken kapı aniden açıldı ve Fetih ilk yerdeki bavulu bir diğer uçtaki bana kaydı. Ellerim önce yumruk oldu sonra yere indi.

"İyi misin?" diye sordu şüpheyle. Ben iyiydim ama o birazdan iyi olmayacaktı. Aynı anda bavula ilerlerken ondan hızlı davrandım uzanan elini de "İstemez." Diyerek ittim. Kendi bavulumu kendim kaldırırken köşedeki küçük çantamı da koydum üzerine ardından beklediğim o cümleyi duydum.

"Hadi çıkalım artık." Dedi. Önümdeki aynadan ona bakarken başımı iki yana salladım. Sonra elim kıpkırmızı rujuma gitti.

"Kahvaltı etmeden nereye?"

Kapağını araladığım ruju dudaklarıma bastıra bastıra sürerken gözleri rujla gözlerim arasında gidip geliyordu. Önce bir büyük yutkundu, ben ruju sürdükçe o bana, ruj değil de savaşa giden erlerin göz altlarına sürdüğü savaşı temsil eden kömür siyahı boyayı sürüyormuşum gibi bakıyordu.

"Kahvaltıya gerek yok, yolda güzel bir kahvaltıcı da durur yeriz. Hadi biz çıkalım." O sesindeki değişiklik, o telaş, o endişe... İntikam bir tohumsa ve dün içime ekildiyse ilk can suyu bu olmuştu.

Beni bir canlı bomba olarak görüyordu ve bu o olayın ortaya çıkışından sonraki ilk ortak noktada buluşacağımız sabahtı. Fetih kendini o kadar zeki sanıyordu ki sanmıştı ki bugünü de karşılaşmadan tamamlar, devamındaysa zaten şehir değiştiriyorduk. Hatta belki de biz gelene kadar herkes giderdi, iyice kurtulurdu bu riskten. Burcu'nun da bu sabahki konuşmada söylediği gibi kendini çok zeki sanıyordu. Ve aynı Burcu sabah benim merhametime lanet okumuş, gideceğimizi duyunca fenalıklar geçirmiş en sonda da gidişimizin herkesi kudurtacağını söyleyerek sakinleştirmişti kendini. Ve bir anda nasıl olmuştu bilmiyorum ama çok kötü olduğumu anlamıştı. Sonra o kendisi hazırladığı savaştan yine kendisi almaya yeltenmişti. Yıpranmamı istemiyordu, takatimin olmadığını da biliyor gibiydi. Bana bir kahvaltı masası kalmıştı, git içini soğut sonra uzaklaş ve kafanı dinle demişti. Döndüklerinde burada olurlarsa enerjini toplamış olursun demişti. Benden kıymetli değildi onlarla gireceğim savaş bunu söylemişti. Aynı zamanda dayanamadığımı da. Sadece dinlemiştim. Haklı olduğunu bile bile dinlemiştim, cevap vermeye takatim yoktu.

Alt dudağımı üst dudağıma ağır ağır sürterken üzerimde bir seri katilin çift rakamlı bir cinayet sayısına ulaşmış soğukluğu vardı. Fetih'in gözleri tekrardan dudaklarımla gözlerim arasında gitti geldi, kan kırmızıydı rujun rengi. Evet kan. Ve seri katil. Her neyse.

Rujun kapağını kapatıp çantama attım ve yüzümü Fetih'e döndüm. Gözleri devamlı odak değiştirirken "İstemiyor musun?" diye sordum sakince. Ardından ekledim. "Evde kahvaltı yapmayı?" sorumu bitirir bitirmez gözleri yine gitti geldi ağzımla gözüm arasında sanki onu elimde bir kolyeyle manipüle etmişim gibi konuştu.

"İstiyorum."

İstiyorum mu?

İSTIYORUM MU?!

Bütün ifadem bozuldu, renk vermemek mümkün değildi. Aklındaki diyalog bu şekilde değildi. İstememesi gerekiyordu. Bütün cümlelerimi ona göre ayarlamıştım. Sanki hayatında ilk kez kırmızı ruj görüyormuş gibi bir tavırda bir türlü dikkatini toparlayamadı ben "İyi o zaman iniyorum ben." Diyebildim daha da yabancı bir sesle. Belki de Şûrîde gitmeden son kez kahvaltı yapmak istiyordu. Bu ihtimal daha yemediğim lokmaları bir bir burnumdan getirdi. Sırtım ona döndüğü an yüzüm bir darbe yemiş gibi sarsılırken midem çalkalandı, onun aniden "NEREYE?" diye bağırmasıyla ağzıma bile geldi. Durdum, dişlerimi sıkıp yutkundum ve dönmeden hemen önce elimden geldiğince ifademi düzelttim. Ona döndüğümde boş bir halde "Kahvaltıya." Diyebildim. Senin de inmek için can attığın kahvaltı.

"Yolda yeriz dedim ya?"

Öyle mi demişti? Hayır.

Evet.

Evet ama vazgeçip diğerini de istemişti.

"Hayır evde kahvaltı etmek istiyorum dedin." Gözlerini kıstı kafasını iki yana salladı. Sonra bir daha salladı, sonra yüzüme bakmak çok acılı bir şeymiş gibi kafasını çevirip, saçında bit varmış gibi hışımla sabah düzelttiği saçlarını karıştırdı ya da kaşıdı bilmiyorum.

"Ben ona mı istiyorum dedim?" diye aniden sitem ederken yüzüme bakmadan tam bir salağı izliyormuş gibi Fetih'i izliyordum. Saçmaladığını o da farkındaymış gibi kendini silkeledi sonra yüzünü sıvazladı.

"Yok yolda dururuz bir yerde, istemiyorum ben. Hadi çıkalım." Alelacele bavuluma yükseldiğinde yoluna taş koydum.

"Hayır evde yapacağız kahvaltı." Diyerek ilk kurşunumu sıktım. Ve direkt olarak etki etti. Benden bunu duymaktan ölümüne korkuyordu. "Ben de dışarıda istemiyorum, sen de bensiz yola çıkmayacağına göre evde yapıyoruz." Dedim karar mercii ben olduğumu belli ederken.

Kapıya doğru adımlamaya çalışsam da o kadar korktu ki direkt koluma yapıştı. "Ne gerek var Efsun?" dedi. Yumuşak bir sesle. Bu saatten sonra yılan olsam bile tatlı dil beni yine deliğimden çıkaramazdı. "Bak ben çok güzel bir yer bi-"

"Korkuyor musun?" evelemedim gevelemedim açık açık konuyu onu telaşa düşüren şeye getirdim. "Korkma," diye devam ettim alay eder gibi. Tıpkı onlar gibi, sadece ben dürüsttüm. Alayım açık seçikti. "Bir aydır öldürmeyen şey bugün de öldürmez."

Elini kolumdan ayırıp devam etmek istesem de yoluma "Bu mesele bizim aramızda ," dedi utanmadan. "O masadaki hiç kimsenin bizim aramızda olan hiçbir şeyde söz hakkı yok. Sen daha benden bir cümle dinlemeden ne yapacaksın o masada?"

O masadaki kimsenin hakkı yok diyordu, o masadakilerin neredeyse tamamı bir aydır Fetih susarken laflarıyla canıma kast ediyorlardı. Dünya kadar an geçti gözümün önünden. Zühre'si, Şûrîde'si... Bir turşu üzerinden bile benim acımasızca ezmeye çalışmışlardı. Aptaldım ben. Yemezse yemesin zıkkımın kökünü yesin deyip çıkacaktım aradan. Neden düşmüştüm ki onların seviyesine? Beni neden ilgilendiriyordu ki Fetih'in turşu yiyip yememesi?

"KAHVALTI YAPACAĞIM!" yumruk atacaktım, bir ona bir kendime. İkimizde hak ediyorduk. Kolumu elinden ayırdım. "Sen de," duraksadım bir an cidden bunu düşündüm. Ve çok mantıklı bir fikir sundum ona.

"Masaya çık tepin istersen. Beni zerre ilgilendirmez. Ya da gelme sen bilirsin," diye seçeneklerini de arttırdım. "Fetih gelmedi odada ağlıyor derim."

Yemin ederim ki birebir bunu yapacaktım. Birebir. Bunu söyleyecektim. Şakasız, abartısız. Onu bırakıp odadan çıkarken cümlemdeki gerçekliği anlamış olacak ki arkamdan çok geçmeden geldi. Ya da bilmiyorum belki de o masaya beni tek göndermek daha tehlikeli geldi. Savaşa değil de bir mizah filmine girecekmişim gibi bir edayla merdivenleri sallana sallana indim, o da bir adım arkamdaydı. Kapalı olan ahşap kapıyı elimle iterek açarken o gıcırtı önce herkesi durdurdu sonra gözleri bize çevirdi. Kahvaltıya başlanmış yüzler gülüyordu. Benim de söz de yüzüm gülüyordu ama görür görmez topunu birden midem bulandı anında. Masada olan kızartma, pişi kokusundan değildi bu bulantı. Direkt insanlardan.

"Ooo," dedim neşeli bir sesle. Dışarıdan bakan göz kendimi nasıl kötü hissettiğimi asla tahmin edemezdi. "Sabah-ı şeriflerinizi hayırlı olsun, Karadere ailesi." Çatallar bakışlar yemekler... Hepsi havada kaldı. Arkadan bir el sırtıma değdiği an elektrik çarpmış gibi hemen öne doğru bir adım attım. Zeliha odada deneme çözüyordu, Kürşat ise antrenmandaydı. Sadece yetişkinler vardı, bu iyi bir şeydi.

Her zamanki yere otururken ben, hareketlerim aşırı derecede sakin tane taneydi. Yavaşlıktan hoşlanmayan biri of bir yürü be diye söylenecek gibiydi. Mesela yanımdaki malum şahıs. Dakika bir gol bir denir ya, tam olarak öyle başladı kahvaltı.

Yanlışlıkla bir hataya düşürmüşüm gibi dudaklarımı bibine bastırdım. "Ay pardon yanlış söyledim." Derken elim havalandı hafifçe. "Günaydın," Osman Karadere'ye baktım ve yanlışımı düzelttim. "Karadere doğanlar," gözüm Zühre'ye değdi ardından "Karadere olanlar," gülümseyişim genişledi kanım öfkeyle fokurdasa da yüz ifademi bozmadan Şûrîde'ye döndüm. "Ve Karadere olmak isteyip bir türlü olamayanlar."

Ahşap masa birkaç kelimeyle buzdan bir şeye dönüştü. Şûrîde beklemediği bir darbeyle neye uğradığını şaşırdı ne ağzını açabilirdi ne hareket edebildi, hatta ne söylediğimi bile idrak edemedi. Masadaki biri öksürdü, bir çatal tabağa sürttü, bakışlar tamamen sırtıma bindi. Fetih bence felç geçirdi hatta.

Birkaç kez gözlerini kırpıştıran Şûrîde bir kez yutkundu ve gözlerini "Efendim?" diyebildi sonuçta. Sanırım gidecekti. Evet kalp krizinden. Masadaki buzu eritecek cinsten bir kahkaha attım, yani ben güldüm herkes daha da şaşırdı.

"Şaka şaka," dedim eğlendiğimi belli ederek. "Korkma hemen." Ne dediğimi, ne demek istediğimi ne döndüğünü bir türlü anlamadığı her türlü belliyken yüzünden "Başlamışsınız bizi beklemeden." Deyiverdim oldukça iştahlı bir halde tabağımı doldururken.

Bir süre sessizce izlenmeye, bir matematik problemi gibi çözümlenmeye çalıştım ama muhtemelen başaramadı kimse, söylediğime ilk açıklama tahammülümün sıfır olduğu kişiden geldi. Nam-ı değer Şömineden.

"Fetih dışarıda yapacağız kahvaltıyı deyince," dedi sanki bunu söylemek ona düşüyormuş gibi, çatala aldığım salam dilimi bir an havada kaldı, kaşlarım havalandı az önce çakırkeyif olan tavırlarım aniden ciddileşti. Gözlerim Şûrîde'yi buldu bir an yüzüne baktım ciddi ciddi. O bunu söyledikten sonra elindeki çayı yudumlayacaktı ama bakışlarımda ne gördü bilmem içemedi.

"Fetih mi bunu sana söyledi?" diye donuk bir sesle sordum. Sabah kalkıp gidip Şûrîde'ye bunu mu söylemişti? Yani ne sebeple yapmıştı bunu? Biz bu durumdayken üstelik gidip neyin hesabını vermişti, Salamı yavaşça tabağa aldım. Şûrîde'nin gözü Fetih'e kaydığında çatalı tutan elim sıklaştı. Fetih'in sesi girdi araya. "Gülizar ablayla karşılaştık. Ona söyledim." Sesindeki gerginlik verdiği nefese bile sıçradı eli koluma değdi. İçim bir saman aleviyle tutuşacakken o an bir damla suyla söndü. Bunu gidip Şûrîde'ye söyleme ihtimali olmayan iştahımın üzerine beton bile dökerdi.

"Hatta kalkalım biz, dışarıda yeriz." Son turu geçmek için bütün tuşlara basan çocuklar gibiydi. Bedeninin yarısı da kalktı ama benim sadece gözüm kolumdaki eline ulaştı. Ters bakışlarım üzerinde durdu sonra onun asla istemeyeceği şeyi hiç çekinmeden yaptım.

"Ben evde kahvaltı yapmak istiyorum dedim sana." Aramızdaki gerginlik açık seçik ortaya döküldü. Gizleme gereği duymadım, onun saklama çabasına izin vermedim. "Gideceksen kalk git, göbek bağımız bir kesilmedi." Gözlerim onu bulduğunda bana olan bakışları bana sinirlenişiyle ağırlaşmış olsa da veremediği tepkiler yüzünde sadece renk değişikliğine sebep oluyordu.

Mesela şey istiyordu. Masadan beni zorla kaldırmayı. Ama biliyordu. Olay çıkarırdım. Yapamazdı böyle bir şeyi. Benim üzerimden zor kullanarak hiçbir şey elde edemeyeceğini adı kadar iyi biliyordu.

Kolumu bırakmadı yavaşça geri oturdu, boşta olan eliyle yakasını gevşetti. Kolumu çeken ben oldum. Masada ilk rüzgar hissedildi insanların bakışları ikimiz arasında gidip gelirken Zahide Hanım, Gülizar ablanın kızına bir şey söyledikten sonra onay aldı ardından o da baktı diğerleri gibi bize. Tabağımdaki domatesi rahatsız edici bir sesle bıçağı sürte sürte kestim. Sonra başımı gülümseyerek beni izleyen insanlara kaldırdım.

Çok garip bakıyorlardı bana, şimdi gaza gelip kendimi mitingde sanacak üzerlerine elimdeki çayı fırlatacaktım. Sıra sıra tek tek hepsine baktım sonra gözüm masanın en başındaki kişide kaldı. Bir vedada sevdiğin en sona bırakılıyordu mesela, bir kavgada da en zararsızdan başlanmalıydı bence.

"Demek ki neymiş, insan eşine sormadan kafasına göre konuşmamalıymış." Diye konuştum ona bakarak. Ben ona baktığım gibi onun gözleri başka yöne çevrilse de ismini söyleyene kadar sürdü bu. "Değil mi Osman Bey?"

Gözlerinden resmen yav şimdi ben ne alaka, bir bulaşma da kahvaltımı yapayım yav ifadesi geçti. Halbuki bilmiyordu ki en zararsız o çıkacaktı bu masadan zira derdim diğerleriyle daha büyüktü ve o benim neden böyle davrandığımı diğerlerinin aksine biliyordu. Göz kırparak karısını gösterdim. "Bence siz ona sormadan adım bile atmıyorsunuzdur yanlış mıyım?"

Ne diyeceğini şaşırdı gözleri direkt arkamdan Fetih'e kaydı. Çünkü konu nereye bağlanacak hiç bilmiyordu. Ama zaten onun cevap vermesine gerek kalmadı karısı konuştu.

"Öyle," dedi tavırlı tavırlı. "Ne oldu kocandan aynı hürmeti göremedin de zoruna mı gitti?"

Sorduğu sorunun cevabı belliydi ama tespiti ilk kez doğruydu. Not alınmalıydı bu tarih, ilk kez doğru bir şey söylemişti bizim hakkımızda. Onun eşinden gördüğü hürmetin yüzde birini görseydim ben Fetih'ten bu sabah böyle yaşanmazdı mesela. Dudaklarımda silik bir gülümsemeyle ona dönerken beni öldürmek isteyen tarafından kalkmıştı yine. Bunun sebebinin hala o oğluna bağırışlarımın nedenini öğrenemeyişi hırsını alamayışı olduğunu biliyordum pek tabii.

"E ben sizi o kadar söyledim," diye sahte bir sitemle konuştum. "Verin artık şu büyünün tarifini. Tutturdunuz meslek sırrı diye, ben ne yapayım şimdi?"

Elindeki bardağı neredeyse çarparcasına bıraktı, gözlerini yine öcü gibi büyüttü. Ağzını açacaktı ki konuşmasına izin vermedim. "Aman aman," diye elimi kaldırarak durdurdum. "Sinirlenmeyin. Maazallah bir şey olursa tek doktor benim şu an, sakin olun derin nefes alın." Sanki bana uyacakmış gibi gerçekten nefes terapisi yaparken bu onu daha çok sinirlendirdi, ortalığın karışacağını fark eden şahıs "Efsun," dedi sıkıntıyla. "kahvaltını yap artık da kalkalım." Diye patladı patlayacak bir sesle bana konuştu. Çatalımdaki peyniri ağır çekimdeymiş gibi ağzıma alırken "Dur daha yeni başlıyorum." Dedim sadece. Ona bakmıyordum.

Veremediği tepkiler elindeki çatalı isteyerek ya da istemeyerek tabağa neredeyse fırlatmasıyla sonuçlandı. Yan bir bakış attım başta, bu kadar yavaş ve aheste hareket edişim eminim ki herkesi sinirlendiriyordu. "Bu ailedeki herkes çok gergin," diye söylendim. Sanki bu beni gerçekten endişelendiriyormuş gibi. "Yani normal bir insana göre kalp krizi riskiniz her zaman daha önde gidiyor." Geriye yaslanırken elimdeki çay bardağımla güven veren bir halde gülümsedim. "Allah'tan gelininiz doktor. Öyle değil mi Osman Bey, yoksa kim sizin ilaçlarınızı yanlış içtiğini son anda fark edip müdahale ederdi?" dün gece yaşanılan olayı ortaya konuyu getireceğim yer için açarken gözümde o dakikalar canlandı. Hiç konuşmadan yapacağı hataya müdahale edip düzeltmiştim. O da düz düz beni izleyip teşekkür etmişti. Sanırım bu evlendikten sonra aramızda geçen ilk konuşmaydı.

Adam niye dönüp dolaşıp ona yönlendiğimi anlamadan kaldırdığı çatalla bana baktı. Bir süre bakışınca muhtemelen bir şey söyleyeyim de beni bir salsın diye "Doğru." dedi çok da emin olmayan bir sesle. Biz buna tıp dünyasında zührefobi diyorduk. "Her aileye bir doktor lazım." Diye devam ettiğinde gözü bir an karısına kayacak gibi oldu ama yapamadı.

"Değil mi değil mi," diye devam ettirdim. "Yok el lezzeti, yok can boğazdan gelir yok erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer, mantı, börek, dolma, kebap... Bunlar hep boş işler. Sağlık olmadığı sürece, değil mi Şûrîde?"

Lafı direkt olarak üstüne alındı o attığım taş yüz ifadesini direkt dağıttı. Kaşları havalandı, bana ilk kez böyle, genel havasından epey uzak bir halde baktı. Sinirlenmedi, kızgında değildi ama meydan okumaya her an hazır.

"Diyorsun?" derken sesinde alaylı bir ton vardı. Sabah sabah bu onu ikinci hedef alışımdı. Farkına vardı o an bir sorun olduğunu. Ama onun kafasındaki nedenlerden birinin bile bu ihtimal olmadığına neredeyse emindim. Bildiğimi bilse, anlasa bu masadan kalkması dakikasını almazdı. Kendini içine düşürdüğü ikinci kadın profilinden en çok yine kendisi haberdardı.

Başımı salladığım an ağır ağır aralanan kapının sesi sohbetimizi böldü içeriye giren Sema'nın elindeki çaylara baktım, bir de çaktırmadan yemeden içmeden kesilen yanımda canlı bombayı imha etmeye çalışan bir görevlinin gerginliğinde olan Fetih'e. Gelen bardakların bana olmadığını düşünürken Zahide Hanım aniden "Gelin Hanım'a da ver kızım bir bardak, sever o bitki çayını." Diyerek böyle herkesi boğmak istediğim masada bir içimi ısıttı. Saniyelik. Önüme konan çay için gülümseyip teşekkür ederken kulpundan yakaladım tam ağzıma götürüyordum ki Şûrîde "Hibiskus çayı." Diye alt bilgi çekti. Olan o an oldu. Tam o an. Yarım yudum ya girmişti ağzıma ya girmemişti.

Hibiskus çayı.

Hamilelere asla önermediğimiz, östrojen oranını düşüren hibiskus çayı.

İçecek miyim diye bende olan iri iki çift göz ve aklıma gelen o cümle.

Açık açık sormadıkları sürece sakın hamile olmadığını belli etme.

Her şey üst üste geldi o an ve dudaklarıma değen çay resmen burnumdan geldi. Püskürterek bardağı uzaklaştırırken ağzımdan bardağı geri bıraktım peçeteyi ıslanan ağzıma tuttum. Ufak ufak öksürürken karşımdaki aklınca beni deneyen ikiliye baktım, çay boğazıma değil beynime sıçramıştı. Bende olan gözlere bakarken gözlerim sulanmıştı. Herhalde elimdeki bıçağı saplasam ikisine ancak bu kadar kötü olurlardı. Fetih doldurduğu bardağı bana uzatırken, sırtıma vurdu birkaç kez. "İyi misin?" diye sorarken ona bakmadan karşımdakileri ikiliyi izliyordum. Eğer hamileysem bir doktor olarak bunu içmemem gerektiğimi bildiğimi biliyorlardı. Bunlar şeytan

değildi bunlar şeytana pabucunu ters giydiren insanlardı. Şûrîde'nin eli yakasına giderken Fetih'e baktı.

Kadın karşımda acı çekiyordu. Allah'ım kafayı yiyecektim, karşımda acı çekiyordu. Fetih çenemden tutarak yüzümü kendine çevirmeye çalıştığında öfkeyle elini ittim. Acı çekiyordu delirecektim. Hamileyim defol git ağla odanda diye bağırmamak için zor tutuyordum kendimi. Göz göre göre acı çekiyordu, utanmıyordu.

"Bırak iyiyim." Diyerek tersledim istemsizce. Çayı iterken önümden "İçmeyeceğim, midem bulandı." Diye açık açık daha da kışkırttım ortalığı. Şûrîde bakışlarını öylece bir tabağa dikmiş, öylece bizim evli çocuklu halimizi hayal ederken muhtemelen sesi soluğu çıkmıyordu ama annesi susmadı. Emin olmak için tüm sınırlarını zorlamaya devam etti.

"Bu aralar ne çok miden bulanıyor, hasta mısın kızım? Hayırdır?"

Beklediğimden daha da sinsilerse herkesin ortasında ağzını arayacaklar.

Burcu bunların ciğerini biliyordu. Hiç görmeden ciğerini biliyordu.

Zühre Karadere kardeşinden duyduğu bu cümleyle resmen yerinden hopladı. Bir bana bir Fetih'e bir onlara baktı da baktı. Neyden şüphelendiği açıkça belliydi. Beni insan yerine koymadığını belli ederek "Midesini mi üşüttü karın?" bunun olması için dualar ettiği belliydi. Yan yan ona baktım, hamileyim desem ne olurdu ki? Gerçekten ne olurdu ama? En kötü mesela?

Fetih'in kısık sesle "Ben kafayı üşüteceğim." Tarzı bir şeyler dediğini duydum ama sesim onun sesini bastırdı. Utanmadan bir taraftan da şakaklarını ovalıyordu.

"Yoo," dedim uzatarak. Elimde bir top ateş olsa üzerlerine atamazdım belki ama cümlelerim içlerine ateş düşürecekse günlerce konuşabilirdim. "Değilim hasta. Gayet sağlıklıyım. Çok düşüncelisiniz hepiniz sağ olun." Demek bir hamileyim desem hibikus çayları gelecek yollarıma muz kabukları serilecekti. Yine durdum durdum bunlar yüzünden kendimi üzdüm. Yapamıyordum. Çoğu şeyi umursamazken buna gamsız kalamıyordum. Zoruma gidiyordu, hem de açık seçik. Kendimden bile saklayamıyordum.

Hırsla ağzımı masadakilerle doldururken midem çalkalanıyordu. Şûrîde bayıldı bayılacaktı Fetih kudurdu kuduracaktı. Zühre şüpheliydi. Zahide Hanım gözleriyle ultrason çekiyordu sanki. Manyaktı hepsi. Allah kahretsin ki bunların arasında kalmıştım. Öfkemi kimden çıkarırım diye düşünürken Fetih'i daha da sinir etmek istedim o an sadece. Bütün dünya önüme serilse

en çok onun canını sıkmak isteyecektim sanki. Her şeyin sorumlusu oydu gözümde, öfke soluyordum.

"Mehmet Ali nerede?" daldan dala atlayacaktım bundan sonrasında, kim kime sinir olduğunu bile anlamayacaktı. Çapraz sorgu gibi çapraz öfke nöbetlerine sokacaktım insanları. Başka türlü sakinleşmeyecektim.

İlk cevap yanımdaki malum şahıstan geldi. "Seni ilgilendirmez."

Durmadım devam ettim. "Özletti kendini Zahide Hanım ya. Bir gözüktü bir daha göremedik. Nerelerde, gitmeden bir daha gelsin yemeğe." Fetih elindeki şeyi masaya çarparken "Efsun kahvaltını yap." Diye açık açık tahammülsüz bir sesle emir verdi. Kulağımın dibinde sivrisinek vızıldıyor gibi devam ettim.

"Göremesem de selamımı söyleyin mutlaka olur mu, maç sözümüz vardı Kürşat'a. Unutmadım. Ama mutlaka yemeğe gelsin."

Böyle hızlı hızlı neşeli neşeli konuşuyorken ben "Hadi varsa cesareti gelsin bir daha soframa." diye gerginliği arttırdı.

O saniye unuttuğum bir şeyi hatırlamışım gibi "Aaa Fetih kovmaktan beter etmişti değil mi?" diye ayıpladım hemen. Hızlı hızlı cıkcıklarken başımı iki yana salladım. "Zühre Hanım," diye ona döndüğümde "Hiç uyarmıyorsunuz oğlunuzu. Hoş mu yaptığı? Yani ben şimdi Şûrîde'yi kovsam yine böyle susacak mısınız?" diye ortaya bir ihtimal attığımda herkes şok üstüne sok yaşamaya devam etti, herkesin bir dilek hakkı olsa susmamı dilerlerdi bence. Böyle şaaaak diye söyledim bunu, hiç de durmadım. Gözlerim Şûrîde'yi bulurken resmen uyuşmuştu. Hazır ortam oluşmuşken kovsa mıydım? En kötü hemen ardından ben kovulurdum kalkıp gitmek için daha güzel bir sebebim olurdu.

"Misafir ne zamandan beri ev sahibini kovmuş?" diye laf yemem tabi ki gecikmedi. "Sen kimi kovuyorsun benim evimden?" Mehmet Ali konusunda sessiz kalan Zühre Karadere söz konusu Şûrîde olunca benim canımı bile alabilirdi. Şûrîde. Gelini olarak gördüğü Şûrîde. Dudaklarım kıvrıldı Zühre Karadere'ye baktım. Geriye yaslandım gayet bile isteye iki elimi karnimin üzerinde birleştirdim.

Seninle hesabımı çok ayrı keseceğim Zühre Hanım, çok ayrı. Böyle alttan alttan değil, yüz yüze. Apaçık. Sıranı bekle, sadece sıranı bekle.

"Ha misafir haddini, misafirliğini bilsin diyorsunuz." Bugün bu masada tek bir hedefim vardı. Tek bir canı defolup gitmeden sıkmak istiyordum. Bu işler sıraylaydı, yolcu olan önceliğimdi. Herkese sıra gelecekti, herkese. Bir ay boyunca benimle nasıl alay edip aptal yerine koydularsa hepsiyle tek tek

yüz yüze gelecektim. Bu kahvaltı masası içine gömülmek üzere olan Şûrîde ve annesi içindi. Karnımdaki ellerimi izleyen Şûrîde. Teyzesine bakarak kurduğum cümleden sonra kalmak için kırk takla atan Şûrîde. Neredeyse ağlama noktasına gelen Şûrîde.

"İlk defa sizinle aynı fikirdeyiz Zühre Hanım." Dedim iğneleyici bir sesle. "Keşke misafir yerini, haddini, misafirliğini gerçekten bilse. Bilse de had bildirmek ev sahibine kalmasa."

📎📎📎

İnadımdan bana teklif edilen bütün yardım tekliflerini reddederken dersinden alıkoymamak için Zeliha'dan da bir talepte bulunmadığım için bir taraftan yaş mamaları diğer taraftan kuru mamaları taşımıyor yerde sürükleyerek kapıya ulaştırmaya çalışıyordum. Ve bu ayazda resmen kan ter içinde kalmıştım. Sabrın sonu değil de azmin sonu zafer oldu sonunda bir tarafımda kırk kiloluk kuru mama diğer tarafımda yirmi dörtlü yaş mama kolisi sürüklene sürüklene istediğim yere geldi. Muhtemelen odadan bir makyaj malzememi almaya gittiğimi düşünen Fetih kapıdaydı ama yanında Emir'in olduğunu ve kapı aralanır aralanmaz ilk onunla göz göze geleceğimi bilmiyordum.

Uzun zamandan beridir her Emir'i gördüğümde içimi kaplayan o sıcaklık hiçbir şeyi fark etmeden önce gelip beni sarıp sarmalayacak gibi oldu, gülümseyecek gibi oldum ama hiç uzun sürmedi. O anı, bir aptal gibi Emir'le Şûrîde'yi bile bana düşündürtecek o bakışları zihnimin aralık olan kapısından hızlıca sızdı. Ve çok kırgın bir ses içeriden fısıldadı.

Emir'de biliyordu...

Diğerleri üzerinden öğrendiğim gerçekler beni hayal kırıklığıyla beraber sağlam bir öfkeye de itmişti ama Emir gerçeği içimde sağlam bir yerde duran vazoyu kırmış gibiydi. O üzerime düşen hayal kırıklığı, içimdeki zemine dağılan vazonun parçaları ve elimdekiler görür görmez Fetih'le olan konuşmasını anında bölüp bana yönelen Emir.

"Yenge." Dedi çekiştirdiğim torbalardan kıpkırmızı kesilen ellerime bakarken. Emir söyleseydi bari, o da mı fazlaydı bana? Aramızda bir bağ vardı sanki bizim. Dostluk desem değil, hani kardeş gibi desem tam olarak o da değil. Ama vardı yani, benim ondan yana bir beklentiye gireceğim kadar en azından.

"Neden bizi çağırmadın? Nasıl taşıdın bunları?" melankoli yapmak değildi amacım ama taşıdığım daha büyük yükler vardı, kimse onlardan

neden bahsetmiyordu? O yük onlar yüzünden sırtımda diye miydi bu görmezden gelişleri?

"Taşırım ben." Dedim elim tekrardan torbaya giderken. Ama izin vermedi benim sürüklediğim şeyi bir çırpıda kaldırdı. Kısa bir an Fetih'le gözlerimiz çakıştı. Bana dünya üzerinde yaşayan en inat insana bakar gibi bakıyordu. Hani yuh sana der gibi. Emir o kırk kiloyu bagaja yerleştirirken ben de yirmi dörtlü koliyi kimseye bakmadan kucaklamaya çalıştım ama yine Emir tarafından yarı yoldan kucağımdan çekip alındı. Fetih öylece bizi izliyordu. Kahvaltı masasından beni kaldırana kadar zaten cani gitmiş şimdi hiç bana buluşmaya niyetli değildi. Ve kahvaltı masası. Şûrîde'nin burnundan gelen en sonunda dayanamayıp 'başım ağrıyor' bahanesiyle koşar adım kalkıp giden Şûrîde. Ve hemen arkasından kalkan annesi. Diz dize ağlıyorlardı zannımca, en azından Şûrîde için adım kadar emindim bundan.

Emir'le bagajın önünde mamalara bakarken "Oradaki tüm hayvanlara yeter bunlar." Dedi bana bakarak. Sesinde de tavırlarında da bir değişiklik yok gibiydi ta ki ben dayanamayıp "Sen de biliyordun değil mi?" diye sorana dek. Hiçbir dert sadece bende kalasın istiyordum. Bir ruh emici gibi gitmeden herkese kızmak, sitem etmek istiyordum. Mamalarda olan gözleri ağır ağır beni buldu. Benim her şeyden haberdar olduğumu bile biliyordu. Yakalanmış gibiydi gözleri.

Gözleri arkama kaydı çok geçmeden bana geri ulaştı. Gözlerini bir kez yumup açarken "Yenge," diye elle tutulur bir açıklama yapmayacağının sinyallerini verdiği an ben kestirip attım.

"Boş versene." Dedim elimi hafifçe sallarken. Burnumun direği sızladı sanki. "Fetih sana söylememiş, Zeliha bile sana söylememiş; el birliğiyle salak yerine konulmuşsun, bana mı düşüyor de geç," ne tavırlıydım bunu söylerken ne de kızgın. Sanki gerçekten bu cümleleri söylemesi gerekiyormuş gibi. Kısık sesle bir şey söyledi belki kendine küfür etti, bilmiyordum.

"Hayır öyle değil." Diye kafamda kurduğum putları yıkmaya çalıştı ama hayır başaramazdı. Ben anladığımı geç de olsa anlamıştım.

"Öyle Emir." Dedim bomboş bir halde ona bakarken. Sonra uzatmayı istemedim silik bir gülümseme belirdi yüzümde. "Olsun boş ver canın sağ olsun." Kendimi bir odaya kapatıp günlerce yalnız kalma ihtiyacıyla yanıp kavruldum. Öyle yorganın altına girip uyumak ve insan yüzü görmek istemiyordum. İnsana ait bir ses bile duyasım yoktu. İnsanlara artık canın

sağ olsun demekten başka bir cümle lügatimde kalmamıştı. Bağırıp çağıracak enerjimde yoktu. Hele bugünkü tüm enerjimi kahvaltı masasına harcamıştım.

Arabaya yönelmeden hemen önce işaret parmağım ona doğru kalktı. "Sana bir dost tavsiyesi bu arada," bakmadan arkamda kalan kişiyi işaret ettim. "Çalıştığın kişi yürüyen yalan makinesinin teki." Emir'in aralanmış dudakları kapandı ne diyeceğini ne tepki vereceğini bilemedi. "Bir şey söylüyorsa doğruluğundan 3 kere şüphe et dördüncü de yalan olduğuna ikna olmuş ol. Ve senden mutlaka çok önemli şeyler gizliyordur, uyarıyorum öğrendiğinde şaşırma. Darbe yemiş gibi hissetme. Ayrıc-"

"Efsun bin şu arabaya." Söylediklerimde haksızdım sanki sinirlenmeyi hak görüyordu kendine. Başımı ağır ağır salladım, dudaklarımı bastırdım birbirine.

"Bir de böyle hakkı varmış gibi hala üzerimde emirler yağdırır, mahcup olmaz, özür dilemeyi bile bilmez. Sinirlenir hakkı varmış gibi. Hayal kırıklığından başka bir halt değil." Sırtım ona dönük laflarımın tamamı onaydı. Temiz bir fesuphanallah çekti, gökyüzüne baktığını sabırlar çektiğini, derin bir nefes aldığını görmesem de biliyordum.

"Efsun arabaya geçer misin?" kibarlaştı aniden, ağzına da hiç yakışmadı. Nasıl da eğreti durdu öyle.

"Her neyse Emir son olarak," omuzlarım düştü gözlerim varla yok arasında dikkatle ve biraz da mahcupça bana bakan Emir'de gezindi. "Bana da yenge deme artık. Bitti o devir, ismim kâfi." Kimseye açık seçik birkaç aylık bir evlilik olduğunu söyleyemiyorsam en azından yenge de yenge kimseden bunu duymak istemiyordum.

Yengeymiş. Sanki insan yengesine böyle yapardı ya.

Yüzümü araca döndüğümde Fetih yanındaki koltuğun kapısını açmış benim binmemi bekliyordu. Sanki onun yanına oturma ihtimalim varmış gibi. Arka tarafın kapısını açmaya çalıştığımda bir otuz santim açıldı açılmadı hemen bir el camından geri itti. "Yanıma." Dedi açtığı yeri işaret ederken. Elim hala kapı kolundayken yüzüne camdan bakıyordum.

"Çek elini, arkaya oturacağım."

"Yanıma oturacaksın," bir nefeslik es verdi ve yine tüm tuşlara basmaya yeltendi. "Yanıma oturur musun Efsun, hadi." Bu olaydan önce Fetih'in bir tatlı diline yapmayacağım şey yoktu zira hiç tatlı dilli de değildi.

"Ya da ben iyisi kendi aracımla geleyim." Elim kapı kolundan ayrıldığı an bir eli kolumdan diğer eli bıraktığım kapı kolundan yakaladı. Biraz önce

kendi kapattığı kapı kolunu paşa paşa açarken gidişimi engelledi.

"Tamam sen nasıl istersen," kapıyı tamamen açtı ben binmeyene kadar da gitmedi. Kapattığı kapının ardından sürücü koltuğuna geçerken o kemerini bağlasa da ben uzanacağımdan bağlamadım kemeri. Tam aracı çalıştırmak için ilk hamleyi yaparken aniden ikimizin de beklemediği bir hızda kapım açıldığında ikimizin de gözleri bana bakan Emir'e yöneldi. Bir eli arabanın üstündeyken bedenini önümde siper etmiş bana bakıyordu.

"Yenge," dedi son söylediğimi dikkate almadığını belli ederken. Gözlerini birkaç kez açtı kapattı ama hiç benden çekmedi. Sıkıntılı bir hali vardı. Onu rahatsız eden bir şey. "Bu böyle olmaz." Yüzündeki sıkıntının sebebini o söylemeden anlamak mümkün değildi, o da çok uzatmadan konuştu.

"Böyle gidersen," cümlenin devamını getirmedi bir an durdu, gözlerini kaçıracak sandım ama devam etti. "Yani bu şekilde gidersen benim içim içimi yer. Aklım kalır, bu şekilde olmasın." Genelde benimle Fetih'in yanında pek konuşmayı tercih etmezdi. Çok uzun yüzüme de bakmazdı. Şu an da gerçi gözlerini sık sık kaçırıyordu. Bazen saygıdan olduğunu düşünürdüm, bazen çekindiğinden bazen de tamamen Fetih'ten. Ama şu an durum biraz farklıydı. Benimle konuşuyordu ama Fetih'e gözü bile değmiyordu. Onun aksine rahatça yüzüne bakıyordum.

Emir'e karşı olan kırgınlığım daha farklıydı. Canı sağ olsun diyordum, sadece dışımdan değil içimden de.

"Ben bu evde kim kalıyor kim kalmıyor bilmiyordum bana kimse bir şey söylemedi." Diye kendini açıklamaya başladı. "Bu evde kalan kişiler de gelip bana söylenecek kadar önemli değiller zaten kimsenin gözünde." o kadar gözlerinin içindeydim ki bu bakışlarım işini zorlaştırıyordu. "O gün şaşırdım ama anlık bir şeydi. Öncesinden haberim var diye basit bir şaşkınlıktı. Sonrasında aklıma bile gelmediği gibi kimseye hiçbir şey sormadım bile. Çünkü o kadar önemli bir şey değildi." Bir nefeslik es verdi bir an gözlerini kaçırıp tekrar baktı bana. "Doğru söyledin bana düşmezdi sana gelip bunu söylemek. Bilip bilmediğinden bile bir haberdim. Bana ancak sana karşı bir kötülük ya da ihanet varsa gelip söylemek düşer. Ne ihanet vardı ne de kötülük. Bilmek hakkımdı dersen, boynum kıldan ince o senin ve eşinin arasındaki mesele. Ve bana kalırsa da hakkındı, keşke böyle olmasaydı." Adam akıllı dinlediğim ilk kişi olduğundan bir haber sakin sakin konuşuyordu. Önümdeki de ben de dinliyordum.

"Olan oldu ama dediğim gibi sizin aranızdaki mesela sizi ilgilendirir. Ne yapacağını sen bilirsin karar merci sensin. Ama söylediklerin düşündüklerinse ben kendi suratıma tükürürüm sana bunu düşündürttüm diye. Çünkü ne ben seni salak yerine koymaya yeltenirim ne de sen salak yerine konulacak bir kadınsın. Herkes hatasını farkında, ben de dahil. Üstüme düşmese de belki bir şey yapmalıydım." Kimseden görmediğim alçak gönüllülük karşımda kanlı canlıydı. Tüylerim diken diken oldu, içim iki gündür ilk kez yumuşadı. Taş kesildiğimi ilk kez bu kadar net hissettim. Mahvolmuştum, mahvolduğumu da farkındaydım ama bu kadar olduğunu anlamamıştım. Bu kadardım işte. İki düzgün cümle, biraz kadir kıymet, insan yerine konulma. O kendimi kapattığım odada kapım bu kadar çabuk açılıyordu.

"Affola." Dedi alçak gönüllülükle. "Sen belki beni sıradan bir çalışan olarak görüyorsun." Emir dedi bunu, böyle kafasına vura vura sevmek istediğim her yaptığım yemeği o da yesin diye can attığım kişi. "Belki etrafta öylece dolaşan bir getir götürcüyüm bilmiyorum ama sen benim için çok başkasın. Bir benim için de değil gerçi ama bunu böyle bil. Benim bir tane yengem var, hani laf olsun diye demiyorum gerçekten bir tane." Yüzünde gerçekten bir sevgi gördüm. Hani Zeliha'da hep görüyordum ama onun nedenleri vardı. Ama Emir öyle değildi. Benim de onun da bir nedeni yoktu ama seviyorduk birbirimizi. Hani olmasa çok eksik kalacakmışım gibi. "Şimdi sen bana buna rağmen canın sağ olsun deyip gidersen benim canım öyle çok sağ olmaz. Gönlün kırılmış benden yana, özür dilerim. Bilerek gönlünü kıracağım son insan bile değilsin sen." Tamamen koptum, o dik bakışlarım, sert halim bir balon gibi söndü. Dudaklarım ezdi birbirini, kafamı sağa doğru yatırırken biraz daha durayım istedim ama olmadı. Öndeki ne yapıyordu bilmiyorum ama ikimizde ondan çok bağımsızdık. "Gel halledelim aramızdaki kırgınlığı, öyle gidin." Bir süre öylece bakıştık. Yüzüme uzun uzun hala bakamıyordu.

"Yani şimdi," dedim yelkeni yavaş yavaş indireyim diye. Tak diye inmesin yine de diye. Halbuki Emir'in limanında bana ait dik bir yelken göremiyordum artık ben. "Ben böyle gitsem üzüleceksin öyle mi?" başını salladı hızlı hızlı. Hani gerçekten üzülecekti ya. Ben şimdi nasıl böyle bırakıp gitseydim bu çocuğu? Evet çocuğu. Hatta bebeği. Emir bebek...

"Yani şimdi sen üzülürsen ben de üzülürüm gibi." Sesim düşünceli çıkmıştı epey. Hani bir çözüm üretmeye çalışır gibi, hani ne yapsak ki acaba der gibi. "Mesela ben yokum birkaç gün ne yapacaksın bensiz?" bunu niye

sordum bilmiyordum ama öndekinin ilk kez varlığını hissettik. Bir boğazdan gelen hırıltılı bir ses vesaire. Her neyse gram ilgilenmedim.

Emir gülecek gibi oldu, alt dudağını dişleyerek buna engel oldu. "Şu hastanenin önündekilerin mamasını suyunu sabah akşam ben kendi ellerimle vereceğim. Sen yokken aksatırlar diye, bırakmışsındır mama ama ben gidersem aklın kalmaz. Sık sık da Zeliha'ya uğrayacağım. Rahatı yerinde mi bir sıkıntıvar mı diye. Biliyorum onda da aklın kalır."

Bir çikolataya kanan çocuğun iradesi daha büyüktü bende. Tüm ipler kökünden koptu. "Ya Emir." Dedim eskisi gibi. "Ya Emiir gerçekten mi?" o birkaç gündür kendini bana unutturan sesim mutluluğum heyecanım üzerime çullandı. Böyle hissetmeyi bile özlemiştim. Terapi gibi geldi bu an.

"Şüphen olmasın yengem."

Günlerdir ilk kez içten güldüm, böyle sımsıcak bir halde elimi dizime vururken bedenim tamamen ona döndü. "Tamam gel sarılalım barışalım." Ellerim ona doğru kalktı sarılmak için bedenimi de ona doğru ittim ama aniden arabanın kornasına aralıksız basıldığında sarılmamız mümkün olmadı Emir aniden ona havalanan elimden tuttu.

Hani sarılacaktık?

"Kapat lan kapıyı artık!" öfkesinden kudurduğunu tek cümlede anladım, direksiyona kafa atacak kadar köpürmüştü. En başında onu benim gibi yok sayan Emir eski haline döndü ve sarılmadı, elimi tutmakla yetindi sadece. Göz göze kaldık. Elim ellerinin arkasındayken, hem alttan hem üstten kavramıştı. Durdu durdu ve konuştu.

"Baş tacısın yenge."

Dünyanın en kıro cümlesi kulağıma en güzel iltifat gibi geldi, gözlerimden kalpler bile çıkıyor olabilirdi.

"Ya sen o tacın yıldızısın Emiiir."

Arabanın kapısı açık olmasına rağmen araç çalıştırıldığında gözlerim irice açıldı, hareket ederse bana bir şey olmazdı ama Emir? Korkuyla önüme baktığımda Fetih pisliğe devam edip el frenini çekti "Emir ben dönene kadar toz ol buralardan tamam mı aslanım?"

Ve olan oldu ellerimiz Emir'le ayrıldı. İstemeye istemeye. Böyle oldukça dramatik bir halde. "Hayırlı yolculuklar abi, kazasız belasız." Dedi Emir kapımı kapatmadan ve Fetih'ten küfür yemeden hemen önce.

Kapım kapandığı gibi araç hareket eder sandım ama Fetih bana döndü. "İki gündür beni dinle diye yapmadığım şey kalmadı." Diye sitem etti sinirini kamufle etmeye çalıştığı besbelliyken. Ama başarısızdı. Emir'i eline

versem pekmezini çıkarır gibiydi. "Benimle barışmadan kimseyle barışamazsın, benim de adım Fetih'se buna zerre izin vermem. Hadi bakalım." Açık açık meydan okudu. Utanmadan. Renk atmış bir halde. Resmen Emir'le konuşmamdan sonra tırnak yiyecek konuma gelmişti. Kulaklığımı çıkardım çantamdan sinirli sinirli.

"Ne acı o zaman," diye yüksek sesle konuştum. "Kaderimde bütün Urfa'yla küs ayrılmak da varmış." Kurduğum cümle kafasındaki tüm planları yıktı geçti sanki. Rengi daha da gitti, burnundan soluyordu.

Çantamı yastık olarak kullanmak için diğer tarafa doğru attım ve bana tip tip bakan kişiyi terslemeye devam ettim. "Hem ayrıca biz niye uçakla gitmek yerine bu kadar yolu arabayla gidiyoruz?" saatlerce Fetih'i mi çekecektim ben? Nasıl aklıma gelmemişti uçak bileti kesmek?

O yüzündeki terslik birazcık dağıldı sanki, kaşları havalandı. Böyle garip garip bana baktı. "Yedi sekiz saat," dedi bilge bir tavırla. "Konuşmak için oldukça ideal ve yeterli diye düşündüm." Bir eli bana dönmesine rağmen direksiyonda beyaz gömleğinin önden bir iki düğmesini açmış saçlarını dağıtmıştı. Belki de ben Emir'le konuşurken yolmuştu. Boş boş süzdüm onu.

"Yedi sekiz saat," dedim onun gibi. "Uykumu almak için oldukça ideal ve yeterli." Sonrasındaysa bacaklarımı dizlerimden kırıp ikili koltuğa uzandım. Kulaklığımı taktım. Benim görüş alanımdan çıkan çehre beni görmek için kafasını iyice soktu koltuğun arkasına.

"Efsun saçmalama kalk." Derken eli koluma uzanacakken işaret parmağımı salladım. "İnerim arabadan zorlama şansını." Diye tehdit ettim. Zaten gelmemek için bahane arıyordum, o da farkındaydı. Elini geri çekti ama yumruk yaparak. Yanındaki koltuğa yumruğunu vururken yine ve yine aynı kişiden çıkardı sinirini.

"O Emir'i sürgüne göndermeyen Fetih'i siksinler."

Meselenin de suçlunun da Emir olmadığını ikimiz de biliyorduk. "Benimle ateşkes imzalamadan kimseyle barışamazsın Efsun duydun mu?" aracı hareket ettirdi söylenmeye devam ederken. "Hele o Emir'le, mümkünatı yok. Öyle bir ihtimal uzayın içinde yok çıkar onu aklından." Boş boş karşımdaki koltuğu izlerken o da söyleniyordu. Hiç susacak gibi de değildi. Aynı cümleleri öge yerlerini değiştirerek tekrar tekrar kurdu. Son kurduğum cümleden sonra da o aracın hızını arttırdı ben müzik açtım onu duymamak için. Sonra da uykuya daldım galiba, bilmiyordum. Yol uzun

benim derdim çoktu. Ve sanırım duyduğu cümleden sonra Fetih'e de pay vermiştim kendi derdimden. Müstahaktı ona. En çok ona.

"Kaderimde gerçekten Urfa'yla küslük varsa bile, Emir o Urfa'nın içinde değil. Sen kendi haline yan. Sen o Urfa'nın içinde olmazsan bile, ben senin olduğun yeri Urfa yapacağım kaderime."

Nasıldı, nasıldı, nasıldı?

Genel haberlerden haberdar olmak için wattpad hesabımı takip edip arada panoya bakabilirsiniz. Alıntı ve daha fazlası içinse instagram; serceyioldurmekofficial*. Birkaç güne alıntı düşer ana ekranınıza ve son olarak:*

HERKESE MERMİ SİZE ÇİÇEK🌸🌸🌸

XXX/PART I "Kapısı Kaybolmuş Kilit"

Ellerim buza basılmış kadar soğuk ve tenim tahminimce bembeyazdı.

Parasempatik sinir sistemimiz, uçlarda yaşanan bir korku durumunda kan akışımızı ikiye ayırırdı. Bundan sebep kalp atışımızın tedirginlikle hızlandığı anlarda vücudun verdiği savaş ya da kaç emriyle yüzümüzdeki kan dolaşımı fazlasıyla yavaşlar, en bariz sonucu da halk arasındaki tabirle yüzün 'kireç gibi' beyazlaşmasıyla olurdu.

Şu an karşımda bir ayna yoktu lakin yüzümün yemek masasının üzerindeki örtüyle bir olduğuna neredeyse emindim.

Vücudum neden titreme noktasına gelmiş, ellerim neden buz tutmuş, parmak uçlarım neden iğneleniyordu bilmiyorum ama kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Gözlerimi diktiğim yarısına kadar geldiğim bitki çayından ısınmak amacıyla bir büyük yudum aldım ama içimden akıp giden şeyi hiç mi hiç durduramadı bu. Başım dönüyor, gözlerim benek benek kararıyor bir şeyler duyuyor ama anlamıyordum. Ta ki karşı tarafta oturan bedenden gelen soruya kadar.

"Çok mu beğendin çayı?"

İstemeden ısırmaktan tahriş olmuş dudaklarımı yalarken bunu soran kişiye baktım. Zahide Hanım'ın sesi kulaklarıma boş bir odada yankı yapmış bir halde ulaşmıştı. Yüzündeki gülümsemeye baktım boş bir ifadeyle. Şu an karşımda çok önemli bir soruda sorulsa, bakışım değişmeyecekti çünkü bilincimi kaybediyor gibiydim. Vücudumdan kontrolsüzce kan akıyordu sanki ama yaramın olmadığına neredeyse emindim.

Gülümsemek istedim, belki ufak bir teşekkür. Çünkü bana özel olarak yaptırmışlardı. Yorgun olduğumu iyi geleceğini söylediklerini hatırlıyordum silik silik. Çok kısa sürede kuruyan dudaklarımı aralamak için kendimde güç bulmaya çalışırken hemen yandan başka bir ses geldi.

"Ben yaptım." Dedi Şûrîde büyük bir keyifle.

Yakınımda, bana temas edecek kadar dibimde, biri olsaydı şu karnıma saplanan ağrıyı bir bıçak darbesine yorardım ama hayır bu içten bir

ağrıydı. Dışarıdan bir darbe yoktu. Gözlerim kısıldı acı tüm vücudumu kastırdı. "Bir bardak daha koyayım ister misin?" ağrı daha da arttı, sanki karnımın içinde bir et olduğu yerden söküldü. Konuşmaya devam eden kişiye bakamadım, kulaklarım basınçla ağırlaştı sanki.
"Aaa ama kalmamış içmişsin hepsini."

Kussam, kan kusacaktım ve bu cümle sankiyle bitirilemeyecek kadar netti. Kussam gerçekten kandan ibaret olacaktı. Gözlerimdeki kararmalar daha da arttı, sanki gittikçe kötüleştiğimi görmüyorlarmış gibi kimse tepki vermedi. Ellerim soğuyor ve sanırım uyuşuyordu da zira tırnaklarımı avucuma bastırıyor ama acısını hissedemiyordum.

Elimde parçalayacak gibi sıktığım masa örtüsü ancak bir ütü darbesiyle kendine gelirdi. Gözlerimin ağırlaştığını fark ediyordum ama saniyeler bir yükmüş gibi sırtıma biniyordu. En çok hissettiğim buydu. Zaman sırtımda ve ilerledikçe ben taşıyamıyordum, yavaşlıyordu. Kapının açılış sesini duymadım, kimin geldiğini duymadım ama bir cümle çok net doldu kulaklarıma.

"İçti mi çayı?"

Çok netti. Soru. Soranın sesi. Merakı. Midemin bulantısı. Zühre Karadere'nin görüş alanıma giren yüzü. Yüzümdeki acıyla gözlerinin içinin gülüşü, benim içip bitirdiğim çay bardağına bakışı. Ve Şûrîde'nin bayram yerini aratmayan sesi.

"Hem de hepsini!"
Karnımdaki et parçası ayrıldığı yerden sallanıyor ama düşmüyor gibi bana zulüm ederken nefesimi kesen bu fiziksel acıydı. Acının tesiri o kadar fazlaydı ki gözlerimin sulanması çok uzun sürmedi. Refleks olarak gözlerimi sıkıca yumduğumda zaten ince bir ipe bağlanmış hassasiyette gözlerimde biriken iki yaş anında düştü. Yanağıma bile temas etmedi.

Gözlerimi açacak takatim yoktu hatta başımı masaya bırakmak istiyordum ta ki elimin hemen yanında duran boş bardak gözümde aniden bir zehre dönüşüne kadar. Tek bir cümle. İki kelime bir cümle.

"Hibiskus çayı."

Başımı bir darbe yemişim gibi Zühre'ye kaldırırken kısacık saniyede ağzımdan dökülen acı dolu bir inleme ve elimin refleksle ağrının olduğu yeri bulması bir oldu. Elimin tenimle buluşmasını bekledim, o ağrıyı oradan almak ister gibi sökmek, sökecek gibi karnımı sıkmak. Hayır ama elim tenimle buluşmadı. Ya da buluştu ama beklediğim asla bu değildi.

Bir çıkıntı hissettim.

Böyle çok büyük değil ama hissedilir.

Göbek değildi bu.

Kussam ağzımdan boşalacak olan kan şimdi patlayacak gibi hissettiğim kulaklarımdan akacaktı sanki. Nefesim bir daha alamayacağım şekilde, son nefesi aldığımı bile fark etmediğim anda tamamen koptu gitti benden. İçimde sallandığını hissettiğim parçanın bana tutunduğu kısım daha da inceldi sanki, o acıyı oradan sökmek için karnımı bulan elim o çıkıntıya dokunamadı bile daha fazla. Gözlerim ürkek ürkek karnıma indiğinde o sallanan parça gördüğüm şeyle koptu benden. O kopuşu tüm hücrelerimle hissettim. Bir şey benden koptu gitti. Bir şey. Karnımdaki çıkıntı. İçimde o beklenmedik kaybın ince sızısı. Boşalan elim ayağım. Bildiğim ama unuttuğum o gerçek.

"Başın sağ olsun o zaman."

Bu cümle ilk kez kulaklarıma varmamıştı, duymuşluğum çoktu ama varlığını unuttuğum bir canlıyı kaybettiğimi ilk kez fısıldıyordu birileri. Yanı başıma oturmuş cinnet, bir deriyi kaşıyormuş gibi masanın örtüsü üzerinde gidip gelen tırnaklarımı izliyordu. Zühre Karadere bu cümlenin kurduğu insanda bir matem yaratacağını bilmiyormuş gibi gülümsüyordu.

Acı azaldı ya da ben öyle sandım, cinnetin nefesi acıdan daha çok hissedildi. Başımı iki yana salladım, önce yavaş yavaş sonra hızlı hızlı. Bir inkar vardı bunda ama içimden bir şey koptuğunu içimdeki şeyin varlığını unutmuşken bile fark eden ben değil miydi?

Et parçası demiştim, kalbim durma noktasına geldi o an. Et parçası değildi. Bebekti. Ben taşıyordum. Benimdi. Et parçası değildi.

İçimden bir şey kopmuştu. Başım daha hızlı sallandı. Hayır bir şey değil minicik bir can.

İçimden kopan bir et parçası değildi. Gözyaşlarım artık beklemeden ardı ardına bırakıyorlardı kendilerini gözlerimden; intihar gibi değildi bu, kaybın arkasındaki kurtuluştu. Elim büyük bir hışımla, uçurumdan düşmek üzere olan birini tutar gibi hızlı bir halde karnımı tuttu. Kesik kesik ağzımdan dökülen ağlayışlar ufak bir "Hayır." dememe izin verdi.

Sonra bu kelime ardı ardına döküldü durdu dudağımdan. Canımın acısının üzerine binen bir kayıp vardı hissediyordum. Hissediyordum. İçinden bir mezar kaldırmak kendi mezarından daha ağırdı insanın, çok kısa bir zaman diliminde bunu fark etmek kanımı akan damarlarımda dondurdu sanki. Hissediyordum, bir şey kopuyordu benden engel olamıyorum.

Bir sirki izler gibi acımı izleyen insanlara bakamadım daha fazla. Hissediyordum içimden bir tabut kalkıyordu, kimse bir şey yapmıyordu. Bir anı zihnimde üst üste binen klasörler gibi açıldı, silik silik bir an canlandı gözümde. Annem vardı o anıda. Benim canımın derdine düşmüşken kesilip kanayan elini hiç fark etmemişti. Nasıl hissedemezdi? Ona bunu soruşumda silik silikti ama verdiği cevap o tüm silikliğin ardında çok netti.

"Anne yüreği. Bir acıdı mı başka bir acıyı hissedemez ki bebeğim."

Dakika öncesi olsa hareket edemeyeceğim o acı artık bedenimde değilmiş gibi kendimi kapalı olan kapıya atarken kimeydi bu acelem bilmiyordum ama kurtarmam gereken bir can kalmış mıydı onu bile idrak edemiyordum. Kapı koluna asıldım, kapıyı açar gibi değil de kapıyı yerinden sökmek ister gibi ama olmadı. Kapı tek bir santim bile ayrılmadı yerinden. Defalarca denedim. Hıçkırıklarım arttı, ağrım daha da arttım. Bir şey elini içime daldırmış sökmeye çalışıyordu benden onu. Almak bile değildi amacı sökmek. Bir şeyi yerinden alırsanız izi kalmazdı ama bir şeyi yerinden sökerseniz bir parçası kalırdı. Bende kalacak olan şeyin acısı olduğunu biliyordum ben. Biliyordum biliyordum ama nasıl unutmuştum onu? Ağlayışım daha çok büyüdü, cinnet şimdi bir elbise gibi üzerimdeydi. Benim yüzümdendi. İçmiştim o çayı. Onlar vermişti ben içmiştim. Nasıl unuturdum varlığını, nasıl içerdim onu?

Kapı kolu laçka oldu yine de açılmadı. Kapıya var gücümle vurmaya başlarken karnımdaki kasılmalar daha da arttı, bu sancı ne sancısıydı ilk kez yaşıyordum ama biliyordum. Avuçlarım içi cayır cayır yanarken dudaklarımdan tek bir isim döküldü.

"Fetih!"

İsim tekti, daha da kötüsü seçenek de tekti. Başka kimsenin ismini hatırlamıyordum ya da beynim tek kurtuluşu bu isimde bulmuş en öne bunu koymuştu ve ben kaosun içinde bir tek onun ismini seçebiliyordum. Defalarca bağırdım, yalvardım. Bazen ağlayışım telaffuzuma engel oldu, o tek bir isim bile çıkmadı bir türlü dudaklarımdan. Bilincim o kadar varla yok arasındaydı ki kapının açıldığını ancak üzerime doğru gelmesiyle anladım.

Bu kapıdan kim girerse girsin, kaç kişi girerse girsin hiçbirinde Fetih'i gördüğüm gibi ne rahatlardım ne de bir ipim üzerinde durur gibi düştü düşecek olan bedenimi bırakırdım kollarının arasına zaten bu odaya kim girseydi de beni bu kadar çabuk tutmazdı.

"Fetih," dedim içim içimden koparken. "Fetih bir şey yap!" ben yapamamıştım, ben sebep olmuştum ondan yardım dileniyordum. Ondan yardım dileniyordum. Her şey nasıl bu noktaya gelmişti bilmiyorum ama emin olduğum tek bir şey vardı benim kadar onun da hakkı vardı içimdeki canda. O da kurtarmak için canını verirdi sanki.

Birkaç cümle çıksın diye çabaladım ama anlaşılan tek şey ağlayışım oldu. Beni sıkıca tutan elleri, gözlerime kilitlediği gözleri ve sırılsıklam olan yüzümü bulan eli yavaş yavaş aldı o ıslaklığı.

Bir bebeği sakinleştirmek ister gibi "Şşşt," diye fısıldı. "Sakin ol." derken önce yumuşacık sesi sonra ağrıyı bir mucize gibi bedenimden alan eli onun varlığını benim aksime unutmadığını belli ederek karnımı buldu. Mucize şu ana kadar yoksa bile artık benim için vardı. Eli karnımı buldu, sanki bu an gerçekliğini kaybeder gibi acım kesildi. Bir sihir gibi değil, şifa gibi. Ama çıldırtan bir hızla. Şimdiye kadar acıyı boşuna çekmişim gibi. Ağlayışımda yavaş yavaş durdu, yüzüm de onun elleriyle temizlendi ama öyle yorgunca nefes nefese benden uzaklaşmak üzere olan aklımın adım seslerini dinliyordum. Fetih'in yüzüne şiş gözlerle bakarken üstten bana eğildi önce saçlarımdan öptü, biraz orada duraksadı. Öylece boynunda payıma düşen kısımda soluklandım. Eli karnımdaydı hala, bacaklarım yorgunluktan sızlıyor, burnum aktıkça çekiyordum.

Elini karnımdan çekince ne olacaktı? Onun korkusuyla elimi elinin üzerine koydum anında kavradı sıkıca tuttu parmaklarımdan. Çekmesin diye tuttum, bırakmasın, beni yine o acının ortasında yakmasın diye. Arkamdaki masada oturan üç katilin sesi çıkmıyor, takatim onların canını sökmek için yerine gelmiyordu. Ruh sağlığı bozulmuş biri nasıl izlerse boşluğu öyle izliyordum baktığım yeri. Fetih'in elleri saçlarımda kaldı, dudakları ayrıldı ama bu kez alnımda ve şakaklarımda dolaştı.

"Ben sana ağlama demedim mi?" diye sordu sakince. Çığlıklarıma gelmemiş miydi? Niye sorgulamıyordu?

Cevap vermedim, ağrım o kadar çabuk kesilmişti ki gerçeklikten uzaklaşmıştım. Sanki ya bu an ya da biraz önce acıyla kıvrılan halim beynimin oyunuydu. Gözlerimi arada kırpıyor ama bir ruhun soğukluğu vardı üzerimde. Baş parmağım yavaşça karnımı okşadı. Aynı anda Fetih'in de. Bomboş bakışlarım arasında dudaklarım kendiliğinden kıvrıldı. İçimdeydi. Cenaze yoktu. Başım değil o bebeğin canı sağdı. Biraz daha büyüdü yüzümdeki tebessümü andıran şey. Bitkinliğim daha da arttı. Başımı Fetih'in köprücük kemiklerinin üzerine bıraktı.

O bir taraftan bizi sevmeye devam etti bir taraftan da az önceye ait her şeyin bir hayal ürünü olduğunu bana düşündürtmeye devam etti.

"Sen en ufak bir şeye de ağlasan benim canımdan can gidiyor demedim mi?"

Her şey benim kuruşum muydu? Bu ilk ağlayışım değil miydi? Başımı hışımla masaya çevirdim Fetih'in gövdesinden çıkmayıp. Tüylerim diken diken oldu gördüğüm boş masayla. Gözlerim kısıldı, başıma bir ağrı girdi. Masa bomboştu. Bomboştu kimse yoktu.

Fetih'e daha sıkı tutundum. O sitem etmeye devam etti. "Ne zaman düzeliyor bu hormonlar gözünde yaş kalmadı?"

Her şeyden tamamen koptum, gözlerimi yummaktan başka elimden bir şey gelmedi. Sorgulayacak hal yoktu bende, bütün yükümü Fetih'e verdim. Boyun girintisine girdim daha fazla. Hiç yabancı değildim bu ana. Kırk yıldır aynı evde yaşıyor, ışık kapalı o evin her zerresine karanlıkta gözüm kapalı ulaşabiliyordum. O evin verdiği güvenlik neyse şu an da hissettiğim buydu.

Böyle öptü durdu öptü durdu dudaklarının ulaştığı yerleri, vücudumdan kötü olan her şey uzaklaştı. Fetih toprak, ben elektrikle dolmuş taşmış bir bedendim sanki. Yorgunluk hariç her kötü şeyden arındı vücudum. Dudaklarım kıvrıldı, dudaklarımı ıslattım.

"Fetiiih." diye ilk kez sakince konuştum, az önce çığlık çığlığa değilmiş gibi hafiflemişti sesim.

"Şu adımı uzatarak söylemen yok mu?" bunu sinirli mi söyledi, kızarak mı söyledi, sitem mi etti bilmiyordum seçememiştim. Zaten kendi kendine söylemişti bir yerden. Başımı biraz çıkardım o böyle içli içli "Efendim." derken. Öyle bir söylemişti ki söyleyeceğim şeyden utandım.

Su isteyecektim. Çok susamıştım, içim yanıyordu o kadar susamıştım. Dilim damağım kurumuştu. Su içmek istiyordum.

Benden önce uzaklaştı daha net yüzümü görebilmek için ama sorun burada değildi. Eli de karnımdan ayrıldı. Korktuğum şey başıma geldi, o mucize diye nitelendiğim şey felaketim oldu. Eli benden çekildiği an yine o yabancı el içimden bir şey sökmek için daldırdı elini, karnıma yine bir bıçak darbesi yemişim gibi ağrı saplandı karnıma. İnleme isyan gibi döküldü dudaklarımdan elimi karnıma bastırdım iki büklüm olurken. İlk baktığım şey o masa oldu.

Az önce boş olan ama şu an beni izleyen o üç beden oldukları yerdeydi. Ağrı dudaklarımdan ses olarak da dökülüyordu artık, Fetih'i buldu

gözlerim. Bir darbe daha yemişim gibi acı üstüne acı binmeye devam etti. Fetih'in gözleriyle hemen buluşsun istedim gözlerim, yüzümdeki acıyı görsün istedim. Bir şey yapsın. Ben yapamıyordum, ben bana bahşedilen acıyı çekmekten başka bir şey yapamıyordum.

Ama onun gözleri aşağıdaydı. Beti benzi atmıştı. Yüzü sararmış yüzü donmuştu. Yüzüme bakmıyor, sesimi duymuyordu. Ona seslenmedim bana bakmasını sağlamadım, onu bu şekilde mahfeden şeye baktım. Gözlerini diktiği yere. Karnımın hemen altına, beyaz kotuma. Hayır ikimiz de aynı ayrıntıda kalmıştık. Beyaz kotun üzerinde gittikçe artan kırmıza şeye. Kana. Suya damlatılan mürekkep nasıl hızlı dağılırsa o şekilde yayılıyordu. O kadar çabuk artıyordu.

Ayaklarım benim taşımayacak sandım, titrediler ama devrilmediler. Aklımın adım sesleri arttı, bir koşma sesiydi artık bu. Bilincim, idrakım her şeyim bir darbeyle devrildi "Gitti!" diye bağırdım sadece. İrice açılmış gözlerimden yaş akmıyordu, akıyordu da ben hissetmiyordum sanki. Az önce sallandığını hissettiğim parça benden kopmuştu. Hissediyor bunu söylemekten hiç çekinmiyordum.

"Gitti!" diye bağırdım. Bardaktan boşalırcasına kan akıyordu benden, kan revan içindeydim ama tek bir şeyi anlayabiliyordum. Anladığım tek bir şey vardı.

"Gitti!" diye tekrar ettim.

"Gitti." tek söylediğim şey farkında olduğum tek bir gerçek oldu. Kafamın içine tırnak izlerini bırakıyor aynı izleri ben de Fetih'in kollarına bırakıyordum.

"Efsun!" diye bana seslendi. Dibimdeydi ama sesi çok uzaktan geliyordu, ki uzak olanın o değil de benim algılarım olduğunu farkındaydım. Kandan başka her şey bana dünyanın en uzak şeyiydi tam da şu an.

"Efsun!"

"Efsun!" kaç kere tekrar etti bilmem; bacaklarım beni taşımayacağını ne zamanki belli etti, o düşme hissiyle bedenim sarsıldı o ses daha yakından geldi. Sonra yanağımda bir soğukluk hissettim, ardından alnımda ve tekrar ama daha da yüksek sesle bir "Efsun!" seslenişi duydum. Elimin altında olan şeye var gücümle tırnaklarımı geçirirken ne zaman kapattığımı bilmediğim gözlerimi korkuyla tek bir hamlede açtım. Az önceki gözlerle tekrardan karşılaşırken bakışlar az önceye ait değildi. Başım döndü, uzandığım yer altımdan kayarken her şey allak bullak oldu bir an.

"Efsun," diye tekrar etti Fetih. Ağzımdan bir mırıltı döküldü istemsizce, ya da sızlanma bilmiyordum. "Tamam, rüya gördün." dedi sakince. Bu sakinlik çok tanıdık geldi. Gözlerim gözlerinden boynuna indi. Bir süre boş boş baktım. Önüme yapboz konulmuş çözemiyordum sanki. Parçalar allak bullak edilmişti. Gözlerimi kırpıştırdım birkaç kez. Fetih aracı tamamen durdurmuş, ön taraftan bana doğru dönmüştü. Adım adım gideyim desem de başı hatırlamak epey zor oldu.

En son az önceki gözlerle tekrardan karşılaşırken bakışlar az önceye ait değildi. Başım döndü, uzandığım yer altımdan kayarken her şey allak bullak oldu bir an.

En son yola çıkmıştık ben de uyumuştum. Uyandığımı hatırlamıyordum. Ne kadar zaman geçtiğini hatırlamıyordum. Sonra zaten bir fon müziği gibi kafamın içinde dönüp duran rüya daha da netleşti. Önce o çay, sonra o ağrılar, ardından o şeytan üçgeni ve bebek. Kalbim tekledi, böyle elimi kalbime bastıracaktım az kalsın.

Bebek.

Yine bir bebek. Ama bu kez karnımdaydı. Rüyalar arasında bir bağlantı varsa eğer, o kız bebek miydi? Yine bir bebek ve yine annesi bendim. Yine bir bebek ve yine babası Fetih'ti. Kalbim daha da vurgulu atmaya başladı. İki rüya arasında çok keskin bir fark vardı. Geçen rüyada Fetih'in tepkilerine şaşkınlıkla karşılık verirken bu kez kendimi direkt olarak Fetih'e bırakmıştım. Boyun girintisine baktım. Tam da soluklandığım yere. Sonra o dudaklarının geçtiği yerleri tek tek zihnim taradı. Aramızdaki şefkat ve karnımızdakine olan merhamet... Sonra o kan belirdi gözümün önünde. Birebir görmüş kadar olduğum an acı dolu bir ses çıktı ağzımdan. Sanki ağrım varmış gibi.

O şeytan üçgeni o kadar gerçekti ki ve o kadar hayatımın içine etmişlerdi ki bilinçaltım onların zehrini akıtıyordu rüyalarımdan. O çayı içerek o sancıyı çekiyordum, sonra da o kan... Delirebilirdim. Ben gerçekten delirebilirdim. Ruh sağlığıma oynasalar başarısız olma şansları çok düşüktü. Kafayı yemeye çok müsaittim. Aklım beni delirtmeye yer arıyordu. Tüylerim diken dikenken ağzımdan tek çıkan şey sızlanmalar oluyordu. Görmüştüm. Bebeğimi kaybettiğimi de görmüştüm. Kasıklarım rüyadaki kadar olmasa da onu hatırlatacak kadar sızım sızladı. Yüzümde ağlamaklı bir ifade vardı.

Fetih "Doğrul da su iç, geçti gitti. Hadi Efsun." dedi. Geçti gitti dedi. Kafamın içinin bana neler ürettiğini, ailesinin neleri bana enjekte ettiğini,

kendisinin nelere sebep olduğunu bilmeden dedi ki; geçti gitti. Onun beni doğrultma çabasını kestirip attım ve kendim doğruldum. Doğrulduğum gibi de fark ettiğim şeyle elektrik çarpmışa döndüm.

Fetih'in bir kolunu kavramışken tırnaklarımı geçiriyor, bıraktığım izleri de kolun diğer taraflarındaki kanlanmış tırnak izler fark ettirdi. Rüyanın içinden beri muhtemelen tırnakladığım kol gerçekti. Hızla elimi kolundan ayırırken kanlandırdığım yerlere baktım elimi sıkarken.

Suyu bana uzattı hatta direkt ağzıma. "Ne gördün? Betin benzin atmış." ters bir hareketle şişeyi aldım elinden. Kendi irademle birkaç yudum almaya çalışsam da boğazımdan su bile geçmedi o an. Şişeyi yüzüne bakmadan geri uzatırken diğer elimle camı körükledim. Bir süre oluşan sessizlikle yola devam etmesini bekledim ama o önüne bile dönmedi.

"Sana soruyorum Efsun." diye diretti. İllaki öfkemi ondan çıkarayım istiyordu. Rüyada ne kadar ona düşkünsem şimdi o kadar uzak olayım istiyordu. Onunla girdiğim saçma sapan samimiyetin, düşkünlüğün, sığınmanın öfkesini onun üzerinden çıkarayım istiyordu. Uykularımı zehir etmişlerdi, hala soruyordu.

"Bu seni hiç alakadar etmez."

Onun yüzüne değil yandan geçen arabaları izliyordum ama yüzümdeki ters ifadenin tamamı onaydı burada hem fikirdik.

"Renk değiştirdin. Kolumu tırnakladın. Canın yanıyor gibiydi. Niye ne oldu rüyada?" sağ ayağımı boş boş sallarken cevapsız sorular ve ona dönmeyen bakışları birkaç parmak ucuyla yakaladığı çenemi kendine çevirerek değiştireceğini sandı. Yüz yüze kaldık.

"Sen en ufak bir şeye de ağlasan benim canımdan can gidiyor demedim mi?"

Bir insan evladı rüyada bile yalancı bir köpek olabilir miydi? Olabilirmiş. Yeni öğrendim ben de.

"Senin yüzünden!" diye çıkıştım yüzüne yüzüne kontrolsüzce. Böyle tüm rüyayı o ailesinin iğrençliğiyle yüzüne kussam, içim bir nebze olsun rahatlar mıydı?

Meraklı bakışları bu cevabımla düştü, sonra çenemi bıraktı. Yüzünü sabır diler gibi sıvazlarken açık seçik de sabrını diledi zaten.

"Burada edebimle araba kullanıyorum saatlerdir," dedi tane tane. "Sırf seninle tek kelime edeyim diye katlandığım şu yolda gözünü açmadan uyudun yine sesimi çıkarmadım şimdi içeriğini bile bilmediğim rüyada ben mi suçluyum?"

Hani böyle 'yapma kurban olayım' ya da 'Allah'ını seversen ya' dercesine lafımdan dönmemi bekledi ama mimik değiştirmeden bakmayı sürdürdüm.

"Ayağıma taş değse, bu saatten sonra senden bilirim ben." dedim açık açık. Ayağıma taş değseydi keşke de ondan bilseydim, yine de çok uzun bir zaman beni zehirleyecek bu rüyayı görmeseydim. Bu rüyayı görmeseydim de bir önceki rüyanın o ince kederiyle yaşayıp gitseydim. Ben hala kızımın adını düşünüyordum ara ara hala ve hala. Üzerindeki kıyafetleri. Neden alıp sevmediğimi düşünüp kederleniyordum. Tam da şimdi o rüya maziye gömülmüştü çünkü yerini alan başka bir şey gelmişti. Ne ince bir kederle hatırlayacaktım bu rüyayı ne de taze bir heyecanla. O kan gitmiyordu gözümün önünden. O katiller, hatta o çay bardağı.

"Evimin damına kuş pislese onun bile faturası sana. Anlıyor musun beni?"

Dilimin ucuna gelmiyordu. Bak ben rüyamda hamileydim ama bunu farkında bile değildim diyemedim. O evdeki şeytanların oyununa geldim, sabah yapmadığımı rüyada yaptım içtim ellerinden o zehri diyemedim. Öldüresiye bir sancı çektim diyemedim. O bebek ikimizindi de diyemedim. Bu dünyanın en saçma ihtimali diye kusamadım öfkemi yüzüne. Rüyada ilgili ama aslında yalancı bir baba adayı gibi davrandın hiç diyemedim. Ve en önemlisi küçücük bir bebek senin o ailen yüzünden rüyada bile bana tutunamadı, bak Fetih bir bunu görmediğim kalmıştı diye haykıramadım suratına. Kuş dedim taş dedim anca. Gerisi gelmedi dilime.

Bu cümlemden sonra önüne döndü böyle hırçınca saçlarını karıştı benimle aynadan göz göze geldi. Başını iki yana salladı bıkkınca ve söyleyeceğini yine kendince ve benim cinlerimi tepeme getirircesine söyledi.

"Senin evinin damına sıçan kuşun kanadını sikeyim Efsun, tamam mıyız?"

Elimde bir şey olsaydı kesinlikle fırlatırdım herhalde ama yok diye açık seçik önüme doğru tükürdüm.

"Terbiyesiz," diye çıkıştım öfkeyle. Delirtecekti beni her cümlesi ayrı ayrı delirtecekti. "Terbiyesiz ahlaksız. İnşallah kafana pislemeyen kuş kalmaz senin Fetih duydun mu beni? Aç pencereyi!" diye hışımla bağırdım. Kanım resmen fokur fokur kaynıyordu. "Aç pencereyi onlar seni affedene kadar özür dile tüm kuşlardan. Aç pencereyi özür dile!" bunu yapmasını istiyordum. Şu an beni az biraz sakinleştirecek tek şey buydu. "Terbiye

yoksunu, şu kurduğun cümleye bak. Sana hayvan demiyorum kuşlardan özür dilememek için."

Böyle bütün saçlarını tek tek tek tek yolmak istiyordum. Yolunmuş tavuk gibi ortada kalsın sonra da bütün kuşlardan özür dilesin. Evet ancak böyle bir görüntü tatmin ederdi beni. İşaret parmağını dönerek salladı bana. "Ağzından çıkanı kulağın duysun Efsun." hiç utanmadan söyledi bunu. Bir de arsızdı değil mi? Evet evet en alasıydı.

"Ya git işine!" dedim yolu işaret ederken. "Dinime küfreden Müslüman olsa. Yoluna bak Fetih." aramıza mesafe açılsın diye sırtımı geriye doğru yaslayıp uzaklaştım ondan ama bakışlarım tüm heybetiyle üzerimdeydi.

"Düşmanınmışım gibi bakmasana kızım öyle." dedi önüne dönüp yoluna bakmak yerine. Kaşlarım çatıldı tam konuşacakken "Düşmanız zaten sakın deme!" diye lafı ağzımdan aldı. Omuz silkip göz devirip bakışlarımı aldım ondan.

Ben geriye kalan yolun zaten beynimin içindeki hangi savaşla geçeceğini biliyordum da keşke bu içimin yanışına bir de kalbim kırıklığı eklenmeseydi. Fetih'in bana naz yapan bir çocuk benzetmesinden çok daha fazla geldi bu bana. Kalakaldım. Kaldıramadım belki de.

"Ne yaptım rüyanda bütün kimyasallarını çöpe mi attım?"

Tüm bu öfkem böyle basit bir ihtimale yoruldu. Bakışlarım yavaşça ayna üzerinden Fetih'i buldu. Üretebileceği en berbat en kırıcı tahmindi galiba bu. Benim ona baktığımı fark etmeden aracı çalıştırıp devam etti cümlelerine. "Ancak bu yüzden bu kadar öldüresiye bakarsın bana."

O an bir gerçek yüzüme çarptı tüm sert ve soğukluğuyla. Ben bir şeylerle cebelleşiyor, savaşıyor ve sınanıyordum ama Fetih'in gördükleri basit şeylerden ibaretti. Görmüyordu mesela. O sanıyordu ki oynamamak için naz yapan bir çocuk gibi onu dinlemiyordum, halbuki o kadar kırgındım ki dinlemek gelmiyordu içimden. Konuşmayı ve dinlemeyi severdim mesela ama artık böyle günlerce susmak, günlerce tek kelime duymak istemiyordum. Görmüyordu sebebini. Devamında en iyi Burcu'nun 'Bunu da yaşarsan artık toparlayamazsın' diye anlattığı şeyi az önce rüyamda görmüştüm. Beynimin içi mahşer yeri gibiydi ama o sanıyordu ki rüyamda rujumu atmıştı. Buydu çünkü, bu olabilirdi benim bu öfkemin nedeni. Ben benim anlatmadığım şeyi harfiyen bilsin demiyordum ki. Müneccim değildi. Ben sadece istiyordum ki bu tahminlerle bu benzetmelerle kalbimi daha çok ezmesin. Eziyordu, eziliyordum. Görmüyor muydu?

Aynadan bir an göz göze geldik, öylece izledim onu. Öldürecek gibi değil bomboş. Sonra daha fazla durmadım o orta yerden kendimi tamamen köşeye atıp başımı cama yasladım. Burnumun direği sızlarken yüzümdeki tek değişiklik silik kabullenmiş bir tebessüm oldu. Öylesine.

Dakikaları devirdik, yolları ezdik altımızda, dağları gerimizde bıraktık. Yaklaşık bir on beş dakika kadar daha yol gittik. Konuşmadığımız için ne kadar kaldığını soramasam da evlerin olduğu, böyle tatlı yer yer diğerlerine nazaran daha lüks, yer yer küçük tatlı evlerin olduğu kasabavari bir yere girdiğimizde az kaldığını anlamıştım. Sessizliği yaran onun açıklaması oldu.

"Az kaldı geldik sayılır." dedi sormuşum gibi. Sesimi çıkarmadım. Cümlesi öyle havada kaldı bir an ama o devam etmeyi tercih etti. "Geçtiğimiz şehirlerin çoğunda kar yağmıştı." dışarıya diktiğim bakışlarım benim de beklemediğim bir anda bu cümleyle önüme döndü. O beni göremiyordu ama ben onun saçlarını görebiliyordum. Kaşlarım havalandı yavaşça. Ne düşüneceğimi bilemedim bir an.

"Urfa'ya daha yağmadı, sen de dört gözle bekliyordun yağmasını." ben söylemiştim bunu ona. Suratım mümkünmüş gibi daha çok düştü. Niye ona nöbetten çıktığım bir gün meraklı meraklı 'ne zaman yağar ki kar' diye sormuştum ki? Üstelik İzmir'e hiç yağmadığını ve en son gördüğümde küçücük çocuk olduğumdan da bahsetmiştim. Ne gerek vardı ki? Bu benim özelimdi sonuçta. Niye Fetih'e söylüyordum ki?

"Uyandıracaktım seni ama benimle konuşmuyorsun diye uyandırmadım." diye devam etti anlatmaya. İçimde okula gitmediği gün türlü türlü güzel şey yaşanan öğrenci hüznü vardı. Görmek isterdim, her şeye rağmen. "Uyanık olsaydın hatta inerdik arabadan, bir şeyler içerdik. Yol üstünde vardı güzel yerler."

O bir şeyler içerdi ben de karla oynardım. Dokusunu bile hatırlamıyordum o kadar eskiydi görmüşlüğüm. Omuzlarım düştü öylece onun saçlarını izlerken.

"Bu sene Urfa'ya yağacağı da muamma." demesin mi bir de. Hani bütün evren oturmuş sanki biz nasıl Efsun'un enerjisini daha çok düşürür, moralini bozar onun derdine düşmüştük sanki.

'Yağar demiştin ama' diyemedim. Dedim de içimden dedin. Öyle demişti. Hatta kesin yağar demişti. Çıkarız dışarı demişti. Yalancı da demek istedim ama yine ses çıkarmadım. Fetih'in on lafından dokuzu yalan diğeri şüpheli çıkıyordu artık.

"Bak göreceğin varsa da göremedin. Kars bile karlı değil. Benimle konuşuyor olsan uyandırırdım seni. Urfa'ya da yağmaz bu sene unut sen o ihtimali. Yağsa şimdiye kadar yağardı."

Kendimi 'yağar ya' diye avutmalarımı kestirip attı. Gözlerimi saçlarından da çektim, tekrar dışarıya çevirdim. Mimarisi kendine hayran bırakan evler vardı şehirde, böyle antik bir kent gibi duruyordu. Antik ama karsız. İsmi Kars'tı ama karsız. Güzeldi ama karsızdı.

"Bir şey söylemeyecek misin Efsun?"

O da böyle mi hissediyordu? O sessiz, ben konuşurken böyle boş ve can sıkıcı mı geliyordu söylediklerim ona? Öyleydi, nasıl anlamamıştım? Empati kuramamış hep konuşup durmuştum. Bundan o kadar çok şikayetçi de olsa susmamıştım. Kırgınlık olmayınca aramızda gerek duymamıştım empatiye. Halbuki bu kırgınlık olmasa zaten o bir sorar ben beş cevap verirdim ama şu an emin olduğum bir şey varsa o da kesinlikle onun her anı tıpkı şu an ki ben gibi hissettiğiydi.

Araba önce yavaşladı sonra durdu. Böyle bahçeli o biraz önce övüp durduğum evler gibi antik olan iki katlı bir evin önünde durduk, durduk ama inmedik. Burası olduğundan tam emin olmayınca ben de inemedim. Aniden freni tamamen çekip elini frenden ayırmadan bana doğru çevirdiğinde kendini göz göze gelmemiz geç olmadı.

"Niye cevap vermiyorsun bana?" ne sinirliydi, ne kızıyordu. Hani sadece sitemle soruyordu. Öylece yüzüne baktım. Konuşmamak için çabalamıyordum ama konuşmak istesem bunun için çabalayacaktım. Fetih içinde buna girişmek istemiyordum.

"Efsun beni dinlememeni aşamadan konuşmama aşamasına geçmiş olamayız," diye efkarlı efkarlı devam etti. "Hani ilerleme kat edeceğimize gerilemiyoruzdur inşallah."

Geriliyorduk ve ona bizzat kendisi sebep oluyordu. Tamam bir de rüyalar. Evet, kabul.

Yüz yüze yine sessiz sessiz bakıştık. Bunu kaçtır niye yapıyorduk bilmiyorum ama sanki yüzlerimizde kitap vardı okuyorduk. Yoksa bu aval aval bakışlarımızın başka mantıklı nedeni olamazdı.

Derin bir nefes aldı, gözlerini yumup parmaklarını göz pınarlarına bastırdı.

"Yalan söyledim." dedi resmen alay eder gibi. Yanılıyordum. Fetih'in on söylediğinden on biri yalandı. Gerçekten artık adından bile şüpheleniyordum.

"Yağacak Urfa'ya kar." ikimizin de artık akli dengesinin yerinde olmadığına emindim. Adam benim bile isteye üzüleceğim cümleler kuruyordu. Sebepsiz yere, hiçbir mantığı olmadan. Sırf beni bozmak için. Bende böyle bir yalancıya inanıp arkadan sindiğim yerde üzülüyordum. Evet biz ikimizde birbirimizden aptaldık.

"En son ne zaman yağmadı onu bile hatırlamıyorum. İzmir'e ne kadar yağmıyorsa, Urfa'ya o kadar yağıyor." yalanını matruşka gibi açtı açtı açtı.

"Konuşursun belki diye öyle söyledim de bir boka yaramadı." nasıl yaramamıştı, yaramıştı ya! Arkada oturmuş yağmayacak diye dert tasa sahibi yapmıştım kendimi. Daha nasıl yarayabilirdi ki?

"Efs-" kuracağı cümleler ikimizi de irkiltecek şekilde bir köpek sürüsünün havlamasıyla bölünürken gözlerim ön cama kaydı. Kuyruklarını hurra sallayarak yabancı arabaya doğru havlarlarken önce gözlerim kısıldı sonra yavaşça dudaklarım kıvrıldı. Evet bu bölgenin korumaları da daha dakika birden belli etmişti kendini. Fetih'in bir eli sanki bir tepki vermişim gibi kolumu buldu yatıştırır gibi "Korkma." dedi. Dedi ama neyin korkmasından bahsediyordu bilmiyordum "Bir şey yapmazlar, yabanc-" daha fazlasını dinlemedim üzerimdeki negatif enerjiyi atabilecek ve bana velinimet olarak gönderilmiş bu bebekleri daha fazla bekletmedim. Aracın kapısından indiğim gibi birkaçı susar gibi oldu ama diğerleri oldukları yerden havlamaya devam ettikleri an kollarımı hafifçe iki yana açtım.

"AY HOŞBULDUM!" diye benden çıktığına benim bile inanmadığım bir neşeyle bağırdım. Anca sesimi duyarlar diye. Kuyruklarını öyle bir sallıyorlardı ki sanki oyun oynamak için tek bir adım atsam korumalığı bırakıp bana karşılık vermeyeceklerdi.

Onlar bana doğru gelmeden ben onlara doğru yürürken "Hoş buldummm, sefalar getirdimmm. Bu nasıl güzel bir karşılamaaaa. Aman aman amaaann!" diye her kelimenin sonunu zevkle uzatıp devam ederken onların üzerine doğru gidişlerime bir iki tanesi geri bile gitti. Tamam muhtemelen ilk defa karşılaşıyorlardı böyle bir durumla ama eğer ki bu karşılamalarına korkarak ve geriye giderek karşılık verseydim çok yüksek ihtimalle beni kovalayacaklardı. Bir köpeğin hoşlanmayacağı kadar dibine girmeden karşılarına dikilirken her an kucaklayacakmışım gibi kollarım hafif açıktı.

"Beni karşılamaya mı geldiniz?" yüzüme havlamaları bir tık da olsa azaldı yüz yüze kalırken ben gülümsüyor o tehlikeli olup olmadığımdan emin olmak için hala temkinli davranıyordu. Birini bacağımın dibinde benden emin olmak için ayaklarımı koklarken buldum bile. Tam bu kadardı

işte diye düşünürken yine bir havladılar sırayla ama bu kez benim yüzüme değil arkama. O an hatırladım arkamdakini bıraktığımı. O da annesini bekleyen çocuk gibi inmemişti bu ana kadar, inince de tepki almıştı. İçim elvermedi muhtemelen kös kös bakan Fetih'in üzerine yürümelerine yine yüksek sesle konuştum.

"HOŞ BULDUM TEKRARDAN! HOŞ BULDUM, HOŞ BULDUM!" hedefini ayaklarımdan yavaş yavaş bacağıma taşıran kısa bacağa doğru eğilirken. "Kokladın mı annem?" diye sordum şefkatle. Tıpkı benim gibi kısaydı, küçücüktü bacakları. Acaba benim gibi de dertl-

Dram yapma Efsun, dram yapma şu an!

"Kokladın mı bebeğim, sevebilir miyim artık?" temkinli temkinli elimi başıyla buluştururken bir an tepki verecek gibi oldu ama zararsız olduğumdan daha da emin olunca yapmadı bir şey. Bazıları hala arkama doğru havlıyordu bazıları da koklamaya başlamıştı beni. Etrafımda dönen bile vardı. Bir anda böyle çevrelendim ve sanırım toprağa yalın ayak bassam bu kadar çabuk atamazdım negatif enerjiyi. Beni hala ufak ufak koklamaya devam eden kısabacağı hiç beklemeden öperken "Hoş buldum." diye tekrar ettim.

O kadar iyi hissetmiştim ki aniden vücudum bu duygu değişimini kaldıramayacak da devrileceğim diye korktum. Ya da bilmiyorum her bir taraftan bir can vücuduma değdikçe benim bir yerlerini ezmemek için olan çabam artıyor ve bu da dengemi koruyamama neden oluyor olabilirdi. Onlara doğru hafifçe eğikken kaç kere daha hoş buldum dedim kaçını daha öptüm bilmiyorum ama artık aniden rutinleşti ben de bunu nasıl becerdim bu kadar kısa sürede bilmiyorum ama en son ben pek eğilmeden zaten biri yükseldi öpmem için. Belki öpeyim diye değildi bu ama dışarıdan tam olarak böyle durdu. Bu halimize kıkır kıkır gülerken "Size bir sürü mama getirdim." dedim heyecanla. İçim kıpır kıpırdı, böyle sanki bayram yeri gibi. O rüyayı gördüğüm bile kapının arkasına bir süreliğine itilmiş, içine düştüğüm ilginin alakanın hakkını vermeye çalışıyordum. Bu kadar can burada benimle ilgileniyordu, nasıl hoşuma gittiğini farkındalar mıydı acaba? Değillerse çok üzülürdüm, kuyruğum yoktu onlar gibi sallayamıyordum.

Çantamdaki büyük yaş mamaya yöneldim. O mamaları taşırken ki kan terim silindi gitti kafamda. Kendimi Avrupa'da yaşayan ve tatilde yeğenlerini görmeye gelirken bir sürü hediye getiren teyze kişisi gibi hissettim.

"Hadi gelin şu köşeye dökeyim, sokağın ortasına koymayalım mamanızı. Hadi izin verin bana geçeyim." bu tek yetmezdi, kalabalıklardı. Gidip bagajdan almam gerekiyor işin doğrusu istemem ama arkama bile dönmedim. Sesi soluğu çıkmıyordu, öküzün trene baktığı gibi izliyordu muhtemelen. Bu cümle çok doğru geldi bir an kulağıma. Evet şey kısmı. Öküz.

Onlarla beraber daha uygun bir yere geçerken elimdeki büyük, epey ağır konserveyi açtım. Açtığım an zaten üzerime tırmanmaya çalışanlar oldu. Çok sık karşılaştığım bir durum olduğundan çok seri bir şekilde üstesinden gelip hemen mamayı uzun ince bir yol şeklinde döktüm. Karmaşıklık olmasın sıraya dizilip yesinler diye. Güle güle onların yaş mamayı yemelerini izlerken kafamı tamamen tesadüfü bir şekilde yan tarafa doğru çevirdiğimde gülüşüm yüzümde dondu kaldı. Açtığı kapıyla araba arasındaki boşlukta dikilmiş sol kolunu açık kapı kolunun üzerine yerleştirmişken beni izliyordu.

Yani o an ne oldu, ona ait olmayan gülümsememden mi cesaret aldı ya da yüz buldu bilmem bir onun da dudakları kıvrılacak gibi oldu ama hiç o rahatlığı vermeden yüzümü ekşitip göz devirdim.

Yok Fetih'e bak, yok göz devir yok köpekleri izle derken hayvanlar döktüğüm mamayı silip süpürdüler, onlara gözükmeden hemen gidip almak istesem de bir kaosun içerisine düştüm. Üstüme tırmanmaya çalışanlar yolumu kesenler kuyruk sallayanlar en kötüsü birkaçının aniden tırmanma çabası. "Ay hayır!" dedim telaşla. "Hayır hayır devrilirim hayır ayn-" yüzümü yalayan bir dille cümlem yarıda kaldı, ne geri çekilebildim ne de cümleme devam edebildim. Tam açacağım ağzımı dilini başka yerde hissettim artık bu komik bir hala gelmeye başlayınca gülmeye başladım ki ne zaman açıldığını bilmediğim kapının oradan bir baston mu sopa mı ne bize doğru yere sertçe vurulduğunda köpeklerle beraber bende korktum ve olan o an oldu.

SULTAN KARADERE!

YİRMİ BİR KERE BİSMİLLAHİRRAHMANİRAHİM!

"Hadi!" sesini yükselterek bastonunu bir kez daha yere vurduğunda birkaç köpek bu yaşlı kadını tanıdı ve geri çekildi bile. "Hadi yeter tamam, hadi!" diye köpekleri kovmaya devam ederken yerde bir yere öylece odaklandığını bir an garipsesem de çok geçmeden anladım zaten. Bu an zaten sık sık yaşanıyordu ki köpekler bu kadar meydan okumadan geri çekildiler. "Doyurdum sizin karnınızı hadi, gidin!" bastonu vura vura bütün

köpekleri kaçırırken kapının ardından bir kızla göz göze geldik. Bana nasıl desem... Hani nasıl desem, muhteşem bir şeymişim gibi bakarken gözlerini bile kırpmıyordu. Bir an kafam karıştı, nereye bakacağımı şaşırdım. Hedefim bir an vedalaşmadığım köpekler olurken biri uzaklaştığı yerden sık sık durup bize bakarken gülümsedim el salladım ona. Ben hala dönüp dönüp duran köpekle dikkatimi dağıtırken aniden belimde bir el hissettim ve olayı toparlayacak cümleyi duydum.

"Cümleten selamın aleyküm." Dedi Fetih kendine ait bir girişle. Fetih'in elini kimse görmeden belimden ittim yüzümde bir gülümseme hakimken. Ve biraz önce köpeklere oldukça sinirli ve otoriter çıkan o ses böyle mutlu mutlu aşırı sevinçli çıktı.

"Aleyküm selaaam." Dedi sıcak bir sesle. "Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz paşam." Ne hoş gelmiştik ne de sefalar getirmiştik ama arkada hala beni izleyen genç kızda bence Sultan Hanım'la aynı fikirdeydi. İlk adımı Fetih attı ve Sultan Hanım'ın elini öptüğünde buralarda çok sık gördüğüm gibi o el öptürülmedi, Fetih'in elini önce yanağına bastırdı sonra avuç içinden öptü. Ama mesela bu bana hiç yapılmamıştı, bir samimiyet göstergesiydi muhtemelen. Birbirlerine sarıldılar, öptüler. Fetih'i ne annesiyle ne de babasıyla hiç bu halde görmemişken ilk kez o saygıyı hürmeti sevgiyi bu kadar net hissettim. Nasıl olduklarını sordular birbirlerine, özellikle sağlık sıhhatlerini. Ben öyle arkada izledim, beni izleyen kıza da bakamadım utandığımdan sessiz sessiz o elin bana uzatılmasını bekledim.

Sonra olay beklesem bile yine de beni heyecanlandıracak şekilde beni buldu beş yaşındaki bir çocuk gibi elimi ayağımı nereye koyacağımı şaşırdım. "Bak sana kimi getirdim." Dedi Fetih şak diye. Ama cidden şak diye. Nefes almayı durdurdum o an. Fetih'in bana dönmüş bedenine baktım sonra bana açtığı yere doğru ufak bir adım atsam da o bu ufak adımı kendi çabasıyla büyüttü ve beni yanına çekti.

"Gelinin." Dedi aniden. Benim vücudum artık o kadar hassaslaşmıştı ki o geceden sonra her şeyde böyle kalbim teklemekle durmak arasında gidiyordu. Hassas dönemimdeyken daha da hassaslaşmış, dokunsan ayılıp bayılacak kıvama gelmiştim. Bunların tek bir sorumlusu vardı. Yalnızca bir. "Efsun'u getirdim sana."

Beni cidden bu kadar çok görmek istemesi içimdeki yayların üzerinden bir tur geçirdi bir an bu ilgiye nasıl karşılık veririm diye bilemedim. "Merhaba." Diyebildim ancak. Nasıl yaklaşacağımı bilmiyordum bari

Fetih'i taklit edeyim dedim ve eline yöneldim. Öperim sandım elini, izin verir buna sandım ama yılların geçip gittiği ellerine dudaklarım bile değmeden elimden sıkıca yakaladı önce avuç içimden öptü sonra elimi yanağına koydu ve böyle omuzlarımı düşürecek şekilde konuştu. "Hoş geldin kızım." Ben böyle bir sevgi karşısında ne yapılır, kopya çektiğim Fetih ne yaptı diye düşünürken hiçbir şeye gerek kalmadı aniden diğer yanağıma da koydu elini ve alnımdan öptü. Bir kere alnımdan bir kere saçlarımdan "Şükür rabbime," dedi beni görmediğini sanırken ama sanki beni görebiliyorken. "Şükür ölmeden gördüm sizi, şükür." Dedi içi içine sığmazken. Bize biz gelmeden ölmekten korktuğunu söylemişti. O an çok abartılı gelmişti bu bana ama şimdi bunu söylerken ne kadar ciddi olduğunu anlayabiliyordum. Sanki bu ihtimali düşünmüş ve kendi kedini üzmüştü.

"Nasılsınız?" sorusu ancak çıktı ağzımdan ama bu soru onun hiç ama hiç hoşuna gitmedi. "Hayda," çekti bir temiz o söylemeden ben hatamı anladım zaten. Boğazımı temizlerken gözlerimi kıstım kırdığım potla. Bunu toparlayayım derken yüz verdik astarını istedi denecek kadar tavrımı değiştirdim aniden.

"Ay hoş buldum, hoş buldum!" ne sahte ne de samimi denecek bir sesle konuştum. Sadece heyecanlı ve yaptığı şeyi düzeltmeye çalışır bir edayla. "Geldik ya geldik, bir hazırlık yapmışsın bir hazırlık yapmışsın duyduğuma göre. Gelmesek olmazdı hem," gözüm arkaya hala ve hala beni izleyen kızın oralara kaydı. Bu kadar hayran olunası değildim yahu ben! Ya da bilmiyorum belki de öyleydim.

"Efsun nasıl? Senden sonra en çok onun için geldim." O çekingen hanim imajından kolayca sıyrılırken bir an sahte ve geçici de olsa bir enerji geldi bana. Gözüm arkada kalan adını Pınar olarak hatırladığım kıza baktım.
"Dün konuştuğum kişisin değil mi sen?" sanki ben ona bir adim atmasam o öyle beni izlemeye devam edecekti. Zeliha'nın yaşlarındaydı. Esmer yüzünün aksine saçlarında bir sarımtraklık vardı. Sanki zaten ben onu fark etmiyormuşum gibi yakalandığını sandı ve bir an ne yapacağını bilemedi. Sultan Hanim "Gel Pınar'ım." Dediğinde bir an böyle bizden koşar adim uzaklaşacağını bile santim. Yanakları al al oldu üzerine çekilen ilgiyle ne yapacağını bilemedi. Gözü bir an Fetih'e kaydı, titrek bir nefes verip basını salladı hafifçe ve bize yaklaştı.

"Hoş geldiniz." Dedi neredeyse içine kaçtı kaçacak bir sesle. Sonra derin bir nefes alıp bana baktı ve şu cümleyi kurdu. "Sultan anne o kadar güzel ki..." bu onun göreviydi sanki. Beni ona anlatmak, isin doğrusu onun gözü

olmak. Roller değişti ne yapacağını bilemeyen ben oldum bu kez. "O kadar güzel ki." Diye tekrar etti herkes pür dikkat onu dinliyordu. "Saçları aynı Efsun'un renginde." Kaşları havalandı hafifçe dudaklarını ısırarak Fetih'e baktı. "Dediğinde haklıymışsın Fetih a-" ne söyleyeceğini can kulağıyla dinlerken "Kapıda mı bekleyeceğiz?" diye boldu Fetih onu.

Yarıda kalan cümle gözlerimi irileştirirken kafam bir baykuş gibi Fetih'le genç kız arasında gitti geldi. Niye susturmuştu? Hayır duymam lazımdı ne söyleyecekti duymam lazımdı! Bir heyecan, ne duyacağımı bilmediğimden bir tedirginlik, bolca merak, bir tutam kalp atışlarımın hızlanması, göz kararı da yüzümün yanması. Lafın kısası o cümlenin devamını duymazsam ölecekmişim gerçeği.

"Ne söyledi?" dedim hızlıca başka konuya geçmelerine izin verilmeden. Fetih hangi konuda haklıydı? Ne söylemişti de haklıydı? Şüphe, iyi ve kotu bir şey arasında kalan ben ve aklıma gelen çok korkutucu ihtimal.

Ya boyumla ilgili bir şey söylediyse? Ya boyunun kısalığından girdiği ortamda geç fark ediliyor dediyse? Fetih... Normal koşullarda bir Fetih Karadere benim fiziksel özelliklerim hakkında ne söyler ne söylemez az çok belliydi. Biliyordum söz konusu olan şey ya çillerim ya da boyumdu. Ne söylemişti bu adam? Hayran hayran bakan kız bile hak vermişti ona.

Fetih, Fetih, Fetih... Öyle bir hal bıraktın ki bende ağzından iyi bir şey çıkmıştıra ihtimal bile veremiyorum. İlk günden beri. İlk.

"Saatlerdir araba kullanıyorum," diye devam etti. Her şeyin en kötüsünü düşünmeye meyilli olan ben bu geçiştirme çabasını da hazır aramız bozukken isler onun adına daha da çamura batmasın diyeydi o çabası. "Hadi babaanne girelim artık. Yol yorgunuyuz.' Yüzümü ekşiterek ona bir de bayıl istersen dercesine baktım. Onun bu çabasını herkes fark etti ve istediğini tabi ki ona verdiler. Pınar sanki daha sonra ona sormayacakmışım gibi cevap vermedi sadece bize bakarak kıkırdadı.

NE VAR EN AZ BİR YETMİŞ PINAR, ÇOK MU KISAYIM ONA MI GÜLÜYORSUN?!

Ama aynı gülüş babaannesinden de geldi ben kendimi iyice salak gibi hissettim. Fetih'in bu halleri bir de sevgiyle karşılanmasın mi? Babaannesi böyle kıyamıyormuş gibi bir nida kopardı ağzından sonra Fetih'i bir çocuk gibi öptü. Hani böyle haylazlık yapmış bir çocuk gibi. Saçlarını bile karıştırdı, salak gibi kaldığım ortamda bir şeyler dönerken sadece izliyordum. Sonra baktı bir an bana dondu sandım ama bunun olmayacağını anlamam uzun sürmedi ama eli bir şekilde beni buldu. Saçlarımdan

yanağıma ulaşan eliyle birer teması hala Fetih'teydi. Topraklama yapar gibi, elektrik bağlantısı kurar gibi. Sonra iyice değişti her şey, daha da dışlandım. Dil bile değişti. Yemin ederim dil bile değişti ve yüzü Fetih'e donukken ucunu sonunu yakalayamadığım bir cümle kurdu.

"We pirsgirêka xwe û dermanê xwe dît."

Darbe nedir? Kim tarafından uygulanır? Yıkar mı?

"Ne oldu?" dedim bu dışlanmışlığı es geçip sorgularken. "Anlamadım ben bana da söyleyin. Hadi bana da söyleyin ne oldu? Kime ne olmuş? "anlamıştım tek bir kelimeyi bile anlamamıştım. Aklımda kalan tek bir kelime da yoktu simdi açıp kendimin bakacağı. Önümden hızlıca çekip gitmişti kurduğu cümle. Kalp krizi geçirecektim ne oluyordu burada? Fetih'e baktım şaşkınca. Anlamıştı! Analmiş bir de silik bir gülümsemeyle babaannesine bakıyordu. Ne yapıyorlardı bunlar bana, suikast mi düzenliyorlardı?

Tüm o sorguma sualime karşılık alamadığım gibi Fetih'in istediği oldu ve Sultan Hanim "De hayde içeri girelim o zaman. Hava buz gibi donmuşsunuz. Sofrayı kuralım, yemeğimizi yiyelim." Beni öyle bir boşluğa düşürdüler ki önce Efsun'u teklif etmeyi bile unuttum. Herkes içeri girerken Fetih'in koluna asıldım hızlıca. Havalanan kaşlarıyla bana baktı tip tip. Biliyordu onu neden durdurduğumu.

"Ne söyledi babaannen?" beklediği soru yüzünde sinsi bir gülümseme oluşturdu.

"Çok mu merak ediyorsun?" dedi zevk alırken bu durumdan. Kuduracaktım şimdi, resmen zevk alıyordu.

"Çabuk söyle!" diye direttim. Merak az kalırdı öğrenemezsem duvar yumruklayacaktım sanki. Dudaklarını ıslattı birazdan kararmaya başlayacak havanın altında her konuştuğumuzda ağzımızdan soğuktan duman çıkarken ona bakıyordum öylece. Dudaklarını yaladı ve bana resmen beni iyice delirteceğini belli ederek baktı.

"Oturalım konuşalım, beni dinle sen sonra ne söylediğini söyleyeyim sana. Anlaştık mı, hadi gel müsaade isteyip başka odaya geçeriz." Benim onun koluna asılmam aniden yer değiştirdi ve o benim kolumdan tuttu. Onay vermişim gibi yürümeye başladı ama ikinci adımından durdurdum onu.

"Avucunu yalarsın!" diye çirkinleştim hemen. Kolumu elinden kurtarırken hayal kırıklığıyla bana baktı. Bu şekilde beni kandıracağını ona düşündürten neydi? Tabi ki deli manyak merakımdı başka ne olabilirdi?

Durmak bilmedi beni kışkırtmaya devam etti. "Senle ilgili bir şey söyledi ama." Diye devam etti. Yemin ederim tarihte ne kadar vatanına milletine davasına esine ailesine ihanet eden ve su an kötü anılan insan varsa Fetih en iyi benzetebileceğim şeydi gözümde.

"Sen köpeksin!" dedim açıkça. "Duydun mu beni? Hatta sen köpek-" köpekler bana bir işaret gönderdi onlara hakaret ediyorum diye ya da Allah duamı kabul etti bilmem Fetih'in giymediği kaban yüzünden açıkta kalan beyaz gömleğine baktım.

Hayır omuzuna.

Hayır omzundaki şeye.

Hayır omzuna tam da şu an düşen kuş pisliğine.

O yüzümdeki ifade dağıldı gülümseyen bu kez ben oldum ve gökyüzüne baktım. Bir ihtimal Fetih'in omzuna sıçan kuşu görebilirim diye. Göremedim ama teşekkür ettim.

"Boşaltım sistemine sağlık, teşekkür ederim." Ben hala gökyüzündeyken sağlam bir küfür duydum. Sonra Fetih'in omzuna kusacakmış gibi bakmasını izledim keyifle.

"Komik mi Efsun?!' diye tersledi kısık sesle bir havaya bakıp bir bana bakarak ara ara küfür ederken. Renk atmıştı renk!

"O kadar komik ki inan keşke Allah'tan başka bir şey isteseydim bile demiyorum. Darısı o küfür ettiğin diğer kuşlara. Köpek, az bile sana!" dikleşen duruşumla ben, o pisliğin omzuyla temasını kesmeye çalışan Fetih'i geride bırakıp bizim için açık bırakılan kapıya dogru ilerlerken "Bana bak bana!" diye seslendi Fetih arkamdan sinirli sinirli. Derin bir nefes aldım ve ona dönmeden konuştum.

"Ağlama!"

📎📎📎

Boşalmadan değil eksilmeden devamlı tabağıma eklenen şeylere bakarken ne durun dememi dinliyorlardı ne de başka bir şeyi. Sanki aylardır açmışım gibi beni doyurmaya çalışıyorlar işin daha da tuhaf tarafı israf denecek kadar çok fazla yemek yapılmıştı. Aniden bana dogru yükselen "Yesene kızım!" cümlesi bir an korkuttu beni. Yemediğimi görmüyor ama hissediyor olmalıydı.

"Biz Efsun'u damlalıkla besliyoruz." Dedi Fetih, baygın bakışlarım ona dondu, Pınar'a baktım bir an bize bakıyor mu diye ama gözlerini bizden çekmiyordu bile zaten. Bakmasaydı artık Fetih'e nasıl bir mimik sergilerdim

bilmiyordum.
"Abartıyor," dedim düz bir sesle. "Ve doydum, gerçekten ellerinize sağlık her şey çok güzel olmuş."

Aynı zamanda acı. Evet dilim uyuşmuştu.

"Henüz daha hiçbir şey yemedi babaanne, ne koyduysan aynen duruyor." Bir çocuk gibi durmadan beni şikayet eden Fetih muhtemelen kendisi beni zorlayamayacağı için bu görevi başkalarına veriyordu. Birazdan benim yemekten çok tatlı yediğimi, yemeği az yiyip genelde midemi tatlı faslında doyurduğumu da söyleyecekti.

"Benim evimde koyduğum tabak bitmeden kimse kalkamaz sofradan." Diye iyice abarttı irice açtığım gözlerim önümdeki tabağı buldu. Bu mümkün değildi, gerçekten değildi. Fetih iyice keyiflenmiş bir halde benim surat ifademi izlerken bu aramızdaki tezatlığa Pınar'ın kıkırdayışı dahil oldu. Tamam birazdan yer gibi yapıp çaktırmadan tabağımdakileri başka tabaklara aktaracaktım. Fetih'e yakalanmasam yeterdi.

"Tamam yiyorum." Dedim sakince ya da bilmiyorum belki de sinsice. Beni izleyen Fetih'e dikkat çekmemek için bakmazken tabaktaki sarmayı ısırdım. Her şey o kadar et ağırlıklıydı ki vejetaryen olsam bu kadar bereketli bir sofradan aç bile kalkabilirdim. Masada oluşan sessizlik aklımdakini nasıl yapacağım diye beni telaşa sokarken aniden Sultan Hanim "Efsun'da girer mi mutfağa Fetih? Hangi yemekleri yapar?" dedi aniden. Tamam bu sohbet dikkatleri dağıtabilirdi.

HEM NE DEMEK HANGİ YEMEKLERI YAPABİLİR?
İnternette tarifi olan her şeyi!

Bir an vereceği cevaptan ötürü merakla Fetih'e diktim gözlerimi. O ana kadar masada Fetih'i gerecek bir şey yapmak aklımda yoktu. Yol yorgunuydum ve daha da önemlisi aramızdaki gerginliği ne büyük bir cabayla gizlemeye çalışıyor ne de bunu açık seçik ortaya seriyordum ama ne zamanki Fetih'e bakıyordum içimde bir şey bariz bir şekilde beni tetikliyordu. Hem de çok bariz bir şekilde. Aynı anda konuştuk.

"Girer."

"Girmem."

Pınar'ın gözleri ikimiz arasında gitti geldi. O kadar iyi bir gözlemciydi ki konuşmaktan çok dinlemeyi seviyordu. Ve izlemeyi. Belki de çekiniyordu bilmiyorum ama benle Fetih arasındaki gerilimi ya anlamış ya da anlamak üzereydi. Fetih gözlerini kısarak bana baktı, girmemem benim lehime

olurdu bu sofrada. Ki o da muhtemelen yaptığım tatlılardan ötürü bu soruya evet demişti.

"Bana sıra gelmez pek." Dedim Sultan Hanım'a bakarken. "Bizim evde yemek yapan yapana, misafirinden ev sahibine. Herkes yemek yapmaya çok hevesli." Yüzümü tahminimce söylediğimi havada yakalamış Fetih'e çevirdim. O huzursuzluk yalnızca birkaç saniyede yüzüne yerleşmiş bana açık seçik isyan eder gibi bakıyordu. Çünkü hatırı sayılır bir süredir sofrada oturuyor ve Urfa'daki hayatımızdan epey uzaklaşmış gibi bambaşka konularda sohbet ediyorduk. Şu an yine dönüp dolaşıp aynı yere gelmişti onun gözünde ama bilmediği şey şuydu ki ben ne zaman ona baksam hatırlıyordum. Rüyaya kadar her şeyi.

"Zühre eve gelen misafiri de mi mutfağa sokuyor? Bir öğretemedim annene Fetih, bir öğ-"

"Yo yo," kırk yıl düşünsem Zühre Karadere'yi savunmak için bir büyüğümün sözünü keseceğim aklıma gelmezdi. "Günahını almayalım şimdi, çok iyi ağırlar misafirlerini ama bazıları bizzat kendi isteğiyle seve seve birilerine kendi elleriyle yemek hazırlamak için giriyor." Muhatabımdan gözlerimi çekip öylece engel olamayışının sıkıntısıyla beni izleyen Fetih'e baktım.

"Mantılar," dedim suratım beş karışken. O aklımca oynadığım oyun, onların seviyesine düşüşüm ve şu an değen hiçbir şey görmeyişimle gelen pişmanlık.

Aptal Efsun, aptal!

"Baklavalar, börekler. Değil mi Fetih?"

Aramızdaki soğuk savaşın bir izleyicisi iki hissedeni vardı muhtemelen. Fetih aniden birleştirdiği dört parmağını masaya vururken sertleştirmeden "Sor bakalım babaanne," dedi. "Sor bakalım gelininin elinin değdiği bir şey varsa sofrada başkasının yaptığını ağzıma sürüyor muyum?"

Bu bana da açık seçik bir meydan okumaydı ağzıma hırsla ne olduğuna bakmadan bir şeyler tiktim. "Bir düşünsün bakalım ilk günden beri kimin neyini yemişim neyini tabağa bile almamışım?"

O an resmen açık seçik psikolojik bir oyunla bana cidden dediğini yaptırıp düşündürdü. Engel olamadığım bir şekilde durdum ve düşündüm yedi mi yemedi mi diye. Vardığım sonuç benim öfkemi dindiremesin diye yarı yolda vaz geçtim zaten. Beni zerre ilgilendirmezdi, belki sofrada ağzına bile sürmemişti ama gece gizli saklı kalkıp yemişti. Boğazına

dizilesice. Her şeyi beklerdim ondan, bir ay benden gizleyen adamdı o nasıl güvenebilirdim?

Bir Karadere'nin bir Karadere'den destek alması normal koşullarda zaten otuz saniye sürerdi zaten, bugün de şaşırtmadı. "Doğru Fetih'im yemez öyle herkesin yaptığını, daha bebeklikten seçerdi."

Sinirlerim bozulmuş gibi güldüm anında, dudaklarımı hırsla ısırırken yediğim her şeyi kusmak istiyordum. "Bilmez miyim babaanne mantı için şehir değiştiren bir adam o. Çok seçici çok. "verdiğim bilgi en çok cümlenin öznesinde şaşkınlık yarattı, gözlerini kısmışken duyduğuna anlam veremiyorken bana bakıyordu. Ellerini saçlarına daldırdı dudaklarını oynatarak bir şey söyledi kendi kendine.

Sırf kendine yakışmayan bir nezaketle benim kıytırık kurşun kekimi beğeniyor gibi yapmıyor muydu, deliriyordum işte! O kek için oda bile değiştirmezdi ki nasıl da fark edememiştim, bir de aptal gibi her seferinde tarif yeniliyordum. Aptallığı etiket yapıp alnıma yapıştırmıştım resmen.

"Efsun." Dedi bastırarak basımı iki yana sallayarak ona diktim gözlerimi dudaklarını yaladı derin bir nefes aldı. "Kimsenin mantısını böreğini yediğim yok, bıraktım. Biliyorsun sen neyin ne olduğunu." Tek başımıza olsak bu çatalı çarpar aniden çıkışırdım ama şaşkınca bizi izleyen ve dikkatle bizi dinleyen Sultan Hanım ve Pınar'ın huyu suyu hürmetine başımı iki yana salladım sadece.

"Bilmiyorum ben hiçbir şey. Genelde bilirsin sen de anlatılmaya layık görülmem, o yüzden bilmiyorum. Ayrıca evlendin diye bırakmana gerek yok, değil mi babaanne? Yesin ya zaten çok seçici yedikleri eksilmesin."

Konu yemekti ve kullandığımız cümleler çok anlamsızdı dışarıdan bir kulağa. Bir şeylerden bahsediyor ama bir biz anlıyorduk, gerisi için saçma sapan bir konudan ibaretti. "Evlendiğimizden beri değil Efsun Hanım. Uzun zamandan beridir."

Baygın baygın devirdiğim gözlerimle elimi hafifçe salladım boş boş. Vay efendim çok uzun zamandan beridir yemiyordu da... Madem öyleydi hangi cesaretle açık seçik onun niyetine bir şeyler hazırlanıyordu o evde? Neyin cesaretiydi bu?

Sultan Hanım tam açacakken ağzını "Biz çok yorgunuz babaanne," deyiverdi Fetih. "Müsaade et bu gece sen bize. Uygun mudur?" Şifreli şifreli anlaşıyorlardı bence. Fetih başka bir şey söylemiş o da anlamıştı bence.

"Müsaade sizin oğlum, tabi yol yorgunusunuz. Pınar hazırladı odanızı, yarın

sabahtan da Efsun'u götürürüm Çilli'yle yavrusunun yanına."
Tabi Cilli dedi küçük Efsun dedi ben bir heyecanlandım, mutlu oldum, heveslendim. Kadının dediği odanız kısmını atladım...

Normal koşullarda bir Fetih ve Efsun daima birbirlerine sinir olur ve tip tip bakardı. Bu o kadar olağan bir şeydi ki bir fizik ya da kimya formülüne dönüştürülebilirdi. Gerçekten.

"Hayır biz niye aynı odada kalıyoruz ki ben anlamıyorum, kaç tane boş oda var evde." Benim aksime o gidip başka odada giyinme zahmetine girmeden kazağını tek hamlede çıkardı üzerinden ve düzgünce katlamadan önce yüzük takılı elini yüzüme yüzüme tuttu. "Sebebi sence çok acık değil mi Efsun?" dedi sakince. Boş boş eline baktım. Tam ağzımı açacaktım ki ne söyleyeceğimi tahmin etmiş gibi "Bunu sadece ikimiz biliyoruz, ayrıca bizim ailede yatak ayırmak ne anlama geliyor tahmin bile edemezsin. Bugün ayrı yatağa baş koysak bu babaannem için boşandık demektir. Son noktanın da ötesi yatağı paylaşmamak, o yüzden özellikle babaannem varken mümkün değil böyle bir şey. Ki," dedi bastırarak işaret parmağını hafifçe bana dogru kadirdi ve gidip benim katlamasam da düzgünce köşeye koyduğum kıyafetlerimi hiç üşenmeden tek tek katladı.
"Bu kadar örf adet, inanış arasında katıldığım nadir şeylerden." Verdiği ek gereksiz bilgiye göz devirirken "İyi," dedim tutamayıp kendimi. "Ayırmazsın ileride karınla yatağını."

Çok lüks bir köy odasının ortasına geniş epey rahat bir yer yatağı kurulmuşken kurduğum bu cümle kulaklarımı uğuldattı. Gelecekteki karısı. Hırsla dizlerimin üzerinden sürünerek çevredeki odanın dizaynını oluşturan tüm yastıkları yatağa fırlattım. Ayırmazdı artık yatağını karısıyla, bunun manevi değerini de kaybetmediğini söylerdi hem. Sonuçta biz hiç aynı yatağı paylaşmamıştık. Ne mutlu onaydı ki böyle kıymetli bir değeri kendisi için düşürmemişti. Artık ilerideki karısı kim olacaksa. Sol kolum ağrıyordu benim. Onun ağrısı da kaburgamın sol tarafında ağrıya sebep oluyordu. Terzi kendi söküğünü dikemiyordu, hastanenin içinde doktora gitmeye zaman bulamıyordum. Hastalığım ağırlaşacak o olacaktı.

"Ayırmam zaten." Dedi. O yastıkları tek tek aramıza dizmeye başladım. Mimar olan oydu o yapsaydı ya! Beni iç kavgamın sesi ve dış dünyanın sessizliğiyle dizerken yastıkları aniden beni korkutacak derecede "Kur kur Çin seddi kur anasını satayım araya!" diye çıkıştı bana. Aramıza küçük bir

dağ yapmıştım.
"İmkânlar bu kadarına elveriyor. Bir dahakine artık."

Dert etme diyecektim ileride arada kuş tüyü bile olmaz eşinle. Diyecektim de sustum. O öylece tepemden beni izlerken onun devamlı her şeyi düzenli yerli yerine koymasına inat çantamı bir şeyleri devirerek aldım ve içinden makyaj temizleme suyunu ve pamuğunu çıkardım.

"Çin seddiymiş." Diye söylenmeye başladım kırmızı rujumu dudaklarıma bir nazik bir yırtar gibi davranarak silerken. "Elimde olsa Ağrı Dağı'nı dikerim araya. Hele bir gece yık şu engeli bak sana tekme atıyor muyum atmıyor muyum? Sabah vücudunda darbelerimin ağrısıyla uyanırsın. Duyuyor musun? Vay efendim yatak ayıramazmış da, ayırma! Ayırma yani beni zerre ilgilendiriyor sanki. Ben sana sordum mu bunu? Sormadım. Ya her neyse Fetih ya tamam sus artık, seni dinlemek istemiyorum. Başımda car car. Ne halin varsa gör ileride bu gece bu sınırı aş bak ben ne yapıyorum sana. Duydun mu beni?" başımı hırsla ona kaldırdığımda elimdeki pamuğun rengi kıpkırmızı olmuştu. Peki ben bunu ne zaman mi fark ettim Fetih'in uçup gitmiş, dalmış çıkamamış, düşmüş kalkamamış bakışlarının durduğu yere baktığımda. Pamuğa bakıyordu. Öylece. Gözlerini bile kısmadan. Hipnoz olmuş gibi.

"Sana söylüyorum." Dedim dikkatini çekmek ister gibi ama olmadı. Bir pamuğa bir dudaklarıma baktı.

"Fetih sana söylüyorum!" parmağımı şaklattığımda gerçekten bir hipnozdan uyanmış gibi hafifçe irkildi ve sonunda yüzüme baktı ve onu tanıdığımdan beri sanırım ilk defa bu tepkisine şahit oldum.

"Hı?"

Kaşlarım çatılmışken bu aptala bağlamış halini izliyordum boş boş. Kendinde miydi bu adam?
"Fetih!" diye seslendim resmen bir endişeye düşüp. O da bunu körükledi ve yine ayni tepkiyi verdi.

"Hı?"

Gerçekten onu, beni bu duruma düşürdü diye bin pişman edeyim derken delirtmiş olamazdım değil mi? Daha ben iyileşmemiştim, yaram hala çok tazeydi, çok kirin kızgın ve öfkeliydim, hala çok kapalıydım ona. Hiçbir şey düzelmemişken onun tedavisiyle mi uğraşacaktım?

Ellerimi aniden birbirine vurarak daha şiddetli bir ses çıkardığımda bu gerçekten ise yaradı, ilk bakışlarında. Nasıl korktuğumu rahatlamamdan anladım. Bir türlü toparlayamadığı bakışlarını düzeltti bu sefer gerçekten

bana baktı. Gerçekten ama. Gözlerini kısarken yüzü buruştu bir an elimdeki pamuğa bakacak gibi olsa da çok riskli bir şeymiş gibi hemen engelledi ve kafasını komple başka yöne çevirdi. Ben rahatladım desem de beni korkutmayı sürdürdü bir temiz ofladı ama bu yine iyiydi. Bunun sebebini soramadan aniden avuçlarının bilekleriyle birleştiği yeri birkaç kez başında masaj yaptığım yere vurdu ve hemen ardından saçlarını karıştırdı resmen çekiştirerek.
"Of Efsun!" diye sebepsiz bir serzeniş yedim. "Of, of, of!" resmen isyan ediyordu.
"Delirdin mi?" diye sordum açıkça. Eğer öyleyse yine ben uğraşacaktım, evet yanardım yanardım buna yanardım tabi ki yoka bana neydi ondan?

"Ramak kaldı." Beni daha çok şaşkına uğratamazdı herhalde. Ne söyleyeceğimi ne tepki vereceğimi bilemezken o tam konuşacaktı ki aniden bir ses duyduk ve o korkulu cümle.
"Babaannem geliyor." Gerisi bir kaos filminden bir sahne oldu. Benim korkuyla düşe kalka doğrulmam o tek tek tek kendi ellerimle diktiğim yastıkları ışık hızıyla yarışacak bir hızda geri kaldırmam orayı az önceki hale çevirmem sanki yeterince telaş yapmıyormuşum gibi "Çabuk çabuk geliyor." Diye Fetih tarafından daha da gazlanmam ve Fetih'in yanında örnek öğrenci gibi dikilmem on beş saniye sürdü ve o ses duyuldu.
"Uygun musunuz oğlum?" ben son kez etrafa göz gezdirirken Fetih içeri girmesi için gerekli onayı verdiğinde gerginlikten ve heyecandan renk atmıştı ve bu hepi topu otuz saniye sürmüştü tahminimce.

Ve kapının ardından o beden gözüktü. O beden. Benim biraz önceki küçük dağımı görmesin diye düşe kalka çırpınmama sebep olan kişi. Başımdan aşağı kaynar sular döküldü, o kişi. Görme yetisini kaybetmiş kişi için. O salaklığın hissi, o kabulleniş, o farkındalık ve yerin dibine girmeyle kapanış. Beni telaşa düşüren Fetih'e baktım o da aynı farkındalığı yasamıştır onun yüzünde de ayni şeyi göreyim ki yalnız hissetmeyeyim diye.

Ama hayır...

Gülmemek için kendini çok zor tutan ifade ama her an patlamalı gülecek gibi olan tavrı. Bana o sen harbi salaksın bakışı. "Sıhhatiniz yerinde midir Fetih? Var mı benden istediğiniz bir şey?" yumruk yaptığım elimi en az ses çıkaracak cinsten koluna vurdum öfkeyle. İkinci vuracakken elimden yakalamaya yeltendi ama geri çekildim.
"Yok babaanne keyfimiz de rahatımız da yerinde. Hadi Allah rahatlık versin." Ben vurmaya çalıştıkça sinsi sinsi gülerek ellerimi yakalıyordu. O

alaycı tavırları beni iyice çileden çıkarırken aniden kolundan işin doğrusu etinden yakaladım. O ifade tam da istediğim gibi saniyesinde dağılırken dudaklarını kıpırdattı muhtemelen küfür etti. "Efsun gece uyanırsa seni de uyandırsın, kör karanlık aşağı inerse tek Allah korusun düşer Fetih?"

Fetih kendini ne kadar geri çekmeye çalışıyorsa o kadar canı yanıyordu ve can ağrısından kadına cevap bile veremiyordu. Aniden burnumdan koparacak gibi yakalarken o kadar sıktı ki burnumu estetik olsa kesin zarar görürdü.

"Tamam babaanne sen merak etme o bensiz su bile içmeye gitmez zaten."

Bu adam istiyordu ki ben derisini koparayım, sonra da ona çiğneteyim. Evet bunu istiyordu. Acımasızca daha da çekiştirirken etini başını acıyla geri attı ben burnumu bu sefer koparır sandım ama bıraktı öylece. Yeni hamle beklerken ondan çözümü babaanesini göndermekle buldu. "Efsun'un uykusu çok hafif, ışıkları söndüreyim artık ben. Yol yorgunu uyanmasın. Hadi sen de kalma daha fazla ayakta." Cümle biter bitmez acıdan kıvranıyor ama sesini yine de çok düz tutabiliyordu.

Sultan Hanım daha kısık sesle Fetih'i destekleyecek şeyler söyleyip iyi geceler diledi ve odadan çıktığında ben Fetih'in tüm hamlelerini üst bölgeden beklediğimden aniden dengemi kaybedeceğim kadar dizime diziyle vurdu. Bir ayağım yüksekte bir ayağım alçakta zaten dengesiz duran ben iyice sarsılıp düşüverdim. Son ana kadar direnip etini bırakmasam da onun da benim üzerime devrilmesiyle koptu gitti eti benden. Benim için ne kadar kontrolsüzse onun için de o kadar kontrollüydü bu düşme. Ondan sebep üzerime yığılıp kalmadan üstten kondisyonunu koruyarak bana baktı.

"Yamyam mısın kızım sen?" diye çıkıştı bana anında.

"Sen adi bir adamsın. Alçaksın hatta. Pisliğin tekisin. Ya resmen huy olmuş ya beni kandırmak sende! Resmen zevk alıyorsun beni kandırınca artık. Kalk üzerimden Fetih ya, kalk on lafından dokuzu yalan biri şüpheli. Hoşuna mı gidiyor?" görüş alanımı belli aralıklarla kapatmış saçlarımı eliyle çektiğinde temasını kesmek için başımı resmen alttaki yatağa gömdüm.

"Dokunma Fetih, kalk üzerimden. Niye bu konumdayız biz? Saçmalama istersen kalk."

Kalkar gibi bir hamle yaptı ama sadece kendini toparladı üzerimde. Üstümde değildi ama kalmak istesem bana siperdi. "Bu yaptığımı gerçekten buna mı çektin?" yapıp yapıp saçma sapan sorular soruyordu. "Bunu düşüneceğin bir şey değildi yaptığım. Sen kendi kendine telaşa düştün ben

sadece durdurmadım." Yapıp yapıp inkâr ediyordu. Sana kıymetini sorgulatacak bir şey de yapmadım demişti sözde. Ama öyle değildi benim bütün tespitlerim doğruydu.

"Fetih kalk üzerimden." Dedim sadece. Konuşmak istemedim, Konu konuyu açardı. Ben başka yöne bakarken astığım suratımla "Sana süt ısıtayım ister misin?" diye sordu tıpkı ilk geceki gibi. Cevap vermeden öylece kafamı iki yana salladım. O dikkatle bana ben dikkatsizce başka yana bakıyordum. "Portakal soyayım mı?" tekrar başımı iki yana salladım. Sadece kalkmasını istiyordum. Başımdan gitmesini.

"Efsun.." diye bana seslendi. Sesimi çıkarmadım ona da bakmadım. Zır deli yine yüzüme doğru üfledi ve adımı tekrar etti "Efsuun."

Gözlerimi yorgunca yumarken "Git başımdan Fetih." Dedim sadece. Tekrar yüzüme üfledi. Dişlemek yetmiyordu kafa atmak lazımdı bence. "Gel seni yatırayım, üzerini örteyim sonra sen uyuyana kadar konuşalım. Olur mu?" benim her ona bakışım aynı yere çıkıyorsa onun her bana bakışı da aynı yere bakıyordu. Başımı iki yana salladım "Dinlemeyeceğim, hem uykum var benim. Kalk artık." Ben her konuştuktan sonra sadece bana bakıyordu bir süre. Yeni bir cümle kurmadan ve bu sessizlikler içimde bir teli sızlatıyordu hissediyordum ya da hep sızlıyordu da ben anca o an fark ediyordum.

Sonra sonunda dediklerimi kaale aldı, kalktı üzerimden. Kendimi gözlerimi doğru dürüst açmadan yatağın en ucuna dogru alırken çok geçmeden karnımda bir ağrı ve tam da o sıra bir el hissettim. Fetih beni engel olamayacağım bir anda geriye doğru çekti sonra teması bitirdi. "Gitme o kadar dibe, gece yere doğru gidersin. Hava buz gibi. Ben dipte yatarım." Karnımdaki sızı artı duygularımdaki bir hamile hassasiyeti o an burnumun ucunu sızlattı. Çok düşünüyor gibi yapıyordu beni. Gururum kırılıyordu, sol kolum ağrıyordu. Sonra da kaburgamın sol tarafı. İcraate dökülmeyen hiçbir ince düşünce anlamlı gelmiyordu bana. Beynim Fetih'in her iyi şeyini samimi olsaydı bir ay öyle yapmazdı sanaya getiriyordu her seferinde. Ayağı kalktı sanırım odadaki oldukça antik duran tüm gaz lambalarını yaktı ardından ışığı kapattı.

Oturduğunu yan tarafımdaki çöküntüyle hissettim ve çok geçmeden yorganı örtü üzerime. Bir süre ses seda hareketlenme olmadı. Öylece durdu. Ardından sonunda o da uzandığında sesini duydum.

"Ne gördün bugün rüyanda?" unutmamıştı. Sanki bu bir süredir kafasını kurcalıyordu. "Ne zamanki gördün o rüyayı gerginliğin iki kat arttı. Ne

gördün?" sesimi çıkarmadım zaten hamile hassasiyeti diyerek kendime hatırlattığım şeyi iyice su yüzüne çıkardı Fetih. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve tüm gece o rüya döndü dolaştı hayali olarak kafamda. Gözlerim hep kapalıydı ve ben her seferinde o çayı içiyordum. Bir kızımın olduğu ismini merak ettiğim o günlerden bu günlere gelişimin ince kederi vardı içimde. Bugün anlamıştım o rüyanın değerini. Günlerce kızımın ismini düşünmek bir bebeği kurtarmak için defalarca o rüyayı canlandırmaktan daha huzurluydu.
Fetih bunu bilmedi tıpkı geçen seferkini bilmedi gibi.

📎📎📎

"Kim var orada?!" sesin öfkesi miydi beni ürküten yoksa alıştığım sessizlik miydi bilmiyorum ama aniden muhtemelen duvara ardı ardına vurulan şeyle daha da korktum. Tıpkı gözümün önündeki anne ve beş tane yavrusu gibi. O yavrularını ben onları koruma içgüdüsüne girerken o vuruş sesi tekrar geldiğinde içimdeki korku daha da arttı bir anlık cesaretle kedinin doğum yapıp büyüttüğü boşluktan kendimi çıkardım. Neyle karşılaşacağımı bilemeden.

Ki ne kadar yanlış yaptığımı kıvrak bir şekilde geri çekilmesem acımasızca bedenime doğru inen baston darbesiyle aradım. "Teyze ne yapıyorsun ya?!" diye çıkışırken her an kaçmak için temkinliydim aynı zamanda zira elinde cinayet aleti bana bakıyordu ve o bastonu önüne gelene ölümüne vuruyordu.

"Ne verdin çocuklara?" diye bağırmaya devam etti. Yerleşim yerindeydik her an biriler camlardan kafasını uzatabilirdi. O bastondan benim mamalarımda nasibini aldı ve savuracak cinsten gelişi güzel vurdu. "Söyle çabuk ne yaptın?" üzerime yürüyüşüyle korkuyla geriye giderken ellerim bir suçlu gibi havadaydı.

"Mama verdim!" pozitif başladığım günü anında o kadar bitirmişti ki ne sabahki güzel enerji pozlarım ne de hayvanlardan aldığım iç rahatlığım kalmıştı. "Beş tane yavru var içeride yaş mama verdi-"

"Yalan söyleme!" diye bağırarak böldü lafımı. "Ne koydun o mamaya? Zehirledin mi hayvanları?" herhalde küfür etse bu kadar ağrıma gitmez beni üzmezdi.

"Teyze ne zehri?" dedim şaşkınca. Bu düşünceyi karşı tarafta yaratmak bile içime bir ağrı oturttu. "O nasıl laf, nasıl kıyayım ben onlara?" herhalde bu konuda biraz daha üzerime gelse titreyen sesim ağlayışlara dönüşecek birazdan Fetih ağlama sesime gelecekti. Evden az biraz uzaklaşmış olsam

bile.
"Ne var o mamaların içinde?' diye tekrar vurdu mama poşetlerine. Ya sabır Allah'ım ya sabır. Tamam mutluluk iki yüzümün gülmesi bana haramdı, tamam. Daha önce okuduğum içindekiler kısmından tek bir cümle bile gelmedi ki aklıma bu duygu karmaşasında.

"En kalitelileri," diye savundum kendimi ancak. "Vallahi bak en pahalıları. Hiçbir şey koymadım içine hem bak hepsi kapalı." Derken bunu kanıtlamak için bir mamaya uzandım ama bir doktor olarak benim için çok daha önem taşıyan ellerime direkt olarak bir darbe indirmeye çalıştı. Kıracak cinsten. Ben bunu atlatamadan "Belki açtıktan sonra zehir koydun?" diye diretti.

Yemin ederim ağrıma gidiyordu. Böyle bir izlenim çiziyor olamazdım ya dışarı, mümkün değildi bu. "Ya yuh ama ya!" diye isyan ederken "Öldürecek misin beni indir bastonu!" diye diklenmeye çalışsam da en ufak bir adımında geriye doğru kaçıyordum. Ve o hiç beklemediğim cevap geldi. Evet, cinayet itirafı.

"Öldüreceğim."

Gözlerim korkuyla birileri vardır diye etrafa çevirdim ama kimse yoktu. Allah'ım kadın açık seçik itiraf etmiş bunu da bir tek ben duymuştum. Beni de zaten öldürecekti!

"Hele bir şey yapmış ol, öldüreceğim." Öfkesi o kadar büyüktü ki gerçekten öldürecekti.

"Ama bir şey yapmadım," dedim ikna etmeye çabalarken . "Mama verdim, yavruları kontrol ettim, anneye baktım, birinin gözü enfeksiyon kapmış onu temizleyip kremledim sonra da severken sen geldin. Yemin ederim bak. Hatta bak, hiçbir şey yapmadım. Bir de hırkamı altlarına koydum. Sizin koyduğunuzu eşelemişlerdi hep. Yemin ederim, Allah belamı versin bir şey yapmadım."

Sabahın bu saatinde düşürüldüğüm hayvan katili durumdan kendimi kurtarma çabamı aklım almıyordu. Şimdi çömelip bana niye bunu yapıyorsun teyze diye ağlayacaktım o olacaktı. Bir süre gözlerime baktı cin gibi. Evet gerçekten cin gibi. Sonra "Bakacağım ben sen kal burada. Kaçarsan seni bulurum." Diye tehdit ede ede o apartman altındaki kedilerin yanına girdi rahatlıkla. Ben kendime yer verene kadar kafamı elli kere vurmuştum bir yerlere.

O girse de ben anlatmaya devam ettim. "Şunlara zarar verilir mi hiç?" ona bunu düşündürten saçma şey neydi merak ediyordum. Benden

şüphelenmişti. Benden! "Kim böyle bir şey yapar Allah aşkına? Kim kıyabil-"

"Üç kere kıydılar!" söylediği cümle mi yoksa aniden girdiği yerden çıkması mi beni sarstı bilmiyordum. "Üç kere!" diye tekrar bastırdı. Cümlem yarım ağzım aralık kalmıştı. "Hepsi de şu sabinin yavrularıydı. Geldiler zehirlediler gittiler. Günlerce yemek bile yemedi her seferinde. Kim mi kıyar bunlara. Üç kere kıydılar!"

Kafamızın içi öyle büyük bir oyun sahnesiydi ki her cümle başka bir oyuncuyu tetiklerdi bazen. Zehirlemiş olan yavruların acısı normal zamanda acıtabilecek yerden bambaşka bir yeri acıttı simdi. Zehirlemişlerdi değil mi dün gördüğüm rüyada bebeğimi. Bu kedinin nasıl yavrularını zehirlediyseler zehirlemişlerdi öyle bebeğimi. O an rüyada olmama rağmen nasıl da ölecek gibi hissetmiştim. Annelik içgüdüseldi. Bir kedi için de bir hayvan için de.

"İnsanlar yaptı, başka kim kime yapar ki bunu? İnsanlar yaptı, sen ben neysem o yaptı." Yavruları göremesem de o apartman boşluğuna baktım öylece. Üç kere. Üç kez aynı acı vardı. Empati kurabilmek daha da berbat hissettirdi bana. Kadının bana olan aşırı öfkesi şimdi o kadar yerli yerindeydi ki tepesinde dikilmiş öylece bakıyordum. O yüzden ilk yanlarına girdiğimde bana öfkeli davranmıştı annesi, yabancıydım ona. "Kaç kere kısırlaştırsınlar diye belediyeyi aradım, ayni acıyı yaşamasın diye birinde gelip alamadılar. Ben nasıl götüreyim kaç saatlik yolu bu kadın tek başına nasıl gelsin demedi kimse."

Yaşlıydı, bileğinin kuvvet yerinde olsa da bastonundan belliydi desteksiz yürüyemediği.

"Kimin yaptığı belli mi, yakalandılar mi?"

Hiçbir zararları yoktu ki kimseye, bir bebek neyse onlar da oydu bir zararı kötülüğü olamazdı ki?

Elini öylece salladı. "Peşlerine düşülse üç kere aynı şeyi yaparlar mıydı ? Kimin ne umurunda bu dilsizler?" üzerimdeki montun önünü açtım yanaklarımı yelledim. Açık alandaydım hava soğuktu ama daralıyordum durduğum yerde. "Ben kısırlaştırırım yavruları biraz daha büyüyünce. Doğurmasın daha fazla."

Elindeki mendille gözlerini silerken "Niye sana güveneyim?" diye oldukça haklı bir cümle kurdu. "Hem kimsin sen kimlerdensin? Hiç görmedim seni, kimsin sen?"

Bu beni daha da güvensiz duruma getiriyordu gözünde. O kadar haklıydı ki

artık bu öfkesi de tepkisi de davranışları da. Kendimi nasıl tanıtacağımı bilemedim bir an. İsmim soyismim ona bir anlam ifade etmezdi ki. Soyismim? Eder miydi? Sanki...
"Ben Sultan Karadere'nin geliniyim." Dedim o an. Belki biraz düşünsem daha uzun bir cümle kurardım ama ilk bu geldi dilimin ucuna. Kaşları havalandı yüzüme daha dikkatli baktı.

"Onun bir tane gelini var." Dedi şüpheyle, ince ince düşündüğü her halinden belliydi ve bana baygınlık yaratacak o cümle geldi. "Sen Zühre'nin gelini misin?"

Ay hayır ya, o nasıl çirkin bir cümle öyle. Duymamış olayım!

"Fetih'in eşiyim." Demek daha cazip geldi. Kötünün iyisiydi o an. Kadının gözleri aralandı şaşkınca bana yaklaştı o an. Kaçmalı mıydım?

"Ha sen Fetih'in hanımısın." Dedi yaşadığı aydınlanma aynı zamanda yüzüne bir rahatlama getirdi. "Kızım en başından beri desene bunu." Diye de kızdı bir de. Sanki bendim beni öldürmeye çalışan.

"İzin vermedin ki teyze ya, öldürecektin beni." Önümdeki mamalara yöneldim yaş mamalardan topladım biraz. "Bunlar sende kalsın bak, bir sonraki öğünde yine verirsin anneye. Süt yapıyor bunlar. Kısırlaştırmayı da ben halledeceğim. İki üç gün sonra gideceğim ama hallettireceğim bir şekilde, bugün telefonumu yanıma almadım yarın geldiğimde numaranı alalım olur mu? "eline tutuşturduğum mamalara baktı.
"Gelecek misin yarın yine?" diye sordu yine de. Başımı salladım gülümserken eğilip kafamı uzattım kedilere. "Görüşürüz!" dedim anneye bakarken. Yüzüme baktı öylece. Elimi sallayıp çıkarken girdiğim yerden "Geleceğim geleceğim, mama da getiririm yanımda." Cebimdeki kremi çıkarıp ona uzattım. "Sen bu kremi sürebilir misin gözüne." Derken elime baktı. Serçe parmağım kadar olan kremi alırken. "Sürerim." Dedi mahcupça. Beni öldürme fikri artık çok cazip değildi . Yerdeki tüm mamalarımı Seyit Onbaşı gibi sırtlandım.

"Yarın görüşürüz o zaman, dikkat et kendine."
Beni izlediğini bile bile onu arkamda bırakıp yürümeye başladığımda seslendi. Bana sabır çektirecek şekilde. "Fetih'i de getir yanında yarın kızım."

📎📎📎

Yorgunluktan ayaklarıma kara sular inmişken karakışa rağmen dilim damağım da kurumuştu. Ayaklarımı sürüye sürüye gelirken kaybolmamak için kazıdığım marketi sora sora bulmuştum. Şimdi yolunu hatırladığım eve

doğru giderken ya saat daha erkendi ya da emekli kesimin fazla olduğu bu yerde insanlar henüz daha yollara dökülmemişti. Horoz sesleri vardı, tavuk sesleri vardı, kuş sesleri vardı insan sesiyse neredeyse hiç duymuyordum. Yüzümün soğuktan aldığı rengi göremesem de ellerimden anlayabiliyordum.

Tam bitti, bu çevrede en azından beslemediğim hayvan neredeyse hiç kalmadı diye düşünürken aniden sağ tarafımda kalan bir yerden kopek havlayışı duydum. Dünkü gibi bir suru beklerken gözlerimin bulduğu beyaz siyah benekli köpeğe baktım ama tekti. Çakır gözleri onun dünküler arasında olmadığını kanıtlıyor kuyruğunu öyle bir hızla sallıyordu ki gözlerim sık sık oraya kayıyordu. Havlayışında hiçbir saldırganlık belirtisi yokken beni resmen yanına çağırıyordu.

"Efendim." Dedim ona ilerlerken. Ben gittikçe o da geriye doğru gidiyordu ama ben durdukça yürüyene kadar bekliyordu. Beni nereye götürdüğünü anlamayarak peşinden giderken gözlerim sonunda gözlerinden ayrılıp alt taraflara kaydı. Sarkmış memelerine görür görmez ağzımdan ufak bir mırıltı döküldü. "Aaaa," dedim şaşkınca. Köpekler kedilerin aksine bu konularda çekingen değildi. Bir kediyi sizin bulmanız gerekirdi ama köpekler sizi kendisi bulurdu. Daha korkusuz olurdu. Hızlı hızlı ona doğru giderken yine bir apartman altına girdik ve bir de ne göreyim. Üç farklı renkten tam altı yavru. Yüzüme bakarken birkaç kez havlarken otuz iki diş onlara baktım.

"Ay n'oluyor n'oluyor?" diye yüksek ama onları korkutmayacak şekilde konuştum. Dizlerimin üzerine otururken krem rengi böyle pamuk şeker gibi olan yavrulardan birini yüzünden yakaladım. "Bu ne tip? Ne tip bu söyle, söyle yoksa ısıracağım söyle!" ısırmadım ama öptüm ardı ardına. Bütün kardeşler dövüşerek oyun oynarken sıra sıra hepsini yakaladım. Cins değillerdi galiba ama güzellikleri akıl kaçırtacak cinstendi. Sıra anneye gelirken en son, mama poşetini eşelerken onun başını okşadığımda dikkatini bir an bana verdi.

"Hanım hanım bunlar benim yavrularım!" diye diklenirken ona o gülmedi ama ben kıkır kıkır güldüm. Son kalan tüm mamamı çıkarırken yavrular üzerime tırmanmaya çalışıyordu artık. Ne var ne yok temiz bir yere dökerken anne epey aç şekilde yemeye başladı hemen. Hava soğuktu, dışarıda yemek arama saatleri kısaydı. Bulamadan geri dönüyorlardı. Telefonumu yanıma almayışımın pişmanlığı sardı beni. O kadar güzellerdi ki kaydetmek istiyordum sadece. Siyah olan yavrunun burnuna sürttüm

burnumu. "Oyun mu istiyorsun annem sen? Oyun mu oynayalım." Dilini yüzümde gezdirirken sol tarafımda kalan yavrulardan biri öksüz kalmasın diye onun da başını okşayayım dedim ama elim onun başını bulmadan parmağımı yakaladı bir şey. Bir şey. Bir yavru. Hayır emmek için. Bir emzik gibi. Şaşkınca baygınlık geçirecek gibi ona bakarken o gördüğüm görüntü iyice fes fena yaptı beni.

Beni annesi gibi emiyordu. Yemin ederim annesini emer gibi parmağımı emiyordu.

"Annem," dedim daha doldu dolu. Bu onların annesi olduğuma inanmayanlara en büyük kanıttı. Emiyordu işte , parmağımı emiyordu. Dilini dişlerini hissediyordum. "Acıktın mı sen?" dedim yüzüne bakarken. Birazdan annelerini emeceklerdi ama keşke...

"Keşke ben doğursaydım seni!" deyiverdim dayanamayarak. "Keşke ben doğurup ben emzirseydim seni." Şu an en çok neyi istediğimi sorsalar tereddütsüz bunu söylerdim. Evet bunu söylerdim. O kadar çok isterdim ki. Emmek istiyordu ama ona verebileceğim sütüm yoktu. Kahredebilirdi bu durum beni, evet kahredebilirdi ama ben buna fırsat bulamadan aniden resmen önümdeki fırlatılan bir telefonla ben dahil buradaki herkes korktu parmağımı emen bebek uzaklaştı benden.

"Bak bu telefon," dedi ne zaman geldiğini bilmediğim Fetih. "İnsanoğlu kullansın diye icat edildi. Haberin var mı senin böyle bir halttan." O kadar gergin o kadar gergindi ki annenin yemek yemeyi bırakacak kadar sinirlenmesi en önemlisi yavruların yüzlerinden okunan ürkeklikle Fetih'e baktım hışımla. Hayır ateş topuna dönmüş, üzerinde ince bir hırkayla bu soğukta çıkmış Fetih'e baktım.

"Bağırma." Dedim onun aksine sakin bir sesle. "Hayvanları korkutuyorsun." Fırlattığı telefonu alırken önümden işaret parmağını kaldırdı tam konuşacaktı ki bu bir bağırış olacağı için son anda dizginledi kendini. Eli yumruk olup geri indi sonra arkasını dönerek ensesine geçirdi avucunu. "Aklımı mı kaçırayım bunu mu istiyorsun?" diye yükselmeye devam etti bana. Annenin bir kez Fetih'e doğru hırlamasıyla yerimden doğruldum girdiğimden merdiven altından çıktım.

"Sana bağırma diyorum." Diye tekrar ettim. Böyle devam ederse kızdıracaktı anneyi.

"Bir telefonu yanında götürmek, bir uyandırıp haber vermek ne kadar zor olabilir doktor?" donup dolaşıp gün sonunda doktor oluyordum ya başka derdim yokmuş gibi bir de bunu sinirleniyordum.

"Telefonu unuttum, sana haber vermeyi de hiç düşünmedim zaten." Çöplerimi tek tek toplarken yerden boşalan poşete doldurdum. Kısa bir an sessizlik oluştu aramızda onu gerimde birikip gidecekken kolumdan yakaladı.

"Sabah sabah insanda ne akıl ne mantık bırakıyorsun ya ben sana hiçbir bok söylemiyorum. Yapamazsın böyle Efsun." Dedi kolumu bırakmazken. "Daha buraya geleli kaç saat olmuş yabancı bir şehir bir uyanıyorum yanımda yoksun. Telefonu bile almamışsın. Sabah sabah eşkâlimi siktin, bu mudur doğrusu?"

Hay senin sıfatına da eşkâline de...

"Yersiz korkan sensin ne sandın kaçırıldım mı," söylediğimin mantıksızlığı fark etmem geç olmadı ve gerçeği farkına varmam da. "Ha sen gittim sandın." Dedim düşünceli düşünceli. Dudaklarım aşağı dogru büzülürken boş boş beni izleyen gözlere baktım. Sonra umursamazca omuzlarımı silktim. "Bir dur düşün o zaman Fetih, bu korku niye var bende diye. Bir dur ve düşün tamam mı?" diye bastırarak tekrar ettim. Üç günde dönmüştük bu hale. Aramızda belki muazzam bir ilişki yoktu ama güven vardı mesela üç gün öncesine kadar. Bunu kaybettiğimi iliklerime kadar hissediyordum.

Onu gerimde bırakıp eve doğru adımlarken yorgunca gözlerimi kırpıştırdım. Geliyor muydu arkamdan gelmiyor muydu bilmiyorum ama sessiz sedasız kendi köşelerimize çekiliriz sandım ama olmadı. Ne kadar mesafe açıldı bilmiyorum aramıza ama sesini rahatça duydum.

"Bu mesele burada kapanmadı konuşacağız daha Efsun," duraksamadım hatta yavaşlamadım bile. "Sana diyorum, bana bak bana." Verdiğim tek tepki tepkisizliğimdi. "Beni bekle." Dedi bu kez. Şey gibiydi bu an.

Annesine ısrarla bir şey aldırmaya çalışan bir çocuğun çekip giden annesi ve el mahkum peşinden gidişi.

"Beni bekle beni, nereye gidiyorsun bensiz? Alo sana söylüyorum sana!"

📎📎📎

Efsun'un, tam bir Efsun olduğunu en iyi kamera gördüğü gibi yaklaşmasından, kameraya sokulmasından anlıyordum. Türlü türlü onlarca pozla bir sürü fotoğraf çekerken "Tamam," dedim gülmekten neredeyse gözlerimden yaş gelirken. Birbirimize bakarken çektiğim fotoğraf bile vardı artık telefonumda. "Bu kadar yeter artık video çekip kişisel bakıma geçelim." Ne kadar süredir buradaydım bilmiyorum ama Sultan Hanım artık

gitmişti yanımdan çünkü ayrılamıyordum. Küçük Efsun'dan evet. Benim muadilim gibiydi evet. Poz uyumumuza kadar. Telefonumu doğru bir yere sabitleyip video için gerekli yerlere ayarlarken Efsun'un annesine baktım. O rahatsız olmayana kadar gitmeyecektim muhtemelen yanlarından.

Yanımda getirdiğim poşetten onun için aldığım özel kremi , tarağı, saç bandını, bana göre kolyeyi ama aslında adı başka bir şey olan şeyi çıkarırken kırmızı kurdeleyi de anneye salladım. "Bu da sanaaa," dedim büyük bir hevesle. Bir an bana baktı öylece açıklama gereği duydum. "Yeni doğum yapmış annelere takılır ya o bakımdan." Yok hayır kızı kadar sevmemişti sanırım beni. Pek de takılmayıp buna sonradan kesip biçeceğim videoyu başlattım. Geriye doğru gidip Efsun'un önündeki tabureye otururken "Şimdi bir kanal açılışı yapacağız olur mu?" derken kafa salladım devamında sonra kameraya dönüp neşeli bir sesle konuştum.

"EVET ARKADAŞLAR KANALIMA HOŞ GELDİNİZ!"

Ayni cümleyi Efsun'dan sa beklerken aniden bana yetecek kadar yükseldi. "MÖÖÖÖ!" elimi şıklatıp "Evvvettt." Diye şakıdım. Anlıyorduk birbirimizin dilinden nasıl onu arabaya koyup Fetih'i burada bırakabilirdim? "Şimdi size yeni doğmuş bir Efsun'un bakımı nasıl yapılır, bugün size bunu anlatacağım. Kullandığım bütün ürünlerin linkini açıklamalar kısmına ekledim." Elime aldığım kremi kameraya tutarken yüzüme yaklaşan yüzü öptüm. "İçeriği o kadar organik ki, hiçbir hayvansal ürün yok. Hayvanlar üzerinde denenmedi de. Daha iyisini asla yok, bebeğiniz için en en en iyisi. Gözünüz kapalı alabilirsiniz. Bu video diğer videolar gibi sponsorlu değil asla kendim ne kullanıyorsam size de onu öneriyorum. Ayrıca çok beğendiğiniz rujum da şu an indirimde instagramdan kaydırarak ulaşabilirsiniz." O kaydır işaretini yaptım kameraya bakarken. Hep yapardım bunu, bir youtuber edasıyla. Ama hep makyaj masasında olurdum mekan bu kez çok farklıydı.

Elime aldığım şeyi iki avucumun içinde yayarken Efsun'un tüylerine sürmeye başladım. "Kokusu o kadar güzel ki," dedim burnuma gelen kokuyla. "İçeriğinin faydalarından bahsetmiyorum bile alan pişman almayan bin pişman."

Ben işime devam ederken aynı zamanda sohbet de ediyordum. "Mesela bu aldıklarınıza kimyasal diyerek hakaret edenler olacaktır, boş ürün diye söylenenler olacaktır, buna para mı verdin diye konuşanlar olacaktır ama onların ağzını bantlayıp bir kömürlüğe kapatın. Ben öyle yapıyorum."

En azından yapmayı istiyorum.

Yağlı ellerimi havada tutup Efsun'un karşısına geçerken "O rahatlamayı, yumuşaklığı şimdiden hissettin değil mi Efsun?" diye sordum. Bir süre bakıştık sonra resmen tüylerini göstermek ister gibi hafifçe kendini savurup möödedi.

"Ben daha size nasıl kanıtlayayım?" dedim kameraya doğru elimi sallarken. "Nasıl kanıtlayayım ha söyleyin? Ayrıca ayrıca aklımdayken söyleyeyim, gerçi instagramda söyledim ama takip etmeyenler vardır," duraksadım kaşlarım havalandı. "Ayrıca beni hala daha takip etmeyen varsa da yazıklar olsun. Hemen bu videoyu durdurup gidip takip eder misin? Lütfen ama bunu da ben mi söyleyeceğim. Hadi anacım hadi, beklemesin kimse daha fazla." Tarağı alabilmek için ellerimi silerken ıslak mendille devam ettim.

"Ne diyordum en son, hı evet. Aklıma gelmişken onu da söyleyeyim Trendyokuş'ta yapacağınız her alışverişte Efsun20 kodunu kullanarak 20 TL'lik indirim kazanabilirsiniz." Temizlediğim ellerimle saçlarımı savurup devam ettim."Eveeett, öyle bir içimden geldi aslında bu yoktu, bu yoktu. Anasını satayım içimden geldi."

Tarağı elime alıp ayaklanırken bu kez aldığım tarağı tuttum kameraya. "Bu tarak var ya bu tarak, evdeki çok amaçlı diye kullandığınız her şeyi silin aklınızdan. Böyle bir şey olamaz. Olamaz yani kabul etmiyorum ben böyle bir şeyi. Elimde olsa bunu sokakta bedava diye dağıtacağım o kadar faydalı bir şey. Şu saçlarının sırrı ne deyip duruyorsunuz dünya kadar da video var bu platformda ama hepsine tek tek tek baktım biri de şu tarağa değinmemiş. Bak tüm sektörü sarsacak şeyi söylüyorum, herkes vaziyet alsın." Duraksadım bekledim bir süre. "Yorumlara abla Acun Ilıcalı mısın yazanı bilen bilir engelliyorum. Her neyse bakın tüm piyasa duysun dediğimi tabi benim sponsorla falan işim olmadığından sır mır demeyip açıklayacağım. Unutmayın tabi Trendyokuş linki açıklamada. Hazır mısınız?" konuşurken sürdüğüm şeyi daha iyi etkisini göstersin diye bekletirken "Hey sen," dedim kameraya doğru. "Videoyu sarma ileri sarma görüyorum ben seni." Lafı daha fazla uzatmadan elimdeki tarağı kaldırdım önce sonra da Efsun'un tüylerini taramaya başladım.

"Tarak. En önemli şey tarak. Siz isterseniz gidin dünyadaki en pahalı ürünleri kullanın, ayrıca sponsorlu bir video olsa bu gider onların linkini koyardım açıklamaya, her neyse doğru tarakla saçınızı taramadığınız sürece verimi en az yüzde elli azaltırsınız. O bakım ürünlerini daha normal fiyata alın ama tarağınız en iyisi olsun farkı o zaman göreceksiniz. Kimse bunu

söylemez bak bu da benden size kıyak olsun anasını satayım içimden geldi." Hiç durmadan günlerdir suskunluğuma rağmen konuşurken bugün o sancıdan kıvrandığım akşam dilediğim hayatın içine düşmüştüm aniden. Garipti bir duam bu kadar erken geçici bir süreliğine de olsa kabul olmuştu. Efsun'un yumuşacık olan ve mis gibi kokan bu haline memnuniyetle bakıp gülümsediğimde o da halinden çok memnunmuş gibi yüzüme bakarken ardı ardına mööledi. "Şimdi sıra da bu hanımefendiyi süslemek var." Derken elim ilkten saç bandına gitti. Yüz yüzeyken biz "Tıpkımın aynısı." Dedim ağzından öpüp. Elimdeki saç bandını sıkmayacak ama düşmeyecek gibi de başına bağlarken "Burada en önemli şeylerden biri renk tabi ki bir de yüz şekli. Yüz şekline uygun saç bandıyla alakalı videomu şuraya bir yere koyacağım izlersiniz sonra."

Önce saç bandını bağladım sonra kolyesini taktım ardından kulaklarına çok tatlı bir şey iliştirdim. O kadar güzel olmuştu ki... Tıpkı bir prenses gibi, tıpkı bir First Lady gibi. Başımı eserimi göstermek için kameraya çevirdiğim an arkamızda videoya dahil olan bedenle cümlelerim ağzımda kaldı önce kamera üzerinden sonra kafamı çevirmemle göz göze geldik. Yüzündeki şaşkınlık ilk seçtiğim şeydi, gözleri Efsun'dan Efsun'a kaydı ve ağır adımlarla bize yaklaştı.

"Sen ciddi olamazsın." Dedi hayretle. Önce saç bandına dokundu gerçekliğini sorgulamak ister gibi sonra kulaklarındaki şeylere. "Yok daha anasını-" ayağını ezdim sussun diye. Sonra aniden bir şeyi daha fark etti. Köpek gibi kokladı önce havayı sonra eğilip Efsun'u. Şaşkınlıkla aralanmış dudaklarına baktım bir an. "Sen ne çeşit bir delisin Efsun?" biraz uzaklaştı bir tur da öyle baktı Efsun'a. Sesimi çıkarmadan Fetih'le Efsun arasındaki ilişkiyi izlerken aniden Fetih çenemden tutup yüzüne çevirdi yüzümü. Sonra bir bana bir ona baktı aralıksız. Bana delirmişim gibi bakıyordu. Ve abartıyordu bunu yapan buzağını süsleyen ilk insan olamazdım.

Çenemi bırakmadan altın vuruşu yaptı. "Bu senin yan çarın olmuş anasını satayım."

📎📎📎

Çay bardağını sıcaklığını versin diye yanağıma yaslamışken odanın ışığı loş ev sessizdi.

Herkesin gelip görücü gibi Efsun'u görmesi bir güzel alay konusu olmam ama kimseyi umursamadan anneye kırmızı kurdele bağladıktan sonra bol bol fotoğraf çekilmemin üzerinden saatler ve bir akşam yemeği geçmişti.

Neşem bazen bazı anlarda fazlasıyla yerinde olurken bazen ise tıpkı bu anki gibi dağılıyor bir köşeye kıvrılıyor ve mutsuzlaşıyordum. Ve böyle anlarda karnımdaki ağrı da nüksediyordu. Bu bir döngü gibiydi sinir stres yaptıkça regl olmuyor, regl olmadıkça sinir stres yapıyordum.
Fetih işi buraya da getirmiş yukarıda çalışıyorken benim yanına gitmeye hiç niyetim yoktu. Artık o da uzun uzun benimle konuşmak yerine sanırım pes etmiş sadece beni izliyordu. Huzursuz olduğumu epey farkındaydı. Pınar'ın bana koyup uyuduğu çayın neredeyse dibini görmüştüm. Tüm günüm hayvanlarla geçmişti ama gün sonunda beni kötü yapan şey yine aynıydı.

Uyuduğunu sandığım Sultan Hanım'ın aniden kızım deyişi yüreğimi ağzıma getirirken yerimden sıçradım. Elimi kalbime bastırırken yüzüm ekşidi korkudan ama sesime yansıtmadan "Uyumadın mı sen?" diye sordum. Eli ayağı gibi bildiği evinden elindeki şeyle bana ulaşırken nerede oturduğumu nasıl görmüştü bilmiyorum ama direkt seçti yerimi. Yanıma gelince anca fark ettim elindekinin bir fotoğraf albümü olduğunu.
"Uykuyu bir yaşlılar bir de hastalar sevmez." Duraksadı başını bana çevirdi hafifçe. "Yorulmamış mısın tüm gün, oradan oraya gittin? Niye hala uyumadın?" uykum yoktu. Yorulmuştum ama uyumak istemiyordum. Uyuyamıyordum da zaten. Ben ne bahane üreteceğimi bilmezken o ekledi aniden.

"Bir de derdi olanlar."

Korktuğum başıma geldi, bir şeyleri hiç beklemediğim bir anda fark etti. Kaçar gibi baktım etrafa. "Niye Fetih'in yanında değilsin?" diye devam etti. Üstümde yakalanışımın telaşı vardı, ben ona anlatamazdım derdimi. Fetih'in babaannesine Fetih'i nasıl anlatabilirim ki? Bir bahane bulup sohbet ilerlemeden gitmem lazımdı.

"Yok çalışıyor o," diye geveledim. "Birazdan ben de uyumaya gi-"

"Derdin Fetih." Diye aniden böldü beni. Bu konuşma uzarsa nasıl devam edeceğini biliyordum. Çok seviyordu Fetih'i. Onun gözünde, başından sonuna haklı olacak taraf da kızılacak taraf da belliydi. Hem ben zaten şikayet edemezdim torununu ona.
"Hayır babaanne nereden çıkardın o-"

"Dur hele dur," dedi hafifçe dizime vururken. "Bak sana ne anlatacağım. Dinle hele beni." Sıkıntıyla nefesimi verdim dudaklarımı birbirine bastırdım. Nasıl olacaktı şimdi bu böyle, alışık değildim. Ben Zühre Karadere'ye alışıktım. Şu an oğlu mutsuz diye bana bunu zehir etmesini

istiyordu bünyem. Tartışmamız falan. Bu ses tonu bile alışılmışın dışıydı bana.

"Şimdi biz dedenle böyle her akşam herkes yatınca diz dize otururduk. Evlendiğimiz ilk günden beri, o ölene kadar. Ben öyle oturabilelim diye çabucak bitirirdim işimi gücümü, o da eve iş bırakmazdı hiç." Kirpiklerim titriyor, ne yapacağımı bilmiyordum sadece sessiz kaldım.

"Ama ne zamanki benim ondan yana içim ezilsin, böyle senin gibi geçerdim bir köşeye sesim soluğum çıkmazdı. Yanına da gitmezdim." Aniden kontrol edemediğim bir şekilde gözlerim sulandı elim ayağım birbirine dolandı. Çaktırmadan yelledim gözlerimi. Ne oluyordu bana böyle, niye dokunsalar ağlayacak kıvama gelmiştim?

"Ama benimki hep gelirdi yanıma, gönlümü almadan da kalkmazdı." Durdu dizimdeki elini hafifçe sıktı ve sordu. "Fetih nerede kızım?"

Fetih'in nerede olduğunu sorgulamıyordu Fetih'in neden burada olmadığını soruyordu.

Gözlerim daha hızlı sulandı. Sanki gözlerimde bir baraj biriktirmiş biri gelsin yaz ayını getirsin diye bekliyordum. Niye böyle olmuştu aniden az önce içimden ağlamak bile geçmiyordu? Ne zamandan beri dokunsalar ağlayacak durumdaydım? Burcu'yla da hep mesajlaşıyordum hiç böyle değildi.

Buna cevap vermezsem tüm tepki Fetih'e dönecekti, bunu o an istemedim ve dürüst oldum. "Ben istemedim." Dedim açıkça. Nedenini söylemesem de dürüst oldum.

"Sen istememişsin o da hemen kabul edip gelmemiş öyle mi?" suç garip bir şekilde Fetih'e gitti durdu. Alışık değildim, bir Karadere'yse karşımdaki mutlaka Fetih'i savunurdu.

"Babaanne," dedim bitkince. "Gelmemesini istedim, o da gelmedi. Olması gereken buydu." Konuyu kapatalım istiyordum ama bunun mümkün olmadığı da çok barizdi.

"Çok mu üzdü seni?"

Bu soru bir taş gibi altında bıraktı beni. Hayır taş olan soru değildi sorunun cevabıydı. Bu soruya vereceğim dolu dolu bir evetti beni altında bırakan. Evet olmamalıydı bunun cevabı. Fetih'in yaptığı bir şey beni bu kadar üzmemeliydi. Bir insan birkaç aylık hayatına girmiş bir insan için kendini niye bu kadar üzerdi ki? Yine söylüyordum sadece öfkeli olmalıydım, üzüntü bu olayın önünden arkasından geçmemeliydi.

Sesimi çıkarmadım öylece boşluğa baktım. Konuşsam ağlayacaktım sanki. Konuşmak istemedim. Aramıza sessizlik girdi ben kalkar gider ya da beni uyumaya gönderir sandım ya da öyle olmasını istedim bilmiyorum ama olmadı beklediğim aniden dizine vurdu elini. "Gel," dedi hiç beklemediğim anda. Dizine baktım öylece içim tir tir titriyordu kirpiklerimle beraber. Ne yapacağımı bilemedim. Ben en son kimin dizine yatmıştım onu bile bilmiyordum.

"Gel hadi gel." Diye ısrar etti. Kalkıp gitmekle o bana açılan dize yatmak arasında gittim geldim. Kafamın içini bir kenara bırakıp o an içimden ne geliyorsa onu yaptım. Dizine yattım öylece. Önce saçlarımı tamamen arkada topladı sonra elleriyle taradı. "İnsan konuşursa bir konuşmazsa bin derdi olurmuş." Dediği sırtımdaki ağırlığa bir nedendi sanki.

O yüzden mi bin derdim varmış gibi hissediyordum?

"Sanma ki burada ağzından çıkan tek kelime bile Fetih'e gidecek ya da Fetih'ten yanayım. Kayınvalidem derdi ki hep kavga varsa oğlun damadın gelinin kızın olsun ki Allah'ın adaleti şaşmasın. Anladın değil mi beni?"

Burada Fetih'in damat benim kızı olduğumu mu söylüyordu? Hiç yaşayamayacağım bu anı hissetmemi istedi. Ben de hala akıllanmadım ya yine kaptırdım kendimi böyle geçici bir ana. O Sultan Hanım'dan uzaklaştım, Sultan babaanneyle baş başa kaldım. Ben dizlerinde dinlenirken o da konuşmadan saçlarımla ilgileniyordu. Konuşacağımı biliyordu. Dakikalar süren sessizliğimi dolup dolup bir türlü boşalmasına izin vermediğim yaşlarımla geçirdim. Dokunsalar ağlayacaktım, dokunmamışlardı yine ağlıyordum. Ve sonunda beklediği oldu, bu ortamda konuşmamak zaten mümkün değildi.

"Dürüst olmak zor bir şey değil," dedim karşımda Fetih varmış gibi kaşlarımı çatarken. "Gerçekten değil. Hem ben onun bir ay boyunca yalan söyleyeceği kadar anlayışsız bir kadın değildim." Bu cümle düşündürttü beni, insanoğlu bir yerden sonra kendine suç payı verirdi. Biliyordum bunu. "Tamam biraz tavır yapardım, tamam sorun çıkarırdım ama yine de," sonu gelmedi cümlenin. Bilmiyordum, aklım almıyordu. Çok fırsatı vardı neyi gizlemeye çalışıyordu? Onu gizlemeye iten şeyleri düşündükçe beni sıkıntıya düşünüyordu ihtimaller silsilesi.

"Çok değersiz hissettiriyor bu böyle," diye devam ettim. Çok bariz hissettiğim şeylerden biri de buydu. Değersizlik. Hani her şeyin gelip geçici olduğunu en çok dile getiren bendim ama en bilincinde olan Fetih'miş gibi. "Gözümün içine baka baka, hani sana niye anlatsaydım ki der gibi. Bilmene

ne gerek var, değerin mi var kıymetin mi var. Ha yoldaki biri bilmiş ha ben bilmişim. Aynı şeymiş gibi."

Burnumun direği yine sızladı durdu. Sesli anlatmak içten konusmaktan daha yaralayıcıydı. "Sana böyle mi söyledi?" dedi şaşkınca. Duymak bile iğrenç hissettiriyordu bir de birebir yaşamak.. O yüzden toparlanamıyordum. Hissettiklerim bunlardı, hissettirdikleri bunlardı.

"Bana hiçbir şey söylemedi. Söylemesin de." Diye direttim. Duruyor, duruyorum da sonra dayanamayıp yine hiddetli hiddetli başlıyordum. "Söyleyeceği olsa söylemez miydi babaanne? Kıymeti mi kaldı bu saatten sonra, o söylemek istediğini anlattı zaten ben de anladım. Bitti bu kadar."

"Dinlemedin yani?" diye yine sordu. Sanki dinlememek beni bir an suçlu durumuna düşürdü ama hemen silkelendim. Ben suçlu değildim dinlemesem de değildim.

"Anlatsaydı bir ay boyunca." Diye direttim. "Bir ay boyunca susmuşsa şimdi ben mi dinlemedim diye suçlu oluyorum? Onu dinlemek içimden bile gelmiyor artık benim, o sebep oldu buna. Ben kendim öğrendim, o anlatsaydı. Şimdi mi aklına geldi?

Anlatsaydı." Diye tekrar ettim. Durmadan bu kelimeyi söylemek istiyordum. Kendimi bir an Fetih'in damat olma fikrine kaptırdım da kaptırdım, söyledim de söyledim. Haklıydım ben. Hatta şu an bir tek ben haklıydım.

"Ya insan eşini aptal yerine göz göre göre koyar mı ya? Adalet mi bu? Bu mu evlil-"

Bu gaza gelişimi 'şşştt' diye böldü telaşla. "Evliliğinize dil sürme." Diye uyardı. "Kocana söylen aranızdaki nikaha söylenme, Allah'ın katında hoş olmaz." Yanaklarımın içini dişledim hırsla. Evliliğimizin bir maneviyatı yoktu, ona da laf etmek istiyordum Fetih'e de her şeye. Böyle ağzımı açıp gözümü yummak istiyordum.

"Bak şimdi kulağını aç beni iyi dinle." Dedi sakince. O sakindi ama ben değildim. "Anne çocuğunu dinler, hekim hastasını, hakim suçluyu, öğretmen talebesini. Bak etrafına, Allah neler neler yaratmış bir bizi ayırmış." Kızmıyordu, kızsa kanmazdım kulak asmazdım ama kızmıyordu. "Bir bize vermiş bu konuşma hakkını. Konuşma hakkı bize verildiyse dinlemek de boynumuzun borcu. Dinleyen yoksa dünya konuşsa ne olur?" dudaklarım aşağı doğru büzüldü omuzlarımı silktim.

"O za-" dayanamayıp bölme çabamı yarıda kesti.

"O zaman Fetih niye konuşmadı diyeceksin." Diye tamamladı bunu. "Doğrusun, en çok sen doğrusun." Diye rahatlattı az da olsa beni. Doğruydum ve bunu inkar edilmesine tahammül edemezdim. "O onun ayıbı, yazıklar olsun ki ona gelip sana açmamış ağzını ama ne zamanki sen onu dinlemesen o ayıbı sen de alırsın üzerine. O vazifesini yerine getirmedi diye sen de mi getirmeyeceksin? Okumuş görmüş geçirmiş bir kadınsın sen, söyle bana. Başkası vazifesinden kaçtı diye sen de mi kaçacaksın? Bu mudur doğrusu?"
Olayı etik çerçevesinde doğru ve yanlışlar olarak değerlendirecek durumda değildim. Ne onayladım onu ne onaylamadım. Ama o devam etti. "Sen cevabı biliyorsun. Bak daha yaşınız çok genç , evliliğinizi dilinize dolamayın. Yıpratmayın. Yazıktır. İçim istemiyor şimdi dinlemeyi de başım gözüm üstüne, hakkındır. Gönül bu sırtını dönmüş bir kere ama dinlemem etmem diye şart koyma. Sabret, sonunda dönecek biraz yüzünü gönlün. O zaman otur dinle kocanı. Bak bir katilin bile anlatacağı varsa hakime, herkesin anlatacağı vardır. Vardır onun da sebebi, haklıdır demem sana ama vardır sebebi. Bir duy, bir konuşsun. Şart koyma kendine." Ellerimi avucunun içine alıp önce sıktı sonra öptü. "Oldu mu kızım?"

Fetih'ten yana değildi ama benden yana da değildi. Tam ortadaydı. Ben Burcu'yu istiyordum onun objektif hali bile benden yanaydı. Ayaklanacağı an doğruldum, albümü de yanına aldı. "Buna sonra bakarız sen biraz otur düşün, ölç tart." Dedi. Eli biraz onaylandıktan sonra yüzümü buldu. "Sana da bir tavsiye," dedi yüzümü okşarken. "O tenekeyi dinlemeden önce sen kendine içini boşalt. Çok biriktirmişsin, zehirler seni. Seni zehirleyeceğine biraz da Fetih taşısın sırtında derdini. O bırakmadı mı içine biraz da kendisi taşısın. Ne var ne yok konuş, söyle bırakma kendine. Hadi Allah rahatlık versin sana."

O sıcaklığı, o beni rahatlatışı, o samimiyeti istemsizce elini yanağımdan ayırmasını engelletti. "Babaanne teşekkür ederim." Diyebildim sadece. Gerçekten yoktu, beni bu ailede böyle karşılayabilecek başka biri yoktu. Dudakları kıvrıldı eğilip alnımdan öptü.
"O teneke öpsün başına koysun seni." Dedi gülerek. İstemsizce benim de dudaklarım kıvrıldı. Teneke. Evet Fetih buydu, boş bir teneke. Yavaş yavaş yanımdan ayrılırken öylece arkasından baktım. Kıpırdamadım bile, dakikalarca. Sehpadaki telefonumu alırken tek ihtiyacım hava almaktı. Odalara sığamıyordum, içim içimi yiyordu.

Evin önündeki çardağa çıktım ses çıkarmadan. Ahşap yere otururken üzerimdeki hırkayı üzerime sardım öylece. Yanaklarım o kadar çok ısınmıştı ki soğuk değince anladım anca. Saniyeler dakikaların peşinden gitti zaman öylece geçip gitti önümde.

Zamandan soyut bir halde izledim öylece bir boşluğu, Sultan babaannenin dedikleri döndü durdu kafamda. Aynı cümleler farklı anlamlar. Yaşadıklarım ve başıma gelenler. Gerçekten zaman geldiğinde Urfa'ya o kadar dargın olacaktım ki, bir daha uğramayacaktım bile o şehre.

Tam sigaram yok ki içeyim diye hayıflanırken bir cam açılma sesi duydum. Dönmeyecektim, hani hissetmiş gibi bunu istedim ama sanki bunu bekler gibi vücudum hemen oraya kaldırdım başımı. Önce sigarasını ve elini gördüm sonra dışarı sarkıttı bedenini ve o an göz göze geldik. Bir an gözlerini kıstı. Bu saate rağmen cin gibi olan gözleriyle bana baktı sonra etrafa benden başkası var mı diye. Daha fazla onu izlemeden kafamı başka yöne çevirdim hemen. İçer girerdi herhalde izmariti kafama atacak hali yoktu. Zaten beklediğimden de daha kısa sürede kapandı o pencere.

Ayağımı sallarken hırsla önümdeki ahşap masada sallanıyordu. Gitmişler miydi acaba Şûrîde'ler? Peki ya Fetih bunu düşünüyor muydu? Belki gitmeden yetişirdik de bir vedalaşırlardı artık. Beş ay sonraya randevulaşırlardı. "Aptallar." Diye tısladım. Ellerim cebimde sırtım geriye yaslıyken gökyüzüne baktım öylece.

"Asıl aptal sensin." Yıldızlar burada daha çoktu. "En başından girmeyecektin o eve. Korurdun bir şekilde kendini." Bir an görüş açım bulandı başımı iki yana salladım. Zühre Karadere haklıydı. Evin bilme evimi, ailen bilme ailemi demişti. "Ne ev benim ne aile." Diye tekrar ettim. Artık uyumadan önce hep bunu tekrar edecektim. Aklıma girene kadar.

"Bir şeye daha üzersen kendini böyle Efsun artık o evden çıkınca verem olduğunu öğrenirsin." Elimde değildi, durduramıyordum kafamın içini. "Apta-" kapının açılma sesi beni aniden sustururken gölgesinden anladım kim olduğunu, sulu gözlerim görünmesin diye hemen başka tarafa baktım. Zaten çok soğuktu hemen toparladım kendimi. Ben başımı düzeltmeden aniden omuzlarıma bir şey bırakıldı.

"Kars'ın soğuğu Urfa'yı aratır." Masanın etrafından dolaşıp tam karşıma oturduğunda omzumda yarım yamalak duran şalı geriye doğru ittim, düştü zaten hemen. Gözleri yüzümden bıkkın bir tavırla yere düşen şala kaydı. Elindeki sigara ve çakmağı masaya bırakırken içinden çekmedi bir dal.

"Annen mi bu kadar inattı yoksa baban mı?"

Ona bakmıyordum, bozmadım da bunu.

"Sana ne?" sesim havayla yarışırdı. Babam olsa alırdı mesela beni hemen buradan. Çeker alırdı. Fetih'i de mahvederdi. Zaten en başından onaylamazdı, üzeceğini anlardı. Ama yoktu. Eskiden yanıma gelirdi, gelmezdi de... Gelirdi işte. Öyle hissetmek bile güzeldi. Artık gelmiyordu. Sebebini biliyordum. En çok o bana kızıyordu. Burcu haklıydı belki de kemikleri sızlıyordu.

"Bence sen numunesin ama." Diye devam etti. Annem severdi. Bir köşede kalmış o rüya canlandı. Efsun sana emanet demişti. Annemi kandırmak biraz kolaydı, sevgi dolu bir kadındı ve Fetih annemi kandırırdı sahte bir sevgiyle. O gece annem gelmeseydi rüyama belki hiçbir şey öyle ilerlemeyecekti. Fetih annemi annem beni kandırmıştı.

"Yirmi beş yaşında genç bir kadın değil de on yaşında nazlı bir çocuk." Dedi yine. Çok zoruma gidiyordu bu söylediği. Ben çocukluğumu dokuz yaşında bırakmıştım neyden bahsediyordu? Kırgın olduğumu bile görmüyordu, babam elimi koyduğum yerden bile anlardı. Kendime kızdım o an bu nasıl bir kıyaslamaydı ki.

"Fetih bir kadının seçebileceği en yanlış erkeksin." Dedim aniden yüzüne bakıp. Onun söyledikleri benim içimde, benim söylediğim onun dışında bir sarsıntı yarattı. Bu cümlenin ağırlığı ağzımdan çıktıktan sonra fark edildi.

"Babam bir kez anneme demişti ki bir adam karşısındaki kadının ne hissettiğini anlamıyorsa, o kadın alsın ceketini çıksın." Sultan babaannenin dedikleri kulağımda bir küpeydi. Ben tek taşımak istemiyordum artık bir şeyleri. "Ben ceketimi alıp çıkmıyorum ama ilerideki eşin inşallah bunu yapar." Dişlerimi birbirine bastırdım. İlerideki eşi. Ağlamak istiyordum.

Baba lütfen bunun da nedenini söyle, neden ağlamak istiyorum ben?

"Ama daha da büyük inşallah bu tavırlarının nedeni aramızdaki duygudan yoksun evliliktir. Yoksa gerçekten aşk evliliği yapacağın kadına yazık."

Aşk evliliği yapacağı kadın.

Neden ağlamak istediğimi bulsam bütün derdim çözülecek gibi hissediyordum. Kilit nokta buydu ama o kadar sağlam bir kilitti ki yaklaşamıyordum. Bir de annemden yardım dilenemiyordum. Babam lazımdı bana. Kilidim vardı kapısını kaybetmiştim en doğru kapıyı o bana gösterirdi. İşte o zaman her şey çözülürdü. İyileşirdim.

Her cümlemin onu nasıl sarstığını görüyordum. Böyle bir geri dönüş beklemiyordu benden. "Naz yapmıyorum," dedim bastırarak. "Naz

yapabileceğim bir adam değilsin. Çocuk da değilim, emin ol senden daha önce büyümüşümdür. Rüyamda makyaj malzemelerimi atmadın. O kadar şımarık biri de değilim merak etme. Konuştukça batıyorsun, o yüzden kapa artık şu çeneni." Oturduğumuz yeri sarsarak kalkarken gidecek yerim yoktu. Aşk evliliği değildi ama ben yine de ceketimi alıp gitmek istiyordum. Bulmam gereken bir kapı vardı.

Söylediklerim biraz olsun etki etmiştir sandım ama kolumdan tutup gitmemi engelledi. Ona dönmeden kolumu çekmeye, gitmeye devam etmek istedim ama beni aniden bir patlama yaşar gibi kendine doğru bir mıknatıs gibi çekti, çarpışan vücutlarımızla burun buruna kaldık.

"Görmüyor musun Efsun?!" diye bağırdı. "Sırf konuş diye damarına bile basıyorum görmüyor musun?" beni bile isteye bu hale getirdiğini açıkça itiraf ederken gözlerinde yaşadığı patlamanın ışığı yanıyordu. İllallah etmiş gibi bana bakıyordu.

"Başlarım ilerisine de aşk evliliğine de," diye devam ettirdi. "Ulan alıp ceketini çıkmayasın diye öfkeli haline bile razı geliyorum yine gidiyorsun Efsun! Suyuna gidiyorum olmuyor, damarına basıyorum olmuyor. Ne yapayım söyle, söyle ne yapayım?" kolumu sıktıkça sıktı. Santim geriye gidemiyordum. "Karşımda ne düşündüğün belli değil put gibi duruyorsun, tek kelimeye muhtaç ettin beni. Bu mu adaletin senin? Herkese iyilik timsalisin, herkese adalet meleğisin söz konusu bensem ne bu gaddarlığın?" ben ona, o bana karşı dolmuştu. Söyleyemedikleri birikmişti.

"Bir aydır sana söylememek dışında ne halt yaptım, sana hatırlayacağın, kinleneceğin hangi anı bıraktım Efsun? De ki şurada elinden su içtin, de ki şurada gözün gözüne değdi. De hak vereyim sana, de. Ne oldu da bu bir ayda, şimdi bizi bu kadar çok yıpratıyorsun. Yüzünü unuttum Efsun, dibimde yüzünü sesini unutturdun bana!" son cümlesinde sesi yine yükseldi. Ve sanki tüm derdini sona saklamıştı. Burun burunaydık. Dışarıdan bakan biri öpüşmemizi beklerdi. Ama biz birbirimizi öldürmek üzereydik.

"Ne oldu da bir kelimeyi bana çok görüp bu hale getird-"

Boşlukta olan elimi yumruk yapıp tam da kalbinin üzerine vurdum beklemedik bir anda. Aniden bir yüzleşmenin içine düştük.

"Ne mi oldu bir ayda?" diye yükselen ben oldum bu kez. Dinleyecektim, büyük sözü dinleyecektim. Derdimi derdi yapacaktım. "Ya ben bu bir aydır ne yaşıyorum senin haberin var mı?" yumruğum yine yerleşti oraya. Benim

ağrım en çok oradaydı onun da ağrısı olsun istiyordum. Ben bir doktor olarak hemen tedavi edeyim kendimi ama o edemesin istiyordum.

"Senin annen benim gözümün içine baka baka bir aydır o kuzenini allayıp pulluyor!" darbelerim daha da sertleşti ama asıl yıkımı yine kelimeler yaptı. "Annen benim gözümün içine baka baka kuzenine baktıkça içinin gittiğini söyledi. İçi gidiyormuş Fetih, anneciğinin içi gidiyormuş. Dört dörtlük kuzenin yerine beni seçtiğin için içi gidiyormuş!"

Bu olayı ilk öğrendiğimde, ona attığım tokat bile bu etkiyi yaratmadı. "Se-sen," durdu beynini kan gitmiyormuş gibi gözlerini açtı kapattı, dudakları bir ip gibi gerilmişken aniden kolumu bıraktı. Dili lal olmuş gibi bir süre konuşamadı.

"Sen ne diyorsun?" diye tekte ama epeyce zorlanarak söyledi. Bir an aramıza mesafe açtı sonra "Sen ne dediğini farkında mısın?!" diyerek üstüme yürüdü.

Ben her şeyi öğrendiğimde nasıl bir vurguna uğradıysam aynı vurgun yüzündeydi. Var gücümle ittim onu.

"Diyorum ki, annen dedi ki Fetih elbet gözünün önündekini görecek. Gözünün önündekini!" ağzım bir silah, kelimeler kurşunken Fetih'in gözünün dönüşü ilk kez ürkütmedi beni. "Oturdular karısına allaya pullayarak evli bir adama mantı yaptılar, çok severmişsin Fetih. Ölüp bitermişsin. Öyle dediler bana, sonra da oturup eski günleri yad etmek için, sana resmen doğru insanı göstermek için akşama kadar uğraştılar!"

Yüzüm bu iğrençlikle buruştu. Bir aydır annesinin el bebek gül bebek sustuğunu sanan Fetih şimdi adım attığı yeri yakıyordu resmen. Bir geri gitti bir ileri, saçlarını çekiştirdi ve nefretle "Anne," diye konuştu kısık sesle. Sonra iki elini aniden şakaklarına vurdu ve tekrar etti "Anne, anne, anne." Bir çocuğun annesine değil bir düşmanının düşmana seslenişi gibi.

"Bir aydır oturuşu kalkışı, örfü adedi, saygısı her şeyiyle gözüme sokuldu. Çünkü sizin ailenize yakışan gelin oydu annen için." Birkaç kez alkışladım. "Çok doğru söylemiş annen sizin gibi iğrenç bir aileye sizin gibi iğrenç bir gelin. Ben bir aydır ne mi yaşıyorum Fetih? Ben bir aydır sana layık görülen kuzenini izliyorum, anneni dinliyorum. Ah çekişlerini duyuyorum. Ben bir ayd-" benim onun kalbine attığım tüm yumrukları birleştirip tek seferde duvara vurduğunda nefesim de cümlemle beraber kesildi devam edemedim.

Bu gece kısa ama çok ama çok sarsıcı bir yüzleşme yaşandı aramızda.

Yüzünü bana döndüğünde acının fiziksel mi ruhsal mı olduğunu anlamak

çok zordu. Sertçe yutkunmak yapabildiğim tek şeydi.

"Bana niye hiçbir şey söylemedin?" bu öfkeyle patlayacak halinin aksine sesi çok kötü çıkmıştı. Öfkeli değil biraz kırgın, çokça pişman, özür diler gibi, bana hak verir gibi. Onun yüzüne vurduğum tüm anlar gözümün önünden geçti gitti. Hepsinde tek bir ortak nokta vardı.

Hiçbirinde Fetih yoktu.

Zühre Karadere o kadar yalnızken sıkıştırmıştı ki beni tek bir saniye bile yoktu Fetih'in olduğu. Oğluyla arasını açacak tek bir an bile yoktu. Fetih bir aydır her şeyi o kadar yolunda sanıyordu ki söylememek artık onun için normalleşmişti.

"Bu soruyu sormak sadece benim hakkım Fetih." Dedim kırgınca. Bu gece onu gerçeklerle baş başa bırakırken benden eksilmemişti bir şey ama ona yüklenmişti. Haklıydı, ona karşı çok gaddardım. Belki gerçekten başkası olsa bu kadar yıkılmışken yükünü son kez ağırlaştırmazdım. Annesinin bir aydır uslu uslu bu konuyu açmadığını sanıyordu ama şimdi yüzüne vurulan bir gerçek ona yeterince ağır gelirken son sözlerime yapma der gibi baktı.

"Aptal olan benim ama," dedim sakince. "Annenin gözüme soktuğunu görmediğim için değil, gözümün önündekini görmeyecek kadar sana güvendiğim için. En büyük yazıklar olsun senden önce bana, merak etme."

Buraya duruma uygun fotoğraf bile koyamadım siz düşünün halimi... En kısa zamanda görüşürüz.

Wattpad'e mermi size çiçek🌸

XXX/PART II "Kapısı Kaybolmuş Kilit"

İnstagram; serceyioldurmekofficial

Yorgunluk; benim için son günlerde üzerine ne kadar parfüm sıkarsam sıkayım kamufle edemediğim sigara kokusu gibiydi. Geçmiyordu, üzerime sinmişti. Yorgun uyuyor yorgun uyanıyordum ve tüm günüm enerjim bir vampir tarafından çekilmişçesine cansız geçiyordu ve o vampirin kim olduğunu biliyordum.

Dün gece.

Ufak, çok kısa bir savaş başlamış; başladığı gibi de bitmişti. Kısa ama etkili ve sarsıcıydı. Rahatlamamıştım, yükümün azalacağını sanmış öyle ummuştum. Ama bu yaşanmamıştı. Anlatmadan önce sırtımda ne taşıyorsam fazlası vardı eksiği yoktu. Tek bir artısı olmuştu bana. Belki çok gaddarcaydı ama Fetih'in de artık yüksüz olmadığını bilmek beni memnun ediyordu. Ben rahat değilsem bunun sorumluları da rahat olmamalıydı.

Onu öylece önüne attığım ateşle bırakıp odaya çıktığımda çok uzunca bir süre kapı önüne çökmüş ve öylece durmuştum. Ne düşündüğüm ne de yaptığım tek bir net şey yoktu. Az önce o kavganın içinden kopup gelmemiş gibi kafamın içinin bomboş olduğunu hissetmiştim. Evet hissettiğim en net şey boşluktu. Ne kadar zaman akıp gitmişti bilmiyordu ama uyuştuğum yerden kalktığımda adımlarım yatağa değil cama gitmişti. Onun deyişiyle put gibi duran yüzüm yine aynı şekilde onu arada ve bıraktığım yerde öylece o soğukta oturmuş muhtemelen içtiği sigaradan ve geçen uzun zamandan ötürü artık üşüdüğünü anlamıyor öylece boşluğu izliyordu. Bir de birini söndürmeden diğerini yakıyor, sanki işe yarayacakmış gibi durmadan çekiyordu içine o dumanı. Önündeki ikinci paket boş muydu yoksa boşaltılmak için mi duruyordu orada bilmiyordum.

Varlığımı fark etmemesi için onu uzun uzun izlemesem de gece uyumaktan çok uyandığım her an yer yatağından sürüye sürüye kendimi cama gidiyor onu orada görüyor, gecenin verdiği ağırlıkla birkaç saniye onu

da dert sahibi yapmak için çabalayışımla pişman oluyor ama dördüncü saniye camdan uzaklaşıp göz devire devire yorganın altına geri giriyordum.

Canım yanıyordu, az bile yapmıştım ona. Onun bana yaptığının yanında neydi ki benim söylediğim gerçekler?

Sallana sallana, ayağım kaysın da düşeyim, biri itsin de yuvarlanayım düşünceleriyle oldukça asık bir suratla, niye uyandım ki ben şimdi halinde ahşap merdivenlerden panduflarım ve pijamalarımla iniyordum.

Uyandığımda o yoktu yanımda, izi de yoktu. Hiç girmemişti galiba odaya. Önce benzin dökmüş sonra kibrit atmıştım sanki üzerine. Dün geceden beri nasıl bir savaş veriyordu bilmiyordum. Ama belki de kafamda kuruyordum. Belki de gece çıktığı sigara Molalarına denk gelmiştim hep. Ben gittikten bir saat sonra kafasını koyup bir yere uyumuş, arada sırada nikotin ihtiyacıyla uyanmı-

"O kadar öfkeliyim ki babaanne."

Urfa'ya geldiğimden beri hayatıma bir kavram girmişti. Dinlemek. Kapı dinlemek. Baca dinlemek. Masa dinlemek. Ama hep gizlice dinlemek. Ben hep önemli konuşmalara denk gelmiyordum, ben her türlü konuşmayı dinliyordum gizlice sonra önemli önemsiz diye kafamda ayırıyordum. Buna sebep olan insanlardı, yemek bile konuşsalar düşmanmışım gibi susuyorlardı ben gidince yanlarına.

Öyle görüyorlar zaten Efsun... Seninki de laf!

Mesela şimdi ahşap merdivenlerin dibinde olan mutfaktan girsem Fetih'le babaannesi susmayacak mıydı? Susacaklardı. Onlar sohbetlerine devam etsinler diye içeceğim sudan feragat edip gitmedim mutfağa. Tamamen bu yüzdendi ama gitmememin nedeni.

Önce adımlarım durdu sonra biraz duvara yaslandım. Ardından daha da profesyonel düşünüp oturdum ki gölgem küçülsün görmesinler diye. Bir an sustular ama neyse ki beni gördüler mi tedirginliği korkuya dönüşmeden devam etti Fetih.

"Öfkem o kadar büyük ki," cümleyi bir türlü tamamlayamıyor kelime dağarcığı yetersiz geliyor gibi hissettim. Bir an dün geceki öfkesi aklıma geldi, resmen gözünün dönüşü... Annesinden değil bir düşmandan bahsediyordu sanki. Fetih dün geceye kadar annesinden o kadar emindi ki, belki başta yaptığı bir uyarı konuşması bunu sağlamıştı belki başka bir şey, dün geceki itiraf onu bir deprem gibi sarsmış annesinden; anne evlat ilişkisi olarak Zeliha meselesiyle epey bir kopmuş, zaten bir yabancı gibi bakan o adam artık düşman gibiydi. Zühre Karadere ne yapıyorsa nefret öfke ve

mesafe olarak ona geri dönüyordu farkında değildi. Ne yapıyorsa kendine yapıyordu. Aptaldı. Bunu bile görmüyordu.

"Annemin değil yüzünü görmek sesini duysam taş taş üstünde bırakmayacağım." Durdu hafif ritmi bir şekilde bir ses geldi. Vurma sesi. Muhtemelen yumruğunu vurdu ardı ardına. "O kafasının içini de, kurduklarını da, o zihniyetini de." tekrar ve tekrar durdu. Kelimeleri toparlayıp cümle kuramıyordu, şimdi karşısında Zühre Karadere olsa ağzından kelime diye kurşun çıkacaktı sanki. Karşısında olan kadın sessizliğini korumaya devam etti ve Fetih benim biraz önce düşündüğüm şeyi kanıtladı.

Sesi aniden hiddetlendi "O dua etsin," diye çıkıştı ama kontrollü bir şekilde. Mesela şey gibi sadece babaannesinin duyacağı şekilde. "Ben yaptığı haltları Urfa'dan kaç saat uzakta öğrendim. Yoksa ne onun anneliği kalacaktı ne benim insanlığım. Zühre Karadere var ya, Zühre Karadere."

Emindim, Fetih dün gece ben çekip gittikten sonra öylece uyumamıştı. Belki de hiç uyumamıştı. Alt dudağımı parmaklarımın arasında büzüştürdüm ve aniden stresimi arttıracak o kişi konuştu. Ben dün gece anlatmamıştım ona açık açık ama belli ki Fetih'ten öğrenmişti.

"Babana otuz küsur sene önce aynı cümleyi kurmuştum." dedi torununa rağmen daha sakin daha düşünceli bir sesle. "O Zühre var ya o Zühre demiştim de bir durup anam ne diyor dememişti. Bak büyüttü oğlunu, oğlu gelmiş karşıma aynı cümleyi kuruyor. Ama bak o annen hala şanslı. Gelini de onun aynısı."

Biri arkadan itti sandım beni, bir dengem şaştı, gözlerim kaydı, başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Yirmi beş yıllık hayatımda yediğim en kötü hakareti alırken nefesim kesildi. Dün geceki o konuşmalarımızın üzerine kaynar su döküldü. Devam etmese tam da şurada bayılacak yuvarlanacak ve onları gizlice dinlediğim kapı önüne düşecektim.

"Gelini de kaynanasıyla ne yaşadıysa evinin huzurunu kaçırmamak için anlatmıyor kocasına hiçbir şey. Gitti gitti o garibim ancak o huyunu mu aldı anandan?" sonra durdu homurdandı. O kadar memnuniyetsizdi ki bunları söylerken. "Benimki de laf huyu batasıca sanki düzgün huyu suyu var! Neyini alsın başka o zehirden. Ama bak Allah şahidim ya onun şu kızcağıza yaptığının birazını bile ben ona yapmadım."

Ölüyordum, yemin ederim kulaklarım bile uğuldamıştı. Soğuk terler bile attım ilk cümleden sonra. Elimi kalbime bastırırken bayılıp kalmama bir kala açtı söylediği cümlenin anlamını. Ama yine de Zühre Karadere'ye bir

ortak noktamın olması midemi bulandırmıştı. Bu fikir başlı başına berbattı. Yine bir sessizlik girdi araya, konuşma bitti mi kalksam mı diye düşünürken aslında yeni başladığını farkında değildim.

Fetih bir cümle kurdu, ağrısı var gibi, derdi var gibi, sıkıntısı var gibi.

"Babaanne, Efsun yüzüme bile bakmıyor." deyiverdi aniden. Annesine olan öfkesi nasıl hemen uzaklaştı ondan da sesi bu hali aldı anlamadım bile. Böyle içli içli, hani olaya ve her şeye yabancı olsam içim titrerdi önce, sonra da derdim ki 'baksın ya eşi bir kez yüzüne, ne olur ki?' Ama hayır, hiçbir şey dışarıdan gözüktüğü gibi değildi.

"Gönlü kırılmış kızın."

Günlerdir insanlar neyim olduğunu sorup duruyordu. Tahminler duyuyordum ama öylece geçiştiriyordum. Sinirlisin diyen vardı, öfkelisin, düşüncelisin. Ama hiçbiri tam değildi şu ana kadar benim için. Bu cümleydi işte, günlerin özeti buydu. Gözümün feri gitmiş deniyordu ama işin aslı buydu. Sinirlisin deniyordu işin aslı buydu. Rengin solmuş deniyordu işin aslı buydu. Gönlüm kırılmıştı. Evet her şey bu iki kelimeyle açıklanabilirdi ancak.

"Tek kelimemi bile dinlemiyor." diye devam etti Fetih. Derdi çok büyüktü ya kendisinin, öyle ne dediğini bile umursamadan babaannesinin devam etti. Etti, etti ama ben buna üzülmeden Fetih yine dert yanamadan, eminim ki ikimizi de titretecek şekilde azarlandı. Yemin ederim ki, oturuyor olmasam ayağım kayardı korkudan. İçim bile titreşti.

"Teneke!" diye bağırdı aniden Sultan Hanım. "Kızın gönlü kırılmış diyorum, ha o elindeki bardağı mı kırdın da sıfatıma bakmıyor diye dert yanıyorsun?! Gönlü kırılmış hanımının, gönlü!" diye temiz bir fırça çektiğinde o karşımdaymış gibi, başımı salladım hemen. Evet der gibi.

Herkes sustu, bir an beni mi fark ettiler diye korktum hatta. Diken üzerinde ne oldu, ne söylenecek diye beklerken bu sessizlik o kadar uzun geldi ki bana kafamı eğip bakmak istedim, mimikleriyle mi anlaşıyorlardı?

Sonra aniden "Gönlü kırılmış değil mi?" diye bir çocuk sesi duydum. Hayır, sanki bir çocuktan çıkmış kadar masum, temiz ama bir o kadar da suçlu. Kendi sorusuna çok geçmeden kendi sorusuna kendi cevap verdi. "Gönlü kırılmış."

O günlerdir epey uzak kaldığı gerçek masada karşısında oturmuş ona bakıyor gibi hissettim. Aslında çok uzun süredir karşısındaydı ama kendisi görmüyordu. Hem de inatla.

"Gönlü kırılmış." Diye tekrar etti. Yüz ifadesini o kadar merak ediyordum ki. Yanına gitsem susacağını bilmesem şimdiye orada bitmiştim. "Bir de var ya," duraksadı bir cam çarpma sesi geldi. "Ben günlerdir sırf konuşsun diye damarına bastıkça basıyorum. Ben bu işin bana gelişini s..." devamı varla yok arasındaydı. Edeceği küfrü muhtemelen ağzının içinde yuvarlamıştı. O pişmanlığı içimde hiçbir yere dokunmadı. Belki gerçekten Fetih'e karşı kuşandığım o garddan hiçbir şey geçmiyordu artık belki de o damarıma kasten basışının itirafı beni iyice soğuttu bu andan. Öylece boş boş dinliyordum, gerçekten yaptığım tek eylem dinlemekti. Yanında taşıdığım merak duygusu bile yok denecek kadar azdı. Ta ki kurulan cümleler aniden içime yük olana kadar.

"Demeyeyim demeyeyim diyorum ama," diye bir cümle kurdu Sultan babaanne. "Hadi hiçbir şeyi düşünmedin de bu kızın öksüzlüğünden yetimliğinden de mi çekinmedin?"

Kelimelerin sahiden bir tadı olurdu ama herkesin dimağında aynı dokuyu bırakmazdı. Omuzlarım düştü ilkten, ardından dudaklarım aralandı. Olayın bu boyutunu ben bile farkında değilken başkasından, başkasına söylerken duymak vücudumu buzla doldurulmuş bir denize atılmış gibi hissettirdi.

"Kimi var?" diye soruldu epey kısık bir sesle. Yüzümün donduğunu hissedebiliyordum. "Sen de üzsen, kırsan kimi var başka? Arayıp dert yanacak annesi bile yok, dün oturmuş kara kara tek başına düşünüyordu. Allah'tan da mı korkmuyorsunuz da bu kadar üzmüşsünüz bu kızı?" nefes alışım usulca ağırlaştı yutkundum sadece. Arayıp dert yanacak bir annesi bile yok. Herhalde daha dürüst bir cümle daha olamazdı. İçimde sahipsiz bir gemi yüzüyor beni de peşinden sürüklüyordu. Her olayda bu kadar kaybolmamın sebebi buydu, bugünlerde sık sık olduğu gibi gözlerim yine çok çabuk sulandı. Niye böyle oldu, yine sorguladım da bulamadım.

"Üzersen gelip kızını alacak bir babası yok diyeyse bu rahatlığın bize yazıklar olsun ki hiçbir şey öğretememişiz sana." Kurulan cümlelerin hedefi ben değildim ama son durağı benden başkası değildi. İnsanlar insanları sahiden bu yüzden daha mı rahat üzerdi? Ellerimi telaşla göz pınarına bastırdım. Kalkıp gitmek istiyordum, devamını merak etmek bir yana duymak istemiyordum.

"Deden hani iki kere düşünün derdi karınıza bir şey demeden önce, sen evlenirken olsaydı sana beş kere düşün derdi. Çıkıp gitmek istese evden, gideceği bir baba kapısı bile yok. Ama sen bir kere bile düşünmemişsin bu haltları yerken. Ben sana ne söyleyeyim ki?" sessiz adımlarım sallana

sallana indiği merdivenleri yavaşça geri tırmandı. Kurulacak cümlelerden kaçtım ya da gerçeklerden bilmiyorum.

Çıktığım odaya geri girerken burnumun direği o kadar çok sızlıyordu ki aynalardan kaçtım, Fetih'in girmediği odayı kendim toparladım yavaş yavaş. Yüz yüze gelmek istemedim kendimle. Açtığım pencere odanın ısısını düşürürken topladığım yatakları üst üste koyup öylece üzerine oturdum. Epey şatafatlı aynadan kendimi görmem gecikmedi. Yüzüme camdan esen soğuk hava çarparken gözlerimi kaçırıp öylece boşluğu izledim.

Düşmanlar bazen en dürüst insanlar olurlardı, bu yüzdendi Zühre Karadere'nin söylediklerini bu kadar yerli yerine oturtmam bu günlerde. Sana yapma diyecek bir annen bile yok demişti mesela, çok ağırıma gitmişti ama saçmaydı bu. Doğru söylüyordu. Alışkanlık farkındalığı öldürmüştü. İleride sahiden hayatıma alacağım insanda bunun rahatlığı olacak mıydı? Hani zaten akıl alacağı bir annesi, gelip alacak bir babası yok diye daha rahat mı davranacaktı?

Belki de daha önemlisi Fetih'i az da olsa bu rahatlatıyor muydu?

Boşlukta bu soru döndü durdu. Dudaklarım hafif aralık gözlerim öyle mahmurdu. Vücudumun yorgunluğu hiç dinmeyecekti biliyordum. Kapı tıklatıldı, kim olduğunu pek tabi bilerek hiç hareket etmeden "Müsait değilim." Dedim sadece.

Vicdan azabı mı çekiyordu şimdi? Acıma beraberinde o azabı da getirirdi biliyordum. Bu gerçek ne kadar kötü hissettirebilirse o kadar hissettirdi bana. Bir insanın öksüz ve yetimliğimle bana muamele değiştirmesini asla istemiyordum. Hele bu hassasiyet Fetih'te görmek istediğim son şey bile değildi.

"Üzerimi değiştiriyorum girme." Dedim zaman kazanmak adına. Yatakların üzerinden kalktım pijamalarımı değiştirmeden ağır ağır dolaptaki monta yöneldim. Kapatıcıyı alıp aynanın karşısına geçerken tek yaptığım göz altlarıma uygulamaktı. Gözlerimi toparlayana kadar uğraşırken siyah şişme montu giyip odanın kapısına yöneldim. Girme dedikten sonra ses gelmemişti. Belki gitmişti belki bekliyordu. Üzerindeki eşofmanla çok bile durmuştu, değiştirmesi gerekiyordu. Araladığım kapının ardından direkt göz göze gelirken saniye bile sürmedi bu, direkt önüme dönüp yürüdüm. Onu geçtiğim ilk an "Nereye gidiyorsun?" diye sorması geç olmadı.

"Beslemeye çıkıyorum," ardından gelecek soruları da beklemeden söyledim. "Kahvaltı edin siz beni beklemeyin, gelince yerim. Ne zaman

gelirim bilmiyorum, telefon da yanımda ama sen ara diye değil. Fotoğraf çekmek için, arama yani."

Merdivenleri hızlı hızlı az konuşsun diye inerken Sultan Babaannenin olmayışı daha da hızlandırdı beni, kilere koyduğum mamaları da aldım yanıma hızlıca. Arkamdan kapıya kadar benimle geldiğini elbet duyuyordum ama devamını beklemiyordum. "Bekle ben de geliyorum." Cümlesini duydum aniden. Elimdeki yüklerle arkaya dönerken pijamalarının üzerine giydiği kabanıyla ayakkabılarını giymeye çalışıyordu.

"Af buyur?"

Fetih bu kıyafetlerle dışarı çıkıyordu?

Hayır daha da şaşırılacak şey benimle beslemeye geliyordu. "Buyurayım." Dedi kabanının yakasını düzeltirken sanki üzerinde eşofman değil de takım elbise varmış havasıyla bana doğru yürüdü. "Bende geliyorum." Elimdeki mamaları almaya çalışırken iş ciddiyeti vardı üzerinde. Doğru anlamıştı değil mi bu? Beslemeye gidiyordum ben, öyle biliyordu?

Geri çekiştirdim "Hayır ya nereye geliyorsun? Gir eve. Bırak mamalarımı." O daha sert çekiştirdi ama koparamadı benden. Gözlerime uzun uzu bakmadan sadece işine odaklanıyordu. Hani kaçar gibi bakışlarımdan.

"Asıl sen bırak kızım, bende geleceğim diyorum." Oyuncağını paylaşmayan çocuklar gibi didişip durduk, benden parça gibi tuttuğum mama poşeti zaten ağırdı şimdi pes edecektim.

"Ya nereye geliyorsun Fetih? Bıraksana mamalarımı, gelip ne yapacaksın?" benim de artık elimden kaydırdığımı fark ettiği an asılıp kopardı benden. Karpuz tartar gibi tarttı eliyle "Bu senin iki katın kiloda, hayırdır sen fıtık mı olmak istiyorsun?" vicdan azabı mı çekiyordu? Belki de kendini sorumlu hissediyordu artık daha fazla.

"Sana ne?" diye terslemem gecikmedi poşete uzandım ama arkasına sakladı. "Ya saçmalama gelip ne yapacaksın?" çocuk gibi kavga ederken biz aniden mamaları yere bıraktığında ben düşürdü sandım ama oldukça bilinçli ve seri bir şekilde benim yere uzanmamı engelleyip montumun uçlarından yakaladı ve kendine çekti bedenimi. Başta anlamasam da ne yaptığını aniden ağzıma kadar kapanan fermuar ve çevresi aslan yelesi gibi kürklü şapkayı örttü.

"Senden başka hiçbir insan evladı sokaktaki hayvanları besleyemez mi, ne demek gelip ne yapacaksın?" yere attığı mamaları alırken ben onu o beni

süzdü. Üzerinde siyah boğazlı bir kazak altında siyah eşofmanları vardı ve aşırı alakasız duran kabanı. Çok şey gözüküyorduk... Hani nasıl anlatılırdı ki?.. Şey böyle.. Eee...

Yıkık! Evet yıkık!

"Benden başka insan evladı besler ama senin gibi kuşlara küfür etmiş bir insan evladı beslemez. Ver ayrıca mamalarımı, maman var mı? Yok. Ben aldım onları, vermiyorum sana. Ver mamalarımı." Benden uzaklaşıp yola koyuldu hızlıca.

"Ben gidiyorum edebimle veriyorum bunları sokaktakilere." Fetih'e sahiden edepli olduğunu düşündürten neydi? "Gelip gelmemek sana kalmış artık, ayrıca sen aldıysan buraya kadar benim arabamla geldi. Yaktığım benzine say, payım var artık bunlarda." Hiç beklemeden beni konuşa konuşa yürürken şaşkınlıkla aralandı gözlerim. Bir cimri olmadığı kalmıştı. Bir bu kalmıştı, artık o da vardı!

Kudura kudura, tepine tepine peşine takılmadan önce bağırdım. "İçinde köpek maması da var payını al, unutma sakın!" Ters bir bakış attı bana durmadan, ben ona, işin doğrusu mamalarıma yetişmeye çalışırken.

💫💫💫

Anne sütünden bir an olun ayrılmayan yavrulardan birini daha fazla beklemeden koparırken annesine tutunan patileri boşluğa düştü kapalı olan gözleri aralandı, dün muhtemelen verdiğim kremi sürmüş olmalı ki kadın gözlerindeki çapaklar hala duruyordu. Gözünü zarifçe sildim önce elimdeki peçeteyle, elimden kurtulma çabası o kadar yetersiz kalıyordu ki bir an bu çabasını izledim. Yüzünü yüzüme yaklaştırırken önce burnundan öptüm, sonra ağzından. Memnuniyetsiz mırıltılarının arasında, benim yanıma gelmemiş bulunduğum yerin dışında kalmış ve en başından beri bomboş yanımda duran Fetih'e seslendim.

"Poşetteki spreyi ve kremi uzatır mısın?" avucumdan daha da küçük olan kediyi bırakmadan arka tarafıma döndüm. Birbirimizi görebileceğimiz kadar eğilmiş Fetih'in elindeki şeyleri alayım derken kremi yakalasam da sprey düştü ben gidisini engelleyemeden yuvarlandı benim almak için zorlanacağım yere kadar gitti. Bir elimde kediyi daha sıkı tutup alacakken spreyi dışarıdan ilk müdahale geldi.

"Alamazsın onu sen öyle, bekle." Benim iki gündür zorlanarak girdiğim yere benim haricimde ikinci kişi de kıvrakça girerken garip garip baktım. Bunu nasıl yapabiliyorlardı? Fetih önce dikkatlice elimdekine, sonra annesini emen diğer dörtlüye baktı. Ve yüzünü garip bir ifade sardı. Hani

nasıl desem, ekşitmek desem değil, midesi bulandı desem değil. Hani şey gibi... Yok hayır tanımlanacak gibi değildi bu.

Spreyi kedilerden gözünü çekmeyip alıp bana uzattı. O bakışlarını değiştirmezken ben onu izlemeyip kediyle ilgilendim. Ama dayanamayıp konuştu. "Efsun," dedi bir an dönüp ona bakacağım bir sesle. "Bunlar niye fareye benziyor?"

Evet Fetih'ten beklediğim en fazla soru buydu zaten. Kediyi fareye benzetmek. En az kopeği kediye benzetmek kadar saçmaydı. Elimdeki kediyi daha net görsün diye onun yüzüne dogru tuttuğumda çok açıkça korktu ya da irkildi bilmiyorum yüzünü geri götürdü. Kediyle yüz yüze kalması en fazla iki üç saniye sürdü, yüzünü başka tarafa çevirdi. Sabahtan beri bana mırlayan kedi, ağzını kocaman açıp miyavladı. Hatta biraz esnedi. Fetih göz ucuyla garip bir varlığa, hatta küçük bir canavara bakar gibi davrandı.

"Kedi bu Fetih, fareye benzer bir hali mi var?"

Yüzüne tuttuğum kediyi geri çekip önüme dönerken cevap vermedi. Verseydi de zaten 'kediye benzer bir hali mi var' derdi. Evet tam olarak bunu derdi. Önce güzelden spreyledim ardından spreyi elimden bırakıp kremin kapağını açmaya çalıştım. Tabi normal koşullarda bir Efsun elindekini tabi ki öylece yere bırakır ve normal koşullarda bir Fetih'e de bu batar hemen kaldırırdı onu. Ne kullandıysam öylece etrafıma bıraktığım ne varsa hepsini tek tek toplarken "Ne olmuş gözüne?" diye sordu. Zapt edemediğimden bir türlü istediğim gibi süremediğim krem gözü hariç başka yerlere bulaşırken cevap verdim.

"Enfeksiyon kapmış." Daha sert davranıp hareketini kısıtlarken kremi sonunda sürebildim ve "Tamam bak bu kadar." Diye telkin etmeye çalıştım ama yok illa kurtulacak benden. Ben elimden bırakmadan kendisi attı kendini kısa mesafeden ve hiç gelmemesi gereken yere geldi.

Fetih'in eline.

Ve hiç yapmaması gereken bir şeyi yaptı.

Fetih'in elini dört patisiyle birden kavradı.

Ve de hiç girmemesi gereken bir topa girdi.

O eli bir oyun aleti gibi sanıp türlü türlü ısırma çabaları, düşecek gibi yapıp daha farklı tutunmalar ve fazlası...

Korkuyla Fetih'e bakarken başka yerde olan gözleri bu temasla donup kalmış ve dudakları hafifçe aralanmıştı. Eline bakamadı bile, yüz ifadesi

öyle bir hal aldı ki benim yüzümü buruşturmam geç olmadı. "Efsun." Dedi kesik bir nefesle. Şey gibi...

Eli ayağı boşalmış gibi.

Tam da o an anladım bu yavru kediyle ilk temasıydı. Ve tepkilerinin nedeni tiksinmeden epey uzak diken üstünde, korkuya daha yakın bir sesti. Elindeki şeyin elinin yarısı kadar ancak olduğunu farkında mıydı?

"Elimdeki şeyi alır mısın?" soru ekiyle kurduğu cümle beni şaşkına uğratırken asla eline bakmıyordu. İnce etkisiz dişlerini Fetih'in eline geçirdikçe yavru Fetih renk atıyordu. Evet renk atıyordu.

"Sakin ol, minicik bir şey. Bak sadece oyun oynuyor." Çocuğunu hayvanlarla tanıştırmaya çalışan bir anne gibi nazik ve temkinliydim. Zaten yanımdaki de beş yaşında gibi davranıyordu. Evet Fetih seni tek lokmada yiyecek.

Gözlerini kısıp başını iki yana salladı. "Al şu fareyi Efsun avucumdan."

Yine fare dedi. Ya sabır...

"Fare değil o," diye direttim ve elinden almamaya devam ettim. Alışması için inanılmaz güzel bir an gibi geldi bana ama kendisi aynı fikirde değildi. "Şu an sana zarar vermiyor. Canını da yakmıyor, ateş topu tutuyormuş gibi davranma. Oyun oynuyor, bir bak. Hiçbir şey yapmıyor."

Ateş topu elinde tutmadığı konusunda hem fikir bir şekilde bana donup "Ciddi olamazsın," dedi ters ters. "Parmağımı oynatsam uçacak bak, kendi ellerinle al diğer türlü zarar görecek. Al şu fareyi elimden." Sanki kedinin dokusu, belki teni, ağzı ya da dişleri onun içinden bir şey akıtıyordu. Böyle canı gidiyordu canı. Fetih'in elini laçkaya çeviren yavruyu alırken bir çırpıda "Annesinin güzeli." Dedim az önce Fetih'in elini dişleyen ağzından öperken. "Annesinin balı, oynamayı bilmeyenle oynanmaz ki annem. Söylemiştim ya sana bunu daha önce, özellikle de kopeklerle hi-"

"Efsuun." Burnumu aniden iki parmağının arasına sıkıştırıp sıkarken aramızda çok geçmeden bir boğuşma yaşandı, fırsat bu ya Fetih'in elini bir turlu bırakmayan yavru elimden hemen kaçtı. Kediler bazen gerçekten çok kırıcı oluyorlardı. Burnumu kurtaramayınca elini tırnakladığımda beyefendinin canı yanmış olacak ki önce bir temiz küfür etti ardından burnumu daha çok sıkıp o daracık alanda üzerime doğru geldiğinde "Etimi kopardın kızım bıraksana." Diye kızdı. Çünkü ben onun etini koparırken o benim burnuma çiçek tarlası ekiyordu. Burnumun acısıyla inlediğimde üzerime gelişine geriye dogru giderek karşılık verdiğimde dengemi kaybettim, kediler yan tarafımızda hiçbir şey olmamış gibi annelerini

emerken devrilecek gibi oldum ama beni tuttu Fetih. Çok atik hareketleri vardı, ilk kez ise yarıyordu. Tabi beni tutması artı olsa da tırnağım derisinden ayrılırken şu anki konumda geriye düştüm. Beni tuttu ama tam doğrulmama izin vermedi. Zaten daracık alanda resmen iç içe geçerken sıktığı burnuma "Bir daha köpek diyecek misin?" diye tehditvari konuştu.

Evet desem burnumu koparacak gibi mesela.

Ben ne yaptım kafamı salladım hızlı hızlı. Evet der gibi.

"Bırak burnumu yoks-"

"Ulan bir bıraksam şimdi seni, yere yapışacak konumdasın hala racon mu kesiyorsun sen bana?" burnumun ağrısıyla inlerken yere yapışmak pahasına çırpınsam da bırakmadı beni. Yere yapışmak istiyordum yapışamıyordum.

"Çıkıp şimdi bütün köpeklerden özür dileyeceğim. Sana da köpek dediğim için. Erdem nedir gör, belki sende kuşlardan özür dilersin." Ben konuştukça uyguladığı baskı artarken artık gerçekten ağrıyı hissettiğim an yüzüm acıyla kıvrıldı altta iki büklüm olurken yumuşattı elini.

Bana cevap vereceği an apartmanın önünden yine o vurma sesi geldi ve yine aynı öfkeyle konuştu. "Kim var orada." Ne olurdu dün benim üzerime savurduğu öldürme tehditlerini bugün Fetih'te icraate dökseydi. Olmaz mıydı?

Tabi alışkın olmayan Fetih, bu öfkeli vuruşlar ve sesler arasında yüz ifadesini değiştirip önce burnumu bıraktı, sonra beni doğrultup önüme geçti. Biraz daha çıkmazsak kafamıza geçecek olan bastonu görebiliyordum. Bunu o da fark etmiş olacak ki kalktı, önden çekti. bir çırpıda, birazdan ben çırpınmayacakmışım gibi.

Ve yapabileceği en berbat girişi yaptı.

"Sakin ol ihtiyar."

Ne?

Şimdi eğer çıkmazsam buradan Fetih'in kafasına geçirecekti bastonu. Bir anlık telaşla hatta korkuyla çıkmaya çalıştım. Halbuki durup düşünsem, çıkmazdım. Öylece beklerdim, kafası yarılsın diye ama düşünmeyince insanlığım daha baskın çıktı.

"Kimsin sen dedim?!" benim çıkmaya çırpındığım yerde Fetih'e doğru baston havalandı ama Fetih o kadar sinirle ve sesini yükseltti ki yaşlı kadının da korktuğuna neredeyse emindim. Ben desem... Köstebek gibi sıkıştığım yerden çıkmaya çalışıyordum.

"Ne yapıyorsun sen?! İndir su bastonu." diye önce bir bağırdı sonra kıvrakça beni koltukaltlarımdan tutup yanına çekti. Daha önce kendimi hiç

bu kadar etkisiz eleman gibi hissetmemiştim. Böyle aldı, bir kilo salatalıkmışım gibi çat diye yanına çekti. Kadının gözleri beni bulduğunda o gerginliğinin anında dağıldığını direkt fark ettim. Tam konuşacak gibi oluğunda bir şeyi fark edip Fetih'e döndü. Sonra onu da tanıdı, bastonunu eli olarak kullanıp Fetih'i işaret eder gibi kaldırdığında Fetih olayı epey yanlış anlayıp beni arkaya çekti, elini kaldırdı hafifçe.

"İndir şu bastonu ihtiyar," dedi soğuk soğuk. Negatifi öyle bir basıyordu ki ben bile şimdi vuracaktım kafasına. "İndir bak yoluna, kedileri besledik bir şey yapmadık. Sabah sabah uğraştırma bizi." Kadın bu dediklerini hiç umursamadan bana bakıp "Fetih mi?" diye sordu. Ne o Fetih'i tam tanıyordu ne de fetih onu biliyordu.

Başımı sallayıp gülümsedim "Evet o, getir dedin getirdim. Hadi şimdi kır kafasını."

Kadın bu söylediğime gülerken aniden bastonu Fetih'in bacaklarına vurdu, öyle büyük bir kahkaha koptu ki benden sesim bir git gel yaptı sessiz yerde. "Ay lütfen bir tane de kafasına vur teyze!"

"Hatırlamadın mı beni teneke?!" diyerek dediğimi yapacaktı ki Fetih bu kadarına izin vermeyip geri bastı burnundan soluya soluya konuştu.

"Sabah sabah sabrımı mı sınıyorsunuz siz benim? Tanımıyorum ben seni, çattık belaya. Hadi Efsun." Diye huysuz dedeler gibi söylenirken biz bu kez onu çıldırtmaya yeminliymiş gibi karşılıklı kıkır kıkır güldük.

"Hacer teyzen ben, Hacer! Hatırlamadın mı?" gözlerim Fetih'te ne tepki vereceğini beklerken önce o yabancı bakışlarını hiç bozmadı, sonra bir hatırlar gibi oldu belki de hatırladı ama belli etmedi bunu pek.

"Hani gelir oynardın benim torunum Ahmet'le salçalı ekmek verirdim size. Hatırlamadın mi hala?"

Çocukluğu sokakta geçmiş her insan gibi salçalı ekmeği de yemiş olan Fetih biraz daha düzeltti kendini ama hala da memnuniyet yoktu. "Hatırladım gibi de," diye huysuzluğa devam etti. "Niye bastonu vuruyorsun teyze bize? Karıma geliyordu az kalsın, sabah sabah."

"Sabah sabah girmişsiniz küçücük deliğe, abuk sabuk sesler geliyordu!" böyle Arapça bir şeyler söyledi, tövbe de etmiş olabilir bilmiyorum. aptal aptal bu sahneye gülen benim yüzüm şak diye bozuldu, buz tuttu hatta gözlerim büyüdü. Çıkardığımız sesleri düşündüm. Ay Allah'ım tövbe yarabbi tövbe.

"Tamam," dedi Fetih utanmak yerine. "Neyse ne, öldürecek gibi davranmaz insan yine de. Karıma geliyordu, elinin ayarı hala yok Hacer

teyze senin. Hiçbir şey değişmemiş."

Elinin ayarı değişmemiş derken? Yok mu şöyle bir Fetih'in dayak yediği bir anı, sabah bozuk olan moralim biraz yerine gelsin.

"Amaaaann," dedi Hacer teyze elini ağzına kapatırken. "Aynı baban olmuşsun sen. İlle de karım ille de karım, başka bir şey bilmezdi o da senin gibi."

Yok yahu... Osman Karadere içtiği suyu bile karısına söylerdi, Fetih'in babasıyla alakası yoktu. Gözlerim bir an Fetih'i buldu. İleride aşk evliliği yaparsa belki o zaman o da öyle olurdu. Kesin yargıya varmamalıydım belki de.

"Her neyse Hacer teyze, bizim gitmemiz lazım. İşimiz var, hadi Efsun," kaçar gibi uzaklaşmaya çalıştı, kolumu da tuttu aslında ama ben ilerlemedim.

"Hacer teyze ya," dedim inadına. "Yok mu Fetih'in böyle çocukluktan anıları? Altına kaçırdığı ya da kakasını yediği falan?" beni tüm gün ancak bu eğlendirebilirdi. Varsa anlatması için yalvarabilirdim. Fetih'in bana söver gibi baktığına emindim ama zerre umurumda değildi.

Kadın Fetih'in bu tavırlarından zerre alınmadığını belli ederek önce güldü sonra 'Yok çok efendiydi çocukken." Dedi. Fetih ne kadar efendi olabilirdi ki Allah aşkına? Yapma dercesine ona bakarken, tam numarasını almak için hamle yapacakken Fetih beni çekiştirdi.

Çırpındığımı gören Hacer teyze konuştu gülerek. "Hadi git sen git, sinirlendirdim kocanı. Yarın anlatırım sana bir şeyler." Hızlı hızlı başımı salladım. Onaylar gibi elimi kaldırdığımda Fetih avucunun içiyle başımın üstünden tutup önüme döndürdü beni.

💫💫💫

"Bir fırın için sabah sabah bu kadar yürüyen tek enayi bizizdir."

Söylenmelerime bir yerden sonra cevap vermeyen Fetih'e inat ben konuşmaya devam ediyordum. "Alt tarafı ekmek alacağız, ekmek. Un ve suyla yapılan basit bir ekmek."

"Ben sana arabayla gelelim dedim."

"Ben de sana ben niye geliyorum dedim."

"Ben de sana geleceğini söyledim. Ben seninle geldim sabah sabah."

"Ben sana gel demedim, kendin zorla takıldın peşime."

"Sonuç olarak geldim yükünü de ben taşıdım."

"Taşı diyen mi oldu? Kendin zorla taşıdın. Fetih salak mısın ya? Git muhatap olma benimle." Aramıza fark etmeden açtığım mesafeyi

şapkamdan tutup beni yanına çekti.

"Çok hakaret ediyorsun bak bana. Bunun intikamını çok kötü alırım?"

Yoldan geçen insanlar en az bir kez dönüp bize bakıyorlardı. Belki pijamalarımızdan dolayı, ki Fetih baştan aşağı siyahtı benimkilerin üzerinde tavşan vardı, belki tartışmamızdan dolayı ama komedi gibi izleniyorduk.

"Ne yaparsın Allah aşkına , ne yaparsın? Fetihçe sözlüğünü açar bana küfür mü seçersin?" ondan her uzaklaşma çabamı şapkamdan tutarak engellemeye devam ediyordu.

"Ofise gelen kargolarını sana vermem."

Ofis mi?

Kargo mu?

Aklıma verdiğim onca sipariş ve bütün siparişlere Fetih'in adresini ve numarasını verişim geldi.

"Kargolarım gelmeye başladı mı?" diye şaşkınca sordum. Aramız bozulmadan önce üst üste sipariş vermiştim. Elini 'ohoo' der gibi salladı.
"Hem de kaç tane." Adımlarım yolun ortasında durdu, onunda benimle beraber.

"Niye getirmedin?"

O birazdan beni sinir edeceği gülümsemesi yüzünde yer buldu. "Benimle konuşmuyorsun çünkü." Dedi sanki mantıklı bir şey söylüyor gibi. "Barışmayana kadar vermiyorum."

Elimi yüzüme örtüp derin bir nefes aldım. Aklımdan çıkmıştı hepsi. Alıyor ama getirmiyordu delirecektim. "İlk işim gelip onları almak olacak Urfa'ya gelince. Hem suçlusun hem güçlüsün. Kaç tanesi geldi?"

Başını arkaya doğru salladı. "Ne söylerim ne veririm. Hepsini de sakladım, boşuna basma ofisi. Olay çıkarma. Bulamazsın. Oturalım konuşalım, öyle veririm ne geldiyse. Unut yoksa, vermem." Bir çocuk gibi planını kurmuş uyguluyordu. Beni bırakıp ilerlediğinde peşinden gittim koşar adım.

"Ben onlara para verdim Fetih saçmalama buraya gel." Hiç takmadan beni fırına girerken peşinden girdim hızlıca. Tabi kısmen kalabalık olan yere girince çirkefliğin de bir sınırı var susmak zorunda kaldım. Onun gözleri birini arıyordu. "Vereceksin onları." Dedim sakince. Takmadı beni, bakmıyordu bile bana. "Sana diyorum Fetih biz barış imzalamayacağız ama ben onları alacağım senden duydun mu?"

Elini kaldırdı birine sonra gülümsedi. Cümlelerimin arasına başka bir adamın sesi girdi. "Ooooo," dedi keyifli bir ses. "Kimleri görüyorum."

Her yerde, her esnafla tanışıklığı muhabbeti olan TC erkeği. Evet Fetih Karadere. Tanınırlığı Urfa dışına bile çıkmıştı. "Selamın aleyküm Orhan abi." Derken önce tokalaştılar sonra yaşlılığa dogru adım adım giden adamla öptüler birbirlerini.

"Aleyküm selam hoş geldin, ne zaman geldin Kars'a? Hiç haber vermedin?"

Fetih elini bırakmadan "İki gün oldu, direkt geleyim dedim. Haber vermeden, bir bakayım işler nasıl. Çıraklarla yürüyor mu burası?" arkada çalışan çoğunluğu genç olan çocuklara baktı.

"Kalfa oldular, ne diyorsun sen? Senin kadar hayırsızı da çıkmadı bak, işi öğrenip kaçan yok." Aklım bensiz üşüyen kargolarımdayken boş boş arkada ekmek ve pide yapan kişileri izliyordum. Açık fırındı. Aniden "Hanım kızımız kim?" sorusuna kadar içim kan ağlıyordu. Gözlerim ağlak bir tonda adama dönerken gülümsemeye çalıştım ama beceremedim galiba.

"Eşim," dedi Fetih bana bakarken. "Efsun." Adamın kaşları havalandı gülümsedi bana bakarak.

"Doktor kızımız mı?" diye sordu adam bana bakarak. Sonunda dudaklarım kıvrıldı başımı salladım. "Merhaba." Dedim elimi uzatırken. "Efsun ben." Elimi sıkıca tutarken "Orhan ben de kızım hoşgeldin," dedi. "Fetih'in eski ustası." Fetih girdi araya.

"Hala ustamsın," sonra bana baktı. "Babaannemin yanına gelince gelip yanında çalışıyordum." Adam Fetih'in omzuna vurdu birkaç kez.

"Hadi oradan. Elini hamura sürmeyeli ne kadar zaman oldu, ustan kalsam böyle mi olurdu?"

Fetih hamur mu açıyordu? Yok daha neler.

"Senin buradaki kalfalarına ustalık yaparım Orhan usta. Bu yaştan sonra geçirtme beni tezgaha." Olay o kadar hızlı değişti ki, üç saniye önce üzgündüm şimdi şaşkın.

"Ya bırak bu işleri." Dedi adam alayla. Gerçekten dikkate almadı bu dediğini. "Tırnak pide bile gelmez bu saatten sonra senin elinden." Ne ara inada bindirdiler ne ara Fetih aniden gaza geldi, ne ara kabanını çıkardı, ekmek almaya geldiğimiz bu fırın ne ara Fetih'in tezgah başı yapacağı bir duruma geldi bilmiyorum ama üzerine buram buram sinen kokusunu aldığım kabanını kucağıma bıraktı anlamadım.

"Ver bir önlük sen bana." Dedi anında.. Bu kadar çabuk gaza gelmiş olamazdı değil mi? Adamın yüzünde oluşan gülümseme amacının tamamen bu olduğunu ortaya seriyordu. Birine işaret ettiğinde ne olduğunu

anlamadan o beyaz önlüklerden biri geldi ve Fetih serice üzerine geçirdi. Sonra bir anda elimi ayağımı boşaltacak bir cümle kurdu.

"Benim hanıma bir çay koyun,"

Kime?

Kaban düşecek gibi oldu.

Kime kime?

Bir dengem şaştı, yanaklarım bir an yandı sanki.

Kime, kime, kime?

Ben alık gibi ona bakarken masalardan birini işaret etti "Çayını iç sen, geliyorum ben." Sonra gitti. Ciddi ciddi gitti. Beni bırakıp gitti, insanları aştı. Tezgaha geçti, eldiven taktı, ben o ara bir masaya oturtuldum çay falan koyuldu önüme.

Kime çay verin demişti o?

Oturduğum yerde onu izlerken boş boş hamuru alışını izledim öylece. Beni burada bırakıp hamur açmaya gitmişti. Önce tezgaha bıraktı hamuru sonra eliyle genişletmeye başladı. İşin doğrusu parmaklarıyla. Çaya uzandım bende. Geçmiş orada hamur açıyordu. Önce yandaki bir makineden bir tur geçirdi hamuru. Oradaki neredeyse herkes onu izliyordu ve o birine bir şeyler ya anlatıyor ya da soruyordu.

O çayı kime veri-

Efsun o sana bir aydır yalan söylüyor.

Efsun o gelen kargolarını sana vermiyor.

Efsun dün geceyi de unutmamak lazım.

Çay bardağını sıkarken başımı iki yana salladım. Gözlerimi yumdum ve bir süre öyle durdum. Çayı içtim gözlerim kapalıyken sonra derin bir nefes aldım.

"Yeni eleman mı acaba?"

Gözlerimi açıp Fetih'e geri çevirdiğimde kaşlarım havalanmıştı. Dışarıdan hiç yalancı, kırıcı ve düşüncesiz durmuyordu.

"Yeni elemansa ben de iş başvurusu yapıyorum."

Ama gerçeği oydu. Yanındaki genç çocuğa gülerek cevap verdi. Diğerlerinin aksine bone takmamıştı ve saçı bir an önüne düştü.

"Ne yaptı Orhan amca, işe alımda yakışıklılık şartı mı koydu? Bu ne bu adam, mankenlik ajansından mı düştü buraya ne oldu? Dizi mi çekiliyor aloo Sertab bu ne?"

Hamuru vurdu mu, tırnakladı mı bir şey yaptı hiç anlamadım. Ama vurdu gibi de. Ne yapıyordu bu hamur mu tokatlıyordu?

"Allah aşkına Biscolata reklamı mı çekiliyor bizim fırında ne oluyor? Kameraları görebiliyor musun Sertab."

"Ya sus biri duyacak. Rezil olacağız!"

Hiç yakışmamıştı mesela eline. Böyle çok eğrelti duruyordu. Emanet gibi. İzlenmeye değer değildi mesela. Televizyon falan olsa kesinlikle onu izlerdim. Su an Fetih seçim gününde Acun Ilıcalının kanalı gibiydi. Siyasetle sıfır ilgisi olanlar mecburen o kanalı izlerdi ben de mesela mecburen Fetih'i izliyordum.

"Ben eriyorum galiba."

Kovardım ben bu Fetih'i ya, eline bile yakışmıyordu. Buranın sahibi olsam net kovardım mesela. Yoldan gecen birini alsam buraya daha iyi olurdu yani o derece. Müşteri kaçırırdı o derece berbattı bu görünt-

"Adama bak abi, ilik gibi. Ofofofof. Bana bir şeyler oluyor galiba tut beni."

Uzun zamandır duyduğum ama dinlemediğim ses aniden bana bir anlamlı geldi, hatta gereğinden anlamlı geldi çay bardağı elimden kaydı bardak altlığıyla buluştu. Önce gözlerim duraksadı Fetih'in üzerinde, dehşetle açıldı sonra ve kıza baktım saçlarımı savurarak. Böyle ben ve saçlarım bir daire çizdik. Tırnaklarımı masaya sürttüm.

Kan nedir?

Beyne nasıl sıçrar?

Nasıl müdahale edilir?

Öldürür mü, katil mi yapar?

Aklıma aniden birkaç soru düştü. Böyle durup dururken çok alakasız bir resimde kan vahşet gören Recep İvedik gibi hissettim kendimi. Garip bir andı.

'İlik' gibi diyerek anlattığı ve asfalta doğru eritecek adamın kim olduğuna baktım. Baktım, bakmaz olaydım.

Cinnet nedir?

Nasıl geçirilir?

Dudaklarım aralandı. Bu kız az önce Biscolata erkeği mi demişti? Yer ayağımın altından kaydı anında, bunu mu hayal etmişti? Bu kız bunu mu hayal etmişti? Bunu hayal ettiyse Fetih'in üzerinde kazak şu an yoktu o zaman. Sağ gözüm seğirdi bir an. Şu an muhtemelen lise son falan olan bu kız Fetih'i kafasında fantezilerle mi düşünüyordu? Gözlerim karardı, birkaç kez kırpıştırdım. Bir Fetih'e bir kıza baktım öylece. Ne oluyordu burada? Ne oluyordu ne donuyordu?

"O nasıl gülüş yiğidim, öl de öleyim."

RTÜK mütük devreye girebilir miydi? Allah aşkına rtük mütük devreye girip sansürleyebilir miydi? Şu an kız Fetih'i kafasının içinde neye kullanıyordu? Ben kendimi zerre iyi hissetmiyordum. Başım çok donuyordu. Fetih'e baktım. Orada neye gülüyorsa hala gülen Fetih'e. Neye gülüyordu bu ya? Hamur açarken neye gülebilirdi?

Ben bu Fetih'i ortadan kaldırırsam benim ne derdim kalacaktı ne de stresim. Tek çözüm buydu, karşımdaki boşluğa oturmuş cinnet, git ve kopar kafasını diyordu. Evet cinnet diy-

"Evli midir acaba?" Sağ elimin yüzük parmağı kaşındı aniden. Günlerdir Fetih'e kırgınlığım çok daha ön planda olduğu için onu öldürme fikri hiç aklıma gelmemişti. Ama yalnızca dört saniye günlerin kırgınlığı yorgunluğu arka plana itildi.

Aynı ses sorduğu soruya çok ama çok yanlış bir cevap verdi. Şu hayatımda duyduğum en yanlış cevap olabilirdi.

"Parmağında yüzük yok." Bu ihtimalle saçlarım bir kez daha savruldu ve Fetih'in ellerine baktım.

ELDİVEN TAKILIYDI YÜZÜK OLMADIĞINI NEREDEN ÇIKARMIŞTI?!

Bir yerden sonra kendisinin açtığı hamuru aniden havaya atıp tuttuğunda yan tarafımdan içli içli bir ses geldi. Gerçekten bayılacaktı kız, Fetih açık açık 40 yıllık ustalar gibi şov yapıyordu, delirecektim ne oluyordu burada?!

"Ya adam büyük kızım," dedi az önce rezil olma ihtimalini söyleyen kişi. "ayrıca ya evlidir ya da sevgilisi kesin vardır. Baksana abin yaşında. Hem ağzını kapa salyan akıyor. Allah sahibine bağışlasın diyelim ve gidelim bence." Sonunda biri mantıklı konuştu dedim ama olay bu cümlelerden sonra iyice çığırından çıktı. Benim müdahale edeceğim kadar.

"Allah sahibinden ayırıp bana bağışlasın. Hem ne abisi ya? On yaş desek gayet ideal. Ben tamamım. Erik gibi kütü-"

Çay bardağını kanımda toplu iğneler yüzerken masaya çarptım ve konuştum.

"Evli ve üç çocuğu var!" Kızların gözü bana dönerken devam ettim.

"Dördüncüyü düşünüyorlarmış!" sesim o kadar hiddetliydi ki bütün vücudum kesilmiş, her an bir şey yapabilecek gibiydim birine. Kızlar bana döndü ve Fetih'i kafasında Biscolata erkeğine dönüştüren kişi hemen atladı.

"Sen tanıyor musun abla?"

Abla? Kendisinden bilmem kaç yaş büyük adama kocam demeye hazır ama bana abla?

KOCAM MI?

Yüzümde bir gülümseme oluştu onlar sandı ki samimiyetten bilmiyorlardı ki bazı seri katiller de cinayet islemeden önce gülümserdi. Başımı salladım önümdeki sandalyeleri gösterdim. "Tabi ki tanıyorum gelin gelin." Derken ilk kimin sekerek oturduğunu söylemeye bile gerek yoktu. Sonra diğeri de utana sıkıla oturdu.

Sımsıcak çayı tek yudumda dilimi haşlayarak içtim. Yoksa her an Fetih'e fırlatabilirdim. "Evli." Diye tekrar ettim. "Üç tane çocuğu var. Dördüncünün haberi de gelir yakında bence." Kafamı kızlara yaklaştırıp konuştum. "Kendileri aşirette. Bilirsiniz, çocuk bol olur onlarda. Dört beş altı... Allah ne verdiyse artık."

Ben kıza burada ne anlatıyorum kız ne anlıyordu... "Aşiret mi" dedi fenalık geçirmek üzereyken. Fetih'e baktı. "Sertab duydun mu aşiretmiş bir de..." elimle masaya vurdum birkaç kez.

"Kızım sen alık mısın?" diye çıkıştım kontrolsüzce. "Adam evli çocuklu diyorum. Daha hanımına ölüp bittiğini söylemedim bile. Kurşun atar kurşun yer, ille de karısı ille de karısı."

Elini yüzüne örttü "Tamam anlatma abla ya, içim gidiyor." Arkadaşının onu alttan dürttüğünü farkındaydım ama o hiç umursamıyordu. Yüzsüzce "Adı ne peki?" diye sordu. Sinirim o kadar fazlaydı ki gülüşüm negatif enerjinin hasını yaydı etrafa.

"İnstagram hesabına mı bakacaksın yoksa?"

O alık mısın sorumu destekler nitelikte başını salladı karşılıklı gülüştük. Arkadaşı utançtan iki büklüm olmuştu yanımda. "Ben hemen açayım." Dedim. Telefonumu çıkarırken direkt olarak kendi hesabıma girdim. "Ama ben sana eşinin hesabını göstereyim." Profilimi ona uzatırken hevesle aldı bir an gayet normal şekilde baktı. Altıncı ya da yedinci saniyede arkadaşı öksürmeye başladı kız önce renk attı, ardından telefonu düşürdü elinden.

"Bana bak bana." Dedim az önceki sesten uzaklaşmışken.

"Abla ben çok çok öz-"

"Bana bak." Lafımı üçletmeden gözlerini kaldırırken yüzüğümü gösterdim. "Yaşın çok küçük, senin yaşında kız kardeşim var ve şu an bu kadar insanın içinde seni rencide etmiyorum ama cümlelerim bittikten sonra on saniye içinde yok ol buradan." Masa üzerinden ona doğru eğildim. "Sevgilisi veya eşi olan bir insana bana bağışlasın denilmez bu bir, ben

yirmi beş yaşındayken bana abla deyip otuz yaşında bir adam üzerinden türlü türlü hayaller kurulmaz bu iki, evli ve üç çocuğu var bu üç, dördüncüyü düşünüyoruz nasip kısmet bu dört, üç çocuk doğurmama rağmen genç güzel ve fit olduğumu biliyorum bu beş, eşim çok genç ama erken anne baba olduk bu da altı. Şimdi ellerime bak," derken ellerimi uzattım ona doğru . Sapsarı olmuş yüzüyle ellerime baktı.

"Titriyorlar değil mi?" diye sorduğumda ellerime bakmayı sürdürürken başını salladı sarsak sarsak. "Sinirden. On saniye içinde burada olma, sana söylediklerimi de sakın aklından çıkarma. Süren başladı."

Ben on saniye verdim ama mekânı terk etmeleri altı saniye anca sürdü. Ateş gibi yanan yüzümle üzerimdeki montu çıkardım, pijamalarımla kaldım ortada. Titreyen ellerimi sakinleştirmeye çalışırken öylece masaya bakıyordum. Birkaç dakika oldu olmadı, masamdaki sandalye çekildi ve ağzını burnunu kırmak istediğim Fetih konuştu.

"Kahvaltıyı burada yapıyoruz." Masada olan gözlerim onu bulduğunda bir cama çarpmış gibi hafifçe geri gitti. "Ne oldu?" diye sordu şaşkınca bana bakarken. Öylece baktım yüzüne. "Ne oldu ne yaptım ben yine?" benden cevap alamadıkça endişesi arttı çevreye baktı bir an.

"Efsun korkutuyorsun bak beni, bir şey yaptıysam söyle." Cevap vermedim, eliyle yüzünü sıvazladı. Nefes terapisi yaptı, sabır diledi, tepki vereyim diye elime uzanmaya çalıştı ama izin vermedim. "Sana yemin ederim kiralık katil gibi bakıyorsun. Ne oldu söyle? Bakma bana söyle, sana söylüyorum. Bak orada edebimle hamur açtım, kendi ellerimle sana kahvaltılık hazırladım, namusum şerefim üzerine yemin ederim ki bir halt yapmadım. Ef-"

Ve ben Efsun Zorlu, aylar sonra, ilk kez, aylarca Fetih'in ağzına laf vereceğim şekilde konuştum. Bundan sonra Fetih her küfür ettiğinde ona kızma hakkımı kısıtlayacak bir hata yaptım ama sakinleşmemin iki yolu vardı. Ya dövecektim Fetih'i ya da sövecektim.

"Siktir git Fetih, duydun mu? Siktir git."

Herkese mermi, size çiçek🌸

XXXI- "Kaybedilmeyen Alışkanlıklar"

Peki 'Dilan söylediği saatte bölüm atacak' şu an burada bizimle mi?

(Bunu her bölüm başında yapsam yaklaşık kaç bölüm sonunda isyan edersiniz?)

Takip etmek isterseniz; alıntılar, soru cevaplar, Efsun-Fetih vibe veren birçok video ve daha fazlası için:

Instagram: serceyioldurmekofficial

Önce o yıldıza basalım mı?

Basalım basalım...

Ve yorum yapalım mı? O kadar hayalet okur var ki, böyle bir miktar sitemliyim. En çok yorum yapalım olur mu?

Instagram'dan ya da Twitter'dan #SerçeyiÖldürmek etiketiyle yazacağınız her şeyi itinayla okuyorum. Paylaşabilir, çorbaya tuz ekleyebilirsiniz❤

Keyifle okuyun!

Harareti alan çay içilen miydi yoksa akan mıydı?

Hangisiyse ona ihtiyacım vardı, gerçekten vardı. Hararetten yüzüm ateş gibi yanıyordu. Hiç durmadan salladığım bacağım, tırnaklarımı birbirine fark etmeden geçirmem ve eti tırnaktan ayırmaya çalışmam, ateş gibi yanan yüzüm ve kemirdiğim dudaklarımla nasıl duruyordum bilmem ama Fetih önündeki aynadan gözlerini sık sık bana çeviriyor hatta yoldan çok bana bakıyordu. Bindiğimiz takside o önde ben arkada oturmuştum. Arabayla yaklaşık beş dakika süren mesafenin sonuna gelirken araç durduğu gibi kaçar adım indim.

Fırında Fetih'in tek bir an bile susmayıp devamlı konuşması benimse ettiğim küfürden sonra tek bir kelime dahi konuşmayışımla yirmi dakika kadar durmuştuk. Önümüze Fetih'in kendi elleriyle hazırladıkları olmak üzere bir sürü şey gelse de ağzıma sürmemiştim, bir yerden sonra o da yememişti. O kadar öfkeli ve anlamsız, isimsiz bir şeyle doluydum ki

kussam geçecek gibi hissediyordum ve ellerim hala titriyordu. Aklı durmuştu resmen bu tavrıma. Akıl sır erdiremiyordu. Ben de erdiremiyordum. Ne olduğunu sorguluyordu ama verecek zerre cevabım yoktu. Bilmiyordum tam olarak. Biliyordum ama kelime olarak karşılığı yoktu.

Sadece...

Fetih'in burnundan kan getirmek istiyordum.

Evet hislerimi az da olsa bu şekilde tercüme edebilirdim.

Ama bunun için elle tutulur bir nedenim olmadığı için yapamıyor, bu yüzden de onunla muhatap olmamak için taksiden inip hızlıca eve doğru yürüdüm. "Bekle." Seslenişini duysam da daha da hızlandım geldiğimizi gören Pınar önden kapıyı açmış işimi kolaylaştırmıştı. Sultan babaannenin bir yere gittiğiyle ilgili bir şeyler söylerken telaşımdan sadece gülümseyip kafa salladım ve merdivenleri tırmanmaya başladım.

Odanın kapısında anahtar var mıydı? Fetih bana yetişmeden kilitleyebilirsem yer yatağını serer yorganın altına girer ve uyurdum. Patlamak üzereydim, sakinleşmem lazımdı ama Fetih'i gördükçe bu körükleniyor gibi hissediyordum.

"Efsun seni yakalamam üç saniyemi alır, kendi iradenle dur."

Bu adam yalnız bırakmak nedir bilmiyor muydu?

Üst kata vardım daha da hızlandım, odanın içine de girdim ama örteceğim an kapının arasına ayağını soktu ve kapamasını engelledi. "Ben itmeden çekil arkasından."

Sabrının son demlerinde olduğunu, bir yerden sonra beni tamamen kendi halinde bırakacağını, bu tavırlarımdan bıkacağını, artık bu boş vermeyle bir evde iki yabancıya dönüşeceğimizi farkındaydım. O raddeye gelmemize çok az kalmıştı. Ve bu artık yaşansın istiyordum.

"Uyuyacağım." Dedim sadece. Mental olarak kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Ruhsal olarak ayrı fiziken ayrı bir yıpranmıştım. Mesela tam şu an o kadar dolup taşacak kıvamdaydım ki serbest bıraksam kilometrelerce koşmaya cesaret gösterecek ama üçüncü adımda yere bırakacak ve kalkmaya takat bulamayacaktım.

"Aç kapıyı yine uyursun." Ayağını arada tutmuş ama kapıyı açmak için herhangi bir baskı yapmıyordu. Benim açmamı bekliyordu.

"Uyuyamam. Çek şu ayağını."

Ayağını görmezden gelip kapıyı itsem de etkisiz oldu, ittiğimle kaldım. "Sana zor kullanmamamı isteyip inatla bunu yapmam için beni zorluyorsun,

biliyorsun değil mi?" Zor kullanması için değil, pes edip gitmesi, artık kendi haline bırakması içindi bu tavırlarım. Omuzlarım düştü, karnım ve kasıklarımda aynı anda bir ağrı varlığını gösterdi. Tam olarak ağrının yerini bile seçemedim. Kapının kulpunu daha da sıkarken başımı kapıya yaslayıp gözlerimi yumdum.

Beni zerre ilgilendirmezdi. Zeliha yaşındaki bir kızın söyledikleri de Fetih'in kuzeni de beni ilgilendirmezdi. Yorganın altına girip uyuyana kadar bunu tekrarlayacaktım. Ortaokulda bize verilen İngilizce ödevleri gibi tekrar tekrar yazacaktım.

Beni ilgilendirmezdi.

Vücudum ya da psikolojim muhtemelen sadistçe bu çektiği acıdan zevk alıyordu ve artık her gördüğü, her duyduğu şeyi bir çığa dönüştürüyordu. Bu yüzdendi. Kalbim zaten hastaydı. Gidememiştim daha doktora zaten, terzi sahiden kendi söküğünü dikemiyordu. Ailemizde kalp hastalığı var mıydı acaba? Bunu bilecek kadar yaşamamıştı bizimkiler ama yine de hafızamı zorluyordum. Genetik mirastı kalp hastalıkları. Hastaysam genetik olma olasılığı epey yüksekti.

"Fetih gerçekten uyumak istiyorum. Ne istiyorsun şu an benden?"

Ya ciddi bir hastalığım varsa? Yataklara düşürecek kadar beni? Bana bakacak kimse de yoktu. Huzurevinin yaş sınırı kaçtı ki?

"Odaya girmek istiyorum." Dedi o da ve ekledi. "Ve evin tapusu da dedemde. Bu da demek oluyor ki evin mirasçısıyım. O yüzden sana zahmet bir aç kapıyı." Kapalı olan gözlerim aralandı, mantıklı geldi bu söylediği. Dudaklarımı yaladım, kasıklarımın ağrısı karnımın ağrısının önüne geçti. Kadın hastalıklarına da gitmem lazımdı galiba.

Evde hasta bakıcıyla yapamazdım ben, huzurevinin yaş sınırı kaçtı? En azından orada terk edilmiş yaşlılar vardı. Yalnız kalmazdım.

"Tamam çek ayağını açayım." Bedenimi yasladığım kapıdan geri çekerken hemen hemen aynı anda da o ayağını çekti ama atik bir şekilde kapıya asılıp kapatmaya yeltendim. Lakin yemedi aniden eliyle baskı uyguladığı kapıyı benim direnmeme bile izin vermeden açtı. Yenilgiyle geriye doğru giderken karşı karşıya kaldık, acıdan buruşmuş yüzüm artık düzelmişti. İşin doğrusu düzleşmişti.

"Bir sen akıllısın." Dedi bir çocuğa bakar gibi, yaramazlık yapan bir çocuğa bakar gibi hatta. Başımı salladım boş boş.

"Evet öyle."

Üzerimdeki montu çıkarırken sırtım ona dönmüştü ve o yine konuşmaya başladı. “Sen beni dinlemiyorsun ama ben seni dinlerim.” Dedi sakince. Roller o kadar çok değişmişti ki, bu konuşmalar bir senaryo gibi elime verilse ve isim yerini bizim doldurmamız istense benim cümlelerimin yanına Fetih’in adı, onun cümlelerinin önüne benim ismim yazılırdı. Hem de tereddütsüzce.

“Bana sorunu ve derdini anlatırsan ben dinlerim. Dinlemediğin gibi anlatmayı da bıraktın. Yarım saattir ne yapmış olacağımı düşünüyorum ama yok. Harbiden yok, her hareketimi didik didik ettirdin bana ama yok.” Montu gelişigüzel bir kenara bıraktım. Ahşap dolaplara yönelmek istesem de adımlarımın önüne geçti.

“Problemi söyle bana Efsun.”

Gözlerimi yüzüne değil de dolaba dikerken “Uyumak istiyorum.” Dedim sadece. Yorganın altında kendime verdiğim ödevi yapacaktım. Sonra da uyuyup uyanacaktım, her şey geçecekti. Kısa ama basit. Az ama öz.

“Uyumanı istemiyorum ben.” Vücudumu her an sesini yükseltme ihtimaline hazırlamıştım. Bir an da bağıracaktı muhtemelen, irkilmek istemiyordum. Sağ taraftaki boşluktan geçmeye yeltendiğimde yine önüme geçti.

“Bana mantıklı bir neden vermeden uyutmayacağım seni. Bu senin uyuyacağın saat değil. Bana mantık-“

“Karnım ağrıyor.” Dürüstçe ona söyleyebileceğim bir sebebi sundum. En azından tatmin de olacağını düşünerek. Çok yeterliydi yani bu cümle. Karın ağrısı uyumak için çok yeterliydi. Ve sanırım beklediği böyle somut bir neden olmadığından bir duraksadı o ara geçip gittim yanından ve yatağı çıkarıp köşeye bıraktım.

“Karnın mı ağrıyor?” gerçekten beklemediği bir nedendi. Daha böyle üstüme gelecek bir şey beklediğine neredeyse emindim. “Doktora gidelim o zaman.” Diye bir fikir sundu. Sesinin kıyısında köşesinde bir endişe vardı ama benim rahatlığım tamamen yayılmasını önlüyordu.

“Gerek yok.” Dedim yatacağım yeri peteğin yanında hazırlamaya devam ederken. Ara ara durup sadece beni izliyor sonra yine tekrar konuşuyordu. Tıpkı şu an olduğu gibi.

“Uyuyunca geçmez ki Efsun,” bana doğru adımladığını hissettim. “Hadi gidelim bir doktora. Üşüttün bak, ben biliyordum böyle olacağını. İncecik kıyafetlerle çıktın ayaza, bak aldın soğuğu.” Aniden elini alnıma bastırdı

arkadan. Öyleki eğik olan başım dikleşti. Ve işler biraz sarpa sarmaya başladı.

“Ateşin de var.”

Hayır işte hayır ateş değildi o, hararetten vücut ısım yükselmişti. Bunu Fetih’e nasıl anlatır, nasıl inandırırdım bilmiyordum ama yüzümün ateş gibi yandığını ben zaten farkındaydım.

Alnımı elinden kurtarıp “Ateşim yok.” Dedim yastığımı da düzeltirken. Ama tekrar yakaladı alnımı. Yanaklarımı falan da kontrol etti ve “Var işte,” diye diretti. “Hadi kalk hastaneye. Hasta olmuşsun. Aferin sana Efsun, aferin sana.” Kalkmayışımla koluma asılacağı an “Ateşim yok.” Diye sesimi yükseltip ona kaldırdım başımı. Sonra onu nasıl ikna ederim diye düşünürken kendimi açıklamaya çalıştım ama işler daha çok karıştı.

“Hani maçı canlı izlerken tezahürat yaparsınız da bir yerden sonra yüzünüz ateş gibi yanar ya, onun gibi düşün. Yok ateşim.” Oldukça güzel bir örnekti ama Fetih bunu ateşin başıma vurması gibi algıladı ve o kıyıdaki endişe merkeze geldi. Konuşmadan bakışlarından bile anlamıştım bunu.

“Efsun,” dedi dehşetle. Evet dehşetle. Bir an ne yapacağını şaşırdı ve beni kaldırmaktan da vazgeçip direkt kucaklamak için eğildi. Ellerini telaşla iterken “Fetih manyak mısın ya?” diye çıkıştım sabırsızca.

“Yok ateşim, doktor olan benim. Karnım ağrıyor.” Duraksadım ve yine başa döndük. “Senin yüzünden.” Elleri vücudumda temas ettiği yerde kaldı. Bir an gözlerimin içine bakarken son cümlemi mi yoksa ilk cümlemi mi sorguluyordu bilmiyordum. Temasını ben kestim geri çekilirken. “Başım da ağrıyor senin yüzünden, karnım da ağrıyor senin yüzünden.”

Kalbim de ağrıyor senin yüzünden.

“Vallahi helal olsun elinizde helak oldum. Vücudum artık tepki veriyor. Uyumak istiyorum, doktorla bir işim olsa kalkar giderim. Ha yanlış anlama naz niyaz yapmıyorum, çocuk gibi de davranmıyorum sen söylemeden ben söyleyeyim. Bana karşı bir sorumluluğun yok, gerçekten yok. Sinir stresten bu hale geldim. Bunları mı duymak istiyorsun illaki? Bitsin artık şu sabrın, ne halin varsa gör de geç.” Sırf elimde bir iş olsun bir şeyle ilgileneyim diye yastıkla uğraşır gibi yaptım, en azından o gidene kadar.

Niye gelmişti ki benimle? Kalsaydı ya fırında. Ciroya destek atardı. Dünün iki katıyla kapatırlardı kasayı.

Daha fazla oyalanamadım, yorgansız bir şekilde uzandım yatağa. Yüzümü peteğe sırtımı ona döndüm. Gideceğini hissediyordum. Sultan babaannenin dediklerini kendine dert ettiği her halinden belliydi. Annem

babam yok diye bu vicdan azabını çekmesini istemezdim. Tek annesi babası olmayan ben değildim ki. Hem birinin annesi babası yok diye başka birinin ona karşı büyük ya da küçük bir hassasiyeti ya da sorumluluğu olması gerekmezdi ki. Bu istenmesi gereken bir ayrıcalık değildi. İnsan olarak görülmek istemiştim ben, bu çok daha evrensel ve etik bir haktı. O da verilmemişti zaten.

Derin bir nefes aldım. Yorgunca. Herkesin canı sağ olsaydı artık. Yüküm azalsın istiyordum artık, bunun yolu da aftan geçiyorsa herkesin canı sağ olsaydı. Ruhumun ve bedenimin verdiği bu tepki artık bana bile abartı geliyordu. Sanki bir filmde ya da kitapta başrol olsam abarttığıma dair eleştirilecektim. Ne abarttın Efsun diyecekti herkes bana. Suna annem demişti ama bana bir kez, küslükler ve kırgınlıklar bir yerden sonra sadece kırılana ve küsene yük olur diye. Affet boş ver demişti, taşıma başkasının derdini tasasını.

Tamam artık herkesin canı sağ olsaydı da artık toparlasaydım.

Gözlerimi yumdum. Kalbim çok sızlıyordu. Ciddi bir şeydi sanki. Bilimsel bir dayanak değildi ama hissediyordum. Çok amansız bir şeydi. Sanki tıp dünyası da bir şey yapamayacaktı. Mümkündü. Daha önce karşılaştığımız o tarz vakalar vardı.

Gider gitmez, randevunu al ve kalp damar cerrahına gözük Efsun.

Vücudumda da bir şeyler çok ters gidiyordu. Ama o kadar ne olduğunu bilmiyordum ki karşımda uzman bir hekim olsa anlatamayacaktım. Tutarsızlık vardı vücudumda. Sanki önümde koca bir makine vardı ben sağdaki düğmeye bassam da soldaki düğmenin ışığı yanıyor ama üstteki düğmenin işlevi makinede gerçekleşiyordu. Abuk subuk tepkiler veriyordum. Öfkeleneceğim yerde üzülüyordum, umursamayacağım yerde sinirleniyordum. Genç bir kızı bugün masama çağırmış sonra kaçar adım mekandan uzaklaştırmıştım. Yine olsa yine yapacaktım. Yapmamalıydım ama yapacaktım işte. Fetih'in burnundan kan getirmek için hiçbir neden yoktu, gerçekten orada sadece pide yapıyordu ama bu bana yetmiyordu. Burnundan kan getirmek istiyordum. Elimde değildi. Vücudum o makine gibi bozulmuştu işte . Benim suçum değildi.

Gider gitmez iç hastalıklarından randevu al.

Reglim de gecikmişti. Hem ağrısıyla kıvranıyordum hem de çok hassaslaştırmıştı beni. Durup durup ağlamak istiyordum. Deli miydim neydim? Şu an mesela ağlamak için zerre nedenim yoktu ama burnumun direği sızlıyordu. Kasıklarım da sanki halt etmiş gibi sızım sızımdı.

Gider gitmez kadın hastalıklarından da randevu al.

Kapı kapanmadı bir türlü, gitti mi gitmedi mi seçemiyordum. En azından aniden üzerime bir şey örtülene kadar. O var diye almadığım yorganı yüzüm açıkta kalacak şekilde örttü. Ben bana temas etmesin isterken o özenle saçlarımı arkada topladı. Yüzümü açığa çıkardı. "Uyuma," dedi kısık sesle. "Beş dakikaya geliyorum."

Hani ben zaten gelmesini istemiyordum da, öyle o süre verdi diye ister istemez sayıverdim ve üçüncü dakikanın kırk altıncı saniyesinde adım seslerini duydum. Gözlerim zaten kapalıydı, hani öyle rol kesmeme gerek kalmadı. Başımı yastığa daha çok gömerken yüzümün önemli bir kısmı yastıktaydı artık. Bedeni bana yaklaştı, sonra bir tabak sesleri falan geldi. Onun kokusunun içinden mi süt kokusunu seçtim yoksa tam tersi mi bilmiyorum ama sanırım çok önemli değildi bu. Beynim oyalanacak şeyler bulmaya çalışıyordu.

"Hadi kalk," dedi üzerimdeki yorganı kendisi örttüğü gibi kaldırırken. "Kalk." Diye tekrar ederken sesimi çıkarmadan gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim. Kanım hala fokur fokur kaynıyordu sanki, midem de bulanıyordu. Hiçbir şey yemek istemiyordum. Üstelik zaten Fetih'in elinden yemek istesem bunu yarım saat önce de yapardım. Yüzüme doğru eğildiğini hissediyordum.

"Efsun." Diye seslendi tepemden. Göz kapaklarımın arkasında canlanan görüntüde boylu boyunca uzanmış benim dibimde tam olarak uzanmamış olsa da yayılmıştı. Yastığımın üzerinden dirseğinden destek alarak bana eğilmişti. Siyah kazağının kollarını sıvamıştı, saçları da bugün duş almadığından normalinden daha dağınıktı. Gözlerimi birbirine bastırıp o resmi ezmeye çalıştım. Başarılı da oldum zaten olması gereken karanlık yine geldi gözümün önüne.

"Efsuun," diye uzattı yine ismimi. Hep böyle yapıyordu bugünlerde. Uzatıyordu. Eskiden ben uzatırdım. Hatta sızlanarak uzatırdım çoğunlukla. Ama artık öyle yapmayacaktım. Tavır yapar gibi oluyordu, o daha da başka şeylere çekerdi.

Ben cevap vermedikçe o sanırım bana daha çok yaklaştı çünkü her burnumdan aldığım nefeste, odanın ve benim kokum iyice seyreldi. Aniden rüzgâr yüzüme vurmuş gibi ürperdim, dişlerimi birbirine bastırdım. Karnıma biri sivri bir şeyle resim çiziyordu sanki. Fetih'in görüntüsü yine canlanacak gibi olduğunda gözlerimin arkasından kendimi daha çok sıkıp

andan soyutlamaya çalıştım. Ağzımdan aldım mesela nefeslerimi. Hemen içimden şarkı söylemeye başladım ki dikkatim dağılsın.

"*Sözleşmeden buluşuverir kırık kalpler*
Anlatılmaz ama ordadır, bütün dertler
Gönül kırgınlıkları, hayat haksızlıkları
Kader yalnızlıkları çeken bütün kalpler"

"Efsuun."

"Gönül durgunlukları, hayat yorgunluklarıuı
Şehir yalnızlıkları çeken, bütün dertleeeeerrr."

Aniden nefesini yüzüme üflediğinde, her şeyinden kaçmaya çalışıp aniden nefesine yakalanınca bütün her şeyim telaşa düştü. Ağzımdan da nefes almadım artık mesela. Vücudumu korumak ister gibi cenin pozisyonumu daha da küçülttüm, kafamın içi desem...

"*KİMİNİ YAKIP GEÇEN AŞKLAR İNCİTMİŞ*
KİMİNİ YANLIŞ KARARLAR YIKIP GEÇMİŞ
KİMİNE YAKIN DOSTU İHANET ETMİŞ
KİMİ, HAYATIN SİLLESİNİ YEMİŞ
LA LA LA
KIRIK KALPLER DURAĞINDA İNECEK VAR
ETEĞİNDEKİ TAŞLARI DÖKECEK VAR
DOLDURUN KADEHLERİ İÇELİM BERABER
YILLARIN YORGUNLUĞU GEÇENE KADAR
LA LA LA LA LA LA LA"

"Sana yemin ederim kalkmazsan kucaklayıp hastaneye götürmezsem benim de adım Fetih değil."

"KIRIK KALPLER DURAĞINDA İNECEK VAR
YÜREĞİNDEKİ DERTLERI DÖKECEK VAR
DOLDURUN KADEHLERİ İÇELİM BERABER
YILLARIN YORGUNLUĞU GEÇENE KADAR
LA LA LA LA LA LAAAAAAAAA-" dizlerimin arkasında bir el hissederken aniden gözlerim şak diye açıldı. Ben Candan Erçetin'e kaptırırken kendimi birileri kucaklamış beni götürüyordu. O kaldıramadan ben hemen yatağa yapışıp yorgana sarıldım.

"Ne yapıyorsun Fetih?!" dedim dehşetle ama ne yaptığını fazlaca farkındayken. Bir an duraksadı seslice nefesini verdi. Evet başlıyorduk... Nefes terapisine.

“Sana kalk diyorum Efsun, az laf dinle.” Diye azarladı bir de beni. Ben bunu niye kendimle getirmiştim ya? Kalsaydı fırında, muhabbet de epey sarmıştı, Gülüyordu. Mesela şu an kızmaya başlamıştı. Gerginlikte vardı üstelik ama fırında öyle mi? Gül gül ölmüştü.

“Dinlemiyorum ben laf,” diye açıkça söyledim. “Dinlemiyorum Allah Allah. Hastaneye de gelmeyeceğim,” gözüm getirdiği şeylere kaydı. Bir tabak dolusu c vitamininin olduğu meyve tabağı, portakal suyu, bal ve süt. Tabi millete hamur açan Fetih, bana da ancak meyve doğrardı. Söylemiş miydim bilmiyorum ama ben bunu niye fırında bırakmamıştım?

“Bunları da yemeyeceğim. Karnım ağrıyor çünkü. Uyumak istiyorum. Neyi anlamıyorsun? Sen de git ya, bırak uğraşma benimle. Yok mu senin işin gücün?”

Fırında falan demek istedim. Eleman ihtiyacı yok muydu yahu?

“Tek işim sensin.” Diye açık açık gözümün içine baka baka yalan söyledi. “İki seçeneğin var ya hastane yolunu tutuyoruz ya da sen bunları yiyip ilaç alıp öyle uyuyorsun. Hadi karar ver. Sana veriyorum karar hakkını böyle de adaletli bir insanım, kadir kıymet bil.”

Şaşkın şaşkın irileştirdiğim gözlerimle ona baktım. Oynadığı psikolojik oyun üç yaşındaki çocuklara annelerinin yaptığı bir şeydi. Çocuğa seçim yaptırdığını düşünüp aslında pırasa ve ıspanaktan birini yedirirdi. Alaycı bir şekilde onu izlerken üzerinde bu kurduğu cümleden sonra ülkeye cumhuriyeti demokrasiyi getirmiş gibi bir hava vardı. Kafamın bir tarafı başka bir diğer tarafı bambaşka bir şey düşündüğünden kontrolsüzce “Ya da sen fırına geri dön.” Diye bir fikir sundum. İşin aslı ağzımdan kaçırdım.

NE ALAKA EFSUN, NE ALAKA?!

Gözleri zaten bendeyken dikkati dağıldı ne söylediğimi anlamaya çalıştı. “Ne?” diye sordu garip garip. Gözlerimi kaçırıp yorganı kafama kadar çektim. Fetih çekip gitmezse yanımdan istemeden bir şiddet eğilimi de gösterebilirdim. Makine demiştim ya, bozuldu diye. Ne söylediğim ne yaptığım da belli olmazdı. Yalnız kalmam lazımdı, en azından biraz düzelene kadar.

Yorgan inatla yüzümden çekildi ve Fetih haddinden fazla eğdi yüzünü yüzüme. “Efsun.” Diye tekrar etti. İsmimi öğrenmeye çalışıyordu galiba. “hissediyorum.” Dedi aniden. Tavana diktiğim gözlerimi ona cevirdim.

Neyi hissediyordu makinemin bozulduğunu mu?

Korktum bir an, nedenini bilmeden sanki o bunu fark etse şu an dünyadaki en kötü şey yaşanmış olacaktı benim için. Evet neredeyse felaket

hatta. Çok korkutucu geldi bana bu ihtimal yüzü dibimdeyken bunu bile unuttum hatta, cümlesinin devamını bekledim. Ve konuştu.

"Yine kafanda bir şeyler kuruyorsun."

Önce ciğerlerine doldurdu nefesini sonra vurgulu bir şekilde yüzüme bıraktı. Kirpiklerime kadar titrediğimi farkındaydım da daha kötüsü yüzüm her an ağlak bir ifadeyi alabilirdi. "Ve ben ne kurduğunu bile bilmediğimden engel olamıyorum. Bu ne demek biliyor musun?" alacağım nefes ikiyken bire düşmüş, çok yavaş ve az nefes alıyordum. O çekinmeden nefesini yüzüme bırakıp bırakıp durdukça ağrım doğru orantılı şekilde artıyor, tepkisizlik beni daha da çıkmaza sokuyordu. Kafa atacaktım şimdi niye geri çekilmeyip beynimin tomografisini çekiyor gibi davranıp aldığı tüm nefesleri yüzüme bırakıyordu? Bense sadece yutkunuyordum, gariban gibi.

Başımı iki yana salladım 'ne' der gibi. "Sen o kurduklarınla savaş başlatabilirsin, beni öldürebilirsin hatta yok bile edebilirsin Efsun beni. Felaketin diğer adı senin kafanda kurdukların. Hadi söyle bana ne oldu, kafanın içini susturalım. Sağlığımız için."

Gözlerim istemsizce önce kirpiklerine kaydı sonra elmacık kemiklerine. Sıcak suyla dolu bir şişe içimde dolaşıyor ama yakmıyordu beni. Canım yanmasa da çok rahatsız ediyordu beni. Benim bir an önce doktora gitmem lazımdı. Ya da yalnız kalıp ağlamak. Böyle saatlerce. Çok biriktiriyordum artık, vücudum kusuyordu.

Elmacık kemiklerinde olan gözlerim daha aşağılara kaydı. Analar neler doğuruyor demişti değil mi o kız? Ne alakaydı ki? Kaşın üstünde göz, burnun altında dudak vardı işte. Neyini abartmıştı? İlik ne demekti ki? Benim bildiğim tek ilik düğme iliğiydi? Elin adamına ilik gibi denir miydi? Ya ilik gibi olan insanları ben ayırt edemiyorsam da, Fetih öyle bir insansa ve her ona bakan bunu düşünüyorsa?

Düşünceler fiziksel ağrıyı körükler miydi? Böyle bir bilgi hatırlamıyordum ama galiba evet, düşündükçe bedenimdeki ağrı artıyordu.

Ya Biscolata reklamı? Aklımda birkaç sahnesi canlandı durdu. Ama bende canlananlar da hep televizyonda gördüğüm adamlar vardı? Ne yani şimdi o kız o adamlar yerine Fetih'i mi düşünmüştü? Niye düşünüyordu elin adamını ya? Düşünülür müydü öyle şak diye? Kesin kafasında kurduğu görüntü de üzerinde kazak da yoktu. Nasıl kazak yoktu ya? Ben bile aylardır nezaketen Fetih'in üstünde bir şey olmadığında başımı başka yöne çeviriyordum. Dövmesine bile uzun uzun en son diktiğimde bakmıştım. Bu

nasıl bir terbiyesizlikti? İnsanlar Fetih'i niye kafasında böyle laçkaya çevirmişti ya? Fetih buna niye izin veriyordu? Yol geçen hanı gibi herkesin kafasına girip hayallerini mi süslüyordu?

Hani mesela. Midem kasıldı, bu daha da kötü hissettirdi. Şûrîde? Zaten azar azar aldığım nefeslerim iyice kesildi. Sanki o kişinin elleri boğazıma yapışmıştı. *Şûrîde senelerdir kuruyor bu hayalleri Efsun*.. O el daha çok sıktı boğazımı. Neler neler düşünmüştü acaba? Neler neler düşünmemişti ki? Evlenmeyi düşündüğü insanla her şeyi düşünebilirdi bir insan. Her şeyi.. Alt dudağımı ezdim acımazsızca. Kuzeniydi ama.

Aptal Efsun hala ayni şeyi söylüyorsun, aptal!

Bir sürü şey düşünmüş hala da düşünüyordu. Hangi görüntülerde olduğunu düşünmek bile kafamda ve vücudumda açık seçik bir savaş başlatıyordu. Dilimi damağıma bastırdım hiddetle, gözlerim dakikalardır Fetih'in dudaklarında ve kirli sakallarında gidip gelirken yüzümün vahimliğini o belli etti.

"Efsun ağrıdan kıvranıyorsun," dedi biraz dehşet, biraz şaşkınlık, biraz da endişeyle. "Neyin inadı bu?"

Yüzüm ne haldeydi bilmiyorum ama buna sebep olan şeyin kafamın içi olduğuna adım kadar emindim. Gözlerimi yumdum sonra çaresizce sırtımı döndüm. Çaresizce. Evet çaresizce, mesleğimden utanıyordum şu hale düştükçe. Engel olamadığım gibi daha çok çıkmaza sürüklüyordum. Kafamın içi susmuyordu.

Sana ne Efsun, sana ne? Sana ne? Düşünme! Düşünme sana ne?

Fetih'in masum olduğu ne belli? Onun kafasından geçenleri nereden biliyorsun ki?

Düşünme, düşünme, düşünme... Sana ne, sus artık düşünme!

Urfa'ya gider gitmez Zeliha'nın gittiği psikologdan sen de randevu al!

İşimi daha çok zorlaştıran Fetih ısrarını sürdürdü, bu sefer arkadan yaklaştı bana. Yorgan yüzüme gelmiyordu ama saçlarım yüzüme dökülüyordu. Önce saçlarımı çekti yüzümden. Sonra ateşimi kontrol etti. Hala dışa yansıyan bir ateşim var mıydı bilmiyordum ama sanırım biraz azalmış olacak ki ateşimle ilgili bir şey söylemedi yüzümü izledi sadece. Bakışları bir mürekkep olsa yüzümdeki gözenekler bile nasibini almıştı. Bununla yetinmek istemedi, eli saçıma gitti saçlarımı varla yok arasında dokunuşlarla okşamaya başladı. Gösterdiği şefkat miydi yoksa acıma mıydı bilmiyorum ama ikisini de istemiyordum. Fetih'le aynı evin içinde iki yabancı olsak ben iyileşecektim sanki. Tek dermanım buydu gibi

hissediyordum. Eskisi gibi olmak istiyordum artık, bu halimi zerre sevmemiştim.

Sesimi çıkarmadım, saçımla uğraşıp uğraşıp giderdi belki, öyle parmaklarının tutamlarımın arasından tarak gibi geçmesini, ara ara parmak uçlarıyla başıma baskı uygulamasını hissetmeye çalıştım. Her şeye rağmen bunun iyi geldiği aşikârdı, öyle ki elini itmeye bile tenezzül etmiyordum. "'Ben de sana masaj yapayım mı, başının ağrısı geçer biraz."

Çok isterdim o an, ben sana çok yaptım sen de bana yap demeyi. Onun benim dizlerime yattığı gibi yatar sonra da uyuya kalırdım. Yeter ki biri saçlarımla oynasın ya da başıma hafif hafif baskılar yapsın. Ama hayallerle hayatlar hiç örtüşmedi. Sesimi çıkarmadan başımı iki yana salladım. Başımın ağrısı bir masajla geçmezdi belki ama hafiflerdi. Fetih sussa bir ihtimal uykuya dalacaktım hazır saçlarımla uğraşıyorken ama bir yandan uykumu getirirken bir yandan uykumu açıyordu.

"Benim yüzümden mi hasta olsun Efsun?" diye sordu az önce bunu yüzüne vurmuş olsam da, bu hasta halime bakarak daha bir vicdan azabıyla söyledi bunu. Masaja cevap verdiğim gibi buna da verdim. Başımı aşağı yukarı salladım. O da üzülseydi. Onun da kafasının içi susmasaydı. Delireceksek bu beş ayın sonunda beraber delirmeliydik. Yıpranacaksak da beraber olmalıydı. Tek zararlı çıkan ben olmak istemiyordum. Bencil bir insandım zaten ama bu en bencil hissettiğim bir dönemdi.

Benim gözlerim kapalıyken o ne yapıyordu bilmiyorum ama nefesi bu kez çok yakında olmasa da boyun girintime döküldü. "Bir konuşsak hallolurdu her şey."

Tırnaklarımı önce yorgana geçiriyor sonra gevşetiyor, aralık vermeden bunu tekrar ediyordum. "Bir dinlesen, ne perişan olurduk ne de hasta Efsun. Bak en çok kendini zehirliyorsun, konuşmayı bile bıraktın. En azından konuş, konuş ki zehrin sana kalmasın."

Susacaktım, saçlarımla oynayıp oynayıp gitmesini bekleyecektim ama illa ki dayanamayacağım raddeye getiriyordu beni. Derin bir nefes alıp gözlerimi açtım önce, sonra bedenimi hareket ettirmeyip başımı ona çevirdim baykuş gibi. Tahmin ettiğim gibi mesafeyi epey düşürmüştü. Bu saatten sonra ancak zaten fiziksel mesafeyi düşürürdü, aramızda dağlar yerli yerindeydi zaten.

"Değdi mi?" diye sordum öylece. Bu soru hiç içimde büyümemişti, doğmuş doğduğu gibi de çıkmıştı benden. "Şu hale gelmemize değdi mi?

Sadece merak ediyorum, bazıları için ya da başka bir şey için biraz olsun değdi mi?”

Resmen içten içe titreyerek baktım gözlerine. Cevabından korkmak mıydı bilmiyordum bu ama yine de sonucu ne olursa olsun duymak istiyordum. Değdiyse onun gözünde herhangi bir şey, ne hissedecektim bilmiyordum ama tüylerim bile diken diken oldu cevap verene kadar.

“Asla,” dedi kendinden emin ve sanki o benden önce kendine bu soruyu sormuş gibi. “Sana yemin ederim bin kişi için bile değmezdi şu seninle girdiğim bataklık. Efsun,” dedi yine adımı içli içli seslendirirken. Ben bana dümdüz sadece Efsun desin istiyordum. Böyle hiçbir duygudan nasibini almamış şekilde. Sıradan. “Bırak günleri tek bir saat bile seninle bu duruma düşmeme değmez kimse.”

Sanki o kimsenin içinde herkes vardı. Tavırlı tavırlı onu izledim bir süre. Zehir gibiydi günler bizim için. Ben böyleydim işte, kendi kabuğuma çekilince açamıyordum kolay kolay kapıyı kimseye. Hele de kapıyı kapatmama sebep olanlara. Çocukken de böyleydim, annem affetmenin büyük bir erdem olduğunu söyler dururdu. Çok kurmuştu bana bu cümleyi, demek ki bendeki eksikliğini o da farkındaydı. Bazen merhametim önüne geçer, iki güzel cümleye kanardım bazen de böyle ketumlaşır affetmek nedir bilmezdim işte.

Fetih gerçekten haklıydı belki de. Ona çok daha gaddardım. Değil af, dinlemek bile aklımdan geçmiyordu henüz. Konuşmadan hiçbir şey hallolmayacaktı, bunu bilmeme rağmen tavrımı bozmuyordum.

“Konuşmak için ısrarımı sürdürmeyeceğim şimdilik hastasın diye, zorlamayacağım seni.” O üstte ben altta öylece ona bakıyordum. “Biz elbet konuşacağız ama ya şimdi kalk ye bunları ya da ben seni sırtıma attığım gibi hastaneye götüreceğim. Aşağıdakilerin haberi var kimse de engel olmayacak. İstediğin kadar bağır. Zaten küçük bir şeysin, atar sırtıma götürürüm hemen. Hiç zorlama, son kararım bu.”

Ne?

Küçük bir şey misin?

Ya sabır... Ya sabır...

“Akılla boyun ters orantılı olduğunun en büyük kanıtıyız biliyorsun değil mi?”

Bilmiş bilmiş bana baktı, işin doğrusu serseri serseri. Burnumu sıkacakken engel oldum “Kızım ben senden kaç sene önce mezun oldum ama ters orantıyla doğru orantıyı hala karıştırmıyorum, kimdi senin

matematikçin?” elimin tersinde olması bir işaret olacak ki direkt olarak ağzını hedef aldım ama bileğimden yakaladı gülerek.

“Tamam tamam,” dedi oldukça eğlenirken. Evet, eğleniyordu. “Tamam hadi kalk bak süt soğudu. Hadi kalk.” Benim kalkmam için komut veriyordu ama yine beni bir kilo salatalıkmışım gibi koltukaltlarımdan tutup bir çırpıda kaldırdı oturur pozisyona getirildim. Ben zayıflamış mıydım yoksa formdan mı düşmüştüm? Niye böyle çat pat beni hemen kaldırıyordu ya? Küçük olma ihtimalim yok diye zaten onu söylemiyordum. Mantıklı iki ihtimal kalmıştı. Artık ikimizin de sırtı peteğe yaslıydı, tepsi onun kucağındaydı.

“Rahat mısın?” diye sordu. Gözlerimi tepsiye diktim boş boş. “Yersem bırakacak mısın artık beni?” zaten özellikle bunun için yiyordum. Ona değil de tepsiye bakarken “Hadi Efsun.” Dedi sadece sütü bana uzatırken. Bardağa baktım istemeyerek.

“Efsun’un annesinin mi süt?” soru bir an o kadar garip geldi ki, kıkırdayacak halim olsa kesin gülerdim. Gerçi onun da sonu ağlamaklı biterdi. “Yok ben içemem onu Efsun’un hakkı o.” Usulca taze sıkılmış portakal suyuna uzandım ama içemeden geri alındı elimden.

“Fesuphanallah.” Dediğini duydum. Ona değil üzerimizdeki yorgana bakıyordum. “Efsun ödüm kopuyor zaten vejetaryen olacaksın diye, level atlayıp veganlığa yürümüyorsundur inşallah.”

Bu adam sahiden boş zamanlarda böyle saçma şeyleri mi düşünüyordu?

“Maşallah yararlı olan tek bir yaşam biçimine bile saygın yok. Hiç şaşırmadım.” Dudaklarını ıslattı ağır ağır. Söyleyeceği çok şey vardı da söylemeyeceği de her halinden belliydi.

“Şimdi seninle bunu enine boyuna konuşurdum da yarına vegan olarak uyanırsın diye hiç bu riske girmiyorum. Ne desen haklısın, senin lafının üstüne gelip kapının önünde havlayan kopeğin dilini si-“ omzuna yumruk attığımda ancak susabildi. Gerçekten bu Fetih’i küçükken hiç dövmemişlerdi. Biraz dayak yeseydi bunların hiçbiri yaşanmazdı. Yüzünü sabır dilercesine sıvazladı. Sonra konuşmadan sütü bana uzatırken başımı yine iki yana salladım.

“Efsun diğer ineğin sütü bu, hadi bak zorluk çıkarma. Buz gibi oldu elime.”

"Sana inandığımı düşünmüyorsun değil mi?" Sütü net bir tavırla almamaya devam ettim ama başka bir şeyi de almaya devam etmedim.

"Ulan bana güvenmiyorsun da babaanneme de mi güvenmiyorsun?!" Sesi hiddetlenmekten çok sitemkâr çıkmıştı. "Yeni doğum yapmış ineğinin sütünü almaz. Senin için bile." Sonuna iliştirdiği minik cümle böyle minik minik beni gülümsetecek gibi oldu da izin vermedim.

Çenemi hafifçe dikleştirip "Sultan babaanneye güveniyorum, yanlış anlaşılma olmasın." Diye belirttim Fetih'in elimde buz gibi oldu diye ağladığı ama benim elimi biraz yakan sütü alırken.

"Eyvallah ya," dedi Fetih. "Küfür etmeden küfür etmenin yolunu yordamını bulmuşsun diyeceğim de artık zaten küfür de etmeye başlamışsın. Küfür yuva yapmış kızım senin ağzına, yuva!"

Son cümlenin Fetih tarafından bana kurulacağını bilsem zamanında bu olaya ağzımla bile gülmezdim. Öyle ki hazırlıksız yakalandım sütü içerken son cümleyi duyduğumda karşıya diktiğim gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Saçlarımı savurarak ona döndüğümde "Hadi oradan be," diye çıkıştım. Hemen karşılık verdi. Gözlerini dudaklarımdan alıp gözlerimi çevirerek.

"Çirkeflik de var."

Onun taklidini yaptım dışarıdan kendimi izlesem utanacağım şekilde. "Çirkiflik di vir. Yalancı köpek! Defol!" arkadaş grubunun torbacısı gibiydi Fetih. Bütün grubu kötü etkiliyor aileler tarafından görüşme o çocukla diye telkin edilen o şahıstı.

"Hakaret zaten en başından beri vardı. Senin içinde varmış kızım bu, senin içinde varmış. Ben sadece çıkarmana zemin hazırladım." Dikkatini dağıtan bir şey varmış gibi yine dudaklarıma baktı. Kendimi işaret ettim.

"Benim mi içimde yatıyormuş? Benim ailemin soyu saraya dayanıyor sen neyi anlatıyors-" aniden işaret parmağını dudaklarıma bastırdı.

"Bir dakika," dedi ciddi bir iş yapmak üzereyken. Sonra aniden parmağını üst dudağımın üzerinde gezdirdi. O an hissettim dudağımın üzerindeki ıslaklığı. Muhtemelen süt bulaşmıştı. Dudaklarını yaladı Fetih ciddi bir ifadeyle. "Dikkatimi dağıtıyordu." Dedi geri çekilmeden hemen önce. "Şimdi söyle." Dedi işini gördüğü baş parmağına bakarken.

Düzen manyağı ruh hastası.

Ne söylediğim sanki seneler geçmiş gibi aklımdan çıktı birkaç kelime geveledim önce ve en sonunda olayı baştan aldım. "İşte bak tüm bu olanlar senin beni ne kadar kötü etkilediğinin kanıtı. İzmir hanımefendisi çizgimden çıkıyorum senin yüzünden. Kendin bozuksun, beni de bozuyorsun. Yalancı olmana değinmiyorum bile."

Bir an iki parmağı burnumdan yakalayacak gibi oldu ama bana doğru gelen parmakları seri hareketlerle ısırmaya yeltendim. Biraz başardım da, ki ben başaramazsam o başaracaktı. Fetih elini geri çekmek zorunda kalırken pis pis bana baktı çekinmeden. Sanki durup dururken yapmışım gibi.

"İzmir hanımefendilerine eşlerini ısırma yetkisi veriliyor galiba?"

Başımı salladım ağır ağır. "Evet canım," Dedim gözlerimi devirirken. "İzmirlilere özel, Ata'm verdi bu hakkı. Yalancı ve köpekse bu hak doğuyor. Ayrıca ne eşi ya? Eşmiş." Önüme döndüm yüzümü ondan çekip sütü hızlı hızlı içerken. Hızlı hızlı içmezsem hızlı hızlı konuşacaktım.

"Çıkar kimliğini." Dedi her zamanki gibi. Ne zaman böyle desem 'çıkar göster' diye bağıran adama dönüyordu. Baygın baygın karşıya bakmaya devam ettim.

"Yaptım bir hata." Dedim açıkça. "Şimdiki aklım olsa çok sevgili aşiretine yeni bir akım getirir kendi soyadımda kalırdım. Düşseydiniz bakalım kendi kendinize. Ah aptal Efsun, ah..."

Zaten kötü gelindim en fazla kudurtma miktarım artardı. Ya Zühre Karadere? Hem kudurup hem sevinirdi. Zaten ruh hastasıydı hepsi deliririrlerdi işte nasıl aklıma gelmezdi.

"Ha ben de buna izin verirdim?" Sorusu geldi hatta ukalaca bir üslupla.

"Ha bende senden izin alırdım?"

Sesi ukalaca gelmişti, yüzüne bakmasam ihtimalin bile bir Karadere'yi nasıl kudurttuğunu canlı göremezdim. Dudakları bile gerilmiş, yüzü neredeyse renk değiştirmişti. Ama yine de güldü. Güler gibi oldu. "Oo," dedi gülerek. Dudaklarını ezdi, dilini döndürdü ağzının içinde etrafa bakındı bir an ve sonra işaret parmağı havalandı hafifçe. Ya da eli. Karmakarışık bir şeyler yapıyordu. Anlayamıyordum.

Birkaç kez konuşacak gibi olup toparlayamadı. Gözümün önünde bir ihtimalle mi bu kıvama gelmişti? Ben nasıl bunu zamanında akıl edememiştim ya?

"Yani o, onun olasılığı uzayın içinde yok sana öyle söyleyeyim. Onu unut sen önce. Tamam mıyız? Unut onu sen. İhtimali yok onun doktor."

Saniyesinde doktor oldum. Bu söylediğimin bu kadar büyük bir sarsıntı yaratacağını bilsem şimdiye kadar çok defa kullanmıştım.

O sinirini kamufle etmek için gülümsedi ben daha çok sinir etmek için. "Ataerkil zihniyetini al başına çal. Yarın veririm dilekçemi, artistlik yapma bana. Aklını alırım senin, bir bakmışsın sen benim soyadımı almışsın."

Evet yarın veririm dilekçemi biz boşanana kadar ancak sonuçlanırdı. Ama bu korku bile Fetih'i kahredebilir miydi? Ederdi. Yapılabilir miydim? Olabilirdi.

Birkaç kez konuşmaya yeltendi de sustu. Konuşursa benim daha çok kışkırtılacağımı bildiğinden ve ne söylediğini bilmeyecek kadar iradesiz olduğundan susuyordu. Emindim buna, hem de adım kadar.

"İç, iç sütünü iç." Dedi sadece sonra eli ağzına gitti. Ben yüzünü sıvazlar sandım ama hayır tırnak kemirecek gibi oldu. Gerçekten bunu yapacak gibi oldu. Gözümün önünde kuduruyordu. Sütü gözünün içine bakarak höpürtede höpürtede içtiğim de gözlerini devirdi açıkça.

"Efsun Zorlu." Dedim dilimi üst dudağımda gezdirirken. Şimdi yine dikkati dağılmasın da söylediklerim tam sıksın canını diye. Yüzde yüz verim alayım diye. "Çok iyi yani. Ben zaten soran olursa hep öyle diyorum. Hiç seninkini kullanmadım. Karadere," yüzümü kekremsi bir ifade aldı. Sessiz bizi dinleyen bu ifademe karşı sütün bozuk olduğunu düşünürdü.

"Kulağa bile güzel gelmiyor. Çok şey," parmaklarımı şıklattım düşünceli düşünceli. Bana öyle bir bakıyordu ki sanki aniden kapıyı çarparak çıkacaktı. "Anlatamıyorum da. Ataerkil bir soyad izlenimi veriyor. Garip bir şekilde. Bir de aşiret olduğu çok çabuk hissediliyor. İtici yani. Mesela Kara soyadı güzel. Bir savcı karakter vardı bir dizide. Soyadı Kara'ydı, çok havalı bence. Zeliha şu an bir geometri hocası da izliyor onun da soyadı Kara. Aşırı asil duruyor. Hiç sizinki gibi değil. Efsun Kara." Duraksadım tekrar sütü hopürdettim. Bu sesten nefret eden Burcu şu an burada olsa kafamı duvara geçirmişti. Ama Fetih resmen dudak kemiriyordu.

"Olabilirmiş aslında. Valla hoş oldu yani. Efsun Zorlu Kara. Oldu cidden. Ben bunu ileride düşüneyim ya. İlki isteğim dışı oldu seçemedim, ikincisinde iradem olacak. Gider bulurum o soyaddan birini. En kötü yaz o soyadı sosyal medyaya, at mesaj. Tak tak tak yürü. Bana cevap vermeyen adamın başı bağlıdır. Gerisi zaten bende" Tekrar ve tekrar höpürdettim ama artık istesem lıkır lıkır içeceğim kadar ılımıştı. İnadına yapıyordum. Kaşlarını çatmış, ip gibi olmuş dudaklarıyla bana bakıyordu. Yüzünün gerildiğini de bana inceden rahat imajı çizmeye çalıştığını da farkındaydım.

Göz kırptım "Ha Fetih?" Dedim sanki fikrine çok önem verecekmişim gibi. "Ne dersin?"

Bir süre ifadesini bozmadı bakıştık. Ben hala sütü höpürdettim bu arada. Gözleri buna kaydı. Oraya baktı bir süre, ben daha çok çıkardım bu sesi. Aniden o ifadesi gülerek değişti. Avuç içlerini yatağa bastırmıştı zaten.

Gülüşünü başını geriye atarak taçlandırdı gözleri tekrar beni bulurken başını iki yana salladı. Hissediyordum üstünlüğü eline alacaktı.

"Hoşuma gitti." Dedi aniden. Öyle bir şey söyleyecekti ki sanki sütü sinir bozucu şekilde içmeyi bırakacaktım. Duraksamamak, ona kulak kesilmemek için çok zor tutuyordum kendimi. Bir hala ağzımda tuttuğum bardağa bir gözlerime bakarken beklediğim bomba patladı.

"Gölgem üstünde olacak desene. Yazık olacak adama, benim soyumdan çıktık yola onu seçmek için. Halbuki bilse senin her Kara dediğinde aklına ben geldiğini kahr-"

"Senin o zamana kadar adın sanın kalır mı sanıyorsun bende?"

Öyle çabuk tırnak çıkardım ki... İçim içimi ezmeden, kulaklarım uğuldamadan alacağım randevuları bu şehirdeki hastaneye çekmeyi düşünmeden kestim onun lafını. "Sen kimsin ki?" Diye devam ettim. "Bir ay boyunca gözümün içine baka baka beni enayi yerine koyan adamın ötesinde nesin ki sen? Ne diye gölgeni üstünde tutacağım ben senin? Senin soyunmuş. Senin soyunun esamesi kalır mı diye sor bakalım bana." Hiç acımadan ağzıma ne gelirse bir bir söyledim.

Gözlerimiz, bir bıçak gibi birbirimizin üzerinde oldukça tehlikeli bakışlarla birbirimizi izliyorduk. Hangimiz kan çıkarır orası muammaydı.

Aniden elimdeki süt bardağına uzandı, iki yudum kalmış sütü tekte shot atar gibi ağzına yuvarladı.

"Hakkım helal ama Efsun, gavur gavurun günahını almıyordur bu kadar." Bardağı tepsinin içine bırakırken meyve suyunu uzattı. Öylece beni izliyor ama kızgın mı kırdın mı umursamaz mı anlamak mümkün değildi.

En büyük sorun da buydu belki. Ben Fetih'i hiç anlamıyor, seçemiyordum.

"Sana tek bedduam bu gaddarlığın da bir bana olmasın." Söylediklerim gaddarca gelmişti. Elinden bardağı aldım tepki vermeden. Ne kadar C vitamini varsa mutfakta hepsini sıkmıştı. Tek yudumda anladım bunu.

"Sefayı sürecek herif de bin gece cefasını çeksin. Öyle kolay olmasın saadeti. Her yaptığı teker teker burnundan gelsin de, tek hatası bile vurdu kırdıya gitmesin. O bunları yaşarken de senin zerre vicdanın sızlamasın. Müstahak gör her şeyi ona da." Nerede ne demek istiyor, neyi ima ediyor neyi istiyor bilmiyor sadece dinliyordum. Tek anladığım gelecekteki karşı taraf için iyi temennilerinin olmadığıydı.

"Seni zerre ilgilendirmez bu," Dedim. İleriye dair birbirimizi ilgilendiren zerre bir şey olmasın istiyordum. Konuyu ben açıyor, taşlar onun ağzından

bana yönelince yine ben kapatmak istiyordum. "Ama yine de ben senin gibi değilim. İlerideki kadının zerre kötülüğünü istemem."

Cümlem yarım kalacak sandım. Aniden boğazımın yandığını hissettim. Ne çok limon sıkmıştı böyle. "Bana yaptığını yapma ona, alıp ceketini çıkar. Bu kadar değersiz hissettirme, aynı soyadını taşıyacağın insana. Tabi kadın aklını kullanıp kendi soyadını kullanmak gibi bir şe-"

"İzin vermem." Diye cümlelerimi tamamlamadan böldü beni. O kadar net ve tavizsizdi ki kestirip atıyordu. Bardağı ben de tek yudumda içtim. Belki de onunla evlenecek kişi zaten o soyadı çok beğenen biri olurdu. Olabilir miydi? Olabilirdi. Hatta o kadar mümkündü ki şu an kendimi taş kesilecek kadar sıksam da zihnimde oluşacak görüntüyü engelleyemiyordum.

"İsterse kendi soyadını da korusun isminin yanında ama sonunun neyle biteceği tartışmaya açık değil. Uzatma bu meseleyi, ne kadar keyfimin kaçtığını tahmin bile edemezsin."

Üstten üstten yersiz cümlelerini umursamadığımı belli edercesine onu izliyorken "Umarım zamanı gelince vereceğim dilekçenin aynısını yazmak için bana ulaşır bende büyük bir zevkle yardımcı olurum."

Bunu hayal etmek, sahiden cümleyi ben kurmamışım gibi dışarıdan hayal ettirdi bunu bana. Yardımcı olur muydum? Evet. Büyük bir zevkle mi? Kesinlikle hayır. Kesinlikle. Kendimden bile saklayamayacağım kadar netti bu.

"Dilekçe milekçe yok Efsun." Dedi gözlerini benden çekerken. Ödü kopuyordu, ödü. Yapabilme olasılığımın ne kadar yüksek olduğunu biliyor, engel olamayacağına eminken sesini kısık tutuyordu.

Biliyordu mesela. Sesini yükseltse şu an bana, yarını beklemez şimdi ayaklanırdım.

"Yarın sana adliye önünden fotoğraf atarım, meraklanma."

Bardakları çarpa çarpa tepsiye koydu. Hareketleri bir robot gibi aniden duraksıyor, gözlerini yumup sanki aniden suratına soğuk bir darbe yemiş gibi kafasını iki yana sallıyordu. Bu şey mi demekti?

Fetih'in de mi makinesi bozuluyordu?

Tamam onun için de randevu alırdım.

Gözlerim saniyeler içinde kısıldı. Tabi ki almazdım. Kimi kandırıyordum? Defolsun gitsin fırında işe başlasın elbet bir doktor müşterisi olurdu.

Başını eğdiği tepsiden bana çevirdi tak diye. Kaşlarını indirip kaldırdı. Komik miydi korkutucu muydu seçemiyordum. Hani psikopatların da bazen

kaliteli mizah anlayışları olurdu ya. O bakımdan.

Hafifçe tebessüm etti. Ya da sırıttı. Ama gülmedi.

"Adliyeye giden tüm yollar kapalıymış yarın," aldığı meyve tabağını ikimizin arasına koydu ve tamamladı cümlesini. "Ben kapattım."

Aynı gülümseme aynı şekilde benim de yüzümde oluştu. Her an birbirimizin yüzüne kahkahalarla gülebilir hemen ardından birbirimizi boğazlayabilirdik. O da aynı şeyi mi hissediyordu bilmiyorum ama bu an bende en iyi böyle anlatılabilirdi.

"Ertesi gün giderim." Diye karşılık verdim. Bu bir altta kalmama savaşıydı artık.

"Sana sonsuza kadar kapalı, bekleme yarınları."

Önümde iki cevap ihtimali vardı. Birincisi aylar sonra kesin olarak o adliyeye gideceğimiz ikincisiyse bu ihtimalden uzak konu çizgisinden giden.

İkincisini tercih ederim.

"Bende avukat arkadaş bol. Tek telefonuma bakar."

Başını geriye doğru attı, bir huhladı. Tavanı izledi bir süre. Sanırım ilk boğazlayan Fetih olacaktı.

"Nereden geldik biz bu konuya?" Diye sordu. Ne yani devam etmeyecek miydi? Bana baktı sakince. Boğazlamayacaktı sanki.

"Beni kışkırtıp dediğini yapmak için kendine neden çıkarmaya çalışıyorsun ama yemezler." Eline portakal aldı ağzına attı. Sağlam bir konuşma yapmak için başımı daha da dik tutarken benim de ağzıma sıkıştırdı tadı epey tatlı olan bir portakalı.

Ama bu bana engel miydi? Asla. Yine konuşmak için ağzım aralandı ama o kadar atik davranıyordu ki ben ağzımı konuşmak için açıyor ama o kendi lehine kullanıyordu. İkinci dilim sıkıştırıldı ama bunun tadı çok ekşiydi mesela.

"Can boğazdan gelir ye." Dedi üçüncü dilim de ağzıma girerken. Dördüncü de gelmeden ki yer kalmamıştı nereye girebilirdi bilmiyordum, ağzımdakini çiğneyip konuşmaya çalışsam da boğuluyormuşum gibi sesler çıkarmanın ötesini gitmedik.

"Hiç anlaşılmıyor ki Efsun ya," dedi Fetih sanki buna gerçekten üzülmüş gibi.

Karaktersizlik nedir?

Fetih'le alakası nereye dayanmaktadır?

"Bir daha söyle anlayamadım." Diye alay ederken hala, portakal tuttuğu eline vurduğumda yine de pes etmeyip konuşmaya çalıştım. Bu onu güldürmekten başka bir halta yaramadı çünkü ben gerçekten boğulur gibi ses çıkarıyordum. Kahkaha attı, kısılan gözlerine bakarken ağzına vuracakken hem darbemden kaçtı hem de elindekini ağzıma itti.

Tamam tek bir ihtimal kalmıştı.

Üstüne kusacaktım.

Tamamdım ben.

Aniden üzerine doğru atladığımda bunu beklemiyor olacak ki o zaten gerideydi darbemi yememek için, ben zaten dengesizdim, üzerine düşecek gibi oldum ama beni tuttu. Yani en azından ağzımdakini onun üzerine bırakacağımı anlayana kadar. Ben tam bu onun fazlaca hak ettiği iğrençliği yapacağım an elini ağzıma öyle bir kapattı ki biri beni kaçırmadan önce yapsa bu hareketi yemin ederim bu kadar olmazdı. Baya yüzümün yarısını kapladı eli ve geriye doğru devrilmemiz kaçınılmaz oldu. İrileştirdiği gözleriyle "Sakın." Derken ağzımı değil yüzümü kurtarmaya çalışıyordum.

"Yut onu Efsun, sakın!" Dudaklarımı mıhlamıştı birbirine sadece burnumdan nefes alabiliyordum. En azından iki saniye öncesine kadar. Burnumu da kapattı aynı anda. Aynı eliyle hem ağzımı hem burnumu kapatıyor ama ben iki elimle zor dengede kalıyordum.

İşin sonu iki kapıya çıkıyordu. Ya ben bir yerden sonra nefes almak için paşa paşa yutacaktım ya da Fetih'in gözü önünde ölecektim ve o katil olacaktı. Ve sonra kasten adam öldürmeden müebbet.

Tamam hangi ihtimalin mantıklı olduğu gayet belliydi. Tek sorun nefes almayı refleksten çıkarıp boğulmama izin vermemdi.

🍊🍊🍊

Portakalın üzerine dökülen balla her yiyişimde ellerim batıyorken hiç silme gereksinimine girmemiştim. Öyle çok da kirlendiğini de farkında değildim. Ta ki Fetih parmaklarımı tek tek ıslak mendille siline kadar.

"Nasıl, hoşuna gitti mi balla portakal?" Ona bakmadan yalan bedava ya başımı iki yana salladım.

Üzerine kusamamıştım. Paşa paşa yutmuştum.

"Yalancı," dedi keyifle. Sonra ağzımı da sildi. Zaten yemeye devam ediyordum, ben bitince silecektim yine ne batmıştı bu ruh hastasına?

"Fırın da yaptığım da peynirli pide de aşırı iyiydi. Ne kaçırdığını bir bilsen şimdi bana yalvarıyordun bir daha gidelim diye."

Alacağım ısırık daha da küçüldü, portakalın üzerindeki balı yaladım. Silik bir gülümseme peyda oldu önce, sonra kaşlarım yavaşça havalandı. Dudaklarıma bulaşan balı yalarken ağzımın içinde söylendi. Ama anlaşılmadı.

"Fırına gitmek istiyorum diyemeyen de, bana yalvarırsın diyor."

Fırına gidip nimeti havaya atmalı oyunlar oynayayım, şov yapayım, aptal gibi hiç durmadan güleyim diyemeyen de peynirli pide diyor.

"Çocuk gibi balı dudaklarına yedirme bu bir, lafı ağzında yutma bu da iki." Dudaklarımı şap şap yalayarak ona döndüğümde göz göze gelmedik. Çünkü çıkardığım ses dikkatini dağıtıyordu.

"Diyorum ki," Dedim yüksek sesle. Karşımda sağır varmış gibi. "Sen fırında çalışsana ya özlemiş gibiydin. Keyfin çok yerindeydi. Git sen git. Fırına git."

Şap şap yapmayı bıraktığımda elimi yüzünün önünde salladım bana baksın diye. Yüzüme bakacağı yoktu. Gözlerini kırpıştırdı ve yine o günkü gibi tepki verdi. "Hı?"

Hipnoz mu oluyordu?

Çıkardığım sesten mi?

Dudaklarımdan mı?

Dudaklarımdan mı derken?

Gözlerim kısıldı ne düşündüğümü anlayamadım bir an. Kendimi hızlıca bu sorudan uzaklaştırıp ardı ardına konuştum. "Fırına git sen diyorum. Baya eğleniyordun özledin herhalde o ortamı. Çalış birkaç gün ciroya destek at. Pide yapmana da gerek yok üstelik, seni ekmek yerine rafa koysalar da iş görürsün zaten. Gerçi gülmeli, kahkahalı, havaya hamur atmalı şov yaparsan da iki kat iş görürsün. Keşke çarpılsan Fetih ya. Bak yanlış anlama beddua etmiyorum ama Allah sen misin nimetle oyun oynayan deyip keşke çarpsa seni. İlik olsa delik. Keşke ya. Allah büyük bak. Sen git ben buna dua edeyim. Keşke çarpılsan. Keşke ya. Şu an daha çok istediğim başka bir şey yok. Bak o zaman erik mi oluyorsun yoksa hıyar mı? Keşke çarpılsan ya. İbreti alem olarak seni paylaşırım sağda solda, keş-"

Neredeyse gözlerimi kapatmış iki yana sallana sallana ayin yaparken ağzıma bir el örtüldüğünde anladım başka bir yöne bakarken konuştuğumu.

"Ne oluyoruz ulan?" O bozguna uğramış sesin sahibine çevirdim göz bebeklerimi. "Sana yemin ederim bak ülkedeki tüm torbacılara seni sormama ramak kaldı Efsun. Kafan mı güzel kızım senin?" Benden artık korkuyormuş gibi bakıyordu. "Ne kullanıyorsun söyle bana, söyle gidip onu

sana vereni sike sike geberteyim. Sonra da yolu yordamıyla kurtaralım seni bu beladan."

Düşünüyordu. Gerçekten düşünüyordu. Madde kullandığımı.

Fark etmeden öyle bir şey söyledi ki, bir arkeolog gibi kimsenin bilmediği bir alan profesyonelce kazıldı, içim deşildi. Her şey bir an o kadar saptı ki andan hamilelikten şüphelenerek gittiğim hastaneden rahmimi vererek çıkmış gibi hissettim aniden. Ellerim saniyeler içinde buz kesti. Olaydan koptum, bir an toparlamak tek ayakla cambazlık yapmaya benzedi ve kulaklarım uğuldadı.

Ama bu bir tesadüf, ama bu bir denk geliş, ama bu bir evrenin oyunu. Ama ve ama en kötüsü. Temeli aynı atılmış iki an farklı sanatçılarla çok farklı binaları çıkarttı ortaya, beynimin içindeki enkaz canlandı. Sarsıldım bir an. Ruhumu tırnaklayarak aldım içine düştüğü andan, bu o kadar zor oldu ki tırnaklarımın içleri kanla doldu.

Beynimi susturmak, rahmi alınmış o kadının hamile kalması kadar imkansız geldi o an. Ama bu imkansızı Fetih kendisi sağladı. Aniden dudaklarını alnıma bastırdığında "Ateşin var galiba." Dedi.

Konu o kadar büyük bir hızda yüz seksen derece döndü ki feleğim şaştı.

Dudaklarını hissettiğim yerde avucunun içine hissettim, saatlerce eziyet görmüş gibi kaslarımın sızladığını hissediyordum. "Anlamıyorum ki ben var mı yok mu?" Yanaklarımı avuçladı yüzüme baktı. "Havale mi geçiriyorsun? Bakma bana öyle, ne oldu?"

İlk çocuğunda telaşla acile koşan ebeveynler gibi çaresiz ve tedirgindi. Tepki vermem lazımdı. Tepki vermem lazım, şu ana geri dönmem lazımdı.

"Saçmalama Fetih."Dedim önce ellerini yüzümden kurtarmak için çırpınırken. "Ne havalesi?"

Ateşimin olmadığını o da farkındaydı ve ona mantıklı gelen o saçma şeyi söyledi.

"O zaman haplandın."

İçimdeki bulantıyı ondan saklamak için çabalarken eline vurdum. Bunu yapardım. Böyle hissetmesem bunu yapardım. Tepki vermem lazımdı. Tepki vermem lazım, şu ana geri dönmem lazımdı. Bir an yolumu şaşırmış ama geri dönmem lazımdı.

"Sen şu an devlet memuruna ne dediğini farkında mısın?" Şakaya vurmuyor oldukça ciddiydim.

"Bizim bir düğmemiz iki yıl."

Sağlıkçıların hariç.

"O yüzden saçmalama. Ayrıca her seferinde olayı saptırmak için aynı taktik. Fırına git diyorum başka bir şey demiyorum Fetih. Bir haftaya fenomen olursun. Git sen git fırına."

Mümkün oldu. Sahiden az önce imkansız diye nitelendirdiğim şey dilimden çıkan bir cümlenin devamında mümkün oldu. Saptırdığım yolu buldum. Hiç beklemediğim anda bana fenomen kelimesi pusula oldu. Ana döndüm. Gerçek anlamda.

Öyle mi kafamın içinde aniden üst üste twitler atıldı.

'Sizce ben bir fırıncıya aşık olmuş muyumdur?'

Fetih'in hamuru havaya atarken çekilmiş bir fotoğrafı...

'Nerede bu fırın aşk hemen söyle eve ekmek lazım'

'Çıtırın instası'

'Böyle fırıncımız oldu da biz mi ekmek almaya gitmedik?'

'Fırıncı Ahmet ustadan sonra bu adamı gören benim sıfat-ı eşgal-ü ekmekiye'

'Canan Karatay'ın ekmek düşmanlığını bitirecek cinsten'

'Her yakışıklı erkeğe eve ekmek getirmez diye çamur atan erkekler şok!'

*'Diğerleri e*kek bu erkek'*

'Yalnız adam baya hot'

'Büyülü bir fotoğraf... Kimisi çerçeveletip duvarına asar , kimisi kalbine. Ben kalbime astım.'

SUSMUYORDU KAFAMIN İÇİ NASIL ALACAKTIM BEN BİLDİRİMLERİ SESSİZE?

Bu da soru muydu?

TABİ Kİ BUNU DA FETİH YAPACAKTI!

Ben kafamın içiyle boğuşurken dışarıdan ne tepki veriyor ne yapıyor, Fetih ne düşünüyor zerre bilmiyordum ama onun önümden kalkmak için ilk hamlesinde koluna nasıl asıldığıma ikimiz de şaşkınca baktık ve sordum. Dehşetle.

"NEREYE?!"

Beynim daldan dala atlayan bir kuştu. Yetişemiyordum. Az önce depreşen bir anı, şimdi susmayan bildirimler. Ben deliriyor muydum?

Kolunu yakaladığım elime baktı. Çok garip bakıyordu. Bana kendi aklımı sorgulatacak kadar garip hem de. Belki de doğru bakıyordu. Ben değil miydim randevu alacak olan?

Gözlerini bana dikti ve korktuğum şeyi söyledi.

"FIRINA?!"

Elimin altındaki derisini oyun hamuru gibi ezdim, omuzlarım düştü. Gerçekten gidecek miydi?

"Fırına?" Diye sordum sadece. Gitmeye meyilliydi işte, benim söylemem de bahane olmuştu.

"Sen demedin mi kızım git diye? Bir dakikadır aralıksız bunu söylüyorsun."

Yüzümde Çocuklar Duymasın Haluk'un ifadesiyle kolunu bırakıp camı işaret ettim. "Ha beni dinliyorsun. E git kendini camdan da at. Hadi. Dinle beni git kendini camdan da at. Git at."

Bana bakarak gözleriyle küfür etti. Ruh hastasıydı zaten yakında tescillenecekti. Kapı gibi raporu olacaktı. Sonu buydu görebiliyordum.

Kendimi yatağa bırakırken yorganı üzerime çektim. Ne işi vardı fırında, gidecek miydi gerçekten?

Odanın dışına doğru adımladı, gidiyordu. "İnşallah ateşim 41 dereceyi görür." Durdu ama bana dönmedi. "Kars'ın kuş uçmaz kervan geçmez yerinde hipertermiyle boğuşurum."

Ve gitti.

Kısa ve net. Net ve acı verici. Acı verici ve göz dolduran. Yüzümü yastığa bastırdım, tutulmuş vücudumu rahatlatmaya çalışmak o kadar yersiz ve işe yaramazdı ki. Gitmişti. Git demiştim. Gitmiştim. Bunu istemiştim. Gitmişti. Fırına. Vizyonsuzca. Fırına. Şehri terketse bu kadar zoruma gitmezdi. Çıktı gitti fırına. Ateşimin yükselebileceğini düşünse bile. Gitti.

Yüzümü yastığa gömüşümün üzerinden ne kadar geçti tam saymadım ama Fetih tahminimce kabanını alıp kapıdan çıkmış ama henüz arabasına binmemişti. Adımları büyüktü boyu uzun olduğundan, zaten dakika dolmadan varır emniyet kemerini bağlardı. Kapattığım gözlerimin ardından bunlar adım adım canlanıyordu ama odaya kokusu, dokusu, adım sesleri girene kadar. Korktuğum başıma geliyor aklımdan şüphe ediyordum. Tek gözümü açtım emin olmak için. Yoksa ben daha emindim nitel olarak hissettiklerimden. Ama hayır. Gitmemişti. Elinde su bardağıyla bana bakıyordu. İlacı da salladı yüzüme bakarak.

"Sen bana neyi fark ettirdin biliyor musun Efsun?" Dedi sakince. Sonra bana doğru adımladı, o gün içtiğim ağrı kesici vardı elinde. Oturduğunda tamamladı cümlesini.

"Ben çok sabırlı bir insan evladıymışım." Dedi. Bu cümle kestirip atamayacağım kadar doğru geldi bir an. "Senden önce bilmiyordum bunu. Yemin olsun bak. Böyle sabırdan yana zerre bir şey yok sanıyordum ben."

Çıkardığı habı bana uzattığında sessizce aldım. Sonra da suyu içtim uslu uslu. Gitmemişti. Gider sanıyordum ben.

"Meğerse varmış. Peygamber sabrı varmış bende, dikkatini çekti değil mi senin de? Baya edebimle sabır taşıyım ben. Aferin ulan bana, sabırsız tahammülsüz bir pezevenk de olabilirmişim." Kendisini alkışlamak istiyor gibiydi. Evet, hatta benden bir sürü tebrik almak istiyordu.

"Bak sabırlı bir adam olmasam kafamı duvarlara vuruyordum şimdi çünkü sen adamı hasta etme raddesine getirirsin. Ama yok hiç öyle bir şey yapmak gelmiyor aklıma." Elindeki küçük kutuyu kalemi çevirir gibi çeviriyordu. "Sana akıl sır erdirecek insan daha anasının karnından da doğmadı ama bunu da bil."

Yüzüm dizine denk geliyor, yüzümün ifadesiz olduğunu düşünüyordum ama sorgulayıcı bir ifadem de olabilirdi emin değildim. Söylediklerini sorgulayıcı.

"Getirdiklerini yedim ve ilacı içtim. İzin verirsen uyuyacağım. İnebilirsin aşağı."

Aşağı. Fırına değil.

"Tamam sen uyu, ben yokmuşum gibi. Ses çıkarmayacağım ben." Cebindeki telefonu çıkarmaya çalıştığında engel oldum.

"Hayır çık. Böyle anlaşmıştık." Dibimdeyken canımı dinleyemezdim. Zaten yanımdayken susmazdık da. Hatta uslu bile durmazdık.

"Kızım durayım işte burada, hem arada ateşini de kontrol ederim Efsun."

Cıkladım. Ateşim yoktu. Biliyorduk. Hararetim geçmişti.

"Bak bana seslenmek istesen duyuramazsın sesini aşağı kadar. Kalayım ben burada."

Sırt üstü konuma gerçekten "Çıkacağım dedin çık. Uzatma bu kadar. Seslenmem ayrıca sana."

Yanımda oflayıp pofladı. Yanımda sessiz sedasız otursa ne olacaktı Allah aşkına?

"Efsun," annesini bırakamayan çocuklar gibi bahaneler üreterek bir türlü çıkmıyordu odadan. Kasten yapıyordu farkındaydım, çünkü saçma sapan sebepler sunuyordu. Ama bu kez dilinin altındaki cümle yavaşça ağzını aralayıp çıktı.

"Ben de şu köşeye kıvrılsam ya." Serdiğim yatak tek kişilikti, köşe dediği yatağın dışında kalan halıydı. Yüz üstü bir konumda ellerim karnımın üzerindeyken ağzımdan bir mırıltı döküldü.

"Hayır." Dedim oldukça netken. Çıksaydı gitseydi başka bir yerde uyusaydı çok uykusu geliyorsa neyi zorluyordu? Derdi neydi bu kadar?

Bir süre ses etmedi net bir ret yemişti. Bu sefer vazgeçecek, gidecek sandım ama hayır pes etmek nedir bilmiyordu. Hala oturur pozisyonda olduğunu biliyor, sırtımı ona dönmüyordum.

"Dün geceden beri bir gram uyudum mu diye sor bakalım bir bana."

Göz bebeklerim öylece sağa sola gitti durdu. Uyumadığını ben de farkındaydım ama beni bağlayan şey neydi? Gidip uyusaydı. Onu tutan mı vardı? Söylediklerimin yükünü kaldıramamak onun problemiydi. Benim üzerime zimmetlenecek tek suç yoktu.

"Peki bu kimin zerre umurunda değil?" Artık darılsın gücensin mi gitsin yoksa kızıp mı gitsin istiyordum bilmem ama çıksın da artık uyuyayım. Evet tek isteğim buydu.

"Dur bir düşüneyim." Dedi beni tiye alırken. Ama bunu o kadar hakkıyla yapıyordu ki düşünme payı bile verdi kendine. "Babaannemin mi?"

Gözlerimi üşenmesem açıp devirecektim o derece komik değildi söylediği. Yanımda bir hareketlilik oldu, bedenime temas eden herhangi bir şey yoktu ama sanki yastığın diğer tarafı bir çöktü.

"Fetih gideceğini söyledin." Dedim sadece. Yattığı yer sertti şu an. Tutulurdu insanın her bir tarafı. Orada uyumaktansa hiç uyumaması daha bile iyiydi. Ben düşünüyordum o düşünemiyor muydu? Eğer ki aramız bu durumda olmasaydı mutlaka bir çözüm üretirdim ama şu an için tek bir çözüm vardı benim gözümde.

"Bak ben sana hiç böyle yapmıyordum." Dedi önce, anlamlandıramadım başta. Önce biraz nefesini hissettim, kokusunu solumamaksa çölde deniz bulmak kadar imkansızdı.

Sonra aniden parmak uçları elime temas etti mümkün değildi lakin bir düğmeye basmışlar gibi tüm fonksiyonlarım duraksadı. Ardından serçe parmağımdan yakaladı. Saniyeler içinde serçe parmağımı avucunun içine hapsettiğinde ne olduğunu anlayamadım.

"Uyuyakalıyorsun yanımda, sonra yatağına yatırınca ben; tam geri çekileceğim zaman tutuyorsun parmağımdan hadi bakalım uğraş dur. Bir kez bile yaptığını yapıp itmedim ama ben seni."

Yakaladığı serçe parmağım mı daha çok dikkatimi dağıttı yoksa kurduğu cümle mi bilmem gözlerim şak diye açıldı. Kafamı çevirdim ona. Sahiden de boylu boyunca uzanmış, bedeni yerde sadece başını yastığımın üzerine koymuştu. Tabi bende kafamı çevirince burun buruna gelmemiz kaçınılmaz

oldu. Bu dip dibe kalışın telaşı değil de söylediği şeyin merakı beni hemen sağ kolumun üzerine uzandırdı.

Serçe parmağım hala onun elindeydi ama o kadar söylediğine odaklanmıştı ki elimi çekmek bile aklıma gelmedi.

"Yalan söyleme," Dedim hemen. "Öyle bir şey yapmıyorum, yalancı." İnkarım biraz da kendimeydi, nasıl bu kadar çabuk kendimden yana şüpheye düştüm bilmiyordum.

Hayır...

Biliyordum.

Ama hayır hayır, bunu Fetih'e yapıyor olamazdım. Bunun için hiçbir neden yoktu. Yalan söylüyordu olamazdı. Mümkün değildi olamazdı. Kandırıyordu beni. Yalancının tekiydi zaten. Buna mı inanacaktım. Sırf ona tamam yat demem için yapıyordu.

Serçe parmağımı işin doğrusu elini hafifçe kaldırıp görüş alanımıza soktu. Göğsüm bir kuş gibi atıyordu resmen. Bunu yapma ihtimali bile beni titretmeye yetmişti. Yapmamıştım bunu, Fetih'e böyle bir şey yapmamıştım. Kendimden emindim ben, bu sadece saçma bir tesadüf belki Fetih'in şansıydı. Denk gelmişti.

"Tabi senin ellerin küçük olduğu için benim parmağım yok olmuyor avucunun içinde. Bak seninki yok olmuş." Ellerimizi izlerken nefes almayı neredeyse durdurmak üzereydim. Gördüğüm rüyalarla zaten yeterince ihanetine uğruyordum bilinçaltımdan bir de bu kadarını da yapmış olamazdım. Hayır kandırıyordu işte. Yapmamıştım işte. Kontrolüm dışındaki her an benim bu derece yenilgimle ve yanlış anlarla sonuçlanıyor olamazdı. İnanmıyordum ki ona. Yalan söylüyordu.

Boşta olan eliyle ellerimizin üzerinde bir şeyler gösterdi ama odaklanamıyordum. Bu sefer kasıklarıma da değil karnıma ağrılar girmişti.

"Ha tutup sonra bıraktığını da sanma. Bir tutuşun var, bıraktığını ben uyanıkken hiç görmedim." Anlattıkça dejavu oluşum beni açık seçik kahrederken, yutkunamıyor itiraz edemiyordum. İçimden onun yalancı olduğunu haykırıyor ama dışıma gücüm kalmıyordu. Çünkü kafamın içi aniden yüklenilen bir telefon gibi kasmış tek bir anda kalmıştı.

Dişlerimi sıkmaktan başka yaptığım bir şey yoktu. Fetih'le gözlerimiz aynı anda birbirini buldu.

"Ben her uyandığında sana dönüğüm farkında değil misin?"

Elimi çekmeyişimden ya da tutulmamdan yüz buldu bilmiyorum ama önce ellerimizi yastığa koydu sonra kısmen yüzünü ellerimizin üzerine.

Söylediğini çürütmeye çalıştım korkuyla. Neden aklıma Fetih'in yüzünü değil de sırtını gördüğüm bir sabaha uyandığım gelmiyordu? Gelmesi lazımdı yalan söylüyordu.

"Tutuş o tutuş bırakmıyorsun bir daha. E iş güçte kalıyor, dönemiyorum bir daha odaya. Elim yatağın üzerinde uyuyorum el mahkum, artık sen ne zaman bırakıyorsun ben de bilmiyorum o kadarını."

İçim, kirpiklerim, yüreğim, hatta ellerim... Titriyordu. Birazı korkuyla birazıyla heyecanla.

"Yalan söylüyorsun," diye direttim. "Yok öyle bir şey. Tutmuyorum senin parmağını falan. Yalancı." Gözlerimi gözlerinde sabit tutmasam da yüzünde inkarıma ufak bir tebessüm karşılığı vardı, görebiliyordum. Sonunda parmağımı çekmeyi akıl ederken fazla hırçın davranmam tırnağımın yüzünü çizmesine bile neden oldu. Yine de kalkmadı, bir tepki vermedi.

"Yalancı," diye tekrar ettim. Beni kandırdığını kabul etmesini istiyordum. Başka türlüsü mümkün değildi. Kafamın içinde bir sahne canlanmak istiyor ama ben izin vermiyordum. O sahnenin Fetih'ten kaynaklı hatırlanması kadar büyük bir ayıp olamazdı. Bunun ağırlığını nasıl kaldırırdım onu bile bilmiyordum.

"Yok parmağını tutuyormuşum da..." sırt üstü konuma geçip suratını çektim gözümün önünden. Sırtım artık ona döndükken bir çocuk gibi yorganı kafama kadar çekip saklanmamak çok zordu.

Altta kalmayıp konuştu.

"Ve bunu en başından beri yapıyorsun. İlk haftaydı yanlışım yoksa. Artık aramızda rutin oldu. Yanına yaklaşmam yeter sen uyurken, kokumu mu alıyorsun artık ne yapıyorsan. Bu senin için artık bir alışkanlık Efsun."

Dişlerimi bastırdım öylece birbirine. Yapmıyorsun Efsun. Yalan söylüyor o. Yapmıyorsun. Fetih'le aranda böyle bir bağ yok ki? Şüphe etme kendinden, yapman mümkün değil.

"Yalancı köpek!" Dişlerimin arasından konuşurken ellerimi yumruk yapmış serçe parmağımı özellikle daha sıkı bastırıyordum. "Bıraksaydın?! Aptal mısın bütün gece kolun havada yatıyorsun? Kimi kandırıyorsun sen ya? Ben senin parmağını tutacağım sen de canıma minnet deyip bütü-"

Lafımı böldü. Balla değil bıçakla. Canım resmen yanıyordu o böyle konuştukça. Soluk boruma bıçak dayıyordu. İçimde bir kayık, kayığın içinde üç kişi. Ben, annem ve babam. Kayık bir denizde yüzüyor, içinde ki balıklar anılarımız birikmişliğimizdi. Ve Fetih o kadar zorluyordu ki bazı anlar o kayığa binmek için her defasında onu almamak için o denize

düşmeyi göze alıyordum. Ama artık direnecek gücüm kalmamıştı. Rüyalarıma da direnemiyordum artık. Saçma sapan denk gelişlere de.

Son cümleleri artık o kafamda canlanmak için çırpınan sahnenin ipini aldı benden. Ben tepine tepine ona sırtımı döndüm, gözlerimi bastırarak yumdum. Yorganı başımdan yukarı çektim ve bir daha ona dönmedim. Yanımda uyusa bile.

"Tabi başta çekmeye yeltendim parmağımı. Ne bileyim tesadüfen tutmuşsundur diye ama yok. Bıraktığım gibi mır mır konuşmaya başlıyorsun. Hani bebekler olur ya, bir şeyler anlatırlar kendi dillerinde. Konuşmayı bilmiyorlar tabi, kelimesiz dilleri anca mırıltıya döner. Hiç durmadan. Aynısı. Fazlası var eksiği yok. Parmağımı tekrardan tutup uykuya dalmayana kadar konuşmaya devam. Denedim yani dediğini bir iki kez, işim gücüm var diye de yaptım, kolum havada kalmasın diye de yok sökmedi sana. Bana da başka çare kalmadı. Ben de kabullendim. Alışkanlığın alışkanlığım oldu."

Babamla aramızda ki şeyi oyuna dönüştürmemizle mutfağa varışımız daha uzun sürse de daha eğlenceli, bol kahkalı. Ben onun kucağında hala uykulu gözlerle dururken mutfağa yaklaştıkça annemle son zamanlarda çok ama çok fazla dinlediğimiz şarkıyı yine duydum.

'Kusura bakma iş işten geçti
Olamam ben artık eskisi gibiiiiiii'

Ve araya annemin çikolatalı suflenin üzerine konulan dondurma gibi bir tatlılıkta sesi girdi.

'Benim de gözüm artık açık
Her yanıma kısmet saçıldı
İstemem artık ne aşk ne karakter
Dünya para üzerinde döneeerrr'

Bizi görmesiyle sondaki kelimeyi daha çok uzattı, ellerindekileri bırakmadan babamın sinesinde ona bakan bir çift uykulu göze gülümsedi.

Benim annem dünyanın en güzel annesiydi. Her anne güzeldi belki ama yemin ederim benim annem dünyanın en güzel annesiydi. Bu gördüğüm bunun en büyük kanıtıydı.

"Ay gözlerim kamaştı," Dedi şen şakrak bir sesle. Sonra güneşe çıkmış gibi gözlerini kıstı. "Gözlerim kamaştı, gözlerim kamaştı." bir an telaş yapması beni tedirgin ederken ellerindekileri bırakıp gözlerini ayırmadan benden bize ilerlemeye başladı. O da öğretmendi ama benim öğretmenimden daha farklı giyiniyordu.

Daha şey...

Süslü!

Tıpkı benim kıyafetlerim gibi!

Topuklu ayakkabılarının tıkırtıları mesela en sevdiğim sesti. Ben ne zaman giyebilecektim artık? Ne kadar kalmıştı o kadar büyümeme? Kendime söz vermiştim 'O kadar büyüdüğünde Efsun, bir daha küçülene kadar hep topuklu giy!'

Annem yüzümü yavaşça babamın sinesinden çıkarırken "Hanımefendi ne kadar güzelsiniz böyle..." Dedi hayran hayran. Hayrandı bana... Ben de ona... Babam da ikimize... Egemen'de bana... Ama bunu sadece ben biliyordum.

"Kim doğurdu sizi?" Diye devam etti annem gibi değil de ilk defa gördüğüm başkası gibi ama bu fazla sürmedi, burnumdan öpmeden hemen önce sorusuna yanıt verdi.

"Aaaa ben doğurmuşum!"

Yüzümün her bir tarafını öperken o güzel kokusu yine doldu burnuma. Benim annem dünyanın en güzel kokan annesiydi bir de. Her anne güzel kokardı ama birincilik annemdeydi. O beni ben onu koklarken şarkı arkamızdan devam ediyordu.

"Her şey mal mülk
Her şey para pul
Dostlukmuş sevgiymiş
Ara dur "

Biz annemle öpüşüp koklaşırken babam o kadar süre sessiz kalmıştı ki ikimizin de gözü aynı anda anlaşmadan ona döndüğünde o bize değil o müziğin çaldığı yere bakıyordu.

Neden bizi izlemiyordu ki?

Yüzünde kapıdaki güvenlik amcanın yüzündeki gibi huysuz bir hal vardı. Onun gibi evet. Bizim ona baktığımızı biliyordu galiba. Annem onu da öperken yanaklarından "Yine Efsun'la uyumuşsun?" Derken sesinde sitem ya da kötü hiçbir şey asla yoktu. Babamın gözleri annemi bulurken uyandığımdan beri hala tuttuğumu farkında olmadığım ellerimizi kaldırdı. Babamın serçe parmağı avucumun içindeyken uzun uzun baktım ellerimize.

Annem kıkırdadı elleri suçlular gibi havalandı ve dudaklarını büzdü. "Bakma öyle, bu huyunu benden alması benim suçum değil."

Babamın yanıtı gecikmedi. "Bu ufacık ayrıntıyı bile senden alması senin suçun bence. Mümkün olsa tek başına yaptığını düşüneceğiz farkındasın

değil mi?"

Babamın gözleri bana kayarken pek bırakmaya niyetli olmadığım parmağına yaklaştırdı yüzünü ve elimden öptü.

"Annesi kılıklı." Burnunu burnuma sürttü. İşte bu en sevdiğimdi, dakikalarca bunu yapabilirdik. Annem girdi araya yoksa daha çok devam ederdik.

"Günahımı alma," dedi. Sesi pamuk şeker gibiydi. "ben tuttuğum parmak gidince avucumdan, bebekler gibi mırın mırın konuşmuyordum. O Efsun'a özel."

Babamın gözünde nasıl bir hale dönüştüm bilmiyorum ama "Babasının bebeği," dedi, bunun gerçekten böyle olduğunu eminken. Yanağımdan ısırırken"Prensesim benim."

Sonra aniden bir sevgi yumağının içine düştüm. Bir taraftan annem bir taraftan babam. Bir taraftan ben. İstisnasız her sabah. Bir kahvaltı kadar düzenliydi bu yaptığımız. Ta ki babamın dikkati aniden yine arkaya kayarken.

"Şu şarkıdan hiç haz etmediğimi biliyorsun."

Şaşkın şaşkın ona baktım? Nedendi ki? Çok güzel söyleniyordu, çok güzeldi dinlemek.

Annemin bana olan şefkati aniden bölündü, elleri benden ayrılıp babamın yüzünü buldu. Yanaklarından yavaş yavaş öperken "Yaaaa," Dedi şaşkınca. "Öyle mi öyle miii? Benim tamamen aklımdan çıkmış," duraksadı sağladığı sessizlikle şarkıyı dinledi birkaç saniye. "ama bak şimdi hatırladım." Yüzleri dip dibe annem ona asla gülümsemeyen babama gülümsedi.

Kırılmıyor muydu? Babam ona böyle huysuz hatta biraz sinirli bakarken kırılmıyor muydu? Ben değil gülümsemek babamın yüzüne bile bakamazdım. Ama hayır annem bu durumdan o kadar memnundu ki sanki babam şimdi ona böyle bakmasa bu kadar mutlu olmayacaktı.

Biraz geri çekildi ve bana baktı. Gözün içi gülebilir miydi? Anneminki resmen gülüyordu. Yüzünde benim kadar çok ve belirgin olmayan ama benimki kadar güzel bakan çillere baktım sonra rujuna.

İstesem bana da biraz sürer miydi? Okula gidiyordum ama çok az. Çok çok az. Gerçekten çok çok az. Babamı kandırabilirdik. Bunu çoğu kez yapıyorduk.

"Bebeğim baban neden bu şarkıyı sevmiyor biliyor musun?"

Sevmeliydi. Çünkü ben bütün sözlerini ezberlemiştim. Bugün babam beni okula götürecekti yani ben tıpkı dün gibi bunu durmadan söyleyecektim.

Babam ellerini arkadan saçlarımın üzerine koydu, sonra konuşurken beni boynuna sakladı.

"Bunu anlatacak halin yok değil mi?"

Başımı merakla çıkardım aradan annemin büyüyen gülümsemesine baktım.

"Ay yok artık tabi ki anlatacağım. Bunu bilmeye kızımızın da hakkı var."

Başımı ağır ağır sallarken uykum iyice gidiyordu benden.
"Evet baba," Dedim. "Benim de bunu bilmeye hakkım var."

Babam bayılacakmış gibi annemden bana çevirdi gözlerini. "Öyle mi küçük hanım?" Dedi bana anneme baktığı gibi bakmazken. Başımı salladım ağır ağır.

Babamın aralanan dudakları artan sesle kaldı öylece. O kadar komikti ki, bu haline rağmen burnumu sakallarında gezdirdim ardından hiç beklemeden öptüm. Beni tutuşu daha da sağlamlaştı, derin bir nefes aldı ve annem aniden anlatmaya başladı. Kahvaltı hazırlamaya da bir taraftan devam ediyordu.

"Şimdi Efsun," dedi. "Henüz daha üniversitedeyken biz yani daha evli değilken" Başımı yatırdığım omuzdan yavaşça sordum.

"Ben daha yok muydum?"

Başını iki yana salladı annem. "Hayır bebeğim yoktun sen daha." Ağzına attığı bir dilim peynirle elindekileri masaya yerleştirmeyi sürdürdü. "Tamamen babanın yaptığı hatalar yüzünden ben babandan ayrıldım. Kimin haklı olduğunu söylememe gerek var mı annem?" Ben babamın yüzüne bakmıyordum ama annemin gözü çok sık kayıyordu.

Başımı iki yana salladım. Bu en az adım kadar iyi bildiğim bir soruydu. "Hayır tabi ki anneeee," Dedim gözlerimi kırpıştırırken.

'Bak deme bana bakamam gözüne
Gül deme bana gülemem yüzüne
Kusura bakma iş işten geçti
Olamayız artık eskisi gibiiiii"

Annem şarkıyla aynı anda konuşmaya devam etti. "Aferin benim kızıma. Neyse epey kalabalık bir öğrenci ortamında, nerede olduğumuzu boşver uzun bir hikaye o," başımı ağır ağır salladım babam ilk kez araya girdi.

"Yeter bu kadar biz hazırlanmaya gidiyoruz." Tam arkasını dönecekken izin vermedim.

"Annem konuşuyor baba," Dedim bilmiş bir tavırla. "Sonuna kadar dinlememi sen söylemiştin. Unuttun mu?"

Burun buruna gözlerime baktı. "Ben sana okula giderken yüzüne bir şey sürmemen gerektiğini de söylüyorum ama sen hep unutuyorsun bunu Efsun, nasıl olacak bu?"

Evet unutuyordum. Ne yapabilirdim? Unutuyordum işte. Mesela bugün de unutacaktım. Ne yapabilirdim?

Babamın bakışlarından kaçmak için başımı omzuna bırakıp anneme baktım. Annem ne yaptığımı hemen anlayıp "Neyseeee," Dedi uzatarak.

"Ben müzik grubundaydım. Ama aniden söyleyeceğim şarkıyı değiştirdim. Baban o gün onunla beraber, henüz daha ayrılmamışken seçtiğimiz, bizim şarkımızı söyleyeceğimi düşünüyordu. Onu dinlemek için gelmişti."

Şaşkın şaşkın anneme baktım. Bunu gerçekten yapmış mıydı?

"Henüz daha aramızdaki şeyin ciddiyetini kavramamış baban o gün tam olarak bir şeyleri anladı. Surat ifadesini," duraksadı arkadaki kaset çaları işaret etti ve aynı anda şarkıya başladı.

"Benim de gözüm artık açık
Her yanıma kısmet saçıldıu," o kadar muhteşem bir şekilde şarkıyı söyleyen kadından kendi sesine dönüştürdü ki dudaklarım hayran hayran kıvrıldı. "Kısmını söylerken görmen gerekirdi Efsun..."

Babamın yüzüne baktım kıkır kıkır gülerken. O kadar mutsuz gibi bana bakıyordu ki güldüğüme utandım, surat asmak istedim ama olmadı.

"Babaaaa," diye sızlandım ellerimi yanaklarına koyarken. Burnunu dişlerken eskisi gibi gülmedi.

Annem gibi aynı yeri tekrar ettim.

"Benim de gözüm artık açık
Her yanıma kısmet saçıldıuı." Babamın burnumu iki parmağının arasına sıkıştırmasıyla hiç hoşuma gitmeyen bir tehdit aldım.

"Bundan sonra benim değil annenin parmağını tutup onunla uyursun artık Efsun Hanım." Suratım anında asıldı, başımı sızlanarak geriye attım. İyi de ben bunu isteyerek yapmıyordum ki... Hatırlamıyordum bile, tek bildiğim sadece babamın serçe parmağını tuttuğumdu. Benim şimdi ne suçum vardı ki?

"Tehdit etme kızımı." Dedi annem elindekini bırakıp bize yaklaşırken. "Hem ben bunu senin yaranın üzerine tuz basmak için söylemedim."

Babamın yarası mı vardı? Hani neredeydi?

"Sadece ileride benimle aynı durumu yaşarsa bu taktiği uygulasın diye anlattım."gözleri beni buldu saçlarımı sevdi. "Baban dahil üç karşı cinste denendi ve işe yaradı." Duraksadı bir an telaşla babama baktı. "Diğer ikisini benim tavsiyemle kızlar denedi. Benimle alakası yok."

Yüzündeki telaş kısa sürede dağılıp bana baktı tekrar. "Hangi kısmı bastırarak söylemen gerektiğini biliyorsun hayatım. En kibar bu şekilde akılları başlarına geliyor, bunu aklına not et tamam mı anneciğim?" Bir şeyleri anladığım kadarıyla anlamadığım bu anda annemin başka bir tavsiyesi geldi aklıma.

'Söylediklerimin vitaminini büyüdükçe alacaksın annem, sen sadece şimdilik ye.'

Babamın beni tutuşu sertleşti anneme kafa sallayan benim yüzümü kendinde sakladı. "Bıkmadın değil mi şu kıza abuk subuk bir ton tavsiye vermekte?" Annem tıpkı babamın beni yüzüme sürdüğüm şeyler konusunda uyardıktan sonra benim omuz silkmem gibi omzunu silkti.

"Yarınımız ne olacağı belli mi ya," diye söylendi annem. "Akla gelecek her konuda ona tavsiye vermek benim görevim. Sadece eğitim açısından yatırım yapamayız. Bu çok bencilce."

Annemin bu söylediklerini unutmaz mıydım ki ben? Tamam on yaşına kadar hatırladım ama yirmi yaşına gelince son on seneyi hatırlardım sadece. Olsundu anneme sorardım ben yine. O da baştan anlatırdı.

"Öyle mi?" Dedi babam. Sonra kafasını geriye çekip bana baktı. "Benim kızım biraz üzülse, birazcık üzse biri onu, muhatap bile olmadan karşı tarafla koşarak benim yanıma geleceğini zaten biliyor. Senin gibi bin taktik yok. Kısa ve net. Babasının dizinin dibine geliyor ve tüm sorunlar çözülüyor. Başka bir şey yok yapması gereken, o gelmezse ben zaten gidip onu alıyorum."

Doğru söylüyordu... Bu en basitiydi aslında. Babama koşmak. En kolayıydı. Ve biliyordum annemin söylediklerine gerek kalmayacaktı ki. Hemen babama koşacaktım. Bunu anneme söyleyemedim üzülmesin diye.

Annem tam karşılık verecekken engel oldu. "Bu konu uzarsa bugün herkes geç kalacak ve ben tüm gün mutsuz olacağım." Hepimizin gözü saate kaydı ve annemin ağzından bir mırıltı döküldü. "Derse yetişmem lazım." Dedi telaşla. Sonra ilk babama yöneldi.

"Kahvaltı hazır, güzelce yapın. Biz Efsun'la haftalık kombinimizi yaptık zaten o ne giyeceğini biliyor. Örülü saçlarını açıyorsun veeee," gözleri bana çevrildi. "Maşalı oluyor saçları." Dudaklarım heyecanla kıvrıldı.

"Dudaklarıma o kirazlı şeyi sürebilir miyim?" İki çift göz bana baktı. Gülümsedim. "Kurumaması için..." Annem kafasını iki yana sallayıp güldü ve
bana yaklaşıp kulağıma fısıldadı.

"Rengini vermesi için kat kat sürmek yok, o zaten dudakta kaldıkça veriyor rengini tamam mı güzelliğim?" Başımı salladım yavaş yavaş ve babama gerekli cümle kuruldu.

"Hava soğuk dudakları kuruyor, nemlendiriciyi de sürmeyi unutmayın olur mu?" Babam başını sallarken anneme yaklaşıp birkaç kez farklı noktalardan öptü.

"Çık artık, geç kaldıkça arabanın hızını arttıracaksın." Annemi bu söylediği gülümsetti bu kez o öptü. Ruj izini bıraka bıraka.

"Sizi çok seviyorum." Dedi beni de öperken. Sonra daha da hızlandı. Çantasını toparladı hızlıca son kez daha öptü ve babamın cümlesinden hemen sonra kapıdan çıktı.

"Hız yapıp gaza abanma, eve senden önce ceza kağıdın gelir inkar da edemezsin." Sonra yavaşça hala çalan şarkıya yürüttü bizi ve durdurdu şarkıyı. Bir an aşırı bir sessizlik oluştu. Öyle ki bakakaldık birbirimize ve yine o cümleyi kurdu.

"Ne yapacağım ben sizinle?"

📎📎📎

Uyumadan önce herhangi bir şarkıyı, duayı veyahut bunun gibi devamı olan bir şeyi söylemeye başlayıp bilincimiz kapanmadan bunu tamamlayamazsak; bütün gece beynimiz bunu tamamlamak için çabalar ve muhtemelen uykuya tam anlamıyla dalamayız. Beyin öyle bir mekanizmadır ki yarım olan hiçbir şeyi kabul etmez. Bunu önlemenin tek yolu da yarım kalan şeyi tamamlamadan gerekirse yatağa bile yatmamaktır.

Bunu yapmamamın bedelini ödemiş birkaç saatlik uykuyu kendime zehir etmiş, şimdi kısık uykulu gözlerle karşıyı izlerken Sezen'in şarkısını kaçıncıya tekrar ediyordum bilmiyordum.

"Her şey mal mülk her şey para pul
Dostlukmuş sevgiymiş ara dur."

Bıkkınlıkla ve keskin bir baş ağrısı ve beraberinde yedikten sonra hemen uyuduğumdan mayhoş bir mide bulantısıyla Fetih'in başını koyduğu yere bakıyordum. Uyumamıştı yanımda. Ya da sadece uyumamıştı bilmiyorum. Çalan bir telefonu hayal meyal hatırlıyordum ama odadan çıkışı yoktu.

Başının yastıkta bıraktığı çukur çoktan silinmiş, sıcaklığı da kaybolmuştu zaten. Perdenin ötesine baktım, hava galiba kararmıştı. Dinlenmesi gereken bedenim daha bir yorgun yataktan doğrulurken sırtımı esnetebildiğim kadar esnetip geriye doğru yatırdım omurgamı. Yerde yatmak sıkıntılıydı, Fetih bunu niye hiç dillendirmiyordu?

Boynumu kütlete kütlete panduflarımı giyerken üzerime yünlü toz pembe bir hırka alıp aşağı inmeye başladım. Odanın kapısı aralandığı gibi buram buram yemek kokuları burnuma çarptı. Tahmin ettiğim gibi o zaman vakit akşama yaklaşmıştı.

Dikkatli adımlarım direkt merdivenlerin sonuna açılan mutfağa yönelirken gözlerim evin içinde dolanıyordu. İki kişinin çalıştığı mutfağa yavaşça girerken "Kolay gelsin." Dedim daldıkları işten dikkatlerini kendime çekerken. O an bir 'Sen anca yat Efsun' farkındalığı geldi. İnip yardım edebilirdim, bir işin ucundan tutabilirdim sanki.

Pınar'ın bana bakarken parıldayan iri gözleriyle denk gelirken gülümsedi "Sağ ol Efsun yenge." Dedi tencerede ne olduğunu bilmediğim ama kavurma tekniğini kullandığını çıkardığım şeyi izlerken. Sultan babaanne "İyi oldun mu kızım biraz?" Diye sordu büyük bir ustalıkla makine gibi sarmaları sararken. Görmek bu işi yaparken ona o kadar gereksizdi ki bir an bir sarmayı yaklaşık bir dakikada sarışımı hatırladım ama buna rağmen o masaya doğru ilerledim.

"Daha iyiyim." Dedim sadece ellerini takip ederken. "Ben uyuya kalmışım yoksa inip yardım ederdim, gerç-"

"Sana nane limon yapmamı ister misin?" Pınar lafımı böldüğünde söylediklerimi gereksize düşürdü. İstemsizce gülümsedim böyle sıcacık. Malum ben hibiskus çayına alışıktım. Böyle bir teklif değerli hissettirdi bir an.

"Teşekkür ederim ama midem bulanıyor." Boşluma gelen bu cümle ortamın da boşluğuna geldi.

Bu ailenin hiçbir ferdinin yanında mideyle ilgili bir şey söyleme Efsun!

Dudaklarım birkaç kez aralanırken telaş yanaklarımda yanma yaptı ağzımda her kelimeyi gevelerken buldum kendimi.

"Şeyden hava değişikliğinden." Beni takip eden iki insana bakarken bu yeterli gelmedi kulağıma ve devam etti. "Bir de bugün pijamalarımla çıktım dışarı hava da buz gibi. Bünyem çok hassas benim. Üşüttüm herhalde. Ama kusma yok zaten yani. Ekşime gibi. Hani öyle. Geçer yemek yedikten sonra."

Elim ayağım nerede duracağını bilemezken "Ben de sarayım sarma." Dedim hemen. "Bir tane düz tabak verir misin bana Pınar? Varsa servis tabağı."

Neden içimden bir his Pınar sırtını bana döndüğü gibi güldü diyordu?

Ve eğer ki bu Karadere'ler tarafından bana yapılan mobbing biraz olsun Fetih'e de yapılmıyorsa çok büyük yazıklar olsundu herkese. Gerçekten bu sıkıntıyı bir tek ben yaşıyorsam, Fetih'te her bulduğu boşlukta sıkıştırılmıyorsa kırgınlığım herkeseydi.

Kapalı bir kutu gibiydi Fetih. Eğer ki ona yapılıyorsa da gelip bana anlatmazdı söylemezdi. Ben bir şekilde sitem ederken dillendirirdim belki ama o öyle değildi. Gelip bana ağlayıp zırlayıp isyan etmiyordu. Keşke etseydi. Etseydi de bunun zevkini de biraz ben yaşasaydım.

Önüme konan tabağa bakarken sıcak suya bastırılmış yapraklardan birini aldım. Harç zeytinyağlı değildi, etliydi. Kaşıkla yaprağın içine koyarken sessizlik hakimdi artık. Kimse konuşmuyor ama herkes bana bakıyordu sanki. Ve aniden kalbimi tekletecek bir soru duydum. Birkaç dakika önce sorulsa sıcacık olur, aptal gibi gülümserdim ama şimdi bayılma etkisi yaratmıştı.

"Canın bir şey istiyor mu kızım?"

Bunu Efsun'a mı soruyorlardı yoksa hamileliğinden şüphelendikleri Efsun'a mı?

"Aaa evet yenge, varsa söyle bir çırpıda yapayım hemen."

Bunu Efsun'a mı teklif ediyorlardu yoksa hamileliğinden şüphelendikleri Efsun'a mı?

"HAYIR!" korkum o kadar büyüdü ki bunun bende fobi olduğunu bu çıkışımdan anlamak mümkündü. Evet fobi. Karadere ailesinin eseri.

"Hayır yani," sesim alçaldı. Çok şüphe çekecek davranışlar sergiliyordum ama elimde değildi. Tutamıyordum kendimi. Belki o niyetle sormamışlardı bile ama tek gayem bu ihtimali tamamen çürütmekti.

"Hiçbir şey çekmiyor canım. Hiç çekmiyor yani. Zahmet etmeyin. Ne konulsa önüme yerim ben zaten yemek seçmem. O şekilde." Sardığım ilk sarmanın şekline havaya kaldırıp bakarken kıyas yapmak için diğer sarmalara baktım. Bakmaz olaydım.

Onlar Allah'ın lütfuysa benimki Allah'ın cezasıydı.

Sarmayı moralim epey bozukken diğerlerinin arasına bıraktım üzerimdeki hırka beni resmen ateşten ateşe atarken aniden "Fetih nerede?" Diye sordum bilmem neden. Buradan koşarak çıkmak istiyordum. Nedense

bulduğum çözüm de bu olmuştu. Ve şu an iyice algıları kapanan bana hiç olmayacak bir cevap geldi.

"Efsun'un yanında."

Bu, ben bu kadar karışıkken söylenir miydi? Benden bir tane daha var, onun yanında sandım ilk dört saniye boyunca. Pınar'a şaşkınca bakarken tam açıklayacakken tuttuğum nefes "Haaaa," diye döküldü. Elimi dizime vururken "Tamam tamam." Dedim anladım der gibi. Bu bana yeterli bir sebep olmuş gibi aniden ayaklandım "Ben bir bakayım o zaman." Deyiverdim, deyiverdim de bu aramızın bozuk olduğu kişiler tarafından bir güzellikle karşılandı ama ben Efsun Zorlu hiç yanlış anlaşılmaya fırsat vermeden altın vuruşu yaptım.

"Efsun'a bakayım." Üzerimdeki hırkayı çıkarmak istesem de hasta oluşumu az önce kıyafetime bağlamışken şimdi bu absürtlüğü yapıp şüpheleri kuvvetlendirmek istemedim. Mutfaktan sakin adımlarla çıksam da görüş alanlarından çıktığım gibi koşa koşa çıktım evden. Bu koşuşum Efsun'a yaklaşana kadar sürdü, Fetih'in Efsun'la nasıl zaman geçirdiğini bilmek için gizli kalmak her şeyiyle daha mantıklıydı. Panduflarım, pijamalarım ve ben sinsice o bölgeye yaklaştık ama beni karşılayan insan sesinden yoksun bir gürültüydü. Ne yaptığını anlamam için görmeme gerek yoktu, gelen vurdulu kırdılı sesler yine bir şeyleri tamir ettiğini gösteriyordu. Yine de içeri girmeden sessizce kafamı uzattım.

Üzerini değiştirmiş ama tek farklılık altındaki eşofmanda olmuştu. Kazağın sadece markası değişikti, renk olarak da model olarak da aynıydı. Altına siyah bir kot çekmiş, önünde uzun bir tahta, karşısında Efsun. Kulağının arkasına sıkıştırdığı kalem gelişigüzel değil de santimi santimine dikkatle yaptığının kanıtıydı. Yayvan bir şekilde oturmuş ahşap sandalyeye, küllüğünü yan tarafta tamir ettiği şeyin sağlam parçası üzerine koymuştu. Uzun ince parmakları ve sıkı tutumundan dolayı iyice belirginleşen damarları ustalıkla bir şeyler yapıyordu ama pek de anlayabildiğim şeyler değildi. Kıyıda köşede de yapabilirdi aslında niye Efsun'un önüne oturmuşt-

"Sizin kumaşınız bir ama," yanlarına dalmak için hazırlanan bedenim olduğu yerde kaldı. Gözlerim kısıldı. Sohbet mi ediyorlardı? O yüzden mi karşılıklı oturmuşlardı?

Fetih aniden elindeki şeyden kafasını kaldırıp Efsun'a baktı ve benim taktığım bandananın ucundan tutup bıraktı bir an.

"Şu tipe bak şaka gibi."

Fesupanallah...

"Renginiz zaten tutuyor. Allah'ın gücüne gitmesin benziyorsunuz da."

Ona sinirli olmasam gülerdim gibi ama sadece dinledim. Bir de şey, benzediğim Efsun'a bir de Efsun tarafından alıcı gözüyle baktım. Fena değildi bence, oldukça sevimli bir hayvandı. Üstelik benim taktıklarımla daha sevilesi bir hal almıştı.

Sonra aniden beni de hayvanı da korkutacak şekilde yükseldi. "Değil mi lan?" Baş parmağımı damağıma bastırdım.

Sakat. Gerçekten. Sakat.

Ve gariptir karşılık da aldı. Efsun mö'ledi. Olay gittikçe garipleşiyordu. Fetih bu koyu sohbete devam etti. "İşte bak mesela o olsa muhalefet olurdu. Sen hemen basıyorsun onayı. Aferin."

İşti bik misili i ilsi mihilifit ilirdi.

Sonra başını iki yana salladı, ilgilendiği şeye eğerken ağzının içinde bir şey söyledi ama seçemedim. Kendi kendine konuşmuştu Efsun'a söylememişti.

"Ha bak bir de sen onun aksine dinlemeyi biliyorsun."

Efsun'a da beni şikayet edemezsin ya. Bunu yapamazsın ya. Omzumu kenara yaslayıp dinlemeye devam ettim ve aniden Fetih kendine yakışacak şekilde konuştu.

"Son olarak ondan daha çok kafan çalışıyor."

Gözlerimi devirerek elimi yüzüme çarptım. Normal koşullarda bir Fetih zaten mutlaka benim hakkımda olumsuz konuşurdu. Arkasından onun taklidini yaparken hiç beklemediğim anda gol yedim.

"Mesela sen olsan, şu an gölgenin üzerime düştüğünü ve seni fark ettiğimi anlardın." Bu cümleyi beklemeden bir önceki cümlenin abartılı bir şekilde taklidini yaparken yamulttuğum yüzümle Fetih'e yakalandım göz göze geldik. Bu halime cıkladı, kendimi nasıl toparladığımı anlayamadım ama cümlesi bir taş gibi kafama çarptı.

"Konuşurken bu kadar çirkin olduğumu sanmıyorum."

Samimiyetsiz bir şekilde gülümserken aniden yüzümü soldurup gözlerimi devirdim. "Çirkinsin ama."

Elinin altındaki şeyin bir tabure olduğunu fark etmem aniden tek eliyle düze çevirip yanına koymasıyla oldu.

"Gel otur da sağlamlığını test edeyim." Huysuz huysuz ona bakarken ilerledim ama söylediği yere oturmadım. Efsun'la Fetih'in arasına girdim bandanasını düzelttim önce ardından yumuşak tüylerinden öptüm.

"Anne yesin mi seni?" O kadar uysaldı ki, aynı benim gibi... Kulaklarına kadar her bir karışını okşarken Fetih yokmuş gibi davranıyordum ben ta ki aniden karnımdan tutulup geriye doğru hızla çekilene kadar. Ağzımdan kontrolsüz bir bağırış koptu ve kendimi aniden o taburenin üzerinde buldum.

Bana gerçekten bir kilo salatalık gibi davranıyordu bu adam. İlk tepkim ayağına tekme atmak üzerine oldu ama denk getiremedim. "Ya senin sorunların mı var?!"

Kendi oturduğu sandalye olduğundan geriye doğru yaslanabildi. "Sağlamlığını test ettim, elime sağlık. Olmuş bu." Biz üç ineğin ortasında oturmuş ne yapıyorduk?

"Beyinden yana hiçbir şey yok. Nasıl geldin bu yaşa aklım almıyor?" Kurduğum cümleden sonra devamı aklıma iki saniye içinde geldi.
"Benimki de soru... Tabi ki yalan dolanla."

Eli alnına gitti birkaç kez yavaş yavaş vurdu. Bir temiz ofladı, sonra etrafına baktı. "Sence de konuşmak için çok doğru bir zamanlama değil mi Efsun?"

Konunun dönüp dolaşıp aynı yere gelmesiyle bu kez hiç laf yarışına girmeden "Bir git işine," diyerek ayaklanmaya kalkıştığımda tabureyi kendisi tamir etti diye herhalde sağlamlığına güvenip altından tutarak tek bir hamleyle beni kendine çekti.

"Tamam tamam." Dedi usluca. "Gitme. O kadar da uygun bir zaman değil zaten. Seni deneyeyim dedim."

Fetih hiç dayak yememişti gerçekten. Hiç o temkinlilik yoktu. Hareketlerinden belliydi.

"Beni deneme," dedim bastırarak. "Zamanında konuşmayan kimseyi dinlemem ben. Zamanında konuşmadın, şimdi de sus artık."

Ben hem boyumun hem de taburenin alçaklığından alttaydım. Yüzlerimiz denk değildi Fetih aniden eğilmeyene kadar. Kendime onu kadar güvenip bu kadar taşlı bir zeminde tabureyi arkaya itmedim onun yüzünden kaçmak için gözlerimi omzunun arkasında bir yere diktim. Kollarım da önümde bağlanmıştı.

"Hiç mi yok senin yumuşak karnın?" İzlediğim yerden gözlerimi çekmezken bir kanunu okur gibi cevap verdim.

"Yok."

Yoktu. Kaybetmiştim. Vardı da kaybetmiştim evet. Herhalde bir yedi sekiz sene geriye gitsek Fetih'i on kere affetmiştim diyemesem de beş kere

dinlemiştim diyebilirdim. Ama şimdi yoktu.

"Bir bana mı yok yoksa herkese mi?"

Bunun cevabı bende bile yoktu. Onun dışında herkese yumuşak tarafım var asla demiyordum ama herkesin dışında ona daha bir gaddardım. Bu kabullenilmiş bir gerçekti.

"Herkese olsun." Dedi benim sessizliğim karşısında. Bu bir dua gibi döküldü dudaklarından ve itiraf etmeye devam etti. "Aksini sindiremem."

Çenem dik, yüzü en azından alıp verdiği nefesleri hissedeceğim kadar yanımdayken bir süre ben başka tarafı izledim o beni. Dakikayı doldurduk belki de bilmiyorum.

"Zeliha dahil hiçbir insan evladının tavrını bu kadar çekemezdim ben, şu hale bak suratıma bile bakılmıyor ama dibinden santim ayrıldığım yok." Yanaklarımın içini dişledim. Halbuki ben olsam milyon kere bak yoluna derdim beni bu denli dinlemek istemeyen birine. Ama o kadar inatçıydı ki Fetih pes etmiyordu.

"Evlenince harbiden değişiyormuş işler. Babam derdi de kulak asmazdım."

Durup durup susan ben yine hiç olmadık yere müdahale ettik. "Evli değiliz biz."

Aynı anda bir farkındalık geldi buldu beni. Yine haddim olmayan beni ilgilendirmeyen bir şeyi düşündüm.

Gerçekten evli olmayan bir kadında bu kadar diretip pes etmiyorsa, gerçekten evli olduğu bir kadında neler olurdu?

Bu sorunun cevabı beni bile boğacak kadar uçsuz bucaksız bir soruydu. Çok leş bir soru. Hatta iğrenç.

"Çıkar kimliğini göster." Diye her zamanki savunmayı yaptı ama bu kez benim cevabım farklı oldu.

"Neyse ki adliye yolu bana saatler önce gözükmüştü. O zaman da söyle baka-"

Ayakkabısının ucuyla benim pandufumun ucuna vurduğunda "Bak aklıma gelmişken ne soracağım." Diye böldü beni. "İyi uyuyabildin mi? Geçti mi ağrın?"

Lafı döndüreyim diyemeyen de saçmalıyordu işte.

Cevap vermeme konumuna geri dönerken ben yine aynı yeri o yine beni izlemeye devam etti. Arada sırada mö sesi de geliyordu ama ikimizde umursamıyorduk.

"Sen zayıflamışsın." Dedi yine konuyu değiştirerek.

Dertten tasadan. Sinirden stresten. Kahrından.

"Gerçi bendeki de laf sabahtan beri meyveden başka ne yedin?"

Yememiştim ama midemdeki doluluğu hissedebiliyordum. Mutsuzluktan artık tatlı bile canım istemiyordu.

"Hadi gel gidip bir şeyler yiyelim. Çorba iç en kötü akşam yemeğinden önce. Uğradın mı mutfağa buraya gelmeden?"

Uğradım, sonra koşarak buraya geldim. Diyemedim tabi ama o problem çözen bir öğrenci edasıyla konuştu

"Muhakkak uğradın." Ben boşluğu izlemekten sıkılmıştım o sıkılmamış mıydı beni izlemekten?

"Yemek hazırlıyorlar. Benim tanıdığım Efsun mutlaka bir şeye el atar benim yanıma asla gelmezdi. Sen niye geldin yanıma?"

Senin tanıdığın Efsun değilsem demek, demek isterdim ama maalesef doğru tahmin.

Gözlerim aniden içimi didikleyen merakla onu buldu, yüzümün dibinde yüzümü inceliyordu. Mesafe açtım biraz kafamı geriye atarak.

"Sana bir şey soracağım." Dedim tek kaşım havalanırken. Bunu duymaya ihtiyacım vardı.

"Dinliyorum."

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim bir an. "Senin ailen," durdum yanlışımı düzelttim önce. "Çok pardon sülalen."

Bir daha pardon aşiretin.

"Seni de durup durup sıkıştırıyor mu bebek konusunda?"

Eğer yaşanmıyorsa bu çıplak elle mermer bile yumruklayabilirdim. İyi niyetlisi kötü niyetlisi, yaşlısı genci her karşılaştığım insandan duyuyordum bir şey. Malum şahıs tabi bende travma da yapmıştı orası ayrı.

Ben oldukça ciddi ve sakinken beni sinirlendiren yine aynı kişi oldu. Fetih önce kaşlarını havalandırdı, sonra gözlerini kıstı, sonra çarpıkça gülümsedi ve oldukça keyifli bir şekilde sordu.

"Babaannem bir şey mi söyledi?"

Bu muydu? Komik miydi? Güzel bir şey mi söylemiştim? Bu adamın kafası nasıl çalışıyordu ya? Ben artık tahammül edemiyordum nasıl çalışıyordu bunun kafası?

"Bu seni hiç alakadar etmez."

Buruşmuş yüzümle onun bu gittikçe genişleyen surat ifadesini izlerken dizimi dizine çarptım sertçe.

"Sana bir şey söylediklerinde ya da sorduklarında böyle aptal gibi sırıtıyor musun sen?"

Biri benim karşımda böyle sırıtsa benim anlayacağım tek şey 'biz çalışmalara başladık, vaziyet alın' olurdu. Kendini yavaşça geri çekti ve serseri serseri gülümseyip Maraz Ali gibi nefes aldı, etrafı süzdü falan.

"Bu seni hiç alakadar etmez."

Ben öldürecektim bunu ya. Fırında gayet doğru düşünmüştüm işte. Tek çözüm buydu. Benim artık sol kolum uyuşuyordu. Öldürecektim ben bunu.

"Fetih ciddi ol!" Diye çıkıştım. "Bizim anlaşmamızda senin baba olmanı bekleyen koca sülaleni idare etmem yoktu. Ciddi ol ve bana cevap ver."

Umarsızca ellerini iki yana açtı. "Bizim anlaşmamızda gerçek bir evliliğin insanlarda doğurabileceği her şey vardı. Bunu sen de biliyorsun." Derin bir nefes alıp ayaklandı kafamı kaldırıp ona baktım.

"Ben sana sormuyorum ne cevap veriyorsun diye. Bir şekilde idare etmek temel amacımız. Ben elimden geleni yapıyorum. Eminim sen de öyle." Ellerini cebine koyup önden önden yürüdüğünde ona fırlatmak için bir şey aradım ve elime gelen tornavidayı aldım.

"Elinden geleni aptal gibi sırıtarak mı yapıyorsun?"

Omuz silktiğinde tornovidayı ona fırlattım ve sol bacağına geldi. Hiç şaşmaz küfür etti sonra bana döndü.

"Manyak mısın kızım sen?" Yerimden doğruluğumda işaret parmağımı ona doğru salladım hiddetle.

"Bana cevap vereceksin. Hatta oturup konuşup ortak bir cevap bulacağız."

Omuz silkti çocuk gibi ve başını iki yana sallayıp yoluna devam edecekken "Fetih seni yemin ederim döverim. Bak senin kafanı kırarım bana bak."

O önde ben arkada yürürken konuştu rahat rahat. "Küfür desen ağzına yuva yapmış, şiddet desen hep vardı. Potansiyel tehlike. Tedavi olman lazım senin."

Yerden aldığım taşı yine ona fırlattığımda denk gelmedi ama ona attığımı anladı. "Dur dedim." Diye hızlandığımda o da hızlandı ve söylendi.

"Ya bir sal beni, sal. Bir taşlamadığın kalmıştı ulan, yazık günah bana."

📎📎📎

Fokur fokur kaynayan çaydanlıklardan dumanı tüten çayı iki ince belli bardağa doldurdum. Mutfağın kapısı ışığı gibi kapalıydı, sadece tezgahın üzerinde kalan minik ışık açıktı. Göz yormayan bir loşluk hakimdi.

Sultan babaanne önüne koyduğu ve dün bakmadığımız albümle beni bekliyordu. Ev oldukça sessizken şimdi bu sessizlikte mutfak masasında oturup bir büyükle çay içmek, sohbet edecek olmak biraz uzun düşünsem çenemi titretip gözlerimi sulandıracak kadar duygulandırabilirdi beni.

"Uyudu mu seninki?" Diye sordu, böyle yaşından uzak sanki arkadaşımmış gibi. Önce onun önüne koydum parmağı sonra kendi önüme.

"Uyudu." Dedim sessizce. Bir süre benim neden uyumayaşımı sorgulamış, uyumam için ısrar etmiş en sonunda pes edip uyumuştu. Kaç saattir uyumamıştı bilmiyordum. Bitap düşmüştü.

"Dün yediniz mi birbirinizi? Koymadı kafasını yastığa teneke." Dudaklarımı ıslattım yılların yükünü yüzünde kırışıklık olarak taşıyan kadına baktım.

"Sadece biraz seni dinledim." Diye itiraf ettim. Dün gece en iyi böyle açıklanabilirdi. Gülümsedi başını salladı. Zaten her şeyi biliyordu ama yine de benden de dinliyordu. Bu bile o kadar özeldi ki, bu kadına baktığımda artık istemsizce minnetle doluyordum.

"Yarın mı yolculuk?"

Günlerdir uzaklaştığım ama eninde sonunda döneceğim yere gidiyordum. Yine de adımlarım geri geri değildi, Zeliha'yı bırakmıştım ve telefonla konuşmak sahiden yetmiyordu.

"Bir daha geliriz. Hem senin sözün var sen de geleceksin daha." Sorusunun altında yatan burukluğu görebiliyordum. Yaşlılık zor olmalıydı. Ama en çok da yalnız. Gözlerinin içi gülüyordu sanki biz geldiğimizden beri. O burukluğu gizlemek ister gibi tebessümünü kafasını sallayarak sürdürdü. Gözüm içimi kemiren albüme gitti ve dayanamadım atladım.

"Bakalım mı albüme?" Sandalyemi ona yaklaştırdım çayımı da dikkatlice yanıma çektim. Büyükçe dışı gösterişli albümü açtığında tam olarak beklediğim bir kare düştü görüş alanıma. Tarihi on iki sene öncesini gösteren fotoğraf bir düğündendi. Fotoğrafın kalitesi düşük ama kameraya bakmaktan çekinen ve birbirine yabancı gibi davranan iki yaşlının kim olduğunu anlamak zor olmadı.

"Ne kadar da yakışıyormuşsunuz öyle." Dedim. Ve hatta cilveyle. Ama ne yapabilirdim? Kameraya karşı telaşlarını gizleyememişlerdi, çok tatlılardı. Masada sadece ikisi vardı. Yaşlı adama daha dikkatli baktım. Osman Bey'in ilerideki hali gibiydi. Aynı sert çehre aynı ciddiyet. Fetih babasına benziyordu ama babasının dedesine benzediği kadar değil. Anne tarafından da almıştı minik minik demek ki bir şeyler. Zaten bir ırk

karışımıydı, açıkça melezdi gözümde. Zaten karakterinden de bu belli oluyordu. Bir kez daha aile içinde açılmıştı bu mevzu. O zaman Kürşat'ın ısrarıyla bakılmıştı e-devletten. Ve o kadar karman çorban bir soy vardı ki, şu an bu aile Karadeniz'den ötede bir yerde de yaşıyor olabilirdi İran'da da. Bir Ege'de yoktu bağları. Soy çok kalabalıktı ve bir şekilde Fetih'in içinde bulunduğu grup en azından Urfa'da devam etmişti. Dil birliği ya da ırk birliği yoktu. Sadece din birliği vardı.

Ki bence yüzlerinin hoşluğunu buradan alıyordu bu üç çocukta. Yüzünün hoşluğu. Bunu erdemli bir insan olarak fark ve kabul edeli çok olmuyordu. Hani sorsalar gözünün üzerinde kaşı var mı diye bilmezdim. Dikkatimi çekmiyordu zaten. Sadece objektif bakıyordum. Zeliha ve Kürşat için aynı şeyi düşünürken Fetih'i dışarıda tutmak imkansızdı. Ama en güzelleri kesinlikle Zeliha'ydı. Bunu söylemeyi istemezdim ama anne tarafından biraz daha fazla almıştı dış görünüşünü. Neyse ki sadece dış görünüşünü.

Gözüm sırıtarak Sultan babaannenin üzerindeyken utandığını fark etmemek neredeyse imkansızdı. Kıkır kıkır güldüm. Daha çok utansın diye değil ama...

"Kaç yaşındaydın evlendiğinde?"

Seksen yaşındaydı, yetmiş yaşında eşini kaybetmişti. Her türlü onunla geçirdiği zaman onsuz geçirdiği zamanın bilmem kaç katıydı.

"Ben on sekiz o yirmi."

Altmış iki... Dudaklarım u şeklini aldı. Hala ondan bahsederken suratında bu ifade varsa eğer yetmiş iki ve devamı.

"O yetmiş ikisinde gitti, beni de alamadı yanına daha. Böyle iş mi olur?"

Onu anlayabilmek bir taraftan o kadar zorken bir taraftan da oldukça olağandı. Altmış iki sene aynı ömür. Sonrasında onsuz kalmak, altmış iki senedir yapılan bir alışkanlığı bırakmak gibiydi. Ve insanoğlunun altmış iki sene boyunca sürdürebileceği tek düzenli şey nefes almak olabilirdi. O kadar sene bağımlılık yapan sigarayı bile içemezdi.

Ve sanırım kulağa ütopik gelse de kanlı canlı bir örneği karşımdayken inkar etmemeliydim. Sanırım bir de sevebilirdi. Bir nefes alabilir bir de sevebilirdi. Altmış iki sene beraber geçmiş sonra yaşadığı bir kayıp, artık onun için nefes almak kadar temele dönüşmüş bir şeyden mahrum kalmak hele de bu yaşta yaşamak için çok da sağlam nedenler bırakmıyordu. Elim eline gitti, buraya oturmadan önce kremlediğim ellerine.

"Deme öyle," diyebildim sadece. "Allah'ın gücüne gider."

Öyle söylenirdi bana hep. Ben de öyle söyledim ve hiç vermediğim tepkiyi duydum. Bir an utanmamak elde değildi.

"Hamdolsun, buna da şükür."

Zaten halihazırda olan yarasını hatırlatmamak için devamında eşiyle olan birkaç fotoğrafa sadece sessizce uzun uzun baktım. İlk açılan iki sayfa sadece ikisiydi zaten. Devamındaysa konuşmamak mümkün değildi zaten.

Sayfalardan ilkini yavaşça çevirdiğimde beni ilgilendiren kısma yavaşça gelmiştim. Olay bireysellikten aile fotoğraflarına dönmeye başladı. Belki çocukları değil ama büyükleri seçebiliyordum. Fetih'in anne babasını, halalarını ve bir iki teyzesini. Gözüm bir teyzesine elimden geldiğince az takılsa da göz devirdiğim yerde annesini görünce keyfim kaçmadı değil. Kalabalık aile sofralarıydı hepsi. Birkaç tane Zühre-Osman düğünü hatta. Bu fotoğrafından haberi olmayanlar, unutanlar bile vardı eminim. O kadar eskiydi hepsi.

Sonra bir karede takıldı gözüm. Bir an fotoğraftaki 5 6 yaşlarındaki çocukla göz göze geldik resmen. Bu haylazlık mı beni şüpheye düşürdü yoksa kucağındaki adamın Osman Karadere olması mı bilmiyorum bir an heyecanım nüksetti. Gülümsemekle dudaklarımı ısırmak arasında gittim geldim.

"Babaanne," dedim gözümü resimden ayıramazken. "Bir fotoğrafta babasının galiba, kafasını top gibi tutan bir çocuk var kim bu?"

Daha da yaklaştım fotoğrafa. Yakınlaştıkça emin oluyordum.

"Teneke işte." Dedi aniden. "Zar zor çekilmişti. Sevmezdi kamerayı."

Parmak uçlarımı dudaklarıma bastırdım ama gülüşüm engellenmedi. Resmen adamın kafasını 'hadi sarılıyorum çekin, sonra da salın beni' der gibi tutmuştu. Uyumsuz. Uyumsuz herifin tekiydi. Delirecektim küçücük çocukken de böyleydi. Bu nasıl bir tipti böyle? Bir kilometre öteden ateş topu olduğunu, yaramazlık abidesi olduğunu belli ediyordu. Haylazlığı yüzünden okunan çok çocuk görmüştüm de bu farklı bir boyuttu. Resmen küçük belaydı ya...

Sonra annesiyle olan fotoğrafını gördüm. Hemen altında. Burada belki daha küçüktü. Muhtemelen o dönem için zor bulunan kameranın olduğu her anı değerlendirmeye çalışan anne babasına çok öfkeliydi. Zühre Karadere'nin o alımlı haline mi takılacaktım yoksa diz çöktüğü yerde Fetih'i karnından tutup kendine çekişiyle oğlunun kolunun altında tuttuğu topla kameraya ters ters kan ter içinde bakışına mı? Oyunundan alıkonulmuştu. Bu fotoğrafın öncesini ve sonrasını o kadar merak ettim ki, bu bakış tek bir

anda atılmamıştı. Oğlunun bu haline rağmen kameraya dikkat çeken ve sanki yanında kızgın değilde oldukça karizmatik bir bey taşıyormuş gibi bir tavırla bakan Zühre Karadere'de takılı kaldı gözüm.

Ve tabi düşünmeden edemedim zaten *oğlunu tam olarak öyle görüyor Efsun!*

O kadar oydu ama bir o kadar o değildi ki, bu nasıl ifade edilir, nasıl açıklanır bilmiyordum. Ona bakarken Zeliha'yı görmek zoruma gidiyordu ama açık seçik öyleydi. Sadece daha olgun. Ve mutlu. Çok mutlu. Oğlunun aksine çok büyük gülümsemişti fotoğrafa. Fetih'in bana geçmişini anlattığı gece karşılaştığımızda onu genç bir kadın olarak hayal edemiyorum demiştim. Şimdi karşımdaydı ama yine olmuyordu. Çok farklıydı çünkü. Şimdi zaman zaman insandan bile sayamadığım o kadın karşımda muhteşem bir anne gibiydi. Öyle pozitifti ki, o kadar iyiydi ki bu hali her şeyiyle denk getiremiyordum. Sanki önümde bir yapboz aynı iki parça vardı ama biri boşluğa ne kadar oturuyorsa diğeri bir o kadar tutmuyordu.

Bir insan nasıl olurdu da bu denli canavarlaşırdı? Hani kaldırılamayacak bir acı yoktu?

"Çok fırlamaydı Fetih." Dedi Sultan babaanne benim neye dalıp gittiğimi bilmeden. "Doluya koysak almazdı, boşa koysak taşardı. Ele avuca sığmazdı da hop oturup hop kalkardık. Canından can giderdi Zühre'nin bir şey olacak diye. Bak orada alçılı fotoğrafı da var." Bulunduğum sayfa da görmeyince hemen arkasını çevirdim ve şak diye karşılaştım bahsettiği resimle. Alçıya alınmış bacağını boylu boyunca yükseğe koymuşken kameraya bu sefer daha farklı bakıyordu. Çok mutsuz olduğu, keyifsiz olduğu belliyken burada daha büyüktü. Bir de çok tahammülsüz gözüküyordu. Bu anının ölümsüzleştirilmesi onu sanırım biraz kızdırıyordu.

"Kameraya, fotoğrafı çeken ayağını kırmış gibi bakmış." Güldüğümü konuştuğumda ancak anlayabildim. Şu an bu anın içinde olsam Fetih'in karşısına geçer onu kudurtana kadar alay ederdim bence. Kesin ederdim. Şu tipi bir kez gördükten sonra daha da delirtmemek mümkün değildi. Bunu ancak laubaliği sevmeyen babası, oğluna ölüp biten annesi ve abisine kıyamam Zeliha yapmazdı zaten. Mesela Kürşat yapar mıydı? Yapardı. Ben yapar mıydım? Alâsını.

"Eğer ki yanlışım yoksa teyzesinin oğlu çekti. Bir de damarına basmasın mı, bizimki zaten delidir."

Teyzesinin oğlu? Tek bir isim geldi direkt aklıma.

"Mehmet Ali mi?"

Bunu ancak o yapabilirdi. Elim ağzımda Sultan babaanneye bakarken beklediğim cevap geldi.

"He ya o. Fetih o ayakla dövmeye kalktı, bir baktık ayaklanıyor. Tutmasak sıpayı, hiç bakmazdı ayağının o haline."

Evin o sessiz haline bile dayanamayıp patlamalı güldüğümde elim yanlışlıkla önümdeki çaya çarptı az kalsın yanıyorduk ama ben gülüşümü durduramadım, Sultan babaanneden de aynı bir karşılık alırken bir yerden sonra avucumun içini ağzıma bastırmaktan başka çarem kalmadı. Bütün ev uyanacak, uyanırsa bir tur da ben alay edecektim Fetih'le.

Tam o an bir ke daha anladım. Mehmet Ali, Fetih'in şahsi meselesiydi. Ve bu mesela çocukluğa kadar uzanıyordu.

Yaşaran gözlerimi sildim karşı duvara baktım biraz sakinleşeyim diye. Dikkatim dağılsın bir daha böyle şiddetli gülmeyeyim diye başka fotoğraflara baktım. Evet o fotoğrafın üstünü kapatarak.

Üst tarafı çıplak, bir sandalyede oturtulmuş ve karpuz yiyen bir bebek geldi bu kez gözümün önüne. Zaten ancak böyle bir fotoğraf sakinleştirirdi beni. Annesi yanağından öperken "Karpuz yiyen bebek Fetih mi?" Diye sordum fotoğrafı yerinden çıkarırken. Burada çocuk değildi bebekti. Belki ancak yaş doldurmuş bir bebek. Yanakları resmen sarkacak kadar fazla elindeki karpuz dilimini ısırmaya çalışıyordu.

"O ya, o."

O biraz önceki kahkalarım kendini daha sakin bir bakışa bıraktı, istemsizce gülümsememek namümkündü. Bebek sevmeyen biri göredursun bunu o bile şapşal gibi bakar 'yaaa' konumuna geçerdi. Dudaklarımı birbirine bastırdım dilimi ağzımın içinde yuvarladım.

O kadar güzel bir bebekti ki, o kadar tatlıydı ki. O yanakları şimdi neredeydi mesela? Ne yapmıştı bu kadar yanağı? Yüzü çok kemikliydi artık, ne yapmıştı yanaklarını çocuk döverek mi eriymişti? Bu hale, bu halden nasıl gelmişti? Çok güzeldi, hasta olarak bana gelse daha fazla ilgileneyim diye yavaş yavaş hareket edeceğim bir bebekti.

"Üç tane erkek çocuğu oldu Osman'ın, Fetih'in bebekliği çok başkaydı." İki parmağım alt dudağımı sıkıştırırken aptal gibi sırıtıyordum. "Niye diye sor hele?" Dedi ardından. Gözlerim saliselik yüzüne kaysa da fotoğrafa bakıyordum durmadan.

"Neden?"

Hafifçe bana yaklaştı.

"Baba tarafına çekmiş." Dedi devlet sırrı verircesine. "Her bir şeyini bizden aldı o yüzden."

Kıs kıs gülerek başımı salladım. "Farkındayım." Dedim destek olarak. "Baba tarafı çok daha baskın."

Allah'tan...

Dizime vurdu birkaç kez. "Anlayan iki aya anlar da anlamayana otuz sene yetmez. Sen git bir de onu Zühre'ye anlat. Sorsan onların kopyasıdır."

Gözlerimi abartılı bir şekilde devirdim başımı arkaya doğru attım. Kopyası mıydı? Zühre Karadere gerçekten kafasının içinde bir dünyayla yaşıyordu. Gerçekten.

"Pınar bana ne dedi, seni ilk gördükten sonra?"

Gözlerim bu kez tamamen onda kaldı. Pınar'ın hayranlığını görebiliyordum. Buydu merakımı tetikleyen.

"Sultan anne çocukları o kadar güzel olur ki bunların."

Bunların.

Benle Fetih'in.

Yüzümdeki o şapşal gülümseme birkaç saniyede silindi gitti benden. Güzel olurdu benim çocuklarım herhalde. Şu an elimdeki fotoğraftan belli olacağı üzere Fetih'in de. İnsanlar bu ihtimalleri birleştiriyordu birleştirmesine ama boşuna yapıyorlardı bunu. Hem de o kadar boşunaydı ki, Fetih'in elimdeki fotoğrafı usulca masaya bırakıldı. Rüyadaki kız çocuğu saçma sapan bir şekilde gözümün önüne gelecekken gözlerimi açıp kapattım birkaç kez ve çayımdan dilimi yakmak pahasına büyük bir yudum aldım.

İleride görürdüm zaten Fetih'in çocuğunu. Hatta mutlaka denk gelirdim. Bu şu an o kadar mümkün ve oluru yüksek bir ihtimal gibi geldi ki bana görüntü bile canlandı gözümde.

Bebek halasının kucağındaydı. Zeliha'nın. Çok güzel bir hala olurdu ondan. Fetih'in ona yaptığı şeyi zamanı gelince o da yeğenine yapardı gocunmadan. Bir an, çok kısa bir an bu konuda bana sunduğu o fedakar teklifini düşünecek gibi oldum ama o kadar sert çektim ki bunu kafamın içinden canım yanmıştı bu tavrıma karşı.

Kendini karıştırma Efsun, kafanın içindeki aile tablosu sana ait değil.

Halasının kucağındaki bebeğe bir türlü odaklanamıyordum kafamın içinde. Halbuki elimi uzatsam ulaşacak kadar yakındım sanki bu görüntüye. Ama bebeğin cinsiyeti dahi ayırt edilemiyordu. Sadece Zeliha'nın kucağındaydı ve yaş dolduracak kadar büyümüştü. Hareketliydi epey. Ve

sanırım bu özellik biraz önce elimde olan fotoğraftaki bebeğin bilinçaltıma yerleştirdiği bir tahmindi. Alt dudağım yavaşça dişlerimin arasına sıkıştı. Bir kadın değil ama çocuğun babası o hayalden içeri girdi. Bebeğini almak için ve bu hayalde en bariz şey, o babayla o hayalde göz göze gelmemek için girdiğimiz bir savaştı. Düşman değildik ama dostluk da gerçekten bitmiş gibiydi. Sadece bebeğe ve kardeşine odaklı Fetih'i izliyordum o hayalde. Belki bu andan sonra kardeşini uyaracaktı. Çocuğunu benimle denk getirmemesi konusunda. Hakkıydı. Eşine haksızlıktı. Hoşuna gitmezdi hiçbir kadının bu. Dudaklarım yavaşça yukarı doğru havalandı, yarım bir gülümsemeden öteye gitmedi.

En azından hayalinde bir şeyler düzelmiş Efsun. Baksana bu denk getiriş karşı tarafa saygısızlık olur diye düşünüyor. Karşı taraf aptal yerine konulan sıfattan saygı sevgi görecek sıfata gelmiş. Bu. Bu çok güzel. Çok özel. Sevin. Senin yaşadığını başka bir kadın yaşasın istemezdin zaten. Bu çok güzel. Sevin.

Kucağına aldığı bebeğin üstünü başını düzeltiyordu. Hayal o kadar gerçek gibiydi ki, ince ayrıntıları bile atlamıyordu zihnim. Daha önce onu kucağında bebekle düğünde görmüştüm aslında lakin şu an kafamdaki anda çok daha farklıydı tutuşu. Babalık üstüne oturmuş gibiydi. Hayal o kadar gerçek gibiydi ki, Fetih'in tutuşundaki tecrübe bile hissediliyordu. Yine ve yine o rüyam araya, bu gelecekte mümkün olan anın gerçekliğini bozmaya çalışır bir çirkinlikte girmeye çalıştı ama tavrım o kadar net ve sertti ki mümkün olmadı bu.

Evet çirkin. Belki çirkin bir melodi belki çirkin bir reklam. Çirkin çünkü biri gerçeğe çok yakınken diğeri bir o kadar uzaktı. Saçmaydı. En az o rüyayı görmem kadar saçma hem de. Bozuyordu bu o anı. Biri rüyaydı biri kuvvetli bir ihtimal.

Devamında evladının yüzüne kondurduğu birkaç öpücükten sonra Zeliha'ya birkaç şey söylüyor ardından gözü gitmek üzereyken yanımızdan, birkaç saliseliğine beni buluyordu. Belki nezaket, belki adabı muaşeret, belki ahde vefa bilmem ufak bir baş selamı veriyordu. Ama öyle ki benden karşılık almadan zaten kafasını çoktan çevirmiş oluyordu. Burada bir şeyler benimle paylaşmak, evine giderken içine istemsiz bir sıkıntı düşürecek gibiydi.

Bu da çok özeldi. Koca ay boyunca tereddütsüz gözüme bakan adamdan tek bir anı kendine çok gören adama. Bu gelişim muazzamdı. Muazzam.

Çaydan bir yudum daha aldım. Soğuk bir bardak suyum yoktu. Keza olsa da onu içmezdim ya. Bir kadının seçebileceği en yanlış erkeksin demiştim. Belki de bu yanlışlığı bir tek bana olacaktı. Hatta muhakkak ileride birinin en doğrusu olacaktı. Ben şimdi yapamasam bile bunu, ileride ceketimi alıp çıkacaktım. Bu kesindi. Ama ileride olacak kadın bunu yapmak için evlenmeyecekti onunla. Fetih zaten sadece birine doğru olacaksa bunun ilerideki kadın olmasını isterdim muhakkak. Bu hakkı tereddütsüz ona verirdim. Ama vaziyet o ya çay bardağında duran durgun bakışlarım içimden geçen düşünceye engel olamadı.

Ama yine de keşke ben bu hakkı ilerideki kadına vereceğime, bu hak zaten en baştan bana da verilseydi. Benim düşüneceğim tek şey Fetih'in şimdi bana verdiği bu doğruluğu ileride de zaten başkasından esirgemeyeceği yönünde olsaydı.

Öylece dudaklarımı ıslattım resme bile bakmadım bir daha. İçimde bir taraf o kadar tükenmişti ki, bazen böyle aniden hissediyordum işte o tarafı. Elimde değildi. Nasıl geçecekti, nasıl aşacaktım bilmiyordum ama aşana kadar bunu yaşayacaktım. Sanki tüm gün gülüp eğlensem bile gecenin sonu buna çıkacaktı.

Annemin babamın bana çok kızacağı şeyleri yapıyordum. Kendimi çok yıpratıyordum. En katlanılmazıysa içimde bunu niye bu kadar çok çıkmaza soktuğumu bir türlü anlayamamdı. Anlayamıyordum. Kafam almıyordu, Fetih yukarıda mışıl mışıl uyuyordu ben neden dünyanın en berbat duygusunu yaşıyormuşum gibi davranıyordum? Ahmaklıktı bu. Açık seçik bir ahmaklıktı. Dünyanın en kötü duygusu bu değildi, bunu benden başkası değil de kim bilecekti?

Aniden dizime bir el değdi ve "Al o fotoğrafı kızım sen." Dedi Sultan Babaanne. Bunu bana teklif edişi mi daha çok yaktı canımı yoksa bu teklifin beni düşüreceği ikilem mi bilemedim. Kesik bir nefesle fotoğrafa baktım. "Kalsın sen de. Senin hakkındır o fotoğraf."

Tekrardan baktım fotoğrafa ama almadım da. Ama yerine de koymadım. Öylece durdu köşede. Sessizce albümün sayfalarını değiştirmeye devam ettim. Zeliha yoktu henüz görünürde. Kürşat gibi.

Fetih'in halaları vardı, onların aileleri. Onun dışında tekli bir fotoğraf gördüm. Küçük bir erkek çocuğuydu. Üzerinde beyaz bir kıyafet ve papyon, ayağında küçük kunduraları ve başında siyah bir dönem şapkası vardı. Çok ikonikti. Kameraya bakmamış, sanki bu gerçekten poz vermek içindi. Bunu düşünecek kadar küçük olmasa bu pozun doğaçlama olduğuna inanmazdım

galiba. Sol yukarıya bakıyordu. Ve çocuk denemeyecek kadar küçük bebek denemeyecek kadar büyüktü.

"Babaanne," dedim fotoğrafı elime alırken. "Burada papyonlu şapkalı bir çocuk var. Fetih değil." Ama bir taraftan da bir Fetih kadar olmasa da yanakları olsun siması olsun onu andırıyordu. Bir an kuzenlerinden biri sandım ta ki yan tarafımdan içli bir şekilde o ismi duyana kadar.

"Reşat." Deyiverdi. "Reşat Esat. Dedesinin şapkası."

O kadar aklımda değildi ki o isim, bu albümü açarken onun da fotoğrafı olacağı gerçeği aklıma bile gelmemişti.

Reşat, diye geçirdim içimden. Mutfağın havası aniden ağırlaştı ikimize de bir sessizlik çöktü.

Bazen bir doğum, dünyayı değiştirebiliyor; bazen bir ölüm bir aileyi darmadağın edebiliyordu. Reşat'a bakarken 'yaşasaydı' ihtimalini düşünmemek elde değildi. Bir an nasıl olurdu aramız diye düşündüm istemsizce. Ama zaten o yaşasaydı bunların hiçbiri yaşanamayacaktı. Ben bu masada olmayacaktım şimdi. Ama kader denen şey gerçekten varsa ben bu şehre muhakkak gelecektim. Belki hastaneme gelecekti, belki yolda karşılaşacaktım. Yaşasaydı her şey çok daha güzel olacaktı. Belki hastaneye Zeliha'nın yükselen ateşi için gelecekti. Belki markette kız kardeşiyle alışveriş yaparken önümde bir sırada duracaklardı.

Reşat gitmişti, gidişi onu hiç tanımayan benim bile içimi eziyordu.

"Benim kadersiz oğlum." Diye devam etti. "Kalemi kırık oğlum."

Geçip gitmek, sadece bakmak ve sayfayı çevirmek. Yapmam gereken belki sadece buydu. Çünkü Reşat geçen onca yıla rağmen hala herkeste o kadar taze bir yaraydı ki el değmesi yetiyordu kanaması için. Ama ben dilimi tutamadım.

"Nasıl bir dönemdi?" Diye sordum saçma bir şekilde. Herkesten dinlemek istiyordum. Zühre Karadere'den bile dinlemek istiyordum. Titrek dudakları aşağı doğru büzülecek gibi hissetsem de o zoraki gülümsedi önce sonra dudaklarını birbirine birbirine bastırdı.

"Herkesin lohusa bir anneyi görmeye geleceğine, taziyeye geldiği bir vakitti."

Reşat öyle bir ölmüştü ki hala o evde Zühre Karadere'nin odasında bir köşede nefes alıyordu. Tabuta konulmuş ama o tabut bir türlü gömülememiş, kazılan mezar boş kalmasın diye Zeliha itilmişti oraya. Reşat öyle bir ölmüştü ki, mezarı çift kişilik olmuştu.

Sultan Karadere bir an eşarbının ucuyla gözünü sildi. Canları Reşat dün ölmüş gibi yanıyordu. Acıydı ki onları anlamak suyun altında nefes almak gibiydi.

"Zühre bana bir kere böyle yürekten anne dedi," yüzünün kıvrımlarında sıkışmış acı seçiliyordu. "Ben de onu bir kere yürekten bağrıma bastım. Öyle bir dönemdi."

Acı, kimlikliydi. Başkasının acısı, bir başkasında hep eğreti dururdu. O yüzden üzerinize yapışır, bir ömür taşırdınız. Şanslıysanız alışırdınız. Şanssızsanız alışmak ne kelime, acı adınızın bile önüne geçerdi. Zühre Karadere'nin önüne geçmişti. Öyle ki adını bile unutturmuş gibi hissediyordum.

"Bir keresinde Reşat'ın kırkı çıkmamıştı daha. Bir evladın ölüsünün kırkı çıkmamış, diğer evladının doğumunun kırkı çıkmamış. Zühre ne kadar elini ayağını her şeyden çekmişse Osman o kadar her şeyi aynı anda tutmaya çalışırdı. Hem kendi yerine hem karısı yerine. Acısını bile yaşamıyordu, sadece ordan oraya koştururdu."

O soğukkanlılıkla oradan oraya gidip gelen bir adam geldi gözümün önüne. Bazı insanlar acısını hafifletmenin en iyi yolunun o acıyı hatırlamayacak kadar kendini hırpalamaktan geçtiğini düşünürdü. Hiç yapamamıştım bunu. Ben acıyı daha çok hissetmek için canımı dinlerdim. Ve bilmiyordum, benim gibi mi yapanların yoksa Osman Karadere gibi mi yapanların canı daha çok yanardı? Canına kulak asmak, canına kulak tıkamaktan daha mı iyiydi bilmiyorum.

"Zeliha'yı yeni doğum yapmış başka kadınlar emziriyor. Çoğu zaman kimse yok mamayla doyuruyorduk karnını. Hep ağlardı, hep ağrısı sızısı varmış gibi ağlardı. Ne babası, ne halaları, ne teyzeleri, ne ben. Dermanı bizde değildi. Dermanı o ağlarken sesini duyunca odayı başına yıktığını bilse daha çok ağlardı. Öyle ki Zühre biraz sakinleşsin, Zeliha'nın sesini duymasın diye odalarının yerini değiştirdi Osman."

Bebeğinin ağlayış sesine kriz geçiren bir anne. Tüylerim diken diken oldu, nefesim bile aktığı yerde tıkandı. İçimden geçirmemiş olsam da yine de bir ihtimal üzerine konuştu.

"Kızma oğluma, bu nasıl iş deme." Dememiştim. Hiçbir şey düşünmemiştim halbuki. "Zühre'nin o halini görsen aynı evde bile tutmak istemezdin Zeliha'yı. Sesini bile duymak istemezdi. Osman ne yapacağını bilemedi."

Bir annenin evladı için delirişini, başka bir anne kendi evladının çaresizliğiyle anlatıyordu. Bu olay kimin elinden tutsam elimde kalırdı.

"Bir gün geçiyorum odalarının önünden Zühre ninni söylüyor. Ağladığı da belli. Bazen sesi yüksek, bazen ne dediği belli olmuyor. Reşat'a her gece bir yaşında bebekler gibi ninni söylerdi. Öyle bir çocuktu, başka türlü uyumak bilmezdi. Uyusa bile gece kalkar odalarına girer, o ninniyi dinler öyle uyurdu. Mektep yoluna düşecekti bir iki seneye ama bu alışkanlığından vazgeçmedi bir gün. Annesi de bir gün vazgeçirmeye çalışmadı. Zühre'nin zaten çocuklarının dediklerini ikilettiğini görmedim şimdiye kadar."

Zeliha hariç...

O ninnileri daha yeni doğmuş kızına söylese iyileşmez miydi? Reşat böylesine daha mutlu olmaz mıydı? Neden yapmamıştı bunu?

"Reşat öldükten sonra da hemen hemen her gece kendi kendine söyler dururdu. Çok uzun bir bir süre. Bazen çıkardı buz gibi havada oturur bir köşede söylerdi, bazen sessizce odada. Ama hep söylerdi. Reşat'a çok başka düşkündü Efsun." Dedi. Bunu görmemek imkansızdı. "Reşat'da Fetih gibi değildi. Annesiz tek bir yudum su içmezdi. Uyumazdı. Fetih annesinden izin bile almazdı, Reşat adım atmazdı haber vermeden. Hani ben çok annesine düşkün evlat gördüm ama Reşat çok başkaydı. Öyle bir şeydi ki aralarında ki bağ Fetih'le babası alay ederlerdi. Gülerlerdi. Hani Zühre zerre ayırmazdı oğullarını ama ona bir şey olsa Fetih yaşardı babasıyla bir şekilde ama Reşat nefes bile alamaz diye düşünürdü. Sonra olan Reşat'ıma oldu," gözleri parlıyordu.

"Zühre nefes almayı bıraktı. Reşat'ın onsuz diğer dünyada bile yapamayacağını düşünürdü. Yemez, içmez, uyumaz, durmadan ağlar, korkar."

Zühre Karadere'nin vücudunda yüz tane bıçak varsa doksan dokuzunu kendisi saplamıştı. Böyle nasıl yaşamıştı? Bunu düşünerek nasıl sağ kalmıştı? Delirirdi. Kayıp vermiş insan, kaybının gittiği yerde eziyet içinde düşünürse delirirdi. Aklını kaybederdi. Niye yapmıştı bunu kendine, nasıl bu bıçağı kendine saplamıştı? Yazık değil miydi? Fetih'e, Zeliha'ya, eşine yazık değil miydi? Sapladığı yerden sıçrayan kan onlara yapışıyordu. Kendine yazık değil miydi? Canına kast etmekti bu, aklına, gençliğine kast etmekti bu. Yazık değil miydi bunca şeye?

"Dayanamadım girdim yanına. Sustu. Ben girer girmez sustu. Böyle baktık birbirimize. Hani evlat acısı hep başka denir de, görmeyen anlamaz. Yaşamayan hiç anlamaz. Anlayamazdık zaten onu. Fetih karnını doyurdu

mu diye sordu. Doyurdu dedim. Uyudu mu dedi. Uyudu dedim. Teşekkür etti, sonra da yine sustu. Zaten bir tek Fetih'i sorardı. Bir onunla sohbet ederdi, yerse biraz onunla yerdi, onu severdi. Biz hep beklerdik bir kere kızını da sorsun ama o kadar gün olmuştu kendisi koymuştu adını ama bir kere ağzını almazdı."

Acısını tarttığı tartının darasını almamış, Zeliha'yı o tartı da yok saymıştı. Onun rahminde büyümemiş, onu doğurmamış gibi davranıyordu. İçinde bir ateş, o ateşin sönmesini engelleyen tek bir çeşit odun. Odunun üstünde bir cümle. '*Zeliha doğmasa Reşat yaşıyor olacaktı.'*

Bu kin, bu öfke Zeliha'yı elleriyle o ateşe taşır sonra gözünü kırpmadan içine bırakırdı. Bunu zaten yapmamış mıydı?

Zeliha'ya bir travmayda karşı karşıya oturan iki insan kadar yabancı değildi, Zeliha'ya o travmayda sevdiğinin canını alan bir kör kurşun kadar düşmandı.

"Gittim ayaklarının ucuna oturdum. Ses seda çıkmadı ikimizden. Zaten böyle anlarda öyle cümleler kurardı yanına gittiğine bin pişman olurdun. Durdu durdu durdu aniden anne dedi, çocuklar ölünce karanlığı hisseder mi? Toprağın altı, zifiri karanlık olur. Hissederler mi?"

Ben her yaranın dikiş tutacağına inanırdım. Her dikiş kaynamazdı bunu bilirdim ama her yaranın mutlak surette dikiş tutacağını düşünürdüm. Zühre Karadere ona doğru uzanan iğne ipliği bile elinin tersiyle itiyor, elindeki çuvaldızla yarasını dört bir taraftan deliyordu.

Bunları düşünüp nasıl sağ bırakmıştı kendini? Oğlunun bir melek olduğunu düşünecekken, kendini biraz olsun bununla avutacakken nasıl olurdu da bunu kendine yapardı?

Sultan babaanne durgunlaşmış, o ana geri dönmüş, o anın çaresizliğini tekrar hissetmiş öyle konuşuyordu. "Hani insan ne der ki bu anneye, ne der ki bunu aklından çıkarsın Efsun? Ne der ki? Nasıl yapar, nasıl konuşur?"

Sultan Karadere dibinde boylu boyunca uzanmış, yorganı kendine sarmış, bomboş bakışlarıyla karşıyı izleyen gelinine baktı. Soru öyle bir şeydi ki, cevabı bin kişi toplansa yine veremezdi sanki.
Ama o bir şey söylemek zorundaydı. Söylemese onun anlayacağı cevap çok açıktı.

"Hissetmez." Dedi çok geçmeden. "Zühre oğlun karanlıkta değil ki," gelininin gözleri titrek bir ifadeyle kayınvalidesini buldu. İyi şeylere inanmayı bu kadar çok isteyip her seferinde bu kadar kötüsünü düşünmesi akıl kârı değildi. Yavaşça doğruldu yerinden, oturur pozisyona geçti.

Kayınvalidesinin gözünün içine baktı. Yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyordu. Yüzü çökmüştü, gözünün feri gitmişti, saçlarına aklar düşmüştü. Ağlamaktan gözleri küçülmüştü.

Kaldıramıyordu, kaldırabileceğini düşünmüyordu.

"Peki ya acıkırlar mı?"

Sayamadığı küsur gündür bunları düşünüp duruyordu. Sadece bunları düşünüyordu. Bir de Fetih'i. Bir de aklına gelen bir ihtimali. Yapmayı çok istediği, yaparsa rahatlayacağı bir şeyi. Fetih olmasa bin kere yapacağı bir şeyi.

Sultan Karadere pes edercesine omuzlarını düşürdü. "Zühre," dedi şefkatle. "Yapma kızım. Yapma bunu kendine."

İlk kez kızı gibi hissettiği için kızım dedi ona.

Önce çenesi titredi zangır zangır. Ardından dudakları bir bebeği andırırcasına aşağı büzüldü. Ona istediği cevaplar verilmediği sürece istediğini anlayacaktı.

"Acıkırlar." Dedi kendi kendine. Sonra bunu ardı ardına fark etmeden tekrar etti. Herkes yalancının tekiydi ona göre. Herkes hayatına devam ediyordu. Kimse düşünmüyordu bunları. Herkes o bebeğin yemeğini beş dakika bile geciktirmiyor ama Reşat'ı düşünmüyordu. Herkes çok nankördü. Reşat herkesi çok seviyordu. Reşat çok seviyordu onları nasıl onu böyle çabuk unuturlardı? Nasıl o bebeği hemen onun yerine koyarlardı? O olmasa Reşat yanlarında olacaktı nasıl düşünemiyorlardı bunu? Aklını kaçıracaktı herkes nasıl devam ediyordu? Aklını kaçıracaktı, Reşat çok küçüktü tek başına yapamazdı niye kimse düşünmüyordu bunları? Niye sadece Fetih soruyordu kardeşinin nerede olduğunu? Niye sadece Fetih ne yiyip ne içtiğini, neler yaptığını soruyordu? Bu kadar insanın ağzından neden Reşat'ın ismi dökülmüyordu? Neden kocası Reşat'la yatıp kalkmıyordu? Neden o kızın odasına girip çıkıyordu devamlı? Reşat yoktu, farkında değiller miydi? Reşat yoktu. Aklını kaçıracaktı Fetih'ten başka kimse görmüyordu. Kimse sorgulamıyordu. Aklını kaçıracaktı.

Aniden başka kollarla sarsılan bedeniyle hareketleri kısıtlandı, sonra birinin avuç içine düştü yüzü. Kayınvalidesiyle yüz yüze kaldıklarında "Tamam kızım, tamam." Diye tekrar etti Sultan Karadere. Gözünün önünde bir canlı bomba var gibiydi. Her an tıpkı şu an ki gibi bir krizle başbaşalardı.

'Allah'ım' diye geçirdi içinden. 'O küçücük çocuğun canına, bu kadının gençliğine, o minicik bebeğin günahına baksaydın da benim canımı

alsaydın. Aktimi tamamlamaya hazırdım ben. Yaşamış, görmüştüm. Benden alıp Reşat'a verseydin.'

"Acıkmazlar," dedi gelininin yaşlı gözlerine bakarken. "Üşümezler, karanlıkta kalmazlar, korkmazlar, hasta olmazlar. Yemin ederim Zühre, yemin ederim olmaz bunlar."

Vücudu kontrolsüzce tir tir titrerken nefes nefese dinliyor, inanmak istiyor ama beceremiyordu.

"Anne," dedi Zühre Karadere.

Bu gerçekten annesi gibi hissettiği ilk andı. Fetih'in ve Reşat'ın doğumunda bile böyle içinden gelerek değildi? Reşat'ın ölümüne mi kısmetti?

"Anne bir şey yap." Diye açık seçik yalvardı. Karşısındaki kadın çok güçlüydü. Çok güçlü bir kadındı. Bu aileye, bu ailenin gücünden korkarak girmişti. Bu güç niye engel olamıyordu şimdi bir şeylere? "Anne bir şey yap." Diye tekrar etti. "Sen yaparsın, muhakkak yaparsın anne bir şey yap. Katlanamıyorum ben buna, anne ben katlanamıyorum. Bir şey yap. Yalvarırım bir şey yap. Yaşanmaz bu acıyla, yemin ederim yaşanmaz. Bir şey yap anne."

Neredeyse ayaklarına kapanacaktı. İlk kez eşi dışında birine böylesine yalvarıyordu. Elini tam kalbinin üzerine vurdu.

"Şuramdan patlayacağım." Dedi. İçi içinden gidiyor, acısı içinden gitmiyorum. "İçim çok yanıyor. Şuramdan patlayacağım. Bir şey yap anne. Ölümse ölüm ben razıyım. Yalvarırım bir şey yap. Böyle yaşanmaz."

Sultan Hanım onu kendine doğru çekti, Zühre Karadere başını kayınvalidesinin sinesine bırakırken sarsılarak ağlıyor yine dinmiyordu.

"Yaşanır." Dedi. O kadar anlaşılmadığını hissetti ki o an. Yaşanmayacağına bile inandırmıyordu kendini "Fetih için yaşanır. Senin bir oğlun daha var kızım."

O hıçkırıklar şiddetlendi. Fetih'in yüzü gözünün önüne geldi. Nasıl bir çıkmazdı böyle, aklını kaçıracaktı. Aklını kaçıracaktı, tek düz yol yoktu.

"Osman var," dedi. Hiçbir zaman yıldızı barışmamış, en başından bu evliliği desteklememiş olsa da gelininin oğluna olan sevgisinden hiçbir zaman şüphe etmemişken.

Sultan Karadere söyleyip söylememek arasında gidip gelirken ilerisini düşünmek istemeden ekledi.

"Kızın var artık." Önce aniden göğsündeki sarsılış dindi sonra aniden geri çekildi. Biraz önce acıdan başka bir şey olmayan gözlerde şimdi çok

diri bir öfke vardı.
"Yok!" Dedi bağırarak. Allah'ın verdiği, kendi doğurduğu canı ölümüne inkar ediyordu. Acı denen şey, kaldırılmadığı yerde ruhsal hastalıklar başlardı. Herkes bunu farkındaydı.

"Benim kızım yok. Yok." Bunu elinden gelse sabaha kadar tekrar ederdi. "Keşke o karnımdayken ikimiz de bin kere ölseydik de Reşat'ın kılına zarar gelmeseydi. Duydunuz mu beni?" Sesi aniden bütün şehre duyurmak ister gibi yükselmişti.

"Keşke o karnımdayken bin kere can verseydim de benim oğlum şimdi yatağında olsaydı. Biz bin kere o toprağın altına girseydik ama Reşat evinde olsaydı!" Ağzından neler çıktığını bile duymuyordu. Ama söyledikleri hep diledikleri şeylerdi. Onlar giderken yapsalardı bu kazayı her şey çok farklı olabilirdi. O Reşat yerine ölebilirdi. Evladı için ölebilirdi. Karnındakini oğlu için feda edebilirdi. Bu aklındaki bin istekten biriydi.

"Zühre o senin kızın!" Diye bir yükseliş beklemiyordu. En azından şimdiye kadar böyle olmamıştı hiç. Kimsenin sesi ona bu şekilde yükselmemişti. "Sen doğurdun o kızı! O garibanın ne suçu var, ne suçu var el kadar bebeğin?"

Bir an yerine siner gibi oldu ama dikleşmesi çok gecikmedi. Başını ölümüne bir inkarla iki yana salladı.

"Değil benim kızım!O geldi diye bu evden iki cenaze çıktı." Diye bağıran bu kez o oldu.
"O geldi diye. Zamanını bile beklemedi. Zamanını bile beklemedi, can almak için erkenden geldi. O olmasa benim oğlum olacaktı şimdi burada. Herkesin suçu var, duydunuz mu beni? Ben dahil herkesin suçu var. Ben kendim için, ben onun için babamı da oğlu mu da ölüme çağırdım! O benim kızım deği-"

Aniden üzerine yürüyen kayınvalidesinin parmaklarını hissetti kolunda. O kadar çok sıkıyordu ki, kasten bile isteye, tek amacı gerçek hayata döndürmekti.

"Reşat ölecekti!" Diye haykırdı bu kabul edilesi olmayan gerçeği. "O kız doğsaydı da doğmasaydı da oğlun o gün ölecekti."

Kaderin varlığını ölümüne inkar ediyordu. Başını şiddetle iki yana salladı. Hiç durmadan içinden geçen isyanın haddi hesabı yoktu.

Nasıl bu gerçeği kabullenirler diyordu. Nasıl olur da bu ihtimali düşünmezler diyordu. Reşat'ı nasıl bu kadar çabuk çıkarmışlardı gözden. Nasıl oğlun o gün mutlaka ölecekti diyorlardı? Çok zalimlerdi, Reşat onları

çok seviyordu. Nasıl böyle konuşabiliyorlardı? Niye kınıyorlardı onu? O kızın yerine oğlunu gözünü kırpmadan seçmesi onun en doğal hakkı değil miydi? Niye kınıyorlardı onu?

"ÖLMEYECEKTİ!" Diye bağırdı. Şiddetli bir krizin eşiğindeyken vücudu zangır zangır titriyordu. Bunun kader olduğu ona elbet başka insanlar tarafından söylenmişti. Ama ilk kez böyle tokat atılırcasına, zalimce yüzüne vuruluyordu.

"Ölecekti." Diye tekrar etti. Sultan Karadere şu an ne yaptığını farkında bile değildi. Bu şuursuzluk karşısında artık sabrı taşmıştı. Sütü taşıyordu, yine de Zeliha'yı emzirmiyordu. Gerçekten kopmuştu, aklını kaçırmış gibi davranıyordu.

"ÖLMEYECEKTİ!" Artık bağırmıyor, haykırıyordu. Bu tekrar etti ta ki Osman Karadere içeriye korkuyla dalana kadar. Bu içeri giriş sadece bir kişi tarafından fark edildi Sultan Karadere sustu, gelininin sıktığı kolunu bıraktı ama Zühre tek bir kelimede tıkalı kalmıştı.

"Ölmeyecekti."

"Ne oluyor burada?"

Tir tir titreyen eşine iki adımda ulaştığında yüzünü avuçları arasına aldı. Bembeyaz kesilmiş suratın damarlarından kanı çekmesi birkaç saniye sürdü. En son sakince yatırıp çıkmıştı yanından, nasıl bu hale gelmişti?

"Zühre tamam." Dedi onun soğumuş tenini okşarken.

"Ölmeyecekti." Diye tekrar etti. Eşini gören gözleri olayı kılıfından daha çok çıkardı. "Yalan söylüyor herkes. Ölmeyecekti."

Osman Karadere çoğu zaman olduğu gibi birkaç kelimeden anladı bahsi geçen olayı. Sonrasında bağırışlar yüzünden odaya girişiyle birleştirdi ve ağzından çıkan tek cümle öfke dolu bir "Anne çık dışarı!" oldu.

Bunu annesinin yüzüne bakmadan söylemişti. Dudaklarını sakinleştirmek istercesine eşinin alnına bastırdı. "Zühre'm tamam." Dedi korkuyla. Titriyordu, buz gibiydi teni. "Tamam iki gözüm, tamam."

Arka taraftan beklediği hareketliliği hissedemediğinde baş parmakları yüzünün üzerinden eşinin kulaklarına kaydı ve sesi onu korkutmasın diye kapattı. Daha yüksek bir sesle tekrar etti.

"ÇIK ANNE, ÇIK!"

Artık taşıyamadığım gözyaşlarım benden aktığında, Sultan babaannenin eşarbı sırılsıklam olmuştu. "Biz güzellikle anlattık olmadı kızım." Dedi. "Biz bağırarak anlattık olmadı. Her yolu denedik. Doktorlara götürdük toparlansın diye. Hocalara bile götürdük. Tamam kabul toparladı, evine

ailesine geri döndü. Ama Zeliha'ya hiç varmadı." bir aile travması, ailenin en büyüğü tarafından kelimelere dökülüyor dinleyeni per perişan ediyordu.
"Oğlunun gidişini, Zeliha'nın o evde olduğunu kabullendi. Bazen Zeliha'ya karşı o kadar düzelirdi ki tamam derdik, oluyor. Ama ertesine her şey aynıydı. Bir yerden ne kadar düzeldiyse, bir yerden o kadar devam etti. Gözü dönüyor, Zeliha'nın haykırışlarına sağır oluyor bazen hala. İçim hep huzursuz, Zeliha'dan yana. Gözü dönse, bu yaşta bile nasıl zararı dokunur bir Allah biliyor."

Zeliha'nın başına gelenlerden habersiz huzursuzluğunu anlatıyordu. Halbuki haberi olsa her şeyden, gelinin gözünün nasıl döndüğünü, nasıl sağır olduğunu bilse şu an gelininin etinden et koparmak için çıkıp gidecekti sanki bu kapıdan.

"Allah büyük," dedi burnunu çekerken. "gün gelecek kızına yaptığı bu eziyetin vebali dolanacak boynuna. Anlayacak kadrini kıymetini. Ama iş bu ya insan gözünün önündeyken gözünün bile kıymetini bilmez. Annesi bilmez Zeliha'nın kıymetini kızım, sen bil. Tamam mı? Yengesi olarak sen bil."

Ağzımdan dökülmek üzere olan hıçkırığı elimle engelledim. Bizim Zeliha'yla yenge görümce değil de abla kardeş olduğumuzu, onu nerelerden kopardığımı bilmeden istedi bunu benden. Hastaydı. Zühre Karadere hastaydı. Hayatımda ilk kez öfkem bir hastayaydı. Neden tedavi olmamıştı? Niye bunu bu aileye yapmıştı? Kafasının içinde öldürmediği canavarlar vardı, niye Zeliha'yı sevene kadar direnmemiş de onu bir uğursuz olarak kabul edip kafasındaki canavarlarla yaşamaya alışmıştı? Böyle acı mı çekilirdi? Böyle yas mı tutulurdu? Böyle hasta mı olunurdu? Nasıl tedavi edilecekti? Ya Zeliha? O nasıl iyileşecekti? Travmaydı. Çocukluğu, gençliği. Travmaydı. Fetih'ten başka kimse ona, o evde iyi bir hatıra bile bırakmamıştı.

"Ben onu o gece onca seneden sonra bağrıma kızım olarak basmıştım," dedi Sultan babaanne. "Eğer o da kızını bassaydı bağrına, ben kaldırmazdım onu sinemden. Ama o bağrına bassa Zeliha'yı Reşat yüzüne tükürecek sandı. Ne bizden ne de onlardan anne kız oldu."

📎📎📎

Kamerayı nereye koyarsam koyayım bir şekilde kendini dahil eden Fetih, sanki bunu kasten yapmıyormuş elindeki şeyle ilgileniyormuş gibi davranmıyor muydu?

"Fetih girme artık şu kadraja!"

Yan yan bana baktı. Mimar olmasa tamirci olurdu bu adam, her bulduğu boşlukta ya etrafı toparlıyor ya da bir şeyleri tamir ediyordu. Deli miydi neydi?

"İftira atma." Dedi yaptığını hiç şaşırtmadan inkar ederken.

"İftira atmıyorum. Rahat dur vedalaşayım gitmeden Efsun'la."

Bu benim için çok mühimdi. Elimde bol bol video ve fotoğraf olmalıydı ki bir daha geldiğimde ne kadar büyüdüğünü daha net göreyim. Evet, tabi ki bir daha gelecektim. Ama bu sefer planım Fetih'siz gelmekti.

Ama yaptığı şeye devam etti. Ters bakışlarım daha da artınca da aniden "Ölür müsün ben de gözüksem köşede Efsun?" Diye söylendi açık niyetini belli ederek. On yaşında çocuklar gibiydi yine. Birazdan trip atacaktı. Biliyordum. Ne daha çok canını sıkar diye düşünüp kamerayı kapattım.

"Çekmemeyi tercih ederim."

Bana yine 'zalim' der gibi baktı. Zaten bu aralar en çok öyle bakıyordu. Elimdeki bakım yağını avucumun içine döküp önce birbirine sürttüm ellerimi sonra Efsun'un tüylerine sürdüm. Mis gibi kokuyordu mis. Fetih bundan önce yaptığım her şeye sanırım yeterince tepki vermiş olacak ki buna bir şey demedi ama beni izlediğini farkındaydı.

Bebek gibi olmuştuk. Biz iki Efsun'da...

"Birkaç saate yola çıkıyoruz." Dedi Fetih. Devamlı konuşası vardı. Nasıl getirmiştim ben bu hale bu adamı? İşimi devam edip tepki vermedim. "Buraya gelirken, buradan dönüşümüzde ilerleme kat ederiz sanmıştım." Bunu söylüyordu söylemesine ama bir amacı yoktu her halinden belliydi. Hatta bir yerde kendi kendine anlatıyordu.

"Tek faydası oldu, o da defteri dürülecekleri bana gösterdin."

Elim yavaşlasa da durmadı. Defteri dürülecekler. Yapma ya da ne yapacaksın demedim. Zerre ilgilenmiyordum. Onların kendi arasındaydı. Dün gece saatlerce Zühre Karadere'yi düşünmüş olsam da.

"Ama çok zoruma gidiyor," elime tarağı aldım yumuşattığım tüyleri tarıyordum. "Tek kelimemin bile nazarında yeri yok. Bana yapılan en büyük yargısız infaz bu. Üstü gelmedi." Bir nefeslik eş verdi ve tamamladı. "Allah tekrarını senin elinden yaşatmasın doktor."

Bu bir serzeniş miydi, sitem miydi, kızgın bir söyleniş miydi ayırt edemiyordum. Elindeki şeyi ardı ardına belli bir ritmiyle vurdu. Son vuruş daha bir sert ve vurgulu olduğunda devamında konuşmasının süreceği her halinden belliydi. Bir kelime varla yok arasında ağzından da çıktı ama Pınar

bulunduğumuz yere telaşla dalmamış olmasaydı. Nefes nefese bizim yüzümüze bakarken beden dilindeki telaş çok açıktı.

"Sultan anne," dedi neredeyse ağlayacakken. Bir saniye durdu ya da durmadı devam etti. "fenalaştı."

Fetih'le gözlerimiz aynı anda birbirini bulduğunda birkaç saniye öncesine kadar bomboş bakan gözlerimize korku hızla yayıldı. Ellerimizdekileri nasıl bıraktığımızı ikimizde bilmezken koşan adımlarımızı ve benim aniden küt küt atan kalbimi hatırlıyordum sadece. Fetih'in merdivenleri ikişer ikişer çıkmasına karşılık bizden önce yukarı varmasıyla hangi odaya gireceğini telaşın da etkisiyle bulamaması bizi denk getirdi tam da o sırada arkasında kalan odada ağrı dolu bir "Fetih." Seslenişi duyduk.

Adımlarım hiç durmadan o odaya yöneldi, önce o ardından biz odaya dalarken Fetih "Babaanne." Diyebildi ancak. O soğukkanlılığını kaybedişi adımlarına kadar yalpalayışına rağmen daha sakin bir sesle "Pınar tansiyon aletini getir." Diye bağırdım.

Sultan babaannenin bize uzattığı eli ilk Fetih tutarken gözleri ne yapacağını şaşırmış bir halde bana kaydı. Onlara vardığımda ilk olarak nefes alımını rahatlatmak için elim eşarbına ve düğmeli yakasına yönelse de diğer eli de benim elimi buldu.

"Tamam sakin ol, derin derin nefes al." Dudaklarını büzüştürüp nefesini üflerken Fetih'de ben de oturmamıştık.

Önce Fetih'i sol tarafına çekti oturmasını sağladı. Nefesleri anlam veremediğim şekilde düzene girer gibi olsa da surat ifadesi hala beni memnun edecek konumda değildi. Aynı şeyi bana da yaptı, kendimi aniden sağında otururken buldum. O an bir şey fark ettim.

Pınar korkudan epey sıyrılmış sıfır endişeyle bizi izliyor ve elinde bir tansiyon aleti göremedim. Kafamın içi allak bullak oldu, Fetih'le karşılıklı 'biz iki salak' bakışı atarken ikimiz de Pınar'ın bize verip kendinden attığı tüm duyguları hala üzerimizde taşıyorduk. Ellerimizi tutan bir çift bizden ayrılırken "Babaanne?" Dedim sorar gibi. Sırtını geriye yasladığı koltuktan ayırdı ve bizden ayırdığı ellerinden birini Pınar'a uzattı. "Pınar gel kaldır kızım beni."

Elim koluna gitti "Dur kalkma, neyin var bakalım önce." Desem de bir şeyi varmış gibi görünmüyordu ki?

Fetih'in gözleri ikisinin üzerindeyken aniden ağzından yine edepsizlik geçti.

"Taşşak mı geçiyorsunuz bizimle?"

Bu sinirlenmeden önceki son duraktı, farkındaydım. Sultan babaanne bir darbe indirmek istedi ama denk getiremedi. "Karının önünde ıslak odunla döverim seni teneke!" Diye tepki gösterdi ama ben hala niye böyle yapıldığını anlamaya çalışıyordum sadece.

Fetih bu söylenilene hiç takılmadan aynı ifadeyle onları izliyordu. Sultan babaanne benim az önce çıkarmaya çalıştığım eşarbı düzeltirken "Madem bugün gidiyorsunuz," dedi Pınar bize artık sırıtarak bakıyordu. "Oturun efendi efendi konuşun diye getirdim buraya sizi."

Beklemediğim dakikada beklemediğim bir oyuncudan beklemediğim bir gol yiyişimle neredeyse kafamı geriye atıp inleyecektim. Yan tarafımdan derin bir nefes sesi geldi.

"Kurban olduğum," dedi babaannesine bakarken. "Sen bizi çağırsan normal bir şekilde gelmeyecek miy-" Sonra cümlesi aniden vücuduna bir elektrik akımı girmiş gibi yarıda kesildi bir an onun için refleksle korktum, ta ki yarıda kestiği cümlenin yerine kurduğu cümleye kadar.

"Konuşmak mı?"

Ve ayaklandı.

Aniden babaannesinin yüzünü avuçlayıp öperken "Senin Allah'ına kurban," dedi. Öptü dedim ama kafa da atmış olabilir bilmiyorum. "Bir an hiç yapmayacaksın sandım bunu." Bir kez daha öpmeye yeltendi ama babaannesi ona vuracakken yerinde duramayan bir çocuk gibi geri çekildi ve bana baktı.

Gözlerinin içi parlıyordu.

"Senin için değil." Dedi huysuzca yaşlı kadın. Yerimden kalktım "Babaanne," dedim 'lütfen' dercesine. Direkt odadan çıkıp gitmeye gönlüm elvermedi. Elini Pınar'dan koparıp bana uzattığında öylece baktım eline. Temas kullanıyordu. Neden olduğunu farkındaydım.

"Yapma. Lütfen. İnan ki," Elim aniden Fetih tarafından babaannesinin avucuna bırakıldı. Dört ayağı üzerine düşmüştü. Kadın elimi tuttuğu an bana yaklaştı.

"Biraz olsun hatrım var mıdır yok mudur sende?"

Elim iki elinin arasında yüzüm resmen kıvranıyordu.

"Var ama benim hatrımın bununla alakası yok. Lütfen bak, bırak çıkayım." Yanımda bir hareketlilik oldu ama bir ses seda çıkmadan duraksadı.

"Var." Dedi inatla. "Ben sana otur barış, öpüşün koklaşın demem. Otur dinle kızım, sadece otur dinle. Bu hadise bu halde Urfa'ya, geldiği gibi

gitmesin."

Dilimi ısırdım başımı iki yana salladım. İstemiyordum. "Bu yaptığının sonu yok." Diye bir gerçeği fısıldadı kulağıma. Biliyordum. Bilmemek imkansızdı. Çıkmazdı bu yaptığım. Ama geri adım da atamıyordum.

"Velev ki var ben o zaman istemezdim senden bunu." Elimi sıktı. "Ben seni kızım gibi dinledim, şimdi de sen babaannen gibi dinle beni. Lafımı hiç etme gitmeden. Bak kaç saat uzağıma gidersiniz. Gözümü arkada bırakma benim, hadi kızım."

Ben seni kızım gibi dinledim, sen de babaannen gibi dinle. Dün gece bile yetiyordu öylece çıkıp gitmememe.

Bu cümlenin yükü o kadar ağırdı ki, yapacağın şey vefaya yapmayacağım şey vefasızlığa çıkacaktı.

Kalbim şimdiden yandı.

Cevap vermeyeşim onun için konuşmasının devamıydı. "Bir dinle. İstediğin an çıkarsın odadan gelirsin yanıma. Ama bir dinle. Bir söz hakkı ver ki, dinlemedi diye bıçak sırtına gelen sen olma. Biraz olsun hatrım varsa, bak biraz hürmetin varsa bana."

Görmüyordu ama gözümün içine bakıyordu. Öyle ki gözlerimi kaçırmam utanmamdandı. Elleri içimde en hassas yerin üzerinde durmadan dürtüyordu. "Hadi kızım." Dedi tekrardan. Zor kullanmıyordu. Beni zor duruma sokuyordu. Pınar'ın da bana nasıl baktığını farkındaydım. Dudaklarımı ıslattım. Ya hayır diyecek kadar vicdanımı rahatlıkla körelten bu odadan rahatça çıkan bir insan olarak yaratılsaydım ya da bu inadı rahatça kırabilecek biri olarak. İkisinin arasında olmak dikenli bir yolda yalın ayakla koşmamı gerektiriyordu.

İlk yenilgi verdiğim nefesten oldu. Bunu bir tek ben anladım. Başımı önüme eğerken "Eğer konuşma saçma sapan bir yere giderse," sonuçta Fetih'in bana sorduğu ilk soru kimin bana söylediğiydi. "Devamını dinlemem."

Elim daha bir sıkı tutuldu başını salladı kadın. Ve yüzündeki o teşekkür benim geri adım atmama tek engeldi. "Bunu da sadece senin için yapıyorum bu da böyle bilinsin."

Dudaklarını avuç içlerime bastırdı sonra eli yüzümü buldu. Yanağımı istemsizce eline bastırdım. Benden geri çekilirken aniden yanımdakinden akıl tutulması yaşayacağım bir teklif geldi.

"Babaanne sana zahmet kapıyı da kilitler misin? Ne olur ne olmaz diy-"

"Senin kafanı da kırayım mı?"

Pınar hiç çekinmeden güldü ama ben hala vazgeçmeye meyilli bir halde Fetih'e 'Sen nasıl bir cinssin?' Der gibi bakıyordum.

Boğazını temizleyen Fetih "Tamam." Dedi sadece. Sultan babaanne sabırlar eşliğinde yavaşça odadan çıkarken sanki yanında benim pek kalmayan kalp sağlığımı da götürmüştü.

Bu yalnız kalış, bu günlerin savaşı, bu direnişim, bu savaş meydanı her şey artık bitmişti. Bir an ne yapacağımı bilemedim sırtım Fetih'e döndü. Savaş bitmemişti de sanki iki tarafın da mühimmatı bitmişti. Ve sanki arada bir barış imzalanacaksa bu samimiyetten uzak, bir mecbur kalıştan doğacaktı.

O kadar inancım yoktu ki anlatılan beni tatmin edeceğine dair. Belki yine başkalarını suçlayacaktı. Belki abarttığımı söyleyecekti. Bilmiyordum inanç eksikliği vardı artık.

Aniden arkamdan omuzlarımla kollarımın birleştiği yerden tuttu "Efsun." Dedi.

Fetih kendini haklı çıkarman mümkün değil ama olayı kendi pencerenden öyle bir anlat ki içimde şüpheden yana hiçbir şey kalmasın. Senin pencerenin varlığını kabul edemezsem, aramızdaki savaşı bitirip öylesine bir barış imzaladığımızla kalacağız.

Aniden çenesini başımın üzerinde hissettim, bu temasa tek tepkim geri çekilmek oldu. Yüz yüze kalırken aramıza bir beden girecek kadar mesafemiz vardı. Ben sadece gözünün içine baksam da o tüm yüzümü inceliyordu. Yüzünde bir zafer emaresi yoktu ama biraz rahatladığı belliydi. Arkamızda bir şöminenin kenarlarına iki antika koltuğun konulduğu yeri işaret etti. Zorlamadan koltuklardan birine otururken ellerim kucağımda yerdeki halıya bakıyordum. Bir süre ayakta dikildi, diğer koltuğa geçmesini beklerken suratım beş karıştı. Sonra sonunda ilerledi, boş koltuğa oturmasını bekledim ama bunu tercih etmedi. Aniden kendine benim ayaklarımın dibinde bir yer seçti.

Oturduğu yer dizimin dibi oldu.

Titrek bakışlarım onu bulduğunda hala yüzümü inceliyordu. Bu anı ne kadar çok beklediğini farkındaydım. Eli aniden elime uzandığında izin vermedim, ellerim birbiriyle oynamaya başladı.

"Ah Efsun, ah." Dedi önce. Bu ah'ı neyeydi bilmiyordum.

"En başından alacağım her şeyi." Dedi. "Bugün bu odadan çıktığımızda kimsenin kafasında tek bir soru işareti kalmayacak. Nerede ne takılırsa aklına, durma sor. Kafamızın içindekiler daha fazla yakmasın bizi."

Söylediği şeyin nereye çıktığını biliyordum. Kısaca bana kafanda kurma diyordu. Dediğini de yaptı, olayı çocukluktan aldı. Ben sormadan her şeyin cevabını verecek kadar ayrıntılı ve derin. Öyle ki konuşmanın başında ona bakmayan ben yavaş yavaş tek odağım haline getirdim onu.

Mayıs 2018

-İlahi bakış açısı-

Genç adam, arabasının kapısını açmak için ona yaklaşan bir kişiyi elini kaldırarak durduğunda sayfaları hızlı hızlı çeviriyor ama bir türlü istediği yere denk gelemiyordu.

"E oğlum Emir'de seninle beraber gelseydi, adamı niye önden gönderdin?"

Üstten bir bakış attı telefonuna. Bu ortağının rahatlığı bir gün onu sinir hastası yapacaktı. Ya da bilinmez o buna belki de çok meyilliydi.

"Ulan dangalak," dedi açıkça. "Emir'i önden göndermiyorum, zamanında gönderiyorum. Benim gelişim gecikti. Oğlum senin ideolojin yatarak çalışmak mı?" Cümlelerinin devamını engelleyen şey telefonun ardından duyduğu ses oldu ve bu sesi tanıması geç olmadı.

"Sen bu saatte işinin başında olacağına viski mi içiyorsun?"

Eli ayağı titriyordu. Kontrol onda olmayınca, işinden gücünden uzak olunca, kimin ne bok yediğini bilmeyince eli ayağı titriyordu.

"Bugün cumartesi kardeşim." Dedi karşısındaki ses. "Ayrıca viski içtiğimi nereden çıkardın?"

Telefonun dibinde o buz kütlelerini bardağa boşaltmamalıydı sanırsa. Bir de üstüne viskiyi boşaltınca Fetih'in anlamaması neredeyse imkansızdı.

"Sana cumartesi mesaisi yazmayan beynimi sikeyim kardeşim." Dedi açıkça. Gerçekten öfkeleniyordu. Bu adam hiçbir zaman düzelmeyecek miydi?

"Ben senin çalışanın değil ortağınım kardeşim." Dedi alaycı bir tavırla gülerek. Fetih'in sinirlendiğini ve bunun epey hoşuna gittiğini ikisi de biliyordu. Bu Merthan için sabah sporu gibiydi. Hatta bir meditasyon. Evet evet öyle özel öyle kıymetli.

"Hay senin kardeşini," dedi Fetih öfkeyle elindeki dosyayı yan tarafa fırlatıp bir başkasını alırken. Halbuki eve girip sakince baksa bulması kolaylaşacaktı ama yok kendi kendini sinirlendirmek ona daha mantıklı geliyordu.

"Her neyse, her neyse." Dedi Merthan elinde alkol değil de Türk kahvesi varmış ve keyif yapıyormuş gibi. "Şimdi senin biletini iptal edecek kadar ne

oldu? Ne söyledi Zühre Sultan da sen işi gücü biraz daha bana bırakıp gelmemeyi kabul ettin bir iki gün daha?"

Sıkıntılar bir bir hatırlatılıyordu Fetih Karadere'ye. Şu saatlerde toplantı masasında olmalıydı. Mevzu beton projesi olmalıydı. Ama o hala Urfa sınırları içerisindeydi.

"Ne bileyim oğlum ya. Gelmiş diyor ki iki gün daha kalmazsan ölümü gör Fetih." Karşı taraftan ağzındakini püskürtmeli bir kahkaha patlattı. O an içinden keşke Türk kahvesi yapsaydım fikri geçti. Karadere ailesi. Merthan gibi ailesi yok denecek kadar az olan ve bağ denen şey babasıyla bile arasında olmayan biri için hep çok imrenilecek, her bireyi ayrı ayrı ikonik, bağları aklının almayacağı kadar kuvvetli bir aileydi. Bildiği bazı şeylere rağmen yine de hastalarıydı. Saatlerce Fetih'in yaşadıklarını dinleyebilirdi.

"Hastayım oğlum senin bu annene." Dedi gevşek gevşek. Her şeyin dışarıdan ne kadar güllük gülistanlık olduğu bir kez daha aşikardı.

Fetih'in ölümcül bakışları Merthan ismini buldu. "Gevşek gevşek konuşma, seni ben dövemeden babam falakaya yatırır pezevenk."

Merthan bir an bu gerçek olacak gibi elini ağzına kapattı gözlerini irice açtı. Ardından elini kalbine bastırdı "Osman babam." Dedi abartıyla. "Öz babam." Bu boş cümlelere tepki vermeden Fetih elindeki dosyayı bir kez daha değiştirdi.

"İyi yapmışsın o zaman ya, iki gün fazla değil zaten. Gönlü kalmasın öz anamın da, öz anam," diye tekrar bastırdı. "Neyin ısrarını yaptı iki güne? Ne yapacak o kadar sürede?"

'Bir bilsem.' Diye geçirdi içinden Fetih. Ah bir bilse...

"Oğlum yoksa birini mi gözüne kestirdi lan senin için?"

Şu konunun açılması bile anında arabanın içinde buz gibi bir hava estirdi. Fetih dosyayı çarparak kapattı "Merthan o konuya hiç girme," dedi gerginlikle. Sanırım bu konu açıldığında tansiyonu yükseliyordu.

'Bir doktora gözükmek şart.' Diye geçirdi içinden. 'Şart şart, bir doktor şart. Ben de böyle anne olduğu sürece bir doktor şart!'

Bir hafta önce o şiddetli tartışmaları ve resti geldi bir an gözünün önüne, dirseğini direksiyona yaslayıp parmak uçlarını göz pınarları bastırdı ve her şeyden bir haber Merthan düşen çenesiyle konuştu.

Bu ortağına bile söylemeyeceği kadar utanç duyulacak bir şeydi Fetih için. Evet utanç. Bazen coğrafyanın gerçekten kader olduğu gerçeğiyle yüzleşiyor, ardından bu fikrin bu coğrafyadan olmayan annesinden

olduğunu hatırlıyor daha çok sinirleniyordu. Fetih genel olarak zaten daha çok sinirlenecek bir şey buluyordu.

"Ya oğlum fena mı olur ya," dedi eğlendiği aşikârken. "Siz aşiretsiniz, Cumhuriyet gelmese ülkeye belki şu an bölgeyi siz yönetiyordunuz."

İkisi de aynı anda içinden aynı cümleyi geçirdi. 'Allah Atatürk'ten bin kere razı olsun.'

Ve tabi devamında da düşünüp söylemedikleri şey de bir oldu.
' Baban/m istese yine biz yönetiyor sayılırdık. En azından şehri.'

"Öyle size her kadın olmaz kardeşim." Diye devam etti. "Hem sana da olmaz. Bırak annen bulsun tam senin kaleminde bir kadın." Göz pınarlarından göz kapaklarına geldi parmakları. Ovaladı iyicene. Çıkarıp sigara içme isteğiyle doldu taştı.

"Nasıl oluyormuş benim kalemim Merthan?" Aynadan kendiyle göz göze geldi, önüne düşmüş saçlarını serseri bir tavırla geriye atarken bir kulağı telefondaydı.

"Böyle hanım hatun, lafının üstüne laf söylemeyen, beyim ne derse o diyecek, yumuşak başlı, inat nedir bilmeyen, konuşmayı pek sevmeyen bir kadın."

Katıldığı bir iki özelliğe rağmen yine de kaşları havalandı "Hadi ya.' Dedi boş konuştuğunu belli etmek istercesine.

"Yalansa yalan de ulan ruh hastası." Bu tepkiyi beklemiyordu pek tabii. Ama yine de tepkisi göz devirmekten öteye gitmedi. "Konrtolün sen de olmadığı, ipleri senin tutmadığın bir ilişkin mi oldu lan şimdiye kadar? Sen bu dünyaya yönetici ruhuyla gelmişsin oğlum. Bunu zedelemeyecek bir kadın olacak. Lafını sözünü dinleyecek, ikiletmeyecek, dizinin dibinden kalkm-" belki son cümle kurulmaya çalışılmasa sadece dinleyici konumunda kalacaktı ama araya girdi.

"Kölelik benim bildiğim peygamber döneminde kalktı Merthan."

Merthan bir an dediği şeyi sorguladı. Abartmıştı, en azından kendine göre biraz.

"Sonuncusu biraz fazla oldu eyvallah. Ama kontrol konusunda hemfikiriz?" Diye bir destek bekledi.

Fetih o an bunu inkar edemedi.

"Öyle." Dedi düz bir sesle. Bunu bir üstünlük değil de doğanın kanunu olarak görüyordu. Eğitimde, işte, ailede, evlilikte. Muhakkak kontrol bir kişide olmalıydı ona göre. Paylaşılırsa kişiler arasında bozulurdu disiplin. Ve kabullenmemek elde değildi onun için.

Kendi ilişkisinde bu kişi belliydi, gerçekten belliydi. Aksini düşünürken bile anksiyetesi zirveyi oynuyordu.

"Baskınlık konusunda da hemfikiriz?"

Neyi zorluyor lafı nereye getirecek bilmiyordu Fetih.

"Öyle." Dedi sadece yine.

"E biraz laf söz de dinlesin, zıttına gitmesin. Tahammül edemezsin."

Fetih hipnoz olmuş gibi tam yine 'öyle' diyecekti ki aniden suratına şu yemiş gibi bir silkelendi ve "Sana ne amına koyayım bunlardan?" Diye sesini yükseltti. "Piçe bak, seni mi bağlıyor oğlum bu? Ben niye ilerideki kadını seninle konuşuyorum lan? Beynimi siktin Merthan boş işler müdürü müsün oğlum sen? Bulduğun boşlukta bunları mı düşünüyorsun yavşak?"

Merthan eninde sonunda alacağı tepkileri zaten bildiğinden bu kadar yediği küfüre rağmen güldü.

"Kıskanç ortağım benim." Dedi Fetih'in midesini bulandıran bir romantiklikle. Klavye delikanlılığı yapıyordu, Fetih'in şu an ona ulaşamamasından yüz buluyordu.

"Ben döneceğim iki güne Merthan, bu bilgiyi her bir deliğine sok ben gelince de böyle sulandır muhabbeti. Tamam mıyız aslanım?"

Merthan'ın gülüşü büyüdü "Seninle de iki sohbet edilmiyor. Şurada iş konuşsak kapatmazdın, nankör. Ne halin varsa gör." trip atarcasına telefonu kapattı. Devamında sağlam bir küfür yediğini bilerek. Fetih telefonu koyduğu yerden keyifsizce alırken dosyaları sırasıyla topladı sonra aracın anahtarını üstünde bırakıp indi. Bir baş selamıyla evden içeri girerken onu her şeyiyle bir sessizlik karşıladı.

Buna takılmadan kollarını kıvırdığı gömleğinin yakasını düzeltti serice merdivenlere ilerledi. Zeliha muhakkak evdeydi. İlk katı çıktığı an orta yere "Zeliha." Diye seslendi. Onu görmeden bir üst kata çıkması neredeyse imkansızdı.

Kardeşinin odasına adımlayan ayaklarını aralanan oturma odasının kapısı durdurdu. Gözleri orada evde olmasını beklediği birini görmeyi beklese de gördüğü kişi bambaşkaydı.

"Fetih." Dedi Şûride.

Araladığı kapıdan birkaç adım geriye gitti. Fetih'i sarsan tek bir şey yoktu birkaç şey vardı.

Evin sessizliği, evde kimse olmayışındandı. Ev kasti olarak boşaltılmıştı.

Kuzeni de ailesi de bu şehirde yaşamıyorlardı ve Fetih bu ana kadar burada olduğunu bilmiyordu Şûride'nin.

Günler önce annesiyle çok ileriye giden konuşma geldi aklına. Annesi neredeyse oğlundan bir tokat yiyecek kadar ağır laflar işitmiş, bu olayın üzerinden araları düzeleli yirmi dört saat bile almamıştı. Fetih bu konuştuklarını unutmak için, hiç konuşulmamış gibi davranmaya henüz daha yirmi dört saat önce ikna olmuştu.

Ve pek tabi Şûride Fetih kadar habersiz değildi.

Önce Şûride'ye baktı, sonra arkasına. Arkasındaki gösterişiyle göz dolduran kurulu masaya. Fetih'in içinde bir şey çok bariz şekilde ezildi.

'Yapma.' Dedi kendi kendine. 'Yapma Şûride. Bunu sakın yapmış olma.'

Gözleri tekrar kuzeninin yüzüne tırmandı. Bir zorlama ifadesi seçmeye çalıştı, bir isteksizlik, zorla içine düşürüldüğü duruma vereceği bir göz sulanması, her an sayıp sövecek bir tavır ama hiçbiri yoktu.

Karşısında sadece heyecandan elini ayağını nereye koyacağını bilmeyen bir genç kız vardı. Küçük, Fetih'in gözünde kız kardeşiyle neredeyse yaşıt sayacağı bir genç kız. Genç bir kadın bile değil. Genç bir kız.

Annesine kurduğu bir cümle gitti geldi zihninde. 'Bu saçmalıktan Şûride'nin haberi bile olmayacak anne, duydun mu beni?!'

Fetih elbet bunu olgunluğuyla sindirir, unutur giderdi. Bu pis bir düşünce olarak kalırdı ama eğer karşısındakinin kulağına giderse nasıl etkileneceğini yıpranacağını düşünmüştü. Şûride çok hassastı, nahif, çok kırılgandı. Sadece Fetih'in gözünde değil üstelik. Herkesin gözünde.

Ve Fetih'in bu hassasiyeti tuzla buz oldu. Şûride "Gelsene." Dedi nazikçe onu odaya davet ederken.

Bu olay sadece Fetih'i evlendirmekle kafayı bozmuş annesinin fikri olarak daha sindirilirdi ama şimdi Fetih'in içindeki karmaşa kocamandı. Değil sindirmek yutmak bile mümkün değildi.

Şûride zaten biliyordu.

Fetih sükunetle sadece izledi bir süre. Belki bu süre bir dakikaya tekabül ediyordu ama Şûride için belki bir saatte belki de daha fazlası demekti. Bir yere tutunmamak için o kadar zor duruyordu ki. Titreyen vücuduna rağmen hala nasıl bir yere oturmamıştı kendisi bile şaşkındı. Kuruyan dili damağı ve etinden ayırmaya çalıştığı tırnaklarıyla karşısındaki adama bakıyordu. Kafasında bin bir türlü senaryo kuruyor, açıkça kendine eziyet ediyordu. En kötü ihtimalse Fetih'in içeri bile girmemesiydi.

Ama olmadı bu, Fetih daha fazla kapı önünde dikilmedi ona doğru adımladı.

Şûride'nin bu heyecanı, telaşı o kadar tazeydi ki tecrübesiz oluşu onu daha da çıkmaza sokuyordu. Şu an bu anın yaşanmasını bile hayal ettiği bir gün yoktu.

O içindeki bu şeyi, kimseye belli etmeden yeneceğini düşünüyordu. Uzun zamandan beri. Bir şekilde aşmaktı onun tek gayesi. Sessizce, en yakınındakinin bile haberi olmadan. Ama şimdi burada bu şekilde olmak kabini göğüs kafesinden çıkaracak kadar imkansızdı ona.

Beline kadar dökülen saçlarının uçlarını özenle maşalamıştı. Zarifçe geriye doğru attı ve ondan tek bir an bile gözlerini çekmeyen Fetih'ten gözlerini kaçırdı.

"Hoş geldin." Dedi olabildiğince sakin bir sesle. "Aç mısın?" Duraksadı dudaklarını birbirine bastırdı. "Benim ki de soru. Her şeyi kendi ellerimle yaptım."

'Senin için, her zaman olduğu gibi.' Diye söylendi içinden. Fetih'in onu izlediğini farkındaydı. Öyleydi de zaten. Fetih gözlerini dikmiş öylece önünde heyecanını saklamaya çalışan ama gram beceremeyen kuzenini izliyordu. Onu süzdü baştan aşağı.

Çok hoş, çok güzeldi.

'Ama Zeliha'da öyle.' Diye geçirdi içinden.

Çok becerikli, hamarattı ayrıca.

'Ama Zeliha'da öyle.' Diye tekrar etti içinden.

Zeraferiyle, oturuşuyla kalkışıyla, konuşmasıyla, tepkileriyle çoğu şeyiyle mükemmele yakındı Fetih'in gözünde.

'Ama Zeliha'da öyleydi işte.' Diye bıkmadan usanmadan tekrar etti. Şûride hakkında ne kadar çok düşündüğü iyi şeyler varsa aynısını kız kardeşine de hissediyordu Fetih. Ve Şûride'yi onun kadar seviyordu. Zeliha'ya karşı hissettiği tüm duygular Şûride'yle çok örtüşüyordu. Ağabeyine rağmen, Şûride ona hep farklıydı.

'Sakin ol.' Diye telkin etti kendini. Karşısında gülümseyerek bir şeyler anlatan genç kadını duymuyordu. 'Sakin ol Fetih. Sesinin tonuna dikkat et.' Dikkat etmediği yerde yaşayacağı patlamadan kendisi bile çekinirken karşısındakinde nasıl bir şey yaratırdı bilmiyordu.

Bugün bu odadan öyle bir çıkmalılardı ki bu an yaşanmamışcasına yollarına devam etmelilerdi. Öfkenin bu odada işi yoktu. Her ne kadar Fetih Şûride'nin bunca hazırlığı kendisi için, bu masada kuzen sıfatından uzaklaşarak oturmak adına yaptığını düşündükçe aklını kaçıracak gibi olsa da.

"Şûride," diye ne anlattığını bile bilmeden böldü onu. İlk kez bu ses bu şekilde çıktı bu ismi söylerken. Zaten Fetih'ten bir şey bekleyen Şûride için bu çok güzel bir şey olabilirdi ama olmadı. Bu ton, bu tını kalbini ayağa kaldırdı.

Dudaklarını ıslattı ve titrek bir sesle "Efendim." Dedi. Fetih'in gözleri ondan ayrılırken sandalyelerin birini işaret etti. "Otursana."

Bir yabancıyla konuşur gibiydi.

Gözü masanın üzerindeki tabaklarda dolaştı bir süre. Bambaşka şeyler konuşmak için oturabilirdi bu sofraya. Çoğu zaman olduğu gibi. Bir farkındalık geldi buldu Fetih'i. Nasıl fark etmemişti?

Şûride stresle Fetih'in dediğini ikiletmeden sandalyelerden birine otururken Fetih'te yavaşça ona doğru ilerledi. Boş bir yere elindeki takım elbisenin ceketini ve dosyaları koydu ardından Şûride'ye en yakın sandalyeyi ona doğru çevirdi ve oturdu.

Şûride'nin gözleri her şeye rağmen Fetih'ten ayrılmıyordu. Neden kötüyü düşünüyorum ki diye düşündü. Sakin olmalıydı. Henüz hiçbir şey konuşulmamıştı ki.

"İstersen önce çay ya da kahve de yapabilirim. Yani eğer ki aç değilsen, yemey-"

"Mehmet Ali'yi bu evden kovduğum günü hatırlıyor musun?"

Şûride konuşsun istemiyordu. Onun bu heyecanını görmek istemiyordu.

Genç kadın yutkundu, başını salladı. Ama kalbinin üzerine dökülecek olan bir kova kaynar suyu görebiliyordu.

"Senin abine olan tavrım başka sana olan bambaşka demiştim."

Fetih'in sakin sesi Şûride'yi ipten alıp ipe gönderiyordu sanki.

"Abinden ne kadar haz etmiyorsam seni de Zeliha kadar seviyorum, Zeliha'dan tek eksiğin benim onu kardeşten öte kızım gibi de görmem demiştim."

Ve o kova döküldü, kalbinin haşlanışını hissettiğinde elinin altındaki masa örtüsünü sıktı Şûride. Şu an Fetih'in ağzından duymak isteyeceği son isimdi Zeliha.

Fetih'in sıkıntılı nefesini, dirseklerini dizlerine bastırışını, yüzünü sıvazlayışını izledi öylece.

Fetih'in görüntüsü bir an bulanıklaştığında gözlerini açtı irice. Ağlamamalıydı. Şu an değildi. Yanan ellerini bastırdı.

Buradaydı dokunamıyordu, sevemiyordu, konuşamıyordu bile. Dayanamıyordu, bu yüzdendi gözlerinin hemen doluşu.

"Sen benim için kuzenden önce hep iyi bir arkadaş oldun Şûride. Doğru bir kardeş, sırdaş. Gözümün önünde büyüdün, bebekliğini biliyorum. Neredeyse elime doğdun."

Dişlerini o kadar sıkıyordu ki aniden dudaklarını araladığında Şûride çenesi sızım sızım sızladı. Kalbinin duvarlarında tırnak izleri vardı ve bir boya gibi kan akıyordu sanki o izlerden.

Günlerdir mimarı ve mühendisi annesi ve teyzesi olan bir ev inşa edilmişti içinde. Onun temeli o kadar müsaitti ki zaten buna kolayca katlar çıkılmış apartman olmuştu. Apartmanın girişinde umut yazıyordu ve çatısı şu an Şûride'nin başına yıkılmak üzereydi.

"Fetih," dedi titrerken ama karşısındakinin sesi daha baskın çıktı.

"Şûride." Dedi Fetih bastırarak. Konuşmasın istiyordu. Şûride'nin kafasının içindekileri duymak istemiyordu.

"Şûride." Diye tekrar etti. Ona olan öfkesini ilk kez o an anladı Şûride.

Bu hislerinin her şeyiyle yanlış olduğunu en başından farkındaydı ama engel olamıyordu. Gözleri daha çabuk yaşardı. Fetih'i nasıl sevmeye engel olamadıysa gözyaşlarına da olamıyordu. Konuşmaya tekrar yeltendi ama Fetih tepkisini arttırdı. Kelime bile dökülmemişti ağzından.

"Sus Şûride." Diye çıkıştı Fetih. Ağlıyordu karşısında. Çıldıracaktı. Kardeşten farksızlardı. Çıldıracaktı bu içindeki an neyin nesidir?

Bu sesini yükseltişi Şûride'nin bariz bir şekilde irkilmesine neden olduğunda Fetih'in gözleri yere değdi ve bir süre durdu orada. Bir süre derin derin nefesler alırken konuşmaya devam edişi daha yumuşak oldu.

"Sus ki ileride birbirimizin yüzüne bakabilelim. Sus ki aramızda hiçbir bağ bile kalmasa kuzenik bitmesin. Sus."

Bu kez yere bakan genç kadın oldu. Büyük bir zelzele içindeki apartmanı yıkıyordu. Fetih bir süre sessizce Şûride'yi*, Şûride yeri izliyordu.*

"İleride bir kadınla gireceğim bu kapıdan içeri." Dedi Fetih. Her kelimesini seçerek konuşuyordu. "Ben o kadını çok seviyor olacağım. Başımın tacı olacak. Ve sen o kadınla denk geleceksin. Aynı masaya oturacağız. Konuşacaksınız."

Şûride gözlerini yumdu. Keskin bir acı artık içinde onunlaydı. Bu çok zalimceydi. Bu yaptığı çok zalimceydi.

"İleride bir adamla gireceksin içeri. O adam da seni çok sevecek. Ben o adamın elini sıkacağım, aynı masaya oturacağız. Sohbet edeceğiz."

Gözleri kapalı başı eğikti, Fetih görüyor muydu bilmiyordu ama yaşları akıyordu.

"Sus ki ileride ben o adamın sen o kadının yüzüne rahatlıkla bak. Sus ki ben karımı seninle denk getirdiğimde ona ihanet ediyormuşum gibi hissetmeyeyim. Sus ki bu an bu dediklerimde kalsın, biz zaten tek bir yanlışı dillendirip duyurmayalım."

Fetih'in kafasında tek bir soru vardı. Susmak yetecek miydi bunların olması için?

"Şûride sus ki bu olay annelerimizin ayıbı olarak kalsın. Ben ileride böyle çirkin bir şeyi eşime açıklamak zorunda kalmayayım. Sus ki eşin beni bir tek kuzenin olarak bilsin."

Çirkin bir şey. Şûride kendini bu kadar kasmasa şimdi hıçkırarak ağlıyor olurdu.

"Bu olay bugün bu odada silinip gidecek. Seneler sonra kimse kimsenin yüzüne bakarak bu günü hatırlamayacak."

Öyle olmasını diledi. Tek isteği buydu. Unutmak. Eskisi gibi olmayacağı muhakkaktı ama Fetih kendinden emindi.

"Ben kendimden eminim Şûride," diye bunu ona da söyledi. "Ne içimden ileride karımı seninle aynı ortama sokarsam beni gecesine uyutmayacak bir şey geçirdim, ne karıma açıklamam gereken bir cümle bıraktım ardımda, ne de onun haberi olmasa ihanet diyeceğim bir şey duydum senden. Ben kendimden eminim. Şimdi sus ki senin için de geçerli olsun bunlar."

Durdu bir an olsun gözlerini açıp başını kaldırmayan kuzenine baktı. "Bana bak Şûride." Dedi tok bir sesle. Kime öfkeleneceğini bile şaşırmıştı. Kime kızacağını bile şaşırmıştı.

"Şûride bana bak!" Diye daha emirvaki bir sesle kurdu cümleyi ama sadece bir kafa sallayış oldu karşılığı. Tıkanmış kendini sıktığı yerde sadece göz yaşı döküyordu. O öfke bir an tamamen annesine ve teyzesine yöneldi. Siniri öfkesi tamamen onlara kaydı. Delirecekti. Gerçekten delirecekti. Kabullenemiyordu. Nasıl olur da umut tohumlarını bu şekilde küçücük bir kızın içine atarlardı? Küçücük. Yirmi bir yaşında da olsa küçücük geliyordu Fetih'in gözune. Delirecekti. Bu kızın toprakları nasıl kabul ederdi o tohumları? Aklı almıyordu.

Fetih'in eli Şûride'nin çenesine gitti, işaret parmağıyla genç kadının yüzünü kaldırdı. Şûride direnemedi bile. Kalbi patlayacak gibiydi. Gözleri istemsizce açıldı kaldırılan yüzüyle.

"Bugün hiç yaşanmadı. Bu olay annelerimizin ayıbı olarak silindi gitti. Bugün için bir gaflete düştün,"

Gaflet... Şûride'nin kalbi sahiden patlamak üzereydi. Konuşmasına bile izin verilmemişti. Senelerin anlatacağı vardı halbuki. Neden dinlemiyor, neden bir şans vermiyordu?

"Nasıl becerdiler bilmem içine saçma bir heves koymuşlar,"

Heves... Seneler paramparça oldu. Un ufak parçaları göğüs kafesine batıyordu.

"Bu odadan çıktığım gibi sileceğim bu anı aklımdan. Hiç yaşamadık varsayacağım. Tekrar ediyorum ben kendimden eminim. Sen de kendinden emin hale gel. Kendine de ileride hayatına alacağın adama da yapma bu ayıbı." Ve son darbeyi ne kadar büyük olduğunu bilmeden vurdu.

"Bu da benden sana son abi tavsiyesi. Selametle."

Son abi tavsiyesi... Zira Fetih Karadere biliyordu, artık arada abi kardeşliğin kalmadığını.

Zira Fetih Karadere bilmiyordu söylediklerinin aksine bugünün aralarında hiç unutulmayacağını, değil kardeş kuzen bile kalamayacaklarını.

Zira Fetih Karadere bilmiyordu, bu hevesin bir türlü sökülüp atılamayacağını, seneler boyunca o fark etmeden süreceğini, yıllar sonra bugünün başına aldığı en büyük dertlerden olacağını...

Instagram: serceyioldurmekofficial

Tam bir saat sonra soru cevap kutucuğunu bırakıyorum hesaba. Gece orada olacağım.

Oy verip, bölüm kritiğini yorumlarda yaptıysak ne mutlu bana.

Yarın 26 Ekim. Yani Efsun'un doğum günü. Yarın akşam özel bölümde görüşelim olur mu?

Ve sonra olarak,

Daima,

Herkese mermi, size çiçek🌸

26 EKİM 1995|ÖZEL BÖLÜM

26 Ekim 2013

"Tamam ama yine de bugün benim doğum günüm."

Tek cümle, tek gerçek.

Öyle ki Suna anne telefonun ardından derin bir nefes verdi, bu cümleyi onuncu kez duyan Burcu'nun arka tarafımda olan gözleri sanırım kafamı geçirecek duvar arıyordu.

"Efsun," dedi artık pes edercesine. "Peki bu durum tam olarak neyi değiştiriyor annem? Anlatır mısın bana?"

Hala sakindi. Şimdi nöbette değil de karşımda olsa yanaklarında iz bıraka bıraka ısırırdım.

"Her ne olursa olsun, benim kız arkadaşımın doğum günü bugün diyerek her şeyi bir kenara bırakıp doğum günümü kutlaması gerekiyordu. Haklıyım anne, hani laf olsun diye demiyorum ama haklıyım."

Topuklu botlarım üzerinde, özenle giydiğim elbisemin eteğinden tuttum. "Gün daha bitmedi. Hala kutlama ihtimali var yani." Diye cevap verdi. Annem bazen Burcu'dan bile çok Yunus'çuydu. Gerçekten şaşırıyordum.

"Ne dersem diyeyim Yunus'u mutlaka savunacaksın değil mi? Ay vallahi ben iyi dayanıyorum senle Burcu'ya. Doğru söyleyin fan sayfanız var mı?"

Burcu şaşkınca 'hiiii' Dedi elini ağzına örtüp. Ardından telefona yaklaştı ve bağırdı. "Yakalandık Suna teyze!"

Ve bu konuşmada tek gülmeyen ben olduğumda "Ben seni daha fazla tutmayayım." Dedim solgun bir sesle. Neden gelip kutlamamıştı doğum günümü? Tamam belki bana kızgındı, tamam belki benim yüzümden aramız limoniydi ama hiç düşünmüyor muydu sabahtan akşama kadar sadece ondan bir telefon bekleyeceğimi?

On sekizime ondan bir mesaj bekleyerek girmek sahiden üzücüydü.

"Üzme kendini." Suna annemin sesi yumuşamış, moralimi toparlama yoluna girmişti. Nöbete gitmeden önce onun kendi elleriyle

yaptığı pastayı üflerken gözlerimdeki o kırgınlığı fark etmiş beni toparlamıştı. Ama geçen saatler beni yine aynı noktaya getirmişti.

Yunus neden beni aramıyordu?

"En kötüsü bile o kadar da berbat, kendini harap edeceğin bir şey değil. Tamam bugün doğdun, tamam bugün çok önemli bir gün, tamam bugün benim en mutlu günüm ama bugün seneye de yaşanacak. Önümüzdeki sene doyasıya bu senenin yerine de kutlarsınız. Olur arada öyle şeyler ilişkilerde. Şimdi doğum gününü kutlamadı diye onun sana olan sevgisinden şüphe mi edeceksin?" Bu soru öylece caddede fıldır fıldır giden araçları izleyişimi durdu.

"Asla." Dedim hemen.

Bu ihtimali düşünmek bile ona ihanetti sanki. Yunus'un bana olan sevgisi o kadar netti ki, bir matematik problemi gibi herkesçe her alanda kabul görülürdü. Bunu sorguya düşürmek bile yapabileceğim bir şey değildi.

Yunus isterse kırk doğum günümü kutlamasın beni yine seviyordu, hala severdi.

"Güzel," dedi memnun olmuş bir sesle. "O zaman hiçbir problem yok." Sonra aramıza bir sessizlik girdi o sıra Burcu'yla göz göze kaldık. Annemin konuştuğunu sanıyor sakince beni izliyordu. Tam ben bir şeyler geveleyecekken "Efsun." Dedi annem.

"Efendim."

Beni görmeden sadece duyarak bile, ben ağzımdan o konuyla ilgili tek bir kelime bile çıkarmasam bike o kadar iyi anlıyordu ki bir köşeye çöküp 'Anne yaa' diye ağlamak istiyordum.

"On dokuzuncu yaş gününde söz nöbetim olmayacak."

Dudaklarım aşağı doğru büzüldü istemsizce onu biraz üzeceğimi bile bile "Söz mü?" Diye sordum. Çok isterdim şu an herkesin bizde olmasını ve annemin elinden mum üflemeyi. Ya da o da bizimle gelirdi. Her şekilde annemle girmek isterdim bu güne.

"Söz annem. Anne sözü. Seneye beraber kutlayacağız. Yunus ve diğer arkadaşların da olacak. Söz."

Acaba Burcu kendinin 'diğer arkadaşların' kısmında bulunduğunu bilse kaç gün yas tutardı? Sahiden bilmiyordum.

"Bak bu sözünü hatırlatırım ama," dedim sesim biraz neşelenirken. Benim bu neşem karşıya kahkaha olarak yansıdı.

"Hatırlatmana gerek kalmayacak ki!" Arkasından biri bir şeyler söyledi ama duyamadım.
"Güzelliğim söyleyeceğin bir şey var mı?"
Derin bir nefes aldım. Başımı iki yana sallarken "Hayır, dikkat et kendine." Dedim daha fazla işinden alıkoymamak için.
"Sen de. Eve çok geç kalma ve bana haber ver gidince. Ve gülümse. Reşitsin artık, o kutsal yaş geldi. Keyfini çıkar, tamam mı? Seni çok seviyorum."
Aklının bende kalmayacağını bilsem 'Eee on sekiz olduk şimdi ne oldu, eee?' Diye dramatize edecektim ama yapmadım.
Yunus'un verdiği moral bozukluğunu annene verme Efsun.
"Benim sevdiğim kadar mı?"
Gözümün önündeki görüntüde o sıcacık gülümsemeyi görebiliyordum.
"Senin sevdiğin kadar."
Daha fazla bir şey söylemedik, telefonu yavaşça kapattım. Benim aksime enerjisi epey yüksek olan Burcu "Ya bugün sen doğdun! İyi ki doğdun!" Dedi bağırdı. Öyle ki çevreden geçen çoğu kişi bundan artık haberdardı.
Ardından koluma girip yürümeye başladı. Geçtiğimiz caddeden sonra düz giderken adımlarımız Barlar Sokağına doğru gidiyordu.
"Yemek yiyip eve geçiyoruz değil mi?" Diye sordum. Bu saatlerde kalabalıklaşmaya başlayan Küçükpark adımlarımızı yavaşlatıyordu. Ya da biz salına salına yürüyorduk.
"Belki birazcık alkol," dedi eliyle bunu gösterirken. İnanmadığım her halimden belliyken parmaklarıyla miktarı biraz arttırdı. "Azıcık ya valla bak. Bu gece senin ama ben seni toplarım. Sana açık büfe!"
Açık havada çok büyükçe bir nefes aldım, öyle ki ciğerlerim yand. "Yok ben içmeyeceğim sınavlar yaklaştı, hatta belki eve gidince ders çalışırım."
Adımları durdu, herkesin içinde kendini yere bırakacak gibi yaptığında mimikleri çok ama çok komikti.
Burcu baştan aşağı çok ikonikti.
"Tıp istemekten daha kötü bir şey varsa o da tıp isteyen en yakın arkadaştır. Ya yeter ders çalışmayın artık yeter. Yeter çalışmayın ben vicdan azabı çekiyorum size baktıkça yeter!"

Bize baktıkça ders çalışma azmi gelmesi gereken Burcu, bize baktıkça vicdan azabı çekiyordu. Tarih profesörü babasına rağmen çok ama çok rahattı. Merak ediyordum, gerçekten merak ediyordum ilerisini.

"Sana da tavsiye ederim ders çalışmanı. Şu an hiç mi vicdan azabı çekmiyorsun cidden Burcu rakiplerin çalışırken biz dışarıdayız diye?"

Gözleri aralandı kocaman bana baktı. Sonra da tırnağının ucunu gösterdi. "Şu kadar bile çekmiyorum. Çekenin kendine saygısı yoktur ayrıca. Ben bir sözelci olarak alnımın," alnına vurdu parmaklarıyla "akıyla çıkacağım o sınavdan. Buna inanmayan da kahpedir ayrıca."

Sonra saçlarını savurdu. Sevgilisinden ayrıldıktan sonra kısalttığı saçlarını eskisi kadar vurgulu savurmuyordu.

Onun adımlarının durduğu yerde ara ara geldiğimiz mekana baktım. Tamam ideal bir yerdi. En azından 'eh yeter be' denecek bir müzik olmazdı. Sessizce girerken mekana ben hemen ilk kattan bir masaya ilerlesem de Burcu kolumdan tuttu. "Hayır üçüncü kata çıkacağız." Dedi.

"Neden?"

Ona soru sorulmasından hiç hoşlanmıyordu. Şu mimikleri bakılırsa birazdan benim ağzımı bantlayarak yukarı çıkacaktı.

"Orada bir masa var, arka planı çok güzel. Aşırı iyi fotoğraflar çıkıyor. Bir gül cemalimi çekelim de dostta düşmanda görsün. Kimse bizi yasta sanmasın."

O düşmanın kim olduğunu pek tabi biliyordum. Diretmeden o arkada ben önden çıkarken ikinci katın devamı benim adımlarımı yavaşlattı. Işık yansın diye sudan çıkmış fok balığı gibi türlü türlü hareketler yapsam da ne beni ne de beni algılayıp yanmadı bir türlü ve Burcu telefonunun fenerini açtı.

"Işık bozulmuş galiba." Dedi feneri tavana kaldırırken.

"Burcu bak düşeriz falan. Gel ben aşağıda da senin güzel fotoğraflarını çekerim. Bak hiç ışık yok."

Başını iki yana sallayıp beni belimden itti. Bir fotoğraf uğruna bu kız bizi merdivenlerden de iterdi. Merdivenleri tamamladığımızda benim de fenerim artık açıktı. Yoksa bu karanlık benim adım atmamı engelleyecek kadar fazlaydı.

"Bak katın komple elektriği yok. Yürü gel inelim. Kimse çıkmamış bile yuka-"

Beni aniden belimden uyguladığı kuvvetle öyle bir itti ki önümde engel olmamasına rağmen savruldum, öne doğru uçtuğumda attığım çığlık karanlığa gömülürken topuklularım düşmeye yetecekti eğer ki bir çift el beni tutmasaydı.

Aniden karanlıkta olan alan adım adım aydınlandı ve ardı ardına bir şeyler patlatıldığında ne çevremdeki insanları ne de beni tutan kişiyi fark ettim Burcu'ya doğru "Gerizekalı!" Diye bağırdım.

Burcu ona iltifat etmişim gibi öpücük atarken o doğum günü fonu çaldı arka tarafta ve aniden bağırmaya başladılar gözümün görmediği insanlar.

"İYİ Kİ DOĞDUUUUUUN EFSUUUUUN!" telaşla gözümün önüne inen perde kalktı ve o an neye şaşıracağımı bilmediğim kadar çok şey gördüm.

Sınavımız var diyerek bizi tek tek reddeden okul arkadaşlarım öncelikle. Burcu'nun çıkardığı tüm çirkeflikler rol müydü? Dövecekti neredeyse çoğunu sınavı Efsun'a mı tercih ediyorsunuz diye. Zar zor araya gitmiştim.

Sene başında şehir değiştiren Efe elindeki pastayı sıkıca tutmuştu.

Ve o...

Yunus.

Ve Yunus...

Beni tutan Yunus değildi. Burcu beni Yunus'un üzerine atmıştı.

Onu fark eden gözlerim hemen irileşti. Sonra sıkıca tutundum ona. Hatta beni sıkı sıkı tutsun diye daha çok saldım vücudumu.

"Yunus." Dedim özlemle. Evet özlemle. Kafamda milyon tane bugün beni üzdüğü için senaryo üretirken direkt bittim gittim. Ve bunu en iyi Efe açıkladı.

"Abi bu kızın hala yâr deyince kalem elden düşüyor." Dedi 'bıraktığım gibi hala' dercesine.

Yunus elini yüzümün arasına alırken önce sağ yanağımdan sonra sol yanağımdan öptü.

"İyi ki doğdun fıstığım."

Efe'nin yeniden başlattığı şarkıyla bana gelirlerken vücudum Yunus'un kolları arasında pastaya döndüm. Az önceye kadar suratı düşük olan ben şu an yüzümdeki kaslar ağrıyor, içim bir kelebek şelalesi kadar kıpır kıpırdı.

Burcu "Dilek dile, dilek!" Dedi heyecanla. Dudaklarımı birbirine bastırdım, yanan yanaklarıma ellerimi bastırıp gözlerimi yumdum. Yunus saçlarımı arkadan özenle topladı, yüzümü açığa çıkardı.

Annem yanımdaydı.

Yunus yanımdaydı.

Dostlarım yanımdaydı.

Geçmiş tekerrür etsin istedim. En son anne babamla kutladığım doğum gününde bu kadar mutluydum. Geçen sene Yunus yoktu hayatımda. O yüzden eksiktim ama şimdi tıpkı dokuz yaşındaki gibi her şeyim vardı sanki. O yüzden o gün dilediğim dilek tekrar etti.

Bugünü dokuz yaşındaki Efsun'a ithaf ettim o an verdiğim kararla ve aynı dilek içimden döküldü.

"Bu gece bütün sokak hayvanları tok uyusun. Biri bile aç kalmasın."

Dokuz sene sonra aynı dilek içimden geçerken kocaman gülümseyip üfledim.

Her şeyim vardı. Allah'ım teşekkür ederim. Bana tekrar bu dileği dilettiğin için teşekkür ederim.

Kopan alkış tufanına ben de katılırken aniden kendimi herkesin üzerine atlarcasına sarılırken buldum. Teşekkürler hiç durmadan dudaklarımdan dökülürken sesim, gözlerim bile gülümsüyordu.

Koyu renk rujum herkesin yanağındayken en sona Burcu ve Yunus kaldı. Önce Burcu bana kollarını açtı. "Aşk kadın." Dedi bağırarak. "İyi ki doğdun!" Aramızdaki mesafeyi koşarak kapattım bir an geriye gitsek de düşmedi.

Her şey onun başının altından çıkmıştı. O kadar planlıydı ki kavga bile etmişti. "Sen var ya," dedim yanaklarını ısırırken. "Seni tek lokmada yerim."

Bana epey memnun bir şekilde baktı "Ben seni yedim ben! Aklını alırlar işte böyle Efsuunnnn!" Derken gözü arkaya kaydı ve sordu. "Hala içmemek konusunda kararlı mısın?"

Gözlerim arka tarafta Yunus'un elindeki şampanya şişesine kaydı. "Hiiiii," dedim geri çekilirken. "Kim demiş onu?"

Şişeyi barmenlik geçmişi olduğunu kanıtlarcasına elinde bir tur çevirirken eliyle gel işareti yaptı. Zıplaya zıplaya ona vardım heyecanla dudaklarımı dişledim.

Şişeyi açmayı bana o öğretmişti. Şimdi verdiği eğitimin verimini alacaktı. "Al bakalım." Dedi bana uzatırken. Herkesin ağzından

heyecanla 'oooo' dökülürken şişeyi aldım. Ağız kısmındaki ambalajı zaten çıkarmış bana sadece patlatma kısmını bırakmıştı. Şişeyi bana anlattığı şekilde kavradım patlatırken elimden kaymasın diye sıkıca alttan tutup altındaki boşluğa bastırdım baş parmağımı. Diğer elimin baş parmağı da mantar tıpanın üzerindeyken çevremde resmen bir tezahürat başladı, bu arttıkça ben gaza geldim ve salladıkça salladım.

Mantar tıpa dışarıya doğru ittiği an kendini neredeyse zıplayarak parmağımı çektiğimde beklediğimden çok daha sağlam bir görsel şölen çıktı ortaya.

Alt kattakiler kafamızın güzel olduğunu sanacak kadar tepki verirken topluca, dayanamadım sonuna doğru şişeyi ağzıma götürüp yudum bile denemeyecek kadar içtim.

Yunus bu halimi mi bu kadar güzel izliyordu yoksa çabasının boşa gitmeyişini mi bilmiyorum ama şampanayayı başka birine verip onun kollarına koşmam geç olmadı.

Ben kin tutamayacak mıydım? Yelkenlerim hep su da mı olacaktı bu adama karşı?

Belime sardığı eliyle beni şampanyanın döküldüğü yerden çekti ve arkadan birine işaret etti. Sarı saçlarına gitti ellerim ve aynı saniyesinde çaldı şarkımız.

Efe'nin memnuniyetsiz sesini duyduk. "Bu kızı düğün dansına mı kaldırdı reşit olur olmaz ne oluyoruz alo?" Serenay onu çekiştirdi "Ya çekil ya fotoğraf çekeceğim!"

Efe, işaret parmağını bize doğru sallarken "Okuyan kıza nikah basılmaz kardeşim." Dedi ama ağzı Burcu tarafından kapatıldı. Çünkü şarkı başladı.

Emre Fel "Bir zamanlar eski bir köy evinde, bir ana bir kız yaşar güzellik içinde," diye başladığında birbirimize baktık. Alnını alnıma yaslandığında bir gündür almadığım kokusu burnuma doldu, daha çok soludum. İmkanım olsa ciğerlerimde depolayacaktım.

"Çok güzel olmuşsun." Dedi boğuk bir sesle. Belimi bir an olsun bırakmıyordu. Ardından ne diyeceğimi bildiğinden devam etti.

"Hep güzelsin. Ama bugün ayrı güzel olmuşsun."

Halbuki evden çok da uğraşarak çıkmamıştım. Yanaklarım ağrıyordu artık ama gülümsemem tek bir an bile solmuyordu.

Biz dans ederken ellerim ensesinde birleşmişti "Duydum ki Burcu'yu delirtmişsin bensizlikten." Bunu kinayeyle söylemiyordu. Hoşuna epey

gittiği belliydi.

"Ben vurgunum o zamanlar bu yâre, kıvranır dururum yâr bana bir çare." Burnunu burnuma sürttü.

"Kutlamayacaksın sandım doğum günümü, yapılır mı bu bana?"

Alnım alnından hiç ayrılmıyordu. "Biraz benim sitemim, biraz Burcu'nun isteğiyle akşamı beklemek zorunda kaldım."

Dans edişimiz o kadar soft yapmıştı ki beni fotoğrafımız çekiliyor diye poz bile kesmiyordum.

"Hııı," diye mırıldandım. Burnumu burnuna sürterken şarkıyı dinledik bir süre.

"Günler geçer bir haber yollarım, bir dost var işin içinde ama gönlüm biçare."

"Ama sen yine de kutla, çok üzüldüm Yunus." Elimin biri ensesinden yüzüne kaydı. "Sen bana kırgın olunca ben herkese kırgın oluyorum." Baş parmağım alt dudağının üzerinde dolaşırken "Tamam dün verdiğim tepki yanlıştı, özü-"

Aniden dudaklarını dudaklarıma bastırdı, özrüm kaldı içimde. "Şşşt," dedi dudaklarımın üzerinde. "Bugün sana özür diletir miyim sanıyorsun? Ben özür dilerim, senin aklının bana takılacağını bilip Burcu'ya uymamam lazımdı.

"Merhabalar ben bu yerlerden biriyim
Uzunca zamandır bizim haneden firariyim
Ve yolun yolum oldu ben deliyim divaneyim
İzin ver nazlı yâr sana kendimi eyleyeyim"

Diğer elimde yüzüne geldi, avuçlarımın arasına aldım temiz yüzünü. Bu kez öpen ben oldum. Daha uzun, daha kopmak istemez gibi. Dudaklarımızın üzerinde ona gülümserken "Seneye kimseye uyma." Dedim. İçimden tekrar ettim.

Ondan sonra ki sene de... Ondan sonraki sene de...

Ve o bunu hissetmiş gibi konuştu.

"Altı sene sonra da kimseye uymam."

Altı sene. Onunla beraber altı sene daha.

"Yedi sene sonra?"diye sordum doyumsuzca. "Yaş yirmi dört, bıraktın mı yoksa beni?"

Yüzünü dudaklarımdan boynuna itti, huylandığımda başımı geriye atarak güldüm istemsizce. Cıkladı.

"Yaş yirmi dört, mezun olmuşsun." Dedi kafasındaki planı ortaya dökerken. Kazanacağımdan bile emindi.
"Aklım artık başka bir şeyde. Okuyan kız kalmamış artık."
Yüzümü görmeyeşiyle otuz iki diş sırıttım.
"Yaa," dedim düşünceli düşünceli. "Yedi sene sonra peki? Yaş yirmi beş olmuş."
Kalbime kastım vardı. Sahiden bunları duymak istiyorsam kalbime kastım vardı.
Kafasını yüzüme çevirdi, o da benim kadar olmasın gülümsüyordu. Ama daha havalı.
"Aynı evdeyiz zaten. Pastayı beraber hazırlamışız."
Elmacık kemiklerim ortaya çıkmış, parlayan gözlerimle ona bakıyordum. İçim içimden çıkacaktı mutluluktan.
"Sekiz sene sonra peki? Yaş yirmi altı."
Dudaklarını burnumun üstüne bastırdı ve bana öbür dünyanın kapısından götürüp getirdi.
"Belki artık üç kişiyiz."
Bayılacaktım sonra Burcu benimle bir ömür 'Bir de bayıl istersen Feriha' diye dalga geçecekti. Bayılacaktım gözlerim bile benek benek gördü.
"Bırakmazsın yani beni?"
"Asla."
"Sıkılmazsın da benden?"
Başını iki yana salladı ve alnı yine alnımla birleşti.
"On sekizin de benimle, yirmi üçün de benimle, yirmi beşin de, yirmi altın... Hepsi benimle."
Ben Efsun Zorlu; on sekizime girerken dokuz yaşındaki Efsun'un mutluluğu, huzuru varken bedenimde kollarında olduğum adamdan bir söz aldım. Birden çok söz aldım. Hayatın beni nereye savuracağını bilmeden, yirmi altım için bana söz veren adamın afilli sözleriyle sarhoş olurken ben de bilmiyordum...
Eğer ki bu gecenin son kutladığım doğum günüm olduğunu bilseydim, dilek hakkımı değiştirir miydim? Bilmiyordum...
Hayır hayır biliyordum.
Bu gece hayat ve hayatımdakiler beni o kadar güzel kandırmışlardı ki bin kere yaşasam bininde de kanar yine aynı şeyi dilerdim ben.
"Bu gece bütün sokak hayvanları tok uyusun. Biri bile aç kalmasın."

Ben Efsun Zorlu, selamım olsun bu dileği bana armağan eden dokuz yaşıma. Bu habersizce kutladığım son doğum günüydü. Bundan sonraki tüm doğum günlerim pastayla değil, mamalarla geçti. Bütün hayvanlar tok uyumadı belki. Her yıl yirmi altı ekimde çok çabaladım ama bunu başaramadım.
Ama yine de selam olsun sana dokuz yaşındaki Efsun. Bana son doğum günümden sonra tutunacak bir dal bıraktın. Ben her 26 Ekim'de hiç pes etmeden devam edeceğim, söz. Söz dokuz yaşım, beni kandıranların sözünden değil. Efsun Zorlu sözü.

Canım Efsun,
Bugün ben de çabaladım. Karşıma çıkan her hayvanın karnı doydu, senin hatrına. Yirmi altı yaşının hatrına. Belki yine başaramadık, bütün hayvanlar tok uyumadı. Ama söz. Seneye yine pes etmeden çabalayacağım. Belki tek bile olmam, bana eşlik edenler olur. Gülümse. Söz Efsun, seni kandıranların sözünden değil. Seni gerçekten sevenlerin sözü. Canım Efsun,
İyi ki doğdun! İyi ki!

XXXII- "SENSEMEK"

Ön okumasını yapamadım yazım hatalarını yarın düzelteceğim. Bölümden sonra instagram hesabından soru cevap kutucuğu bırakacağım ve yarın hesabı gizliye alacağım.

Önce oy verelim?

Ve yorum. Lütfen 🖤

İnstagram: serceyioldurmekofficial

Keyifle okuyun!

Hava kararmış, saat gece yarısına yaklaşmıştı. Vücudum sıcak olsa da ellerim hem soğuktan kızarmış hem de buz gibi olmuştu ama yine de vedalaştığım kedinin vücudunun soğuk olduğunu hissedebiliyordum. En azından bu soğukta mama arama ihtiyacına girmeyecek olması az biraz içimi ferahlatıyordu.

Ardımdan bana seslenildi.

"Efsun, hadi."

Bakışlarım bagaja Urfa'ya götürmemiz için hazırlanan her şeyi yerleştirmiş, babaannesinin yanında beni izleyen Fetih'e kaydı.

Başımı salladım sadece. Kucağımdaki kediyi son kez öptüm. "İyi bak kendine." Dedim içli içli. Sıcaklığımı sevmişti. Başını okşadım bir kez daha öptüm. "Yine geleceğim. Hadi sarı popo." Kucağımdan zarifçe indirdim ve ayaklandım. Kabanımın ceplerine koyarken ellerimi, beni bekleyen insanlara doğru ilerledim.

Sevmiştim Kars'ı. Sanırım bu yüzdendi bir tarafımın kalmak istemesi.

Sultan babaanne, Fetih'e elindeki bastonla arabayı gösterdi rastgele. "Sen geç arabaya." Dediğinde gözlerim cümlenin muhatabına kaydı. Kabanını muhtemelen arabada çıkaracağı için hiç giymemişti.

"Neden?" Dedi sebebini anlasa da.

"Gelinimle iki kelam edeceğim. Bir itirazın mi vardır?"

Öne doğru büzülmüş dudaklarımla ona baksam da gözleri bana yöneleceği an bakışlarım başka yöne kaydı. Bir an herkes sustu. Kafasının içinden geçirdiği cümlenin 'tamam benim yanımda et iki kelamını'

olduğunu biliyordum elbet. Ama bunu söyleyecek miydi bunu bilmiyordum.

Derin bir soluk sesi geldi. Kafamın içinde vücut hatlarını belli eden koyu lacivert kazağında kabaran göğsünü hayal etmemek mümkün değildi. "İyi," dedi soğuk bir sesle. "Hadi Allah'a emanet." Bu, büyüğüne kurduğu son veda cümlesiydi. Gözlerinin bana değdiğini bilerek ben, arabaya ilerledi. Kapının açılıp kapanma sesini duydum.

Sonrasında soğuktan buz tutmuş, kısa bir vakit önce Fetih'in ellerinde olan ellerim yine bir Karadere'nin avuçlarının içine düştü. Huydu sanırım onlarda. Derin önemli bir konuşmada eller mutlaka avuç içlerinde olurdu. Ya da denk geliş, bilmiyordum.

Pınar usulca bana gülümseyip içeriye doğru geçti, karşılığım aldığım kadar olmuştu en az. Boyu benden uzun olan kadına dikemeden gözlerimi konuştu.

"Bir saatten fazla konuştunuz,"

Olmuş muydu o kadar? Hiç fark etmemiştim.

Fetih'in önündeki camdan bizi izlediğini biliyorduk. Evet ikimiz de.

"Ne çıkarken o kapıyı çarptınız ne de tek bir kere sesiniz yükseldi."

Dudaklarımı yaladım, görmüyordu ama görüyor gibi bakıyor, görüyor gibi konuşuyordu. Sessizce ve tepkisizce onu dinliyordum.

"Öpüşüp barışmamışsınız,"

Gönül gözü. Başka da denecek bir şey yoktu. Bu gözleminin başka bir açıklaması yoktu. "Ama," deyip durdu. Benim devam etmemin gerektiğini ellerime uyguladığı baskıyla anlayabiliyordum.

Derin, ciğerlerimi soğukluğuyla yakan havayı iyice içime doldurdum ve bu yaptığım sorusunun cevabı oldu.

"Nefes alabiliyorum artık."

Günlerdir alamadığımı alabildiğim an anlamıştım. Günlerdir susuzdum ama sadece yaşayacağım kadar su verilmiş gibiydi. Dudaklarımı o kadar çok kemirmiştim ki soğuk hava yakıyordu soyulan yerleri.

Sultan babaannenin yüzünde rahatlığın simgesi olan bir gülümseme peyda oldu başımı kaldırmış ona bakıyordum öylece.

"Güzel," dedi memnun olmuş bir sesle. "İnsan sahiden nefes alsın da, gerisi hallolur."

Yüzündeki gülümseme bana da bulaştı, saklamaya çalışsamda varlığını ben biliyordum.

"Sana son bir lafım var," Kulaklarımı iyice kabarttım. Bazen ne kadar büyürsek büyüyelim, ne kadar olgunlaşırsak olgunlaşalım tecrübesiyle yaş almış başka bir kişi can suyu verebilirdi bize. Pişmek mümkün değildi daha yirmilerindeyken. Bazen o kadar çiğ hissediyordum ki kendimi ve o anlarda o kadar ihtiyacım oluyordu ki bir ocağa, olmayınca da oradan oraya savruluyordum.

Sahi Kars'a gelmesem, o çiğliğimle o hamlığımla kaç gün daha nefes almadan dayanacaktım?

"Kayınvaliden evinde ne sorun olursa olsun bize
göstermezdi, o sanırdı ki ben oğlumun huzursuzluğundan zevk alırım."

Kayınvalidem. Bu kelime hiç hoşuma gitmiyordu.

"Söylese zevk almazdım ama haklıya çıkardım. Ne yaparsa kapısının ardında oğluma yapar o kapının ötesinde dostu da düşmanı da uzak tutardı kendi meselesinden. Zühre'yi basmazdım bağrıma ama doğrusuna doğru demek de hakkı." Tek eli ellerimden ayrılıp yüzümü buldu. Aynı anda benim de elim elinin üzerini. Bir yapboz parçası gibi.

"Çok yanlışı oldu ama bu en doğru olandı. En iyisini yaptı. En doğrusunu. Tamam mı Efsun, anladın beni kızım?"

Açık açık öğüt vermiyordu, önüme parçaları koyuyordu anla diyordu. Ama benim anlamanın ötesinde en net çıkarımım şu olmuştu: Sultan Karadere zevk almazdı ama gelini dört köşe bile olurdu zevkten.

Başımı salladım bakışlarım bir an Fetih'e döndü. Bizi izlediğini biliyordum ama yine de bir çift şahin bakışı görmek bir an ürküttü beni. Dudaklarımızı okumuyordu değil mi? Gözlerimi hızla kaçırırken başımı salladım.

"Anladım." Dedim dalgın bir sesle. "Ne olacaksa kapının ardında."

Düşman sevindirmem merak etme, diyemedim. Ama cümlenin altında yatan anlam buydu. Memnun bir ifadeyle güldü "Hadi o zaman," dedi biraz geri çekilirken. "Kazasız belasız gidin." Eline yöneldim öpmek için ama izin vermedi. Avucumun içinden öptü önce sonra yanaklarımdan.

"Zeliha'ma da selamımı söyle."

Yüzüm daha bir güldü, Zeliha'ya selam aldığımdan sanırım "Aleykümselam." Dedim hemen. Birbirimizden ayrılırken evin içine doğru seslendi "Pınar suyu getir kızım." Diye. Adımlarım araca yöneldi gariptir bir an bile arka tarafa oturmak aklıma gelmedi. Tamamen refleksif bir şekilde öne oturdum. Pınar çıktı, bana gülümseyerek el sağladığında şekilde karşılık vererek üstüne bir de öpücük attık.

"İstersen arkaya geç." Dedi Fetih aracı çalıştırmadan önce. "Yarın direkt iş başısın, uyu."

Arkaya geçmenin onun nezdinde, bana anlattıklarının önemsizliğine çıkacaktı. Zira bu şehre inadına arkaya geçerek gelmiştim. İkimizin de sesi soğuk mesafeliydi. Evet ikimizin de. Saati aşkın konuşmanın sonunda bana 'ölç tart.' Deyişi çok açıktı. Benim her hareketim her sözüm ölçmem tartmama çıkacaktı.

"Şimdilik uykum yok, gelirse geçerim." Dedim ona değil de kendi aralarında konuşan ikiliye bakarken. Emniyet kemerimi bağladım o an ikimiz de anlaşmadan son kez Pınar'a selam verdik sonra araç hareket etti. Fetih sadece direksiyonu göreceği kadar ışıkları kapattı. Ayakkabılarımı çıkardım, dizlerimi kırarak koltuğa doğru çektim.

Onun benden daha uykusuz olduğunu bilerek ama bu teklifimin zaten kabul edilmeyeceğini bilerek "Uykun gelirse söyle ben geçerim direksiyona." Şimdiye kadar sadece bir kez arabayı onunlayken ben kullanmıştım. Onda da zaten dikişliydi.

Bir an sessiz kaldı, sonra eli radyoya gitti. Dinleyeceği kanalda durmadan önce "Gelirse söylerim." Dedi sadece. Ardından bir kanalda durdu ve ortasına yetiştiğimiz şarkının sesini açtı. Başımı cama yasladım, o ana kadar birbirimize bakmasak da ikimiz, o sesi arttırken bana dönmüştü ben başımı cama yaslamış bir vaziyetteyken. Ya gölgesinin cama düşeceğini hesaplamadı ya da gizleme içgüdüsü yoktu zaten. Ses arttı, Fetih birkaç saniye bana baktı. Yolculuk başladı, şarkı sürdü.

'Aman ölüm zalim ölüm
Üç gün ara ver
Al başımdan bu sevdayı
Götür yâre ver'

📌📌

Belgesel izlemek benim için çok küçük yaştan beri büyük bir zevkti. Özellikle de hayvan belgeselleri hep dikkatimi çekerdi. Pür dikkat ne yaptıklarını izlerdim. Evet pür dikkat çünkü çok ilginç gelirdi yaşamları bana.

Tıpkı şu an Fetih'in beni izlediği gibi izlerdim onları.

Evet Fetih'in izlediği gibi.

Elimdeki eyelineri gözümden uzaklaştırıp omuzlarımı düşürdüm "Ben bu koşullar altında makyaj yapamıyorum." Diye isyan ettim. Bir hayvan belgeseli gibi izleniyordum nasıl odaklanabilirdim?

Gözüm saate ve hastane girişine kaydı. "Ve geç kalıyorum." Astığım suratım Fetih'e kaydı hiç utanıp topqrlanmıyordu da. Aynı duruş. Aynı bakış.

"Fetih sana söylüyorum." Diye daha açık konuştum. Şu dağılmış sıfatımı toparlamaktı amacım ama resmen psikolojik baskının altına girmiştim. Hiç istifini bozmadı elimdekini işaret etti. Gözleri hafif kısık, kaşları hafif çatık, dudakları hafif aralıktı. Ve kafasından geçenler... Yarabbim.

"Gözüne keçeli kalem mi süreceksin?"

Dedi. Eyelinera keçeli kalem dedi.

O kadar kendinden emin bir şekilde söyledi ki bunu ben şüphe edip baktım. Ardından yüzüne yaklaştırdım daha iyi görsün diye.

"Hayatında kaç kere bunun gibi keçeli kalem gördün?"

Hala aynı mimiklerle yüzümü inceliyordu. Böyle karış karış toprakmış da yüzüm o da taze bir çiftçiymiş gibi. Öyle bir dikkat.

"Gördüklerimin hepsi elindekiyle aynıydı. O keçeli kalem Efsun, sen ne sanıyorsan kandırmışlar seni. Dudağına da mürekkep sürdün mesela."

Dedi. Likit ruja da mürekkep dedi.

Benim servet harcadığım, çocuğum gibi sevdiğim ve değer verdiğim şeyleri öyle benzetmelere maruz bırakıyordu ki üzülsem üzülemedim sinirlensem sinirlenemedim. Kızsam kızamadım bile. Biz niye bu konuda hiç ilerleme katedemediyorduk?

"Ama en garibi bulaşık süngeriyle cila çektin yüzüne. Sen kafayı yemişsin."

Dedi. Bulaşık süngeri dedi.

İlk kez baştan aşağı bu kadar dikkatli ve hiçbir adımı atlamadan beni izleme şansı elde etmişti ve kafasında tüm ürünlerimi bir şeyle eşleştirmişti. Tam ona bir soru sormamak için dudaklarım aralandı ama yükseldiğimle kaldım, ağzımdan tek kelime çıkmadı.

Daha önce bir kadını hiç makyaj yaparken izlemedin mi, diyecektim.

İzlememişti. Herhalde şu an bir emoji olsam tek parantezli güler yüz olurdum ama bu gerçekte yüzümde hiç belirmedi.

İzlememişti. Zaten niye izleseydi ki? En mantıklısı ve en makulu buydu.

"Asıl sen kafayı yemişsin." Dedi geri kalmayıp sonra elimdekini makyaj çantama koyup far paletimi çıkardım. Bu daha kolay olurdu. Pastel tonlarımdaki makyajıma uygun farı uygularken hızlı hızlı, ne yaptığımı anlamasın bile istiyordum. Bir de fardan darbe yiyemezdim. Rimelimi de sürerken ön aynayı Fetih'ten kendime çevirdim yüzüme baktım. Bu

koşullarda bu kadar oluyordu ancak. Sebep olanlar utansaydı daha iyisi olmadığı için.

Elim saçlarıma gitti, örülü olan saçlarımı açtım özenle. Belirginleşen buklelerimi ellerimle yavaş yavaş daha iyi bir hale getirdim ve topuklu botlarımı giydim.

"Çıkışta almamı ister misin seni?" Takılmış fermuar için kafam eğikken "Gerek yok." Dedim. Kaç günün birikmiş işi vardı şimdi, benim bitiş saatimden çok daha sonra eve geçerdi muhtemelen.

"Kaçta çıkacaksın?" Önüme dökülmüş saçlarımı savurarak doğruldum, topuklarımı birkaç kez tabana vurdum.

"İşim uzamazsa beşte. Neden sordun?" Gözlerim ondayken mesafeli duruşumuz bir an olsun bozulmuyordu. O konuşmanın üzerinden güneş doğmuştu bir şeyler ne derece yoluna girmişti ikimizde ağzımızı bu konuda açmıyorduk. Gözlerini benden kaçırdı bir an. Cevap verdiğinde ucu ucuna yetişmişti bakışları.

"Ona göre zamanında çıkacağım." Deyiverdi aniden. Bu kez ben ona bakmadım, karşıya baktım. Başımı salladım sadece önce ardından arka taraftan çantamı alırken "Direkt ofise mi geçiyorsun?"

Sorum tamamen boşluğuma denk gelmiş ve Zeliha odaklı olmuştu. "Eve uğrayacağım." Dedi boş bir sesle. Yol yorgunu muyduk yoksa ruhsal bir yorgunluk muydu seçemiyordum. "Ufak bir işim var." Diye de ekledi. Çok geçmedi söylediğini anlamam.

Ufak bir iş. İşin merkezinde annesi vardı muhakkak. Gerisini düşünmek istemedim. O kadar ilgilenmiyordum ki o kısmıyla. Birbirlerini çiğ çiğ yiyebilirlerdi. Bunu düşünüp dert edecek kadar iyi niyetim kalmamıştı. Kim kimin gazabına ne kadar uğrayacaksa uğrasaydı. Beni bağlamazdı.

Yine sadece başımı salladım, ardından çantamın kulbundan sıkıca tutarken bir 'görüşürüz' bile demeden araçtan inmeye yeltendim. O konuşmadan sonra o kadar sakinleşip geri çekilmiştik ki birbirimizden Fetih'in bu yaptığıma tepkisiz kalacağına neredeyse emindim. Ama o bileğimden tuttu bedenimi kendime çevirdi.

"Böyle gitme." Dedi göz gözeyken biz. O kadar yorgun, o kadar bitkin duruyordu ki göz altlarına bakmak bile istemedim. Ki sürdüğüm makyaja rağmen benim benim yüzüm aynı solgunluktaydı. Bize ne olmuştu böyle? Ürkütücü bir çöküş vardı. Gerçekten ürkütücüydü. Evli olan insanlar her tartışmada bu kadar çökse kaç sene yaşayabilirdi ki?

Olan bize mi olmuştu ya da? Bilmiyordum ama öfkenin dindiği yerde çöküşü görüyordum. Gözümüzün feri, cildimizin rengi gitmişti. Hadi ben maskelere bakımlara küstüm diye avutuyordum kendimi ama Fetih? Bende olan şey hatta daha ağırı onda da vardı.

"Bir şey söyle ki, tüm gün zehir olmasın bana. Bir şey elbet oldu. İyi ya da kötü. Ne oldu söyle. Bileyim."

Onun anlattıkları, benim sorularım, onun cevapları. O konuşmanın sonunda kafamın içinde bunu da sor denecek bir kemirgen kalmamıştı. Şeffaftık. Her şeyiyle saatlerce şeffaftık birbirimize.

Yanaklarımın içini dişlerken birkaç kez konuşmak istedim ama dilim bir türlü kelimeleri süzemedi bir cümle kuramadı. Bu hoş durmadı, Fetih sanki cevabını almış gibi başını salladı sonra da kolumu bıraktı. Önüne dönerken dirseği pencere kenarına dayalıydı artık.

"Tamam." Dedi önce.

Bu saatten sonra ben ona bir adım gitsem o bana beş adım gelecekti belki ama ben ona bir adım gitmesem o bana yarım adım bile gelmeyecekti. Eteğinde ne kadar taş var dökmüştü önüme. Kalmamıştı elinde avucunda bir şey. Hiçbir şey bilmeyen Efsun'a karşı umutluydu ve tutunduğu bir dal vardı ama her şeyi bilen Efsun'a karşı çaresizdi. Beklemekten ve gelen sonuca *tamam* demekten öte yapılacak bir şey yoktu. Son durak her şeyi anlatacağı yerdi. Son durağa varmıştı.

Yutkundu, bir eli direksiyona kaydı ve ritim tuttu. "Geç kalma." Diye devam etti. "Akşam görüşürüz, bir şe-"

"Barış imzalamadık." Cesaretimi topladığım an onun beni kibarca araçtan kovmadan öncesi oldu. Bu inat beni bitiyordu. Sabrımı, aklımı, mantığımı, yaşama hevesimi, enerjimi. Bitiriyordu. Bir büyüğün iteklemesi olmasa bu şehre yine gittiğim halde dönecektim.

"Her ne olursa olsun hala içimden bir cümle tekrar ediyor. Sadece neden söylemedi bir ay boyunca, keşke söyleseydi oldu. Ona dönüştü. Bir şey değişti mi değişmedi mi sen karar ver. Benim bildiğim sadece bu. Soru cümlesi başka bir şeye dönüştü ama hala içimde. Atamadım. Şüphelerimi attım, soru işaretlerini attım ama onu atamadım. Elimde değil o kadar müdahale edemiyorum. Barış imzalamadık." Derin bir nefes aldım, devamını bir an getirmedim. Karşıya bakarken beni dinliyordu, ben sustuğum an bana dönüyordu. Sonra o hiç beklemediğim şekilde içimden geçen ama benim fark etmediğim biçimde tamamladı.

"Ateşkes imzaladık."

Evet en doğru açıklama buydu sanırım. Barışmamıştık ama silahları indirmiştim. Başımı salladım ağır ağır. Gözlerim ellerime düştü. Siyah ojeli tırnaklarımı izlerken ben aniden avucunu başıma bastırdı. Bir an ne olduğunu anlayamadım ve yüzüme yaklaşan gövdesiyle yüz yüze kaldım. Araba o kokuyordu galiba ve ben bu kokuya alıştığımdan ancak bu koku daha vurgulu hale gelince fark ettim bunu.

Karnımın içine biri sönmemiş bir ateşi üfledi sanki. Böyle kıvılcımları ince ince sızılar bıraktı.

Biz düzelecek miydik? Bu soru çok zordu bana. Biz düzelecek miydik?

Avucuna hapsettiği kafamdan bir boşluk bulup çenesini bastırdı hafifçe oraya.

Deli miydi bu adam? Bu tutuş bu konum neydi böyle? Tasarlanarak yazılmak istense yazılamazdı.

"Sana yemin ederim kök söktürmek üzeresin bana." Dedi bastırarak. Çenesinin sivri tarafını daha çok hissettim. "Kök söktüreceksin bana." Derin bir nefes aldı.

"Ama ben de Fetih'sem kök söktüğüm yer o barışı imzaladığımız yer olacak. Efsun Efsun," dedi kök sökmek üzereyken. İsmimi içi giderek söylüyordu. Gizli bir ah vardı ismimden önce hissediyordum. "Yemin ederim yedin bitirdin beni." Dedi son kez.

Sanırım artık o kırk yaşında bir adam ben otuz yaşında bir kadındım. Sahiden.

📌📌📌

Karşı tarafa geçmek için sarı taksinin geçmesini bekledim. O süre zarfında ben onlara bakmazken gözlerini bana diken ama ben onlara baktığım gibi gözlerini yere diken iki adamı izliyordum öylece. Bitkinliğimi ve yorgunluğumu bastıran bir şey vardı. Öyle ki sızlayan ayaklarımı, yorgunluktan ağrıyan sırtımı bana unutturmuştu günler önce zehir zemberek bir halde çıktığım bu ev.

Ayakkabımın burnuyla ritim tutmuşken yere tek kaşım havalanmıştı. Evde kim var kim yoktu bilmiyordum. Kim gitmiş kim kalmış bunu da bilmiyordum. Fetih beni bıraktıktan sonra eve uğramış ve sonra bu evde ne yaşanmış bunu da bilmiyordum. Gariptir içimde delice bir merak yoktu. O geceki zehir zemberek halini içinde ne kadar taze tutmuştu bir fikrim yoktu. O gece annesi karşısında olsa bir düşman gibi davranacaktı ona bunu hatırlıyordum sadece.

Öylece dikilmeyi bıraktım, omuzlarımı duruşumla beraber dikleştirdim ve topuklularım üzerinde tok bir ses çıkara çıkara bana açılan kapıdan geçtim. Kendi evimin kapısını açmayı bile özlemiştim. O kadar hala bu eve yabancı ve alışmamıştım. Kapıdakilerle de hala tutmayan bir elektriğimiz vardı. Zaten hiç seveceğim şekilde de davranmıyorlardı.

Konağa girdiğim gibi üç valiz direkt gözüme çarptı. Şûrîde ve annesinin kaldığı odanın önünde yolu kapatmayacak şekilde konulmuştu. Adımlarım duracak gibi oldu ama sadece yavaşladığıyla kaldı.

Gitmemişlerdi. Gidiyorlardı.

Gözüm en ters bir halde camlarının üzerindeyken kimse yoktu. Evdeler miydi onu da bilmiyordum zaten. Beklemeden ilerledim merdivenleri tırmandım serice. O gereksizle vakit harcayacağıma Zeliha'yı görmek çok daha makuldü. İki katı bacaklarımdaki kasların hamlıktan yandığını hissede hissede tırmandım ben daha merdivenlerin sonuna daha yeni gelmişken aniden Zeliha'nın kapısı aralandı ama görmeyi en son isteyeceğim kişi çıktı.

Rengi solmuş, o evin içinde daima hükumet gibi olan giyimi üzerinde değildi. Yüzünde en ufak bir makyajda yoktu. Hasta gibi değildi daha farklı bir hali vardı. Dağılmış gibiydi.

Fetih'in gazabına uğramış gibi.

İlk aklıma gelen bu olmuştu. Tüm günü böyle geçirdiği aşikardı. Bu günün başlangıcını da oğluyla yapmış gibiydi. Beni görür görmez bir cama çarpar gibi durdu ama Zeliha'nın kapısını duraksamadan çarptı. İçimi haklı bir huzursuzluk kapladı. Bu çarpma bana değildi. Kızınaydı sanki.

Gözündeki hakiki nefreti görmemek için kör olmak bile yetmezdi. Hiç durmadan meydan okurcasına onun üstüne işin doğrusu Zeliha'nın odasına doğru ilerledim. Kıpırdamadan beni izlerken karşı karşıya kaldığımız yerde durdum, tek kaşım kalkık dağılmış sıfatını izledim.

Her bir kötülüğünün bedelini hak ettiği gibi ödeyecekti. Büyük ya da küçük. Yanına kalacak tek bir şeyi olmayacaktı ve benim hesabım görülmek üzere bir kenarda bekliyordu. Şu an önceliğim Zeliha'ydı. Dudakları aralandı aniden, eli havalandı beden dilindeki hararet bana küfür edeceğini saldıracağını hissettirse de o omzuna kadar havalanan eli yumruk oldu çenesini kapatıp yüzünü titretecek kadar sustu.

İlk kez bana karşı söyleyeceklerini içine gömmüştü. İlk kez. Pek tabi gömüldüğü yerden zamanı gelince çıkışı daha zehirli olacaktı.

Boş boş oldukça sinir bozan bir sakinlikte onu izlerken zar zor sustu, sonra aniden bu anın devamının olacağını belli edercesine başını salladı.

Tehdit mi ediliyordum? Oğlunu benim mi onun üstüne saldığımı düşünüyordu? Benim zalim olduğumu mu düşünüyordu?

Zalim olsam, doğmamış çocuğum üzerinden söylediklerini de söyleyeceğimi bilmez miydi? Bana ettiği ahları ya? Ben halbuki bir kısmını anlatmıştım bu yaptıklarının?

Alnımda bir yazı olsa bu merhametime işaret ederdi. Ben bu halimle bile ona merhamet ediyordum. Kendi cephemde değil, benim savaşım da zaferim de başka olacaktı onunla. Oğlunun cephesinde.

Başını salladığıyla kaldı, omzuma çarparak benden uzaklaştı. Arkamı bile dönmeden direkt onun çarparak çıktığı odanın kapısını önce tıklattım sonra yavaşça araladım. Kapının açılmasıyla aniden büyük bir hışımla ve sanki ağzını açıp gözünü yumacakmış gibi bir halde yüzünü kapıya dönen Zeliha beni görmesiyle kelimeler tek tek dizildi boğazına ufak bir ses çıktı ağzından ama bu bir kelimeye hiç dönüşmedi.

Hiddetle kabarmış göğsü, bir an olduğu gibi kaldı sulanmış gözleri ilk dikkatimi çeken şey oldu. Korktuğum başıma gelmişti. Tüm öfkesini kızına mı kusmuştu?

"Efsun abla," dedi önce. Bir meydan okuma için dikleştirdiği çenesini indirdi çehresi yumuşadı. Bir an ne yapacağını şaşırdı, sonra aniden bana doğru adımlayıp boynuma atladığında dengesizce bir iki adım geriye gitsem de belinden yakaladım onu.

"Aşkım." Dedim boşta olan elim saçlarına giderken. Topuklularıma rağmen boylarımız ancak denk gelmişti

"Hoş geldin." Dedi rahatlamış bir sesle. Sanki gelişim yükünü almıştı ve sanki o yükü benden önce gelen abisine hiç mi hiç vermemişti.

"Hoş buldum." Dedim her ne kadar aksi olsa da. Ondan yavaşça bedenimi ayırsam da yüzünü düşürdüm avuçlarıma önce sağ yanağından sonra sol yanağından öptüm. Bir an göz göze kaldığımızda "Ne oldu?" Diye sormam gecikmedi. Bana anlatmayacağını bile bile sordum bunu.

"Hiçbir şey," bir an o sulu gözlerinden hoş bir gülümseme geçti ve tekrar etti. "Hoş geldin. Çok özledim seni."

Gözlerinin içine o kadar dikkatli bakıyordum ki bu onu çok geçmeden rahatsız etti ve gözlerini kaçırdı. Gerçekten ben bu evdeyken saçlarından, ten renginin canlılığına kadar her şey daha farklı oluyordu. Ben yokken sağlıksız bir bedene dönüşüyordu. Her şeyiyle. Kafasının içinde ne dönüyor neler yaşıyor bilmiyordum ama yüzüme karşı hep gülümsüyordu. Bir dakika önce ağlamış bile olsa gülümsüyordu.

"Ne söyledi annen?" Lafı dolaştırmadan sordum. Bir şeyler konuşulmuştu. Bu kapıdan giren ben olmasaydım bir şeyler kusacak kadar dolmuştu. Kollarımdan çıktı hızlıca "Ben sen yokken çok şey yaptım. Bak," derken masasına ilerledi. Çok başarısız bir yalancıydı. Beceremiyordu. Paylaşmayı bilmiyordu. Ne Fetih'e ne de bana inadına anlatmıyordu hep bir şeyler yolundaymış gibi davranıyordu. Tedavi görüyor ama aynı çemberin etrafında dönüyorduk. Bunun en büyük sebebi bu evdi. Aynı tencerede pişen bir yemekti, tadı da kokusu da sıyrılamıyordu diğer yemekten.

Yapışkanlı pembe kağıtlarını gösterdi. "Bunların tekrarı yapıldı," derken o kağıdın üzerine başka bir kağıt koydu "Bunların üzerine de tik atıldı. Beyaz Zambaklar Ülkesi bitti. Az kalmıştı zaten. Ve kimse senin gibi matematik çözemiyor," onu dikkatle izlediğimi bildiğinden yüzüme bakmadan günlerden sadece ders çalıştığını anlatıyordu bana.

"Emir abi," dedi ve gülecekmiş gibi durdu elini bir an yüzüne kapattı. "Torunu dededen büyük buldu, dörtgenin iç acılarını da bir şekilde dört yüz yirmi. Ve ona göre ikisi de mümkünmüş. Yanlış çözen o değilmiş. Ya torun dededen büyük olabilirmiş ya da soru yazarının hatasıymış. Mail atacaktı bir ara yazarlara 'yazdıklarınızı gözden geçirmeden mi piyasaya sürüyorsunuz' diye. Zor tuttum. Gerçekten abimin yanında kala kala her olayda kendini muazzam haklı görmeye başlamış. Bir de ş-"

"Her şeyin acısını senden çıkardı değil mi? Ne var ne yok, döndürüp dolaştırıp suçu sana bıraktı?"

Beden dili de mimikleriyle kalakaldı. Öyle ki nefesini tuttu ama bana bakmadı.

"Zehrini sana kustu. Sabah Fetih'e ağzını bile açmadı belki ama sana kustu her şeyi." Elinin altındaki kağıtları tutuşu sertleşti. Tepki vermedi. Konuşmadı. Konuştu belki de ama bu içinden oldu. "Böyle gözünü kırpmadan harcıyor seni."

Çenesini aynı abisi gibi sıktıkça sıktı. "İyiyim ben." Dedi en sonunda gözlerini bana dikerken. Sonra tekrar kitaplara baktı yine. Tek arkadaşı, kurtuluşu, yolu yordamı onlarmış gibi davranıyordu.

"Çözemediğim sorular var, Fetih abime sormadım."

Fetih hala o kapının ardındaydı. İçeri girmemişti hala.

"Seni bekledim. Dinlen istersen, sonra bakarız."

Ve ben o kapının içindeydim.

"Zeliha ya-"

"Efsun abla," diye isyankâr bir sesle konuştu. Görmezden geliyordu, çoğu şeyi böyle geçiştirmeye çalışıyordu. "Yapma." Dedi bastırarak. Susmamı istiyordu. Konuşmamamı istiyordu. "Ödüm kopuyor bir gün bu evin sana yüklediği sıkıntılar yüzünden bıkacaksın diye. Bıkıp gideceksin diye. Bunu erkene çekme, bırak ben alıştım. Baş ederim ben. Sen de abim de müdahale etmeden baş edebilirim. Ben alışığım, dayanırım ama sen dayanamazsın." Kıvırcık saçlarından birkaç tutam arkaya attı.

Günün birinde gideceğimi mi düşünüyordu?

Yanlış mı düşünüyordu?

"Ben iyiyim." Dedi tekrardan masasına dönerken. "İyiyim ben."

📌📌📌

Zeliha'nın isteğiyle girdiğim mutfakta hazırladığım muhallebiyi topak topak olmasın diye çırparken o yukarıda ders çalışıyordu. Dalgındım, Zeliha'nın bana söyletmedikleri kafamda dönüp dolaşıyordu. Dudakları hep gülümsese de yüzündeki karamsarlık hep vardı. Atamıyordu. Dalıp gidiyordu. Bazen konuşmuyordu, bazen konuşuyordu da üstü kapalı konuşuyordu. Anlaşılan o ki benim burada olmadığım günlerde benim bir gün bu evden bunalıp gideceğime kendini inandırmıştı. O düşüncesinde Fetih de var mıydı bilmiyordum. Varsa daha da kötüydü.

Zeliha'nın beni uzaklaştırdığı başka bir dert aniden kapıdan girdiğinde yerimden korkuyla sıçradım.

"Efsun," dedi Şûride. "Geldin mi?" Muhallebi de olan gözlerim devrilerek onu bulduğunda yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, korkuttum mu?" Gözleri sağ tarafımda kalan telefona kaydı. "Şarkıya mı dalmıştın, çok düşünceli gözüküyorsun?"

Ne çaldığını bile bilmediğim telefonun sesini tam kapatacaktım ki aniden o tanıdık ritmi duydum. Karşımdaki kadının gideceği gerçeği geldi tekrar buldu beni, o öfke tekrar vücudumda dolaştı. Az önce dalgın olan gözlerim alaycı bir ifadeye büründü.

Ufak bir hesap kalmıştı. Bunu da kapatıp, artık gerçek hayatıma dönmemin tam zamanıydı. "Gelsene." Dedim muhallebinin altını kapatırken. "Bize bir kahve yapayım. Gidiyorsunuz sanırım?"

Başını salladı "Evet." Dedi ve hiç ikiletmeden beni masaya yaklaştı. Ama oturmadan "Kapıyı kapatsana." Dedim gözlerimle işaret ederken. "Üşüdüm ben." Bunu da ikiletmedi, arkasını döndüğü gibi elim telefona gitti şarkıyı önce başa sardım sonra tekrar alıp biraz da sesini arttırdım. Ardından bakır küçük cezveyi alırken raftan o oturmuştu bile meraklısı gibi.

"Nasıl geçti Kars gezmeniz?" Sırtım ona dönükken mimiklerim gördüğü takdirde renk atacağı türdendi.

"Güzeeel," dedim uzatarak. "Biliyor musun evli çiftlere arada lazım böyle bir şey? Tazeliyor aradaki ilişkiyi." Başımı geriye çevirip ona baktım. Suratındaki gülümsemeyi zerre bozmadı. Sinsinin tekiydi.

"Giderken gergindin, iyi olmana sevindim."

Gerçekten sinsiydi. Gerçekten.

"Bu aralar," dedim ona bakmayı sürdürürken. "Ruh halim çok değişiyor. Bazen bana gelip gidiyor böyle sinirler gerginlikler." Gözleri saliselik karnıma düştü. Gülümsemesi solmasın diye verdiği çabayı görüyordum.

"Normal mi böyle şeyler?" Hala ve hala o küçük aklıyla, içinde kalan o yüzde birlik hamile olmama ihtimaline mi tutunuyordu yoksa gitmeden bir kez benim ağzımdan mı duymak istiyordu?

Başımı salladım. "Hem de çok normal." Dedim sahte bir keyifle. Ocağa geri döndüm ve bir süre aramıza giren sessizlikte ikimiz de Sezen Aksu'yu dinledik.

"Ah verin elime de kırayım cadının derisi kara elini
Seni gidi dilleri fitne fücur, kıyametin gelsin"

Devamında ben girdim hemen araya. "Sezen," dedim ona bakmadan. Konu aniden değişince ne yapacağını şaşırıyordu. Eli ayağı birbirine giriyordu. "Sence de Türk müziğinin divası değil mi?"

Muhtemelen konunun nereye gideceğini, neden buraya geldiğini anlamaya çalıştı bir süre. Ardından arkamdan sönük bir ses "Öyle." Dedi sadece, fincanlara yöneldim yavaş hareketlerle. Böyle aheste aheste hareket ediyordum.

"Kadın öyle bir şey ki 'Sen o alacası içinde fesatla, hangi günü gün edicen' cümlesine kaç tane hakaret sığdırmış sayamıyorum bile." Ona baktım tekrar. "Hangi hadsize bunları yazmış bilinmez ama küfür etse böyle etki etmezdi bence, sen ne dersin?"

Elimde iki fincanla ona doğru ilerlerken önce onun önüne koydum sonra kendi önüme ve dikkatlice oturdum. Üzerimdeki kazağı düzelttim, gözü tekrar karnıma kaydı ama bu saliselik oluyordu

"Ah o kaditin üstüne, bir de atlas yorgan sericen
Amanın amanın yansın, ocağın barkın utansın
Ağan emmin her bir yerine kırmızı kınalar yaksın"

Birbirimizi izleyerek sessizce beraber dinlediğimiz bu yerden sonra dudaklarım vay dercesine aşağı doğru kıvrıldı. Yüzümde bir etkileniş vardı.

"Sahiden muhteşem bir kadın. Ne kadar yüzsüz varsa iki cümleyle hepsini olduğu yere gömer bu sözler."

Az önceki rahat sesimin yok olması belki ya da şarkı ya da sözleri bir an gerdi onu. Bunu çok net hissettim. Gözlerini kaçırdı birkaç saniye. "Bilmem." Dedi sonra ağzında geveleyerek. Cevap vermek için konuşmuştu. Kalkıp gitmek istiyordu sanki. Kalkıp gidecekti zaten. Ben son kez uğurluyordum onu.

"Bil bil," dedim ısrarla. "İleride işine yarar belki. Bazen Sezen Aksu gibi had bildirmek gerekir. Alçalmamak, karşındakinin seviyesine düşmemek için lazım olur. Kulak tıkama, bil. Lazım olur."

Kahve fincanını neredeyse düşürecekti, öyle ki biraz kahveyi de taşırdı. Gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Şu ürkekliğine rağmen fazla ileri giden şeyler yapıyordu.

"Efsun," dedi aniden, sanki dayanamayıp kurmuştu bu cümleyi. Bir an gözlerini yumdu soluklandı ve öyle konuştu. "Bir insanın başka bir insanla problemi varsa karşılıklı açıkça konuşularak halledilmeli. Bu işin yolu yordamı budur."

Rahatça geriye yaşlanmış duruşumu bozmadım yüzümde sinir bozan bir gülümseme oluştu ve kaşlarım havalandı önce, sonra cıkladım. Bedenimi masaya doğru çektim, dirseklerimi masaya dayadım. Elim kahve fincanına giderken gözlerinin içine bakıyordum.

"Hayır Şûride," dedim kendimden epey eminken. "Benim bir insanla problemim varsa sadece ben konuşurum karşımdaki dinler. Bu işin yolu yordamı budur." sanki düşmanın kılıcı çekme ya da tetiği ezme sesini duydu. Dikleşti. Çenesi bir an hafifçe havalandı renk atan yüzüne rağmen bir şey söyleyecek gibi olsa da benim kahkaham araya girdi.

"Bakma öyle," dedim bu haline sahiden üzülmüş gibi. "Korkma hemen. Neyse ki seninle karşılıklı konuşuyoruz." Aralık olan dudakları kapandı, dişlerini birbirine geçirdiğini hissedebiliyordum. Gözlerini benden kaçırırken bir sakinleşme çabası olarak gülümsedi.

"Efs-" demesine kalmadım izin vermedim konuşmasına. Ben konuşacaktım. O ne olduğunu bile anlamayacaktı ben bir şeyler söyleyecektim. Emin olamayacaktı bir şeylerden kendini yiyip bitirecekti. Ona söyleyip söylemediğimden bile emin olmadan üstüne alacak karşımda küçülecekti. Küçüldükçe küçülecek, buradan gitmeden hiçbir şey kalacaktı.

"Şûride," dedim bir anda daha sakin, daha ciddi bir hale bürünürken. "Aslında sen ilk mutfağa girdiğinde dalmıştım. Bir şey düşünüyordum

sahiden. Kafam bir şeye takıldı, o yüzden öyle düşünceliydim." Geriye doğru yaslandım elim başta tamamen reklefsif olarak midemin üzerine gitti. Karnımın değil midemin. Ama Şûride bunun ayrımını yapamayacak kadar körleştirmişti kendini. Başta tamamen reklefsif olan teması kesmedim elim midemde kaldı, bir süre izledi elimi ama sonra yüzüme baktı.

Bana meydan okuyamıyordu, asla yüzüme karşı çirkinleşmiyordu. Bazen onu o kadar muallakta bırakıyordum ki bir şeyler bildiğimden şüphelenip birkaç dakika sonra bu ihtimali çürütüyordu. Ama iki türlü de emin olamıyordu hiçbir şeyde.

"Ne oldu? Neye taktın kafanı o kadar?" Sesi soğuklaşmış o da benim gibi geriye yaslanmış daha ciddi bir şekilde beni izliyordu.

"Günlerdir berbat hissediyorum," dedim sesimi biraz üzücü bir hale getirip. "Empatisini kurmak bile beni çok üzüyor. Özel diye kimseye de anlatamıyorum ama beni çok etkiledi. Bu aralar dokunsalar ağlayacak gibiyim zaten."

O an tavrını yumuşatıp az sonrası için temel hazırladım. Yumuşasın ki birazdan yiyeceği darbeyi daha iyi hissetsin diye. Hatta öyle ki işi abartıp asla sulanmayan gözlerimi yelledığimde gariptir hemen etkilendi. Şu yaptığı hareketlere göre vicdanı biraz fazla kaçıyordu bazı anlarda.

"Efsun," dedi tekrardan öne doğru çıkarken. "Ne oldu?" Dedi destek vermeye hazır konuma gelirken. Sezen Aksu hala arkada tekrardaydı. Susmayacaktı da zaten.

Yüzümü yellemeye devam ettim. "Aramızda?"Dedim ona bakarken. Başını salladı hızlıca. Utanmasa elimden tutacaktı. Temas etse nasıl bir tepki verirdim bilmiyordum.

"Şüphen olmasın." Dedi her şeyden bir haberken. Halbuki birazdan annesinin yanına gidip belki bir tur içindeki şüpheyle, belki bir tur yaptığını dışarıdan bir gözden dinlediğinden anlatarak ağlayacaktı.

"Çok yakın bir arkadaşım var, evli. Bir tane de kızları var." Diye başladım. Dikkat kesildi bana. "Baya eşi çok seviyor kadını, ölüp bitiyor yani arkadaşıma. Böyle bir sevgi olamaz yani kurşun atar kurşun yer. Böylesine kolay kolay şahit bile olunmaz. Bir tane de melek gibi kızları var, daha çok küçük."

Bu aralar ne çok kullanıyordum ben bu kelimeyi böyle? Halbuki önceki hayatımda bir elin parmağını geçmezdi kurşun demem. İstemsizce bir şeyleri böyle betimliyordum. Deli miydim neydim? Bir an önce şu üslubumu eskiye döndürmem lazımdı.

"Neyse," dedim daha fazla kurguyu abartmadan. "Bu ailenin evine girip çıkan yakın da bir ahbaplığı olan bir kadın var," bakışları mimikleri değişmedi dikkatle dinlemeye devam etti. "Arkadaşımla aynı sofraya oturuyorlar kalkıyorlar, konuşuyorlar. Çok uzunca bir süre. Sonra benim arkadaşım ne öğreniyor dersin," saf salak ifadesi bozulmadı başını iki yana salladı.

"Bu kadınla, eşinin meğerse geçmişten gelen bir durumları varmış ve kadın adamla arasında hiçbir halt olmamasına rağmen zamanında çok güzel reddedilmesine rağmen hala ve hala adamı aklından çıkarmamış."

O sarsılma, o yıkılış, o zelzele, o bozgun, o titreyiş, o kalış, o sarsılma. Başkasının hikayesinde (!) kendini görüş. Ve kapanış.

"Ben de duyunca aynen böyle sarsıldım. Böyle bir yüzsüzlüğü aklın alıyor mu Şûride? Benim almıyor." Masanın üzerindeki parmaklarımı ritmik bir şekilde konuşmamla beraber artan bir sesle masaya vurdum devamında.

"Günlerdir kendimi arkadaşım yerine koyuyorum, delirecek gibi oluyorum. Kadın kaç zamandır aynı masaya oturuyor, yiyor, içiyor, konuşuyor. Eşi hakkında bile konuşuyor. Bir an bile şüpheye düşmeden. Halbuki kadının yüzsüzce hala bir umut varmış gibi tonla hareketi var. Arkadaşım aralarındaki ahbaplıktan olacak şüphelenmiyor bile. Düşünsene Şûride cinsiyet fark etmezsizin evli bir insan var ve bir başkası bunu bile bile hala medet umuyor bir şeylerden. Aklın alıyor mu, empati kursana bir kere. Ben kurdukça mahvoluyorum." Bembeyaz olan teni mora çaldı, ellerinin titrememesi için yumruk yapmıştı. Adım kadar eminim.

"Bu yüzsüzlük, bunu yapacak kadar alçalıyor bir insan. Utanmadan yapıyor bunları kadın. Yemin ederim düşüncesi bile korkunç. İnsan başına gelse ne yapar diye düşününce fenalık geçiriyor. Kadının gözünün içine baka baka üç gramlık akıllarıyla eşine doğru resmen yol yapmaya çalışmışlar. Şûride," Dedim bastırarak "Bir düşünsene. Sadece düşünmek bile yetti bana, bir düşün bak. Anlayacaksın beni."

Onurumu kırdığını düşünüp annesine ağlarken bunu bir an düşünmüş müydü yoksa? Zerre umurumda değildi. Bunları düşünecek şeyleri yapmasaydı. Bugün bu masada bambaşka bir vedayla uğurlasaydım bunu.

Beni anladı veyahut bunu bir tesadüf olarak düşündü bilmiyorum nefes alışı bile azaldı yavaşladı. Gözünün içine bakıyordum, bir şey söylesin bir tepki versin diye. Ve o bu beklentimi beni iyice zıvanadan çıkaracak şekilde yaptı?

"Ya adam?" Dedi utanmadan.

"Allah adamı kahretsin zaten!" Diye hiddetle, kontrol edemediğim bir şekilde yükseldim. Sanki bunu bekliyordum. Bu öfke kusmayı bekliyordu içimden.

"Ne olursa olsun gelip anlatacaktı eşine. Tamam aralarında hiçbir halt geçmemiş, tamam kadına hiçbir zaman o gözle bakmamış, tamam zamanında üstüne düşeni en doğru şekilde yapmış ama insan eşine de gelip söylemez mi? Ölüp bitiyorsun madem eşine bu kadar, ne olursa olsun gelip anlatmaz mı? Fetih böyle bir şeyde sussa herhalde ben onun burnundan getirirdim günlerini. Burnundan getirir bin pişman ederdim onu, zehir zemberek günler geçirtip zindan ederdim ona. Sen Şûride?"Diye tekrar ettim. "İleride başına gelse sen de aynı şeyi yapmaz mıydın?"

Biraz olsun karakteri yerli yerindeyse, biraz olsun o gün annesine döktüğü o gözyaşlarında samimiyet varsa şu kurduğu empati bile onu yerin dibine sokmaya yeterdi.

Dudaklarını birbirine bastırdı, muhtemelen tansiyonu düşüyordu. Gözlerini yumdu zaten ardından. Başını iki yana salladı. Bir şeylerden emin miydi yoksa bu çirkin tesadüfe inanmışta gerçekten kurduğu empatiyle mi bu hale gelmişti bilmiyordum.

"Arkadaşın ne yaptı?" Bu bir fısıltı olarak dökülmüştü dudaklarından.

"Mahvoldu." Dedim açıkça. "Mahvolduğu kadar mahvetti bir de. Ve galiba öyle anladım ki çok utandı. Utanması gereken insanlar yerine utandı. Daha düşük bir pozisyon olamaz bence karşı taraf için. Sen ne dersin?"

Elini ayağını nereye koyacağını şaşırmış, parmak uçları alnında dolaştı. Tam konuşacaktı ki kalkmak için toparlandım.

"Velhasıl, kafanı şişirdim ama anlatmasam patlayacaktım. Teşekkür ederim dinlediğin için ve umarım hayatın boyunca böyle çirkin bir şeyin içine düşmezsin Şûride. Hiçbirimiz düşmeyiz işin doğrusu." Yerimden kalktım sandalyeden çıktım ve yavaşça düzelttim masa örtüsüne bakıyordu.

"Arkadaşıma nasıl bir tavsiye verdin yol yordam gösterdin mi diye sorarsan söyleyeyim aklın kalmasın. Şûride ben hayata bakışım olsun, ideolojim, yetiştirilme tarzım olsun bir kadının bir kadını aşağılaması taraftarı asla değilim. Bir erkeğin canından can alırım, sudan çıkmış balığa çeviririm gerekirse ama bir kadına bunu yapmam. Yapamam. Ama karşımdaki kadın bunu yapmamı gerektirecek bir şey yaptıysa,bu kadar alçaldıysa ben onu yine yerin dibine sokmam," telefonumu almadan o

şarkıyı kapatmadan hemen önce son cümleler de döküldü dudağımdan. Benden kelime çıktı ona kurşun vardı.

"Yeri kazarım, ona kazdığım yeri kibarca gösteririm; eğer onun biraz olsun karakteri yerine oturduysa zaten kendisi ebediyle gider o yerin dibine girer. Benim elim asla bir kadını itmek için havalanmaz. Kendi onuru kadar gider girer o dibe. Arkadaşıma da tek tavsiyem bu oldu."

📌📌📌

Elimdeki boşlarla merdivenleri paytak paytak inerken yavaştan kararmaya başlayan havayla gözüm telefonumdan saate kaydı. Saat akşam üzeri altı buçuktu. Saat beşi bir buçuk saat geçmişti. İstemsizce bir cümle aklıma gelecek gibi oldu. Beynim direkt o cümlenin eseri olarak hesap kitap yaptı. Bir toplayıp çıkardı beynim hızlıca. Beyin cimlastiğiydi bu. Öyle hani merak ettiğimden değil de öyle kabaca hesap kitap işlerine girdim pratik olsun diye.

Tın tın indiğim merdivenlerin sonundan Sema'yı ve elindeki bir kaptaki suyu görünce az önce yaptığım beyin jimnastiği işe yaramış olacak ki hemen gözüm ilk geldiğim an kapı önünde olan bavullara kaydı. Artık bir boşluk vardı.

"Sema Sema." Diye seslenirken adımlarım hızlandı. O da zaten beni duyar duymaz durdu. Ona vardığımda suyu işaret ettim. "O ne?" Diye sorarken gözüm aralık olan dış kapıya kaydı.

"Zahide Hanım'lar gidiyor da. Su dökeceğiz arkalarından, Zühre Hanım istedi."

Sanki yeterince misafirliği uzatmamışlar gibi bir de arkalarından su mu dökülecekti? Gittikleri gibi dönmeyi mi istiyorlardı?

"Aaa," dedim gülümseyerek "Ne güzel düşünmüşsünüz. Ver sen bana, sen de şunları alll," derken elimdeki boşları ona itekledim. Bir an verdiklerimi devirecek gibi olsa da kısa zamanda dengeyi kurduk. "Ben hallederim gerisini." Gülümseyip göz de kırparken bir yanağından makas almadığım kalmıştı. Çok kurcalamadı bu emrivakimi başını sallayıp çıktığı mutfağa geri gitti. Bir süre suya, düşmanın bana uzattığı suymuş gibi baktım sonra sağ tarafa doğru ilerledim.

Ardından usulca çiçeklere döktüm suyu. Bu su en iyi bu şekilde değerlendirilebilirdi ve ben de bunun hakkını verdim. Çiçekleri suladım. Bu su ancak topraktaki solmuş filizi geri getirirdi, gideni değil.

Elimdeki kabı köşeye koyarken saçlarımı düzelttim, duruşumu dikleştirdim ve dik adımlarla yürüdüm. Zeliha herkesle önceden vedalaşmış

şimdi yukarıda deneme çözerken inmemişti aşağıya. Kapıdan çıkar çıkmaz muhtemelen Zühre Karadere beni Sema sanıp döndü ama göz göze geldiğimiz an suratına gelen o ekşimeye rağmen sadece gözlerimi çevirdim. İşin kötü yanı iyi mi kötü bilmem saçma sapan bir tesadüfle sokağa bir araba daha geldi. Herhalde işini gücünü en erken bu saatte bitirebilmiş olan Fetih'in aracı sokağa girdiğinde gergince etrafa baktım. Şûride annesiyle arabadayken babası Osman Bey'le kapı önündeydi. Zühre Karadere'de kaşla göz arasında kardeşinin önüne geçmişti.

Gözlerim Fetih'i buldu. Nasıl enerji gönderildiyse artık denk gelinmişti. Gözlerim Fetih'e kayarken arabadan indiğini tahmin edebiliyordum ama direkt olarak beni odağına alacağını düşünmemiştim. Göz göze geldiğimiz an kaçırdım bakışlarımı ve öylece ortalığa baktım. Ortalığa bakmak istedim işin doğrusu ama gözlerim daha fazla vakit kaybetmeden arabanın arkasına sinmiş Şûride'yi buldu ve kan damarlarımdaki hızı arttırdı.

Fetih'e bakıyordu.

Dişlerimi birbine bastırırken Şûride'nin babası son dakika arabaya binmeden Fetih'e elini kaldırdığında alt dudağımı ezdim. Gözlerim nasıl bir vedaya şahit olacağını bilemezken artık kimseye bakmıyordum. Kimseye samimiyetsiz bir hoşçakal da demiyordum. Önce kokusunu aldım, sonra gözümün önünden bedeni geçti. Bakışlarım sırtını bana döndüğü gibi sırtına bindi ve herhalde bana tek zararı olmayan kızından da içinde bitiremediği aşktan da yaptıklarından da bir haber olan adam Fetih'le erkekçe tokalaşıp sarıldı. Gözüm saniye saniye arka koltuğa kayıyor ve o görüntü hiç değişmiyordu. Şûride yarınlar yokmuşcasına Fetih'i izliyordu. Yarınlar yoktu zaten doğruydu. Yarınlar yoktu.

Çenem sıkmaktan sızım sızım sızlarken adam araca bindi ve Fetih son hamleyi hafifçe arabaya eğilip teyzesine kısa bir şey söyleyerek sonlandırdı. Arkaya bakmadı, bir baş selamı dahi verilmedi. Ama sanıyordum ki bir bakış dahi yakalasam ne hisseder ne düşünür büyük muallaktı. Sadece kaosu seçebiliyordum. Sonra doğruldu, araç hareket etti bir şeyler geldi gitti, söylendi ama ben dinlemedim.

Sadece biriyle bakıştık. Bomboş bir bakışın ötesi değildi bu. Hareketlenmem de onun bana doğru adımlanmasıyla oldu. Önce gözlerimi kaçırdım sonra da arkamı dönüp eve girdim.

📌📌

Sıktığım mayonezin çıkardığı komik ses beni kıkır kıkır güldürürken Zeliha benim aksime hayıflandı ve dertli dertli "Kilo alacağız." Dedi

önümüzdeki pizza kutusuna bakarken. Hiç bu dediğine takılmadan pizza dilimini kaldırdım ve önce onun ağzına doğru tuttum. Doygunluk kısmını geçmiş keyif tarafındayız.

"Ye annemmm," dedim pizzayı ağzına tıkarak. "Kilo alırsan bende yulaflı tarif çok. Hiç düşünme sen bunları, ye." Vicdan azabı çektiğini farkındaydım ama yemeyi de bırakmıyordu. Benim yüzümün dönük olduğu kapı açıldığında Zeliha dolu dolu olan ağzıyla kapıya döndü. Dilimin geriye kalan kısmını ben ağzıma yaklaştırdım tam kocaman bir ısırık alırken kapıdan giren Fetih'le göz göze geldik.

Ben zaten bir aile sofrasına oturmak istemezken bu istek ilk Fetih'ten gelmişti. Yemeyeceğini söylemiş, kardeşine gitmesini söylese de zaten Zeliha da çoktan aynı kararı vermişti. Fetih inse de Zeliha inmeyecekti. Anladığım kadarıyla ikisi de annesinin suratını bile görmek istemiyordu. Tabi böyle bir duruma canıma minnet demiş, yemek yememek için bahane uydurmama gerek kalmamış ani bir aydınlanmayla Fetih'in 'mideniz alacak mı?' Diye söylenerek ve vazgeçirmeye çalışarak uyguladığı baskılara aldırmayın vermiştim siparişi.

Bilindiği üzere Fetih, soyadı Karadere olan Fetih; İngiliz Kraliyet ailesinde doğmuş, midesi de kendisi gibi çok önemli olduğundan mutfağını, kimin yaptığını, hangi kalite malzemelerin kullanıldığı bilmediği hiçbir yerden yemez yiyeni kınardı. Gözlerim onun midesinin bulandığını belli eden gözleri arasında elindeki tepsiye kaydı.

Zeliha'nın isteğiyle yaptığım tatlılardan üç cup şimdi elindeki küçük tepside ve aynı zamanda üç tane de bardak vardı aynı yerde.

Hayır Efsun, sakın 'ben sana onu yiyebilirsin dedim mi?' Diye çıkışma. Sakın.

Kapıyı kapatırken "Sizin kendinize saygınız yok." Dedi elindekileri yanımdaki küçük dolabın üstüne koyarken. Artık tepemde bedenimi arkaya doğru bıraksam gövdemin bacaklarına düşeceğim kadar yakınımdaydı. Nefes alıp verdikçe ara ara onun kokusu, ara ara arkadaki içeceklerin kokusu burnuma daha vurgulu geliyordu.

Süt vardı. Zeliha içindi muhtemelen.

Böyle bir adaçayı kokusu alıyordum gerilerden. Bu benim için olmalıydı.

Bir de normal çay galiba. Emin değildim ama çok ince bir şekilde geliyordu burnuma. Kahve değil çay. Kahve de var ama o zaten Fetih. Parfümündeki kahve noktasıyla normal kahveyi artık ayırt edebiliyordum. Ama hala o ilk günlerdeki gibi vücudumun kafeine ihtiyacı varsa ve ben

Fetih'in kokusunu alıyorsam kafein ihtiyacımı çok daha net hissedebiliyordum. Canım kahve çekiyordu.

Velhasıl çay da kendisi içindi. Bu da demek oluyordu ki uykusunu açmak gibi bir niyeti yoktu uyuyacaktı.

"Hayır var." Dedi Zeliha ben cevap vermezken. Ben artık sadece yiyordum bakışlarımı da öylece pizzada tutuyordum. Ama nedendir bilinmez sanki Fetih kardeşine değil başını eğmiş bana bakıyordu.
"Kendimize saygımız olmasa pizzayı sapsade ketçap mayonez sıkmadan yerdik."

İçimden tam olarak 'ehehehehehe' gülüşü gecikmedi. Bu kız potansiyel bir Efsun'du artık. Herkes bunu farkındaydı değil mi?

Kaşlarım havalanmış hafifçe gülümseyerek Zeliha'nın cevaplarını dinlerken Fetih yapmaya şeye devam etti ben de pizza yemeye.

"Mideniz çöplük gibi. Açtınız ilk önünüze gelen yerden sipariş verdiniz. Kim yaptı, nasıl yaptı, ne kullandı... Zerre düşünmeden bunları."

Hayır ilk önüme gelen yerden değil vermemiştim siparişi yıldızı en yüksek olan yerden vermiştim. Bu da yeterliydi. Adam olana çoktu bile.

"Urfa'da zaten kaç tane pizzacı var ki abiii?" Dedi Zeliha uzatarak. Böyle 'Aman boşver' tadında. Allah'tan Fetih onu büyütse de garip garip tabuları yoktu. İngiliz Kraliyet'te büyümüş gibi davranmıyordu. Bir an başımın üzerinden bir el uzadı orta ve işaret parmağıyla Zeliha'nın yanağına vurdu.

"Bak senin dilin çok uzamış." Diye söylendi, şaka yapıyor ama bunun gerçek olduğunu da düşünüyordu. Bence aramız normal olsa bunun suçunu bana bırakırdı. Zeliha bu hareketin tekrarından kaçarken aniden soluna doğru kafasını uzattı sonra yüzünde bir anda imalı bir gülüş oluştu.

"Bakalım Fetih Karadere bu seçicilikte neyi yemeyi kendine layık görmüş?" Olay sessiz sedasız pizza yiyen bana dönerken bir an pizza üzerinde olan bakışlarım büyüdü ama kıpırdamadım bile yerimden. Zeliha sanki yeni görüyormuş gibi "Aaa," diye bir şaşırdı. İkisi de bana bakıyordu hissediyordum ama ben pizzayı izliyordum. "Eşinin yaptığı tatlıları." Sonra durdu ve baskıladı. "TATLILARI!"

Yalancı tiramisu yapmıştım. Kedi dilinden. Öyle ahım şahım değildi. Gerçeğini yapmaya da enerjim yoktu. Öyle yapmıştım bir şeyler. Ama tadı kötü değildi. En azından tadanlar öyle söylemişti. Emir yoktu ki ona tattırıp samimi görüşlerini alayım. Lakin yine de en iyi bildikleri şey şerbetli tatlılar olan bu eve sütlü tatlı gerçeğini getirmiştim. Sütlaç ve kazandibi haricinde sütlü tatlı. Hepsi ben yaparken dikkatle izliyordu hatta. Tek

gerçekleri şerbetli tatlıydı, ben olmasam damar tıkanıklığından gideceklerdi.

"Otuz yaşından sonra huy değişiyormuş demek ki." Diye devam etti. Sonra durdu ve aynı yeri vurguladı. "TATLILARI!"

Nasıl oluyor bilmiyordum ama ben ve Fetih'le aynı ortamdayken tüm gün ne yaşamış ne yaşamamış, neye üzülmüş neye üzülmemiş her şeyi bir kenara bırakıp bambaşka bir neşeyle, muhabbetle, enerjiyle aramızda oluyordu. Böyle gözlerinin içi parlıyordu. Ve elinde olsa bizi alıp göğüs kafesinin içine sokacak gibi davranıyordu. Ama sadece beraberken.

"Seni pencereden kafa aşağı sallandırırım, feleğin şaşar."

Kabul etmiyordu işte. Demiyordu otuzundan sonra huy değişir diye. Ya da bilmiyordum aramız bozuk diye ve belki de bir yumuşatma payı olarak zorla yiyordu. Olabilirdi imkansız değildi. Her şey olabilirdi. Artık olaylara bakışım buydu. Her şey olabilirdi.

"Tamam hadi tamam," dedi Zeliha eğlenmeye devam ederken. "Hadi ye sen ye, biz bakmıyoruz hadi ye. Ye eşinin yaptığı TATLILARI! Zaten üçünü de kendine getirdin, ye sen anca biter. Sakın utanma, tatlıdan nefret ettiğini şimdiye kadar hiç yüzüne vurmayacağız. Çekinme ye. Yerken de Efsun abla için açacağın kafenin adını düşün. Tek müşterisi senin olacağın kafe. Hani kapısına 'kocası hariç kimse giremez, girmeyi teklif edemez, yaptığı tatlılardan kimse yemeyi dahi düşünemez.' yazacağın kafe. İsim düşü-" aniden arkamdan bir yastık darbesi hararetli hararetli konuşan Zeliha'nın kafasını buldu, Zeliha o kadar da büyük ve sarsıcı olmayan yastığa kamyon muamelesi yaptı ve şekilden şekile girerken "Efsun abla!" Diye sızlandı. Tam o yastık tekrar Zeliha'yı bulacakken elim araya girdiğinde koparamadım ama darbeye engel oldum. Yastığın bir ucundan ben diğer ucundan Fetih tutarken ikimiz de çekiştirdik ama tek sonuç bedenimin Fetih'e dönmesiyle oldu. Başını bana eğmiş, sadece üst bedeniyle ona dönük olan benim yüzümü izlerken yine konumu sıkıntıda olan bendim. Kedilerle bol bol vakit geçiren ben ama her seferinde dört ayak üstüne düşen o oluyordu. Gözleri karış karış yüzümü incelerken sert bir hamleyle yastığı çekiştirsem de sadece o da yastıkla beraber bana doğru daha fazla eğildi. Çünkü çekmiyordu o, tek çeken asılan bendim.

Yüzüme yüzüme büyük bir dikkat içinde bakmayı sürdürürken o bir yerden sonra rahatsız olmamak, gözlerini kaçırmamak mümkün değildi. "Bırakır mısın?" Dedim ciddi bir sesle. Çekmeye devam etmedim, yastıkla

beraber Fetih de geliyordu çünkü. Benim ifadem ne kadar ciddiyse onun ifadesi bir o kadar lakayttı. Kaşlarının havalanışı, çarpık gülüşü, mimikleri.

"Bilmem bırakır mıyım?" Çapkın gülüşünün altında bana bir adım atmadan ama arada samimiyeti bitirmemek için, uzak ama bir o kadar yakın bir edayla tüm kaş çatmalarıma rağmen tavrını koruyordu.

"Bırakırsın."

Gülüşü daha da büyüdü, kafasına vurup 'komik mi şerro' diyesim vardı ama benden yana tek bir şey bile değişmedi. Dudaklarını yaladı ve "Bırakırmışım." Dedi ince bir keyifle. Sonra da bıraktı ve geri doğruldu, kardeşine parmak salladı. "Sen yengene dua et."

Ve Zeliha yaptığı şeye devam etti. "Ben zaten dua ediyorum. Asıl sen eşine dua et sana nasip oldu diye."

Bu gol benim de beklemediğim bir yerden geldi, Zeliha ilk kez kendini bu kadar net aştı. Bambaşka bir şekilde tanışsak belki gerçekten evlensek, bunlar hiç yaşanmasa bambaşka bir kız olacaktı. Bana hiçbir türlü görümcecilik yapmazdı da ağzı da abisi gibi iyi laf yapıyordu. Şu an muhtemelen aramızı biraz daha yumuşatmak için bir şeyler yapıyordu bilmiyorum ama benden yanaydı hala. Bana hiçbir şey sormamıştı döndüğümde beri. Ama sanki bir şeyleri az çok biliyor ve her cümlesi aramızdaki nabzı normalleştirmek içindi.

Öyle ki başaramadı. Aramızdaki nabızı bilemem ama benim nabzım normal seyrinden çıktı. Fetih durdu durdu yine konuştu.

"Yatışım kalmışım o duayla zaten," Bilmem kaçıncı dilim pizzanın kalan kısmını ağzımın içine tıktım. Belki boğulurum diye. "sen meraklanma."

Bir an, gerçekten bir an; Fetih'in o bozuk ağzının dualarla donatıldığını bir ay boyunca bana hiçbir şey söylemek istemeyen, aklının ucundan bile geçirmeyen karakterinin bana dua edeceğini düşündüm ama olmadı. Bir yerde bir kopukluk hissettim. Fetih bana elbet dua ederdi de bu varlığıma olmazdı. Bu hayatındaki dokunuşuma olurdu. İyiliğime ya da bilmiyorum. Ama varlığıma asla. Bunu bekleyemedim de aynı zamanda çünkü aynı dua hiç benden de dökülmezdi. Birbirimizin varlığına şükretmezdik.

Ağzımdaki pizzayı ağır ağır çiğnerken gelen kaşık sesinden tatlıyı ve çayını aldığını Zeliha'nın çalışma masasına oturduğunu farkındaydım. Ne olacak, konu nasıl değişecek, daha ne kadar pizza yiyeceğim, Fetih yediğini beğenecek mi diye kara kara düşünürken beni en kurtaracak şey oldu ve dördüncü bir kişi girdi odaya. Kürşat odaya destursuz bir şekilde girdiğinde irkilsem de o rahatlayış çok ama çok netti vücudumda. Beni böyle uçsuz

bucaksız bir düşünce okyanusundan çekip almıştı şu bize özellikle bana nefretle bakan gözleri.

Evet nefretle bakan gözleri.

Bir farkındalık dalgası geçti vücudumdan, yediğim pizza boğazıma dizildi.

Biz Kürşat'ı neden çağırmamıştık?

O kadar utançla kıvrıldım ki, nasıl böyle bir düşüncesizlik yaptım, neden bunu akıl edemedim, niye onu da çağırmadım diye düşüncelerimle boğuşurken bize hiçbir şey demeden direkt Zeliha'nın çalışma masasına yöneldi ve hırçın bir şekilde kurcalamaya başladı.

"Ne arıyorsun?" Zeliha'nın huysuz sesinden sonra gözlerim Fetih'e kaydı. O daha normal bir halde kardeşini izliyordu ve çok daha net bir soru geldi buldu beni.

Hadi ben yorgundum, hadi ben düşüncesizdim, hadi ben el kızıydım, hadi benim aklıma gelmemişti peki Fetih ve Zeliha niye böyle bir teklifte bulunmamışlardı? Araya kaynayaduran Kürşat'ın olayı bir kez daha göz önüne geldi. Zeliha'yla zerre anlaşamıyorlardı, Fetih'de gerçekten o kadar düşüncesizdi ki. O kadar akıl edemiyor, umursamıyor, farkına varmıyordu ki..

"Kürşat!" Diye seslendim neşeli bir sesle. Dolu olan ve henüz hiç açmadığımız pizza kutusunu ona doğru kaldırdım. "Sana da sipariş verdik, Zeliha'da tam sana getirecekti ders çalışırken iyi gider diye. Gel burada ye, mola verirsin hem." Hızlıca sıraladığım yalanların ardından bana öyle ters bir bakış attı ki yemin ederim kendimi küçücük çocuktan dayak yemişim gibi hissettim. Tek bir bakış beni sudan çıkmış balığa dönüştürdü gülümsemem yüzümde soldu gitti.

Fetih'e sırtı dönükken gözlerinden bana kurşunlar dökülüyordu. "İstemem." Dedi sonra işine geri dönüp aramaya devam etti. İstemsizce yutkunurken elimdeki pizza kutusu geri indi Fetih aradaki o etkileşimi fark etmeden "Sporcu adam o," dedi kardeşine bakıp. "Yer mi bu saatte pizza sizin gibi?" Öyle ki eli kardeşinin ensesine uzandı, belki biraz hırpalamak belki sarılmak, belki öpmek için bilmem kendine çekecekken Kürşat hırçınlığa devam etti ve izin vermedi bu temasın ilerisine.

"Sporcu olduğum için değil," dedi bastırarak ve Fetih'i izleyerek. Bana attığı bakışın aynısını Fetih'e atıyorsa birazdan iyi bir şeyler olmazdı zannımca. Ama konuşmanın devamında aniden çalışma masasını kurcalamaya başladı. "Akşam yemeğinde sofraya oturduğum için." Sonra

bakışları özellikle beni buldu. "Bu evde her akşam herkes otursun diye sofra kuruluyor. Haberiniz olsun. Siz başka bir evde oturmuyorsunuz."

Fetih'in kardeşine olan temas çabası bitti boş boş yüzüne bile bakmayan kardeşine ilk ikazı "Yüzüme bakarak konuş Kürşat." Oldu. Bağırmamıştı, kızmamıştı sadece uyarmıştı. En azından şimdilik.

Kürşat onu umursamadı başta cevap vermeyecek gibi bir tavır da takındı ama sonra aniden iki kardeşine de birden konuştu. "Niye siz annemi insan yerine koyuyor musunuz?" Aniden sorduğu soru odada zaman dahil her şeyi durdurdu sanki Fetih görmediğim bir şeyi bir şeye çarptı. Annesinin neler yaptığını bilmiyordu, annesine çok düşkündü ve bu odadaki herkes onun gözünde annesini üzen bir canavar gibi gözüküyordu. Sanki burada kendi krallığımızı kurmuştuk ama bizi buraya iten annesiydi. Bizim bir hatamız vardı Kürşat'ı almamak. Ama zaten bir gerçek daha vardı Kürşat gelmezdi.

"Kadın gelirsiniz diye bekledi, sonra doğru dürüst bir şey yemeden kalktı." Aniden tüm öfkesini Zeliha'ya çevirdi. "Dünyadaki en bencil insansın sen. Düşüncesiz bencilin tekisin, hep böyleydin. Sen va-"

"Kürşat çık dışarı!" Fetih'in direkt kurduğu cümle bu oldu. O an ne yapılırdı bilmiyorum ama direkt bunu söyledi. "Ablandan özür dile çık dışarı." Aynı sahnenin tekrarını gördüm sanki. Sadece Zeliha'nın yüzünde geçen seferki dağılmışlık yoktu, bomboş izliyordu kardeşini.

Kürşat avucunun içine Zeliha'nın flaşh belleğini aldı ve "Bok dilerim." Dedi hiç çekinmeden. Fetih'in bedeni aniden doğruldu hiddetli bir kalkış yaparken ben de korkuyla kalktım yerimden.

"Çık lan dışarı!" Diye bağırdığında kendimi onların arasına nasıl attığımı anlamadım. O kadar tahammülü yoktu ki Zeliha'ya karşı yapılan söylenen en ufak bir kötü söze davranışa. Zeliha'ya öyle net bir koruma kalkanı hazırlamıştı ki geçeni ezip geçiyordu. Farkındaydım annesinden babasından koruyamadığı kişiyi daha fazla yem etmek istemiyordu kimseye. El kadar çocuktan bile sakınıyordu, sorun şuydu ki el kadar çocuk bile Zeliha'yı hedef görüyordu bu evde. Fetih böyle bir anda böyle bir tepki verdiyse geçen sefere şahit olsa ne yapardı düşünmek bile bedenimi geriyordu. Bedenlerimiz çarpıştı beni aradan çekmedi ama parmak salladı kardeşine.

"Fetih saçmalama." Diyerek havada olan eline asılıp indirdim.

"Çık!" Diye bağırdı her şeye rağmen. Öyle ki dibimdeki ses tonu bana göz yumdurmuştu. Neredeyse göğüs göğüseydik ve bir hamle yapar diye ödüm kopuyordu.

Kürşat inatla, tüm bu tepki abisinden çıkmasına rağmen yine ablasını hedef aldı. "Zevk alıyorsun değil mi?" Dedi bu anın suçlusu oymuş gibi. Fetih'e sinirlenmesi gerekiyordu, bu tepkiye karşılık ona bağırması gerekiyordu ama kafayı yiyecektim öylece artık hastalıktan vücudunda takat kalmamış, artık ona saplanan iğnelere bomboş bakan bir hasta gibi bu anı izleyen Zeliha'ya kusuyordu nefretini.

"Hoşuna gidiyor senin. İğrenç bir ins-"

"Oğlum bak yemin ederim elimde kalırsın."

Ya Fetih'e ne demeli? Kardeşini mi dövecekti? Bir kardeşi için başka bir kardeşini mi dövecekti? Orta yol bu muydu? Diğerlerine olan öfkesi dönüp dolaşıp yine kız kardeşini buluyordu farkında değil miydi? Çözümü bu muydu?

Fetih'in beni aşmak için öfkeyle kabaran bedenini geriye doğru ittiğimde burnundan soluyordu. Karşısında bir çocuk olduğunu bile farkında değilken. "Fetih!" Diye yükseliş benden çıktı, aramıza açtığım mesafeyi kapatıp üstüne yürüdüm. O an istediği oldu ve aniden kapı yerinden oynayacak şekilde çarpılarak kapatıldığında o ses titretti bir an beni.

"Elinin ayarına sokayırım senin!" Diye cama doğru arkasından bağırırken ya benim itişimle ya da kendi iradesiyle arka tarafa oturdu. Hızlı hızlı soluklanırken tam tekrar bağıracaktı ki elimi ağzına örttüm.

"Bağırma!" Diye yükseldim. "Kalkıp dövecek misin bağırma?!" Elimin altından dudaklarını oynattı ama benim "Konuşma da." Diye eklememle sustu. Gözlerini sakinleşmek istercesine yumarken bir an gözleri arkamızda kalan Zeliha'ya kaydı ama ben nedensizce bakmaya cesaret edemedim. İçimden geçen Fetih'i konuşması için kardeşinin peşinden göndermek olsa da cesaret edemedim buna. Bu an yanlıştı. Öyle hissediyordum. Her şeyi daha da kötüye sürükleyecek gibiydi. Vaziyet bu olunca gereken adımı ben attım.

"Gidiyorum arkamdan sakın geleyim deme. Konuşup geleceğim." Tam elim ağzından ayrılacakken yine de "Anladın mı?" Diye sordum. Dudaklarını elimin altında sinirli sinirli büzüştürdüğünü pek tabi farkındaydım. Gözlerinin içine bakarken baskın olan ben geldim ve kendisi çekti ağzını elimden. Ve yüzüme bakmadı. Bu kabul etmekti.

"Ona de ki Fetih gelirse, çok güz-" Beklemeden, cümlesinin devamını dinlemeden odadan çıkarken hızlıca merdivenleri inmiş Kürşat'ın odasına doğru seri adımlarla vardım. Derin bir nefes almamak neredeyse imkansızdı. Kürşat bana bazen öyle bir bakıyordu ki kendimi küçük değil

de koca bir adamın altında eziliyormuş gibi hissediyordum. Bakışlarıyla dayak yiyordum çocuktan. Kapıyı tıklattım önce. "Kürşat," diye seslendim yavaşça. İçeri girip ona tam olarak ne söyleyecektim bilmiyordum ama geçen sefer annesine Fetih üzerinden kurduğu serzenişi tam şimdi kulaklarımdaydı.

"Girebilir miyim?" Diye sordum, sordum ama tepki yine beni dövdü sayılır.

"Aklından bile geçirme, çık git kapımın önünden."

Bu evde kovulmadığım istemediğim tek bir kapı dahi neredeyse yoktu, en büyüğünden en küçüğüne. Lafla sözle uğraşmadım bir anlık cesaretle kapıyı aralayıp girdim ama yediğim fiziksel darbeyle ağzımdan acı dolu bir ses döküldü.

Basketbol topunu tam koluma bir tekme gibi yemişken ağzım çektiğim acıyla açık kaldı. Duvardan duvara sektirdiği top bana sektikten sonra da ona geri döndü ve o resmen beni ateşe atmaya devam edip iki santim ötemden yine topu kendiyle duvar arasında sektirmeye devam etti. Birazcık hedef şaşırsa top benim amel defterimi kapatacaktı ve telaşla kendim mesafeyi açtım.

"Sana girme dedim!" Diye ilk tepkiyi verdi, parıl parıl parlayan gözleriyle bütün hırsını toptan çıkarıyordu. Acaba o topu Fetih olarak mı yoksa Zeliha olarak mı hayal ediyordu? Belki de bendim bizzat. Evet oldukça muhtemeldi.

"Konuşabilir miyiz?" Diye sordum bir taraftan ona bakıp bir taraftan istemsizce topu takip ediyor ve her duvarla buluştuğunda korkuyla kasılıyordum. Koluma değil kafama gelse ne olabilirdi?

"Çık dışarı." Dedi sadece, bana gözünü bile değdirmiyordu.

"Kürşat Zeliha'ya karş-"

"ÇIK!" tıpatıp abisi gibi aniden bağırdığında bakışlarındaki öfke, ses tonu, sinir... Ala ala bunları mı almıştı Fetih'ten?

"Bana lütfen sesini yükseltme." Dedim sakince. Ablasına olan bir öfkesi ve tepkisi vardı. Konuşmak istiyordum, öğrenmek istiyordum. Çözmek halletmek istiyordum. Ardından Fetih. Fetih konusunda tamamen ondan yanaydım, bunu bilsin istiyordum. Sonra da gidip Fetih'in kafasını kırmak. Aniden kolunun altına aldığı topla üstüme yürürken benden uzun boyuyla iyice gerildim.

"Hep siz mi kovacaksınız beni?" Dedi. Nefretle bakıyordu. Bana nefretle bakıyordu. Aklım almıyordu, benden nefret ediyordu. "Bak burası benim

odam. Giremezsin. Ben istemediğim sürece bu odaya feriştahınız giremez. Hele sen hiç giremezsin."

O kadar saygıdan yoksundu ki üslubu bir kaşık suda boğacaktı sanki beni. Yaşından büyük bir nefret vardı üstünde. Ergenliğinin zirvesinde benci bir dünyada nefret kusuyordu durmadan ve kafasının içinde beni kendine düşman yapmıştı.

"Ben senin düşmanın değil yengenim." Dedim ilk kez bir insana bunu söylerken. Yüzünde çok histerik bir gülümseme oluştu. Aynı abisinde ara ara gördüğüm gibi.

"Sen benim hiçbir şeyim değilsin." Derken kapıyı açtı dışarıya baktı. "Çık git odamdan. İzin almadan da girme kimsenin odasına. Burası senin evin değil."

Bir an gülümseyercek gibi oldum. Ardından gülerek bağırmak istedim. Tamam burası benim evim değil diye. Alnıma yazacaktım artık bunu bildiğimi. Herkesin ayrı ayrı söylemesine sahiden gerek yoktu.

Bir an ne diyeceğimi şaşırdım. Bilemedim yani. Üstüne gitmek için yanlış bir zamandı, konuşmak için yanlış bir zamandı ama doğru zaman var mıydı?

"Benden hoşlanmadığını farkındayım. Ama bu ş-"

"Ya çıksana!" Diye yükseldi tekrardan. Biraz daha dursam iyice zıvanadan çıkacak sesi Fetih'e kadar gidecek, abisinin buraya inmesine neden olacaktı. "Git bu terapilerini Zeliha'ya yap. Ancak onu kandırırsın. Bu aileden zehirleyeceğin kişi kotan doldu senin. Anladın mı beni? Uzak dur artık ya! Uzak dur, uzak dur bizden!"

Annesi tarafından zehirlenmiş ve doldurulmuş bir erkek çocuğundan daha beter çok az şey vardı bu dünyada. Annesinin cümlelerini duyuyordum. Annesinin üzüntüsünü, mutsuzluğunu benden biliyordu. Onun gözünde melek olan annesi şeytan olan bendim. Annesine çok düşkündü ve sanıyordu ki annesini daima ben üzüyordum. Annesi öylece oturuyor ben kötü bir gelin olarak gidip canını yakıyordum.

Hiçbir şey söylemedim ağzımı açtığı an çıkmamı tekrarladı sert bir şekilde. Nasıl anlaşacaktım bu çocukla bilmiyordum. Nasıl konuşacak, nasıl bu nefretini kıracak bilmiyordum. Daha çok küçüktü, öfke doğmuyordu içimde, kızgınlık desem o da yoktu. Ama ondan yana gelen bu nefret görmezden gelinecek gibi değildi. Daha fazla kışkırtmadan onu çıktım yanından. Çarptığı kapının ardından yine o topun sesini duymaya başladım. Daha şiddetli, daha sert. Öyle ki bir an o topu bana fırlattığını hissettim.

Sanki kapının arkasında benim dikildiğimi biliyor öyle bir hırsla yapıyordu atışlarını. Dudaklarımı ısıra ısıra daha fazla o soğukta orada dikilmezken hızlı hızlı indiğim merdivenleri bir o kadar yavaş yavaş tırmandım. Bu karmaşa, belki kaos, belki aile sorunu hatta dramı her neyse işin içine düştüğümde her seferinde kendimi büyük bir labirentte hissediyor ve aynı alanda devamlı dönüyordum. Benden nefret ediliyordu, Fetih bir şeyleri farkında değildi, Zeliha artık tepkisizdi ve küçük bir çocuk zehirlenmişti.

Dişlerimi soğuktan birbirine bastıra bastıra odaya girmeden önce düşmüş yüzümü düzeltmeye çalıştım.

Bu ailede psikolojik tedaviye ihtiyacı olmayan tek bir kişi bile yoktu. En küçüğünden en büyüğüne herkesin tedavi görmesi gerekiyordu. Ama sadece hasta ettikleri kişi bunu yapıyordu. Hasta olanlar değil hasta ettikleri kişi.

Kapıyı yavaşça aralarken Fetih'in bir bebekmiş gibi Zeliha ağzına tatlı kaşığıyla yaptığım tatlıyı uzattığını gördüm ama eli havada kalmıştı çünkü yiyen yoktu. Zaten yüzünden çekilmiş olan enerjiyi fark etmemek imkansızdı. Az önce büyük bir iştahla pizza yiyordu. Pizza kutuları konulduğu düzenden ötürü tahminimce Fetih tarafından toparlanmıştı. Zeliha kıyıda köşede kalan hırkasını ulaştı, ikimize de bakmadan giydikten sonra yorganın altına girdi.

Üzülünce hep uyumak istiyordu.

Fetih'in herhangi bir sorusuna maruz kalmadan ve bu gece Fetih'in değil de Zeliha'nın odasında kalacağımı belli ederek ben de yatağa ilerledim. Panduflarımı çıkardım ben ona yaklaşmadan o direkt olarak bedenini bana doğru çekti ve küçük bir çocuk gibi sineme girdi.

Zeliha bazen öyle bir davranıyordu ki, ben olmasam yarım yamalak devam edecek gibi hissettiriyordu. Ben olmasam. Gerçekten olmasam ama. Mesela aynı evde yaşamasak. Bana birkaç adım uzakta olmasa. Her istediğinde bana varamasa. Aramızda mesafe olsa.

Mesela aylar sonra olacağı gibi.

Aynı şehirde olacağımız bile meçhuldü. Hatta öyle ki Fetih kardeşiyle yaşayacaktı. Muhtemelen tercihleri de ona göre yapılacaktı. Zeliha her ne kadar bunu istemeyecek, reddedecek ve Fetih'le benim aramda bir ikilime düşse beni seçeceğini her an belli edecek olsa bile olması gereken ve olan Fetih'le yaşaması olacaktı. Benim evimde olması demek benimle Fetih'in neredeyse aynı evden devam edeceğimiz demekti. Fetih Zeliha'nın üzerine titriyordu. Ben kendimi kontrol eder, mutlaka orta yolu bulurdum ama Fetih bunu yapamazdı. Evimi evi yapardı kardeşini yanına alana kadar. Üstelik

biz hakimi bile kanlı bıçaklı, çekişmeli, kusurlu ve sıkıntılı bir evliliğe ikna edecekken.

Bana daha çok sokuldu, boyu bosu benden uzundu belki ama çok küçülmüştü. Sebep bu ya, bu evliliğe süre biçerken onun psikolojisini canımdan sonra ikinci sırada tutmuştum. Olmasa belki vereceğim süre bile çok kısalacaktı.

Fetih'in bizi izlediğini bilsem de boş boş odayı izledim öylece. Sonra sırf sessizlik oluşmasın diye sudan sebep bir şeyler söyledim.

.

"Kitaplığın da çok güzel oldu senin." Bilmem neden gözüme ilk bu çarptı.

"Emir abinin marifeti. Hala her geldiğinde ufak bir şey yapar."

Söylediği cümle, belki kullandığı isim, belki cümledeki incelik bilmem yüzümde bir gülümseme oluştu.

"Canım Emir. Çok yetenekli sihirli parmakları var." Dedim o an. İçimden direkt geçeni, süzmeden kırpmadan kesmeden dile getirirken. Kaşığın cama çarpma sesi geldi bir an ama kitaplıktan almadım gözlerimi.

"Ben yokken de günde iki kere gitmiş hastanenin önündeki bebekleri beslemiş. Güvenlik yapacaktı halbuki, erinmeden kendisi yapmak istemiş. Hem de her sabah." O gülümseme daha da büyüdü ve aynı ses tekrardan geldi.

Tak. Tak, tak, tak. Diye. Böyle ritimli ama dikkatimi dağıtmayan. Öyle ki Zeliha bana iç geçirtecek kadar devam etti.

"Ve her gün bana uğradı. Sorularımı çözmeye çalıştı."

Tak. Tak. Tak.

Bakışlarım sinemdeki Zeliha'ya düşerken aniden Zeliha bana yaklaştığında açılan boşluk doldu ve neredeyse yorganın çoğunu kendine doğru çekiştirdi malum şahıs.

"Ciddi misin? E nasıl çözebildi mi, başka bilmediğimiz nasıl yetenekleri var beyefendinin?" Zeliha'nın tüm o çekilen enerjisi söz konusu Emir olunca biraz canlandı, kıkırdadı.

Tak tak tak.

"Torunu dededen büyük buldu ve bunun mümkün olabileceğini Aşk-ı Memnu'dan hallice bir aile hikayesiyle açıklamaya çalıştı. Çünkü asla yanlış çözmüş olamazdı."

Ben tam Emir'i biraz daha öveceğim şekilde bir geri dönüş beklerken duyduğum şey karşılıklı bir gülüşe neden oldu. Üç kişiydik. Çok komikti söylenen. Ama gülen iki kişiydi.

Tak. Tak. Tak.

"Ve üçgenin iç açılarını da açı döndürme yoluyla iki yüz yetmiş buldu. Bir de nasıl tatlı tatlı sinirleniyor görmen lazım. En son yazan hocanın mailini bulmuş yazıyordu, hiddetli hiddetli. Matematiği çökertti tek başına. Tek başına." O anlattıkça biz daha fazla gülüyorduk. Şimdi karşımda olsa döve döve seveceğim Emir'in yokluğunu bir hissettim. Hatta burnumun direği sızladım desem yeridir.

"Abi," dedi Zeliha aniden, başını konumundan dolayı pek çeviremedi Fetih'e. "Bugün hiç uğramadı Emir abi, aramadı da. Haberin var mı?" Benim de gözlerim ilk kez Fetih'e çevrildi, ağzının iki tarafını doldurmuş elindeki tabağa odaklanmışken renk atmıştı.

Boğuluyor muydu?

Cevap vermedi sadece çiğnemeye devam etti. Ağzı boşalmadan yeni bir lokmayı sıkıştırıyordu. Ve bize bakmıyordu. Gözlerim şüpheyle kısıldı, kaşlarım da büküldü ve o kaçınılmaz soru benden de çıktı.

"Emir nerde?"

Böyle celalli celalli burnunu çekti, gözlerini asi bir tavırla başka bir yöne çevirip serseri serseri baktı öylece.

"Fetih Emir nerde?" Diye tekrar ettim bastırarak. Şu tavırları ben bir şey yaptım diye haykırıyordu resmen. Dudaklarını yaladı, boğazını temizledi.

"Olmuş bak bu." Dedi bana bakmadan kaşıklamaya devam ederken. "Ama niye kurşun kek yapmadın?"

Kesin ama kesin, mutlak surette bir şey yapmıştı.

Zeliha da bunu anladığında baskıma o da dahil oldu. Hatta Fetih'in koluna asılarak daha da baskın bir tavıra büründü. "Emir abi nerde?"

Fetih sertçe kardeşinin temasından kurtulmaya çalışırken "NERDE EMİR?!" Diye yükseldim. Aynı anda bir ben, bir Zeliha onu sararken tepkisizliği bir patlamayla bozuldu.

"YA SALIN BENİ!"

Emir... İyi miydi? Üşüyor muydu? Aç mıydı? Sokaklarda mıydı?

Aynı anda yine üstüne gitmeye başladığımızda yataktan kalkıp gitmeye çalışsa da tutmuştuk sıkıca onu. Ortaya aniden gürültülü bir kaos çıktı ve bağırışlarımız yine Fetih'in patlamalı sesiyle son buldu.

"Sürgüne gönderdim!" Dedi gözlerimin içine bakarak. Bana tek bir anı hatırlatmaya çalışırken.

"Suriye'ye. Keyfi belki yerindedir belki değildir. Bilemem."

Sürgün...

Suriye...
Savaş...
Kaos...
Kararan gözlerim...
Zeliha'nın ağzından dökülen korku dolu o ses...
Hızlanan kalp atışlarım...

Gözlerimi birkaç kez sızlanarak açıp kapattım dudaklarım aralanıp aralanıp kapandı.

Elim titreyerek telefonuma gitti "Allah seni kahretsin." Diye fısıldayabildim ancak. Nutkum tutulmuş, vücudum titrerken tek yapmaya çalıştığım Emir'in numarasını bulmaktı. Zar zor amacıma ulaşırken aniden telefon elimden "Aloo," dedi
uzatarak. "Hayırdır?" ben hırsla telefonumu almaya çalışsam da izin vermedi o sırada Zeliha "Sana inanmıyorum ya." dedi endişeyle ve o bu kez telefonuna uzandı ama o ulaşamadan Fetih aldı telefonunu.

"Senin kafanı kırarım." dedi Zeliha'ya yöneltirken bu kez sinirini. Elindeki tabağı bıraktı çarparak köşeye. "Ne oluyor size ya, hayırdır Zeliha?"
Açık seçik bir kıskançlık vardı. Emir'i kıskanıyordu. Kıskanıyordu ve sürgüne gönderiyordu. SÜRGÜNE! SURİYE'YE!

"Ne hayırdır ya?" diye çıkıştı Zeliha. Bunu ikimizde beklemiyorduk ama Fetih'in yaptığı işte tam olarak bu kadar büyük bir şeydi. "Ne yaptın adama, nereye gönderdin?"

Aklım almıyordu, bunu nasıl yapmıştı aklım almıyordu. Emir'i nasıl oraya gönderirdi aklım almıyordu. Aklım almıyordu başına her şey gelmiş olabilirdi. Şu an her şeyi yaşama ihtimali vardı.

"Allah seni kahretmesin." Diye söylenirken yataktan doğruldum tam çıkacakken kolumdan yakaladı.

"Nereye?!"

"SURİYE'YE!" kolumu elinden kurtarıp çıkmaya çalışsam da yok sımsıkı tutmuştu.

"Saçmalama otur oturduğun yerde." Beni zaptedemeden kardeşi kalkmaya yeltendi ve ikimize yetişemediği yerde bağırdı ikimize birden.

"Yalan söyledim göndermedim Suriye'ye!" Bu bizi durdurmaya yetmedi. Tam elinden kopup gidecekken ben "Ulan yemin ederim göndermedim Suriye'ye!" Bu yemin az biraz duraksattı beni ama hala gitti gidecek gibiydim.

Gözlerinin içine bakarken "Türkiye'de değil. Ama Suriye'de de değil. İş için yurt dışında. Oldu mu?"

Gözlerim Zeliha'ya düştü. İkimizde oldukça şüpheli bir bakış attık birbirimize. "Nerede o zaman?"

Fetih'in bakışları bir an dağıldı ve gözleri bir an bana kaydı ama saliselikti bu. Ardından boğazını temizledi.

"Bir Avrupa ülkesinde." Diye saçma bir cümle kurdu. Bilmece mi çözüyorduk? Doğrulduğum yere otururken elimi ben çektim.

"Hangi ülke?" Diye aynı anda sorduk. Ben gözünün içine baksam da o ben hariç her yere bakıyordu.

"Ne yapacaksınız? Keyfi yerinde onun merak etmeyin." Onu izlemeye devam ettik öylece. Bıraktığı tatlıyı aldı eline, bize bakmadan yemeye devam etti. Yüzsüzdü ya bu. Gerçekten yüzsüzdü. Zeliha kolundan dürttü. Sonra bir daha. Sonra bir kez daha. Sonra bir kez daha...
En sonunda ipucu vermeye devam etti. Aklımızla alay ediyordu.

"Öyle Güney Avrupa'da bir ülke. Ne yapacaksınız nerede olduğunu? Bak cidden benim tepem atıyor Suriye yolcusu yaparım görürsünüz gününüzü. Kaşınmayın bak!"

Gözlerim kısıldı, onu izledim öylece. "Güney Avrupa," diye tekrar ettim. Sonra ardı ardına. "Güney Avrupa. Güney Avrupa. Güney Avrupa. Güney Av-" durdum benimle birlikte Fetih'te durdu. Tabaktan bakışları bir an bana kayacak gibi oldu ama sütünü dökmüş kedi gibi oldu.

"İtalya." Dedim başımı ağır ağır sallarken. O hayal kırıklığım, o çökmüşlüğüm, o bıkmışlığım...
Zeliha "Yaaa," diye mırıldandı ve yorganı üzerine çekti.

"Efsun açıklayabilirim." Dedi Fetih zaten toparlanmamış hiçbir şeyin daha da karışmasından korkarken. Dönüp dolaşıp bu ülke benim karşıma çıkıyordu. Farkında mıydı?

Elinde kendi ellerimle yaptığım ve ikincisini yediği tatlımı çektim aldım elini tırnaklayarak. Tek çırpıda aldığım tabak yetmedi yan tarafında duran üçüncü tabağa da yöneldim. Bunun için önce Zeliha'nın üstüne sonra Fetih'in üzerine çıkmam lazımdı ama gram umursamadan yaptım gereken her şeyi ve onu da aldım.

"Zıkkım ye." Dedim açıkça. "Ya da git İtalyano usulü bir şeyler ye." Yorganın altına girdiğimde sırtımı ona döndüm.

Omzumdan tutarak Zeliha'nın üzerinden beni kendine çevirdi. "Efsun bir dinl-"

"Sen gitseydin." Dedim açıkça. Sanki böyle bir şeyin ihtimali bile kafamın içinde soğuk bir savaş başlatmıyormuş gibi. Ne demek o gitseydi? Nasıl o gitseydi?

"Öyle olması gerekiyordu zaten." O kadar boşluğuna geldi ki bu cümle, o kadar boşluğuma geldi ki bu cümle yemin ederim taşlasaydı beni ancak bu kadar olurdu. Yüzümden geçen şok ifadesi sanırım onu kendine getiren şey oldu ve "Hayır hayı-"

"Ya defol git Fetih ya. Cidden öyle olması gerekiyorsa öyle olsaydı. Gitseydin. Niye gitmedin, gitseydin?"

Ellerinden biri de diğer tarafa kayan başımı kendine çevirmek için çeneme kaydı ve hem omzundan hem de çenemden tuttu.

Altlardan bir ses duydum.

"Abi boğuluyorum ben."

"Dedim ki gerekli mecralara; ben yapamam."

Fetih üstten yüzüme bakarken, ben kafamı çekmeye çalıştıkça parmak uçlarını daha çok bastırıyordu. "Olmaz gidemem. Dedim benim karım var, eşim var, benim hanım var. Ben nasıl o kadar uzağa gideyim. Bekleyenim var. Gitmem gerekiyordu ama gitmedim. Gitmeyi düşünmedim bile."

Hanım var.

Hanım.

"Efsun abla boğuluyorum."

Paralel evrende bu kelime benim zayıf noktam mıydı? Paralel evrende Efsun bu kadar basit bir kelimeye mi kanıyordu?

"Yalancı."

"Yemin ederim."

"İmdat, boğuluyorum!"

"Yalan söyleme!"

"Yemin ederim boğuluyorum."

"Allah belamı versin yalan söylüyorsam. O yüzden Emir'i gönderdim. Ne yapayım Efsun, iş güç? Benim gitmem şarttı yine gitm-"

Fetih'in altından bir öksürme sesi geldi. Böyle boğuk, böyle nefessiz bir ses. Gözlerimiz fal taşı gibi açılırken ben mi Fetih'i omuzlarından ittim Fetih mi kendini geriye attı bilmiyorum ama aniden iki yana savrulduk ve kıpkırmızı öksüren bir yüzle karşı karşıya kaldık. Zeliha sudan kafasını çıkarmış balık gibi çırpına çırpına doğrulup öksürürken ona dokunmaya çalışan iki eli de telaşla itti. Fetih'in uzattığı suyu alırken geceliğinin önünü açtım birkaç düğme.

Korkuyla ona bakarken bize baktı Zeliha sulanmış gözlerle. "Boğuyordunuz beni." Dedi şaşkınca. Nefesleri hala rayına oturmamışken bir yudum daha içti. "Boğuluyordum. Boğuyordunuz beni." Diye tekrar etti. Ne diyeceğimizi şaşırmış öylece bakıyorduk kıza. Sırtını yatağa bıraktı ve yorganı bir zırh gibi sardı kendine.

"Zelihaaa," dedim için için. Sonra kendimi yanına bıraktım ve başını bastırdım göğsüme. "Çok özür dileriz aşkım. İyi misin?"

"İmdat diye bağırdım duymadınız bile."

Eğer ki az önce boğulma tehlikesi olsa sıkıca saracaktım ama yapmadım.

"Kızım." Dedi Fetih'de kendini yanına bırakırken. "İtseydin ya beni." Gerçekten suçluyduk ve ilk kez güçlü değildik.

"İttim." Dedi Zeliha. "Taş gibisin, hissetmedin bile."

Fetih, bu cümleden en olmadık anlamı çıkarmış mıdır?

"Evet öyleyim de..."

Zeliha sızlanarak kafasını sineme bastırdı ve mırıldandı ağlak bir tavırla. Yorganı kendine de çekerken Fetih saçlarını okşuyordum Zeliha'nın.

"Zeliha abine bu yatağın iki kişilik olduğunu söyler misin?"

Fetih, Zeliha sinemde olmasına rağmen o da aniden o ufacık boşluğa girdi ve kardeşinin yanağından öptü. Konumunu farkında mıydı? Biraz daha itse kendini koynuma değecekti teni.

"Zeliha yengen sana kalk diyor."

Sinemde olan yüz ancak böyle bir cümleyle dikkatimi başka yöne çekerdi.

"Hayır öyle bir şey söylemedim!"

"Zeliha sen bizim yatağa geç, hadi abicim. Yengen öyle istiyor."

Fetih'in yerine dikkat etmeden kafasına vurduğumda o korktuğum şey oldu ve teni tenime değdi. Vücudum buz kesildi. Kimse görmese de mimiklerimi farkındaydım. Fetih bulunduğu yerden uzaklaşmadan açıkça derin bir nefes aldı. Sonra o nefesi oflar gibi bıraktı. Hani çok yorulur ya da sıkılırsın da derin bir nefes alıp bırakırsın ya... işte bu oldu.

Bildiğim tek bir şey vardı. Ya Zeliha'nın ya benim. İkimizden birinin kokusu içinde her bir zerreye dokundu. Onun yapmadığı şeyi ben yaptım kendimi geri çektim. Yoksa yüzüm patladı patlayacaktı. Yüzüm, içim, organlarım. Patladı patlayacaktı.

Ne olduğunu bilmeyen Zeliha "Abi burası benim yatağım!" Diye yükseldi. Hani neden ben gidiyorum der gibi.

"Ben mi gideyim Zeliha?!" Diye aynı yükseklikte karşılık aldı. "Sanki bizde ki kuralları, yasaları bilmiyormuşsun gibi. Yatak mı ayırayım yengenle?"alay ediyordu. Açık seçik alay ediyordu.

"Fetih kalk git." Dedim kestirip atarak. Ama bir kıpırdama olmadı hatta Zeliha'nın kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Sana diyorum ya. Sıkışmak istemiyorum ben. Kalk git. En son sen geld-
"

"Eee," Zeliha yumuşak bir sesle girerken araya kulağına fısıldanan şeyle yüz seksen derece dönüş yaptığını direkt belli etti. "O zaman ben gideyim en iyisi sizin odaya. Siz uyuyun burada." Tam yılan gibi aramızdan süzülecekken koluna yapıştım.

"Sakın Zeliha!"

Onu uyarmıştım. Onu arabuluculuk yapmaması için uyarmıştım. En başından beri uyarmıştım onu. Öyle ki bu unuttuğu şey ilk hatırladığı şey de oldu. Dudaklarını birbirine bastırdı gözlerini kaçırırken benden "Yok gitmeyeyim." Diye vazgeçtiğini belli etti. Fetih kapalı olan gözlerinden birini aralarken ikimizi süzdü tip tip. Ardından konuştu.

"İyi hep beraber burada uyuruz biz de."

Şerro.

Tam bir şerro.

📌📌📌

"Yan seni şimdi Şûride'yi gitmeden paket yaptım ama kaynanama daha bir şey yapamadım mı diyorsun?"

Baş parmağımı tokatlayarak silerken kıpkırmızı olmuştu parmağım asetondan. Üfledim birkaç kez yanan yerleri. Derim tahriş olmuştu.

"Sen ne yapıyorsun bu arada?" Diye sıkıştırdı sorusunu araya. Kafama sardığım havluyu geriye doğru ittim.

"Oje sürüyorum."

Karşıdan patlamalı bir kahkaha duydum. O kadar keyiflendi ki bu gülüşü beni gülümsetti. "Ay Efsun ya, bizi de çok üzdüler ama kalktık makyajımızı yaptık denen şeyin kanlı canlı örneğisin. Kafanı ısırayım senin ya!"

Pis pis sırıttım önce. Evet üzüyorlardı beni ama kalkıp yine makyajımı yapıyordum.

"İki gün oldu geleli. Hep çalışıyorum, doğru dürüst eve geldiğim yok. Zühre'yi daha tek yakalayamadım ki, an kolluyorum. Birinin bizi bölmemesi lazım Burcu. Yarım kalmaması lazım aramızdaki konuşma, oldu bittiye gelmemeli. O kadar kolay değil."

Kahve hüpürdetme sesi geldi. Öyle bir içiyordu ki Türk kahvesini canımın çekmemesi imkansızdı.

"En doğrusunu düşünmüşsündür sen aşkım. Yapacağını yaparsın en doğru zamanda. Peki ya Fetih?" Diye o kaçtığım soruyu sonunda sordu. Konuyu dönüp dolaşıp oraya getiriyordu zaten.

"Onunla nasılsınız? Boşanmıyorsunuz zaten ondan umudumu kestim. En azından aranız kötü olsun. Sürüdür. Efsun teklifim hala geçerli. Kalk gel bana. Kapımıza dayansın, sokakta yatsın. Efsun Efsun diye ağlasın. Hadi yaaa!"

Şu hayalperestliği başımı masaya bırakmama sebep oldu. Baygınlık geçirir gibi kalırken orada "Burcuuuuu." Diye isyan ettim. Bunların yaşanmasını gerçekten istiyordu. Yaşansa aşırı zevk alacaktı. Hiç değişmiyordu, hiç değişmeyecekti.

"İyi tamam be. Ben bir şey demiyorum. Bugün dinlemeye ikna olan yarın affeder de. Neyse canım senin evliliğin sonuçta ben ne diyebilirim ki. Koca da senin, nikah da senin. Ama lütfen kendini gaza getir ara ara. Kışkırt. Kinini diri tut. Tamam mı aşkım benim?"

Benim yapamadığım her an kendin yap diyordu. Affetme diyordu. Madem boşanmıyorsun barışma da diyordu.

"Tamam Burcu." Dedim gönlü hoş olsun diye. Sonra ikimiz de sustuk. Bilmiyorum konuşacak konumuz mu bitti, başka bir şeyden mi bilmiyorum ama sustuk.

"Efsun." Dedi sonra aniden değişen ses tonuyla. "Sana bir şey söyleyeceğim ben." Konunun değiştiğini anlayabildim ama dışarıdan gelen adım sesleriyle gözüm saate kaydı.

"Burcu Fetih geldi galiba." Dedim gözüm penceredeyken.

"Ne oldu heyecanlandın mı aptal?" O kadar aşağılayıcıydı ki bir an bu saçma heyecanımdan utandım.

"Saçmalama, sonra konuşalım diyecektim." Derken gözüm kapıya kaymıştı.

"İyi iyi hadi tamam öptüm." Derken karşılık vermeden telefonu kapattım ve sanki onun geldiğini hiç fark etmemiş gibi ojeme odaklandım ve kapı açıldı.

Direkt kokusunu aldım. Direkt.

Ne kalıcıydı öyle kokusu. Pahalılından mı yoksa teni mi iyi tutuyordu. Gözlerim habersiz bir edayla kapıya kaydı. Burcu bir konuda çok haklıydı. Çok çok haklıydı.

Gözlerim önce siyah takım elbisesini, siyah gömleğini, kravatını, ceketini ve kabanını buldu. Evden nasıl çıktıysa ona çok yakındı. Ben ne kadar dağılıyorsam o, o kadar sabit kalıyordu. Ama hayır gözlerim öyle bir şeye şahit oldu ki buna odaklanamadım. Eline takılı kaldı. Sol eline.

Sol elindeki bir demete.

Sol elindeki bir demet çiçeğe.

Çiçeğe değil bir demet siyah güle.

Sanki bugün bu renkteki gülleri alacağını biliyormuş gibi böyle giyinmiş ya da bu şekilde giyininceellerine en çok bu koca siyah gül demediniz layık görmüş yakıştırmış gibi almıştı bu güzel şeyleri.

Kalbimin dört ocağından birine bir gül yaprağı düştü, kapakçığı kapandı, karıncalar o gülün etrafına doluştu. Sanki tatlı bir şeymiş gibi. İçim böyle karıncalandı.

Bana mı almıştı onları?

Gözlerimi zar zor ona çevirirken onun da gözleri tırnaklarımdan bana ulaştı. Sonra ağır adımlarla bana ilerledi. Dişlerimi birbirine bastırdım, sanki kendimi salsam nefes alırken kuş gibi titreyecekti göğsüm.

Bana gül mü almıştı?

Hem de kocaman bir demet?

Hem de siyah gül?

Çiçekleri bir köşeye koyuverdi.

Vermeyecek miydi? Verseydi ya. Bana almamış mıydı?

Ne yapacağımı bilemez halde bir an ojeme baktım, onu karıştırdım falan.

Bana çiçek mi almıştı?

"Babam bana bir kere demişti ki 'Annenle kavga edince bırak çalışmayı yemek yiyesim bile gelmez.'"

Ojeyi karıştırmaya devam etsem de ikimizde pür dikkat onu dinlediğimi farkındaydık.

"Demiştim ki kendi kendime 'Bu da iyice bunadı.'"

Kahkaha atmamak için kendimi o kadar zorladım ki yanaklarımın içini koparacak kadar dişlemiştim. Gözlerim onu buldu. İnsan böyle bir şey duysa derdi ki 'Ne güzel babam annemi hala ilk günkü gibi seviyor.' Ama işte söz konusu Fetih'se...

"Sonra sanırım babam anladı içimden ne geçirdiğimi 'Evlenince anlarsın.' Dedi. Ben yine içimden dedim ki 'Bu harbi bunamış.'"

Yok ben galiba gülecektim. Dayanamayıp gülecektim. Tabi direksiyonu Fetih kendine kırmasaydı...

"Efsun," dedi aniden. O an anladım zaten bu konuşma farklı bir yere kayıyor. "Adam haklıymış."

Gülesim kaçtı o an. Devamıysa başrolünde Fetih'in olduğu bir film gibiydi. Sadece dinledim. Sadece izledim.

"Sen şimdi diyeceksin ki, neyden gazel okuyorsun Fetih evli miyiz biz. Ama deme Efsun. Deme bak. Harbiden deme."

Demeyecektim ki... Harbiden demeyecektim.

Derin bir nefes aldı sonra alnını ovaladı. "Efsun bu evlilik denen olayın cinsel birliktelikle zerre alakası yokmuş. Seks falan hepsi hikaye." Yatağı işaret etti. "Her gece aynı yastığa baş koymuyoruz belki, sana dokunmuyorum, sevişmiyoruz ama olay o değil Efsun. Sana yemin ederim olay o değil. Ben babama hak verdim Efsun. Sen bana babama hak verdirttin. Ya ben çalışamıyorum Efsun," diye isyan etti. Gözleri o kadar duyguyu sırtlamıştı ki, görünürde dolu değildi ama hissiyatta taşıyordu. Gerçekten taşıyordu.

"Ben çalışamıyorum. İştah desen zaten kapalı ama çalışamıyorum Efsun. Babama götümle bile gülmemiştim ben. İnsan nasıl işine gücüne odaklanamaz diyordum. Bu kadar da hanıma düşkünlük olmaz, bu nasıl iş derdim. Dilimi eşek arısı sikseydi Efsun, öyle boş boş saat doldurmaya çalışan elemanlar gibi gidip geliyorum Efsun günlerdir. Efsun böyle bir şey olabilir mi? Olabilir mi böyle bir şey Efsun? Efsun söyle böyle bir gevşeklik olabilir mi ya? Söyle Efsun, ben çalışamıyorum."

İsyan ediyordu. Resmen ağlayacak gibi isyan ediyordu içine düştüğü bu duruma. Ne diyeceğimi bilemedim öylece sustum.

"Efsun senin bana gönlün kırılınca benim de elim ayağım çekiliyor her bir şeyden. Oturuyorum sen, kalkıyorum sen. Yiyeceğim sen, çalışacağım sen. Böyle bir saçmalık olur mu Efsun? Söylesene Efsun. Hastalık mı bu Efsun? Genetik mi Efsun? Babamdan bana mı geçti Efsun? Bir randevu bir şey ayarla ben bir kendime baktırayım Efsun."

Efsun. Sadece Efsun. En çok Efsun.

Sessizce onu dinlemeye devam ettim.

"Biz sevişmiyoruz ama sen benim eşimsin. Bu kadar basit. Ben seninle aynı hayatı paylaşıyorum Efsun. O yüzden bu böyle kızgınlıkla, kırgınlıkla yürümez. Benim dengem şaştı kızım. Benim dengem şaştı. Ben artık sana nasıl geleceğimi şaşırdım. Tuttu beni kapıda iki sıpa aşk sözleri öğretiyorlar Efsun. Zeliha kağıda yazmış, Emir eline not al abi diyor. Efsun ben bu hallere düşecek adam mıydım? Efsun şu düştüğüm hale bak. Az kalsın

elime liseli veletler gibi kopya yazacaktım Efsun. Yazacaktım son anda kafam yerine geldi. Oyuncak ettiler beni kaşla göz arasında. Ben bu hallere düşecek adam mıydım? İnsanlar benimle denk gelince önlerini iliklerdi Efsun."

Ne?

NE?

NEE?

Avucunun içini dertli dertli alnına vurdu. "Of Efsun of!" Diye söylenmeye devam etti. "Ya sen, benim sana ne kadar değer verdiğimi bilmiyormuş gibi ya sen benim seni kafamda nereye koyduğumu görmüyormuş gibi diyorsun ki insan yerine koymadın beni. Efsun al sık." Diye yükseldi aniden. "Silahım var sende. Al sık kafama. Böyle konuşacaksan al sık kafama. Al sık kızım kafama. Böyle cümle mi kurulur Efsun, vicdanın mı yok senin Efsun? Al sık ya, sık, sık al sık! SIK KIZIM YA SIK! ÖLDÜRSEN DAHA İYİ! BAZEN ÖYLE BİR KONUŞUYORSUN Kİ DİYORUM ÖLDÜRSE DAHA İYİ!"

Sesi aniden öyle bir kontrolden çıktı ki bunu fark ettiği an susması bir oldu. Gözlerini kırpıştırdı. Kedi gibi kokladım bir an. Sarhoş mu diye. Ama hayır sarhoş olacak kadar içse elbet kokusunu alırdım. Elini hafifçe kaldırdı gözlerini yumdu.

"Özür dilerim," dedi sakince. "Bir an tutamadım kendimi. Kusura bakma. Özür dilerim. Dur," dedi sanki aksini yapıyormuşum gibi. "Dur bozdum. Dur baştan alacağım."

Prova mı yapmıştı?

Allah'ım prova mı yapmıştı. Kafasına vurmamak için çok zor tutuyordum kendimi. Prova mı yapmıştı?

Derin bir nefes aldı, sakinleşmeye çalıştı. Biraz bekledi, bekledi, bekledi... Sonra yine konuşmaya başladı.

"Latince'de bir söz vardır Efsun 'Damnant quod non intelligunt'" Telaffuzu tek kalemde olmuştu. "Anlamadıkları şeyleri suçlarlar diye." Bir cümle en fazla bu kadar bir anın anlamını sırtlayabilirdi. "Peyami Safa'da bu cümle hakkında der ki 'Suçlamak anlamaktan daha kolaydır çünkü anlarsan değişmen gerekir.'" Ve başka bir cümle ancak bu kadar bir anı desteklerdi. Sıkıntılı bir soluk döküldü dudaklarından.

"Efsun biz birbirimizi suçluyoruz hep. Anlamadığımız için de değil üstelik anlamak istemediğimiz için. Anlayabilecekken anlamayı reddettiğimiz için. Değişmekten mi korkuyoruz o zaman? Söyle bana. Ben

Peyami Safa çok severim, bırakayım mı sevmeyi? Yalancının teki mi, yoksa haklı mı?"

Değişmekten mi korkuyorduk?

Değişmekten korkuyorduk. Hele ben. Hele benim ödüm kopuyordu. Ödüm kopuyordu.

"Efsun bizim birbirimizi anlamaya ihtiyacımız var. Sana yemin ederim tek eksik bu. Tek eksik bu. Ben seni anladım, geç oldu ama anladım. Kafamın içinde bir şeye karar verdim, gerisine kendimi kör ettim. Ötesini berisini düşünmedim. Bu kadın bilmeliydi diyecektim. Burnumdan mı getirecekti, getirseydi diyecektim. Canımı mı okuyacaktı okusaydı diyecektim. Surat mı asacaktı assın diyecektim. Kafasında mı kuracak, kursun engel olurum diyecektim. Küçük bir eziyetten kaçmak için daha büyük bir eziyete attım olayı. Öğrenirsen ne olur diye zerre düşünmedim. Anlamadım seni. Ben ne kadar anlamadıysam sen de o kadar anlamadın. Suçlamak daha kolay geldi çünkü. Suçladık durduk birbirimizi. Ben dinlemiyorsun diye seni, sen anlatmadı diye beni. Anlamayı reddettik kolaya kaçtık. Böyle eziyet mi olur Efsun? Böyle eziyet mi olur?"

Elimi aldı aniden avucumun içine, parmaklarımı tek tek okşadı. O kadar haklıydı ki ve o kadar haklı olmak için bir çabaya girmeden bana bakıyordu ki...

"Gel toparlanalım artık. Anlayalım artık birbirimizi. Ben artık kendimi karar mercii olmaktan çıkarayım. Bir şeye karar verirken senin canının sıkılıp sıkılmayacağını değil Efsun bunu bilmek ister mi istemez mi diye düşüneyim. Sen bundan sonra benden bir şeyler saklamamayı öğren. Ben bu evde seni rahatça bırakıyorsam Efsun bana canını sıkan her şeyi anlatır diyorum. Beni yalancıya çıkarma. Benden saklama. Saklama ki ben önüne gard olayım. Değişmekse değişmek. Anlamaksa anlamak. Suçlamak yok. Gel affet Efsun, gel aşalım şu meseleyi. Çekelim üstüne bir sünger. Çek üstüne bir sünger. Ben artık katlanamıyorum aynı evde iki yabancı olmamıza. Efsun ben," durdu gözleri bir an kısıldı. Alt dudağını yaladı elimle ilgilenmeye devam ediyordu.

"*Efsun ben sensedim*."

Hayatımda ilk kez duymadığım ama ilk kez bana kullanılan bu kelimenin altında kaldım. Onlarca cümle kurdu tek bir cümle beni alaşağı etti. Tek bir kelime hatta. Nefeslerim tıpkı kalp atışlarım gibi hızlandı.

Sensemiş miydi? Susar gibi. Sensemiş miydi?

"Sensedim Efsun. Saklayamam ben artık. Sensedim. Bitti bu kadar."

Gecelerce beni kıvrandıracak şeyler söylüyordu. Kalbimin kapanan kapakçığına işte tam bu gece kilit vuruldu. İçinde Fetih'in aldığı bir demet güle ait bir yaprak kalmıştı. Kilitlendi, anahtar kayboldu. Ne oluyordu? İçeride Fetih'ten bir parça vardı. Ne olacaktı şimdi?

"Bir şey söyle." Dedi gözümün içine bakarken. "Bu gece aç bir kapı ya da kapat. Bir şey söyle."

Gözlerine bakmak artık katlanılmayacak gibiydi. Öyleki gözlerimi kaçırdım elimi elinden çektim. Ve sustum. Elinden ayrılan elinin öylece kalışına baktım sonra yumruk oluşuna. Bir süre sessizce durdum. Kalp krizi eşiğine gelsin diye. Son öcümü alayım diye. Yüz ifadesini çok merak ediyordum ama bakmıyordum. Saniyeler devrildi. Onun için belki saatler.

Sonra aniden konuştum.

"Fetiiih," dedim yine sanki eskisi gibi. Eskisi gibi. Elime bakıyordum. "Ben yine bu parmağıma süremedim. Sen sürer misin?"

Sonra ona baktım. Parlayan gözlerine. Bir yıldız gibi parlayan gözlerine. Yavaşça kıvrılan dudaklarına ve aniden üzerime bakan bedenine. Yüzümü avucunun içine alışıyla geriye doğru gittim ama düşmedim. Dudaklarını önce yanağımda hissettim. Böyle vurgulu vurgulu öptü. Kurşun gibi. Sonra diğer yanağımda hissettim aynı baskıyı. Koklaya koklaya öpüyordu. Sonra alnımdan. Sonra şakağımdan.

Kalbimin o odacığında bir zelzele oldu.

Bu gece Fetih Karadere ilk kez bana sadece Fetih olarak dokundu. Her yalandan uzak, her anlaşmadan bağımsız.

Fetih Efsun'u ilk kez bu gece öptü.

18 Ocak 2021.

Fetih Efsun'u ilk kez öptü ve Efsun hiç rahatsız olmadı. Geri çekilmedi. Uzaklaşmak istemedi. Sadece tir tir titreyerek baktı ona.

Dudakları kaç kez daha yüzümde can buldu bilmiyorum ama gözlerimin içine baktığında sadece gülümsüyordu.

"Oje senin köpeğin olsun, köpeğin." Dedi keyifle. Sonra son bir kez daha gözümün altından öptü ve ojeme yöneldi.

"İki kat mı süreyim?" Dedi lila Ojeyi sağ elimin tamamına sürerken.

Sadece baş değil tüm parmaklarıma. Bizzat kendi isteğiyle.

"Evet iki kat." Dedim yüzümde aptal bir gülümsemeyle onu izlerken. Üçüncü parmağıma hiç taşırmadan gelirken ben gözümün sık sık kaydığı gülleri işaret ettim.

"Bana mı aldın?"

Unutmuştu... Baktığım yöne baktığında beden dilinden belliydi.
Güllere ulaştı bir çırpıda.

"Sana aldım ya," dedi bana uzatırken. "Siyah gül. Dünyada bir tek Şanlıurfa'da yetişiyor. Dedim ki Efsun'la çok ortak noktaları var. O bir tek Şanlıurfa Halfeti'de. Efsun da bir tek Şanlıurfa'da benim yanımda. Hiçbir farkınız yok. Al." Diyerek bana uzattı öylece. Kahkaham daha fazla durmadı içimde gülerek aldım gülleri.

"Aptal." Diye söylendim. "Aptal, aptal, aptal gitmiş gül de almış." Yüzümü güllere gömerken kokladım bol bol.

"Herkese mermi sana çiçek demiştim kızım, unuttun mu?"

Başımı iki yana salladım. Tabi ki unutmamıştım. Ben güllerimle ilgilendim o tırnaklarımla. Gecenin vurucu son cümlesiyse beni öldüğüm yerden diriltecek ani bir istekle oldu. Aklımın ucuna bile gelmezdi benden bunu isteyeceği. Biliyordum ki kimsenin de gelmezdi aklına böylesi.

"Efsun," dedi içli içli. "Bir daha evden çıkarken yatağını toplama. Dağınıklığına alıştım, sen toplayıp çıkınca anneme sövmüşsün gibi hissediyorum. Allah için toplama bir daha yatağını. Alıştım ben böylesine. Ben toplarım arkanı. Bana her sabah senden toplanacak bir şeyler bırakarak çık. Toplama bir daha yatağını. Ben toplarım."

Benim kalbim pır pır sizin?

Yarın instagram sorularını cevaplarım hesabı gizliye aldıktan sonra. Bir sonraki bölüm söz erken gelecek.

Instagram: serceyioldurmekofficial

Unutmadan:

Herkese mermi size siyah gül 🖤

XXXIII- "EN GÜZELİ"

Yazım hataları var, düzeltemedim. Halledeceğim sonra. Daha erken gelecektim ama biraz hasta olunca, bitiremedim bir türlü bölümü. Ancak gelebildim.

Lütfen oy verelim ve yorum yapalım olur mu bol bol? Yorgan altında hasta hasta okuyacağım hepsini.

Instagram; serceyioldurmekofficial

Keyifle okuyun!

Sabah sizi uyandıran şey cansız bir alarm sesi değilse, kahvaltınız siz mutfağa indiğinizde çoktan hazırlanmışsa ve yatağınızı toplamadan evden çıkabiliyorsanız sahiden şanslıydınız.

Arka fonda çalan Aydilge eşliğinde rujumu tazelerken gözlerim araba aynasından tırnaklarıma, işin doğrusu lila ojelerime takıldı. Öyle ki ruju dudaklarıma değil tırnaklarıma bakarak sürdüm. Ve tabi karşı konulmaz şapşal bir gülümsemeyle.

Erken gelmeme rağmen zamanı daha fazla arabada geçirmek yerine çantamı aldım ve kendimi dışarıya attım. Uçan kuştan, kapıda duran güvenliğe, nöbetini teslim etmek için dakika sayan hemşireden, bilmem kaçıncı hastasına bakan meslektaşıma kadar herkese selam verip konuşmak istiyordum. Bütün bebeklere gülümsemek, çocuklara göz kırpmak istiyordum. Ne kadar pozitif enerjim var, herkese yaymak yaydıkça çoğaldığını hissetmek istiyordum.

Öyle ki bugün keyfim çok yerindeydi. Kış güneşi gökyüzünde parlarken, kediler güneş alan her yere sinmişti. Bugün benim keyfimi hiçbir şey bozamaz-

"Pişt yavrum."

Epey kaba ve kalın bir erkek sesi topuk tıkırtılarımın o hoş tınısını böldü ama durmadım, bakmadım, görmezden geldim ve devam ettim.

Bugün benim keyfimi hiçbir şey asla bozam-

"Hepsi senin mi?"

Hayır sanırım bozabilirdi. Birkaç adım arkamda kalmış bedene tek topuğumun üzerinde sinirli bir şekilde dönerken "Bu ne terbiyesizlik ya?!"

Diye çıkışmamın muhattabı beklediğim gibi böyle kaba saba, oturuşundan ve bakışından ilkellik akan bir erkek olmadı. Çıkardığı sesin aksine, dip boyasını yeni tazelediği belli olan, altın sarısı saçları buradan parıl parıl parlayan ve mavi gözlerinin içinde munzur bir ifadeyle sırıtarak bana bakan Burcu'yu gördüm. Burnunun ucu kızarmış, sırıtıyorken ince bir ıslık kopardı ve baştan aşağı beni süzdü.

"Üffff," dedi etkilenmiş bir sesle. Öyle ki alt dudağını bile ısırmıştı. "Kadın yaaaa," ayaklandı bana doğru yürüdü. "O nasıl bir dönüştür kardeşim, adamı yoldan çıkarır?" Diye arsızca konuştuğunda ben henüz daha hiç karşılık vermeden onu görüşüme yanaklarımdan *yoldan çıktığını* belli edercesine sulu sulu öptü.

O ilk şaşkınlıkla sadece "Burcu?" Diyebildim sorar gibi. Gülen çapkın yüzüyle tam cevap verecekken bir şeyler ters gitti ve o keyifli hali kendini bir dedektif edasına bıraktı. Parmak uçları aniden çenemi buldu ve başımı bir sağa bir sola çevirdi önce. Yüzümün her bir karışını inceliyordu dikkatle.

"Cildin parlıyor." Dedi önce.

Ardından gözlerimin içine içine baktı. "Gözlerinin içi de resmen kahkaha atıyor." Titrek bir nefes verdi yüzüme doğru.

"Sağlıklı cilt, canlı bakışlar, dinamik bir duruş..."

Yüzüme değen elleri bir elektrik akımına kapılmış gibi sertçe ayrıldı tenimden ve başını acılı bir ifadeyle iki yana salladı.

"Barışmışsınız." Dedi tekte.

Yuh! Bu kadar mı belli oluyordu?

Son cümlesinden hemen sonra hıçkırığını bastırmak istercesine avucunu ağzına kapattı.

"Nerede görsem tanırım, bu cilt bu enerji bu bakışlar bu duruş... Düzenli bir seks hayatının sonucu. Dün gece sevişmişsiniz!"

📌📌📌

"Seneler önceki Burcu hangi haltsa, o düğün günü saçmalayan Burcu'da aynı kişiydi."

Belki utandığı belki çekindiği için bilmem, konuşmaya başladığından beri gözlerini çok az buluşturuyordu gözlerimle.

"Olmuyor Efsun. Bak büyüdük eşek kadar olduk, bak öğretmen oldum geleceğe insan yetiştiriyorum ama hala bu konuda zerre törpüleyemedim kendimi. O an o kadının sana söylediklerinden sonra o kadar öfkelendim ki tek amacım canını yakmaktı. Ne dediğimi kendim bile duymadım. Seni en

iğrenç şekilde nereden vurabilirsem oradan vurdum. Aklımdan bir kez olsun geçirdiğim bir şey miydi? Asla. Ama o an o kadına olan öfkem o kadar büyüktü ki ne kadar acımasız olabilirsem o kadar oldum çünkü sen benimle gelmeyi reddediyordun." Sesindeki bana karşı olan ince kızgınlığı fark edebiliyordum. Burcu kafasının içinde oynattığı o sahnede hâla o düğünü bırakıp onunla gelmememi kabullenemiyordu.

"Ama keşke dilimi zehirleyeceğime seni orada bir güzel dövseydim. Sonra gidip o şeytanı merdivenlerden yuvarlasaydım. Düğün zaten iptal olurdu. Aptal ben."

Ve o an bir kez daha yaşansaydı kesin olarak şu an söylediğini yapacaktı.

"Efsun ben yaptığımı savunmuyorum. Söylediklerimden dolayı da Allah belamı versin ayrıca,"

"Aptal aptal konuşma."

"Hayır versin." Diye diretti. "Ama o kadının söyledikleri Efsun... Aklımdan çıkmıyor. Anlıyor musun? Aklımdan çıkmıyor. Kabullenemiyorum, sana kurulan o cümlelere rağmen o masaya oturmanı bugün bile kabullenemiyorum. Çok özür dilerim. O söylediklerimi unutur musun bilmiyorum ama onları içimden gelerek söylemediğimi biliyorsun Efsun. Farkındayım, beni o kadar tanıyorsun. Ama kabullenemiyorum. Bu kadar seviyorsun Fetih'i?"

Aniden bana yöneltilen bir soru kalbimin dün gece içindeki gül yaprağıyla kilitli kalan odacığını hatırlattı istemsizce. Savunmasız yakalanmıştım bu soruya. Her şeyden habersizdi bana bu soruyu soran kişi ve gariptir ben o ilk zamanlardaki gibi 'Burcu ben aşık oldum' naraları atamadım. Sebep nedir bilinmez söylemedim öyle bir şey. Susmak konuşmaktan daha rahat geldi.

Gözlerimi kırpmadan ona bakarken dudaklarım sadece kıvrıldı. Dakikalardır sessizdim. Sessizliğimi bozmadım. Ben cevap vermedim ama o aniden başını baygınlık geçirir gibi masaya bıraktı.

"Seviyorsun." Dedi garip bir şekilde. İkidir böyle bir iddiada bulunuyordu. Ne kadar garip bir kadındı, seviyorum diye dolaşırken ortalıkta ölümüne reddediyordu susarken böyle alakasız şeyler söylüyordu. Ne kadar değiştirmişti seneler onu.

"Seviyorsun. Resmen seviyorsun. Geçici bir heves değil. Evlendiğin günden daha çok seviyorsun, ben evlenince akıllanırsın sandım. Geçer hevesin sandım. Efsun artık Fetih deyince gözlerinin içi gülüyor

delireceğim! Bütün umutlarımı söküp alıyorsun. Şu haline bak. Gözlerin parlıyor, ismini duyunca gözlerin parlıyor!Aşk böyle bir şey mi?"

O kadar çok yaralıydı ki bunları söylerken sanki gecelerce ettiği duaları boşa çıkartacak gibi davranıyordum.

Deli miydi neydi? Kafasında kuruyordu. Hiçbir şey yapmayan Efsun mu onu ikna etmişti? Bilseydim en başta hiçbir şey yapmaz, günlerce onu ikna etmek için çabalamazdım.

Seviyorsun diyordu. Deli miydi neydi? Ne garip şeyler söylüyordu. Muhakkak seviyordum, Fetih de beni seviyordu. Ama aşk diyordu. Bir şeyler söylüyordu. Sahiden deli miydi neydi? Abuk subuk konuşuyor, sesimi de çıkaramıyordum. Sıkıntıyla nefes verdim istemsizce, boğazlı kazağımın boğazını gevşettim.

Deli miydi neydi?

"Yanakların kızardı," diye devam etti yaptığı şeye. "Ne oldu nefesin mi daraldı? Annesine büyücü dedik, adamın kendisi mi büyücü çıktı? Şu haline bak! Büyü mü yaptı sana Efsun? Elini ayağını nereye koyacağını şaşırdın! Evlenmeden önce böyle değildin güzelim sen? Hani evlilik aşkı öldürüyordu? Sizde güçlendirdi mi? Ay Allah beni sevmiyor mu ya? Bir insanın duası bu kadar da ters tepmez ki kardeşim ya! Ay şu tipe bak, Efsun bir de bayıl istersen!"

O kadar çok üstüme geliyordu ki, bir an kalkıp gitmek ya da kulaklarımı tıkamak istedim. Ben mimik bile oynatmıyordum, düz düz bakıyordum nereden çıkarıyordu bunları? Baskısı direkt yanaklarıma vurdu, sıcak bastı. Gözlerimi kaçırdım, tepki veremiyor ağzımdan sert bir şey çıkacak diye korkuyordum.

"Offf offf." Diye devam etti. Shot atar gibi aniden önündeki karton bardaktaki kahveyi findop yaparken kantinin tavanına baktı bir süre.

"O da seni seviyor mu bu kadar?" Saçlarını tek tek yolmak istiyordum. Böyle tek tek, tek tek. Tek tek teeek. Ateşimin yükseldiğini hissediyordum sinirden. Susmuyordu, susturamıyordum da. Ne diyecektim ben şimdi bu deliye?

"Benimki de soru, o herifte tam *'karımın tek göz yaşına dünyayı yakarım, kurşun atar yerim, karım benim mahremimdir'* cart curt tipi var. Vurdulu kırdılı, ölmeli bitmeli, yanmalı yakmalı bir tip. Ayyyy ayyyyy. Ay Efsun. Ben aylardır kafamda kuruyorum avutuyorum kendimi. Efsun zorla evlendi, bu işte bir şey var ya da Ya bu hiç senlik değil ki ya. Değildi ya. Vallahi değildi. Yani Fetih senin kalemin değildi ki Efsun. Hatırlıyor musun bu

konuyu konuştuğumuz konuyu? Tüylerin diken diken olmuştu, kulağını çekip tahtalara vurmuştun. O zaman büyük konuştun işte, o zaman çok büyük konuştun. Allah da sen misin böyle diyen, diyip vurdu darbesini."

13 Ocak 2013

Bir bulmacayı çözmeye çalışan bir çocuk, bin parçalık yapbozu yapmaya çalışan -bir insan veya başka bir şey. Hepsiyle tek ortak noktam suratımdaki dikkatti. Çözmeye çalışıyordum, ben de onlar gibi bir şeyi. Burcu'yu. SİIgara pakatini benim telefonumu ve önümüzdeki içecekleri bin farklı açıyla çektikten sonra sigarasından bir nefes çekmeyi de ihmal etmedi. Sigarayı parmaklarının arasına sıkıştırmışken sonunda güzel bir şey çektiğine ikna oldu ve geri çekilip bana açıklama yapmaya tenezzül etmeden telefonuyla ilgilenmeye devam etti. İlk kez bu renge boyattığı saçlarında dolaştı eli havalı bir tavurla sağ tarafta topladı ve etrafa baktı bir an.

Aynen Burcu, çok eğleneceğiz, sohbet muhabbet falan...

İlk kez geldiğim ve ambiyansı çok hoşuma giden yerde dolaştı gözlerım. Yunus'la da gelmeliydim buraya.

"Telefonumu alabilir miyim artık?" diye sordum uslu bir çocuk gibi. Hatta bir öğrenci. Bu durumda Burcu'da ilgisiz öğretmen oluyordu.
"Daha değil." dedi yüzüme bakmadan. Sonra ekledi.

"Yunus'a beş dakika daha yazmasan bir şey olmaz. Aşk böceklerim benim. Hasret aşkı güçlendirir. Hep söylerim."
Tek elimi yanağıma koydum, önümdeki sıcak çikolatayı yudumladım.

Yaklaşık ilki dakika daha geçti sonra aniden derin bir nefes verdi ve keyifle geriye yaslandı.
"Tamam." dedi, "Hallettim."

Korkuyla, sahiden korkuyla sordum bunu. "Neyi?" her şeyi yapmış olabilirdi. Sahiden her şeyi yapmış olabilirdi. Akla gelebilecek ve gelemeyecek her şeyi yapabilirdi.

"Birileri benim nerede olduğumu delicesine merak ediyor, gerekli ipuçlarını bıraktım. Çünkü neden? Çok iyi bir insanım."

İnişli çıkışlı. vurdulu kırdılı, tosic diyemeyeceğim ama softluktan da epey uzak bol kaoslu ilişkisi dur durak bilmeden devam ediyordu ve Burcu asla sıkılmıyor en önemlisi yorulmuyordu. Artık rutinleşen kavgalarından bir tık daha büyüğünü dün gerçekleştirmişlerdi ve Burcu her zamanki gibi ulaşılmazı oynuyor, kendini kaybediyordu. Gerçek anlamda. Mesela şu an vurdulu kırdılı, kendisi kadar deli olan erkek arkadaşı onu arıyordu.

Barışmak için. Sorun şuydu ki Burcu'da barışmak istiyordu ama gariptir hiç oturup konuşarak bunu yapmayı aklına getirmiyordu.

Mesela aynı şey bana olsa, gider otururdum Yunus'un yamacına. Halledene kadar da konuşurdum. Bir kere içim elvermezdi onu böyle fıldır fıldır aratmaya. Arar derdim ki ben buradayım, gel. O da hemen gelirdi zaten. Hep öyle olmuştu.

Bana attığı hikayeyi gösterdi. Herhangi bir şekilde konum yoktu veya vurucu bir parça. Sadece beyaz duvar ve bizim eşyalarımız gözüküyordu.
"E buradan nasıl anlayacak nerede olduğunu?" diye sordum saf saf.

Bardağından höpürdeterek sinsi sinsi bir yudum aldı. "Ben sana nerede olduğumu söyledim demedim ki, ipucu verdiğimi söyledim. Efsun çok safsın ya. Kızım erkeklerin avucuna direkt olarak bilgiyi bırakmayacaksın ki az bir o kafalarını kullanıp beyin fırtınası yapsınlar. Değil mi? Şimdi bu fotoğrafa baktığında nerede olduğumu hayatta bulamazlar sanıyorsun değil mi?"
Sanmıyordum öyleydi zaten. Müneccim değilse bulamazdı. Ben artık Burcu'ya yetişemiyordum.

Başımı salladım ağır ağır.

"O öyle değil işte bebeğim. Bak şimdi genelde benim dışarıda olduğumu anlıyor. Ayrıntıya indiğimizde şu köşede senin kedili telefon kılıfının ucu gözüküyor. Bu kılıfı senin kullandığını biliyor. İlk kullanmaya başladığında iyi gülmüştük sana,"

"Ne?"

Gülmüşler miydi? Çok tatlıydı. Nasıl gülmüşlerdi?

Yanağımdan öptü. "Boş ver son dediğimi. Yani bu demek oluyor ki seninleyim." aniden telefonunun çalıı sesi araya girdiğinde gülümseyerek bana tuttu ekranı. Ben saf salak şekilde açmasını beklesem de hâlâ çok geçmeden telefonu kapattı.

KÖKÜNDEN.

"Neyse benim burada olduğumu bilen yok ama senin burada olduğunu bilen bir iki kişi var. isterse ve dikkatle bakarsa bulur. Hadi o ihtimal sekti, bana olan aşkından telefon kılıfını görmedi yan masadaki çocuk fotoğraf çekerken gözüküyor arkada. Kulak kaparttım arka masaya çocuk minik fenomen, yani buradan elli tane konum atmıştır. Benimkini bilirsin eli kolu uzundur,"

Bilmez miydim... BİLMEZ MİYDİM?

"O çocuğu her türlü bulur. Ben daha bu ilişki için ne yapayım Efsun, ne yapayım?!"

O kadar kendinden emin ve netti ki gerçekten şu hinliklere verdiği emeği ilişkiye verdiğini sanıyordu. Tam da o sıra benim telefonum çaldı. İkimizin de gözleri ekrana kaydı ve o beklediğimiz ismi gördük. Saldırırcasına ikimizde telofana atılırken bir boğuşma geçti aramızda, insanlar döndü bize baktı hatta ama yine de kazanan Burcu oldu.

"Ver ya şu telefonumu!"

Telefonun sesini kısıp bacaklarının altına soktu. "Açıp nerede olduğumuzu söyleceksin değil mi?"

"Tabi ki Burcu. Bu yaptığın mantıklı mı sence?"
Omuzlarını indirip kaldırdı.

"Evet oldukça mantıklı. Sorun nedir aşk?"

Gerçekten sorunu göremiyor muydu? Hayır hayır bunlar çift olarak gerçekten hiç normal değildi. Hiç normal değildi.

"Burcu adam dünden beri seni arıyor, açmıyorsun cevap vermiyorsun. Barışmak istiyorsun ama sana geleceği bütün yolları kapatıyorsun. Deli misin ya, ne yapsın bu adam?"

Adam diyordum, Yunus'tan yalnızca bir yaş büyüktü ama Yunus'ta olan o aura onda hiç yoktu. Bahsederken bile adam diyordum, çocuk diyemiyordum.

"Nerede olduğumu bulsun." dedi sinirlerimi iyice bozarken.

"Sonra?"

Renkli dudaklarını aşağı doğru büzdü ve bir fikir sunuyormuş gibi parmağını şıklatıp cevap verdi.

"Mekanı bassın?"

O anlattıkça ben küçüldüm. Bunun bir sonraki adımı 'kapımda yatsın, Burcu Burcu diye ağlasın' olacaktı biliyordum. Aklım almıyordu bunları istiyordu, aklım sahiden almıyordu.

"Burcu sen kafayı yemişsin." dedim açıkça. Telefonum bir kez daha çaldı ve o bir kez daha sessize aldı.

"Ya Efsun şunu yapma." diye ağlamaklı bir tonda konuştu. Kasten yapıyordu. Farkındaydım, üzüleyim sonra da ona kızmayayım diye.
"Tamam çok farklı tipte erkekleri seviyoruz. Tamam ben biraz serseri,"

"Maço?"

Dilini çıkardı sevizmsizce. "Neyse ne o tipleri seviyorum. Biraz belalı, azıcık sert, vurdulu kırdılı ve tansiyonu yüksek. Ben sakin miyim o sakin

olsun Efsun Allah aşkına? Ben normal miyim o normal olsun? Tamam sen de bir o kadar hoşlanmıyorsun. Sen de bir o kadar sakin, efendi, tatlı, sinirli halinden bile kibarlık akan, küfür nedir bilmeyen, iyi aile çocuğu, itlik serseriliğin önünden geçmeyen, kibarlıktan ölüp biten, romantik, ağzından güzel laf çıkarmaktan çekinmeyen tipleri seviyorsun. Ben inişli çıkışlı ilişki insanıyım, sen de bir o kadar sakin. Mülayim. Huzurlu. Kavgadan gürültüden uzak. Ama herkes aynı olsaydı hepimiz aynı insanlara aşık olmaz mıydık? Düşünsene Efsun, aynı insana aşık oluyoruz. Ay daha neler Allah korusun ya."

Üşümüş gibi titredi, büyükj bir yudum aldı kahvesinden. "İşte yüce rabbim işini biliyor. Sen de hadsiz gibi karışıyorsun. Bak Yunus'unu bulmamış olsan, Yunus'la ayrılmayacağınıza inanmasam, yüzyılın aşkı olduğunuzu düşünmesem beni çok kınıyorsun gidip yüksek taniyonlu biriyle evleneceksin diyeceğim ya. Kınama bak beni. KInamadığını yaşamadan ölmezmiş insan. Tehlikeli sularda yüz-"

"Ay tamam sus." dedim tüylerim diken diken olmuşken. Kollarımı sıvazladım. Bu saçma ihtimal ya da ihtimalin içerisinde açılan bir kapı, hangisi bilmiyorum, beni çok rahatsız etti. Bunun olması için bir şeyin yaşanması gerekiyordu.

Yunus'la ayrılmamız gerekiyordu.

Hangisi daha olanıksızdı bilmiyordum. Hangisi daha çok rahatsız ediciydi onu da seçemiyordum. Üşüyen bedenim titretti beni kulakğımı çekip önümdeki masaya vurdum ardı ardına.

Burcu'nun gür kahkahası yankılanırken bu halimden zevk aldı. "Korkma korkma," dedi eğlenir bir tonda. "Sen buldun yârini. Dokunmaz kimse size."

Seneler önceki kadar gür bir kahkaha duymadım belki ama yine de o duyduğum gülüş göz devirmeme yetti iyice kaçan keyfimle "Keşke sen de beni kınasaydın." dedim açıkça. Şu an onun hakkında tek bildiğim şey bir ilişkisi olmadığıydı. Hala eskisi gibi miydi bilmiyordum.

"Kınıyordum zaten! Ama içimden. Hiç sıkılmıyor mu bu kız bu sakinlikten yav diyordum. Neeee," dedi sahte bir korkuyla. "Ben de şimdi oldukça minnoş, sakin ve efendi biriyle mi evleneceğim? Bilemiyorum Altan, bilemiyorum. Ama inan ki Fetih ve belalı ailesi 18 yaşındaki deli manyak Burcu'ya bile fazlaydı Efsun. Demek ki sen beni kınamakla kalmamış yerden yere vurmuşsun. Ah be kızım, ah be kızım!"

Masada boş bir sandalye vardı, öyle ki seneler önce kulağını çekip masalara vuran o genç kızın bedeni ya da ruhu o sandalyeye oturmuş beni

izliyordu sanki. Kınamıyordu, sadece izliyordu. O kadar yabancıydı ki bana her şey, az önce çok net hatırlasam bile o anı oradaki kız ben değildim sanki.

Dağlar kadar bir değişim vardı ve o dağların üzerine lapa lapa kar yağmıştı. Burcu fikirlerini, isteklerini değiştirmiş miydi bilmiyordum ama şu an ki Efsun hala ortak paydada buluşabilirdi masadaki on sekiziyle. Evet değişim vardı, parmağımdaki yüzük yeterdi zaten her şeyi açıklamaya ama hala içimde ince bir ip benzer düşüncelere tutunuyordu. Değişsem de, benimle alakası olmayan bir hayatın merkezinde bulunsam da Fetih on sekiz yaşındaki Efsun'un çok net reddedeceği bir adamdı. Hatta öyle ki şu an bana temas edebilse o genç kız, içine düştüğüm mecburiyetten bir haber olsa yapacağı ilk iş sağlam bir tokat atmak olurdu bana.

Seneler senden ideallerini mi aldı yoksa saygını mı diye sorardı. Her şeyi bir bir çiğnemişsin, yuıtarken boğazına takılmadı mı diye de sorardı. Sorardı sorardı ama yutmadığımı dilimin altında sakladığımı sadece çiğnemiş gibi gözüktüğümü bilmezdi. Onu yirmi beş yaşında bir kadın olarak tebrik ederdim, kendine biçtiği ve yanına yakıştırdığı, uzak durmak istediği bütün insanların özelliklerini o yaşta bu kadar net seçtiği için. Doğruyla yanlışı ayırt edebildiği için. Yirmi beş yaşındayken de kafamdaki doğru profilin hala değişmediğini de söylerdim ona. On sekizimde doğru ve yanlışı nasıl ayırt ediyorsam bu yaşımda da aynı şekilde ayırt ettiğimi belirtmek isterdim. Ama dilimi dişleyen bir soruyu ona sormadan da edemezdim.

Doğru diye yanımızda tuttuğumuz ve sahiden doğru olan kişi yanımızda kaldı mı? Peki ya yanlış diye ittiğimiz ve belki de sahiden yanlış olan kişinin; bir şekilde yanımızda durduğunda, belki mecburiyet belki zorunluluk, yanlışı olduğu kadar kapı gibi doğrularının da olduğunu ve her şeyiyle gerçek olduğunu inkar edebilir miydik? Ben edemezdim o edebilir miydi? Bir kişi tek başına doğru ya da yanlış olamazdı. On sekiz yaşındaki Efsun bunu bilmiyordu ama şimdi resmen gözümün içine bakarken inkar edebilir miydi? Ben edemezdim, o edebilir miydi?

Gerçek, doğruluk ya da yanlışlık belirtmezdi. Gerçek olan doğru ya da yanlış olarak masaya yatırılıyorsa toplumsal normların kurbanı olmuş ve gerçekliğini kaybetmiş demekti. Bunu farkında değildik, gerçekte doğruyu arıyor ve doğruluk değil de yanlışlık bulduğumuzda onun gerçekliğini inkar ediyorduk.

Gerçek olan Fetih'ti. Yanlış olsa da Fetih'ti ve doğru diye savunduğum herkes hayalin ötesine gidemiyordu. Fetih gerçekti ve sadece yanlış değildi. Yanlıştı ama sadece yanlış değildi. Yanlışları olduğu kadar doğruları da vardı. Onu gerçek yapan da buydu zaten. Onu sadece yanlış ya da sadece doğru diye tanımlamış olsaydım o da herkes gibi günün birinde hayal olarak kalacaktı.

Ona söyleme şansım olsaydı, konuşurdum. Kafanda kurduğun doğru profilindeki herkes günün birinde hayal olacak Efsun. Başında 'sadece' varsa o gerçek değildir. Kandırma kendini. Kimse o kadar kötü ya da o kadar iyi değil. Kimse sadece doğru ya da yanlış da değil. En doğru dediğimiz insan doğruluğunu kaybettiği an hayal oldu, en yanlış dediğimiz insanın doğrularının da olduğunu yaşayarak fark ettik.

"Ya sen, hala aynı Burcu musun? Beni bu kadar kınadığına göre değişti demek ki bir şeyler."

Tarih tekerrür etmiş ama roller değişmişti. Kınayan değil kınanandın. Yüzünde silik bir tebessüm oluştu.

"Sakinleştim," dedi önce. "Hala ayran gönüllüyüm, hala evlenilecek değil de eğlenilecek kişiyim ama sakinleştim. Büyüdüm ya da artık o itlik serserilikten etkilenen bir ergen değilim. Meselaaa," derken arkamda kalmış birini gözleriyle işaret etti. "Arkadaki babyface doktoru kesiyorum. Tam süt çocuğu tipi olmasına rağmen üstelik." gözlerim hızla arka tarafa kayarken herhalde koskoca hastanede bir altmış yaşındaki başhekimi gösterse bu kadar şaşırırdım bir de Zafer'i. Kantinden aldıklarıyla sanki izlendiğini hissetmiş gibi bize baktı ve beni fark etti. Masum yüzüyle, Burcu'nun kıskacına girdiğini fark etmeden masum masum gülümsedi göz kırptı.

"Ay tanışıyor musunuz?" diye sordu Burcu arkamdan ve Zafer bize doğru ilerlemeye başladı.

Ben daha Burcu'ya cevap veremeden Zafer'in üzerimize düşen gölgewsini ve sesini duydum.

"Günaydın fıstık."

Kendince kırdığı potu mimiklerıne yansıtırken dudaklarını birbirine bastırdı. Sahiden bana her yanlışlıkla fıstık dediğinde Fetih duymuş gibi davranıyordu. Sonra yorgun gözleri Burcu'yu buldu ve "Merhaba." dedi sıcak bir sesle. Aynı karşılık Burcu'danda geldi ve ben araya girdim. Nedense biraz tedirgin olmuştum.

"Günaydın. Nasıl sakin mi ortalık?" başını ağır ağır salladı, sonra gözleri ileriye kaydı. "Ama yine de gitmem lazım. Senin saatine var daha, girince

mesaiye denk geliriz."

Aynı anda başımızı salladık son kez Burcu'ya baş selamı verirken yorgun adımlarla yanımızdan ayrıldı. Gözlerim şüpheyle kısılarak karşımdaki arkadaşıma kaydı.

"Zafer'i mi kestirdin gözüne?" direkt sordum bunu. Direkt. Ama o beklediğim cevap gelmedi, sıkılmış gibi omuz silktim.

"Çıktı ilgi alanımdan çok çabuk ulaşılabilir. SIkıldım bile. Bu ilişkinin olmaması için hiçbir neden yok, çok şey." birkaç kez elini şıklattı ve kendince doğru kelimeyi buldu. "Yavan. Benlik değil."

Bu da demek oluyordu ki inişli çıkışlı ilişkiden gözünü imkansız bir aşka dikmişti. İnanılmazdı...

"Üzerdin sen zaten Zafer'i. Ayran gönüllü."

Dudaklarını bir bebek gibi büktü, gözyaşlarını siler gibi yaptı. "Bilir misin Efsun benim Serdar Ortaç'a katılmadığım tek bir konu var. O daaa," telefonunu ağzına mikrofon gibi tuttu. "Ölene kadar aşık olamazsınnn. Bu konuda hemfikir değiliz. Ben ölene kadar aşık olacağım. Bence on numara bir fikir, sence?" Başımı pes etmiş şekilde iki yana salladım, elim yanağımda onu izledim sadece. Bu bakışlarımın onu ince bir şekilde utandırdığını konuyu değiştirme çabasından anlayabiliyordum.

"Yalnız sana fıstık dedi, gözümden kaçmadı sanma." Sinir olmuştu, beni de sinir edecekti. "Sizi Fetih'e söyleyeceğim. Biraz da baldızlık yapalım. Bilsin karısına elin oğlu fıstık diyor." Eli masadaki telefonuna giderken sesini tiz bir hale getirip "Enişteeeee," dedi ilk kez. Fetih bunu duysa ne hissederdi bilemiyordum. Telefonu ondan önce ben aldım.

"Saçmalama." Dedim telefonu kendi tarafıma çekerken tamamen. Sırf aramıza limon sıkmak için gerçekten yapardı bunu. Adım kadar emindim. Arayıp allayıp pullayıp anlatırdı. Fetih'in numarası var mıydı bilmiyorum ama bir şekilde ulaşırdı. Gerekirse mail atardı.

"Zaten tav oluyor Zafer'e. Karıştırma ortalığı."

Elini ağzına örttü 'hiiii' diye bir nida kopardı. "E daha iyi! Ortalık çarpı on karışır. Efsun sakın yanlış anlama, kaostan beslenmiyorum." Hemen ardından gelen o hin gülüş... Telefonuna uzandı, çok zorlamadan birkaç kez almak için çabaladı ama vermedim. Pes ettiği yer yine sallamaya başladığı yerdi.

"Aman be, o kocanın senin çevrende olup da sevdiği bir erkek var mı ya?" Elini yüzüne örterken durup durup aynı noktaya varıyordu. Şükür sebebiydi, Burcu'nun şimdiye kadar bunu düşünüp düşünüp delirmemesi.

"Efsun 40 sene düşünsem evleneceğin erkeğin Fetih olacağına asla imkân vermezdim. Ay ben bu gerçeği nasıl kabulleneceğim ya, ne zaman kabulleneceğim ya? Of vallahi çıkamı-"

"Konuyu değiştirerek." Karnımdaki ince sızı bir an durdurdu beni, Burcu "Senin bir yerin mi ağrıyor?" Diye ara ara yakaladığı mimiklerimi sordu. Başımı salladım ağır ağır.

"Regl oldum, ağrım var."

Bu ne kadar bilimseldi bilmiyorum ama ruhsal sağlık beden sağlığıyla birebir ilgiliydi. Can bağı vardı aralarında.

"Sen ciddi ciddi hamile değilsin o zaman?"

Benim en yakın arkadaşım bile bana inanmıyordu, ben nasıl başkalarını inandırabilirdim ki zaten?

"Şüphen mi vardı Burcu?" Keyifsizce yüzünü astı bakışlarını kaçırdı.

"Ne bileyim, belki yanılıyorsundur falan diye düşündüm. Ya da aptalsın sen ilk üç ay kimseye söylemeyeyim nazar değer gibi bir batıl inanç vardı. Onun kafasına girmiş olabilirsin diye düşündüm. Ay ne bileyim Efsun ya. Tamam öyle işte."

Üzerindeki peluş monta yavru çok sevimli bir ayı yavrusu gibi sarılırken mahzun mahzun baktı etrafa. O an içim, dışım her bir yerim elimdeki kahveden daha da sıcak oldu, gülümsedim.

"Ay sen hamileyim diye umutlandın mı?" Alay etmiyordum, eğlenmiyordum da. Aksine, o kadar ısındım yumuşadım ki. O kadar alışmıştım ki çocuk haberime yas ilan edebilecek tiplere şimdi bu minik hayal kırıklığı istemsizce pamuk gibi yapmıştı beni.

"Üf saçmalama ya,"

"Ya Burcu," diye sulandım. "Yaaa Burcu," Eline uzanmaya çalıştım ama temas edemeden darbesini yedim. "Yaaaaaa Burcuuuu. Doğru söyle isim düşündün mü?"

Ben delicesine gülüyor o ise masa altına kayacaktı şimdi. Hafifçe doğrulup yanağına dokunacakken ben elime vurdu tekrardan.

"Defol git ya, sal beni." Burnunu yakaladım izin verdiği kadar sıkıp o bana saldırmayana kadar da bırakmadım.

"Sen teyze mi olmak istiyorsun? Ya Burcu, gel öpeyim bir kere. Söyle hangi isimleri düşündün?"

Yapsam versem bir tane, bakardı. Hiç erinmez söylenmez bakardı. Seve seve bakardı.

Gözlerini devirdi, yüzünü ekşitti. "İsimden önce daha farklı şeyler düşündüm. Mesela Fetih'i bırakıp çocuğu benim yanımda büyütür müsün vesaire. Seni evde zehirleyecek bir kaynanan var, belki merdivenlerden itecek bir kayınbaban ve onlardan çıkan bir kocan. Her şey daha kötü olamaz. Tabi ki fırlat istiyorum bir tane ama babasını ve ailesini kabullenmedim. Bak şöyle yapalım Fetih'i sperm bankası olarak kullanalım? Alacağını al Fetih'ten sonra topla valizini gel bana. Biz beraber bakarız Efsun. Düşünsene annesi sen, teyzesi benim. Aşırı mükemmel bir şey çıkar ortaya. Stresten, fitne fücurdan uzak sağlıklı bir hamilelik geçirirsin benim evimde. Sonra bir eğitimci ve sağlıkçının olduğu bir evde oldukça doğru bir ortamda büyür bebiş. Babası da hak hukuk devleti olduğumuz için haftada bir gelir görürdü. Ama sadece bebeği. Katkısı var sonuçta. Seni görmek istiyorsa zaten biliyorsun kriterimi, kapımızda yatıp 'Efsun, Efsun.' Diye ağlaması gerekiyor. Bu koşullarda büyüyen bir bebek. Ortaya sekizinci dünya harikası çıkar. Çok muhteşem olur. Vallahi olur ya. Sence Efsun, söylesene bir tane güzel olmaz mıydı?"

Karşımda, ailesiyle beraber Fetih'i de canavarlaştıran ve en az o canavar kadar korkunç senaryolar kuran bir kadın vardı. O aptal aptal gülen yüzüm soldu, omuzlarım düştü.

"Fetih hakkında düşündüklerin çok çirkin ve yanlış Burcu, Fetih'i canavarlaştırma artık. Ve babasının da bana bir zararı yok." Tadım tuzum kaçmıştı. Fetih hakkında kötü şeyler söylüyordu. Ve ben buna engel olamıyordum. Keyfim tadım tuzum kaçıyordu.

"Ama annesi seni zehirleyebilir değil mi?" Lafı yine cımbızla çekti aldı. "Onu inkar etmedin. Süper. Sinir hastası olacağım ya. Süper. Hamile kalırsan ya ben size yerleşiyorum ya da sen bana yerleşiyorsun. Bitti bu kadar, konu kapanmıştır. Fetih isterse dünyadaki en iyi adam olsun, ki değil, yine de içim rahat değil. İkisinden biri. Muhakkak. Aksi mümkün değil bak."

Karşı çıkamadım. Saçmalama torununa nasıl böyle bir şey yapar diyemedim. Böyle düşünme de diyemedim. Neyi inkar edecektim ki?

"Kapatalım mı artık bu konuyu?" tek dediğim ve direttiğim bu oldu. Burcu'yla ortak noktaya varamazdık. Hemfikir de olamazdık. Ben ne kadar diretiyorsam o daha cellalli bir tepki vermek için açsada ağzını sesi çıkmadan engel oldum.

"Sen bana dün gece bir şey söylecektin, Fetih gelince kapatmak zorunda kaldım. Ne oldu, ne diyecektin?"

Bacağını hızla salladığını sarsılan masadan anlıyordum. Gözlerini kaçırdı.

"O da ayrı dert." dedi kendi kendine. Başına ağrılar girmiş gibi alnını ovaladı. Dirseğimi masaya dayayıp ona doğru eğildim.

"Ne oldu?" dedim direkt. Tadı mümkünmüş gibi daha çok kaçmıştı.

Dudaklarını ıslattı, kalan içeceği shot atar gibi ağzına yuvarladı ve aniden alnını öne doğru çıkardı.

"Enayi yazdığını görüyor musun?" bunu öyle manipüle edici şekilde sormuştu ki bir an baktım alnına ve başımı iki yana salladım ciddi bir ifadeyle. Alnı parlıyordu.

"Hayır yazıyor işte. Sen göremiyorsun. Çünkü başka türlü bir insan evladı anası babası tarafından bile kandırılmaz. Bu kadar da olmaz çünkü."

Baygın baygın başımı eğdim. "Laf cambazlığı yapmadan bana açıkça anlatır mısın? Vallaha sinirleniyorum. Hadi Burcu. Annen baban ne alaka?"

Yine yavru bir ayı gibi sarıldı montuna ve geriye yaslandı. "Sen düğününe annemle babamı çağırdığında sana ne söylemişlerdi hatırlıyor musun?"

Dudaklarım öne doğru büzüldü, bir an o kadar olay bindi ki bahsettiği şeye hatırlayamadım ama geçen kısa bir sürenin ardından kesik kesik konuştum.

"Neden bu kadar kısa sürede olduğunu sorgulamışlardı ve ardından iki hafta gibi bir sürede Kanada'dan Türkiye'ye gelemeyeceklerini söylemişti annen. Babanın işi falan özellikle mümkün değildi. Annen çok ısrar etti düğünü ertelemem için, hatta ertelemediğim için bana en az beş sene trip atacağını falan söyled-"

"Efsun babam düğününden iki gün önce kalbinden ameliyat olmuş!"

Muhakkak suratıma su fırlatsa bu kadar, bütün kantini bir an bize döndürecek kadar büyük tepki vermezdim.

"NE?!"

Ne söylediğini bir an anlayamadım. Ameliyat mı, düğünden iki gün önce mi, kalp mi? Nereye elimi atsam elim şaşkınlığa bürünüyordu.

"Ne ya ne. Görüyor musun bu iki ihtiyarı? Ben bunları huzurevine vereceğim ya ileride. Oradaki arkadaşlarının arkasından da böyle şeyler çevirsinler. Yemin ederim vallahi delirirsin Efsun. Ve bana babam iyileştikten sonra haber verdiler. Üstüne de babamdan veto yedim. Sakın rapor alıp gelme diye. Devletin bana tanıdığı hakları böyle keyfi sebepler yüzünden kullanamazmışım. KEYFİ! KEYFİ!"

Bu cümleyi bir yerde anonim olarak duysam gider altına İlber amcanın adını soyadını yazardım. Devletin imkanları. Evet. İlber amca.

"Bize niye söylememişler? Ya sana niye söylememişler?!"

Elini felfena kızarmış yüzüne bastırdı. "Çünkü bana söyleselermiş seni bırakıp gelirmişim. Düğünde yalnız kalma diye."

Kırmızı bir mürekkep damlasının beyaz kumaşa damlaması, beyaz bir kuş tüyünün siyah bir yere düşmesi gibi içime küçük ama en damar noktama basan bir şey düştü. Elim ayağım, mimiklerim, omuzlarım aynı anda düştü bir an duyduğum cümleyi başımın üzerinde hissettim. Gözlerimin sulandığını hissettim, başımdaki ağırlık saniyelerle beraber ama onların birkaç misli olarak arttı. "Burcu." dedim bitik bir şekilde ve tuttuğundan bile emin olmadığım ellerim telefonuma gitti ama Burcu ellerimden sıkıca tuttu.

"Saçmalama Efsun. Bizden nasıl büyük bir şeyi saklamışlar görmüyor musun?" kinini diri tutmaya çalışıyordu. Ama benim tek yapmak istediğim annesini arayıp şarıl şarıl ağlamaktı. Bana hep ikinci kızı olarak davranan ama benim annemi kaybettikten sonra hiçbir anneler gününde aramadığım Meltem Teyze. O beni aradıkça konuştuğum kişi ve eşi.

"Ya Burcu." dedim supsulu gözlerle bakarken. Söylediği şeyin pek tabi benim için ne kadar büyük bir şey olduğunu farkındaydı. Ondan sebep biraz yumuşar gibi oldu ama yine de ellerimi bırakmadı.

"İyi benim yanımda arama o zaman. Ben gideyim sonra. Çünkü ben son konuşmada babama 'Beni Türk hekimlere emaet edin diyen Atatürk'e rağmen Kanada'da ameliyat olmuşsun. Utanır mısınız sanmam, her açıdan yazıklar olsun size. deyip yüzüne kapattım. Şak diye."

Sanki Burcu beni yakamdan kavramışi bir palavraymışım gibi yerden yere vuruyordu. Bir sağa çarpıyor bir sola çarpıyordu. O bunu söylerken ne haldeydi bilmiyorum ama benim vücudum gergince kasılmıştı.

"Babanın suratına kapattın?" dedim nutkum tutulmuşken. Yetmedi tasdit ettirmek istedim. "Koskoca Tarih Profesörü, İlber Orhun'un suratına? Hem de Atatürk üzerinden laf çarpıp? Babana, şu okulda görenin önünü iliklediği Türkiye'nin yaşayan en önemli tarihçileri-"

"Ya tamam sus!"

İşlediği büyük suçun ayıbıyla ya da korkusuyla ellerini yüzüne örttü. "Tamam sus. Öleyim mi istiyorsun? Sus artık. Felaket tellalı. Babam ikinci kez kalpten ameliyat olmadığına göre annem şarjımın bittiğine inandırdı herhalde babamı. Allah Allah ya, gelme üstüme. O an çok sinirliydim

Efsun. O an önünde düğme iliklediğimiz Tarih Profesörü yoktu. Benden çok önemli bir şeyi saklayan adam vardı. Çok öfkeliydim ne yapayım? Empati kur biraz ya."

Yüzünü ellerine gizlemiş, başını masaya eğmişti. Sessizlik çökmesine izin vermeyip kafasını okşadım. "Burcu ben çok özür dilerim, benim iç-"

"Aptal olma." dedi hemen. Hiç mi kızmıyordu benim yangından mal kaçırır gibi evlenmemden dolayı bu yaşanan şeye.

"Sorun sen misin, yoksa bizimkiler mi? Annem sana zorla düğünü erteletmeye çalışacağına açık açık söyleselerdi. Sen zaten o zaman ertelerdin." zaten sesinde şüphe yoktu ama yine de hızlı hızlı başımı sallamaktan alıkoyamadım kendimi.

"İzmir'e gelirlerdi. Tanıdığım birçok hoca var. Çok daha içimize sinecek şekilde hallederdik. Öyle şey mi olur?" "

Elinin tersini masaya vurdu. "Bak işte. Ben de aynısı söyledim. Neye kızacağımı şaşırdım. İyi söylemişim ya aferin bana. Yine olsa yine söylerdim. Ne yapacak kellemi mi alacak?"

Çenesini dikleştirdi. Babasına olan tüm meydan okumaları bu şekilde olurdu. Kellesini mi alacaktı? Sultan Süleyman değil ya, evladını öldürmez herhalde der her şeyi yapardı. Ama asıl olarak babasını Hitler'e benzetirdi. Dikdatör. Hitler kısmı biraz sertti ama bir şey söyledi mi o yapılırdı. Aksi teklif dahi edilemezdi. Öyle ki saç baş yola yola Kanada'ya gidecek olan Burcu şu an karşımdaydı.

"E şimdi sömestrda mı gideceksin, hatta ben de kendimi bir şekilde ayarlama-"

"Hayır onlar gelecekmiş. Urfa'ya."

Sahiden tutmuş yakamdan sarsıyordu beni. İzmir ya da İstanbul'a değil de Urfa'ya... Daha ne kadar şaşırcaktım.

"Neden Urfa?"

Parmağını şıklatıp beni gösterdi. "Ben de böyle şaşırmıştım. Herhalde Urfa'ya medeniyetten sonra gelen en büyük şey babam olabilir. Ben de senin gibi sordum anneciğime. Dedim ki fırst lady bayram değil seyran değil, Adolf Hitler'in Urfa'da ne işi var? Tatil geliyor, geçin İzmir'e oraya geleyim. Lakin babamın sana ve bana iletmesini istediği birtakım şeyler varmış annemden."

Bana doğru yaklaşıp parmağıyla gel işareti yaptı. Merakla ona doğru giderken, devamında duyduklarım beni bu şehre en az Adolf Hitler'in geleceğini düşündürtecek kadar germişti.

"Öncelikle Efsun on beş gün gibi kısa bir sürede daha ayını doldurmadığı Urfa'da bir aşiret oğluyla evlenmiş. Bu aile her kimse, örf adet bilmiyor ki kızı iki haftada evlendirdiler çocuklarıyla. Asker kovalamıyor, savaş çıkmıyor anlamamış babam bey. Sağlığı yerinde olsa geleceklermiş, önce bir babamdan isteyeceklermiş seni. Ama şartlar elvermediği için çok sinirliymiş babam. Neyin acelesi bu hala anlamıyormuş. Adamı tanımıyormuş etmiyormuş, kimler kimlerdenler bilmiyormuş. Kimse sanmasın ki İzmir'den bir kızı başları ağrımadan gelinimiz yaptık demiş, o kadar kolay değilmiş bu. Tarihin hiçbir döneminde de olmamış. Bir kızın gelin olması iki devletin birleşmesi gibiymiş. Destursuz evlilik de imparator bile yıkarmış. Bizzat gelecekmiş, o Fetih denen oğlanla ailesiyle tanışacakmış. İstemede yapamadığının on mislini gelince yapacakmış." geriye yaslandı ellerini karnında bastırdı.

"Yani Efsun artık Fetih pek sevimsiz aşiretinde Meşrutiyet'i mi ilan eder, rejim değişikliğine gidip aşiretinde ilk anayasayı mı ilan eder bilmem. Babam için hep bizzat sen derdin ki 'Cumhuriyet gibi adam.' O kocana haber ver, saltanatlarına benim deyişimle Hitler, senin deyişinle Cumhuriyet geliyor. Ziyarete."

Üslup ziyarete, değildi. Üslup tamamen, şuydu;

Ziyarete:D

📌📌📌

Ayazın sessizliği konağa terk edilmiş bir hava katmış, yavaş yavaş attığım adımlarla bu sessizliği biraz bozmakla beraber yine de ahenkliydi topuklarımın sesi. Bakışlarım çok boştu. Ta ki 'şeytan görsün yüzünü' diyeceğim kişiyi görene kadar. O dalgın haliyle beni fark etmedi ama benim adımlarım epey bir hızlanmıştı.

Zühre Karadere'nin girişine şahit olduğum odanın kapısı daha kapanmadan, o kadar seri davranıp girdim ki; onun kapandığını sandığı kapı aniden açıldığında bariz bir irkilmeyle bana döndü. Nasıl kendimi aniden böyle bir şeyin içine attım, bu kadar atik davrandım bilmiyordum. Bu konuşmanın içine düşeceğimi elbet biliyordum ama zamanı meçhuldü. Ne konuşacağımı da planlamamıştım. Ama eğer ki bilsem iş dönüşü bu anın içine düşeceğimi muhakkak bütün yol boyunca bir şeyler düşünürdüm.

Sakin ol Efsun. En onun kadar gaddar ve soğuk kanlı ol.

Göz göze geldiğimiz o an yüzümde samimiyetten çok ama çok uzak bir gülümsemeyle ona baktım. Bu alaycı halimde mesela doğaçalama gelişmişti. Muhtemelen pastanın tabanı o olacaktı, yüzümde bu alaycıl

gülümseme sönmeyecekti. Çünkü ben ne zaman böyle gülsem inanılmaz sinirli oluyordu.

Bazen öyle durumlarda gözüküyorduk ki yaz dizisindeki kötü kadın karakterlerinden hallice oluyordum bu mimiklerim yüzünden.

Neredeyse göz devirecekken bana "Örf adet bilmiyorsun tamam dedik," konuyu dönüp dolaştırıp hep aynı yerden alıyordu. Bıkmadan usanmadan. "görgü de mi bilemiyorsun?"

Umursamadan dediklerini, meraklı meraklı etrafa baktım bir an. Odalarına ilk kez giriyordum, bu da bu kadar ani olunca neye uğradığını şaşırmıştı. Muhtemelen kapıyı çalmamı bekliyordu ama ben kendi odammış gibi bir tavırla kapıya kapatıp içeriye adımladım. İki elim saçlarıma gitti, önce önden biraz karıştırarak hacimlendirdim sonra arkaya attım.

"Zühre Hanımm," dedim uzatarak. Odaları bizimkinden daha küçük ama daha gösterişli hatta şatafatlıydı. Bizimki ne kadar sakinse onlarınki o kadar kalabalıktı. Ben bizim odaya bir şey alsam Fetih odada dağınıklığa sebep oluyor diye aniden krizlere giriyor ona estetik bir yer veriyordu.

"Tabi ki biliyorum görgü! Ama unuttunuz mu?" gözlerim onu buldu.

"Ben nabza göre şerbet veriyorum."

O mimik oynatmadı ama ben yine gülümsedim. Birazdan bu odada silahlar yerine cümlelerin kullanıldığı bir savaş meydana gelecekti. Farklı olansa bu kez başlatan bendim. Genelde ilk atış ondan gelirdi, ilk kurşun onun silahından çıkardı.

Derdimin ne olduğunu hiç merak etmeyip "Efsun çık dışarı!" dedi sadece. Şaka gibiydi ama kaybettiğim savaş yok misali kovulmadığım oda yoktu...

Kısa ama netti. Demek bu sefer o benimle uğraşmak istemiyordu. Tamam daha fazla uğraşırdım o zaman. Karşılıksa karşılık, savaşsa savaş. Hangi dilden anlaşılıyorsa bu evde o dilden devam etmek gerekiyordu.

"I-ıı." Dedim cıklayarak.

Sonra bizim odadan en büyük farkı gösterişi olan, saraydan getirilmiş koltuklara benzeyen koltukların önüne konduğu, şömineye ilerledim. Bu kadın sahiden kendini Kösem Sultan olarak görüyordu galiba. Bu saaray yavrusu odanın başka bir açıklaması yoktu.

"Konuşacaklarımız var." Diye tamamlarken rahat bir tavırla oturdum koltuklardan birine. "Aynı dekorasyon bizim odada da var biliyor musunuz?" diye sordum bildiğini pek tabii bilerek. "Odanın en sevdiğim kısmı bu şömine önü koltuklar. Osman Bey'le oturuyorsunuzdur siz de

buraya kesin. Allah muhabbetinizi arttırsın." şömineden alıp gözlerimi ona baktım.
"Benim dedikodumu da yapıyor musunuz?" geriye yaslandım etraftaki çerçevelere baktım tekrardan. Saniyelikti bakışlarım ve fark ettiğim iki nokta vardı.

Birincisi ve en mühimi kesinlikle Reşat'ın fotoğraflarıydı. Bir değil iki değil. Bütün fotoğraflarda Reşat vardı. Her yerde Reşat vardı. O kadar çoktu ki yokluğu değil varlığının bu odada adı geçiyordu. Sanki hiç ölmemiş gibi ya da belki de tam olarak ölmüş gibi. Büyük bir çaba hala oğlunu yaşatıyodu bu odada. Sanki bu oda tabutun kapağını inatla kapatmıyordu.

Reşat ölmüştü ama bu odada yaşıyordu.

İkincisiyse Zeliha'nın olmayışıydı. Ya ben görememiştim ya da Zeliha yalnızca toplu aile fotoğraflarında vardı. Bütün çocuklarının tek olduğu fotoğraflar vardı. Oda tam olarak bir bir fotoğraf şöleniydi ama bu şölende Zeliha mecburen vardı sanki. O toplu fotoğraflardan çıkarmak mümkün değildi onu.

Zeliha yaşıyordu ama bu odada ölmüştü.

Dikkatimi dağıtmamak için kendimi olabildiğince sıktım, fotoğraflara bakmayı bıraktım. Sırası değildi. Şu an değildi.

"Aman sakın yapmayın ama dedikodumu, tavanın kulağı vardır. Sizin deyişinizle büyücüyüm de bir de ben. Karabasan gibi çökerim üstünüze maazallah." Derken tavanı, dolaylı yoldan üst katı yani bizim odayı gösterdim.

Bana her zamanki gibi nefretle bakıyordu. Yaslandığı makyaj masasının önünde kafasını hafifçe sağa yatırmıştı. "Derdin ne senin?" diye sordu. Sanki bu evde derdi olan kişi benmişim gibi. Bu evde herkesin benimle derdi vardı, dert edinen ben değildim. Ve sanırım o gün bana tehditvari başını sallasa da o enerjiyi kendinde görmüyordu. Henüz o kadar toparlayamamıştı kendini. Fetih'le ne yaşamışlardı bilmiyorum ama o günden beri giyimi makyajı bile özensizleşmişti.

Daha fazla uzatmadan yavaş yavaş girdim konuya.
"Benden nefret ediyorsunuz değil mi?" birazdan bir bataklığa dönüşecek konuşmanın başlangıcı oldukça basit, bilindik, cevabı yedi düvel tarafından bilinen bir soruyla olmuştu.

Düz ifadesi bozuldu yüzünde mayhoş bir ifade oluştu. "Aksi için şüpheye mi düşürdüm seni?" Aksi için kıyamet lazımdı, biliyordum.

"Asla." Dedim alayla. Sağ elim boynumdaki kolyeye gitti yaslandığım yerden bir süre onu izledim. Gözüm bir taraftan da sık sık fotoğraflara kayıyordu tutamıyordum kendimi.

Ondan oğlunu unutmasını kimse bekleyemezdi ama şu an bu fark bile tek unutmadığı şeyin oğlu olmadığını gösteriyordu. Oğlunu nasıl kaybettiğini de unutmuyordu, bundan kimi sorumlu tuttuğunu da. Olmuyordu, Zeliha'ya gönlünü ısındıramıyordu. Farkındaydım, her şey ortada apaçıktı. Derin bir nefes aldım. Bu konuya şu an girersem bu odadan hiçbir şey söylemeden çıkardım.

"Peki ben?" diye devam ettim kolyemle oynamaya devam ederken. "Ben sizden nefret ediyor muyum?"

Derin bir nefes aldı, gözlerini yumdu. Başı ağrıdığı için girmişti odaya amacı uyumaktı muhtemelen ama izin vermiyordum. "Benden eksik bir yanın yok." Dedi. Niyetimi bilmediği için açık konuşmuyordu. Doğrudan değil dolaylı cümleler tercih ediyordu. Birkaç kez ardı ardına cıkladım.

"Yanlış cevap." Diye bir robot gibi düzelttim. Gözleri kısıldı, konuşma onun için sıradanlıktan koptu. Bir an her şeyiyle seyri değiştirecek gibi oldu ama niyetimi hala kestiremediği için istifini bozmadı hatta alaylı bir hale büründü o da benim gibi.

"Ne o gelin hanım, kayınvalidesiyle arasını düzeltmeye mi karar verdi?" Bunun için de kıyamet lazımdı. O da pek tabi bunu biliyordu.

"Asla." dedim yerimden doğrulurken. Topuklu ayakkabılarımın üzerinde ona doğru ilerledim. Benim onun dibine gelmemle altta kalmadı o da doğruldu ve benimle yüz yüze geldi. Ve onu çıldırtma noktasına getirecek o cümleyi söyledim.

"Ben bir hekim olarak hasta bir kadından nefret edemem. Bu ne meslek etiğime ne de yeminime yakışır."

Renginin atışı ve kasılan yüzüyle işaret parmağı bana doğru kalktı ve omuzuma vurdu vurguyla. "Haddini aşma, terbiyesiz! Senin karşında kim var senin haberin var mı?!"

Boğazındaki ve alnındaki damarlar belirginleşmişti. Elinde tek bir fırsat olsa kesinlikle boğazıma yapışır, ölümümü görene kadar zorlardı. Öyle bir canilikle bakıyordu gözlerime.

"Biliyorum. Karşımda hasta bir kadın var."

Aniden parmaklarını koluma sapladı. Beni kapıya doğru savurmaya çalıştı ama kıl payı, fırlatılmadan önce kurtardım kendimi. Hızlıca bir adım geri gittim ve ellerimi havaya kaldırdım.

"Hey hey," dedim rahat bir tavırla. "Temas yok. Sakin olun. Temas yok." ellerim sakinleştirmek amacıyla işin doğrusu tiye almayan bir havayla havalanmıştı.

"ÇIK DIŞARI! ÇIK!"

Zıvanadan çıkmış gibi bağırsa da tek yaptığım yüzümü buruşturmak oldu. "Çıkmıyorum." dedim inatla. Sakindim. Ona rağmen. "Çıkmayacağım. Ben konuşacağım sen dinleyeceksin. Sonra çıkacağım. Neyden korkuyorsun? Anlatsana bir Zühre Karadere, yapmadığın rezillik kalmamışken söyleyeceğim neyi duymak istemiyorsun? Ne zoruna gidiyor? Neye tahamül edemiyorsun, korkun neye?"

Parmak uçlarıyla göz kapaklarını ovarken aniden gülmeye başladı. Sinirleri bozulmuş gibi. Öylece onu izlerken aniden çıkışması da geç olmadı. "Ya ben senin neyinden korkacağım? Kimsin ki sen? Kimsin, kimsin? Fetih'ten mi yüz buluyorsun? Benim oğlumdan yüz bulup beni mi-"

Yüksek voltajda cıkladım işaret parmağımı bir öğretmen gibi iki yana salladım. "Hayır hayır." dedim hemen. "Şimdi orayı bir düzeltelim. Benim senin ve o kıymetli ailenin karşısına dikildiğim o ilk anı hatırlıyor musun?" birkaç saniye ona süre verdim. İyice hatırlasın diye.

"Ha işte bak o zaman Fetih dahil hiçbir şey yoktu. Alayınız yabancıydı. Efsun Zorlu'ydum. Tıpkı şu anki gibi. Şu an da senin o çok gurur duyduğun soyadın yok ismimin yanında böyle karşında dikilirken. Ben Efsun'um. Fetih'siz de bir bireyim. Sen eşin olmadan kendini bir birey olarak görüyor musun bilmem ama ben görüyorum. Tek başına bir bireyim, kimseden de yüz bulmuyorum. Düzgün konuş benimle, böyle çirkin aşağılanmalara gelemez benim feminen yapım."

Aniden yükselen sesim ve darmadağın olan sakinliğimle ortalık iyice kızıştı. Yüksek sesimle devam edecekti ama zoraki durdurdum kendimi. Birkaç kez derin bir nefes aldım. O tekrardan beni kovacakken ben girdim araya.

"Başta seni kadın düşmanı sanıyordum. Sahiden bak. Hani hiç dillendirmek istemiyorum ama var. Var öyle bazı yüz karası hemcinslerim. Kadın düşmanının önde gideni. Gerçekten seni kadın düşmanı sanıyordum. Kızına olsun, bana olsun bu tavırlarını buna yoruyordum ama yok. Bunun yanlış olduğunu anlamam geç olmadı. Senin kadınlarla bir derdin yok. Senin kadınlarla sorunun yok. Sadece günahını aldığım bir konu oldu, o da bu. Sonra düşündüm biliyor musun, oturdum düşündüm düşündüm

düşündüm..." O bana saldırmadan önceki halimize döndük. Ona doğru geri yürüdüm. Burnundan soluyarak beni izliyordu.

"Nedenini anladığım yerde sana olan öfkem de nefretim de azaldı. Çünkü bize öğretilen ilk şey hastaya karşı bize hata yaptıracak bir duyguya düşmemek oldu zamanında. Anlıyor musun Zühre Karadere? Nasıl bir hastalığın var anlıyor musun? O silahı sana doğrultan o kadından ne kaldı geriye görüyor musun? Ne kadar feci durumun farkında mısın?"

Önce kirpiklerinin titrediğini farkına vardım. Sonra incelen dudaklarını gördüm. Darbem yavaş yavaş hissediliyordu vücudunda. Onu öldürmeyecektim. Ama sağ da kalsın istemiyordum.

"Ne sanıyorsun, her gece aynı sofraya oturuyoruz aynı ortamda bulunuyoruz diye yaptığın her halt unutuldu mu? Mutlu aile tablosu mu çiziyoruz? Kim unuttu Fetih mi? Fetih var ya," dedim acımasızca. Kurşunlar es vermiyordu artık. "Fetih bir annesi var mı yok mu farkında bile değil! Birine anne diyor ama öylesine. O bile farkında değil anne dediğini. Sen öyle iğrenç şeyler yaptın ki o adama , içinde gömmüş seni. Toprak var üstünde senin, Fetih için. Bir kez ona demiştim ki annen iyileşecek Fetih. Ben adın Fetih değil desem inanacak adam bana o gün inanmadı." Sıktığı çenesiyle kızarmış yüzünde gözlerinin parladığına şahit oldum.

Sağ kalsın da istemiyordum. İstemiyordum. Canıma tak etmişti artık.

"Bunu kendi ellerinle sen yaptın. Zerre kimsenin payı yok. Fetih Zeliha'nın üstüne titriyor, Fetih benim üstüme titriyor ama sıra sana gelince içi bile titreşmiyor. Aklın alıyor mu? Bak ne hale getirmişsin oğlunu. Unuttu mu yaptığını? Fetih'in bazen öyle bir bakışını yakalıyorum ki sana karşı, inan ki ben sana öyle bakmıyorum. Aklın alıyor mu bu içine sinmiş öfkesini? Zeliha bugün çıkıp gelse bizimle, biz gidiyoruz hadi gel desek de o gelse Fetih bu kapının önünden geçmez. Kızın için senin yüzüne bakıyor, kızın için iki güler yüz gösteriyor, kızın için o sofraya oturuyor, kızın için kalıyor bu evde. Ya senin kızın gibi görmediğini Fetih kızı yapmış, şimdi babası gibi o ne isterse katlanıyor. Sen o göz yumduğun pisliği kendi kızına değil Fetih'in büyüttüğü kıza yaptın. Peki Zeliha, o unuttu mu yaptığını?"

Eski defterler bir bir açıldı. Kendisi istiyordu. Bana olan nefretinin sebebi bunlardı. Madem öyle nefretinin karşılığı daima o dürülen defterler olacaktı.

"Unutmuş gözüküyor değil mi? Her şeyi affetti gibi gözüküyor?" İşaret parmağım tıpkı onun yaptığı gibi omzunu buldu birkaç kez baskıladım

parmak ucumu. Çenesi dik, gözleri buğulu ve ateş gibiydi. Aynı gözlerde hem uçsuz bucaksız bir öfke hem de şu vardı.

"Vicdanın sakın rahatlamasın. Şu olmayan vicdanın sakın ola ki rahata ermesin. O kızın psikolojisinin içine ettin. Hala sana düşkün, hala anne diye ölüyor. Yaşadığı bir sendrom. Onu da kendin gibi hasta ettin. Sendromla boğuşuyor. Celladına aşık. Onu bitiren kadına hala bitiyor. Celladına aşık o kız. Ama sanma ki bu devran böyle devam edecek. Tek bir an. Tek bir kırılma noktası Zühre Karadere, o an yaşandığında aslında bir kızın oluğunu anlayacaksın. Anladığın an Zeliha açacak gözünü. İyileşecek. Seni o kız günün birinde öyle bir terkedecek ki, hiç olmamışsın gibi hiç doğurmamışsın gibi. Sen bile böyle bir terkedilmeyi kaldıramayacaksın. Elinde avucunda ne Fetih ne de kızın kalacak. Sana aşık olan kız bile artık olmayacak. Ona yaptığın tüm pislikleri görecek, sensiz de yaşayabileceğini anlayacak. Fark edecek. Yirmi yılını senin gibi bir kadına harcadığını anlayacak. Öyle bir gidecek ki bak senden sen böyle bir gidişi koyamayacaksın hiçbir yere. Yapayalnız kalacaksın. Yapayalnız. Ne oğlun ne kızın kalacak. Kim bilir belki sen de yalnızlıktan inim inim inlersin? Ne dersin, sanki bu son sana daha çok yakışıyor?"

Tarih tekerrür etti, ondan bana çıkan cümle şimdi benden ona ulaştı. Tamamen tesadüfen. Bunları bana söylediğinde zamanında aynı cümleleri ona söylemek üzerine bir hesap kitap yapmamıştım. Bu kez kendisi benden uzaklaştı.

"Sana kalmadı benim çocuklarımla olan meselelerim." Dedi dalgın bir halde. Dalgın. Aklına sokuyordum. Bunu başarıyorumdum. Zeliha'nın bir gün annesinden başka bir hayatın varolduğunu fark edeceğine, annesini bırakacağına onu ikna etmiyordum belki ama düşündürtebiliyordum. Bu çark kafasında dönüyordu. İhtimal vermiyordu. Zeliha'nın varlığına o kadar kendini alıştırmıştı ki fark etmeden, onu itse bile onun dizinin dibine geleceğine, onu kovsa bile kapısından ayrılmayacağına o kadar alışmıştı ki düşünüyor ama ihtimal veremiyordu. Zeliha kurtulacaktı bu sendromdan. O gün gelecekti. O yenilgiyi, o zaferi; o bitişi, o yeniden doğuşu görecektim ben.

"Sana ne? Kendini bu aileden görme diye kaç kere dedim? Kaç kere daha söylesem anlayacaksın? Sana kalmadı benim aile meselelerim!"

Söylediklerim onun bin parçaya bölmemiş gibi hala beni kapı dışarı etmeye çalışıyordu. Kim söyleyebilirdi bu gece uyumadan önce bu cümlelerim kafasında dönüp dolaşmayacağını?

"Ha ben," dedim kendimi işaret ederek. "Oğlunu konuştuk kızını konuştuk sıra bana geldi doğru. İyi hatırlattın."
Kollarımı önümde bağlarken baştan aşağı süzdüm onu. Tüm bedenini, defalarca. Hatta öyle ki rahatsız oldu ki yerini değiştirdi küçük adımlarla.

"Hiç utanmadın mı? Sahiden bak soruyorum. Bir an bile ben ne yapıyorum dedin mi? Yaptığın şeyin iğrençliği bir an olsun fark ettin mi? Yoksa yedi yirmi dört tepemde söylediğin saygı terbiye görgü sadece lafta mı?" Aynı aşağılayıcı bakışlar bu kez beni süzdü. Tam midemi bulandırıcak cümleler duyacakken devam ettim.

"Aynısı sana yapılmış olsa, bu evi mi yıkardın yoksa bu şehri mi? Hangisini yapsan için rahatlardı? Aynı iğrençlik sana yapılmış olsa kaç kişiye hayatı zindan ederdin?"

Yüzümde acırcasına bir gülümse yüzünü inceledim. Yapabileceği şeyleri ben düşünemez, hayal süzgecimden geçiremezdim.

"Gözümün içine baka baka evli barklı oğlunu başka bir kadına güzellemek, ahlar çekmek, o kadını benim gözüme sokmak... Daha ne kadar düşebilir ki bir insan? Bunun altı ne ki? Beni geçtim, kendini ve o çok sevdiğin yeğenini nasıl iğrenç bir duruma düşürdüğünü farkında mısın? Ya senin oğlun evli, çoluğa çocuğa karışacak yaşa gelmiş, sene olmuş kaç ne bekliyordun? Neyi umarak yaptın? Neyin hayalini kuruyordun?"

Sesimin altında tek bir serzeniş vardı. Kabullenememek. Aklım almıyordu. Bin kere söylesem de aklım almayacaktı.

"Nasıl mide bulandırıcı farkında mısın? Kendini de o kadını da nasıl mide bulandırıcı bir konuma soktun, bir dön bak. Ne oldu sonunda? Oğlunun gözünde bunu bile yapan bir anneye dönüşmek dışında ne oldu? Benden yana hep dipteydin zaten. Şu haline bak," dedim onu işaret ederken. "Ne duyduysan oğlundan toparlayamadın kendini günlerdir. Ben Fetih'le birinci gün toparlamasam ikinci gün toparladım. Ben Fetih'le elbet toparlarım. Olan sana mı oldu bana mı?"

Bunu farkındaydı, o bir türlü indirmediği çenesi, eğmediği yüzüne rağmen farkındaydı. Söyleyecek tek bir şey bile yoktu. Olan ona olmuştu. Olan işin sonunda ona olmuştu. Bunun böyle olacağını bile bile yapmıştı.

"Hoşuna gidiyor senin de." Dedi başını sallarken. Bu halinin bana zevk verdiğini düşünüyordu. Muhakkak beni de sorumlu tutuyordu.

"Tabi ki!" Dedim bastırarak. "Ben melek değilim, saf salak da hiç değilim. Herkes hak ettiğini yaşıyor. Ne ektiysen onu biçiyorsun. Bu sana az bile. Hiç mi düşünmedin bir şeyler zamanı gelince patlak verecek diye?

Yoksa daldığın iğrenç hayallerden ona sıra mı gelmedi? Ya," dedim en sonunda isyan edercesine. "Hadi şimdi benim yüzüme bakmaya utanmıyorsun, ileride torunlarının yüzüne bakarken de mi utanmayacaksın?"

Bu cümle o kadar gerçek Efsun'dan uzak çıkmıştı ki dudaklarımdan, bir yabancıdan duyar gibi beni de duraksattı bu. Çok alakasız bir şeyi dillendirmek, kendi kimliğimin dışında sanki başka bir Efsun varmış da o bu soruyu sormuş gibiydi. Hani gerçekten evli ve gerçekten evli olan haliyle bu ihtimali Zühre'nin yüzüne vuran Efsun. O bağımsız kişilik durmadı, biriktirmiş gibi devam etti de etti bu konudan dem vurmaya.

"Annelerini zamanında böyle bir durumun içine soktum, bunun için feryatlar ettim iğrenç şeyler diledim diye düşünmeyecek misin?" Dudaklarım sahte bir şekilde büküldü. "Neyse ki ben tek bir çocuğumu bile böyle bir ailenin içinde büyütmeyeceğim. Böyle insanlık nedir onu bile bilmeyen, böyle çağ dışı istekleri olan, yüz kızartan şeyleri isteyen insanların içinde tek bir yaş bile aldırtmayacağım çocuklarıma. Bu mahrumiyete bile sebep olacak bir kadınsın se-"

Her seferinde benim kapattığım mesafe aniden onun benim üstüme yürümesiyle kapandı. İşaret parmağı havalanmış, hışımla üzerime resmen atılmıştı. Neredeyse refleks olarak bir adım geri gidecektim. Pörtlettiği gözleriyle oldukça ürkütücü gözükürken adım olarak geri gitmesem de yüzüm arkaya doğru kaydı.

"Sen Fetih'ten olacak çocuğu mu benden mahrum bırakacaksın?" Sesinin rengi de aynı yüzü gibi değişti. Saldıracaktı galiba bana. Gerçekten saldıracaktı. "Sen doğmamış torunumla mi tehdit ediyorsun beni? Fetih'in parçasını mı bu aileden esirgeyeceksin? Sen kimsin, ne bu cüret? KİMSİN SEN?!" Omzuma vurdu birkaç kez işaret parmağını.

"Sen beni torunlarımla tehdit edemezsin. Bu kapı sana hep açık, istediğin zaman çık defol git. Ama aynı şey bir çocuk senden çıktığı an ona geçerli değil. Babanın evinden mi getirdin o çocuğu sen de bu evden uzak tutacaksın? Sen kimi neyle tehdit ediyorsun? Hangi aileye doğacak o çocuk gibi farkında mısın sen?! Kimden aldıysan bu cesareti sök at ben yapmadan. Duydun mu beni?! Bir daha böyle bir şeyle beni tehdit etmeye cesaret et bak neler yapıyorum sana!"

Torunumu.

Fetih'in parçasını.

Sesi gibi işin rengi de değişti.

Kaşlarım havalandı, istemsizce gülümsedim. Şaşkınlığım yüzümde en çok dudaklarımı etkilemişti.

"Torununu?" Dedim öylece. Yüzümdeki tek mimik şaşkınlıktı. "Ha sen benden çıkacak çocuğu torunun olarak kabul ettin mi?" Dudaklarımı öne doğru büzdüm mırıldandım kendi kendime. Sonrasında kurulan cümle tam olarak ipleri kopardı.

"Ama benim on çocuğum olsa, birini bile senin kucağına bırakmam ki Zühre Karadere."

Bu cümle sanırım bir ondan çıksa, bir de benden çıksa bu kadar ağır olurdu ve biz acımasızca kullanmıştık. Acımasızca. Gözlerinin ardındaki yıkımı görebiliyordum. Geriye doğru gittim son kez ona baktım. Bu cümle yetti sanki bir an gitmeye yeltendim ama tek bir adımda eteğimdeki taşları dökmeden çıkmaktan vazgeçtim.

"Benim annemin bana öğrettiği ilk şey sevgiydi. Dünyayı sevmek kurtaracak derdi. Buna o kadar inanırdı ki hayret ederdim. Belki tam olarak bunu savunmadım ama bir parçam hep inandı buna. O yüzden merak etme benden çıkacak bir çocuğa öğreteceğim son şey bile nefret olamaz. Çocuklarım senden bile nefret etmeyecekler." O esip gürleyen kadın susakaldı. Kurduğum cümlelerinin altından beni dinliyordu. Öyle cümlelerdi ki bunlar, dinleyene okuyana bile dert olurdu.

"Annesine yaptıklarına rağmen, daha doğmadan ona ettiği beddualara rağmen üstelik. Anne yüreği benim gönlüm elvermeyecek senin kucağına bırakmama. On tane doğursam birini bile seni kucağına bırakmam. Daha rahmime düşmeden ona layık gördüğün beddualaların, babasına, halasına layık gördüğün hayat, annesine olan nefretin... Daha sayayım mı? İster misin?"

Hiç beklemediğim bir şey oluyordu. Zühre Karadere olmayan bir çocuk için susuyordu. Çenesi inmişti, bakışları hafifçe eğilmişti. Sanki gerçekten bu dediklerimi düşünüyordu. Gariptir sanki o bahsettiğim çocuk kafasının içindeydi. O çocuğun annesi ben olsam da oğlunun canıydı. Ve oradaydı. Onun yaptıkları kadar oradaydı.

"Ama bunca şeye rağmen ona seni bile sevmeyi öğreteceğim. Nefret nedir bilmeyecek. Seni bile o kadar çok sevecek ki ona her baktığında bana yaptıkların, o ettiğin beddualar gelecek aklına. Ben çocuğumu senin kucağına vermeyeceğim ama adım atmaya başladığında sana gelen adımlarını hiç durdurmayacağım. O zamanda bu kadar nefret dolu olacak mısın Zühre Karadere? Yoksa vicdanın suratına mı tükürecek?"

Bana cevap vermedi. Dip dibeydik. Öylece beni dinliyordu. Onun yerine ben yanıtladım sorumu.

"Vicdanın suratına tükürecek. Farkında mısın Zühre Hanım, her yaptığın buna sebep olacak türden? Çok yazık. Çok yazık sana. Çok yazık size. Ben o yeğenin yerine de senin yerine de utandım. Ama ben utandığımda değil, siz utandığınızda düzelecek bu devran. Yapma. Bir anne olarak geçmişini batırmışsın, bugününü batırıyorsun ama daha fazla geleceğini bitirme. İleride ne benim, ne evlatlarının ne de torunlarının suratına bakamayacaksın. Sana annesinden sevgiden büyük bir şey öğrenmemiş bir insan evladı olarak söylüyorum bunu; nefretin beni değil seni boğacak. Tedavi ol. Geleceğini kurtar en azından. Başka da bir şey denmez sana."

📌📌📌

"Ne yani şimdi bu evde çikolata yok mu?!"

Bu kulağıma o kadar saçma geliyordu ki inananmıyor her boş bulduğum çekmeceyi kapattıktan sonra tekrar ediyordum bu soruyu.

"Yok kızım." Dedi yine aynı ses. Karnımdaki ağrıyla iki büklüm şekilde dirseklerimi tezgaha dayadım. Elimi yüzümün arasına aldım dudaklarımı birbirine bastırdım inlememek için.

"Tatlı olarak ne yaptınız peki?"

Tamam şerbetli tatlıya da razıyım, tamam.

"Hiçbir şey."

"NE?!"

Aylardır her gece mutlaka yapılan şey yapılmamış mıydı?

"Zühre Hanım gerek yok bu akşam, yapmayın dedi. Yapmadık."

Yahu öyle bir kadındı ki hiçbir şey yapmazken bile bana zararı dokunuyordu.

"Allah aşkına bula bula bugünü mü buldunuz ya? Gerçekten bula bul-" anlamsız çıkışmalarımı bölen göz göze geldiğim kadın oldu.

"Hiii," diye telaşla doğruldum ve yaptığım şeyi fark etmemle elimi ağzıma örtmem bir oldu. "Ben sana şu an kızıyor muyum?"

Sinir katsayımın yüksek oluşu, rafta duran bardağa bile öfkelenmem, heyheylerimin üzerinde olması bir yere kadar tamamdı ama ben niye çok alakasız bir insana kızıyordum ki?

"Yok kızım estağfurullah." Demesin mi bir de... Hani daha da nasıl üzülürüm, kahrolurum, yerin dibine girerim...

"Hayır hayır ne estağfurullahı ya? Çok özür dilerim bak ben çok gerginim. Sen en iyisi deli bu deli deyip bırak beni git. Vallahi bak, kaçarak

uzaklaş bugün benden. Hadi Gülizar abla, kaç git kurtar kendini benden."

Elinde olan tabakları çekip aldım kendim kurulamaya başladım.

"İstediğin bir şey varsa ben haz-"

"Yok yok," dedim hemen. Bulaşık makinesini neredeyse yerimde zıplayarak boşaltıyordum. "Vallahi git sen. Her şey hazır zaten. Gerçekten kaç git, benim kafam yerinde değil. Herkese kızmak istiyorum. Hadi git, lütfen git."

Kovarcasına ona bir adım attığımda kadın ikna oldu ve çıktı mutfaktan. Geriye döndüğümde ayağıma çarpan bulaşık makinesinin kapısına bir tane de kasten ben çarptım.

"Bir dur sen de yerinde ya!"

Kapağın üzerinden atlayıp telefonumu aldım. Tırnağımı sinir bozucu bir halde tak tak ekrana vurarak Zeliha'yı aradığımda ikinci çalışta açtı.

"Efendim Efsun abla."

Kadının işini yarım bırakmamak için bir taraftan da bulaşıkları yerleştirmeye devam ederken "Zeliha sıcak su torban nerde?"

"Benim sıcak su torbam yok ki?"

Elimde bardakla elim havada kaldı gözlerimi yumup, derince bir nefes aldım. "Nasıl yok? Regl olunca falan karnına koymak için hiç ihtiyacın olmuyor mu?"

"Benim ağrım olmuyor ki?"

Evren beni mi sınıyordu? Ben zar zor eve gelmiştim titriyordum en son arabadayken şimdi yine mi çıkacaktım?

"Niye sen Allah'ın özel kulu musun? Nasıl ağrın olmuyor?"

Çok ciddi bir şekilde sormuştum, sesim mimimlerim... Ama Zeliha güldü.

"Senin sıcak su torbasına mı ihtiyacın var?"

"Bir de çikolataya. Yok Zeliha inanabiliyor musun? Evde ikisi de yok."

Karşıdan düşünceli düşünceli mırıldandı önce. "E tamam abimi ara. Yoldadır o şu an zaten. Gelmeden ne lazımsa alsın. Niye üzüyorsun kendini?"

Yani sanki bu hiç aklıma gelmemiş gibi sanki birinin bana bunu teklif etmesini beklemiyormuş gibi "Öyle mi yapayım?" Dedim saf saf. Kendi kendime poz da kesiyor olabilirdim.

"Yani mantıklı olan bu. Ara halleder o. Üzme kendini." Başımı kaşıya kaşıya sallarken "Öyle yapayım o zaman ben." Dedim kısık bir sesle.

Nedense herkes böyle üzülsün bana, alsın pamuklara sarsın sarmalasın istiyordum.

Zeliha'yı kapattığım gibi hiç kendimi bozmadan Fetih'i aradım. Dudaklarım büzülmüşken öylece izliyordum masada bir noktayı. Fetih son zamanlarda yaptığı gibi yine ilk çalışta açtı telefonumu. Telefonun başında bekliyordu sanki. Biri arasın da açayım. Açınca da 'çabuk söyle Efsun' diye onu darlayayım. Evet böyle yapıyordu. Zevk alıyor olabilirdi.

"Söyle Efsun,"

Sanki bir şey isteyeceğimi bilerek açmıştı. Ya da ben kuruyordum öyle.

"Fetih nerdesin?"

Cevap niteliğinde telefondan aralıksız korna sesi geldi bir an. Ama biraz uzaktan. Yani Fetih'ten değildi. O korna sesi aramıza girerken ses kesilene kadar bekledim. Sesin kesildiği yerdeyse gürültüyü Fetih devam ettirdi.

"Keyfimden mi durdurdum lan arabayı? Ne boka gömülüyorsun kornaya?"

Fetih gibi bir adam nasıl oluyordu da, İstanbul'da araba kullanabiliyordu? Urfa'da bile her araç kullandığında kavga ediyordu biriyle. Sesi daha çok yükseldi.

"Fetih bulaşma kimseye."

Bir korna sesi daha geldi ve edepsizce bir küfür. "Aç aç, camı aç."

"Sana diyorum sana, atma millete laf. Yol ver geçsin."

"Sana açılan medeniyet kapısının menteşesini sikeyim.'

Zincirleme küfür tamlaması. Fetihçe sözlük adlı eserden.*

"Kapatıyorum ben ya." Yüzümü ekşiterek sandalyeye oturdum ve her zaman olduğu gibi Fetih'i gidişim durdu.

"Sen niye kapatıyorsun kızım?"

Birkaç saniye kapattığımı sansın diye cavap vermedim. Dediğim de oldu ve "Efsun." diye seslendi. Birkaç saniye sessizlik oluştu. Bekledim kapattım mı kapatmadım mı diye baksın diye. Baktı muhtemelen ve tekrar konuştu.

"Sesim gelmiyor mu?"

Boğazımı temizlerken dürüstçe konuştum. "Yok geliyor, kapattım san diye bekledim. Bitti mi kavgan?"

Kavga eden benmişim gibi yine dünya kadar sabır diledi, nefes terapisi falan yaptı ve sonunda. "Tamam Efsun." dedi sadece. Bu onun için senin dediğin gibi olsun demekti. "Yoldayım geliyorum bir şey mi oldu?"

Lila rengi ojelerimi incelerken "Eczaneden sıcak su torbası alabilir misin gelmeden?" diye sordum. Sesim o kadar sakin çıkıyordu ki nasıl bir anda bu

kadar sakinleşmiştim ben de anlamıyordum.

"Neden ne yapacaksın sıcak su torbasını?"

Su istesem onun bile nedenini soracaktı sanki. "Karnım çok ağrıyor Fetih. O yüzden. Evde yok."

Her zaman başka bir fikri olan Fetih "Efsun karnının ağrısına bulduğun çözüm bu mu? Giy üstünü, geliyorum ben hastaneye gidelim." şu an aracının hızını bile arttırdığını biliyordum. Her ağrıda hastaneye, hatta acile koşan insanlardandı Fetih.

"Fetih benim doktor olduğumu unutman biraz kırıyor beni ya. Lütfen bana sıcak su torbası alıp gelir misin başka çözümler üretmeden?"

Gün geçmiyordu ki Fetih lafımı ikiletmesin "Sen doktor olsan ne olacak Efsun, kendin için hastaneye gitmeyi havada karada redd-"

"Oldu o zaman, sen eve gel ben kendi işimi kendim hallederim. Evde görüş-"

Blöf yapmıyordum sahiden ayaklandım. "Bir kal yerinde Efsun." durmadan çıktım mutfaktan.

"Yok yok. Sen eve gel, ben çıkıyorum."

"Ya tamam dur," diye çıkıştı en sonunda. "Dur tamam alıyorum dur. Var mı bir çeşidi bu meretin?"

Meretin. Gören de sigara ya da yasaklı madde istiyorum sanardı. Saçım ağaracaktı benim. Fetih'in bu lafları yüzünden saçım ağaracaktı.

"Hayır eczaneden alman yeterli. Bir de çikolata Fetih. Bir sürü çikolata alır mısın bana? Parası neyse veririm ben. Bak cimrileşip kötü olanlardan alma ama. Cimri bir adamsın sen ama ben kuruşu kuruşuna öderim. En güzellerinden al. Tamam mı cimriği bir kenara bırak."

Bir an elinde kocaman bim poşetiyle geldiğini düşündüm. Hatta öyle ki daha az ödemek için lezzet ödüllü olanlardan almamıştı falan...

"Ben mi cimriyim? Ulan ne cimriliğimi gördün?"

Karşımdaymış gibi gözlerimi devirirken "Fetih almak istediğim her şeye buna mı para vereceksin diyorsun? Sence cimri değil misin?"

"Dünyanın en gereksiz şeylerini almak istediğin için olmasın mı? Tek mantıklı bir şey almıyorsun, bir yığın kargo geliyor her gün ofise. Kamyon tutacağım kargolarını getirmek için."

"Ay abart, abart, abar-"

"Hiç abartmıyorum. Senin kargoların için ofiste oda boşalttı-"

"Sen ağlıyorsun Fetih ya, vallahi sen ağlıyor-"

"Saçma sapan konuşma. Sen aramışsın çikolata diy-"

"Bak kalitesiz ucuz alma çikolataları. Duydun değil mi bak beni? En kalitelileri al. Aloo, duyuyor musun beni?"

📌📌📌

"La la lay, la la lay." Sezen Aksu'ya sözsüz eşlik ediyor olsam da sesi o kadar az ve dinlendirici geliyordu ki kulağıma mayışmış boş boş duvarı izliyor ama gülümdüyordum. Tekrara aldığım şarkı sanki bir yerlerde babamı sinirlendiriyordu. Annem de ona kıkır kıkır gülüyordu.

"Her şey mal mülk, her şey par-"

Kapının açılış sesiyle benim mırıltım kesildi, yüzümdeki tebessüm büyüdü ama dönüp bakmadım kim diye. Benim burnum bir kedi kadar keskindi. Bir kedi nasıl yaş mamanın kokusunu alabiliyorsa ben de Fetih'in kokusunu alabiliyordum.

"Efsun." dedi biraz endişeli, biraz yorgun ama en çok sıcak bir sesle. Çikolataya bulanmış bir sıcaklık. Sıcak çikolata gibi hatta. Bu da demek oluyordu ki çikolata almıştı.

Birkaç adımda bana vardı. İlk işi elini yüzümle buluşturmak oldu. "Hasta mı oldun?"

"Çikolata aldın mı?" boşta olan tek elinde hem doldurduğu sıcak su torbasını hem de poşeti tutuyordu. O vermeden ben asıldım poşeti.

"Ateşin yok." yatağımın yan tarafına boşaltırken tepetaklak poşeti beklediğimden de fazla çeşit yatağımın üzerindeyken hiçbiri bimden alınmamıştı.

"Ateşim olduğunu söylemedim ki zaten."

Tobleronlardan birini alıp paketinden sıyırırken iki parçayı birden ağzıma alıp diğer elimle elindeki sıcak su torbasını çekiştirdim. "Ay sen doldurdun mu bunu? Çok teşekkür ederim, ver." sırt üstü konuma gelip sıcak su torbasını da koydum karnımın üzerine. Bir an geri çekildi ve öylece boylu boyunca yatan bana baktı.

"Niye ağrıyor senin karnın? Niye gitmiyoruz biz doktora? Sıcak suyla iki ıvır zıvırla duracak mı? Şu haline bak ya, biraz doktor gibi davran Efsun."

Yakında Fetih gerekli mecralara başvuru yapacaktı. Diplomamın sorgulanması için.Hiç pes etmeden devam etti. "Doktora gidelim bir gözük. Doktor olana hastane yasak mı ben anlayamıyor-"

"Fetih regl oldum, karnım bu yüzden ağrıyor." oldukça net, karşımda anksiyete krizlerine girmeden. Az biraz durulsun diye de tane tane de anlattım.

"Sıcak su torbası ve çok gerekli görürsem ağrı kesici yeter. Bu mereti de canım çekiyor diye istedim. Başka sorun var mı?"

O tepemde mır mır söylenen ifadeleri duruldu kaşları hafifçe havalandı ve "Hıı," dedi sadece. Bu başka bir şey sormayacağını düşündürtse de bana biraz geri çekilerek sorgularına suallerine devam etti.

"Her ay böyle mi?! Bu kadar ağrı mı çekiyorsun?" elimdeki çikolatanın paketini elimden geldiğinde kapatıp yan tarafa koydum ve gözlerim diğer çikolatalara kaydı. Sanki birini yesem diğerinin hatrı kalacaktı.

"Hayır bu ay çok fazla gecikti. Günlerdir böyleyim zaten. Gecikme de ağrı yapıyor."

Hayır söylemeyecektim. Gerçekten hazır aramız düzelmişken söylemeyecektim. Girmeyecektim bu toplara ama o "Niye gecikti?" diye saçma sapan bir soru sormasaydı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım gözlerinin içine baktım. Parmağıma bulanan karameli yalarken durmadım konuştum.

"Senin yüzünden."

Olaya verilebilecek en güzel tepki yine ondan geldi. Alnını kırıştırdı sonra da ovaladı. "Ooo," çekti önce. "Benim mesai başladı."

Mesaiye hazırlığını kabanını çıkararak yaptı. "Sen başla ben seni dinliyorum." diye de söz hakkı vermesin mi bir de bana. Geniş sırtını bana dönerken onu izliyordum.

"Haklıyım Fetih." diye başladım. Bu cümle bir törendeki saygı duruşu gibiydi. Kl düğmelerini çıkarırken ilk normal bir insanın yapacağının aksine gitti yerine koydu. O sırada benim ortalığa bıraktığım iki üç parçayı zerre dağınıklık yaratmasa da estetik bir kaygı pek tabii güderekk yerine yerleştirdi ve bana cevap verdi.

"Muhakkak," dedi hemen. "Aksi bu dünya için mümkün değil."

Evet öyleydi, bu haklılık beni yoruyordu ama yapacağım bir şey yoktu. Genlerimden bana aktarılmıştı bu durum. Elimden bir şey gelmiyordu.

"Evet öyle." dedim onu izlemeye devam ederken. Omuzları hareket ettiçe geriliyor, beyaz ona asla bol olmayan gömleğinin altında kendini belli ediyordu.

Kravatını bana hala dönmemişken çıkardı ama onu devamlı bir şey yavaşlatıyordu. Bir şeyi çıkarıyorsa üstünden üç eşyamı topluyordu. Gariptir mesela ben o kaldırıp koymayana kadar fark etmiyordum onun yerinin başka bir yer olduğunu.

"Bu ay bir ton sinir strese soktunuz beni. Bu yüzden. Sinir stres her şeyin düşmanı. Paradoks gibi, geciktikçe stres yaptım üstüne zaten siz aile boyu başka bir şeye soktunuz beni."

Önünü tamamen açmış olacak ki aniden gömleğini de çıkardı. O ana kadar şakır şakır konuşan benim ilkten bir sesim kısıldı. Fetih çıkardığı beyaz gömleğini kirli sepetine atmadan önce ilkten bir dolabın önüne gitti.

Omuzları ne kadar genişti öyle. Ben arkasına geçsem, öndeki beni göremezdi mesela. Görüş alanımdan biraz çıktığında vücudumun ateş dolu bir sobaya verdiği tepki kadar haklı bir sebeple başım hafifçe yataktan sarktı. Şimdi çok net görebiliyordum.

Sezen Aksu'nun tekrarda olan sesi böyle resmen kulaklarımda çarptı. İlahi bir güç sanki sesi arttırdı.

"Bak deme bana bakamama yüzüne
Gül deme bana gülemem yüzüne."

Benim bir tane bel gamzem vardı. O da varla yok arasında. Ama Fetih'in bildiğimiz belediye çukuru gibiydi. Böyle sanki özel bir izinle belediye o bölgede çalışmış gibi. Sol gamzesinin üzerinden karnına doğru uzanan yılan dövmesi ve yılanın başıyla gövdesi arasında hafif bir bozulma. Dikiş izi.

Fetih'in kazağını boğazından geçirmesine saniye kalırken telaşla "Fetih dur!" diye bağırdım. Evet bağırdım. "GİYME ONU!"

Hareketleri durdu sadece başını bana çevirdi. Gözlerimi hızlıca yüzüne çevirirken yerimden doğruldum. Ellerim titriyordu sanki.

"Sebep?"

Çok güzel. Sebep?

Boğazımı temizledim, sızlayan parmak uçlarımı birbirine bastırırken çenem sıkılmaktan kayacaktı artık. Ardımdan kendimi boğmayı düşüneceğim şeyler yapmaya devam etsene.

"Gelsene bir." dedim kısık bir sesle. "Bir şeye bakacağım."

O muhtemelen elindeki kazakta bir şey var sandı ve kazağa baktı. "Gel sen, gel." dedim ısrarla.

Niye bunu yapacaktım bilmiyorum ama vücudumun verdiği tepki bir bağımlının yoksunluk haline benziyordu ve ben uzun vadede beni bulacak pişmanlığı umursamadan anda kalıyordum.

Adımlarını bana atarken yüzüne odaklanmak o kadar zor geldi ki , korkudan yüzümü örtecektim ellerimle. O benim gzölerime bakarken bende onu gözlerine bakma zorundaydım.

BAŞKA NEREYE BAKACAKSIN EFSUN?!

Adımları şüpheli şüpheli bana yaklaşırken, kazağını kokladı bir an. Muhtemelen temizliğinden şüphe etmişti. Bana vardığında önünü arkasını dşünmeden konuştum.

"Arkanı dönsene bi'."

Kazağına odaklanmış algıları duyduğu cümleyle uyandı ve "Af buyur?" dedi ilkten. Af nasıl buyurulurdu unutmuştum ben, öyle ki ilk birkaç saniye 'Eeee, ıı'larla geçti.

"Dikişine bakacağım." dedim masumca. Böyle mazlum mazlum, acısın da dönsün gibi. Bu oda çok sıcaktı, benim üstüm çok kalındı, nefes alamıyordum ben. Şarıl şarıl terleyecektim şimdi. Midem allak bullak, kasıklarımın üzerinde acıdan çok uzak bir ağrı, keskin bir sızı dolaşıyordu.

"Neyine bakacaksın, dikiş mi kal-"

"Ya bir dön Fetih!" diye kendimden bile beklemediğim şekilde tersledim. Uzatmayıp dönecekti alt tarafı. Derin bir nefes alıp verirken, bir şeyler söyleye söyleye döndü arkasını ve yüzüm direkt bel gamzeleriyle denk geldi. Saçlarımı arkaya atıp sıcakla kavrulan gerdanımı yelledim.

"Baktın mı?"

NEREYE BAKTIM DAHA?

"Ya bir sabret sekiz aylık mısın sen?!"

Daha fazla uzatmadan elimi havalandırdım. Dokunmak istiyordum. Dokunmasam yatamayacak, ağrımı dindiremeyecek, rahat bir nefes alamayacak gibi hissediyordum. Dokunmak. Bunun neden olduğunu, bir doktor olarak sayfalarca yazabilirdim. Bu konu hakkında bir sürü makale de serebilirdim ortalığa. İnkar edemezdim. BİIime aykırıydı bir kere bu.

Parmak uçlarım dikişinin olduğu yere dokunduğu an, ben ateş basmışım gibi Fetih'in vücudu gerildi. Sırtındaki ve omuzundaki bütün kaslar. Öylebir tepki verdi ki vücudu bir an elimi geri çekecek gibi oldum. Ve ağzından çıkan bir şey. Sanırım güzel bir s*ktir çekmişti.

Hiç bozuntuya vermedim kaldığım yerden devam ettim. Parmak uçlarım izi belli olan dikişin üzerinde gezindi biraz. Dövmesi o kadar ayrıntılıydı ki, yapmak için belki saatler gitmişti. Tam olarak bastırmıyordum ama teninin sertliğini hissedebiliyordum. Sıkıydı vücudu. Zaten sosyal medyadan sporla olan içli dışlılığını görmüştük. DİIimi damağıma bastırdım. Dilim damağım kurumuştu. Parmaklarım yavaş yavaş asıl hedefine gitmek üzere bel gamzesine, o çukura doğru giderken Fetih'in eli aniden elime saplandı. O kadar sert tuttu ki elimi, parmaklarım elinin arasında büküldü.

"Tamam." dedi resmen acı çekerken. "Yeter bu kadar." elimi bırakırken kazağı bir çırpıda üzerine geçirdi, bana dönse de gözleri ben hariç her şeye dokunuyordu. Odanın havası nefes alınamayacak kadar ağırlaşmmıştı. Saçlarını hırçınca karıştırdı, ensesini kaşıdı ve bunları bana bakarak yapmadı.

"Bir şey yapmadım, baktım sadece." dedim nedensizce epey bozuk bir sesle. Dokunamamıştım oraya.

"Sonuç?!" diye aniden resmen azarlarcasına sordu. Sinirlenmişti. Gerçekten.

"Güzel dikmişim. Ellerime sağlık."

Gözleri o an dövecekmiş gibi beni bulsada bu kez ben ona bakmadım kendimi yatağa bıraktım. Sol omzumun üzerine yatarken hafifçe cenin poziyonu alıp torbaya yer verdim ve üç dört parça çikolatayı direkt olarak ağzıma attım.

Perdenin sökülürcesine çekiliş sesini duydum. "Camı açıyorum, oda havalansın biraz." dedi fark etmeden bana iyilik yaparken. Sesimi çıkarmadan yorganıma sarıldım. Birkaç dakika boyunca gitti geldi etrafta. Üzerini değiştirdi tamamen, ortalığı toparladı ve en sonunda bana gelmeden önce camı kapattı. Odanın içi sahiden soğumuştu.

Yorganı aniden benim olmasa da çiikolataların üzerinden kaldırırken aniden hepsini torbaya doldurmaya başladı. "Önüne gelen herkesin dokunabileceği şeyleri nasıl yatağına dökebiliyorsun aklım almıyor. Özel üretim değil bunlar, marketten aldım. Şiimdiye elli kişi dokunmuştur en az."

Elimdekini de almaya çalıştığında hemen yorganın altına sakladım. "Hayır ya, bırak!"

Beni azarlamaya devam etti "Yemek yedin mi sen?" aniden agresifleşen tavırları, bakışları resmen kalbimi kırıyordu.

"Midem bulanıyor."

Yalan değildi, bir taraftan sancım vardı bir taraftan midem bulanıyordu. Bir kadın için en iğrenç iki olay bir aradaydı.

"Çikolata yemeyi biliyorsun ama?!"

Hiddetli sesi, çıkışmaları, gerginliği... Hepsi elimdeki çikolatayı ona uzatmama neden oldu. Gözleri uzattığım pakete düşse de almadı.

"Niye kızıyorsun bana?"

Çok saf, temiz ve kırılgan çıkmıştı sesim. Hani bir kez daha kızsa yorganın altına girip çıkmayacakmışım gibi. O almayınca paketi sırtımı ona dönecek şekilde yattım, yorganı da çenemin altına kadar çektim.

Araya kısa bir sessizlik girdikten sonra derin bir nefes alıp verdi. Umuyordum kı nefes terapisi yapıyordu şu an. "Efsun." diye seslendi bana başta ama sesim soluğum çıkmadı.

"Efsun." diye tekrar etti. Adımı o kadar hızlı bir şekilde telaffuz ediyordu ki, tek hecelikti sanki. Komik geliyordu kulağa ama gülmedim ben.

Cıkladı önce sonra aniden bedenimin üzerinden bir beden geçti. Evet böyle ışık hızından. Üzerimden atlar gibi ve yatağın diğer ucu başka bir bedenle doldu. Gözlerimi irileştirmemek için zor tutuyordum kendimi. Yatı yatar pozisyonda dirseğini boşta olan yastığas bastırdı.

"Ben sana kızmıyorum ki." dedi böyle ilgili ilgili, çocuk kandırmaya çalışırcasına.

Sakın Efsun. Sana kızdı. Sakın.

"Kime kızıyorsun ya?"

Parmak uçlarımdan vücuduna negatif enerji yüklemiştim sanki. Bıraksam çıplak elle mermer tokatlayacaktı. Çekmecede tütsüler vardı istesem yakar mıydı? Biraz enerji temizliği yapsaydık.

"Yemek yemeyi reddedip çikolata yemene ve midenin bulanmasını sebep olarak söylemene kızıyorum."

Bir an kafamı karıştırmayı başardı, tereddüte düştüm ama kısa sürdü bu. Her zamanki gibi ağzını çok iyi kullanıyordu.

"Sonuç olarak bana kızıyorsun yani."

Başını ölümüne inkar edercesine iki yana salladı, daha fazla o konumda durmadan o da yattı yastığa.

"Çok mu ağrıyor karnın?"

Çikolatadan bir parça koparıp ağzına uzattım ama almadı. Başımı sallarken ben attım ağzıma. Ben anlamıyordum, ne çikolata severdi ne cips severdi.

"Sinir stres yüzünden bir de, öyle mi?"

Bunun ona saçma geldiğini farkındaydım. Yeterli ve elle tutulur gelmiyordu. Başka, daha biyolojik bir sebep arıyordu. Ama gariptir aniden ya kendini ikna etti ya da beni kandırmayı tercih etti.

"İyi tamam bundan sonra daha çok dikkat ederiz. Uzak dururuz sinirden stresten."

Biz. Sen değil. İstemzsizce eşinin hamilelik haberini 'Biz hamileyiz.' diye açıklayan adam geldi aklıma.

"Çorba içtiğini söylediler aşağıdakiler. Bir tabak daha getireyim mi?"

Yine sessizce sadece başımı sallayarak cevap verdim. Bu şehirdeki herbir

şeyim de zaten Fetih'e rapor veriliyordu. Evet şehirdeki. Şu an çıksam bir yerde alışveriş yapsam Fetih'e muhakkak haber gidiyordu. Artık arayıp ne diyerek Fetih'e haber veriliyordu bilmiyordum.

Senin hanım bugün buralardaydı.

Seninki bugün bizden alışveriş yaptı.

"İyi zorlamayacağım." dedi. Sonra bir süre yüzüme baktı. Ben de ona bakarken çikolata yiyordum. Ardından neden bilmem böyle bir güldü, gülerken gözlerini ovuşturdu ve tövbeli sabırlı bir şeyler söyledi. Gerçekten tövbelik bir tipim mi vardı bilmiyordum. Ayıp oluyordu ama.

"Neler yaptın bugün?" kendi kafasında bir şeyler kurdu, biraz onunla eğlendi ve sonra yeni bir konuya yelken açtı. Evet aynen böyle oldu.

"Çalıştım." dedim önce. Başka ne yapardım ki zaten. Ardından biraz daha geriye gittim ve "Burcu geldi bu sabah." diye devam ettim. "Onunla oturduk biraz konuştuk."

"Düğünden beri görüşmüyordunuz?"

Bunu biliyordu, biliyordu ama nedenini hiç sormuyordu. Sorsa da anlatmayacağımı farkındaydı ve kurcalamıyordu. Düğün günü de sorgulamamıştı. Başımı salladım hafifçe.

"Halletiniz mi meselenizi?"

Tekrar başımı salladım ki ben Fetih memnuniyetsiz memnuniyetsiz ağzının içinde söylendi. "Bir bu eksikti."

Parmağımın ucuyla burnuna vururken "Fetih o benim arkadaşım." diye sızlandım. Bu kadar belli etmeyebilirdi.

"Ve bana düşman. Hala aynı öfke ve nefret devam ediyor mu?"

Burcu'nun dedikleri bir bir zihnime düşerken, o anlara dalıp gitmekle bu anı şakaya vurmak arasında bir çizgide gittim geldim ve en tehlikelisini seçtim.

"Boşanmaya ikna olmadığıma hayret ediyor. Aklı almıyor senin bir anlık heves olamadığına ya da tehdit edilerek seninle evlendiğime."

İki eliyle yüzünü sıvazladı. "Burcu'yla görüşmeni istemiyorum dersem ne dersin bana?"

Ben şimdi bu adama nasıl Hitler'in Urfa'ya onunla görüşmeye geldiğini söyleyebilirdim?

"Yallah derim."

Yeterince açıkça verdim cevabı. Böyle amasız fakatsız. Başını yavaş yavaş sallarken bana bakmıyordu.

"Zamanında keşke masaya yumruğumuzu vursaydık, çok yumuşak başlı bir adamım. Sonra da böyle lafımız sözümüz dinlenm-"

"Fetih masaya yumruğunu vurduğun bir anı hayal etsene. Sen masaya yumruğunu vuruyorsun tamam mı? Sonra ne oluyor?"

İkidir masadır yumruktur bahsedip duruyordu. Bir hayal etsin istiyordum. Dursun ve hayal etsin. Ki yaptı da bunu, başını sallaya sallaya aynı sahnede olduğumuzu belli etti.

"Masayı kafanda kırıyorum değil mi? Çok güzel evet. O yüzden masa, sandalye muhabbetini girmemize de gerek yok."

Ben geçiştirir kapatır sandım bu konuyu ama "Yuh Efsun!" dedi beni kınarcasına. "Mağarada mı doğdun kızım sen? Az biraz medeni ol. Medeni insanlar böyle mi yapar?"

Medeni?

Fetih?

"Ben masaya yumruğumu vuruyorum arkamdan sen vuruyorsun." dedi beni utandıracak şekilde. "Karşılıklı bu işler, hayat müşterek. Git şu kafa yapını bir değiştir. Kaçıncı yüzyıldayız? Bu yaşına kadar öğrenemedin mi, masaya yumruk vurulacaksa karşılıklı vurulur. Az medeni ol kızım ya. Okumuş görmüş kadınsın."

Karşımda saniyeler içerisinde feminizmin kitabını yazarken, ciddi miydi değil miydi bilmiyorum ama kendimi bir an çok ilkel hissettim. Hem de Fetih'in yanında. Utançla dudaklarımı birbirine bastırıyordum artık. Gerçekten ben ne kadar medeniyetsizce konuşuyordum öyle, kafasında kırmak falan. Hayat müşterekti.

"Medeniyet diyorsun yani?"

Biz karakter mi değiştirmiştik? O bir Efsun'a ben bir Fetih'e mi dönüşmüştüm? Yoksa tamamen sırf beni bu konuma düşürmek için blöf mü yapıyordu?

"Zahmet olacak."

Yok ciddiydi galiba bu adam. Şaka yapar gibi bir hali yok.

"İyi tamam, tabi ki medeni insanlarız. Ama,"

Ah o sonda dayanılmayarak gelen ama...

"Ama?"

Söylememeliydim ama söyleyecektim.

"Ben iki kere vurayım sen bir kere vur."

Evet tüm mesele buydu. Engel olamıyordum. Bunu düşünmeye de bunu dillendirmeye de engel olamıyor sonra da rezil oluyordum. O kadar vurgulu

bir kahkaha attı ki, utançtan yüzümü kuma gömecektim. Allah'ım nasıl gülüyordu, yarınlar yokmuşcasına nasıl gülüyordu...

"Gülme, hiç komik değil. Gülme." ağzına vurmaya çalışsam da yakaladı ellerimden. Sonra susana kadar o çırpınışlarımız devam etti. Burnumu sıkıp iyice bıraktı.

"Çakma feminist seni. İşte böyle patlatırlar adamı. Ayık ol."

Ona burada feminizmi savunmadığımı, onunla kendimi bir tutmadığımı uzun uzun anlatmak isterdim ama yapmadım. Bir de bununla on gün alay etmesin diye. Sırt üstü pozisyona gelip bir ölü gibi yattım. Tek yaşam belirtim çikolata çiğnemek ve inip kalkan göğsüm oldu bir an.

Oluşan sessizlikte o beni izlerken öylece şarkıyı dinledik sakince. Muhtemeldir ki birazdan uyuyacaktım. O derece kimseden ses seda çıkmıyordu. Fetih'de kalkıp giderdi. Gözlerimi yummuşken ben "Çok mu seviyorsun bu şarkıyı?" diye sordum.

O da odaklanmış dinliyordu. Gözlerim kapalı gülümsedim "Çok." dedim önce. "Anısı var."

Ben o da benim gibi gülümsesin istemedim belki ama gergince "Kimle?" diye sormasını da beklemedim. Benim bambaşka şeyler düşünerek kurduğum bu ucu açık şeyi en olmaması gereken şeye yordu muhtemelen ve aklıma gelen Kaçın Kurası kriziyle gözlerim hızlıca açıldı ve ona döndüm.

"Anne ve babamla."

İkinci bir 'artık bu şarkıyı dinlesen bu anı hatırlayacaksın' vakası istemiyordum. Gerçekten istemiyordum.

Tahmin etttiğim şeyi düşündüğünü belli ederek mimiklerini normalleştirdi. "Ha onlar." dedi öylece. "Tamam o zaman."

Bu şarkının da gidip başka bir versiyonunu bulup onu sana gece dinletip kafayı yedirtmeyeceğim sana, dedi galiba.

Ona döndüm. Beni izliyordu, bir şey söyleyecek gibi. O kadar masum masum izleyip ikilimde duruyordu ki o an bir anlık duygusal boşlukla konuştum. Hayır konuştuk.

"Anlatmamı ister misin?"

"Anlatmak ister misin?"

Bu uyum devam etti aynı anda gülümsedik. Yatakta daha rahat bir konum aldı, hatta biraz yaklaştı bana. "Dinlemek isterim."

Ben de anlatabilirdim. Bilebilirdi. Zamanında birbirini çok seven iki insanın bir yerlerde yaşadığını, birbirlerini tatlı tatlı sinir ettiklerini

bilebilirdi.

"Annemle babam aynı okulda okuyorlarmış ve annem okulun müzik klübünün solistiymiş. Sonra sanırım okulun geleneksel bir konser gecesinde mi ne şarkı söyleyecekmiş annem. Babamla beraberler ama o dönem araları çok bozuk. Seksenlerin sonu, doksanların başı yanlışım yoksa." pür dikkat, böyle tek bir kelimesini bile kaçırmamaya özen göstererek dinliyordu beni. Bu ilgisi içimdeki anlatma isteğini körüklemez mi? Daha bir şevkle anlatmaya başladım.

"Normalde annemin söyleyeceği ilk şarkı annemle babamın şarkısı. Ama araları bozuk olunca annem bir takım değişikliğe gitmiş ve değiştirmiş söyleyeceği şarkıyı."

Fetih'in dudakları u şeklini aldı ve ufak bir ıslık çaldı. "Gidip babana sövse," dedi ilk. "Daha katlanılır gelirdi baban-" cümlesi aniden ağzına tıkıldı. Bakışlarını biraz daraltıp bana baktı ve kurdu o cümleyi. İlk andan.

"Annesi kılıklı." dedi hayretle. Dedi babam gibi. "Kime çektiğin belli oldu. Annesi kılıklı. Anne kız bu nasıl kaçak dövüşmedir? Yazık değil mi babana?"

Yazık değil mi bana dercesine.

Daha şimdiden isyan bayrağını çekmişti. "Dur daha dur." dedim elimi sallarken. "Tabi o konserde zamanında annemden hoşlanan ve babamın deyişiyle, annem abarttığını söyler hep babamın, anneme yürüyen başka bir çocuk varmış. Ve annem tam olarak bu şarkıyı tercih etmiş. Dikkat et sözlere,"

"...olamayız artık eskisi gibi
Benim de gözüm artık açık
Her yanıma kısmet saçıldı"

Fetih babamla nasıl empati kurduysa bilmem artık, renk attı yüzü binbir şekle girdi. "Özellikle bu kısmı bastıra bastıra söylediğini düşün bir de."

"Benim de gözüm artık açık
Her yanıma kısmet saçıldıı"

Karşımda felç geçirmiş gibi kal gelirken, o kadar ağır geldi ki bu ona... Sahiden empati kuruyordu. Aynısının ona yapılma ihtimalini düşünüyor krizden krize sürüklüyordu kendini.

"Bu var ya, bu." dedi diline acı basmışız gibi. Başını hızlıca iki yana salladı. "Bunu insan insana yapmaz. Bu var ya," dedi telefonumu ya da bilmem Sezen'i işaret ederken. "Sezen Aksu bilse şarkıyı silermiş piyasadan. Sen," dedi ben yapmışım gibi. "Ala ala annenden bu gaddarlığını

mı aldın? Bu zalimliği mi aldın? Ulan bu şarkı adamı ipe götürür. Öyle bir anda ipe götürür adamı bu şarkı. Dar ağacını getirir bu şarkı adamın ayağına. Ne demek bastıra bastıra o kısmı söylemiş? Kısmet ne Efsun, nereye saçılıyor? Annesi kılıklı. Ala ala bunu mu aldın annenden? Silahsız kurşunsuz cana kast etmeyi mi?"

Gülecektim, böyle yerlere yata yata gülecek sonra günlerce sırıtacaktım. Ya şu an kurduğu empatiyle kendi tepkisini ya da bu anları yaşayan babamın tepkisini veriyordu bilmiyordum. Çünkü babam ne zaman bu şarkıyı duysa geçen on seneye rağmen bile acı çeker gibi davranırdı.
Bir iş kadını ciddiyetinde kaldım.

"Hayır sadece bunu değil haklılığımı da annemden aldım."

Şoklardan şoklara koşmaya devam etti, mimikleri öyle kolaydı ki onun sadece bu halini izleyerek bile gülebilirdim. "O da mı annenden?!" Elini ağzına örtmüşken her şey kafasında yerli yerine oturmuştu. "Ben biliyordum. Sen genetik bir şeysin ben biliyordum. Sonradan böyle olman mümkün değil ben biliyordum. Allah var ya," diye tavanı gösterdi. "Allah babana verdiği sabrı benden esirgemesin. Bundan sonra tek duam bu."

O an bir anlık gafletle sesli bir amin çekecektim ama asla böyle bir hataya düşmeyip içimden söyledim ne söyleyeceksem. Dışımdan "Abartma ya." demekle yetindim. Ne annemi ne de kendimi harcayamazdım.

Kendini işaret etti "Ben mi abartıyorum? Şu an baban çağırsa, dese ki kesilecek bir hesap var şu annene zamanında yürüyen herifle; karımı çocuğumu bırakırım evde, toplarım topu tüfeği giderim Efsun. Giderim. Arkama bile bakmam giderim. Olay o kadar mühim, ne saçmalıyorsun sen?!"

Bırakırım çocuğumu karımı...

Alırım topu tüfeği...

Bakmam arkama...

Bak... Bak.. Bak.

"Aaa, deliye bak. Sanki Çanakkale cephesine çağırıldı oraya gidiyor."

İşaret parmağını yüzüme doğru salladı. "Aynı şey! Tek bir farkı yok. Biri vatan biri kadın. Bir adam ne için yaşar, ne için mücadele eder Efsun? Bir adamın mahremi nedir?" diye sordu. "Önce vatan bayrak, sonra kadın. Tek bir farkı yok."

Yine olayı kendince en garip şekilde yorumladı metafor yaptı ve anlattı. "Nasıl abartıyorsun, nasıl abartıyorsun... Ayrıca o çocuğun suçu ne?"

"Hadi git işine." dedi elini beni kovarcasına sallarken. "Git işine. Ona da şimdi gün doğmuştur. Rengi bellidir öylelerinin, bir boşluk görmesinler. Baban ne yapmış? Adamın feleği şaşmıştır, ne olacak başka?"

Babamı hep o an izlemelk istemiştim zaten ben. Küçükken de, bugün de.

"Yani tam olarak bilmiyorum ama o an anlamış iş tehlikeli bir boyut alıyor. Annemi gerçekten kaybediyor. Almış gönlünü. Barışmışlar. Daha fazla ayrıntı bilmiyorum. Sadece annem bu şarkıyı arada dinler babamı krizlere sürüklerdi. Arada beraber söylerdik babam iyice kötü olurdu."

Bana dünyanın en kötü insanıymış gibi bakarken telefonuma uzandı. "Yazık günah adama. Hangi birinize yetişsin? Ama annenin bu olayı uzatmayacağını bilse ya da olayı büyütmek istemese böyle bu şarkıyla karşıklık verirdi. Akıllı adam girmemiş bu toplara."

Aniden uzun süredir dinlediğimiz şarkı sonlandı ve ona cevap niteliğinde yine bizzat Sezen'den geldi karşılık

"Olmaz olsun cüzdanımda milyonlar
Kalbimde sevgin oldukça
Zenginlik mal mülk para neye yarar
Yanımda sen olmayınca"

Kahkaham bütün odada yankı bulurken bu savaşı kabul edip telefonuma uzandım. Ama kahkalarla güldüğümden bir türlü dengemi koruyup alamadım.

"Bak bak ne diyor." dedi eliyle beni engellerken.
"Bazen neşe bazen keder
Hayat böyle geçip gider
Tatlı günler acı günler
Bir yastıkta hep beraber"

Ben inatla telofonu almaya çalıştıkça o sesi arttırıyor, kahkalarımız şarkının arasında kaybolup gidiyordu. Fetih sonunda benimle baş etmenin yolunu eliyle engellemekle değil de aniden beni geriye doğru itip üzerime çıkarak yaptı. Nasıl oldu da böyle alt üst olduk, ellerimi karnımın üzerinde bileklerimden ne ara kelepçeledi, ağırlığını üstüme vermeden nasıl yer edindi bilmem ama nutkumun tutulduğu ilk fark ettiğim şeydi. Biri ben delicesine gülerken düğmeme basmış gibi gülüşümle donmuştum ama yavaş yavaş normal suratıma döndüm. Sezen desem bas bas bağırıyordu.

"Ne oldu, sustun?" dedi Fetih sakinlemiş halime bakarken. Kalbim öyle bir atıyordu ki, gören birazdan kıracak sanardı kaburgamı. Bu kadar da ihanet olmazdı. Bu kadar sahibini rezil etmezdi bir organ. Mide bile bu

kadar yanlış anlarda guruldamazdı. Kalbimin bu gümbür gümbür oluşu benden yine soğuk terler akıtacak gibiydi, çünkü sıcak yine basmıştı.

"Olmaz olsun tek dikilmiş ağacım
Kalbimde sevgin oldukça
Neye yarar olsa da altın tacım
Yanımda sen olmayınca?"

"Hiçbir şey olmadı, annem haklıymış. Yapabileceği en süper şeyi yapmış."

Elleri boşta olmayınca yüzüme üfledi gelişigüzel. "Babanı yazık değil yani?"

Konumuz hala annem babam mıydı bilmiyorum ama sanki bu konumda onları konuşmak... Nasıl deseydim ki. Bu halimiz neydi bilmiyordum. İtmiyordum onu da. Belki bilim bunu sayfalarca açıklamama izin veriyordu ama ben yine bir cümlede özetlemek isterdim.

Hormonların zirveyi oynadığı bir günde, hele de vücudu zamanında sevişmediği için savaş açtıysa bir kadına ve inanılmaz ağrılarla kıvranıyorsa; karşı cinsle çok yakın temaslara girmemeliydi.

Ben demiyordum. Bilim diyordu. Ve doğru söylüyordu. Her şeyi inkar ederdim de bilimi edemezdim.

"O da basmasaymış annemin damarına. Üzmeseymiş annemi."
Nasıl bu kadar kolay atabilmiştim annemin pabucunu dama bilmiyordum ama sanki mesele onlar değildi. Onlardı ama değildi. Bilmiyordum işte.

Fetih bu halime tepemden tepemden güldü. Sonra aniden bir şey oldu, analayamadım bile. Gözleri aniden benden koptu ve aşağılara kaydı. Tavşanlı pijamamın yakası kapalı değildi, öyle ki açıldığını farkındaydım ama nasıl bir görüntüydü bilmiyorum.

"Efsun," dedi gözleri gerdanımdayken. Ne oldu, nasıl düştük böyle bir ana bilmiyordum. Sanki biri itmişti. Biz iki oyuncuyduk yönetmen, biz iki karakterdik yazar. İtilmiştik resmen bu ana. Kasıklarımdaki dolaşım o kadar yavaşladı ki kıvrandım durdum Fetih'in altında.

"Fetih." dedim yutkunurcasına. Vücudum bana eziyet ediyordu. Fetih'te aynı eziyetin içindeydi ama onun ağrısı neydendi kafa yoramıyordum.
"Ne çok benin var." dedi ilk kez görmüş gibi. Ama sanki ben yanılıyordum, o zaten çok daha önce fark etmişti, elindeki telefonu rastgele bıraktı ve geceliğimi biraz geriye itti. Vücudumdaki en net benlerden birinin olduğu yeri açtı. Sanki o benin orada olduğunu biliyormuş gibi.

Öylece altında kalmış, sesim sedam çıkmıyor onun keşfedişini izliyordum. Ya da izin veriyordum bilmiyorum.

Hipnoz olmuştuk. O benlerime, ben ona. Vücudumda çok fazla ben vardı. Gerdanımda, omuzlarımda, gögüslerimde. Bir çok yerimde. Parmağını aniden omuzuma yakın bir yerde olan siyah et benimin üzerinde hissettiğimde bir elektrik akımı vücuduma doğru kaydı ve vücudum yatağa mıhlandı.

"Fetih." diye neredeyse isyan ettim ve aynı anda Fetih'in telefonu çaldı. Onun dikkatini çeken tek şey benim sesim oldu. Sadece mırıldandı ama hala benlerimdeydi. Hatta öyleki elinin sırtının oralarda dolaştığını farkındaydım.

"Telefonun çalıyor." daha iyi bir bahane olamazdı herhalde bana. Gözleri bana kaydı bir an beni soğuk suyun altına girmeye ikna edecek o bakışlarını gördüm. Göz bebeklerini. O renk ve boyut değişimini.

Yalvarıyorum artık bu an bitebilir miydi? İtildiğimiz bu sahne bitebilir miydi? Kalbimi kusacaktım şimdi.

"Telefonun çalıyor!" diye yüksek sesle konuştum. Onu da bu andan çıkarmak için. Hipnoz olmuştu. Tek odağı benlerimdi. Ve o ayılma onda da oldu, o sarsılmayı ve silkelenmeyi an be an gördüm. Gözlerini kırpıştırarak kalktı üzerimden, serbest bıraktı ellerimi ve telefonuna uzandı. Bir yılan gibi yorganın altına süzüldüm. Çıkmayacaktım bu yorganın altından. Belki nefes alamaz bir yerden sonra ölürdüm. Temiz bir ölüm olurdu benim için hem. Buz kesilmiş ellerimi sımsıcak yanağıma bastırdım. Cayır cayır yanıyordum.

Kalbimin kapalı kalan bir kapakçığı vardı. İçine de bir gül yaprağı düşmüştü. O kapının zorlandığını hissediyordum. Zorlandığını ama bir türlü açılmadığını, açılmadıkça bana sızıdan başka bir şey bahşetmediğini. O kadar zorlanıyordu ki şimdi içi kanla dolacaktı. Kanla dolacak beni öldürecekti. Kulaklarım patlayacak gibi uğulduyordu.

Bir süre nedenini bilmiyorum ama açılmadı o telefon. Neredeyse kapanacaktı ki anca cevaplandı. Allah iki dünyada da arayandan razı olsaydı. Tuttuğunu altın yaps-

"Efendim İrem?"

21 KERE BİSMİLLAHİRRAHMANİRAHİM?

Allah kimsenin tuttuğunu da altın etmesin ayrıca.

"Söyle, dinliyorum."

Sonra bir sessizlik... İrem miydi neydi arkadaşın adı bilmiyorum ama Manas Destanı'nı mı okudu bilmiyorum ama epey bir konuştu. Bilmem kaç saat sonra Fetih anca "Tamam," dedi sadece. Kalbimi, yanaklarımı, karnımı... Her şeyi unuttum. Ta ki Fetih "Tamam sen herkesi ayarla, görüntülü bir toplantı yapalım. Olmuyor böyle." diyene kadar.

Yılan gibi girdiğim yorganın altından, timsah gibi çıktığım an saçım başım birbirine o kadar girmişti ki bir an Fetih'i göremedim. Saçlarımdan üfleye üfleye kurtulmaya çalışsam da daha mantıklı olan yapıldı. Sonuçta ellerimiz vardı. Fetih yüzümü saçlarımdan kurtardı bana bakmadan.

"On dakikaya herkes hazır olsun, bana linki at."

Gidiyor muydu? Beni bırakıp gidiyor muydu? Hem de asistanıyla bu saatte görüntülü konuşmaya? Yaz dizileri yine fellil fellik kafamdaydı.

Telefonu kapattı ve direkt yataktan kalkmaya çalıştığında kolundan tuttum.

"Gidiyor musun?"

Bırakıyor musun beni... Üç çocuğumla sokaklarda...

"İşim var, bir şey mi oldu?"

Neyi nasıl söyleyeceğimi planlamadan "Yok aslında. Ağrım çok ya, kalkamıyorum. Öyle birazdan ilaç falan içeceğim, su da soğur. Sen burada olursan senden isterim diye düşündüm. Ama git git sen. Toplantı yapacaksınız. Hallederim ben." kolunu bıraktım usulca.

"Tamam bir şey lazım olursa ara beni, gelirim." diye gayet makul bir şey söyledi. Başımı sallayıp yorganı düzelttim.

"Yok yok. Bölmem toplantını. Git sen. Hallederim ben. Oyalanma sen." uyur pozisyonu alırken.

"Bölmek ne alaka Efsun? Ara se-"

"Ya hayır, toplantı bölünür mü? Vallahi git ya. Geç kalma, on dakika zaman verdin. Hadi. Ben hallederim. Kötüyüm ama ilaç atınca iyi olurum."

Bir süre o yüzüme baktı ben, ağrı dolu bir halde karşıya. Kalkacak mı kalkamayacak mı beklerken ben telefonunu eline geri alıp aradı birini.

"İptal toplantı. Yarın saat dokuzda herkes ofisten bağlansın. Ben göndereceğim size bağlantıyı, eksik istemiyorum. Tam dokuzda."

Aaa... Ne gerek vardı ki? Hiç böyle bir talebim olmamıştı. Fetih daha fazla bir şey demeden kapattı ve yorganın altına girmeden o da uzandı.

"Kaçta içeceksin ilacını?"

Kedi gibi mır mır bir sesle "Bir, bir buçuk saate içsem çok iyi olur."

Saate baktı "İyi hadi sen uyu. Uyanınca alırsın.Torbanı da yenilerim ben. Buradayım bir şey lazım olursa. Hadi uyu."

Madem bu kadar ısrar etmişti... Uyusaydım o zaman ben.

📌📌📌

Bol Şûride'li, artık ismini dillendirmek istemiyordum, malum şahıslı bir rüyadan sonra odanın tavanını izlerken yanım boştu. Sakinleşmek istiyor, Fetih'le birbirimize söz verdiğimiz gibi davranmak istiyordum. Benim gördüğüm rüyadan Fetih sorumlu değildi. O dememişti malum şahısa git Efsun'un rüyasına gir bütün rüya boyunca 'Ben artık bu evde kalacağım.' diyerek köyün delisi gibi gül diye. Çok saçmaydı zaten. Tamamen benim bilinçaltımın pisliğiydi.

Saat ona geliyordu Fetih gitmişti. Suyum hala sıcaktı. Ayaklandım, yanına gitmek istiyordum. Yanına gideyim ki saçma sapan şeyler düşünmeyeyim. Evet bu konuda irademe neredeyse yoktu.

Önce torbayı kucakladım, sonra omuzlarıma bir battaniye örttüm kambur kambur ayağımda panduflarla odadan çıktım. Çalışma odasına vardığımda sessizce ama kapıyı çalmadan içeriye girdiğimde koltuğuna yayılmış geriye yayılmış, işaret parmağının eklem kısmı dudağında git gel yaparken ekrana bakıyordu. Gözleri dalgınca beni buldu.

"Uyandın mı?" diye boş bir soru sordu. Başımı salladım ağır ağır. Başımı kaşıdım.

"Rüya da gördüm. Çok saçmaydı. Uyku tutmadı bir türlü. Geleyim buraya yoksa kafamda bir şeyler kuracaktım. İyi yapmış mıyım?" birkaç adım ona ilerlerken oturmak için etrafa baktım. Rahat edeceğim tek yer pencere dibinde olan siyah deri koltuktu. Güldüğünü görsem de tepki vermedim.

"En iyisini yapmışsın." dedi sadece. Koltuğu işaret ettim. "Bilgisayarı alıp buraya gelsene. İzleyeyim ben de, uykum gelir belki."

O gelmeden ben oturmuyorum çünkü gelmezse gidip yanına oturacaktım. Tek başına tavan izlemek istemiyordum.

"Lütfen bak. Söz bir şeyler sorup yavaşlatmayacağım seni. Sadece izleyeceğim."

Ben istediğimi yapmayacak sansam da ayaklandı, bilgisayarı alıp geçti deri koltuğun en köşesine. Sağ koluna koyarken koltuğun bilgisayarını bana da eliyle 'gel' işareti yaptığında yaşlı bir kadın gibi yavaş yavaş yürüdüm ona. Diğer köşeye de ben otururken aramızda boşluk kalmıştı.

"Yaklaş biraz." dedi önce. O kadar çekingen kalmıştım ki uyumadan önceki o temastan sonra. Böyle yaklaşsam elektrik çarpacaktı sanki.

"Yok iyi böyle." dedim ekrana bakarken. Yanındaki boşluğa vurdu inatla. "Gel de biraz bana da uzat şu battaniyeyi. Dondum."

Herhalde başka bir şey söylese inat ederdim ama madem üşümüştü... Önce tek kat yaptım battaniyeyi. Sonra ona yaklaştım biraz. Tam sığacak mıyız diye onu da battaniyenin arasına alacakken o beni kendine doğru çekti belimden tutarak. Sonra da battaniyenin içine girdi. Sırtımın bir kısmı Fetih'in gövdesindeyken.

"Koy kafanı koy." dedi öylece ona bakarken ben. Sonra aldı kendisi yerleştirdi başımı omzuyla göğsü arasında bir yere. "En bakmaya tahammül edemediğim insan dik durmayıp kambur duran insandır. Dikkatimi dağıtırsın sen öyle. Yat böyle."

O kadar rahattım ki bu halimle. Sırtım bir yere yaslıydı
başım yaslıydı. Uzansam bu kadar olmazdı. Saçlarımın tamamını arkada topladı, sesimi soluğumu çıkarmamayı iyice huy edinmiş gibi sustum. Hatta da rahat edeyim diye bacaklarımı topladım, Fetih'e yasladım. Onun da üstünü iyice örttüm. Çok huysuz dursa da yüzüm, hareketlerim çok uyumluydu.

Sonra bir animasyon gibi bir şey başlattı. Bir şeyler anlattı. Yat dedi. Liman dedi. Proje dedi. Bir şeyler dedi ama öyle anladığım bir şey yoktu. Sadece izledim. Böyle yatlar falan vardı anlattığı gibi. Güzel gözüküyordu. Eli bir taraftan saçlarımdaydı. Tarar gibi yapıyordu. Saatse daha on olmuştu yeni.

"Ne kadar çok çalışıyorsun Fetih." dedim istemsizce. Benimle denk başlamıştı işe, benden geç dönmüş ama hala çalışıyordu. Hiçbir şekilde bırakayım demiyordu. Dünyayı mı fethedecekti bu mimarlar? "Niye ki, ne gerek var? Daha az kazanırsın, yine yeter. Daha az başarırsın o da yeter."

Hayat kaçıp gidiyordu, görmüyor muydu?

"On sekizimden beri böyleyim. Çalışmamak nedir biliyor muyum sanıyorsun?"

On iki sene. Gençliğin en güzel zamanları. Tamam ben de hep çalışmıştım ama böyle değildi işte. Bu kadar değildi. Mecbur olduğum kadardı en azından.

"Nereye kadar? Gençliğin çalışarak gidiyor farkında mısın?"

Uykuya ayırdığı zaman bile çok azdı. Sporla ilgileniyordu, kitap okuyordu falan ama hep çalışıyordu. Çalışmadığı an bile çalışmayı

düşünüyordu.

"Çoluk çocuğa karışına kadar."

Hala uykulu olan halimi bozacak tek cümle buydu sanırım. Başımı kaldırıp ona baktım. "Ciddi misin?"

Böyle mi şartlamıştı kendini? Altmış yaşına kadar çalışmayı düşünmüyor muydu yani?

"Saçımda tek siyah tel kalmayana kadar çalışacak halim yok. On iki senedir verdiğim emek otuz senelik bir emeğe denk. On iki senelik başarım da elli yaşında birinin yaptıklarına. Gençliğimi verdim. Pişman değilim. Dedim ya çalışmamak nedir bilmiyorum. Ot gibi yaşamadım ama boş geçirdiğim tek bir günüm bile olmadı. Ne yaptıysam hakkını verdim. Eğlendiysem de hakkını verdim çalıştıysam da. Ama bir yere kadar. Gün gelecek çocuğum olacak. O kadar çok çalıştım, o kadar çok kazandım, o kadar çok başardım ki çocuğum olduğunda bu eforu gözümü kırpmadan düşüreceğim. Benim babalığım bu devirin babalık anlayışına benzemeyecek Efsun. Sözüm var kendime."

Beni geri yatırdı kalktığım yere. Merakla sordum. "Nasıl olacak peki?"

Saçlarımı tekrar buldu elleri. "Babacı olacak benim çocuklarım," diye başladı. Bunu düşünmüştü. Planlamıştı. "Hani bir çocuk düştüğünde anne diye ağlar ya benimki baba diye ağlasın. Babasını günde birkaç saat gören bir çocuk olsun diye bu kadar çalışmıyorum. Bu kadar emek onun için değil. Hani olur annesi devlet memuru olur, iznini
gidişini gelişini kendisi ayarlayamaz."

Annesi dedi... Ama ilk kez bu denli rahatsız olmadım. O kadar takılmadım ki buna mimik bile değişmedi yüzümde. "Ben kendi işimin patronuyum. Her türlü ayarlarım kendimi çocuğuma göre. Bakarım ya. Başlarım bu ülkenin oktan boktan dayatmalarına. Kızım acıkınca baba demeyecekse, ben niye yaptım o çocuğu Efsun? Düşsün baba desin, acıksın baba desin. Her gece ben masal anlatmayacaksam ne anlamı var? Hep annelerden beklenen bir ton fedakarlık var. Sebep? Çocuk babanın da değil mi? Ayarlayabiliyorsa annesi kendini amenna, boynum kıldan ince. Beraber bakarız ama yok elinden gelmiyorsa bir şey ben hep oradayım zaten. Ben ömrümün sonuna kadar bakarım."

Öyle şeyler söylüyordu ki, tebessümüm elmacık kemiklerimi sızlatmıştı ama gözlerim de buğulanmıştı sanki.

"Bırakcağım ben böyle bir adam olmayı. Zamanı gelsin, gözüm bir kere bile arkada kalmayacak. Büyüteceğim, besleyeceğim, öğreteceğim. Öyle

kendim gibi başarıdan başarıya koşsun diye de hiçbir şey dayatmayacağım. Sanata mı ilgili sanatını icra etsin spora mı ilgili oradan yürüsün gitsin. Geleceğinin güvencesi benim. Nerede mutlu olacaksa onu yapsın. Babası onun arkasında. Yolu da hep açık."

Biraz daha anlatsa gözlerimden akacak olan yaşların önüne geçemeyecektim. Ara ara düşündüğüm sert baba imajından beni o kadar utandırmıştı ki şimdi ne denirdi bilmiyordum. Anlattıkça anlatıyordu. O kadar güzel bir baba olacaktı ki çocuğu kendini o kadar şanslı hissedecekti ki... Zaten duyguları karman çorman olan bana bunlar çok fazlaydı bu gece. Sesimi çıkarmadım. Zeliha'ya hukuk kazan diye dayatma yapmadığını düşündüm, Kürşat'ın birbirinden berbat olan derslerine rağmen kızmayıp basketbol oynayışını bu evde en çok destekleyen kişi olduğunu...

Hatalarla dolu olduğu kadar o kadar büyük doğruları vardı ki; hataları yanlışa dönüşmüyordu. Kırıp döken biri gibiydi. Öyle onunla yaşamayan bilmiyordu kırmak istemeyen kırdığı yerden de tekrar birleştiren biri olmadığını. Kabaydı mesela. Ama onunla yaşamayan bilmiyordu hassas olması gereken yerde nasıl olması gerektiği gibi davrandığını, yumuşak başını. Çok şey vardı. Fetih iki farklı adamdı. İki farklı adamla yaşıyordum ben. İkincisini gördüğünüzde bu ilk kişiliğini temize çıkarmıyordu; yaptıklarına mantıklı nedenler de sunmuyordu ama bir şeyi öğretiyordu.

İyi vardı. Kötü vardı. Ve ikisi de aynı kişiden ibaretti.

Dakikalar geçti. Belki yarım saat bile oldu. "Hadi uyuyalım." dedi sonra. Mayıştığımı biliyordu. Bunu söylemese birazdan omzunda uyuyacaktım zaten. Yavaşça doğruldum ben, batttaniyeyi sararken ben kendime o bilgisayarını kaldırdı. Sonra tepemde dikildiğinde ben kalkmama yardım eder sandım ama o aniden dürüm gibi battaniyeye dolanmış beni kucakladı.

"Acıkmadı mı karnın?" diye sordu. Cıkladım. Ev halkı uyumamıştı. Saat geç değildi zaten daha. Odaya geçtik, beni yatağa yatırıp üstümü örttü ve kendi yatağını hazırladı.

O sırada kalkıp tütsü yaktım ben de birkaç tane. Odada ciddi bir kirli enerj, vardı çünkü odaya girdiğim gibi o rüyayı hatırlamam bir oldu. Tütsüleri her bir yana koyup yatağa geri geçerken Fetih'de yatağına geçmişti. Sakince elindeki telefonla ilgilenirken o ben yattığım yerden onu izliyordum.

Zihnimden uzaklaştırmak çalıştıkça ben daha çok düşünüyordum. Delirmiş gibi gülüyor ben bu evden gitmeyeceğim diye gülüp duruyordu. Deli miydi neydi? Hatta teyzesinden bizim odayı istiyordu. Kadın gitmişti

ruhu kalmıştı resmen evde. Öyle bir enerji temizliği yapacaktım ki bütün evde kimse o gece fazla temizlikten uyuyamayacaktı.
Çok sinirleniyordum, sinirlendikçe konuşasım geliyordu.

"Fetih." dedim en sonunda. Gecenin softluğuna inat bozacak şekilde gerecektim ortamı. Evet yoksa rahatlamayacaktım. Çok sinirliydim malum şahısın ruhu sanki odada dolaşıyordu.

"Sana bir şey soracağım ama dürüst ol. Yalan söylemek yok. İlk aklına ne gelirse söyle. Kızmayacağım. Gerçekten."

Tütsülerin buharı tüm odadaydı artık. Böyle korkunç zikzaklar çiziyordu. "Hiç hoşuma gitmedi bu cümle. Hayır sorma. Hadi uyuyalım."

Işığı kapatmak için kalkacakken engel oldum. "Sormazsam uyuyamam ya. Bir soru. Dürüst olman yeter. Soruyorum bak."

Yüzüme yapma dercesine baktı ama benim huzura alerjim varmış gibi sordum.

"Hani ben o insanların bu eve geldiği ilk gün karşılaştığımızda bir şeyler söylemiştim."

Telefonunu tamamen kapatıp bana baktı. "Hangi insanların."
Fetih bu kadar silerken ben niye ruhunu bu odada hissediyordum ya? Büyü mü yapmışlardı bana?"

"Teyzen ve kızı." dedim üstünkörü. Sonra hemen devam etmek istedim ama anında yükseldi.

"Hayır hayır. Sakın. Sakın Efsun. Kapat konuyu, sakın ola ki sorma bana bir s-"

"Ben senin yanında ismini övdüm de övdüm ya,"

"Efsun sus ded-"

"Ne düşündün? O an ne hissettin. Anlamına metaforuna kadar konuştuk. Aaa harbiden ne güzelmiş ismi dedin mi? Saf, imasız bir merak benimki. Ne düşündün o an o isim hakkında? Vallahi bak, aklından ne geçti söy-"

"Ben asla ağzımı açmıyorum bu konuda. Sabaha kadar sor. Asla ağzımdan tek kelime çıkmaz. Yatıyorum ben hatta. Konuş dur sen."

"Hayır söyle ya. Kişi hakkında değil isim hakkında fikrin. Fetih cevap ver öyle yat ya. Vallaha bir de sormayacağım bir şey."

Örttü yorganı yumdu gözünü. "Çok mu beğendin o yüzden mi böyle yapıyorsun? Fetih. Fetih uyuma, uyan!"
Sıfır cevapla bana tepki vermezken yan taraftan aldığım yastığı vurdum ana sonuç değişmedi. Bir taraftan konuştum bir taraftan yastığı vurdum. Nasıl

bir tepki verecek bilmiyordum kestiremiyordum ama temennim bana cevap vermesiydi. Mızıkçılık yapan bir çocuk gibiydim.

Ben gözlerini bile açmasını beklememeye başladığım an öyle bir darbe yaptı ki bana yumuşak yatakta olan bedenim aniden yere uçtu, kolumdan beni dövüş sprundaymışız gibi ters taklalı bir şeylerle aşağı çekti. Eğer ki başım bu sertlikte yere değseydi beyin kanaması geçirirdim ama o elini altına koyarak katil olmaktan kurtuldu.

"Derdin ne senin?" diye kızdı üstten üstten bana bakarken. "Kavga mı edelim istiyorsun, derdin ne?"

Bu soruyu sormak için çok geç kalmıştım. Şimdi de böyle sırıtıyordu işte. "Evet Efsun sen bile beğendin, benim beğenmem mi sorun oldu de geç. Niye uzatıyorsun? Uzatmayacaktım ki uyuyacaktım. Ben överken ne düşündün onu merak ettim sadece. Ne yapayım düşünmek istemiyorum ama elimde değil. Hiç yardımcı olmuyorsun."

Tek savunmam buydu. Merak. Tek nedende buydu. Tam açtı ağzını yumdu gözünü derken kapımız destursuzca açılırken Fetih'i nasıl üzerimden ittiğimi anlamadım. Zeliha'nın ufak bağırışıyla arkasını dönmesi bir oldu.

"Özür dilerim," dedi telaşla. "Ben Efsun abla tek var sanıyordum odada. Özür dilerim."

Fetih kendini yatağa bıraktı umursamazca. "Zeliha dönebilirsin." dedim. Bu kız gerçekten hep bizi bastığını sanıyordu.

"Çıkadabilirim."

"Aşkım dönebilirsin dedim."

Ürkek ürkek bize dönerken Fetih hiçbir şey olmamış yatıyordu. "Ben sen nasıl oldun diye bakmaya geldim. Abimin odad-"

Şak diye durdu. Bize baktı, yatağa baktı, diğer yatağa baktı. "Neden yere de yatak serdiniz?" diye sordu. Sonra diğer yatağa da baktı. "O da dağınık. Ayrı ayrı mı yatıyorsunuz?" sesine git gide düşen dehşeti görebiliyordum. Yalan makinem çalışmadı ve o an Fetih'e baktım. Ne söyleyecektik?

Tek bildiği ani hareket etmek olan Fetih beni yerden yere vurmaya devam edip omzumdan tutarak yatağa yatırdı sonra da yorganın altına çekti.

"Benim sırtım ağrıyor, o yüzden yer yatağı serdim." diye gayet makul bir açıklama yaptı da beni niye yatırmıştı bu?

"Yengen de ben sensiz yatamam, senin sinene girmeden uyku tutmuyor deyince kıyamadım onu da aldım yanıma."

NE?!

"Hayır öyle bir şey söylemedim!"

Başımı okşadı Fetih. "İnkar etmene gerek yok Efsun. Tabi bensiz yatmayacaksın. Zeliha'dan mı saklıyorsun? Hem Zeliha sen de ne olur ne olmaz çal güzelim o kapıyı. Hani hoş olmuyor böyle yarım falan kalı-"

"NE DİYORSUN SEN KIZA YA?!"

"Tamam tamam kavga etmeyin çıkıyorum ben, bir daha asla girmem çalmadan. Ama abi anneme söylememi ister misin sırtının ağrıdığını? Genelde bir o iyi geliyor. Diğer türlü uyuyamıyorsun."

Fetih umarsızca gözlerini yumdu ve "Gerek yok. Çıkabilirsin sen." demekle yetindi. Zeliha iyi geceler dileyerek odadan çıktığı an doğrulmaya çalıştım ama Fetih beni biraz salsa da izin vermedi.

"Hayır kalkma." dedi kapıya bakarak. "Zeliha mutlaka anneme ağzından kaçıracak. Ben ne annemin içine şüphe düşürüp yine o ilk zamanlardaki gibi her kapı arkasında gizlice bizi dinleyen kadına tahammül edebilirim ne de annemin aramızın bozulduğunu düşünmesine. Başa sarmayalım Efsun her şeyi. Anneme zaten tahammülüm sıfır. Sakın."

Başımı iki yana salladım hemen ve kapıyı gösterdim. "Kilitleriz. Bunun çözümü bu mu? Ne alaka?"

Bana da yastık indirip yer verdi.

"Perdenin aralıklarından yine bakar o. Lüzum yok. Bak kırk yılda bir erken uyuyayım dedim burnumdan gelmesin, genelde hep ev halkı uyuduktan sonra uyurum. Kaldırıp çalışma odasına gönderme beni. Uyu ben gece uyanırsam seni taşırım yukarı."

Ağzımı açmama bile izin vermedi. "Hadi." dedi ricayla. Hatta binbir ricayla.

"Gece kalkıp gideceğim ben yatağa."

Başını salladı itiraz etmeden. Sırtımı ona döndüm. "Önce benimle tartışmamak için, sırf muhattap olmamak için cevap verme sonra yatağımdan et beni. Çünkü tartışsan yenilirdin. Unutmaycağım ben bu cevap vermeyişini. Gece de kalkıp yatağıma gideceğim."

Ben bunları söylerken kalkıp ışığı kapattı. Gözlerimi yumdum. Cevap vermeden uyuyacaktı. Biliyordum. Öyle sanıyordum. Benim tüm sinirimi stresimi alıp, sabaha kadar deliksiz uyumama neden olması hiç adil değildi. Sinirli sinirli uyursam tam dalmazdım ama o buna izin vermedi.

Geldi kıvrıldı yanıma nefesini başımın üzerinde hissettim ve tıpkı o şarkıda yaptığı gibi bir cevap verdi bana.

"*Yenilirsem yenilirim*," diye fısıldadı kulağıma. Saçlarıma bastırdı beklemediğim bir anda dudaklarını "*ne çıkar yenilmekten? Seninle*

çarpışmak kişiliğimi pekiştirir benim."*
Bildiğim dizeler kulağıma bu an için yazılmış gibi gelirken kaşlarımı çattım.

Fetih bana niye bunu yapıyordu?

"Efsun," dedi sonra hala saçlarımdaydı. Bir kez daha engelleyemediğim bir öpüşü oldu. Gönlümü mü alıyordu canımı mı bilmiyordum. Ben tepki vermesem de bana sesleniyor sandım ama hayır öyle değildi. Benden değil, ismimden bahsediyordu. Son cümlesinden sonra kolunu bedenimin üstüne atıp o da deliksiz bir uykuya daldı.

"Efsun, en güzeli."

**: Ülkü Tamer-Düello*

Bu hafta tabi ki alıntı gelecek. Biraz iyileşirsem bölüm de erken gelir. Soru cevap kurucuğunu hesaba bırakıp hesabı da yarına kadar açığa alıyorum.

Instagram: serceyioldurmekofficial

Ve son olarak, daima;

HERKESE MERMİ SİZE ÇİÇEK🌸

XXXIV- "ZİHNİN SAVAŞI"

Ayayayay geç kaldım.

Hemen yıldıza basalım mı? Bölümü yayınlayıp hemen yazım hatalarımı düzenliyorum. Ortalarda çıkıp tekrar girin olur mu?

Bölüm sonunda görüşürüz❤

Keyifle okuyun❤

Gece yarısına az bir vakit kalmış, evin bahçesinden sarkan ağacın dalları duvarları aşıp dışarıya doğru sarkıyordu. Duvarlar yüksekti. Birinin atlamayacağı kadar yüksek. Korumalı. Güvenli.

Çünkü evde minik bir tehlike vardı.

Minik, sahiden çok minikti.

Topuklu ayakkabılarımın üzerinde evin bahçesini aştım hızlıca. Hakim olan sessizliği farkındaydım ama bir umut uyumamışlardır diye düşünmeden edemiyordum. O tangır tungur topuk seslerim cam kapıdan içeriye doğru girince kısıldı. Işıklar açıktı, Fetih elbet eve geleceğimi biliyordu. Sebep bu ya hiçbir ışığı kapatmamıştı. Sebep bu ya, bu ev biraz farklıydı. Diğer evlerin aksine ışıklar özellikle açık bırakılırdı.

Etrafa baktım. Her şey derli topluydu. Bu da demekti ki gerçekten uyumuşlardı. Yoksa akranlarına göre dağınıklığı dillere destan olmuş kişi mutlaka bir yere herhangi bir şeyini atardı ve o şey gecenin son saatlerinde yapılan toplama işlemine kadar bulunmazdı. Ayakkabılarımı çıkardım, uykusu çok hafifti. Pamuk ipliği benzetmesini bile yapamayacak kadar çok.

Gözüm kapalı atabileceğim adımlar beni merdivenlere yönlendirdi önce. Tık tık çıktım yukarı parmak uçlarımda. Ayaklarım ilk bir miktar diğer odalara göre küçük ama epey ferah, göz yormayan ama iç açıcı renklerle donatılmış, her tarafında oyuncaklar olan yere gitti. Beşik boştu, oda gibi. Zaten bu oda, diğer odadan önce olmasa kesinlikle ilk diğerine bakardım.

Evde ölüm değil uyku sessizliği vardı. Bu sessizlik o kadar mayıştırıcıydı ki gidip bu enerjiyi eve yayanların yanında uyumak istiyordum. Hafızam her şeyi silmiş gibiydi. Böyle sanki bu yaşta doğmuş bu eve bırakılmıştım. Bir tek adımı, Fetih'i ve adını koyduğumu biliyordum. Başka hiçbir şeyi

bilmiyordum. Bu evin yolunu biliyordum, bu evde hangi oda nerede biliyordum, bu evde kim uyuyor onu biliyordum. Başka da bir şey yoktu. Kafamın içi yine de boş değildi. Bunlar o kadar büyük şeylerdi, o kadar yer kaplıyorlardı ki zaten. Zorlamıyordum kendimi. Ve bu sanki o kadar hassas bir rüya ya da hayaldi ki zorlasam büyüsü bozulacaktı. Düşünürsem çok şey hatırlayacak gibiydim ama düşünmek asla yapacağım bir şey değildi. Tam da şu an. İlk kafamı uzattığım odada gördüğüm iki bedene kadar.

Bir tane kocaman, bir tane küçücük iki beden.

O kadar küçük ya da o kadar büyük ki birinden biri, tek beden gibi gözüküyorlardı. Her şeyleri o kadar tezattı ki, burun buruna oluşları beni bir an güldürdü. Birinin burnu nohut kadardı diğerininki onun yanında kocaman kalmıştı. Birinin eli kocamandı diğeri kavramaya çalıştığı parmağı sarmalayamamıştı bile. Burun burunalardı ve ağızları arasına minikliğine bakmadan tutmaya çalıştığı o parmak girmişti.

Öyle ki Fetih mutlaka uyuyana kadar sayıklar gibi, mırıldanır gibi ve soluklanır gibi belli aralıklarla öpüp durmuştu o eli. Ben yemek istiyordum, o nasıl bu kadar zarif kalıp öpebiliyordu bilmiyordum. Buradan ibaret olan hafızam bir şeyi daha hatırlıyordu.

Benim küçük kızımın başında doğduğu ilk günden beri tokaya benzeyen, kocaman, onu hep aşırı süslü ve bir moda ikonu gibi gösteren bebek ribanası vardı. Böyle fiyonklu. Her renkten bir tane olan. Ve Fetih benim yokluğumda bile aksatmıyordu takmayı. O da alışmıştı. Alıştırmıştım ya da. Bilmiyordum.

Etrafa baktım. Yandaki fiskosun üzerinde bir sürü kağıt vardı ve o kağıtlarda da tezatlık devam ediyordu. Sessiz sessiz oraya yaklaştım.

Bu dünyadaki en güzel şey o an bana; iki yaşına bile girmemiş olan bir bebeğin tüm renkleri kullanarak epey sürrealist bir resimle üzerinde büyük büyük raklamların yazdığı ihale kağıtlarının iç içe olması geldi.

Dünyanın en güzel rengiyse kesinlikle Fetih'in kaleminin etrafına bulaşmış pembe renk olabilirdi.

Pek tabi en güzel izse o onlarca birbirinden önemli toplantı masalarında, birçok insana günlerce mesai yaptıracak kağıtlardan birinin tam ortasına bırakılan bir el iziydi.

Küçük ama merkezde olan, rengarenk bir el izi. O kağıt hepsinden ayrı konulmuştu. Anlıyordum, bugün sanatçı çok çalışmış sanat sever de büyük bir saygıyla yaptıklarıyla ilgilenmişti. Bu el izi babaya "Baba, baba beğendin mi?' Şeklinde müjdelenmiş 'Bak senin resim defterine ben de resim

yaptım!" diye büyük bir coşkuyla sunulmuştu. Kendi izini bırakmıştı. İmzasını atmıştı. Ve babası da bu eseri en az müjdelendiği kadar büyük bir coşkuyla beğenmiş, övgüler yağdırmıştı.

Yüzümde artık o yorgun emare yoktu, güller açıyordu. Yorgunluk bazen, ufacık şeylerle dağılabiliyordu ve bu bir mucize gibiydi.

Parmak uçlarımda yatağın boş tarafına doğru ilerledim. Üzerimdeki ceketten kurtuldum ilkten. Karşımda bir tablo vardı ve ben Raif Efendi'den halliceydim. Aynı hayranlık, aynı takılı kalış.

Yavaş yavaş, sık sık durarak yanlarına yattım. Ne kadar dikkat etsem de küçük beden kıpırdandı, bir an tuttuğu parmağı bıraktı, iki kez içimi akıtacak şekilde mır mır konuştu. Ben o kadar ona odaklanmıştım ki, uykusu pamuk ipliğine değil de yanındaki miniğe bağlı olan Fetih'in gözlerini araladığını fark etmedim bile. O uykulu, mahmur ses "Efsun," diye pürüzlü bir sesle bana seslendiğinde işaret parmağım dudaklarıma gitti "Şşşt," dedim diken üstünde. Aramızdaki hala mır mır konuşup ağzında olmayan şeyi çiğniyordu. Aynı diken üstüne Fetih de geldi ve ikimizde hareketsiz durduk bir süre. Önce mırıltıları durdu, ardından çiğneyişi. Ve gözlerimiz babasıyla aynı anda buluştu, anlaşmadan yavaşça geriye doğru gidip pamuk üzerinde yürür gibi kalktık yataktan. Ben Fetih'e doğru ilerlerken o iki kenarına yastık koydu, pembe battaniyesini örttü ve geri çekilmeden önce bir an dibinde durdu. Öpmek istiyordu ama öpemiyordu. Sadece işaret parmağının tersi bir an yanağında dolaştı birkaç saniye. Ardından risk almayıp çekildiği an dip dibe kaldık. Bir adım yer açmak için geri çekilmeye yeltensem de belimden yakalandım.

Kızını öpemedi belki ama benim yanağımı yakaladı. Önce öptü, ardından öptüğü yeri ısırdı. Ellerim yüzüne ulaştı, yanaklarını avuçladım. Belimdeki eliyle ayaklarımı yerden kesip beni odadan çıkardığında kapıyı da kapattı aynı zamanda. "Hoş geldin." Derken dudakları yüzümde geziniyordu hala. Sakallarını kesmişti çünkü artık sadece beni öpmüyordu. Artık bir tek benim yüzüm tahriş olmuyordu.

"Geç kaldım." Dedim dedim parmaklarım yanaklarını okşarken. İçimde bir ömür taşıdığım bir özlem vardı sanki. Her şeye o kadar aittim ki nerede olursam olayım yabancılık çekecektim. Ve bu aitlik o kadar farklıydı ki biraz olsun kafamın içinde sorgulasam bu andan kopacak, bu evrenin dışında kalacaktım.

Bir hayal gibi, bir rüya gibi...

Tüylerim diken diken oldu, bir an gözlerimi yumdum. Rüya gibi. Uyanacakmışım gibi. Bu andan kopacakmış gibi. Bedenimi saran korku silsilesi Fetih'in dudakları sayesinde vücudumda çok kalmadı, gözlerimi yumup saçlarımda dolanan dudaklarını hissettim sadece.

"Seni bekleyecektim de biliyorsun bizimkini, mır mır. Mayıştırıyor adamı."

Başımı hızlıca salladım. Hem kafamdaki o korkutan şeyi atmak için hem de onu onaylamak için. "Biliyorum." dedim dudaklarımın denk geldiği yeri, çenesini, öperken.

Bir süre öylece tensel özlem silsilesi içinde durduk. Sadece dinlendik, bir an soluklandık. Düzenli düzenli nefes alıp verdik. Uyumak gibiydi bu an, dinlenmek gibi.

"Yemek yedin mi?" diye sordu bir zaman sonra. Başımı iki yana salladım. "Ama aşağı inecek takatim yok, uyuyalım yarın yeriz."

Uykuya yemekten daha çok ihtiyacım vardı. Elim Fetih'in elini tuttu onu odaya sürüklemek için ama o benden daha kıvrak davrandı ve kucağına aldı beni iki üç saniyede. Ağzımdan çıkacak her türlü sesi engellemek için ilk işim elimi ağzıma örtmek oldu.

"Uyuyalım yarın yeriz," diye söylendi merdivenleri inerken. Başımı omzuna bıraktım. Bilmiyordu ki ben inene kadar bile uyuyacak kadar yorgundum. "Aklını sevsinler senin." diye tamamlarken cümlesini istemsiz ve kontrolsüzce cilveli cilveli konuştum.

"Fetiiiih,"

"Efsuuun."

O cilveli değildi, alay ediyordu. Burnumu huylansın diye boynuna sürterken "Ne yemek yaptınız, Fetiiiih?" diye devam ettim aynı şeye.

Sallana sallana indiğimiz merdivenlerde başım bir an olsun kalkmamıştı omzundan. "Kızım ne isterse onu."

Ve evet, başım omzundan usulca kalktı. Alıngan bir ifadeyle ona baktım. "Ben ne istersem onu yapmazsın ama."

Yüzündeki sırıtışı izledim bir an. Kafasına kafasına vurma isteğiyle dolup taştım.

"Onu kandırıp her yemeğine et koyabiliyorum," diye açıklamasaydı kendini. "Senin aksine. Makarna istedi. Ona makarnalı et sote yaptım."

Etli makarna değil ama, makarnalı et...

Tezgahın üzerine oturturken beni burnumdan makas alıp dolaba yöneldim. Bacaklarımı bir ileri bir geri sallarken Fetih önce mutfağın loş

ışıklandırmasını açtı, sonra diğer ışıkları kapattı. Şimdi bana göre romantik ona göre tahminimce göz yormayan bi hal aldı bu aydınlık. Bacaklarımı salladığım yerde mutfağı inceliyordum.

Her şey yerli yerindeydi. Bir bardak bile yoktu.

Buzdolabının üzerinde beş tane fotoğraf vardı.

Rafta on bir tane kahve fincanı vardı.

On sekiz tane mavi okyanus desenli tabak vardı.

Takvim yaprağı 21 Mayıs 2021'i gösteriyordu.

Bir köşede turşu kavonozları vardı. Hepsi kırmızı kurdelayla süslenmişti.

Fetih ocağın altını yakıp bana yaklaştı. Bacaklarıkm o yerini alsın diye aralandı ve bedenini iyice yaklaştırdı bedenime.

"Neler yaptın bugün?" elleri saçlarımda geriye doğru tararken, gözüm arkada bir karartıya takılmıştı. Ne olduğunu seçemiyor olsam da dikkatim tamamen onda değildi zaten.

"Her zamanki gibi. Siz?" sesimdeki dalgınlık bakışlarıma da yansıdı, iyice koptum Fetih'ten o karartıya odaklandım. Fetih beni severek anlatmaya başladı. Sadece duydum, dinleyemedim. Önce o karartının bir gölge olduğunu fark ettim. Fetih'in dokunuşları azalmadı belki ama benim hissiyatım azaldı. Sonra o karartının bir insana ait olduğunu fark ettim. Fet,h susmadı belki ama sesini daha az duymaya başladım. Ardından elektirik çarpmışcasına beni hoplatacak o kişiyle göz göze geldim.

Zühre Karadere'yle.

Gözlerim nasıl hemen sulandı bilmem ama dokunmadan ağlayacak kıvama geldim kısa sürede. Fetih'in ne dokunuşları kaldı ne de sesi bedenim üzerinde. Sadece bir çift gözle bakışıyorduk. Simsiyah giyinmişti. Işıktan değildi, üzerindeki gerçekten de siyah uzun bir elbiseydi. Depremde sallanan bir biblo gibi titreştim. Ayazda kalmış gibi, zelzeleye maruz kalmış gibi.

Sesim soluğum çıkmayacak gibiydi. Dilimin nasıl lal olduğunu bilmiyordum ama o lalliğin nasıl çözüldüğünü görebiliyordum.

Zühre Karadere'nin kucağında olan minicik beden. Bebek. Benim bebeğim. Ritmik şekilde gözlerimin içine bakarak kucağındaki bebeğimi sallıyordu.

Önce bağırmak istedim. Bağıramadım.

Kalkmak istedim. Kalkamadım.

Konuşmak istedim. Konuşamadım.

Üzerime bir şey oturmuş, bir kapana kısılmış gibi, bir bataklığa saplanmış gibiydim. Hayır bağırıyordum ama sesimi ben bile duyamıyordum. Ellerimi tezgah mermerine vuruyor ama bu çırpınışımı sadece Zühre Karadere görüyordu. Kulaklarımda kafamı duvarlara vurduracak bir basınç, ayak bileklerimden beni yerin altına çeken bir güç, ses tellerime kelepçe takan bir kuvvet ve üzerime oturmuş bir varlık. Çıldırmış gibi bebeğimi ondan almak için kendimi yerden yere vurmaya çalışırken tek bir cümle duymaya başladım.

"On çocuğun olsa
On çocuğun olsa birini bile
On çocuğun olsa birini bile benim kucağıma
On çocuğun olsa birini bile benim kucağıma vermezdin."

Adım attı. Bu cümleyi tekrar edip kucağındaki kızımı sallamaya devam ederken evin çıkışına doğru yürümeye başladı. Bileğimdeki eller beni daha çok çekti aşağıya, boynumda varlığı hissiyatta kesin ama fiiliyatta muamma bir el boğazımı sıktı. Milim oynayamayadım, çığlıklarımı duyamadım. Sadece o.cümle tekrar etti.

"On çocuğun olsa
On çocuğun olsa birini bil-"

"EFSUN!" suratımda hissettiğim baskıdan tıpkı boğazımdaki baskıdan kurtulmaya çalıştığım gibi kurtulmaya çalıştım.

"EFSUN, UYAN!" Ne o el, ne o baskı bitti hatta yenisi eklendi. Suratıma soğuk bir ıslaklık çarptı. Kurşun yemişim gibi ne zaman kapandığını bilmediğim gözlerimi aralandı, boğulma tehlikesi atlatıp suni teneffüsle hayata döndürülmüş bir canlı gibi göğsüm sarsıldı nefesim boğazımdan kesik kesik geçti.

Fetih beni bir çırpıda doğrulturken korkuyla etrafa baktım ilk birkaç saniye yine. Yine o kadını aradım, yine o bebeği. Yine o bakışları. Ama hayır yine sadece tek aynı nokta Fetih oldu. İçimdeki katlanılmaz acıyla inleyerek başımı geriye doğru atmak istesem de Fetih buna izin vermedi ensemden dik tuttu başımı.

"Tamam tamam, geçti." Dedi çaresizce. Evet çaresizce. Tam bir haftadır bunu yaşıyorduk biz, geçmediğini o da biliyordu. İnlemelerim, sızlanmalarım sürdü, kendimi yatağa bırakmak için çok uğraştım ama izin vermedi. Yanıma oturdu, gövdesini arkama yerleştirip inatla arkaya düşen başımı kendine yasladı.

"Geçmedi." Dedim ağlak bir sesle. İsyan ediyordum artık. Nefret ediyordum artık sabahlardan, yataklardan, uykulardan. Tam bir haftadır. Tam bir haftadır. Fetih bu isyanım bitene kadar saçlarımı okşadı yavaş yavaş. Tam bir haftadır olduğu gibi. Sızlanmalarımın arttığı yerde dudaklarını bastırdı saçlarıma. Tam bir haftadır olduğu gibi.

O yer yatağında 'gece kalkacağım' naralarımdan sonra ertesi günü ikimiz de öğleden sonrasına kadar uyumuştuk. Tek bir an bile uyanmadan. Hastaneye gitmediğim günlerde en fazla ona kadar uyurdum halbuki ama o sabah kalktığımızda akşam yemeği hazırlıklarına başlanmıştı. Hadi ben işe gitmeyecektim, Fetih'de kaytarmıştı. İşin doğrusu uyuyakalmıştı. Tek bir an bile yoktu gözlerimi aralayıp saate baktığım. Uyumuştuk öylece. Bebek gibi.

O gece bazı şeylerin başlangıcı ve sonu olmuştu. Mesela o kadar rahat uyuduğum son geceydi. O geceden sonra her gece aynı rüyayı görüyordum. Karabasanı da, Zühre Karadere'yi de iliklerime kadar hissediyordum.

Mesela Fetih'in dudaklarını o geceden sonra çok daha sık hissediyordum tenimde. Her sabah, sakinleşene kadar. Garipsemiyordum artık bunu, o gece bir şey olmuş ve bu bir şekilde aramızda normalleşmişti. Nasıl olmuştu bilmem ama olmuştu. Memnundum. Evet memnundum. Fetih beni yatıştırmasa ben saatlerce ölü gibi olurdum bu gördüğüm şeyden sonra.

"Aynı rüya mı?" Parmak uçları alnıma masaj yapıyordu. Bütün vücudumu arkamda olan ona bırakmıştım. Başımı salladım ağır ağır.

"Yine mi anlatmayacaksın?"

Dudaklarım aşağı doğru büzüldü. Başımı bu kez iki yana salladım. Ne anlatacaktım, nasıl anlatacaktım? Bir haftadır beni zorlamaya yeltendiğinde neredeyse ağlayacak noktaya geldiğim için yapmıyordu bunu. Bilinçaltımın oyunuydu biliyordum. Fetih bana kafasındaki baba imajını anlattıktan sonra olmuştu bu. Kendime kızmaya zaman bulamamıştım. Neden bu rüyayı böyle görüyorum diye kendime kızamamıştım bile. Bilinçaltıma nefretimi kusamamıştım. Bu rüyadaki anne neden benim, neden bu yerdeyim diye kendime kızamıyordum bile. Çünkü daha sarsıcı bir şey vardı. O karabasan, o kadın, o bebek ve o cümle. Delirmiş gibi bu cümleyi kafamda kuruyordum bütün gece. Dudaklarım uçuk çıkarmıştı bir sürü. Diş etlerim yara olmuştu. Fetih'in ellerinde hep tırnak izlerim vardı.

"Ne oldu anlasam bir Zeliha'yla sana." Sıkıntısı geldi göğsüme sindi. Çok çaresiz hissettiğini fark ediyordum. Bir taraftan kardeşi onu hıçkırıklarla

ağlatacak rüyalar görüyor, diğer taraftan eşi her gece aynı rüyalarla cebelleşiyordu. Ve elinden bir şey gelmiyordu.

"Uyumayacağım ben artık." Dedim bitkince. Tek çözüm buydu artık.

"Saçma sapan konuşma."

Omuz silktim "Çok mantıklı. Uyumasam görmem de. Çok iyi fikir. Uyumayacağım artık. Sabaha kadar dolanacağım ortalıkta." Saçlarımdaki dokunuşları sıklaştı hiçbir şey söylemedi. Biliyordu ki ben bozuk plak gibi takılmıştım. Durmadan aynı şeyi söyleyecek ama akşam da gözleri ilk kapanan olacaktım.

📌📌

"Ne yapabiliriz peki? Hani elimden geldiğince bir şeyler yapmaya çalışıyorum ama tepkisiz. Çok tepkisiz," dedi Fetih öylece. "Mühim değil. O sınavda iyi bir sıralama yapması mühim değil, o sınava girmesi bile mühim değil. Ama o çıldırmış gibi çalışıyor. Yemek yerken bile bir şeyler ezberleme çabası var. Biz elimizden geleni yapıyoruz ama kolundan sürükleyemem ben Zeliha'yı."

Hep aksi olurdu, bu ortamda Fetih sessizce dinler hep ben soru sorardım ama şu an tam aksiydi. Fetih soruyordu. Ya da çırpınıyordu bilmiyorum. Ben sadece dinliyordum.

"Zorla bir şeyleri yaptırmak kişiye ödül değil ceza olur zaten Fetih Bey. Zeliha kendisi istemeli. Onun kafasının içini susturamayız ama o sesi dinlemesini engelleyebiliriz. Mutlaka hayır diyemeyeceği şeyler vardır. Özellikle onu bir şeylere çekiştirirseniz uzaklaşmak, kaçmak yapacağı ilk şey olur. Onun için bir şeyler yapıyor gibi olmayın onu yaptığınız şeye katın. İkinizle sohbet etmek en büyük hobisi. Sohbet etmek, evet. Belki çok basit ama onun için paha biçilemez bir zevk. Zeliha gerçek anlamda sadece sizin yanınızda iyi. Ona zaman zaman hobilerinize dahil edin. Onun için bir şeyler yaptığınızı hissetmek yerine zaten yapacağınız şeye eşlik etmek daha iyi gelecektir ona. Zeliha için endişeleniyoruz çünkü çalışması gereken o sınav geçip gittiğinde çok büyük bir boşluğa düşecek." Duraksadı ikimize de tek tek baktı.

"Bir şeye tutunmuş ama o tutunduğu şey sonsuzluğa açılmıyor. Şu an haberlere, çevresinde olanlara, ona söylenenlere tıkamış kulaklarını. Sadece tek şeye odaklanmış. Sosyalliği bile sıfıra inmiş bir durumda. Hedefinin ötesindeki gerçek hayata çekersek onu, rüyalar da azalır zaten. Zeliha içe bağımlı bir kız. Rüyalar onun tek sahnesi."

Fetih'le bakıştılar bir an. Gözlerimi kadının blazer ceketinde dolaştı.
"Dediğim gibi en önemli kon-" Aydan Hanım'ın gözleri aniden sadece bana odaklandı ve sustu. "Efsun sen iyi misin?"
Bu soruyla yerinde büzülmüş olan bana baktı Fetih. Üşüyor gibi gözüküyordum ama öyle değildi. Sadece o şekilde duruyordum. Hatta ceketimi bile çıkarabilirdim.

"İyiyim." Dedim zoraki "Biraz uykusuzum sadece. Lütfen devam edin siz." Bomboş bakıyordum, muhakkak fark etmişti. Çok sessizdim milyon tane soru sorardım halbuki.

Fetih'in eli ellerime dokundu bir an. Sanırım üşüyüp üşümediğimi anlamaya çalıştı. Ruhsal bir üşümeydi benimki. Bir an bakıştık. Biraz anlaştık. Sonra tekrar Aydan Hanım'a baktık dikkatle. Elimi bırakmadı Fetih. Bırakma gereği duymadı doğrusu. Aydan Hanım, yüzünde nahif bir gülümsemeyle önce ellerimize sonra yüzüme baktı bir an, ardından devam etti.

"Rüyalar ya geçmişimizde aşamadıklarımızdan doğar, ki burada en önemli neden genellikle zihnimize mıhlanan şeylerle karşı karşıya kalmamızla ortaya çıkar. Mesela bir renk, bir kıyafet, bir kelime, bir cisim ya da çağrışım yapan bir haber. Zeliha tedavi de görse, hayata çok güzel geri adapte de olmaya çalışsa senelerce televizyonda her gün karşılaştığımız o haberler bizi bir etkiliyorsa onu beş etkileyecek. Biz bir gün durakasayacağız o, on gün. Çevresine gösterdiği bir Zeliha var, bir de bunun aksine kafasında hiç susmayan bir Zeliha. Onu ben de dahil herkesten gizliyor. Ama en başta da kendinden. Ve yalnız kaldığı her an onunla baş başa. Bu bastırma çabası rüyalarda patlak veriyor olabilir. Rüyalar zihnimizin portleridir Fetih Bey,"

Rüyalar zihnimizin portleridir.

Bunu yapmak kendimden nefret ettiriyordu ama bu anlatılanlar Zeliha için olsa da ben kendimle eşleştiriyordum. Elimde değildi. Yapboz parçaları gibi birleştiriyordum. Vicdan azabı çekiyordum, çok bencilce davranıyor, Zeliha'ya haksızlık yapıyordum sanki ama engel olacak güç kuvvet de yoktu elimde. Bir haftadır aynı rüyanın süzgecinden geçen zihnim artık benden bağımsızdı çoğu anda.

"Zihnimiz buradaki sanatçı. Dışa vurmadığımız, herkesten belki kendimizden bile sakladığımız her şey orada bir yapıta dönüşüyor. Ya geçmişimizde aşamadıklarımız demiştim. Ya da gelecekte olmasını istediklerimiz. Muhakkak temel ikisinden birine dayanıyor. Belki de her

ikisine. Bir şeyi çok fazla istersek, çok fazla arzularsak zihnimiz bizi boşvermez. Muhakkak istediğimizi bize verir. O ruhsal tatminkârlık için görürüz rüyada o çok arzuladığımız şeyi. Ama bunlar güzel rüyalar olur bizim için. Sanmıyorum ki Zeliha'yı çığlık çığlığa uyandıracak şey gelecek hayalleri olsun. O fazlasıyla olağan şekilde geçmişinden görüyor. Bunu ne tetikliyor o bizim için önemli. Yok edilesi bir şeyse, beklenmemeli. Göz önünden alınmayacak şeyse bunu Zeliha gözünde normalleştirmek önemli. Hayata tam anlamıyla o zaman geri gelecek. Rüyaları o zaman gelecek odaklı olacak. Bu da onu sosyal hayata kazandırmakla olur."

Belki bambaşka bir şey sorulacaktı. Konu Zeliha'ydı. Ben aklımı bir türlü toparlayamıyordum ama konu ben değildim. Benim rüyalarım değildi ama yapamıyordum. Sorularımdan da onları sormaktan da kaçamıyordum.

"Peki bir rüya hem geçmiş hem de gelecekle alakalıysa?" Bu cümle belki de en çok bana eksik ve yanlış geldi. Böyle o kadar yetersiz bilgi vermiştim ki telaşla ekleme yaptım.

"Yani gelecek derken. Hayal edilen bir şey yok. Yok yani. İleriden bir şeyler ve geçmişten bir şeyler. Hani arzulanan bir şey yok ama gelecek gibi. Offf," dedim sıkıntıyla. "Anlatamadım değil mi?" Yüzümü sıvazlarken iki kişinin yanında tek başına debelenip durdum. Fetih meselenin Zeliha olmadığını farkındaydı ama tam olarak neyden bahsettiğimi de bilmiyordu.

"Zihnin savaşı." Dedi Aydan Hanım. "Sadece kötü şeyleri yok saymayız ki. Bazen dünyanın en güzel şeyi yanlış ya da içten içe istemeyi bile reddettiğimiz şeylerse veya deli gibi istediğimiz ama delicesine istemekten korktuğumuz şeylerse zihin orada bir savaş açar kendine. İstediğini sen bile fark etmezsin belki, kendinden bile gizlersin tıpkı o kötü anılar gibi ama kafanın içini kontrol edemezsin. Geçmiş ve gelecek iç içeyse bir de, bu savaşın kazananı olmamıştır. Rüyalar portredir Efsun ve tek bir çizgi bile kendiliğinden çizilmez. Tek bir renk bile kendiliğinden oluşmaz. Biz farkında olalım olmayalım, o rüyalar zaten görülmeden önce muhakkak kafamızın içinde vardı. Sadece uyku onları birleştirdi. Sahneledi. Bu çok ama çok derin bir konu," dedi söylediği ona göre üstünkörü cümlelerin benim içimdeki dünyada magmaya kadar indiğini bilmeden. Bir şeyler anlatıyordu. Bir şeyler söylüyordu. Yanlış olabileceğini dillendirmek istiyordum. İstisnalar vardır demek istiyordum. Her rüya önceden canlandırılmazdı ki beynin içinde. Mutlaka vardı aksi. İnsandan bahsediyorduk. Matematikten değil. İnsan için iki iki daha her zaman dört etmezdi ki? Bunu niye eklemiyordu cümlelerinin sonuna?

Fetih'e çevirdim gözlerimi. Karşıda bir boşluğa dikmişti gözlerini. Sanki o da bu ortamdan çok bağımsız şeyler düşünüyordu. Sanki onun da derdi Zeliha'dan sapmıştı. Sanki o da benim gibi bir şeylerin aksini savunmak istiyordu ama saygısızlık olmasın diye susuyordu. Bana mı öyle geliyordu yoksa onun da bu sorgusuz sualsiz dalmış gözleri geceleri onun kapısına gelen bazı rüyaları mı canlandırıyordu?

Bakışları beklenmedik anda beni buldu. O kadar kendimi gördüm ki o gözlerde. O kabullenmeme, o sebep arama, o yerli yerine oturtamama. Doluya koyunca almayan, boşa koyunca dolmayan o çıkarımlar ve el mahkum sessizlik. İkimiz de birbirimizin rüyalarından habersiz sadece baktık yüzlerimize. Ben ne gördüğümü biliyordum, peki Fetih benim onunkileri merak ettiğim kadar merak ediyor muydu benim ne gördüğümü? Acaba Fetih'in rüyaları benimkiler gibi anlatılamaz mıydı? Değildi muhtemelen. Öyle olsa o da benim gibi benden kaçardı herhalde. Günlerce bir şeye takılı kalırdı. Ama hayır bu ilişkide buna maruz kalan bir tek ben olmuştum. İçimden tiz bir sızı geçti. Çok tiz, can gıcırdatan. Yutkunmamı bile engelleyen. Sebebine kafa yoramadan gözlerimiz ayrıldı. O an utanç ve adını bir türlü seçemediğim başka bir duygu daha sinsice gezindi bedenimde. Böyle rüyaları görmek utandırıyordu beni. Böyle rüyaları bir tek benim görmemse o diğer duygunun sebebiydi. Biliyordum. Adı sanı yoktu ama temeline kadar biliyordum. Keşke bilmeseydim ama biliyordum.

📌📌

Bir kadının kara deliği kesinlikle çantasıydı. Ve telefon o çantanın kuyruklu yıldızı.

Topuklu ayakkabılarım üzerinde evin önündeki taşlara takıla takıla telefonumu arıyordum. Yere yuvarlanacaktım, Fetih'i arayıp kargolarımı getir artık diye çirkefleşmek için. Değer miydi? Değerdi.

Hayır değmezdi. Çünkü debelenerek girdiğim evde hiç olmayan bir şey oldu ve Fetih'i gördüm. Zeliha'yla merdivenlerden indikçe kızın kapşonunu örtüyor, bütün yüzünü gözünü kapatmaya çalışıyor ama Zeliha'nın geri açmasıyla döngüye giriyorlardı. Zeliha en son da dayanamayarak Fetih'in koluna vurdu ama söz konusu Fetih'ti. Ona yastık fırlatılıyorsa, o muhakkak koltuk takımı atardı. Zeliha'yı merdivenlerden atabilecek kadar ileriye gitti. Her ne kadar sıkı sıkı tuttuğunu görsem de Zeliha'nın o korkuyu hissettiğini farkındaydım. Bu bağırışı da o yüzdendi.

"Atayım mı seni? Bana bak bana, tüküreyim mi aşağı?"

Zeliha'nın yalvarışları, Fetih'in söylenmelerini bir kişinin sesi böldü. Tabi ki benim.

"FETİH!" Diye bağırdım. Sadece Fetih bana baktı, Zeliha kıpırdasa düşeceğini sanıyordu. "BIRAK KIZI!"

"Efsun abla!" Zeliha kara görmüş denizciler gibi bağırdığında Fetih ikimize baka baka Zeliha'yı önce iter gibi yapıp benim kalp atışlarımı hızlandırdı sonra bıraktı.

"Yengene dua et." Demesine kalmadan Zeliha merdivenleri ikişer üçer koşarak indi ve üzerime doğru depar attı. Ben kollarımı açamadan o üzerime atlarken "Atacaktı beni!" Dedi nefes nefese. Elim direkt saçlarını buldu, bir anne şefkatiyle sardım sarmaladım onu. Yani bir kediyi sarıp sarmalar gibi. Fetih'e kızmak için oraya yükselen gözlerim bir cama çarpar gibi durdu. Bizi izleyerek bize doğru ilerleyen adama baktım.

Baştan aşağı. Jilet gibi üzerine oturmuş takımına. Boyuna bosuna. Kravatından, kol düğmesine. Saçlarından ayakkabılarına. Ne oldu uzun uzun anlatamaz, açıklayamazdım belki ama nevrim döndü desem yerli yerinde olurdu. Gözlerim daha çok açıldı, Zeliha'nın saçlarındaki elim neredeyse takatten düşecek gibi oldu. Vücudumdaki bütün kaslar nasıl oldu da böyle yoruldu aniden bilmiyordum. Yutkunmak bir kenara nefes bile geçmedi içimden.

Yirmi bir kere bismillahirrahmanirahim.

Böyle mi işe gitmişti? Hayır bu şekilde değildi. Değildi. Yeni giyinmişti.

"Hazırlan Efsun." Dedi saatine bakarak, "Düğüne gidiyoruz."

Kafamı toparlayamadım o an bir kez daha süzdüm Fetih'i. Bir yere mi gidecekti? Nereye gidecekti? Gitmeseydi nereye gidiyordu? Neresi için böyle giyinmişti? Kim olacaktı o ortamda? İlik delik diyorlardı sonra, nereye gidiyordu bu adam? Dizini kırıp oturmayı bilmiyor muydu, nereye gidecekti ya?

"Aloo," diye önümde bir el sallandı. "Sana söylüyorum." Önümde şıklatılan ellerle daldığım yerden sarsılarak koptum.

"Ne?" Diyebildim titrek bir sesle.

"Düğüne gidiyoruz. Aklımdan çıktı, söylemeyi unuttum ben sana. Hadi hazırlan çıkalım. Geç kalmayalım."

Düğün mü? Bu halde damat olarak katılacaktı herhalde düğüne. Kafama vurarak sarsmak istiyordum kendimi. Nereye gidiyordu ya?

"Kimin düğünü, ne düğünü? Kim evleniyor?"

Sen evlisin bak... Unutmadın değil mi bunu? Böyle giyinmişsin... Ama evlisin.

"Dedemin sahibi olduğu bir köy vardı, köy muhtarının oğlu evleniyor. Babam şehir dışında diye annemle gidemiyor, evin en büyük oğlu ve," durdu ve beni işaret etti "En büyük gelini olarak bize düşüyor gitmek. Benim de geç haberim oldu. Hadi git hazırlan hemen."

Yapılan emrivaki mi, bu şekilde hazırlanmış Fetih mi beni sızlandırdı bilmiyorum ama "Ne düğünü Fetih?" Dedim yorgunca. Fetih bensiz gidince ne hissedecektim bilmiyordum ama gerçekten çok yorgundum. "Çok yorgunum ben. Bir de üstüne son dakika haber veriyorsun, oldu olacak hastaneden alsaydın direkt düğün salonunun önüne çekseydin arabayı?"

O an Zeliha'yla bakıştılar ve Zeliha'nın gülüşünü duydum. "Düşündüm," dedi Fetih. Sonra kardeşini işaret etti. "Bu izin vermedi. Bak mantıklıymış, onun da aklına geldi. Kafanı koparacağım kızım senin!" Tam o koca elini kardeşine uzatacakken havada tırnak attım.

"Saçmalama Fetih!" Diye çıkışırken sanırım denk getirişimden ötürü canı yandı, ağzının içinde söylene söylene tırnak attığım yere baktı. "Mantıklıymış diyor bir de! En hoşuma gitmeyen şey emrivakidir. Gelmiyorum ben, gidip Zeliha'yla uyuyac-" duraksadım başı göğsümde olan Zeliha'ya baktım. "Aaa abi kardeş siz gidin. Çok iyi fikir. Hadi gel Zeliha seni allayıp pullayalım. Fetih yanında çok sönük kalacak biliyorum ama yapacak bir şey yok. Eldeki malzeme bu. Abin bir de atsan atamıyoruz, satsan sat-" O az önceki geçirdiğim kısmi felce rağmen Fetih'i kötüleme seansım aniden burnuma saplanan bir acıyla son buldu. Fetih burnumu parmaklarının arasına alıp koparmaya yemin ederken "Af buyur?" Derken beni aniden kendine çekti. Zeliha'dan koparken bedenim kesik kesik 'A-aa-aaa' bağırışlarımı umursamadı.

"BIRAK!" Dedim çırpınırken elinin altında. Mandal gibi saplanmıştı burnuma parmakları.

"Anlat, bana bir anlat. Bir şeyler söylüyordun, devam et hadi." Topuklu ayakkabıyla hiç acımadan ayağını ezerken, belki sakatlanır da düğüne gitmez diye, direkt olarak kafasını geriye atıp küfür etti. Ayağını kurtarma çabası benim hırçınlığımla daha da canının yanmasına sebep olurken burnum uyuşmuştu.

"Efsun çek şu ayağını!" Diye bağırırken yüzüme yüzümü iki yana salladım.

"Önce sen bırak!"

Daha çok sıktı burnumu. Bu evliliğin sonunda benim estetiğe ihtiyacım olursa Fetih'in burnunu çekiçle kırardım.

"Ulan çek şu ayağını!"

"BIRAKMAZSAN ÇEKMEM!"

Daha çok ezdim.

"ÇEK DEDİM!"

Daha çok sıktı.

"ÖNCE BIRAK!"

"EFSUN. ÇEK!"

"YA BIRAK, BIRAK!"

"Biliyor musunuz?" Bizim tüm hararetimize rağmen arkamızdan çok nahif çok sakin bir ses geldi. "Dört beş yıl sonra, ilkokul birinci sınıf öğrencileri bile bana böyle bir sahne izletmeyecek." İkimizde aynı anda cümleyi kurana baktık. Klinik bir vakaymış gibi izleniyorduk.

"Sen otuz, sen yirmi beş yaşındasın." Dedi bir öğretmen gibi sırayla ikimizi de gösterirken. O kadar utandım ki o an, gerçekten hocam tarafından azarlanmış gibi. Nasıl ayağımı çektiğimi anlamadım. Ve ayağım çekildiği gibi burnumu da bıraktı Fetih. Elimle ovuşturdum hemen burnumu. Uyuşmuştu.

"Önce o başlattı." Dedim Fetih'e bakmadan onu gösterirken. Zeliha'nin gözleri elimi takip edip Fetih'i buldu.

"At yalanı," diye karşılık verdi hiç utanmadan. Gerçekten Zeliha kendimi çok berbat hissedeceğim şekilde bize bakıyordu ama cevap vermeden duramadım.

"Sus, köpek!"

Fetih'ten bana bir atılım olacağı an "Ya siz ciddi misiniz?" Diye engel oldu Zeliha epey ciddi bir otoriteyle. "Ayrı ayrı dünyanın en olgun iki insanıyken bir araya gelince nasıl bu hâle geliyorsunuz?" Diye öyle bir cümle kurdu ki, bir kitap olsak ana fikri, bir film olsak konusu olurdu bu. Daha önce çok çok az bu kadar iyi bir tespit duyduğumu fark ettim önce, ardından bu tespitin farkındalığıyla gözlerim adım adım irileşti şaşkın şaşkın ona baktım. "Gerçekten anlamıyorum ben, nasıl olabiliyor bu? Altı yaşında gibisiniz." Durdu yüzünü buruşturdu. "Altı yaşında bile değilsiniz gibi." Ellerim önümde usul usul birleşirken konuşmak için elimi kaldırmak istedim bir an. Kaçamak bakışlarım Fetih'i buldu.

Çok belliydi. Duyduğumuz cümle ikimize de çok doğru gelmişti. Sesimiz çıkmıyordu.

"Hele sen abi," dedi yanımdaki adama bakarken. "Ya sen çocukken bile bu kadar çocuk değildin." Derin bir nefes alıp verdi. Aklı almıyordu sanki bunu. Gariptir sanki ben de düşünsem benim de aklım almayacaktı. O yüzden düşünmüyordum. Tek bildiğim istemsiz olduğuydu. Kendimi aniden Fetih'i döverken buluyordum.

"Aşk böyle bir şey mi?" Diye aniden çok alakasız bir soru duyduk. Zeliha o kadar aşk insanıydı ki böyle bir soru böyle bir durumda ancak ondan çıkardı.

Resmen kediyle köpek gibi kavga ediyorduk, bunu nasıl ona yoruyordu? Siz nasıl evlendiniz diye soracağına bunu soruyordu. Sesim sedam çıkmadı. Fetih'e de bakmadım. Sinirlendim hatta. Sinirlendim evet. Bir taraftan Burcu diğer taraftan Zeliha. Deliler miydi neydi? Aşkım cicim ayı bile yoktu. Gerçekten kafayı yemişti ikisi de. Körlerdi.

"Uzatma Zeliha. Bir turda seni elden geçiririz." Dedi Fetih geçiştirici bir sesle. O da gerilmişti sanki. Bana da otuz yaşında çocuk muamelesi yapılsa benim de zoruma giderdi. Zeliha ellerini kaldırıp bir adım uzaklaştı bizden "Lütfen." Dedi nezaketiyle iyice yerin dibine sokarken beni.

"Ben bu sabah çok erken uyandım. Düğüne asla gelmek istemiyorum. İki saat uyumak istiyorum. Rica ediyorum kavga etmeden, yirmi beş yaşında bir kadın ve otuz yaşında bir adam bilincinde, bir çift olarak o düğüne katılın. Lütfen. Buna herkesin ihtiyacı var." Adım adım bize sırtını dönmeden uzaklaştı. Sanki arkasını dönse birbirimize saldıracakmışız gibi. Son ana kadar, tamamen gözden kaybolana kadar sık sık bizi kontrol etti. Tamamen kadrajımızdan çıktığında sessizce yeri izledim önce sonra yine sorun çıkardım. Sırf sinir olsun diye. Pek tabi gerçekten yorgun olduğumdan.

"Gelmiyorum düğüne."

Soluklandı ve gökyüzüne bakarak sabır diledi. Allah'ı yok yere rahatsız ediyordu her benim için sabır dinlediğinde. Farkında değil miydi? Sabır dilenecek bir insan değildim. Benim ısrar eder sandım ama aniden "İyi keyfin bilir!" Diye konuştu.

Ne demek oluyordu bu? Sen gelmiyorsun ama ben gideceğim falan mı? Bu halde, ülke bu haldeyken?

"Yazık günah geline. Muhtemelen hayatının en mutlu gününde kara leke olarak hatırlayacak seni. Seni vicdanın affetsin, başka da bir şey demiyorum ben sana."

Merdivenlere yöneldi beni beklemeden, yüzüme bakmadan. "Af buyur?" Diye yürüdüm arkasından ama yetişemezdim. "Gelin ne alaka?" Durup bana döndü aniden.

"Nikah şahidiyiz Efsun! Kolundan tutup zorla götürecek halim yok kimseyi. Yazık oldu. Bizi bekliyorlardı hevesle. Boğazına diz insanların. Aynen böyle devam."

Nikah şahidi mi?

Adımlarım yürümekten koşmaya evrildi. "Ne şahitliği ya, ne diyorsun Fetih?"

Zerre yavaşlamadı beni arkasından koşturtmaya devam etti. "Nikah şahidiyiz. Çok ısrar ettiler, ben de kabul ettim kimsenin hevesi kursağında kalmasın diye. Ben gidiyorum, damadı zor durumda bırakmam. Kadın da artık yeni birini bulur son dakika. Sen de katır inadına devam et, kal evde." Koştura koştura sonunda önce ona yetiştim ardından yolunu kestim.

"Sen bana sormadan nikah şahitliğini mi kabul ettin?"

Elini kirli sakallarında gezdirdi. "Ulan," dedi bıkkınca "Kızım sende harbi harbi vicdandan eser yokmuş. Çok heveslilerdi diyorum. Ayrıca," dedi işaret parmağını bana salladı. "Alış bunlara Efsun. Evin en büyük gelini sensin. Evin tek gelini de sensin. Biz gitmek zorundayız. Bir mevzu olduğunda, düğün olduğunda, cenaze olduğunda bize bakıyor artık bunlar. Bu ailenin bir saygınlığı var, ister aşiret de ister başka bir şey. Annemle babamın devri bitti artık. Bize düşüyor bunlar artık. Alıştır kendini."

Aşiret mi?

Alışmak mı?

Düğün mü?

Cenaze mi?

Saygınlık mı?

Latte mi?

Ona hayal dünyasında olduğuyla alakalı çok eleştirel cümleler kuracakken ben bu evdeki en tahammülsüz insan şapkadan çıkan tavşan gibi yine göründü bir yerden. Rüyadaki haliyle görüyordum artık onu hep. Kıyafetinden mimiklerine kadar. Bir tek elinde bebeğim yoktu. Ve ben her bebeğim dediğimde Fetih'e bakasım geliyordu. Artık o kadar rutinleşmişti ki bu rüya ve bu içerik, Fetih'ten kaçamıyordum. Ne yapabilirdim? Görmek istemesem ne olacaktı? Bilinçli mi görüyordum sanki?

"Gitmediniz mi hâlâ?" Dedi beni baştan aşağı süzerken. Kıyafetimin dağınıklığından olacak yine o yüzünde aşağılayıcı ifade oluştu. Sinir hastası

yapacaktı bu kadın beni. "Bir kere de uyum sağla." Dedi bana bakarak. Fetih hiç uzatmadan araya girdi. "Anne işine bak."

Bu ters bakışlar oğlunu buldu bu kez. "Bekle yarım saate hazırlanıyorum. Beraber gidelim. Karından ne zaman hayır gelmiş ki? Bir insan bu kadar mı bize uyg-"

"Ne münasebet?" Diye araya girdim ben. Fetih'in geriliyor oluşu, benim yerime onun gitme ihtimali ve benim hakkımda söyledikleri. Bırak düğünü savaşa bile giderdim ben. "Ben dururken siz niye gidiyorsunuz? Ne münasebet? Zühre Hanım," dedim iğneleyici bir sesle. Fetih'in koluna girdim. "Devriniz bitti. Bu tarz şeyleri benle Fetih halledeceğiz artık. Yaşlandınız siz. Erken uykunuz gelir bir kere. Evin en büyük gelini olarak tabiki davetlere artık biz teşrif edeceğiz. Lütfen artık inzivaya çekilin. Gürültü kaldırmaz artık sizin kafanız zaten." İlk adımı ben attığımda Fetih de hemen bana eşlik etti. Hiç sesi soluğu çıkmıyordu. Ta ki annesi bize çıkışmak için ağzını açacağı ana kadar.

"Tamam," dedi ters bir sesle. Araları hala zehir zemberekti. Fetih'in bakışlarından anlayabiliyordum. "Karım söyleyeceğini söyledi. Tutma bizi daha fazla. Geç kalıyoruz."

Sonra pıtı pıtı yukarı çıktık. Evet gerçekten pıtı pıtı çıktık. Yürüyüşümüz tam olarak böyle tanımlanırdı. Pıtı pıtı aştık merdivenleri.

Odadan içeri girdiğimiz an kolundan çıktım Fetih'in. Bir an boş kalan koluna baksa bile ardından kapıyı örttü. "Hadi," dedi yüzüme keyifli keyifli bakarken. "Hazırlan o zaman."

Dört ayağının üzerine düşüyordu. Her seferinde.

"Ne giyeceğim ben şimdi? Fetih son dakika haber mi verilir ya? Kaldım böyle dımdızlak ortada. Ne giyeceğim ben?" Ayakkabılarımı dengede zar zor durarak çıkarırken Fetih'in gözleri yüzde yetmişinden fazlasını benim kapladığım kıyafet dolabına kaydı.

"Ben de sana onu soracaktım, ne giyeceksin? Bakayım ben önden."

O an o kadar saf, o kadar iyi niyetli, o kadar masum, o kadar aptalca hayallere kapıldım ki "Yaa Fetih," dedim istemsizce. Bu ihtimalin gerçekliğine kanmak birkaç saniyeliğine bile o kadar güzel hissettirmişti ki... "Ya Fetih..." Diye tekrar ettim.

"Kravatını kıyafetime göre mi seçeceksin?"

Gerçekten, sahiden ben böyle ince şeyler için yaşıyor olmalıydım ki bir an karşımdakinin kim olduğunu unutup bu ihtimali dillendirdim. Boş bakan

gözleri bir an için gitti geldi. Yüzüme baktı bir an. Otuz iki diş sırıtıyor, eriyip düşecek gibi bakıyordum.

"Buna," dedi beni işaret ederken. "Harbiden ihtimal verdin mi?"

Buna. Harbiden ihtimal vermiştim.

Gözlerimi istemsizce devirirken "Boşver," dedim dolaba ilerleyip. "Bir anlık boşluktu. Hadi çık da karar verip giyineyim." Adımları kapıya gideceğine bana doğru ilerledi.

"Ben de bakayım ne giyeceğine "

Tıpkı gelinlikteki gibi yapıyordu. Meraklı bir çocuk gibi kafasını uzattı dolaba. "Karar vermedim daha Fetih. Önceden bilseydim yeni bir kıyafet bile alırdım. Eldekilerle yapacağım bir şeyler hadi. Hem ne yapacaksın ne giyeceğimi?"

Elimin biri dolabımda başım Fetih'e dönükken o kıyafetlerime bakıyordu. Öyle umutsuz öyle mutsuz. Dudaklarını ıslattı sıkıntılı bir nefes aldı. "Bu dolaptan bir şey giyeceksin yani?" Yüzüme bakmadan dolabıma bakıyordu sadece. Bir de dudaklarını kemiriyordu. Tavrını neye yoracağımı bilmiyordum.

"Evet." Dedim düz bir sesle. Eli dolaptaki raflardan birine uzandı ve bir kazağı işaret etti. "Bu tam düğünlük."

Dedi. Dolabımdaki en basit, siyah, boğazlı bir kazağa. Dümdüz. Hiçbir albenisi yok. Öyle herkesin dolabında olan bir parça.

"Pijama giyeyim ya da?" Diye daha makul bir teklif sundum. O kadar kafası uçmuştu ki bir an gafletle beni ciddiye aldı, gözlerini üzerime dikmişken "Rahatlık her şeyden önemli." Dedi.

Birkaç saniye öylece birbirimize bakındık sonra yavaş yavaş ağzının altındaki baklayı çıkardı. "Efsun bak Urfa'dayız." Diye ilkten bir kıvranmaya başladı. Anlamamak için direndiğim cümleleri dökmeye başladı. "Ne giyeceğ-"

"Yirmi beş yaşındayım Fetih." Diye direkt girdim araya. Bunun konuşmasını yapıp Fetih'ten bunları duymak istemiyordum. Yüzümün alacağı ekşimeyi tahmin edebiliyordum. "Bence nerede nasıl giyineceğimi biliyorum. Ayrıca varsayalım ki giyinmedim." Gözüm dolabıma gitti. Elime ilk geçen en dekolteli elbiseyi çıkardım "Bunu giysem ne yapacaksın?"

Bu aramızda geçen ilk kıyafet konuşmasıydı. Kıyafete baktı sonra bana. Bunu birkaç kez yaptı, renk attıkça kaşlarım çakıldı vereceği tepkiye göre vereceğim tepki şekillenecekti. Ama içimden bir ses çıldıracağıma işaret

ediyordu. Ne kadar süre sustu bilmiyorum ama benim çarparak elbiseyi yerine koyacağım an konuştu.

"Bok gibi." Dedi aniden. "Zevksizin tekisin. Gidip dünyadaki en çirkin kıyafeti seçmişsin. Daha kötüsünü görene kadar en kötüsü bu." Şoklar içinde kıyafete baktım.

HAYIR ÇOK GÜZELDİ?!

"Gerçi daha kötüsü de senin dolabındadır muhtemelen."

Elinde taş vardı da kafama vuruyordu sanki. Tamamen kıyafete odaklandım. Hayır çok güzeldi. O kadar beğenerek almıştım ki, özellikle dekoltesini. O kadar iyiydi ki, giymeye bile kıyamıyordum. O kadar seviyordum ki Urfa ayazında asla giyilmeyeceğini bile bile diğer kıyafetlerle valizde bırakmamıştım. Askılamış gözümün önüne koymuştum.

Eli ensesine gitti ensesini kaşıya kaşıya geriye adımladı. "Sen ne anlarsın ya?" Diyebildim ilk. Kalbim çarpıyordu gümbür gümbür. Çok güzeldi, çok güzeldi ve ben bir şeyden soğursam hayatta bir daha giyemezdim. Çok güzel olduğunu söylemesi gerekiyordu on saniye içinde.

"Bir mimar olarak gördüğüm her şeye estetik bir gözle baktığımı bizzat sen söylemiştin."

Evet ben söylemiştim. Ben söylemiştim, hatta odaya biblo aldığımda bile Fetih'e sorardım. Nereye koyayım diye. Bazen bir şalı nasıl başlayacağımı bile sorardım. Çünkü sanki Fetih, mesleki bir deformasyonla neyin nasıl durması gerektiğini görebiliyordu. Ama ama ama...

"Sırf giymeyeyim diye yapıyorsun. Manipüle etmeye çalışıyorsun. Yalancı."

Bunu zaten giymeyecektim, başkasının düğününde bütün dikkatleri üzerime çekmek gibi bir bencillik yapmazdım. Sade ve şık bir kombin vardı zaten kafamda. Ama neden böyle yapıp beni bu çok sevdiğim elbiseden soğutuyordu?

"Giyersen giy Efsun," diye rahat bir tavırla konuştu önce. "Yirmi beş yaşında kadınsın. Bana mı düşmüyor bir şey demek?" Kendini işaret etti. Ardından kınayan gözleri benim üzerimde dolaştı. "Medeni ol biraz, sıyrıl şu dar fikirlerden. Gidelim gelelim Medeniyet2 dersini de vereyim sana. Bu böyle olmaz. Ama her şeyden bağımsız, tamamen objektif bir şekilde söylüyorum bunu." Eli sakalında dolaşıyorsun o kadar ciddiydi ki gerçekten kendimi artık mağarada doğmuş gibi hissediyordum. Ne ara roller bu kadar değişmişti? En son ben Fetih'e teşekkür etmeyi ve özür dilemeyi öğretiyordum. Neden boynuz kulağı geçmişti böyle? Ağlayacaktım artık.

Tekrar kıyafetime baktı ve objektif yorumunu benimle paylaştı.

"O kadar kötü ki; eşeğin sikine giydirsek, onu bile benzetmez bir şeye."

Bu sefer taşı vurmadı direkt fırlattı. Böyle geriye doğru sendeledim resmen. Elbiseyi tutan elim titredi ve o iğrenç görüntüde bu güzelim elbiseyi hayal etmemek için hızlıca gözlerimi yumdum ama engel olamadım... Evet olamadım... Hayal ettim... Ettim... Bu elbiseyi bir daha asla giyemeyeceğim görüntüyü hayal ettim. Ettim. Ettim evet... Bu elbiseyi satan görevliden tasarlayan tasarımcıya kadar herkese bu ihaneti yaptım.

"Çık dışarı." Dedim öfkeyle. Medeniyet diyemeyecek gidip ağzını burnunu kıracak bu elbiseyi de yedirecektim ona. "ÇIK!"

Omuz silkti kapıya yöneldi. "Yedi dakikaya hazır ol, hemen aracımı alıp geliyorum. Bekletme beni."

Başımı salladım üstüne doğru yürürken. "Kırk yedi dakikaya ancak ne giyeceğimi seçerim. Çık."

Ben üstüne yürüyor o kapıya doğru gidiyordu. İşaret parmağını salladı "on beş dakikayı geçmesin Efsun. Sakın."

Benim her giyeceğim kıyafette neyi hayal etmemek için çırpınacağımı farkında mıydı?

"Hadi Fetih," dedim elimle koyarken. "Yüz on beş dakika yeter zaten bana. Ağlama daha fazla çık." Açtığım kapıdan omzundan ittim onu. Odanın dışına çıktığında "On beş dedim." Diye tekrar etti.

"Yüz on beş dedim uzatma." Kapıyı bir daha konuşmasına izin vermeden yüzüne kapattım. İlk işim saçlarımı toplamak olurken kapıyı dank diye açtı ve sadece kafasını soktu.

"Bu gece donarsan benden zerre centilmenlik bekleme. Ona göre giy ne giyeceksen." Benim tekrar kapıya yürümemden mütevellit hızlı hızlı konuşuyordu. '"Sana değil ceketimi vermek günahımı bile vermem bu soğukta incecik giyinirsen, haberin olsun. Ona göre giyin." Kapıyı hunharca onu arada bırakacak şekilde ittim. Zorlamadan çıktı aradan ve kilit vurdum.

Köpekti. Tam bir köpekti.

📌📌

"Çok güzel oldun ya."

Zeliha neredeyse bunu söylerken gözyaşı dökecekti. Gözleri sulanmıştı. Saçlarımın uçlarını kendisi maşalamıştı. Her ne kadar onu da götürmek için ısrar etsem de bunu tek bir cümleyle yarıda kesmişti.

"Efsun abla inan, uzunca bir süre katılacağım tek düğün sizinkiydi. Lütfen, ısrar bile etme."

Aydan Hanım doğru söylüyordu. Bizim geçip gittiğimiz bir kelime ona çok farklı şeyler çağrıştırıyordu. Bizim düğünümüzde bile bir köşede sakince oturmuş, kimseye kendini göstermek istemez gibi sessizce bizi izlemişti. Annesi bir şey istemediği sürece ayağa bile kalkmamıştı. Şimdi ona bir düğüne katılma teklifi sunmak çok düşüncesizceydi. Fark ettiğim an susmuştum. Bir daha da söylememiştim.

"Gerçekten mi?" Derken üzerimdeki elbisenin etek kısmını yırtmacından tutarak düzelttim. Aynadan son halime baktım. V yaka, haki yeşili elbise tam kalıptı. Tüm vücudumu kaplamış ince belimi ortaya çıkarmıştı. Dizimin üstünde biten elbise, yırtmacından dolayı boyumu kısa göstermiyordu. Askıları metal zincirdendi ve bu o kadar şık duruyordu ki, sanırım böyle bir ayrıntısı olmasa giymezdim bunu. Altıma siyah stiletto giyip dikkat dağıtmamıştım.

"Soruyor musun? Şu haline bak. Sana bakmaya doyamıyorum ben." Ellerimi üzerime kapattım.

"Ya Zeliha..." Dedim ona dönerken. Kıpkırmızı bir ruj sürmesem gidip yüzünün her tarafını öperdim sulu sulu. Dolaba yönelip belirlediğim çantayı aldığım an gözlerim Fetih'in kravatlarına takıldı. Bir sürü kravatı vardı. Hatta bir kez üşenmemiş saymıştım tamı tamına seksen altı tane. Ve benim o seksen altı tane arasında gözüm birine takıldı. Neredeyse benim elbisemle aynı renk olan, sadece daha tok vr koyu duruyordu, kravat ve mendilini aldım bir çırpıda. O siyah takmıştı. Takımını düşündüm. Bu da olurdu. Hatta daha güzel bile olurdu.

Giymeyeceğimi bile bile uzun siyah blazer ceketimi aldım. Giymeyecektim. Ama kullanacaktım. Birkaç amaç uğruna. Ufak tefek niyetler için. Yatağımın üzerine önce ceketi sonra yanına kravatı ve mendili bırakıp kabanıma yöneldim. Çalan telefonla arkamda kalan Zeliha bana seslendi. "Bir daha meşgule atarsak odaya dalar."

Kabanımı daha hızlı giyerken "Hadi inelim." Dedim neredeyse geçen bir saatin sonunda. Zeliha ellerini birbirine çarptı heyecanla. "Tepkisini videoya çekelim mi? Güzelliğinin karşısında ilahi okur belki."

Üzerime bin bir kılıf uyduracak adam için öyle bir beklentiye girdi ki gidip saçlarını okşamak istedim. "Yapma kızım, üzerler seni." Demek istedim. Ama sadece "Ay saçmalama." Dedim sadece ama o telefonunu eline almıştı bile. Çekecekti, sonra ben üzülmeyeyim diye silecekti biliyordum. Ama o bilmiyordu. Öğrensin diye sustum.

Ceketi almayarak sadece elimde çantamla odadan çıkarken Zeliha'da arkamdan geliyordu. O kadar kıpır kıpırdı ki "Kral geliyor, kraliçe geliyor." Dedi neşeyle. Kırkırdaya kırkırdaya inerken biz Zeliha arkadan anons etti.

"Hazırız biiiz, geldik biiiz."

Gözlerim Fetih'i buldu ama o bize bakmadan söylenmeye devam etti. Telefonundan önemli bir şey yapıyor olacak ki sigarayı da dudaklarının arasına sıkıştırmıştı. "Kök saldım." Dedi sinirli bir halde. "On beş dakika dedim, dört on beş dakika geçti." Tek elini bana bakmadan bana salladı. "Ben harbiden bu durumdan sıkıldım bak Efsun, bu böyle olmaz kızı-" işaret parmağını kaldırdığı gibi başını da sonunda bana kaldırdı. Beni azarlayışını duvara konuşuyormuş gibi izliyordum ben.

Gözlerimiz çakışmadı.

Cümlesi devam etmedi.

Ayakkabılarımdan başladı ilk. Ya da öyle denk geldi bilmiyorum. Kaç adım indiğimi hesaplayamadığından başını doğru açıyla kaldıramadı.

Ayakkabımdan başladı, sonra göz bebeklerinde yük varmış gibi aheste aheste gözlerini ilerletebildi. Öyleki o beni baştan aşağı süzene kadar biz merdivenleri neredeyse tamamlamıştık. Bir şey söyleyecek gibi oldu sanırım ama ağzındaki sigarayı bir an unuttu. Düşmeye bir kala son anda iki parmağının ucuyla yakaladı ama dudaklarından uzaklaştırmadı. Önce dibindeki külün birikip bir parçasını kendiliğinden düşürecek kadar bir nefes çekti öyle aldı dudaklarından çekti. Dudak tiryakisi olmadığını biliyordum ama bu kadar da içine alması zehiri bir an benim bile ciğerlerimi yaktı.

O ana kadar tepkisini o kadar merak etmiyordum ki. Ne bileyim etmiyordum işte. Ama mimikleri, bakışları, sigarayı yanlışlıkla kabanına değdirişi, kabanı yakmamak için çabalarken elini yakması, gözlerini ardı ardına açıp kapatması, bir taraftan yanmamaya çalışıp diğer taraftan bana bakmaya çalışması... Ben de ne olduğunu anlayamadım. Ne tepki vereceğimi bilemedim. Fetih yakacak kendini diye telaşa mı düşeyim yoksa yüzüne mi bakayım bilemedim. Karman çorman oldu her şey. İyice battı her şey Fetih elini yaktı ve ben rekleksif olarak ne yapacağımı sonunda buldum.

"Fetih, Fetih." Diye telaşla ona doğru giderken sigarayı elinden söverek fırlattı. Ayağının altında ezerken de yere bakıp bir küfür daha etti. Elim ilk eline gitti "Yandın mı?" Sigaranın değdiği yerdeki isi elimle silktim.

"Yandım!" Diye aniden yükseldi.

O kısmı okşarken parmak uçlarımla "Yok yok bir şey olmamış, bir an canın yandı. Geçti bak." Hafif kızarmış yeri ona gösterdim inandırmak için. Hani sanki o çocuktu, yere düşmüştü ben de ona ağlamasın diye dizini gösteriyordum. Göz göze geldik o an ilk kez. Ama bu o kadar kısa sürdü ki, Fetih gözlerime bakmadı. Kıpkırmızı olan dudaklarıma baktı. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Böyle etinden et koparmışız gibi öyle bir telaş geldi buldu ki beni parmaklarım yine okşadı aynı yeri. Ne yapacağız ne edeceğiz diye düşünürken ben aniden arkama doğru bağırdı.

"Kızım sen niye çekiyorsun?!" Diye beklenmedik anda kameralara yakalanmış ünlü kaprisiyle, yarın manşetlerde olacağını bile bile kameramanın üzerine yürüdü. Baya baya yürüdü. Kamerayı kıracak gibi. Zeliha'nın telaşlı çığlığıyla yukarı koşması bir oldu. "Kaçma kaçma buraya gel!" Adımları merdivene varmadan önüne geçtim.

"Saçmalamaaa," dedim uzatarak. Ellerim omuzlarında her an itecek gibiydim. Zeliha bir iki tehdit daha savurdu tepemden tepemden.

Sonra çat diye başını bana indirdi. Çatık kaşlarıyla bana bakarken irkilmemem elimde değildi. Önce ellerimi çektim omuzlarından sonra gözlerimi kaçırdım. Etrafa bakarken önümde biriken saç tutamlarımı savurarak geriye doğru attım. Bir fotoğrafçı beni çekse tam o an çok güzel bir anlık olurdu. Neden bunu düşündüm bilmiyorum, o an kafamda çok güzeldi bu görüntü.

"Hadi gidelim." Diye palavramın ilk adımını attım. "Geç kalmay- aaa ben ceketimi unuttum yukarıda..." Gözüm merdivenlere kaydı. "Üşürsen ceketimi vermem deyince alayım dedim unuttum yatağın üzerinde." Üzgün bakışlarım Fetih'i buldu. Hafifçe yakamı köşeye itip elbisemin askılarını gösterdim. Saniyesinde düştü gözleri gösterdiğim yere. "Üşürüm değil mi bununla?" Tekrar merdivenlere baktım. Elimi kaldırıp salladım dertli dertli. "Neyse boşver ya, kim çıkacak tekrar bu merdivenleri. Hadi çıkalım."

Ben önce biraz beni zorlar çıkmam için sandım. Ardından kendisi söylenerek çıkar sandım ama hayır "Bekle." Dedi öylece. "Alıp geliyorum ben." Sonra yüzüme bakmadan direkt merdivenleri büyük bir hızla çıkmaya başladı.

"Fetih," diye seslendim hemen. Yüzümde küçük bir tebessüm, atacağım ikna edici bir bakışla sırtı dönük adama bakıyordum. Durdu, sırtı yükselip indi bana dönmeden. Neden bilmem çok dertli geldi bana bu hali. Başını bana çevirdi yavaşça.

"Efendim."

"Ceketimin yanında bir şey var. Ona da bir bakar mısın?"

Hiçbir şey sormadı o an. Sadece yüzüme baktı. Nasıl bakmaya çalıştığımı biliyordum ama nasıl baktığımı bilmiyordum. Başını salladı hızlı hızlı çıkmaya devam etti.

Eğer ki sadece ceketimi alır gelirse elli saniye anca sürerdi onu görmem. Ama bir dakikayı geçti. Heyecanlı heyecanlı aynı yerde onu beklerken ilk adım seslerini duydum yaklaşık üç dakika sonra. Yerimden heyecanla dikleşirken alanıma girdiği gibi ilk gömleğine baktım. Sonra onu gördüm.

Haki yeşili kravatı.

Haki yeşili mendili.

Takmıştı. Mendile kadar takmıştı. Dudaklarım önce öne doğru büzüldü sonra o şekilde gülümsedim. Elmacık kemiklerimin belirgenleştiğini farkındaydım sonra sızladığını. Gözlerimin parıldadığını. Ceketimi hafifçe kaldırdı üzerinde toz varmış gibi eliyle silkti ve kolunun üzerine attı. Başım bir pamuk yumağı oluşumla sağa doğru düştü. Biraz bıraksam kendimi düşecektim tartışmasız.

Çok yakışmıştı. Çok çok çok yakışmıştı. O kadar güzel duruyorduk ki yan yana, hiç aynadan görmedim daha ama emindim. Hem de adım kadar. Kapıyı açtım geçelim diye, ceketime uzanıp aldım Fetih'e daha fazla bakmadan. O kadar sırıtıyordum ki nasıl bakabilirdim ki?

"Benim arabayla gitmeyeceğiz, daha giderilmemiş arızası." Kapıdakilerden bir anahtar alırken "Aaa gerek yok, benimkiyle gideriz." Dedim çantama yönelirken. Fetih beni dinlemeden aracın olduğu yöne baktı.

"Hiç sevmiyorum Efsun senin arabanı. Şununla gideriz." Şununla gideriz dediği araba benim arabamdan daha pahalı olabilirdi ama benimki kadar sevimli değildi.

"O da seni sevmiyor Fetih ama sesini çıkarıyor mu? Çıkarmıyor. Ayrıca çok kırıldık bu yüzden benim arabamla gidiyoruz."

Aracı park ettiğim yere doğru ilerken "Binsene Efsun şuna! Bak ben senin kullandığın arabaya binmem." Diye seslendi arkamdan ama dönüp binmeyeceğimi biliyordu.

📌📌

"Yirmi dakikalık yolu bir saatte anca geldik farkında mısın? Dönüşte ben kullanıyorum arabayı."

O kadar sinir olmuştu ki bana, her şeye bir kılıf uyduruyordu. Kendisi varken benim tüm kurallara uyarak arabama kullanmama tahammül

edemiyordu.

"Yolda herkese laf atmasaydın daha erken gelirdik. Korna çalana bile 'Sen benim karıma niye korna çalıyorsun?' diye laf attın. Ayrıca tüm kırmızı ışıklarda geçip herkesi sollasam ancak yirmi dakikada gelirdik. Trafik canavarı mıyız biz?"

Arka taraftan ceketimi aldı kucağıma attı. Elinde olsa burnumu koparacaktı. "Bir saate geldik." Diye tersleyebildi sadece ve arabadan indi. Ben de indim serice, aracı kilitleyip topuklularım üzerinde koştur koştur Fetih'e vardım.

"Bak böyle tavır yaparsan senden ayrı masaya otururum." Dedim. Yan yan bana dikti gözlerini.

"Neee? Benimle konuşmayanla aynı masaya oturmam ben. Hadi gülümseyelim biz nikah şahidiyiz. Çok örnek bir profil çizmemiz gerekiyor. Hadi. İnsanlar bize bakınca evliliğin ne kadar doğru olduğunu hissetmeli. Evlilik düşünmeyenler bile düşünmeli."

Bana öğrencisine kızan öğretmen gibi baktı birkaç saniye. Sonra yüzünü sıvazladı, sakallarını karıştırdı, nefes terapisi yaptı. Tam bayılacak sandım ki "Adamı hasta edersin." Dedi ve kolunu bana uzattı. Hiç takılmadan son dediğine koluna girdim. Şimdi örnek bir çifttik işte.

Tabelasında 'Paris Düğün Salonu' yazan yere doğru girerken aramız bozuk olmasa 'Kezban Paris'te!' Der katıla katıla gülerdim ama sustum. Kol kola kırmızı halıdan geçerken poz keserek yürüyordum. Belki biri bizi çeker diye. Tam da bunu düşünürken kapının girişinde gelen ve isteyen misafirlerin fotoğrafını çeken adamı gördüm. Hemen o an başka biri bize yaklaştı. Fetih'e adıyla seslendi falan. Direkt tanıdı bizi, büyük bir saygıyla karşılaştık ilk saniyeden. Benim gözüm fotoğrafçıdaydı ama Fetih aniden etrafımıza gelen insanlarla konuşuyordu. Üzerimizdeki kabanlar alındı, bizden küçük biri yanlışım yoksa Fetih'in elini öpmeye çalıştı. Önler iliklendi o kadar onlarda değildim ki bu olanlar yüzünden fenalık geçirmiyordum.

Ben, biz şahit olarak burada bekleniyoruz sandım ama yok sanırım köyün sahibi olarak bekleniyorduk. Bana yine bir sürü kişi yenge ve gelin hanım dedi ama ben bir çocuğun bir oyuncağa takılması gibi fotoğraf çekilen kişiyi izliyordum. Biri Fetih'e ağa dese bile kaçırma ihtimalim vardı. Gerçekten paşalar gibi karşılandık çünkü. Fetih'de az önce ona dinlettiğim şarkıyı unutmuş gibi öyle büyük büyük koşuyordu ki... Hani yönetim

ondaymış gibi, Fetih Karadere, Fetih ya da benim şerro değilmiş gibi. Hatta Fetih ağa-

Yok hayır yapamayacaktırm bunu. Fetih Beymiş gibi.

Sonra biri bize bir masaya kadar eşlik edeceğini söyledi. Fetih'in eli belime dokunduğu an ben yürümem için biraz iteler sandım ama aniden kulağıma eğildi.

"Çektirelim ister misin?"

İstediğim ama beklemediğim bir teklifti bu. Öyle ki duysam bile "Hı?" oldu ilk tepkim. Gözlerim boyu benden uzun kalmış Fetih'in yüzüne kaydı. "Çektirelim mi fotoğraf? Çok baktın." dudaklarımı birbirine bastırırken etrafımızdaki insanlara baktım.

"Yani," dedim sakince. İçimde senelerdir beklediği evlilik teklifini almış biri gibi 'Evet!' diye bağırıyordum halbuki. "Sen de istiyorsan. Çekebiliriz." Çok uyumluyduk, yani kıyafetlerimiz çok uyumluydu. Aklıma gittiğimiz mekanda yaşanmışlığı kalan adamın cümlesi geliyordu.

Demişti ki an ölür, anı ölmesin.

Bir an birileri birilerine işaret etti, fotoğraf çekmemiz bile büyütüldü. Bekleyenler 'sonra' denerek gönderildi. Buradaki insanlar bizi ne sanıyordu bilmiyorum ama yaklaşık bir saat önce Karadeniz şarkısı yüzünden kavga eden iki deliydik biz. Giymeyi düşündüğüm ceketi bir kenara koydum, hızlı hızlı ayak uydurdum Fetih'e. O kameranın önüne geçtiğimde hayatında ilk kez poz verecek olan insanlardan farksızdım. Bir an nasıl duracağımı şaşırırken Fetih yaptı yapılması gerekeni. Bel oyuntumdan yakaladı beni, kendine çekti önce beni. Tek eli beni kavramışken diğer eli önünü iliklediği yerde durdu. Neyse ki benim elimde çanta vardı, yoksa elimi nereye koyacağımı şaşırırdım. İlk poz kesinlikle ciddiydi. Gülümsememiştik. Hemen ardındna Fetih'e daha çok sokuldum ve başımı hafifçe ona doğru eğerken otuz iki diş gülümsedim. "Gül Fetih." dedim gizli gizli. İkinci karede ben gülüyordum ama ondan bir haberdim. Çekildikten hemen sonra başımı ona kaldırdım.

"Güldün mü?" diye sordum. Hala gülümsüyordum. Şu an çekiyor olabilirdi.

"Hayır."

Omzularım düşecekti az kalsın. "Fetih gül ya bir kere, hadi bak çeksin." ben onun gülümsemesini beklerken bir umut, o güldüğü gibi ben de kadraja bakacaktım ama o hafifçe çenesini kaldırdı ve bana bakarak gülümsedi. Fotoğrafçının bu anı yakalayacağını bilerek bozmadım kendimi birkaç

saniye. Evet olmuştu, kameraya bakmıyorduk ama bizim de gülümseyerek fotoğrafımız vardı.

Neşeli bir halde Fetih'ten ayrıldım fotoğrafçıya teşekkür ettim. O sıra Fetih ceketimi aldı ben eğilmeden ve bize ayırdıkları masaya doğru ilerledik yan yana. İki masa vardı koca alanda aşırı derecede dikkat çeken, diğer masalardan ayrılan. Biri gelin ve damadın masasıydı diğeri bizim ilerlediğimiz masa.

"Bizim için masa mı hazırlanmış, yoksa yanlış mı görüyorum ben?" zaten bize bakılması yeterince diken üstünde tutuyorken beni bir de girildiği gibi dikkat çeken bir masaya oturmak iyice rahatsız etti beni.

"Onur konuğuyuz Efsun." dedi karşıya bakarken. "Sana sen benim ağalığımı bir de ortamlarda gör kızım demiştim." serseri bir tavırla kurduğu bu cümle beni durduracak gibi oldu. Alay ediyordu ama kum olsa kafamı gömerdim.

"Monarşiniz batsın Fetih." dedim memnuniyetsiz bir sesle.

"Oldu olacak anarşisizm de." çektiği sandalyeye oturdum. Sonra o da yanıma geldi.

"Güzel seçenek." bir taraftan birbirimizle konuşurken bir taraftan da başka insanlarla iletişim halindeydik. Oturuşu, konuşşması, tavırları... Resmen havale geçirecektim.

"Fetih kendine gel," dedim ona yaklaşıp. İnsanların rahatını kaçırmıştık resmen. Ortamı germiştik hatta. "Sen bana iki kat oje s-"

Faltaşı gibi açılan gözleri, yüzüme doğrultulan işaret parmağı, kaskatı kesilen mimikleri. "Sakın." dedi hemen. "Yeri mi burası?" Fetih bugün bana ne kadar kızdığını farkında mıydı? İşittiğim azarla gözlerimi kaçırdım.

"Bana bak bana," dedi hemen. "Sakın Efsun."

Benden bir cevap beklediğini farkındaydım, gözlerini dikmişti çünkü. "Tamam," dedim sakince. "bu konuyu odada yeni aldığım rengi sürerken tartışırız. Şu an kapatıyorum konuyu." o bana baktığı için ben karşıyı izliyordum. Konuyu değiştirdiğimi belli etmek için devam ettim.

"Ama yine de şu an kafamda padişah şarkısı çalıyor." dedim yırtmacımın ucuyla oynarken. "Sibelcan 'bu devirde kimse sultan değil, hükümdar değil, vezirgan değil. Bu kadar güvenme hiç kendine kimse şah değil padişah değil' diye bağırıyor, birazdan istek parçada bulunacağım. Anla."

Bacak bacak üstüne attı geriye yaslandı "Çaldırtmam o şarkıyı." dedi böbürlenerek. Toplum içinde olmasak omzunu ısıracaktım. Öyle bir haldeydi.

"Salak." dedim açıkça. "Yolda giderken o şarkıyı sana dinleteceğim."

Parmak uçları çenesinin üzerinde geziniyorken "Koyar kafayı yatarım. Zerre dinlemem."

Ne söylersem söyleyeyim mutlaka o şarkıyı dinlemeyeceğini belirtecekti kafamı ona çevirdim. "Tabi doğrulardan bahsediyor diye dinlemiyorsun."

Omuz silkti, serseri bir tavırla etrafı süzüyordu. Tam bir şerroydu. Delirecektim şuracıkta.

"Beni bağlamaz."

Dişlerimi birbirine vura vura önüme geri döndüm. "İnşallah öyle bir şey yapılır ki durmadan bu şarkıyı söyler ve sen onu susturamazsın. Direkt böyle beyninin içinde hatta, düğmesi olmayan bir şey."

Kafayı yeseydi de bir türlü susturamasaydı o şarkıyı. Böyle yalvarsaydı da susmasaydı falan. Çok şey istiyordum ama olsaydı ya...

"Neyse ki teknoloji o kadar gelişmedi." diye devam etti sinir bozmaya. Arkamdan saçıma dokunduğunda "Bırak saçımı." diye söylenip eline vurmak için dönerken havalanan elim tutuldu. Biraz olsun boşluğuma gelmiş olsaydı, biraz daha dikkatsiz olsaydım arkamda, sindiği boşlukta minik elleriyle saçlarımla oynayan küçük kız çocuğuna inecekti darbem. Ve eğer bu olsaydı kafamı kaç kez vurursam duvara ölürdüm direkt bunu denerdim. Elimi nasıl indirdiğimi şaşırdım, ona kalkan elimi dahi görmeyen çocuk aniden ona dönüşümle bile korkup geri çekilmişti. Bendeki irkilmeyi fark eden Fetih de çok vurgulu bir dönüş yapınca çocuktaki korku daha da arttı, kaçıp kaçmamak arasında gözleri ikimizin arasında gidip gelirken hemen konuştum pamuk gibi bir sesle.

"Merhaba," dedim ona tamamen dönerken. "Fark etmedim seni, korkuttum mu?" gözleri o kadar iri, kirpikleri o kadar gürdü ki bir an sadece o bölgeye baktım. Muhtemelen üç dört yaşlarındaydı. Yüzümüze bakmadı bir an, elleri küpürlü elbisesinin uçlarına gitti etrafa bakmaya devam etti. Dikkatle ona bakarken, elimi uzatmak istesem de daha çok korkar diye hareketsiz duruyordum.

"Özür dilerim, görmedim seni."

Elbisesinin altına beyaz külotlu çorap giydirilmiş tatlı bir ayakkabıyla kombini tamamlanmıştı. Ben bir şeyler söylesem de ne cevap verdi ne de baktı ama ne zamanki Fetih'in sesini duydu ikimiz de ona döndük.

"Adın ne senin?" Hafifçe eğilmiş, göz teması kurmaya çalışıyordu küçük, yüzüne bakınca istemsizce gülümseten kız çocuğuyla. Halbuki konuşması yetmişti. Çocuğun titrek, utangaç bakışları Fetih'i buldu. Bir an cevap verip

vermemek arasında gidip geldi ama sonunda çok kısık bir sesle de olsa konuşabildi.

"Havin." Zar zor seçmiştim adını. O kadar ki fısıltıydı. Bir de tabi müzik. Hâlâ bangır bangır olan bir şey yoktu ama çalıyorlardı. Her geçen saniye aniden içeriye kalabalık gruplar geliyordu. Kalabalıklaşıyordu ortalık. Hiç beklemediğim bir şey yaşandı Fetih küçük kıza elini uzattı. Hani o alışveriş merkezinde iki küçük erkek çocuğuna kızan adam gitti sanki böyle tatlı mı tatlı, pamuk gibi bir adam geldi. O kadar temkinliydi ki, uzansa uzandırdı çocuğa ama onun gelmesini bekliyordu.

"Fetih ben de. Memnun oldum."

Aklıma gelmezdi böyle bir ortamda konuşanın o, izleyenin ben olacağımı. Sessizce izliyordum çünkü bu cimcime yumuşuyordu. En azından artık sesini duymuş göz teması kurmuştuk.

O ele baktı, sonra Fetih'e. Bir kez bana. Elini biraz uzattığında o kadar büyük bir tezatlık içine girdiler ki. Boyut farkı komikti. Komikti, tezattı. Bir an zihnim bir görüntüyü canlandırmak için o kadar zorladı ki kapıyı, sırtımı açılmasın diye o kapıya dayamak istedim. Sırası değildi. Sırası gerçekten değildi.

Kısa bir tokalaşma geçti aralarında, düşünmemek için ben konuştum hemen. Sustukça beynim konuşuyordu zira. "Saçlarımla mı oynuyordun Havin?"

Tokalaşma bitse bile Fetih tuttuğu eli bırakmadı hatta bir iki adım kendine çekti. Havin'in çekingen bakışları saçlarıma değdi. Benden sanırım gerçekten korkuyordu az da olsa. Benden... Bunun tersi olmalıydı sanki. Ama bu hali de bir o kadar güzeldi ki. Fetih'in dibinde, bana bakıyordu ikisi de.

"Tavuğuma benziyor saçların."

Çocuğu korkutmaya yemin etmişim gibi patlamalı bir kahkaha attığımda irkildiğini fark ettiğimde çok geçti. Fetih'e baktım gülmeye devam ederken. Evet benziyordu rengi bazı tavuklara. Bunu ben de küçükken söylerdim hep. Hatta tavuk rengi benim saçlarım dediğim bile olmuştu.

"Benzetilmediğin üç hayvan kaldı Efsun." Dedi Fetih. Artık şaşırmıyordu.

"Öyle miii?" Dedim Havin'e yaklaşırken. "Seviyor musun tavuğunu peki?" Başını salladı yavaş yavaş. Elim onun dağılmış saçlarına gitti. Üzerine salmışlardı, kendinden düzdü siyah saçları. Saçları da gür değildi kirpiklerinin aksine.

"O zaman saçlarımı da sevdin?"

Özenle arkaya doğru attığımda Fetih'de yardım etti bana. Kızı aniden ortamıza almış cam bir vazoya dokunur gibiydik.

Tekrardan başını salladı. Sonra eli varla yok arasında benim maşalı uçlarıma uzandı. "Nasıl yaptın bunları?" Rahat rahat dokunsun diye iyice yaklaştım. O da rahatladıkça açıldı, yavaş yavaş daha çok dokunmaya başladı.

"Önce ördüm sonra açtım böyle oldu. Seninkini de örmemi ister misin?" O utangaç her an kaçıp gidecek haline rağmen gözlerinin bu teklifle parlamadığını görmemek neredeyse imkansızdı. Hâlâ bir eli Fetih'in elindeydi ve Fetih'in baş parmağı öylece okşuyordu o minik eli. Geldi yine aklıma. Tutamıyordum kendimi. Önüme şelale konmuş saatlerdir su arayan bana içme deniyordu. Kolaysa gel sen ağlama anne diye ağlayan kişi gibiydim.

"Sonra böyle mi olacak?" O kadar hayran hayran bakıyordu ki saçlarıma. Dümdüzdü saçları. Öyle ki maşa yememişti daha önce ama doğal bir su dalgası da çok yakışırdı ona.

"Yarına kadar açmazsan böyle olacak. Örelim mi, ister misin?"

O an gözleri etrafı taradı. Annesini aradığını hissedebiliyordum. Ama payına düşen Fetih oldu. Ona benden iki adım daha yakındı. Fetih başını salladı.

"İstiyorsan örsün." Dedi kendisine bakan kız çocuğuna. Gözlerinin içi parlıyordu, burnunu ısırasım vardı ama haşin sevginin sırası değildi. Çok farklı tepebilirdi. Başını salladı sonunda bileğindeki tokayı gösterdi.

"Bununla olur mu?"

Elim hemen çantama gitti. Eğer çok bunalırsam diye yanıma aldığım ucu siyah tül kurdelalı metal çıtçıtlı tokamı çıkardım. "Bununla yapsak daha güzel olur." Tokama baktı. Sonra kendi tokasına.

"Ben seni sonra nasıl bulayım ki?" Tokayı masaya koydum ona uzandım. "Senin olsun. Hediye gibi. Olmaz mı?" Masaya bıraktığım tokaya baktı. Sonra bileğindeki pembe tokayı çıkardı bir çırpıda.

"O zaman bu da senin olsun."

Sanırım beni bugün en çok gülümsetecek, en pamuklarla sarıp sarmalatacak şey bu hediye olurdu. Hayatım boyunca saklayacağım, zaman zaman kullanacağım tokayı almadan önce Fetih'le göz göze geldim. Aynı temelde yatan o tebessüm onun da yüzünde vardı. Daha fazla dayanamadım önce iki yanağından öptüm sonra tokayı alıp bileğime taktım.

"Teşekkür ederim, saklayacağım hep bunu. Seni de hatırlarım kullanırken. Hadi gel örelim şimdi saçlarını." Nerede otursa daha rahat ederiz diye bir an etrafa bakarken ismini duyduk öteden.

"Havin!" Dedi bir kadın sesi. "Sana bir yere kaybolma demedim mi havin?" Kırklarının başında tesettürlü bir kadın, muhtemelen kızına sinirli sinirli bakarken gözleri bana kaydı, sonra bir iki saniyeliğine Fetih'e.

"Kızım niye rahatsız ediyorsun insanları?" Kızının koluna uzandı kendine çekti, öylece boşlukta kaldım. "Kusura bakmayın." Dedi bana bakarak.

"Hayır hayır," dedim hemen. "Lütfen ne rahatsızlığı? Saçlarını örecektim. İzin verirseniz siz de," kızı aldı kopardı bizden geri de alamıyordum annesi diye. İzin vermese öremesem çok üzülürdü. Kadın Fetih'e baktı saniyeliğine.

"Vallahi gerek yok, hiç zahmet etmeyin. Rahatsız olmayın."

İşte tam olarak bundan bahsediyordum. Niye rahatsız olsaydık? Ne ayrıcalığımız vardı? Fetih'e baktığımda hayal kırıklığıyla bunu direkt olarak anladı ve müdahale etti.

"Rahatsız olmadık biz." Dedi. "Sakıncası yoksa örsün eşim, biz göz kulak oluruz. Hangi masadaysanız getiririm sonra."

Havin annesinin elini ileri geri salladı, hepimiz ona baktık. Bakışlarındaki ısrarı görmemek imkansızdı. "Anne saçlarım böyle kıvırcık olacakmış yarın, örerse."

Kadın iki arada bir derede bir arada ikna oldu ama oldu. Bıraktı kızın elini. "Direkt yanıma geliyorsun, başka bir şey istemiyorsun kimseden!" Kız dolmakla parlamak arasında kalan gözlerle başını salladı. Bana kendisi yaklaştı bu kez. Annesinin yanımızdan uzaklaşmasını bekledik. Sonra kendisi gelip önümde oturmaya kalkıştı. Muhtemelen annesi evde hep bu şekilde saçıyla ilgileniyordu ama ben engel olamadan Ferih müdahale etti.

"Oturma yere," dedi kolundan tutarak. Sonra koltukaltlarından tutarak kaldırdı, dizlerine oturttu bir çırpıda. Ben kalktığımda onu boşalan yere oturtacaktım ama gerek kalmadı. Fetih eliyle, özenle elbisesinin eteklerini düzeltti ben ayaklandım.

Onların tepesinde saçları önce elimle yavaşça taradım. "Canını yakarsam söyle olur mu?"

Başını salladı, elleriyle geriye attı saç tutamlarını. "Demek tavuğuna benziyor saçlarım. Ne zamandandır seninle tavuğun?" Küçük elini kaldırdı önce üç yaptı sonra dört yaptı parmaklarıyla.

"Benim de küçükken bir tavuğum vardı böyle benim gibiydi onun da tüyleri." Fetih bana baktı ilk. Ona sanırım küçükken tavuğum, ördeğim ve kaplumbağam olduğunu hiç anlatmamıştım. Bir de keçim.
"Parka götürüyordum onu, kaydıraktan kayıyorduk beraber. Senin yaşlarındaydım."

Bu Havin'e hiç garip gelmedi. Elini ağzına örtüp kıkır kıkır güldü. Şaşkınlığı Fetih yaşadı.

"Harbiden mi?" Üstten üstten bana baktım gülerek.

"Evet. Salıncakta bir onu sallıyordum bir beraber sallanıyorduk. Diğer çocuklar korkup yaklaşmıyorlardı bize. O yüzden salıncak sırası da oluşmuyordu. Hep biz sallanıyorduk."

Fetih başını artık benden gelen hiçbir şeye şaşırmadığını belli edercesine iki yana salladı.

"Çok yaşlı bir tavuktu. Öldüğünü hatırlıyorum, o kadar çok ağlamıştım ki... Ta ki babam 'Sen, ben uzağa gittiğimde çok özlemiyor musun beni? O da annesinin babasının yanına gitti. Giderken de sana bir sürü yumurta bıraktı yemen için.' Diyene kadar. Biliyor musun Fetih beni bu şekilde kandırıp tam bir yıl her sabah yumurta yedirdiler bana? Öyle alıştım ben yumurta yemeye, yoksa hiç sevmezdim."

Fetih bu dediğime o kadar içten güldü ki, sinirleri mi bozuldu acaba dedim bir an. Elini yüzüne kapattı. Öyle ki Havin'le beraber gülüyorlardı.

"Komik değil ya! Niye gülüyorsunuz? Kandırıldım diyorum! Hem de bir sene!"

Baba ya, diye sızlanmamak için çok zor tutuyordum kendimi. Tamam zekiceydi ama yine de prenses dediği birini bu şekilde kandırması hiç hoş değildi.

"Babana," gülmekten konuşamadı. "Olan," Yine konuşamadı. "Saygım her geçen gün artıyor. Çok güzel taktik." Tek elimle ördüğüm yere kadar tuttum diğer elim Fetih'in dudaklarına vurmak için havalansa da izin vermedi. Allah'ım dışarıda dövemiyordum da... Reva mıydı bu bana?

"Onu kandırıp her yemeğine et koyabiliyorum,"

Gözlerimi kırpıştırıp saça odaklanmaya çalıştım. Bu gece uyumak istemiyordum. Düşünme... Saça odaklan... Balık sırtı... Rüya... Makarnalı et... Dıştan örgü... Kız bebek... Adı neydi... Bir haftadır bilmiyordum... Maşa... Saç... Rüya...

Bir süre sessiz sessiz, neredeyse dudak bükmeli bir halde saça odaklandım. O sürede herkes sessizleşti, Fetih'e tam laf atmak baktım ki o

da tam o an tesadüf eseri başını Havin'den başka yöne çevirdi ve atacağım laf ağzımda kalacak şekilde değişti surat ifadesi. O az önce pamuk diye tanımladığım, gülen adam gitti suratı çeliğe dönüştü. İçime neyi gördüğünü bilmeden bir korku girdi. İçim aniden havalandı hemen bende baktığı yöne baktım. Gülen yüzüm zaten Fetih'i fark ettiğim gibi solmuştu ama kalbim aniden hızlanmamıştı.

Oradaydı.

Aylardır görmediğim Yavuz oradaydı.

Bizi fark etmediğini kavrayamadan tokalaştığı adamlardan sonra kafasını rastgele çevirdiğinde direkt olarak benimle çakıştı gözleri. Elimin altındaki saçı bırakacak gibi oldum. Adamdan ayrıldığı eli bir an için inmedi. Gözleri şaşkınca bende kaldı, sonra yavaş yavaş aşağı indi. Havin'i gördü. Ama orada da çok durmadı bir ok gibi Fetih'i saplandı. Beni gördüğünde yüzünde sadece şaşkınlık seçmiştim ama Fetih'te oluşan o sinir eksiksiz onda da oluştu. Bakışları bana tekrar döndüğünde kafamı nasıl çevirdiğimi bilemedim. En son çiçek almıştım ondan ve Fetih'ten asla kötü bir şey yapmaması için söz almıştım. O gün bu gündür asla konusu açılmamış, ki bir kez bile aklıma gelmemişti. Evlendiğimi muhakkak biliyordu. Fetih'in eli kolu uzundu. Elbet bir şekilde bu haberi ulaştırmıştı ama bir daha onunla karşılaşacağımı asla düşünmemiştim.

Gözüm, elerim saçtaydı ama dikkatim asla. Ellerimin titrediğini fark ettim önce sonra karnımdaki ağrıyı. "Fetih." Dedim titrek bir sesle. Kilitlenmiş ona bakıyordu. Çenesine kadar kilitlenmişti hem de.

"Fetih lütfen." Diye devam ettim. Gitmek istedim o an, bu ortamdan çıkmak. O kadar huzursuzdum ki ve iki taraf öyle bir potansiyelindeydi ki... Nasıl davranmam gerektiğini de bilmiyordum. Fetih'i kontrol etme içgüdüsüyle dolup taşıyorken, Fetih'in en ufak bir şeyde patlamaya hazır olduğunu farkındaydım. Fetih'in içinde ilk günden Yavuz'a karşı bir şiddet eğilimi vardı. Ve ben bunu o çiçek meselesinde öyle bir bastırıp engellemiştim ki pimi çekilmiş bir bomba gibi içinde taşıyordu bunu biliyordum. Gözleri bunu söylüyordu.

Diğer taraftan Yavuz. Geçen sefer onu 'evleneceğimi bilmiyor ki' diye savunmuştum. Şimdi biliyordu. Yapmazdı değil mi? Yapmazdı. Görmezden gelirdi bizi. Bir şey yapsa bir tarafı bir tarafa savunamazdım. Engel olmak için insan etiği dışında bir sebep sunamazdim. Ve ikisinin de insan etiğinden anladığı yoktu.

Titreyen ellerimden biri Fetih'in çenesine gitti. Kendime çevirdim yüzünü. Taş gibi olmuştu derisi. Göz göze geldiğimiz ilk an içim titredi. "İnsanların en mutlu günü. Hiç kimsenin ufacık bir sorun çıkarmaya asla hakkı yok. Fetih lütfen,"

Çenesi seyiriyordu. Tam ağzını açacaktı ki kucağındaki çocuğun engeline takıldı. Ağzı açıldığıyla kaldı. Havin'e bakarak dudaklarını birbirine mıhladı. Havin her şeyden habersiz bacaklarını sallıyordu kucağında. "Lütfen." Diye tekrar ettim. Başını salladı masanın üzerindeki sulardan birine uzandı bardakla beraber. Önce bardağa doldurdu, Havin'in ağzına götürdü. Havin birkaç yudum aldıktan sonra masaya bırakıp şişeyi aldı ve kafasına dikti. Derin derin nefes alıyor oraya asla bakmıyordu. Ellerimin titremesiyle saçın yapımı biraz uzadı ama sonunda bitirebildim. Siyah tokamı taktım sonunda.

"Bittiii," dedim neşeli tutmaya çalıştığım bir sesle. Telefonumu alıp arkadan fotoğrafını çektim. Kasten bile isteye Fetih'i de alırken. Ben yerime otururken Fetih Havin'i yavaşça indirdi kucağından. İkimizin arasına aldım onu ve fotoğrafı gösterdim. "Bak arkası böyle oldu." Derken telefonu eline verip önden önce birkaç tutamı çıkardım.

"Çok güzel olmadı mı Fetih?" Dedim dikkatini çekmek için. Hayran hayran telefondan saçına bakan Havin'e bakıyordu Fetih. Keyfi kaçmıştı. Her halinden belliydi. Başını salladı, Havin ona bakmayana kadar da bir şey demedi.

"Çok güzel oldu." Sonra etrafa bakındı. O taraf hariç. "Hadi annene götürelim seni." Derken ayaklandı Fetih ardından ben. Bir elinden ben tuttum diğer elinden Fetih. Zaten oldukça yakın bir yerdeydiler. Kısa zamanda vardık oraya. İçim titriyordu ve yüzümde kan kesecekleri patlamıştı. Benden önce Fetih eğildi aynı boya geldi Havin'le.

"Memnun oldum Havin." Dedi Fetih. Onu bir çocuğa karşı ilk kez böyle görüyordum. Gerim gerim gerilsem de beni onların yanına itti bu görüntü, tam ben de eğilecekken Fetih eliyle durmam için işaret etti ve Havin'i kucakladı. Elbisem dardı ama oturabilirdim dikkatlice. Önce sağ sonra sol yanağından öptüm. "Ben de memnun oldum. Yarına kadar bekle sonra aç saçlarını olur mu?" Başını salladı.

"Teşekkür ederim." Dedi tatlı tatlı. Yanağımı uzattım öpsün diye. Kıkır kıkır önce sağ sonra sol yanağımdan öptü. Sonra aniden bana yaptığının aynısını Fetih'e yaptı. Aniden şaaak diye aldı bir buse. Fetih bile neye uğradığını şaşırdı. O siniri stresi, gerginliği bir öpücükle alındı sanki

üstünden. Zeliha'dan mıydı bu tecrübe bilmem o kadar güzel kucaklamıştı ki kız çocuğunu dört bir yandan fotoğraflarını çekmemek mümkün değildi.

Fetih önce başını okşadı sonra yanaklarından öptü. Tam onu annesinin yanına koyarken aniden bir alkış tufanı koptu, şarkı sesi arttı ve gelin ve damat girmeye başladı. Elinde mikrofon olan bir adam yüksek sesle ortalığı iyice ayağa kaldırdı heyecanla alkışlamak istedim ama nasıl oldu bilmiyorum ama Yavuz'la göz göze geldim. Diliyordum ki tesadüfen olmuştu onun için de bu. Gelin ve damada odaklandım huzursuzca. Kalabalıktan dolayı yavaş yavaş yürüdüler en sonunda masaya oturduklarında şahitlerin adı geçince ben önden Fetih bir adım arkamdan ilerledi. Saçlarımı omuzlarımdan geriye attım. Fetih'in açtığı sandalyeye oturdum. Derin bir nefes aldım ve oldukça genç olan çifte elimden geldiğince gülümsedim.

📌📌

Salonun ortasında öylesine büyük bir coşku vardı ki, çekilen halayın ayak sesleriyle taban titreşiyordu. Ya da bilmiyorum belki de bu tamamen yarınlar yokmuşcasına şov yapan davulcunun ya da elindeki mikrofonla devamlı olarak damadın kim olduğunu soran orkestra şefinin marifetiydi. Neden soruyordu ben anlayamıyordum. Cümlenin yarısı Türkçeydi. Başlarda 'aynı soruyu sormazlar herhalde' diyerek devamlı Fetih'e sorsam da işin sonunda ikna olmuştum. En son mikrofonu çekip elinden damadın adını soyadını söyleyecektim. Bizim düğünde hiç sorulmamıştı galiba.

Bizim düğünde kültür birliği de yoktu ki. Horon da tepilmişti, halay da çekilmişti, ben ve arkadaşlarım Ege yöresinden de oynamıştık. Muhtemelen orkestra da her telden çalan bir şey seçilince aynı soruda tıkalı kalmamıştı.

Başlarda bu gürültü, bu coşku beni ürkütse de şimdi alışmış sadece gülümseyerek izliyordum. Bizim düğün de mi böyleydi de ben anın içinde kesinlikle olmadığım için hissedememiştim bu coşkuyu yoksa zaten düğünden çok bir dedikodu kazanı olduğundan bu coşku yakalanmamış mıydı?

"Hiç yorulacak gibi değiller." Dedim yüzümü Fetih'e yaklaştırıp sesimi duyurmak için biraz bağırırken. O da bana yaklaşmıştı. Yüzü ciddiydi. Ya da bilmiyorum belki gergin. Tam olarak kafasından silip atamamıştı. Ben aynı ortamda olduğumuzu unutmuş, birkaç kez göz göze gelmeleri saymazsak, o aklına mıhlamıştı. Yavuz'un bazen bana baktığını hissediyordum, öyle anlarda tamamen Fetih'e dönüyor onunla sohbet ediyordum ki böyle bir şey oluyorsa farketmesin diye. Gergindi ama yine de

bana birebir yansıtmıyordu. Bazen derin derin nefes aldığını hissediyordum. Çok az gülümsetebiliyordum. Bazen yükselecek gibi oluyordu tam o an bir temasta bulunuyordum. Topraklama yapar gibi. Ve işe yarıyordu. Bu geceyi sorunsuz atlatsaydım başka bir şey istemiyordum.

Silik bir tebessümle karşılık verdi. "Daha bu ne ki?" Diye de iyice uçurdu olayı.

Bunun bir üstü sanırım damadı davulun üzerine oturtup tokmağı kafasına vurmaktı.

"Bizim düğünde," dedim istemsizce. Yerine bir kez bile oturmayan gelin ve damada baktım. "Bir ben bizimkilerle harmandalı oynadım. Sen Merthan'la halay çektin," Merthan... Halay başının yer çekimine meydan okuyarak hakkını veren Merthan... Nasıl bu kadar iyi oynadığına o gün de hayret ettiğim Merthan... "Bir iki kere de öyle benle sen sonlarda bir çıkıp gözüktük. Şimdi baksan-"

Fetih ne diyeceğime pek takılmadan daha önemli bir konuya parmak bastı.

"Şimdi de bir çıkıp görünmemiz lazım." Dip dibe girmiş konuşuyorduk ama yine de seslerimizi çok zor duyuyorduk. Ama sanırım bu cümleyi uzaktan söylese yine anlar strese girerdim. Hızlıca konuşmasına rağmen. Kravatını gevşetti biraz.

"Daha neler," dedim kendimi geri çekerken. "Hiç gerek yok. Güzel güzel oturuyoruz işte."

"Onur konuğuyuz Efsun." Dedi iyice bizi bir şey sanarken. Başımı iki yana salladım. Onur konuğu neydi ya?

"Halay çekemem Fetih ya. Baksana hep halay çekiyorlar. Bilmiyorum ben halay falan çekmesini." Bahar Candan gibi ağlayarak isyan ederdim zorlanırsam.

'Ben halay çekmeyi seviyorum, sevmiyorum değil Fetih. Ama bir günde bir saat halay çekilir, yedi saat çekilmez yani, bu da çekilmez!'

"Hem bir Ege'li olarak hiç kimse neden kalkıp halay çekmediğimi sorgulamaz. Sen kalk oyna ama. O olur bak."

Ben de video çekeyim. Milyon kere izlerim... Bir ton gif yaparım... Devamlı sana atarım...

"Allah Allah," dedi bana dönüp. "Ege'li olunca halay çekilmiyor mu?"

Ellerimi gündeki teyzeler gibi önümde bağladım cıkladım etrafa bakarken "Hayır efendim çekilmiyor. Bu kadar da asimilasyon yeter," diye olayı iyice abarttım. Birazdan Osmanlı'daki azınlıklar gibi hak da talep

ederdim kesin ben. Paris Düğün Salonu, Paris Barış Konferansı'ndan hallice olurdu.

"Ege yöresinden bir şey çalsalardı kalkıp oynardım. Ama hiç mümkün gözükmüyor. Ki," Dedim bastırarak. "Ben nasıl halay çekmeyi bilmiyorsam sen de zeybek oynamayı bilmezsin. O yüzden maalesef ki üzülerek söylüyorum ama..." geriye yaslanmış bana kafasını çevirerek bakıyor, yine bu olayı başka yöne çeken tavırlarımı kaşlarını çatarak izliyordu.

Fetih kaşlarını çatma, çabuk kırışacaksın Fetiiih!

"Ha yani zeybek bilseydim kalkıp oynayacaktın?"

Elim hala ketum bir tavırla önümde bağlıyken başımı salladım. "Tabi canım," Dedim kendimden eminken. İşin doğrusu Fetih'ten eminken. Çünkü her yöreden az biraz geninde taşıyan Fetih Karadere; Ege'den hiçbir şey almamıştı. Alanındaki tek egeli bendim. Ailede Ege'ye gelin giden bile yoktu. O derece tektim. "Ama işte maalesef. Olsun artık bir dahakine, yani dert edinme. Öğretirsem bir ara sana, oynarız belki. Ama işte şu an şartlar bunlar, üzülme sak-"

O alay dolu cümlelerim Fetih'in destursuz ayaklanmasıyla yarıda kesildi, kafamı kaldırdım ona doğru. Halay çekmeye kalktığını düşündüm o an sadece. "İyi," dedi bana bakarak. "Laf ağızdan bir kere çıksın." Oturduğumuz masadan çıktı tek hamleyle. "Bekle beni geliyorum."

Ne?

Ne yapmaya çalıştığını anlamak için kendimi zorluyordum ama tek yaptığım benden uzaklaşan adımlarını izlemek oldu. Gitti.. Gitti... Ve gitti... Orkestraya vardı. Birine eğildi bir şeyler söyledi. Biraz konuştular. Sonra sanırım anlaştılar. O karşılıklı memnuniyetleri, kafa sallayışları, tokalaşmaları... "Hayır." Diye fısıldadım kendi kendime. Bunu birkaç kez tekrar ederken siyah takım elbisesinin içinde uzun boyuyla bana bakan Fetih'le göz göze geldim. Gelmez olaydım. Çalınan şarkı aniden kesildi. Gözlerim irileşti ayak tabanlarımı o kadar sert bastım ki yere yoksa kayacaktım masa altına. Sabahtan beri damadın kim olduğunu soran adamın ağzından sonunda başka bir şey duyduk.

"Kıymetli misafirimiz," dedi. Tamam biz olmayabilirdik. *Sakın bayılma Efsun. Sanki herkes size bakıyor ama sakın bayılma sakın.* "Fetih Bey'in bizden ufak bir isteği var. Başımız gözümüz üstüne."

Bu ortamda tek Fetih senin kocan değil Efsun, sakın bayılma. Karıncalanan ellerimi elbiseme bastırdım. Fetih işaret parmağını alnına dokundurup son kez selam verdi adama.

"Eşi İzmir'liymiş. Güzel bir zeybek izlemeyi biz de çok isterdik zaten."

Yooo ben İzmir'li değilim. İzmir neresi, hiç duymadım. Sakın bayılma Efsun, ceketini çıkararak sana gelen Fetih gerçek değil. Nefes almıyordum artık. Dilim damağım kurumuştu. Bana varan Fetih'i felç inmiş gibi izliyordum artık. Kol düğmelerini çıkardı ve bir iki kez katladı gömleğini.
"Kalk," dedi kravatını da çıkarırken.

"Fetih saçmalama." Dedim onun eline uzanırken oturtmak için. "Saçmalama, şaka yaptım ben. Saçmalama. Herkes bize bakıyor."

BU ADAM ZEYBEK OYNAMAYI NASIL BİLEBİLİRDİ YA? NASIL BİLEBİLİRDİ?! BAYILACAKTIM NASIL BİLEBİLİRDİ?!

Beyaz gömleğinin ilk iki düğmesini açtı ve ona uzattığım eli tuttu ben onu çekemeden o beni çekti. Kontrolsüzce kalkarken vücudum vücuduna çarptı. Havale geçiriyordum galiba. Elim direkt olarak nedenini bilmem Fetih'in yüzüne gitti.

"Fetih lütfen, bak herkes bize bakıyor. Hadi oturalım." Oynayamazdım bu kadar insan içinden kimseyi tanımazken Fetih'le zeybek oynayamazdım. Fetih'le o kadar dipdibeydik ki yer bir an ayağımın altından kaydı. Nefesi ateş topu gibi yüzüme dokunuyor zaten havale geçirmek üzere olan beni daha fena bir hale getiriyordu. O an çok garip bir şey hissettim. Keşfettim. Ya da farkettim. Bilmiyorum hangisi.

Öyle bir şey girmişti ki aramızdaki boşluğa; elektrik, akım, yüksek tansiyon, çekim ya da adını bilmediğim başka bir şey. Fetih'in bana bir teması olsun tam bu an kızgın yağın olduğu bir tavaya atılan bir damla suyun yaratacağı etki iki insan üzerinde olacaktı. Tek bir temas. Bu kadar insan içinde değilmişiz gibi.

"Sen teklif ettin," dedi bastırarak. Harareti çok yüksekti. Muhtemelen tansiyonu da. Nasıl ayakta kalabiliyordu bu kadar dinç bir doktor olarak hayret ettim o an. "Ben kabul ettim."

Aynen böyle olmuştu. İleriyi işaret etti. Herkes durmuş bizi bekliyordu. İzliyordu. Sessizce. Çocuk gürültüsü bile yoktu. Başka çarem kalmadığı an yutkundum. Dudaklarımı yaladım ve içimden besmele çekip ilk adımı attım. Bu saatten ancak Allah'ın verdiği güç kuvvete kalmıştı. Büyük alanda geçebileceğim en doğru yeri seçtim kabaca. Fetih birkaç saniye içinde aramızda mesafe bırakarak karşıma geçti. Kimseyi görmüyordum. Sadece Fetih. Bir de başlayan müzik. Zaten görsem ne güç kalırdı ne kuvvet.

Çakal çökerten zeybeğin bilindik sesini duydum. Ve başladık.

Fetih hafifçe havalandırdığı kollarından birini öne diğerini arkaya savurarak doksan derece döndüğünde zeybek yürüyüşünün üçüncü adımında benim de ellerim havalandı, omuz hizamda parmaklarımı şıklatırken bir çemberin etrafında aynı yönde yürümeye başladık. Fetih'in hareketleri ne kadar heybetliyse ben de bir o kadar zariftim. Benim dördüncü adımımda aynı anda durduk, birbirimize döndük omuz hizamda olan ellerim bir daire çizer gibi kalçama yavaşça indi. Aynı adımlar aynı hamlelerle tekrardan atıldığında, tekrar aynı anda durduk ama bu kez benim dönüşüm Fetih'in diz çöküşüyle tamamlandı. Ellerim yine omuzlarımın hizasında, diz çökmüş Fetih'e doğru bir adım gittim, attığım adımı geri alıp tekrar attım ve elimi bir şey serper gibi hafifçe havalandırdım. Tekrar parmaklarımı şıklatma pozisyonunu alırken etrafımda bir tur döndüm, yine o çemberi çizerek indirdiğimde kollarımı, Fetih ellerini dizlerine vurarak kalktı.

Ellerini dizlerine vurdu.

Ben dışarıdan nasıl duruyordum bilinmez ama Fetih o kadar karizmatik, o kadar kendini izletecek, o kadar hayran olunası ve profesyonelce oynuyordu ki oynamak yerine izlemek isterdim. Delicesine.

Tekrardan kendi etrafımızda dönerken Fetih tam üç kere çökecek gibi eğildi. Beyaz gömleği o hareket ettikçe vücudunu belli ediyor, kumaştaki o gerginlik fark ediliyordu. Yutkundum. Tekrar ve tekrar.

Aynı döngüde tekrar ettik yaptığımız şeyi. Fetih yine diz çöktü, yine kalktı. Bunu tam iki kere daha tekrar ettik. Sonuna geldiğimizi farkındaydım. Ama en güzel kısmı zaten noktaladığımız yerdi.

Ben yerimde kaldım, birbirimize dönükken üstüme doğru serseri serseri iki adım attı. Kollarını savuruşu, bana bakışları, dik duruşu... Kafamın içine kaydetmek için büyük bir çaba harcıyordum. Bu halini unutmamak için. Bana attığı üçüncü adımından sonra tek dizini yere vurarak çöktü. Yerde toprak varmışcasına yere dokundu sonra bana kaldırdı bakışlarını, tam üç kere avucunun içiyle vurdu beyaz zemine. Elini kaldırdı, alnına dokundurup selam vererek kalktı. Kafam o kadar allak bullaktı ki, nasıl gözüktüğünden bir haber canıma kastı varmış gibi karşımdaydı. Bütün vücudum içten içe titriyordu. Tüylerim diken diken olmuş gözlerim kamaşıyordu.

Bu bana sahiden reva mıydı?

Yüzüne baktım, sakallarına, boynuna, yakasına, gömleğine, ellerine... Bu görüntüyü silersem aklımdan sanki bir ömür hatırlamak için direnip duracaktım. Ve sanki az önce Fetih'in bir temasıyla olacak olan şey benim

bir temasıma kalmıştı. Roller değişmişti. Ellerim hafifçe iki yanda açık onun bana heybetli yürüyüşünü izledim. Geldi, geldi, geldi... Nasıl sonlandıracağı ona kalmıştı. Herkes gibi ben de bekledim.

Bana vardı. Yüzümü ellerinin arasına aldı. Elleri buz gibi geldi o an. Ya da benim yüzüm çok sıcaktı. Bir alkış tufanı Fetih'in alnımdan öpmesiyle beraber koptu.

📌📌

Az önce öz çekim yaptığım kızın beni etiketlediği fotoğrafı beğendim. Bu, sanırım beşinciydi.

"Fetih ben kendimi ünlü olmuş gibi hissediyorum, sen?"

Telefonumdan kaldırmadan gözlerini "Bir kişi daha fotoğraf çekmek için gelirse kovacağım. Benim seninle bu kadar fotoğrafım yok ulan."

Kıkır kıkır güldüm, başım yorgunca koluna yaslandı. İşin doğrusu alnım. "Sen fotoğraf çekmeyi sevmiyorsun ki. Seninle zaten fotoğrafımız yok." Kameraya girdim o karşıya bakıyordu ben bunu yaparken. Benim mimiklerimle komik hale gelmiş birkaç fotoğraf çektim. Fetih dikmişti gözlerini karşıya alttan iyi duruyor zaten yüzü diye sesimi çıkarmadım.

Ekranı kilitleyip oynayan gelin ve damada baktım. "Çok genç değiller mi ya?" Dedim Fetih'ten ayırmazken yanağımı. Sohbet etmiştik gelin ve damatla. Kız yirmi bir yeni girmiş, çocuk yirmi üç olmuştu.

"Tamamlarsa Efsun, eminlerse kendilerinden beklemenin bir mantığı yok."

Dudaklarımı öne doğru büzdüm toparladım oturuşumu. Ona o an bir iki soru sormak istedim ama yeri zamanı değil diye sadece aklıma not ettim. Bir gün muhakkak sorardım.

"Kalkalım birazdan. Uykun geldi senin." Dedi. Başımı salladım. Uzunca bir süredir tuvalete gitmeyi istiyordum da bir türlü kalkıp gitmiyordum. Madem kalacaktık bir uğrasam iyi olacaktı. Ayaklandım. Omuzlarıma aldığım ceketi sandalyeye koydum. "Ben bir lavaboya gidip geliyorum hemen."

Üzerimi süzdü Fetih. Artık bana 'üşümüyor musun, ceketini giy istersen' demiyordu. Dilinde tüy bitmişti. "Ben de geleyim." Dese de omuzlarından tutarak engel oldum. "Yok yok ben geliyorum hemen. Her şeyim burada, sen bekle." Telefonum dahil hiçbir şeyi almıyordum. Hızlıca çıktım masadan kalabalığın kıyısından geçe geçe, tanımadığım insanlara selam vere vere, el sallaya sallaya geçtim gittim. Sağdaki merdivenleri tırmandım hızlıca. Bir an keşke rujumu alsaydım diye düşünsem de artık çok geçti.

Tırmandığım üst katta lavaboyu ararken acaba kapısına mi yazılmadı diyerek birkaç odaya da girdim ama yoktu. Son bir köşeden girmem gerekiyordu. Bir tek orası kalmıştı.

O köşenin ağzından adım attığım gibi bir bedenle çarpışma noktasına geldiğimizde dengemi kaybedecek gibi olsam da duvara tutundum. Refleks olarak 'Pardon' demek için dudaklarım aralansa da karşımda Yavuz'u görmemle kelime ağzıma tıkıldı. Ben sarsıldım da onda böyle bir şey yoktu. Gözlerimi kaçırdım anında "Pardon." Diye geveleyip hemen yanından geçmek için hamle yapsam da "Oo," diye önüme geçti. "Düşman mıyız sahiden?" Yüzüne bakmıyordum o an.

"Pardon." Diyerek tekrar ettim ve ve bu kez yanından geçmeyi başardım. Gördüğüm ilk odaya girmek istiyordum. Adımlarımı durduracak bir şey söyleyeceğini hiç sanmıyordum.

"Ha zamanında başka bir gözle bakılan insandan dost olmaz diyorsun " Yine durmayabilirdim, kendime hakim olup duymamazlıktan gelebilirdim ama bu kadar kontrollü değildim. Önce durdum sonra ona döndüm.

Gözlerimiz çakışmışken "Yavuz ben sana hiç o gözle bakmadım." Dedim açıkça. "Yapma, bunu sen de biliyorsun." Gamzesini belirginleştirecek şekilde gülümsedi ellerini kumaş pantolununun cebine koyup bana doğru ilerledi. Kaçmadım, geri de gitmedim.

"Ama ben sana o gözle baktım." Dedi açıkça. "Baya baya baktım hemde. Hatta o kadar baktı-"

"Yavuz bu beni ilgilendirmiyor." Diye böldüm onu. "Senin bana hangi gözle baktığın beni hiçbir sorumluluğun altına sokamaz. Sen baktın, ben bakmadım ve asla umut vermedim. Tavırlarım dostçaydı. Bunu ikimiz de çok iyi biliyorduk."

Yaptığı şeye devam etti. "Ama benimki dostça değildi." Nefesimi oflarcasına bıraktım ve girdiğim köşeden çıkmak için ters yöne doğru gittim ama onu geçtiğim an kolumdan yakaladı beni kendine çevirdi. Teması o kadar telaşla kestim ki kalbim yavaş yavaş gerginlikle atmaya başladı. Bu telaşıma güldü.

"Sakin ol Efsun. Bir aşiret gelini olduğunu farkındaydım. Merak etme."

Kaşlarımı çattım başımı salladım yapma dercesine. "Kimin gelini olduğumu farkında olma. Evli ve bu konumdan rahatsız bir kadın olduğumun bilincinde ol. Yeterli."

Hoşuna giden bir şey varmış gibi güldü bu söylediğime. "Ya ben anlıyorum. Fetih denen herifi harbiden anlıyorum. Bir erkeğin sana

taparcasına aşık olmasını anlıyorum. Ben onu anlıyorum ama seni anlamıyorum. Anlamıyorum. Fetih ya. Ailesi belli, soyu belli, illegalliği belli, belinde taşıdığı silah belli, küfrü belli, kavgası gürültüsü belli. Onu anlıyorum da seni anlamıyorum ya Efsun."

"Terbiyesizlik yapma Yavuz." Dedim katı bir sesle. "Küstahlık yapıyorsun, yapma. Seni şimdiye kadar hep iyi hatırladım, bunu bozma. Gerek yok. Sana hala minnettarım. Çok yardım ettin. Ama şu çirkin lafları söyleme karşımda. İyi kal aklımda."

Aniden ufak bir kahkaha attı karşımda. Elini alnında gezdirdi güldü öylece. "Biliyorum biliyorum bu duyguyu." Dedi beni işaret ederken. "Bazen bazı insanları iyi hatırlamak istiyor insan ama olmuyor be Efsun. Ciddiyim bak. Zamanında yardımın dokunsun, vefa borcu olsun sana. İnan hiç fark etmez. Olmuyor bazen. Bende senden çok iyi biliyorum bunu. Hani iyi kalmadın aklımda sen. Yaşadım aynı hayal kırıklığını."

Gözlerimi kıstım, çekip gitmekle konuşmak arasındaydım. Fetih benim uzun uzun lavaboda oyalandığımı söylerdi hep. Bundan medet umdum.
"Senin aklında kötü kalacak ne yaptım Allah aşkına? Hislerine karşılık vermeyişim mi beni kötü yaptı?"

Buysa sebebi şu an çekip gidecektim. Konuşmaya bile lüzum yoktu.

"Çok mu zordu Efsun?" Diye yükseldi aniden. "Arayıp insan gibi ben evleniyorum Yavuz demek. Benimle artık hiçbir iletişimin kalmasın demek? Bu kadar da mı saygı yoktu da aramızda ben o heriften kendi evimde aldım haberi? Senin kendi dilin yok mu? İraden yok mu? Arayıp ben evleniyorum demek bu kadar mı zordu? Sana gönderdiğim çiçekleri o herife hemen söyleyip onu salman üzerime daha mı rahat geldi?"

Kendi evimde, Fetih'ten mi demişti o? Kendi evimde?

"Neyden bahsediyorsun sen?"

Sinirleri bozulmuş gibi güldü. Güldü, güldü... "O an orada onun beynine sıkabilirdim. Bir askerin evine girmenin bedelini ona çok kötü ödetebilirdim. Oracıkta beynini dağıtabilirdim. Bunu yapardım ve bir gece bile nezarethanede kalmazdım. O leş sülalesi belki dışarıda beynimi dağıtırdı ama devlet benden yana olurdu. Yapabilirdim Efsun. Şu an o herifin yasını tutuyor olabilirdin. Ama yapmadım," dedi.

Yavuz'un evine girmişti.

Yavuz'un evine girmişti.

Nasıl yapmıştı zerre fikrim yoktu ama girmişti.

"Neden? Senin için. Biz iki adam o gece sırf senin için hiçbir şey yapmadık. O oturdu karşıma gerim gerim 'Müstakbel karıma söz verdim' diyerek burnumu bile kanatmamayı marifet sandı ama ben o gece sırf senin için onun beynini dağıtmadım. Şu aradaki farkı görebiliyor musun? Hangimiz daha çok kadir kıymet biliyoruz Efsun? Ağzımı burnumu kendini zorla zapt edip kırmayan o herif mi yoksa onu gebertmeyen ben mi? Yapabilirdim fırsatım vardı. Tek bir hamleme bakıyordu. Ama ben hiçbir şey yapmadım. O ne bok olduğu belli olmayan adamı mı ke-"

"YAVUZ KES SESİNİ!"

Yükselen sesimi aşağıdaki müzik kamufle etti belki ama boğazım yandı. Sakin olacaktım. Fetih'le birbirimize söz vermiştik. Dinleyecektik birbirimizi. Buradan çıkacaktık, sonra ben ona bu konuşmadan bahsedecektim. Soracaktım, ondan öğrenecektim. Düşünmeden hareket etmeyecektim. Yavuz'un gözleri bir an etrafta dolaştı bir ifadesini ciddileştirdi. "Tamam." Dedi. "Düzgünce ayrılalım. Düşmanlık olmasın." Eli aniden kolumu buldu. "Benim gizlim saklım yok. Ben sana ilk andan beri o gözle baktım. Evlenmeyi de düşündüm seninle. Aklına gelecek her şeyin oluru vardı gözümde. Olmadı, nasip de-"

"SENİN ÖLÜNÜ DİRİNİ SİKERİM!"

İşte bu sesi müzik kamufle edememişti. Ben arkamı daha tam dönemeden Yavuz yüzüne öyle bir yumruk yedi ki o çıt sesini duydum. Geriye gidişim, Fetih'in Yavuz'un düşmesine izin vermeden yakasından tutup dibimizdeki odaya sokuşu ve benim girmemem için kapıya yaptığı hamle üç en fazla beş saniye sürdü. Kilitleyecekti. Eğer ki bir darbe yemese Fetih kilitleyebilirdi ama olmadı. Aldığı darbeyle kapıdan temasını kesen Fetih'le anında daldım içeri ve Fetih daha toparlanamadan Yavuz o kadar atik davrandı ki ikinci yumruğu da Fetih yedi.

"Fetih!" Diye bağırıp ona koşamadan yediği yumruğun bedelini tek yumrukta çıkardı. Öyle bir canavara dönüştü ki birkaç saniyede geriye doğru savrulan Yavuz devrilmeyecekti belki ama ikincisine direnemedi ve ayağı takılıp düştü.

"SENİ BELANI SİKE SİKE ÖLDÜRÜRÜM LAN! PUŞT!" koluna asıldım ardı arkası kesilmeyen darbelerini bu şekilde kesmeye çalıştım. Hiç durmadan küfür ediyor gözünü öylesine karartmıştı ki gözüme Fetih gibi değil bir katil gibi geldi. Gözünü kırpmıyordu. Eli kolu kan olmuştu. Vurmak için vurmuyordu sanki. Öldürmek için vuruyordu. Üzerinde silah olsa kafasına sıkacaktı.

Benim bağırışlarım, yalvarışlarım onun küfürleri arasında öyle bir eziliyordu ki odadaki bir sinekten farksızdım. Ben Yavuz'un bilincini kaybetmemesine bile şaşırıyorken o aniden bir atak yaptı. Fetih'e sağlam bir kafa attı. O kadar kindarlardı ki birbirlerine. Aylardır bu anı bekliyorlardı. O kadar biriktirmişlerdi ki benim miden çalkalanıyordu onların tek derdi indirdikleri darbelerdi. İkisi aynı anda doğruldu. Aralarında buldum kendimi ve o an Fetih'ten umudumu kestiğime emin olduğum an "Yavuz," dedim elim havadayken. Burnu çok berbat kanıyordu.

"Yavuz yalvarıyorum çık git. Lütfen çık git."

Bu söylediğim zaten Fetih'i dellendirirdi ama Yavuz bunu iyice arttırdı.

"Fetih Fetih," dedi eğlenir bir tonda. Fetih'e siper etmiştim neredeyse kendimi ve Yavuz kendini yerle bir edeceği, midemi bulandıracak şekilde konuştu. "Karın bana yalvarıyor be oğlum. O kadar sende değil ki, benden medet umuyor. Beklentisi o kadar yok sen-"

"Senin bu gece buradan leşin çıkacak!" Yürüdü ama varamadı ben arada kaldım. O geldikçe ben Yavuz'a yaklaşıyordum.

"Giremediğin suyu bulandırmaya çalışıyorsun seni o suda boğarım. Canını yerinden sökerim!"

Ve Fetih o an gerçekten bir katil gibi konuştu. İçim o kadar bulandı ki böyle bir anda olmasak ona asla dokunmazdım. Aylardır kafamın içinde inşa ettiği Fetih'te o kadar büyük bir zelzele vardı ki başım dönüyordu. Öldürmeye attığı adımların önüne geçtim, Yavuz o an takımından çıkardığı mendili çıkarıp burnuna bastırdı ve son kez konuştu.

"İyi geceler, Mr. and Mrs. Karadere."

Sonra hızlı adımlarla çıktı odadan. Hemen kapıya koşup, Fetih'in tüm çabasına rağmen kilitledim anahtarı da avucumun içine hapsettim.

"Ver şu anahtarı!" Dedi yüzü kan içindeyken.

"Geri bas!" Tek elimle itsem de gitmedi ben çıktım kapıyla onun arasından. Odadaki ilk yardım kutusuna gittim hışımla. Kapıya attığı yumruk beni irkmedi bile. Çıkardığım malzemeleri direkt üzerine fırlattım.

"ŞU HALİNE BAK!" diye bağırdım. Boğazım, yüzüm, burnum, gözlerim yanıyordu. Az önce ona çok yakıştırdığım gömlek şimdi kan revandı. "ALLAH KAHRETSİN! ALLAH KAHRETSİN FETİH!"

Ayağının dibindeki malzemelere tekme attı. Duvara dönüp soluklandı. O sıra camdan Yavuz'un gidişini inceledim. Basıp gittiği an kapıya yöneldim.

"Ne halin varsa gör Fetih! Ne bok yersen ye bu saatten sonra." Titreye titreye açtığım kapıdan sonra hızlıca merdivenleri indim. Çantamı aldım

titreyerek, ceketimi. Birkaç kişiye neredeyse ağlamak üzereyken gülümsedim ve kendimi dışarıya atmadan hemen önce merdivenlerden inen Fetih'le göz göze geldim. Adımlarım hızlandı aracın kapısını açıp bindim ve kilitledim. Kemerimi bağlamadan gaza basarken Fetih son saniye kapıya ulaştı. Asıldı açmam için de bağırdı ama bastım gittim. Arabayı o kadar hızlı kullanıyordum ki bir süre yolda ona ait bir şey gözükmedi. Ardından bir taksinin devamlı önümü kırma çabasıyla anladım o olduğunu.

Defalarca çalan telefonum, ardı ardına atılan mesajlar, durmadan basılan korna... Fetih yanlıştı. Bu yol yirmi dakikalık değildi on dakikalıktı. Arabadan önce ben indim, arkamdan o taksiden. Direkt sesi yankı yaptı.

"EFSUN BEKLE!" Diye bağırdı delirmiş gibi. Topuklularıma inat merdivenleri hızlı hızlı çıkarken sesimize bütün kapılar açıldı. Herkes çıktı odasından. Defalarca bağırdı arkamdan durmam için defalarca. Sonra bir yerde benim yüzüne bakmaya vakit bulamadığım annesine bağırdı.

"GİR ODANA ANNE!"

Sesi konakta yankılanıyordu. Odaya ondan önce girdim ama kapıyı kilitleyemeden öyle bir itti ki bu deli kuvvetiydi. Ya da canavar belki katil. Bilmiyordum. Kapı önce duvara çarptı sonra Fetih'in itmesiyle yerine. Yerinden oynamıştı. Üzerime yürüdü direkt olarak geri gitmedim, çenem sivri bir şekilde diklemişken "Bana da mı vuracaksın?!"

Ağzımdan bu cümle döküldü ilk. Yürüyüşü, o görüntüsü, elindeki kan. Bana ilk bu cümleyi kurduttu. Bu cümle bin bağırışıma bedel oldu. Kabarmış bedenini bir adım geri çekti. Ellerim ayaklarım titriyordu.

"Azrail'le sürdün arabayı!" Diye bağırdı yüzüme yüzüme. "Bekle dedim sana, bekl-"

"Sen azrail değil misin zaten?" Geriye çekildim ona kendini gösterdim. "Şu haline bak. Şu haline bak Fetih! Midem bulanıyor. Benim midem bulanıyor. Benim bu Fetih'ten midem bulanıyor!" Kanlı ellerini gördükçe ağlamak istiyordum.

"Ben bu Fetih'ten kurtulmak için gün sayıyorum!"

Ben yorulmuştum. Fetih'in dil dökmelerime kulak asmayıp tek bir cümleme kurşun muamelesi yapmasından yorulmuştum.

"Bu değil mi? Senin gerçek halin bu! Busun sen. Böyle bir adamsın! İnsanlık nedir bilmeyen, her an gözünü kan bürüyecek şiddet bağımlısı bir adamsın sen. Midem bulanıyor Fetih. Gerçek sen busun. Yalan. O ağzından iki güzel cümle çıkan Fetih tamamen palavra. Özün bu senin! Mayan bu!"

Her kelimem silahtan çıkıp onun vücuduna dokunuyordu. Gözündeki o sinir cam parçası gibi kırılıyordu farkındaydım.

"Her şey yalan bu gerçek değil mi? Her şey yalan bu gerçek! Busun sen. Sevgiden, insanlıktan, sakinlikten nasibini almamış bir adamsın sen. Gün sayıyorum Fetih. Ben böyle bir adamdan kurtulmak için gün sayıyorum! Duydun mu beni!"

Gözüm o kadar döndü ki o an, ondan farksız bir halde her şeyi çöp ettim sadece bu Fetih'i esas aldım. O sinir kırıldıkça altındaki kırıklık içimi burktu bir an. Bir süre baktı yüzüme. Baktı, baktı, baktı... Kanı ben kusmuştum ondan geriye ne kalmıştı bilmiyordum.

"O herif geldiğinden beri gözlerini bir an olsun senden çekmedi." Dedi ilk. Uyuşmuş gibiydi. "Dedim Fetih dur oğlum. Bak dedim dur! Otur oturduğun yerde. Kaçmasın Efsun'un tadı. Dur otur. Benim karşımda, benim yanımdaki kadına baktı hiç durmadan! Bir kere bile çekmedi gözlerini. Tek bir kere bile çekmedi. Bir saniye bile ayırmadı. Sırf sen ya," dedi. Artık bağırmıyordu. Kanı ben kusmuştum. Hayal kırıklığı ona kalmıştı sanki.

"Ya sırf senin keyfin kaçmasın diye! Sırf senin için ya! Ben kalkıp bir şey yapmadıkça bakışları nasıl yüzsüzleşti. O kadar emindi ki ben kalkıp bir bok yapmayacağım diye. Gözüme baka baka, sırıta sırıta seni izledi. Ulan sırf sen kendini kötü hissetme diye, senin yüzün gülüyorken soldurmayayım burnundan getirmeyeyim, geldiğine pişman olma diye sustum." Gözleri parlıyordu. Hayal kırıklığıyla öyle bir bakıyordu ki söylediklerimin pişmanlığı dizlerime yapıştı. Dişlerimi sürttüm birbirine.

"Budur değil mi Efsun?" Dedi. O kadar uzaklaştık ki bir an birbirimizden bakakaldım açılan mesafeye. "Sana bu kadar kolay. Her şeyi silip atmak, tek bir şeyle böyle cümleler kurmak dünyanın en kolay haltı. Dilinde mi sızlamıyor 'Bana da mı vuracaksın?' derken." Gülecek gibi oldu. Her bir zerrem zonkluyordu. "Ama sana kolay. Niye?" Aramıza fiziki olarak açılmış mesafeyi bir adım azalttı. Aniden elini ensesine geçirdi.

"ÇÜNKÜ FETİH'İN ENSESİ KALIN!"

Burnumdan soluyor, göğsüm bir kuş gibi inip kalkıyordu. Bu gece içinde ne var ne yok atacaktı.

"Söversin geçmez, kurşunlarsın delinmez, vurursun yıkılmaz, açarsın ağzını yumarsın gözünü bükülmez." Ensesine tekrar vurdu. "Çünkü Fetih'in ensesi kalın! Fetih insan değil. Kalp yerine taş taşır. Aylar sonra esamesi okunmayacak mide bulandırıcı pisliğin teki. Katil olur, canavar olur, karısına el bile kaldırır ama insan olmaz. Yoldan geçen köpekten bin kat

daha aşağı kıymeti. Budur değil mi Efsun? Ben ne bok yaparsam yapayım bu değişmeyecek kafanda? Olmayacak. Pislik, mecburen katlandığın bir adamın ötesine geçemeyeceğim ben." Başını salladı. Silik bir tebessümle bana baktı.

"Eyvallah. Buna da eyvallah. Senden gelen her şey başım gözüm üstüne ama benden gelen her şeyin yeri aç köpeğin önü bile olmaz." Dudaklarını ıslattı, bu odaya bu kadar öfkeyle girip nasıl bu hale geldik algılayamadım. Ceketini aldı, çekip gitmeden hemen önce son bir cümle kurdu. Bu odadaki ilk geceye gittim. Kalbime bir tekme yesem bunu yine hissetmezdim.

"Ben; benden gelen hiçbir şey seni öldürmez, dedim. Sen olayı çok yanlış anlamışsın Efsun. Sen olayı hiç anlamamışsın."

Gitti. Gözüm kendi ceketini alırken düşürdüğü ceketime kaydı. İçinde gizli bir köşeye iliştirilmiş nazar boncuğuna bakakaldım öylece.

Bence sakin olalım, mümkünse bölüm sonunu unutup 'katula katula' şarkısını açıp instagramda soru cevaba bekliyorum. Bu bölümden sonra hesabı gizliye almak farz oldu. Cevaplayana kadar açık bırakacağım hesabı.

Instagram: serceyioldurmekofficial

Son olarak. Daima.

Herkese mermi size çiçek🌸

XXXV- "KELEPÇE"

"Zevksiz pezevenk."

Fetih Karadere geldiğinden beri kaç kez bu cümleyi kurmuştu bilmiyordu ama içinde olduğu evin hangi köşesine bakarsa baksın dilinin ucuna gelen tek şey küfürden ibaretti.

"Senin evinin strüktürünü sikeyim."

Parmakları yan tarafındaki sehpada ritim tutmuşken, bir kabristanın sessizliğine bürünmüş evin içinde duyulan tek sesti. Derin bir nefes aldı, soluklandı. Sağ elini yumruk yaptı, geri açtı. Defalarca. Artık hipnoz olacak kadar. Hatta o kadar dalıp gitti ki gözünün önünde bir sahne belirdi. Eli yumruk oluyor, bu evin sahibinin yüzünde patlamadan açılmıyordu.

Görüntü bir an o kadar gerçekçi olmaya başladı ki, genç adamın göğsü kabardı. Gözlerinden geçen ifade izleyeni korkutacak derecedeydi. Bir film sahnesi gibi ilerledikçe ilerledi, geliştikçe gelişti. Ta ki araya giren bir mesaj sesine kadar. Dikkati nokta kadar bir sesle dağılmaya başarmasa ve o Fetih'in adını asla zikretmediği şahıs tam o an girse eve buraya gelmeden önce kendine yaptığı bütün balkon konuşmaları çöp olacaktı.

Evet balkon konuşması.

Öyle bir balkon konuşması ki gerçekçiliği First Lady'nin de bu konuşmaya dahil oluşundan anlaşılıyordu. Bir seçim kazanılırdı, o balkona iki kişi çıkardı. Biri başkan diğeri eşi. Yani First Lady.

Evet First Lady.

Ve o hayaller silsilesi de Firs Lady'nin attığı bir mesajla bölündü. Gelen mesaja hiç bekletmeden tıkladı Fetih. Genç kadının ismine ve fotoğrafına baktı bir an. Kısacık bir an. Attığı resim indirilmeden mesajı okudu.

Sanırım kız tarafının da damat için bir şeyler alması gerekiyormuş. Bunları sana seçtim.

Fetih resim inmeden bir an durduracak gibi oldu. O kadar garip bir şeyin telefonunun galerisine ineceğine emindi ki. Otuz yaşındaydı, ne atarsa atsın muhtemelen ilk olacaktı. Otuz yaşındaydı, otuz senedir yaşamadığı ne var ne yoksa kısacık bir döneme sığdırmaya yemin etmişti.

Fetih yemin etmemişti, Efsun yemin etmişti.

Ve beklediği de oldu. Hatta daha kötüsü. Açılan resme baktı adam. Tekrar tekrar tekrar.

Panduf.

Köpekli panduf.

Yanlarından kulakları sarkan, kahverengi beyaz köpekli bir panduf. Yakınlaştırdı, uzaklaştırdı, kulaklarını inceledi, burnunu, gözlerini...

Bir zaman olmalıydı. Bir alışmışlık. Fetih Karadere'nin artık bu kadından gelen hiçbir şeye zerre şaşırmaması gereken bir an ve devamı. Her seferinde bu şekilde tutulacaksa işi vardı. Aklına, kalbine ya da kendine. Bir zoru yoksa alışmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Beğenmekten yazamıyorsun diye yorumluyorum. Ayak numaranı bilmiyorum diye en büyüğünü aldım. Koca koca ayakların var, anca:D

Fetih bir okuduğu mesajlara bir de ona atılan resme bakıyordu. Bunu gerçekten aldığını biliyordu. Eline aldığı an aklına kendisinin geldiğini de biliyordu. Alışmamıştı ama kabullenmeşti. Efsun'un üçte biri elli, üçte biri yirmi beş, geriye kalan üçte biri de üç yaşındaydı.

Yüzü bir an gözünün önüne geldi. Bu tamamen yirmi beş yaşıydı. Ak düşmüş tek bir teli bile yoktu. Bakmıştı Fetih. Olsa görürdü yoktu. Yüzünde tek bir kırışıklığı da yoktu. Ona da bakmıştı. Yirmi beşiydi bu. Yirmi beşi tamamen yüzüyle alakalıydı. Biraz saçları, biraz teni, biraz fiziği.

Bir mesaj daha onu kopup gitmenin kıyısından aldı. Toparlandı, mimiklerine reset çekti, çenesini sıvazladı ve boğazını temizledi.

Benim ayaklarım küçücük diye seninkiler şimdi daha çok göze batacak:DDD

ÜZÜLME SAKIN ALAY ETMEM BUNUNLA:))))))

Ama söylemeden edemeyeceğim ellerin de kocamangegehejehdjekksjsksi

Ya sen ne kadar koca bir adamsın ya??? Annen seni neyle beslediyse:DDD

Bu tamamen üç yaşıydı. Üç yaşında bir çocuk gibi. Hatta bebek. Zaman zaman tavırları. Zaman zaman bakışları. Zaman zaman sözleri. Hatta bazen dümdüz bir şeyi izlerken duruşu.

Yine ardı ardına yazmaya başladı.

Gözyaşlarını usulca sil ve bana cevap ver

Sana diyorum

Ya tamam ağlama gel buraya

Fetiiih

Fetih derin bir nefes aldı son mesajdan sonra. Yere baktı, gözlerini yumdu ve tövbe çekti. Bu aralar ne çok yapıyordu bunu.

Bir de elli yaşı vardı.

Yirmi beş yaşındaydı, bir yirmi beşi daha devirmiş gibi bakardı bazen.

Yirmi beş yazardı kimliğinde, yarım asırlık bir kadın gibi davranırdı zaman zaman.

Yirmi beşlik kadardı aldığı nefes, elli yıllık nefesi solumuş gibi büyümüştü mesela.

Yirmi beş yıldır bu dünyadaydı, elli yıllık derdi kederi hak görmüşlerdi.

Derdi tasası rakı gibiydi. Sayı ne kadar büyürse o kadar mahvederdi adamı. Sayı ne kadar artarsa o kadar ayık kalınmazdı.

Yüzüyse şarap gibi. Yıllanıyordu. Kimse diyemezdi yirmi yıllık bir şarabın lezzeti, yirmi beşi devirmiş bir şarabın lezzetinden fazladır diye. Öyle ki Fetih hiç diyemezdi. Genç adamın göğsü zaman zaman içine düştüğü bu düşünce havuzuyla şişti ama çok geçmeden aldığı mesajlarla özüne döndü.

İyi cevap verme Fetih paşa gönlün bilir

Ben de gidip ayak numaranı öğreneyim

Halandan:))))

Tam da şu an Efsun'un çocuk olan kısmıyla muhatap oluyordu. İşin aslı, asla tahammül edemeyeceğini sanardı bu tavırlara. Ama şunu pek tabi farkındaydı; Efsun'un üçte biri küçük kalmasaydı, Fetih asıl bunu kaldıramazdı.

Efsun'un iyi ki, bin şükür ki hâlâ bu neşesini öldürmeyen bir taraf vardı içinde.

Bak aldım elime gidiyorum

Bak gidiyorum dedim

Görüyorsun mesajlarımı cevap ver

İyi tamam halana diyeceğim ki 'Fetih her bana geldiğinde tavşanlıları giyerdi, çok sever bunları'

Muhtemelen bunu yapma ihtimali çok kuvvetli olduğundan Fetih daha fazla durmadan klavyeye dokundu.

Efsun olaysız, saçmalamadan yap şu alışverişi, elindekileri de bırak.

Ne olursa olsun onların alınacağını bilen adam, en azından bunun gizli saklı yapılması taraftarıydı. Engelleyemiyorsa, gizleyebilmeliydi.

Efsun engellenemezdi, bu artık Allah'ın emriydi.

Beğenmedin mi? Kedilisi de var.

Dur fotoğraf atayım

Çok geçmeden Fetih'in görür görmez direkt Efsun'u hatırlayacağı pandufları gördü. Evet nasıl Efsun köpekliyi görüp Fetih'i hatırladıysa, Fetih için de aynı şey geçerli olmuştu. Bir süre boş boş bakarken pandufa tekrardan mesaj geldi.

Beğendin mi?

Beğendiysen bunu alayım???

Fetih onun bu çabasına gülecek gibi oldu. Şimdi irileştirdiği gözleriyle ekrana baktığını hayal edebiliyordu. Bazı anlarda gözlerini iri iri açar kırpmadan bir yere odaklanırdı. Şu an öyle bir anın içindeydi muhtemelen.

Fotoğrafı indirmedim bile Efsun. Bulaştırma beni bu antik kuntik şeylere.

O irileşmiş gözler nasıl kısılacak, elmacık kemikleri nasıl sinirle al al olacak ve olduğu yerde nasıl tepinecek tahmin edebiliyordu adam. Öyle ki ona atılacak ilk mesajı keyifle beklerken onun diken üstünde beklediği ama Efsun'la konuşurken birkaç dakikalığına da olsa unuttuğu o aramayı aldı.

Emir'in aramasını yanıtlarken "Geldi mi?" sorduğu ilk soru oldu.

"Geldi abi arabayı park ediyor." Fetih ayaklandı, belirlediği yere doğru adımladı evin içinden üst merdivenlere açılan demir parmaklıklı kapının anahtarını elinin içinde döndürdü.

"Tamam," dedi soğukkanlı bir sesle. "Sen yengenin yanına dön. Bir şeye ihtiyacı var mı, sıhhati yerinde mi bir bak. Bir sıkıntı varsa da beni ara."

"Abi yapma," diye bir karşı çıkış geldi hemen. "Ne olur ne olma-"

"Oğlum ben sana fikir mi sordum?" Emir istiyordu ki Fetih tüm sinirini stresini kendisine pay etmek. Yaptığı hata epey büyüktü. "Efsun'un yanına git diyorum. Kalman gerekse kal derdim."

'Efsun dedi.' Diye geçirdi içinden Emir. 'Yengen demedi. Bas git oğlum, bas git.' Diye devam etti. Öyle ki son cümleyi de kurup yüzüne kapattı telefonu Fetih.

"Adam dövmeye gelmedik buraya. Uzaklaş çevreden. Çıktığımda görmemeyeyim seni."

Elindeki anahtarı ritmik şekilde çevirirken parmaklarının arasında sakinliği garip bir şekilde gerim gerim gererdi o hariç herkesi. Gömleğinin kollarını katladı birkaç kez. O kadar dakik bir hareketti ki bu kollarını katlamasıyla anahtar sesini duyması bir oldu. Devamıysa Fetih'in hesabına göre yirmi küsur saniye de olacaktı. Ama beklediği olmadı, on beş saniyeyi aşmadı. Dizinin arkasına ve omzuna indirdiği darbeden uzak, tamamen direncini kırmak için yaptığı iki kıvrak hamleyle onu istediği yere doğru itti.

İtmeden hemen önce silahı ve telefonunu evin en ötesine doğru fırlatırcasına savurdu.

Normal koşullarda Yavuz'la karşılıklı bir münakaşa içine girilseydi, Fetih'in onu istediği yerin ötesine sokması dakikalarını bile alırdı. Hatta belki yapamazdı. Gücü kuvveti fazlasıyla yerinde, direnci oldukça fazlaydı. Ama dalgın ve yorgun adımlarla girdiği evinde onu karşılaması gereken tek şey köpeğiydi. Asla ama asla bir Fetih değildi.

Dengesini kuramayan adam sırt üstü düşecek gibi oldu ama ağzından sıçrayan küfürlerle sırtını arkadaki dolaba çarptı, birkaç saniye kendine gelemedi belki sadece ama Fetih'in kilitlemesi için bu yeterli oldu.

Fetih umuyordu ki herhangi bir fiziksel temasın önüne geçebilirdi bu aralarındaki engel. Söz vermişti. Asla ama asla fiziksel bir şey yapmayacaktı. Onunla asla ama asla bir kavgaya tutuşmayacaktı. O şekilde anlaşmışlardı. Sahi Efsun'a kalsa yüz yüze de gelmeyecekti ama bir şekilde haber vermeliydi. Bir şekilde. Bir şekilde ve bu şekilde.

Fetih demir kapı türevi şeyin birkaç adım gerisine gitti mesafe açtı. Ona gelecek ilk tepkiyi bekledi. Yavuz'un kendini toparlamasındaki en büyük etken kesinlikle Fetih'in yüzü olmuştu.

"NE İŞİN VAR LAN SENİN BURADA?!" sırtını dolaptan ayırdığı gibi iki adımda köpeği için yaptırdığı kapıya vardı. Var gücüyle yerinden sarsarken kapıyı açmaya çalıştı ardı ardına.

"AÇ LAN KAPIYI!"

Fetih sakince onu izlerken dudaklarını ıslattı. Bir süre sadece onu dinledi. Biraz küfür yedi, hatta epey. İlk bulduğu boşluktaysa sakin sakin misafirliğe gelmişcesine konuştu.

"Selamın aleyküm."

Olabildiğince az küfür edip, olabildiğince az bağıracaktı. Evlendiğini söyleyip çıkacaktı. Çiçek gönderdiği insanlara dikkat etmesini nazik bir dille söyleyip ayrılacaktı buradan. Çok kolaydı bunlar. Yapabilirdi. Arada engel vardı. Yavuz ona vuramazdı. Nefsini koruyamayıp karşılık vermesi gibi bir şey olamazdı. Buraya kavga etmek için gelmemişti.

"N'aber görüşmeyeli, Allah belanı verdi mi?"

Yavuz'un küfürleri ve bağırışları arasında Fetih az önce oturduğu sandalyeyi başlığından tutup yere sürterek biraz yaklaştırdı, rahat bir tavırla oturdu. Bacak bacak üstüne de attı hatta erkeksi bir şekilde, geriye de yaslandı. Yavuz'un söyledikleri bir reklam arası gibiydi, Fetih kaldığı yerden devam ediyordu konuştuğunda.

"Beni gönderdiğine göre demek ki daha vermemiş. Olsun, hallederiz."

Burnundan soluyan Yavuz'un yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "LAN SEN ŞAKA MISIN PUŞT!" Diye haykırdı ve hemen arkasından Fetih'in yukarıda ödül mamalarıyla kandırıp biraz oynadıktan sonra kilitlediği köpeğin sesi duyuldu.

Efsun bunu bilse, sahiden kafamı koparır, diye geçirdi içinden.

Yavuz'un gözleri yukarıya kayarken bir an Fetih girdi araya. "Bağırma hayvanı da germe. Aç bırakmışsın pezevenk. İki mamaya yumuşadı bana." Ardı ardına alay edercesine cıkladı. "Yukarıda biraz kapalı kalması gerekiyor ama keyfi yerinde. Senin gibi cimri değilim aç bırakmışsın köpeği, gavat!"

Yavuz bir merdivenlere bir Fetih'e bakarken daha fazla muallakta kalmadı ve gitmemeyi tercih etti.

"KİMSİN OĞLUM SEN?! SEN KİMSİN BENİM EVİME GİRİYORSUN?" Çıldırmış gibi bağırıyor, bağırdıkça yukarıdaki can da daha çok geriliyordu. "SENİN BELANI SİKERİM! SENİN BELANI Sİ-"

"Küçük harflerle konuş." Dedi Fetih epey küçük harflerle. Köpek havladıkça Fetih vicdanen rahatsız oluyordu. Buna anlam veremiyordu ama oluyordu.

"ULAN YAVŞAK!" Diye devam etti. "ADAM MISIN LAN SEN? KİMSİN OĞLUM SEN? AÇ! AÇ KAPIYI PİÇ AÇ!"

Fetih sakince yüzünü sıvazladı önce. Yavuz yaptığına devam etti. Saniyelerce, es vermeden. Fetih bölene kadar.

"Oğlum bak götünde patlatırım o açık kalmış büyük harf kilidini senin. Küçük harflerle konuş dedim sana."

Sinirlendiriyorlar beni Efsun, diye geçirdi içinden. Belki biraz yüzsüzce ama içten içe bu açıklamayı yapma gereği duyuyordu. Sakin kalmaya çalışıyorum, sinirlendiriyorlar.

"GEL!" Diye devam etti Yavuz. "Gel aç bunu, bak bakalım kim kimin götünde patlatıyor. Derdin ne lan senin? CANINA MI SUSADIN? BEYNİNİ Mİ DAĞITAYIM İSTİYORSUN? ŞEREFSİZ PUŞT! SEN NE HAKLA BENİM EVİME GİRERSİN LAN?!"

Yavuz delirmek üzereydi. Akıl sağlığını kaybetmek üzereydi. Belindeki silaha sahip çıkabilseydi, özel hayatında asla kullanmadığı o silah şimdi karşısındakine doğrultulmuştu onlarca kez.

"Hak," dedi Fetih düşünceli bir sesle. "Ne hakla." diye devam etti. Elindeki anahtarı çevirirken bir süre ona baktı, ardından derin bir nefes

aldı ve keskin bir dönüş yaptı Yavuz'a.
"Hakkı hakanı bir köşeye bırakalım da ben harbiden adabı muaşeret nedir bilmiyorum bak." Ellerini birbirine sürttü Fetih. Ciddi bir ifadeyle karşısında ona göre kudurmuş bir köpek gibi deliren adama bakıyordu.
Ellerini aniden birbirine çarptı. "Ah ulan Fetih," sesinde sahte bir sitem vardı. "Alsana bir demet kırmızı gül! Sersene yollarına pezevengin!"

Sonra aniden yerdeki torbaya eğildi içindeki kavanozu çıkarıp yere vurarak bıraktı. "Ama gül reçeli getirdim."

Yavuz ne yaptığını anlamadan öylece Fetih'i izliyordu. "Misafir gidilen eve eli boş gidilmez. Öyle öğrendim ben bu yaşıma kadar."

Efsun... Efsun, diye içinden isyan etti. Gör bak nasıl günahımı alıyorsun. Reçel bile getirdim!

Yavuz başta ne saçmaladığını anlamadı. Oturtamadı bir an neyin ne olduğunu. Saptayamadı amacını. Gül... Kırmızı gül... Defalarca içinden tekrar etti. Anladığı yerse şu anı, öfkesini, bakışlarını, tepkisini değiştiren yegane şey olmuştu.

"Ooooo," dedi kısılan sesiyle. Ağzından bir kahkaha koptu. "Vay vay vay vay," diye devam etti. "Ha sen bu yüzden kudurdun." Elini bir an ağzına örter gibi oldu. Ufak ufak konuştukça gülüyordu. "Oğlum desene lan götümü yaktın, bunun hesabını sormaya geldim diye."

Tavırları, içi, dışı o kadar rahatlayıp gevşedi ki bırakılsa dakikalarca gülecekti.
Fetih'in yüzünde bariz bir değişiklik olmasa da bariz farklılık kesinlikle ciddileşmesiydi.

"Sana bir şey söyleyeyim mi?" Dedi gözünün içine içine bakarken. Kalkıp burnundan kan getirmek istedi bir an. O not geldi aklına, o çiçekler...
"Eşeğin sikine sürülecek akıl yok sende."

Şu sıfatları, şu gülüşü, şu aptal iması. Sınıyor seni. Dedi Fetih. Sınıyor seni, sakin ol. Söz verdin bak, sakin ol.

"Bak ben yüreği ağzında bir tipim. O yüzden ağzım söz konusu senken saniye temiz kalmıyor. Öyle bir şerefsizsin."

Yüreği ağzında tabiri Fetih'i bir an durduracak gibi oldu. Öyle miydi? Şüpheye düştü. Bazen değildi. Sahiden değildi ve Efsun bu zaman zaman yanlışa çıkan cümlesini duysa üzülürdü. Zaman zaman yanlış olduğunu bilmez, bu zamanın genelde onun yanında olduğunu da tahmin etmez üzülürdü. Fetih bazen o kadar yüreği ağzında değildi. Hatta bazen dili içine

ters giderdi, bir şeyleri saklamak istemeyedursun daima en zıttını söylemeye meyilliydi.

Yavuz sakalsız yüzünü sıvazladı, keyifli keyifli karşısında kendisine söven adama baktı.

"Fetih, Fetih... Oğlum baştan deseydin ya meseleyi. Böyle girmeye ne gerek var evime? Gelirdin adabıyla, oturur bir kahvemizi içerdik. Ben sana niye kırmızı gül seçtiğimi anlatırdım, yazdığımdan nottan bahsederdim, Efsu-"

Fetih yerinden hışımla doğruldu "Adını ağzına bile alma."

Yavuz'un beklediği tepkiler Fetih'ten dökülüyordu. Anlamıştı. Fetih nasıl anladıysa Yavuz da anlamıştı. Pislik, diye geçirdi içinden. Efsun'un senin gibi bir adamla ne işi olur lan? Diye tamamladı.

"Yoo," dedi rahat bir tavırla. "Alırım. Alıyorum. Alacağım. Efsun. İsmi bile güzel."

O kadar rahattı ki, Efsun açısından her konuda kendisinin ön planda olduğunu biliyordu. Efsun'un kime nasıl baktığını biliyordu. O kardeşinin hatırına denk geliyorsunuz diye düşündü adam, o olmasa aynı masaya bile oturmaz seninle Efsun.

Görmüştü Yavuz o gün, o kahvaltı masasında ikisi yalnızken nasıl iyiydi her şey. Efsun mutluydu, huzurluydu. Ta ki Fetih gelene kadar. Rengi bile atmıştı. Yüzünü bile görmek ona rahatsızlık veriyordu belki de. Fetih gibi adamlar, Efsun gibi kadınların kalemi değildi. Efsun'un kalemi de çizgisi de tam olarak kendisiydi. Birebir böyle düşünüyordu. Sebep bu ya Efsun'la ilgili her masaya karşısında Fetih varsa gözü kapalı otururdu.

Fetih kışkırtılmaya dünden razı bir konumda aradaki engele rağmen Yavuz'un üzerine yürüdü, yakasından yakaladı saniyesinde. "Ecelin mi geldi lan senin?" Fetih'in öfkeyle bedenini sarsmasını sadece gülerek izledi. Az önce ondan dökülen öfke kokulu nefesler bu kez Fetih'ten dökülüyordu.

Fetih, başka bir an olsa açardı bu kapıyı. Açardı rahat rahat hallederdi içinden ne geliyorsa. Ama ne zaman bu kadar sabırlı olmayı öğrendi kendisi tarafından da bilinmez karşısında ona gülerek bakan adamın suratına baktı sadece önce. O gülen, onu resmen çıldırtmak için sırıtan suratına. Sonra hiç beklemediği anda var gücüyle geriye doğru itti Yavuz'u. Öyle ki rahatlıkla yüzüne bir darbe isteyen adam da şaşırdı bu serbest bırakılışa. Hani fena olmazdı bir dikişlik darbe. Efsun alışıktı ona dikiş atmaya.

Fetih işaret parmağını ona doğru salladı. "Ulan senin cilanı parlatmak vardı," dedi parmağını tehditvari yüzüne doğru sallarken. "Senin cilanı

parlatmak vardı." Sakinleşmek için sırtını döndü, parmak uçlarını göz kapaklarına kapattı.

"Bu nasıl bir aşağılık kompleksi lan?" Diye devam etti arkadaki adam. "Girmişsin evime. Sırf senin beynini dağıtmayayım diye kapattın beni buraya."

Fetih hırsla alt dudağını ezdi. Alacağın olsun Efsun, dedi. Bunu ardı ardına tekrarladı. Dibindeydi, elinin altındaydı, bir şey yapamıyordu.

"Gelmişsin burada seninle alakası olmayan kadına gönderdiğim çiçeği sorguluyorsun. Ulan bu neyin cesareti? Hiç mi gelmeden ben ne bok yiyorum, ne hakkım var deyip kırmadın direksiyonu geri. Aklın mı eksik senin?"

Fetih yüzünü bomboş bir ifadeyle onunla açık seçik alay eden Yavuz'a döndü ve sadece baktı önce. Yavuz bir şeyler daha söyledi. Fetih'e yol yordam göstermeye yönelikti söyledikleri.

"Horozun siki kadar aklın var eşeğin siki kadar akıl veriyorsun ya," dedi aniden Fetih. "Yukarıdaki köpek senden daha eğitimli."

Yüzüne tükürülse şükretmeye yemin etmiş olan adam tavrını nizamını bozmadı. "Bekâr kadına gönderilen çiçeğe sorgulamayacak kadar eğitimliyim. Fetih haklısın, harbi bak. Kafa karıştırmayacak kadın değil. Haklısın ama sana benden bir düşman tespiti," dedi kendinden emin bir sesle. "Öyle bir kadının senin gibi bir herifle işi olmaz. Aynı masaya bile oturmaz öyle bir kadın elinde olsa seninle. Gerçekçi ol Fetih, bir bak. Bardağı tutuşundan bile zerafet akan bir kadın senin gibi mayası bozuk bir adamla olur mu?"

Fetih'in kafasının içi iki farklı cümleye bölündü o an. Bir tarafı bardağı tutuşuna kadar Efsun'u inceleyen adama köpürmek için ayaklandı, diğer tarafı son cümlenin gerçekliğini sorguladı. Bir an için. Karşındakinin kim olduğunu unutup Efsun'un patlayacak noktaya gelene kadar onu istemeyeşini düşündü genç adam.

Saçmalama Fetih, diye telkin etti hemen kendini. Kadın neler yaşadı, tabi istemeyecekti! Burada sorun sen misin oğlum? Senin yerinde kim olsa aynı olacaktı kadının tepkisi! Uyma şu sikiğin aklına!

"Belinde silah ağzında küfür eksilmez, ailenin kurduğu hiyerarşi ortada, ne bok yaptığınız belli değil hâlâ Efsun'u mu layık görüyorsun yanına? Oğlum kardeşin olmasa Efsun senin gibi bir herifin geçtiği sokaktan geçmez. Biliyor musun o da gelmişti benim evime, hatta tam senin

oturduğun yere oturmuştu. Seninle aynı masaya oturmaz ama benim evime gelmişti. Hastaydım da biraz."

Bir dakika. Bir dakikası vardı Fetih'in. Daha fazla değil. Bir saniye geçerse bu kapıyı açacak bu herifi öyle bir dövecekti ki, ardından yüzsüzce Efsun'un çalıştığı hastaneye gitmesin diye kendisi götürecekti doktora. Sadece altmış saniye.

"Senin feriştahını sikerim!" Diye bağırdı.

Cebinden çıkardığı davetiyeyle üzerine hışımla atıldı, ensesinden yakaladı, kendine doğru çekti.

Efsun buraya mı geldi? Fetih'in içine oturan şeyin büyüklüğünü kelimelerle anlatabilecek hiç kimse yoktu. Gelmiş miydi? Başımın ağrıdığını söyleyince duş al uyu demişti. Hastaneye bile gelmemi istememişti. Bu herif hasta diye buraya mı geldi?

"Tıpkı o da senin gibi köpeği başka bir odaya kapatmamı istedi. Biraz ürkek bir kadın. Ben de kırmadım."

Herhalde başka hiçbir şey, Yavuz'un yalanını bu kadar net ortaya çıkarmazdı. Fetih'in içinde koca bir Fetih kalktı sanki. Bu ihtimal onu birkaç saniyede yaşlandırmıştı neredeyse.

"Senin söyleyeceğin yalana sokayım." Dedi önce. Efsun şimdi burada olsa, bu iki adamı odaya kilitler köpeği çıkarırdı odadan. Ve bu bütün evrenlerde böyle olurdu. Her koşulda her şartta. Fetih bunu çok iyi biliyordu.

Yavuz tam inkâr etmek için ağzını aralamıştı ki Fetih ensesinden tuttuğu eliyle başını kendine doğru çekti, adamın alnı iki demir arasına sıkışıp çarptı. Ama alnının acısını fark etmeden gözüne sokulan kağıt parçasına odaklandı.

İlk Efsun'un adını gördü. Sonra soyadını. Gözleri ışık hızında siyah davetiyenin diğer kısmına kaydı. Dünyası başına yıkıldı diye bir tabir olmasa Yavuz'un yine de dünyası başına yıkılırdı. İdrak edemedi, Fetih'e fiziksel olarak bir tepki veremedi.

"Bak şimdi kodumun zıpzıpı, seni burada dinlene dinlene dövmek vardı." Altmış saniye dolmadan çıkmalıydı yoksa bu yaşanırdı. "Ama benim müstakbel karımın hatrına," Son üç kelime yeminmiş gibi bastırılmıştı. "Onun yüzü suyu hürmetine bu seferlik sadece konuşuyorum ama yemin olsun Yavuz, yemin olsun ki yine çıkarsan karşımıza senin her bir deliğinden kan getiririm."

Fetih konuşuyordu. Fetih konuşuyordu ama Yavuz sadece omuzları bile çökmüş bir halde Efsun'un ismine bakıyordu.

"Söz verdim diye; karıma söylediğin her boku da, şu haysiyetsiz yalanlarını da, o gönderdiğin çiçekleri de, yazdığın o yavşak cümleleri de yutuyorum." Aniden alnını bastırdı Fetih Yavuz'un. "Sırf eşim istedi diye çiğnemeden yutuyorum ama eğer ki bir daha Yavuz," ensesini o kadar sıkı kavramıştı ki parmak boğumları hissediliyordu tende. Unutmaya çalışıyordu, Efsun'un bu eve geldiğiyle alakalı kurduğu yalan cümleleri bastırmak istiyordu. Eğer ki bu iftiraya odaklanırsa bugün buradan çıkış yoktu kolay kolay.

"Bir daha böyle gevşek gevşek konuş, o götünde patlatmalık fikirlerini sun, çiçek böcek gönder seni pipetle su içecek sıfata getiririm. Yemin olsun ki yaparım. Mayam desen buna elverişli, madem farkındasın bunu eline koluna ayağına ağzına gözüne sahip çık. O sikik beyninden benim karımın ismini sileceksin. Üstünü çiz demiyorum bak, adını tümüyle sileceksin. Esamesi kalmayacak. Hele bir kalsın, bir gaflete düş, tek bir hamlede daha bulun sana yapılacakları ben bile kestirmem. Duydun mu lan beni?!"

Hiçbir karşılık almadı. Göz kontağı bile kurulmuyordu hatta. Yavuz kitlenmiş bir şekilde öylece davetiyeye bakıyordu. Efsun'la başlayacağı herhangi bir ilişkinin sonunu bu şekilde hayal etmişti. Emindi. Evleneceği kadını bulduğuna emindi neredeyse. Doğru ve temkinli adımlar attığını düşünüyordu. Ama şimdi bu davetiye? Nasıl? Ne zaman? Neden?

Fetih aniden ensesini bırakıp geriye doğru itti ve davetiyeyi geriye doğru çekti. Bu davetiyede bile Efsun'un ismine kilitli kalmıştı. Kafayı yiyecekti. Göz göre göre bazı şeyler yapılıyordu ve o kendini tutmak zorundaydı. Kafayı yiyecekti.

"Hayırdır kontak kapandı?" Diye konuştu ceketine yönelirken. Hışımla ceketini aldı sandalyenin arkasından, serice giyip yakasını düzeltti. "Söylediğim tek kelime bile o küçük beyninden sakın ola ki çıkmasın. Şimdi siktir git o sahibinden akıllı hayvanı çıkar, anahtar kapının üstünde." Yavuz'un bakışları o kadar boşluğa düştü ki dengesi şaşmış, ağzını açmıyordu. Fetih yere koyduğu reçeli kaldırdı masaya koydu.

"Unutacak gibi olursan bu kavonoza bak. Bir daha yüz yüze gelirsek seni o gönderdiğin güllerin tarlasına gömeceğimi hatırla." Elindeki anahtarı birkaç kez çevirdi Fetih.

Anahtarla beraber işaret parmağını salladı.

"Bak sana bir düşman tavsiyesi de benden, aç kulağını beni iyi dinle. Evin duvarları çok alçak, böyle 2 metre kadar kat çık oraya. Elini kolunu sallayan girip çıkmasın, asker adamsın. Kıy paraya yaptır. İki metre kâfi. Hadi eyvallah."

Sonra anahtarı olabildiğince uzağa fırlattı, öyle ki almak için dolabın çekileceği bir konuma düştü ve Fetih elindeki davetiyeyle, sözünde durmanın ince gururu ve rahatlığıyla evden çıktı. Hissediyordu Efsun şu an, daha fazla gitmezse yanına, ne kadar hayvan modelli eşya varsa tek tek alacak sonra köpek şeklinde olanları kendisine uzatacaktı. Bütün sülalenin önünde üstelik.

📌📌📌

Parmaklarımın arasındaki sigaranın külü silkmediğimden ayakkabımın üzerine düştü, çok durmadan orada esen rüzgarla uçup gitti. Kendimi o kadar çok sıkmıştım ve o kadar üşüyordum ki içtiğim sigaraya rağmen içim bile titriyordu. Akan burnumu çektim bir kez, kuruyan dudaklarımı ıslattım. Vücudumdaki tüm kaslar sızım sızım sızlıyorken gözlerimi yumdum bir an. Göz kapaklarımın düştüğünü hissedebiliyordum. Kilolarca taş vardı sanki üstlerinde, yük gibiydi onları açık tutmak. Gözlerimi bile taşımak fazla geliyordu, başımdaki bu ağrıya rağmen onu nasıl dik tutuyordum bilmiyordum.

Sigarayı yan tarafımda düşmeyecek şekilde konumladım. Rüzgar eserse uçardı, yenisini yakardım. Kar tanesi düşerse de sönerdi, yine yakardım.

Kar tanesi.

Urfa'ya kar yağalı üç gün oluyordu. Kar yağmıştı, hatta yağmayı bırakmış yerler donmuştu. Bazı yerler çamur içindeydi. Ve ben ilk kar yağışını asla böyle hayal etmemiştim. Kar yağmıştı, öylece durup birkaç dakika bakmıştım boş boş.

Kar öyle çok yağmıştı ki yollar kapanmıştı. Kar öyle bir yağmamıştı ki bana, yağmur yağmış gibi davranıyordum. Kar yağmıştı ve ben eğilip dokusuna bile bakmaya tenezzül etmemiştim. İçime sinmiş bir uktelik, garip bir yarım kalış, can yakan bir batık ve ince bir keder.

Farkında değildim ama kafamın içinde ilk kar yağışı adı altında çok fazla hayal biriktirmiştim. Şimdi bir yük gibi taşıyordum ben onları.

Urfa'ya kar yağmıştı. Fetih yoktu. Urfa'ya kar yağmamıştı sanki.

"İnanmıyorum sana." Dedi Zeliha telefonun ötesinde. Tam da bu cümlesini haklı çıkarmamak için öksürmeden hemen önce telefonu var

gücümle kendimden uzaklaştırdım, dirseğimin içine öksürdüm birkaç kez. Ciğerlerim cayır cayır yanıyor, günlerdir her öksürdüğümde içim dışıma çıkacak sanıyordum ama çıkmıyordu. Çıksaydı, içim dışıma çıksaydı daha az acı çekerdim.

Kendimi en erken ne zaman toparlayabilirsem toparladım açık seçik kendim dahil kimsenin inanmayacağı bir yalan söyledim.

"İyiyim Zeliha, inanmayacak bir şey yok." Konuştukça kuruyan boğazım sızım sızım sızladı, mos mor olmuş ellerimin arasındaki sigara düştü düşecek bir hale geldi. Şu an iki şeye gücüm yetiyordu. Biri telefonu tutmak diğeri sigarayı.

Bu hastane bahçesinde tek başına oturmuşken sanki bu hastanedeki en hasta kişi bendim. En yalnız kişi. En çaresiz. En bitik. En mutsuz. Gözlerim bıçak gibi esen rüzgarla yaşardı kapatmak için bahane aramaya başladım. Zeliha'yla konuşacak halim yoktu.

"Şu sesine bak!" Diye isyan etti. "Sesin çıkmıyor bile. Şu sesine bak! Bu haldesin abimin haberi bile yok! Ya neden?!" Diye belki de ilk kez sesini yükseltti bana böylesine. Gözlerim daha hızlı sulandı, sanki beni görüyormuş gibi telaşla yüzümü sakladım. Dudaklarımın uyuştuğunu hissediyordum.

'Çünkü abin günlerdir benim olduğum evin önünden bile geçmiyor.' Demek istedim bir an. Böyle ben de bağırmak istedim ama gücüm yoktu. Gerçekten yoktu. Şu an vücuduma bir ağrı girse ses tellerim yine de bağırmama izin vermezdi. İki kelime konuşmak, kilometrelerce koşmakla bir geliyordu bana.

'Çünkü abin, günlerdir o eve girmek için benim yokluğumu bekliyor.' Diye de eklemek istedim. Ama sanki konuşsam, dillendirsem bunları bir an kendimi tutamayacak ağlamaya başlayacaktım. Böyle ağlayacak ağlayacak ağlayacak hiç durmayacaktım. Gözlerim kuruyacak ben yine ağlayacaktım.

"Zeliha daha kaç kere bu konuşmayı yapacağız?" Diye sordum öylece. Boğazım çok kuruydu. Tekrardan anlatmak istemiyordum. "Bu kadar mı söylediklerimin değeri yok? Lütfe-"

"Zeliha."

Duydum.

Ansızın.

Fetih'in sesini duydum.

Beklemedik bir anda, aniden.

Günler sonra ilk kez, sanki sonmuş gibi duyduğumda o sesi; vücudumda minicik bir hareketlenme bile olmadı ama içimdeki her bir organ ayağa kalktı. Bir an telefonu hissedemedim, elimden kayacak sandım. Ödüm koptu telefon elimden kayacak, bu arama sonlanacak günlerdir duymadığım bu sesi bulduğum gibi kaybedeceğim diye. Telaşla o an dilimin ucuna ne gelirse onu dillendirdim.

"Zeliha benimle konuştuğunu söyleme!" Dedim telaşla. Bir an öyle bir heyecanın ve telaşın içinde yanıp kavruldum ki ne boğazımın ağrısı, ne başımın ağrısını hissettim. Sadece o an iki şey vardı. Ben ve onun sesi. Araya başka bir şeyi almaya tahammül edemezdim. Ne şu an bahçede konuşan adamın sesi ne geçen arabanın çaldığı korna. Herkes sussun istiyordum. Herkes bana bir iyilik yapsın sussun istiyordum.

"İndir telefonu kapatmadan. Konuş abinle."

Bunun bir istek değil de ihtiyaç olduğunu neredeyse kapalı olan bilincime rağmen farkındaydım. Yine geçen seferki gibi Fetih'in ben olduğumu anlamasından korktum. Ben olduğumu anlamasından ve susmasından. Ağzından dökülen ikinci kelimeyi bile duymamaktan. Bu çok ağırdı. Bu sayfalarca süslü betimlelerle anlatılacak kadar ağırdı. Ama benim öyle uzun uzun cümlelerim yoktu. O susunca, o telefon kapanınca ayakta bile kalacak gücün kalmadığını hatırlıyordum. Bir banka çökmüştüm. Öyle dakikalarca boşluğu izlemiştim. Sesimi duymak istemiyordu değildi, sesini bile duymamı istemiyordu. Susmuştu. İkinci kelimesi bile yoktu. Değil cümlesi

"Zeliha lütfen," dedim resmen yalvararak. Delirecek gibi hissediyordum. Yazmasa delirecek olan Abasıyanık gibi, duymasam kafayı yiyecektim artık.

İyileşmek için değil, vücudumun direnmesi için buna ihtiyacım vardı. Gözlerim daha çok buğulandı.

"İndir telefonu sohbet et Fetih'le. Zeliha lütfen."

Bir sessizlik girdi araya. Kalp atışlarımı delicesine duyduğum, saatlerce sürmüş gibi beni sürüm sürüm süründüren bir sessizlik. Belki beş saniye belki on beş saniye. Ama bana sorulsa belki bir saat belki bir buçuk. Telefonun yüzüme kapanma ihtimali, Zeliha'nın ona benimle konuştuğunu söyleme ihtimali ve daha fazla. Kötü olan her ihtimal beynimde dönüp durdu o sürede.

Bir hışırtı duydum önce ardından Fetih'in sesi daha yakından geldi. "Sen daha uyumadın mı?" Bir kapı kapanma sesi duydum. Odaya girmişti.

Telefonu avucumun içinde kıracak kadar, belki bu şimdiki kuvvetimle bir kuş tüyü kadardı bu, sıktım. Zeliha'nın bana bu iyiliği yapmasını bekledim.

"Uyumak üzereyim." Dedi en sonunda. Yine sustular. Neden sustuklarını, niye konuşmadıklarını anlayamıyordum. Konuşsalardı ya, hiç durmadan bir şeyler söyleselerdi. Ne konuştukları fark etmeksizin konuşsalardı ya.

Bir öpüş sesi geldi sonra. Zeliha'ya ait değildi. Zeliha daha sakin öperdi, bu şekilde vurgulu değil. Fetih Zeliha'yı öpmüştü.

"Ne yaptın bugün?" Diye devam etti Fetih. Kurumuş alt dudağım dişlerimin arasında ezildi. Sesi yorgun mu geliyordu, yoksa ben mi öyle duymak istiyordum?

"Aynı. Sen?"

Tekrar öptü Fetih. Niye bu kadar az az konuşuyordu? Hep mi böyleydi ben mi yeni fark ediyordum?

"Aynı." Diye kıpkısa bir cevap verdi. Aynı neydi ya? Aynı neydi? Bu kadar mıydı? Hiç mi yoktu anlatacak bir şeyler? Beş gün öncesi nasılsa bugün de öyle olamazdı? Beş gün olmuştu ya. Altıncı güne girmiştik. Aynı olamazdı. Benim için hiçbir şey aynı kalmamıştı. Onun için de kalmış olamazdı.

"Yemek yedin mi?" Diye sormaya devam etti Zeliha. O sormasa Fetih cevap bile vermeyecekti. Belki bir iki kere daha öpecek sonra çıkacaktı.

"Yedim bir şeyler." Diye bir cevap duydum. Bunun bir geçiştirme olduğuna neredeyse emindim. Duyar duymaz. Öyle ki Zeliha'da bunu fark etti. Etmeseydi nasıl dayanır, nasıl katlanırdım bilmiyordum böyle suspus.

"Yalancı." Dedi açık açık. Bu bıkmışlık ve isyan çok ama çok tanıdık geldi bana. Az önce bana nasıl kızdıysa aynı şekilde ağabeyine kızıyordu. Aynı sitem, aynı sinir. Taşlar bir bir oturdu yerine. Bir yapboz parçası gibi birleşti.

Ben günlerdir hastaydım, inanmıyordu sağlıklı olduğuma.

Aynı kişi Fetih'e de inanmıyordu. Bu ne demekti? Günlerdir yemiyor muydu? Bu demek miydi? Yanlış mı birleştiriyordum parçaları? Telaşla bacağımı salladım. Elimi koynuma götürdüm, bir buz gibi bastım.

N'olur yanlış birleştiriyor olayım. Ne olur yanlış düşünüyor olayım. Böyle bir şey yaşanmamış olsun.

"Kafanı kırarım senin. Abinle konuşuyorsun,"

Zeliha durmadı devam etti. "Yalancılar." Eklediği o ek acımasızca beni de alırken içine yerimden bir an dikleştim içim kasıldı. Her sustuklarında gerim gerim geriliyordum. Yine bir sessizlik oluştu.

Fetih'in midesi hassastı. Çabuk bozulurdu, sıkıntı çıkarırdı. Günlerdir yemek yememek doğru dürüst eziyetin en büyüğüydü o mideye.

"-lar?" Diye irdeledi Fetih. Tırnaklarımı derime sürttüm. Söz verdirtmiştim söylemeyecekti, Zeliha sözümü çiğnemezdi.

"Sen ve açlıktan guruldayan miden!" Diye aynı şekilde ağabeyine yükseldi sesi. Zeliha'nın o kafamızı birbirimize vurmak isteyen halini sezebiliyordum. Elinde olsa ikimizi de dövecekti. Acı dolu bir ses geldi ardından Zeliha'dan. Sebebi Fetih'ti. Geçiştiriyordu. Geçiştiyordu çünkü Zeliha doğru söylüyordu.

"Kalacak mısın bu gece?"

Ve ölümüne merak ettiğim o soru Zeliha'dan çıktı. Bugün nöbette olduğumu sanıyorlardı. Yani sabah geleceğimi düşünüyordu Fetih. Dün nöbetteydim, bugünse hasta sıfatıyla buradaydım. Zafer sert bir dille beni göndermeyeceğini bir doktor olarak bu hâlde taburcu edilmeyeceğimi söylemişti. Buna direnecek gücüm yoktu zaten, bilincim neredeyse kapalıydı o an. Bir de Fetih. Eve girsin diye. Ev yüzü görsün diye. Ve ben Fetih yokken kendimi o kadar o eve uzak hissediyordum ki. Bir yerim yokmuş gibi neden orada olduğumu sorguluyordum. Duvarlar üstüme üstüme geliyordu, odadan çıkmıyordum neredeyse. Ama yarın gidecektim Fetih şimdi evdeydi. Sabah'ın ilk saatlerinde çıkar giderdim. Onun bile daha uyanmadığ bir saat olurdu mesela bu.

Ayağımı ritmik bir şekilde sallarken alt dudağımı ısırdım. "İşim var halledip gideceğim." Dedi. Ne kadar sürerdi işi? Sabaha kadar durmaz mıydı? Durabilirdi, uyuyabilirdi.

"Sabahı bulmam." Diye resmen beni yanıtladı.

Sabah Efsun gelmeden çıkarım, demişti. O gizli cümleyi belki sadece ben belki Zeliha da duymuştu. Efsun'la denk gelmeden çıkar giderim.

Çenemin titreyişini hissettim önce. Boğazım parçalanacak kadar çok ağrıyordu, yutkunuşum yüzümü ağrıyla buruşturdu.

"Hadi uyu sen de." Dedi, son kez öptü kardeşini. Sonra kapının kapanma sesini duydum. Bağrımdaki elim düştü omuzlarımla beraber. Zeliha'nın sesini duymadan telefonu kapattım, sönmüş sigaranın yanına bıraktım öylece.

Dakikalarca boşluğu izledim, insanlar geçti gitti önümden, bebekler ağladı. Ellerimin soğuktan acıdığını hissediyordum, kalkıp gitmem mantıklı olandı. Burada durmam eziyetti. Hava eksi dereceleri gösteriyordu. Kendime eziyet etmek için aptalca bir dürtü içinde değildim ama kalkacak

hali de kendimde bulmuyordum. Yataktan kalkmayan bir çocuk gibi, oturduğum yerden kalkamıyordum. Gözlerimi yumdum. Uykum geliyordu. Çok ama çok soğuktu. Ben Urfa'nın bu soğuğuna dayanamazdım sanırım. Öldürürdü bu soğuk insanı. Kalkıp sıcak bir yere geçmem gerekiyordu. Uykum çoktu ve halim yoktu. Zaman kavramının eksildiğini hissediyordum. Bazen uykum o kadar çok bastırıyordu ki, minik minik dalıyordum. Tahminimce on saniye sürüyordu bu.

Sonra aniden böyle içten ısıtmalı bir el yüzüme dokundu ve sanırım adımı söyledi. Birkaç kez hem de. Uykumdan kopmak çok çok zor geldi, gözlerimi aralamadım. Sadece rahatsızca mırıldandım. Ta ki bedenen sarsılana kadar.

"Efsun," diye daha net seslendi. "Aç gözlerini." Direnemedim, vücudum sarsıldıkça canım çok yanıyordu. Gözlerim aralandı, Zafer'in yüzüyle karşı karşıya kaldım.

"Sen delirdin mi?" Diye sesini yükseltti bana. Bedenimi temasından kurtarmaya çalıştım, sarsması bütün kaslarımı sızlatıyordu. "Bu havada, bu halde hangi akla hizmet çıkarsın dışarı? Ateşin kaç derece haberin var mı senin?"

Sol elime bir ağrı saplandı "Ah," diye bir nida koptu dudağımdan. Onun baktığı yere ben de baktım. "Aferin sana!" Diye azarlamaya devam etti. Mosmor olmuş damar yoluna baktım.

"Çok kolay bulunuyor ya damarın, aferin sana!"

Gözlerim sulandı, dokunduğu her yerin nasıl ağrıdığını bilmeden Zafer beni banktan kaldırdı. Hiç durmadan sadece kızarak yavaş adımlarla yürüttüğünü hatırlıyordum son olarak, bir de midemin bulantısını.

📌📌📌

"...sen ne şirin bebeksin
Uyu uyu göz bebeğim
Uyu uyu ninni"

Dudaklarım yavaşça kıvrılmış, sözleriyle değil de mırıltıyla eşlik ediyordum. Ninniyi söyleyene. Kime? Ninniye söyleyene. Peki ya kime?
Çok fazla uykum vardı, bıraksalar senelerce uyuyacaktım.

"Şefkat tüten ocağım
Açık sana kucağım
Ağlama yavrucağım
Uyu uyu göz bebeğim
Uyu uyu ninni."

O kadar aşinaydım ki, kim olduğunu sorgulamıyor sadece dinliyordum. Çok tanıdıktı. Çok güvenliydi. Ev gibiydi, hatta yuva. Kalbim o kadar hafiflemişti ki gülümsemem rahatlamamdandı. Sonra bir yerde, bir anda sesin sahibine bakasım geldi. Böyle yüzüne bakarak dinlemek istedim. Uykum çoktu ama isteğim daha da çoktu. Gözlerimi yavaşça araladım, görüntü bir an netleşmedi. Varla yok arasında gitti geldi. Gitti geldi, gitti geldi. Sonra onu gördüm.

Babamın yüzünü.

Yatağın en köşesindeydim ben. Diğer köşesineyse o kıvrılmıştı. O kadar uçlardaydık ki, biraz daha geriye gitsek düşecektik. "Baba," dedim yüzümdeki sakin gülümsemeyi bozmazken. Ama sesimi ben bile duymamıştım. Ama yine de babamın dudaklarımı okuduğunu biliyordum. Onu görmeyene kadar onu ne kadar özlediğimi, onu ne kadar zamandır görmediğimi, onun ne zamandandır yanıma gelmediğini fark edemedim bile.

"Baba ben seni çok özledim." Diye mırıldandım. Ama sesim niye çıkmıyordu? Babam dudaklarımı okurdu biliyordum ama ben de duymak istiyordum. Kendimi ona yaklaştırdım. İşin doğrusu istedim. Ama yapamadım.

"Hareket etme," dedi babam. "Canın yanar hareket etme." Bir cümle durdurdu beni, bütün çabamı ağrımı, sızımı.

"Baba ben hasta oldum." Dedim hemen. Sanki babam gelsin de bunu hemen söyleyeyim diye bekliyordum. Başını salladı ağır ağır, yüzümün her karışını inceledi.

"Biliyorum. Ne zaman ki çok üzüldün, hemen hasta olursun. Güzel kızım benim." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona sarılmak istedim, böyle uykuya dalana kadar ağlamak. Ama babam on sene de gelmesin yanıma, geldiğinde ona dokunmamam gerektiğini, ne zamanki dokunsam yok olacağını bilirdim. Unutmazdım. Uzaktan uzaktan baktığımla kaldım.

"Baba ben seni çok özledim." Diye tekrar ettim. Bunu duysun istiyordum. Vicdanımdan yaş düşüyordu. Ben bunu uzun zamandır niye dillendirmiyordum? Babamı özlemiyormuş gibi, bunu dillendirmiyordum. Ama özlüyordum, bunu bilsin istiyordum. Dilim söylemeyi biraz azaltmıştı ama özlemim yerli yerindeydi.

Hasretle yüzüne baktım. Babamın genç yüzü gözümün önündeydi. Hiç yaşlanmıyordu. Ben yaşlanıyordum babam yaşlanmıyordu. Yakında aklar düşecekti benim saçlarıma, babam hala gençti.

İnsan babasından yaşlı olur muydu hiç? Yakındı, ben babamdan yaşlı olacaktım.

"Ben de seni çok özledim." Dedi sonunda. O yüzümdeki gülümseme yavaşça aşağı doğru kıvrıldı, çenem titredi, gözlerim sulandı. Kırgın kırgın ona baktım.

"Niye gelmiyorsun o zaman bunca zamandır?" Böyle küçüldüm küçüldüm küçüldüm. Babamdan başkasına soramazdım bunu. Burnumun direği sızlıyordu. Bana yaklaşsın istiyordum. Böyle sinesine girmek istiyordum. İyi olana kadar da çıkmamak oradan. Eskisi gibi. Midem bulanıyordu, kusayım babam arkamdan sırtımı sıvazlasın istiyordum. Sonra da yaşlarımı silsin. Ağlardım ben kusarken

Kalbim çatal değmiş un kurabiyesi gibi dağıldı konuştuğunda.
"Geliyorum," dedi. "Geliyorum ya prensesim benim."

Yirmi beş yaşındaydım, beş yaşında gibi kanıyordum babama. Yirmi beş yaşında ağlar mıydı bir insan babasından duyduğu bir kelimeye? Ben yirmi beş yaşındaydım, babam bana prensesim demeyedursun ben ağlıyordum. Babam bana prensesim diyedursun ben hep ağlardım, gözümde yaş kalmasın ama babam desin durdun.

"Yalancı." Dedim dudak bükmüşken. Göz gözeyken ikimiz de aynı anı hatırladık sanki.

'Ama babalar yalan söylemez ki babaa? Söylemez değil mi?'

'Asla.'

Hayır söylüyordu. Babam asla derken yalan söylemişti mesela. Ben çok küçüktüm bilmiyordum o zaman ama şimdi biliyordum. En büyük yalanlar babalardan dökülürdü bazen.

"Geliyorum," diye diretti. Gelmiyordu. Gelse görmez miydim? Gelmiyordu. Bazen beni unutuyordu, ben hasta olmayana kadar gelmiyordu. Ben düşmeyene kadar, ben ölecek gibi hissetmeyene kadar gelmiyordu. "Sen görmüyorsun beni. Ben hep gelirim, sen İhtiyacın varken görürsün beni. Yapayalnız değilsen göremezsin ki. Anlaşmamız öyleydi, unuttun mu?"

Nefesim ağır ağır kesildi. Söyledikleri kalbime hep ağır geliyordu. Bir çocuk gibi ağlıyordum, bir çocuk gibi inkar ediyordum. Babası varken Efsun hep altı yaşındaydı. Bir gün bile büyümüyordu. Küçülüyordu, büyümüyordu.

"Yalancı," diye tekrar ettim. "İnsan babasını görmez mi? Hem ben hep yalnızım! Yalancı!"

Sırtımı dönecektim neredeyse. O kadar kızdım ona. Bir dakika sonramızın olacağına emin olsam sırtımı dönecektim ona. Çok zoruma gidiyordu, babamla değil bir dakika sonram şimdim bile yoktu. Sırtımı dönmek istiyordum. Ama yapamadım, ne kadar kızarsam kızayım dönmeyecektim sırtımı.

O sadece gülümsedi önce. Gamzesi oluştu. Annemi anlıyordum, annemi çok iyi anlıyordum. Babam çok güzeldi. Yüzü çok güzeldi. Yakışıklı diye tanımlayamazdım bunu, cinsiyete dökülemezdi bu. Babamın yüzü güzeldi. İçi güzeldi. Babam çok güzel bir adamdı. Beni ağlatıyordu şimdi ama çok güzeldi. O kadar güzeldi ki, günlerce, aylarca onu izlemek istiyordum.

"Yalnız mısın?" Dedi gülümsemesini bozmadan. Böyle varla yok arasında bir ima vardı sesinde. Kızmıyordu ama çok mutlu da değildi. Görmüyor muydu? Bu nasıl soruydu? Başımı salladım. Dudak bükmemeyi başaramıyordum.

Vücudum elli, mimiklerim beş yaşındaydı.

"Peki benden başka birine nazlanmıyor musun?"

Beni bu gece hıçkıra hıçkıra ağlatmaya yemin etmiş gibi davranıyordu. Sanki yanıma gelmesinin nedeni buymuş gibi. Ne kadar ağır bir cümleydi bu farkında mıydı? Sırtıma alsam bu cümleyi tek bir adım bile atamazdım, bilmiyor muydu? Böyle saçma soru mu olurdu?

Hızla başımı iki yana salladım, yaşlardan yastığım sırılsıklam olmuştu. "Hayır." Dedim hemen. Bükülmüş dudaklarımı düzeltemiyordum. Ben babamdan başkasına nasıl nazlanılır bilmezdim bile, niye böyle sorarak beni yapmadığım ihanetin koynuna atıyordu? Ben babamdan başkasını nazlanacak, gönül koyacak, gönlümü almasını isteyecek kadar sevmezdim ki? Niye böyle sorular soruyordu ki? Hiç mi nasıl kahrolacağımı düşünmüyordu? Babam bile bana karşı gaddarlaşmış mıydı? Buna katlanamazdım ki ben.

"Senin nazını niyazını benden başkası çekmez demiştin ya sen? Unuttun mu?"

Unutmuştu herhalde. Ben unutmamıştım o unutmuştu. Halbuki o aynı yaştaydı ben yaşlanmıştın. Böyle iş mi olurdu?

"Çekmez miymiş benden başkası?"

Ağzımdan küçük bir hıçkırık kaçtı. Yüzümü yastığa gömmek istiyordum. O kadar çok utanıyordum ki. Sanki ben suçluydum babam hakim. Omuzlarımı kaldırıp indirdim, başımı iki yana salladım.

"Ben naz yapmadım ki kimseye?"

İnkar mı ediyordum yoksa doğrularla kendimi mi savunuyordum bilmiyordum. Sessiz sessiz, içli içli ağlıyordum öylece. Babam ne sarılıyor ne gidiyordu. Saniyeler sürdü bu belki dakikalarca. Naz yapmamıştım ki ben, babamdan başkasına nazım niyazım olmamıştı ki. Niye bana böyle söylüyordu.

İnsanın nazını niyazını çeken insan onu böyle bir hâldeyken yalnız bırakır mıydı hiç?

📌📌📌

Son damlalarını döken serumu izlerken "Ooo" diye saçma şekilde enerjik olan bir nida duydum. "Kendisine doktor olmayan doktor da uyanmış."
Dalgın bakışlarım Zafer'i buldu. Yorgundum, biraz da başım ağrıyordu ama gözlerimi rahatlıkla açık tutabiliyordum.

"Günaydın fıstık," dedi gözlerime bakarken. Sonra yüzü buruştu, kendi kendine tükürdü. "Kocan topuklarıma sıkmayana kadar rahat etmeyeceğim ben galiba. Bir aşiret ağasından kurşunlanmadığı kalmıştı bu naçiz vücudumun."

Sağ omzumun üzerine yatmışken yastığa baskı uygulayan yanağım yüzümü yamuk bir şekle sokmuştu. Sandalyelerden birini bana çekip önüme oturdu ve serumuma baktı.

"Benim kocam aşiret ağası değil mimar demedin?"
Sessizce ona bakıyordum. Cevap vermem gereken bir yer henüz olmamıştı. Dün bana kızdığını hatırlıyordum en son. Bir de sık sık, gelip kontrol ettiğini durumumu.

"Bağışıklığın inanılmaz düşük, vücudundaki eksikliklerden bahsetmiyorum bile. Vitaminsizin tekisin kocan iyi bakmıyor mu sana?"

Susmaya devam ettim. Boğazımdaki ağrı da hafiflemişti. Bir günlük dinlenme yeter gibiydi toparlanmam için. İlaçlarımı da aksatmadan içmem şarttı.

"Doktorun olarak vitamin takviyesi almanı rica ediyorum." O kadar serumu izliyordum ki ara ara neye bakıyorum diye o da dönüyordu o tarafa. Buna cevap verdim.

"Doktor olarak reddediyorum."

"Doktorun olarak emrediyorum."

Gözlerim tekrar kaçırdım, yine serumu izlemeye başladım. Bir süre ikimiz de sessizce durduk.
"Dün gece çok ağladın." Dedi aniden. Gözlerimi sabah aralarken zorlanmıştım, kirpiklerim kuruluğundan dolayı batıyorlardı.

Hatırlamıyordum. En son Fetih'in sesini dinlemiştim biraz. Sonra Zafer'in beni içeri götürdüğünü biliyordum. Devamı çok kesik kesikti. Hayal meyaldi. Babam vardı sanki bir yerde. Rüya mıydı hayal miydi net değildi. Damar yolu açılırken çok zorlanmışlardı, canım çok yanmıştı onu hatırlıyordum. Açtıkları şişmişti, tekrar açmışlardı. O ağrıyı hatırlıyordum. Ki şimdi de sızısı elimdeydi.

"Kocanı aramak için çok direndim ama aratmadın ve ben de dünyanın en anlayışlı insanı olmaya yemin etmiş gibi sana saygı duyup aramadım. Çok saçmaydı."

Sesimi çıkarmamaya devam ettim. Fetih ben varken eve bile gelmiyordu. Ben varım diye o evin kapısının önünden geçmiyordu. Altı gün olmuştu. Yarın bir hafta olacaktı. Bir hafta bir sene için belki çok kıymetsizdi ama beş ay için bir o kadar kıymetliydi. İstemsizce bunu düşünüyordum. Ama sanırım bir tek ben düşünüyordum. Benden başka kimseler düşünmüyordu. Bir haftanın ne kadar kıymetli olduğunu bir ben biliyordum ya da.

"Aranız bozuk anladığım kadarıyla," dedi. Beni çok zorlamak istemediğini ama sormadan edemediğini biliyordum. "Olur Efsun ya. Her evlilikte yaşanan şeyler. Çok normal. Tuzu biberi denir ya. Çok mu üzdü seni?"

Burnumun direği sızladı çabucak. Öyle bir konuma getirmiştim ki bazı şeyleri insanlar kötü olan her şeyi Fetih'e yoruyordu. İlk ondan yana sorun olduğunu düşünüyorlardı. Ben mi sebep olmuştum buna? Onun tabiriyle ensesi kalın diye mi layık görmüştüm bunları? Kötü olan her şeyi adının önüne sıfat diye koyabilmiş iyi olan her şeyi de bir o kadar uzak tutmuştum adının yanından. Görüş alanım buğulandı. Böyle olmamalıydı sanki, bir şeyler o kadar yanlıştı ki bir şeyler o kadar olmaması gerektiği gibiydi ki...

Gözlerimi yumdum. Uyumak istiyordum. Düşünmek istemiyordum. Delirecektim artık, akıl sağlığım kalmamıştı.

"Yani ne kadar kötü olsanız da arasan gelirdi ki Efsun. Unutur koşa koşa gelirdi. Gelmez diye mi korktun? Vallahi gelirdi ya."

Gelir miydi? Gelmiyordu. Haberi yoktu ama gelmiyordu. Benim o evde olduğumu biliyor, gelmiyordu. Zamanında benim yapamadığımı yapmış ceketini almış gitmişti. Ceketini almış gitmişti, tek başına o evde olduğumu bile bile gelmiyordu. *Hastayım gel desem gelir miydi?* Gelirdi. Zafer haklıydı belki de koşa koşa gelirdi. Hastayım diye ama. Bana değil hastalığıma gelirdi. Sonra belki ya kıyamazdı ya üzülürdü öylece yanımda olurdu. Hastayım diye de ağzını açıp tek kelime de etmezdi. Sanki o

cümleler hiç kurulmamış, sanki darmadağın olmamış gibi davranırdı. Ensesi kalınmış gibi davranır yutardı. Bedenimin gösterdiği yangısal tepki onun da kırdığım kalbinin de kurduğum o cümlelerin de önüne geçerdi. Hiç olanmış gibi o an davranırdı.

Benden köşe bucak kaçan adam ateşim var diye mi gelecekti? Gelmemesini tercih ederdim.

Günlerdir benimle yüz yüze gelmemek için her şeyi yapan adam boğazım ağrıyor diye mi gelecekti? Gelmemesini tercih ederdim. Gerçekten istediğim böyle mecbur kalınmış bir af değildi. Zorunda kalınmış bir barış ya da.

"Arayalım gelsin mi?"

Dışarıdan nasıl gözüküyordum bilinmez ama çok ısrar ediyordu. Gözlerim kapalıyken hâlâ başımı iki yana salladım ve o an fark etmeden burnumdan yastığa bir ıslaklık düştü.

"Ağlama gözünü seveyim ya." Diye aniden isyan etti Zafer. "O gün kantinde oturduğun arkadaşını arayalım? Mavi gözlü olan. O gelsin en azından."

Akan burnumu çektim. Vücudumda bir düğmeye biri basmış sonra kapatmayı unutmuştu. Gözlerimi araladım ona baktım. "Ahmet hoca mı nöbetçi?"

Bir an ne dediğimi anlamadı. Ahmet Hocanın kim olduğunu da eşleştiremedi önce. Açıklamadan anlamasını bekledim çok geçmeden de oldu zaten bu. "Hayır Hicran hoca var. Neden sordun?"

Cenin pozisyonu aldım daha çok küçüldüm yatakta. "Kalbim ağrıyor benim." Dedim açıkça. Artık gizleyecek takatim de kalmamıştı. Ölümcülse de bilseydim. İnsan kendi kalbini taşıyamabilir miydi? Ben taşıyamıyordum. Böyle çok büyük bir yük vardı üstünde, çok ağırdı. Nefesimi zorluyordu bazen, içimi bunaltıyordu, ağrı yapıyordu. Sol yanım baştan başa uyuşuyordu.

Zafer saçma bir şekilde güldü. Güldü, güldü. Ona çevirdim gözlerimi boş bakışlar altında.

"Komik bir şey mi söyledim?"

Dudaklarını birbirine bastırıp susmaya çalıştı ama az önce bana üzgün bir halde bakan adam şimdi gülüyordu. "Doktorun olarak bu ağrının duygusal olduğunu düşünüyorum."

Neredeyse göz devirecektim. Alay ediyordu açık seçik. Bakışları, sesi... Ciddi bir şey söylüyordum ona burada.

"Doktor olarak olaylara daha bilimsel yaklaşmanı tavsiye ediyorum. Kalbim ağrıyor diyorum."

Bunun cevabı o değildi. Daha profesyonel olmalıydı. Böyle cevap mı verilirdi? O zaman bize gelen hastaları psikologlara yönlendirseydik? Onlar hallederdi, duygulara yapabileceğimiz bir şey yoktu bizim.

"Tıp duyguları ne zamandan beri inkar ediyor?" Dedi benim ciddiyetim biraz da ona sinerken.

"Tıp bilimi her şeyin önüne koyuyor ama. Hastaya bu şekilde yaklaşman mantıklı mı? Kalbim ağrıyor diyorum, bu mu çözümü?"

Bu halsizlikle bile sinirlenme kuvveti kendimde bulmuştum. Sinirlenme kuvveti. *Onda* her an her koşulda olan kuvvet. Artık bende de mi vardı? Ve bu açılıp kapatılmayan düğme beni her an ağlatacak konuma getiriyordu. Ne boktan bir şeydi bu böyle. Nasıl durduracaktım?

Üzüm üzüme ben ona mıydı sahiden?

"Bilimin de aşkı sevgiyi inkar etmediğini düşünüyorum. Hastaya değil arkadaşıma bu şekilde yaklaşıyorum ayrıca."

Kalbim yanıyordu diyordum, nefesim aksıyor, kalbimi taşıyamıyorum diyordum. Böyle büyük bir duygu mu olurdu? Hangi duygu bu kadar fiziksel bir ağrıya sebep olurdu? Biz sağlıkçıydık, nasıl yaklaşıyordu buna böyle? Önüme bir sürü ihtimal sunabilirdi. Basit bir hastalıktan ölümcül olana kadar. Ölecek gibi hissediyordum hâlâ duygu diyorlardı bana.
Kalbimde bir okyanus yanıyordu. Öyle bir ağrıydı ki yangının şifası olan su da zaten ağrının içindeydi. Derman yaranın içinde olur muydu hiç?

"İyi senin bu dediğin saçmalıklara inanıp tedaviyi erteleyeyim. Ölüp gidersem arkamdan 'Efsun Efsun' diye ağlar durursun. Vicdan azabından istifanı verirsin."

Tekrar omzumun üzerine yatıp bütün ilgimi alakamı kopardım ondan. Yine güldü. Kalkıp kovalayacaktım şimdi hastane boyu elimde sopayla. Görecekti böyle gülmenin nedenini.

"Ne güzel seviyorsun sen öyle ya," dedi bir çocukla iletişim halindeyken. "Şanslı adam seninki. Şu haline bak insan seninle kavga da edemez yatak döşek oluyorsun hemen. Ama bak onun için de aynı şeyi söylerim. Pek haz etmiyor benden ama. Yiğidi öldür hakkını yeme gönderdiği fıstıkları unutmadım."

Ve bu düğmenin adı kesin olarak Fetih'ti. Onunla ilgili bir şey duyunca oluyordu ne oluyorsa. İpler o noktada kopmuştu.

"Ve bana demişti ki 'Bak kardeşim şimdi hayatım boyunca yapmadığım şeyi yapıp işimi empatiyle halledeceğim. Karım arabada bizi izliyor, sırf onu keyfi kaçmasın diye. Tek soru tek cevap duydun mu?' Sevginin doğurduğu davranışlar bunlar Efsun. Ses tonundan insan yine anlar."

Tüm ilgimi alakamı çekmiştim ondan oysa ki. Konuşmayacaktım, muhatap olmayacaktım. Bütün yol boyunca Zafer'le ne konuştuklarını sormuştum. Sana ne diye terslemişti beni. Merakıma yenik düştüm ve konuştum.

"Ne sordu?"

Göz ucuyla Zafer'e baktım. Bana o olaydan sonra fıstık demeyi neredeyse bırakmıştı. Sadece bazı anlar ağzından kaçırıyordu. Sonra da düzeltiyordu hemen.

"Herifin teki senin karına fıstık dese hoşuna gider mi, demişti. Ben de gitmez kardeşim benim ki ağız alışkanlığı demiştim de fayda etmemişti. Adam haklıydı ya, diledim özrümü helalleştik. Arada ağzımdan kaçıyor ama genel. Sadece sana değil. Kibar kibar konuştu. Tek dikkat ettiği senin rahatsız olmamandı. İşte o an dedim ki yirmi beş yıllık birikimimle bu adam olmuş! O yüzden," derken ayaklandı. "Halledersiniz ya. Alır gönlünü. Kapatalım damar yolunu, seni taburcu edelim artık. Evinde kocanın yanında güzel güzel dinlen."

Elimi ona uzatmamı bekledi ben yavaşça doğruldum yerimden. Nazikçe, yavaş yavaş, canımı yakmamaya çalışarak çıkarmaya başladı.

"Zafer," dedim ona bakarken. Bana bakmadan 'hı' diye mırıldandı. "Ya ben hatalıysam?"

Elleri durdu bir an, gözlerini bana kaldırdı. Dudaklarını aşağı doğru sarkıttı. "Gönül almanın kadını erkeği olmaz ki. Sen alırsın gönlünü."

İşine devam etti ben onu izlerken. Alt dudağımı ısırdım dayanamadım yine konuştum. Sanki Zafer cevabı biliyordu.

"Affeder mi ki?"

Tebessüm etti, hatta biraz kıkırdadı. Canımın yanışıyla elimi geri çekecek gibi oldum bir an. "Dün geceki halini görseydi o senden özür dilerdi ama kaçırdın bu fırsatı." Pamuğu sızım sızım sızlayan yere bastırdı ve yüzüme baktı. "Ama dürüst olayım dün geceki halini kullanmadığın için kadınlara olan inancımı arttırdın. Her neyse tut bakayım şunu," derken o parmağını çekti ben koydum. "Muhakkak affeder. Sen yeter ki gönlünü almak iste."

O an kalbimin ta orta yerine umudun tohumlarını atmasına izin verdim. Fetih'in günlerdir benden kaçtığını, yüzümü bile görmek istemediğini, eve

bile gelmediğini unuttum. O tohumun yeşermesinin önüne geçmedim.

📌📌📌

Zeliha'nın üflediği çorbayı höpürdeterek içtim ve bilmem kaç kez "Tamam bu sondu." Dedim. Gerek soğuktan çatlamış, gerek uyurken benim ısırdığım dudaklarım yara bere içindeydi ve ne zaman sıcak bir şey içsem ya da yalasam yalıyordu. Nemlendirici sürmem lazımdı ama hiç uğraşacak halim yoktu.

"Yemin ederim bu tabağı bitirmezsen küserim sana." Dedi Zeliha yeniden doldurduğu kaşığı üflerken. Gözü çok sık saate kayıyordu, ilaç saatimi benden çok dakikası dakikasına takip ediyordu.

"Midem bulanıyor Zeliha. Bu bile fazla, on tabak yemişim gibi şiştim. Uyumak istiyorum artık." Kaşığı yine de ağzıma tıkıştırdı, midemden ağzıma doğru yükselen sıvıyı hissettim bir an ve elimi ağzıma örttüm. Kusmakla kusmamak arasında bir kaç saniye gidip gelirken tavana baktım. Kusmak istemiyordum, kusarken hissettiğim o iğrenç hissi hiçbir şeyle kıyaslayamazdım. Çorbanın kokusu bana gelmesin diye burnumu da kapatırken elimle itti kaseyi. Zeliha sonunda inanmış olacak ki bana uzaklaştırdı tabağı benden odanın en köşesine koydu. Sonra geldi kolonya koklattı biraz, dağılmış saçlarımı ördü, ilaçlarımı içirdi, yüzümü okşadı, saçlarımı sevdi.

"İyi abim gelince her türlü içirir zaten sana." Dedi çorba kasesine bakarak. Yorganın altına sinmiş beni ancak bu biraz canlandırıp konuşturabilirdi.

"Gelecek mi bu gece?" Deyiverdim hemen. Bir tarafım o kadar umutsuzdu ki, gelme ihtimalini düşünmüyordu bile. İlaçların uyku getirdiğine güveniyor, birazdan uykuya dalacağım için kendimi rahatlatmaya çalışıyordum.

"Niye gelmesin ya?" Diye konuştu Zeliha. Biraz kızgın biraz sitemliydi. "Burası onun evi. Gelmesi normal olanı. Aile evi burası, bekâr evi değil. İstediği zaman gelip istediği zaman gelm-" Aramıza sanki bu anı hissetmiş gibi bir arama girdi. İlaçlarımın yanına koyduğu telefonunu aldı Zeliha. Fetih arıyordu. İçimin nasıl kıpırdandığını, stresin nasıl vücudumu yokladığını, kalbimin nasıl hızlandığını ve bedenimin nasıl ürperdiğini hissediyordum.

"Bir şey isteyip istemediğimi soracak. İstediğin bir şey var mı? Gelirken alsın." Başımı hızla iki yana salladım. Kapanmasından korkuyordum. O

açmadan kapanmasından. İstediğim tek bir şey vardı benim zaten. Zeliha gülümseyerek açtı telefonu.

"Efendim."

Sesini duymaya çalışsam da gelmiyordu. "İyiyim. Neredesin sen geliyor musun?"

Dilimi ısırdım, ayak parmaklarımı içe doğru katlayıp burnumu çektim. Zeliha'nın bende olan bakışları bir an kaçtı benden. "Evet." Dedi biraz düzleşmiş bir sesle. Bir süre karşı tarafı dinledi sonra bana baktı ve gülümsedi. Gözlerini kaçırdı "Bir saniye abi." Derken benden bir adım uzaklaştı. Dudaklarını oynatarak 'Geliyorum.' Dediğinde hızla koluna asıldım. Ne konuşacaksa burada konuşmalıydı.

'Burada konuş.' Dedim beden dilimle. Zeliha benden ancak beni iterek kurtulabilirdi ve bunu yapmadı. Yüzüme bakmadan karşıya dikti gözlerini.

"Sebep?" Dedi tıpkı ağabeyi gibi. Gözlerini diktiği duvarda tek bacağını ritmik olarak sallıyor dişlerini birbirine sürtüyordu.

Tekrar etti. "Sebep?"

Sesindeki öfkeyi gizlemeye çalışıyordu ama olmuyordu, sık sık yutkunuyor karşısındakinden ona çok büyük ve mantıklı bir sebep susmasını istiyordu

Fetih gelmiyordu.

"Yani?" Dedi sonra. Sonra güler gibi oldu. Tamamen sinirdendi. Başını salladı "Kolay gelsin o zaman sana." Dedi. Bir cümle kurmuştu ama asla anlamını taşımıyordu. Altında çok farklı şeyler yatıyordu.

Fetih gelmiyordu.

Telefonu karşılık beklemeden bir çırpıda kapattı, her şeye rağmen gülümsedi bana bakarken. "Tam gelirken bir işi çıkmış, geri dönmek zorunda kalmış." Diye ağzına hiç yakışmayacak şekilde yalanları sıraladı. "Hastalandığını da bilmiyor ya şimdi. Yoksa işi gücü umursamaz gelirdi. Çok da önemliymiş." Başımı salladım sadece, omuzlarım çökmüş içimdeki yıkımı yüzüme yansıtmamak için direndikçe direniyordum.

"Ama izin ver, hasta olduğunu söyleyeyim. İşi senden önemli değil. O şu an her şey yolunda diye işini aksatmak istemiyor. Ama senin hasta old-"

"Yok," dedim sadece. Yorganı biraz çekiştirdim. "İşi varsa vardır. İyiyim ben de zaten uyurum şimdi sabaha kadar. Alıkoymayalım işinden. Hadi sen de git, yarım bıraktın dersini. Hadi bebeğim." Yatağın içine girdim iyice, yorgana sokuldum. Çenem titremesin diye iyice sıktım gözlerimi çektim.

"Işığı kapatır mısın? Çok uykum var." Durdu öylece tepemde bana baktı. Herkese öfkeliydi. Beni çiğneyip kafasına göre hareket edemiyordu. Şimdi elinde olsa Fetih'i arayıp ağız dolusu hasta olduğumu söyleyecekti. Sesini yükseltecekti, hesap soracaktı. Kendi iradesiyle gelmeyi reddeden Fetih'i hastalığımla getirecekti.
Birkaç kez ağzını açacak gibi oldu ama konuşmadı. Gece lambalarını açtı önce sonra ışığı kapattı. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara." Dedi son kez. Konuşamadım o an. Sesim titreyecekti. Sadece mırıldandım. Sonra çıktı, kapı kapandı, kalbim yine bana fazlalık muamelesi yaptı, karnıma bir ağrı girdi, yanaklarım alev alev yandı. İyileştim dediğim yerden vurulduğumu hissettim, yara daha dikiş tutmadan yine kanatıldı yüzümün tamamını yastığa bastırdım.

📌📌📌

Kaç kez başa sardığımı bilmediğim fotoğrafların her birini tekrar tekrar yakınlaştırıyordum. Neredeyse hiçbirinde kadraja bakmamıştı. Bütün fotoğraflar benim gülümsememi kapsıyordu. Ya da Fetih'in bakmayışını fırsat bilerek yaptığım türlü türlü mimikler... Sadece birkaç fotoğrafta ikimizde bakmıştık kameraya. Birinde uyumlu olsun diye ben de ciddi ciddi durmuştum. Birinde Zeliha'da vardı. Bu en güzeliydi neredeyse. Çünkü üçümüzde gayet isteyerek bakmıştık, gayet isteyerek çekmiştik. Fetih de hafif tebessüm etmişti. Güzeldik. Derin bir iç geçirdim. Sonra yine üzerinde dakikalarca durduğum fotoğrafa geldim. Fetih'den gizli oje sürerken kaşla göz arasında çektiğim o fotoğraf. Devlet meselesiyle ilgilenir gibi ciddiydi. Öyle ki telefonu kaldırıp çekebilmiştim. Ne zaman görsem istemsizce gülümsüyordum. Fark etmeden kendimi gülümserken buluyordum. Burnumu çektim. Bir kez daha geçtim. Bir kediyle cebelleşirken katıla katıla gülerken çekmiştim. Sonrasında bana kızmış olsa da kızdığını değil huysuz dedeler gibi bacağına inatla sürtünen kediden kurtulmak için girdiği çabayı hatırlıyordum. İtemiyordu, adam akıllı kızamıyordu da ama kedi ona sürtündükçe ayılıp bayılmalık hâle geliyordu. Burnumu çektim.

Gözüm saate kaydı. Gece yarısını çoktan geçmişti. Zeliha sekiz kere yanıma uğramıştı. Yedisinde uyuyor taklidi yapmıştım. Ve tam bir saat on iki dakikadır fotoğraflara bakıyordum.

Bir saat on iki dakika.

Çok önemli bir ameliyat başlayıp bitebilirdi.

Türkiye şartlarında bir doktor on bir tane hastaya bakabilirdi.

Zeliha bir test bitirebilirdi.

Şehirden şehire gidilebilirdi.

İki çeşit tatlı yapılabilirdi.

Otuz sayfa kitap okunabilirdi.

Bir saat on iki dakika. Artık on üç. İlaçların uyku etkisini kaybettiği gecede bir saat on üç dakika.

"Peki sen ne yaptın?" Dedim kendi kendime. Öylece fotoğrafa bakıyordum. "Fotoğraflara baktın." Ekranı kilitledim sırt üstü konuma geçtim. Gözlerimi ağrıtmıştı telefonun ışığı. Durdum durdum durdum tekrar saate baktım.

Bir saat on dört dakika.

"Tam bir hafta oldu." Fetih ceketini alıp çıkalı tam bir hafta olmuştu. Başımı tavanda bir şey varmışcasına iki yana salladım. "Sen bir haftadır gelmesini bekliyorsun." Tavanda Efsun vardı. Onunla konuşuyordum. Ben konuşuyor o dinliyordu.

"Urfa'ya kar yağdı, hasta oldun, iyileştin o daha gelmedi."

Ben onu bekliyordum... Ne o geliyordu ne ben beklemekten vazgeçiyordum... "Ne de sen gidiyorsun." Ellerimle karnımın üzerine baskı uyguladım kendi sesimden duyduğum cümle kafamın içinde gitti geldi. O cümlenin yanına başka bir ses de ilişti.

'Gönül almanın kadını erkeği olmaz ki.'

Sırtım yataktan ayrıldı, telefonun ışığı yine yandı. Belki Türkiye için biraz geçti ama İtalya bizden gerideydi. Durmadım, düşünmedim, kendimle savaşa girmedim. Girersem kendime yenilirdim. Bir haftalık eziyeti devam ettirirdim. Oturmuş yıllanmış ve artık uzatmaları oynayan bir evliliğin içindeymiş gibi onu bekliyordum. Ağrıma gidiyordu ama yine de yapıyordum. Üçüncü çalışım da açtı Emir.

"Efendim yenge."

Soluklandım. Emir'i özlediğimi bile hissedemedim. "Fetih'in nerede olduğunu biliyor musun?"

Sustu bir an. Emir'den başka öğrenecek kimsem yoktu. "Bir saat öncesine kadar ofisteydi. Ulaşamıyor musun?"

Evet. Ulaşamıyordum.

"Sana sormak istedim sadece. Teşekkür ederim." Uzatmadan kapatacaktım ama o izin vermedi.

"Bir problem mi var?" Dedi tedirgin bir sesle. Bir şeyler elbet biliyordu. En azından aradaki bozukluğu. En azından kolay kolay eve geç kalmayan Fetih'in bu saatte neden evde olmadığını.

"Hayır," dedim yine de. Tam kapatacaktım ki "Emir bir şey daha," deyiverdim dayanamayarak. Öğrendiğimden beri kafamı hiç es vermeden meşgul eden, yerden yere vuran şey... "Fetih'in yemekle arası nasıl bu aralar?"

Ben onunla aynı şehirdeydim, bunu bizimle aynı ülkede olmayan adama soruyordum. Nereden baksam, nereden çekiştirsem, nereden tutsam elimde kalıyordu.

"Yok." Dedi açıkça. "Midesi de yine zehir zıkkım. Hiç iyi değil."

Kaşlarım Küçük Emrah gibi büküldü. Gözlerimi yumdum ve "Teşekkür ederim, iyi geceler Emir." Dedim sadece. Sonra kapattım. Saatte baktım. Bir saat on iki dakikaya sığdırırım demiştim az önce. Sığdırırdım evet. Yorganı üzerimden attım, panduflarımı giyip koştur koştur indim aşağı. Terslemiştim sanırım biraz, soğuk direkt sırtıma vurdu. Buz basıldı sanki ben inene kadar vücuduma.

Hızlı hızlı nefes nefese kalacak şekilde kendimi mutfağa atarken haftalık dozumu alayım diye mutfakta vız vız dolanan Zühre Karadere'yle denk geldim. Mutfağa girişimden dolayı biraz irkildi ama beni görünce hemen geçti. Keşke korkup kaçsaydı benden. Hiç onu çekemeyecektim.

Sefil bir halde, pembe küçük domuzcuk baskıları olan pijamamla süzdü beni. Bu kadının her an şık giyinmesi benim sinirlerimi bozuyordu. Hele de kendisi şık ben paçozken attığı bakışlar daha da bozuyordu sinirlerimi. O kadar aşağılar gibi bakıyordu ki bana, çıkıp gidesim geliyordu. Elindeki bardağı ve ilaç kutusunu bırakmadan bana yaklaştı.

"İçtin mi yaptığım çorbayı?"

Ne?

NE?!

Çorbayı o mu yapmıştı? Boğazıma parmak atmamak için zor tuttum kendimi. "Zeliha içirdi galiba." Keyfi o kadar yerindeydi ki... Günlerdir ben de ondan kaçıyordum. Başını salladı kendi kendine.

"Yeni evlendiğim zaman ben de çok çabuk hasta olurdum. Ev, okul, aile derken alışmam sürmüştü biraz. Bünyem kaldırmıyordu."

Şu kadınla ortak noktamın olması beni yerden yere vuruyordu. Hasta olmak kadar basit bir durum bile olsun istemiyordum.

"Mutfak yüzü görmemiş Osman bana çorba yapmayı öğrenmişti. Yirmi dört yaşında koskocaman adam mutfağa bir tek su almaya girerdi evlenene kadar. Sonra öğrendi. Ben hasta oldukça çorba yapmayı öğrendi."

Tamam Zühre Karadere bu topraklarda en çok eşi tarafından sevilen kişi sensin. Tamam... Anladım tamam.

"Şimdi senin şu haline bakıyorum," dedi beni tekrar süzerken. Hâlâ nefes nefeseydim. "Sahiden yazık sana. Kocan eve bile gelmiyor. Bırak bir tas çorbayı ortada bile yok."

Fetih... Fetih.

"Ama ben böyle bir çocuk yetiştirmedim. Öyle kocamın annesi gibi mutfaktan uzak da büyütmedim. Bilir Fetih çorba yapmayı. Bu da demek ki sorun sensin. Çorba yapmıyor değil sana yapmıyor." Böyle tane tane anlatıyordu. Bıçağı tek hamlede saplamıyordu. Yavaş yavaş. Deşe deşe. Adım adım. Çektiğim acıyı hissede hissede.

"Sana söylemiştim Efsun. Bir gün yüzün gülse bir hafta acısı çıkar diye. Fetih eninde sonunda bir heves olduğunu anlar demiştim. Bak kaptırma kendini demiştim. Sen anlamamıştın. Bana kızsa bile bu eve her gece adım atan adam, seninle tek kavgada ev ayırdı. Atasından yatak ayırmayı evliliğin sonu olarak öğrenen oğlum başınızdaki çatıyı ayırdı." Derin bir nefes aldı, acır gözlerle baktı bana.

"Rezil bir haldesin. Oğlumun eve gelmemesine şükrediyorum ilk defa. Kafa dinlesin biraz. Dinlesin, doğru kararları versin. Belki gelişi senin gidişin olur." Bana işin doğrusu kapıya yaklaştı. Bıçağın altından damlayan kanı bile hissediyordum. Parmak uçlarıma tırnaklarımı saplıyordum yine de acı hissetmiyordum.

Yanımdan geçmeden hemen önce son kez konuştu. "Sana da bir büyük sözü; hastalıkta yanında olmayan adamdan hayır gelmez. Bekleme. O adamdan sana hayır gelmez."

Sonra gitti. Çıktı gitti. Sapladığı bıçağı yerinden çıkarmaya tenezzül bile etmedi. Nefes nefese boşluğa baktım bir süre.

Fetih hasta olduğunu bilmiyor ki Efsun! Elim boynumda bir ek varmış gibi boynuma gitti. O bir saat on iki dakika başlamadan önce sandalyeye çöktüm. Başlamadan önce bana saplanan bıçağı çıkarmam lazımdı.

📌📌📌

Üzerimde toz pembe kabanım varken, yaptığım tarhana çorbasını ve kurşun keki koyduğum kağıt torbayı aldım. Bir saat on iki dakikadan da kısa sürmüştü. Arabaya yerleşirken tamamen kemerimi bağladım, değiştirmeye tenezzül etmediğim pijamamın yakasını düzelttim ve aracı çalıştırdım. Elim istemsizce radyoya gitti sadece arabanın içinde duyulacak

şekilde açtım müziği. Öyle ki bütün yol Sezen çalacağını bilsem açar mıydım yine bilmiyordum.

Sanki böyle eziyetim tam teşekküllü olsun diye Sezen durmadan konuşmuştu. 'Belki de bir çocuk gibi sana küseceğim' diyordu bir yerde. Direksiyonu tutuşum sertleşiyordu. Durmadan unut dediğini hatırlıyordum. Unut derken unutmamak için yemin ettirecek bu şarkı çok gaddarcaydı. Benim Fetih'e olduğum kadar hem de. Kolay olmayacak diyordu. Elbet üzüleceğim diye devam ediyordu. Acı çektiğinden bahsediyordu. Ateşimin yükseldiğini biliyordum. İçimin titrediğini. Sezen söyledikçe midemin daha çok bulandığını. Bu şarkı niye bu kadar uzun sürmüştü bilmiyordum ama bazı sözleri sanki bir kitabın son cümlesi gibi geliyordu kulağa.

Hangi kitabın, en çok ben bilmiyordum.

Yol bitti, ofisin önüne geldim. Bir dakika sonra silik silik hatırlayacağım şeyler oldu. Arabadan indim, güvenlikle konuştum. Fetih'in içeride olduğunu duyduğumda ellerimin titremesi arttı biraz. Sezen'i arabada bırakamadım, kafamın içinde getirdim onu. Başımı ağrıtıyordu. Sezen dinlemek ilk defa yoruyordu. Her yalan gibi unut cümlesi beynimin içinde jilet dolaştırıyordu sanki. Güvenliğin bahsettiği odaya gelene kadar birkaç kez düşme tehlikesi atlattım. O odaya varınca düzelirim sandım ama olmadı. Torba düşecek gibi oldu. Elim ayağım boşaldı, sanırım tansiyonum düştü. Dilim damağım kupkuruydu ve gözlerim kararıyordu.

Çok aceleciydim, Sezen susmuyordu ve ben titriyordum. Çalmadım etmedim destursuz girdim içeri. İlk kez gördüğüm odanın içinde nereye bakacağımı şaşırdım, kalbim ağzımda atarken hızlıca taradım odayı ve gördüm.

Onu gördüm. Loş odada deri koltuğun üzerine uzanmış tek elini ensesine koymuştu. Gözleri kapalıydı. Ona asla yakışmayacak bir dağınıklık vardı ama ondan önce viski bardağı ve şişesi. Dibi görülmemiş ama içilmişti. Fark etmedi odaya birinin girdiğini ta ki titreyen elim ayağımla ben bir yere çarpana kadar. Kusacaktım.

Kalbimi.

İrkildi ve çok sert bir kalkış yaptı. Saat çok geçti. Gelenden pek bir hayır gelmezdi. Tam da o an göz göze geldik. Karşımda Fetih yoktu. Çökmüş bir Fetih vardı. Bu görüntü elimi ayağımı boşalttı bir an. Ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemedim.

Zayıflamıştı. Gözle görülür şekilde hem de. Zayıflamıştı.

"Fetih." Dedim günler sonra ilk kez. Bana bakıyordu ama ben değilmişim gibi. Sanki gerçek değilmişim gibi. "Ben geldim." Dedim. Kalksın istiyordum. Ben geldim diye beni karşılasın istiyordum. Sezen Aksu sussun istiyordum.

Oturur pozisyonda kaldı ve günler sonra sesini duydum. "Ne işin var senin burada?" Dedi. Gecenin üçünde sorulabilecek bir soruydu belki ama beni sırtımdan vurmuştu sanki. Bu muydu? Bir haftanın karşılaması?

"Geldim." Dedim sadece. Zayıflamıştı. Dikkatimi toparlayamıyordum. Zayıflamıştı. Ona doğru ilerledim. Neden ayağa kalkmıyordu? Gözleri kayıyordu ara ara. Kafası biraz dumanlıydı sanırım. Titrek nefeslerle elimdekini koydum dağınık masaya. Alkole ait ne varsa ittim geriye. Hiçbir şey yokmuş gibi konuştum.

"Çorba yaptım sana. Tarhana. Bilmiyorum oldu gibi. İçilebilecek gibi en azından. Kupalara koydum soğumasın diye. Bir de kurşun kek. Biraz çekmesi gerekiyordu kendini ama bekleyemedim." Sesim ellerim titriyordu. Farkındaydım. Gözle görülüyordu. "Alkol almışsın a-"

"Efsun bu saatte niye geldin?"

Tek merak ettiği bu muydu? Gelmiştim işte! Derin bir nefes aldım ona baktım. "Sen gelmiyorsun." Dedim açıkça. "Ben geldim." Baştan aşağı bir kez de o beni süzdü. Çok baygın bakıyordu. Etrafa baktım. "Çok darlıyor burası ne kadar kapalı bir havası var." Sonra aniden poşete yöneldim. "Yanımda kokulu mumlardan getirdim." Dedim aniden alakasızca. Neden getirdim ben de bilmiyordum. "Yakayım da açılsın havası." Çalışma masasına doğru ilerlemek istesem de kolumdan yakaladı. Koluma ateş bastı sanki.

"Gerek yok Efsun." Dedi ve kendisi ayaklandı. Hızlı adımlarla masaya gitti. Masadan bir şeyler aldı, bir şeyler topladı hızlıca.

"Bu saatte niye geldin sen?" Diye tekrar aynı soruyu sordu. Elimdeki mumları yine de koydum birkaç yere. Çalışma masasına da, ortadaki sehpaya da. Çoğu yere. Fetih ben masaya yaklaşınca uzaklaştı kalktığı yere geri oturdu. Mumları yakmak için "Çakmak var mı?" Diye sordum. Tek tek çekmecelere bakarken çok geçmedi buldum da. Hepsini yaktım. Sonra çakmağı yerine koymak için tekrar çekmeceye yaklaşırken ilk açtığımda fark etmediğim şeyi gördüm. Kırmızı kadife bir kutu.

"Bu kimin?" Derken Fetih neye baktığımı anlamadan açtığımda Fetih'in bana aldığı ve haftalar önce bir anlık öfkeyle çıkardığım bileklikle karşılaştım. Bu gecenin ilk darbesiydi. Benim kaybettiğimi sandığım

bileklik Fetih'teydi. Hoşuna gitmediğini belli edercesine soluklandı, mumların vanilya kokusu yayıldı etrafa. Ona doğru adımladım elimdeki bileklikle.

"Benim bilekliğim bu." Dedim yanına otururken. Ama aniden bileklik benden alındı. "Değil." Dedi yüzüme bakmadan. "Senin olsa yokluğunu fark ederdin."

Gecenin ikinci darbesi de geldi. Yutkundum. "Kaybettiğimi sandım." Diye açıkladım hemen kendimi. Dudağının kenarı kıvrıldı başını iki yana salladı.

"Bana kızdığın ilk an bunu gözden çıkardın." Dedi. Kaybolmamıştı. Fetih almıştı bıraktığım yerden. "Bir zorunlulukmuş gibi, kurtulma fırsatın olduğu ilk an çıkardın bunu. Bekledim. Haftalardır, yokluğunu fark et diye bekledim." Kırmızı kutuyu önümüze çarpar gibi bıraktı.

"Fark etmedin." Dedi. Sesindeki içerleme beni şoka uğratmıştı. Savunamadım bile kendimi. "Sana bunu vermemeliydim. Bunu kelepçe gibi göreceğini bilmeliydim."

Sitemli değildi. Kızgınlık. Evet kızgındı. "Onu kelepçe gibi görmedim Fetih." Dedim şaşkınca.

Ölümüne başını salladı. "Gördün." Dedi. "Bu bir kelepçeydi ve ilk an kurtuldun. Keşke ilk an kabul etmeseydin."

Bilekliğime yöneldim hızlıca. Ama o kadar atik davrandı ki izin vermedi almama. "Kurtulduğun şeyi alma Efsun. Bir kere kurtuldun, kendini tekrar sokma o esarete."

Başımı iki yana salladım "Saçmalıyorsun!" Dedim sadece. Kelepçe ne demekti? Nasıl böyle düşünürdü.

"Sana göre hep." Dedi sadece. Sonra sustuk. Kıpkırmızı olduğumu hissediyordum. Kusacak gibiydim. Konuştuğum yerde patlamak üzereydim.

"Ne zamana kadar gelmeyecektin eve?"

Gözleri elime odaklandı aniden. Ben de baktım aynı yere. Üç kere damar yolu açılmış elimdeki morluğa bakıyordu. Diğer elimle üstünü örtsem de görmüştü.

"Elin neden mor?" Dedi sorumu es geçip. Burnumu çektim bir kez.

Yüzüme baktı, her bir tarafına. "Hasta mısın sen?"

Gözlerimi kaçırdım. "Geçti gitti." Dedim boşver dercesine. Bu değildi mesele.

"Ne hastalıkta ne sağlıkta diyorsun." Diye aniden beni sinirlendirmeyin devam etti.

"Eve gelseydin bilirdin diyorum!" Diye çıkıştım istemsizce.

Öfkeyle birbirimize baktık. "Bana gelecek ev mi bıraktın Efsun?" Diye sordu. "Bana girecek kapı mı bıraktın?"

Ne kadar sertsek o kadar da ağlayacak gibiydik birbirimize. Öylece birbirimizin yüzüne baktık. Saniyelerce. Sonra aniden öfke dolu bir cümle döküldü dudaklarımızdan.

"Kaşık kadar kalmış suratın!"

"Kaşık kadar kalmış suratın!"

Dövecek gibiydik birbirimizi. Böyle dövüp dövüp sevecek gibi. Patlayacaktım sanki. İkimiz de gözlerimizi kaçırdık yine sustuk. Sanki anlar torbaya girmiş gibi aynı anda konuştuk.

"Efsun."

"Fetih."

Yutkundum ona bakmadan ben devam etmek istedim. Özür dilemek istedim. Gönlünü almak istedim. Ona kızmak istemedim ama benden önce davrandı.

"Efsun ben çok düşündüm." Dedi aniden. Gözlerin bir yere dikmiş konuşuyordu. Tek bakan bendim.

"Ben çok düşündüm Efsun. Sen bu hayata mecbur değilsin. Bir iyilik yaptın bize. Çok büyük bir iyilik yaptın ama karşılığı bu değil. Karşılığı 'bana da vurur mu?' Dediğin bir adamla aynı odayı paylaşmak değil. Bu değil. Böyle karşılık mı olur anasını satayım?"

Kaşlarım çatıldı. Ne dediğini anlayamadan konuşmaya devam etti. "Çok düşündüm. Bu kötülük. Sana yaptığımız kötülük. Olmamalı böyle. Hapishane hayatı yaşaman gereken bir şey yapmadın. Çok düşündüm bu çok saçma. Bana her an el kaldırabilir diye düşündüğün biriyle yaşamak çok siktiriboktan." Araya girmeye çalıştım ama olmadı. Elini bile kaldırdı dur der gibi.

"Düşündüm. Düşündüm ve çıktım işin içinden. Ayrılalım konaktan. Yeni bir ev açalım. Sen orada yaşa. Ben de devamlı iş için gidip geleyim oradan oraya. Arada sırada beraber gözükürüz, aileyle bir yemek yeriz olur biter. Zeliha ben yokum diye kalmaya da gelir. Şunun şurasında ne kadar kaldı ki bitmesine?" Annesinden aldığı bıçağı Fetih tek hamlede kalbime sapladı. Ben acımı hissedemeden soru sordu, beni bulunduğum her çatının altında bıraktı. Uyuştum.

"Sen saymışsındır. Ne kadar kaldı?"

Bedenimden tüm can çekildi. Öleceğim sandım. "Fetih," Dedim sussun diye. "Sarhoşsun." Sussun devam etmesin istedim. Etse ölecektim, etse sağ kalmayacaktım.

"Değilim. Sana yemin ederim ki yarın bu gecenin virgülünü bile hatırlayacağım."

Bana bakmadı yine başka yere baktı. Gözlerim kararıyordu. "Tek başına yaşa. Zeliha gelir gider. Beni kırk yılda bir görürsün. Dört ayın sonrası da belli. Kurtul artık benden. Kurtul artık. Bitsin. Rahat bir nefes al."

Dudaklarım aralanmıyordu. Aynı cümleleri farklı şekilde kullandı durdu. Ta ki ben "Bunu mu istiyorsun?" Diye sorana kadar. Canım gitti benden, en az on küsur sene. Sezen Aksu bangır bangırdı. Fetih'i zor duyuyordum.

"Sen istiyorsun Efsun. Benim isteğimiz zerre önemi yok. Düşündüm ve bunu buldum. Tamamız. Bitsin, kurtul." Devamlı parmağındaki yüzükle oynuyordu. Nasıl ayaklandığımı şaşırdım. Kan kusacaktım. Fetih'in önünde kan kusacaktım.

Arabanın anahtarını aldım. "Yarın konuşalım." Dedim sadece. Kan kusacaktım. Gözlerim karardı.

"Gidiyor musun?" Dedi hayretle. Saniyeler o kadar çabuk geçiyordu ki çıldıracaktım.

Başımı salladım. "Gidiyorum." Dedim. Gitme dese yemin ederim kalacaktım. Ama demedi. Sadece baktı. Sadece baktı. Karnımda bir taş, kalbimde bir bıçakla ilerledim. Odadan çıkmam lazımdı. Odadan çıkmam lazımdı. Gözlerim daha çok karardı. Kendimi sıktım. Patlayacaktım. Patlayacaktım. Kan kusacaktım. Sadece yürüyordum. Çıktım odadan, sarsak adımlarım beni dört beş adım ilerletti. Bir ses bekledim. Bir sesleniş. Gelmedi. Gelmedi. Geldiğini sandım. Kafamın içinde "Efsun." diye bağırdı biri. Durdum. Kulaklarımı tıkamak istedim. Sezen çok bağırıyordu. Bir daha dinlemeyecektim onu.

"Efsun!" Diye yine bağırdı. Gerçek mi hayal mi bilmiyordum artık. Ama döndüm arkamı baktım. Son bir umut. Fetih'in parlayan gözleri bile bana gerçek olduğuna inandırmadı. Ona baktım. Tek bir kelime. Tek bir kelime beni ikna edebilirdi. Ve duydum. O kelimeyi duydum.

"Gitme."

Dedi korkuyla. Bir adım daha gitsem akıl sağlığını kaybedecekti. "Gitme." Diye tekrar etti. Nasıl gidersin der gibi bakıyordu. Tek bir güç. Son bir kuvvet. Az önce zor adım atan ben son bir hırsla aramıza açtığım mesafeyi neredeyse koşarak kapattım. Fetih'in üzerine sıçradım, boyumdan

gerek ayaklarım yerden kesildi. Beni belimden tutup kaldırdı. Geriye doğru sendeledik. Boynuna onu boğacak kuvvette sarılmıştım.

"Gitme."

"Özür dilerim."

İkimizde ilk söylememiz gereken şeyi şimdi söyledik. Ben durmadım tekrar ettim. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim." Geriye doğru gittikçe gittik. Fetih'in yüzü avuçlarımın içindeyken alnını alnıma yaslamasına izin vermeden dudaklarımı bastırdım yüzüne. Gözlerinin altına, sakallarına. Bir muhtaçlık ya da ihtiyaç. Delirecektim.

Öpmesem ölecektim.

Beni aniden tamamen kucakladı, beline dolamış halde buldum bacaklarımı. İkimizde sarhoştuk sanki. Aniden Fetih bir şeyleri devirdi ve sırtımı çalışma masasına yaslıyken buldum. Çalışma masasındaydım. Fetih neredeyse üzerimdeydi. Elindeki bilekliği kaldırdı. "Takmayı kabul ediyor musun?" Dedi önce. Bilekliğe baktım.

"Ne olduğunu bile bile takmayı kabul ediyor musun?"

Başımı salladım hızla. Düşünmeden. Fetih tek elimi yanağından kopardı başımın üzerine sabitledi ve hızla taktı. Sonra o morluğun üzerinden defalarca kez öptü. Defalarca. Sızısı azaldı o öptükçe.

Nefes nefese birbirimize bakarken "Sarhoşsun." Dedim. Kontrolü tamamen kaybetmiş gibi bunca zamandır aramızdaki çekimi var gücüyle engelleyen şeyi tekmelemiş gibi bakıyorduk birbirimize. Vücudum sızlıyordu. Çıldırmak üzereydim. "Yarın hatırlamayacak kadar." Dedim ona bakarken. Yüzünde çok tehlikeli bir gülümseme oluştu. Başını salladı. Vücutlarımız akıl sağlığını kaybetmişti.

"Yarın hatırlamayacak kadar."

Eli aniden geceliğimin üzerine gitti, elini koynumdan sızdırdı ve en belirgin benimi eliyle koymuş gibi buldu. Baş parmağını beni inletecek şekilde bastırdı benimin üstüne. Ensesinden yakaladım onu. Ona yükselmedim. Onu kendime çektim. Sol bacağımda bir ısı artışı hissettim ve onu istediğim kadar çekemeden kendime, ayağımdaki yanmaya odaklanamadan her yeri inletecek yangın alarmını duyduk.

Sizi hemen instagrama yönlendiriyorum. Gecikme için tekrardan özür diliyorum. Bölüm neredeyse bir günde yazıldı...

Twitter da #serçeyiöldürmek etiketiyle ve buradaki yorumlarınızla bekleniyorsunuz. Soru cevap kutucuğunu koyacağım 🖤

Instagram; Serceyioldurmekofficial

XXXVI- "Pandora'nın Kutusu"

Önce oy verelim mi?

Verelim verelim...

Bol bol da yorum bıraksak çook mutlu olurum. Twitter da #SerçeyiÖldürmek etiketiyle de yorumlarınızı bekliyorum.

Keyifle okuyun!

Instagram: serceyioldurmekofficial

Fetih'in baş parmağı bir kedinin başını okşamaya dalmış gibi beni okşuyordu. Böyle yavaş yavaş, ince ince, zarif zarif. Okuşuyordu. Ama hayır beni değil.

Ayak bileğimi. Ya da bacağımı bilmiyorum.

Gözüm kilitlenmişti, yerle bir ettiğimiz masadan düşen şeylere. Gözlerimin irileştiğini fark ediyor, kendimi düzeltiyor ama dakika geçmeden yine iri iri bakıyordum yere. Dumanın kokusu hala terk etmemişti bulunduğumuz yeri. Yanan perde, kağıtlar, devrilen şeyler, ne zaman düştüğünü bile fark etmediğim vazo, yanmış pembe kabanım... İki yerden birden tutuşmuştum. Eğer yangın alarmı çalmasa, eğer Fetih çok atik davranmasa derime kadar yanacaktım. Bu atikliği belinin incinmesine neden olsa da beni yanmaktan kurtarmıştı. Kabanım kalındı, derime kolay kolay ulaşmazdı ama domuzlu geceliğim oldukça ince bir kumaştı. Fetih engel olmasa şu an nur topu gibi bir yanığım vardı.

"Baba ne beyin siktin gece gece ya," o kadar uzun uzun susuyordu ki Fetih, bir an telefon kapandı da kulağından çekmeye üşeniyor sanıyordum. Tereddütsüz babasına ettiği küfür beni çok utandırdı ama onda tık oynamamıştı. Sanırım benim haddimden çok utanmamın sebebi Fetih yerine de utanmamdı.

Bir eli telefonda diğer eli bacağımdaydı ve o her seferinde olduğu gibi bacağımı bırakmak yerine telefonu kulağıyla omzu arasında sıkıştırdı, ikinci fincan kahvesinden içti. Ayılmaya çalışıyordu.

Sanki ayık olmamak mümkünmüş gibi.

Sonra aniden beni irkecek şekilde "EVET BABA MUM!" diye yükseldi. Adamın ekmek teknesini yakıyorduk az kalsın, hala bağırıyorduk

utanmadan.

YANIYORDU! BİZ YAKIYORDUK!

Sanırım babası da ona yükseldi ne dediğini anlamadım ama Fetih'in cevabıyla devekuşu gibi kafamı gömmek istedim.

"Gelininin paşa gönlü." diye tersledi. "Vereyim telefonu kendisine sor istersen." çenem kilitlenmiş şekilde yine yere bakmaya başladım. Gözlerim faltaşı gibi açılmış, donmuş gibiydim. Adam bana şimdi neden yaktın o mumları dese ne cevap verecektim? Bak onlar yüzünden ekmek teknem yanıyordu dese ne söyleyecektim?

Fetih'in bir an bana baktığını hissettim. Bütün camlar açıktı, artık yanmıyor üşüyordum.

Ateşim sönmüştü.

Hayır sönmek zorunda kalmıştı.

Burnumu çektim. O an Fetih'in bacağımda dolanan parmağı durdu. Birkaç saniye hareket etmedi, sonra kendi bacağının üzerinde olan ayağımı koltuğun üzerine bıraktı ve ayaklandı. Koku hala çıkmamış olsa da pencereleri tek tek kapattı. Bir taraftan da babasını dinliyordu. Ya da dinlemiyordu bilmiyordum. Elimi bağrıma götürdüm oradan usul usul geceliğimin içine sızdı. Böyle git git git, tam da bir noktaya parmak bastım. Fetih gibi. Sol göğsümle omzum arasında olan benlerimden en belirgin olanına dokundum. İstemsizce. O da mı istemsizce dokunmuştu?

İçim o kadar allak bullaktı ki, bu karmaşanın içinde kaybolmamak için düşünmüyor sorgulamıyordum. Fetih'le göz göze geldiğimde safi bir utanç vücudumu kaplıyor ve hemen gözlerimi kaçırıyordum. Sonradan gelen bir pişmanlık var mıydı? Asla. Hatta kendime bir tek bu soruyu sormuştum. Tek soru tek cevap. Yakınlaşmadan sonra gelen pişmanlığın ne demek olduğunu bilirdim. Ne gerek vardı ki bu temasa diye düşünürdü insan. Bir soğukluk olurdu. İçi geçerdi insanın. Yüzünü ekşiterek uzaklaşmak isterdi. Utanmazdı, yüzüne bakarken kalbini kusacak gibi hissetmezdi, rüzgar efil efil yüzüne eserken yanakları yanmazdı, elini ayağını koymak için yer aramazdı ve şu soruyu sormaktan alıkoyamamazlık olmazdı.

O yangın alarmı çalmamış olsa şimdi ne yapıyor olurduk?

HASTANEYE GİDİYOR OLURDUNUZ APTAL!

Tamam... Mumlar devrilmemiş olsaydı ve alarm çalmamış olsaydı şimdi nasıl bir anın içinde olurduk?

Bilmiyordum bunun cevabını. Yemin ederim bilmiyordum. Sadece duyugularıyla hareket eden, vücudu sızım sızım sızlayan, öpmese öleceğini

düşünen Efsun nereye kadar giderdi bilmiyordum. Bunun cevabı sanki sadece bir kişide vardı ve o, ben değildim. Gözlerim usul usul yerdeki şeylerden Fetih'e doğru kaydı. Sessiz sessiz babasını dinliyor sandım ben ama pür dikkat masada kalemle deştiği muma bakıyordu. Kalemin sivri tarafını acımasızca benim kokulu mumlarımdan birine saplıyor çıkarıyor, saplıyor çıkarıyordu.

MUMU BIÇAKLIYORDU!

BENİM MUMUMU!

O kadar büyük bir öfke vardı ki gözlerinde, benim yanımdan kalkarken asla böyle değildi. Ben burada kor yangınlarda bin şeyi aynı anda düşünmeye çalışırken o, orada mum parçalıyordu. İzlendiğini hissetti sanırım, gözleri keskin bir şekilde beni buldu. O kadar keskin ki saplandı sanki. Böyle tam kalbime. Göz gözeydik ama ben kaçmadan bakışlarından onun gözleri altlara indi. Nereye baktığını bir an anlamadım. Benim de gözlerim parçalayacakmış gibi, kartalmış gibi, şahinmiş gibi baktığı yere kaydı.

Geceliğimden usulca sızmış, benimin üzerine mıhlanmış elime bakıyordu.

Fetih sadece oraya ben hem Fetih'e hem oraya. Fetih'in gözlerinden öyle bir duygu silsilesi geçip gitti ki benim elimi çekmemle onun acı çekiyor gibi gözlerini yumması bir oldu. Vücudumda o anki kadar kuvvetli olmayan ama beni de hareketsiz durdurmayacak o sızlama yine hissedildi. Yeterince ağrım sızım yokmuş gibi bu sızı da mı eklenmişti bedenime?

Yumruk yaptığım elimi hızlıca indirdim, yutkunarak Fetih'e baktım. Elini saçlarına daldırdı, soluklandı bir kez daha. Ne düşünüyordu? Bilmek istiyordum. Pişman mıydı? Ne hissediyordu? Allak bullak mıydı? Ne yapacaktık? Nasıl yapacaktık?

"Kim söyledi sana?" diye kırk yılda bir konuşmaya devam etti. "Bu ofisin damına kuş sıçsa sana haber mi veriliyor?" gözleri açıldı ve kapıya kaydı. "Veli!" diye bağırdı. "Hangisi haber verdi? Bir saattir beynimin içine ettin. Hayır gelmeyin," durdu tekrar bağırdı.

"VELİ!"

"Sakın anneme verme. Hayır hayır, hiç uğraşamam onunla." kapıdan genç çocuk girdiğinde Fetih babasıyla cebelleşmeye devam ediyorken elimle daha yirmilerinin çok başında olduğu her halinden belli olan kişiye git işareti yaptım. Aynı anda Fetih de gel gel işareti yapıyordu. Çünkü biz daha canımızın derdindeyken Osman Karadere'ye haber uçmuştu.

"Git git, kaç!" dedim kısık sesle. Çocuk bir bana bir ona bakarken en sonunda canını daha çok sevdi galiba, hızlı hızlı çıktı yanımızdan arkasından Fetih bağırsa bile.

"Ulan gelsene buraya!" telefonu sonunda kapattı ve kapıya doğru bağırdı. "Ben sana millete haber ver dedim mi?"

MİLLET!

BABASI!

YANAN YERİN SAHİBİ!

Tam ben ayaklanacakken yerimden "Sen niye kalkıyorsun?" Diye bu kez bana kızdı. "Gidelim gösterelim ayağını doktora, olmaz bu böyle." Etrafa bakındı bir an.

Salak gibi olmuştuk. Ne yapacağımızı bilmiyorduk. Ne o ne de ben. DİlimiZ o andan uzaktı ama bedenimiz o saniyelerden kurtulamıyordu.

Ne yapmıştım ben diyemiyordum, ne yapacaktım diyordum. O an yaşanması gereken bir andı sanki, önceden belirlenmişti. O an hissettiklerim bile hayal meyaldi. O kadar uçtaydım ki, Fetih'i o kadar özlemiştim ki, o anlar birine haksa en çok banaydı. Ben Fetih'i o kadar çok özlemiştim ki patladığım yeri; aklımın başına geldiği yerde hoş hatta sarhoş bir halde hatırlıyordum.

"Fetih üflemezler bile ayağıma, ne doktoru?" Dedim onu dinlemeden ayaklanırken. Önümdeki sehpaya yöneldim ve yanmış birkaç kağıdı aldım elime. Ellerim devamlı bir şeyle meşgul olsun istiyordum. Ve o mumları da elim ayağım boşlukteyken, orada da ne yapacağımı bilemezsem uğraşır dururum diyerek yanıma almıştım. Ne geliyorsa başıma elimi dolu tutma isteğimden geliyordu. Elim boşsa ne yapacağımı şaşırıyordum. Ve bu masaya koyduğum mumlar nasıl devrilmişti bilmiyordum. Çalışma masasını anlıyordum da ama burası?

"Bunlar da yanmış," dedim kalan yerleri okumaya çalışırken. Hiçbir şey anlamıyordum ama Fetih'in her kağıdı bana çok önemliymiş gibi geliyordu. "Çok önemli bir şey var mıydı aras-"

"Efsun sen yanıyordun!" Sesindeki şaşkınlık ve hayret onun değil de benim kafamın bulanık olduğunun en güzel kanıtıydı. "Daha önemli ne yanabilir?"

Bu, biraz doğruydu. Yanıyordum. Hem de canlıyken. Fetih sıkıntıyla soluklandı sigarasını ve çakmağı aldı. Çakmağı benim mumları yaktığım çakmaktı ve sanırım çarpa çarpa almıştı. "Bir sigara içip geliyorum." dedi

yüzüme bakmadan. Bu afallama, ne diyeceğini bilememe ikimizi de çok büyük çıkmazlara sokuyordu.

"Ben de geleyim." dedim hızlıca. Refleks gibi. Sigaram yoktu ama onun vardı. Verirsse içerdim. Verir miydi tabi? Asla.

"Sebep?" diye sordu bana bakarken. Ne zaman göz göze gelsek, yutkunuyorduk. Ardı ardına.

"Hiiç," dedim kollarımı önümde bağlayıp. Vermeyeceğini bildiğimden sigara istemedim. "Geleyim ben de, hava alırım."

Elinde sigarayı kalem çevirir gibi bir tur çevirdi ve üstüme başıma baktı. "Hava buz gibi." dedi. "Bekle sen."

Tam itiraz etmek için konuşacaktım ki başta söylemesi gerekeni şimdi söyledi. "Efsun gelme." diye isyan etti. Gözlerimi kırpıştırdım birkaç kez gözlerine bakarken. Nasıl baktım bilmiyorum ona ama bütün yüzümü acı çeker gibi izledi sonra gözlerini yumup soluklandı. Tekrar gözlerini açtığındaysa ilk fark ettiğim şey titrek nefesi oldu. "Gelme bir kafamı toplayayım. Müsade et, kendime geleyim."

Sitem ediyordu. Ona bir şey yapmışım gibi, başımı sallayabildim sadece. Kollarım önümde bağlıyken o çıktı gitti. Gitmeden önce de klimanın derecesini arttırdı. Bir süre öyle dikildim hareketsizce ayakta. Sonra yavaşça gittim, dağınıklığını toplayan çocuk gibi devirdiğimiz şeyleri tek tek topladım. Kalemler, kağıtlar, tablet, mumlar ve daha fazlası. Masanın yarısı yerli yerinde olsa bile diğer yarısı yerle birdi. Yanmış olsa bile kağıtları atmadım. Belki diğer yarısı lazım olur diye. Masa Fetih'in rahatsız olmayacağı şekilde dağınık olmasın diye toplamaya devam ettim. Önce devirdiğimiz tarafı düzelttim sonra diğer tarafa geçtim. Fetih'in ben mumları yakmadan önce üstünkörü üst üste koyduğu kağıt yığınını toplamak istedim. Bazı kağıtlar alt üst bile konulmamıştı, bazıları tersti, bazıları katlanmıştı. Tane tane her kağıda ayrı bir özen gösterirken ellerimin titreyişinden sanırım aradan birkaç şey düştü. Başta kağıt sandım. Avuçladığım karmaşanın tamamı kağıt yığını sanıyordum ama hayır daha göremeden hem dokusundan hem boyutundan anladım kağıt olmadığını. Dalgın bakışlarım çok da ilgili olmayan şekilde yerden kaldırdığım şeyleri buldu.

Şeyleri değil, fotoğrafları.

İki tane fotoğrafı.

Takvime göre yakın ama bana göre uzak bir geçmişte kalmış, sadece çekilişimizi hatırladığım iki kareye bakakaldım öylece. Sanırım yüzümüzün

güldüğü son birkaç saatin resmiydi bu. Birinde sadece ben gülümsemiştim. O kadar uyumluyduk ki, benim bu güler yüzüme karşın Fetih'in ciddi durması bile batmıyor hatta tamamlıyordu. Omuzlarım düştü önce, sonra daha fazla ayakta durmadan masaya ait sandalyeye oturdum. Diğer fotoğrafa baktım hemen. Tahmin ettiğim şey olmuştu. Kameraman yakalamıştı bu anı. Kestiğim poz yerini bulmuştu. Birbirimize bakarken gülümsüyorduk. Öyle bir fotoğraftı ki sanki gerçekten haberimiz yoktu. İnandırabilirdik bunu insanlara. Biz öyle birbirimize güülüşürken çekildi bu fotoğraf diyebilirdik.

Ne kadar baktım bilmiyorum o fotoğraflara. Ne kadar süre sorguladım bunları Fetih'in ne ara aldığını saymadım. Ben unutmuştum. Bunları çektiğimizi bile unutmuştum. Buradaydı, ondaydı, masadaydı. Apar topar bunlar toplanmıştı. Bunlara bakıyordu. Ben nasıl telefonumdakilere bakıyorsam o da bunlara bakıyordu. Yüzümde engel olunamaz bir gülümseme, yanaklarımı dişlesem de, dudaklarımı birbirine bastırsam da benimleydi. İçimi biraz bir ferahlama aldı. İstemsizce. Kapıya baktım, gülümsemem daha da büyüdü. Sonra koltuğa, sonra devrilmiş ve kırıkları yerde olan vazoya, sonra duvarlara, sonra ışıklandırmaya, sonra masaya, mumlara, kağıtlara... Gülümsüyordum. Engel de olamıyordum. Eşek gibi sırıtıyordum.

Sırıtıyordum, kendimi durdurmam gerektiğini biliyordum ama bu dudak kemirten sırıtmanın yüzümde solmasını hiç beklemiyordum. Her şeyin yerli yerinde olduğu tarafta bir şeye takıldı gözlerim.

Bir çerçeveye.

Ama yüz üstü kapatılmış bir çerçeveye.

Gülüşüm yüzümde donmuşken yüz üstü konulmuş çerçeveye uzandım. O kadar kısa sürdü ki bu ne olduğunu ne olabileceğini hiç düşünememiştim bile. Öyle ki yüz üstü konulmuş resmin benim de içinde olduğum üç kişilik bir fotoğraf karesini olduğunu bilemezdim. Zeliha, ben ve Fetih'in benim bile telefonumda olmayan fotoğrafı çıkarılmış, çerçevelenmiş ve masaya konulmuştu. Bununla da yetinilmemiş yüz üstü konulmuştu. Yüz üstü. Beynim daldan dala atlayan bir kuş gibi her gördüğü şey için bir şeyler düşünüyordu. Yüzüstü konulmuş çerçeve içinse ilk düşündüğü; düşme ihtimaliydi. Hani o sarsıntıda düşmüştür belki diye ama hayır bu benim kendimi kandıramayacağım kadar açıktı. Fotoğraf yüz üstü konulmuştu, bilerek isteyerek. O aptal gülümesemem yüzümde adım adım değil, aniden soldu. Az önceki aptal ifade hiç yaşanmamış gibi silindi gitti.

Gelen saniyelik bir mutluluğun ardından o darbeyi o kadar etkiili hissettim ki çerçeve elimden kaydı. Masaya tekrar yerleşti. O fotoğrafları burada görüşüm unutuldu kısa anda, yüz üstü konan fotoğraf izlenmeye başlandı. O diğerleri izlenirken geçen zaman bilinmemişti ama bu fotoğrafları tam yetmiş iki saniye boyunca izledim durdum. Fetih gelene kadar. Çenemi masaya yaslamış uzun süre hareketsiz bakmaktan bulanık gördüğüm fotoğraftan gözlerimi çekmedim onun geldiğini fark etsem bile. Garip bir yarım kalıştı bu içimdeki. Güzel bir habere sevinemeden tam, o kursakta kalış ve sessizlik.

Adımlarının durduğunu hissettim. Öyle bir süre ben çerçeveye o bana baktı.

Bilmem kaç saniye sonra "Efsun." Dedi en sonunda. Bir şey demedim. Bana doğru yürüdü. Boğazını temizledi. "Hadi kalk gidelim, ortalığı toparlasınlar." hiçbir şey söylememeyi tercih etti. Sanki önümde bu kadar fotoğrafın olduğunu görmüyormuş gibi. Ve sanırım benim konuşmam için onun sesini duymam lazımdı önce.

"Fotoğrafımızı yüz üstü mü koydun?" Diye sordum. Ne bir ima, ne bir kızgınlık, ne de başka bir şey. Ne bir uzatma, ne bir allayıp pullama ne de bir dolandırma. Net. Sadece sordum. Hayır düşmüş dese, sorgulamayacak susacaktım. Çenemi kaldırdım tepemde dikilmiş Fetih'e baktım. Gözleri çerçevede ve diğer fotoğraflarda dolandı. Cevap vermedi. Hayır demedi. Evet de demedi ama ben duydum. Sessizliği evetti zaten. Başımı salladım ağır ağır.

"Anladım." Dedim sadece. Yine de bir şey söylemesini bekledim yerimden kalkmadan. Fotoğraflarla ilgili ufacık bir şey. Açıklama ya da hesap verme değil. Bir iki cümle sadece. Sustu. O sustukça ben sordum. "Neden koydun?"

Cevabını bildiğim kadar bilmiyordum da. Kafama bir an çok fazla cevap doluşuyordu, başka bir an bomboş oluyordu aynı kafa.

Sakin sakin nefes alıp verirken o, göz göze gelebildik sonunda. Bakabildi yüzüme.

Yüzümü inceledi. İyi ya da kötü. Ağır ya da hafif. Kafamın içinde bir cevap aramam her koşulda daha tehlikeliydi.

"Kendi fotoğrafının benim masamda olmasını istemezsin diye düşündüm." vücudum çok mu hassaslaşmıştı yoksa Fetih'ten duyduğum her şeyi kendime yara mı yapıyordum?

"Kaldırmaya elim gitmedi, yüz üstü koydum. Belki de doğru düşündüm, bilsen istemezdin."

Az önce iki resmi görünce dakikalarca gülümseyerek etrafa bakan Efsun'dan habersizdi ki bir an ben de o Efsun'a yabancılaştım. Yüzünü sıvazladı, 'boşver' dercesine bedenini çevirdi. "Neyse. Hadi gidelim, daha fazla burada durmanın bir anlamı yok."

Toparlanmak için benden bir adım uzaklaştığında elinden tutmak istedim ama hangimizden kaynaklı bilinmez bir elektirik akımı geçti aramızdan ve ilk elini çeken Fetih olsa da ben bırakmadım. Halbuki 'ayyy' diye sesli tepki veren bendim.

"Fetih konuşalım mı?" dedim gözlerinin içine bakarak. Fetih'in tavırları o kadar kaçamaktı ki bu gece böyle sonlanacak olursa, günlerdir benden kaçan Fetih artık aynı odada benden kaçan adama dönüşecekti. Ve bunun adına ilerleme demek, buna barış demek büyük haksızlıktı. Fetih benden öyle bir kaçacak, uzaklaşacaktı ki; saniyeler dakikaları kovalayacak, dakikalar saatleri devirecek ve biz bir günü bile aşamadan ben bir saat öncesinde bile kalmamış o yakınlaşma için Fetih'in pişman olduğunu düşünecektim. Sonra inandıracaktım kendimi. O anı bir özlem patlaması olarak değil onun alkollü oluşuyla yaşadığı bir çekim olarak algılayacaktım. Sonra kendime soracaktım ki; hadi o alkollüydü Efsun ya sen? Ve sanki o an bana özlem yeterli gelmeyecekti. Daha farklı ceveplar bulacaktım, yüzüme bile bakmayan Fetih beni o cevapların altında yerden yere vuracaktı.

Yüzüme baktı sadece. Ne hayır dedi ne evet. Sanki hayır demek istiyordu da ben ona öyle bir bakıyordum ki dillendiremiyordu. Bunu hissetmeme rağmen elini bırakmadım. Eli elimde, ben önde o arkada az önce neredeyse bir bitirişin konuşmasını yaptığımız koltuğa geri oturdum, onu da yanıma oturttum. Öyle ki biraz kontrolsüz oturdu, beli sanırım biraz acıdı.

"İyi misin?" dedim gözüm etrafta sırtının arkasına koyacağım bir şey ararken.

"İyiyim." dedi elinden geldiğince rahat bir konuma alırken kendini.

"Ben bir bakayım mı Fetih sırtına?" başını iki yana salladı. "Gerek yok, iyiyim böyle." diye beni geçiştirmeye devam etti. Halbuki şu an her şey normal olsa beli kopmuş gibi davranır, bebek gibi ilgi isterdi. Şimdi bakmamı bile istemiyordu. Sadece karşıya bakıyordu. Öyle bir izliyordu ki, onu izleyen de muhakkak dönüp bakardı oraya. Öyle boş boş bende baktım. Sessiz sessiz. Dakikalarca hatta.

Kafamda neler söyleceğimi ölçüp tarttım. Bir ipin ucundan tuttum, diğer ucu kaçtı elimden. Bir tarafım bir haftadır onu çok özlediğimi anlatmak istiyordu ama o taraf o kadar kimseydi ki bana tanımıyordum etmiyordum. Bir bıraksam ipini ne söyler, ne döker ortaya bilmiyordum. Öyle ki birçok şeyi ben Fetih'le beraber duyardım sanki. Bir haftadır o kadar konuşmak istiyordu da kulak vermiyordum ki ona, şimdi bir izin versem sabaha kadar susmayacaktı. Ben yükünü bile taşıyamıyordum, ben içimdeki ağırlığını bile kaldırmıyordum söyleyeceklerine nasıl güvenebilirdim ki? Unutmuştum ben onu. Ben onu da ona söz hakkı vermeyi de unutmuştum. Şimdi konuşmasına fırsat verecek kadar cesur değildim.

Korkağın tekiydim. İnsan hiç içindeki şeyden korkar mıydı? Ben korkuyordum.

Bir tarafım da sadece kafamın içiyle konuşmamı istiyordu. Geleneği bozma, Efsun gibi davran. İki ip vardı. Birinin ucu aklıma, diğerinin ucu kalbime bağlıydı. Ve ben geleneği bozmazsam, sıkıca tutacağım ip belliydi. Söyleceklerim belliydi. Ama olacaklar? Ne olurdu bilmiyordum işte. Bu gece o ipi tutarsam sonrasında ne olurdu bilmiyordum. Ve seneler sonra, evet bana bir asır gibi geliyordu, ilk kez tutmak istediğim ip farklıydı.

Sessizlik çığ gibi büyüdü, büyüdükçe Fetih'in kalkıp gitmesinden korktum. Öyle ki ilk kurduğum cümle çok ama çok alakasız oldu.

"Urfa'ya da kar yağdı sonunda."

Ama sen yoktun. Sanki hiç yağmadı.

Ben hala karşıdaki boşluğa bakarken sırtı koltuğa yaslı olduğundan gerimde kalan Fetih'i duydum. "Gözün aydı."

Ben sanırım bu gece gerçekten hassastım. Olurdu arada böyle, bir hastalığın koynundan yeni çıkmıştım. Hassaslaşmıştım. Kalbim zaten artık emin de olduğum gibi hastaydı. Yoksa bir insan evladı hiç 'gözün aydı' gibi basit bir şeye bu kadar parça pinçik olur muydu? Fetih'in her cevabı iğne gibi batıyordu.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Dışarıdan bakan biri buna gülümseme derdi ama benim gözümde ilk canlanan şey kesinlikle karın yağdığını ilk gördüğüm an oldu.

"Oynadın mı gönlünce?"

Aptal Efsun... Aptal! Yağdıysa yağdı kar! Sana ne?! Sırası mıydı?!

Cıkladım. "Oynamadım."

Dokunmadım bile.

"Bilmem ki ben oynamayı." dedim öylece. Sanki öğrenilmesi çok büyük, mattah bir şeymiş gibi ama bana göre öyleydi işte. Fetih'le konuşmuştuk daha önce. Bana demişti ki 'kardan adam yapmanın bir adabı vardır.' İnanmıştım ben de. Aksini duymayınca sorgulamadan inanmıştım. Hatta evde bir atkım vardı, köşeye ayırmıştım kardan adam yapınca takarız diye.

"Sevmedim de zaten karı," dedim beni görmeden duyan, beş yaşındaki çocuk konuşuyor sanardı. Biraz utanmaz olsam ağlardım. Tabi insanoğlu yüzsüzdü, çabuk alışırdı. Bir haftadır bende ağlamaya iyi alışmıştım. Yüzsüzce. "Yolları kapıyor hep. Yarım saatlik yol oluyor bir saat. Ki eriyince de çok çirkin oluyor. Her yer çamur. Ya da buz. Yürümeyi de beceremiyorum zaten. Bir insan ne kadar beceremezse o kadar beceremiyorum. İnsan düşer mi ya çocuk gibi? Kaç kere düştüm saymadım. İstediğim topukluyu giyememem de cabası. İzmirdekiler çok ballı ya, büyük dertten kurtulmuşuz. Çekilecek çile değil bu k-"

"Düştün mü?" kendi kendime salladığım yalanların ardı arkası o konuşmasa kesilmeyecekti. O kadar çok kötüleyecektim ki karı herkes nefret edecekti. Karın yağmadığı yerlerde yaşayan insanları arayıp ikna edecektim bu yalanlara. Onlar o kadar nefret edeceklerdi ki zamanla ben de ikna olacaktım, içimdeki bu ukte kalış silinip gidecekti

Başımı salladım ona dönmeden hemen önce. "Düştüm!" dedim sitemle. *Sen olsan tutardın! "*Saymayı bile bıraktım. O kadar ki düştüm." gözünün içine bile bakıyordum o sitemimi okusun diye gözlerimden ama o göz göze bile kalmadı gözlerini çekti benden. Yüzüne bakmayı sürdürdüm. Ben başından beri ayıktım ama o ne zamanki ayılmıştı benden kaçmaya başlamıştı. İçim içime devriliyordu, az önceki delicesine beni kucaklayan Fetih'ten uzaklaştıkça içim eziliyordu. Az önce her bir zerresini öptüğüm yüzüne baktım. O bana bakmasa bile. Gitmesem, kalkıp gitmek istemesem hiçbir şey olmayacaktı. O bana planlarından bahsetmeye devam edecekti. Fetih bana gitme demese ben onu öpemeyecektim. O kaybetme korkusunu iliklerimize kadar yaşamasak, tansiyon o kadar yükselmese belki çok farklı şeyler olacaktı. Yanımdaki Fetih bana bunu haykırıyordu. Yine sessizleştik. İzin verseler sadece susacaktık. Ama konuşulmalıydı, konuşulacak çok şey vardı. Susmanın sırası değildi.

"O gece her şey çok güzeldi." dedim daha fazla uzatmadan. Farklı şeylerden bahsedince de üzülüyordum bari üzülmem gerekene üzülseydim. ne söyleyeceğimi ölçüp tartmaya çalışınca da araya uzun uzun sessizlikler

giriyordu. Bir türlü toparlayamıyor, beynimin süzgecinden geçiremiyordum cümlelerimi. En iyisi konuşmaktı. Rastgele. Geldiği gibi.

"Biz çok güzeldik. Her şeyimizle hem de. Bu kadar zaman oldu sanırım dışarıdan ilk kez bu kadar güzeldik. İnsanlar bize o kadar özenerek bakıyordu ki Fetih sen farkında değildin belki ama ben o gözlerindeki hayranl-"

"Farkındaydım," dedi buğulu bir sesle. Kaçamak bir bakış attı bana. Ama tam olarak bakmadı. "Oradaki en şanslı adammışım gibi bakıyorlardı bana."

O görmedi belki ama silik bir tebessüm oluştu yüzümde. Varlığı şüpheli ama yok da denemez. Oradaki en şanslı kadınmışım gibi bakıyorlardı bana. Ben de bunu farkındaydım.

Dudaklarımı ıslattım, üzerindeki gömleğe baktım yutkunarak. "Gömleğin çok yakışmıştı." diye devam ettim. "Beyaz gömlek aslında. En fazla o renkten var aslında gömleğin. Çok sık giyiyorsun ama o gün bir başka güzel durmuştu üstünde. Hani böyle bakmaktan alıkoyamıyordum kendimi."

Hele zeybek oynarken, diye geçirdim içimden... Hele diz çöküp kalkarken...

"Kravattan dolayı." diye karşılık verdi ansızın. O kravatı takışı geldi aklıma, o günkü güzelliğimiz daha da şahlandı gözümde. O gün bizim en güzel günlerimizden biriydi. İkimiz de haberdar değildik bundan. "Kravatın marifetiydi."

Gülümsedim yine istemsizce. Zeybek oynarken kravatını çıkardın ya aptal adam!

Senin güzelliğindi o! Marifet bu kez tamamen sendeydi!

"Sonra bir çocuğun saçlarını ördük. Öndeki tutamlarını sen çıkardın hatırlıyor musun?"

Derince bir nefes aldı, göğsü şişip indi. Dudakları aralandı usulca. Yüzü çökmüştü, yaş almıştı sanki. O yıpranmışlık karşımda kanlı canlı bir beden olarak duıruyordu. Bu bahsetttiğimiz güzellik bize bir hafta uzaktı ama bıraktığı his senelere bedeldi. Seneler öncesinden bahseidyor gibi hissediyordum ben. Ağzımdan hoş bir tat, o günü efil efil esen bir rüzgarın getirdiği yasemin kokusu gibi hatırlıyordum. O kadar gerideydi sanki, en net hatırladığım şeyi kokusuydu. Her şey unutulurdu koku unutulmazdı ya, o kadar eski hissi veriyordu ki çoğu şeyi unutulmuş kokusu unutulmamıştı o günün benden yana.

"Senden biliyorum." dedi bana bakmadan. "Daima o iki tutamı çıkarırsın saçlarını toplayacaksan."

Doğru biliyordu. İstiyordum ki yüzüme daima dökülsün birkaç saç telim. Annemden kalmış sayısız alışkanlıklardan biriydi. Rahat edemezdim aksi halde.
Bir kez daha dudaklarımı ıslattım, bir kez daha yutkundum.

"Ellerin kocaman olsa da çok yakışmıştı o küçük çocuğun saçlarına." o büyükle küçüğün tezatlığı aldı götürdü beni yine o rüyaya. Çok yakışıyordu, bunu her evrende söyleyebilirdim sanırım. Fetih'in bu koca koca oluşu, bebeklerin ve çocukların minikliğine çok yakışıyordu.

"Taktın sen de ellerime." diye söylendi, bunu neden söylediğini birkaç saniye içinde hatırladım. Attığım mesajlar geldi aklıma, bana inatla cevap vemeyişi ve benim attığım fotoğrafları indirme zahmetine bile girmemesi, sinirlenişim... Ben tam ayaklarının da kocaman oluşunu söyleyecekken yine, konuştuktan hemen sonra bir şey hatırlamış gibi ellerime baktı. Bir an anlamadım ama anladığım yerde morluğu kapatmam çok hızlı sürdü.

"Ne yapayım," dedim ilgisini oradan almak için çabalarken. "Kocaman ellerin. Ama biliyor musun senin ellerin çok güzel?" o günün güzelliği hiçbir şekilde bitmiyordu. Fetih'in ellerini kabul en başından beri beğeniyordum. Hatta ilk ilgimi çeken elleri olmuştu. Ama bazı anlar daha güzel gelirdi. Mesela o gün olduğu gibi. Küçük Havin'i kucaklarken ellerine baktığımı çok iyi hatırlıyordum. O rüyayı da hatırlıyordum.

"Hani bazen görüyorum böyle iri elleri küçük bir şeyi tutarken, kedi olur bebek olur, istemsizce yüreğim hopluyor. Canını yakacak diye. Yapsa da istemeyerek olacak ama olacak. Çünkü ürkütücü geliyor o büyüklük ve o küçüklük. O tezatlık korkutucu geliyor ama sende böyle değil. Garip bir şekilde, ellerini kullanışından belki bilmiyorum. Belki parmaklarından. Kalın değiller ya. Hiç o hissiyatı alamıyorum. Yüreğim hoplamıyor, aksine içim çok rahat oluyor. Çok güzel ellerin var Fetih."

On dört on beş yaşındaydım yanlışım yoksa, Suna annemin eşi Levent amca bana demişti ki 'Kötüden önce güzeli göstermezsen, yanlıştan önce doğruyu anlatmazsan; hatanın içinde olan insana hiçbir şeyi açıklayamazsın. Sen güzeli anlat önce sonra çirkinden bahset. Önceliğin doğrusunu anlatmak olsun, yanlışı sonraya bırak. Daima iyi olandan başla ki kendisinin çirkin olduğunu hissetmesin. Yaptığının güzelin yanında nasıl çirkin durduğunu fark etsin. Daima doğru olandan başla ki yanlış bir insan olduğunu hissetmesin. Yaptığının doğrunun yanında nasıl yanlış kaldığını fark etsin. İnsanları ancak bu şekilde kazandırabiliriz topluma.'

Fetih bilmiyordu neden ona bu güzelliklerden bahsettiğimi ama ben biliyordum. Ona kurduğum cümleler onu, dünyanın en yanlış ve en çirkin insanı gibi hissettirmişti. Tüm güzelliklerden uzak, tüm çirkinliklerle iç içe. Bana zamanında öyle güzel öğütler miras bırakan insanlar vardı ki biraz olsun bu öğütleri sinemde saklasam o cümleleri kurmazdım. Ne kadar öfkelenirsem öfkeleneyim hem de. Fetih dünyanın en güzel insanı olmadığı gibi en çirkin insanı da değildi tıpkı benim gibi. Belki o an gözüme öyle gözükmüştü ama kurduğum cümleler genele yayılacak cinstendi.

Öfkesine yenildi diye ona kızmıştım, ben de öfkeme yenilmiştim.

Burnundan soludu, ağzından sesli bir şekilde verdi nefesini. Sabırsızlanıyordu. Belki de sadede gelmemi istiyordu bilmiyorum. O kadar sık aralıklarla onu izliyordum ki durup, kaçamak da olsa bakmak zorunda kalıyor ama ben tamamen bana bakacak sansam da elime bakmak için diretiyordu.

"Sonra ne oldu peki?" diye sordum. Sesim sakindi. Her şey çok sakindi şu an. Aldığımız nefesten beden dilimize kadar. "O tüm gece bakmaktan alıkoyamadığım gömleğin kan revan içindeydi gecenin sonunda. Kıpkırmızı oldu dakikalar içinde. Hem senin hem başkasının kanı bulaştı. Bir iki damla da değil üstelik, renk değiştirdi gömleğin. Neden Fetih, her şey bu kadar güzelken neden?"

Kafasını oynatmadan gözlerini bana kaydırdı. Ters bir şekilde hem de. Duruşunu gram bozmadan konuştu. "Şerefsiz puştun tekinin bütün gece gözümün içine baka baka karımı izlediği yetmiyormuş gibi; karımın yanımdan kalktığı ilk an peşinden gidip onunla da yetinmeden evli bir kadına, ilk yalnız gördüğü anda o zamanında sikmediğim çenesinin bağıyla fütursuzca konuştuğu için. Sana yemin ederim ki zerre pişman değilim. Onu kendi ayaklarıyla odadan çıkamayacak hale getirmedim ya yazık bana. Bütün gece, gözünü bile kırpmadı sana bakarken. Biz evliyiz, ben bile seni öyle uzun uzadıya izlemedim Efsun. Geç kaldım, ben o herifin burnundan kan getirmek için çok geç kaldım. Tek pişmanlığım buna."

Hala ve hala diretiyordu. Başımı iki yana salladım önüme bu kez ben döndüm. Bacağımı hiddetle sallarken "Bana en başından beri bahsetseydin bundan." diye karşılık verdim. "Deseydin ki Efsun böyle böyle bir durum var, ben rahatsızım mutlaka bir şey yapardım. Fetih rahatsız oluyor deyip mutlaka yapardım bir şey. En kötü nikah şahitliğinden hemen sonra kalkardık. Madem böyle iğrenç bir durum var, kalkar giderdik Fetih.

Deseydin bana, bütün gece patlama noktasına geleceğine konuşsaydın benimle hi-"

Konuşmama çok da izin vermedi. Sanırım yalandı, şu dizilerde yaşanan; bir temastan sonra sorunların üzerine sünger çekilmesi. Biz şu an başladığımız yere gelmiştik çünkü.

"Ben mayası bozuk bir adamım Efsun." deyiverdi aniden. "Unuttun mu?" Evet. Doğru düşünüyordum, kendini dünyanın en çirkin insanı gibi görüyordu. "İnsanlıktan nasibini almadım ya ben, kasti olarak beklemişimdir belki." yüzüne bu kez ben bakamadım. Sadece kısık ve etkisiz bir sesle girdim araya. Kurduğum cümleler ben tarafından bile aşılamıyordu.

"Özür dilerim."

"Belki bir şey yapar da son saniye, ben de ağzını burnunu kırarım. Buyum ben. Benim neyime senin mutluluğunu görüp sabretmek? Neyime benim senin keyfin kaçmasın diye içten içe kan kusmak?"

"Özür dilerim."

"Mide bulandırıyorum ya ben Efsun? Her şey tabi ki planlıydı. Bir şey yapsın da tüm hıncımı ondan çıkarayım diye. Ondan çıkarayım da tüm öfkemi sana bir şey kalmasın diye. Sonuçta sana bile el kal-"

"ÖZÜR DİLERİM!" bu önceki sönük sesime rağmen bir isyan gibi çıkmıştı. O cümle bir kez benim ağzımdan çıkmış zülum olmuştu zaten ona, bir kez de o söylesin istemiyordum. "Benim de öfkem bu Fetih! Bu! Sen başkalarının kemiklerini kırmaktan bahsediyorsun ben kendi dilimin kemiğini kırıyorum. Gözüm döndü Fetih! Gözüm döndü. Bir çocuğun saçlarını örmüş ellerin kan içindeydi Fetih bu benim için ne demek senin haberin var mı? O eller saat öncesinde benim yüzümü avuçladı! Bu benim için nasıl bir travma haberin var mı?!" onun aşamadığı cümleler benim görüntülerim vardı. Kaç kez gözümün önüne gelmişti o hali haberi var mıydı? "Bir taraftan seni pamuklara sarmayı istetirken bana, diğer taraftan kanlı ellerini görmezden gelmemi isteyemezsin! İğrenç cümleler kurdum. Özür dilerim. Öfke anında kuruldu hepsi. Delirmek üzereydim o an. Kafayı yiyecektim gömleğini gördükçe. Sana vurmadım," aniden öne doğru hışımla çıktı dip dibe değil belki ama yan yana kaldık.

"Ama beni öldürdün." diye benim daha yumuşak şekilde sonlandıracağım cümleyi en sert şekilde tamamladı. "Sana defalarca kez dedim ki al gerekirse sık kafama ama bana dilinin zehirini akıtma Efsun sağ kalamam diye!" yüzünü aniden bana doğru itti dip dibe kaldık.

"Seninle benim aramdaki en büyük fark ne biliyor musun?" diye sordu gözlerimin içine içine gömülürken. Geri çekilmedim, daha da yaklaşmadım sadece dinledim.
"Benim öfkem sana bile olsa sen hariç herkese kusmak için çabalıyorum, sen; kime öfkelenirsen öfkelen soluğu bir tek bende alıyorsun!

Bu tespit gecenin beklenmedik saatinde beklenmedik kişisinden bir ok gibi geldi geçti içimi. Doğruluğu sanırım, boğazımda bir yumru varmış gibi yutkundurdu beni.
Dudaklarım aralanmadı bile. Fetih yüzümü karış karış inceledi, ona hak verdiğimi gördü ama bu yüzünde olumlu bir şeye sebep olmadı. Haklı çıkmanın haklı gururu yoktu, haklı çıkmanın ince sızısı vardı.

Birkaç parmağını göğüs kafesinin oluğuna vurdu. "İçim yanıyor Efsun." dedi açıkça. "Sen bana o cümleleri kurduğundan beri tam şuradan yanıyor içim. Kan kusuyorum. Elim sızlıyor benim bir haftadır, senin dilin sızlamadı ama benim elim sızlıyor."

Patlayacaktı, tam işaret ettiği yerden patlayacaktı. Bana el kaldırmamıştı ama benim bunu dillendirmem kaldırmış gibi yetip artıyordu. Gözleri bir bütün olarak duruyordu belki önümden ama o bin parçaya bölünmüşlüğü görmeyene yazıktı. Kör olsam aldığı nefesten hissederdim. Benim hareketsizliğime karşılık geri çekildi, geriye yaslandı. Yine suskunlaştık. O kadar suskunlaştık ki, artık dönüp belli aralıklarla ona bakıyordum. O yine bana bakmamak adına içinden yemin etmişken. Kaç kez döndüm de birinde göz göze gelemedim. Etrafa bakınıyordu boş boş ama bana bakyordu. Sadece arada gözleri ellerime kayıyordu. Dayanamadığım yerde tüm vucudumu ona döndürdüm, öyle izledim onu. Yorgun yorgun bakınıyordu yine. Sesi soluğu da çıkmıyordu. Bana bir kez baksın diye bekledim, baksın ki göz gözeyken konuşayım diye. Gözlerinden cesaret alayım. Ama bakmadı. Bakmadıkça kelimelerimin toplanması zor oldu. Konuştum, konuşabildim ama epey bir süre sonra.

"Ben bilmem ki Fetih." diyebildim sonunda. Gözleri sesimi duysa da beni bulmamaya devam etti. Ağrıma gidiyordu. Hakkım yoktu ama içim o kadar bükülüyordu ki Fetih bana bakmadıkça. 'Niye bana bakmıyorsun ki?' Diye sitem etmek istiyordum. Hakkım yoktu ama sebep o ya içimde kalıyordu bu kırgınlık. Dilimin kalemi kırılmıyordu. Kaybetmenin kıyısından dönülen bu gecede o korku dindiği an dinginleşmiştik artık. Sessizleşmiştik. Su üstünde yine kırgınlıklar kalmıştı.

"Hani sana kızıyorum, bağırıyorum, eleştiriyorum ama ben bazı konularda sen kadar bile değilim." Bir oğlan çocuğu gibi saçlarını karıştırdı, dalgınca yine ben hariç her yere bakmak istedi ama yine o dalgınlığı sol elimdeki morluklarda takılı kaldı. Artık ona dönük olduğumdan daha net görebiliyordu. Aşamıyordu sanki. Söylediklerimi bile aşacak bunu aşamayacak gibi. Elimi saklıyordum ama konuşurken beden dilimi kullanmaktan açığa çıkarıyordum farkına varmadan.

"Yıkmayı çok iyi bilirim ama yapmak nedir haberim yok. Dağıtmakta üstüme yok ama toplamanın önünden geçmem. Ben bilmem ki Fetih." Diye tekrar ettim. Duyguların patladığı noktadan uzaklaşınca geriye en çok kırgınlıklar kalmıştı. İkili bir deliliğin sonunda baki kalan Fetih'in kırgın bakışları olmuştu. Yüzünü incelemelere doyamadım bu gece. İki yabancı olsak, bu kadar bakmalarım rahatsız ederdi onu. Belki de ediyordu yine. Ediyor muydu? Az önce öptüğüm yüzüne bakamayacak mıydım ben? Böyle iş mi olurdu?

"Ben senin gibi kırdığım yerden çiçek açtırmayı bilmem. Güzel kelimelerim desen yok lûgatımda."

'Özledim' derim en fazla. Onu bilirim sadece diyemedim. Ama bana bir baksa onu özlediğimi anlardı. Niye bakmıyordu? İstemsizce taktığı bilekliği parmağımla okşadım.

"Öyle misafir çocuğu gibiyim Fetih ben. Gelirim dağıtırım. Düşünmem ev sahibini o an. Fark etmem yaptığımı." Yutkundum, yüzünde silik bir gülümseme oluştu ben öyle görmek istemediysem eğer. Baksaydı ya yüzüme. Bir 'Gitme' deyişiyle kalmıştım, bir kere baksa hallolurduk sanki. Hem bilekliği de bileğimdeydi. "Misafir çocuğu gibi-"

Ansızın konuştu yine. O kadar uzun uzun susmaları bana hiç iyi gelmiyordu. Sonra sesini duyunca ne yapacağımı bilemiyordum.

"Gelirsin dağıtırsın *gidersin*." Dedi. Sonra yüzüme baktı. O kırgınlık beni ezdi geçti. Ne yapacağımı şaşırdım. "Misafir çocuğu gibi."

Gidersin... Onun kurarken benim duyarken odaklandığım, onun sesini benim içimi titreten o kelime. Gitmek. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bilekliği daha çok bastırdım derime. Ondan güç alıyormuş gibi.

Bu bilekliği taktı. Hiçbir şey bitmedi. Bitse takar mıydı? Sadece kırgın. Gönlünü almanı bekliyor. Yapma Efsun. Susma... Ne geçiyorsa içinden. Olduğu gibi. Susma. Susmak çözüm değil. Her şey pamuk ipliğinde. Kalmak da bitmek de. Pamuk ipliğinde. Bilekliği daha da hissettim. Varlığını bilmek bile ilk kez bana böylesine müthiş bir şey hissettiriyordu. *Ne olduğunu bile*

bile takmayı istiyor musun dedi. Kabul ettin. Onun için anlamını düşünebiliyor musun?

Daha uzun düşünmedim. Düşünsem neye karar verirdim bilmiyor, kendime de zerre güvenmiyordum. Susmadım. Konuştum. Dilimin ucuna geldiği gibi.

"Gitmem ki." dedim çocuk gibi. Onun gidersin derken sesine sinmiş o titreklik, gitmem derken benim sesimdeydi. Ne fazlası ne eksiği. Ne çoğu ne azı. Ne ötesi ne gerisi. "Sen gitme dedin ya Fetih." hatırlatmak istercesineydi bu cümlelerim. "Gitmem ki."

Bana baktı, istediği kadar saklasın o bakışlarındaki parlamayı gördüm. Gözlerimizin arasında uzun ince bir yol oluştu, bir şeyler saniyeler içinde geçti gitti. Benden ona, ondan bana doğru yürüdü. Bilekliği daha çok kavradım. Bir an inanmayacak sandım belki daha kötüsü hatta ama o çok arafta bir cevap verdi bana.

"Gidiyordun ama!"

Kızmakla sitem etmek arasında bir yerdeydi bu hali. Birbirimizi dövmeye o kadar alışmıştık ki nasıl sevilir bilmiyorduk sanki. Çok komik bir cümleydi bu. O kadar komıikti ki, sesli duysam önce kahkalarla güler, gülüşümün ortasında hıçkırarak ağlamaya başlardım. Öyle bir cümleydi.

Birbirimizi dövmeye o kadar alışmıştık ki nasıl sevilir bilmiyorduk.

"Temelli gitmekten bahsediyordun Fetih!" diye aynı serzeniş benden geldi. "Kalsam beni neye tamam demeye mecbur bıraktığını farkında mısın?! Tamam dememek için gittim!"

O cümleleri yine geldi aklıma. Kendinden emin oluşu, bulduğu çözüm yoluna kendini ikna edişi, her noktayı düşünmesi...

O sitemden kurtulup bana kızması çok ani oldu. Böyle beklenemedik bir anda. Sesi de yükseldi tepkisi gibi.

"Ya sen beni, sana ne teklif etmeye mecbur bıraktın farkında mısın Efsun?!"

Dıştan ne kadar belli oldu bilmem ama içten irkildim ani ses yükselmesine. Çok sessiz sessiz konuşuyorduk en başından beri, aniden gelen bu yükselmeye direkt olarak tepki verdim.

Elini resmen 'git işine' der gibi sallayıp kalkmaya çalıştığında, onu etkilememi istemiyordu sanki; sakinlik de öfke de bulaşıcı olacak ki, ben de sinirlendim Fetih'in kalkışını hırçınca engelledim. Önce kolundan tuttum sonra düşman iter gibi omzundan ittim. Bu kadar atik olmayı sanırım hastanede öğrenmiştim. Özellikle bebekleri ve çocukları muayene ederken.

Yoksa nasıl Fetih'in sırtı yalnızca dört saniyede koltuğa yaslanıp, kırdığım dizimi onun üst bacağına bastırırken kalkışına giden tüm yollar kapandı. Bu gecenin daha ötesi olamazdı. Bu gece içime giren adını koyamadığım şey bana her şeyi yaptıracak noktadaydı. Delirmekle, saatlerce sakince oturmak arasında bir noktadaydım. Bu saniye birindeysem, bir saniye sonra diğerine kayabilirdim.

"Ben sana kalkabilirsin dedim mi?" düşmüştü. İşin doğrusu düşürülmüştü. Onu nazikçe itmişim değil de fırlatmışım gibi gözlerini irileştirmiş, yayılmış vücudunu toparlamaya çalıştı. Cevap vermek için aralanmış dudaklarına izin vermedim. "Demedim!" diye yükseldim. Kaçıp gidiyordu. Ben onunla bir şey konuşmaya çalışıyordum, o kaçıyordu.

Konumumuz, duruşumuz, bulunduğumuz yer. Hiçbir şey "Özür dilerim!" dememin önüne geçmedi. "Kupkuru bir özür belki ama elimden bundan başkası da gelmiyor Fetih. Özür dilerim." anlatıyor anlatıyor ama onun kırgınlığını azıcık bile alamıyordum. Kızamıyordum da ona. Gönül nasıl alınır onu da bilmiyordum. Biraz daha zorlansam kafasını ısıracaktım sanki.

"Sen, ben sana gelmişken, önüme nasıl bir ihtimal koydun peki? Konuşmadım bile ben! Bir haftadır kelimesi kelimesine her şeyi düşünmüşken sen, gitmesem sana nasıl hayır diyecektim Fetih ben?"

O sakinlik pılını pırtını toplayıp gitti, nefes alışverişlerimiz bile hızlandı. Ben Fetih kalkamaz sanıyordum ama o kalktı. Kalkmakla da yetinmedi konumumuzu alt üst etti, aniden sırtımın büyük bir kısmını koltuğa yaslı buldum dizini tıpkı benim yaptığım gibi bacağıma bastırdı. O beni fırlattı ama gerçekten. Sırtımı bir güzel yumuşak koltuğa çarptım, sadece başımı korudu. Onun yükü daha ağırdı öyle ki bacağımdaki sızıyı saniyesinde hissettim.

"Bir hafta!" diye bağırdı yüzüme doğru. Ensemden tutmuştu. "Ben bir hafta boyunca seni nasıl kendimden kurtarırırm diye düşündüm durdum!"

Sonunda, Fetih'in sakinliğinin sonuna tam da bu noktada varmıştık. "Bir hafta Efsun! Sen, sana el kaldıracak bir adamla aynı yerde durma diye, sen rahat rahat gün say diye aynı çatı altına girmedim seninle! Sen ne hakla bulduğum çözüm yoluna laf ediyorsun hâlâ?" Dizini biraz daha bastırdı bana. Ensemi bir an olsun bırakmıyordu ve ben altında olduğumdan daha çok ufalmıştım.

"Mayam bozuk ya Efsun, mideni bulandırıyorum ya, azrailden bir farkım yok ya Efsun! Ne yapsaydım? Sana ceza gibi gelen bir heriften kurtul diye

düşünmekten başka ne bok yeseydim? Söyle Efsun, sen bana bunları söylemişken ne yapsaydım? Bir hafta boyunca başka ne bok yeseydim?"

Burnundan soluklanıyor, göğsü şişip indikçe gömleği geriliyordu. Aniden ellerimden birini avucunun içine aldı, işaret parmağımı kavrayıp tam şakağının üzerine bastırdı. "Burada nasıl bir savaş var haberin var mı senin? Bir haftadır neyle cebeleşiyorum haberin var mı?"

Şakağında olan parmağımı aniden kalbinin üzerine bastırdı. O an fark ettim kalp atışlarımızın habersiz uyumunu. Biraz daha yaklaşsam ona ya da ikimiz de sussak çok rahat duyardım.

"Kan kusuyor şurası bir haftadır!" Diye tekrar etti bu gece ikinci kez, bunun mümkün olmadığını bilsem de Fetih öyle bir dillendirdi ki inanmamak mümkün değildi. "Ben bir haftadır sana nasıl bu korkuyu yaşattım, nasıl gün saydırdım diye kan kusuyorum Efsun! Safra değil kan kusuyorum!"

Yürüyor yürüyor aynı noktada düşüyordu. Koşuyor koşuyor aynı noktada kaybediyordu. Ve ben altında hem bedenen hem ruhen küçülmüşken "Özür dilerim." diyebildim yine. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bu kelime dağarcığımın bu denli dar olduğunu ilk fark edişimde. Konuşmayı yeni öğrenmiş bir çocukla denktim sanki. Hatta ondan daha eksik. Bir bebek anlaşılmadığı yerde ağlardı, benim sadece kirpiklerim titriyordu.

"Ulan bir haftadır şimdi mi?" elimi bırakmadan kalbinden ayırdı. "Geberip kalmama bir kala mı Efsun? Kaç saat geçti, kaç dakika geçti?! Bin farklı yolu yürüdüm ben. Seni hangi yolda tek bırakabilirim diye bin yolu yürüdüm. Derman kalmadı bedenimde. Bir hafta oldu, bir haftadır bir kere bile mi aklına gelmedim?"

Bunu nasıl düşünürdü, bir haftanın bir dakikası bile yokluğuyla geçip gitmemişti benden? O kan kusarken ben ne yaptım sanıyordu? Tek başınaydım. O kadar tektim ki babam bile vardı. Ölecek gibi hissetmiştim ben de, gelir diye gözümü camdan ayırmadığım gece bile vardı. O gelmemişti. Beni yapayalnız bırakıp gelmemişti. Aklıma gelmediğini söylüyordu. Şaka gibiydi.

"Bir hafta oldu Efsun, madem öfkeydi hepsinin nedeni; dinmedi mi Efsun koca bir haftada öfken?"

O kapıdan çıktığı an parçapinçik olan öfkemi bir haftaya yaydı. Bir haftadır sadece kendimeydi halbuki öfkem.

"Bir hafta oldu bir hafta! Bensizlik iyi geldi de, bunun mu keyfini sürdün? Kafanı mı dinledin bir haftadır yokluğumda?" o konuşmayı tam

sökememiş bebekten farkım kalmadı, içimde öyle bir acı birikti ki kendimi biraz daha sıksam zehirlenecektim. Bir haftadır yalnızlıktan kendimi o kadar rahata alıştırmıştım ki istediğim her an ağlıyordum. İlerisini düşünmemiş kendimi ağlamaya alıştırmıştım. Şimdi ağlamamak için direndiğim yerse zehir zemberekti. Midem bile bulanıyordu.

Doğrulmaya çalıştım ama izin vermedi. "Fetih bırak." dedim göz kontağını keserken. Bir dakika ya da daha kısa. Yalnız kalmam lazımdı. Orta yerimden ikiye bölünecektim sanki. Ciğerlerim sızlıyordu. Delicesine bir nikotin isteğinin çağrısıydı bana. Bir hafta sadece ona zor geçmiş gibi kafanı mı dinledin diyordu. Şaka gibiydi.

Üstümdeki hakimiyetini daha da arttırdı. Fetih'in altında ilk kez bu şekilde kontrolsüz kalışımdı. Hakimiyet tamamen ondaydı. Vücudu beni ezecek kadar büyük kalmıştı. Halbuki aynı Fetih'ti. İlk kez böyle hissediyordum. Nefes bile alamıyordum. "Cevap ver bana!" diye diretti. Santim kıpırdayamasam da çıkmaya çalışıyordum onunla koltuk arasından.

"Ben kaç zaman senin gelmeni bekledim haberin var mı?!" kavradığı elimin, hangi el olduğunu bilmeden çok sıkı tutmuştu. Belki diğer elim olsa hissetmezdim bu sızıyı. Sarhoş değildi ama kanında alkol vardı. Bu ısrarından bile belli oluyordu. "Söylediklerinin yanlış olduğunu kaç zaman gelip söylemeni bekledim biliyor musun? Ben şafak saymıyorum Fetih demeni kaç gündür bekliyorum haberin var mı? Niye Efsun?!" diye tekrar sordu. "Doğru değilse niye?! Cevap ver bana. Bir şey söyle bitsin şu kafamın içinde ki savaş, bir haftadır nerdesin, bir şey söyle. Bir haftadır niye şimdi? Ceva-"

"HASTAYDIM!"

Yeni yeni iyileşmeye başlayan boğazımın üzerinden bir jilet geçti sanki. Günler önce yutkunmak bile mümkün değilken şimdi böyle bağırmak aldığım tedaviye ihanetti. Tepemde bir cevap almak için deliye dönmüş bakışları tüm ışıkları yanan bir koridor gibiydi ve benim tek kelimem tüm florasanları patlattı, koridor karanlığa gömüldü. Nefes nefese yüzüne baktım.

"Hastaydım!" diye yine bağırdım. "Hastaydım tamam mı? Hasta baktığım hastanede, hasta diye yatışımı yapacakları kadar!" Karanlığa gömülmüş o koridorda, patlamış ışıkların cızırtısını duydum. Sıktığı elin tutuşunu öyle büyük bir hızla yumuşattı ki, kan akışınının yavaşlamasından dolayı beyezlaştığını biliyordum derimin. Hangi elimi sıkıca tuttuğunu fark etti ilk. Vücudunun verdiği ilk tepki buydu. Nefes nefese yüzüme baktı.

Elimi yavaşça havalandırdı, başını eğdi o morluğa. Daha fazla bakmasın diye elimi çekmek istesem de fırsat vermedi.

Bir morluk ne kadar incelenebilirse o kadar inceledi. "Damar yolu açamadılar," dedi adım adım çözerken incelediği şeyi. "O denemelerin izi değil mi bunlar?" diye sordu. Tek sorun bu değildi. Bu sorun bile değildi ki! Elimi o kadar dikkatli inceledi ki "Üç kere denemişler." diye de ekledi. Gerçekten bir baskı uygulanmadığı sürece hissetmiyordum ağrı. Bu sorun değildi. Bunun için söylememiştim. Kafasında bulduğu cevapları yıkmak için doğruları söylemem lazımdı. Sadece buydu amacım.

"Fetih tamam." dedim geçiştirerek. Bir şeyim kalmamıştı. İyileşmiştim. İyileşmiş öyle gelmiştim yanına. Neden gelmediğimi soruyordu. Cevap vermiştim. Hastaydı o yüzden gelmemişti, deyip geçseydi ya. Kurcalamasaydı. Günlerdir o bu kadar kırgınken odak noktamız benim hastalığım olmasın diye bekliyordum ben.

"Ama ilk elde aramazlar damarı." çok genelgeçer bir yargıydı bu. Gerçekliği yoktu, onun aklında bu şekilde kodlanmıştı. Ona denk gelen hep bu şekildeydi muhtemelen. İkinci plandaydı elinin üstü şimdiye kadar. Ona hep öylesi denk gelmişti. Aniden domuzcuklu pijamamın kolunu sıvamaya çalıştı.

"Fetih tamam bırak." dedim onu üzerimden iterken. Ben geri çekildi sandım ama o sadece yükünü aldı üzerimden tüm cebelleşmeme rağmen dirseğime kadar sıvadı kolumu. İç dirseğimi kaplayan morlukları görmesi geç olmadı. Çekiştirsem de ben bir geri çekiliyorsam, o beni üç geri çekiyordu kendine. Güçten kuvvetten bu denli düştüğümü daha yeni fark ediyordum. Fetih kolumdan öylesine tutmuş gibiydi ama ben yine kurtulamıyordum.

"Niye haber vermedin bana?" oturur vaziyete geldim kolum hala Fetih'teyken. "Niye kimse bana bir şey söylemedi?" Elini bir an alnımda hissettim sonra bütün yüzümde gezindi. Dehşetle bakıyordu bana. Tokat atmışım gibi

"Efsun senin ateşin var." Dedi dehşetle. Ben bana inanacağını zaten biliyordum ama onu bu kadar sarsmasını beklemiyordum.

Ve hayır yoktu. Varsa da o ateş değildi, hararetti muhtemelen. Diğer elini de hissettim yüzümde, ellerinin arasında kaldı yüzüm. Bu kez bana içi giderek, bu kez bana üzülerek, bu kez bana için için baktı. Bana öyle bir baktı ki kırgınlığını göremedim, ben bile onun gözündeki kendime üzüldüm. Efsun'a değil hasta Efsun'a bakıyordu.

"Efsuun Efsun," dedi dertli dertli. "Bana niye haber vermedin kızım sen?" Bazen Fetih'in bu hayatta en çok beni dert edindiğini düşünürdüm. Çünkü benden başkasına bu kadar içli içli seslenmezdi. Öyle bir Efsun diye feryat ederdi ki benim bile ismime içim yanardı. Yanağımdaki baş parmağının ince dokunuşunu hissettim bir an. Yüzümü inceledi. "Şu haline bak." Dedi.

"Kök söktüreceksin bana. Sana yemin ederim, kök söktüreceksin bana."

💫🌟💫🌟💫

Kendine bir sıktıysa benim çorbama beş sıkmıştı limonu Fetih, müdahale etmeden ellerini izliyordum. Siyah büyük kupaya doldurduğu tarhana çorbamın dumanı tütmüyordu belki ama sıcaktı koyduğum termos sayesinde. Çorbayı bana uzatmadan önce bir kez daha klimanın derecesini arttırdı.

"Hamam gibi oldu, tamam artık." Dedim klimanın derecesine bakarken. Bozulacaktı artık. Buzullardaydık sanki arttırdıkça arttırıyordu.

"Hamam gibi olsa terlerdin." Dedi bilmiş bilmiş, sonra bana uzattı kupayı. İlk kez tadına bakacaktım. Önce Fetih denesin diye beklemek istesem de gözümün içine içine bakıyordu içeyim diye. Tarhanadan çok limonun tadını alırken ben Fetih geriye yaslandı, ben dizlerimi kırıp koltuğa iyice yerleştiğimde beni yavaşça kendine doğru çekti, sırtım onun gövdesine yaslandığında fark ettim ağrıdığını. Yine de tüm yükümü onun da beli ağrıyor diye vermedim ona. Ceketini bacaklarımın üzerine örttü ve kurcalamaya devam etti. "Bütün ev halkı mı biliyordu senin hasta olduğunu?"

"Tarhana nasıl olmuş?"

Yine kızacak birilerini aradığını pek tabi farkındaydım. Duymamazlıktan geldim sorusunu. "Zeliha'ya soracağım ben bunun hesabını."

"İlk defa yaptım internetten baka baka. Kıvamı biraz kalın oldu sanki."

Limon da kalınlaştırmış olabilirdi gerçi. Hasta olmasam Fetih'inkinin de tadına bakardım.

"Ona ben milyon kere sordum. Bir sıkıntı var mı diye milyon kere sordum. Hayır dedi her seferinde. Her Allah'ın günü sordum. Bu kız ne zamandan beri bana yalan söylüyor bu kadar kolay?"

"Annen mi yaptı acaba tarhanayı? Maraşlı ya. Uşak'ın ve Maraş'ın tarhanası meşhur ya o bakımdan."

Bu nasıl şimdi aklıma gelirdi yahu? Bilsem başka bir şey yapardım. Bir yerde o kadının elinin değdiği bir çorbaydı ve bu günün ikinci çorbasıydı

ondan içtiğim. Zehirlenmek istiyordum herhalde!

"Tamam seni de dinlesin. Ben dinlemesin demiyorum ama beni bu kadar çiğnemesi de zerre hoşuma gitmiyor Efsun. Bu apaçık yalan söylemek. Büyüğüyüm ben onun."

İki farklı telden çalmaya devam ederken ikimiz, iri gözlerimle etrafa bakıyordum öylece. "Annen bugün bana çorba yaptı biliyor musun?"

"Çok sert bir konuşmayı hak ediyor. Eşek başı mıyım ben? Bir haftadır enayi gibi geçist-" Söylediğim cümlelerden biri sonunda ona ulaştı duraksadı. Ona dönmedim ama onun tepemden bana baktığını biliyordum.

"Sana mı yaptı?"

Acaba şu an hangi ihtimali düşünüyordu? Annesinin beni zehirlemek için çorba yapmış olabileceğini mi yoksa annesinin bile bana acıyacak kadar kötü olduğumu mu?

"Hııı," diye mırıldandım başımı sallayarak. "Ben de içtikten sonra öğrendim. Baban sanırım annene yapa yapa öğrenmiş, yazık senin kocan evde bile değil rezil bir haldesin diyerek acımış ve yapmış. Baban anneni gerçekten çok seviyor Fetih." Dedim ona bakmamayı sürdürürken.

Bu topraklarda eşi tarafından en çok sevilen kadın da annen diye ekledim içimden istemsizce. Biz bu istemsiz tamamlamaya tıpta Zühre Karadere etkisi diyorduk. Zühre Karadere otuz yıldır yapmamıştı ama sırf beni kıskandırmak için yazıp boynuna asacak gibi hissediyordum.

Ben ona dönmeyince o kafasını eğdi, görüş alanıma girdi. "Öyle mi söyledi annem sana?"

Elimi boşver dercesine salladım. Gamsızlaşmış hatta yüzsüzleşmiştim. En fazla o an biraz üzülüyordum sonra hemen geçiyordu. Zühre Karadere'nin hiçbir şeyi artık bende etki etmiyordu. Kupanın içindeki çorbaya bakarken gülümsedim biraz.

Güzel bir şey ama birbirlerini bu kadar sevmeleri. İlk günkü tutku var resmen. Çok garibime gidiyor."

Annem babam yaşasaydı, otuz yılı devirselerdi onlar da böyle olurlar mıydı? Tabii olurlardı! On küsur yıllık evliyken bile flört ediyorlardı benim yanımda tatlı tatlı. Onların arasındaki çok soft bir ilişkiydi gerçi, epey zarif. Zühre ve Osman Karadere bana daha vurdulu kırdılı daha hırçın bir ilişki imajı çiziyordu. Annemle babamın sakinlikle bezenmiş, asla yıpratmayan çok huzurlu bir beraberlikleri vardı. Öyle ki genel olarak evimizde var olan o huzur ambiyansı beni kaostan çok uzak büyütmüştü. O zamanlar biraz

kaos görmeyivereyim kaçacak delik arardım. En azından belli bir zamana kadar. Kaosa, kavgaya, kötülüğe alışmak zorunda kalmayana kadar.

Aniden parmaklarının uçlarıyla çenemden tutup başımı havalandırdı ve ona bakmamı sağladı. Kırgın, sitemli ya da mahzun mahzun bakmıyordum ona. Gerçekten bakmıyordum hatta yüzümde az önceki gülümsemenin izleri vardı.

"Efsun benim haberim yoktu." Dedi. Benim bundan haberim vardı zaten. Ama bu kardeşlerin devamlı anne babalarının, en çok annelerinin, mahcubiyetini taşımaları beni sahiden üzüyordu. Hata onların değildi ama onlar telafi etmeye çalışıyordu. "Annem nasıl daha çok beni kendinden uzaklaştırır diye çabalıyor. Haberim olsa,"

"Biliyorum. Ve inan ki annenin söyledikleri bir kulağımdan giriyor diğerinden çıkıyor."

Ama kırk yılda bir doğru bir cümle kurmuştu. Her ne kadar biz o kategoriye girmesek bile hastalıkta olmayandan hayır gelmezdi. Doğruydu bu.

Fetih yine de o mahcubiyeti atamadı. Gözlerinde dolanan pişmanlığı görebiliyordum. Belki kendine kızıyordu eve gelmediği için. Nedenlerini göz ardı etmişti. Ama gerek yoktu. Tek başına iyileştiğim ilk hastalık değildi. Ekstrem olan onun zaten bana bakması olacaktı. Ekstrem değil normal olan yaşanmıştı. Ve içimde kötü hiçbir şey yoktu bu konuya karşı. Geçmiş gitmişti. Çenemi bırakmadan şakağımdan öptü. O geceden önce, ben uzunca bir süre rüyalarla cebelleşirken bu Fetih'in yüzüme dokunan dudaklarına o kadar alışmıştım ki, yokluğunu da hissetmiştim fazlaca. Ama şimdi bu gece dudakları elimden sonra ilk kez yüzümü buldu.

"Halt etmiş, babamdan daha çok çorba çeşidi yapıyorum ayrıca." Diye de araya sıkıştırdı. Bilmem neden annesinin dediklerini ona söyleyesim vardı bu gece. Ya da ona devamlı bir şeyler anlatmak istiyor da olabilirdim. Sohbet etmeyi özlemiştim. İşin doğrusu konuşmayı. Ben konuşurdum o dinlerdi zaten çoğunlukla.

"Yok onu kabul ediyor zaten. Bilir benim oğlum çorba yapmayı dedi. Seni mutfaktan uzak büyütmemiş. Çorba yapmayı bilmiyor değil sana yapmıyor dedi. Sorun bendeymiş."

Hiçbir art niyet yoktu içimde. Belki şikayet ediyor gibiydim ama yemin ederim yoktu. Öyle anlatmak için anlatıyordum. Ve alaya vurarak. Eğlencesine.

Fetih cıkladı, zaten dudakları doğru dürüst şakaklarımdan ayrılmamıştı. Çenesini hissettim o noktada ve sanırım tavana baktı. Bir şeyler söyledi. Genelde tavana bakarak konuştuğunda benden dolayı tövbe ediyor olurdu ama bu sefer bana değildi bu.

"Efsun evde olsam çorbacıya çeviririrdim o mutfağı." Diye iyice abarttı beni ikna etmek için. Ben zaten biliyordum evde olsa bana çorba yapacağını. Derin bir nefes alıp verdi ve söver gibi konuştu. "Bu kadın beni ruh hastası yapacak."

Sadece seni mi Fetih? Sadece seni mi?..

"Boşver tamam benim tarhana çorbamla idare edeceğiz. Fena olmamış bence." Başımı geri çekip koca bir yudum aldım. Garipti ama biraz acıkmıştım sanki. Böyle bir haftadır hiç açlık hissetmediğimden mide bulantısı sanıyordum ama midem bulansa böyle içemezdim herhalde. Güzel bir şeydi. Acıkmak, mecburiyet dışında yemek yemek falan...

Fetih koca bardağı su içer gibi üç yudumda içti lıkır lıkır. "Çok güzel olmuş, anneminki yanında hiçbir şey.." Dedi kendinden oldukça eminken. Çok güzel değildi ama biraz daha zorlasa bu ses tonuyla kanabilirdim. Ve ilk kez yaptığım bir şeye zerre lafı dolandırmadan çok güzel olduğunu söylüyordu. Şapşal şapşal sırıtmamın önüne geçemedim.

Sanırım biz birbirimize en büyük iltifatı ölmeden önce yapacaktık.

Yüzüne baktım öylece. Bilmiyorum böyle durup durup onu izlemek istiyordum. Bir haftada geldiğim hâl beni şaşkına uğratmak istiyor ama hiç izin vermiyordum. Sorgulamıyordum. Düşünmüyordum. Bakmak istiyordum bakıyordum. Hakkımdı bu benim. Bir haftanın sonunda hakkımdı bu benim.

O kadar uzun uzun baktım ki bir an gözlerini kaçırdı. Sanırım gerçekten taciz ediyordum. Hatta öyle ki alakasız bir şekilde "Sen şimdi antibiyotiğim bitti mi diyorsun?" Diye geveledi. Başımı salladım yavaş yavaş.

"Beş günlüktü zaten." Dedim yüzüne bakmaya devam ederken. Böyle güzel bir cilt bakımı ikimize de şarttı. Dışarıya Fetih ikna olmazdı ama evde şansımı denerdim. Yıpranmıştık ve bu bizi de yüzümüzü de çok güzel dinlendirebilirdi.

"Kaç miligramdı?" Diye garip bir soru sordu bana bakıp. Kaşlarımı büktüm.

"Ne yapacaksın bu bilgiyi?" Gerçekten bir şeyler söylemek için mi konuşuyordu? Hiç alışık değildim. Konuşmak istemediği bir anda hiç

çabalamaz konuşması gerekse bile konuşmazdı. Şimdi böyle ondan absürt sorular duymak çok garibime gidiyordu.

"Hastalığının derecesini ölçmeye çalışıyorum."

Başımı yok artık dercesine sallayıp çevirdim "Yok artık daha neler Fetih." Yeniden çenemden tutup gözlerimizi buluşturmak için çabaladı ama bu sefer o kadar kolay teslim olmadım.

"Bana bak," dedi inatla. O kadar cebelleştik ki, elimdeki dökülecekti. Buna da dikkat edeyim derken iyice güç ondan yana oldu, yüz yüze geldik yeniden. "Vicdanım yüzüme tükürüyor görmüyor musun Efsun?"

Bardağı tutuşum sertleşti, yüzümde huysuz bir ifadeyle baktım ona. Bir haftadır olmasını istemediğim şey oluyordu sanki. Hastalığım içindi sanki bu af. Her hastalığımı irdelediği an bunu hissediyordum. Ve bunu hissetmek beni istiyordu. Her şeyden.

"Hastayım diye mi şu an bu konumdayız?" Sorgulamak istediğim konum değildi, sorgulamak istediğim bu konumun temeliydi. Bilmek istedim o an. Hasta olmasam şu an ayrı gayrı mı olacaktım bilmek istedim. Yüzümü avuçlarının içine aldı. Sıcacıktı avuç içleri ve sanırım yüzüm gerçekten kaşık gibi kalmıştı. Eskiden kavradığında daha farklı hissederdim.

"Hastalığın sadece bir haftadır gelmeyişini sildi kafamdan. Cevap ver dedim verdin, bundan başka cevabı da böylesine kabul göremezdim. O yüzden konuyu çarpıtma, senden öğrenemediğim her şey için Zeliha'ya çökeceğimi bil."

Açık seçik beni onunla tehdit ediyordu. Ve yapacaksa da, en azından yapmaya girişecekti, bir şekilde engel olacaktım ama Zeliha'yı kuracağı 'Seni aşağı sallandırırım' cümlesi kafamın içinde tekrar ediyordu.

"Zeliha ben ne dediysem onu yaptı, rahat bırak kızı. Hem," dedim onun deyişiyle konuyu çarpıtmaya devam ederken. "Hep bana anlattırıyorsun, sen de anlat. Miden mesela. Başla hadi dinliyorum."

Tüm ilgimi alakamı ona vermişken kararlı bakışlarımı izledi bir süre. Şu an bu konu dışında ne zaman ağzını açsa şak diye araya girecektim. Biliyordu bunu. Önce yüzümü bıraktı, biraz uzaklaştık birbirimizden.

"Midem işte." Diye geveledi. "Her zaman sıkıntılı. Başım çatlıyordu asıl." Diye bana şimdiye kadar gelmemiş bilgiyi sundu. Zeliha hiç bundan bahsetmemişti? Kaç kere sormuştum, midesinden başka bir şeyi var mı diye üstelik? Niye benden bir şeyler gizliyordu bu kız?

"Başın mı ağrıyordu?" Diye tekrar duymak istedim. Fetih ağrı kesici içmeyi de unutmuştu benim yüzümden, her seferinde dakikalarca masaj

yapıyordum ben. Öyle alıştırmıştım. Hatta öyle ki artık ağrı kesici içse bile ben masaj yapmasam durmuyordu. Başını salladı içli içli yüzüme bakarken. Hem suçluydum hem de güçlü. Her zaman masaj yapma şansım var mıydı? Hayır! Ne diye o zaman adamı buna bağımlı yapmıştım?!

"Ağrıyor mu hâlâ?"

Eğer ki eski halimize döndüysek Fetih'in vereceği cevap belliydi. Abarta abarta evet demeliydi. Masaj yapmamı istemeliydi. Turnusol gibiydi bu soru ve maviye dönüştürmesini istiyordum Fetih'in. Ta ki o tek cevapla kıpkırmızı yapana kadar kağıdı.

"Hayır ağrımıyor."

İçimden sadece benim durabildiğim bir çıt sesi geldi. Değildi, eski Fetih değildi. İçime yayılan o hayal kırıklığı yüzüme yansımasın diye ne yapacağımı şaşırdım. Ta ki Fetih aniden oldukça cüretkâr bir şekilde vücudunu öne çıkararak bana yaklaşana kadar. Geri bile çekilemedim. Çekilmek istediğimden de değil, tamamen refleksif. Ama Fetih'in şu an hassaslaşan pamuk kalbinin neyi kendine dert edip neyi yanlış anlayacağını bilmiyordum. Ben onu çok özlemiştim, şimdi burada düşünülmeden yapılan bir hareket ona kurduğum cümleleri hatırlatabilirdi. İstemiyordum bunu. Asla istemiyordum hem de.

"Sen bir şey yaptın ya, orada bir kesildi ağrı." Dedi dibimden dibimden konuşurken. Gözlerim yine gereğinden fazla büyümüştü. Öyle alık alık baktım ona. Yangın çıkardığım için baş ağrısı durmuş olamazdı her hâlde?

"Ne yaptım?" Diye sordum. Beynim durmuştu tek hatırladığım yangın çıkardığımdı. Burnumdan aldığım nefesler yetmiyor, ağzımdan da Fetih'e üflememek için alıp veremiyordum. Gözleri gözlerimde sabit durmuyordu böyle her yere her yere dokunuyordu. Ne yapacağımı şaşırdığımı fark etsem de asıl darbe Fetih'in aniden kurşun atar gibi yanağımdan öpmesi oldu. Niye neden diye sorgulamadan aynı kurşun yüzümün başka tarafına da geldi. Sonra bir tane daha. Bir tane daha. Bir tane daha. Ama o kadar salaklaştım ki bunun sorumun cevabı olduğunu anlamadım.

"Yaptın ya." Dedi en sonda. Öpmemden bahsediyordu. Dudaklarımdan engelleyemediğim bir haaa nidası döküldü. Salak gibi olmuştum. Fetih'e tırnak çıkaramadığım yerde böyle aptal olmam akıl alır gibi değildi. Ben Fetih'e sadece tırnak mı çıkarıyordum da aksi bir anda böyle kalakalmıştım?

"Alternatif tıbba karşı olmamak gerekiyormuş." Dedi dibimden çapkın çapkın gülümserken.

Çapkın çapkın?

Ben Fetih eski Fetih değil diye kendimi kahrı perişan etmek üzereyken hiç tanımadığım bir Fetih'le karşı karşıya kalmıştım. Bu kimdi Allah'ım karşımda, hayır dibimde, çapkın çapkın gülümsüyor bir de yüzüme kurşunlar yağdırıyordu? Benim miydi Allah'ım bu kurşunlu yüz?

"Alternatif tıp diyorsun?" diye tekrar ettim. Sanırım masaj da buna giriyordu ama öpmek? O kadar mı iyi gelmişti? Kesilmiş miydi ağrısı gerçekten? Mümkün müydü bu?

"Öyle diyorum. Epey etkili." diye devam etti yaptığı şeye. 'Hıı' diye yine mırıl mırıl konuştum. Kıpırdayamıyordum, göz kırpamıyordum, doğru dürüst konuşamıyordum? Sadece nefes alıyordum.

"Demişti birkaç kişi daha." dedim boş bulunup. O an nedense, başı ağrıdığında bana rüşvet teklif ederek masaj yaptıran arkadaşlarım geldi ve öyle diyesim geldi. Çok havada bir andaydım. Fetih de öyleydi. Ama bu cümleyle adamın ne çapkın gülüşü kaldı, ne yüzüme yüzüme bıraktığı cümleleri kaldı. Hiçbir şey kalmadı.

"Kim demişti?" diye sordu hemen zehir zemberek bir sesle. "Kimi öptün de baş ağrısı geçti?" geri çekti kendini neye uğradığını bile anlamamıştı. "Kim ya o birkaç kişi? Efsun ne zamandan beridir hastanede böyle bir hizmet var?" gözlerimi kırpıştırdım kelimleri bir türlü cümle haline getiremedim. Ben konuşmadıkça o karşımda fenalık geçirdi. "Alo, sana diyorum sana."

"Ay yok öyle bir hizmetimiz!" diye yükseldim ve bir an böyle bir tedavi yönteminin sahiden olduğunu hayal ettim. Ne kadar aptalca olduğunu hissettiğim an içimden tövbe çektim hemen. "Öpmekten bahsetmiyorum, öyle masajdan bahsediyorum.Okul arkadaşlarıma arada başları ağrıdığında yapıverirdim. Kimseyi öperek iyileştirmiyorum ne alakası var? Bu şekilde baş ağrısının kesildiğini söyleyen de ilk kişisin zaten."

Ben zaten açıklama yapayım diyene kadar adam önümde renk attı. Sanırım ciddi ciddi böyle bir hizmetin olduğunu sandı. Cümlelerimin sonunda verdiği nefesi gördüm sonra suya uzandı, böyle kana kana içti koca bardak çayı.

Garip garip onu izledim, açıklamasam kalpten gidecekti.

Bardağı geri koydu abartılı bir ifadeyle dudaklarını sildi. "İyi misin?" diye sordum sakince. Ben Fetih'in rengi attığında çok korkuyordum. Diken üstüne biniyordum saniyesinde. Krizinin eşiğine sürüklüyordum bazen onu. Annesini bilse canımı okurdu.

Başını iki yana salladı "Bilmiyorum, nefesim kesildi aniden." diye iyice korkuttu beni. Geriye yaslanmış ona yaklaştım, gözlerini önce yumdu sonra ovuşturdu parmak uçlarıyla.

"Rahat nefes alamıyor musun şu an?"elim gömleğine gitti ilk düğmeyi açtım. Klima yüzümüze sıcak sıcak üflüyordu. Ayaklanıp klimayı kapatıp Fetih'in solunumu kontrol edecekken bileğimden yakalayıp kalktığım yerden düşürdü beni. Kavradığı bileğimi sarıp sarmalamış bilekliği, o da benimle beraber daha çok hissetti, baş parmağı bilekliğin üzerinde gezindi.

"Alıyorum." çok da alıyor gibi değildi. Bilekliği o kadar garip bir şekilde okşuyordu ki oradaki temasına mı yoksa yüzüne mi odaklanayım kafam karışıyordu. "Ama başım ağrımaya başladı yine." dedi gözlerimin içine bakarak. Dişlerimi sıka sıka yarın müthiş bir çene ağrısına uyanacaktım.

"Masaj yapmamı ister misin?"

Aramızda bu gece kesilmek bilmeyen bir elektrik vardı, ne bitiyordu ne çarpıyordu. Sadece süründürüyordu.

CIkladı. "İstemem." dedi.

İstemez Efsun ama masajı... Eskiden yapmam için bin laf döktüğü masajı...

"Diğer alternatiften yanayım." diye açık seçik söyledi istediği şeyi. Onun haftalardır kırdığı şeyi benim bu gece tam anlamıyla kırmamı istiyordu ama benim sol koluma uyuşma, vücuduma ürperme geliyordu. Sessizce yüzüne baktım. Ben onu her başı ağrıdığında nasıl öpebilirdim?

Sessizliğim ya da tepkisizliğim onu konuşmaya itti. "Efsun bu gece yaşananlar devrim bana." artık hareketinin tamamen bileklik vurgusu için olduğunu fark edebiliyordum.

"Yarına hatırlamayacağım hiçbir şey yaşanmadı, o yüzden yarın her şeyi hatırlama hakkım var. Öncesi bende devrim." diye tekrar etti. Bana hatırlamama sözü verirken bu ilerisi içindi biliyordum ve ilerisi yaşanmamıştı.

"Bilekliği taktın ne olduğunu bile bile, kendi isteğinle." dedi bastırarak. Her iki taraftan hem de. "Dudakların yüzümü talan ederken kucağımdaydın. Ben bunları ölsem unutmam." boşta olan elinin tersini aniden gerdanımda hissetim. Su gibi süzülürken boynuma doğru gözlerim kısıldı, elmacık kemiklerime toplu iğneler batıyordu. "Bana bunları yarın hatırlamamam için hiçbir istekte bulunmadın zamanında. O yüzden ben bunları öldürsen de unutmam."

Zamanında.. Bu demekti ki şu an böyle bir isteğimin geçerliliği yoktu. Eli yavaş yavaş gitti ensemi buldu, yakaladı beni oradan.

"Ben bir kere kokunu aldım Efsun." her cümlesi yemin gibiydi. Ondan.dökülmüş günahı sevabı bana yazılmış yemin. "Bunu öldürseler silmem hafızamdan. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

Ne demek istiyor, neyi ima ediyor anladığım kadar anlamıyordum da. Bir ayda gelemeyeceğimiz seviyeye ayrı geçen bir haftanın acısıyla geldiğimizi farkındaydım. Bu yaptığımız ilerleme katetmek değil direksiyonu kırmaktı ve ben düşünmüyordum.

Neden diye düşünmüyor, nasıl diye sorgulamıyor, bu gece bu gece de kalsın istiyordum. Özlemimin bittiği yerde içime nasıl bir çıkmaz kaplayacak bilmiyordum. Tamam bu gece unutulmasın kabulümdü ama başka bir şey de düşünmeyeyim istiyordum. Düşünen Efsun'dan bağımsızdım. Her şeyimle hem de.

"Anlıyor musun Efsun?" diye tekrar etti. O beni çektikçe ben yerimde durmak istiyordum. Ona nasıl baktım bilmiyorum, gözlerimde ne gördü bilmiyorum ama sonrasında ses tonu biraz daha sakinleştirmek ister gibiydi.

"Bilekliği artık çıkarttırmam bu bir," dedi. Çıkaramazdım da zaten kolay kolay. "her başım ağrıdığında aynı tedavi için ısrarcı olurum bu da iki. Bugünün en büyük kârı bana. Anladın mı beni?"

Her...Başı... Ağrıdığında...Öperek... Tedavi... Hizmeti...

💫💫💫

Fetih'in sorularıyla geçip giden yolda, saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama sanırım yaz mevsiminde olsak şafak sökmeye yakın bir zamanda başlardı.

Esnememin üzerine daha fazla orada durmamamız gerektiğini söylemiş, benim son dakika aklıma gelen kargolarımla onun söylenmeleri eşliğinde, kargolarımı sırtlayıp sonunda eve gelmiştik. Üzerimde onun kabanı vardı. "Senin kadar kazandığı parayı boş yere harcayan başka bir insan evladı daha görmedim." Dedi Seyit Onbaşı gibi paketlerimi sırtlarken. Ben de almak istesem de izin vermedi.

"Çok cimri bir adamsın." Kolunu her şeye rağmen bana uzattı, her yer buz düşmeyeyim diye de girdim.

"Evin faturalarını sana ödeteceğim belki boş şeyler almayı bırakırsın. Şuraya bak, bir oda açtım resmen bunları koymak için."

Gecenin bu saatinde çıkışımı görmeyen ama Fetih'le girişime şahit olan adam bir an alık alık bize baktı. Dibine girdiğimizde torbalara yönelmeye çalıştı ama Fetih izin vermedi. "Kapıyı açman kâfi." diye yönlendirdi adamı. Sanırım ne kadar burada yaşarsam yaşayayım bu adamların neden

burada olduklarını anlamayacaktım. Bir şey demiyordum sonuçta buradan aldıkları maaşla hayatlarını idame ettiriyorlardı.
Ama anlam veremiyordum işte.

Dikkatli adımlarla içeri girdik "Öderim ki," dedim Fetih'e sıkıca tutunurken. Benim tek harcamam zaten benzin ve alışverişimdi. Başka giderim yoktu. Artı mamalar. "Ayrıca bir bütün olarak fazla gözükseler de ayrı ayrı zamanında getirseydin bunlar olmazdı. Senin hatan."

Her konuştuğumda ağzımdan dumanlar çıkıyordu. Adımları yavaşladı, ağzının içinde bir şeyler geveledi. Sabır falan diledi muhtemelen. "Başta merak edip açmak istedim, sonra özel bir şeydir diye açmadım ama yok açsaymışım da sonu yokmuş bunun. Mesaimin tamamını bunlara harcarmışım." diye olayı abartarak anlatsa da ben bambaşka bir yere takıldım.

"Ya Fetiih," dedim koluna daha çok sarılırken. "Yaaa Fetiiiih." Adımları bu kez tamamen kesildi. Merdivenlerin orta yerinde duruverdik. Bana baktı tip tip. Sonra işaret parmağını sallamak istedi sanırım ama elinin doluluğundan yapamadı bunu.

"Bir konuda çok pis sabrımı sınıyorsun." Açık seçik tehdit etti. Hangi konuda olduğunu sorgulamadan devam ettim.

"Merak edip bakmak mı istedin? Kargo açılımı yaparız beraber. Hani vlog çekiyorlar ya, gelen kargoları açarken!"

Hatta ve hatta video da çekerdik! Çok güzel bir fiki-

"Hiç o tarz şeyleri izleyecek kadar vaktimi boşa harcamadım." Demeseydi eğer, teklif ederdim ona. Evet video çekmeyi ama lafım ağzıma tıkıldı. Göz devire devire merdivenleri tırmanmaya devam ettim. Kol kola olduğumuzdan o da benimle beraber yürümek zorunda kaldı.

Odaya yayılan önce benim sonra Fetih'in kokusu, üzerimdeki beyaz bulutlu mavi geceliğimden sızan yumuşatıcı kokusu, yenilerini serdiğim yatak çarşaflarından gelen o temiz koku, çabuk kurusun diye yatağa iyice yaydığım saçlarımdan yayılan şampuan ve saç kreminin kokusu... Kokusu, kokusu, kokusu. Oda o kadar mis gibi kokuyordu ki, böyle huphuzurlu şekilde uzanmış ve Fetih'i bekliyordum. Saate baktım tekrardan. İki dakika olmuştu suyun sesi kesileli. Şafak sökmüştü. Elimdeki kremle yerimden doğruldum kapıyı tıklattım.

"Fetih," diye seslendim. "Krem getirdim belin için. Müsaitsen," kapı ben cümlemi tamamlamadan açıldı. Ama sadece kapıyı açtı, bedenini döndürmeden ya da bakmadan bana. Üstüne bir şey giymemiş, altında siyah

bir eşofman vardı. Elindeki küçük havluyla saçlarını karıştırıyordu aynaya döküntü. Gözlerimi yüzünden başka bir yere asla dikmezken boğazımı temizledim, ona doğru yürüdüm. Hiç konuşmadan arkasına geçtiğimde gövdesinden dolayı aynada gözükmüyordum.

"Hangi bölge?" Diye sorarken kremin ağzını açtım ve işaret parmağıma aldım nohut büyüklüğünde. Fetih bir yeri eliyle gösterdi göstermesine ama gozlerim dövmede, dövmenin başındaki dikişte, dikişin altındaki bel gamsesindeydi. Gönlüm o bölgeyi işaret etsin istedi ama diğer tarafta dolandı eli. Yüzümün düştüğünü bir ben biliyordum.

Gösterdiği bölgeye nazikçe yedirirken kremi "Kaç yaşında yaptırdın bu dövmeyi?" Diye sordum. Bir cesaret gelsin beni bulsun o dövmeyi inceleyeyim istiyordum. Geçen sefer ki o cesaret Fetih tarafından bölünmüştü. Tekrarı çok zor yaşanırdı.

"Yirmilerimin başıydı"

Yaklaşık on yıldır onunlaydı o zaman. Ona rağmen rengi, dokusu çok yeniydi. Zaten dövme eskir miydi bilmiyorum ama sanki rengi az da olsa soluyordu.

"Yaptıktan sonra pişman oldun mu?"

O kadar çok sorayım ki artık sıkılıp, susmam için 'Bakacaksan bak' desin istiyordum.

"Hayır olmadım." Derin bir nefes alıp verdi, avuç içlerini lavabonun kenarlarına dayadı. Sıkıntılı bir sesle "Bitmedi mi Efsun işin?" Diye sordu. Bitmişti aslında oyalanıyordum. Üzerine kazak giyeceğinden sargı beziyle gerekli önlemleri aldım elim ondan önce kazağına gitti. Benim giydireceğimi anladığında yüzünü döndü bana parmak uçlarıma yükselip başından geçirdim.

"Ne senin bu dövme merakın?"

İzin verseydin merakım geçebilirdi!

"Bilmem," dedim kısık sesle. "Bir ara istiyordum." Yüzüne bakmıyor olsam da bana memnuniyetsiz bir halde baktığına yemin bile ederdim.

"Cildin dövmeyi kaldırmaz. İsteme." Kazağın üzerindeki duruşunu düzeltip omuzlarını silktim.

"Sağlam bir yerde yaptırırsam sorun olacağını sanmıyorum."

Beni suyuma giderek vazgeçirmeye çalışıyordu ama söyledikleri annesi babası durmadan karşısında sigara için bir çocuğun sigara içmemek üzere tembih edilmesi kadar boş geliyordu kulağıma.

"Yanlış düşünüyorsun. İstersen en iyi yerde yaptır. Sonuç değişmez. Dövmeyi kaldırmaz derin. Her şeyi geçtim hayvanlarla içli dışlısın. Enfeksiyon kapmaması mümkün değil."

Şu an yaptırmayı düşünmediğim bir dövmenin muhabbetini uzatmazken daha fazla "Hadi sen geç, ben ellerimi yıkayıp geliyorum." Diyerek konuyu kapattım. O da uzatmayı daha fazla tercih etmedi ve sanırım yapmayı düşünmediğimi sezdi. Banyodan çıktığında ellerimi yıkadım, dişlerimi fırçaladım, Fetih'in saç havlusunu kaldırdım. Banyoda harcadığım birkaç dakikanın ardından odaya geri girerken Fetih'in az önceki ben gibi yatağa kıvrıldığını, uykulu gözlerle etrafı izlediğini gördüm. Benim çıktığımı fark ettiğinde doğruldu hızlıca, tam yataktan da kalkacakken "Niye kalkıyorsun?" Diye sordum.

O beliyle yerde yatmayı düşünmüyordu değil mi? Her ne kadar Zeliha'yı o gün sırt ağrısı bahanesiyle kandırmış olsa da yattığı yer rahat değildi.

"Yatağı hazırlamak için." Dedi, koyduğumuz yeri gösterirken.

"Yerde yat da pire deve olsun, sırtın iyice kötü hale gelsin. Geri uzan sen." Derken üzerine yürüyüp yorganı düzelttim altına girsin diye bekledim.

"Sen nerde yatacaksın?" Diye sordu gözümün içine içine bakıyorken. O ne kadar gözlerimin içine bakıyorsa ben de o kadar bakışlarımı onda tutmuyordum.

"Yerde." Diye bir cevap verdim ama kulağıma sebepsiz konuştuklarımız eğreti geliyordu. Sanki şu an konuşmak için konuşuyorduk.

"Fıtık olsam seni yerde yatırmayacağımı ne zaman anlayacaksın?" Diye karşılık verdi. Bu eğreti konuşmayı belki yanan ışıklardan, belki sesimizden ki sanmıyorum odanın ses yalıtımı çok iyiydi, belki bizzat Zeliha'nın benim ateşimi kontrol etmek için kurduğu alarmdan dışarıdan sesini duyduk.

"Efsun abla," diye seslendi kapı koluna asılmadan önce ardından da o kolun aşağı indiğini gördüm ama açılmadı. Zorlandı zorlandı ama hayır kilitliydi. Kapı tıklatıldı ardı ardına. "Efsun abla iyi misin?" Diye telaşla konuştum. Kapıyı kilitlemem, tek başıma içeride kalmam kafasında bin türlü senaryoya sebebiyet veriyordu, Fetih'in de odada olmadığını düşünüyordu. Tam kapıya gidecekken Fetih kolumdan tuttu "İyiyiz iyiyiz." Diye cevap vermedi azarladı. Evet azarladı. Başlıyorduk. Daha sabah olmadan.

"Abi!" Diye şaşkın, hayret dolu bir ses geldi. Sonra tekrardan "Abi sen geldin mi?!" Diye konuştu. O duyguların yanına bir de heyecanla bulanmış

cıvıl cıvıl bir mutluluk eklenmişti saniyeler içinde.

Fetih beni yatağa çekerken kendisi oturur pozisyondaydı. "Geldim," diye kızgın bir sesle konuştu. "Bekle sana da gelec-" elimle ağzını örttüm, işaret parmağımı salladım yüzüne doğru.

"İyiyim aşkım ben." Dedim kapıya doğru. "Dur geliyorum." Derken ayaklanmak istedim ama Fetih bırakmadı beni. Ben onun ağzından o benim bileğimden tutuyordu. Elimi ağzından hırçınca çekti.

"Salsana kızım yengeni doymadın mı kaç gündür?"

Tekrar kapattım ağzını ama inatla konuşmaya çalışıyordu, böyle çocuk gibi çırpınıyordu elimden kurtulmak için.

"Haaa," dedi Zeliha. "He tamam. Tamam tamam anladım." Sesinde ayyuka çıkmış bir mutluluk, uçuyordu galiba Zeliha.

"Anlatacağım ben sana b-"

"Tamam tamam gelme Efsun abla!" Dedi. Zıplıyordu. Sanırım Zeliha sekiyor, zıplıyordu. "Gelme ben sana doydum. Ben doydum zaten aç olanla-" durdu bir çat çat sesi geldi. Umarım kendini dövmüyordu.

"Zeliha seni aşağı sallandıracağım kızım ben." Diye yine yükseldi o ses yanımdan ama Zeliha'nın perdenin arkasından hızlıca geçen gölgesini gördüm. Fetih'in dudaklarına ardı ardına vururken "Bulaşma kıza ya!" Diye kızmakla biraz daha çirkefleşmek arasında gitti geldi sesim. Ona vurduğum elimle beni yatağa doğru iterken yorganı üzerime örttü.

"Savunma bana onu." Diye diretti. Zeliha'dan alacaklı gibi davranıyordu. Bunun tartışmasını yaşayacakken onunla daha çok ilgimi çeken bir şey yaptı, yataktan kalkmaya yeltendi.

"Nereye?"

Yer yatağında yatamazdı. Sahiden yatamazdı. Tamam belki o ilk uyuduğum gece soluksuz uyumuştum ama ertesi gün sırtımda bir ağrı da hissetmiştim. Sanırım biraz yatağın cinsine bağlıydı çünkü Sultan babaannenin evinde asla bu olmamıştı.

"Efsun seni yerde yatırmam demedim mi?"

Hem o istediği olsun istiyordu, hem de ben. Ortak payda şarttı. Ortak payda sahiden şarttı. Ama işte asıl sorun ortak payda kimden çıkacaktı?

"Bu odaya bir koltuk şart. Yer rahat değil." Dedim gözlerimi kaçırırken. Lafı evirip çevirince etkisinin azaldığını hissediyordum istemsizce. Yattığım yerden etrafı izliyordum, onun hemen üstümde beni izlediğini bilerek. Sesini çıkarmadı. Evet şart demedi. İstemediğini hissettim o an. Ya da neden şu ana kadar almadığımızı sorguladım.

Gözlerim hâlâ onu bulmamışken içimde kırmaya çalıştığım bir kutu vardı. Onu kırarsam altın cümle dışarıya çıkacaktı. Pandora'nın kutusu gibi. Ve o cümle, tıpkı Pandora'nın kutusundan çıkan kelimeler gibi bu odaya yayılacak sonuna kadar bizimle devam edecekti. Tüm iyilik gibi görünen kötülükler nasıl sonsuza kadar insanoğluyla yaşayacaksa benim kutumdan çıkan cümle de, anda kalmayacak bizim sonumuza kadar bizimle yaşayacaktı. İçimden geçen kuvvetli bir sezgi bunu fısıldıyordu bana.

Sesini çıkarmadı beni dinlemeye devam etti. O kutu açılacaksa ben açacaktım, bunu istiyordu. Anlık kör bir cesaret, artık ne oluyorsa olsun isyanı, bu gece için sınırları zorlama isteği ve Fetih'in vicdanımı zorlayan beli. Onu yerde yatırsam gözüme uyku girecek sanki sorgulayışı ve aniden gelen o cümle.

Pandora'nın kutusu açıldı.

"Burada uyu."

Kutunun içinden cümle özgürlüğe kavuştu, bu odadaki dünyanın sonuna kadar bizimle kalacağını bile bile ama kabullenmeden "Belin iyi olana kadar, hem koltuk da alırız."

Yüzüne bakabildim, bana nasıl bakıyor diye. Ama gözlerini görmeden onu yatağın altında buldum. Yorganı iyice sarıp sarmaladı bize. Bu anı bekliyormuş gibi!

Ben geri çekilip ona hakkı olan yeri tanımak istedim ama o mesafeyi açtırmadı "Gitme öteye." Dedi. "Sırtın açıkta kalacak. Birimizden birinin sağlam kalması lazım." yastığımı düzeltti beni de önce yatırdı ama bir türlü rahat edemedi.

"Yarın gidecek misin hastaneye?"

Başımı iki yana salladım. "Raporluyum yarın." Ona baktım. "Sen?" gerçi bir rapora ihtiyacı yoktu ama yine de muhtemelen yarın öğleden sonra uğrardı. Sadece evde geçirdiği gün neredeyse yoktu.

"Kapıyı niye kilitledim biliyor musun?" diye sordu. "Yarın açmak isteyen bir hadsiz olursa açamasın diye." Bana doğru daha çok yaklaştı, aniden kendimi onun sinesinde buldum. Fetih'in gövdesi ikidir bana büyük geliyordu. Haddinden fazla. Böyle onun kolları arasında koca bir Efsun kadar kalamıyordum.

Bu gece tıpkı önceki geceler gibi bu yatakta yalnız yatacağımı sanıyordum saatler öncesinde. Yatağın ona ait tarafı hep boştu ama odadaki varlığı sanırım hep dolu hissetiriyordu. Şimdi bu yatak doluydu ve onun bedeniydi bunu sağlayan. Odadaki değil, yataktaki varlığı. İçimdi sinsi,

uzun bir şey dolaştı. Yılan değildi bu, sinsiliği zehrinden değil yabancılığındandı.

"Ben günlerdir doğru dürüst uyumadım." Dedi açıkça. Biliyordum. O söylemese bile. Bedenimde neye ait olduğunu bilmediğim bir yenilgi hissettim beni sinesine almış olan Fetih'e doğru iyice sindim.

"Bende."

Eli saçlarıma gitti. Daha çabuk uyuyayım diye, daha rahat, daha hızlı. Şu an dünya yansa biz uyumalıydık sanki. Çünkü çok uykumuz vardı ve günlerdir uyumuyorduk. Dünyanın da buna saygı duyup bu odayı yakmaması gerekiyordu.

"Yarın hiç uyanmaya niyetim yok."

"Benimde."

Gözlerimi ağır ağır yumdum. Benim zaten uykum vardı ama onun benim gözlerim kapalıyken son söyledikleri mıh gibi aklıma kazındı. Ben uyudukça, biz uyanmadıkça beynimde döndü durdu. Rüyalarıma bile girdi. Hiç durmadan.

"Bütün gün kar yağacakmış," diye fısıldadı kulağıma. "Uyandığımızda tutmuş olur çoktan. Efsuun," diye seslendi uzatarak. Bu şekilde uzatması, bir bahar sabahı Ege'de bir sahil kasabasında; kuş cıvıltılarının uykumu açtığı bir sabahta yüzüme vuran sıcacık bir güneş ışığı gibi hissettirdi. Tebessümüm önce buna oldu, sonra benden isteğine. "Uyandığımızda ilk kez yağmış gibi davransak ya?"

💫💫💫

"OHA! BEN SANA ÖYLE Mİ FIRLATTIM?!"

"FIRLATSAYDIN!"

"AAAY! SEN NASIL BİR HAYVANSIN YA?!"

"ANNE KIZIN BANA HAYVAN DEDİ!"

"YALAN SÖYLEME!"

Ne kadar direnirsem direneyim artık uykudan eser kalmamıştı gözümde, yine de o kadar uykuya düşkündüm ki sadece bir gözümü araladım. Fetih'in iki gözünün kapalı olduğunu görsem de, yüzündeki çatık ifadeden bu gürültünün kesilmesini beklediğini fark edebiliyordum. Sabah sabah neyi paylaşamıyorlardı bilmiyorum ama birazdan ağabeylerinin gazaplarına uğrayacaklardı.

Saat kaçtı bilmiyorum ama en iki gözüm yarım yamalak uyanıp lavaboya gittiğimde akşama doğru saat altıya geliyordu. Bir iki kere Fetih'in yanımdan birkaç dakikalık ayrıldığını hatırlıyordum hayal meyal. Gidişini

ben hissediyordum ama dönüşünü kendisi hissettiriyordu. Üzerimi örtüyordu. Şekilden şekile soktuğum yastığımı düzeltiyordu. En sonda da sarıp sarmalıyordu beni.

Bağırışmaları devam etti ama Kürşat'ın sesi daha uzaktan geliyordu. Aynı katta değillerdi sanırım. Peki birbirlerine dakikalardır ne fırlatıyorlardı? Kurşunluyorlar mıydı birbirlerini? İkinci gözüm de aralandı. Fetih'in kardeşleri olmalarından mütevellit bir an buna inandım. Yoksa mümkün müydü artık birbirine yapışmış göz kapaklarımın bu hızla açılması?

"Fetih!" dedim korkuyla. "Kurşunluyorlar mı bunlar birbirlerini?"

Çok sevdiğim bir hocam vardı derdi ki altı saatin üstünde uyumak ancak aptalların işidir. Uyuduğumuz süreyi göz önünde bulundurduğumda aptallıkta doktora yaptığımız bir gerçekti. O yüzden biri on sekiz diğeri on beş yaşında olan iki kardeş için bunu dillendirmem çok normaldi. Beynim sulanmıştı.

O bağırışların arasında Zeliha'nın "KÖPEK!" diye bağırdığını duydum ve ardından Fetih'in de sesini.

"Köpek demeyi senden öğrendi!"

Ne münasebet ya?! Ben bu evde bir tek sana köpek diyorum Fetih! Zaten bir tane köpeğimiz var!

O bağırışlar daha da arttı Fetih sonunda gözlerini araladı "Dövsem hak değil mi şimdi bunları?" huysuz huysuz yüzünü ekşitirken avucunun içini gözüne bastırdı.

"Ben bir bakayım ya," diyebildim sonunda. Kendi aralarında çözsünler dedikçe olay kan çıkarmaya gidiyordu. Yatağın dışına kendimi itmek istesem de Fetih pek gönüllü olmadı. Kolunu bedenimin üstüne attı tekrar gözlerini yumdu.

"Siktir et."

Edebilirdim. Yani boşverebilirdim. Ama sesler daha da katlandı. Ve sanırım Zühre Hanım'ı da duydum. Bu işin tüm faturası Zeliha'ya kesilmeden Fetih'in kollarından kurtulup panduflarımı giydim. İlk cama yöneldim sürüne sürüne. Bıraksalar bir gün daha uyurdum bence. Uyurdum. Cama çıkana kadar uyuyacağımı sanıyordum. Tüm o rüyalarımı, Fetih'in uyumadan önceki son cümlesini, içimdeki heyecanı... Sanırırm uyuya uyuya yemiştim, yemiştim ki şimdi camımın önüne düşen ve sanırım lapa lapa diye adlandırılan karın biz uyanana kadar yağacağını unutmuştum.

Kalbim oturduğu sandalyeden ayağa kalktı, hatta öyle bir kalktı ki sandalye bile devrildi cama doğru daha çok yaklaştım.

"FETİH!" diye bağırdım tüm gücümle. Ben uyurken hafızamın silinmesi için okuyup üflenmiş miydim yoksa bu şiddette kar hiç yağmamış mıydı? Fetih'in ne dediğini duymadan yine bağırdım.

"FETİH KAR YAĞIYOR!"

Bu yağışa neden lapa lapa derdi ki insan? Çok daha zarif bir tabiri hak ediyordu. Sanki bir sürü beyaz kağıt ikiye bölünmüş gökyüzünden bırakılıyordu. Ya da kuş tüyü. Ama büyük kuşların tüyleri. Böyle değildi, yemin ederim geçen sefer böyle değildi.

"FETİH KAR YAĞIYOR!"

Ne kadar çok bağırdığımı "Tamam Efsun bağırma." diye beni uyardığında anladım. Tıpkı "Ve zıplama, niye zıplıyorsun?" diye zıpladığımı o söyleyince fark ettiğim gibi. Seke seke kapıya gittiğimde "Hayır!" diye bu kez o bağırdı.

"Hayır çıkma o halde!" onu dinlemedim değil doğru dürüst duymadım bile kendimi bir ayazın kollarına attım. Kapının önünde bir şey yoktu çatı kısmından dolayı. Neşeyle Zeliha'nın olduğu tarafa doğru koştum. Kalbim bu kış gününde, baharda göç etmiş bir kuş gibi çırpıyordu. Kalbim kanat çırpıyordu, şimdi kalbimi izlesek kanatlarını görecektim. Yemin ederim görecektiö. Bir adım atsam kara basacaktım. Tek bir adım ama ben ondan önce elimi ileri doğru uzattım başımı gökyüzüne kaldırdım. O kadar büyük bir hızla ve uyumla yağıyordu ki on saniye yetti başımı döndürmeme elimle kar tanelerini yakalamaya çalıştım. O kadar soyutlamıştım ki kendimi Zeliha'nın cephede savaşır gibi aşağı kattan biriyle kar savaşına girdiğini görmüyordum bile.

Ellerimle kar tanesi yakalamaya çalışırken arkamdan seslendi biri.

Fetih...

Urfa'ya kar yağmıştı. Fetih vardı. Urfa'ya kar ilk kez yağmıştı sanki.

"Sakın girme kara Efsun!" başımı ona çevirdim. Karın verdiği mutluluğu onda da görmek istesem de o karla aramda olan mesafeye bakıyordu.

"Bak kar yağıyor!" dedim ellerime düşen kar tanelerini ona göstermek isterken. Zaten ne olduysa o an oldu. Arkadan sırtıma çok sert bir kar topu çarptı, Fetih benim üzerime doğru gelince kaçmak için geri atmak istedim ama bir kaldırım gibi engel olan kar tabakasına takıldım. Bana nerden geldiğini anlamak için karın arkamı da dönmeye çalışırken dengemi

kaybettim. Devrilmeden önce Kürşat'ın ölümüne attığı bir kar kurşunu daha isabet etti omzuma ve yerle buluşmadan önce son bir güçle bağırdım.

Zeliha'yla Fetih var gücüyle bağırdı aynı anda. "KÜRŞAT!" bütün konakta onların sesi yankı oldu ve sessizliğe gömüldü herkes.

Karın geceliğimden sızması en fazla üç saniye sürdü "Ayy," diye bağırdım o soğuğu tümüyle vücudumun arkasında hissederken. Fetih beni kaldırmadan önce kendim kalkmaya çalıştım ama pandufumun tabanından olsa gerek hem daha çok kara gömüldüm, hem de ayaklarım da sırılsıklam oldu.

BU KAR NİYE BU KADAR ÇABUK ERİYORDU YA?!

"Ayy Fetih, ayyy dondum ayy!" kendimi kurtarmaya çalıştıkça daha çok batıyordum dibe. Kar banyosu yapmışım gibi bütün vücudum sırılsıklam oldu, Fetih beni kaldırmaya çalışmadı direkt olarak kucakladı. Tüm bunlar ne benim ne de Fetih'in suçuydu. Çünkü o çok atik davranmıştı aslında, ben de kurtarmak için kendimi çok çabalamıştım. Tüm suç saniyeler içinde eriyebilen kara aitti.

"Ayy," dişlerim birbirine çarptı "Dond..." çenem zangır zangır titredi." ...um!" Sıkıca Fetih'e tutundum. Onun ensesi kalın olduğu gibi sanırım sıcacıktı. Vicdansaızlık yaptım ve iki elini de ensesine sardım ısınsın diye.

"İKİNİZDEN BİRİNİN SESİNİ DUYARSAM ÇOK FENA OLUR!" diye bağırdı ileriye doğru. Hiç o tarafa bakmadım buz gibi olan burnumu da Fetih'in boynuna bastırdım. Zeliha'dan ses soluk çıkmadı muhtemelen beden diliyle bir şey söyledi.

"DUYDUN MU KÜRŞAT BENİ?!" ellerimi sardığım ensenin de etkisi geçti, hiç utanma arlanma hissetmeden elimi aşağılara doğru kaydırdığmda Fetih'in kasları gerildi ama bana bir şey demedi. Kürşat'tan da ses çıkmayınca Fetih odaya doğru yürüdü.

Daha önce de düşmüştüm ama hiçbirinde üstüm bu kadar ince değildi. "Ben sana bu halde çıkma demedim mi?" diye bir tur da beni haşladı. Kapıyı ayağıyla örttü beni şöminenin önündeki tekli koltuğa bıraktı. Cevap veremedim. Odanın sıcaklığı o kadar iyi hissettirdi ki ayaklarım da nasiplensin diye ikimiz de aynı anda panduflarıma yöneldik. İçi sırılsıklam olmuş panduflarıma...

💫💫💫

Açık pembe beremi başıma geçirirken saçlarımı da güzel duracağı şekilde çıkardım kenarlardan, omuzlarımın üzerine örttüm. Ellerim bordo mat rujuma yöneldi "Senin harbiden kışlık kıyafetin yok." Dedi dolabımı

kurcalarken. Ruju sürmeye başladım ona takılmadan. Hazırlanmıştım ben zaten.

"O kadar gereksiz harcamanın arasında kendine kalın bir şeyler alm-" aynadan göz göze geldiğimizde cümlesi yarım kaldı ve kilit soruyu duydum.

"Kar oyna diye çıkıyoruz, ne makyajı?" Rujumun kapağını kapatmışken parmak uçlarımda yüz seksen derece Fetih'e döndüm.

"Fotoğraf çekeceğiz ya!"

Evet Fetih'in şimdi haberi oldu bundan!

Beni bozmasını beklerken o bozuldu. Cıvıl cıvıl, bir günde eski haline dönmüş yüzüme bakmadı rujuma baktı. Baktı baktı baktı... Ne zaman bu tonlarda ruj sürsem aynı paradoksa gidiyorduk.

"Sebep?" Dedi gözlerime bakmadan. Doğruldum ellerim neşeyle iki yana açıldı yine. Ya böyle iki yana açılıyor ya da çırpmak istiyordum devamlı.

"Çünkü kar yağıyor!" Dedim dışarıyı da gösterirken. Dudaklarıma bakmayı sürdürdü. Fetih'in bu kırmızı ve tonlarına olan ilgisi bana bir şeyi hatırlatıyordu... Şeyi...hayvanı...boğayı...maalesef...

"Yani?" Dedi boş bir ifadeyle. O kadar çok baktı ki dudaklarımı birbirine bastırdım istemsizce.

Ne yapacağını, nasıl bir şeye dönüşeceğini bile bile cevap verdim ona. O kadar ki içim içime sığmıyordu. Bir su bardağına yarım litrelik su sıkıştırmak ister gibi hem de. Taşıyordu ama taştığı yerde çiçekleri suluyordu sanki.

"İşte fotoğraf çekeriz. Kahvaltı etmeye çıkıyoruz ya, kar da oynayacağız her yerde durup fotoğrafımı çekeceksin. Öyle anlaştık! Yani ben anlaştım, sen de anlaştın sayıyorum!"

Ellerimi birbirine vurdum anlaşmamıza bir işaret olsun diye.

"Sebep?"

Yok Fetih beni sinirlendiremezdi bugün. Mümkün değildi. Sabaha kadar böyle söylesin isterse. Hiç önemli değildi. Ona doğru yürüdüm seke seke.

"Çünkü kar yağıyor! Hem oynayıp hem fotoğraf çekeceğiz! İstemiyor musun?" Onun üzerinden uzanıp, onun atkılarından birini aldım boynuma sardım. Dip dibe kaldık. Bir rujuma baktı, bir gözlerime. Fetih'i bu şekilde sanırım her şey için ikna edebilirim.

"İstiyorum." Dedi.

Otuz iki diş güldüm, başımı salladım. "Hadi çıkalım o zaman!" Dedim sırtımı dönerken. Çizmelerimi giydim, eldivenlerimi taktım. "Hadi hadi

hadi!" Diye seslendim arkamda dikilmesin diye. Odadan kendimi dışarı attığımda o da peşimden gelmişti. Saat öncesine kadar ayak izlerimizle dolmuş bu yer bir saatte yine dolmuştu. Gidip üzerine tarçın döksem sütlaç gibi gözükecekti.

Daha emin adımlarla kara doğru ilerlerken eldivenlerimi çok geçmeden çıkardım. Zaten kıyafetimle uyumlu diye takmıştım. Az önceki biraz dondurucu tanışmanın ardından daha güzel bir başlangıç olsun diye kara basmadan eğildim biraz elime aldım. Ben şimdi nasıl kıyıp bu güzelliğe basacaktım? İzlemesi bile terapi gibiydi.

"Çok güzel bir dokusu var." Derken Fetih'e gösterdim elimi. Ama eridi, muhtemelen az aldığım için.

"Bana önce kar topu yapmayı öğretsene."

Kahvaltı falan umurumda değildi. Ve bu bizim kat o kadar güzel karla bezenmişti ki sanki başka yerde bu kadarını bulamayacaktım. Hissediyordum bütün Urfa dışarıdaydı ve her her ayak izi olmuştu.

"O derece?" Dedi Fetih sanırım cehaletimden dem vururken. Başımı salladım kara doğru ilerledim, attığım adımlardan sonra birkaç fotoğraf çektim hemen. Ayak izlerimi. Her şeyi o kadar çekmek istiyordum ki, kayıt altına almadığım tek bir kar tanesi bile kalmasın istiyordum. Kendimi zar zor dizginliyordum. Telefonumu montumun cebine sıkıştırırken Fetih yerden bir avuç kar aldı bana doğru geldi.

"Bir numarası yok, eline alıp sıkarak şekil ver. Bak zaten hemen kendini tutuyor. Sonra da," derken yaptığı kar topunun bana gösterdi. Onun cümlesini tamamlamasını beklemeden yere uzanmak istedim ama kar topunu çok yakın, hiç beklenmedik anda suratıma yedim.

"Sonra da böyle fırlat." Dedi Fetih sanki bu da eğitimin bir parçasıyken. Geriye doğru çekildim yüzümü atkımla silktim.

"Dur ya!" Diye sızlandım. "Başlama hemen. Ben de öğreneyim önce." Yere uzandım, çıplak elim biraz sızlasa da onun avucumu doldurdum. Diğer elimle de destek verirken top haline getirmeye çalıştım, uğraştım uğraştım, uğraştım. Benimki yuvarlaktan çok yamuk şeklini almış olsa da kar topunu beni izleyen Fetih'e kaldırıp hevesli hevesli "Oldu mu?" Diye sordum onun gizli gizli bana güldüğünü bilmeden.

Komik mi şerro?

İfadesini ciddileştirmeye, güldüğünü saklamaya çalıştı ama yakalanmıştı bir kere. Yüzsüz gibi bir de başını salladı. "Çok güze-"

Suratının ortasına şak diye attığım kar topum, en iyi şekilde temsil etti ve Fetih'in burnunda parçalandı. "Sonra da böyle fırlatıyorduk." Dedim onun gibi. Sonra yetmedi bana, biraz daha kar aldı elime. Şekline bu sefer geçer sefer ki kadar özen göstermedim, sadece tutmasını sağladım ve tekrar Fetih'e fırlattım. Bu kez göğsüne çarptı, yeteri kadar yüksekten atamadım.

Hâlâ mı gülüyordu bu? "Hadi kahvaltıya." Dedi bana doğru yürürken. Sesinde bile alay vardı. Tekrar eğildim yere bu sefer iki avucumla aldım, onu birleştirmesi daha zor oldu bir kısmı yere döküldü hatta. Elimde avucumda kalanı tehdit eder gibi havalandırdım.

"Bak gülme!" Dedim tehditvari bir sesle. Bu seferki diğerinin iki katı kadar olmuştu.

"İndir onu." Dedi üzerime üzerime gelirken. Geriye doğru yürüyor ama elimdekini de bırakmıyordum. Ara ara kara takılıyor düşme tehlikesi anlatıyordum.

"Bak gülme atarım!" O durunca ben de durdum. Bir havadakine bir bana bakarken, yağan kar siyah kabanına tutunuyor ve benim dikkatimi dağıtıyordu. O kadar alaycıldı ki kartopuma bakışı... Elimden atıp daha güzelini yapmak istiyordum ama bir kez havalanmıştı işte o el. Gözleri arkamda bir yere takıldı, sonra dudakları u şeklini aldı. Normalde kanmazdım da buna, boşluğuma denk geldi işte arkamı döndüm, arkamda bir şey olmadığını görüp önümü döneyim derken suratıma böyle ipiri ağzımın içine bile giren bir kar kurşunu yedim. Ağzımdan çıkan ses bile boğucu çıkmıştı. Yine de elimdekini ona fırlattım.

"Kaçak dövüşme Fetih!" Dedim burnumun içine bile yüzüme yediğim karı çekerken. Yere uzandık ikimizde yarışır gibi. O kısa zamanda aldığı karı sert bir cisim haline getirip bana fırlatıyordu ama ben ona yetişebilmek için karı aldığım gibi ona fırlatmaya çalışıyordum kar ona ulaşmadan havada dağılıyordu.

Çok çabaladım, yemin ederim çok çabaladım. Direndim. Karı sıkarak ona atmaya çalıştım ama olmadı yapamadım... Yenildiğimi kabul etmedikçe o daha da sert oynadı. Onun attıkları benim kafamda sarsıntı yaratıyor, benim attıklarım ancak kabanını süslüyordu.

"Ay dur!" Diye bağırdım en sonunda. O kadar aralıksız atıyordu ki nefes almayı unutuyordum. Durmadı, duramadı. Ondan kaçayım dedim ayağım takıldı yeri boyladım ama yine durmadı. Nefes alamıyordum, bir de kara yüz üstü düştüm.

ALLAH'IM SONUM BÖYLE Mİ OLACAKTI?! KARDA BOĞULAN İLK İNSAN MI OLACAKTIM? TARİH BENİM ADIMI BÖYLE Mİ YAZACAKTI?

"Ne oldu?" Dedi beni tek eliyle sırt üstü konuma getirip. Suratıma yine fırlattı kar topu. "DUR!"

Yine fırlattı.

"Artistlik yapıyordun az önce?" Ellerini yakalamaya çalıştım ama yok imkansızdı. Elini kara daldırıp yüzüme fırlatıyordu. Belki yapmamam gereken, belki yapmasam daha iyi olacak şeyi yaptım iki elimle kar avuçlayıp yüzüne, içine, kafasına, kulaklarına fırlatmaya başladım. O kadar hırçınca hareket etmesem belki gözüne ve kazağının içinden vücuduna sızdıramazdım. Arada işe yarıyordu, bu çirkef tarafım.

Fetih önce küfür etti neredeyse üzerimdeyken, sonra gözünü silmeye çalıştı ama omuzlarından var gücümle ittim. Bütün görüşü kapanmış olacak ki kurtulabildim ondan bu sefer gerçekten seke seke, yürüyemedim çünkü. Sakatlanmıştım, ölmemem mucizeydi. Dizlerinin üzerinde kalırken o doğruluğu vakit ellerimi kaldırdım korkuyla "Dur, dur, dur!" Kaçacak delik arıyordum.

"Çıkarsaydın gözümü!"

Geliyordu, intikamıyla hem de. "TAMAM DUR!" dedim avuçladığı karla bana doğru yürüyen Fetih'e ellerimi kaldırmışken. "Dur tamam bana izin ver. Benim hiç kartopum yok!" Çok çaresizdim, yüzüm gözüm ellerim donmuştu. Çöm sefil haldeydim. "Dur ben hazırlayayım biraz, sonra saldıralım! Ben kar alamadan yerden sen beş kere fırlatıyorsun! Beş dakika ver bana." Ellerim teslim olmuşum gibi havadayken kaçmak için tetikteydim dediğimi yapmazsa kaçacaktım. Nefes nefeseydim, dilim damağım kurumuştu.

"Otuz yaşındayım ilk kez böyle bir teklif duyuyorum anasını satayım!" Omuzlarımı kaldırıp indirdim. Soluklarım bir türlü düzene girmiyordu. Kalbim çok hızlı atıyordu, çarpıntısını kulaklarımda hissediyordum.

"Ne yapayım?" Dedim öylece. Başka türlü savaşamazdım ben bu adamla. "Sen de hazırla! Beş dakika sadece, vallahi bak!"

Abartılı tepkilerin adamı Fetih Karadere, nam-ı diğer Efsun'un şerrosu kar topunu kendi alnında parçaladı.

"İyi hadi, süren başladı." Dedi beni telaşa iterken. Koşa koşa, köşeye çekildim sırtımı Fetih'e sırtımı döndüm. Ne kadar hazırladığımı görmesin diye. Var gücümle sıkarken acele ediyordum. Beş dakika neydi ki? Hemen

geçerdi. Fetih'in sessizliğinin beni korkutmayacağ kadar mühimmat hazırlamaya dalmıştım. Burnumu çektim.

"Fetih," diye seslendim arkama doğru. Dizlerimi kırmış yer sofrasına oturmayı henüz bilmeyen bir çocuk gibi iki yana açmış öyle oturmuştum yere.

"Efendim." Dedi rahat bir sesle.

"Ben sana üç tane atayım sen bana bir tane at olur mu?"

Benim üç tanem onun bir tanesine denkti. Eşitlik olsun diye söylemiştim ama o öyle anlamadı.

"Sebep? Annen güzel mi senin?"

Sanırırm adımı sorsa bu kadar kendimden emin olarak cevap vermezdim. Benim cevabım yirmi beş yıl önce de yirmi beş yıl sonra da değişmezdi ama Fetih benimle beraber, birbirimizden habersiz, aynı anda konuştu.

"Muhakkak!"

"Evet!"

Bu ayazın ortasında, güneş gökyüzünü yarsa tepemize dikilse, tam başımıza vursa bu kadar ısıtamazdı beni. Ellerim durdu, önce kaşlarım havalandı, sonra güneş benim yüzümü yardı dudaklarım iki yana doğru genişledi. Şimdiye kadar hiç benim güzelliğimden dem vurmamış Fetih annem için öyle güzel bir nokta atışı yaptı ki bu sanırım kulağıma gelen en anlamlı şeylerden biriydi. İstemsizce, sanki biri bana seslenmiş gibi gökyüzüne baktım. Annem ansızın iltifat almayı çok severdi, en az ettiği kadar. Ve öyle anlarda yüzü bahar bahçe olurdu. Saatlerce gülümserdi. Saatlerce. Tanısın, tanımasın... Ansızın kurulan her güzel cümle annemin yüzünde güller açtırırdı.

Gökyüzüne baktım, uçan bir kuşa takıldı gözüm. Beyaz bir kuştu. Tekti. Tek başına uçuyordu. Belki dikkatimi çekmezdi başka bir anda olsak ama şu an koca gökyüzünün güzelliğinin önüne geçmişti. Tüm güzelliklerin başkenti gibi. Tüm güzelliklerin. Uçtu gitti tepemizden. Gözlerim niye sulandı bilemedim o an. Anlayamadım da. Kuş uçtu gitti. Kalbimin bir kapakçığı Fetih elinde bir demet gülle geldiğinde kapanmıştı. İçeride bir gül yaprağı da kalmıştı üstelik. İkinci kapakçık da kapandı, bu kez üstümüzden geçip giden kuş girdi o kapıdan içeri. Öyle kapandı. Gül yaprağına komşu oldu. Dudaklarım sahile açılmış bir gemi gibiydi. Gemi dönmek istemiyor, gülümsemem solmak bilmiyordu. Gözlerim yaşarsa bile. Burnumu çektim hemen, gözlerimi sildim hızlıca. Kuş sanırım gül yaprağından daha ağır

geldi, yerimden kalkamadım konuşamadım sindirmeyi bekledim. Ta ki Fetih konuşana kadar.

"Hazır mısın doldu süren?" Tekrar sildim gözlerimi, ağırlaştırılmış kalbimle ayaklandım, cebimden telefonumu çıkardım.

"Video da çekelim!" Dedim ona dönmeden. Birkaç adımda bir duruyor, göğsümü zorlayan kalbime dinlenmesi için fırsat veriyordum. Ağırlığı kaldırmıyordu değil, sadece sindimesi gerekiyordu biraz. İzin veriyordum ki sindirsin.

Telefonu uygun bir yere koydum. Bu an ölümsüzleşsin istiyordum. Bir şeyler kayıt altına alınsın, videonun içeriğinden bağımsız ileride izlediğimde o anı hatırlayayım istiyordum.

"Hazır mısın Fetih?" Dedim ona bakmadan

"Ben hazırım." Dedi rahat bir tavırla. Videoyu başlattım, geri geri giderken vlog çekiyormuş gibi başladım.

"Evet bugün Fetih'le kar topu oynayacağız!" Dedim neşeyle. Muhimmatımdan aldığım bir kar topunu kameraya kaldırdım, gülümsedim. "Ben hazırım!" Çok güzel bir anı olacaktı bu video. Hem benim de kar toplarım vardı. Karşılıklı atacaktık. Çok güzel bir video olacaktı.

"Sen Fetih?!" Dedim gülümseyerek ona döndüm, hayır dönemedim tam olarak. Fetih'i göremedim. Kurşuna tutulan insanlar, kurşun onlara saplanmadan önce görebilir miydi onu? Ben gördüm. Kocaman, benim iki kafamın birleşiminden büyük bir kar devinin, top denemezdi buna, üstüme doğru uçtuğunu gördüm iki saniyelik de olsa. O görüntü gözlerime düştü, oradan gerekli adımları aşıp beynime ulaşmadan yüzüme çarptı ve ben tır çarpmış gibi uçtum. Ama uçtum, çığlık sesim konağa değil bana fırlatan çığa gömüldü. Yeri boyladım. Benim güzel bir hatıra olur diye açtığım video benim katilimi hapise tıkacak bir delile dönüştü ve şahitlerden biri de girdi videoya.

"ABİ NE YAPIYORSUN?" Diye haykırdı Zeliha. Ben daha yediğim darbenin etkisinden çıkamadan yerde iki seksen yatıyordum. Bütün algıladım durdu bir an Zeliha bir taraftan Fetih'e bir şeyler fırlatırken diğer taraftan bana doğru koşuyordu.

"Efsun abla iyi misin?!"

Otuz ikide vurulmuş, otuz altıda ölmüştüm.

Cennete de kar yağıyor muydu? Her yer bembeyazdı. Yoksa burası cehennemin en soğuk yer miydi? Ama Zeliha'nın burada işi neydi? Bu da demekti ki cennete de kar yağıyordu. Benim önümde kendini yere bıraktı

Zeliha.
"Bir şey olmuş!" Diye bağırdı.

"Efsun!" Diye katilimin sesini duydum. Hazırladığım mühimmatların arasına yıkılmıştım. Hareket edemiyordum. "Hassiktir Efsun!" Öylece gökyüzüne bakıyordum. Kalbim daha yüküne alınmadan göçüp gidecektim galiba o kuş gibi.

Fetih'in varlığını Zeliha'nın "Uzak dur!" Diye bağırmasıyla anladım ama yüzüme bir anda soğuk bir el dokundu. Ölecek birine göre haddinden fazla çevremi analiz ediyordum. Mesela Zeliha benim hazırladığım kar toplarını ardı ardına öfkeyle Fetih'in kafasına geçirmeye başladı.

"Ya sen bu cüssenle nasıl bu kadar acımasız oynarsın?! Orantısız güç bu!"

Yanağıma baskı yaptı Fetih. Ne Zeliha'nın kafasında dağıttığı kar toplarına takılıyor ne de dediklerine.

"Efsun korkutma beni."

Şeytan diyordu ki ölü taklidi yap. Yap ölü taklidi, ben kalkana kadar korkudan o ölümden dönsün diye ama yanımda benden tepki almadıkça deliren Zeliha'ya kıyamadım. Ama ona yardım etmem gerekiyordu. Elim gizlice ve bitkince kar toplarından birine gitti ve hiç beklemeden Fetih'in ağzına soktum. Yapmaya çalıştım en azından. Sonrası savaştı zaten. Fetih'e öyle büyük bir hırsla saldırdık ki, korkudan eli ayağı tutulan Fetih'i üzerimden atmak için çabalamadım bile. Zeliha'nın yardımıyla kalktım hemen. Eteklerime taş doldurur gibi karı toplayıp Fetih'e fırlatıyordum. Zeliha'ya o kadar delicesine Fetih'e yüklendik ki artık beyaz bir kabanı vardı. Başta tepki bile veremedi. Kendine geldiği yerdeyse bana doğru yükseldi.

"Ulan ödüm koptu!" Eliyle ona gelen karı engellemeye çalıştı ama olmuyordu. En az benim kadar çaresiz kaldı. Geriye doğru sendeleyerek kaçmaya çalıştı. Ben kaçmaya çalışıyor sandım ya da çünkü o köşede duran muhtemelen karı aşağı atmak için kullanılacak kovaya yöneldi. Kovayı aldı, az önceki olaydan ders almadığını belli ederek kar doldurdu ve üzerime doğru yürüdü.

"ÖDÜM KOPTU ÖDÜM!"

Zeliha bir tarafa ben başka bir tarafa koşarken Fetih beni seçti ve karı kovayla üzerime fırlatmaya başladı.

KOVAYLA KAR ATMAYA BAŞLADI ÜZERİME!

Fetih'le kar oynamıyorduk, Fetih beni gömmeye çalışıyordu.

Zaferim kısa sürdü çünkü artık çığlık çığlığa Fetih'ten kaçıyor, o kime aşık attığımı göstermek için doldurup doldurup boşalttığı kovayla beni kovalıyordu ve ikimiz de delicesine bağırıyorduk!

💫💫💫

Kışın hava çabuk kararıyor, genzi çok fena yakıyordu bu kömür kokusu. Yine de güzel mevsimdi vesselam. Ellerim çok çatlıyor, burnum çok üşüyor, ayaklarım hep donuyordu ama olsun yine de güzeldi.

Fetih'ten gizlemek icin saatlerdir montumun içine gizlediğim şeyden ötürü bulaşamıyordum da ona. Düşer diye.

"Barıştık barıştık." Dedi yine, düşmemem için kolunun altına almıştı beni. Ve her bu cümleyi kurduğunda cevap vermiyordum.

"Sana söylüyorum. Bana bak bana, bak bir bana." Sabah birbirimizi yediğimiz kattaydık artık.

"Aman görünce yine heveslenip beni öldürmeye kalkma!" Dedim kovayı işaret edip. Sonra kolunun altından çıkıp yürüdüm tin tin ileri doğru.

"Ya kızım," dedi sabahtan beri değişmeyen açıklamayla. "Sen oynayalım dedin ben mi dedim?" Yüzüm ona dönükken omuzlarımı kaldırıp indirdim.

"Hadi oradan ya," derken önüme geçmesini bekledim ama o sadece bana vardı. Dibime geldi ve o kutsal soruyu sordu.

"Küs müsün?"

Gülesim geldi o öyle sorunca. Affetmiştim. Bugün bir sürü fotoğraf çekmişti. Çoğu istediğim gibi değildi ama olsundu artık. Yüz tanenin onunu beğenmiştim. Bana göstermese de kendi telefonunda da vardı artık fotoğraflarımız. Ben kendi telefonumu uzatınca söyleniyor ama kendisi aniden kendi telefonundan çekiyordu. Deli miydi neydi.

"Hayır değilim. Ama yarım saat sonra çalışma odasına gelir misin?" Diye sordum içimde, cebimdeki elimle sıkıca tuttuğum şeyi düşünürken. "Seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Bu cümle kurulursa gerilirdi zaten. Tıpkı Fetih gibi. "Bir şey mi oldu?" Dediğim hoşuna gitmemişti.

"Gel sen," dedim odayı işaret ederken. "Bir şey konuşacağım seninle." Dedim. O da sorgulamadı daha fazla. Gergin bir şekilde yanımdan ayrıldı biraz bekledikten sonra. Gitti, bende hızlı hızlı her şeyi hazırlamak için çalışma odasına gittim.

Yarım saat belki de verebileceğim en iyi zamanlamaydı. Çünkü ucu ucuna yetişti hazırlıklarımız. Yarım saat öncesine kadar soğuk bir ambiyansı olan oda şimdi dört bir yandan yanan tütsüleriyle mis gibi

kokuyor, tütsü kokusuyla karışmasın diye kokusuz seçtiğim mumlarla aydınlanıyordu. İşle ilgili bütün her şeyi kaldırmıştım. Sakindi ortalık. Dağınık degildi. Masada iki tane dumanı tüten kupa vardı ve içlerinde bol tarçınlı salep. Her şeyin yerini birkaç kez değiştirmiştim. İçime en güzeli sinsin diye.

Kendi odası da olsa tıklatıldı önce kapı "Gel gel." Dedim hemen. İçeriye gergince girdi ama yüzü asıl mumları görünce asıldı. Çok arada kalmıştım yakıp yakmamak konusunda ama bu ortam mumsuz olmazdı ki. Hem mum bizim travmamız olmamalıydı. Çok severdim çünkü mumları ve bazı anlarda yakmayı çok isterdim. Tıpkı şu an gibi.

Hayırdır?" dedi. Nereye baksa mum görmeye başladı sonra. "Şaka mı bu?" damarına basmışım gibi sakinlikten sıyrıldı. "Ben de diyorum ne yapıyor bu kadın odada. Mum mu yaktın Efsun?" en yakınındakini söndürmek için hamlede bulunduğunda telaşla üzerine yürüdüm.

"Hayır hayır Fetih söndürme." elini basacaktı yanan ateşi, tutuverdim hemen. "Söndürme."

"Sebep? Hayır ben mumu icat edene bile sövüyorum her bulduğum fırsatta sen bütün çalışma alanıma mum yakmışsın." elinden çekiştire çekiştire oturmamız için karşılıklı koyduğum sandalyelerin yanına kadar yürüttüm. Tütsülerden yayılan amber kokusu çok yakışmıştı Fetih'in çalışma odasına. Bence hep bundan yakmalıydı. Hatta ben almalıydım o da yakmalıydı.

"Lütfen söndürme." diyebildim sadece. Çünkü ona manıklı bir sebep sunamazdım sadece rica edebilirdim. Omuzlarından tuttum otursun diye baskı uyguladım aşağıya doğru. "Hadi otur."

Biraz naz niyaz yaptı, çevredeki mumlarla kavga etmek istedi, sataşır gibi baktı ama sonunda oturdu. Hemen karşısına da ben. Karşısı da değildi gerçi, sandaleyeler yan yana ama yüzlerimi karşılıklıydı. Yani bedenlerimiz çok yakındı.

Kupayı ona uzattım. "Salep yaptım bize."

"Ayin mi yapacağız Efsun?"

AY BEN ANNEN MİYİM FETİH?! Demek istedim de diyemedim sadece kıkır kıkır güldüm.

Daha da ileri gittim, arka fona hiç kulak yormayan, dikkat dağıtmayan sevdiğim bir piyano parçası açtım. Beni hayretle izliyor, çözümlemeye çalışıyordu. Salebimden bir yudum aldım, gülümsedim ona.

"İyi misin?"

"Büyü yapacak gibisin bana?"

YA BEN ANNEN MİYİM FETİH?!

Tatlı tatlı gülümsemeye devam ettim. "O kolaya kaçmak olurdu, ben değer verdiğim şeyler için çabalamayı severim."

Bir itiraf düştü dudaklarımdan ama Fetih bunu anlayamayacak kadar olayı çözmeye odaklanmıştı.

"Uzatmadan konuya gireyim değil mi?"

Başını salladı hızlı hızlı. Gözlerindeki şüphe... Büyü yapacağımı sanıyordu galiba gerçekten de.

"Sana ofise geldiğim gece bir şeylerden bahsettim hatırlıyor musun Fetih?" sandalyemi biraz daha yaklaştırdım ona. Göz kontağı kurmak için eğildim biraz. Okuduğum makalelerde bu geçiyordu. Bedensel yakınlık ve göz temasının etkisi çok büyüktü.

"Senin eline kanın ne kadar yakışmadığını söylem-"

Konuyu buraya getirmeme tahammül bile edemedi kalkmaya girişti direkt ama ellerinden birini iki elimin arasına hapsettim.

"Efsun aştık sanıyordum ben o saçmalığı artık. Bir haftamızı verdik yetmedi mi? Gidiyorum ben." izin vermedim kalkmasına daha çok yaklaştım ona.

"Fetih lütfen. Mesele o değil zaten. Sadece beni dinlesen olmaz mı? Lütfen," dedim ısrarcı bir tonda. "Sadece biraz dinle. Lütfen." elini o kada sıkıca tutuyordum ki, elini elimden çekmezdi biliyordum. Kimse kolay kolay bu şekildeonu tutan bir eli tutmazdı. Kalkmadı gitmedi ama beni de dinlemiyor gibi yapmayı da unutmadı. Ellerimize baktı ama yüzüme bakmadı.

"İçimde biraz olsun senden yana umut olmasa, elini tutmazdım ama var. Var ve tutmak istiyorum." iki elimin arasına aldığım ele yaptığım muamele sesimdeki şefkatle çok uyumluydu.

"En güzel çiçeğin bile dikenleri varken kimsenin kimseden muhteşemi beklemeye hakkı yok. Benim senden yok, senin benden yok. Muhteşemi değil belki ama ben senden bir şey isteyeceğim. Bil ki muhteşem biri olman için değil, daha güzel bir adam olman için. Güzel ol diye değil daha güzel ol diye. Niyeyse bu hakkı kendimde görüyorum. Haddine değil dersen kalkar giderim ve bir daha bu curreti göstermem. Ama eğer varsa hakkım dediklerimi düşün taşın Fetih."

Bir an bana baktı ama tam olarak dikkatini çekmedim devam ettim hiç aralık vermedim.

"Hatrı sayılır bir zamandır tanıyoruz birbirimizi. Bir yol var beraber yürüyoruz. O yolda güzel şeyler olduğu kadar kötü şeyler de oluyor ama hiçbir şey senin öfkenin sebep oldukları kadar üzmüyor beni." yutkundum derin bir nefes aldım. "Sana daha çok başında demiştim ki tedavi olmalısın. Bunu bir ayıplama olarak asla düşünme. Bu bir doktor tavsiyesiydi sana. Şu ilacı kullandan hiçbir farkı yoktu. Hala yok. Ama o zamandan bu zamana kadar çok şey değişti. Mesela o zamanki Efsun Fetih'e o kadar yabancıydı ki onu sadece bitmek tükenmek bilmeyen öfkesiyle tanımlıyordu. Fetih'ten bahsedecek olsun, sadece aklına bunlar geliyordu. Yüzünü ekşitip konuyu değiştiriyordu. Şimdi düşünüyorum Fetih ayları devirmişiz, bazı şeyler hala aynı ama bazı şeyler çok değişmiş."

Son cümlem bana bakmasına sebep oldu. Merak etti. Aynı kalan şeyleri de değişenleri de.

"Mesela Efsun'un hala yüzü ekşiyor Fetih'in öfkesiyle ilgili bir an düşündüğünde." Fetih ve Efsun. Sanki biz değilmişiz gibi. Bize dışarıdan baksın istiyordum. "Ama artık kızgın değil sadece. En büyük değişiklik burada. Kabullenemiyor mesela, asla yakıştıramıyor, konduramıyor ve çok üzülüyor. Sana yemin ederim ki çok üzülüyor. Çünkü Efsun kendine daha çok başından bir söz vermişti. Fetih kedilerin başını okşayacak günün birinde."

Omuzlarım düştü yutkundum tekrardan ama bu kez Fetih de yutkundu. "Sonra Fetih'in kafasındakı yeri çok değişti. Eskiden o böyle bir adam diyordu. Yakıştırıyordu ama artık böyle değil. Fetih'i çok güzel şeylere yakıştırıyor artık. Bir kedinin başını okşarken, bir köpeğe mama verirken, bir kız çocuğunun saçlarını örerken... Çünkü Fetih kötü yönleriyle beraber çok güzel yönlerini de gösterdi ona. İnandırdı. O kadar inandırdı ki konduramıyor artık kötü şeyleri. Ölümüne birini nasıl dövebilir, o kanı eline nasıl kolayca yakıştırabilir diye kendini yiyip bitiriyor. O kadar konduramıyor ki Fetih, dili ne diyeceğini şaşırıyor. Kırıp döküyor. Sana o gece içine yara olacak bir soru sordum hatırlıyor musun?"

Parmak uçlarıyla elime tutundu başını salladı. Bana bakışından tekrar dillendirmemi istemeyeşini görüyordum.

"Belki şu an ki Fetih için bu bir hakaret, çok çirkin çok ağır itham bu. Tamam kabul, kabul ama sonraki Fetih? Hiç korkmuyor musun Fetih? Bu elinin altında olan öfke bir gün seni elinin altına alacak diye. Bu Fetih'e güveniyorum ben, sen de güveniyorsun kabul. Tamam bu haklı bir güven ama peki ilerideki Fetih için ne söyleyebiliriz?"

Başını hafifçe sağa yatırdı, yapma dercesine. Buna imkan vermemi istemiyordu. "Fetih bugün eşini öldüren bir adam seneler önce o kadını çok seviyordu yüksek ihtimalle biliyor musun? Eşinden şiddet gören hiçbir kadın, evlenirken böyle bir adamdı demez. Kim evlenir onu döveceğini bile bile bir adamla? Hiçkimse. Belki o an için onun için en güzel adamla evlendi. En doğru. Hiçbir çocuk doğuştan kötü doğmadığı gibi neredeyse hiçbir kadın da bir canavarla evlenmiyor. Zaman, zamanında düzeltilmeyen bazı davranışlar büyüyor çığ oluyor Fetih. Bugün önemsenmeyen şey yarın çığ oluyor."

Gözlerini yumdu "Efsun ben sana kıyamam ki." diye çok açık bir itirafta bulundu. Ellerimden birini aldı dudaklarına götürdü ardı ardına öptü. Ona daha çok yaklaştım, önce saçlarına gitti elim. Okşadım, sonra sakallarına indi o el.

"Öfkem hiçbir zaman sana olmaz ki öylesine. Korkma. Sana yalvarırım korkma. Ben sana ne olursa olsun kıyamam ki."

Diğer elimi bırakıp yüzünde olan elimi kavradı.

"Yapma," diye direttim. "Senelerdir bize anlattıkları bir pembe dünya var. Bütün çocukları, gençleri etkiledikleri, hayal dünyalarını süsledikleri. Adam bir kişiye kıyamaz sadece. Herkesi yıkar döker parçalar hatta öldürür o kadına gelince melek kesilir. Herkese el kaldırır, ben kadına el kaldırmam diye ahkam keser. İnsandan bahsetmez, kadına vurmam der kendini aklar paklar. Yok Fetih, yok. Yemin ederim yok. Şiddete meyili varsa ve çığrından çıkıyorsa bu, eninde sonunda herkese uygular. Ya psikolojik ya da fiziksel. Herkes birbirini kandırıyor. Biz kadınların tek hatası erkeklerin bize kıyamamasını allayıp pullamamız. Bu çok kötü bir şey. Ne eyleyeyim ben herkese el kaldıran adamın yanağımı okşayan elini? Gerçekler bunlar değil Fetih. Yemin ederim ki değil. Hepsi hayal dünyasından çıkan ipsiz sapsız uydurmalar. Kanlar içindeki ellerini yıkayıp gelip saçlarımı okşasan ben nasıl mutlu olurum? Tamam bana kıyama," dedim sakalları avucumun içine batıyor yine de teması kesmiyordum. Eli elimin üzerindeydi.

"Bu yine çok güzel bir şey olur. Biri sana bir şeyi beşinciyi söyleyerek yaptırsın benim ilk söyleyeşim yetsin. Asla yemem dediğini ben yaptım diye ye mesela. Hasta olduğumda üzerime titre. Bana bu şekilde kıyma. İnsan bir insana kıymayacaksa bu şekilde kıymasın. Şiddet zaten olmaması gereken bir şey. Şiddet göstermeyince kıyamamak olur mu hiç? Böyle bir güzelleme mi olur Fetih? Böyle çirkin bir şey nasıl aklanır paklanır, nasıl böyle edebiyatı yapılır, süslü cümlelerle anlatılır? Yapma. Lütfen. Biz

şimdiki Fetih'e güveniyoruz ama ya ileride o öfke denen zehir seni alırsa avucunun içine? Ben istemiyorum Fetih. Zeliha'nın Kürşat'ın böyle bir problemi olan ağabeyi olsun istemiyorum. Annenin babanın böyle bir oğlu olsun istemiyorum." gözlerim parlıyordu hissediyordum.Sıcacıktı elleri öylece beni dinliyordu.

"Fetih," dedim gülümseyerek. "Tut ki bu bir yolculuk ve biz aynı otobüsteyiz. Yan yana oturmuşuz. Tut ki yol arkadaşıyız. Ben yol arkadaşımın da böyle bir adam olmasını istemiyorum. Tedaviyse tedavi, özveriyse özveri, çabaysa çaba, savaşsa savaş. Sen öfkene değil, öfken bize yenilsin istiyorum ben. Çok mu şey istiyorum?"

Gözlerinin içine içine baktım. Şimdi söyleyecekti. Haddim olup olmadığını şimdi söyleyecekti.

"Yoldaşım mısın?" diye sordu önce. Tebessüm ettim başımı salladım.

"Yol arkadaşınım."

Biz Fetih'le aynı yoldaydık, bunu bu gece daha iyi anlıyordum. Bunu bu gece daha iyi kanıtlıyordu.

"İstemiyorsun." dedi başını sallayarak. "Çok şey istemiyorsun." içime bir ferahlama geldi onunla olan temasımı kesmeden doğruldum başını bana kaldırdı iki elimin arasına aldım.

"Teşekkür ederim." dedim minnetle. Beni bu gece eli boş da gönderebilirdi biliyordum. Ona doğru eğildim bu kez ben öptüm alnından sonra şakağından. Hemen ardından masanın çekmecesine yöneldim tam da o sıra gözüm takvime takıldı. Bir an tutuşacak gibi oldum telaşla.

Fetih'in doğum gününe çok az kalmıştı.

Yine de sakinliğimi korudum çekmeceden gizleyeceğim diye bir güzel çırpındığım beyaz gülü aldım elime.

"Çiçek genelde erkek tarafından alınır kadına verilir diye bir yargı var, ne düşünüyorsun?" dedim elimdekiyle ona dönerken. Gözleri küçüldü emin olmak ister gibi elime baktı.

"Yani," diye geveledi. "Katıldığım bir yargı." demesin mi... Kıkırdadım, ona yaklaştım tekrardan. Odadan ayrılıp deli gibi Fetih'in doğum günü için ne yapacağım diye benim timi devreye sokmadan önce konuştum.

"Yanlış şeye katılıyorsun o zaman. Görünce aklıma sen geldin. İşin doğrusu aldığın güller. Dedim ki; asabi adam Fetih'in yanına da en çok neşeli mi neşeli Efsun, siyahın yanına da en çok beyaz yakışır. Al."

Soru kutucuğunu koyuyorum bir saate Instagram hesabımıza.

Instagram: serceyioldurmekofficial

Bir sonraki bölüm Fetih'in doğum günü var:)))Şerro elimizde büyüdü evet:)))

Son olarak daima;

HERKESE MERMİ SİZE ÇİÇEK🌸

18 ŞUBAT 1990|ÖZEL BÖLÜM

18 Şubat 2010

Fetih Karadere'nin gözü önünde akıp giden yoldan saate kaydı, yolun bir an önce bitmesini ama dakikaların geçmemesini istiyordu. Bu mümkün değildi, fizik kurallarına da uygun değildi ama istiyordu. Gaza daha çok bastı, aracın hızını arttırdı. Annesi bilse bu kadar hız yaptığını yüksek ihtimal ayılıp bayılırdı. Çok yüksek ihtimal.

Yine de bu engel değildi. Fetih'in tek bir odağı vardı. Zeliha onu bekliyor, o gelmeyene kadar uyumayacağını söylüyordu. Yemek yediğinden bile şüpheliydi. Fetih her ne kadar bastırarak yemesi gerektiğini söylese de. İnat etmiş olabilirdi. Burnunun direği sızladı genç adamın. Zeliha'nın ismi bile bunun için yeterdi. Zeliha'yı düşünmek onu andan koparmış, içinde öpmeden dinmeyecek özlemle dikkati dağılmış dakika öncesine kadar pür dikkat dinlediği çocuğu unutmuştu. Ta ki dikkatini çeken sese kadar.

"Sen ağlıyor musun?" Kaşları çatıldı, telefona baktı bir an. Yeni mi fark etmişti yoksa zaten yeni mi ağlamaya başlamıştı?

"Fetih abi," dedi Emir. Sorusunu es geçti. "Ben yarın gideceğim. Derdin neyse bana açık açık söyl-"

"Git de kafanı kırayım." Yine boyundan işlere kalkışacağını belli ettiği an araya girdi Fetih. Bunu açık açık söylemek istese de yapmadı. Dayak yerdi Emir. Aklından geçeni yaparsa bir güzel dayak yerdi. Fetih bunu farkındaydı. Tekin tipler değildi. Emir de biliyordu ama zoruna gidiyordu. Çok zoruna gidiyordu. Dayak yiyeceğini bile bile gidip soracaktı. Onun akşama kadar uğraştığı ahşap bankı neden ikidir kırıyorlardı soracaktı. Annesi içindi o bank. Annesi uzun süre ayakta kalamazdı, bahçeye bank şarttı.

Ses seda çıkmadı Emir'den. Fetih vazgeçtiğini belli etsin diye bekledi ama ses seda çıkmadı. Emir Fetih'i çiğnemezdi. Fetih onun ağabeyiydi. Annesi doğursa yine o kadar severdi Fetih'i, Emir. Bundan sebep ya ne tamam diyebildi ne de hayır diye diretebildi.

"Emir sana söylüyorum," diye diklendi Fetih. Emir onlardan tek bir darbe yerse Fetih bu işi insanlıkla asla halletmezdi. Tek bir sille bile yeterdi. Kimse Emir'e vuramazdı. Fetih varken kimse buna yeltenemezdi.

"Ama abi," dedi Emir, sesinin titreyişi Fetih'in ona kızmasının önüne geçti. Daha dik konuşsa Fetih epey yükselecekti ama şu an neredeyse hüngür hüngür ağladığını hissedebiliyordu.

"Oğlum tamam." Sesindeki tek baskın şey güvendi. "Tamam halledeceğim. Bunların götüne yılan kaçmış, çıkarmaya leylek arıyorlar. Halledeceğim ben. Keseceğim hesabını. Duydun mu beni? Sakın ola ki bir şey yapma."

Bir kez daha ses çıkarmasa Emir, Fetih'in sabrının sonu olduğunu farkındaydı. Zorla ama inanarak, istemeden ama güvenerek "Tamam abi," dedi çaresizce. Sonra durdu durdu, daha on iki yaşında bir çocuk olduğunu kanıtlarcasına konuştu.

"Ben yenisini yapayım mı Fetih abi?"

O pes etmeyiş döndü dolaştı, Fetih'in içine oturdu. Kurduğu basit cümlelerin bile Fetih'te tesiri olan iki insan vardı. Bazen her şeyiyle basit olan bir cümle bile kurmuş olsalar bu Fetih'i duraksatırdı.

Biri Zeliha'ydı. Diğeri Emir.

Fetih derin bir nefes aldı "Yap aslanım." Aldığı nefesi verdirmedi cümlenin devamı. "Annen nasıl?" Gariptir o iki insan belki bambaşka şekillerde, bambaşka konumlarda ve bambaşka konularda da olsa annesinden yaralıydı. Belki de Fetih'i bu duraksatıyordu.

"Düne göre daha iyi."

Fetih girdiği sokakta arabayı sağa çekti, emniyet kemerini açtı. "Yarın daha da iyi olacak." Dedi. Bu bir temenniydi işin aslı. Bir dua. Bir istek. Ses seda çıkmadı iki taraftan da Fetih araçtan indi. "Var mı istediğin bir şey?" Fetih'in gözleri bagaja kaydı ama bir an zor geldi oradakileri çıkarmak ve yerinde kaldı.

"Can sağlığın abi." Dedi tıpkı Fetih gibi. Fetih'in gülümsediğini bilmedi belki. Ona benzemeye çalışıyordu zaman zaman, onu taklit ettiği oluyordu. Onun cümlelerini kullanıyordu. Özeniyordu. Özenirdi tabi. İnsan abisine özenmeyecekse kime özenecekti? Küfür skalası gelişmişti mesela. Onun kadar olmasın ağırlığı olan cümleler kuruyordu. Yanından ayrıldığı insanı seviyorsa Allah'a emanet diyordu mesela artık. Çünkü Fetih ona böyle söylediği taktirde ölmeden

muhakkak onu bir kez daha göreceğini söylemişti. Bir isteği sorulursa can sağlığı diyordu artık Fetih gibi.

"Eyvallah, hadi Allah'a emanet. Arayacağım seni." Dedi Fetih son kez. Aynı şekilde karşılık aldı ve telefonu kapattı. Başını iki yana salladı eve doğru daha fazla zaman kaybetmeden ilerledi. Açılan kapıdan içeri girdiği an onu bir boşluğun karşılayacağını düşünse de bütün ailenin bu soğukta onu beklediğini fark etti.

Gözü direkt bir kişiye takıldı. Yedi yaşında olmasına rağmen yaşıtlarından oldukça küçük, yediden çok dört beş yaşında gibi duran kız kardeşine. Küçücük boyu, on dokuz kilosu vardı. Fetih en son gördüğünde on dokuz artık on sekiz. Kıvırcık saçları dağılmıştı. Kimse Fetih kadar o saçlara özen göstermiyordu. Elindeki küçük pastaya bakıyordu o an dikkatle. Her an düşmesinden korkuyordu zira rüzgar bazen çok sert esiyordu. Elleri çok küçük bileği çok güçsüzdü.

7 bitti 8 oldu dedi kendi içinde. Fetih evden gittiğinden beri Zeliha gözünde daha yavaş büyüyordu. Yedisini yeni doldurdu diyordu, sekizinden gün alıyor diyordu ama bir yaş büyütmüyordu. 8 bitince de 9'a aynı şeyi yapacaktı. Zeliha büyümesin istiyordu. Çünkü bedeni tam büyütmüyordu.

Yine de Fetih'i ilk fark eden Kürşat oldu. "Abi!" Diye bağırdı. Bağırmasa Fetih onu fark etmezdi. Zeliha başını pastadan kaldırdı Fetih'le göz göze geldi ama küçük kardeşi ondan daha hızlı davrandı. Fetih ona ışık hızında varan Kürşat'ı kucakladı, küçük çocuğun poposuna vurdu kucağındayken.

"Sıpa." Dedi tek tek yanaklarından öperken. Boyu maşallah Zeliha kadardı, kilosu daha fazla. Kıvırcık saçları önüne dökülmüş kollarını ağabeyine sarmıştı, bir şeyler söyledi ama Fetih'in telaşlı sesi bastırdı küçük çocuğun sesini.

"Zeliha koşma!" Dese de Zeliha açılmış ama kimsenin bağlamadığı bağcıklarını umursamadan Fetih'e doğru koştu. Öyle ki pasta biraz sarsıldı. Fetih çocuklarına inat sakince yürüyen annesine doğru bıraktı Kürşat'ı hemen, düşecek diye kalbini ayaklandıran Zeliha'nın önünde diz çöktü. Kızmak istedi bir an ama Zeliha pastayı ne ara yere bıraktı da Fetih'e sarıldı kimse takip edemedi. Bu kadar hızlı olmasa kızacaktı ama olmadı. Yelkenleri suya gömüldü, ona sarılan ince bedeni kavradı. Kaç dakika birbirini öptüler bilinmez. Fetih tek tek parmaklarından öptü, bilmem kaç kez yüzünden, saçlarından. Fetih'e konan buselerin

de haddi hesabı yoktu. Özlem tamamen dinmedi ama biraz azaldı, Fetih hem onu hem de pastasını aldı beraber doğruldular yerden. Zeliha aldı pasta tabağını elinden Fetih çıkardığı çakmakla ve Zeliha'nın da rüzgarı engelleyen çabasıyla yaktı mumu. Sonra rüzgarın gazabına uğramadan alev parmağıyla söndürdü. Zeliha en az üflemiş gibi bir coşkuyla güldü. "İYİ Kİ DOĞDUN, İYI Kİ DOĞDUN, İYİ Kİ DOĞDUN!" diye bağırdı coşkuyla. Fetih yanağını uzattı. Aldı busesini, sonra diğerini uzattı.

"Şimdi iyi ki doğdum bak."

Görüş alanına giren annesine baktı. Kürşat ve Zeliha'dan bir türlü kendisine sıra gelmeyen Zühre Karadere oğluyla göz göze geldiği an gözlerinin dolduğunu fark etti. Pek tabi Fetih de.

"Yapma anne, yapma şunu." Diye söylendi bıkkınca, Zeliha kucağındayken annesine yürüdü. Bir eli annesinin yüzünü buldu, eğildi öptü annesini. "Yemin ederim geldiğime pişman ediyorsun beni."

Zühre Karadere'nin özlemden bükülmüş bedeni, oğluna sokuldu. Öptü, kokladı, saçlarını sevdi, birkaç damla gözyaşını oğlunun tenine bıraktı. "Sana kolay bana kolay değil." Dedi küçük bir oğlan çocuğunu sever gibi yirmi yaşındaki genci seviyordu. "Kaç gündür gözüm kapıda senin haberin var mı?"

"O senin saflığın."

Zühre, oğlunun koluna vurdu ama yine de ayrılmadı. Fetih de geri çekilmedi. "İyi ki doğurdum seni." Dedi her doğum gününde olduğu gibi. "İyi ki doğurdum da benim oğlum oldun." Durmadan bu cümleleri tekrar ederken Zeliha'yla bakıştılar bir an ama uzun sürmedi bu. Fetih böyle anlarda en çok Zeliha'ya bakmazdı.

"Babam nerde?" Derken sonunda dayanamayıp geri de çekildi. Yoksa annesinin bu sevgi şelalesi son bulmazdı.

"Yolda geliyor. Elli kere dedim ki Fetih geliyor, erken çık."

"Akıllı adam, dinlememiş seni."

Annesinin söylediklerine kulak asmadı, Kürşat'ın başını okşadı. "Uyku vakti geldi ikisinin de. Zeliha'yı uyutup geleceğim."

Ayrıldılar yanlarından. Fetih kardeşini öpe öpe odasına çıkardı. Önce güzel bir duş aldırdı, sonra pijamalarını giydirdi. Zeliha Fetih'in pastasını dizlerine koymuş yerken ağabeyi arkasından saçlarını tarıyordu. Olabildiğince yavaş. Kıvırcık saçları vardı taranması bile çok zordu. Bir şeyler alıp saçını yumuşatmak istiyordu ama gönlü razı

değildi. Bilmediği kimyasalı sürmek sinmiyordu içine. *Bu işlerden anlayan biri şart* diye geçirdi içinden. *Bu tarz şeyleri adı gibi bilen biri şart. Benim elimden gelmiyor.*

"Abiii," dedi uzatarak Zeliha. "Sen niye sevmiyorsun kek?" İşine gelse de hepsini kendisinin yemesi yine de sormak istiyordu. Bir türlü anlamıyordu. Nasıl sevmezdi bir insan?

"Sen niye ıspanak sevmiyorsan o yüzden."

Zeliha omuz silkti. Aynı şey değildi ki? "Ama ıspanağın tadı hiç güzel değil ki?"

Fetih öne doğru uzattı yüzünü, yanağından ısırdı öperek. "Çok biliyorsun sen."

Cevap vermedi Zeliha başta. Fetih saçlarını taramaya devam etti. Ama yine de bu sessizlik pek uzun sürmedi.

"Peki hiçbir zaman sevmeyecek misin?"

Dünyanın en güzel şeyiydi ona göre. Sevmeliydi. Çok sevmeliydi. Çok çok sevmeliydi. Fetih cıkladı.

"Hiç sevmeyeceğim."

Omuz silkti Zeliha, canına minnetti onun. Kendisi yerdi onun hakkını da. O pastasını yedi uslu uslu, Fetih taradığı saçları kuruttu. Sonra yatağa taşıdı kardeşini kendisi de yanına kıvrıldı. Dip dibeyken yüzleri kardeşinin yüzüne baktı, doya doya. Baktıkça ne kadar çok özlediğini hissediyordu.

"Çok özledim seni." Yanağını sevdi biraz. Saçlarını. Yüzünü. Zeliha gülümsedi "Ben daha çok." Fetih'in çoğu zaman olduğu gibi üzerine çıktı, kollarını geniş gövdesine sardı, başını göğsüne bıraktı.

"Götüreyim mi seni yanımda?" Sanırım bu yüzüncü teklifiydi Zeliha'ya. Bir kere bile evet demiş olsa bu özlem olmazdı.

"Beraber yaşarız. Sadece sen ve ben. Olmaz mı Zeliha?"

Üzerindeki küçük bedenin nasıl toparlandığını hissetti Fetih. Sonuç yüz küsür seferdir değişmedi. "Annemi özlerim ki ben." Fetih'in tavanda olan bakışları durgunlaştı, göğsü sıkıntıyla kabardı.

""Annem de beni özler. Özlemez mi?"

Tavanda gezinen bir çift göz yumuldu. Fetih sessiz kalmak istedi. Bu soruya cevap vermemek, kardeşine yalan söylememek ama o kıyamayan tarafı ağır bastı. "Özler." Dedi kısık sesle. "Ama gelir gideriz, o da gelir. Olmaz mı Zeliha?"

Fetih bilmiyordu, Zeliha her gün ne yiyor içiyor bilmiyordu. Bağcığını bağladı mı biri bilmiyordu. Saçlarını tarayabildi mi bilmiyordu. İki sene olmuştu, hala ilk günkü endişesi üzerindeydi. Tıpkı ısrarı gibi. Ama kardeşinin huysuzlaşan tavırlarını hemen fark etti. Gerek ondan uzaklaşmaya çalışan bedeni, gerek çıkardığı sesler.

"Tamam," dedi Fetih hemen. Bunun ilerisine gittiği taktirde ağlayacağını biliyordu. "Tamam bir şey demedim tamam." Üzerine yüklediği gerginliği almak için saçlarını okşadı dakikalarca küçük kızın. Zeliha o kadar sessizleşti ki Fetih küskünlük girdi sandı araya. Yine de konuşmadı bu gece uzatmak istemedi. Yarın elbet alırdı gönlünü. O kadar sustular ki Fetih uyudu sandı ama Zeliha ansızın konuştu.

"Abiii," dedi uzatarak. "Sen evlenecek misin?"

Fetih akıl sır erdiremiyordu. Nereden aklına geliyordu, nereden buluyordu bu soruları bilmiyordu. Gülecek gibi oldu.

"Nerden çıkardın bunu?"

Zeliha hayıflandı. Hiç hoşuna gitmiyordu bu. Dün de gitmemişti bugün de gitmiyordu. Yüzünü düşürdü, hayıflandı. Ağabeyi keşke hiç evlenmeseydi. Ne gerek vardı ki? Kendisi vardı işte. Yetmez miydi? Başka birine ne gerek varsa, diye düşündü. Ona göre evlenmemeliydi.

"Annem halama dedi ki okul bitince evlenir herhalde."

Fetih'in devrilen gözlerine keyifsiz bakışları eklendi. Bu kadın hiç normal değildi, hiç.

"Rüyasında görür." Dedi kendi kendine. Zeliha ses çıkarmadan surat asmaya devam etti. Ne gerek vardı ki? Evet evet evlenmemeliydi. Ölene kadar beraber yaşarlardı. Ne gerek vardı ki? Hem ondan çok kimse sevmezdi ki ağabeyini.

"Abiii," dedi yine ve yeniden. "Ya beni sevmezse evleneceğin kişi?"

O yüzden evlenme, diye devam etti içinden. Fetih'in o dalgın bakışları dikkatli bir hale geldi. Kardeşinin yüzünü kendine kaldırdı. "O nasıl laf öyle?" Diye sordu. "Seni sevmeyeni ben nasıl seveyim?"

Mümkün değildi bu. Her şey mümkündü bu değildi. Fetih'in iyice keyfi kaçtı. Annesi mi bu ihtimali sokmuştu aklına?

"Bir daha sakın düşünme bunu. Ben seni sevmeyeni ölsem sevmem."

Kız çocuğu başını sallayabildi ancak. Bir şey söylemedi. Ne söylese kızacaktı sanki. Diyemedi. *Annemi seviyorsun ya abi!* Diyemedi. Bu cümlenin ne kadar ağır olduğunu bilmedi kendi içinde kurdu, kendi

içinde büyüttü. Başını salladı sadece, sonra başını geri koyup gözlerini yumdu.

Çatık kaşlarla tavanı izlerken içine düşen sıkıntıyı def etmeye çalıştı. İçinden geçirdiği cümleler uçtu gitti ondan, belki o bu dileğini bir daha hatırlamadı. Ama konduğu yer geleceğiydi. Fetih Karadere bu gece inanmasa da bir dilek diledi. Ama inansa da yine aynı şeyi dilerdi. Canı gönülden.

"Sahiden gerçekse bu dilek meselesi; bugün doğum günüm. Zeliha'yı benden çok seven mümkün değil, bu muhakkak. Benim sevgime denk olan da mucize. Gelip bulmaz beni. Ama Zeliha'yı o kadar sevsin ki, yokluğumu hissettirmesin, eksiğimi tamamlasın. Mümkünse Zeliha'yı beni sevdiğinden daha çok sevsin. Bana duyduğu sevgiden şüphe edeyim ama Zeliha'dan emin olayım. Aksiyle benim gönlüm bir an bile denk düşmesin. Yolumuz bile kesişmesin."

🕊

Sebep nedir bilinmez, ne zaman senin geçmişini düşünsem bir yerde bir noktada hep ama hep fark etmeden Efsun'u diliyorsun. O kadar canı gönülden ki bunlar, sanki dilememiş olsan ben de hiç yazmamış olacağım. Biraz asabisin, sinirli bir yapın da var. Kabul. Ama ben ve Efsun bir yerde hep pamuk gibi tanımlayacağız seni. Birden fazla statün var hayatında ama en özeli babalığın oldu. Daha kendin çocukken kardeşine baba oldun. Benim kafamın içinde en güzel baba ne kadar geçerse geçsin hep sen olacaksın. Zeliha'yı en çok sen sevdin, Efsun'u en çok sen anladın. Senden başkası ne bu kadar severdi ne de anlardı. Ve Fetih, son olarak;
Doğru hissediyorsun, 'kime kızayım nazım senden başka kime geçer' cümlesini sanki Efsun yazdı. Evet senin için. Ve bu sefer gerçekten son olarak;
İyi ki doğdun şerro, iyi ki!

XXXVII- "ALATURKA"

Uzun yoldan geldim. O yüzden geciktim. Yazım hataları olabilir. Mazur görün.

Keyifle okuyun!

İnstagram; serceyioldurmekofficial

Beyaz çikolata.

Tekler gibi, burnumdan iki kere daha ardı ardına kokladım. Telefondan başımı kaldırıp bakmıyordum kapıdan girene ama gelen kokuyu da merakla ve istemsizce ayırt etmeye çalışıyordum. Tekrar kokladım.

Evet evet beyaz çikolataydı galiba. Fetih'in bana ilerlediğini biliyordum evet ama vardığını burnumu iki parmağının arasına aldığında fark ettim. Ona bakmadan parmaklarından kurtulmaya çalışsam da "Koklama kedi gibi." diye söylenerek sonunda kendine baktırdı. Çok önemli bir iş üzerindeydim ama ben ya.

Fetih'in uzattığı bardağı aldım elinde kalan bardağa da diktim gözlerimi. "Kendine ne hazırladın?" derken onu da bana yaklaştırdı.

"Kokla kokla," alay ediyordu. "Utanma."

Bardağın içinde çay olduğuna emin olmasam utanmaz koklardım kesin. Günlerdir akşamları kahve içmiyordu. Erken uyuyordu. Ne zamanki ben yatağa giriyordum, daha yorganı çekmeden üzerime pıtı pıtı biri bana yürüyordu. Pıtı pıtı. Sırtı da pek iyileşmemişti zaten. O yüzden masa üzerinde ekstra mesai harcamıyordu. Pıtı pıtı gelip giriyordu yatağa. Benden önce de uyanmıyordu. Hele ben izinliysem vay haline! Ya da ben nöbetten çıkıp geldiğim sabahlar mutlaka yatakta oluyordu.

Adamın içinden otuz yıllık uykucu çıkmıştı.

Uykucu1453.

Sanırım birkaç kez onun bardağına bakmaktan alıkoyamadığımdan kendimi bardağı dudaklarıma uzattı. "Al iç bir yudum rahatla." dedi büyük bir açıksözlülükle. Arada oluyordu bana, aynı şeyden bile yiyip içsek onunkinin tadını merak ediyordum. Son dönemde, özellikle bol sancılı o bir

haftadan sonra, artmıştı bu durum. Ve öyle bir artmıştı ki fark etmişti Fetih. Kızmıyordu, etmiyordu tadına bakmama izin veriyordu. Tıpkı şu anki gibi.

Dumanı tüten taze çaydan bir yudum aldım, bana hazırladığı beyaz çikolayı onun dudaklarına uzattım. Başta bir isteksiz davransa da içirdim. Ardından ben de aldım bir yudum. Beyaz çikolatanın o tadı, Fetih'in dakikalardır aşağıda kalmasının en büyük nedeniydi. O kadar güzel olmuştu ki Fetih'in beni izlediğini bile bile gözlerim istemsizce kapandı, omuzlarım düştü.

"Çok güzel olmuş bu." dedim daha fazla kıvranmadan. Gözlerim yavaş yavaş açılırken hemen biraz daha içtim. "Cidden çok güzel. Ne koydun içine?"

Dibimde, benim yüzümün her bir zerresini izleyen Fetih'e baktım. O kadar dikkatli dikkatli bakıyordu ki bir an utandım. Bu hissettiğimi anlamış gibi çapkın çapkın bakındı etrafa, en çok da telefonuma. Böyle çayından bir yudum falan aldı, gözlerini falan kıstı... Türlü türlü şovlara girişti ve en sonunda cevap verdi.

"Meslek sırrı."

Ekşittiğim yüzümle hiç çekinmeden burnuna vurdum. O mu hep burnuma sataşacaktı? "Bak bak, mimar oldu aşçı. Meslek sırrıymış!"

Hiç umursamadı beni elimden aldı telefonumu. "Seçtin mi bir şeyler?" elimden aldığı telefonla önce o geriye yaslandı, ardından ben. İkimizin de sırtı yatak başlığına dayalıyken yanağımı koluna yasladım ve boşta kalmış ellerimi birbirine çırptım.

"Seçtim!"

Seçtim seçtim ama asla onun sevebileceği şeyler değildi. Neyse ki ben giyecektim. O yüzden neşem eksilmemişti. Hatrı sayılır tutarda olan sepetime bastı. En üstteki şalları, bereleri, atkıları, eldivenleri geçti direkt ve onu ilgilendiren kısma geldi. Beni aşağı inmeden önce 'bak deli gibi kar yağıyor, hava daha çok böyle soğuk olacak ona göre seç' diye tembihlediği kısma geçtik ve dakika bir gol bir denecek ilk tepkiyi aldım ilk parçamdan.

"Bak," dedi abartılı bir sesle. "Bak, bak!"

Polat Alemdar halinden Haluk haline yine çok hızlı bir geçiş yaptı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve konuştum. "Yalnız bu tepki bana biraz abartılı geldi."

Seçtiğim kazağa enine boyuna baktı iyice. "Bak bunu sahiden soruyorum," dedi işaret parmağını telefona sallarken. "Kadınların göbeğinden üşümeme gibi bir durumu mu var? Var da sadece tasarımcılar

ve kadınlar mı biliyor? Harbi soruyorum bak. Yoksa uzun kollu boğazlı bir kazağı kısa yapmazlar. Mantıksız bir üçlem bu. Bir insan evladı bağazını bile kapatıyorsa demek ki hava çok soğuk, hâl böyleyken neden göbeğini açar ki? Boğaz üşürken göbek üşümüyor mu?"

Bu serzenişine mantıklı bir cevap vermek için düşündüm, çok düşündüm. Bu kadınları ve tasarımcıları açıklamak için mühim bir durumdu. Herkesi temsil ediyordum. Bu üçlemin aslında çok mantıklı olduğunu, dışarıdan göründüğü kadar absürt olmadığını anlatmam gerekiyordu.

"Şöyle açıklayayım." dedim ciddi bir tonda, çikolatamdan bir yudum falan aldım hatta. "Şimdi göbek üşüyor ya," dedim göbek kısmını gösterip. "Ama o kazakla çok şık olduğumuz için içimiz ısınıyor. O denge kuruluyor yani. Kısa kazak denmiyor aslında bunlara içten ısıtmalı deniyor. Burası yazmamış. Yoksa içten ısıtmalı bu kazaklar."

Satıcılar, tasarımcılar benim bu açıklamamı duysa satışa 'içten ısıtmalı' diye sunarlardı ama girişimcilikten hiçbir şey anlamayan Fetih gözlerini yumdu ve mırıldandı.

"Fesupanallah."

Sonra hiç utanmadı kaldırdı başını tövbe falan etti. Abartılı tepkilerin aranan yüzü Fetih Karadere, nam-ı diğer Efsun'un şerrosu yine yaptı yapacağını.

"Yok bu internetten olacak iş değil. Biz ilk fırsatta sana gidip, benim kontrolümde kışlık alıyoruz. Ama gerçekten kışlık. Hani harbiden kışlık."

Telefonumu elinden çekip aldım "İyi benim canıma minnet, alışveriş yapmak benim için büyük zevk. Bunlarla beraber bir sürü yeni kıyafetim olur."

Banka kartımı kalkıp almaya üşendiğimden şimdilik çıktım uygulamadan. Sonradan alırdım. Hem farklı şeyler de alırdım o zaman.

"Alacak mısın onları da?" dedi işime karışmaya devam edip. "Yok yok sana bu evin tüm faturalarını kilitleyeceğim. Belki o zaman abuk subuk şeyler almazsın." kolundan çektim yanağımı.

"Kazancı dolar üzerinden olan bir adam için haddinden fazla cimrisin."

"Kazancı Türk lirası üzerinden olan bir kadın için haddinden fazla gereksiz harcaman var. Ayrıca bütün kazancını bağış yap şu kadar gözükmez gözümde. En azından odada gereksiz şeyler yer kaplamaz." dilimi çıkara çıkara ondan uzaklaştım ve tütsü yakmak için çekmeceme yöneldim.

"Hadi hadi kalk git ışığı kapat telefon feneriyle idare ederiz. Kombiyi de kapat nefesimizle ısınırız."

Limonlu tütsüyü tutuşturmaya çalışırken arkamdan bana laf yetiştimeye devam etti.

"Tabi duydun faturaları sana ödeteceğimi."

Lafı gediğine oturttuğunu hissetsemde renk değiştirmedim başka teldehn çalmaya devam ettim. "Beyaz çikolata da pahalı. İçin gitmiştir yaparken masrafı düşünüp. Bir daha zorlama kendini kakaoyla su karıştırıp getir."

"Göbeği açık boğazlı kazakmış. Ulan hangi beyinsizin aklına geldi Allah bilir. Kapitalizmin kölesi olmuşsunuz kızım siz. Satın almanız için üretilmesi yeterli."

Tütsü dumanını bize gelecek şekilde ayarlamaya çalışıyordum. "Bak dikkatini çekerim suyla karıştır diyorum. Sütle de değil. Süt pahalı malum, şimdi onun için de ayrı bir gider için. Hiç gerek yok. Doğru söyle bunu da Bim'in sütüyle mi yaptın?"

İçinde tütsü kayığını da Fetih'in üzerinden uzanıp doğru yere yerleştirmeye çalıştım. "Kozmetik sektörü almış sizi avucunun içine, görünen o ki giyim sektörü de öyle. Yazık size, yazık."

Yerleştirdikten sonra kendi tarafıma döndüm hemen, dağınık kalmasın diye çıkardığım tütsüleri düzgünce yerine koydum. Fetih'in benim tarafımda bıraktığı ajandasını da aldım, tekrardan onun tarafına doğru uzanıp çekmecesine yerleştirdim.

"Ajandanı buraya koydum bak." dedim çekmeceyi işaret edip. Başını sallamakla yetindiği an o çayını içerken ben de beyaz çikolatamı aldım. Biraz soğumuş olmasından ötürü hızlı hızlı içtim. Neredeyse Fetih'le aynı anda onun teefon ekranına baka baka bitirdik. O çay bardağını gece lambasının yanına koymayı tercih etse de ben bırakmadım "Ver mutfağa götüreyim." diye elimi uzattım. Ortalıkta kalmasaydı. Ama Fetih benim elimden aldı, kendi bardağının yanına koydu.

"Boşver," dedi umursamaz bir tavırla. Omuzlarını arkaya doğru gerdi, yüzünü ekşitti hafifçe. Ben yine beline ağrı girdi sansam da "Efsun," dedi ağrılı bir sesle. "Başım çatlıyor benim ya."

Gözlerini ovuşturuyordu, o yüzden görmüyordu beni. O yüzden de böyle rahat rahat yüzümde dolanan mimiklerim. Kaşlarım havalandı, elmacık kemiklerim belirginleşecek şekilde imalı imalı gülümsedim. Böyle yaylana yaylana, acıdan kıvranıyormuş gibi başını yatağa bıraktı. Konumunu aldı.

"Ben o zaman Ahmet Hocayı arıyorum." Derken durdurulacağımı bile bile yataktan kalmaya yeltendim ve beklediğim oldu. Bileğimden tuttu, ondan uzaklaştığım mesafeyi fazlasıyla kapattı.

"Ahmet kim ya?" Dedi hâlâ tam olarak düzeltmediği yüzüyle. Yüzüne yüzüne vurma isteğiyle doldum doldum taştım.

Tam bir şerro.

"Nöroloji uzmanı." Sahte bir endişeyle Fetih'in yanağına dokundum. "Merak etme çok iyi bir hekim. Bu baş ağrıların hiç hayra alamet değil. Konuşayım ben bir. Nöbetçi zaten bu gece."

Bileğimi çekiştirsem de bırakmadı. "İstemem ben Ahmet Mehmet! Var benim doktorum!"

Bir de ağla şerro. Ağla ya!

"Olmaz öyle Fetih. Alternatif tıp diye diye geçiştiriyoruz resmen. Bir baktıralım." Sinir olacağını bile bile bileğimi yine çektim. Ama bu kez daha inatçı davrandı, beni de tamamen yatağa çekti.

"Tedaviden kaçıyorsun!" Verdiği tepkide o kadar ciddiydi ki, patlamalı bir kahkahayla katıla katıla gülmek ve bunu bozmak istedim. Ama tam tersi bunu devam ettirmeye devam ettim.

"Saçmalama! Olması gerekeni yapıyorum. Her gün baş ağrısı mı olur Fetih?'

"Sana ne kızım?" Diye aniden azarlandım. "Ağrıyan baş memnun, ağrıyı çeken memnun. Sana ne oluyor?"

Ne dediğini farkında olmadığı, hiddetle söylediği her bir anından belli olurken kalakaldık ikimizde. Böyle baktık durduk birbirimize. Dudaklarımı istemsizce birbirine bastırdım yanaklarımın içini içini dişledim. Kelimelerin meteorolojiyle muhakkak ilgisi vardı. Yoksa böyle tıpkı insanın içini buz tutturan cümleler olduğu gibi böyle tatlı bir sıcaklık yayan cümleler de olur muydu? Vardı vardı, muhakkak vardı. Vardı, tıpkı içimde son dönemde çiçek bahçelerinin olması gibi. Ne zaman böyle sıcak bir rüzgar esse yasemin kokusu alıyordum son dönemde. Bu nasıl mümkün oluyordu bilmiyordum, hayatımda ilk kez yaşıyordum bunu ama ne ben ne de buldunuğumuz ortam yaseminden hiçbir iz taşımasa da alıyordum o kokuyu. İçimde yasemin bahçesi vardı sanki. Kokusunu hissettiğime göre büyümüşlerdi. Ne zaman ekildiklerinden, ne zaman kokusunu alacağım kadar büyüdüklerinden habersizdim.

Fetih'in ağzından kaçırdığı memnuniyetle gözlerini kaçırmak istediğini her halinden belliydi. Fetih'in bünyesi bağımlılığa çok açıktı. Bir şeye

alışması için tek sefer kullanması yetiyordu. Onun bir kere yüzünün her yerinden öpmüştüm. Kendimi kaybettiğim bir andı ama onun algıları o anı hep isteyecek kadar açıktı. Bağımlılık gibi. İçtiği sigara gibi hem de. Ve bu kötülüğü bana da bulaştırmaya çalışıyordu. Her gün her gün başı ağrıyordu. Ben de her şeyi her gün her gün yaparsam bir yerden sonra ben de alışacaktım. Olmazdı ki canım böyle!

"Çok mu ağrıyor?" Diye sordum. Bana yine yağmur altında kalmış yavru köpek gibi bakıyordu. Kapıma geliyordu, gözümün içine bakıyordu. Nasıl açmayabilirdim ben kapıyı?

"Dünden fazla."

Dün de, dünden önceki günden fazlaydı. Her gün katlanarak artıyordu. Uzun kirpiklerini de kırpıştırdı. "Ya Fetih," dedim içli içli. Elim saçlarına gitti, okşadım yumuşak saçlarını. "Çok kötü çok," dedi gözlerini yumarken. "Yok böyle bir ağrı." Başını yastığa bıraktı, "İlgilen sen bir Efsun." İlgi manyağı olduğunu iyice belli ediyordu. "Akşama kadar millete sağlık hizmeti, biraz da biz faydalanalım."

Onun gözleri yumuluyken bu kez ben tepesindeydim. Elim saçında bir süre öyle izledim. Hasta olmuyordu, hasta olmamış hali buydu gerçi. Bebek gibiydi. Bebek gibi ilgileneyim istiyordu. Geçmiş usul usul sızdı bana ulaştı. Sırtına dikiş attığım zaman geldi aklıma. Ona demiştim ki 'bir mutlusun, kanında mı vardı negatif enerji?'

O an hiç anlam verememiştim. Hiç hem de. Çok mantıksızdı yüzündeki ifade o zaman için. Ama artık tanıyordum. Tanıyor bir de çok haşır neşirdim. Her gün kendisiyle karşı karşıya geliyordum.

İki elim yüzünü buldu. Ellerim yüzüne tam gelmiyordu belki ama güzel duruyordu. Dudaklarım tam alnına yaklaşmıştı ki bir telefon sesi girdi araya. Geri çekildim, bardakların yanına konmuş ve çaldıkça titreşen telefona baktım.

"Fetih telefonun çalıyor." Dedim gözüm telefonla onun arasında giderken. İstifini hiç bozmadan eli telefona gitti.

"Bu bizi hiç alakadar etmez."

Tekte bakmadan meşgule attı aramayı. "Devam et sen." Dedi odaklanmışken. Fetih'i tam da şu an her şeye ikna edebilirdim. O an düşündüm neye ikna etsem diye. Niyeyse aklıma ilk gelen şey Emir'in maaşına zam yaptırmak oldu. Aniden aklıma geldi. Adamın böyle bir talebi var mıydı bilmiyorum ama fazla paraya kim hayır derdi ki? Fetih'in derdini de çekiyordu zaten. Ben dördüncü kez öpmeden yüzünü ikna olurdu zaten.

Evet çok mantıklıydı. Tam önce öpecekken o telefon yine çaldı. Bu kez Fetih de gözlerini açtı.

"Kim bu hadsiz?" Diye çıkıştı telefona doğru. "Meşgule attım neyin ısrarı bu?"

İkimiz de aynı anda ekrana baktık.

İrem arıyor.

EVET HADSİZ! KİM BU HADSİZ?!

Fetih tekrar meşgule atmak yerine açtı. "Çok önemli bir şey yoksa sonra İrem."

Dedi en başta. Fetih'e değil telefona bakıyordum artık. O kadar telefona bakıyordum ve o telefonun kazanacağına o kadar emindim ki "Sebep?" Diye soran Fetih'e takılmadım bile.

Bizim meslekteki aciliyeti anlardım. Candı sonuçta ama bir mimarın nasıl bir aciliyeti olabilirdi ki? Fetih oflayarak beni aşıp doğruldu ansızın. Neydi yani, yaptıkları apartman mı yıkılmıştı?

"Elinize yüzünüze bulaştırdınız kısaca."

O kalkana kadar gideceğine ikna olmadım. Ama ne zamanki yatakla tüm bağını kopardı, yüzümdeki hayal kırıklığının önüne geçemedim.

Bana döndü elini havalandırdı hafifçe. 'Geliyorum' dedi dudaklarını kıpırdatarak. Tepki vermedim. Sadece telefondakine bir şeyler söyleyerek odadan ayrılışını izledim. Kendimi sebepsiz dımdızlak kalmış gibi hissettim o an. Yatağa boylu boyunca yattım, tavanı izlerken boş boş ellerimi karnımın üzerinde birleştirmiştim. Telefonum titreşti, keyifsizce, uğraşacak bir şey bulmak için uzandım telefona. Emir ve Zeliha'yla; Fetih'in doğum günü için açtığım ve Emir'in ilk bir iki gün olmaktan fazlasıyla rahatsız olduğu ve her mesajını diken üstünde attığı, sonrasındaysa yavaş yavaş açıldığı gruba tıkladım.

Zeliha;

Girdin mi Türkiye sınırları içine?

Emir;

Havaalanındayım

Saatlerce süren yolculuğun sonunda, şükür ki artık gelebilmişti. İstemsizce derin bir nefes verdim. Bir an İtalya yolları kapandı sanacaktım.

Zeliha;

Oh iyi şükür

Artık sorabilirim

Emir abiii

Bana İtalya'dan hediye aldın mı?

Emir;

Aldım da niye bunu sormak için Türkiye sınırlarına girmemi bekledin?

Zeliha;

Eğer ben söylediğimde almamış olsaydın, geri gidip alırdın. Bu da gönülden gelmiş bir hediye olmazdı

Dur sen yazmadan ben yazayım

Evet çok ince ve ayrıntılı düşünüyorum

Elimde değil....

O kadar hızlı ve ardı ardına yazıyorlardı ki yetişemmiyordum. Bir yerden sohbete girmeye çalışsam da ben yazamadan onlar devam ediyordu.
Emir Zeliha'nın ilk mesajını alıntıladı.

Emir;

Unutmam mümkün değildi

Üçüncü mesajını da alıntıladı.

Emir;

:)

Hızlı hızlı girdim araya. Çünkü ikisi günlerdir bir konuşmaya başlayınca hiç ama hiç durmuyordu.

Hoş geldin Emirr

Biraz daha gelmesen İtalya'yı basmaya geliyordum:)))

Sonunda kurtuldun o lanet ülkeden

Yüzüme bakan bu son mesajı yazarken kusacağımı sanırdı. İçimdeki öyle böyle bir öfke değildi.

Aç kalmışsındır oralarda yarın gel de sana bir şeyler hazırlayayım

Neyi meşhurdu bu İtalyanların yarasa çorbası mı?

Zeliha'nın yazdığını bekledim. Yani keşke beklemeseydim, abisi kılıklı İtalya seviciydi.

Zeliha;

İtalya'da nasıl aç kalmış olabilir Efsun abla??? Koskoca İtalya mutfağı

Neyi koskocaydı ya? Bizim ülkede öğrenci yemeği diye tanımlanan makarnaya döktükleri iki farklı sos mu onları koca yapıyordu? Yok ya ben yapmayacaktım bunlara kurşun kek falan. Makarnaya ketçap döküp verecektim.

Emir;

Kaldım, kalmaz olur muyum?

Sana da söyledim ya Zeliha her gün açım burada diye, unuttun mu? Bir geleyim de Efsun yengemin yaptıklarından yiyeyim diye.

Çenem dikleşti başımı salladım *yaaa* dercesine. Makarna makarna nereye kadar yenirdi zaten? Bir makarnaları var diye saçma sapan algılar vardı. Ama Zeliha bu gece pot kırmaya yemin etmişti. Bunun başka açıklaması yoktu.

Zeliha;

Hayır demedin öyle bir şey?

Dememiş miydi? Hayır demişti mutlaka. Aç kalmıştı adam o kadar mutlaka söylemişti. Bir süre Emir cevap versin diye bekledim. Yaklaşık bir dakika sonra Zeliha yine yazmaya başladı. Sanırım bu kez en sevdiği İtalyan yemeğini yazacaktı.

Zeliha;

Aaaaaa

Söyledi söylediiii

Şimdi hatırladım, kilo vermiş hatta. O kadar aç kalmış

Tuttuğum nefesimi verdim. Nasıl olmuştu bilmem ama ben, Emir ve Fetih'in yüzü aynı anda kaşık kadar kalmıştı. Gönül birliğiydi galiba bu.

Ya Emir seni oralara tutsak yapanlar utansın

Söyle ne hazırlasın yengen sana söyle

Ne çekiyor canın söyle

Ama Fetih utanır mıydı? Sanmıyordum. Utanmazdı Fetih. Utanmaz Fetih. Utansa şak diye kalkar gider miydi yanımdan? Utanmıyordu işte.

Emir:

Sen yumurta kırsan yine yeter bana, hiç zahmet etme

Asıl senin benden istediğin var mı? Aldım gerçi sana da bir şey ama. Beğenir misin bilmiyorum

Almış mıydı? İtalya'dan? Umuyordum ki aktarmalı bir uçuş gerçekleştirmişti ve başka bir yerdendi o hediye.

İtalyadan mı?

Fetih'e de almıştı o zaman. Doğum günüydü, ona da almıştı muhtemelen. Kürşat'a da aynı zamanda. Ailecek İtalya'dan hediye mi geliyordu şimdi? İçimi daha çok bulandıran çok az şey vardı. Bunlardan biri de Emir'in mesajı oldu.

Emir;

Evet

Zeliha;

Abim bu durumdan hoşlanmayacak...

Emir;

Yengem?

Hoşlanmayacaksan bu durumdan hiç konuşmadık bu konuyu diyelim?

Dudaklarım istemsizce öne doğru büzüldü. Düşünüp almıştı, kişisel nefretime alet edemezdim.

Hayır hayır. Sen getir hediyemi. Sen aldın diye İtalya malı olduğunu sindiririrım🥰

Sindiremem. Her kullandığımda sinir olurum biraz ama sen aldın diye sakinleştiririm kendimi, diyemedim tabi. Ama öyle olacağını bilerek ferah tuttum içimi. Konuşma sonlanmadan en başından beri içimden geçen o mesajı attım.

Emir, yarın Fetih'i bir şekilde eve göndereceksin değil mi bak?

Yarın bu evde aynı bu yatakta kaldığım gibi yapayalnız kalırsam bu evde, Feriha'ya dönüşürdüm. Sabaha kadar hazırladığı masada Emir'i bekleyen Feriha. Hatta daha kötüsü.

Emir;

Göndereceğim. Şüphen olmasın bende o iş

Kapıya baktım bir süre bomboş. Yazıp yazmamak arasında kaldım. Yazmasam pişman olacaktım.

Ben sana güveniyorum da Fetih'in asistanına güvenmiyorum. Adını hatırlamıyorum ama aniden arayıp bir şey söylüyor, ondan sonra Fetih'in yüzünü gören cennetlik. Yarın da aynı şey yaşanmasın?

Fetih beni nöbette sanacaktı. Geriye kalanları da, Zeliha dahil, Adana'da. Dünya kadar plan program, fitne fesat karıştırmıştık. Günlerdir bu grupta dönen şeylerin haddi hesabı yoktu. Ve bunlar boşa çıkarsa böyle kıpkırgın uyurdum. Beklemezdim de kimseyi. Sofrayı da toplamazdım.

Emir;

Ben olabilecek tüm ihtimallerin önüne geçtim. İrem de aramayacak. Sen gönlünü ferah tut

Yarım yamalak da olsa derin bir nefes aldım çıktım gruptan, telefonu da kapattım koydum köşeye. Fetih hala gelmemişti. Girdim iyice yorganın altına, sözde uyuyor gibi yapacaktım. Sonra o gelecekti ama alternatif tıp falan uygulanmayacaktı beni beklettiği için ama sandığım gibi olmadı. Fetih o kadar uzun zaman gelmedi ki ben gerçekten uykuya daldım. Bir ara hayal meyal, belki de gerçekten hayaldi, bir sıcaklık hissettim. Böyle sarıp

sarmalandım, gerdanımda bir soğukluk hissettim ama gerçekliğinden hiç emin olmadım. Gözlerimi de hiç açmadım.

Uykumu bölen şeylerden oldum olası nefret ederdim. Öyle ki bu ses bir teknolojik aletten çıkıyorsa daha da artardı bu nefretim. Kuş cıvıltısı beni uyandırsa da sinirlenmezdim. Bir bebek ağlayışı da, çocuk sesi de. Fetih de. Fetih'e zaten alışmıştım. O benim son aylarımın alarmı olduğu için daha az gergin oluyordum sabahları. Uyandığıma daha az isyan ediyordum mesela. O metalik sesten daha iyiydi Fetih'in beni uyandırması. Velhasıl bu sabah ve günün devamında gergin olacaktım çünkü dibimde bir telefon inadına inadına çalıyordu.

Ve ben tekrardan o telefona uzanmak için elimi hareket ettirsem de elimin üzerindeki el baskısını azaltmadı. Gözlerim güne nefretle başlarken aralandı, gözüm açık değilken yapamadığımı gözümü açtığımda başardım. Elimi aldım elinin altından Fetih'in. O da duyuyordu sesi ama uyanmamakta direniyordu. Bakmadan eliimle bir yerlere çarpa çarpa ulaştım telefona. O kadar bir haberdim ki her şeyden telefonu elimde iki tur çevirdim, ekrandaki yazıyı birkaç kez okudum ve sonra göz göze geldim kendimle. Evet kendimle. Çünkü bu bir görüntülü aramaydı. Ve bu telefon benim değildi.

Kimin aradığını fark etmedim ki Fetih'i dürttüm. "Seni arıyorlar." dedim huysuz bir sesle. Aynı ismi sanırım beş altı kere daha okumuş olsam da ne zaman ki Fetih'e okudum o zaman algıladım.

"İrem görüntülü arıyor."

KİM?!

KİM KİM?

KİM KİM KİM?

Telefonu yanlışlıkla duvara fırlatacakken elimden aniden çekilip alındı. "Görüntülü mü?" dedi uykulu bir sesle. Biraz da o ekrana baktı ve doğruldu. "İcra memuru mu geldi?" dedi garip bir şekilde.

FETİH İFLAS MI ETMİŞTİ?!

Aklıma direkt faturalar geldi. Bu yüzden miydi?

"Ya da ofis yıkıldı." Fetih elleriyle saçlarını karıştı yüzünü sıvazladı ve yatar bir vaziyette konağa ne kadar elektrik faturası gelir diye hesap yapan bana baktı. Sonra gözleri biraz aşağılara kaydı ve telefonu açmadan hemen önce beni kadrajdan tamamen çıkardı.

Telefonu açar açmaz konuşacak gibi oldu ama karşı taraftan kopan gürültüyle lafı ağzına tıkıldı, öyle ki sadece bir kadın sesi bekleyen beni ürküttü bu gürültü. Konfetiler patlatıldı aniden, ıslıklar çalındı, bağırışlar ve daha fazlası. Yerımden doğruldum, dizlerimin üzerine yükseldim ve ekrana bakmaya çalıştım ama Fetih beni o kadar kadrajdan uzak tutuyordu ki istediğim netlikte göremiyordum. Üzerimdeki askılı gecelik üstünü geriye doğru ittim ve Fetih'in memnuniyetsiz suratına baktım bir an.

Ondan önce sanırım bana algıladım bizi sabah sabah karşılayan bu gürültünün nedenini.

18 Şubat 2021. Bugün Fetih'in doğum günüydü!

Güne nefretle açılan gözlerim ilk utandı, sonra sabahın ve günün kötü geçeceğini düşünen ben. O bütün huysuzluğum, sabah isyanım uçtu gitti Fetih'in yüzüne baktım. Doğum günüydü bugün. Dün gece uyurken bende olan heyecan kat ve kat yayıldı vücuduma, konuşmamak için çok zor tuttum kendimi. Ve telefona dik dik bakmama sebep olacak konuşmaları duydum. Koca bir ordu benden önce kutladı doğum gününü. Ama ondan önce Fetih'in hiç hoşuna gitmeyen konuşamalarla.

"Uyuyor muydunuz?" dedi şaşkın, sanki doğa üstü bir şeymiş gibiydi bu. Her canlının yaptığı bir olaydı halbuki. Ve konuşan İrem miydi?

"Hayatta inanmam." dedi bir erkek sesi. Ama çok genç olduğunu daha görmeden anladım. Sonra kadraja böyle giydiği gömlekle yine ciddiyeti üstüne alamamış, kıvırcık saçlı, yüzünden benim yaşlarımda olduğunu anlaşılan ama cıvıl cıvıl genç bir adam girdi. Sadece sesini duysam kesinlikle çok daha küçük bir yaş söylerdim. Sonra Fetih'i gördü ve elini ağzına örttü. "Oooo," dedi garip bir sesle. Fetih öyle bir izliyordu ki hepsini ben olsam çoktan çıkmıştım kadrajdan. "Uuuuu," dedi sonra. "Aaaaaa." bunun sonu nasıl gelecek diye merakla bekledim ve ucu aniden bana dokundu. "Evlilik gerçekten değiştiriyormuş insanı." sonra ekrana yaklaştı. İyice sokuldu yani. "GÜNAYDIN FETİH BEY!" diye bağırdı aniden. Öyleki biraz titredim. "Sabah-ı şerifleriniz hayırlı olsun. Sab-"

"Şunu biri gözümün önünden alacak mı?" Fetih bunu öyle bir dillendirdi ki, sabrının son demine nasıl bu kadar çabuk geldiğini ben de anlayamadım. Elinde olsa elini telefona sokacak kendisi itecekti. Söylediği saniyeler içinde yapıldı. Sonra kısa bir sessizlik oluştu. Ben de Fetih'te aynı kalabalığı izledik. yaş dağılımı kesinlikle orta yaş ve genç kesimden oluşuyordu. Kadın ve erkeklerin sayısı birbirine çok yakın gözüküyordu.

"Hayırdır?" dedi tok bir sesle. "Neyin gürültüsü bu sabah sabah? Ben bu saatte neden aranıyorum İrem, üstelik görüntülü? Ofis yıkıldı düşüncesinde açtım ben bu telefonu. Gır gır şamata yapacak kadar kayıp mı ettiniz iş ahlakınızı bu ne hal?" bir an kimseden ses çıkmadı ve Fetih ekledi. "Seni dinliyorum İrem."

Fetih o kadar ciddi söyledi ki bunları, karar açıklayan bir hakim gibiydi hali. Yayvan yayvan duran ben istemsizce biraz dikleştim. Hiç hoşuna gitmemişti. Benim büyük bir neşeyle karşılık vereceğim şey de o bir karşılık bekliyordu.

İrem'den. Ve konuştu sonunda. Kesin olarak görebildim kim olduğunu.

"Ofis yıkılmadı öncelikle." dedi kameraya bir tık yaklaşırken. Elinde bir pasta vardı ama ben kızın güzelliğinden ne pastaya bakabildim ne Fetih'e ne diğerlerine. Feleğim şaştı, telefondan yüzüme sille yedim resmen. Gözlerim kararmadı bile, ışıldadı. Rastgele dışarıda görsem, durup dururken ne kadar güzel olduğunu söyleyeceğim genç kız gözlerimi irileştirdi. Kalbim sıkıştı, kulağım uğuldadı. Gülümsedi mahcupça ekrana, ressam çizse bu kadar olur dediğim yüzü daha da güzelleşti. Kızın esmer yüzünde altın oran vardı. O kadar keskindi ki yüz hatları, yeşil gözlerine sıra gelmeden bayılacaktım şurada. Ve olan oldu, kurdu o cümleyi.

"Doğum gününüz bugün." dedi yumuşak bir sesle. Elimin altında topladığım geceliğimin üstünü sıktım. Ben daha kutlamamıştım.

"Biliyorum," dedi Fetih soğuk bir sesle. "Otuz sene kadar oldu. Ama açıklama bu olmamalı."

Fetih böyle konuştukça kızın yüzü solmadı, tedirgin olmadı. Benim patronum bu şekilde konuşsa gerilirdim galiba. Ama o alışıktı. Yüzünde bozmadığı o nahif ifadeyi fark edebiliyordum.

"Evet ama bu ayrı olan ilk doğum gününüz olunca böyle bir sürpriz yapmak istedik. Özür dilerim uyuduğunuzu hiç düşünemedim. Tamamen benim hatam, düşünmeliydim."

Fetih'in yüzüne baktım. Zaten sakin konuşuyordu. Tam tekrar konuşacakken İrem tamamladı onu.

"Biliyorum hoşlanmıyorsunuz bu tarz şeylerden ama pasta da kesiyoruz her sene. Jale Hanım pasta alıp gelince, arayalım dedim."

Neye odaklanacağımı şaşırdığım an içimden bir JALE KİM sesi yükselecekken arkadan Fetih'in az önce sinir olduğu adam, hiç anlamadığım bir yerden ağzı dolu bir şekilde oturan, bir eli karnında bir kadını sandalyeyle beraber ite ite getirdi. Kadının tüm kurtulma çabalarına inat

aniden önümüze hamile bir kadın düştü. Ama o kadar tatlı bir şeydi ki, hani şu pamuk şeker gibi gözüken hamilelerden. Hani hamileden çok hamiş. Kadın bir an Fetih'le yüz yüze kaldığında ne yapacağını şaşırdı, bir taraftan iki tarafı dolu olan ağzını kapatmaya çalıştı diğer taraftan
doğrulmaya.

"Kalkmana gerek yok Jale, oturabilirsin." dese de kadın devam etti çabasına ama aniden onu bize getiren adam omzundan bastırarak engelledi.

"Otursana Jele abla!" diye tepki gösterdi sonra Fetih'e baktı.

"Kendisi hem pastayı getirdi hem de bu plan programı yaptı. Biz dedik Fetih Bey istemez diye ama ille de yapalım dedi. Çok ısrar etti, hatta ağladı. Biz de içinde bebek var diye kabul ettik."

Hamiş kadının gözleri iri iri açılırken bunları söyleyene baktı hayretle, konuşmak istedi ama ağzını öyle bir doldurmuştu ki yut yut bitmiyordu. Genç adam bunu fırsat bildi ve devam etti.

"Öyle olmadı mı arkadaşlar? Söyleyin utanmayın. Biz demedik mi herkes işine gücüne baksın, en büyük doğum günü hediyesi bu diye?"

Kalabalığa baktım belki biri bu atılan yalanı sonlandırır diye ama okadar insandan biri bile hamile kadının yanında olmadı. Ya başını salladı ya da sustu.

Fetih'in en yumuşak başlı davranacağı kişiyi ortaya atıyorlardı. Bu... Bu çok... BU ÇOK AKILLICAYDI!

"Can," dedi Fetih sabırsızca. "Ben seni görmeye tahammül edemiyorum." çok çok açık söyledi bunu. Yumuşatmaya çalışmadı. Çok kırıcıydı, böyle de söylenmezdi ki. "Geri çekil. Hadi." o tamamen çıkana kadar gözünün önünden sesini çıkarmadı. Ben de öylece baktım, en çok İrem'e. Hayır İrem'in güzelliğine.

"Tamam," dedi en sonunda Fetih. "Üfle Jale pastayı." usulca nefesimi verdim, başkasına da üfletebilirdi. Kadın heyecanla doğruldu yerinden, herkes gülüşerek yaklaştı kadına ve kadının cıvıl cıvıl enerjisiyle üflediği mumlar söndüğünde herkes alkışlayıp Fetih'in doğum gününü kutladı. Fetih en sonunda "Tamam," dedi daha yumuşattığı bir sesle. "Teşekkür ederim. Söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

O an başka bir şey kalmadı sandık ikimizde ama gizli saklı bir şeyler döndü. Çoğu kişi hamile kadını sağdan soldah dürttü falan. Bunuya fetih gerçekten görmedi ya da umursamadı.

"Yok," dedi kendi sorusunu cevaplarken. "O zaman hadi iş başına, hadi, hadi, hadi!"

"FETİH BEY!" ve beklediğim o ses geldi. Hamile kadın tüm tatlılığını kullanarak gülümsedi. Bir şey isteyeceklerdi. Ve kimse söylemeye cesaret edemiyordu. İzin? Toplu isterlerse Fetih'in vermemesi çok normaldi galiba. İşi birilerinin devam ettirmesi gerekiyordu sonuçta.

Fetih derin bir nefes verdi "Efendim." dedi sakince. Kapatmak istiyordu, farkındaydım.

"Yani eşiniz yanınızdaysa kendisine selam verebilir miyiz? Şey biraz merak ettik de. Fotoğraf falan da paylaşılmadı ya, öyle merak ettik. Tebrik de edemedik sizi."

NE?

Kime selam, ne selam, nasıl selam? İzin istenmeyecek miydi? Toplu izin hatta. Fetih'in gözleri beni buldu, sonra ekrandan kendi sesini kapattı. "Üstüne bir şey alıp bir selam ver istersen."

Sesimin karşı tarafa gitmeyeceğini bile bile iri iri açılmış gözlerimle başımı iki yana salladım. Yeni uyanmıştım. Gözlerim şişti. Saçlarım dağılmıştı, üzerimde önünü bir türlü düzeltemediğim toz pembe gecelikle tek kelimeyle paçozdum. Paçalarımdan akıyordu.

Kendin bilirsin derken yine kadraja girdi sesi açta. "Şu an uygun değil. Sonra." dedi Fetih ama istekler bitmedi. Sesinden bile tanıdığım mini fenomen kız konuştu.

"Fetih bey bari takip edin instagramdan."

Evet stalklanmak istenmiş ama bulunamamıştım. Ama ben hepsini bulmuştum. Zeliha hesabını dondurmuştu, onunla hiç takipleşmemiştik. Aynı şekilde Fetih'le de bir alakamız yoktu. Ve kullanıcı adım kendi adımla değildi. Fetih'in soyadıyla iigili hiçbir şey yoktu hesabımda.

"Hadi Melisa." dedi Fetih hoşuna gitmediğini belli ederek. "Hadi." sonra herkes son kez bir şeyler söyledi, sonra Fetih işle alakalı birkaç şey ve kapattı telefonu. Telefonu sehpaya koyarken "Boş bırakmaya gelmiyor hiçbirini." dedi. Sonra bana çevirdi gözlerini süzdü baştan aşağı. "Bir şey mi oldu?"

Muhtemelen suratım düşmüştü biraz. İstemsizce. Daha ben kutlamamıştım. Fetih bugün doğmuştu. Otuz bir sene olmuştu. İyi ki doğmuştu ve benim surat asmamam gerekiyordu. Dün içim kıpır kıpırdı. Bügün de öyle olmalıydı, bügünün ne demek olduğunu birinin bana hatırlatması gerekiyordu ve bunu Zeliha üstlendi. Kapımız tıklatıldı ve "Girebilir miyim?" diye şakıdı bir ses kapıdan.

Fetih'le aynı anda gelmesini söylediğimizde, elinde küçük tek kişilik pastasıyla, yaktığı mumun sönmesini engellemeye çalışıyorken girdi. Yüzündeki gülümseme bizi görünce büyüdü, "Kim doğmuş bugün?!" sesindeki neşe saniyesinde beni de yükseltti ellerimi birbirine çarptım.

"Zeliha'nın abisi doğmuş!"

İkimiz aynı anda güldük, karşılık verdi aynı şekilde. "Efsun'un eşi doğmuş!" ellerimi birleştirmiş ağzımın hizasında tutuyorken çok lezzetli duran pastaya doğru yatakta sürüne sürüne ilerledim. "Hadi üfle!" dedim heyecanla. Zeliha bana sebebini anlayamadığım garip bir bakış attı ve ben ona odaklanamadan Fetih parmağıyla yanan mumu söndürdü.

Parmağıyla mı?

İkisi de garip bir şekle giren yüzüme bakarken "O üflemez." dedi Zeliha. "En azından ben hiç görmedim."

Bana antika diyen ama en büyük antika kendisi olan Fetih'e baktım. Yaptığı olması gereken şeymiş gibi bakıyordu yine. Ne kadar aykırılık varsa zaten bunu o kadar normalleştirirdi ki kendinizden şüphe ederdiniz.

"Ne?" dedi haylaz bir çocuk gibi. "Amaç söndürmek değil mi? Söndü işte. Hem kızım, bu işin raconu budur. Bilmezsin sen."

İşte bundan bahsediyordum. Aniden cahil olan ben olmuştum. Zeliha'ya 'bu ne ayak' dercesine baktığımda dudakları aşağı doğru kıvrıldı.

"Bir kere belki üfler diye yirmi tane mum diktim pastaya hepsini tek tek parmağıyla söndürdü. Biz de onu bu şekilde kabul ettik." son cümleyi umutsuz bir halde söylemişti. Alay ediyordu.

"Allah Allah?" Fetih'in bu komik sesi beni kardeşine uymaya itti. Doğum günü diye hiç bulaşmayacaktım ama resmen aşerdim. Evet aşerdim.

"Doktor kendi haline bırakılması gerektiğini söyledi. Doktorun kim olduğunu herkes biliyor." üzerimde beyaz önlük varmış gibi tavırlar sergiledim hemen, bilge bir tavırla çenemi dikleştirdim. Fetih'ten tam karşılık alacakken Zeliha girdi araya.

"Bir saniye bir saniye Fetih Bey," derken elinde mikrofon varmış gibi Fetih'in ağzına tuttu. "Bir yaş daha yaşlandınız. Artık yirmilerinde olan eşinizin yanında çok yaşlı gözüküyorsunuz. Ne düşünüyorsunuz bu konuda?"

"Seni kafa aşağı sallandırmayı." hep aynı tehditlerle üstüne gidiyordu kızımın. Tam ben cevap verecekken gereken yanıt, Zeliha'dan geldi.

"Yazık sana."

Dudaklarım u şeklini alırken sinsi bir ıslık çaldım. Oldukça yerinde bir cevaptı ama nedense muhattabı ben oldum Fetih'in.

"Bunu da senden öğrendi!"

Yüzümde haklı bir gururla gülümsedim Zeliha'ya baktım. Bazen Zeliha'yı ben doğurmuş gibi hissederdim. İçime bir anne şefkati dolardı, böyle sarıp sarmalamak isterdim. Şu an da o sevgi yumağının içindeydim. "Annem," dedim şefkatle yükselirken. Yüzünü avuçlarımın içine aldım, vura vura, ısıra ısıra öptüm ve ara ara içimden geçirdiğim ama dışımdan hiç söylemediğim cümleyi dillendirdi dilim.

"Keşke ben doğursaydım seni! Annesinin güzeli." Zeliha'yı bir kediymiş gibi sarıp sarmaladım, yanaklarımız birbirine yapışmışken bizi izleyen Fetih'e baktım. Gözlerimi kırpıştırdım, Fetih bazen bana ruh hastasıymışım gibi bakıyordu.

"Hayret," dedi sahte bir şaşkınlıkla. "İnsan doğurmak istediğini ilk defa duydum."

İlk tercihim kediler olabilirdi evet, sonra köpekler de geliyor olabilirdi buna da tamam. Ama Zeliha gibi olacaksa insan da isterdim.

"Evet öyle, seni hiiç ilgilendirmez."

Yanak yanağa olduğum insan "Aksine," deyiverdi. "Onu epey ilgilendiriyor aslında."

Hayır Zeliha, ilgilendirmiyordu. Araştırmanı öneririm. Fetih yine her zamanki gibi gerim gerim gerildi, bir havalara girdi, serseri serseri baktı etrafa. Yüzünde hin bir ifadeyle beni süzdü.

"Söyleyen söyleyeceğini söyledi."

Zeliha'dan keyifsizce ayrıldım, uzarsa yine rüyalanacağım konuyu uzatmadan dağıttım konuşulanı. "Öğretmenim." dedim elimi kaldırıp. "Az önceki mikrofonu bana da uzatır mısınız? Söyleyeceklerim var."

Zeliha hemen havaya girdi, her ne kadar öğretmenim desem de o bir muhabir gibi davranmayı sürdürdü.

"İddiaların odağındaki isim cevap hakkını kullanmak istedi. Evet Efsun Hanım, sizi dinliyoruz!"

İki çift göz bana dikkat kesildi, boğazımı temizledim. Oldukça ciddiydim artık.

"Öncelikle isotun diyarı Şanlıurfa'dan tüm dünyaya selamlar." iki kişiyi değil de tüm dünyayı selamlamış bir havayla devam etti. "Sonrasında, henüz yirmisinde genç, çıtır, güzel bir hanımefendi olarak yanımdaki

beyefendinin kartlaştığını düşünüyorum. Öyle ki saçlarına aklar düşecek, toplu taşımada yer verilecek kendis-"

Yine, yeni ve yeniden ağrı aynı noktada hissedildi. Fetih tekte burnumu yakaladı.

"Ah," diye tamamlandı cümlem. "Bıraksana!"

"Konuş konuş, devam et."

Aramızda alışılagelmiş bir boğuşma seansı vardı. Böyle ikimiz de birbirimizin canını yakar, araya biri girmeyene kadar da pek durmazdık. Fetih bunun ilk adımını attı atmasına ama, dip dibe geldiğimizde içim bir istekle doldu taştı. Anlık gelişen böyle saliselik, kışın ortasında aniden insanları kandıran bir güneş gibi. İçimden geldi, düşünüp vazgeçmeden dövüşmeyip öptüm Fetih'in yanağından. Bugün onun doğum günüydü ve sanki bu gün dünyadaki en önemli insan oymuş gibi hissediyordum. Vurmak, canını yakmak istemedim. Doğmuştu sonuçta. Otuz küsur yıl olmuştu. Bugün sevmek lazımdı Fetih'i. Zaten hala ona baktığımda zaman zaman yüreğim sızlıyordu. Yüreğimin sızısı içime bir şefkat dolduruyor, o şefkat beni başka şeylere itiyordu. Mesela şu anki gibi.

Fetih'in savaşa gider tuttuğu burnumda hissettiğim baskı azaldı. Gözlerimin içine baktı "İyi ki doğdun." dedim gülümseyerek. Hatta sırıtarak. Benden önce herkes kutlayacaktı içimden tekrar edip durduğum şeyi daha fazla dışımdan söylemezsem. Bu cümle zaten iç ısıtırdı da, benim içim sımsıcak oldu. Fetih olayın şokundan çıkamadı, burnumu serbest bıraktı. "Hı," diye mırıldandı. Aynı mırıltı benden de çıktı.

"Doğum günün kutlu olsun."

Hoşuna gideceğini biliyordum, her insanın hoşuna giderdi. Ama gülümsemelerimiz o kadar benzedi ki, benimkinin erkek hali Fetih, onunkinin kadın hali benimkiydi. O kadar ki benziyordu. "Dur," dedi elini de hafif kaldırıp. "Çok araya kaynadı, baştan alalım." bedenini bana çevirdi tamamen, ben de ilgiyle ona döndüm.

"Oldu o zaman," dedi Zeliha. "Size iyi öpüşüp sarılmalar ben pastamı yiyip hazırlanıyorum. Adana yolcusuyuz malum."

Fetih eliyle kovar gibi bir işaret yaptı. Bakmadı bile. Zeliha da çıktı zaten direkt. Başını salladığında hadi dercesine "İyi ki doğdun." diye tekrar ettim. Ama beklentisini tamamlamadı bu. Zaten öyle dolu dolu bir iyi ki doğdun değildi bu. Bugün onun doğum günüydü, onun istedikleri daha önemliydi. Dudaklarımı birbirine bastırdım, yüzünü iki elimin arsasına alırken sırayla

iki yanağından da öptüm. Doğum günü olan insan öpülürdü, sarılırdı. Kıymetli hissettirilmeliydi, özel.

"İyi ki doğdun." sanırım bugün ya içimden ya da dışımdan hep bunu diyecektim. O gözlerindeki mutluluk fark edilmese yazık olurdu. Hissetti. Kendini özel bir insan gibi hissetti ve konuştu. Sesi bile gülümsüyordu.

"Bak şimdi iyi ki doğdum
işte."

İki gün önceydi, Zeliha'ya; Fetih'in doğum günü için bir şeyler yapmak istiyorum dediğimde birkaç dakika susmuş sonra telefonuna uzanmıştı. En son düğünde gördüğüm Fetih'in dört halasından birini aramış inanılmaz bir kelime oyunuyla bütün aileyi Adana'ya davet ettirmiş, bu da yetmez gibi halasına annesini aratmış ve annesini de ikna ettirmişti. Öyle ki bu da ona yetmemiş bizi bu planın dışında tutmuştu. Halası bir şekilde bir bir ısrarla bu aileyi gelmeye ikna etmişti. Çok tatlı bir kadındı zaten, Zühre'yle de arası iyiydi ve Zeliha'nın isteğini ikiletmemişti. Zeliha daha da devam etmiş benim evde olacağım bugünü Fetih'in gözünde dolu göstermişti. Fetih'e göre bugün bir arkadaşım yerine ben nöbet tutacaktım. Akşam evde değildim. Hâl böyleyken onun da gitme durumu olmamıştı zaten. Ama onun da herkesin yokluğunda eve gelmeme ihtimalini Emir'le halletmişti. O bunca şeyi yaparken ben sessiz sakin izlemiş, en son rahat bir tavırla geriye yaslandığında bana attığı bakışla Fetih'in kardeşi olduğunu iliklerime kadar hissetmiştim o an.

Tamam demişti. *Ben üstüme düşeni yaptım. Annemi Urfa sınırlarından çıkarıyorum. Gerisi sende.*

İri iri açtığım gözlerimle dakikalarca boşluğu izlemiştim. Zühre yoktu. Zeliha bile yoktu. Ev boştu. Ve ev boşken evcimen damarım tutmuştu. Belki de bunun en büyük sebebi aylar önce verilmiş bir sözü şimdi Fetih'e hediye diye sunacak olmamdı. Sanki bir saat alsam ona, yapacağım bir mezeden daha mutlu etmeyecekti onu. Ya da bir kol düğmesi. Ya da bir kravat. Değildi yani hiçbiri benim masaya koyacağım bir karafaki kadar mutlu etmeyecekti onu. Öyle düşünüyordum. Bu basite kaçmak değildi ki? Verdiğim sözle iki kuşu aynı anda vurmak da değildi. Belki öyleydi ya da bilemiyordum. Tek bildiğim bu ev bu kadar boşalmazdı bir daha. Zühre yoktu, bu fikir bile beni gençleştiriyordu.

Yoktu yoktu ama gitmeden önce son dakika golünü atıyordu. Yanındaki kadına "Sen hazırlarsın Fetih'e bir şeyler," dedi önce. Sonra bizi gördü.

Fetih de yanımdaydı aslında ama bu onu durdurmadı.
"Yeni toparladı midesi. Makarnadan başka bir şey yapmayı bilmeyen birine kalmasın yedikleri." Son kısımda açık açık yüzüme baktı. Göz devirdim, hiç cevap vermeye tenezzül etmedim ama zaten annesine bu yemek konusunda bilenmiş olan Fetih susmadı.

"Sana da kalmasın anne benim yediklerim." Zeliha'ya ait olan çantayı kırmızı valizin üzerine koydu. Merdivenlere baktım, çok geç hazırlanıyordu bu kız çok geç. Aynı benim gibi.

"Ne söyledim ben? Yalansa yalan de. Makarnadan başka bir şey yapmıyor, senin mideni düşünüyorum ben."

Merdivenlere bakmayı sürdürürken gözlerimi devirdim, yüzüm bıkkınlıkla şekilden şekle girdi. Bir kere ben bu eve makarna için yeni bir anlayış getirmiştim. Makarnayı bile etli yapıyorlardı? Benim yaptığım makarnayı küçük oğlu gizli gizli kaşıklıyordu? Sırf yemeye devam etsin diye görür görmez sekerek odama geri çıkmıştım. Benim suratsızlığım bir cümle tarafından kalbinde bıçaklandı.

"Olsun ben de her gün makarna yerim." Önce böyle irileşti gözlerim, sonra dudaklarım bir balık gibi şekil oldu. Fetih iyi ki doğmuştu. Gerçekten iyi ki doğmuştu.

"Ki ben varken onun da mutfağa girmesine gerek yok. Yaparım ben çorbasını da, tatlısını da. Tasalanma sen."

Ben sessiz değildim, benim yüzüm konuşuyordu. Dilimi çıkardım, böyle vücuduma gelen o dinçliği hissettim. Söylemezdi. Fetih o bana bir şey yapmadan annesine bir şey söylemezdi. Damarına basmak lazımdı onu bu şekilde konuşturmak için. Ve bu damara da ben basmıyordum. Evet söylemiştim. Evet belki resmen şikayet etmiştim annesini ona ama o da hak etmişti. Hasta, yorgun, mutsuz demeden her gördüğü yerde bana vuruyordu. Ve benim bunu oğluna söylemeyeceğimin garantisi yoktu. Eserse söylerdim. Esmişti, söylemiştim.

Muhtemelen mesajı aldı, Fetih'in neden bunu söylediğini anladı. O yüzden cevap vermedi telefonla mesajlaşarak inen Zeliha'ya yükseldi.

"Zeliha hadi!" Diye yükseldi. "Daha Kürşat'ı alacağız! Hadi!" Beklemediği bir anda yükselen ses yerinden hoplattı Zeliha'yı. Telefon neredeyse elinden düşecekken.
"Bağırma." Dedi Fetih bastırarak. "Ayrıca Zeliha'yı ben bırakacağım, git sen önden. Araba kapıda bekliyor."

Rahat bir nefes verdim. Zeliha'yı onunla aynı araca kimse yokken içimi huzursuz etmişti zaten. Muhtemelen Fetih yanında götürecek, babasıyla uğurlayacaktı. Osman Bey sabah erkenden işlerini halletmek için evden çıkmıştı çünkü.

"Sebep?"

Bunlarda huydu galiba!

"Keyfim."

Sabah annesinin doğum gününü kutlarken arasındaki soğukluk hissedilmişti ama şu an kasırga vardı. Öyle ki Zühre de karşılık verdi buna. "Ne yaparsanız yapın." Diye tersledi hepimizi birden. Bazen çok toptan azarlıyordu, dövecek sanıyordum. Evet dövecek sanıyordum. Hepimizi! Bir şeyleri çarpa çarpa evden çıktı, arkasından dil çıkardım istemsizce. Devamında babasının onlara beklediğini göz önünde bulundurarak çabucak yolcu ettim ikisini de. Zeliha her fırsatta bana imalı imalı bakıp güldü, her bulduğu fırsatta kulağıma bir şeyler fısıldamaya çalıştı. Fetih yine nöbete gideceğim diye tavır yaptı. Huysuzluğunun buna olduğunu söylemedi belki ama anlıyordum. Bakışından yine anlıyordum. Her nöbetim olduğu gün böyle yapıyordu. Ama yine de görmezden geldim, ikisini de yakın bir tarihte görmeyecekmişim gibi öptüm ve yolcu ettim. Araba gözden kaybolur kaybolmaz koşan adımlarımın varış noktası mutfaktı. Herkes benim bu ani girişimle ürkse de hiç durmadan ellerimi birbirine çarptım içime içime sığmayan enerjiyle konuştum.

"HADİ!" dedim. "HADİ SİZ DE GİDİN!"

🕊🕊

Elmacık kemiklerim sızlıyordu. Evet, elmacık kemiklerim. Çok durdurmaya çalışıyordum, engel olmaya çalışıyordum, yanaklarımın içini dişliyordum ama olmuyordu. Sırıtıyor, belki gülümsüyordum. Topuklu ayakkabılarımın üzerinde bir sağa bir sola koşturuyor, devamlı bir şeylerin yerini değiştiriyordum. Bu böyle heybetli bir sofrayı ilk kuruşum değildi. Hatta saymıştım. Otuz ikinciydi bu. O kadar ki tecrübeliydim. Hiç oturmadığım sofraları bile kurmuşluğum vardı, o masaya çok önemli insanların oturduğu da... Ama bu kez... Ayaklarım sahiden basmıyordu yere. Kalbim gibi. Bedenim de kalbim de pır pırdı. İki dirhem bir çekirdek halim, yarın karnesini alacak bir çocuğun heyecanını andıran heyecanım, telaşla sık sık ısırdığım dudaklarım... Kalbim boğazımda atıyordu. Öyle akıl almaz bir heyecandı bu.

Koşturdum durdum, koşturdum durdum. Ta ki gözüm perdenin arkasından bir gölgeye takılana kadar. Vücuduma sızan telaşla "Hii!" Diye yükseldim. Hızlı hızlı çakmağı aldım elime, titriyor oluşumdan birkaç kez yakamadım bir türlü o çakmağı. Kaçıncı denemede bilmem sonunda kurşun kekin, belki artık pasta sayılırdı, üzerindeki mumları yakabildim. Gönül isterdi ki otuz bir tane dizeyim... Ama beş taneyle yetinmiştim. Mumları yakmakla zaman harcamayabilirdim, masada zaten büyük mumlar vardı. Onlarla tutuşturabilirdim ama aklıma gelmemişti o an. Kurşun pastam arkamda kalacak şekilde dönerken sırtımı daha fazla zaman kaybetmeden "Fetih!" Diye seslendim. Geç bile kalmıştım hatta.

Ev bomboştu. Kimsenin olacağını düşünmediğinden geçip gidecekti. Tabi benim sesimi duymasaydı. Hemen elbisemin eteğini düzelttim, saçlarımı arkaya doğru savurdum, aman şöyle mi dursam böyle mi dursam diye kendimi şekilden şekle sokacakken Fetih kapalı kapıyı araladı hızlıca. Girmese ellerimin duracağı yeri bile elli kere değiştirecektim.

Gözleri odanın içini taradıktan sonra beni buldu. O an fark ettim, sesi yanlış duyduğunu düşünmüştü. Ona göre ben şu an nöbetteydim çünkü. Beklemiyordu. Aramıştı hatta beni vardın mı diye ben o an iki gündür bulana kadar göbeğimi çatlattığım balık pastırmasıyla uğraşıyordum.

Fetih'le göz gözeyken, nefes almak istedim alamadım. Böyle yarım kaldı, boğazımın ortalarından süzülmedi. Çok fena bir heyecandı bu, küçük bir çocuk gibi. Böyle tertemiz, çok taze bir heyecan. Art niyetlerden, bin bir plandan uzak.

"Efsun." Dedi şaşkınca. Ona telefonda salladığım milyon yalan aklına geldi sanki. "Ne işin var senin burada?" Gözleri önce arka tarafımda kalan masaya kaydı. Masa o kadar kalabalıktı ki benim bir iki saate sığdıramayacağım kadar hem de. Birleştiremiyordu bir türlü. Sonra beni süzdü. Ayakkabılarımdan başladı saçlarıma kadar. Gülümsememi engellemeye çalışmadım böyle kalbim ağzımın içinde atarken. Ağzımdan dökülen de gün doğduğundan beri kalbimden geçirdiğim o cümle oldu. Kalbim ne söylüyorsa dudaklarım da onu konuştu.

"Fetih," dedim heyecanla. "İyi ki doğdun!"

Bugün üçüncü kez dışımdan, bilmem kaç kez içimden. Ama en dolu dolusu buydu. Bir türlü atlatamadı, oturtamadı burada oluşumu. Açıklama yapasım gelmedi hemen, bir pasta yüksekliğinde, ona uygun bir kapta yapmıştım, üzerini bugün olduğundan daha da fazla süslediğim ve çok güzel görünen kurşun keki aldım ona ilerledim.

"Sana bir sözüm vardı hatırlıyor musun?" Derin bir nefes aldım. Biraz daha kalacak olsam ayakta bırakıverecektim kendimi yere. Öyle hissediyordum ama topuklularımın üzerinde de çok dik durduğumu da farkındaydım. Ben yine birtakım tezatlıklar içerisindeydim. Gözleri arkadaki masaya kaydı tekrar, dudaklarını ıslattı aheste aheste... Ve yüzünde o hatırladığını belli eden gülümsemeyi gördüm.

"Uzunca bir süredir senin hatırlamanı bekliyorum."

Ben, üzerinden çok geçti, arada kaynadı acaba unutmuş mudur diye kendimi darlıyorken onu kurduğu cümle, artık o dik duruşumu da sarstı, bahar gelince gevşeyen gönül telleri gibi gevşedi vücudum. Elimdekini ona doğru uzattım. "Koca adam oldun," dedim o an. Ne diyeceğimi de bilmiyordum. Nasıl anlatacağımı, nelerden bahsedeceğimi, durmadan iyi ki doğdun demek de istemiyordum. İçim dışıma çıkmıştı artık. Annesinin onu doğurmasına da gitmiyordu dilim. Annesini olaya dahil edesim hiç yoktu.

Fetih'in gülen yüzüne baktım, o da pastaya baktı. Hoşuna gitti sanırım, bence kurşun kek olması, daha da yüzü hoş bir hâl aldı. Tam eli havalanmış, parmaklarıyla söndürecekken mumları izin vermedim, geri çektim. "Hayır Fetih ya, üfle!"

Parmaklarla mum mu söndürüldü. Hele de doğum günü mumları. Üflenmeliydi. Dilek tutulup üflenmeli. Adabı buydu.

"Haydaa," çekti uzatarak. "Otuz yıllık geleneği boz diyorsun?" Fetih öyle bir adamdı ki mesela ben küçücük bir çocukken de eliyle söndürdüğüne inanıyordum. Hiç sırıtmıyordu. Direkt oturuyordu kadar.

"Evet boz diyorum!" Pastayı ona uzatmadım. Emin olmadan ikna olduğuna uzatmayacaktım.

"Bana çok yeterli bir sebep söyle," dedi aniden. "Beş saniyen var, hadi hadi. Dört üç..."

"SENİN HİÇ KURŞUN PASTAN OLDU MU?"

Evet... O an aklıma bu geldi bir tek. Acele ettirmese daha farklı bir şey bulurdum belki ama insanı telaşa düşürüyordu. Ama sanırım ona mantıklı geldi, evet zaten mantıklıydı. Otuz senelik geleneği bozmak için otuz senedir olmayan şeyi yapmak lazımdı. Yapmıştım işte.

Cıkladı "İlk," dedi keyifle. Gözlerinin içi gülüyordu ve sanki Fetih bugün aynam gibiydi. Onun yüzündeki ifadeler benim yansımamdı.

"İyi o zaman üfle." Dedim pastayı yine önüne iterken. Üfleyecekti ama yine müdahale ettim. "Dilek dile ama önce."

Tamam bunu söylerken Fetih'in önce pastaya bakmasını, sonra ellerini

çenesinin altında birleştirmesini, ardından da gözlerini yummasını beklemiyordum. Ama en azından pastaya bakabilirdi. O gözümün içine bakmayı tercih etti. Dilek diledi mi dilemedi mi anlayamadım bile. O derece bakışlarında bir değişiklik olmadı. Mumları tek çırpıda üflediğine şükrettim. Sönmüş mumlu pastayı masaya geri koyarken Fetih o sırada ceketini çıkardı.

Ben yerime, rakının olduğu yere geçerken Fetih bir kez süzdü sofrayı oturmadan önce masaya koyduğum diğer mumları benim tepki vermeme fırsat vermeden tek tek parmağıyla söndürdü.

"Ya niye?" Diye sızlandım son mum da sönerken. Rakı masasına ne kadar yakışmıştı bilinmez ama yakasım gelmişti işte. Kokuluydu zaten, o bile yeterliydi.

"Aynı derede iki kere yıkanmaz," dedi bilge bir tavırla. "Aynı hata da iki kere yapılmaz." Dedi her hatayı en az beş kere yapan bana. Ellerini masaya dayamışken masadaki her bir tabağa ayrı ayrı baktı. Birine baksa diğerinin hatrı kalıyor, aynı şeye iki kere bakmıyordu bakmadıklarına ayıp olmasın diye.

"Sabahtan beri olan her şey yalandı o zaman."

Yüzde yüzü yalandı, tek bir doğrusu yoktu. Baştan aşağı tepeden tırnağa yalandı. "Yani bir kısmı. Ufak tefek pembe yalanlar."

Benim bu minimalize etme çabama göz ucuyla baktı. "Zeliha'nın hava değişikliği diye başımın etini yemesi de," buna onay veremezdim işte. Bak Fetih evi boşalttım diyemezdim. Seni de eve attım der gibi. Hem ben değil ki tamamen Zeliha yapmıştı. Sadece sonuç beni memnun etmişti. Hepsi bu kadardı.

"Ve Emir de." Durdu nefesini verdi, sakalında dolaştı eli. "Ulan Emir, ulan Emir." Diye yakındı. "Sabahtan beri tepemde, abi ne zaman gideceksin, abi git istersen artık, tamam abi hadi sen git. Dövecektim, yemin ederim biraz daha kalsam orada dövecektim. Bunu yapmamak için çıktım geldim, sabaha kadar da bitmeyecek iş kilitledim."

Bu hikayede yanan daima Emir oluyordu. Hiç yoktan sabaha kadar mesai yapacaktı. "Hayır Fetih ara çıksın o da, ben ne dersem onu yaptı. Suçu yok." Başını iki yana salladı.

"Hadi oradan," dedi huysuz huysuz. "Dese Efsun evde diye, kalkar gelirdim zaten. Sabahtan beri kıvranıp dikkatimin içine etti." Onu hiç dinlemeden elim telefonuma gitti. Fetih'in alma çabalarını zar zor engelleyerek aradım Emir'i.

"Efendim."

Fetih'in telefona uzanan eline her seferinde vuruyordum. "Mesain bitti Emir, evine gidebilirsin." Fetih yerinden doğruldu, ben ondan uzaklaştıkça o üzerime üzerime eğiliyordu.

"Yok yenge işim var da benim, geldi mi?" Ve telefon fazlasıyla zor kullanılarak çekilip alındı elimden.

"Geldi ya geldi."

İşaret parmağımı yüzüne doğru salladım "Emir'i bırakmayana kadar ağzıma tek lokma bir şey almam." Söyleyecekleri tüm cümleler boğazına dizildi, çıkmadı ağzından. Tahammülsüzce bana baktı.

"Emir, " dedi sesiyle döverken adamı. "Ulan Emir," tavrım yüzümden bile anlaşılıyordu. Ve o da bunu her şekilde görüyordu. "Ne varsa elinde bırak çık git evine. Bitti işin."

Yüzümde zaferin emaresi, avucumun içini çıplak koluma bastırdım. Geriye yaslanmışken Fetih telefonu kapatmadı. Muhtemelen iş aşkıyla yanıp tutuşan Emir itiraz etmişti.

"Oğlum ne diyorsam onu yap, ikiletme."

Muhakkak ki Emir onu dinleyecekti. Onun rahatlığıyla elim rakı şişesine gitti. Masanın en küçüğü bendim, muhakkak bana düşüyordu doldurmak. Masanın sakisi bendim. Sek rakıyı önce Fetih'in ince uzun bardağına doldurdum, ardından kendimin. Fetih adım adım ellerimi izliyordu.

"Yarın görüşeceğiz seninle bekle sen." Dedi son kez ve daha fazla konuşmadan kapattı telefonu. Doldurduğum bardakların çevresi rakının soğukluğundan buğulandı.

"Sek?" Dedi Fetih sorar gibi. Fetih'in bünyesinin benden daha zayıf olduğunu biliyordum.

"Harama helal katılmaz."

Duyduğum ilk andan beri her masada kullanmak istediğim bu cümleyi dillendirirken her sefer ki o tepkiyi yine aldım. Fetih'in kaşları havalandı, söylediğim şey hoşuna gitmedi sanırım. Ya da bilmiyorum yanlış yormuş da olabilirdim. Cacıklardan birini onun önüne ittim. "Bozmayalım mideyi." Derken diğer tabağı da kendi önüme ittim. Yemedi sadece bana baktı.

"Tamam merak etme, gevşeyelim ben gücünü azaltacağım her kadehten sonra." Sürahideki soğuk suyu işaret ettim. Benim de yarın hastaneye gitmem lazımdı zaten. Kafam haddinden fazla güzel olmayacaktı. İstiyordum ki çenemiz biraz düşsün, çoğu şeye gülecek kıvama gelelim, rahatlayalım. Bu sofradan çakırkeyif şekilde kalkalım. Hakkını verelim,

Fetih'i hakkıyla ağırlayayım. Fetih derin bir nefes aldı ve sonunda cacığa uzanabildi. Aldığı birkaç kaşığı kâfi gördü, bardağı ilk onun almasını bekledim. Onun benim her hareketimi takip ettiğini pek tabii biliyordum. İnce uzun parmakları ince bardağı kaplamadan önce üzerindeki beyaz gömleğe baktım. Yine o geceki gibi güzel durmuştu. Kaçtır bu oluyordu. Beyaz gömlekti işte. Basit, herkeste olan. Ama herkeste böyle durmayan. Dikkatimi bardağı kavrayınca dağıttı.

Masanın en büyüğü oydu, onu bekliyordum. Kaldırdığı gibi aldım ben de, çok dikkatli bir şekilde izleniyordum. Ondan sebep son ana kadar onun kadehi üstte kalacak şekilde hissedildi ama öyle kısa bir anda yaptığım hamleyle benim kadehim üstte kaldı ki buna engel olamadı, üstünlüğü kuramadı. Gülümsemedim, her şey normalmiş gibi baktım ona ama gözünden kaçmadı, onun dudağının tek tarafı kıvrıldı karşı çıkmadı. Bu meydan okumayı kabullendi, üstünlüğü almaya çalışmadı. Artık çok geçti zaten. Kanımın içinde karıncalar yüzüyor, damarlarımda ince bir yol çiziyorlardı sanki. İçim gıdıklanmıyordu, içim çekiliyordu.

"Doğumuna." Dedim kadehlerimiz çarparken. Bunu kutluyorduk, bundan başka şeye de ithaf edilemezdi bu masa. Başını salladı hafifçe, bir şey mırıldandı kendi kendine ama duyamadım. Bana bakmadı bile, sadece gülümsediğini gördüm, kollarını kıvırdığı gömleği geriye doğru yaslanmasıyla gerildi vücudunu belli etti. Çekinmeden, duraksamadan onu inceliyordum. Sağlam bir yudum aldı benimle beraber İkimiz aynı anda koyduk masaya kadehleri. Önce dil tomurcuklarım yandı ama ben ona odaklanamadan daha büyük bir yanma boğazımda hissedildi ama ben ona da yanamadan midem bir an alev alır gibi oldu. Yutkundum ama elim suya uzanmadı.

"Tamam çıkıyorum dedi mi Emir?" Sakin, ilk aklıma gelen konuyu seçtim konuşmaya başlarken. Zaten konu konuyu açardı. Tek bir şeyden konuşulmaz, suyu çıkarılmazdı. Masadaki mezeler gibi olurdu konuşulanlar. Birinden diğerine atlanırdı, kafa şişirmezdi.

"Sıkıyorsa demesin."

Avucumun içi çenemde, parmaklarım yanaklarımdayken ona bakıyordum öylece. Onun dışında baktığım şey sayısı neredeyse yoktu.

"Ne çok seviyorsun sen öyle Emir'i." Yan yan bana baktı, bir yudum daha aldı. "Yapma böyle, seni çok seviyor. Çok kıymet veriyor. Gerçekten bak. Böyle davranınca üzülüyordur, belli etmese de."

Yaslandığı yerden en az benim kadar beni kıskacına aldı. "Bizim onunla anlaşma biçimimiz bu. Sen anlamıyorsun sadece."

Nasıl bu olabilirdi Allah aşkına. Bir yerde Emir onun çalışanıydı, ne kadar samimiyet anlayabilirdi patronunun ona yaklaşımını?

"Niye iş görüşmesinde, ben sana kızıp duracağım ama aslında bu sevgimden mi dedin?"

Emir'in yaşını esas alınca en fazla üç dört yıldır Fetih'in yanındaydı muhtemelen. Hep böyle düşünüyordum en azından.

"Efsun sen ne sanıyorsun?" Diye sordu. "Emir öylesine bir çalışan mı? Öylesine bir çalışanın benim ailemin içinde, mahremimde ne işi var?"

Sorgulamıştım bunu, en başından hem de. Emir legal olduğu kadar illegal olan her an da Fetih'in yanındaydı. O ilk gün Fetih engel olmaya çalışan olursa sık demişti. Ve Emir o silahı öyle bir tutuyordu ki gözünü kırpmadan sıkacaktı sanki. Ama orada silah tutan tek kişi değildi ve Emir onlar gibi de değildi. Fetih'e gönülden bağlıydı. Fetih ona yarınlar yokmuşcasına el kaldırırken ertesi gün "hak etmesem vurmazdı' diyerek beni delirtecek kadar hem de.

"Kim o zaman Emir? Akrabalık bağı mı var aranızda?"

O bağ böylesine bir bağlılığa neden olur muydu? Sanmıyordum. Ama tek mantıklı olan da buydu sanki. Her günden bir gen alan Fetih'in Karadeniz'le de bir bağı vardı. Emir zaten tamamen oralıydı.

"Emir benim kardeşimden farksız Efsun,"

Kabul biliyordum, Fetih de Emir'i seviyordu ama bana biraz fazla geldi bu söylediği. Haddinden fazla hatta.

"Ha Zeliha ha Emir, ha Kürşat ha Emir. On dördüne daha yeni girmişti karşıma çıktığında. Ne işi ne görüşmesi."

Kafamdaki üç dört yıllık serüven on yıla dönüştü kısa bir anda. On sene. On koca sene. "Nasıl on dört?" Dedim kaşlarımı çatarken. "Nerede karşına çıktığında, nasıl tanıştınız siz?"

Aralarında yaş ve nesil farkı vardı. Okulda desem olmazdı, ortamda desem olmazdı. Emir yanlışım yoksa Urfa'da da yaşamıyordu.

"Nasıl tanıştık," diye tekrar etti dalgın bir sesle. Sonra gözlerimi baktı ve beni şaşkına uğratacak o cümleyi kurdu.

"Cüzdanımı çaldı dangalak."

Eylül 2009

Küçük çocuğun koşmaktan ciğerleri isyan bardağını çoktan çekmiş, durması için ona yalvarıyordu ama elinde tuttuğu cüzdan koşması için onu

ittikçe itiyordu. Bu sefer sert kayaya çarpmıştı sanki. Ölecekti, ne ağzından ne de burnundan soluyordu. Kurtulduğunu düşündü, arkasında onu kovalayan genci artık görmediğinde kurtulduğunu düşündü. Bir arkasına bir önüne bakmaya çalışırken çıktığı sokak başında sert onu geriye doğru savuran bir şeye çarptı. Öyle ki savrulduğu yerde direnemedi sırt üstü yere kapaklandı. Elindeki cüzdanın sahibi, uzun boyuyla tepesinde dikilmişken işaret parmağını salladı.

"Sakın kaçma!"

Emir dinlemedi, elindeki cüzdanı gencin üzerine fırlattı ve taşlar eline batsa da avuç içlerinden yardım alarak doğrulmaya çalıştı. Bunu başardı da ama arkasını döndüğü gibi ensesinin altından, yakasından tutuldu. Zaten zayıf, cılız bir çocuktu Fetih onu bir kilo patates gibi kendine çevirdi.

"Sana kaçma demedim mi lan?"

Karşısında nefesini bir türlü düzene sokamayan çocuk ona rağmen yalvar yakar konuştu. "Abi yalvarırım polisi çağırma." Kirli elleriyle Fetih'in üzerindeki deri ceketin uçlarını kavradı. "Yalvarırım abi. Allah rızası için çağırma polisi. Yemin ederim değil tek kuruş almak, cüzdanını açmadım bile." O kadar hararetliydi ki Fetih bir an bıraksa yine kaçacaktı.

"Karnın mı aç?" Fetih'in aklına ilk bu geldi. Çocuğun üstüne başına bakınca düşündüğü ihtimallerden biri de buydu. "Oğlum mal mısın? Açsan gel söyle, niye hırsızlık yapıyorsun?"

Hırsızlık kelimesi bir an küçük çocuğun kanına dokundu ama aksini de iddia edemedi. Annesini düşündü, bunu yaptığını öğrense hastalıktan değil kahrından ölürdü. Bu ihtimal yine tutuşturdu.

"Abi n'olur çağırma polisi. Bırak gideyim, bir daha yapmayacağım. Yalvarırım çağırma polisi."
Elinden kurtulmaya çalıştı debelendi durdu ama çok güçlüydü onu tutan el. Yapamıyordu.

"Bir kere daha kaçmaya çalışırken kırarım kafanı. Dur lan yerinde!"
Gözleri etrafı taradı Fetih'in. Issız sokakta başka bir nefes daha aradı.
"Zorla mı çalıştırıyorlar seni?"

Ne derse desin çocuğun kurduğu cümle değişmedi. Polise giderlerse annesini ararlardı. Annesi kahrından ölürdü.

"Abi yalvarırım polisi aram-"

"Ulan tekrar edip durma aynı şeyi!" Yükselen sesi iyice korkuttu çocuğu. Annesi hastalıktan değil kahrından ölürdü. İçinden de bunu söyleyip söyleyip duruyordu. Annesi üzüntüden ölürdü.

"Sana bir soru soruyorum! Duymuyor musun? Derdin ne, niye hırsızlık yapıyorsun? Derdini söyle yoksa çağırırım polisi!"

Annesi kahrından ölürdü. Annesi bunu yaptığını bilse hastalıktan değil bundan ölürdü. Ölürdü, ölürdü, ölürdü. Kendisini manipüle etmiş bu cümle aniden onu tutan adamın ayaklarına kapanmasına neden oldu. Hiç durmadan yalvardı. Bir taraftan ağlıyor bir taraftan yalvarıyordu. Fetih kaldıramadı. Ayağını pranga gibi saplanmıştı küçük çocuk. Yapamadığı yerde buna son vermek için o diz çöktü, o şekilde ancak kurtarabildi bacağını çocuktan. Ensesinden tutup başını dikleştirdi.

"Tamam aramıyorum polisi," sakinleşmesi için bu cümleyi birkaç kez tekrar etmesi gerekti. Her seferinde daha çok sesini yükselterek. Duyurabildiği yerde ortam kendini sessizliğe bıraktı. Bakıştılar bir an gözü yaşlı çocukla.

"Ama bana söyle." Dedi yine de. "Biri mi zorluyor seni? Korkma söyle bana." Mesele aç bir mide değildi. Belliydi artık. Bu denli bir polis korkusu olan midesi için yapmazdı bunu. Fetih neredeyse emindi artık sorduğu konuda. Ondan sebep gözü sık sık etrafa kayıyordu.

Burnunu çekti küçük çocuk. "Annem." Tekrar burnunu çekti. "Hasta." Yine burnunu çekti. "İlaç almam lazımdı. Yemin ederim abi mecbur kaldım."

Fetih bir tabağa odaklanmış anlatıyor, pür dikkat onu dinleyen bana ara ara bakıyordu. "Bu gitmiş bir marangozda çalışmış on gün kadar. Ama köpek gibi çalıştırmışlar çocuğu. Ne gecesi var ne gündüzü. Elleri yara bere içindeydi. Eline çivi mi çakmamış, kesmemiş mi... Sonra vermemişler parasını. Anne hasta, baba yok. Kimse yok. Sigorta yok. İlaç lazım. Benimkinden önce de çalmış bir cüzdan daha, şansızlık yama olmuş çocukta cüzdan neredeyse boş. O parayla değil ilaç gidip iki ekmek alınmaz. Aldım götürdüm çorbacıya,"

Fetih yanımda olmasa sızlayan burnumun direğini daha fazla sıkmayacak izin verecektim gözlerime. Ama yine de son cümle silik bir gülümseme oluşturdu yüzümde. Çorbacı. O an çok net fark ettim. Bir turnusoldu Fetih için çorbacı. Sevgi belirtisi belki.

"İşte annesi rahim kanseri. Epey de ilerlemiş. Mecbur lise bir terk. İstanbul'da küçücük çocuk. Kim tamam dese gidip çalışıyor. Tabi millete de fırsat ver ki sikmesin seni. On çalıştıysa bir almış ya da onu da almamış. Kullanıp kullanıp basmışlar tekmeyi. Bir deri bir kemikti. Çok da utangaç, yemiyor. Karnı da aç, ekmeğe bakıp bakıp duruyor ama uzanıp almıyor. Tek

derdi var polis. Korkuyor da benden biraz. Neyse sonra kalktık, reçetesi yanındaydı annesinin nöbetçi eczane bulup aldık ilaçlarını kadının."

Emir, diye geçirdim içimden. Ah Emir, ah.

"Evine gittik sonra. Gecekondu bir yer ama yaşanmaz Efsun orada. Bırak hastayı orada yaşatmak, sağlam birini koy ay başına hasta çıkar o evden. Rutubet desen ayrı, önümüz kış o ayrı mesele. Hani belli etmedim o an ama bir saat misafir olarak oturmak bile çok zordu. Rezil rüsva halde. Kadın desen hasta. Yarım yamalak bir tedavi. Konuştuk ettik. O haline rağmen hâlâ bir şeyler ikram etme peşindeydi. Çay demletti Emir'e. Müthiş bir kadındı, Emir'in efendiliğinden bile belli oluyordu. Yalanları da biraz dizdik, diyemiyoruz nasıl karşılaştık oğluyla."

Ben kadehleri doldurdukça rakı sürahisine eklediğim suyla etkisini azaltıyordum, içimimiz kolaylaşmış vücutlarımız rahatlamıştı. Ben Fetih'e göre daha hızlı gidiyordum.

"Neyse sonra evi elimizden geldiğince düzelttik, bana kalsa değiştirilmeliydi de istemediler. Yaşanacak hâle geldi en azından. Sonra tedaviyi düzene soktuk. Emir'i de adam akıllı bir marangozda işe soktum. Okul için ne kadar diretsem de istemedi. Dövsem yine kabul etmeyecekti, ancak açığa ikna ettim. Açıktan okudu liseyi. Çok çalışkan bir çocuktu, efendiydi. Yoluna girer gibi oldu her şey. Annesi iyileşir gibi oldu. Yani en azından biz tamam dedik ki yine nüksetti Emir 18-19 yaşındayken de kaybettik. Daha fazla direnemedi."

Varını yoğunu Fetih yapışını anlatırken Fetih bir yabancıymış gibi anlatıyordu her şeyi. Yaptık, ettik. O anlattıkça benim yudumlarım büyüdü. Fetih'e olan bağı yerli yerine oturdu. Parçalar birleşti. Bu aileye olan yakınlığı, düşkünlüğü her şey yerli yerine oturdu. Her şey.

"O dönemde ben yüksek lisans için ülke dışına çıkıyorum. Emir benim zorumla mimari restorasyon okuyacak ama üstüne bu gelince dondurduk okulu. Bir süre kaldım yanında. Biraz toplasın diye kendini ama yine de gitmeden önce içime sinmedi gönderdim Urfa'ya bizimkilerin yanına. Altı ay burada yaşadı. Annem çok sever Emir'i. Keza babam da. Emir de onları. Severdi en azından. Bu son olaydan sonra onda da bir uzaklaşma fark ediyorum ama o zamanlar çok iyilerdi. Nasıl karşılaştık bir sana anlattım ama onlar da devamını biliyorlardı. Emir'in kafası hiç yerinde değildi. Her şeyi yapabilirdi yokluğumda."

Her şey. Aklıma bir şey geliyordu. Geliyordu da onu o sahnede düşünmek istemiyordum. Çok sakin bir adamdı. Fetih'in deyişiyle şeytan

tüyü vardı. Çok iyi niyetliydi. Efendiydi. Neredeyse gözümde dört dörtlüktü.

"Efsun ben Emir'e iki kere el kaldırdım." Dedi gözlerime bakarak. Birini biliyordum. O zaman ki tepkim gözüme az bile geldi. Benim canım için bile olsa Emir ayağına değen taşı bile hak etmiyordu.

"Birincisi o zamandaydı. Tek bir tokat, aklını başına alması için. Sarsmak lazımdı. Pişman değilim. Daha erken yapsaydım keşke. Diğeri de..." Durdu yine gözlerini kaçırdı. Geçmişe dönmek istemiyordum öfke dolmak istemiyordum. Kalan rakıyı tek yudumda aldım.

"Hak etmemişti." Dedim bastırarak. Başını salladı yüzüme bakmadan.

"Muhakkak," dedi. "Ama o an gözüm döndü. Efsun ben seni ondan başkasına gözüm kapalı emanet edemezdim. Tereddüt bile etmedim. Canı pahasına korurdu. Böyle basit hatalarla senin canını tehlikeye atamazdı. Hakkı yoktu. Şansı yoktu. Yoktu benim sabrım. Sen tek başına, plansız programsız Zeliha'yı koruyabilmişken biz bu kadar imkana rağmen nasıl seni riske atabiliyorduk? Buna açık kapım yoktu. Emir o an sen orada olmasan elimde kalacaktı. Pişmanım demiyorum ama bu yaşanmamalıydı. Hak etti mi, hayır derim. Ama yaşandı. Yaşanmamalıydı. O zamanki çoğu şey gibi. Senin canının önünde hiçbir şey yoktu gözümün önünde."

Gözlerimi kaçırdım bacağımı salladım öylece. "Onun hatası değildi, benim bilinçsizliğimdi."

"Senin bilinçsiz olma hakkın vardı ama bizim senin üstünde hata payımız yoktu. Ben sana güvenmedim ki, demedim ki Efsun kafasına göre iş yapmaz diye. Ben Emir'e güvendim. Bu onun öfkesiydi."

Bunu öyle kabullenmiş Emir de bu şekilde kafasına kazımıştı. Yediği dayağı kendine hak görüşü şu an bile beni delirtiyordu. Tam şu an bile.

Başımı iki yana salladım "Bu çok," dedim durdum. Durdum devam edemedim. Doğru kelimeyi bir türlü seçemedim. Ama o benim yerime nokta atışı yaptı.

"Çok canavarca." Deyiverdi. "O zamanlar senin gözüne böyle geliyordum değil mi?" Göz göze geldik, başımı sallayamadım. Çekindim. Artık temkinliydim, geçmiş konusunda bile. O zamanki Fetih'in bende bıraktığı tek şey durmadan etrafa saldırmasıydı. Canlı bomba oluşuydu.

"Efsun ben o zaman iyi miydim sanıyordun?" Sesi buğulandı, bakışları, tavırları... Masa buğulandı, rakı buğulandı. "Otuz yaşındayım hiçbir dönem o zamanla yarışmaz. Ne çaresizliğim kaldı, ne aklım, ne bedenim. Efsun ben o dönemden nasıl sağ çıktım, benim bile haberim yok. İnan ki yok.

Zeliha kaymış gitmiş elimden, benim kızım kaymış gitmiş elimden. Annem kendi eliyle dikmiş kefeni. Babam desen meydanda yok. Benim kızımı öldürmüşler, hiç tanımadığım bir kadın gelmiş onu kurtarmış. Hiç tanımıyor Efsun ya, aklın alıyor mu? Ben hiçbir şey yapmamışım o yapmış. Tutmuş benim kardeşimi bana bile vermiyor. Benim kızımı bana bile vermiyor." Kendini işaret etti. Benden bahsediyor, bizden bahsediyordu ama öyle bir anlatıyordu ki ben bile yabancı gibiydim. "Kendi canını gözden çıkarmaya meyilli. Herkese sözüm geçiyor ona harfimi dinletemiyorum. Hakkı da. Beni niye dinlemiyorsun da diyemiyorum. Tek yapmam gereken korumak. Onu da beceremiyorum. Hani pamuk ipliğinde bile bağlı değil bana. Elimden kayıp gitmesi gibi bir durum zaten yok. Elime hiç gelmedi ki. Elindekini bir şekilde tutuyorsun da, senden köşe bucak kaçanı nasıl zapt edeceksin? Ödüm kopuyordu Efsun benim, seninle alakalı ufacık kötü şeye ödüm kopuyordu. Bir taraftan Zeliha. Yedi kat el gibi. Hangisiyle nasıl başa çıkayım? Tek elimden gelen bağırıp çağırmaktı, saldırmaktı. Bilincim yerinde miydi engel olayım kendime? Bilincim yerinde olsa zaten bunca şeyin içinde sizi bırakmayı göze almazdım."

Gönlünü deşiveren bir zaman dilimi, içimi oyuyordu. Nefes alamayacak gibi oldum. Eğer Fetih son cümleyi kurmasa dilim lal olacaktı. Nefesim yavaşladı, birkaç kez kendi kendime tekrar ettim.

"O ne demek?" Dedim önce. Gözlerini kaçırdı, çenesini sıktı. O an anladım o ağzından kaçırdığını. Geçiştirici bir tavır takındığında tekrar ettim. "O ne demek?"

"Yok bir şey." Dedi ağzına devamlı bir şeyler atmaya başladı. Çatalı elinden çektim, çenesinden tutup yüzüme çevirdim yüzünü.

"Bir şey söyledin." Dedim bastırarak. Az önce Emir'i düşünmediğim yerde Fetih direkt canlandı. İçim çekildi sanki. Bir masa vardı, bir sandalye, bir Fetih, bir silah. Göz göze kaldık, çenesini asla bırakmadım. "Kaç kez tenezzül ettin buna?"

O kadar az nefes alıyordum ki, konuşmak bile zorlaydı. Göze almıştı.

"Efsun sağlıklı bir ruh hali değildi," diyerek devam etti tavrına. "Kaç kere?" Dedim yeniden. Söylemesi gerekiyordu. Bilmek istiyordum. Nasıl böyle pes ederdi? Nasıl girişirdi buna. "Kaç kere Fetih? Ka-"

"İki kere."

O masa artık iki taneydi. O silah. Sadece Fetih tekti. İki kez. Çenesini bıraktım karnıma bir ağrı saplandı. Olabilirdi, anlık bir gafletle ikincisi olabilirdi. "Mantıklı olan tek yanı yok. İyi değildim. Normal bir durum bu.

Olası. Bunu sen de biliyorsun. Anlık bir düşünce. Gaflet. Saçmalık. Unut bunu. Unuta-"

"Nasıl vazgeçtin?"

Zeliha mı gelmişti o an? Belki sesini duymuştu. Belki resmini görmüştü. Ne olmuştu da onu o ipten almıştı. Derin bir nefes aldı. Zeliha'ya sarılarak uyumak isteyeceğim o cevabı duymayı bekledim. Bekledim, bekledim...

"Sen aradın."

Ve bu cevap bilinse, Zeliha'nın bana sarılıp uyuyacağı bir hale dönüştü. Kalbimin atışını ilk kez bu kadar hissedemedim. İçimden çok sıcak bir şey aktı geçti. Kanım çekildi sanki. Kalbimin odacıkları ev halkı uykuya dalan bir yuva gibi sakindi. Sessizdi.

Otuz ikide vurulmuştum, otuz altı da ölmüş, otuz yedide gömülmüştüm.

"İkisinde de sen aradın. Geçti gitti." Ben yüzüne bakmadıkça zorladı, sandalyemden tuttu çekti beni. Yüzümü bir şekilde kaldırdı. Kızgınlık desem tam değildi, öfke de değildi. Belki kırgınlık. Dopdolu hissetmekle bir boşlukta dolanmak arasındaydım. Gözlerimin içine baktı. Ya yapsaydı? Ya aramasaydım o an? Ben Fetih'i pek aramazdım ki. O beni arar ama ben aramazdım.

"Siktiriboktan bir şeydi. Sen aradın, muhtemelen ağzıma bir güzel bilmem hangi konuda sıçtın. Aklım da bir güzel başıma geldi. Bu kadar başka bir sey yok. Bitti gitti."

🕊🕊

Kalan son rakıya bakarken Fetih'le aramızda gizli bir savaş yaşandı. Sanırım benim ondan çok daha fazla içişimden dolayı bana fırsat vermeden kendine boşalttı. Biraz uykum vardı, sessizdik. Altından girip üstünden çıkmadığımız konu kalmamışken kaç saattir bu sofradaydık bilmiyordum. Elimi yanağıma yaslamış Fetih'i izliyordum.

"Sesli söylesene." Dedi aniden. O söylemeyene kadar mırıldandığımı farkında değildim bile.

"Ne?" Diye sordum alık alık. "Sezen'i şarkısı değil mi mırıldandığın? Sesli söylesene."

Çenemi kaşıdım kurşun kek yiyen Fetih'e baktım. "Bu Sezen'in değil ki, yani aslında onun ama değil. Onun ama bence Sertab'ın." Elimi aniden celalli ama aslında heyecanlı bir şekilde masaya vurdum. "Sen bu şarkının hikayesini bilir misin?"

Masaya vurduğum elime baktı cıkladı. "Bilmem." Dedi. Bilse de anlatacaktım gerçi.

"Sezen en başta bu şarkıyı Sertab'a yazıyor. Beste bittikten sonra hayran kalınca kendisi okumak istiyor ama bir kere söz verdi Sertab'a. Araya Levent Yüksel'i koyuyor, Sertab'ın kanına girsin diye ama bu sefer Levent de şarkıya vurulmasın mı? Ortalık karışıyor tabi de en son araya Aykut Gürel girip bu şarkı Sezen'lik o okusun' deyince Sezen'e kalmış. O söylemiş. Ama bir iki sene önce Sertab da seslendirdi." Fetih'e yaklaştım kısık sesle konuştum. "Sezen duymasın ama Sertab daha güzel söylemiş. Hele bir video var, Sezen var, Sertap, Levent, Uzay var. Sertab ilk kez seslendiriyor. Bir dakikalık video ama müthiş. Yıldızlar geçidi."

Sonuç olarak Sezen'in ama Sertab'ındı. "Söylesene." Dedi Fetih bana bakarken.

"Niye ki?" Diye sordum. Sertab söylüyordu. Ondan dinleseydik ya?

"Doğum günüm çünkü, hani hediyem de yok. Kapat hesabını. Söyle."

Gözlerimi kırpıştırdım. Almamıştım hediye. Doğru söylüyordu. "Hıı," diye mırıldandım. Sonra başka yöne baktım yanaklarımın içini dişledim. Heyecanlanmıştım. Kaç dakika bekledim bilmem gözlerimi kapatıp söylediğim yerde bilmem neden kulağıma sesim çok güzel geldi.

"*Gece inerken söner perde perde grubun rengi*
Derken başlar semada saltanat
Ben ağlarım gülerken"

Gülümsedim, gözlerimi açmadım.

" *Mehtap uyanmış*
Seyr-ü sefada yıldızlar, siyaha yanmış
Bende fasıl fasıl dert
Ah, o ne zalim yârmış"

İçimden tekrar ettim. *Ah, o ne zalim yârmış.* Elim masaya gitti parmaklarımla ritim tuttum. Gülümsüyordum ve sanki çok güzel söylüyordum. Rakı sanki sesimi daha fazla bir güzellik vermişti.

" *Çalsın sazlar, çalsın bu gece*
Alaturka başlasın
Vur usta tamburun tellerine
Hanendeler çağlasın
Çalsın sazlar, çalsın bu gece
Alaturka başlasın
Vur usta tamburun tellerine
Hanendeler çağlasın"

Gözlerimi araladım son kez ritim tutarken Fetih'e baktım. Nasıl gözüktüğüme tam da o an ikna oldum. Fetih aylardır ilk kez böyle bakıyor ben ilk kez ona şarkı söylüyordum. Dudaklarım yayıldıkça yayıldı. O kadar güzel baktı ki daha da güzel söyledim.

"*Penceremden geçer sandallarla sevdalılar hercai*
Çınlar gök kubbede aşkın şahane saz semaiiii"

Alkışlamadı belki ama dudaklarından ufak bir ıslık çıktı. Dudaklarına baktım, aşağı doğru kıvrılışına, kendi kendine konuşmasına. Beyaz gömleğine. Beyaz gömleği. Fetih'in beyaz gömleği. Ne söyledi duymadım ama mimikleri bana Sertab'mışım gibi hissettirdi. Başımı masaya bırakmak istedim, o şekilde izlemek daha az yorardı beni ama izin vermedi.

"Senin pilin bitti dedi." O ayaklandı beni de kaldırdı. "Ben de hediyemi aldığıma göre gece bitsin." Ona tutunmadım o zaten beni tutuyordu. Ona dokunmadım. Dokunmak istediğim için ona dokunmadım. Vücudum yanmaya başladı. Midemi yakan rakı gibi bir şey yaktı vücudumu. Fetih beni o soğuk havada kısa olan elbisemle yukarı kata kadar yürüttü ama biraz olsun üşümedim. Onun beni tutma çabasında hiç yardımcı olmadım. İçimde bir şey devamlı dokunmamam gerektiğini söylüyordu. Dokunma, dokunma, dokunma. Topuklularımın üzerinde odaya girdim. Fetih de hemen arkamdan. Işıkları yaktı. Beni baştan aşağı süzdü bir kez.

"Ayakkabılarını çıkarabilecek misin?" Ona doğru yaklaştım. Bir şey söylemem lazımdı.

"Fetih." Dedim dibindeyken. "İyi ki doğdun." Güldü ve yine kendince cevap verdi.

"Eyvallah."

Yüzüne baktım. Boynuna. Beyaz gömleğine. "Biliyor musun sana beyaz gömlek çok yakışıyor." Yanaklarım yanıyor, midem fokurduyordu. Gözlerime baktı, gözlerindeki dağılma fark edildi hemen. Boğazını temizledi. "Sarhoşken çenen iyi açılıyor senin." Dedi ve beni yatağa doğru itti. İzin verdim. Ama ilerlemedim daha fazla. O ne kadar iterse o kadar gittim. Kusacaktım. Ama kalbimi. Böyle atması akıl işi değildi.

"Sana kirli sakal da çok yakışıyor." Elim sakalını buldu, tersini gezdirdim öyle yüzünde. Derin bir nefes aldı, gözlerini yumdu bir an. "Efsun hadi uyu, kafan güzel."

Ona doğru ilerledim, ayakkabılarımızın burunları çarpıştı. "Sen de güzelsin." Dedim açıkça. Güzel bir adamdı. Çok güzeldi hatta.

Gülecek gibi oldu "Teşekkür ederim." Dedi. "Güzel olduğumu söyleyen ilk

kişisin." Alay ediyordu. Kussam ateş kusacaktım ama o hâlâ alay ediyordu. "Ama uyu." Derken o bana sırtını dönmek için bir hamle yaptı. Bu sabrımı taşıran son şey oldu. Ensesinden yakaladığımda onu yüzümü yüzüne çevirmek değildi amacım. Dudaklarını kavramaktı. Tekte yaptım bunu, Fetih'in yüzü ellerimin arasına dudakları dudaklarıma düştü. Kavradığım dudaklarda hareketsizce kaldık birkaç saniye. Ama bu canıma çok kısa sürede tak etti, alt dudağını kavramam geç olmadı. Dudakları...pamuk gibiydi. Ensemdeki elimle payıma düşen saçlarını okşadım, ondan bir karşılık almadan hemen önce sömürgeci bir devletin hırsı, susuz kalmış bir insanın ihtiyacı bedenimdeyken dudağını parçalamak istercesine dişlerimin arasına aldım. Bu Fetih için kıyamet öncesi oldu. Kıyamet ve öncesi.

18 Şubat 2021 Efsun ilk kez Fetih'i öptü.

XXXVIII- "YOLLAR VE DURAKLAR"

Yazım hataları var ara ara girip günceller misiniz? Gecikme için özür dilerim.

#Serçeyiöldürmek etiketiyle Twitter'da yorum yapmayı ve yıldıza basmayı unutmayın lütfen.

Keyifle okuyun!

Ona doğru ilerledim, ayakkabılarımızın burunları çarpıştı. "Sen de güzelsin." Dedim açıkça. Güzel bir adamdı. Çok güzeldi hatta.

Gülecek gibi oldu "Teşekkür ederim." Dedi. "Güzel olduğumu söyleyen ilk kişisin." Alay ediyordu. Kussam ateş kusacaktım ama o hâlâ alay ediyordu. "Ama uyu." Derken o bana sırtını dönmek için bir hamle yaptı. Bu sabrımı taşıran son şey oldu. Ensesinden yakaladığımda onu yüzümü yüzüne çevirmek değildi amacım. Dudaklarını kavramaktı. Tekte yaptım bunu, Fetih'in yüzü ellerimin arasına dudakları dudaklarıma düştü. Kavradığım dudaklarda hareketsizce kaldık birkaç saniye. Ama bu canıma çok kısa sürede tak etti, alt dudağını kavramam geç olmadı. Dudakları...pamuk gibiydi. Ensemdeki elimle payıma düşen saçlarını okşadım, ondan bir karşılık almadan hemen önce sömürgeci bir devletin hırsı, susuz kalmış bir insanın ihtiyacı bedenimdeyken dudağını parçalamak istercesine dişlerimin arasına aldım. Bu Fetih için kıyamet öncesi oldu. Kıyamet ve öncesi.

18 Şubat 2021 Efsun ilk kez Fetih'i öptü.

Fetih'in tüm hareketsizliğine, Fetih'in tüm tepkisizliğine, Fetih'in tüm donup kalışına rağmen öptü.

Dişlerimin arasında ezdiğim dudağını biraz olsun bırakmadım, ensesindeki elim yüzünü kavradı; sakalları avuç içime batarken alt dudağını daha fazlasını isteyen arsız bir istekle ağzımın içine doğru çektim. Bu sanırım en iyi bir kelimeyle açıklanırdı. Sömürmek. Hayır iki kelimeyle. Vakumlarcasına sömürmek. Öyle ki artık rakının değil Fetih'in tadını aldım. Fetih'in tadı, Fetih'in dudaklarının tadı, Fetih'in ağzının tadı. Burnum burnuyla bir yapbozun tamamlayıcı iki parçası gibi birleşmişti. Parmaklarım yüzünde temas ettiği her yere dokunurken, ondan bir karşılık

beklemek, bu sabırsızlık, bu istek beni parmak ucundan bir uçurum eteğine sallandıran ip gibiydi.

Kıyamet öncesi benim Fetih'in dudaklarına hak talep edercesine saldırmam, kıyamet ise benim tüm işgalime karşılık onun tepkisizliği oldu. Hayır tepkisizliği değil. Pes edip teslim olması değil. Savunmaya geçmesi. Kendini, dudaklarını benden savunması.

Fetih'in geri çekilme çabası sonuç vermedi, yapamadı. Dudaklarını dudaklarımdan koparamadı. Yüzünü öyle büyük bir ihtirasla avuçlamıştım ki yüzünün her bir kıvrımını hissediyordum. Tam şu an bir ressam gelse ve benden anlatmamı istese tek bir zerresini bile atlamazdım.

Onun bu çabasını nezdimde hiç yaşanmamış saydım, aynı ilgiyi üst dudağına da göstermek istedim. Kıskanmasın diye, yazık olmasın, ayrımcılık olmasın diye. Ve içim biraz olsun durulsun diye. Ama istediğim yaşanmadan Fetih'in elleri yüzümü avuçladı, az önceki çabası sonuçlandı geri çekilemedi belki ama dudaklarımızı birbirinden ayırdı. Alnını alnıma büyük bir şiddetle çarparken, maraton koşusundan çıkmış gibi nefes nefeseydik. Ya da dakikalardır su altında nefessiz kalmışız gibi. Onun elleri benim yüzümdeyken benim ellerimden biri temas etmesem ölecekmişim gibi yüzünden süzülerek ensesine kaydı.

"Yapma." dedi acı içinde, kontrolsüz nefesleri dudaklarıma çarparken. Bunun beni nasıl tahrik ettiğini bilse, tam şu an belki de beni iterdi. Sesindeki yalvarış ve acı tırnaklarımı ensesine batırmama neden oldu.

Onu öpmüşüm gibi değil, onu öldürmüşüm gibi konuştu.

Dinlemedim, bu kadar dibimdeyken, dudakları dudaklarımın santim uzağındayken ve benim vücudum ateş basılmış gibi yanarken onu öpmemem için hiçbir neden yoktu. Bana dünya üzerinde hiç kimse mantıklı bir neden de sunamazdı sanki. Hele Fetih'in yalvarması daha da tetikledi beni. Kendimi kaybetmiştim. Bilincim de algılarım da sadece Fetih'e açıktı. Dudaklarından çıkanlara değil ama dudaklarına.

Dudaklarımı tekrardan dudaklarına bastırdım ama yine izin vermedi tutulmamla itilmem bir oldu. Tam o an bin parçaya bölmek istedim. O bana engel oldukça vücudumdaki isteğin nasıl bir boyuta geldiğini bilmiyordu. Bilmiyordu, öpmesem ölecek gibi hissediyordum. Lakin bu kez tamamen ayrılamadı da. Buna ben mi izin vermedim yoksa o mu bunu sağladı bilinmez ama canıma kastı varmış gibi dudakları her konuştuğunda dudaklarımla dans eder vaziyetteydi.

"Yapma yalvarırım," dedi. Yalvardı da zaten. Neredeyse onu öpmemem için önümde diz çökecekti. Şehvet o kadar yoğundu ki, bu beni itişi bana geri adım attırmıyor, kalbimi incitmiyor aksine isteğimi katlanılamaz bir hale getiriyordu. Vücudum zangır zangır titriyordu. Bunun sebebi korku değildi. Heyecan kadar masum bir duygu hiç değildi. Bu bir istek, bu belki ilkel bir istek. Fetih'in dudaklarının bana her ulaşmadığı saniye daha da kontrolden çıkan, Fetih'in elleri sadece yüzüme dokunurken fazlasıyla katlanılmaz hale gelen bir istek.

Fetih'in iki kez kıyıdan dönen canını düşündükçe daha da körüklenen bir istek. Öpmek istiyordum, bunu yapmadığı için, bundan ben aradığım an vazgeçtiği için ve bunu aklından geçirdiği için. Kalbimin bir kısmı buna yanıyordu ve yarın her şey söndüğünde sadece o kısım cayır cayır yanmaya devam edecekti.

Ensesindeki her bir parmak boğumumu hissetsin diye baskı uyguladım. Buradaydım. Dibindeydim. Ve o yaşıyordu. Ne olursa olsun nefes alıyordu. Fetih'in nefes aldığını hissetmek, nefesini kesmeye niyeti olduğunda daha da kıymetli, paha biçilemez geliyordu gözüme.

Fetih yaşıyordu, Fetih nefes alıyordu ve ben onu öpüyordum. Bu dünyanın en güzel, en kıymetli şeyiydi sanki.

Uzansa su gibi kana kana içebilecekti beni. Hissetsin istiyordum beni hissetsin ve daha fazla bu çırpınışımla baş başa bırakmasın. Nefesi ağzıma aksın, aldığı nefes benim ağzımdan olsun, ben bu gece bir kez daha şükredeyim. Beni hissetsin istiyordum, onu hissetmek istiyordum. Hissedemediğim, hissetmeyi reddettiğim her an için, onu ittiğim, ondan uzak durduğum, benden uzakta durduğu ve onu aramadığım her an için birbirimizi bu gece hissedelim istiyordum.

Onu aramadığım, onu aramaya gerek duymadığım ve onu aramaya tenezzül etmediğin her an için.

Her konuda, her açıda, her yerde, her koşulda, her noktamda. Bu gece. Tam bu gece. Patlayacakmış gibi hissettiğim, aradaki çekimle helak olmuş vücudumla.

"Fetih," diye fısıldadım adını. Adı ilk kez dudaklarımdan bu halde döküldü. Bana bile yabancı geldi. Bana bile yedi kat el gibi geldi bu konuşan Efsun. Ya bu gece ilk kez geldi, ya bu gece ilk kez ona söz hakkı tanıdım. Ya bu gece ilk kez doğdu, ya bu gece ilk kez onu sakladığım yerden çıkardım. Ya bu gece ilk kez konuştu, ya bu gece ilk kez haykırdı. Buradaydı, içimdeydi. Dünyanın en yabancı insanıydı ama beni kontrol

ediyordu. Bu insanoğlunun yarattığı ama insanoğlunun sonunu getirecek olan teknoloji gibiydi. Onu ben yaratmıştım sanki, ben içimde gizlemiştim, ben görmezden gelmiş, ben saklamıştım ve o bu gece, ilk bulduğu fırsatta beni ele geçirmek için onu kapattığım yerden çıkmıştı.

Sonum olmak için.

Bir cümle firar etti benden. Benliğimden eser kalmadı, bir ruh çıktı ve kendim yine kendimi yok ettim. Bastırıp görmezden geldiğim, varlığını ölesiye reddedip kendi içimde bile yokmuş gibi davrandığım şey kaldı bir tek geriye. O ve yaptıkları. O ve yapacakları. O ve dedikleri. O ve diyecekleri. Ben ve Fetih. Ben ve Fetih'i iki kez arayışım. Ben ve Fetih'i aramayışlarım.

"Fetih dokun bana."

Elleri yanaklarımdan ayrılmadıkça canım yanıyordu. Elleri bana yabancı kaldıkça kalbim yanıyordu. Benim elim bulduğu her boşluğu değerlendirmek için acele ettikçe o, seneleri varmış gibi sabit duruyordu. Saniyeler deli hızında akıyordu farkında değil miydi? Alnımı alnına mıhladı, baş parmağı aniden alt dudağımda gezindi. Bu bile, kanımı çekti benden. Dudağımda gezindikçe baş parmağı ve ben ona odaklandıkça inleme isteğiyle dolup taşıyordum. Dudakları tam o dokunduğu yerde gezinsin istiyordum. Dokunmasın öpsün.

"Kafan güzel," dedi ama bana değil. Kendi kendine bunu bilmem kaç kere tekrar etti. "Kafan güzel, kafası güzel, kafası güzel..."

"Senden daha güzel değil." Konuştukça dudaklarımız birbirine sürtüyordu. Damarıma damarıma basıyordu. Santim bile yoktu aramızda ama öpemiyordum. Sadece konuştukça temas ediyordu. Konuştum, öpmediğim sürece de konuşacaktım. "Sen daha güzelsin."

Kafam ondan güzel değildi. Buna niye ikna olmuyordu? Farkındaydım. Ne yaptığımı kontrol edemesem de ne yaptığımı farkındaydım. Kafamın şu andan bin kat daha bile güzel olduğu anlar vardı. Ben o anları şu an bile hatırlıyordum. Hatırlıyor. Hatırlayacaktım. Bu anı da hatırlayacaktım. Belki dillendirmeyecektim, belki bambaşka hissedecektim ama hatırlayacaktım.

"Fetih dokun bana." diye tekrar ettim. Bu bir rica, belki bu bir emir. Her neyse. Her ne haltsa. Hangisi onu ikna edecekse. Hangisi kıracaksa şu duruşunu. Hangisi sebep olacaksa. Katlanamıyordum. Ben ne zaman bu hale gelmiştim, bu nasıl bir bastırılmışlığın eseriydi; bu nasıl bir isyan, bu nasıl bir devrim, bu nasıl bir ihtilaldi? Kendimi fark etmeden sıktığım yerden patlıyor hatta kusuyordum.

Ellerim usulca yüzünü terk etti. Dudaklarına, kısa kısa ama sık sık öpüşler bıraktım. Buseden çok uzak ve tehlikeliydi. Elim gömleğine gitti. Beyaz gömleğine. Fetih'in beyaz gömleği. Fetih ve onun beyaz gömleği. Kalbim kanı pompalamayıp kusmak üzereyken, kasıklarımda ince, rahatsız etmekten çok duruşumu dikleştiren, tüm vücudumu uyaran bir sızı dolaştı. Onun aldığı nefes, sinesinden yükseldi. İsyan ediyordu sanki. Bir özlem vardı ki vücudumda, dokunmakla geçmiyordu. Ama hafifleyecekti. Birbirimize dokunduğumuz an hafifleyecekti. Ayrı geçirdiğimiz o bir hafta bende yatan, yorganın altına sakladığım her şeyi içimdeki meydana bir heykel gibi dikmişlerdi. Artık ortadaydı. Gizlemiyor, baş edemiyordum. Fetih'in kokusunu aradığımı şimdi bile çok net hatırlıyordum. Sesini de, varlığını da. Ama dokunuşlarını? Bu yoktu işte. Yaşamadığım bir şeyi aradığımı hatırlayamazdım. Vücudumda zaman zaman hissettiğim o boşluğun ve sızının sebebini ancak tedavisini bulduğumda anlayabiliyordum.

Bu gece.

Vücudumun çoğu sızısı Fetih'e miydi?

Onaydı.

Ben bunu görmezden mi gelmiştim yoksa sahiden görmemiş miydim?

Birinci düğmeyi açtım. Dudağından öptüm.

Ben Fetih'i niye bu kadar az arıyordum?

İkinci düğmeyi açtım. Dudağından öptüm.

O hep konuşmaktan yanaydı benimle ben hep mesajlaşmaktan. İki kelime etmek yazmaktan daha mı zordu?

Üçüncü düğmeyi açtım. Dudağından öptüm.

Dördüncü düğmeyi açtım, kasıklarımı daha da sızlatan o düşünceyle cebelleşirken. Bel gamzesi. Tam burada şu an. Dudaklarına gösterdiğim ilgiden gamzelerini mahrum bırakmamak için acele etmek istesem de Fetih'in elleri aniden ellerime bir kurşun gibi saplandı. Öyle ki parmaklarım iç içe girdi bir an. Hareketim acımasızca kesildi.

"Efsun." dedi bastırarak. Beni sesiyle iterken, beni sesiyle savururken. Tam da o an belki de en başından beni bulması gereken o farkındalık geldi buldu. Bedenimden daha çok sarhoş olan gözlerimi araladım. Kalbim kırıldı mı bilinmez ama çatlak hissedilmeyecek gibi değildi. Ellerimi o kadar sıkı tutuyordu ki, bir an ona kötü bir şey yaptığımı hissettim. İsmimi öyle bir telaffuz ediyordu ki bir an dünyanın en çirkin ismi gibi geldi kulağıma.

"İstemiyor olamazsın?"

Olmamalısın...

Olmamalıydı. Ben onu bu kadar arzularken tam şu an, ağzına kendi tadımı bırakmışken, en güzel halimle bir nefesten daha kısa mesafedeyken ona istemiyor olamazdı. O bakışları, beni süzüşleri, kokumu çekişleri... Bunların hepsi aklımın oyunu olamazdı. Gecelerdir aynı yataktaydık. Kokumla uyuyordu. Yüzü hep sineme yakındı. Sorgulamıyordum belki, ölçüp tartmıyordum, sebep aramıyordum, kafamı meşgul etmiyordum. Korkakça kaçıyordum ama farkındaydım. Farkındaydım. Beni sarıp sarmalıyordu farkındaydım. Her şeyi normalleştirmiştim belki, her şeye olması gerekenmiş gibi davranıyordum tamam. Ama farkındaydım. Dağınık uyurdum ben, gece ara ara uyanırdı, üstümü örterdi, yastığımı düzeltirdi. Dağınık ama bir o kadar hafifti uykum. O beni uyuyor sanıyordu ama ben görüyordum. Saçlarımı okşuyordu biliyordum. Elini yüzümde hissediyordum. Hangi geceliğimi giydiysem, hangi geceliğim ne kadar açıkta bıraktıysa benlerimi onlarla ilgileniyordu bir süre. Farkındaydım ben. Üstüne düşmüyor, ona izin veriyor, sessizce yaptığını hissediyor, ertesi gün kendi kendime bile konuşmuyordum belki ama biliyordum. Gece olan gecede kalıyordu ama yapıyordu bunları. Parmak uçları tek tek geziniyordu o bölgede. Bazen soğuk bazen sıcak nefesini hissediyordum gerdanımda. Şakağıma bastırıyordu dudaklarını. Bunlar hayal ürünü müydü? Bunlar zihnimin oyunu muydu? O kadar sessizce ve tepkisizce geçip gitmişti ki bunlar şimdi konuşsam ve Fetih hayır yaşanmadı dese ağzımı açamazdım. Kendimi kanıtlayamazdım.

"Şaka mı bu?" Dedim öylece. Reddedilmenin o iç burkan halini çok net kavrıyordum.

"Efsun." dedi sadece. Çıldırmaya bu kadar yakın olduğumu tam da bu an anladım. Ellerimi kapattım iki elime de baş parmağı düştü, tırnaklarımı sapladım. Kabullenemedim bir türlü. Gözlerim daha çok açıldı.

"İstemiyorsun." dedim şaşkınlıkla. Bakışları ve nefeslerine kanmamak için zor tutuyordum kendimi. Yükseldiğim yerden parça pinçik devrilirken ellerimi ellerinden ayırmaya çalıştım. Her şey yalandı. Alkol beni de geçmişte yaşadıklarımı da tetiklemişti. Pişmanlık hissetmeye çalıştım. Delicesine bir pişmanlık ama olmadı. Hissedemedim. Başımı iki yana sallarken ondan öfkeyle ayrılmaya çalıştım ama benimle ve aklımla alay ediyormuşcasına boşta kalan tek eliyle beni belimden yakaladı ve tam da o an yüzlerimiz uzaklaşsa da bedenlerimiz ilk kez bir bütün oldu bu gece. Bedenim bedenine bir çivi gibi mıhlandı.

Elbisemin kısa eteği Fetih'in gövdesinin benimle birleşmesiyle yukarı kalktı, belimdeki eli beni iki büklüm yaptı. "Bırak!" Dedim öfkeyle. "Bu yaptığın," diye devam ettim ama cümleleri toparlayamıyordum. "Yüzyılın saçmalığı." Yüzümü buruşturdum, rakı ilk kez bu gece midemde hissedildi. Midem bulandı. "İstemiyorsun," diye tekrar ettim. Kalbim o kadar sızladı, o kadar acıdı ki, bu an bitmeden bu anı nasıl atlatacağımın derdine düştüm. Bir yıkım, hem vücuden hem ruhen. "Bırak. İstemiyorsun, bı-"

"Benim seni istemediğim tek bir gün bile yok."

Derdinin beni delirtmek olduğunu kanıtlarcasına konuştu. Bir cümle kurdu, bana uğramasını istediğim pişmanlık kapımın önünden geçmedi öfke darmaduman oldu. Gözlerimin içine bakıyordu, zaman zaman dudaklarıma.

"Tek bir saniye yok." Dedi tok bir sesle. Vücudunu vücuduma bastırdı, her bir zerresini hissettiğim an ikimizin de yüzü aynı anda müthiş bir acıyla ezildi.

"Tek bir an yok."

Bu delilik onun da gözünde olmasa, dürüstlüğünden şüphe etsem, biraz olsun gözlerindeki o isteği eksik görsem beni kimse Fetih'e saldırmaktan alıkoyamazdı. Ama vardı, o arzuyu gördüm. O samimiyeti. O dayanılmaz hali gördüm. O yalvarışı,
o durduruşu, o Efsun deyişleri tuzla buz oldu. İstek bende bir varsa onda ikiydi belki.

Bu cümle. Ağzından dökülmese, öfkem sönmese, vücudum sızlamasa, dudaklarım aniden sevişir gibi değil savaşır gibi bulmasa onun dudaklarını Fetih'ten nefret edecektim. Gecelerdir süren senfonilerden nefret edecektim. Dudaklarından, bedeninden, kendimden... Ona izin veren, onun yaptıklarından her gün bir önceki günden daha da çok huzur bulan, hoşlanan ve rahatlayan Efsun'dan nefret edecektim.

Dişlerimiz birbirine çarptı, öpüşmüyorduk. Savaşıyorduk. Fetih'in verdiği karşılık benim öpüşümün altında bile kalıyordu. O kadar sert bir buluşma oldu ki çeneme bir sızı girdi. Yüzünü kavradım aynı anda o da belimi. Göğüslerim onun beni kendine bastırmasıyla ezildi gövdesinde, ikimiz de aynı anda odanın duvarlarına çarpacak şekilde inledik.

Ayaklarım yerden kesildi, vücudumun her yerinde kan kesecikleri patladı, bir şey devrildi, ikimizin de zerre umurunda olmadı. Kollarımı boynuna doladım. Fetih'in elleri beni makyaj masasına oturtmadan hemen önce, o kısımla özel olarak ilgilendi. Bir şeyler bu kez devrilmedi, kasti olarak yere atıldı. Çünkü bana yer açılması gerekiyordu. Az önce benden

yana olan üstünlük Fetih'in üzerime doğru eğilen bedeniyle azaldı, geriye doğru gidiyor, elim devamlı epey kalabalık olan yerde bir şeylere çarpıyor kimi olduğu yerde kimi yerde yuvarlanıyordu. Aniden onun iri ellerini, işin doğrusu ince uzun parmaklarını çenemde hissettim. Beni çenemden yakaladı, yakaladığı yerden sıktı. Başımı arkamda kalan aynaya yasladım, ikimiz anlaşmadan dillerimizi ittik birbirimize doğru. Bu denk geliş ikimizin de ağzında bir inilti kopardı, bu sesin birleşimi Fetih'in çenemdeki baskısını arttırdı. Bacağımda dolanan eli beni daha da ileri götürdü. Bacaklarımı iki yana açtım, o nasıl bana yer açtıysa ben de ona açtım. Yer. Artık iki bacağımın arasındaydı.

Dudaklarımız bir sağa bir sola yatan başımızın da desteğiyle delicesine öpüşürken eli üst bacağımda oyalandı durdu. Okşadı, zaman zaman etimi ezdi avucunun içinde. Eli yavaş yavaş yükseldi. Bu ilerleyiş ağır ağırdı. Bak geçtiğim her yerde parmak izim var dercesine. Belimde durdu bir kez. Bel boşluğumdan yakaladı, tam da orada etimi kıstırdı avucumun içine. Dilimi ağzının içine sızdırdım, etimde bıraktığı baskıyla inledim. Belim bir lastik gibi esnedi, Fetih kendini henüz bana bastırmadı ama ben ona yükselmek istedim.

Bir uçurumdan yuvarlanmıyordum. Uçarak düşüyordum. Ve paraşütüm Fetih'ti. Kanımda dolanan alkol beni o uçurumun önüne getirmemişti belki ama bana uçurumdan atlayacak cesareti vermişti.

İlk aldığımızda genişliğini sorgulayan, benim boya badanam için bu kadar büyük bir şey almamızın alanı gereksiz daraltacağını söyleyen ama eninde sonunda benim istediğimi alan Fetih şu an bu alanı en verimli şekilde kullandı. Bel boşluğumda olan eliyle beni öyle atik ve sert bir şekilde yatırdı ki sırtım ahşap yere çarptı, sadece başımı korudu. Dudaklarımız tek bir an bile ayrılmıyor, ciğerlerim isyan ediyor yine de bir şey yapmıyordum. Üzerime eğilmiş, hatta çıkmıştı. Yatak varken nasıl kendimizi burada bulmuştuk bilmiyordum. Tek bildiğim böylesinin beni daha çok delirttiğiydi. Her hareketimizde bir şey devriliyordu. Hareketlerimiz çıldırtıcı bir kısıtlamayla duraksıyor ama devrilen hiçbir şey bizi durdurmuyordu. Ve galiba böylesi Fetih'in de hoşuna gidiyordu. Her hamlesi başka bir şeyi deviriyordu. Çıkan o sesler bu anla o kadar güzel bir uyum içindeydi ki sonuna kadar bize eşlik etsin istiyordum. Bel boşluğumda bulunan o el en başından belirlediği güzergahı izlemeye devam etti. İlerledi ilerledi ilerledi.

Fetih şanslıydı, onun bel gamzesine dokunmaktan bin kat daha kolaydı benim benlerime dokunmak.

Önce gerdanımdaki benlere dokundu tek tek. Bakmadan. Fetih her bir benimin yerini adı gibi iyi biliyordu. Eliyle koymuş gibi buluyordu. Daima gözükmeyenleri bile. Elbisemin eteği tamamen sıyrılmıştı bacağımdan ve yakam Fetih'in elleri dolandıkça o bölgede yavaş yavaş açılıyordu. Dillerimizin savaşı artık çok farklı bir boyut alırken Fetih'in parmağı tıpkı o geceki gibi aynı benin üstünü buldu ve o gecekinden daha kuvvetli bir inleme koptu benden. Zira onun baskısı da o gecekinden misliyle fazlaydı. Aynı inleme çıktı gitti boğazımdan. Benimle birlikte ondan. Baskı uyguladıkça o beni daha da hissediyor, çıldırıyordu sanki. İkimiz de kendimizi kaybetmiş tek konuşan bedenlerimiz ve duygularımızdı.

Ciğerlerimiz patlamaya bir kala dudaklarımız birbirinden zar zor koptu alınlarımız birleşti, nefes nefese durduk birkaç saniye. İkimizin de göğsü çırpınan bir kuş gibiydi. Dudaklarımız anlaşmadan kıvrıldı, bu belki de dünyanın en güzel tesadüfü oldu. Gözlerimizin içi gibi dudaklarımız da gülümsedi birbirine.

Fetih'in tenime değen elinin her geçen saniyede himayesi artıyor, adım adım daha çok dokunuyor, daha çok okşuyordu. Elleri sütyenimin açıkta bıraktığı göğüslerime de temas ediyor ama benlerime olan ilgisi hiçbir şeyin arkasında kalmıyordu. Elbisemin omuzları adım adım düşüyordu benden. Yüzünü avuçladım, yüzüne küçük buseler bırakmaya başladım. Tek bir saniye yoktu yüzümüzdeki gülümsemenin solduğu. Dudaklarım boş dursun istemiyordum. Fetih tüm güzelliğiyle yanıbaşımdayken durmak istemiyordum. Bu gece ilk kez içimden ne geliyorsa önünü arkasını düşünmeden yapmak istiyordum. Sonunda ölüm mü vardı? Olsaydı. Bu yaşadığım zevke, tutkuya değerdi. Hakkımdı bu benim.

Fetih benim hakkımdı.

Ben onu öptükçe o da her payına düşen yere bastırdı pamuk gibi dudaklarını. Özlem vardı. Aramızda çok fazla özlem vardı. Fetih her öptüğünde derin bir nefes alıyordu. Bu nefes günlerdir yemek yemeyen birine uzatılan bir lokma, şu içmeyen birine bir yudum su, senelerdir ekip biçmeyen bir çiftçiye tohum gibiydi. Öyle bir nefes alıyordu ki, ben de onunla solumuş gibi oluyordum. Yüzü yavaş yavaş aşağı doğru kaydı. Dudaklarıma kondurdu bir buse, sonra çeneme. Dişlerini sürttüğünde çeneme alt dudağımı ezdim kendimi ona bastırırken.

Sineme ilk kez biz bu kadar ayıkken ve biz bu kadar sarhoşken girdi. Boyun girintimde dudaklarını tam huylandığım yere bastırdı. Gülümsedim, yanaklarımın içini dişlerime kıstırdım. Engellemeye çalışmadım bunu, ne kadar huylansam da, tüylerim diken diken olsa da. Aksine yer açtım ona. Başım ahşap masayla bir bütün olsa da boynumda artık bir yeri vardı. Bunu o kadar güzel değerlendirdi ki, bunu öylesine değerlendirdi ki bir alan ancak bu kadar iyi kullanılabilirdi. Fetih sahiden işinde çok iyiydi, sahiden. Mesleki deformasyondu sanırım bu, yoksa ona tanınan bir alanı bu kadar iyi kullanamazdı. Bin kere istese bininde de boynumu ona açardım. O kadar ki iyiydi, o kadar ki ilgiliydi.

Dudaklarını hissettim, dilini hissettim, dişlerini hissettim. Benim dişlerim kendi dudaklarımı eziyor, onunkiler benim tenimi. Ağzımdan çıkan kısık sesler onu daha da hızlandırıyordu. O bu kadar güzel hissettirdikçe kendimi kaybetmişçesine başımı daha çok geriye atıyordum. Fetih öyle bir öpüyordu ki, sanki dünya üzerinde ondan daha güzel öpen ve sanki dünya üzerinde benden daha güzel öpülen yoktu.

"Fetiiih."

Bu onun ismini ilk uzatışım değildi. Ama ilk kez böylesine bir sesle uzatışımdı. Ve Fetih bam teline basmışım gibi durdu. Ben gözlerimi aralayamadım, başımı da ona eğemeden çeneme sardığı parmaklarıyla beni öylesine doğrultarak kendine çekti ki, çene kemiğimin sızlayışını hissedemeden dudaklarımız tekrar birleşti. Bir şey fısıldadı. Küfür gibi. Ya da değil bilmiyorum. Bacaklarım beline dolandı beni yatırdığı yerden kalçalarımı avuçlayarak doğrulttu. Tek eli kalçamı sıktı hoyratça, diğer elini belime kaydırdı bel boşluğuma oturttu. Ve sanki, ve belki o boşluk onun eli böylesine otursun diye yaratılmıştı.

Ayağına takılan bir şeyi tekmeleyerek yatağa ilerledi. Sırtım yumuşak yatakla birleştiğinde dudaklarımız hâlâ birdi. Alnımızın birleştiği yerde dudaklarımızın arasına santimler bıraktı. Fetih iki bacağımın arasında olsa da vücudunu bana tamamen bırakmamış bir mesafe bırakmıştı, o mesafenin neden açıldığını biliyordum. Bana bırakmıştı, kapanacaksa ben kapanacaktım. Fetih'le altlı üstlü konumda ilk oluşumuz değildi ama ben ikidir onun altında kendimi ufacık hissediyordum. Onun heybetinden miydi bu yoksa bedenlerimiz arasındaki cüsse farkından mıydı bilmiyorum. Kabul boyu uzundu, kabul vücudu yapılıydı, kabul bazen ben yeni uyandıysam, daha böyle giyinip süslenmeden topuklularımı geçirmeden ayağıma hele de üzerinde bir hayvanın deseni olan pijama takımımla dolanıyorsam ortada,

ve o çoktan hazırlandıysa çok tezat bir görüntümüz oluyordu. O anlar nasıl durduğumuzu aynada gördüğüm gibi koşa koşa ben de hazırlanıyordum. Ama bu? Bu bambaşkaydı. Fetih üzerimde bir dağ gibi kalıyordu.

Ve bu dağ vücudunu aniden üzerime tamamıyla bıraksa, onu hissetsem, herşeyiyle, ne hissederdim bilmiyordum. Korku? Sanmıyordum. Deli oluyordum. Ben bu gece Fetih'e deli oluyordum.

Aramızda adım adım giden bir şey vardı. İlk adımı ben atıyordum. Daima.

"Efsun," dedi içi içinden koparken. Dudağımın üzerinden öptü. Nefes nefeseydim. Aklım almıyordu, şimdiye kadar nasıl dayandım bilmiyordum. Alkolün verdiği cesareti nasıl kendim bulamadım kendimi nasıl bundan mahrum bıraktım bilmiyordum. Yarın yoktu. Yarın hiçbir zaman yoktu. Nasıl anı yaşamamıştım? Nasıl mahrum kalmıştım?

Fetih benim hakkımdı.

Eli zarifçe yanağımı okşadı. Yüzündeki gülümseme baktım, onun da benim yüzümde aynı şeyi izlediğini biliyordum. Yüzlerimiz birbirimizin aynasıydı sanki. Dudaklarıma bir buse daha kondurdu.

Anayasadan bir madde okurcasına konuştu. "Efsun güzeli."

Kalbim söküldü sanki. Söküldü de dikildi saniyesinde. "Efsunların en güzeli."

Dikildi de iyileşti hemencecik. "Güzel Efsun."

İyileşti de pır pır attı yine. Bahar bahçe açtı. Adımı çok seven ben, adıma bir kez de vuruldum. Burnunu burnuma sürttü, dudağımı öptü bıraktı.

Benim bir saniye bile yumulmayan gözlerime inat onun gözleri her öpüşünde saniyelikte olsa kapanıyordu.

"Alkollüsün." Karnım karıncalanıyordu. Midem çalkalanıyordu. Devam etmek istiyordu. En az benim kadar. Bu son adımdı sanki. Son bir telkin. Sonra ikimiz aynı anda konuştuk. Ben yarına bir korku bırakmamak için bu anın tadını her şeyiyle çıkarmak, gelecek için değil sadece şimdi için yaşamak, o ise yarın için kendini ve belki de bizi garantiye almak istercesine konuştu.

"Ve sarhoşum." dedim.

"Ama sarhoş değilsin." dedi.

Muhtemelen psikolojikti ama yanağımdaki elinin bile soğuduğunu hissettim. O bir korkunun tohumunu ekmek istercesine durdu. Bedeni durdu, bakışları, mimikleri... Ben ne kadar anı yaşamak için çırpınsam da o bir o kadar benimle kumar oynamamakta ısrar ediyordu. Tam da şu an anladım. Fetih geleceğe ben ana çok daha yakındım.

Gözleri gözlerime denk düştü. Elini usulca koynumdan çıkardı, büyüyen ve gözlerinden fırlamak üzere olan göz bebeklerine baktım. Yanağıma bile eskisi kadar dokunmadı.

"Sarhoşsun?" Dedi öylece yüzüme bakarken. Bana dokunmayı bırakmış ama benden uzaklaşmamıştı. Bu anın bitmesinden ve yarın olmasından deli gibi korkan bir ben kaldı geriye. Bir ikilemin içine düşmedim. Şu anda yaşamak istedim. O da bana uysun. Bunları konuşmayalım bile. Başımı salladığım an yüzündeki yıkıma şahit oldum. Ne o yıkımı görmek istedim, ne de şu anı bölmek istedim. Gelecek en az geçmiş kadar yoktu. Şimdi vardı. Tam da şu an vardı. Sadece. Yüzüm yüzüne doğru kalktı, dudaklarına ulaşmak istesem de izin vermedi.

"Şşşt," dedi dağılmış bir halde. Dağılmış, dargın, silkelenmiş, kendine gelmiş, kendinden geçmiş. "Hayır hayır," yüzüne biri okkalı bir tokat atmıştı sanki. Gözleri bile açılıp kapanırken yediği darbenin etkisinde gibiydi. "Sen benim tek gecelik ilişki yaşayacağım bir kadın değilsin." Duraksadı biraz daha uzaklaştı benden. "Hele sarhoşken hiç değilsin."

İstediğim bu muydu bilinmez ama anlaşılan buydu. Yine de her şeye rağmen bu gece hiç bıkmadan onu yine öpmeye çalıştım. Ona uzandım, sussun istedim. Benimle kumar oynamak istemiyordu. İlerisini düşünmek için yemin etmişti, tıpkı benim bu anda kalmama yemin etmem gibi. Ben ne kadar plansız programsız devam etmek istiyorsam o da bir o kadar enini boyunu ölçmek istiyordu. Niyeydi? Sarhoşsam kendime sarhoştum. Bana dokunmasını isteyen de bendim. Benden uzaklaşmasın diye elinden yakaladım. Neye uğradığını şaşıran o muydu yoksa ben miydim bilmiyordum.

"Bir anlık istekle tatmin olacağın ertesi güne pişman olacağın o adam da değilim Efsun." Durdu boşta kalan eliyle yüzünü sıvazladı. Sonra kendine küfreder gibi "Sarhoşsun." Dedi tekrardan. Çenesini sıvazlarken sağlam bir küfür döküldü dudağından. Kendineydi. Bu küfür bizzat şahsınaydı. Gecenin başında tekrar edip kendini durdurduğu şeyi unuttuğu için kendine çok kızgındı sanki. Pişman olacağımı nereden çıkarıyordu? Ben yarına beni bir sorumluluğa itmesinden deli gibi korkuyordum sadece. Ben yarın ne hissedeceğimi nasıl davranacağı bilmiyordum. Ama pişmanlık? Bu değildi, bu asla değildi. Elimi bırakmaya çalıştı ama ben bırakmadım. Sadece an ve anı. Tek istediğim buydu.

"Uyu," dedi ellerimize bakarken, üzerimden aldı tamamen kendini. Elini inatla bırakmadım. Beni bu şekilde, beni bu kadar mutluyken bıraksın

istemiyordum. Bitsin istemiyordum. Daha yeni başlamışken üstelik. Elimi sıktı ve son kez konuştu bu gece. "Beni daha fazla har vurup harman savurma, uyu. Sarhoşsun." Nefesini kesti bu farkındalık. Bana demişti ama pişman olan oydu. Pişman olmuştu. Bozuk plak gibi tekrar etti. "Uyu."

Ağzımda müthiş bir kuruluk, tüm vücudum tutulmuşken başım ağrımıyor, zonkluyordu. İki kaşımın ortasından başlayan alnıma doğru ilerleyen bir zonklama. Ağzımın kuruluğu ağzımdan nefes almayı engelliyor, burnumdan almaksa dayanılmayacak gibiydi. Çok ağır bir koku kargaşası vardı. Kokular yabancı değildi, aksine epey tanıdıktı. Ama çok fazlaydı işte. Baş ağrısı yapacak kadar hem de.

Bu ağrı, bu ağzımdaki kuruluk benim daha fazla algıları açık ama gözleri kapalı şekilde durmama izin vermedi neredeyse inleyerek gözlerimi açtım. Tutulmuş boynumu bir sağa bir sola oynatırken ağzımdan ağrı dolu mırıltılar dökülüyordu. İşaret parmağımla gözümü ovuşturmak istedim ama silmediğim yoğun göz makyajı allak bullak oldu. Görüş alanım birbirine girdi. Tek gözümle makyajımın bulaştığı parmağıma baktım.

Baktım. Baktım. Baktım.

Daha çok baktım. Biraz daha baktım.

Makyajımı silmemiştim. Hiç huyum değildi. Muhakkak silerdim. Dün gece silmemiştim. Silmemiştim dün gece.

Dün gece.

Dün.

Gece.

Rimelimin bulaştığı işaret parmağım bir televizyon ekranı gibi görüntüler sunmaya başladı. O parmak üzerinde bazı anları kesik kesik, bazı anları fazlaca net şekilde özet geçti. İzledim izledim izledim. Biraz daha izledim. İzledikçe algılarım bıçakla terbiye edilmiş gibi açıldı. O az önce yarım yamalak, güç bela açılmış gözlerim öyle büyük bir hızla açıldı ki, uzaktan izleyen sahiden vücuduma bir bıçak girdi sanardı. Yatar pozisyonda oturur pozisyona bir zelzeleye yakalanmış endişesiyle geçtim ve tam o saniye aynadan kendimle göz göze geldim.

Dağılmış saçlarım, akmış makyajım, dudaklarımın etrafına bulaşmış bordo rujum, neredeyse üzerimden düşmek üzere olan elbisemin yakası ve çok daha fazlası. Göğsüm öyle bir yükseldi ki elimi kalbime bastırmam saniyesinde oldu. Beni duvardan duvara vuracak, kilometrelerce koşturacak ve dakikalarca bağırtacak bir hızda atıyorken kendimle göz gözeydim.

Dünden kalmış kendimle. Yutkunmak istedim, bu kurulukta mümkün olmadı. Gözlerim bir an aynadan başka tarafa kaydı ki, kaymasa sağlığım için daha iyiydi. Kalp ve beyin sağlığım için.

Oda yerle birdi. Neredeyse bütün makyaj malzemelerim yerle bir olmuşken birkaç parça kalmıştı olması gereken yerde kalan. O ağır kokunun nedeni devrilip kırılmış ve devrilip köşesinden sızarak akan iki farklı parfüme aitti. Biri benim diğeri Fetih'in. İki parfüm de kaliteliydi, ikisinin de iki üç sıkımı tüm gün yetecekken şimdi boşalmıştı. Şöminenin köşesinde duran vazoya benzer şey devrilmiş ama devrildiği yerde de kalmamıştı. Sanki biri tekmeyle fırlatmıştı. Mümkün değildi yoksa o duvara varıp ikiye ayrılması. Gözlerimi kırpıştırdım, ağrıyan sol kolumu sıvazladım.

Ben öpmüştüm.

Ben Fetih'i delicesine öpmüştüm.

Ben Fetih'i yarınlar yokmuşcasına öpmüştüm.

Elimi alnıma kapattım gözlerimi sıkıca yumarken kirpiklerim gözlerime battı. Dün gece başladığı yerden bittiği yere kadar gözümde santim santim canlanıyorken, her ayrıntılı düşünmemde daha farklı bir yeri hatırlıyordum. Adım adım. Hatırladıkça beden dilim istemsizce ona göre şekilleniyordu. Elim önce benime gitti. Belirgin olana. Parmak uçlarım tam o noktada dolaştı. Kaşlarım çatıldı görüntü de elimle beraber ilerledi boynuma dokundum. Dün gecenin aksine ağzımdan memnuniyet dolu sesler çıkmadı. Delicesine gülümsemedim de. Karnımın ağrısından aksine yüzüm buruştu. Boynumda da bir sızı vardı. Özellikle boynumda dokunduğum bazı yerler ağrıyordu. Hatta sızı. Evet sızı. Böyle minik minik iğnelenemeler oluyordu. Sahne ilerledi, parmak uçlarım gözlerim kapalıyken dudaklarıma ulaştı. Çöl kadar kurumuş dudaklarıma. Tırnağım yanlışlıkla kalkık bir yere takıldı, bu kez acıyla açtım gözlerimi. Kuru dilim o kısımda dolaştı, tahriş olduğunu hissettim ilk. Gözüm yan tarafa, her gece mutlaka Fetih'in yamacıma koyduğu bardak ve sürahiye kaydı ama yoktu. Yani vardı ama artık yoktu. Yerle bir olmuştu o da. Ve artık yerler ıslaktı. Yanlış konumda uyuyuşumdan olacak tutulmuş bedenimi diğer tarafa doğru, odanın tek düzenli kalan yeriydi, ittim ve çıplak ayaklarımı yere bastım. Ağır adımlarla banyoya doğru ilerlerken ilk işim ağzımı çalkalamak oldu ve öylece aynada kalan görüntüme baktım. Daha yakından.

Dudağımın ezilmiş kısmına, çevresine bulaşmış ruja, akan rimelime, birbirine girmiş saçlarıma, dün üzerimde tastamam oturan ama artık eğreti duran elbiseme.

"Fetih dokun bana."

Avuç içlerimi lavaboya yasladım ama gözlerimi bir an kapatmadım. Kendimle yüzleşiyordum sanki. Aylar önce temas yok diyerek tepki verdiğim ve sanki gelebilecek tek temasın ondan olabileceğine eminken çok bozmuştu onu bu şekilde uyarmam. Kanına dokunmuştu. Ama şimdi? Dün gece bu temas için ona yalvaran bendim. Bacağımdaki kaslarda müthiş bir yorgunluk hissettim. Öyle ki oturacak bir yer aradı gözlerim arkadaki klozete gitmek istedim ama kendimden uzaklaşmak istemedim.

Çenemde dolaşan dişleri şimdi aynada tekrar o bölgede gibiydi.

"Benim seni istemediğim tek bir gün bile yok."

Aynı yorgunluk bu kez beni ayakta tutan kol kaslarımda hissedildi ve daha fazla kendimle göz göze kalamadım kapattım gözlerimi. Bir oyacak deşiyordu sanki kalbimi. İçi boşalana kadar oyacak, sonra güneşe asacak kuruyana kadar bekleyecekti.

Kalbim kuruyacaktı.

"Sen benim tek gecelik ilişki yaşayacağım bir kadın değilsin."

"Bir anlık istekle tatmin olacağın ertesi güne pişman olacağın o adam da değilim Efsun."

Rezil bir hâlde ayakta kalmak için direnirken hissettiklerimi derleyip toplamak, ölçüp biçmek gibi bir isteğe düştüm. Haklı olan Fetih mi olacak diye. Lakin varsayalım ki o haklı çıkmadı, onun haksız çıktığı durumda ben yine haklı çıkmayacaktım. İlk kez hissettim bunu. Ben hiçbir koşulda haklı çıkmayacaktım.

Zaten ne buna gerek kaldı ne de Fetih haksız çıktı. İçimde tek seçebildiğim şey müthiş bir acı oldu. Epey heybetli, istikrarlı bir acı.

Titreyen ellerimle bir şeyi bir kez kaldırıyor iki kez düşürüyordum. Sesli, ağlak bir nefes verdim yıkadıktan sonra topuz yaptığım saçlarım ve bir gram şey sürmediğim yüzüme bakmadan çantama yöneldim. Sabah daha erkendi, normal koşullarda hâlâ uyuyor olurdum. Ama şimdi elimi kolumu nereye koyacağımı bilmezken ayaklarım hep bir şeylere takılıyordu. Toplamak isterken daha fazla dağıtıyordum. Yarım saattir uğraşıyordum ama birkaç makyaj malzemesini ancak yerinden kaldırmıştım.

Çıkmalıydım artık bu evden. Fetih'in nerede olduğunu ve ne zaman geleceğini bilmeden bir an önce çıkmalıydım. Ondan kaçmak değildi amacım, sadece tarafsız bana bir şeyler hatırlatmayan bir yerde kendimle başbaşa kalmak istiyordum. Beynimin içi savaş, göğüs kafesim mahşer gibiydi. Bir taraf durmadan benim diğer taraf durmadan Fetih'in dediklerini

tekrar ediyordu ve ben o kadar allak bullaktım ki bazen sesli bir şekilde fark etmeden bir şeyleri tekrar ediyor, bazen onun ve kendi cümlemi birleştirip hiç kurulmamış bir cümleyi kuruyordum. Aklımı kaçıracaktım. Ellerim ve bacaklarım inanılmaz bir titremeyle baş başaydı. Adımlarım bile sarsaktı. Arkamda yıkık dökük bıraktığım odadayken hâlâ aklım merdivenleri dalgın ve sıkıca tutunarak indim. İndim, indim...

Karlı olan merdivenleri spor ayakkabılarımla zar zor son merdivenlere ulaşırken bakan bir kör olduğumu ya da bakıp görmediğimi kanıtlarcasına gözümün önündeki şeyi ancak bana seslenildiğinde duydum.

"Gelin Hanım uyanmış," dedi Gülizar abla elindeki torbaları bir adama uzattı. Adam vardı. Gülizar abla vardı. Sultan babaanne vardı. Adam vardı. Gülizar abla vardı. Sultan babaan-

İnsanlar bir anda "Ay ay ay," diye bağırdığında dengemi kaybettiğimi farkt ettim ama iki basamak aşağı popomun üzerine düşmemi engelleyemedim. Bu bağırışlara benim de çığlığım eklendi karların içine düştüm yine. Bana en yakın olan Sema anında koşarken "Efsun abla!" Dedi korkuyla. Beni kolumdan kaldırmaya çalışırken ikimiz aynı anda düşecek gibi olduk. Cebelleşe cebelleşe yerimden doğrulurken bu bağırışlarla gerilen yaşlı kadına baktım. Bir şeyler söylüyordu ama tek anladığım şey görmediği anın endişesiydi.

"Babaanne," diye iyi olduğumu bilsin diye ona seslendim. Sonra az önce düşmeme rağmen koştur koştur kadına doğru koşarken herkes beni izliyordu. Ona göre daha sıcak olan elimle elini kavradığımda "Hoşgeldin!"

Şaşkınlığım yanlış bir cümle çıkarmasın diye sıkıyordum kendimi. Mesela ne işin var burada der gibi. Mesela niye geldin der gibi.

"Hoş bulduk kızım." Dedi yorgun bir sesle.

"Niye haber vermedin bize, gelir alırdık seni?"

Diğer elimi de eline bastırdım, eli boş gelmemişti, içeriye devamlı bir şeyler doluyorken Pınar da gözüktü kapıdan.

"Fetih nerededir? Dün gece aramışım, sabah yine aradım. Yatıyor mu?"

Soru öyle bir bana fırlatıldı ki irileşmiş gözlerimle Pınar'a baktım. Ve telaşla neredeyse bağırdım. "PINAR HOŞGELDİN!" O eli bırakmadan Pınar'ı öptüm iki yanağından da. Ne yapıp edip burada şimdi sıvışmam gerekiyordu. Çünkü ben de Fetih'in nerede olduğunu zerre bilmiyordum.

"Fetih evde değil mi Gülizar?"

Gülizar ablanın gözleri de bana döndü, hatta herkes bana baktı. Bu sorunun muhattabı bendim. Aniden koşarak konaktan çıksam çok dikkat

çeker miydim? Karmakarışıktım ölçüp tartıp doğru yalanı bulamıyordum. O an herkes fikir üretmeye başladı.

"Çıktı mı evden, gördün mü?"

"Uyansa aradığımızı görürdü Sultan anne." Dedi Pınar.

"Uyuyor mu kızım?" Bana döndü yine top. Bir sessizlik oluştu ve o soru benim cevap vermeyişlerimle sonunda çıktı dudağından.

"Eve gelmedi mi?"

Telaş sonunda ağzımı açabildi, "Hayır hayır," dedim telaşla. Kadın en son bizi ince bir ip üzerinde bırakıp göndermişti. Ortalığın karışmasını istemiyordum. "Geldi niye gelmesin. Geldi zaten ama şu a-"

Kapı aniden destursuz ve "Ne bu tantana sabah sabah?" Diye açıldığında herkes o tarafa döndü. Ben hariç. Bakışlarımı Sultan babaanneden çekmedim kalbimin kulaklarımda attığını hissettim. Müthiş bir basınç vardı başımın içinde, yabancı bir el beni aşağı doğru bastırıyordu sanki. Kapıdakilere sormuştu muhtemelen bunu ve sanki artık bana bakıyordu. Ellerimden bütün güç kesildi buz kesildiğini hissettim.

"Babaanne?" Diye şaşkın, yorgun, bitkin ve bence uykusuz bir ses konuştu. "Ne işin var senin burada?'

Duraksamadan sordu bunu oğlunun evine gelen kadına. Gözlerim ona bakmak için savaş açmıştı. Bana. Bizzat bana. Nefes alış verişlerim hızlandı sol tarafım iğnelendi. Ona bakmak istiyordum.

"Fatma ameliyat olacakmış niye kimse beni haberdar etmedi?"

Fetih'e değil ama gömleğine baktım. Açtığım kısmı iliklenmişti, pantolonun içinden çıkarmış öylece üzerine bırakmıştı. Üzerinde de bir kaban vardı. Yutkundum. Ellerim ne kadar buz tuttuysa yanaklarım ateş gibiydi.

"Kara kışta yola düşme diye." Dedi memnuniyetsiz bir sesle. Elim ayağım titriyordu. Baksam bakamıyor, gitsem gidemiyordum. Bu titremenin bir an önce bitmesi gerekiyordu. Kalem bile tutamazdım yoksa.

"Büyük bir şey de değildi zaten. Niye bana haber vermedin gelmeden?"

"Teneke," diye yükseldi bir anda. Yerimden öyle bir hopladım ki herkes bir an bana baktı. Bağıran hariç. "Telefonuna baksan görürdün? Sen nerdesin? Nereden böyle kargalar daha pisliğini çıkarmadan? Gelmedin mi eve, karın önümde iki büklüm oldu bir laf edene kadar?"

Fetih tüm azarlanışına rağmen umursamadı, kadına yaklaşıp başından öptü "Sen de hoş geldin." Konuyu kapatmaya çalışıyordu ama karşısındaki kadın kapatacak gibi değildi. Tam tekrar konuşacaktı ki, torununun eve

gelmemiş olması onun için büyük bir sıkıntıydı, "Evdeydim babaanne," dedi bastırarak. Sesindeki gerginliği ilk kez hissettim. "Sabah kahvaltıdan önce gidip bir şey almam gerekiyordu. Aldım geldim. Gelinin başka bir şey mi söyledi?"

Gelinin.

Efsun değil.

Böyle bir anın içindeyiz diye mi bana imalı geldi bilmiyorum.

"Yok yok öyle oldu. Benim daha uykum açılmadı anlatamadım kendimi." Bunları söylerken Fetih hariç her yere bakıyordum. Belki Sultan babaanne görmüyordu ama o hariç herkes bir şeyler farkındaydı.
Ama tabi kadın sadece görmüyordu. Koku duyusu hâlâ yerli yerindeydi.

"Sen ne kokuyorsun böyle?"

Süper. Süper Fetih! Girmişti kadının dibine. En iyi ihtimalle sadece rakı kokuyordu. Gece başka bir şeyler daha içmiş olma ihtimali de vardı. En iyi ihtimalinden bile buram buram anason kokusu vardı.

"Daha ne kadar burada bekleyeceğiz? Kahvaltı hazır mı?"

Tam da şu an çıkmalıydım. Usulca. Bardak bile tutamayacak bir konumdaydım, o masaya oturmak saçmaydı. Gitmeliydim.

"On dakikaya masa hazır." Dedi Sema. Ardından bana baktı aynı gözler ve konuştu. Beni baygınlık eşiğine getirecek şekilde, irice açılmış ölümcül bakışlarımı ona çevirteceğim şekilde.
"Efsun abla sevdiğin omletten de hazırladık, çıkmana daha bir saat var değil mi?"

O enerjik yüzü bakışlarımla savruldu ne yapacağını bilemezken. "Aslında biraz erken çıkmam gerekiyordu ama..." Sultan babaanne güzel bir hayda çekince ben de güzel bir R yaptım.

"Tabi ki bir çay içeriz. Uzak yoldan geldiniz."

Gülizar abla ve Pınar bu cümlemden sonra yaşlı kadının koluna girdi, yavaş yavaş beraber yürürlerken Fetih önüme geçmemişti. Sema'ya yaklaştım. "Oturma odası ne durumda?" Diye sordum korkuyla. En son bıraktığımız gibiyse şu an koşa koşa önümden gidenleri durduracaktım.

"Topladık. Her zamanki halinde şu an." Stresi bütün vücudumu vurmuştu, başım dönüyordu.

"Sema bizim odada birkaç şey kırıldı da, sen uygun bir anda orayı ha-"

"Kimse bizim odaya girmesin Sema." Dedi ansızın Fetih. O kadar otoriter söyledi ki bunu ve ilk kez bana doğru konuştu böylesine. Kirpiklerim titreşti burnumun direği sızladı.

"Tek bir an bile yok"

Boynum huylandı, dudaklarımı yaladım istemsizce. Sema başını salladı bu iki insanın ona göre anlamsız gelen gerginliğinin ortasında kalırken.

Kulağım da gözlerim de sözde Sultan babaanne de olsa da gözüm sık sık kapıya kayıyordu. O söylemese de üzerini değiştirmeye çıktığını biliyordum.

"Gidiyorsun yani yarın akşama kadar." Dedim sırf dinliyor gibi gözükmek için. Sıcak çayı ellerimi ısıtmak için kullanıyordum.

"Bir ameliyat bitsin hayırlısıyla."

Ayakta kalmama biraz destek olsun diye elim peynire uzandığı an kapı açıldı. Kafamı ona çevirdim bir anlık cesaretle. Onu gördüm. Ama en çok şeyi.

Siyah gömleğini.

Her şey de bir ima arayan ben miydim yoksa zaten doğru mu anlıyordum? Gözlerimi hızlı çekerken istemsizce bir su birikintisi birikti gözümde, dağılsın diye gözlerimi irice açtım.

Siyah gömlek giymişti.

Birinin tam şu an bana sağlam bir tokat atması lazımdı. Masadaki en büyüğe çevirdim gözlerimi. Bir tokat yesem belki biraz kendime gelebilirdim.

"Efsun abla sen hasta mısın?" Pınar'ın dikkatli bakışlarından başından beri kaçmaya çalışıyordum ama başarısızdım. Fetih'in yanıma oturduğunu hissettim. Derin bir nefes aldım. Duş almıştı. Elleri sanki her an bana temas edecekti. Diken üstündeydim. Halbuki bu yaşanmazdı. Adım gibi biliyordum.

"Sultan anne rengi sararmış," diye beni tasvir etmeye başladı aniden. Gözleri bir an dudağımda takılı kaldı sonra boynumda. "Elleri de kıpkırmızı ve çok soğuk. Hiçbir şey de yemiyor."

Şikayet mi ediliyordum, onu bir doktor gibi görüp çare mi arıyordu bilmiyorum ama daha da gerildim.

"İyiyim." Dedim iyice strese girerken. Başım dönüyordu, herkes bana baktıkça daha da kötü bir hâle geliyordum. Aniden yan tarafımdan çatal çarpma sesi duydum. Yumruğumu sıktım. Fetih kasti olarak çatalını tabağına çarptı ve tüm bedenini mevzuya girer gibi bana çevirdi.

"Midem bulanıyor, sabah çok erken diye. O yüzden. Yorgunum da biraz, uykumu alamadım."

"Ateşi var mı?" Diye sordu. Kime sordu ben de emin olamadım ama Pınar önden davranıp bana doğru eğildi elini alnıma bastırdı.

"Hayır," dedi. "Hatta soğuk bile yüzü. Kusacak gibi bakıyor etrafa." Alnımı kızın elinden kurtardım zoraki gülümsedim.

"İyiyim Pınar abartma." Elim çay bardağına gitti. "Babaanne Zeliha yazmış bana. Yola çıkmışlar. Geliyorlar." Konuyu elimden geldiğince değiştirmeye çalışırken içmeye çalıştığım bir yudumu da damlattım.

"Vardır haberim. Kaynanan gelmezmiş, bir gün daha kalacakmış." Deyiverdi. Başını Fetih'e çevirdi. "Tabi biliyor benim geldiğimi." Konu süper bir şekilde değişmişti ki benim elimden çay bardağı kaymasaydı. Bardak direkt olarak İspanyol paça mavi kot pantolonuma düştü telaşla geriye doğru çekildim.

"Efsun!" Dedi Fetih telaşla. Ben ne yapacağımı şaşırsam da o direkt olarak likralı kumaşı tutarak derimden ayırdı. Bedenime temas eden eli bir elektrik akımıydı sanki. Herkes ayaklanacak gibi olduğunda "Tamam tamam," dedim yerimden doğruldum Fetih'in tuttuğu yeri ben tuttum bu kez. "Bir şey yok ben hemen değiştirip geliyorum. Siz devam edin." Geri çekilmemle Fetih'in eli kaydı, koptu benden. Telaşlı adımlarla odayı terk ederken resmen koşa koşa sabah kaçtığım odaya geri girdim. Hızlıca aynı pantolonun siyahını alıp banyoya girerken altımdakinden kurtulup kızarmış yere su tuttum. Banyo buram buram Fetih kokuyordu. Baş havlusunu öylece ortalığa bırakmıştı. Hatta beyaz gömleğini de. Beyaz gömleğini. Önce benden çıkan kirliyi sepete attım sonra Fetih'in baş havlusuna gitti elim. Onu da hallettikten sonra kasti olarak en sona bıraktığım beyaz gömleği aldım parmaklarımın arasına. Önce açıp uzaktan baktım. Gözlerim en çok düğmelerinde dolaşıyordu. Kulaklarım uğulduyor başımın içindeki basınç artıyordu.

Dün gece an be an, hiçbir saniyesi atlanmadan, tüm cümleleriyle yine saniye saniye işledi. Fetih'in nefesi yine boynumda benim ellerim gömlekte değil onun saçlarındaydı. Gözlerimi yumdum. Bir şey beni çok rahatsız ediyordu. Ne olduğunu çözemiyordum ama bi ayrıntı beni ölümüne rahatsız ediyordu. Kendimden geçtiğimi, bu odadan soyutlandığımı, tamamen elimdeki gömlekle dün geceye daldığım hissettiğim bir andı. Kaptırmak üzereydim kendimi, dış kapı açılmadan kaybedecektim bu anı. Gömlek elimden düştü, korkuyla yerden kaldırıp onu da kirli sepetine attım. Yerdeki halıya takıldım, kısa bir an ayağım yerden kesildi, başımı kapı koluna çarptım ama sağ salim çıktım odadan. O kadar destursuz oldu ki bu,

biliyorum zira. Düşünsem ve telaş yapmasam oyalanıp duracaktım. Çıkmamak için direnecektim ama hayır ben kendimi hışımla odanın dışına atarken kapı önüne gelen Fetih'le neredeyse çarpıştım. Ellerim teslim olurcasına omuzlarının hizasına kalktı göğüslerim Fetih'in gövdesiyle buluştu. Ve bugün ilk kez göz göze geldik. Benim inip kalkan göğsüm, haddinden hızlı nefeslerimin aksine o oldukça sakinken üstten yüzümü inceledi. Topuklu giymemiştim, daha da kısa kalmıştım yanında.

"Pardon." Dedim ne alakaysa. Bir adım geri çekildi bakışları altlara kaydı. "Önemli bir şey yok, derime bir zarar gelmemiş." Diye o sormasa da açıklamaya devam ettim. Gözleri baştan aşağı beni süzdü, yüzüme ulaşmadı boynumda durdu. Boynuma o kadar uzun süre baktı ki benim de bakasım geldi. Çok acilinden ayna lazımdı bana.

"Acelem var benim ben çıkıyorum," geveledim durdum. Bunları ona neden söylüyordum ki? Ağzını dahi açmıyordu. Sormuyordu. İlgilenmiyordu. Elim boş durmasın diye, işin doğrusu ayna için dolaba yöneldim rastgele bir ceket çıkardım. Aynaya iyice yaklaştım baktım, baktım, baktım... Herkesin neden baktığını anlamak değil neden benim görmediğimi herkesin gördüğünü anlamamak. Boynumda biraz dikkatli bir bakışta hemen görülecek morluklar vardı. Hatta daha dikkatli bakılsa ısırılma izleri. Diken diken olmuş tüylerimle arkadan beni izleyen Fetih'e renk vermemek için görmemiş gibi yaptım. Elim kumaşı ölümüne sıkarken hiçbir şey söylememekti amacım, çıkıp gitmek. Fetih'le daha fazla göz göze gelmemek. Ama yapamadım kapıya yönelmiş adımlarım tutulmuş kolumla yarıda kesildi.

Ben kapıya döndükken, o aynaya dönüktü. Benim sağ profilimle onun gövdesi neredeyse birleşikti. Ayaklarımın bağı koptu, olduğum yerde titredim. Öleceksem eğer, çok tuhaftı çok absürttü ama hissettiğim buydu, ölmeliydim. Bu evden çıktığım an. Hemen kapı önünde. Bir şey oluyordu, çok kötü bir şey. Yoksa ölüm bu kadar yakınımda hissedilmezdi.

"Efsun," dedi başımın üzerinden. Çenesi başımdaydı. Bizi aynadan izliyordu. Gözlerimi yumdum, dirayetimi korumaya çalıştım.

"Fetih lütfen." Resmen yalvardım. Tıpkı dün gece onun bana yalvardığı gibi. Kolumu tutuşu sertleşti çenesini saçlarıma sürttü.

"Kaçıyorsun."

Kaçmıyordum. Yemin ederim kaçmıyordum. İzin istiyordum. Bir kere kafamı toplasam kendi ayaklarımla gelecektim ona. Bir kez gideyim hastaneye, bir kez gidip içimdekileri gerekli mecralara aktarayım, bir kez

toparlayayım kendimi, ben kendim gelecektim. Ama şu an zor nefes alıyordum. İzin istiyordum. Ne kadar sürerdi bilmiyorum ama izin istiyordum.

"Tam da tahmin ettiğim gibi." Dedi sonra serice bıraktı kolumu. Anlayacağını anlamış gibi. Benden bir adım uzaklaştı ardından yüzüme bile bakmadı. Çıktı gitti. Hızlıca.

Düzensiz nefesler alarak kapıya bakarken ben. Bir şey beni çok rahatsız ediyor demiştim ya hani. Ne olduğunu bilmiyorum ama çok rahatsız oluyorum demiştim. Biliyordum artık. Bu rahatsızlık hissi her şeyin dün gece yarım kalışıyla ilgiliydi.

🕊🕊🕊

"Bak sana sandviç getirdim."

Zafer'in önüme koyduğu sıcak çay ve sandviç daldığım duvardan ayırdı beni, bu kez çayın dumanına baktım. Orada daldım. Cıkladım.

"Teşekkür ederim ama istemiyorum."

Gözüm dalgınca saate kaydı, "Hicran Hoca odama geçsin geliyorum dedi." Herhalde başka hiçbir şey ama hiçbir şey bu kadar dikkatimi çekmezdi. Şaşkın bakışlarım ona döndü stresle dikeldim.

"Acil hasta gelince ameliyata girmiş. Senin sonuçların da çıkmış o ara. Karşılaştık, gitmeden gelsin bana dedi."

Karnım tüm gün olduğu gibi daha da çok ağrıdı. Elimdeki kalemi ön cebime sıkıştırırken "Gidiyorum." Dedim telaşla. Kulaklarım bile uğuldamaya başladı.

"Bayılmazsan." Dedi alayla. Bu alaycı tavrının beni ne kadar üzdüğünde bir haberdi. Sanki bugün tansiyonumu ölçen o değilmiş gibi. İçimden bir his birazdan Zafer'in yanına dönecek onu vicdan azabıyla kavuracak o haberi vereceğimi söylüyordu. Ağzımı açmadım sulanan gözlerimle çıktım onun yanından. İnsanların bugün bana olan bakışlarını yine üzerimde hissettim. Makyaj yapmadığım için herkesin dönüp bir kez daha bakması ve iyi misin diye sorması hoş değildi. Sahiden değildi. Hicran hocanın kapısını tıklattım boş odadan ses gelmese de girdim saatler öncesinde oturduğum yere oturdum. Benden sonra odasını kilitlemişti bir süre ve sanırım başka hasta girmemişti. Bana uzattığı su bardağı bile yerli yerindeydi. Geçtim oturdum saniyeler dakikaları ezdi geçti. Odanın havası ağırlaştı. Dudaklarımı ısırdım durdum, ara ara sulanan gözlerimi durdurmaya çalıştım.

Bir tırnağımı, diğer tırnağımın etiyle birleştiği yere saplarken iki bacağımı da durmadan sallıyordum. Ağzımın içine kan tadının dolduğunu

farkındaydım ama elimde olan bir şey yoktu. Stresten ölüp gidecektim. Hastalar bu şekilde mi hissediyorlardı? Biz karşılarında soğuk ve ciddi dururken onlar böyle mi hissediyorlardı? Yoksa ben sahiden kötü bir şey çıkacağından emin olduğumdan mıydı bu halim? Gözlerimi yumdum, burnumun direği sızladı ve yine o görüntüler canlandı gözümde.

Kimi kandırıyordum ki gözlerim açık veya kapalı da olsa beynimin içi dün geceyi başa sarıp sarıp duruyordu. Tüm gün bu yaşanmamış mıydı? Önümdeki boş reçeteye bakarken bile görmemiş miydim o anı? Aşamıyordum ve bu bugüne mahsus bir şey değildi. Aşamayacaktım. Sanki hiçbir zaman. Sanki sonsuza kadar sürse sonsuza kadar. Ya da ben ölene kadar. Ölene kadar. Dişlerimi birbirine bastırdım, dengesizce atan ve ara ara sancı içinde beni kıvrandıran ağrıyı iliklerimde hissettim. Ölecektim galiba. Evet bu kalp bunun habercisiydi.

Ben tam bu fikre kendimi hazırlamak için ciddi bir konuşmaya başlayacakken, ki bu günün kaçıncı konuşmasıydı bilmem, kapı açıldı, gözlerim ışık hızında açıldı beraberinde. Üzerimdeki beyaz üniformayı tuttuğum yerden sıktım. Bu bir an gözlerimi sulandırdı. Fetih ütülemişti. Benim acele ettiğim ve yine bir yerlere geç kalacağım iki gün öncesiydi. Sabah çok erkendi, odadaki her şeyi aceleyle bir yerlere savururken laf arasında ütüyü aramıştım. Bir taraftan da kendime delicesine kızıyordum. Sırf yumuşatıcı koksun diye kendim yıkarım düşüncesiyle eve getirmiş ve geç kalmışken hâla ütülememiştim. Ben hızlıca duş alıp çıktığımda ütülenmiş bir şekilde çantamın yanındaydı üniformam.

Fetih ütülemişti.

İçeriye elindeki dosyayla giren hocaya baktım. Doğrulacak gibi olsam da eliyle işaret edip oturttu beni. Daha da sertçe ısırdım dudağımı ve yalnış bir yere basmış olacağım ki dişimi, zaten sızlayan yer daha da yaktı canımı. Ama gariptir acısı en çok sol tarafımda hissettim.

"Bakalım, bakalım." Dedi bana gülümsedikten hemen sonra ekrana bakarken. Fareyi elinin altında gezdirdi ve sanki daha önce anlatmamışım kendisi de anlatmamı istemiş gibi başladım anlatmaya. Yine ve yeniden.

"Ben hiç iyi değilim," Sesimin titrekliği o kadar çaresiz hissettirdi ki bir an beni, susmak istedim de inatla konuştum. Canım sancı çekiyordu. "Sığamıyorum hiçbir yere. Böyle bir ağrıyı hayatım boyunca çekmedim. Hani duvarlar insanın üstüne üstüne gelir ya," Ne kadar saçma tanımlamalardı bunlar. Ne kendimin aldığı altı yıllık eğitimden, ne de karşımdaki uzmanın aldığı bir ömürlük eğitimden utanıyordum. "İşte sanki

göğüs kafesim evin duvarları kalbimin üstüne üstüne geliyorlar. Fazlalık gibi. Hocam ben kalbimi taşıyamıyorum. Öyle bir şey ki bu," nefesim kesildi gözlerimi kaçırdım derin derin birkaç nefes aldım. İyi olmuştu bu, ne kadar kötü durumda olduğumu görürdü. Kriz geçireceksem şu an geçirmeliydim.

"Sanki kalp nakli yapmışsınız da uyuşmamış. Hani mümkün değil bu ama sanki uyuşmamış ama öldürmüyor da. Süründürüyor." Titreyen ellerim hocamın bana odasına ilk geldiğimde önüme koyduğu su bardağına uzandı. Birkaç yudum içtim. İhtiyacım fazlasıydı ama olmadı ellerim titriyordu.

"Yabancı birinin kalbini taşıyorum sanki. Kaldıramıyorum." Dudaklarımı yaladım, yine sızladılar. Önündeki kağıtlara baktım. İlk ben kabulleneyim, duyması sindirmesi daha kolay olsun diye konuştum.

"Ölmek üzereyim değil mi?"

Orta yaşının üzerinde olan kadının bana öyle bir bakışı oldu ki bu beni her gördüğünde doktor olarak mezun etmeyeceğini söyleyen Pediatri hocasının bakışıyla yarışırdı. Kendimi dünyanın en salak insanı gibi hissettim o an.

"Pardon." Dedim toparlama gayretindeyken. "Ne saçmalıyorum ben de bilmiyorum. Özür dilerim. Nasıl anlatacağımı şaşırdım yine."

Dirayetini koru Efsun. İlk hasta olan da sen değilsin, öleceksen ilk ölecek olan da. Dirayetini koru. Hastalıksa hastalık. Mesleğinin eri ol.

"Hocam ben KAH olduğunu düşünüyorum." Dudaklarımı yaladım bir sözlüdeymiş gibi anlatmaya çalıştım. "Belirtiler onu işaret ediyor. Göğsümde inanılmaz bir basınç ve gerginlik hissediyorum ağrıyla beraber. Yanması ve uyuşması da destekliyor bunu. Midemde de son dönemde ciddi bir hazımsızlık var. Ve son günlerde artan ağrılar göğsümde de sınırlı kalmıyor, kolumda, boynumda ve çenemde de hissediyorum. Çarpıntım oluyor, vücudum efor içinde değilken. Hani yaş olarak tabi ki çok erken ama genetik bir miras olabilir. Emin değilim ailemde var mıydı yok muydu," bütün gün bir tarafım bunu düşünüp durmuştu. İnsan ailesinde olup olmadığını bilmez miydi? Ben bilmiyordum. Böyle iş mi olurdu? Hocanın gözleri dolmuş gözlerime kilitlendi. Dirayetimi en fazla bu kadar koruyabiliyordum. Elimde değildi. Gözlerime engel olamıyordum.

Bilmiyorum bana mı o an bu çok ağır geldi yoksa gerçekten ağır mıydı söylediği... Ama resmen yüzüme bir yumruk yesem onun tesiri bu cümleden sonra hiçbir şey olurdu.

"Yaşın da çok genç."

Boğazıma bir bıçak dayatılsa ve nefes alırsam saplanacağı söylense yine de bu kadar net kesemezdi nefesimi. Bir an yıkılacağımı hissettim. Gözümün önüne direkt Zeliha geldi. O kadar ışık hızında oldu ki, hiçbir şeye tutunamadım. Gözlerim daha hızlı sulandı, ağzımın içine acı bir tat doldu. Akşama kadar kendimi kötü olan şeylere alıştırmaya çalıştırıyordum ama zerre etkisi olmamıştı. Hiçbir şeye alıştıramamıştım. Nefes almayı bir süre tamamen bıraktım. Titreyen dudaklarımı birbirine bastıramadım bile dünyam başıma yıkıldı.

Zeliha gözümün önünden gitmedi bir an. Onun daha doğum gününü kutlamamıştım, kazandığı okula kaydını yapmamıştım. Ya mezuniyeti? Patlayacağım sandım. Tam kalbimden. Biraz olsun kussam oluk oluk kan çıkacaktı ağzımdan. Zeliha. Zeliha. Zeliha. Kulaklarım

Hemen ardından Fetih geldi. Görüntüsü çok bulanıktı ya da benim gözlerim artık bulanık görüyordu. Elimin altında Fetih'in ütülediği kumaşı sıkmayı bıraktım. Daha fazla buruşturmak istemedim. Buruşturduğum yere bastım elimi. Patlayacaktım. Fetih... Tek nefeste ne kadar tekrar edebilirdim acaba ismini? Aklıma iki kere yapmaya çalıştığı şey ve vazgeçiş sebebi geldi. Fetih. Fetih öyle bulanıktı ki kafamda sanki bana bir şey olsa Zeliha'yı bile toparlayamazdı. Tam kalbimden patlayacaktım. Fetih çok bulanıktı. Ve bir türlü benim ölümümün altından kalkamıyordu. Elbet kalkardı ama benim zihnim o kadar yürütemedi Fetih'i.

Ve ben. Efsun. Efsun, tek başına yaşayıp giden Efsun. Kelepçesi kimsesizliği olan Efsun. Tek çocuk Efsun. Tek beden. Tek tabanca. Varmadan otuzuna yitip giden bir can. Henüz bir aile kuramamış Efsun. İçimi bir korku kapladı. Ölmekten öte, ölene kadar olan süreci nasıl atlatacağım. O kadar kötüye meyilliydim ki bir tedavide görmüyordum kendime. Tükenişim canlanıyordu kafamda. Sadece tükenişim. Ve tek bir soru. Hastayken kendime bakmayı öğrenmiştim tamam. Ufak tefek, ateşli hastalıklardı. Peki ya ölümcül hastalıkta? Bir bardak suyu bile tek başına içemeyeceğim bir dönem olursa nasıl bakacaktım kendime? Tek başına nasıl baş edecektim bununla? *Allah'ım lutfen ölümüm kolay olsun. Kimseye muhtaç olmadan. Kendime bakamayacağım kadar kötüleştirme. Ölümse çabuk ölüm.* Kimseden medet umamazdım. Herkes bırakabilirdi. O bardağı kendim tutamazsam ansızın yine terk edilebilirdim. Nasıl bakacaktım kendime?

Kim bakıyor Efsun'a?

Toprak bu kez onu mu kabul ediyor?

"Ama merak etme kırkından sonra aklımızı başımıza alıyoruz. Gençlik heyecanı. Hele de biz kadınlar daha da romantik yaklaşıyoruz her şeye."

Kadın bir şeyler söyledi durdu ama anlayamıyordum. Fetih'in bulanıklığı azalmadı bir an bile. Zeliha'yla yaşanmamışlar eksilmiyordu.

En son elindeki kağıtları yüzüme doğru salladı bir serinlik hissettim. Nefes alışım yavaş yavaşken "Efendim?" Dedim sadece. Kendimi biraz daha bıraksam ileri geri sallanacaktım. Delirmiş, kendimi kaybetmiş gibi.

"Kırkından sonra geçiyor diyorum."

"Hı?"

"Kırk, kırk. Yaşın daha çok genç ama tecrübe konuşuyor. Hadi ruhun haddinden fazla gençse kırk beş olsun."

"Hı?"

Önündeki kağıtları aniden çarptı masaya yerimden sıçradım. Biri koluma dokunsa canım yanacak yarına kolum mosmor olacaktı sanki. "Beni duyabiliyor musun?!" Diye yükseldi. Gözlerimi kırpıştırdım. Başımı salladım öylece. Duyuyor dinleyemiyordum. *Fetih'in muhakkak çabuk toparlanması lazım. Bir an önce. Zeliha çok kötü olacak. Kendini kaybedebilir. Fetih için daha atlatılası. Daha kolay.* Dişlerim sızladı. Daha kolay mıydı? *Muhakkak Efsun! En iyisi de bu zaten. Zeliha yoksa nasıl gelecek kendine? Fetih elinden geleni yapmıştı zamanında, canım için gereken adımı atmıştı. Vicdanı rahat olur. Ölüm kaçınılmaz. Boşluğa düşer bir süre. Ama onunla alakalı değil bu ölüm. Elinden gelen bir şey olmayacak. İçi rahat olur.* Olurdu. Ben kafamın içinde onu mezarımın üzerinden bir türlü geçiremiyordum ama bu benimle alakalı bir şeydi. Elbet geçerdi. Olgun bir adamdı, mantıklı hareket ederdi. Çabucak toparlanır, kardeşine yönelirdi. Benim kafamın içi çok allak bullaktı. O yüzden tek bir adım bile atmıyordu, duruyordu öylece. O yüzden yerinde sayıyordu. Yoksa gerçek olsa gerekeni yapardı. Benim hayal gücümün darlığındandı. Yoksa hiç oturuverir miydi yolun ortasına hiç kalkmayacak gibi?

"Diyorum ki kalbin benden de sağlam."

Gözlerime ışık yemişim gibi kısılmıştı ve tekrar ettim "Hı?" Duraksadım, gözlerim az da olsa açıldı. "Ne?" Dedim allak bullak bir şekilde. Kafamda toparlayamadım. "Anlamadım. Ne?" Elindeki kağıtlarla bu kez kendini yelledi. Baygın baygın bana baktı.

"Efsun iyi misin?" Diye sordu. Gerçekten oradan iyi mi gözüküyordum? Bu nasıl bir soruydu böyle? Adımı sorması bile daha makuldü.

"Anlamıyorum." Dedim elimi yüzüme kapatıp. "Hocam anlamıyorum." Kafamın içinde Fetih'i yürütmeye çalışıyorum. "Anlamıyorum, ne sonuç ne?" Fetih bir türlü kalkmıyor yerinden. "Anlamıyorum, yemin ederim anlamıyorum."

Ben titreyen ellerime bakıyor sandım ama hayır o sol elimin yüzük parmağına odaklanmıştı. "Evli misin?"

Sırası mıydı? Beni nasıl bir ip üzerinden yürütüyordu bilmiyordu ama yaptığı hiç hoş değildi. Fetih doğrulmuyordu bile yerinden. "Ben de bakabilir miyim?" Dedim sonunda dayanamayıp. Dudakları aşağı doğru büzüldü.

"Tabi ki," dedi kağıtları masaya bırakırken. Hızla doğruldum yanına doğru adımladım kağıtları avuçladım. Baktım baktım baktım... Kaç kere aynı sayfaları çevirdim bilmiyorum, kaç kez elimden kaydılar bilmiyorum. Tek bir şey aradım. Tek bir sorun, tek bir pürüz. Bilgisayar ekranına yaklaştım.

"Bu şekilde gelen ilk hasta değilsin. Ama genelde ergenlik dönemi olur gelenlerin yaş aralığı."

Sayfaları aşağı yukarı kaydırdım durmadan. "Evli olman da biraz garibime gitti açıkçası. Yani erkeklerden hiç haz etmeyen biri olarak bir erkekle yaşadıkça kalbinin ritmini daha çok bozmasına izin vermek... Bilmiyorum, neyse ki geçiyor kırktan sonra. Meraklanma."

Bir şeyler diyordu, bir şeyler söylüyordu. Hastaydım ben. Hastaydım ne diyordu az önce öldürmüştü beni ne diyordu? Ellerim karman çorman olmuşken gözümden bir damla yaş kağıtların üzerine düştü ama bunu ben bile zor gördüm. Ağzımın içinde atan bir kalp, durmadan akmaya başlayan gözlerim, yanıbaşımda bir şeyler söyleyen doktor...

"Hastayım ben." Dedim kağıtları kurcalamaya devam ederken. *Kafamın içindeki Fetih netleşti aniden. Yüzünde bir gülümseme gördüm. Bulanıklık yok oldu, gamzesini gördüm.* Gözlerim bir okyanus gibi dolmuştu. Kelimeler yüzüyordu. Mizahta sınır aşan doktor "Maalesef. Hem de karşı cinsten birine. Ne diyeceğimi şaşırdım. Ama bir doktor olarak bu saçma şeyi ilk hastalığa yorman taktir edilesi. Biraz gerçekçi bakmak şart. Ayrıca önümde edebiyat parçaladığında şüphelendim zaten bundan. Yazmakla aran iyi mi, karalıyor gibisin bir şeyler." Dedi alay eder gibi. Bana bakarken acıyordu. Evet acıyordu. Acınacak haldeydim. Ensemden ensemden biri vuruyor, hayatımı başıma yıkmaya çalışıyordu. Tutunduğum bir dal vardı.

Hastalık. Uzunca bir süredir aynı dalın üzerinde, elimde yemişlerle oturuyor türlü türlü şeyler düşünüyor, senaryolar kuruyordum.

İlk elimden fareyi aldı sonra kağıtları dımdızlak kaldım ortada göz göze geldik. "Açıkçası korktum sen bana ilk geldiğinde. Ciddi bir şey olduğunu ben de düşünmüştüm kısa bir an. Böyle bir şey hiç beklemedim ilk odaya girdiğinde. Çok da gençsin ne zaman evlendin? Aşkından yataklara düşmek teriminin ete kemiğe bürünmüş halisin."

Ağzımdan soluklanırken göz göze bakıştık bir süre. O dal kırıldı, yere çakılmadım. Başka bir dala düştüm. Elimdeki tüm yemişler döküldü. Aynı dalda ıslık çalarak etrafı izleyen biri vardı. Elindeki yemişleri bana uzattı. Yüzündeki çapkın bakışları gördüm. Islık çalışı birebir duyuldu kafamın içinde. Ara ara beni habersizce almaya gelirdi hastaneye, elinde yemiş olmazdı ama ıslık çalardı. 'Efsun' ritmini duyardım. Bana seslenmezdi ama Efsun diye ıslık çalardı. İsmim ritimli bir şekilde şarkı gibi dökülürdü dudaklarından. Tıpkı o dalın üzerinde elindeki yemişleri bana uzatırken çalışı gibi. Aynı ses. Hastane önünde de çapkın çapkın bakardı zaten keyfi yerindeyse ve aramız bozuk değilse. Baştan aşağı süzerdi yorgun beni. Bazen kendimi çirkin hissederdim üzerimdeki kabanın içinde küçülürdüm ve o iyi ya da kötü bir şey söylemezdi. Ne zamanki süslensem püslensem konuşan Fetih, bazen yorgunluktan değiştirmediğim dağılmış beyaz üniformalı Efsun için bir şey demezdi. Sadece bakardı. Kapatmadıysa kabanını kendisi iliklerdi. Gelip alması bir lütuf gibi davranırdı ya da gelip aldığı ben olduğum için lütuf olurdu. Değişirdi.

Önümde bir yapboz vardı, şimdiye kadar yapbozu görmezden gelen ben aniden o parçaların kendi kendine birleşmesini izliyordum. Engel olamıyordum. Çok acımasızcaydı. Bana önce o yapbozun varlığı gösterilmeli sonra onu sindirmemi kabullenmemi beklemelilerdi. Ne oluyordu? Durduramıyordum. Ne yapacaktım?

"Be...ben çıkabilir miyim?" O ıslık kulaklarımda çalmaya devam etti. *Efsun, Efsun, Efsun.* Islığın ritmi Efsun'du. Efsun diye çalıyordu hiç durmadan. Elindeki yemişlere bakıyordum öylece. Ben uzanıp almasam o çekmiyordu elini. Dalın altında bir sürü yasemin vardı. Büyümüşlerdi. Kokularını alabiliyordum.

Yaseminler.

Ne zaman ekilip de büyüdüler bilmediğim ama epey bir zamandır hissettiğim yaseminler.

"Tabi ki ama önce ilacını söyleyeyim."

Kalbimin iki odacığının kapakçığı kapanmıştı. Niye kapanmıştı? Parçalar daha çok birleşti. Kapakçığı kapanan kalp mümkün müydü mutlu mesut atsın? Mümkün müydü sağlıklı olsun? Parçalar birleşti. Parçalar daha çok birleşti.

"Sana günde üç doz eşini yazıyorum. Aç tok fark etmez." Yüzüme bakarken gür bir kahkaha attı. Ruh gibi bakıyordum halbuki yüzüne. "Ama dikkat her şeyin fazlası zarar. Çıkabilirsin." Son bir onay bekledim, bitkin birkaç adım attım. Sırtımdan bir yük alınmış daha büyük bir yük konulmuştu sanki. Diğeriyle yürüyebiliyordum. Bununla nefes bile alamıyordum. Nefes aldım, yasemin kokusu ciğerlerimi yaktı. Belki de şenlendirdi ama öyle düşünmek istedim o an. Ciğerlerim yandı.

"Ama merak etme kırk yaştan sonra geliyor aklın başına!" Dedi tekrardan. Son duyduğum bu oldu. Koridorları aştım, merdivenleri bitirdim. Gören bir daha döndü, durup bana bakanlar oldu. Ben yürüdüm sadece. Yürüdüm yürüdüm. Islık sesi çaldı çaldı durdu. Bana uzatılan yemiş dolu avuca bakıyordum öylece sanki. Kimsenin olmadığı arka bahçeye götürdü ayaklarım beni. Kışın çıplaklığına yağan karı süs yapan ağaçların birinin dibine çöktüm. Karın üzerine. Sırtımı yasladım ağaca tek bir noktaya bakıyordum hareketsizce. Tek bir nokta. Bacaklarımı kendime çektim.

İzledim izledim izledim boşluğu. Üşümek hak getire, üzerine oturduğum kar tabakasını bile hissetmiyordum. Beynimin içinde bir arı vardı, anılardan bal topluyordu ve durmadan uçuyordu. Bir o anıya bir bu anıya dalıyordu. Gözlerimin ağırlığı taşınamayacak raddeye geldi yumdum, kaç göz yaşı ardı ardına düştü sayamadım. Yanağımda dondular, titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Mıhladım, sırf korktuğum başıma gelmesin diye dikiş atmaya bile razı gelirdim. Ama olmadı. Yapamadım. Dudağımdan kaçan hıçkırığa engel olamadım. Birinci ikinciyi tetikledi. İkinci üçüncüyü. Ardı arkası kesilmedi. Bir yerim benden kopmuşcasına delicesine ağlarken ne sesimi azaltabiliyordum ne gözyaşlarım hızını kesiyordu.

'Anneeee,' önü kurdeleli ayakkabılarımı bir ileri bir geri sallıyordum. 'sen babama aşık olduğunu ne zaman anladın?'

Aynı soruyu babama da soracaktım. Bir de anneme bugün Egemen'in bana söylediği şeyi söyleyecektim. Belki ama. Belki.

Bana baktığını biliyordum ama ben ayakkabılarımı izliyordum kulağım ondaydı. 'Bir kış günüydü, İstanbul'daydık. Kar yağıyordu lapa lapa. Öyle bir günde'

Bir an sorduğum soruyu kaçırdım. Kar mı? Kar neden buraya yağmıyordu? İzmir'i sevmiyor muydu? Lapa lapa ne demekti? Ben ne zaman kar görecektim? Oynamayı bilmiyordum, annem ve babam öğretirdi. Çok mu soğuktu? Buz kadar mı?

"Neden sordun?" Annem elinde çırptığı yumurtadan sonra bana baktı, göz kırptı. Sonra kıvır kıvır yaptığımız saçlarıma baktı. Egemen'in saçları da kıvır kıvırdı. Aynı gün doğmuştuk. Onun anne babası da birbirine çok aşıktı. Aynı olan ne çok şeyimiz vardı!

"Peki anne ilk fark ettiğinde," Elim kalbime gitti, sonra karnıma. Tıpkı Egemen'in yaptığı gibi. "Şuralarda ne oldu? Kuş uçuyormuş doğru mu?" Annem komik bir şey söylemişim gibi güldü. Sonra beni süzdü, garip garip baktı. Evet garip garip. Ardından ellerindekini bıraktı bana yaklaştı. Gözlerimi ayakkabılarıma diktim. Ben anneme söyleyecektim. Belki değil. Hem anneme söylemesem kime söyleyecektim ki? Annemdi. Her zaman ilk ona söyleyecektim. Her zaman.

Ellerimi aldı ellerinin arasına. Benim seçtiğim ojeyi sürmüştü. İki elimden de öptü bir süre yüzüme baktı. Hani tam bir şey söyleyecek sonra aklına çok komik bir şey geliyor gülmekten söyleyemiyordu. Sonra elimi kalbinin üzerine koydu "Şurası çok fena yandı," dedi beklediğimin aksine.

Kuşlar uçuyorsa bahar gelmeliydi. Ne yangını?

Elimi karnının üstüne koydu. "Şurası da çok fena ağrıdı." Şaşkın şaşkın ellerimizi izliyorken annem yanağımdan öptü. "Ben de senin gibi şaşkın şaşkın baktım. Hani dedim benim kelebeklerim kuşlarım? Hepsi yalan mıydı? Böyle saatlerce ağlayasım geldi. Yorganın altına girip çıkmayasım. Ölüyorum sandım," O kadar beklemediğim şeylerden bahsediyordu ki hayal kırıklığımı saklayamıyordum. Güzel bir şey değil miydi? İnsan acı çekiyordu annemin söylediğine göre. Demek ki değildi? Herkes niye yalan söylüyordu? Gidip hemen doğrusunu Egemen'e anlatmalıydım. Ama üzülmez miydi? Onun annesi böyle anlatmamıştı.

.

"Bence," dedi annem yüzüme bakarken. Dudaklarını büzdü. "İnsanlar hayatı boyunca birçok kez sever bir kez aşık olur. O bir kezin zamanı gelince ruhunun yarısını gönderir, aşık olduğu ruhun yarısını da alır. Bu ağrılar da bu al ver sırasında yaşanır. Yarını göndermek de kolay değil, bambaşka bir yarı almak da. O yüzden ölecek gibi hisseder, her bir tarafı da ağrır. Bunun sancısıdır."

Kafam dönen pamuk şeker makinesi gibi döndü durdu. Ameliyat olmak gibi miydi? Benden yarısını koparıp ona mı takıyorlardı? Bu çok acı vericiydi. İnsan neden aşık oluyordu ki o zaman? Ne saçmaydı diyecek gibi oldum sonra anne babamı düşündüm. Öyle değildi işte sanki. Tam değildi.

"Ama sanma ki o kelebekler uçuşmaz. Alıştıktan sonra acı diner. Vücudun sindirir o diğer ruhu o zaman işte güzellik başlar. Ağrıların biter, bahar gelir, kuşlar göç ettikleri yerden döner, kelebekler kozalarından çıkar. Sevdiğin herkeste kelebekler ve kuşlar uçar. Aşık olduğun insanı da zaten en önce seversin. Ne zamanki acın diner her yer bahar bahçe olur. Tadı da o zaman çıkar. Şuralar kıpır kıpır olur." Elimi karnı ve kalbi üzerinde gezdirdi sonra bir an baktık birbirimize. Yani işin sonunda kanat çırpardı o kuşlar. Peki değer miydi? O acı unutulur muydu?

"Hiçbir şey anlamadın değil mi?" Kızıl saçlarını iki yandan kulaklarının arkasına sıkıştırdı güzel yüzü iyice çıktı ortaya. Büyüyünce annem kadar güzel olacak mıydım acaba? Çillerim vardı onun gibi, saçlarım da...

Beni aniden kollarımdan tutup kucakladı yüzümden öptü ardı ardına. "Benim güzel kızım." Dedi yüzümden öperken hâlâ. "Ne de güzel doğurmuşum oh!"

Ne de güzel doğurmuştu beni, oh!

"Şimdi anlaman için çok erken zaten." Yüzüme bakıp bakıp gülüyordu. Sanki haberdardı Egemen'den. "Zamanı gelince öyle güzel anlayacaksın ki ben de göreceğim. Gözünün içi parlayacak, anlayacağım ki sen birini sevmişsin o güzel gönlün ona kaymış. Güle güle anlatacaksın. Ben hiç de bir şey demeyeceğim. Sonra zamanı gelecek gözlerinin içi gülmeyecek, böyle sulu sulu bakacaksın. Gelip dizlerime yatacaksın ağlayacaksın gerekirse, ben de saçlarını okşayacağım." Tek tek öptü yanaklarımdan "Tıpkı böyle öpeceğim sonra da babana nasıl söyleyeceğim diye kara kara düşüneceğim " saçlarıma bastırdı dudaklarını. '"Son dediğimi boşver. Sen bir gün beni anlayacaksın ben de o günleri en acısız şekilde atlat, kuşların çabucak dönsün göçten diye çabalayacağım. Tamam mı prensesim?'"

O kadar sesli ağlıyordum ki artık, dudaklarıma kapatmıştım sıkı sıkıya ellerimi. Biri duysa koşarak yanıma gelirdi, şiddeti o kadar yüksekti. "Anne," dedim. Sesim o kadar boğuk çıktı ki, ben bile net bir şekilde duyamadım. "Anne nerdesin?!"

Anne, anne, anne! Bu sevmeye benzemiyor anne! Anne bu başka bir şeye benzemiyor! Anne bu nasıl bir acı?! Niye yumuşattın bana anlatırken, niye

hafiflettin?! Hiç mi korkmadın yalnız kalırsam diye? Anne bu çok ağır! Nasıl yaşanır bununla?!

Alnımı kaç kez vurdum dizlerime bilmiyorum. Kaç gözyaşı döktüm kendi dizimde bilmiyorum. Uzun zamandır, çok uzun zamandır, belki sene belki senelerdir bu kadar içim kasılarak, bu kadar kendimi zapt edemeyerek ağlamadın. Canım o kadar yanıyordu ki, içimde bir cımbız kalbimden tek tek çekiştiriyordu damarları. Midem bulanıyor, başım dönüyordu. Yapayalnızdım annem verdiği sözü tutmamıştı. Yapayalnızdım. Yalnızlık bir tarafımın daima hissettiği bir şeydi ama bir süredir yapayalnız olduğumu hissetmiyordum sanki. Bir süredir. Son birkaç aydır. Kimin yüzünden? Kim eksiltmişti bunu?

Fetih! Fetih! Fetih!

Zaman gözümün önünden geçtikçe daha çok ağladım, daha çok sıktım kendimi. Kalbim un ufak içim parça pinçikti. Bin parçaya bölünmüştüm sanki.Yaşadıklarım, yaşamadıklarım. Her şey. Tutunduğum dallar, elimde kalanlar, elimden alanlar. Canımı yakanlar, canıma kastı olanlar. Beni yapayalnız olmaktan çekip alanlar, beni yapayalnız bırakanlar.

Gidecektim ben bu şehirden, hani beş ay demiştik. Şafak sayıyordum hani. Olmamalıydı. Nasıl olurdu? Beş ay demiştik hani! Canımdan can gidiyordu bazen, hissediyordum. Giden yer canım değil de yarım mıydı? Öyle miydi? Annemin bahsettiği bu muydu? Bunun ağrısını mı çekiyordum? Bu muydu sancıların sebebi? Onun yarısını mı kabulleniyordu vücudum?

Ağlayışım daha da şiddetlendi, öyle ki çıkardığım sesleri engelleyemedim, nefesimi kontrol edemediğim yerde nefes nefese ağlamaya başladım. Ne engel olabiliyordum, ne azaltabiliyordum. Bütün kuşlar göç etmiş, gökyüzü kararmış, kara kışın orta yerindeydim. Hava çok soğuktu, üstümde yazdan kalmış sokaklarda eskimiş yırtık kıyafetler vardı. Ayakkabılarım bile yırtıktı. Ayaklarım üşüyordu, ellerim, yüzüm...

Fetih! Fetih! Fetih!

Ne yapacaktım ben bu isimle? Ne yapacaktım? Niye vermişti bana ruhunun yarısını? İstememiştim ki ben! Ben ondan istememiştim, niye vermişti?! Böyle olmamalıydı ki? Niye olmuştu böyle? Böyle anlaşmamıştık ki? Ben şafak sayıyordum. Kan kusuyordum bazen. Çok ağır geliyordu yaşadıklarım. Bu nereden çıkmıştı? Bu. Evet bu. Başka bir şey değil. Bu. Annemin dediği şey değil. Tam şu an değiştirdim adını. Bu. Bu canımı cayır cayır yakan şey. Zerre güzellik barındırmayan şey. Ne yapacaktım ben bununla? Nereye gidecektim? Annemin söylediğine göre o

da mı benimle gelecekti? Bazen Fetih'e benzediğimi hissederdim bu muydu sebebi? Buydu. Adamın yarısını almıştım başka kime benzeyecektim? Ne lanet bir şeydi bu?! Ne katlanılmazdı. Annem de yalan söylemişti. Kuş falan da yoktu. Ne de güzel kandırmıştı beni küçüğüm diye. İnsan devamında iki kelebek uçuyor diye kalbinde bu acıyı bu sancıyı unutur muydu? Unutturur muydu vücut?! Hele ki ben. Kindar olan ben. Unutmak nedir bilmeyen ben.

Fetih, Fetih, Fetih!

Kaç dakika geçti bilmiyorum, hıçkırıklarım iç çekişlere dönüştü, sarsılmalarım sızlanmalara. Ellerim ve burnum soğuktan uyuşmuş, yüzüm akan gözyaşlarım yüzünden donuk donuktu. Yanağımı dizlerime yaslamışken yürümek yerine seke seke ilerleyen serçe kuşuna bakıyordum. Tek başınaydı, yapayalnızdı. Yemek arıyordu. Bu avucumun içi kadar olan hayvanı izlemek bile gözlerimi doldurdu. Onlar için de yem almalıydım. Niye almamıştım? O can değil miydi? Gözlerim o kadar hızlı dolup boşaldı ki yine burnumu çektim. Bu şeydi değil mi sebebi? Son dönemde bu kadar ağlamamın sebebi buydu. Bu. Yüzüm ekşidi, midem bulandı. Ya da ben bulanmasını istedim. Çok zoruma gidiyordu ağlamak. Kimsenin yanında ağlamıyor olsam bile kendi başıma olduğum zamanları böyle ağlayarak geçirmek zoruma gidiyordu. Başka yapacak işim mi yoktu? Buna mı harcayacaktım zamanımı? Buna.

Burnumun üzerinde asılı kalan yaşı sildim elimin tersiyle, gözlerimi yumdum. Kaç kez burnumu çektim, kaç yaş burnumda asılı kaldı bilmem. Gözlerimi açtığımda serçe uçup gitmiş, karın üzerinde ayak izleri kalmıştı. Harektsizce durdum. Üzerimde inanılmaz bir yorgunluk, başımda bir ağrı, gözlerimde batma vardı. Neyi düşüneceğimi bile bile dudaklarımı yaladım. Sonra birbirine bastırdım. Öpmüştüm onu. Bunun bir sonucu muydu? Belki öyle belki değil. Ama sonuç olarak öpmüştüm. Yarınlar yokmuşcasına. Bugün ne yapacağımı bilmeyerek. Yanağımı dizimden kaldırıp başımı yasladım ağaç kavuğuna. Rehbere girdim. Annem yerine birini bulamazdım ama yine de biri sessizce saçlarımı okşasın istedim. Annem gibi anlamayacaktı kimse tek bakışta ama biri sessizce dursun yanımda istedim. Döndüm durdum rehberde. Bir kişi bile yoktu. Tam olarak bir kişi bile yoktu. Yarım vardı. Hatta çeyrek.

Burcu.

O kadar ikilemde kaldım ki. Susacak mıydı, sessizce yanımda kalacak mıydı? Bunlar hep soru işaretiydi. Bunu duysa çok üzülürdü belki ama bir

otel odasında kalmayı bile düşündüm bir an. Ama yine de içimde bir yerde geçmişten birinin dizine yatma fikri daha çekilir geldi. Bugün değildi, Fetih'le yüz yüze gelmek istediğim gün bugün değildi. Kaldırmam gereken tonla şey vardı da ben daha yüzde birini sırtlamıştım sanki. O benim yüzüme baktığında dün gece canlanacaktı sadece, bununla alakalı bir şeyler söylemek duymak isteyecekti. Ama artık benim derdim o denizi aşmış bir okyanusa karışmıştı. Fetih'i bugün görmek istemiyordum. Onu ilk kez bu kadar görmek istemiyordum sanırım. Görsem onu, tam da orada kalbim kriz geçirecekti. Evet tam olarak böyle hissediyordum. Böyle tam göğsünün üstüne vuracaktım. Niye verdin ki bana yarını diyecektim. Ben istedim mi senden? Bu ne kadar kötü bir şey biliyor musun sen?! Ne yapacağız şimdi, nasıl yapacağız?

Benimkiler o kadar katlanılmazdı ki onun ne düşündüğünü, ona ne olduğunu zerre düşünmüyordum. Düşünmek istemiyordum. Kafam kazan gibiydi öyle ki ne ara Zeliha'nın numarasının üstüne geldim, onu arayacak konuma geldim bilmiyorum. Neredeyse basmak üzereydim üzerine. Arayıp bu gece gelmeyeceğimi söyleyecek yalan uyduracaktım. Babaannesine ve ağabeyine iletmesini söyleyecektim. Ama vakit o ya içimi öyle bir huzursuzluk kapladı ki, dün geceye rağmen, bugüne rağmen Fetih'i arama isteğiyle yanıp kavruldum. Bugün hiç konuşmamıştık. İki kere bile. İçimin huzursuzluğunun yersiz olduğunu elbet biliyordum. Ama bir kere düştü mü içime o tohum, düştü. Sıkıntıyla yerimden kıpırdandım. Sanki ne olursa olsun, düşman da olsak, birbirimizin yüzüne bakmayacak raddeye de gelsek ben onu aramalıydım. Ona öfkeli de olsam, hiçbir sorun olmasa da. En az iki kez, muhakkak bir kez. İçim daha da huzursuzlandı. İki. İki kere. Gözlerim bir çocuk gibi yeniden doldu. Çenem titredi bir süre. İki kere. Ciğerim yanıyordu. İki kere. Hangi an olduğunu bilmediğim iki an. Belki boşver diyerek aramayacağım iki an. Parmaklarım hızla kaydırdı ekranı. Belki aramasam da olacak iki an. Fetih'in numarasının üstüne bastım. Belki bir kez daha çalınsa beklemeyip kapatacağım iki an. Telefonu kulağıma götürdüm. Kalbim bulunduğu yerde zelzele yaratacak şekilde çarptı, yüzüm alev aldı.

Çaldı.

Ya aramasaydım?

Dün gece de, bugün de bir an unutuldu tek bir şeye odaklandım.

Çaldı.

Ya o an çoğu an gibi onu aramaktan vazgeçseydim? Basit bir mesajla geçiştirseydim?

Çaldı.

Ne demiştim kim bilir? Bazen ben söylenir söylenirdim o sadece sessizce dinler 'bitti mi?' Derdi sadece. Öyle bir andı belki de. İki kere.

Çaldı.

"Efsun."

Efendim değil. Efsun. Alo değil Efsun. Sadece Efsun. Burnumu ses ona gitmesin diye çekemedim ama önce fark etmeden tuttuğum nefesimi verdim, omuzlarım düştü sonra yanaklarımı sildim.

"Fetih."

Sessizlik. İkimiz de konuşmadık önce. Ama sesini duyduktan sonra o rahatlama, beraberinde benden götürdüğü o gereksiz stres anlık bir telaş bıraktı. Bir anlık duygularla onu aramıştım. Telaşla. Korkuyla hatta. Ama sesini duyar duymaz her şey bitmişti. "Müsait misin?"

Gereksiz bir soru olduğunu tabi ki o da farkındaydı.

"Söyle Efsun." Dedi sabırsızca. Nefesimi tuttum. Yalan mı söyleyecektim? Bu dünyanın en yersiz şeyi geldi bir an bana. Anlamayacak mıydı? Anlamasa bile gerek var mıydı?

"Fetih ben bu akşam Burcu'da kalacağım." Ona danışmak için aramamıştım, haber vermek için aramıştım.

"Sebep?" İlk Efsun deyişindeki büyü yok olup gitti. Bu'nun yüzünden!

"Bir sebebi yok, çağırdı ben de tam-"

"Efsun harbiden mi?" Sinirlendi kısa sürede. Resmen şaka mısın der gibi sormuştu. "Ne bu yaptığın? Neyin nesi bu? Derdin ne Efsun?"

Çenemin nasıl titreştiğini bilse, burnumun nasıl aktığını, gözlerimin nasıl dolduğunu böyle yapmazdı. Böyle kilometreler olmazdı sesinde, bana şehirler varmış gibi aramızda davranmazdı.

"Fetih sadece bu akşam arkadaşımda kalacağımı söylüyorum, der-"

"Senin sesin niye öyle geliyor?"

Bir soru sadece, zar zor bir arada tuttuğum tüm ipleri koparıp ağzımı sıkıca kapatmama neden olabilirdi. Anlayacağını düşünmeliydim, bir çocuk duysa o bile anlardı. Sesim çatallaşmıştı.

"Hasta mı oldun?"

"Hayır çekmeyen bir yerdeyim." Etrafa baktım, hastanenin en iyi çeken yeriydi halbuki burası. "Ve kapatmam gerekiyor. Haber vermek istedim. Evdekilere nöbette olacağımı söylersin."

Telefonu kulağımdan çekmek istesem de onun cümlelerinden kaçamadım. Bir dolu gibi tutuldum sitemine.

"Efsun saçmalama!" Diye yükseldi önce. Bu'nun varlığından habersiz kızdı bana. Canım ne kadar yanıyor bilmiyordu. "Saçmalama bak! Çocuk gibi kaçamazsın. Yapamazsın bunu, sonu yok. Konuşmak mı istemiyorsun? Tamam konuşmayız. Eve gelmemek ne demek? Ne sö-"

"Fetih lütfen," Ağzımdan açık seçik bir yalvarış koptu. "Sadece bu gece arkadaşımda kalmak istiyorum, bu kadar. Büyütmenin bir manası yok, lütfen."

Sustu. Bir an sesini hiç duyamadım. Telefonu yüzüme kapattığını bile düşündüm. Sonra derin bir nefes alıp verdi, gözlerim kapalı dinledim onu.

"Tamam git," dedi. Sesinde ilk sezdiğim şey anlayış oldu. Sanki bir an gördü beni. "Ama gece saat kaç olursa olsun geri dön evine, lütfen."

Aynı lütfen ondan da döküldü. Dudaklarım aşağı doğru büzüldü. Başımı yavaş yavaş iki yana salladım "Yarın akşam gelirim." Dedim nöbette olacağımı bile bile. Bir çocuğu kandırırcasına.

"Yarın nöbetin var, çocuk kandırma."

Ki olmasa bile onun tüm ısrarı bugüneydi.

"Emir'i göndereceğim seninle, sen gece çıkıp gelene kadar kapıda seni bekleyecek." Bam telime basmak istiyordu. "Ben de bekleyeceğim. Sen evine gelene kadar." Sonra beni dinlemedi. Telefonu direkt olarak yüzüme kapattı. Cevabımdan kaçmak için.

🕊🕊🕊

Hayatım boyunca Tarkan'ı duyunca yüz buruşturacağım aklıma elbet gelmezdi ve geriye kalan hayatımda bunun vicdan azabını çekecektim. Burcu'nun evinden kapının da açılmasıyla kulaklarıma çarpan Tarkan'ın sesi yüzümü buruşturdu ve taytının üzerine giydiği cropla dünyanın en mutlu kişisi olan arkadaşım "Efsun!" Dedi neşeyle.

Bu kadın bu kadar enerjik nasıl olabiliyordu ve bu mutluluğunun kaynağı neydi?

Ve kilo verip zayıflamış mıydı?

Şarkı başımı ağrıtmıştı saniyesinde ne zaman kapatacaktı?

Ben ona yaklaşmadan o kollarını bana sardı, sonra yanaklarımdan öptü. Yüzümü avuçlarına aldı göz göze geldiğimiz an tüm neşesi adım adım dağıldı. Tipimi gören cehenemmlik oluyordu ya da seni gördüm daha kötü oldum falan. Öyle bir surat... *Ve sanki bu tipi sadece bir kişi çekerdi.*

"Ne oldu sana?!" Yüzümü bir sağa sola çevirdi. "Ağladın mı sen?" Bir sorunun cevabını almadan başka bir soru soruyordu. "Makyaj da sürmemişsin." Parmak uçlarını yüzümde gezdirdi. "Efsun sen süzülmüşsün ya, hasta mı oldun?"

"İçeri geçebilir miyim?"diye sordum keyifsizce. Başını salladı hızlıca geri çekildi ve bana yol verdi. Şarkıları bağladığı mini mikrofonla duyuruyordu, Tarkan'ın şarkısı bitti yeni bir şarkı başladı. Kabanımı çıkardım rastgele çantamla bir köşeye koydum. Yerdeki plates setine takıldı bir an gözüm. Bitkince L koltuğa oturdum.

"Bir zamanlar eski bir köy evinde
Bir ana bir kız yaşar güzellik içinde."

Mikrofonu işaret ettim "Şarkıyı kapatır mısın?" Öylece beni dinleyen Burcu garipçe bir tepki verdi sonra telaşla şarkıya doğru koştu. "Çok pardon." Derken söylediğimi yanlış anlayıp kapatmak yerine şarkı değişikliğine gitti. Etrafa baktım, yanıbaşımda duran Burcu'nun tişörtünü katladım durup dururken. Ev hem dağınıktı hem değildi.

"Burcu müziği komple kapat, başım ağrıyor."

Katladığım tişörtü düzgünce köşeye koydum, aynı yerden bir tane yastık alıp kucağıma koydum ve o sıra müzik komple kapandı.

"Bir şey içmek ister misin?" Endişeli bir hâlde süzdü beni. "Süt ısıtabilirim mesela."

'Sana süt ısıtmamı ister misin?'

Ağlama, gece uzun şimdiden ağlamaya başlama. Gece uzun. Sus Efsun, sus.

Başımı iki yana salladım yastığı izlemeye başladım, Burcu ilerledi bana gelecek sandım ama sesi biraz uzaktan geldi.

"Kocan ciddi ciddi nereye gidersen git bu arkadaşı peşine takıyor mu?"

Başımı ona çevirdim, yaslandığı yerden kollarını birbirine bağlamış aşağıya bakıyordu.

"Bu değil," *Bu başka bir şey.* "Bu arkadaş da değil. Emir onun adı." Kirpiklerini abartılı bir şekilde kırpıştırdı. "Her neyse." Diye geveledi.

"Ve peşime takmadı, bana eşlik etmesini istedi."

O üstten bakışı, ki teorik olarak yukarıdaydık zaten, rahatsız ediyordu beni."Peki Nil Karaibrahimgil, neden bunu istedi sen tek başına gelemiyor musun? Ehliyetin var diye biliyorum, en kötü taksi. Resmen adamı peşine takmış, o epey gerekli kocan. Sebep?"

Sesindeki iğneleme beni o kadar irrite etti ki, bir an niye geldiğimi sorguladım. Ne Emir için ne de Fetih için ağzından kötü bir şey duymak istemedim. Bu yüzdendi sanırım savunmaya geçmem.

"Eşim öyle uygun görmüştür Burcu. Başka sorun var mı?" Gözlerini benden alabildi sonunda neredeyse gülecekti. Böyle patlamalı bir gülüş bekledim.

"Ooo," dedi elini ağzına örterek. Yüzünde gerçekçi ama abartı bir ifade vardı. Mavi gözlerini irilestirmişti. "Sen aşmışsın yavrum ya. Peki öyle uygun gören eşin de, eşim öyle uygun görmüştür diyor mu başkalarına senin için?"

Baygın baygın onu izliyordum. Ara ara Emir'e bakıyordu. Zaman zaman bana. İçimdeki koruma dürtüsü daha da arttı ve hemen "Evet." Diye diklendim. "Hanım öyle uygun görmüştür diyor. Tamam mısın?"

Komik bir şey söylemişim gibi kahkaha attı. Komik miydi? Biz de böyle anlaşıyorduk? Böyleydi bizim aramızdaki ilişki. Olamaz mıydı? Komik miydi?

"Hadi hadi inanmış gibi yapayım. Kessssiiin hanımcıdır o, kesssiiinnn. Buna inanmayan gitsin kendini bir yerlerden atsın." Mizaha doymayan Burcu bir an pencereyi açmaya çalıştı kendini atmaya falan. Ben neden gelmiştim buraya? Burcu bugün için çok yanlıştı. Hastane bankı bile çok mantıklıydı. Onu nasıl izliyordum bilmiyorum ama bunu gördüğü an biraz ciddileşti camı geri kapattı.

"Her neyse aşağıdaki arkadaş-" Gözlerini gözlerimden çekemeyince düzeltmek zorunda kaldı. "Emir'i şimdiden evime çağırıp bütün gece onu çekemem ama hava soğuk, istersen çağırırsın bir kahve içmeye. Ya da yemeğe. İstemezsen de uyar bana." Yanıma oturdu, dirseğini koltuğa yaslayıp beni incelemeye başladı. Ben de onu.

"Güzelleşmişsin görmeyeli." Dedim. Sahiden öyle olmuştu. Burcu'yu hep çok beğenir, hatta kendimden de çok beğenirdim ama gözüme daha da bir güzel geldi bir an.

"Biliyorum." Dedi düz bir sesle. Güzeldi ve bunu farkındaydı. "Sporumu yapıyorum, bol su içiyorum ve erkeklerden tamamıyla uzak duruyorum." Beni süzdü ve hiç duraksamadan konuştu.

"Sen de çirkinleşmişsin."

Güldüm hafifçe, önüme döndüm. Yastığı izledim. "Göz altların bitik, vücudun sağlıksız kilo verdiği için çökmüş en çok da yüzünden hissediliyor

bu. Cildin sağlıksız, omuzlar öne doğru düşmüş, kambur duruyorsun. Saçlar paçavra."

Bir sürü şey söyledi tek yapabildiğim kambur duruşumu düzeltmek oldu. Kendimi sahiden çirkin hissettim. Halbuki dün çok güzeldim. O kadar güzel hissediyor ve hissettiriliyordum ki süzülmelerim güzelliğimdendi. Tek bir günde her şey alt üst olmuştu. Dün dünyanın en güzel kadını gibiydim, bugün en çirkin.

"Doğrudur." Dedim sadece. İçim dışımdan daha kötüydü, ne eyleseydim dış çirkinliğimi? Gözlerimi yük gibi taşıyordum.

"Sporla alakan olmaması ve muhtemelen hiç su içmemenin yanı sıra en büyük etken erkeklerden uzak durmamak tabi. Şu dönüştüğün hâle bak, eskiden sana bakınca içim ısınırdı, ilahi okuyasım gelirdi. Şu an yüzünde meymenet yok."

Acımasızca yüzüme çat çat vuruyordu. Hiçbir şey hissetmiyordum. Çirkin olduğumu hissediyordum zaten. İlk kez bu kadar, bu denli. Durmadı devam etti.

"Evlilik kilo aldırırdı sözde. Seni bitirmiş. Nasıl mutsuzsan artık." Yastığımı öteki tarafa atıp yattım. Tek amacım Burcu'dan uzaklaşmak ve beni süzmesini engellemekti. "Kilonu koruyacak kadar bile tatlı yemiyorsun muhtemelen. Üzücü ya. Bir ömür geçireceğim palavrasıyla evleniyorsun, biri ve muhtemelen ailesi seni eritiyor."

Gözlerimi yumdum, zayıfladığımı farkındaydım ama buna tek bir neden sunamıyordum. Bir gün mutluysam bir hafta acısı çıkıyordu. Yediğim şeyler bazen boğazıma diziliyordu. Vücudum çok çabuk tepki veriyordu. O bir hafta benden en az üç kilo almıştı. Belki fazlası. Ve benim bu yüzünden giden yarım, ondan alıp henüz kabullenmediğim başka bir yarı... Eksiklik yaratıyordu.

"Çalışma koşullarım ağır. Kıyas yapmak istemem ama dağlar kadar fark var, senin mesleğinle benim mesleğim arasında."

Ve ona tek söyleyeceğim şey buydu.

"Laga luga. Bana masal anlatma. Bitik haldesin."

Gözlerimi yumduğum an Burcu'dan da bu evden de uzaklaştım, evime gittim, odama, yatağıma. Üstüm örtüldü birkaç saniye içinde. Üşüyordum. O an dindi. Isındım. Bir el, çok tanıdık bir el, yüzüme dökülen saçları çekti. Çenem titrese de, gülümsedim istemsizce. Gülümsemek istemedim ama gülümsedim. Bu aptal gülüşlerim de bu'nun yüzündendi muhtemelen. Her şey şimdi yerli yerine oturuyordu.

"Ve bunu farkındasın. Ama buna engel olmuyorsun. Daha yirmi beş yaşındasın, elli yaşında bu saatten sonra ayrılsak ne olacak diyen otuz yıllık çiftlerin tribi var üzerinde. Ve sana bir şey söyleyeyim mi Efsun?"

Yatağımın diğer tarafı çöktü, bir sıcaklık daha hissettim. Saçlarımdaki birkaç parmak tutamların arasında gezindi. Yaşattığı gerginlik masaj gibi geldi. Şakağımdan öptü, bir süre durdu orada. Bu kısa anda derin bir nefes aldım. Çekilmiş kahve gibi kokuyordu ama uyku açmıyordu. Daha çok uykum geliyordu.

"Bir gün o otuz yılı mutsuzlukla bitirmiş, bir evlilik uğruna ömrünü harcamış bir kadın olmandan korkuyorum. Kaynanasından gördüğü eziyetle gençliği ziyan edilmiş Anadolu kadını."

Birkaç benime dokundu. Parmak uçlarıyla. Sanki parmaklarında kuş tüyü vardı. Önümden aldığı saçlarımdan sonra biraz gerdanıma ve gerek gördüyse yüzüme üfledi. Elim istemsizce serçe parmağına gitti. Tutundum, tutmam için hazırda beklettiği parmağına.

"Hatta şöyle müthiş bir iğrençlik vardır, o kötü kadınlar hep oğullarını kışkırtır ve o kadın için hayat daha çok cehenneme dönüşür. İğrenç bir evlilik hayatı, kadın çöker. Yaşlanır. Adam hep dinç kalır. Öyle ki Anadolu'da ilk kadınlar ölür. Dayanma güçleri kalmaz. Yirmi beş yaşındasın, kapıma gelen kadın kırkı devirmiş halde. Ne kadar da benziyor bu hikayeler."

Önce ellerimizi sineme yerleştirdi sonra kendini girdi sineme. Benim başım onun sinemde olan başıyla daha yüksekte kalıyordu. Benim payıma düşen onun saçlarından yükselen koku, onun payına düşen benim sinemden yükselen kokum oluyordu. Belki biraz yumuşatıcı da karışıyordu ama aslolan koynumdan yükselen kokuydu. Dudaklarının tenime değişini engelleyen tek şey aradaki parmaklarımızdı.

"Ve Efsun inanki Fetih gibi adamlar, onun gibiler bir yerde mutlaka annesini dinler. Elli yaşına da gelse on yaşında bir oğlan çocuğu gibi annesinin sözüne gelir. Eşlerini hep ikinci sınıfta tutarlar. Şu an bu halde bu halde olduğuna göre o ne idüğü belirsiz eşin ya da annesi bir şeyler yaptılar. İğrenç bir ail-"

"Burcu kes sesini!"

Tüm mutluluk yüzümden uçup gitti, tüm huzur vücudumdan kalktı. Yattığım yerden doğruldum tam ben devam edecekken o sürdürdu yaptığı şeyi.

"Niye keseyim? Gerçekler bunlar. Benim kadar böyle bir hayata layık olmadığını bilsen her şey şu an çok farklı olurdu. Kendini cezalandırıyorsun resmen. Evlendiğin günden beri seni üç kere gördüm, ikisinde harap haldeydin. Milletin canım cicim ayları senin tükenişinin başlangıcı. Bu hâlde olmanın sebebi de o herif. İstediğin kadar sakla, ne yaptı? Annesinin dolduruşuna gelip bir şey mi dedi? Yoksa karşılıklı eziyetlere mi başladılar, iğrenç in-"

"Burcu siktir git ya,"

Yerimden doğruldum trençkotuma doğru ilerledim. "Niye geldim ki ben buraya? Bir kere de şaşırtıp pişman etmeseydin beni." Trençkotumu aldım çantamı alamadan kolumdan yakalayıp "Saçmalama!" Diye yükseldi.

"Bırak." Dedim kolumu çekmeye çalışıp ama o kadar sıkı tutmuştu ki bıraktığında kızarmış olacaktı.

"Saçmalama tamam otur şuraya."

"Burcu. Bırak."

Aramızda kısa bir boğuşma geçti, beni aniden var gücüyle koltuğa doğru itti. Düşerek geri oturdum. "Saçmalıyorsun şu an." İşaret parmağını yüzüme doğru sallarken her an temkinliydi. Kalkmaya çalıştığım an itecekti.

"BEN Mİ SAÇMALIYORUM?" Onu karnından ittim. Zaten sinirlenmeye elverişliydim, zaten öfke doluydum. Arada harcanmak istiyordu.

"BURCU KONUŞAMAZSIN!" sesim yankı yaptı, gitti geldi. Niye bağırdığımı bilmiyordum. Tek bildiğim boğuluyordum artık. "FETİH HAKKINDA KÖTÜ KONUŞAMAZSIN! SUSTUKÇA TEPEME ÇIKTIN, FETİH HAKKINDA PİS FİKİRLERİNİ BANA SUNAMAZSIN!"

Bana doğru geldikçe onu karnından itiyordum. Doğrulacağım an da o beni omuzlarımdan. Fetih'e olan nefreti bana artık ağırdı. Kabullenemiyordum. Onun hakkında yalan yanlış boktan fikirlerini bana sunsun istemiyordum. O anlamıyordu, Fetih böyle bir adam değildi. Anlamadığı gibi susmayı da bilmiyordum. Zoruma gidiyordu. Fetih hakkında en ufak olumsuz bir cümle zoruma gidiyordu. Sanki koruyamıyordum onu. Böyle sarıp sarmalayamıyor, tam tersi önüme siper ediyordum.

Aniden benim bu bağırışım çağırışımı gülerek böldü. Evet güldü. İkizler burcu olduğunu kanıtlarcasına, karakterinde bir bozukluk olduğunu

kanıtlarcasına katıla katıla güldü. Öfkeyle bacağına yumruk attım. O yine güldü.

"Ay şunun tipine bak," dedi gülüşlerinin arasında. "Ağlayacak resmen kocasına laf geliyor diye, delireceğim ağlayacak resmen."

Komik miydi? Olamaz mıydı? Tekrar kalkmaya çalıştım beni hem itti hem de önümde diz çöktü.

"Tamam özür dilerim bir şey demeyeceğim beyine." Sesindeki alay...

"Senin ağzını burnunu kırarım."

Bu cümle öyle çirkin bir şekilde çıktı ki ağzımdan söylediğim gibi pişman oldum. Burcu'nun kahkahası büyüdü, şaşkınca bana baktı. O kadar güldü ki geriye doğru düştü.

"Kırar mısın?" Dedi hayretle. "Efsun," Güldü, yumruğunu kahkahalarının arasında yere geçirdi. "Efsun sen tam bir Karadere olmuşsun!" O kadar ani bir ruh değişikliğine girdi ki bilemedi. Aynı şeyi benim de yaşayacağımı bilemedi. Bilse eğer içinde bu geçen bir cümleyi bu kadar kolay kurmazdı. Öyle ki söyledikten sonra önce usulca gözlerim doldu, sonrası darmadumandı.

"Aşk böyle bir şey mi?"

Saatler geçmişti. Uyumuştum uyanmıştım, yemek yemem için zorlanmış, biraz daha ağlamış, bir süre iç çekmiştim. Burcu'nun üzerine yattığım dizinin uyuştuğunu biliyordum ama kalkmamı istemiyordu. Ben de kalkmıyordum. Çünkü istemiyordum. Geçmişimden kalan bir oydu. Farklı şehirlerdeyken arayıp sormamak, sırt dönmek kolaydı ama ne zamanki aynı şehre düşmüştük, çalacak bir kapı olduğunu hissetmiş, o kapıya varmam yarım saatlik yola bakıyor olmuştu ki vazgeçemiyordum.

Geçmişim böyleydi işte, hiç geçmiyordu. Her an geriye dönük şeyler arıyordum ve Burcu o geriden kalan tek şeydi. Burcu benim geçmişimin yaşayan yanıydı.

Saçlarımdaki eli bir an bile durmadı. Okşayıp durdu. "Sana yemek hazırlayayım mı?" Diye sordu. Cıkladım.

"Ama sen ye," dedim saate bakarken. Bana uyuyor kendisi de yemiyordu. Cevap vermedi bir an bana eğildi, yüzü yüzüme denk geldi yanağımdan öptü. "Daha iyi misin?"

"Sakın özür dileme." Ağlayışımın onunla ilgisi yoktu, bir de sinir oluyordum. "Çok aptalca oluyor. Bir haltlar yapıp yapıp sonra özür dilemen."

Geri çekilmedi ben karşıyı izlemeye devam ettim, o da beni. Burnumu sıktı bir an. *Yapma işte bunu yapma! "*Aptal olduğumu göz önünde bulundurursaak," dedi uzatarak. Tekrar yanağımdan öptü. "Yine de özür dilerim. Seni böylesine kötü görmek beni çok üzüyor. Ne yapacağımı şaşırıyorum ve tek aklıma gelen onlar oluyor. Elimde değil. O düğün günündeki kaostan sonra elimde değil. Sen beni aradığında açmadan nefesimi tutuyorum Efsun. Hele de akşamsa. Kafamda bin farklı şey kuruyorum. Elimde değil. Ama tamam bir daha Fetih hakkında direkt kötü bir şey söylemeyeceğim. En kötü dolaylı yoldan söylerim. Kabullendim artık, çok seviyorsun. Aşk böceği olmuşsun sen."

Hayır böcek falan olmamıştım ben. Bu insanı böcek mi yapardı? Lanet bir şeydi. Devamlı ağlayasım geliyordu, ne çiçeği ne böceği?

Sessiz sessiz yüzümü incelerken "Efsun," dedi tepemden tepemden. Yüzüne şaplak atmak istiyordum. "Ben senin ağladığını en son Suna anneni kaybettiğimizde gördüm."

Onun üstüne ağlamalarımı birleştirsem dağ, geçirdiğim krizlerin ucunu yan yana koysam kilometrelerce yol, akan gözyaşlarımı tek bir yerde biriktirsem okyanus olurdu. Sonra bunu kimse bilmezdi. Efsun nasıl da devam etti yoluna denirdi. O yolda ayaklarımın paramparça olduğunu bilmezdi. Ne de güzel yürüdü geçti bu acıyı denirdi. Bin parçaya bölündü bir nefes alıyor artık demezdi. Denir de denir, gamsızlaşırdı bir yerden sonra. İlk bulunan fırsatta bir darbe de vurulurdu muhakkak. İlk tercih aileden olurdu. İnsanoğlu başka bir insanı az biraz dik görsün yıkılmaz sanardı. Açar ağzını yumardı gözünü. Benim yanımda hiç ağlamıyor der, bu kadın geceleri bir kapının arkasında tek demezdi. Hiç gözyaşı dökmez olurdu.

Velhasıl kızmıyordum kimseye. Bunu ben istemiştim. Gözyaşlarımı öyle bir kesmiştim ki, öyle bir öfkeliydim ki o an, öyle bir yemin etmiştim ki... O gün son demiştim, o gün bugündür bu yemini bozduğum çok nadirdi. Bilincim kapanana kadar sarhoş olmam gerekirdi, bir yabancının yanında zırıl zırıl ağlardım. Yaşanmıştı birkaç kez. Bir de Zafer'in yanında. Zafer bana en yabancı ve en sadık dosttu. O her şeyiyle karman çorman olduğum, yaşamak için direndiğim günlerde de bırakmıştım kendimi, o cehennem gibi geçen haftanın bir gecesini de ona ayırmıştım.

"O yüzden ne yapacağımı bilmiyorum ama derdini de bilmiyorum. Kaçıp gelmişsin küçük bir çocuk gibi bana. Elimden bir şey gelmiyor, fikir üretmeyi bıraktım. Senin moralin bozuluyor diye ama bir şey söyle Efsun. Hani bazen çok patavatsızım ama iyi yol gösteririm. Vallahi bak, Fetih hakkında bile bir şey söylesen boşan demeyeceğim. Söz."

Bir süre uzaklaşmadı benden. Öylece kaldı yamacımda ama ne zamanki suskunluğumun kalıcı olduğunu düşündü geri çekildi tekrardan. Zorlamadı. O sırtını geriye yasladığı an ben de sırt üstü konuma geçtim. Tavanı izledim sessizce. Dakikayı devirmeden kısık sesle konuştum.

"Kolum kanadım kırılmış gibi. Gitsem gidemiyorum, devam etsem edemiyorum." Pür dikkat beni izliyordu. Ben de tavandaki Fetih'i. "Olduğum yere çöküp kaldım. Zerre ilerleyemiyorum. Canım çok yanıyor." Elimi kalbime basmamak için zor tutuyordum kendimi. Fetih bana tavandan öyle bir bakıyordu ki, gözlerinden o geçen lütfen kelimesini okuyabiliyordum. Gitmeyecektim bugün, bunu ikimiz de biliyorduk.

"Burcu," dedim göz ucuyla ona bakıp. "Duygularımızı neden kontrol edemiyoruz? Onlar da bizim değil mi, çok saçma. Yani bizden çıkmış şeyi biz niye kontrol edemiyoruz?" Bilimsel bir açıklama istemiyordum. Beni kaldırmasını istiyordum. Yalandan taktikler versin istiyordum.

"Çünkü duygular kontrol edilmesi gereken şeyler değil bebeğim. Kontrolsüzlüğü ona duygu dedirtiyor. Kelime kökenine inersek de bu böyle. Hem vücut senin diye her şeyi kontrol edemiyorsun ki? Hadi şimdi kalbine de ki kanı pompalama. Sahibi sensin ama ritmini bile değiştiremezsin."

Mantıklı mantıklı konuşup tüm sinirlerimi bozdu. Gözlerimi yumdum, oflayarak. "Ama yanlış Burcu, yanlış. Yol yanlış, temel yanlış, her şey yanlış. Sırf kontrol edemiyoruz diy-"

"Efsun sen evlisin!" Diye aniden yükseldi. Ağzından kaçmıştı.

"Saçmalama Burcu." Dedim kafasındaki şeyi atmak için. Ben daha kalbimi birine açmamak için direniyordum, o ikincisinden bahsediyordu.

"Bilmece gibi konuşuyorsun ne yapayım? Korktum bir an. Kelime oyunu yaparak bir şeyler anlamayayım diye uğraşıyorsun, seni sinsi."

Burcu ben sana bunu nasıl açıklayayım Burcu... Derin bir nefes aldı, benden başka bir şey çıkmadı. Fark ettiği an o konuştu.

"Ne gidiyorum ne ilerleyemiyorum dedin. Neden gidemiyorsun? Gidemediğin için mi gitmek istemediğin için mi?"

Bus soruya hiç düşünmeden cevap vermek istedim. "Gidemediğim için." Ama saniyesinde bir vicdan azabı sardı vücudumu. Tavandaki Fetih'in

yüzünü gördüm. Omuzlarım düştü telaşla düzelttim. "Her ikisi. Sorma bana bu soruyu."

"Peki niye devam etmiyorsun?"

Arka taraftan yastığı alıp yüzüme bastırdım ama izin vermedi pek fazla. "Sorma bana bunları." Dedim gözlerimi kapalı tutup. Burnuma vurdu.

"Korkuyorsun çünkü." Dedi tespitin dibini sıyırmış gibi. Bu korku değildi. Ben kendimi bile anlamıyordum ama bu korku değildi. Sahiden değildi. "Ah aptal kızım, ah!" Yanaklarımı avucunun içine aldı elmacık kemiklerimi öptü.

"Şimdi sana bir soru soracağım. Hızlı soru hızlı cevap, tamam mı? Başlıyorum!" O kadar tez canlı konuşuyordu ki benim itirazıma izin vermedi.

"Sonunda ölüm var mı?" Şak diye sordu bunu. "Bana edebiyat parçalama ama manevi bir ölümden bahsetmiyorum. Sonunda gerçek bir ölüm var mı yok mu? Bir yola girsen, duygularını salsan çayıra sonunda ölüm var mı? Evet ya da hayır!"

Başımı iki yana salladım hışımla kalkmak istedim dizinden ama izin vermedi. "CEVAP VET ÇABUK! EVET YA DA HAYIR! HADİ ÇABUK, HADİ!" Ben kaç kez konuşmak istedim de bu şekilde bastırdı beni bilmiyorum. En son isyan ederek cevap verdim.

"HAYIR!"

Baş ve işaret parmağını birleştirip öptü. "Müthiş," dedi keyifle. "Şimdi sana çok sarsıcı, kalbinden yaralayacak bir gerçek söyleyeceğim hazır mısın?"

Başımı iki yana salladım "Hayır dinlemek istemiyorum." Neredeyse kulaklarımı kapatacaktım ki bileklerimden yakaladı ve yüzünü öpecek kadar yüzüme yaklaştırdı.

"Bu olayın sonunda yok belki ama hayatın sonunda ölüm var Efsun. Ve o hayatın ne zaman biteceğini hiçbirimiz bilmiyoruz. Bunu en iyi senin bilmen gerekirken en çok sen unutuyorsun farkında mısın?"

Yüzüme tükürdü resmen bunu. "Ölümün ansızlığını en iyi bilen de sensin, bunu bilmiyormuş gibi yaşayan da sensin. Aptal olma. Yarın ölebilecekken, içinde yara kalacak, yapsan seni öldürmeyecek bir şeyden geri dönme. Ne olacak Efsun? Duygularını kontrol edemeyeceksin hiçbir zaman. Ve inan kendini öldürsen bile bu değişmeyecek. Onları hiçbir zaman kontrol edemeyeceksin. O zaman niye zehir ediyorsun bunu kendine? Yarına çıkacağımız belli değil sen oturmuşsun, ne ileri gidiyorsun ne geri.

Zaman kaybediyorsun bu kısacık hayatta. Değer mi? Ölebiliriz Efsun. Korktuğumuz şeyi yapsak da öleceğiz yapmasak da. Niye içimizde kalsın? Sadece sen de değil, ben de öleceğim, Zeliha'da ölecek, Fetih'de ölecek. Bak bu kadar basit gördün mü? Neyi ölçüp tartıyorsun hâlâ?"

Fetih'de ölecek.

İki kere.

Suratıma okkalı bir tokat yesem, karnıma bir tekme, kalbime bir yumruk daha az sarsardı beni. En azından darbenin büyüklüğünü ölçerdim.

İki kere.

"Bazen salmak gerekiyor. Sahiden bak. Ölümlü dünya diye yemediğim bok kalmadı benim. Hiçbirinden pişman değilim bugün. Öldürmedi beni hiçbiri, hâlâ nefes alıyorum bak. Yapmasam nefes almayacak mıydım? Yine alacaktım ama daha kalitesiz. Her şeyi ölçüp tartamam. Hayat kısacık. Bir de yol ortasında durursak ohoo. Ölme eşeğim ölme. Düşünme. Bazen bırak artık şu beynini bir köşeye. Gerçekten bırak. Bazen bırakmak gerekir. Efsun," dedi bastırarak. "Senin beynin o kadar bağırarak konuşuyor ki kalbini dilsiz sanıyorsun. Halbuki sağır olan sensin."

Ve bir cümle yirmi beş yılımın özeti gibi geldi ulaştı bana. Her şey tek bir cümleyle ancak böyle açıklanabilirdi.

Burcu durmadı, devam edecek gibi oldu da araya ikimizi de korkutacak bir telefon sesi girdi. O derece dalmıştık. Göz devirerek sehpadaki telefonuma baktı. "Bak kesin kocan seni öpeceğimi anlayıp aradı. Evren anti olayım diye zorluyor ya, şakasız." Telefona uzandım ve gördüğüm ekranı Burcu'ya çevirdim. Emir arıyordu. Boğazını temizledi. "Tamam evren öğlen molasına girmiş yanlış alarm."

Emir'i bekletmeyip aramayı yanıtladığımda "Yenge," dedi ağrılı bir ses. Mimiklerim direkt değişti Burcu daha dikkatli izledi beni. "Sana zahmet olmazsa bana bir tuzlu ayran indirir misin?"

"Ne oldu? İyi misin sen?"yersiz bir soruydu iyi değildi. Yerimden doğruldum, telaşla camın önüne gittim ama arabanın içindeydi.

"İyiyim de başım dönüyor. Sana zahmet olmayacaksa," trençkotuma yöneldim. Yukarı çıkmasını söylemek istedim bir an ama ne durumda olduğunu bilmediğimden teklif etmedim bunu. Ayağına gitmem daha doğruydu.

İlk önce televizyonun altında olan çekmeceden tansiyon aletini alırken Burcu'da doğruldu. Ben inerdim, tansiyonunu ölçerdim. Orada ya hastaneye

karar verir ya da yukarı çıkarırdım. Arabada bırakmazdım. "Tamam sen dur ben geliyorum." Derken ayakkabılarımı giydim hızlı hızlı.

Burcu göz kırptı "Ne oldu?" Dercesine.

"Başı dönüyormuş." Kapıyı açarken "Yukarı gelsin sen niye iniyorsun?" Derken asansörün düğmesine bastım.

"Sesi kötüydü, başı dönüp düşebilir. Dur sen ben geliyorum." Gelen asansöre binip, hızlı hızlı indim aşağıya. Öyle ki bir yerden sonra koşa koşa gittim. Gerçekten bu adamda bizimle beraber harap oluyordu. Dış kapıdan çıktım, iç ışığı yanan arabaya doğru yağan karın altında koşmak istedim de hızım azalmıştı. Kar yağışı artmıştı. Saldığım saçlarıma tutunuyor, hızımı azaltıyordu.

Karşı tarafa geçmek istediğimde aniden sağ tarafımdan bir ışık huzmesi yüzüme vurdu, bir an arabanın altında kalacağım sandım ama fazlasıyla yavaş giren arabanın içindeki simayı gördüm. Araba durdu, karşı tarafımda kalan araçtan Emir indi. Bir Emir'e, bir Fetih'e bakıyordum.

"Gerçekten mi Emir?" Dedim hayal kırıklığıyla diğer arabayı ima edip.

"Özür dilerim." Dedi kollarını iki yana açarken. Sonra araçtan inen Fetih'e baktı, bir baş selamı verdiler birbirlerine. Elimde tansiyon aletiyle kandırılmıştım. Sonra Emir Fetih'ten bir işaret aldı ve bana yüzsüzce "İyi geceler." Diledi ve aracına bindi. Fetih'in bana ilerlediğini bilsem de Emir'in gidişini izledim. Ne kadar bana yaklaştığını bilmeden döndüm ona, aynı anda konuştuk.

"Gerçekten mi Fetih?"

"Şu bizi düşürdüğün hâle bak Efsun!"

Saat gece yarısını geçmişti. Ona gelme demiştim. Ona gelmeyeceğim demiştim. Elbet dönecektim zaten. Elbet. Ama bu gece hayır demiştim.

"Sadece bir gece Fetih!"

"Hadi eve gidelim, yeter bu kadar."

Zaman çuvala girmiş gibi aynı anda konuşuyorduk. Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım. Gökyüzüne bakmak istesem de gözlerime kar taneleri girdi. Yapamadım. Fetih'in siyah kabanına tutunuyordu taneler ve sokak lambası o kadar güzel aydınlatıyordu ki bu görüntüyü. Siyah gömleğe bile bakmadım o an.

"Fetih bir gece bana izin ver dedim, bu kadar mı zor? Gerçekten n-"

"Bu kadar zor Efsun!" Sesi bir tık yükseltti ama kimseyi camdan baktıracak kadar değil. "Nasıl gelmezsin ya eve? Bu mudur Efsun? Böyle iş mi olur? Yürü hadi eve. Geç odamızda uyu, istemezsen girmem odaya."

Üstüme doğru yürüdü aniden. Ben hayır diye diretirsem sanki sırtına alıp arabaya atacaktı.

Geriye doğru gittim. "Fetih saçmalama," dedim o üstüme doğru yürürken. Kar çok artmıştı.

"Eve dedim Efsun. Kafana göre gelmemezlik yapamazsın." Artık o kadar hızlandı ki adımlarımız, hele ben neredeyse koşuyordum. Geriye doğru olunca da adımlarım düşme riski artıyordu. Bir yerden sonra arkamı dönüp koşmaya başladım. Bir an kendimi bunun içinde buldum. Ben koştum, o koştu. İkimizde bir şeyler söyledik ta ki ben yere kapaklanana kadar. Kaldırım ve asfalt ayrımı kalmamıştı. Ayağım boşluğa düştü yüz üstü düştüm. Fetih tepemdeyken kalkmam için bir şey yapmadı, karların içinde tepine tepine ancak sırt üstü konuma geldim.

"Şaka gibisin!" Dedi hayretle. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki bunun asıl sebebinin ne olduğunu bilmek daha çıkarıyordu çığırından. Bana elini uzatmadı, tepemden tepemden beni izledi sadece.

"Ben miyim şaka gibi?"ellerimi kara basa basa oturur pozisyona geldim. "Tek bir gün dedim, rica ettim."

"Ben de sana saat kaç olursa olsun dön evine dedim, rica ettim."

Zorlukla doğruldum, üstüm başım kar olmuştu. "Ya bu gece gelmesem ne olacaktı Fetih?" Anlamıyordum. O benden bir günlük istese bu izni anlayışla karşılardım. O niye izin vermiyordu? Onu görmek bana iyi gelmiyordu. Şu an bile çok az bakıyordum yüzüne farkında değil miydi?

"Bok olacaktı Efsun!" Diye bağırdı yüzüme doğru. "Bu kadar kolay mı kızım? Eve gelmemek, o yatağa girmemek bu kadar kolay mı? Şaka mısın Efsun sen, alay mı ediyorsun benimle?" Duraksadı soluklandı. Fetih yaşlanmıştı. Biliyordum ki yakın zamanda başına aklar düşecekti. Yüzünü sıvazladı, bir itirafta bulunmadan önce.

"Kafamı koyunca direkt uyurum mu sandın? Önce alıştır, sonra gelme. Kolay mı sana bu kadar?"

İçimi bir korku kapladı. Bu geceyi zararsız, sessiz kapatmayacağımızı hissettim. Bugün değildi. Bugün bir şeyi daha alırsam vücuduma, ters teperdi biliyordum. Sağlıklı düşünmüyordum.

"Yapma," dedim başımı iki yana sallarken. Geriye doğru gittim ve onu iyice sinirlendirecek şekilde konuştum. "Sanki senelerdir beraber yatıyormuşuz gibi konuşma."

Yapma. Ruhumun yarısını çoktan kabul etmişsin gibi konuşma. Konuşma Fetih. Bugün konuşma en azından. Ben bu kadar can çekişirken kolayca

kabullenmiş olma.

"Sen," dedi ne diyeceğini şaşırmış gibi. İşaret parmağını salladı. Neye uğradığını şaşırmıştı sanki. "Sen," diye tekrar edip durdu. "Duygusuzun tekisin."

Yapmıştı. Benden giden yarıyı çoktan kabul etmişti. Alışmıştı. Şimdi beni duygusuz çıkarıyordu. Küfür etmek istiyordu. İlk kez bana küfür etmek istediğini gördüm gözlerinde.

"Bu gece konuşmak istemiyorum." Dedim inatla. Anlamıyordu. Bu gece konuşursam bu duygusuzluğum devam edecekti. Ona ya gözyaşlarımı verecektim ya da bunu.

Arkamı dönüp gitmek istedim, onu da geçtim. Engel olmadı. Bırakacak sandım, ta ki sırtıma bir darbe yiyene kadar. Kartopu fırlatmıştı. Aynı anda da bağırmıştı.

"ULAN SEN ÖPTÜN!"

Ve o isyan ansızın döküldü dudağından. Sırtıma bir kartopu daha yedim. "Sen öptün Efsun sen öptün!" Adımlarımın durduğu yerde ona dönmemiştim. "Ben bunca zamandır uzak dururken sen öptün! Yapan da sensin, kaçan da sensin. Ulan ben bu işin bana gelişini sikeyim. Sen öptün Efsun!"

İsyan ediyordu. Kar taneleri delicesine düşerken o isyan ediyordu yolun ortasında. "Temas yok diyen de sendin beni öpen de sendin! Sen öpmesen ben seni öpmezdim sen öptün!"

Gölgesini önüme yavaş yavaş düştüğünü gördüğüm an savunmasız hissetmemek için ona döndüm. Aramızda kilometreler, vücudumuzda ışık hızı vardı sanki. İstesek saniyesinde ulaşacaktık birbirimize, istemesek aylarca.

Yutkundum ve Fetih'i çıldırtmaya yemin etmiş gibi devam ettim. "Cinsel çekim!" Diye kendimi savunmak istedim. Her cümlem kurşun gibi onu vuruyordu. Kaşları havalandı, yüzünden geçen hayrete baktım. Aramızda hâlâ bir mesafe vardı.

Dudakları o şeklini aldı "Cinsel çekim?" Diye sordu. Gözlerimin dolduğunu hissettim, gitmek istiyordum. Taşıyamıyordum artık bu günü. Kazan gibiydim. "Cinsel çekim ha," dedi hayretle. "Ulan ben bunu nasıl düşünemedim?" Dedi kendi kendine. Sakallarını kaşıdı, hafifçe sağa doğru döndü ben bana sırtını dönecek sandım ama aniden yerden kar alıp bana fırlattı. Elinde olsa beni kara gömecekti.

"Ne cinsel çekiminden bahsediyorsun Efsun sen?!" Dedi bana doğru bir adım atarken. "Ne cinsel çekimi? Sana varda o bana yok mu anasını satayım? Sana var da bana yok mu Efsun? Bu kadar kolay mı?" Kafayı yiyecekti sanki. Bir kar topu daha aldı bana fırlatacak sandım ama kendi alnında parçaladı.

"Ben o çekime uysaydım Efsun şimdi çocuk bekliyorduk biz, sen farkında mısın?"

Bir cümle kurdu, ellerim kulaklarıma kapanmak için havalandı. Koşarak uzaklaşacaktım. "Sana çekim de bana hangi sikim? Sen insansın da ben değil miyim? Ulan sen beni öpmesen ben bir kırk sene de geçse öpmezdim seni. Sen beni böyle dizginledin. Sen beni böyle ittin Efsun. Sen benden böyle istedin."

Zoruna gidiyordu. Sanki şimdiye kadar öpmediklerine öfkeliydi. "Ben ne çekiyorum bunca zamandır senin haberin var mı? Bu mu açıklaman Efsun? Bir bok yedin böyle mi arkasında duruyorsun?"

Durmadı bir kar topu daha aldı bu kez bana fırlattı. Çıldırmak üzereydi. "Bir kaşıkta bok yesen bir kiloda bok yesen bok yemiş oluyorsun. Duydun mu beni? Böyle mi çıkıyorsun işin içinden? Bu mudur Efsun?"

Ellerim yüzüme kapanırken "NE YAPAYIM FETİH?!" Diye yükselen ben oldum bu kez. "NE YAPAYIM SÖYLE! SÖYLE NE YAPAYIM?! NASIL YAPAYIM?!"

Bu kez ben yerden bir kar topu aldım, onunki kadar olmadı ama fırlattım üstüne. "Ya ben ölüyorum dün geceden beri! Benim dengem şaştı," yerden bir kar topu daha sıktım yine onu fırlattım. "Benim dengem şaştı. Senin yüzünden, senin ailen yüzünden, bu şehir yüzünden. Sizin yüzünüzden benim dengem şaştı!" O kadar ardı ardına fırlatmaya çalışıyordum ki devrilmem geç olmadı. Kriz geçirir gibi ellerimi yere vurdum. "Kafayı yedim artık. Ben o eve şafak sayıp girdim. Ya ben o hâlden nasıl geldim Fetih bu hâle? Nasıl seni öpecek konuma geldim? Benim burnumdan geliyor her bir gün, ya ben tükendim." Durmadan ona ya kar atmaya çalışıyordum ya da kar yumrukluyordum. Öyle bir hâle geldim ki "Tamam," dedi bana yaklaşırken. Karda boğacaktım kendimi.

"Ne tamamı?" Üstüme doğru eğildi. Daha çok kar fırlattım. O da oturup benim bileklerimden yakalayana kadar.

"Ya ben seni öptüm," sesim titredi, kirpiklerim. İçim. "Ya ben seni öptüm pişman bile değilim bundan! Bir anlık gaflet bile diyemiyorum. Alsaydın Fetih canımı. Alsaydın Fetih. Beni bu hâle getireceğine alsaydın. Ne

yapayım ben bununla şimdi, ben nasıl devam edeyim. Bir şey söyle hadi, bir şey söyle."

Yerimden doğrulayım dedim devrildim, geri gideyim dedim izin vermedi. Beni bileklerimden tuttu, kar üstünde kaydırıp kendine çekti. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Başımı geriye doğru attım. "Yapma yapma, eziyet bu yapma."

"Değil misin pişman?"

Bir ton isyandan bir tek burayı aldı cevap vermedim. Veremedim. Ben geri gittim, o beni çekti. Sonra bir bileğimi bırakıp ensemden yakaladı. Alınlarımız birleşti. Cevap vermesem de o aldı.

"Yer aç o zaman bana Efsun. Yer aç Efsun. Sana duvarlarını yık demiyorum. Bana da yer aç. İzin ver gireyim. Elimden çiçek ekmek gelmez ama boyarım ben duvarlarını. Senin istediğin renge üstelik. Yemin ederim. Sen istersen pencerenin önüne gül bile ekeriz Efsun. Sana duvarlarını yıkalım demem, gel beraber boyayalım derim."

Yirmi beş yaşındaydım, elli yaşında olsam bana edilmeyecek bir teklifle geldi. Gözlerim sulu sulu ona bakarken, ikimiz de karın üstündeydik. Alınlarımız birleşik, kuytu bir sokaktaydık.

"Fetih," dedim ağlarcasına. Burnunu burnuma sürttü. Derin bir nefes aldı.

"Korkma Efsun," dedi tekrardan, "yıkmam duvarlarını. Yer de kaplamam, yemin ederim. Öpmem, seni hiçbir şeye zorlamam. Yemin ederim. Hiçbir beklentiye girmem." Dudağımın üstünden öptü ve devam etti.

"Ulaşamıyorum Efsun sana. Sanki seni bir saat ileri almışlar beni bir saat geri. Ortak bir takvim bile yok sanki. Kendine ait bir şehirdesin. Otobüs desen geçmiyor. Yol desen hepsini kapatmışsın. Bir şey söyle Efsun, benim şehrimde bir tane de olsa durak var de. De ki ben devam edeyim aramaya geliş yolunu. De ki ben köpek gibi didinmeye devam edeyim. De ki sussun bu beynim, tükürmesin daha fazla kalbime. Bir durak var de. Çünkü bilirim. Durağı olmayan hiçbir yol geçilmez değildir Efsun. Var de, bir tane de olsa var de."

Bir adım geri çekildi, gözümün içine baktı. Yanaklarımı bırakmadı. Gözlerinin içi titriyordu. Yutkundum. Ölüm var. Ama bunun sonunda değildi. Ölüm değildi bunun sonu. Konuşmalıydım.

"Yok." Dedim ansızın.

Bakışları parçalandı, elleri daha da dondu, nefesi kesildi. Bir an elleri kopacak gibi oldu da engel oldum. Hemen kapattım ellerinin üzerine ellerimi. Yutkundum ve ben Efsun Zorlu hayatımın en büyük adımını attım

bu gece. Fetih'in dudakları benim dudaklarımı bu 19 şubat günü bulmadan hemen önce, o beni ilk kez öpmeden önce son kez konuştum. Sırtım karla bir olup onunla delicesine öpüşmeden hemen önce bir çağı kapattım bir çağı açtım.

"Ama inşa ediyorum sen gel diye."

XXXIX- "EFSUN GİBİ"

Biz geldiiik!

Yıldıza basalım mı? Lütfen. Ve yorum. Her şeyden kıymetli. Twitter'da #SerçeyiÖldürmek etiketiyle attığınız her şeyi okuyacağım. Heyecanla bekliyorum her yerden yorumlarınızı.

Instagram: serceyioldurmekofficial

Şakalar. Şakalar:') Keyifle okuyun!

"Yok." Dedim ansızın.

Bakışları parçalandı, elleri daha da dondu, nefesi kesildi. Bir an elleri kopacak gibi oldu da engel oldum. Hemen kapattım ellerinin üzerine ellerimi. Yutkundum ve ben Efsun Zorlu hayatımın en büyük adımını attım bu gece. Fetih'in dudakları benim dudaklarımı bu 19 şubat günü bulmadan hemen önce, o beni ilk kez öpmeden önce son kez konuştum. Sırtım karla bir olup onunla delicesine öpüşmeden hemen önce bir çağı kapattım bir çağı açtım.

"Ama inşa ediyorum sen gel diye."

Bir yol, zamanında çoğu durağı bir zelzeleye kurban giden geriye kalan durakları sahibi tarafından kendi elleriyle yıkılan boş bir yol; bu gece dudaklarını dudaklarıma devirmiş bir adam için yeniden açıldı imara. Fetih beni dudaklarımdan öyle bir yakaladı ki, belki bedenim tutunamadı da devrildi geriye doğru ama içimde bir güç şaha kalktı, ufak bir umut filiz verdi ve ben seneler seneler sonra bir durağı inşa edecek isteği kendimde buldum. Fetih beni öyle bir öptü ki; inanç dudaklarından dudaklarıma oradan boğazıma oradan da içime sızdı.

Sanki o durağı inşa edebilecektim. Zorlanacaktım, kıvranacaktım ama inşa edecektim. Annem haklı çıkacaktı, kuşlar göç ettikleri yerden gelecek; inşa olmuş durağın üzerinde raks edecek, cemre düşecek, bahar gelecekti.

Fetih'in eli yerini, yanaklarımı; benim elim yerini, ensesini, tuttu. Ben karların üzerine, o benim üzerime devrildi. O birkaç saniyede dudakları sadece yerini kavramak, algılamak, hissedebilmek için sabit durdu. Saçlarımın arasından eriyen karın ıslaklığını hissettim ilk, diğer elim

Fetih'in saçlarına tutunmuş kar tanelerini ezdi. Yüzüm neredeyse ellerinin arasında kayboldu, ilk kez öpüşüyormuşuz gibi değildi. Heyecandan çok bağımsız bir his vardı Fetih dudaklarımı kana kana öperken. Kuş gibi hafifleme. O kadar hafiflemiş hissediyordum ki bir kar tanesi gibi ansızın eriyip gidecektim. Kalbim mi çıkacak gibi atıyordu? Çıksaydı. Kar tanesi gibi eriyip gidecek miydim? Gitseydim. Tam şu an Fetih'in pamuk gibi dudakları her bir dudağıma ayrı bir özen gösterirken ne kadar süre sadece onun beni öpmesine izin verdim bilmiyorum. Fetih'i hissetmek, dudaklarını hissetmek, elmacık kemiklerimi okşayan parmaklarını hissetmek. Öptü, öptü, öptü. Alt dudağımı öptü. Üst dudağımı. İkisine aynı anda ağzının içinde yer verdi. Bu bir öpüşmenin yanında sömürmeydi de. Suyun altında nefes almadan durduğumuz sürenin de üstüne çıktık muhtemelen öyle ki dudaklarımı bir an ayrıldığında suni teneffüsün ardından alınan bir nefes kadar keskin oldu soluklarımız. İki belki üç. İçime büyük bir nefes çektim, Fetih'ten önce davrandım. Tekrar birleşti dudaklarımız. Daha şiddetli. Az önce tek öpen oydu. Hisseden ben. Tam da şu an öpüşen de hisseden de bizdik.

Öyle ki tavırlarımız hırçınlaştı, Fetih'in yüzümü avuçlayışı sertleşti. Az önce okşadığım saçları ellerimin arasında çekiştirildi. Dudaklarımızın savaşı dillerimizin savaşına döndü. Bir yarış başladı, dişlerimiz, dudaklarımız ve dillerimiz aynı anda yedi birbirini. Zarif bir öpüşmenin ötesine geçti. Başlarımız sabırsızca ritimsiz bir şekilde sağa ve sola eğilerek dudaklarımıza destek oluyor, burunlarımız zaman zaman eziliyordu. Daha fazlası. Bir adı olsaydı bu öpüşmenin kesinlikle daha fazlası olurdu adı. Yetmedi, ne bana ne de ona yetti. İkimizin ağzından aynı anda kısık sesle bir inleme döküldü, Fetih'in eli anlamadığım bir hızda başımı buldu, tekrar aynı serilikte benim buz tuttuğumu bile anlamadığım yerden kaldırdı. Kısa zamanda biz öpüşmeye devam ederken sırtım ayrıldı yerden kendimi aniden Fetih'in kucağında buldum. Yerle olan bütün bağlantım kesildi. Bacaklarım iki yana açılmışken, kucağındaydım.

Bu gece, kuytu eski bir sokak lambasının aydınlattığı ıssız bir sokakta karın orta yerinde, kar tanelerinin altında, Fetih'in kucağında onunla öpüştüm. Dakikalarca. Olabildiğince az mola vererek. Çok az nefes alarak. Ciğerlerimiz artık yeter diyene kadar. Yeter durun, soluklanın. Durun dünyanın sonu değil on dakika sonra da, on saat sonra da, on gün sonra da öpüşebilirsiniz diyene kadar. Bu isyanın ardından alınlarımız birleşti, nefes nefese durulduk. Kimsesiz sokağın başından biri geçse bu sesleri duyar ve

ürkerdi. Belki yardıma ihtiyacımz olduğunu bile düşünürdü. Alın alına burun buruna gözlerimiz yarı açık yarı kapalı nefeslendik. Fetih elini bel boşluğuma bastırdı, sonra da beni bacaklarının üzerinde kaydırarak kendine doğru çekti. Gülümsedik ve gülümsedi. Gözlerimizin içi. Aynı anda anlaşmadan. Bu dünyanın en güzel başka bir tesadüfü oldu. Belki de tutkunun ardında kalan, böyle aramızda zaman zaman sıkışan ezilen o mutluluk bulduğu ilk fırsatta çıkıveriyordu ortaya.

"Efsun." dedi, isyan eder gibi değil. Şükreder gibi. Gözlerimi yumdum, derin bir nefes alıp sadece mırıldandım. Bir buse kondurdu dudağıma devam etti.

"Efsun güzeli."

Gülümsemem artan kuşlar gibi genişledi, yüzümde daha çok yer kapladı. Bu kez ben bir buse kondurdum dudağına. Ve görmedim ama adımdan daha çok emin oldum o gülümsemenin onda da arttığına. Çok tatlı bir oyun oynuyormuşuz gibi bir buse de ondan geldi.

"Efsunların en güzeli."

Efsun. Efsun. Efsun. Adım dünyadaki en güzel isim. En kutsal. En özel. Günün birinde bunun Fetih tarafından bana hissettirileceği söylense bomboş bakardım. Bakar ve içimden derdim ki, lütfen ağzından ismim hakkında olumsuz bir şey çıkmasın. Sevmese, beğenmese bile bir şey demesin. İsmim hakkında yapmasın bunu. Annem ve babam çok severek koydu, ben de çok seviyorum. İçim bundan dolayı üzülmesin.

Lakin şimdi ismimin onun ağzına yakıştığı kadar yakışan, yaşayan tek bir kişi yoktu. Eğer herkes yaşıyor olsaydı Fetih'i dördüncü sıraya koyardım. Sonra o bir konuşurdu üçe yükselirdi.

Oyunu devam ettirdim, bir kez de ben öptüm.

"Güzel Efsun."

Sonra o bir daha konuşurdu ikiye yükselirdi.

Bir kez daha konuşmasın, birinciliğe göz dikmesin, el uzatmasın diye bir busenin ötesine götürmek istedim. Dudaklarına uzansam da o istediğim birleşme yaşanmadan sessiz gecede korku dolu bir "Efsun!" yankılandı. Ben duraksadım ama Fetih devam etti. Dudaklarımızı bir yapbozun parçası gibi birleştirdi dilini kaydırdı alt dudağımda o ses daha da yaklaştı. "EFSUN!" diye yeniden bağırdı. Burcu'ydu bu. Ve nefes nefeseydi. Fetih'i kendimden ayırmaya çalıştım ama o beni bırakmadı aksine daha çok çekti. Ya duymuyordu. Ya da duyuyor da kasten bırakmıyordu. Ben ayrılmaya çabaladım o daha baştan çıkarıcı bir şekilde öpmeye devam etti. Öyle ki an

an, saniyelik de olsa kendimi tutamayıp ben de tam öpecek gibi oluyordum da ses yaklaştıkça yaklaşıyordu.

İşin sonu Burcu'nun sokağa düşen uzun gölgesi oldu. "YUH!" sesini duydum önce, ardından Fetih'i omuzlarından nasıl ittiğimi şaşırdım. Ben ittim itmesine de Fetih'i, Fetih bir an Burcu'nun gölgesine baktı, ardından gözlerini yumup açtıktan sonra dudaklarıma uzanmaya çalıştı ama kendimi nasıl attığımı şaşırdım kucağından. Öyle ki karın üstünde yarım tur yuvarlandım Burcu'nun cıklayarak bize yürüyen bedenine baktım zar zor.

Bir elinde ne zaman düşürdüğümü bilmediğim tansiyon aleti, diğer tarafta muhtemelen koşarken düşürdüğüm telefonum. Tepemize dikildi, Fetih'e zerre bakmadı. "Ciddi misiniz ya?" Dedi yerin dibine sokmak isteyen bakışlarla. Sonra aniden ellerindekileri salladı ve bana çıkıştı.

"Kaçırıldığını sandım. Bunları da bana işaret olsun diye kasten düşürdüğünü." Derin bir nefes alıp verdi, dudaklarıma baktı. Muhtemelen şişmiş dudaklarıma. "Hani mesela Roma'da falan olsak biraz anlayacağım ama Urfa burası ya," dedi başını kınarcasına iki yana salladı. "Urfa yan-" ansızın ikimizin de beklemediği bir şey oldu, benim telefonum Fetih tarafından çekip alındı Burcu'nun elinden. Burcu'nun bakışları öfkeye büründü ve ona bakmadan yerden doğrulan Fetih'e kaydı. Fetih kalktı, ardından bana uzandı. Kollarımdan tutarak beni de kaldırdı bir çırpıda ama bırakmadı. Neredeyse kabanına sokacak, sonra da önünü ilikleyecekti.

"Hayırlı geceler." Dedi Burcu'ya bakmadan sonra beni önünden ayırmayıp yürüte yürüte ilerlemeye başladı.

"Ne hayırlı geceleri ya?" Diye arkamızdan bir ses geldi, sonra bize adım adım yetişmeye çalışan biri.

"Efsun bu gece burada kalacak, nereye götürüyorsun kadını?"

Fetih'in adımları aniden durdu, beni de kendiyle beraber durdurdu. Ben o sıra yanan dudaklarımı yalamakla meşguldüm. "Karımı almaya geldim," dedi Fetih hoşnutsuz bir şekilde Burcu'ya bakarken ilk kez.

Burcu'nun gözleri bana indi tek başına olsak yine beni sinirlendirecek şekilde konuşurdu. O şekilde baktı. "Karın bu gece bende kalmak istiyor?" Gözleri bendeydi bir onay ister gibi. Ama ben...

Fetih'in de gözleri bana döndü, iki parçalayıcı bakıştan zorlanmadan bu gece burada kalsaydım bile aklımın kalacağı yeri seçtim. "Burcu ben evime döneyim." Dedim gülümseyerek. "Sonra haberleşiriz." Bakışlarındaki o kırılma ve her an yüzüme pü diye tükürme istediğine an be an şahit oldum.

Fetih bunu fark etti beni sinesine çekti, Burcu'yla olan göz bağımı kesti ve ilerlemeye başladı. Biz ilerledik arabaya doğru, Burcu yürüdü evine doğru.

"Efsun çantan yukarıda." Dedi arkamdan. Adımlarım durdu tam Fetih'in ellerinin arasından çıkacakken "Boşver boşver," diye engel oldu bana. "Yenisini alırız onun olsun."

Gözlerimi ona diktim, yüzünde acele bir tavırla bir an önce arabaya bindirmeye çalışıyordu beni. "Fetih arabamın anahtarı içinde."

"Olsun olsun yenisini alırız."

Tutmuştu beni bırakmıyordu. Sanki bıraksa kaçırılacaktım. Tam o çantanın içinde kimliğimin, banka kartlarımı da olduğunu söyleyecekken Burcu fark etti "Yemeyeceğim Efsun'u," diye çıkıştı. Fetih nefretinin kabardığını hissettim. "Bıraksana kadını gelsin çantasını alsın."

Fetih sırtının dönük olduğu kadına bakmadan ağzının içinde bir şey geveledi ama değil Burcu ben bile duyamadım. Sonra uzaktan kumandayla açtı kapıları, "Sende kalsın," dedi ve beni arabaya yönlendirdi. Hiç itiraz edesim gelmedi direkt bindim arabaya. Camın ardından göz göze gelirken Burcu'yla, kollarını önünde bağlamış öylece bizi izliyordu. Fetih'le aralarında sevimsiz bir bakışma geçti ben bir veda gülümsemesi bahşettim ama olmadı. Mimik bile oynatmadı.

"Kimlik kartım bile içindeydi Fetih." Dedim Burcu'ya bakmayı sürdürürken. Hani yenisini alırız diyordu ama...

"Boşver," dedi ve aniden aracın ışıklarını Burcu'nun yüzüne yüzüne açtı. "Emir gelir alır sonra."

🕊🕊🕊

Yıkamaya üşendiğim ama hastane kokusundan da uzaklaşmasını istediğim saçlarıma sıktığım sıvı kremi elimle yedirdim. Geceliğimin önü açık, siyah braletimin önü gözüküyordu. Nokta nokta yüzüme kondurduğum nemlendiriciyi parmak uçlarımla iyice yaydım yüzüme, aynaya iyice yaklaşırken banyo ben kokmuştu yine. Yıldız ve bulutlu mavi geceliğimin önünü iliklediem. Üstten üç düğmeyi açık bıraktım. Öyle ki braletin bir kısmı gözüküyordu. Aynadan kendimle göz göze geldiğimde ancak anlayabildim gülümsediğimi. Gözümün içinin gülüşü, ısırdığım dudaklarım, belirginleşmiş elmacık kemiklerim yüzümün genel yorgunluğunu gizliyordu.

Bugün saatlerce ağlayışım gözlerimde şişkinlik yapmıştı mesela ama ben oraya odaklanmadım. Dudaklarıma odaklandım. Olduklarından daha dolgun duruyorlardı mesela. İçimde beni tırmalayan bir şey vardı, böyle

susmak bilmiyordu. Ne olduğunu biliyordum. Burcu çok haklıydı. Şaşırtıcıydı ama haklıydı. Beynim çok yüksek sesle konuşuyordu. Hele de ben biraz onu duymamak için çabalayayım. Bağırıp yerden yere vuruyordu kendini. Tıpkı şu an ki gibi. Ama hayır onu duysam da dinlemeyecektim. Bakıp görmeyecek, duyup dinlemeyecektim. Kulağım da gözüm de başka bir şeydeydi.

Beyni dinlemek, kalbi dinlemekten daha zordu ama beyin işin sonunda iyi ki onu dinlemişim dedirtirdi. Uzun vadede beyni dinleyerek kazançlı çıkılırdı. Ama vaziyet bu ya, bu kez sanki farklıydı. Ben beynimi dinlemeyecektim ama yine de uzun vadede kazanacaktım. Böyle çok uzun vadede. Çok çok uzun vadede. En uzun vadeli kazancım olacaktı bu. Çok çok uzun seneler. Aynadan bir kez daha göz göze geldim kendimle. Yanaklarım çatlayacaktı. Öyle bir gülümsemeydi bu. Bu kez kazanacaktım. Hissediyordum bunu.

Fetih veriyordu bu güveni bana. İyi ki diyecektim zamanı gelince. İyi ki Fetih'e güvenmişim. İyi ki bu kez beynime kulak vermemişim. Bak diyecektim. Bak nasıl güzel oldu her şey. Bak nasıl mutluluk sana da var. Bak nasıl senin de hakkın. Bak nasıl oldu her şey. Bak nasıl bin pişman edilmedin. Yerden yere vurulmadın. Yüz parçaya bölünmedin. Öylece bırakılmadın. Bak iyi ki dinledin kalbini. Diyecektim ben bunları. İçimde öyle bir umuttu ki filizlenen orman oluşmuş gibi hissediyordum. Bir filizi insan orman sanar mıydı? Ben sanıyordum. Fetih sayesinde. Fetih öyle bir sıkıca tutmuştu ki elimden benim henüz daha ona tutunmamış elim belli bile olmuyordu. Fetih öyle sıkıca tutmuştu ki elimden o durağı inşa edebilecektim sanki. İçim hâlâ çok acıyordu ama aniden vücuduma yüklenmiş o güç daha ön plandaydı.

Derin bir nefes aldım ve gülüşümü elimden geldiğince gizleyip banyonun dışına çıkmadan önce Fetih'in bornozların yanına gelişigüzel astığı siyah gömleğini kirli sepetine attım ve ayrıldım tamamen banyodan. Boylu boyunca uzanmış beyaz, vücudunu tamamen sarmak yerine uyumak için oldukça ideal olan tişörtüyle tavanı izleyen Fetih'i gördüm. Muhtemelen dalmış olacak ki bana bakmadı, çıktığımı fark etmedi. Derin bir nefes aldı, aptal gibi sırıtmamak adına yanaklarımın içini dişleye dişleye yatağa yürümek istesem de elim ondan önce yan tarafta duran boş bardaklarımıza kaydı. İlk geldiğimizde karın üzerinde yaptığımdan sanırım üşümüştüm. Çay içmiştik içimiz ısınsın diye. Bardaklarımız duruyordu öylece. Almak istedim, uzandım da ama bileğimden yakalandım bir suçlu gibi. Ben

tavanda bir şeye dalmış gitmiş varlığımı fark etmemiş sanıyorken yatağa çekildim aniden.

Öyle ki şak diye yan tarafına devrildim "Ayyy," diye yükseldi sesim. Ben yorganın üstünde o yorganın altında kalmışken saçlarım önüme dökülmüştü. "Ayyy Fetiiih." dedim irileştirdiğim gözlerimle. Yüzüme dökülen saçlarımı üfleyerek geri çektim, bu üfleyiş Fetih'in saçlarına da vardı. Böyle buram buram yasemin kokusu, delicesine sırıtmamak için direnen ben, çat pat atan kalbim, tepemden tepemden bana bakan günde üç doz Fetih1453...

"Ne Efsuun?" Deyiverdi aniden. İçime yayılan o sıcaklık, günün tüm yorgunluğunu aldı götürdü benden. O benden daha havalı duruyordu galiba. Gülümsemesini de saklamıyordu, bakışlarını da kaçırmıyordu.

"Hiii," diye bir nida koptu ağzımdan. "Ne kadar güzel söyledin adımı, bir kere daha söylesene."

Beni taklit etmişti belki ama çok daha güzel bir şey çıkmıştı ağzından. O kadar çok dudaklarıma bakıyordu ki... Bir gözlerime bir dudaklarıma. Birbirine bastırıyordum. Cıkladı. Tam bir çapkın gibi. "Öyle çıktı ağzımdan. Bir daha ne zaman çıkar bilmem."

Başımı yastıkta daha rahat bir konuma geçtim ellerim havalandı, Fetih'in yüzüne ulaştı. Kaşlarının havalanışına baktım biraz. "Niye ben istediğim her an Fetiiiiih, diyorum." Dudaklarımı yaladım. "Bak mesela, Fetiiih. Bak, Fetiih. Baaak, Fetiii-" Tam da beklediğim gibi dudaklarını dudaklarıma bastırdı aniden. Ama geri çekilmesi çok çabuktu. Böyle tadı damağımda bile kalmadı.

"Sınayan memnun sınanan memnun."

Aklıma günler günler öncesi geldi. Durmuştu. Derin bir nefes almıştı ve sinirle bana, kendisini sınadığımı söylemişti. O an aklıma dünya kadar bu şekilde seslenişim geldi. Bir sürü. Her seferinde mi?

Avucumun içine batan kirli sakallarını okşadım bir an. Ne uzatıyordu ne de daha kısa kesiyordu. Hep böyleydi. Öpse batıyordu, dokunsam batıyordu. Keser miydi bir dönem? Kesmişliği vardı. Hayal dünyasında da olsa kesmişliği vardı.

"Doğrudur." Diye mırıldandım. Öpesim vardı. Mekan tehlikeliydi ama Fetih'i durmaksızın öpesim vardı. Mesela bugün ağladım diye öpesim vardı. Onun da payı vardı mesela ağlamamda. Hakkımdı yani. İçim acıyordu mesela. Bu tamamen onun suçuydu. O yüzden yine hakkımdı.

Fetih tamamen, tüm benliği ve vücuduyla hakkımdı. Bu tartışmaya da kapalıydı üstelik.

Eli ilgiliyle geceliğimin önüne gitti, zaten ilk üç düğmesinin iliklenmeyişi yeterince açıklık veriyordu. Parmak uçları yavaşça gerdanımda dolaşıyorken gözlerim önce kısıldı sonra kapandı. Kasti olarak mı sanmıyorum ama tahrik ediyordu beni. Ellerim önce ayrıldı yüzünden, karnımda, sızının olduğu yerin üzerinde birleşti. Fetih'i öpesim vardı. Bir taraftan da sadece o dokunsun ben hissedeyim.

"Morarmış." Dedi ilgiyle okşarken. Mırıldanarak onayladım. "Derim çok hassas."

"Biliyorum." Dedi önce. "Peki canını yakıyor mu?" Tekrar mırıldandım, bu kez olumsuz olarak iki yana salladım başımı. Bana bakmasa insanlar ben çok zor fark ederdim.

"Güzel," dedi memnuniyetle. "Derin kadar hassas davranmak neredeyse imkansız zaten." Bildiğim gerçeği açıkça dillendirdi. İstemezdim de zaten bu imkansız şeyi. Fetih biraz sıkı tutsun kolumdan parmak izlerini yine görürdüm ben yarına kolumda bence. Bir şey olmaması için öpüp geri çekilmesi gerekirdi hemen. Bunu da ben istemezdim. Gözlerimi yavaşça araladım onun parmakları hâlâ dolanıyordu o kısımlarda. Zaman zaman dekoltemi daha da çok açıyordu hatta. Ne dileyeceğim diye şaşırırken gözüm oldukça boş bir yere kaydı. Böyle ilk kez böylesine boş kalan yere. Makyaj masasına.

"Fetiih," dedim gözlerim masadayken. O boşluk müthiş hissrdiliyordu. Sanki oda yarımdı. "Benim makyaj malzemelerimin çoğu çöp oldu." Fiyatlarını düşündüm ama daha da kötüsü aldığım yerler. Zar zor bulduğum ürünler bile vardı içinde. Mesela asla Urfa'da bulunmayacaklar. Aynı eksikliği o da hissetsin diye bekledim hüzünle.

"Bin şükür," deyiverdi ama o. "Kurtulduk onlardan da."

NE?

KURTULDUK MU?

NE?

Ben burada oda yarım diyordum, eksiklik diyordum, boşluk diyordum. O da hissetsin bunu diyordum. Kurtulmak neyin nesiydi?

Bakışlarım, yumuşacık olmuş bakışlarım, gevşemiş vücudum falan her şey bozuldu. Fetih'in çenesinden tutup o kısma çevirdim. "Şurası nasıl bomboş kalmış görmüyor musun?"

Baktı, baktı, baktı. Bir umut sabrettim fark etsin diye. Göz bile tırmalıyordu o boşluk.

"Bu günleri de gördük sonunda."

NE?

Bu her gece bunun hayalini de kuruyordu galiba?

Çenesini sertçe bıraktım ittim onu. "Hepsini deviren sen, yüzsüz yüzsüz şükreden sen." Altından çıkmak için hamlemi yaptım. "Benim orada bir maaşım yatıyordu senin haberin var mı? Ben mi dedim sana beni mas-"

Son saniye durdum. Frenledim kendimi. Lafımı zar zor yuttum. Burnumdan soluya soluya yatakta kendimi uca doğru ittim. Yine gitti en yanlış yere odaklandı. Cümlenin devamını kendi kafasında tamamladı. Serseri serseri sırıttı. Nasıl oldu bilmiyorum sinirden titreyecek konuma geldim. "Buraya gelir misin?" Bana uzandı ama izin vermedim. Birkaç sağlam malzemem dışında hiçbir şeyim kalmamıştı. Ya ayaklar altında ezilmişti ya da yerde kırılmıştı. Yerle birdi hepsi.

"Gelemem bırak ya. Kasten mi yaptın? Hepsini kırıp dökeyim de kalsın öyle dımdızlak ortada diye kasten mi yaptın?"

Ben mi demiştim koca yatak varken git beni makyaj masasına yatır, orada deliler gibi öpüş diye? Hayır ben mi demiştim? Makyaj masasına yatır mı demiştim ben?

Güle güle bileğimi tuttu beni çekti kendine ama yok mıhlanmış gelmiyordum. "Saçmalama Efsun." Dedi. Biraz bile ciddi değildi. Tekme yumruk ne varsa atacaktım şimdi. Hiç yoktan beni dünya yüküyle masrafa sokmuştu. Hele yeni aldığım, bir ton para ödediğim serum setim. Daha çok sinirlendim.

"Tamam Fetih," dedim. "Tamam bir daha kırıp dökmek yok o zaman Fetih. Yok yani. Toplu iğne bile düşmez bu odada." Ellerimi ben bilmem der gibi havalandı. Hızlı hızlı soluklanıyor, arttıkça artıyordu sinirim. "Kusura bakma ben kasti olarak birileri bir şeylerimi kırsın diye almıyorum hiçbir şeyi. Vallahi sana vız geliyor olabilir ama benim bir maaşım. Yok bu odada bundan sonra hiçbir şey kırılmayacak hatta," dedim daha da ileri giderek. "Ona yönelik hiçbir şey yapılmayacak."

İşte tam da bu cümlelerden sonra her şey değişti. Hemen bir ciddileştik. Sertleşti tavırlar. Beni kendine daha büyük bir kuvvetle çekti ve başardı da. Mimikler değişti, alay etmeyi gülmeyi bıraktı.

"Tamam," dedi hemen. Sesine sinmiş telaşı gördüm. "Tamam tüm zararı ben karşılayacağım." Gözümün içine içine bakıyordu ama ben başka

taraftaydım. "Her bir kuruşuna kadar tamam." Bakışlarımız yine buluşmadı.

"Bana bak Efsun." Kafamı daha da çok çevirdim, yumuşattı tavrını. "Bana bakar mısın Efsun?" Yanağımdan baskı uyguladı, yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Bu odada kırılan her şeyin sigortası bizzat benim."

Hayır Efsun, bitmek üzere olan her şeyi yere atıp kırılmış gibi yapmana gerek yok. Maddi açıdan bir şeye ihtiyacın yok sadece zararını tek seferlik karşılasın istiyorsun. Başka zaman kullanmak yok bu sigortayı. Elin bitik şeylere çarpmayacak tabi ki. Fetih ülkenin en çok kazanan mimarlarından biri olabilir. Bu tamamen ülkedeki kurdan dolayı. Senin de maaşın dolarla olsa her şey daha farklı olurdu. Elin bir şeylere asla çarpmayacak. Asla.

"Benim hamlemle kırıldı tabi ki ben alacağım." Diye devam etti. "Her yerde bu böyledir, burada da zararı ben karşılayacağım. Sana vereyim kartımı sen ne kırıldıysa git al."

Dudaklarımı yaladım hâla ona bakmıyordum. "Ben çoğunu Urfa'da bulamam." Dedim tavırlı tavırlı.

"Olsun internetten istersin. Ofise gelir ben de sana getiririm. En kötü yurt dışından getiririz gerekirse. Zararı sonuna kadar karşılayacağım."

Yurt dışı? Hangi yurt dışı mesela. Ne kadar yurt dışı? Yüzde kaç yurt dışı? Bu yurt dışı tahmin ettiğim yurt dışı mı?

"Söz mü?" Belli başlı ayrıntılara takılmayıp kendimi garantiye almaya çalıştım. Evet tek amacım buydu. Gözlerim artık daha fazla dayanamadı onu buldu. Başını salladı hemen.

"Söz."

Güven veriyordu sesi. Gerçekten. Beni geçiştirmek için yapmıyordu. Onun kırdığı şeyleri alacaktım sadece başka bir şeyi değil hem. Bu da hakkımdı zaten. Bir an bakıştık böyle. İkimiz de birbirimizi yokladık muhtemelen. Bu sorgu sualden kopup ilk imalı imalı bakan Fetih oldu. Hazır bir şekilde ne diyeceğini beklerken "Efsun," diye seslendi bana. Adımı ne çok tekrar ediyordu öyle. Vurgulu vurgulu söylüyordu. Efsun diyordu, sen demiyordu. Efsun, Efsun, Efsun. Daha çok Efsun.

"Kırmızı rujun ne durumda?"

Sanırım dikkatim ismimi çok söylediğine takıldı bu soruya derinlemesine düşünmeden "O duruyor." Dedim öylesine. Birkaç tane kırmızı tonlarında rujum vardı zaten. Ne Fetih'in çapkın bakışını ne sırıtmasını fark ettim.

"Sürsene yarın." Diyene kadar her şey yolunda, masum masum Fetih'in günde kaç kez ismimi söylediğini düşünüyordum. Ta ki böyle imalı imalı

konuşana kadar. O an bir bir gözümün önünde neredeyse aynı olan bazı anlar geldi. Birbirinden uzak tuttuğum taşlar, bir yapbozun parçası gibi birleşti. Kaşlarım yavaşça havalandı, gülümser gibi oldum. Ve o sahne, yine aynı iki kişi arasında ama bambaşka bir noktada tekrardan yaşandı.

"İstiyor musun?"

En çok değişen duygular mıydı yoksa yerli yerine oturan mı onlardı bilinmez. Hiçbir an da Fetih bu kadar rahat, üzerinden yük kalkmış gibi bakmamıştı bana. Genelde ağrısı varmış gibi bakardı hatta. Acı içinde cevap verirdi. Acı içinde. Beni mi öpmek istiyordu her seferinde? Beni öpmek istiyordu. Ben onu öpmek istediğim ilk an öpmüştüm ama o öpmek istediği anların birinde bile tek bir hamle yapmamıştı. Bunun bir an haksızlık olduğunu hissettim. Haksa bir tek bana mıydı? Huzurum kaçtı, yüzüme yansıtmak istemesem de keyfim de azaldı. Fetih'in yüzünü avucumun içine aldım. O çapkın serseri bakışları şu an rujsuz dudaklarıma kayıyordu. O dudakları rujlu görüyordu biliyordum.

"İstiyorum."

Sesi kısık, hedefine odaklanmış ve dikkatliydi. O bilmedi ama o kadar üzüldüm ki aniden. Sanki birbirimize borcumuz vardı. Hani o öpmemiz gerekip de öpmediğimiz anlar var ya, işte onlar yazılıvermişti bir deftere. Veresiye. Ay başına borç diye. Ha işte borçları kapatmamız gerekiyordu. Öyle hissettim bir an. Sanki bir sürü bir sürü borcum vardı.

"Hmm," diye mırıl mırıl ona yaklaştım. Burnunu burnuma sürttüğümde derin bir nefes aldı. "Çok istiyor gibisin." Dedim dudaklarına yakın bir yerden. Amacım sabır sınamak değildi. Hani biraz olsun işi yokuşa sürmek de değil. Biraz uzatmak. Hayır o da değildi. Azıcık cilve? Evet azıcık cilve. Birazcık, çok az kur. Bu içimde bir sır, kimsenin bilmediği bir şey ama gerçek.

"Miktarını bilsen aklın hayalin şaşar."

Bu kez tek gülen ben oldum Fetih biraz daha yaklaştı dudaklarıma elini belime götürdü, vücudumu altında biraz kıvırdı. Onun için daha rahat bir konuma getirdi. "Şaşsın o zaman aklım hayalim." Dedim dudaklarının üzerinde. Bir an dudaklarımı kavramak istedi ama izin vermedim. Dibine dibine girip öptürmedim. Onun yüzünde oluşan gülümsemenin altında bir ah Efsun! yattığına neredeyse emindim.

Bel boşluğumda duran eli baskı uygulayıp duruyordu. Beni kışkırtmak içindi bu. "Bırakırsan şaşacak."

Kurumuş dudaklarımı ıslatayım diye bir yalama zahmetine girsem de kendi dudaklarımdan çok Fetih'in dudaklarını ıslattım. Alnımı alnına bastırdı o an parmaklarını bastırdıkça bastırdı etime ve daha fazla beklemeden dudaklarımızı birleştirdim. Birleştirdim de kırmızı rujum olsaydı daha bozulmadan, Fetih'in de ağzını yüzünü kırmızı yapamadan araya bir telefon girdi. Saat bu denli geç olmasa umursamazdım. En an Fetih kadar. Eli çenemden yakaladı, iki dudağıma da hakimiyet kurdu da benim elim ona karşılık vermeden ikimizin arasında kalan telefonu aradım. Buldum da zaten. Karnımın hemen yanındaydı. Kendimi koparmaya çalıştıkça Fetih daha çok kendine çekiyordu. Telefonla beraber elimi omzuna vurdum birkaç kez ancak öyle bıraktı dudaklarımı.

"ULAN NE VAR NE?!" Diye bağırdı aniden. Bana sandım ama telefonu aniden çekti elimden "NE?!" Diye de bir tur ekrana bağırdı ve aklıma gelen o olumsuz şey başımıza geldi. Babaanesi arıyordu. Bu saatte gelen telefondan hayır gelmezdi. Başka bir saat olsa kulaklarımı tıkardım çıkan sese. Arayan isim daha da gerdi beni öyle ki Fetih de bir an bakakaldı ekrana. Daha fazla bir şey söylemeden açtı telefonu.

"Söyle babaanne." Gözleri kısık bir şekilde karşı tarafı dinledi. Neredeyse üzerimde olmasa dikleşecektim.

"Evet geldik. Sen nerden gördün?" Fazla kısık sesle konuşuyordu galiba duyamıyordum yakınımda olsa da. "Sebep?"
Dinledi dinledikçe gözleri baygın baygın baktı.

"Ya babaanne yat uyu," diye tersleyiverdi aniden. "Gece gece ne tansiyonu ne ağrısı. Uyu hadi uyu." Uykulu uykulu Fetih'in yüzünü inceleyen gözlerim hızla açıldı telefona uzanmaya çalıştım ama izin vermedi.

"Ben senin niyetini biliyorum da babaanne inan sırası değil yarın. Hadi, hadi hayırl-"

"Fetih saçmalama!" Telefona uzandım çekiştirdim. Kısa benim Fetih'in elini ısırmamla sonlanan bir savaş başladı. "Babaanne iyi misin?" Diye sordum Fetih'in kollarından kurtulamaya çalışırken. Kadının sesini duymadan şerro torunu girdi araya.

"Vermiyorum Efsun'u ya, sal bizi!" Yüksek sesle konuştu. Gerçekten inanmıyordum, utanmadı kapattı da telefonu ama beni yakalayamadı. Kedi gibi kurtuldum ellerinden.

"Sana inanmıyorum!" Yataktan sarktı, polar sabahlığımı giymeye çalışan bana uzanmaya çalıştı.

"Efsun kasten yapıyor ya, tipik yaşlı kaprisi. Gel buraya!" Eline vurdum. Ne yaşlısı ne kaprisinden bahsediyordu? Ardı ardına cıkladım bir suratına tükürmediğim kaldı. Hayırsız torun dedikleri buydu işte.
"Gelinim doktor da doktor dedi bütün gece. Akşam yemeğine birkaç misafir vardı, hava attı da attı. Şimdi tatmin edecek kendini. İlgi istiyor Efsun, yemin ederim ilgi istiyor. Hiçbir şeyi yok."

Geceliğimin önünü bağlayan ellerim durdu, o telaşım bir an azaldı. Doğru muydu bu? İnadına inadına bana uzanmaya çalışan Fetih'e baktım. "Harbiden bak, şimdi gideceksin asla ağrısı olmayan yerlerine baktıracak. Bir ilgi alaka alacak, sonra seni lafa tutacak."

Gerçekten, sahiden, cidden bu muydu? İlgi delisi Fetih bunu babaanesinden mi almıştı? İlgi manyaklığı genlerinden mi geliyordu? Bu denli miydi?

"Hadi gel salla boşver sabah uğrarsın yanına."

Karşımda iki Karadere, iki ilgi bağımlısı ve iki ilgi bekleyen insan arasında bir tercih yapmam gerekti. Ve hiç zorlanmadım.

"Saçmalama Fetih," dedim hemen. Panduflarımı da giydim. "Kadın Kars'tan o kadar yol gelmiş. İlgi istiyorsa ilgilenirim, ne kadar ayıp ya! Koskocaman adamsın şu girdiğin hallere bak!"

Anında sinirlendi, yastığı alıp bacaklarıma vurdu. "Ulan o benim yaşımı üçe katlıyor ben miyim büyük burada?" O yastığı bana vurdukça ben uzaklaşıyordum "Gelir misin buraya?" Diye yatağı işaret etti. Ama ben kapıya doğru gittim. Yastığı bana fırlatır diye bekledim ama kendi alnına vurdu aniden. Daha çok damarına bastım, cıkladım müthiş yargılayıcı bakışlarla.

"La gelir misin buraya?"

Kapı kolunu tuttum elimle ona öpücük gönderdim ama yakalamadı, kafasını benim yastığıma bıraktı, hayır kafa atarak bıraktı, sonra diğer yastığı ensesine vurdu ve bastırdı. Başı artık iki yastığın altında eziliyordu. Sanırım kendini boğmaya çalışıyordu...

🕊🕊🕊

Kapının önünden geçen her beden bulunduğum odaya mı girecek beklentisiyle sık sık o tarafa bakıyordum. Likit rujum sırıtmaktan çatmış dudaklarımın çatlaklarına sızmıştı. Masanın üzerinde soğumuş kahve artığını elimin tersiyle ittim, aldığım kurşun kalemle saçımı dağınık, bol dökuntülü bir topuz yaptım. Elle tutulur bir süreye tekabül etmese de bu, Emir ve Zeliha bu kısa zamana ondan fazla mesaj sığdırdı. Bakışlarım

sonunda sabit kalabildi ancak. Aramızda ciddi bir yaş farkı yoktu ama bazen nesil girmiş hissediyordum. O kadar ki hızlı ilerliyorlardı.

Emir;

Gerginlik çıkar, ben sana başka zaman ulaştırırım

Söz;')

Zeliha;

Ya hayır ya ne gerginliği?

Söz vermiştin kardan adam yapacaktık

Abimin huysuzluğu bizi ne kadar ilgilendiriyor?

Kendin gelmeyeceksen hediyeni de istemiyorum ayrıca.

Emir,

Niye nokta koydun sen şimdi?

Zeliha;

Koyarım.

.....Nokta. N.o.k.t.a

Koydum.

Ayıp olmasa ben aldığım hediyeyi kargolarım diyeceksin. Başka ülkeden buraya getirdin, Urfa'dan bana ulaştıramıyorsun . Her neyse tamam. Gelmek istemeyen de abimi bahane ediyor. Sanki kardan adam yapmaya geliyorum desen kızacak.

.

.

.

Emir;

Zeliha

İllaki fırça yedirteceksin değil mi bana?

Zeliha

Sana söylüyorum

Son iki mesajının arasına dakika girmişti. Bir an neyi paylaşamadıklarını anlayamadım. Çözümlediğim yerde masadan kaptım telefonu hızlı hızlı yazdım. Söz vermişti madem gelip tutsaydı. Niye ekiliyordu şimdi benim kızım, anlayamıyordum.

Emir ben anlamadım şimdi, sen aldıklarını bırakmaya gelsen, geldiğinde de kardan adam yapsan Fetih ne diyecek sana?

Fazla günahını alıyorladı. Pamuk gibi adamdı. Çabucak ikna olan, hiç sorun çıkarmayan bir pamuk yumağıydı Fetih. Dün onu bırakıp odadan gittiğimde neredeyse bir saatin sonunda odaya geri dönebilmiştim. Fetih

yüzde yüz haklıydı. Şükür ki babaanesi sağlıklıydı. Ve onunla ilgilenmemi istemişti sadece. İhtiyaç gibi ilgi beklemişti. Tıpkı torunu gibi. Ben de uykusu gelene kadar ilgilenmişti. Sohbet de etmiştik, dedikodu da yapmıştık. Yanağımı da sevmişti, saçlarımı da okşamıştı. Ve bana demişti ki 'İyi gördüm seni.' gönül gözüyle bakılmış, ruhsal bir iyilik görülmüştü. 'Sesine renk gelmiş, can gelmiş haline.'
Etrafımda gören onca insana rağmen tek gören o olmuştu. Sessizce durmuş, sadece gülümsemiştim. Ne zaman ki uykusu gelmiş yatırmış, yüzündeki o huzur aklımdaydı şu an, odaya geri gelmiştim. Yastığımın üzerinde, bana yer bırakarak düzgün bir şekilde uyuyakalmış bir adamla karşılaşmıştım. Bir önceki gecenin yorgunluğuyla direnememesi çok normaldi. Uyuyuvermişti. Sessiz sessiz yanına yaklaşmış, yatağa girmişti.

Fetih'i çoğu zaman köpeğe benzetirdim elbet bunda koku duyusunun kuvvetli oluşunun da payı vardı. BİliyordumkokumuAlmıştı. Uyanmamış olsa da bana daha büyük yerler açmıştı. Biraz saçlarını okşamıştım. Saçları da pamuk gibiydi mesela. Dudakları da. Kalbi de. Kendi de. Pamuk gibiydi. Sonra vakit buldum ya dakikalarca yüzünü inceleyedurmuştum. Belki fırsatım olmazdı bir daha. Burcu'nun saatler önce söyledikleri gün bitmeden doluşmuştu aklımın içine. Sonra Fetih'in yüzünde koca koca ikiler görmeye başlamıştım. Düşüne düşüne uykum açılmıştı.

Burcu çok haklıydı en tecrübeli de bendim en acemi davranan da. Tecrübemi konuşturmuştum o an. Ne kadar istediysem o kadar izlemiştim. Bir sürü önemli kararlar almıştım. Bazı insanların yüzünü daha çok izleyecektim mesela. Çekinmeden etmeden. Fetih'i artık o kadar çok arayacaktım ki, arama kaydım ondan ibaret olacaktı. Hiç aklına başka bir şey düşmeyecekti. Hani zaten düşmezdi de artık ben yine de arayacaktım. O iki yirmi iki olacaktı. Sonra iki yüz yirmi iki. Esamesi kalmayacaktı. Düşünmüş taşınmıştım mesela. Mesaim başlayacaktı, birkaç hastaya bakacaktım sonra telefona uzanacaktım diğer hasta gelmeden. Fetih diyecektim vardın mı ofise. Sonra birkaç hastaya daha bakacaktım elim yine bir boşluk yaratıp telefona gidecekti arayacaktım hemen. Fetih diyecektim ben ne yiyeceğime karar veremedim, var mı bir tavsiyen.

Böyle böyle bir sürü bahane bulmuştum... Beni bir hafta idare ederdi. Bir hafta sonra başka bir liste yapardım. Böyle uzar giderdi. Mesela bugün. Yirmi iki kere aramıştım. İlk hedefimi sağlamıştım. Daha çok aramak isterdim ama ne o müsaitti ne de ben. Bir yerden sonra sıkıldığını anlayabiliyordum. Ne olursa olsun açıyordu. Şu an uygun değilim demek

için bile açıyordu. Toplantıdayım sonra arayacağım seni demek için ya da. Önemli bir şey yoksa döneyim mi sonra sana ya da. Bir noktada Efsun demişti, devamının neye dayanacağını bildiğimden hemen konuyu değiştimiştim. O bahaneler boşuna değildi. Anlıyorsa bile anlamamış gibi yapmalıydı.

Emir'in mesajını okuyabildim sonunda.

Emir;

Boş işler müdürü müsün oğlum sen, der yenge

Zeliha dayanamadı, girdi araya.

Zeliha;

Efsun abla sen bir şey dersen sorun çıkmaz ki

Herhalde ben Emir yerinde olsam bu mesajdan sonra kalkar gider kardan adamıma takacağım atkıyı bile seçerdim, Emir ne yaptı bilinmez ama ben olaya oldukça boş bir anımda, çok büyük bir pot kırarak el attım.

Ya siz onu bana bırakın, bir kırmızı rujuma bakar;)

Gecenin geç saatleri olmasından dolayı belki, dikkatim epey dağınıktı. Uykum vardı tabi ki bir de, üzerimde bir rahatlık ve boşvermişlik falan. Mesela bu mesajı attıktan sonra karşımdaki duvara bakıyordum, bacağımı sallıyordum, aptalca bir gülümseme vardı yüzümde. Gelen çocuk hastalara vermek için aldığım küçük çikolatalardan bir tane aldım ağzıma attım. Karşıya bakarken çiğnedim. Çiğnedim. Daha çok çiğnedim. boş duvarda atttığım mesaj harf harf canlandı.

Bir. Kırmızı. Rujuma. Bakar.

Aman canım, bir ruj. Ruj. Kırmızı ruj. Emir. Zeliha. "Hiii," o dank edişin ilk tepkisi bu oldu. Masadaki telefona doğru atıldım, telaşla mesajı kimin okuyup okumadığına bile bakmadan geri aldım. O utanç, rezil oluş, geri alınan mesaja bakış ve atılan daha da yerin dibine sokan yeni bir mesaj.

Zeliha;

Gördüm kiii:))))))

Emir abi de gördü:)))

Tamam o zaman:))))))

Yarın görüşürüz:)))))))))))))))

NOKTA BU ARADA.

.

Başka da bir şey yazmadı kimse. Emir sessizliğini korudu, Zeliha imalarını da alıp muhtemelen uyumaya gitti ama ben öylece grup önümde açık izliyordum ekranı. Üzerimde on yedi yaşında, ilk kez biriyle öpüşmüş

bir gencin yanak kızartan heyecanı, hiç beklenmedik kişilere yakalanmışım gibi o utanç ve daha fazlası. Ve bunları hissetmiş gibi üstten gelen bir Fetih mesajı. 'Efsun' yazmıştı sadece. Gözlerimi yumdum, derin bir nefes aldım. Mesaja görüldü attım hemen, saat epey geçti. En azından ben iki saatten fazladır uyumuştur diye Fetih'i aramayı kesmiştim. Bu mesajdan yüz bulup hemen rehbere girip Fetih'i aradım. Mesajlaşmaya lüzum yoktu. Hem Fetih'le konuşmak bana iyi gelecekti, utancımı saklayacak, rezilliğimi unutturacaktı.

"Fetih." dedim açtığı gibi. "Uyumadın mı sen?"

Nedense şu an böyle yatakta boylu boyunca uzanmış, telefonu bir yanağının üzerine konumlandırmış uykulu gözlerle karşıya bakıyormuş gibi hissediyordum.

"Uyumadım." dedi önce. "Kiminle mesajlaşıyordun bu saatte?"

Yakınen tanıdığın insanlarla, hatta biriyle odalarınız yan yana demek istedim de sustum.

"Arkadaşlarımla." demekle yetindim. Ah bilseydi bu grubu. Kesin dahil olmak için elinden geleni yapardı. Yapardı da tabi, nafile.

"Onlar da doktor herhalde. Yoksa bu saatte bu kadar uzun uzun kiminle konuşulur?"

Bir miktar ağzım aransa da takılmadım çok da uzatmadım. Yalan söylemek istemiyordum, doğrusunu da söylemezdim.

"Zeliha uyudu mu?"

Aynen Efsun, uyudu. Sekizinci rüyasını görüyor. Hatta kırmızı rujlu bir kadın var rüyasında.

"Oldu baya uyuyalı. Babaanem de gitti. Kürşat'ı da zorla yatırdım. Kalkmıyordu oyunun başından."

Geriye yaslandım dudaklarımı büzdüm. Keşke ben de evde olsaydım. Zühre Karadere'de hazır yokken üstelik.

"Süt ısıtsaydın çocuklara. Annen her gece Kürşat'a içirir."

Mesela ben olsaydım evde bir bardak Zeliha'ya, bir bardak Kürşat'a ısıtır bal da koyar verirdim. Ama değildim işte. Keşke olsaydım.

"Hallettim." Dedi uykulu bir sesle. Yine sustuk, spontane sessizlikler giriyordu aramıza sonra aniden "Efsun." Diye sesleniyordu bana.

"Efendim."

"Senin hep böyle nöbetlerin mi olacak?" O huysuz tını, memnuniyetsiz tavır, hoşnut olmayan ses, sıkıntı, ince keder, mutsuz hal. Tek tek tek hissedildi, görüldü, duyuldu.

"Nasıl yani?"

"Yani nereye kadar? Hafifleyecek elbet. Hep böyle sürecek hali yok herhalde. Yanlış mıyım?"

Bir sene sonramı düşündüm, üç sene sonramı, beş sene sonramı. Değil azalmak daha farklı bir boyut aldı.

"Doğrusun demek isterdim ama hayır. Özellikle yakın gelecekte artıyor bile."

Ona bu yakın geleceğin önümüzdeki bir on yıl olduğundan bahsetmek istemedim. Daha fazla mutsuz olmasın diye galiba. Morali bozulurdu. Daha bunun TUS'u var diyemedim mesela. O meşakkatli dönemden bahsetmek istemedim. Hadi kazandık devamı ayrı bir olay, dokuz ay boyunca giriş çıkış saatlerinden ötürü güneş görmeyen asistan arkadaşlarım var demek istemedim. Gün aşırı otuz altı saatlerden bahsedemedim.

Ses seda gelmedi bir süre, biraz daha konuşmasa yüzüme kapattı sanacaktım hatta. "Böyle iş mi olur?" Dedi keyifsizce. "Sizin de eviniz aileniz, çoluğunuz çocuğunuz yok mu? Daha ne kadar arttıracaklar? Bu bile fazla."

Haklıydı ama bu bir şeyi değiştirecek mıydı? Asla. Fetih dilerse isyan etsin, bu devran böyle geldi böyle gidecekti. Konuyu biraz farklı yere çekmek istedim. Böyle sesimdeki hafif cilve, şekere bulaşmışlık, yasemin kokusu. Ben bile hepsini tek tek hissettim.

"Evde olmamı mı isterdin?" Açık açık dillendirdim karın ağrısını. Bu rahatlık aynı ağrının bende olmasından da kaynaklıydı. Dudaklarımı birbirine bastırdım, karşıda bir ayna vardı kendime baktım. Dudaklarım birbirine örtülmüş olsa bile gülüşüm engellenememişti. Cilt güzelliği mutlulukla doğru orantılıydı. Gençlik, gözlerinin içiyle doğru orantılıydı. Dün gece bu saatlerde Burcu bana nasıl bitik halde olduğumdan acımasız kelimelerle bahsediyordu. Şimdi görse beni sanırım şoka uğrardı.

"Şimdiye çoktan uyumuştuk." deyiverdi Fetih, dudaklarım birleşik kalmadı, ayrıldı birbirinden dişlerimi gördüm.

İşin nereye gittiğini pek tabi bilerek eridiğimi, başımın yavaşça masaya düştüğünü hissettirmeden "Sen de iyi alıştın benimle uyumaya." dedim.

Şimdi diyecekti ki 'duygusuzun tekisin' ama biraz dikkatliyse sesimden anlayacaktı. Yanağım masadaki kağıtlarla bir bütün olmuşken gözlerimi yumdum. "Anladık Efsun," dedi hafif tavırlı bir sesle. "Sen kafayı vurunca yatıyorsun. Anladık."

Anladık Fetih, sen de ben olmadan uyuyamıyorsun. Anladık.

"Tabi canım," diye devam ettim. Gidebildiği yere kadar en azından. "Bir sağlıkçıya yatak değil zaman ver, her halükarda uyur. Vaktim varsa kafamı koymadan bile uyurum."

Sesi soluğu çıkmadı önce, ince bir zevk aldım. Bu vicdan azabına neden olsa da kırmadım direksiyonu. "İyi." Dedi öylece. Kızamadı da. Bunun altında az önce sitem ettiği nöbet sistemi olduğunu biliyordum. "Ben de yatacağım zaten şimdi. Koydum kafamı, vurup yatacağım hemen."

Dilimi çıkardım, gözlerimi yumdum. Senin blöfünü yesinler. Şimdi evde olsam yüzüne vura vura severdim. Böyle sıka sıka, mıncıra mıncıra. Bu istek, bir zaman önce eve girmemek için nöbet tutmak için can atan Efsun'u hatırlattı bir an bana. Kilometreleri aşmıştım sanki. Okyanuslar geride kalmıştı. Bir arpa boyu kadar gitmiş gibi gözüksem de dönüm dönüm tarlalar gerimde kalmıştı bana göre. Bunu benden başkası anlamazdı belki ama ben şehirleri aşmıştım. Vücudumun yorgunluğu da ondandı.

"Fetiiih," dedim, içimden geldiği gibi. Beynime o kadar kulak vermiyordum ki artık, çığlık bile atıyor olsa şu an içimden geleni sordum. Hiç kulak asmadım kafamın içine.

"Özledin mi beni?"

Sordum gitti. Böyle sefam olsun dercesine saldım vücudumu. Bu kadar kolaydı işte o bağıran yeri duymamak. Sordum. Duymak istedim çünkü. Yani en azından duymayı beklediğim şey güzeldi.

"Daha neler," dedi Fetih. "Şunun şurasında kaç saat oldu görüşmeyeli?"

İnadına mı dedi bunu, benim uykuyla alakalı laflarıma ithafen, yoksa sahiden özlememiş miydi? Olabilirdi. Mümkündü. Aramıza aylar girmemişti sonuçta. Yine de laf olsun diye bir evet beklemiştim. Ben ona söylemesem de o söyler sanmıştım. Kızamadım, sadece bir durgunluk çöktü. Neyse ki kapı önünde bir hareketlilik yaşandı, kapatmam için bir neden oluştu.

"Fetih," dedim kapıda kaşı oluk oluk kanayan kadına bakarken. "Benim kapatmam gerekiyor, hadi sen de uyu. İyi geceler." Yerimden doğruldum, kaybettiği kan yüzünden tüm rengi çekilmiş, bembeyaz olmuş kadınla göz göze gelmeden hemen önce Fetih'i duydum son kez.

"Efsun," dedi. "Ne özlemi? Kapına dayanacağım, kapına!"

🕊

Geldiğinden beri kaçıncı kez dışarıda huzursuzluk çıkardığını saymayı bıraktığım adam, mağarada doğmuş büyümüş ilkel insanlardan daha ilkel

davranıyordu, hala elimin altında olan kadını geriyordu. Ödü kopuyordu yükselen seslerden ve bir an önce bitirmem için elinden geleni yapıyordu.

Gözlerimin ilk anlardan beri gördüğü başka bir yaraya takıldı ellerimden biri o kısma hafifçe dokundu. "Burası da mı düşünce oldu?" sesimde bir ima yoktu. Öyle ki başını biraz geri attı "Muhtemelen." diye cevapladı beni. Bakışlarım üstten ona devrildi kaşlarımı çatmamak için zor tuttum kendimi.

"Ama bu yeni oluşmuş bir yara değil. O zaman birkaç gün önce yine düştün?"

Haraketlerim yavaştı ama attığım sütur canını yakıyordu. Bir kere dikilen yer çok hassastı.

Bir an sessiz kaldı sonra "Evet," diye geveledi. "Başım dönüyor bu aralar." sıkıntılı bir nefes aldı, elini kaşıdı yine. "Bitmedi mi ne zaman bitecek?"

Bunu da kaçıncı soruşuydu bilmiyordum. İkinci dakikadan başlamıştı ama.

"O zaman baş dönmesi için seni gereken yerlere sevk edeyim, ciddi bir şey olabilir. Her düştüğünde bir darbe alıyor oluşun bile çok riskli, elmacık kemiğini nereye çarptın? Çok orantılı inen bir darbe olmuş kanı silerken fondotenin de silindi."

Ben konuştukça sıkıldı, elini daha çok kaşıdı, rahatsızca kıpırdanmaya çalıştı, ofladı pofladı. "İstemiyorum." diye bastırdı. "Bitirin artık şunu, başka bir şey istemiyorum."

Aksine yavaştım. Hassastım olması gerektiği gibi. Ağzımdan açılmadan dışarıdan yine bir ses yükseldi. Elimdekileri dikkatlice bıraktım kapıya doğru ilerledim. Kapı kolunu dirseğimle açarken yüzünden meymenetsizlik akan adamın giriş işlemini yapan adama sesini yükselttiğini, abartı kaba hareketlerle konuşmasına şahit oldum direkt.

"Beyefendi," dedim gergin bir sesle. "Güvenliği çağırmamı ister misiniz?" zaten görmek istediği bendim direkt olarak üzerime doğru geldiğinde boş güvenlik masasına baktım.

"Bitmedi mi?" diye sordu içeriye bakarak.

"Bitmedi ve çok fazla yüksek sesle konuşuyorsunuz. Hastane burası. Bu kadar insan sizi dinlemek zorunda değil, görevli gelsin ilgilensin sizinle." derken arkada az önce tartıştığı kadınla göz göze geldim. Ne yapması gerektiğini biliyordu, başını salladı. Bir hastanenin güvenlik eksiği bile olur muydu? Bu hastanenin vardı. Daha fazla üstüme yürüdü tam konuşacakken ben geri girdim, ayağımla itereke kapattı kapıyı.

Genç kadınla göz göze geldim "İçeri girse daha iyi olacak," dedi. Sapsarı olmuştu gerginlikten.

"Hasta bebek ya da çocuk değilse yanında kimseyi almıyoruz tedavi anında. Hatta çocuk ağlamıyorsa anne babayı da almıyoruz." işime kaldığım yerden devam ettim. Suskun suskun elini kaşımaya devam etti.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum cevabını bilsem de.

"Yirmi bir."

Başımı salladım derince soluklandım. "Başa alınan darbeler belki de en risklileri. En basit dille açıklamam gerekirse; felç ya da sakat kalabilirsin, daha anlaşılır bir dille anlama yetini kaybedebilirsin. Yani yirmi bir yaşında yatağa bağımlı birine dönüşebilirsin. Sence kim bakımını üstlenir?" başımla arkamdaki kapıyı işaret ettim. "Dışarıda seni bir saat beklemeye tahammül edemeyen eşin mi?" dakikalardır dürüst olsun diye bekliyordum. Belki yine üstümden azar da işitecektim şahsi meselelere müdahale ediyordum ama elimde değildi. İçimde kurt vardı sanki ve sonunda çıkarabildim.

"Ya da zaten bu darbeler onun eseri mi?"

Düşme diyerek en fazla bir çocuğu kandırabilirdi. Ya da belki ailesini de kandırıyordu. Gözünün içine baktım. Saat öncesine kadar kapına dayanacağım diyen Fetih geldi aklıma, ceplerime pamuk doldurup gidince sarmalayacaktım onu. Kapıya dayanmanın da bir adabı vardı meğer.

Dudakları hiddetle açıldı kadının ama fırsat vermedim "Bence bırak da bir darbenin nasıl oluştuğunu anlayabileyim."

Kendini geri çekti "Sana ne?" diye yükseldi. "Sana ne oluyor? Doktorsan doktorluğunu bil, poliscilik oynama."

Muhtemelen olay büyürse, ben adli vaka olduğuna dair tutanak tuttuktan sonra daha fazla bir şeyler yapmaya çalışırsam sorumlu uzman doktordan bunları işitecektim bir iki saate.

Kişisel fikirlerime yenik düştüm, yine ve yine doktor kimliğim geri planda kaldı. "Kendine bunu mu layık görüyorsun?" dedim bastıra bastıra. "Kafanda iki yara daha var, muhtemelen bu denli kanamadılar diye seni hastaneye bile getirmedi. Gelmene izin vermedi. Bu kadar kanamasa, elinin altında ölürsün diye korkmasa yine getirmezdi."

Kısık sesle konuşuyordum ama yine de o kadar telaşlıydı ki, dışarıdaki duyacak diye ödü kopuyordu.

"Ya sana ne?" irileştirdiği gözleriyle neredeyse itecekti beni. İtecek ve kaçıp gidecekti. "Her şeyi siz biliyorsunuz değil mi? Bir sizin aklınıza geliyor. İki sene fazladan okul yüzü gördünüz diye her şeyin mükemmeli

sizde." gözü aniden elime kaydı, muhtemelen yüzüğü gördü. "Evlisin. Tamam anladım müthiş bir evliliğin var, eşin de sana çok kıymet veriyor, okumuş doktor olmuşsun falan filan sus artık. Sana ne?!"

O kadar öfkelendi ki bana, sanki ona bunu ben yapmıştım. Dışarıdakine bu kadar öfkeli değildi. Nefretle bakıyordu bana. Nefretle.

"Bana kıymet verdiği için eşim işte. Sorun ben değilim sorun sana kıymet vermeyen adam neden senin eşin ve bana bile ondan çok öfkelisin. Her tarafın morluk, kollarına bile fondoten sürmüşsün." elimdeki eldivenleri çıkardım ama önünden çekilmedim.

"Tuğçe hastane polisini çağırayım, şikayetçi ol. Yirmi bir yaşındasın daha, ortada yıpranacak bir çocuk bile yokken çabucak kurtul ondan. Bu şiddetin sonu gelmeyecek. Aileni arayalım, darp raporu al hemen. Yardımcı olurum Tuğçe, elimden geleni yaparım. Tehdit mi ediyor seni?"

Hızlı hızlı konuşmamın nedeni neydi ben bile bilmiyordum. Hemen kalkıp gitmesinden mi korkuyordum yoksa dışarıdakinin içeri dalmasından mı bilmiyordum. Öfkesi daha da arttı güldü ama bu kez.

"Aile?" dedi sorar gibi. "Herkesin hayatı senin gibi mi? Doktor olmuşsun ama başka bir şey olamamışsın. Nereden geldin sen? Senin ailenin kapısı ne halt yesen de açık sana anladık. Çocuk yokken diyor bir de. Senin beş çocuğun olsa ne fark eder? Hep açıktır babanın kapısı sana. Ama yok, herkes senin kadar şanslı değil. O yüzden böyle nutuk çekme bana. Sınanmamışsın belli, herkesin şartları bir değil. Kadına bak ya," dedi doğrulurken. "Güllük gülistanlık hayatı olan da konuşma hakkı var sanıyor."

Bu kadar muhteşem mi duruyordu hayatım? Olmayan muhteşemliğe öfkelendi, kalakalmışken ben montuna yöneldi. "Kapısının önünden geçemem ben ailemin, ne anlatıyorsun sen? Haddin olmayan konularda konuşma bir daha." zamanlama bu ya ben konuşamadan, içeriye daldı adam.

Kadının toparlanmış olduğunu görünce "Hadi," dedi aceleyle. Aynı telaş bana düştü "Bir saniye bekleyin," dedim. Masanın üzerindeki reçeteye kaşemi bastım, sırtım onlara dönükken boş bir kağıda hızlıca numaramı yazdım. Sonuna elimden geldiğince okunaklı bir yazıyla beni istediği zaman arayabileceğini ekledim. Kağıdı kıvırırken bir şekilde kadınla adam arasına girdim reçeteyi adama uzatırken dikkatini dağıttım elinden geldiğince kağıdı kadının cebine sıkıştırdım telaşla. Öyle ki tırnaklarım biraz battı derisine istemeyerek.

"Bir hafta sonra dikişleri için tekrar uğrayın." derken adam reçeteyi gelişigüzel cebine sıkıştırdı. Gidip o ilaçları bile almayacaktı, başını salladı sadece sonra kadının elinden tuttu. Göz göze geldik genç kadınla. Gözlerinin içine içine baktım, son kez. Sanki bu onu son görüşüm değildi, geçip gidene kadar da baktım öylece gözlerine.

Uzaklaştıkları an da gittiğim yer alacağım cevabı bilmeme rağmen hastane polisi oldu. Aldığım sonuç da değişmedi, ben anlattım orta yaşlardaki adam dinledi. Gereken tutanağı tutmaktan ve olayı ilgililere bildirmekten başka bir şey gelmedi elimden. Tam da o sıra o adam tekrar girdi hastaneye, boş güvenlik masasında unuttuğu bir şeyi aldı. Bana baktı, konuştuğum ve kadının şikayeti olmadan ölümcül bir darbe olmadığından için bir şey yapamayacağını işin doğrusu adamın ensesine çökülemeyeceğinj söyleyen polise baktı. Hiç çekinmeden polise adamı gösterdim. Bu kez ikimiz de ona baktık. Polis ona dik dik bakmayana kadar da bana resmen öldürecek gibi baktı. Terbiyesizce. Sonuna kadar, tehdit edercesine. Ahlaksızca.

🕊🕊

Nöbetin bitmesinden daha güzel şey varsa gergin geçen bir nöbetin bitmesiydi. Daha da güzel bir sey varsa nöbetten sonra hazırlanan mükellef bir kahvaltı.

Ellerimi çırpma sevinciyle seke seke mutfağa girerken masanın üzerine bıraktığı tavayla Fetih'i gördüm ilk, o kadar ilkti merhaba mutfak buram buram bir şeyler koksa bile ben kokudan önce görme duyumu kullandım. Bana döndü ellerimdeki kargolara baktı önce. Neredeyse otuz iki diştim, bu halime ya da bu halime sebep olan kargolarıma anlam veremedi sanırım bir an, cıkladı.

"Hadi," dedi masayı işaret ederken. O kadar mutlu oldum ki gelenlerle, masadaki pekmezli yumurta bile keyfimi kaçırmadı. Saat yaklaşık öğleden sonra ikiye geliyordu. Sabah hastaneden çıktıktan sonra oyalanmadan eve gelmiştim. Geceden de yazmıştım Fetih'e beni almaya gelme, uyu diye. Uyu ki, uykun açılmasın ben gelince beraber uyumaya devam edelim. Tabi son kısmı içimden eklemiştim ama o anlamış olacak ki beni gelip almak gibi bir gaflete düşmemişti. Eksi derecelerden çıkmış, sıcacık odaya oradan da hemencecik daha da sıcak olan yatağa girmiştim. Pineklemiştim hatta.

Fetih'in beni fark edişi geldi aklıma yine. Minik minik sırnaşmalarımız, sürtüşmelerimiz, ben uyuyana kadar birbirimizi bir türlü rahat bırakmayışımız... Falan filan.

Konuşmaya zerre zamanımız olmamıştı o geceden sonra. Konuşacaktık elbet ama o zaman gelene kadar o kadar gelişine yaşıyorduk ve bu o kadar güzeldi ki. Kısacık bir vakitte yumuşamıştım. Hani insanın ruhu gençleşir ya, aylardır yaş almıştı benimki, bir iki gecede de aldığın yaşların bir kısmını vermişti. Ve bu saatte uyanmışken mutfakta kahvaltı ediyorduk. Ev sakindi, çocuklar ve biz vardık sadece. Malum kişi yoktu her şeyden önce. Birazdan Emir gelecekti, alıştıra alıştıra kardan adamı söyleyecektim Fetih'e. Öyle umuyordum.

Karnımın açlığını peynirle bastırmak istedim. Fetih çayları koyuyordu. "Çok güzel bir elbise alacaktım, birkaç ay önce ama ben almadan tükenmişti." diye konuştum. Sormasa da anlatmak istedim. "Ama güncellendi stokları ve ben de hemen aldım. O geldi." Dedim hevesle. Belki kar oynayacağımız için birazdan giyemezdim ama akşam onu giyecektim. Yazlık olsa bile.

"Elbise?" Dedi sorarcasına. Başımı salladım ekmeğimi reçele banıp. "Efsun hava eksi dört derece."

Omuzları kaldırıp indirdim "Olsun," Keyfim o kadar yerindeydi ki, hava sanki 30 dereceydi. "bahar gelecek elbet ama dayanamayıp bu gece giyeceğim mesela. Odalar sıcak zaten, giyip pıtı pıtı dolanacağım ortalıkta. Gecelerce fotoğrafını öpüp yattım ben onun."

Fetih'in bana uzattığı çatalı inadına görmezden geliyordum bunları anlatırken. Pekmezli yumurtayı bugün hiç yiyesim yoktu. Denemesem de bir şey kaybetmezdim düşüncesiyle aylardır yemekten kaçıyordum mesela.

"Buraya gel," dedi inatla ama ben ağzımı hep başka şeylerle dolduruyordum. Gerçekten olmaması gereken bir ikiliydi. Yemesem de olurdu. Ama Fetih tam bir köpek inadıyla sandayemin altından tuttu tek hamlede çekti beni, bacakları bacaklarıma çarptı. Yiyip geçebilirdim. Sahiden. Ama biraz mızmızlık yapasım vardı. Böyle serine serine omuz silkesim, yememek için direnesim.

"Ya midemi bulandırırsa?" dibime gelmiş çatala mı yoksa çatalın arkasındaki yüze mi odakalanayım bilmiyordum. Dudaklarım hafifçe büzüktü.

"Atarsın ağzından olur biter."

Kaçışım yoktu elbet. Urfa'da bir aileye gelin gelmiştim elbet yenecekti o pekmezli yumurta. Gözlerimi yumdum aldım çatalı ağzıma. Kendimi en kötüsüne hazırlamış olacağım ki o kadar da berbat gelmedi. Tatlı yumurta. Evet tatlı yumurta. Aşırı gereksiz ama yumurtanın tatlısı.

Ağzımdakini çiğneye çiğneye açarken gözlerimi, bir yorum bekliyordu Fetih benden. "Yani," dedim muallakta. "Hani kötü değil ama olmasa da olurmuş." Başımı çekip çayıma uzandım, Fetih'le hâlâ çok yakındı bedenlerimiz. Ağzımdaki o tatlılığı dağıttım. "Kimin aklına gelmiş acaba?" Diye sorguladım ilk zamanlardaki gibi. O dönemde böyle sorar dururdum. Fetih'in tek derdi onu yememdi, o yüzden sorumu umursamadan tavayı işaret etti. Ekmeğimden aldım bir parçayı sadece pekmez kısmına bandım. O geçen sürede tek düşündüğüm sorduğum soruydu.

"Bence," dedim geçen saniyelerin ardından. "zamanında birinin canı tatlı çekmiş ama sadece pekmezi ve yumurtası varmış. O şekilde ortaya çıkmış. Hatta hatta daha mantıklı bir hikaye olsun." Duruşum dikleşti, aldığı her şeyden benim Dr tabağıma koyan Fetih'in bir gözü bendeydi.

"Kadının biri varmış hamileymiş, canı da tatlı çekmiş. Sadece pekmezleri ve yumurtaları varmış. Ne yapsam ne etsem diye kara kara düşünmüş durmuş sonra aklına böyle bir şey gelmiş. Hani kendisi sorun değil, yemese de olurmuş ama içindeki bebek illede tatlı istiyormuş. Güzel olmamış ama yoklukta iş görmüş. En azından bebek biraz durulmuş."

Evet sanırım bu hikayeyi böyle aktarsak, sonra nesilden nesile gitse olurdu. İkna ediciydi. Tatmin de oluyordu insan. Meraklı bir çocuk bunu kabul edebilirdi bir cevap olarak. Yaşlılarda anlatıverse herkese oluverirdi bir efsane.

Ben böyle düşünüyordum ama daha yanımdaki ikna olmamıştı ki...

Üç siyah kendi tabağıma beş siyah zeytin onun tabağına koydum. Üç yeşil zeytin ona altı yeşil zeytin kendi tabağıma koydum. O da o sıra itiraz dilekçesini sundu önüme.

"Hayır," dedi önce. Netti, emindi, kararlıydı. Sanki onunki daha ikna edici olacaktı. "Kadının biri hamileymiş," dediğinde ansızın gözlerim ona tutundu. Böyle alelade dalgın bakışlarım onun pür dikkati altında ezildi. Bana baktığını biliyordum ama iki Fetih gücünde baktığından bir haberdim. Yutkundum elimdeki tabağı usulca bıraktım. Yüzümü inceledi epey, rahatsız edici değildi de işte... Her neyse. "Canı da hep tatlı çekiyormuş. Bir gün değil iki gün değil. Kocası kara kara düşünüyormuş. Ben ne yapsam da hem tatlı yemiş hem de sağlıklı beslenmiş olur. Gitmiş mutfağa almış bal kadar tatlı pekmezi önüne, iki tane de yumurta kapmış. Sonra da böyle bir şey çıkmış ortaya."

Öyle bir üslup, böyle bir eminlik... Bana bunu ben uydurmadan önce anlatmış olsa acaba diyeceğim bir ikna edişlik. Yine de benimki kabul

görülsün diye çattığım kaşlarımla dudaklarım hafifçe öne büzüldü. "Kadın nasıl ikna olmuş peki? Ben olmazdım mesela, çikolatalı pasta isterken nasıl tatmin edebilir beni pekmezli yumurta?"

Fetih sırıttı, serseri bir bakış attı. Sonra "Meslek sırrı." Dedi ansızın. İki kelimelik bir cümle denk geldi. Kalbime. Tekledi. Kalbim. Neredeyse ben kaçıracaktım bakışlarımı, ne yapacağımı bilemedim bilmem neden, neyse ki Fetih attı attı o uçarılığı üstünden. Daha ciddi bir cevap verdi. "Adamın sırrı."

Sanki adamın yakın arkadaşıydı. Öyle bir hâl tavır.

"İyi," dedim kahvaltıma vermeye çalışırken tüm dikkatimi. "Sen kendinkini anlatırsın ben kendimkini. Hangisi tutarsa." Fetih bir çatal daha pekmezli yumurtayı uzattı. Zorlamadım yedim. Genzimi yakıyordu bazen pekmez. Aklıma.bkr soru takıldı, çekinmeden sordum.

"Peki nasıl öğreneceğiz hangimizinkinin tuttuğunu?"

Çatalımdaki peyniri ağzımdaki tatlılıktan ötürü kendim yemedim Fetih'e doğru uzattım. Bir yandan da cevap bekliyordum. Göz kırpıp peyniri ağzına almadan önce cevap verdi.

"Elbet öğreniriz. Bir gün. Muhakkak."

🕊

Dolu dolu bir kahvaltının ardından, üzerime giydiklerimle eksi dört dereceye uygundum. Aksi bir durumda kullanacağım kırmızı rujuma baktım işin doğrusu kırmızı rujlu dudaklarıma. Kahvaltıda kardan adamı söyleyememiştim çünkü. Emir'in yarım saate burada olacağına dair mesajının üzerinden on dakika geçmişti. Böyle kalın, kara istediğim kadar dokunmamı sağlayacak, üşütmeyecek eldivenlerimi de taktım. Çok kaba duruyorlardı, dışarıda takmazdım ama şimdi takmamda bir sakınca yoktu.

Banyonun kapısı açıldığında eldivenlerimi birbirine vurarak o tarafa döndüm. "Hadi kar oynamaya." diye tabiri caizse şakıdığımda, bu sanırım ilk kar oynayışımızından sonraki en heyacanlı anımdı. Kısa sürede hazırlanmış bana baktı Fetih önce. Baştan aşağı. Süzdü süzdü ve şu an asla ilgilenemeyeceği dudaklarımda takılı kaldı. Kaşları kavisli bir hal aldı önce, yukarı doğru havalandı ve sordu.

"Sebep?"

Dudaklarımı ıslattım, oturduğum yerden kalktım. "Çünkü uyuduk, yemek yedik, yollar kapalı olduğu için dışarı çıkmaktan da vazgeçtik. Kar oynamaktan başka ne kaldı geriye?"

İmalı imalı bana baktı, biraz sırıttı hatta galiba. Ellerini birbirine sürttü devamında, adım adım bana yürüdü. "Senin canın mı sıkıldı?" ben cevap veremeden dizini aniden dizime vurup omzumdan baskı uygulayıp beni kalktığım yere oturttu. Yani aniden böyle üzerime yürününce evet diyemedim. Cevabı evet diye de hayır da diyemedim.

Beremden sarkan saçlarımdan bi tutamı arkaya doğru itti. Alaycıl olduğu kadar gözlerinin altında yatan o ciddiyet, şakanın altında yatan gerçek kadar esastı.

"Eğleniriz Efsun."

Hayır Efsun mimiklerini kontrol et. Gözlerini iri iri açma. Uyma şeytana. Emir geliyor. Kardan adam yapacaktınız. Zeliha da çok hevesli. Hadi çık hemen aradan!

İşaret parmağının tersi yanağımda dolaştı, usulca kırmızı rujlu alt dudağıma ulaştı. "Özenle de hazırlanmışız."

Parmak. Basit bir parmak teması. Hani el bile değil. Parmak. Bir an sinirlendim. Gerçekten. Kalbimin ya da vücudumun verdiği tepkiye bir an sinirlendim. Fetih bana biraz olsun dokunadursun, gözlerimi yumasım geliyordu. Gözlerimi yumup sadece o teması hissetmek. Pirelik bir teması deve yapan kalbimle yasemin kokusunu solumak. Saçmaydı bir o kadar dünyanın en olması gereken şeyi gibi.

Hipnoz olmuş gibi bir an düştüm hattan, Fetih'in baş parmağı kışkırtıcı hareketlerle dokunmaya devam etti alt dudağıma. Bana yavaş yavaş sokulduğunu hissettiğim an diken diken olmuş bir halde gözlerimi kırpıştırdım "Ay ben kar oynamak istiyorum." Diyerek doğrulmaya çalıştım. Kırmızı rujun büyüsünü şu an bozamazdım, hoş değildi ama bunu yapamazdım. Lazımdı bana. Lakin Fetih kalkmama izin vermedi, doğrulduğum yerden karnımdan yakalandım geri oturtuldum.

"Boşver karı şimdi," dudaklarıma bakarak konuşuyordu. Ne kadar sabırsız olduğunu görebiliyordum. Yüzümü avuçladı kendine doğru kaldırdı. "Isınmak varken üşümeye ne gerek var Efsun?"

Kanmak üzereydim, biraz eğerse kendini bana kanacaktım. İstek. İstiyordum. Bütün günü odada geçirebilirdik aslında. Aslında bütün günü yatakta geçirebilirdik ki telefonuma bir bildirim geldi. Kapanan tuşum açıldı.

"Fetih karla oynamak istiyorum ya."

Fetih Emir gelecek ya!

Bir köstebek gibi çıktım aradan kapıya doğru seke seke gittim ve o cümle çıktı ağzından. Epey yüksek sesle.

"ULAN KARA MI SÜRDÜN O RUJU?!"

Hiç durmadan çıktım odadan. Arkamdan gelmesi çok da geç olmadı. Aramızda bir on adımlık mesafe varken kollarımı yağan kara doğru açıp ona baktım.

"BAK NASIL GÜZEL YAĞIYOR!" sesimdeki coşku tüm konağı inletti. Fetih bana ilerliyorken eğildim hemen sımsıkı bir kar topu yaptım ve üzerine attım.

"Eldivenlerim de var artık!" Tekrar eğildim, yine sımsıkı bir kar topu yaptım ve aramızdaki mesafeyi iyice azaltan Fetih'in kafasına attım. Yarısı en azından başında parçalandı. Tip tip bana bakıyordu. "Kolay kolay üşümem de!" Tekrar kar topu yaptım. Artık hızlanmıştım da. Eskisi gibi zamanımı almıyordu.

Havalandırdım ama atmadım karı. "Alnının tam ortasına atayım mı?" Diye sordum. Ben çok neşeliydim o niye somurtuyordu. Çünkü neşeli mi neşeli Efsun'un yanında asabi adam Fetih vardı.

"Sen şimdi kar mı oynayalım istiyorsun?" Diye sordu. Ama sanki çok ciddi bir mesele hakkında konuşuyordu. Alt tarafı kardı oysaki!

"Eveeet, vurayım mı tam on ikiden?" Çok sıkı olmuştu kartopum. Canı bile yanabilirdi. Alnına atmayacaktım, omzuna falan atardım.

Başını salladı bana bir adım daha attı. İyice korkutucu bir hâl almaya başladı. "Vur." Dedi emredercesine. Biraz ürktüm galiba bedenim geri gitti. "Vur vur." Diye ısrar etti. "Vur kışkırt beni, vur gaza getir beni hadi."

Gözlerim korkuyla etrafı taradı. Kova yoktu. Kürek yoktu. Havadaki elim büyük bir R yapıp geri indi bir adım daha geriye gittim. Vurmayacaktım hayır.

"Vursana Efsun tam on ikiden. Hadi vur, vur bana hadi."

Neredeyse kar topunu atacaktım elimden. Yutkundum. Neden düşman gibi bakıyordu bana.

"Kar da kar diye tutturdun, hadi patlat kafamda. Hadi."

Renk vermek istemedim rahat bir tavırla başımı iki yana salladım sadece. "Yok ya şey," diye geveleyerek ondan uzaklaşmak için adımlamak istesem de aniden kar topunu tuttuğum elimden yakaladı ve benim elim aracılağıyla parçaladı.

Ensesinde.

Kar topunu patlattı. Ensesinde patlattı.

Gözlerini yumdu yediği darbeyle, açmasını hiç istemedim. Hem de hiç. Gerisi kaostu. Ölümdü. Zulümdü.

Ağzımın içine kadar giren kara, artık ellerimi bile siper etmiyordum. Sadece gözlerimi yumdum, bu eziyetin artık bitmesini istedim. Birkaç kez daha yüzüme ve vücuduma kar topu yedim, sıfır tepkiyle duruyordum. Ölü gibi. Vücudumun her bir yerinde kar vardı. Ve ben karlar içinde duruyordum. Ben duruyordum da düşman durmuyordu.

"Kalk diren." Dedi Fetih, beni karda boğmaya çalışmıyor da savaşa hazırlıyormuş gibi. "Kalk, kalk, kalk. Kalk savaş!" Evet sanırım sahiden savaşa hazırlıyordu. Ama ben zaten şehit olmuştum ki. Şehit sayılır mıydım? Sanmıyordum. Acımasız kurşunlara kurban gitmiş, genç yaşında göç etmiştim sadece. Hem de Fetih tarafından. Katilim Fetih'ti. Kırk yıl düşünsem Fetih'in buna sebep olacağını düşünmezdim.

Bir kar topunu daha fırlattı karnımın üzerine. Yetmedi, yettiremedi. Hani sen misin kar oynayalım diyen dercesine vuruyordu. Savaşamamıştım, başaramamıştım. Keşke o odadan hiç çıkmasaydım. Keşke.

Başımı sızlanarak iki yana salladım. Dudaklarımın aşağı doğru büzüldüğünü biliyordum, burnumun ucunun kızardığını. Beni zarifçe öpen Fetih'ten, nahifçe saçlarımı okşayan, ellerinin kuş tüyü gibi vücudumda gezdiren adamdan eser yoktu. O güzel adamlar kardan adamlara binip uzaklaşmışlardı bu şehirden. Şeytan taşlar gibi üstüme kar atıyordu. Bunu hayal etmemiştim en azından.

Ve en büyük hata bendeydi. Emir'le Zeliha'yı beklemeliydim içeride uslu uslu. Bir kırmızı ruj uğruna ne hallere düşmüştüm. Likit ruj hâlâ dudaklarımda duruyordu ama bir önemi yoktu artık. Fetih'le tek başıma baş edememiştim. Hiç yoktan yine kara gömülmüştüm.

"Pes mi ediyorsun?"

Gözlerim hâlâ kapalıyken sızlanarak bu kez başımı salladım. Ağzımdan bebek gibi sesler çıkıyordu, o kadar ki üşümüştüm. Sesim haddinden fazla titrek ve inceydi. Bir kar topu daha bekledim yüzüme ama gariptir olmadı bu Fetih'in bedenini hissettim dibimde.

"Ben kazandım yani?"

Tek derdi buydu. Efsun burada ölmüş bitmiş, donmuş hareket edemiyor asla onu ilgilendirmiyordu. Ben ona bir tane attıysam o bana on tane atmıştı. Düştüğüm an daha çok saldırmıştı. Sanki vatan savunuyordu, ben de düşmandım. Başımı salladım öylece. Yani neredeyse ağlayacaktım. Utanmasam hatta.

"Aç gözlerini." Dedi tepemden tepemden beni bir robotmuş gibi kontrol etmeye çalışırken. Direndim açmadım. "Açmasan kafan kadar kar topu fırlatırım."

Direnemedim açtım.

Ben bu zalim cümlelerden sonra Hitler'le göz göze gelmeyi bekledim ama payıma Fetih düştü. Zaten hakkım da oydu. Yüzünde çapkın bir gülümseme, zaferin güzel tadını almış hoş bir ifade ve bana göz kırpan Fetih. Hiç ısınmadı içim. O denli karla kaplanmıştım. Gözlerimi kırpıştırdım kirpiklerime tutunan karlar görüş kalitemi düşürüyordu. Vücudumda takat kalmamıştı.

"Erkek köpekler," dedim tavırlı tavırlı. Hatta gözlerimi şehla şehla başka yerlere odaklattım. Fetih'e tamamen bakmadım. "Eşleriyle oyun oynarken kasten yenilirlermiş." Sanırım biraz güldü bu halime. Per perişandım, hâlâ gülüyordu. Pembe berem neredeyse yüzümü kapatmıştı, geriye doğru itti. Elleri sıcak mıydı yoksa ben o kadar mı eksilerdeydim? Elini alıp yüzüme bastırmak istedim, oradan gerdanıma, oradan boynuma, oradan, oradan, oradan...

"Hadi ya," dedi alayla. "Zeliha da kardeşleriyle oynarken kasten yeniliyorlar demişti."

Dudaklarım aşağı doğru büzüldü, Fetih'ten daha çok uzaklaştı bakışlarım yağan kar tanelerine bakıyordum artık. Fetih bana siper olmasa yüzüme dökülecekler di. "Demek ki hem kardeşleriyle hem de eşleriyle oynarken yeniliyorlarmış." Dedim bilmiş bilmiş. Çok yorgun hissediyordum, vücuduma on kilo kar yemiş gibi. Yirmi, otuz, kırk... Vücuduma Fetih kadar kar yemiştim.

"Neyse ki aramızda köpek yok."

Nasıl yoktu? Vardı ya... Fetih... Evet... Öyleydi...

"Ve ben kazandım." Diye inatla tekrar etti. Yüzünü yüzüme eğdi, çenemden tutup kendine baktırdı. Bu adamın nefesi bile sıcaktı ya da ben donarak ölmek üzereydim.

Ve Fetih, başından beri bu kadar savaşı çıkarmasına sebep olarak biçeceğim şeyi söyledi.

"Hadi şimdi öp beni."

Beni öp sonra doğur beni diyen Cemal Süreya'ya yeni bir soluk getirdik, beni öldür sonra öp beni demeye getirdik. Çünkü önce öldürmüştü beni şimdi öpmemi bekliyordu.

"Ne alaka ya?!" dedim ters ters. Çok sinirliydim, gösteremiyordum bile.

"Ne demek ne alaka ben kazandım. Öpsene kızım versene hakkımı!" yan taraftan kar oldu havalandırdı "Atayım mı yoksa veriyor musun hakkımı?"

Dudaklarımı yaladım hüzünlü hüzünlü, "Öpecek güç mü bıraktın?" sonra yine yaladım. Elindeki karı ileri fırlattı, bana doğru eğildi.

"Bende güç kuvvet kalmadı, sen hallet diyorsun yani?"

Öyle bir cümle ağzımdan çıktı mı benim ya?!

Dudaklarımı yine yaladım. Cevap vermedim. Çok acımasızca davranmıştı. Ben öpmeyecektim onu, dilerse o beni öperdi. Ve sanırım öpecekti. Yaklaştı yaklaştı. Yaklaştı. Ama o kırmızı rujla vuslata ermeden merdivenlerin ötesinden adım ve gülüş sesleri geldi. Fetih'in umurunda olmadı ama benim beklediğim insanlar olduğundan ittim onu.

"Fotoğraf çektin değil mi Emir abi?!" ilk Kürşat'ın coşkulu sesini duydum gelen üçlüden önce de Fetih'in yerdeki karı yumrukladığını gördüm.

"HOŞ GELDİNİZ!" diye bağırdım coşkuyla. Bizim burada olduğumuzu beklemeyen insanlar yerde oturmuş iki deliye baktı önce. Emir'in elindeki torbaları Zeliha kaptı "Ben bunları odaya bırakayım." derken Kürşat "O mavi olan benim." diye yolunu kesmeye çalışsa da Zeliha hızlıca odasına koştu.

Kürşat, Kürşat...

Hemen kar topu yapmaya başladığımda "Senin ne işi var oğlum burada?" diye yükseldi Fetih. Ama Emir'den önce ben cevap verdim.

"Ben çağırdım kardan adam yapacağız!" o ara Kürşat'la göz göze geldiğimizde neredeyse göz devirdi bana ve Emir'e bakıp "Ben iniyorum." dedi huysuz huysuz.

"Ne kardan adamı Emir? Seni korkuluk diye dikeyim diye mi geldin buraya?" Emir Fetih'ten daha büyük bir derdim vardı, gitmek üzere olan Kürşat. Arkasını döndüğü gibi sırtına benim kartopumu yedi.

Bana döndü, yemin ederim küçücük yaşıyla bana bir bakış attı ürkmedim değil. Muhattap olmadan yine döndü arkasını ama yine kar fırlattım. Daha kötü döndü bu kez bana.

"Sen de bana o gün attın." diye kendimi savundum. Eğildim hemen bir tane daha alıp attım. İstesem yüzüne atacaktım ama kıyamıyordum işte.

Gözlerini kapattı aynı abisi gibi "Bana bulaşma!" diye uyardı önden. Tabi kaçar mı benden, hazır annesi yok eğilip bir tane daha attım. Bu istemeden yüzüne geldi. Ve tam olarak damarına o an basıldı. Gözlerini bir açışı oldu

bir de yerden bir tabaka kar alışı. Fetih kadar acımasız çıktı o an, hatta daha beter. En azından Fetih yüzüme attıklarında bu kadar sert değildi.

Gözüme öyle bir darbe yedim ki nevrim döndü, gözüm gitti sandım. Taş mı koymuştu içine? Fetih tutmasa devrilecektim. Emir kafasına vurdu bir tane "Yavaş lan." diye uyardı. Ardından Fetih "Seni aşağı fırlatırım." diye tehdit etti. Çocuğu kaçıracaklardı şimdi. Omzuna vurdum yanımdakinin.

"Senin bunu söylemeye hakkın mı var ya?"

Yerden bir kar topu daha aldım, benimle beraber Kürşat'ta. İkimiz de birbirimize isabet ettirdik ve ben o an anladım Fetih insaflıydı yine. Daha az önce bir savaştan çıkmışken yeni bir savaşa attım kendimi. Kürşat üstüme yürüye yürüye atmaya başladı ben de kaça kaça. İntikam alıyordu. O sıra Zeliha yetişti imdadıma. Bana destek çıktı. İki kişi Kürşat'la baş edemesek de savaştık en azından. Yani en azından ben bir ara deli danalar gibi kaçıyordum küçücük çocuktan. Fetih aniden Emir'e saldırdı, Emir başta karşılık vermeyince Zeliha'nın ona siper olmasıyla o da savaşmaya başladı. O sırada beni tek yakalayan Kürşat haşladı beni yerde desem yeridir. En son çığlık atıyordum ama yüzüm kara gömüldüğü için duyulmuyordu. Sonra fark edildim. Bir Emir'e bir kardeşine ardı ardına kar topu atan Fetih sonunda fark etti beni.

"ULAN!" diye bağırdı. Bize doğru koşuyor sandım ama kardeşini yere yatırmaya geliyordu. Çocuğu iki seksen yerden yere vururken saya saya karla dövmeye başladı. Toparlandığım an, Fetih'e karşı direnmeye çalışan Kürşat'tan yana olmayı seçtim. Az önce beni öldürmeye niyet etmiş Kürşat'ı bırakamadım insafına. Emir bizden Zeliha Fetih'ten yana oldu. Bir ara Kürşat'a siper bile oldum ama beni itmeyi tercih etti. Dakikalarca en çok ben ve Zeliha'nın bağırışları altında karla savaş yaptık. Oyun denemezdi buna. İşin sonunda herkes bitik şekilde yere yığılırken ben başımı Fetih'in koluna bırakmıştım. Kardan adam yapmamıştık, kardan adam olmuştuk. Ve ben hala nefes nefese olan Kürşat'a göz kırpmakla meşguldüm.

🕊🕊🕊

Aynanın karşısında, kendi etrafımda bir tur dönüyorken elbisemin eteği uçuş uçuş havalandı. Üzerime tam oturmuştu, kalın askılarından başladım dizimin altında biten yere kadar süzdüm. Elimi hevesle karnımın üzerine koydum.

Yaz gelseydi artık. Pikniğe giderdik, orada papatyadan taç yapardım, uçuş uçuş olan beyaz elbisemin üzerindeki küçük çiçeklerle uyumlu olurdu. Hamak da kurardık. Güneş biraz yakardı tenimizi ama elbet gölge bir yer

bulurduk. Belki yaseminlerin olduğu bir yeri bulurduk. Kokusuyla yerdik yemeğimizi. Tonlarca fotoğraf çekilirdik. Elbisem zaten çok yakışmıştı. Sırtım daha açıktı öne göre. Önden az da olsa güzel bir dekoltesi vardı. O kadar yakışmıştı ki, o kadar olurdu ancak. Annemin buna benzer bir elbisesi vardı yanlışım yoksa. Tamam aynısı değildi ama andırıyordu. Hayal meyal hatırlıyordum böyle çiçekli uçuş uçuş bir şeyi üstümde.

Vücudum ısınsın diye sıcak suyun altında dakikalarca bekledikten sonra saçlarımı kurutmuş, elbisemi giymiştim. Bir hevesle uyuyacak olmama rağmen üzerinde serçe desenlerin olduğu bandanamı da taktım. Alttan geçirdim üstten iki düğüm attım. Telefonum yanımda olsa kesinle dakikalarca daha oyalanır bir sürü fotoğraf çeker dururdum ama içeride kalmıştı. Saçlarımın uçlarına birkaç koku losyonu eklediğim ve benden başka kimsenin böyle kokmadığının havasıyla bakım kremimi sürdüm. Seviyordum bu kokuyu, sanırım biraz da ben olduğu için. Sonra tam boynuma da vücut losyonu sürecekken vazgeçtim. Kendi kokumda kalmak istedim.

Yine kendime sevgim pik noktadayken yalın ayak banyo kapısından çıktım usulca, gözüm yatakta boylu boyunca yarı yatay şekilde uzanmış Fetih'e kaydı. Kanımın kaynağını hissedebiliyordum. Ben Fetih'i görünce kanım kaynıyordu. Böyle fokur fokur hem de. Tavanı izliyordu çoğu zaman olduğu gibi. Yeni yeni fark ediyordum Fetih beni bekliyorsa tavanı izliyordu o vakitte. O tavanda ne dönüyordu hiç bilmem ama onun ilgisini çekiyordu elbet. Derin bir nefes aldı, dudakları sağa doğru hafifçe yükseldi. Kokumu aldı sonra baktı bana. Baktı baktı baktı. Süzdü. Elbisemi, başımdaki bandanayı.

"Gelsene." Dedi sonra. Gülümsedim, ona doğru ilerledim. Kıvrıldım tatlı bir yorgunlukla yanına. Hiç durmadan, onun yönlendirmesini beklemeden karnının üzerine koydum başımı. Bacaklarımı dizlerimden kırdım sarkmaması için. O da bir bacağını uzatmış diğerini dizinden kırmıştı. Başım ona dönükken o da eğdi, yüzlerimiz yakın olmasa da göz gözeydik. Bir süre ilgili ilgili yüzümü inceledi, eli saçlarıma gitti.

"Isındın mı?" Başımı salladım ağır ağır. Biraz zor olsa da ısınabilmiştim. Birbirimizi izledik biraz. Sonra biraz daha. Kimse çekinmedi. Gözlerini de kaçırmadı. Bu anın kıymeti bu an yaşanmadan zerre anlaşılamazdı. Yemek yemek gibi değildi bu. Su içmek gibi de değildi. İhtiyacı hissedilmezdi ama ne vakit ki yapılır, düşülür bu anın içine insanı başka bir boyuta sürüklerdi.

O eli saçlarımdayken ne düşündü bilmem ama ben birden fazla şeyi düşünüyordum. Daldan dala kondum ama en net olan kesinlikle Fetih'in dün gittiği ilk psikolog seansıydı. Sormak istiyordum, soramıyordum. Aramızda kalmasını istemişti. Ve sanki bunu isterken benim de bu konuyu açmamı istemiyordu. Öyle sezmiştim. Anlatacak bir şey olursa elbet kendisi anlatırdı o yüzden sustum. Sustum ama konu kafamın içinde konuyu açtı. Uzun zamandır içimde tuttuğum şeyi söylemenin tam sırasıydı. Ama ondan önce konuyu daha farklı şekilde açtım.

"Fetiiih," Dedim uzatarak, sonra karnından başımı kaldırdım biraz yukarıya tırmandım ve başımı başının yanına attım. Başımızın arasında bir karış bile yoktu o da her şeyiyle bana yöneldi.

"Efendim." Ben gözlerine o yüzüme.

"Beni yarın hastaneye bırakır mısın? Hatta ondan sonrakı gün de. Hatta bütün hafta?"

Şimdi birazdan duyacakları hoşuna gitmeyen şeyler olacaktı. "Bırakırım da, araban nerde seni?"

Yenisini alırım dedin ya Fetih!

Dudaklarım öne doğru büzüldü. "Burcu'da." yüzü nasıl değişti, nasıl sıkıldı, nasıl bunaldı... Kelimelerle anlatamazdım. "O gün biz biraz aniden gidince o da biraz sinir oldu sanırım. Arabamı bir haftacık almış. Bir hafta sonra alacağım ama. İhtiyacı da varmış araca. Ben de dedim tamam."

Göz kapaklarını ovaladı. Burcu der demez başı ağrımış olamazdı değil mi?

"Efsun arabayı ona bırakırsak tamamen, seninle tüm bağlantısını keser mi? Gerçekten bak. Onun olsun araba. Ben sana daha iyisini alırım, yeter ki seni silsin hafızasından."

Başımı yastığa bastırdım sıkıntıyla. Gerçekten ikisi de öyle bir zor durumda bırakıyordu ki beni...

"Fetih yapma." dedim bıkkınca. Sanki hiçbir zaman ortak paydada buluşamayacaklardı.

"Efsun sen yapma. Onun sana zerre iyi gelmediğine adım kadar eminim. Bana ha onun evinde kalacağım demişsin ha küfür etmişsin. Zehirliyor seni ilk günden beri bana karşı. Bana olan sebepsiz nefretine girmiyorum bile."

Girme Fetih, oraya zaten hiç girme.

"Kötü bir insan değil." diyebildim sadece.

"İyiyse cennete gitsin. Beni zerre bağlamıyor."

Bir şey söylemedim. Ben daha bu adama İlbey amcayı söyleyecektim bir de...
"Diyebiliyor musun Efsun bana? Gidiyorum onun yanına kafamı açıyor, iki saat de olsa rahatlıyorum diyebiliyor musun?"

Gözlerimi kaçırdım sadece. Sıkıntı çöktü üzerime. Ama o benden cevap beklemeye devam etti. "Fetih ben Burcu'nun kapısını kötü günde çalıyorum. Kötü gün için uygun değil diye her şeyi çer çöp edemem."
Durdum biraz ve ekledim. "Ayrıca sadece kötü günde çalınan o kapı bana bir gün geç açılmadı. Kim olsa ağrına giderdi bir kötü günde mi aklına geliyorum diye. O bir kez olsun demedi."

Senelerdir bir gün olsun duymadığım o sadakat ne zamanki aynı şehre düşmüştüm Burcu'yla susmak bilmemişti.

Fetih tam açıyordu ağzını sonra yine kapıyordu. Sanki konuşsa hoş şeyler söylemeyecekti. "Ama karar verdim." bu kararı en önce Fetih'e söyledim. "Burcu'dan başka çalacak kapım yok ama kötü günümde de sabredip çalmayacağım o kapıyı. İyi günüm de çalasım varsa çalarım. Kötü günde tek başına geçmesini beklerim. Geçer de zaten mutlaka."

Senelerdir böyle değil miydi? Yine böyle olacaktı. Mutluysam görüşecektim. Canım yanıyorsa girecektim yorganın altına, elbet geçerdi. Öldürecek hali yoktu ya.

Kaşlarını bükmüş Fetih "Ben varım ya Efsun." dedi. Sesinde biraz hayal kırıklığı, biraz hayret, çok az da suçluluk vardı. Ama bilmiyordu ki ben zaten Burcu'ya gidiyorsam, derdim Fetih'ten kaynaklı oluyordu. Benim söyleyeceğim yoktu ama biraz düşünerek buldu zaten. Ardı ardına cıkladı, yaklaşıp alnımdan öptü.

"Ben hariç her şey de ben varım bundan sonra," dedi önce. Aralıklarla alnımdan öpüyordu. "Benden yana da hiçbir şey olmayacak. Hele de o kadının yanında soluk aldıracak bir şey asla."

Bir tarafım o kadar inanmaya açılmıştı ki durduramıyordum da. "Söz mü?"
Söz vermesen de gitmeyeceğim bir daha Fetih. Sana da gelmem. Öylece oturur duvarı izlerim tek başına. Bu söylediklerini hatırlar daha çok sinir olurum sana. Sonra da girer yorganın altına günlerce tek başına uyurum.

"Söz." dedi o her şeye rağmen. Tutacak gibi, emindi kendinden. Sesimi çıkaramadım öylece içimden bu sözün tutulması için dua ettim. Dakikalarca.
O kadar dakika geçti ki, uykumun gelmesine fırsat vermeden bu

konuşmadan önce aklımda olan şeyin konusunu açtım. Daha fazla geçiştirmeden.

"Fetiiih," diye seslendim önce, sonrabiraz uzaklaştım. "Sana bir şey söyleyeceğim," Ben gözlerine o yüzüme.

"Dinliyorum."

Dinlemiyorsun şerro dinlemiyorsun, birazdan yavaş yavaş sırnaşacaksın. Görmüyor muyum?

"Hani sana bir kere tokat attım ya," İçimi kemiren şeyi yavaş yavaş çıktı içimden. Bazen boşluğa düşerdim aklıma aklıma gelirdi. Elim vurduğum yanağına gitti, o an değil ama bu an bir sızlama hissettim. Elimden vicdanıma ya da vicdanımdan elime. Gözleri sonunda bana ulaştı konu biraz ilgisini çekti.

"Özür dilerim." Dedim mahcubiyetle. O nasıl tedavi olacak erdemi gösterdiyse sıra da bendeydi. Çok uzun zamandır hem de. "Öfkeyle yapılmış yanlış bir hareketti. Çok iğrenç bir açıklama ama o an o kadar sinirliydim ki, mantıklı düşü-"

Belimi ondan önce kavrayan elbisemden yakaladı, sanki çok uzakmışız gibi birbirimize beni kendine çekti. "Saçmalama Efsun," dedi burnumu burnuna sürttü. "Geçmiş gitmiş aklıma bile gelmeyen gereksiz bir ayrıntı. Önemi yok."

Eli belimde dolaşıyordu zaman zaman aşağıya kayıyor dikkatimi dağıtıyor, zaman zaman yukarı doğru çıkıyor huylandırıyordu.

"Nasıl önemi yok? Var önemi." Diye direttim. "Şiddetin kadını erkeği mi olurmuş? Vurdum mu vurdum. Bırak da özrümü dileyeyim. Tokat, tokattır. Kimin attığının ne önemi var? Ağzımız var dilimiz var, konuşmak neyime yetmedi? Çok çirkindi yaptığım. Hem benim gibi bir hanımefendiye hiç yakışmadı." Bir İzmir hanımefendisi gibi baktım ona.

Dudağımın kenarından öptü "Efsuun, Efsun..." Dedi içli içli. Yine tek derdi benmişim gibi. İsyankârdı. Efsun derken ya isyan ya da şükreden Fetih.

"Bazı anlarda konuşmak yerine bana tokat atmanı tercih ederim inan."

Ardı ardına cıkladım "Ben her zaman konuşacağım ama bir daha öyle çirkin bir sey yapmayacağım. Şiddet yok, bana da yok. Ayıptı yaptığım. Özür dilerim." Yanağını okşadım "Öpmemi ister misin?" Diye sordum. "Hani özür mahiyetinde." Tam da vurduğum yerden. Vicdanım rahatlasın diye. Onun canına minnetti tabi. Gerindi yerinden, yüzünü iyice meydana çıkardı.

"Öp öp, dudağını korkak alıştırma."

Dudaklarımı yaladım, elimi çekip yanağını öptüm. Birkaç farklı yerden. Sonra o başka bir noktasını işaret etti orayı da öptüm. Sonra başka bir yeri, orayı da. Alnını keşfe çıktık sonra. Şakaklarını, alnının her yerini. Misler gibi kokuyordu. Misler gibi. Sonra diğer yanağına geçtik. Yüzünde bir gezintiye çıktık desem yeriydi. Her yeri öptüm böyle sıkı sıkı. Şimdi öpmesem zaten alternatif tıp için uyumadan önce isterdi. Hiç de gocunmadım. Zaten Fetih benim hakkımdı. Hakkımı öpüyordum ben. Kim ne diyebilirdi?

Çenesine indik, sakallarından öptüm. Sonra boynundan öptüm. Nabzına denk geldi dudaklarım, o kısma da bastırdım iyice. Kaldım da orada. Nabzı hızlı hızlı atıyor, dudaklarımın altında 'ben yaşıyorum' diye haykırıyordu. Fetih yaşıyordu. Nabzı da atıyordu. Saydım bir süre nabzının atışını. Ama bildiğimiz saymalardan olmadı bu. Bir dedim iki dedim başa sardım sonra.

Fetih yaşıyordu.

Onu öylesine aramak, onu yaşatıyor olmak.

Başa sardım saymayı. Bir iki.

Bu ne yaman çelişki?

Hangi öylesine iki andı?

Başa sardım saymayı. Bir iki.

Onu aramama ihtimalim daha yüksek oysaki.

Tam da öptüğüm yerden yaşıyorken, düşünüyor muydu benim gibi?

Başa sardım saymayı. Bir iki.

Onu aramak o zamanlar bana zoraki.

Aşamadığım, ne zaman aşabileceğimi bilmediğim farkındalık vücudumda bir ateşi yükseltti başımı Fetih'in koynundan çıkardım. Yüzünde es geçtiğim dudaklarına bastırdım bu kez dudaklarımı. Yüzünü aldım avucumun içine, birkaç saniye durdum orada. Sıcacıktı. Soğuk değildi ama soğuk olma ihtimali deşiyordu beni. Vurmuyordu kırmıyordu deşiyordu.

Her şey yalandı, herkes yanlıştı. Ölümü var ya, bu dünya üzerinde benden çok kimse bilemezdi. Tecrübe de bendim, usta da bendim. Unuttuğum da yoktu, görmezden geldiğim de. Benden çok kimseye de dank etmezdi. Benden çok kimse bu korkuyu bilemezdi. Benden çok kimseye bu kadar dokunmazdı bu iki kere. Benden çok kimseyi bu kadar duraksatmazdı. Fetih'i bile. Fetih bile geçip gitmişti, ben oturmuştum öyle o sayının üzerinde. Ciğerim yanıyordu. Kalbim bile değil ciğerim yanıyordu.

Hastanede bir çocuğun iki yaşında olduğunu duyuyordum, duruyordum. İki numaralı hasta giriyordu içeri ben yine duruyordum. Saat iki oluyordu ben yine duruyordum.

Fetih bilmedi ama gözlerimin pınarlarında bir birikinti hissettim belimdeki elini daha sert kullandı bedenlerimizi birleştirdi. İçimdeki acı ilk kez bir inlemeyle dudaklarımdan döküldü, her şeyden bir haber haber Fetih'in belimdeki baskısı azaldı. Alt dudağı sızdı dudaklarımın arasına, emdim, ezdim, sevdim. Sonra üst dudağı sızdı. Emdim, ezdim, sevdim. Buraya kadar durdu, devamı ondaydı. Aynı ilgi ondan da geldi. Dudaklarıyla yetinmedi hatta dili dişleri. Her imkanını kullandı. Ellerim saçlarına gitti, yumuşacıktı. Tıpkı dudakları gibi. Teni sıcacıktı. Sıcaktı, ben bu duruma senelerce tutunabilirdim.

Soğukla yakınen tanışırdım, sıcağın kıymetini çok iyi bilirdim.

Sırtım tamamen yatakla bir bütün oldu, Fetih'in bedeni yarı yarıya üzerime çıktı. Bir bacağı bacaklarımın arasında yükü üzerimde değildi. Omuzlarına tutundum. Yavaş ama tutkulu bir öpüşmenin içerisindeydik. Dişlerimiz de işin içindeydi ama hoyratça değildi. Tutkunun içinde bir oyuk, zarafet akıyordu.

Ellerim kazağına gitti, çıkarmaktan daha önce bir amacım vardı. Yavaş yavaş gitti ve Fetih'in bel gamzelerini buldu. O çukuru sevdim, okşadım. Dünyanın en güzel ikinci hissiydi. İlki muhakkak Fetih'in dudaklarıydı. Onun elleriyse olması gereken yerdeydi. Benlerimde. Zaman zaman dekoltenin açıkta bıraktığı göğüslerimde, zaman zaman kollarımda.

O çukuru sevdim, okşadım ve tırmaladım. Hazır fırsat elime geçmişken neyi istediysem onu yaptım. Ve o tırmalama üzerimdeki bedeni biraz zıvanadan çıkardı, ilk inleme koptu ve aynı anda kendini bana bastırdı. Bir yangının koruyla uyanmış vücudunu tam olarak mahremimde hissettim, boğuk bir ses döküldü ağzımdan. Çok boğuk. Ve hemen ardından Fetih'in kazağını üzerinden sıyırdım. Dudaklarımız ilk kez ayrıldı, kazak elimden kayıp gitti alın alına nefeslendik.

"Efsun," dedi. Bir sesin rengi değişir miydi? Dokusu, ayarı. Her şeyiyle bambaşka söyledi ismimi. Burnunu saçlarıma sürttü aniden "Kokun," dedi. Gecenin başından beri beklediğim iltifat sanırım geliyordu.

"Efsun gibi." Diye tamamladı.

Anlayamadım o an. Kafam allak bullak oldu kısa zamanda. Bir eli elbisemin üzerinde dolandı "Elbisen de," dedi.

"Efsun gibi."

Gözlerimi kırpıştırdım, eli tenimi okşadı. "Tenin de Efsun gibi." Saçlarıma dokundu. "Senin saçların da Efsun gibi."

Efsun gibi. Güzel değil. Efsun gibi. Hoş değil. Efsun gibi. Efsun bile Efsun gibi. Koku güzel değil, Efsun gibi. Elbise güzel değil, Efsun gibi. Saçlarım güzel değil Efsun gibi. Efsun benden bir isim olarak uzaklaştı başka bir şeye dönüştü. Efsun. Fetih'in iltifatıydı artık...

Fetih iltifat etmeyi bilmiyor değildi, Fetih'in iltifatı başkaydı. Bambaşkaydı ve her daim söylenemezdi. Fetih bana bir ay önce diyemezdi saçların Efsun gibi diye. Dedirtmezdim ben, diyemezdi o. Efsun gibi denmezdi işte.

Dudağımdan öptü geri çekildi. Eli elbisemin fermuarına gitsin istiyordum. Deli gibi. Dudaklarımız hiç duraksamasın istiyordum.

"Efsun," dedi tekrardan. Göğsüm nefes nefese inip kalkıyor, Fetih'in avucunun içi şifa gibi vücudumda geziniyordu. "Zorlu." Diye tamamladı sonrasında. "Efsun Zorlu," diye tekrar etti. İlk kez bana soyadımla hitap etti. "Günün birinde o durağın yapımı bitecek." Yanağımı okşarken şu an neden öpüşmek yerine konuşuyorduk anlamıyordum.

"Tam da o gün Efsun Karadere diyeceğim sana," kaşlarım çatıldı. Karadere olmama lüzum yoktu ki? Ben sahiden duygusuzun teki miydim? Şu an sahiden anlamıyordum zira onu. "Yarınımız belli olacak, bir hafta sonramız da, bir ay sonramız d-"

"Fetih," diye girdim araya. "Bunun için Karadere olmama gerek yok. Bir önemi yok bunun." Benden yana mı bir şeylerden şüphe etti bilmiyorum. Ama hayır bu da anlaşılmıyordu. Her şey çok daha farklı ilerleyebilirdi. Bambaşka bir şehirde tanışabilirdik. Başka şekilde ilerleyebilirdi. Evliliği beklemezdik aramızda cinsel bir şey yaşanması için. Emindim neredeyse buna. Cinsel çekim vardı, vücudumuz sızlıyordu. İstiyorduk. Yetmez miydi?

"Var Efsun," dedi bastırarak. Kendini benden uzaklaştırmamıştı. "Akışına bıraktın sen, o durağı inşa ediyorsun. Yükünü, korkularını görmüyor muyum sanıyorsun? Seni senden de çok anlarım ben. Nelerden korkuyorsun farkında değil miyim?" Dillendirmiyordum ama görüyordu. "Pamuk ipliğindesin hâlâ. Bak gör, bak gör benim bağımlı oluşumu. Nasıl hızlı bağlandığımı bak gör. Bağlandım mı bırakmadığımı bak gör. Kokunu aldım ölsem unutmam dedim. Unutmadım, unutturmadım." alnını alnıma yasladı. Unutmamıştı, unutturmamıştı.

"Şimdi daha da fazlasını alırsam buna da bağımlı olurum. Gel bana sor sabahlara kadar dibimdeyken sevişmemeyi. Gel sabahlara kadar anlatayım sana. Ama pamuk ipliğindeyken sen, ben hep daha fazlasını isteyecek kadar yüzsüzleşirsem, ki isterim, o ipi koparacak bir hayvanlık yaparsam ne durak kalır ne yol." Yüz göz olmamızı istemiyordu. O denli bir birleşmenin beni bir sorumluluğa, onu istekler silsilesine iteceğinden korkuyordu. Olur muydu bunlar?

"Sabırsa sabır. İradeyse irade. Yokluğunu bekler öyle patlarım bulduğum boşluğa ama seni de o durağı da beklerim. Öyle bir beklerim ki adım sabır taşına çıkar. Geçip karşıma o durak artık var dediğin günün gecesi, yarınımızın olduğu gecenin sabahı Efsun. O günden sonrası Efsun. Sabahlara kadar sana anlatacağım tek kelimem olmaz. Zaman kaybetmem konuşmayla. Ama benim bilmem lazım, Efsun yarına da var bilmem lazım. Birkaç gecelik isteğin kurbanı değil bilmem lazım."

Efsun yarına da var. Fetih yarın olmadan bir şey olmayacağını açık açık söylüyordu. Kızamıyordum. Tek kelime edemiyordum.

"Efsun her şeyiyle benim mahremim bilmem lazım. Bugün var ama yarını muallak olmaz Efsun. Olmaz. İster darlık de ister sığlık. Benim mahremim bu. Sınavım da sabır. Duraksa durak. Aysa ay. Yılsa yıl. Üç gün önceye kadar şu konum mucize bile değildi bu mu koyar bana? Beklemek mi koyar? Beklemek bile mucizeydi. Beni de bulmazdı. Bu ne demek tahmin bile edemezsin. Beklemek bile çoktu bana, o bile fazlaydı. Bu mu zoruma gidecek? Anlıyorsun değil mi beni?"

Soluklarımız çoktan düzene girmişti. İstemsiz bir hüzün çöktü üstüme ama başımı salladım. "Elimden geleni yapacağım o inşaat çabucak bitsin diye, söz."

Ben de olan o hüzün onda yoktu sanırım, güldü sonra yanağımdan öperken kendimi yanıma bıraktı.

"Ben de sana yardımcı olacağım," dedi elini karnımın üzerine yerleştirirken. Dünyanın en anlayışlı insanının yanında yatıyordum sanki. Karnımı okşarken neler yapacağını anlattı. Bir anda ortamın havası değişti.

"Önce seni bal kaymakla beslemek lazım," dedi ne alakaysa. Karnımı okşuyordu bir taraftan da. "Zayıfladın, süzüldün. Koruyamadık kilonu, el birliğiyle erittik seni."

Ona baktım uslu uslu. Tartılmamıştım ama kıyafetlerim bol geliyordu, farkındaydım. Yanağımdan öptü tekrardan.

"Farkındayım ben her şeyi, bir bir farkındayım. Merak etme."

Hiç kimse anlamıyordu beni, Fetih'in anladığını hiç kimse anlamıyordu. Bitik bir hale geldiğimi görüyordu. Neden deli gibi kaçtığımı görüyordu o. Sebebinin ne olduğunu görüyordu. Nelerden korkuyordum biliyordu. Ve daha da önemlisi hak veriyordu bana.

"Sonra alışverişe çıkmak lazım. Bir tane Urfa ayazına yetecek kıyafetin yok. Halletmek lazım onları artık."

Bu çok hoşuma gitti. Öyle böyle değil hatta. Bir yüzüm güldü, gevşedim, mutlu oldum.

"Ondan sonra daha Urfa'yı gezdirme sözüm vardı sana. Hastane yolunun dışına çıkmadın. Bir götürelim gezdirelim seni, dünya kadar yer var görülecek. Daha mırra bile içmedin sen. Sinirden stresten de uzak tutmak lazım şimdi seni," dedi bir çocukla konuşur gibi. Hemen uyum sağladım başımı salladım. Sırt üstü yatıp, bandanamı düzelttim. Az önce Fetih'in elinin gezindiği yere ben elimi koydum. İKi elimde uslu uslu karnımdaydı artık.

"Yormayalım ama beni. Malum durak falan inşa ediyorum, işim başımdan aşkın." bunları söylerken ellerime bakıyordum. "Cilt bakımımı da aksatmayalım, kırılmış makyaj malzemelerimi de çabucak alalım ki üzülmeyeyim. Hani durak inşa ediyorum ya, mutsuz olursam iş gücüm azalır diye diyorum ben. Yanlış anlama."

Göz ucuyla tepkisini ölçmek için Fetih'e baktım. bir karnımın üzerindekı ellerimi bir bandanama bir gözlerime bakıyordu. Sonra bir an gözlerini yumup bir şey söyledi. Sabır çekmiştir diye hiç sorgulamadım ve devam edesim geldi ama aniden şak diye yine ve yine elmacık kemiğimden ısırıldım.

"AH!"

Acıyordu artık ama ya. Bu kadarı da yapılmazdı ki. Isırdığı yerden öptü. "Her şeye tamam." diye toplu bir cevap verdi. Allah bilir ben o her şeye neler neler katacaktım ama bunları düşünmeden beni yine altına aldı.

"Efsun," dedi. "Ben senin tadını da aldım biliyorsun değil mi?" dudaklarıma sürtündü. "Hani hazır konu açılmışken söylemek şart. Tadını aldım bir kere. Ölsek unutmam." sus çizgimden öptü.

"Öldürseler de unutmam." dudağımdan öptü. "Şimdi balı kaymağı, kıyafeti hallettik. Sıra geldi bu cinsel çekime," dedi imayla. İMAYLA!

SANA ÇEKİM DE ONA NE EFSUN?!

"Şimdi söyle bakalım bu cinsel çekimi ne yapalım, nereye koyalım?"

Bu kutsal görev bana verildi, karnım ağrıdı da ağrıdı. Kulaklarım ve yanaklarım yandı biraz. Düşündüm, düşündüm, düşündüm. Ne desem kabul görecekti. Ben de gerekeni söyledim.

"Görmezden gelmeyelim."

Sevişmesek de öpüşelim.

"Yok saymayalım."

Sevişmesek de koklaşalım.

"Boşvermeyelim."

Sevişmesek de yiyişelim.

İki koca insandık, aynı yatağı paylaşıyorduk. Hele de bu saatten sonra hiçbir şey yapmamak mümkün değildi. Benim tarafımdan da. Mesela ben daha istediğim gibi ilgilenememiştim bel gamzeleriyle.

"Durağın inşasına yardımcı olur mu?" diye sordu çapkın çapkın. Hafifçe gıdıklandım, altında iki büklüm oldum.

"Ben öyle düşünüyorum kesinlikle." dedim. Bir daha gıdıklandım. Biraz daha kıvrıldım. Dudaklarımız birleşmeden önce çok tehlikekeli, kalbimi çıkacak kadar attıracak şekilde konuştu.

"O zaman Efsun gibi elbisenin hakkını verelim, gereken ilgiyi gösterelim."

Instagram: serceyioldurmekofficial

XL- "Hurafeler ve İnançlar"

Biz geldik.

Yıldıza basalım mı önce?

Ve yorum. En çok yorum. Twitter'da #SerçeyiÖldürmek etiketiyle, burada paragraf arasıyla yorum. Yorum yorum yorum... Fizik kurallarına göre bir yorum Dilan'ın gözünde on oya bedelmiş. Ben demiyorum bilim insanları diyor.

*Keyifle okuyu*n

Instagram:

serceyioldurmekofficial

Uyku, belki de baldan tatlı olan tek şeydi. Ve uykudan tatlı bir şey yok sanardım. Dım. Artık aynı fikirde değildim.

Dudaklarıma temas eden dudaklara bilmem kaçıncı kez kandım, tutundum, işin doğrusu tuttum ama yine geri çekildi. İkiye bölünmüştüm, bir tarafım uyumak için direniyor, bir tarafım benimle oyun oynayan dudakları öpmeye çalışıyordu. Mutsuzca inledim, yüzümün tamamını yastığa gömdüm. Öpmeye çalıştıkça uykum açılıyordu. Öpebilsem tamam diyecektim ama öptürmüyordu da sadece uykum dağılıyordu. Tam da onun istediği gibi.

"Uyan artık."

Hangimiz daha sabırlıydık bilmiyorum. O inatla uyandırmaya çalışıyor, ben inatla uyuyordum.

"Beş saat daha."

Yüzümü yastıktan kaldırıp diğer tarafa da çevirdim. Öpmeye çalışıp beni uyandırmasın diye. Kanıyordum. Birkaç saniyelik tutunuyordum dudaklarına sonra hemen geri çekiliyordu. Dudaklarımı yaladığımla kalıyordum.

Üzerimdeki saten, ince askılı gecelik üstünün açıkta bıraktığı derimde dolaştı nefesi. Koynuma üflediğinde nefesini dayanamayıp şekilden şekile girdim. Huylanıyordum. Eli çıplak kolumda bir ileri bir geri gidiyordu.

Üflediği yerden öptü. Islak ıslak tatlı bir buseydi bu, öyle ki derin bir iç çektim elmacık kemiklerim belirginleşti.

Ne çok mesafe katetmiştik. Eskiden ben uyanmayadurayım kafamı musluğun altına tutardı. Ama şimdi...

Ama şimdi...

Şimdi de bir şey değişmedi. Boynuma ve suratıma aniden su fırlatıldı. Sıçratıldı ya da.

"Ya Fetiiih ya," Elim boynuma gitti, damlalar içime girmeden elimle silmeye çalıştım. Gözlerim de sonunda açıldı. Boşuna kıvranıyordum, uyanmadan ben rahat edemeyecekti. Yarım yamalak gözlerimle ona baktım, benim aksime cin gibi bakıyordu.

"Ne Efsuuun ne?"

Sırt üstü konuma geri geldim çırpına çırpına. Fetih epey dağınık olan beni topladı. Yüzüm memnuniyetsiz yaşlılar gibi buruşmuştu ama içten içe uzatılan ismimle de bir yakınlaşmıştık dibimdeki beyefendiyle. Saçlarımı aldı yüzümden önce. Benimle beraber şekilden şekile girmiş yastığımı düzellti, dolanmış yorganımı karnımın üzerine kadar örttü, gözümdeki çapağı aldı, dikkatsizce yolarak kaşıdığım gerdanıma nefes terapisi yaptı.

Gözlerimi tamamen açmayana kadar hiç konuşmadım, burnumu çekip çekip durdum. Huylanıyordum. Ya da belki de Fetih daha uzun uzun ilgilensin diye sessiz sessiz bekledim.

"Uyandım oldu mu, rahatladın mı?" Keyfi olarak uyandırılmadığımı elbet biliyordum. Hoşuma da gidiyordu bu çabasi ama işte böyle tavırlı tavırlı konuşmak geliyordu içimden, yapacak bir şey yoktu.

Derin bir nefes aldı, kasti olarak o nefesi yüzüme yüzüme bıraktı. "İnan senden çok isterdim şu an muhattap alacağım bir patronun olmasını." Alnımı kaşıyacaktım, izin vermedi kendisi kaşıdı. Kaşımıyor yoluyordum çünkü. "Ama inan Fahrettin Koca'yla konuşsam, onu ikna etsem, daha meclise gidecek, kabul edilecek, cumhurbaşkanına gidecek derken seneyi bulur en az." Baş parmağı biraz çillerimde dolandı, sonra eğilip dudağımdan öptü derin bir nefes alarak. Bu öpücüğün de bir adı olsaydı kesinlikle sımsıkı olurdu.

"Ama dersen ki ben istifa edeceğim, işe başlayacağın ilk özel hastaneye ortak olurum. Her halükarda. Garantisini bizzat benim. Varımı yoğumu bile koyarım gerekirse, alırım o ortaklığı."

Uykum daha çok açıldı, Fetih sağ yanağımdan da öptü. Sonra soldan, sonra çenemden. Sonra, sonra, sonra... Her neyse. Hazır cevap hemen

konuştum.

"Seni patron olarak isteyeceğimi nereden çıkardın?"

Bu ihtimal bile bir an bana korkunç geldi. Fetih beni kovardı bir kere. Hastanede ona buna burnumu soktuğumu bilse, başımın hep bir taraftan tehlikede olduğunu bilse beni ilk an kapının önüne koyardı.

"Kocadan hoca olmaz diyorsun yani."

Elim yanaklarına gitti, yüzünü avuçladım. Sakalları biraz batsa da avucumun içine alıştım hemen. "Ben seni merdivenlerden iterim sinirden sen de beni kovarsın diyorum." Başımı yükselttim elmacık kemiklerinden öptüm sırayla. "Günaydın." Diye de ekledim. Yine dediğimden ne anladı bilinmez çapkın imalı bir ifade büründü yüzüne. Sığınaklara kaçıın, diye bağıracaktım.

"Bazı konulardaki uyum iş konusunda olmaz, her konuda yakalayamayız diyorsun yani o uyumu?"

Bazı konular... Derin bir nefes almamak da, onun gözlerine bakmayı sürdürmek de, karnımın üzerindeki elini görmezden gelmek de zordu. Uyum. Tensel uyum... Yataktaki uyum... Dün gece geldi aklıma. Elbisem geldi sonra. Gözlerim daha fazla dayanamadı başka yere kaydı. Karnımdaki ağrıyı hissetmiş gibi okşadı, okşadı, okşadı. Dudaklarımı yaladım. Falan filan...

Benim suskun ve kaçan bakışlarıma inat "Hı?" Diye diretti. Bir cevap bekliyordu benden. Burnunu burnuma sürttü. Sırıtmakla dudak büzmek arasında ince bir çizgideydim. Benim alternatif tıbbımdan kopya çekerek yüzümü öpmeye başladı. Hoca anlar korkusuyla biraz değiştirmek istedi sanırım. Çünkü mesela ben çeneden aşağı inmiyordum. O indi. Boynuma da kondurdu birkaç öpücük alanını arttırdım. Fetih boynumdan öpmek istemeyedursun, hemen gerekli imar alanını ona sağlardım. Sonra benlerimi öpmeye başladı. Tek tek. Bir beni öpse diğerinin hatrı kalır sanıyordu galiba. Sahiden ama bir beni öpse bir saat önceki ben içerlerdi.

Benlerimin yeri ne kadar özelleşirse o kadar onu durdurmakla hissetmek arasında gidip geliyordum. Daha kalkıp hazırlanacaktım. Sonra geç kalıyordum. Ama dudakları da pamuk dolu bir yerde yatırıyordu sanki beni. Gözlerimi yumdum. Zaten bu ilaçtı. Doktor demişti ya hani günde üç doz Fetih1453 diye. O bakımdan.

Ellerimden biri saçlarına gitti, pamuk saçlarını okşadım. Benlerimden oluşturduğu yolu geri geri yine öperek geri çıktı. Gözlerim hızla aralandı "Öyle." Diye karşılık verdim usul usul. Duş almıştı galiba, bir tık nemliydi

galiba. Mis gibi de kokuyordu. Fetih sahiden mis gibi kokuyordu. Misler gibi.

O kadar çok öpesimiz vardı ki birbirimizi, hani neden böyleydi, bu borç ne zaman kapanacaktı bilmiyordum ama işimiz işti. Sahiden. Birbirimizi kaç aydır tanıyorduk halbuki ama gırtlağımıza kadar borca batmıştık sanki. Senelerin borcu olacak kadar çok hem de.

Son buseden sonra biraz doğruldu ve o ana kadar fark etmediğim tepsiye yöneldi. "Hadi kalk kahvaltını yap." Sıcak ekmeğin üzerine bırakılan tereyağı gibi eridim. Kaşlarım büküldü, dudaklarım aralanırken kalbim pır pır atmaya başladı.

"Yaa Fetih," dedim, süte koyulan bal gibi eridim bu kez. Ne yapacağımı bilemedim, ağzım dilim dolandı birbirine. Kahvaltı mı hazırlayıp getirmişti? Yatağa? Nesrin Sipahi'nin sesini duydum. O kadar vurguluydu ki hatta bu bir an odanın içinde Nesrin Sipahi var sandım.

Arım, balım, peteğim...

Bana kalkıp kahvaltı hazırlayıp buraya getirmişti. Yerden yere vuruldum. Burnumun direği sızladı.

Gülüm, dalım çiçeğim...

Bir dakika yalnız kalsam o tepsiye bakıp ağlayacak konumdaydım ama ben şu imkanlarda sadece "Yaa Fetiiih." Diye tekrar ettim. Bala ve kaymağa baktım. Sözünün eri bir bey, diye geçirdim içimden. Önden sütü uzatsa da almadım. Önce yaklaştım ona ne yapıyorum diye bakamadan o, şakağından öptüm.

Bol ballı, sıcak sütü aldım avucumun içine birkaç yudum aldım önce. Kahvaltı tepsisiyle bakışıp durdum. Sabah uyanmıştı, gitmiş hazırlamıştı hepsini yetmemiş buraya getirmişti. Yatağa kahvaltı getirme klişesinin bu kadar güzel bir şey olduğunu bir sabah ansızın öğrenmiştim. Önce portakal dilimlerinden birini alıp suyunu çektim ve beni izleyen Fetih'e baktım.

"Senin küçükken tavuğun vardı değil mi?"

Bir yeşil zeytin alıp onun ağzına doğru uzattım önce aldı sonra yağlanmış parmak uçlarımı yaladı tek tek. "Evet, adı da Çiçi'ydi. Benimle aynı renkteydi."

Adım adım geçmişi hatırlatacak bir cümle kurdum. Sancılarla dolu bir haftadan önce de bu konudan bahsetmiştim Havin'in saçlarını örerken. Güzel bir gün olabilecekken en kötü hatırladığım günlerden birine dönüşmüştü. Öyle ki şu an o anı silmek istedim aklımdan. Bunu ilk defa

ona söylüyormuşum gibi bahsettim. Kayısı kıvamında haşlanmış yumurtadan bir parça aldım, kahvaltımı da yapmaya başladım bir yandan.

"Her yere beraber gidiyorduk. Markete, parka, sokağa. Hatta beni deli sanmıştı komşularımızdan biri. Anneme geçmiş olsun, tedavi görüyor mu diye sormuş. Ne saçma şey. Kedi köpek besleniyor de tavuk beslenmiyor mu? Hayret bir şey." Önce Fetih'e peynir verdim sonra kendim yedim. Domatesin yarısını ben ısırdım yarısını ona verdim.

"Alay falan da ediyorlardı sanırım benimle. Markettekiler de onunla girmemi istemiyorlardı, kucağımdan indirmezdim zaten dışarıda korkardı. Ama işte garipsiyorlardı. Gece de beraber yatardık çoğunlukla." Yeni kızartılmış ekmeğe tereyağı sürdüm önce Fetih bir ısırık aldı gerisini ben yedim. "Yani bütün gece yatamazdık tabi ama ben buna ikna olmadığım için ağlardım uyuyana kadar yatağımda dururdu sonra annemler alırdı yanımdan. Sabah kalkar kalkmaz da tuvalete bile gitmeden Çiçi'nin yanına giderdim. Kucaklaşıp selamlaşırdık. Öpüşür koklaşırdık. Çok iyi bir dosttu. Arkadaşlarımın arasında en çok onu severdim. Bazen kümesine girerdim hatta, babamlar gelip beni alana kadar ona bir şeyler anlatırdım. Sonr-" aniden uzun uzun cümlelerin ardından duraksadım Fetih'e çevirdim başımı. "Sıkılmıyorsun değil mi?"

Ama zaten öncesinde görmüş olsaydım böyle baktığını, ilgili gözlerini, bedenini bana çevirdiğini, tüm beden dilini bana yönelttiğini sormazdım bu soruyu. Kaşlarını kaldırıp indirdi ve cıkladı.

"İşte biz öyle birbirimizin en iyi arakadaşıydık. Sonra bir gün okuldan geldim Çiçi yok. Zaten döner dönmez onun kümesine giderdim, bir gittim kümeste yok. Deli gibi onu arıyorum. Bir taraftan da ölesiye ağlıyorum yok diye. Ağlamaktan düşmüştüm hatta birkaç kere deli divane onu arıyorum ama önümü de göremiyorum gözyaşlarımdan. Annem zapt edemiyor beni, babam da geldi. Ben hâlâ ağlıyorum. Çiçi yok, hiç o kadar kötü hissetmemiştim kendimi o yaşıma kadar çok kötüydü Fetih."

Şimdi aynı duygusallık yoktu belki ama o an ki çaresizlik çok netti. İrileştirdiğim gözlerimle Fetih'e diktim bakışlarımı.

"Kaçmış mı?"

İlk akla geleni söyledi ama ben o an asla bunu düşünmemiştim. O zamanlar beni çok seven şeylerin beni asla bırakmayacağını terk etmeyeceğini düşünürdüm. Çünkü ben çok seviyorsam ölsem bırakmazdım, beni sevenler de öyle yapar sanıyordum. Bu bana öğretilmiş bir gerçekti

sanki. Bildiğim en doğru gerçek. O zamanlar en azından. Sonra böyle olmadığını öğrenmiştim. Çiçi öğretmemişti tabi.

"Ölmüş," dedim kırık bir sesle. Hüzün çöktü yüzüme. "Çok yaşlıydı. Ama annemler tabi öldüğünü söylemedi. Ölümü yaşamamıştım zaten daha. Söyleselerdi de anlayamazdım tam olarak ama daha çok ağlardım. O kadar çok ağlıyordum ki zaten Fetih annemin çaresizlikten gözlerinin dolduğunu hatırlıyorum. Babam desem bir yaşımı silmeden üç beş tane yenisi geliyordu."

Çok nazlı bir çocuk, evin tek evladıydım, zaten küçücüktü ailemiz, tam olarak prenses gibi büyütülmüştüm ama yine de şımarık değildim. En azından dışarı doğru. Anneme şımarırdım babama nazlanırdım. Düşünce naz niyazdan babamın kucağında çok ağlardım mesela. Sırf naza niyaza. Çok da düşerdim, yaramazdım biraz ama o kadar bedensel acıya bile Çiçi kadar ağlamamıştım. Ne yapacağımı bilememiştim, Çiçisiz nasıl yapılır onu da bilmiyordum.

"Sonra babam akademisyen olduğu için bazen başka şehirlere giderdi. Konferanslara, sempozyumlara falan. Ben çok üzülürdüm öyle zamanlarda. Bir şey olur ağlarsam da babamı düşünüp daha çok ağlatırdım kendimi. Neyse babam da bunu kullandı, dedi ki Çiçi'nin de anne babası onu özlemiş. Tıpkı senin gibi. Bizden izin alıp gitti. Biz de izin verdik. Çok özlemişler hep ağlıyorlarmış, senin gibi dedi."

Benim gözlerime hüzün kandırıldığım, Çiçi'den ayrıldığım için çöktü ama Fetih neden nasibini aldı bu hüzünden hiç anlamadım. Dışarıdan dinleyen birine komik gelebilirdi aslında. Babam beni bir güzel yemişti. Ama Fetih hiç gülecek gibi değildi. Bana öyle bir bakıyordu ki, geçse bir yazar karşısına uzun uzun yazar betimlerdi. Bir şey onu epey yaraladı sanki. Bir an kırık bir tebessüm oluşacak sandım ama olmadı.

"Herhalde başka hiçbir ihtimal beni ikna etmezdi Fetih. Hiçbir şeye tamam demezdim. Ancak buna. Çok küçüktüm ve mantıklı geldi bana. Bir de annem bir tane resim verdi bana Çiçi sana bırakmış diye. Bizim resmimizi çizmiş annem. Babam da gitti yumurta getirdi mutfaktan. Onları da Çiçi bırakmış sözde. Yersem çok mutlu olup bir daha gonderirmiş. Ben de yumurtadan nasıl hoşlanmam," bir dilim yumurtayı aldım ağzıma. "Ama yiyeceğiz mecbur. Çiçi bıraktı bir de hep bir şeyler göndersin de istiyorum bana. O şekilde yumurta yemeye başladım. Annemler çok profesyonel kandırdılar beni. Her sabah kendim yumurta istiyordum artık. Olacak iş değil."

Ve o kırık tebessüm sonunda oluştu yüzünde. Sebebini bilmek istemedim. Üzülsün de istemedim ben geçmişten bir şeyler anlatırken. Öyle ki daha fazla bakmadım ona başımı tepsiye eğdim, bir an burnumun ucu çok az sızladı. Çiçi işin doğrusu geçmişe özlem. İnce bir keder. Ballı kaymaklı güzel bir dilim ekmek hazırlamaya başladım özenle. Balla kaymakla beslenecektim ya hani o bakımdan.

"Böyle böyle yumurta yemeye alıştım işte. Sevdim falan Çiçi'den geliyor ya. Kandırdılar beni Fetih ya, ben onların kanıydım." Başımı kaldırmamak için daha uzun uzun ilgilendim elimdeki dilimle, taki Fetih yüzümü avuçlayana kadar. Sırayla yanaklarımdan öptü. Şevkat ilk tadını aldığım şeydi. Ellerinden biri başıma doğru kaydı sonra saçlarımdan da öptü.

"İyi yapmışlar," dedi benden uzaklaşmadan hemen önce. "O kadar zekice ki ileride lazım olursa ben de kullanacağım."

Ballı kaymaklı ekmeği aldı kendi elleriyle yedirmeye başladı. Bir taraftan yedim bir taraftan içtim. Sessiz sessiz kahvaltı yaptım öylece. Bilseydim böyle durgunlaşacağımızı anlatmazdım. Ben tam bu sabahın böyle biteceğine ikna olmuşken "Kaçta çıkacaksın bugün?" diye bir soru geldi. Sessizliği bitirmek içindi bu.

"Bir aksilik çıkmazsa beş gibi çıkarım."

Ben tabi her zamanki gibi ben seni gelip alırım, erken çıkarım, işimi gücümü sana göre ayarlarım falan demesini bekledim ama evliliğin erkekleri değiştirdiğini kanıtlarcasına "İyi gel de bir mutfak yüzü gör." dedi. Ağzımda ısırmak üzere olduğum ekmekle kalakaldım. Başını iki yana salladı.

"Ne var?" diye konuştu serseri serseri. Yine yaklaşıyordu Maraz Ali tavırları hissedebiliyordum. "Doğru söylüyorum. Bak şu an evin hanımağası sensin. Aşirete gelin geldiğini bir fark et artık. Eve bir önderlik yap, bunları da mı ben söyleceğim?"

Sessiz bir şekilde yatağa doğru kusar gibi öğürdüm. Annesinin yokluğunda bir şeyler deniyordu, deniyordu ama hedef yanlıştı işte. O bana doğru yaklaştıkça ben öğürmeyi sürdürdüm, ta ki elmacık kemiğimi dişlerinin arasına kıstırana kadar.

"Âh!"

Tuttu böyle derimi çekiştirdikçe çekiştirdi. Yiyecekti galiba beni. Çiğ çiğ. Artık burnumu salmıştı bütün derdi elmacık kemiğimleydi.

"Ay Fetih acıyor!"

Sesimdeki acıdan olacak etimi bırakmasa da çekiştirmeyi bıraktı en azından. Ensesine tırnaklarımı batırdım. Isırdığı yeri öptü, "Köpek." diye söylendim acı içinde. Her anlamda...
Ben yine ısırır sandım ama yine öptü. Yüzlerimiz dipdibe olsa da bedenlerimiz mesafeliydi aradaki tepsiden dolayı.

"Düzgün konuş kocanla."

Burnumu kırıştırdım ona baktım dik dik. Memnuniyetsizliğim ya da başka bir şey hoşuna gitti resmen. Yüzü güldü, mutluluk okundu gözlerinden anlamsız bir şekilde.

"Söyleyeceğim aşağıdakilere bu gece sofra Efsun'da diye. Ona göre. Elinden iki çeşit yemek yiyemedik daha." devam ediyordu, benim hoşuma gitmediğini fark ediyor daha çok devam ediyordu.

Elim direkt yüzüne doğru havalandı, dudaklarına ve burnuna vurdum canını yakmayacak şekilde. "Nankör," diye başladım. "Şimdiye kadar yediklerin neydi nankör? Eline dizine dursun, nankör!"

Ona vurdukça parmaklarımı ısırmaya çalışıyordu. "Kızım sen kime gelin geldin farkında mısın?" diye yine dünyanın en önemli insanlarına çevirdi bizi. "Makarnayla mı kandıracaksın?"
Nankördü. Sahiden nankördü. Her seferinde farklı bir sos deniyordum. O da yetmiyor fırında yapıyordum. Et koymuyorum diye miydi bu tavırları?

"Sen gerçekten nankörsün ya, yok bir daha sana kurşun ke-" cümlem ağzıma geri tıkıldı, dudaklarını dudaklarıma bastırdı hemencecik.

"Onun dokunulmazlığı var karıştırma şimdi onu." Dudaklarımın üzerinden söylüyordu bunları. Öyle ki karşı çıkmayayım diye de yine öptü. Ne demek kurşun kekin dokunulmazlığı vardı?

"Anlaştık mı?" diye sordu. Öptü. Konuştu. Öptü. Konuştu. "Yapacak mısın bu akşam yemekleri?" Öptü. Konuştu. Öptü. Konuştu. Beni kandırmaya çalışıyordu.

Ben Efsun Zorlu kanar mıydım hiç bunlara?

Tabi ki kanardım.

"İyi," diye mırıldandım. Gönülsüzdü sesim, hadi seni kırmayayım der gibi. "Ama Ege mutfağından."
Ebegümeci bulamazdım belki ama enginar bulurum diye umuyordum. "İyi," dedi rahat bir tavırla. "İzmir köfte yaparsın."
Geri çekildi kahvaltı yapmaya devam edeyim diye ve ekledi "Yanına da bir İzmir kebap. Olur uyar bana."

İzmir? Kebap?

"Fetih İzmir kebap diye bir şey yok?" kendinden o kadar emin söylemişti ki bunu sanki zamanında yediği bir şeydi. Diyordum ya işte, Fetih bazı şeyleri öyle kendinden emin bir şekilde yapar söylerdi ki sizi kendinizden şüphe ettirirdi.

Şerro.

"Nasıl yok?" dedi hayretle. Kesin İzmir'de kandırıp İzmir kebap adı altında başka bir şey yedirmişlerdi yoksa insan hiç bir İzmirliye karşı bu kadar emin konuşur muydu? "Her şehrin var İzmir'in de vardır. Yanlışın var senin."

Yanılıyordum söz konusu Fetih'se konuşurdu pek tabii.

"Benim mi yanlışım var?" kendimi işaret ettim. "Aaa deli mi ne, benden iyi mi bileceksin? Yok bizim kebabımız. Ayrıca İzmir köfte de yapmayacağım. Et yiye yiye bir hâl oldunuz yeter."

Bezmiştim artık. Sofrada etin girmediği bir şey bulmak zordu. Bir şekilde her yemeğe koyabilme yetenekleri vardı. Ellerinde olsa tatlıya bile koyacaklardı. Çoğunlukla ayıklayarak yiyordum sonra Fetih tabağımdaki kalanlara bakıp bir güzel kızıyordu ama yapabileceğim bir şey yoktu.

"Nasıl olmaz Efsun kebabınız?" olayı devlet meselesine çekecekti belli olmuştu. "Ne yiyorsunuz o zaman siz?" Sorun tam olarak buydu, et yoksa beslenemeyeceklerini sanarlardı. Düşünmemek için direniyordum ama aklıma gelen en yegane şey makarnalı etti.

"Çok özür dileriz kebabımız olmadığı için." göz devire devire önümdeki hayvansal ürünleri süzdüm tek tek. Veganlık. Olabilirdi.

Kendini karar merci sandı ve "Kabul edilmedi özrünüz." dedi. "Kebabı olmayan şehir mi olur? Ayrıca köfte falan yapmıyorum ne demek? Meze sofrası mı kuracaksın et olmadan?"

Dedi. Sanki mezeleri de etli olmuyormuş gibi.

"Ne kadar sığ bir adamsın sen ya." tepsiyi köşeye koyup doğruldum yataktan.

"Et yemek sığlık mı oluyor?" diye laf yetiştirmeye devam etti.

"Ay gerçekten vejetaryen olmamak için tek bir neden yok. Pis etçil." banyoya doğru ilerledim. Ben kapıyı yüzüne kapatana kadar da susmadık.

"O köfte yapılacak bugün."

"Rüyanda görürsün."

"Kebabı da araştıracağım."

"İstediğin kadar araştır. Kebap yok köfte de yok. Enginar var bu akşam."

"Bana bak bana, etsiz sofra kurmayı aklından geçirme. Etli enginar yap o zam-"

"Sen cidden normal değilsi-"

"Niye vitaminsiz olduğun belli sen-."

"Ya konuşma pis etçil seni!"

💫💫💫

Alnımın ortasından iki kaşımın arasına doğru bir sinir aktı. Hissettim o geçiş yolunu ama yine de sakinliğimi korudum. Masanın üzerinde telefonumdan yükselen şarkılar bile beni rahatlatmıyordu artık.

"Hayır," dedim bastırarak. Çıplak elle mermer tokatlayasım vardı. "Et koymayacağız Gülizar abla. Kabak çiçeği dolmasının iç harcına et koymayacağız. Bak bu zeytinyağlı bir yemek. Etli değil. Enginar da öyle. Börülce salatası da. Her şey. Tamam mı? Et yok. Lütfen şimdi o eti usulca dondurucuya geri koy. Et yok,"

Kadın inatla, büyük bir inatla devam etti. "Yemez Gelin Hanım yemez kimse. Yemin ederim yemez. Ne Osman Bey yer, ne Fetih yer. Kürşat da yemez. Ya da izin ver ben beş dakikada bir iki şey daha yapayım aç kalmasınlar bari."

Zühre yoktu ama gölgesi vardı bu evde. Derin bir nefes aldım Fetih bu kadar ısrar etmemişti. "Hayır." dedim inatla. "Yemeyen aç kalsın o zaman. Hem niye benim yaptığım şeyi yemiyorlarmış? Kötü mü yemek yapıyorum ben?"

İç harcama baktı bir an. Sonra bana. Kalbimden çıt diye ses gelmediği kaldı bir tek. Kötü mü yemek yapıyordum yani ben? Fetih neredeydi? Fetih gelmeliydi.

"Yok yok," dedi sonra. "Estağfurullah ama en azından," tekrar iç harcıma baktı "Biraz isot ekleyelim." Dedi. "Bir tat gelsin. Az bir şey daha da ev yapımı biber salçası ekleyelim. Az koyulmuş bembeyaz. Harç böyle olmaz ki."

İç harcıma baktım. Hayır böyle olmalıydı işte. Acı olmasına gerek yoktu ki. Çok gariplerdi yedikleri yemeğin güzellik kavramı onlar için acılığıyla ölçülüyordu. Acı değilse güzel değildi.

"Yok yok iyi böyle, bu şekilde olması gerekiy-"

"Hayırlı akşamlar."

Ve duydum.

Sonunda.

Geldi.

Yüzünü göremeden daha sesiyle beraber bile gerginlikle dikleşmiş omuzlarım çöktü. Önce derin bir nefes aldım. Son zamanlarda yaptığım gibi. Fetih'i görmeden onun sesini duymak, hemen ardından kokusunu hissetmek bana iyi hissettiriyordu. Böyle hissetmek de iyi hissettiriyordu. Hani vücudumdan geçen o rahatlama için bedenine ihtiyacım yoktu.

Gözlerim kapının girişinden tüm heybetiyle ve beni burada göreceğinden epey emin bir şekilde mutfağa girmiş adama ulaştı sonunda. Üzerinde kaban vardı, elinde sigara paketi. Otuz bir yaşında, otuz bir demeye bin şahit istedim o an. İlk kez. Aylar olmuştu, ilk kez kendimi de onu da olduğumuzdan genç gördüm. Ben Efsun, İlk kez kendimi genç hissettim, ilk kez onu genç gördüm. Gençliğimizin baharında, bir siyah bir beyaz iki güldük sanki.

"Hoş geldin." dedi benden önce Gülizar abla. Sonra mutfaktaki diğer iki kişi de. Bugün bilmem kaç kere aramamış, halini hatrını sormamışım gibi sesini duyunca içim ısındı bu yüzüme yansıdı. Hatta öyle ki bir aptal gibi iki yana sallanmamak için zor tuttum kendimi. Gözleri benden hiç ayrılmadan 'hoş buldum' derken ben sadece tek kaşım havada ona bakıyordum. Ve tam da beklediğim gibi sanki yemek yapacağımdan bi' haber bir hava takındı.

"Ooo," dedi imalı imalı. "Efsun Hanım kolay gelsin."

Hayır Efsun gülme, çok tatlı tam kalkıp döve döve sevmelik söyledi bunları ama gülme. Ciddi kal.

"Teşekkür ederim Fetih Bey," diye resmiyetimi de korudum. MUtfaktakiler hakkımızda ne düşünüyordu acaba. "kolaysa başınıza gelsin."

Kirli ellerime baktı, sona alnıma düşen bandanama dudaklarını aheste aheste ıslattı. Ya sabır...

"Nasıl Gülizar abla yapabiliyor mu, umut vadediyor mu?" bunları söylerken üzerindeki kabandan kurtuldu, sigara paketini de cebine sıkıştırıp sandalyenin üzerine koydu.

Kadın cevap veremeden ben girdim araya. "O işler konuşmakla olmuyor," dedim imayla. Sırtımı geriye yasladım. Her bir hareketimi santim santim inceliyordu. Oynattığım parmağıma kadar görüyordu beni. "Buyrun sizi de alalım. Bakalım umut sorgulayacak seviyede misiniz?"

Dışarıdan izleyen yarış başlatmak istiyorum sanardı ama Fetih anlıyordu beni. O sesim nasıl çıkıyor, neyi istiyorum anlıyordu. Öyle ki devam etti.

"Olmaz," dedi kendini ağırdan alıp. Ellerini karşımdaki sandalyenin başlığına dayadı, bedeni hafifçe eğildi, görüntüsü daha izlenesi bir hal aldı.

"Niye?" dedim kirli olan elim diğerine göre biraz daha havadayken. "Karizman mı çizilir?" Mutfaktaki herkes bizi dinliyordu ama kimse dinlediğini belli etmiyordu. Az ötemde dikilen beyaz gömlekli Fetih'e bakıyordum tıpkı onun gibi gözlerimi kırpmadan. Başımdaki bandanamın ipi sık sık alnıma düşmeye devam ediyor başımı sallayarak geri itiyordum. Ellerim kirliydi dokunamıyordum. Bu hareketim bile ilgiyle izleniyordu. Ve ilgi istenilen kişiden geldiği taktirde müthiş hissettiriyordu.

Annesinin yanında yaparım ederim diye ahkâm kesen Fetih şimdi tam karşımdaydı ama hareket etmiyordu. Öyle ki oturmuyordu bile. Dudaklarımı yaladım onu çapkın bir bakışla süzdüm. Baştan aşağı. Hatta bunu yapmak için hafif duruşumu bile değiştirdim.

O kravat ofisteyken mi çıkmıştı yoksa yoldayken mi? O ilk düğmeler nerede açılmıştı peki ya?

Aynı süzüş ondan da bana vardı. Önümden kabak çiçekleri ve iç harç, başımda bandana, bütün masayı dağıtmış onun bu sabah istediği gibi yemek yapıyordum. Cıkladı ardı ardına, mutfaktaki diğer insanlara baktı. Sandalyeden bağını kopardı ve dikleşti. Saklayamadı da. Sırıttı. Dudaklarını yaladı, o içi içine sığmayan sırıtmasını saklayamıyordu ama asla. Bir kere gülen gözlerinin içinden ben yine anlardım. Benden mi gizleyecekti?

"O zaman herkes çıksın," dedi komut verircesine. Ellerini bir iki kez birbirine vurdu, bir şef gibi geldi bana o an. Beyaz gömlekli hoş bir şef. Bu kez ben saklayamadım. Sırıtmamı. Gülümsemiyorduk. Sırıtıyorduk. İçinde pek fena bin anlam taşıyordu. Tesadüf o ya içim sımsıcakken bir bütün gibi geldik o an. Ben ve o değil. Biz. Ben ve Fetih yemek yapacaktık değil. Biz yemek yapacaktık. Tesadüf o ya karışık bir listeden çalan şarkıcılardan Kader, tam da biz göz göze geldiğimiz an arkadan bağırdı.

"SEN ADAMIM BAKMA ÖYLE SİLECEKSEN BENİ BİR KALEMDE!"

Neredeyse eşlik edecektim bu kadar insan içinde Kader'e. Öyle bir yükseldim, öyle bir coşkulandım. Fetih'in ellerindeyken gözlerim içten içe bağırdı ELLERİN OKŞAMASIN SAÇLARIMA AK DÜŞECEKSE!

Biraz itiraz edilmeye çalışıldı, karşı çıkıldı, bizim gitmemiz teklif edildi ama benim kulağım Kader'deydi. Bu şarkı hep mi bu kadar güzeldi.

"BAK HANİ VAR YA BENLİĞİMDE
HAYKIRIYOR GÖZLERİMDE

VURDULAR BENİ ANSIZIN
O TOYLUK GÜNLERİNDE"

Hafifçe mutfakta kiimse yokmuş gibi iki yana salladım. bU yapabildiğim en minik şeydi. Sözsüz mırıldanarak eşlik ettim hatta. Elimdeki kaşıkla harcı karıştırıyordu bir taraftan.

"BELKİ HALA DERİNLERDE BİR KOR VAR YÜREĞİMDE
YİNE DE GÖZLERİME BAKMA YABANA ATMA KANAYAN KALBİMLE ADAMIM"

Tek tek mutfaktan insanlar eksildi tıpkı çalan şarkı gibi. Fetih çevremde dolaştı arkama doğru gittiğinde neşe saçan sesimle tavırlı tavırlı konuştum. Açılan sudan ellerini yıkadığını anlayabiliyordum.

"Beyefendiye bak karizması çizilir diye," su sesi durdu, kağıt havlunun koparılma sesini duydum. "mutfağı boşalttırdı. Hani sorsak normalde çorbacıya çevirir mutfağı. Sözdee, yerseeen. Ne olur yani yemek yapamıyor mu Urfa'da erk-"

Çenemden yakalandım ansızın. Bunun hızı bana suçlu ve polis temasını hissettirse de geriye doğru çekilmemin şiddeti yavaş olduğundan o his kayboldu. Başımın tepesi Fetih'in karnına yaslandı bu hareketle, uçları maşalı saçlarım Fetih'in karnından başlayıp aşağıya doğru döküldü, ben daha konumumuzu kavrayamadan dudakları dudaklarıma devrildi. Bastırdı, öptü, geri çekildi. Bu baskı başımı bir tık aşağı doğru itti hatta.

"Milletin içinde nasıl öpeyim böyle seni akıllı?" tekrar eğildi, aynı hareketi yaptı. "Sen öpmeme izin verdin diyelim ben öper miyim?" ben de izin vermezdim ama zaten mutfaktaydık, iki kaçamakla yetinirdik. Yetinemez miydik?

Cevap vermedim eğildi bu kez çenemden öptü. Pamuk gibi dudakları istediği zaman bir kaya gibi oluyordu. Tıpkı kendisi gibi. Tersten de olsa yanaklarımı avuçladı çenemden yukarı çıkarak adım adım öptü son durağı alnım oldu. Geri çekilmeden önce biraz bakıştık nasıl bakıyorsam artık güldü bir kez cıkladı. Sonra önce başımı düzeltti sonra bıraktı. Mutfağa baktı biraz, pişen tencerelerin içine. Etsizliğe karşı bir tepki bekledim ama olmadı, sandalyelerden birine oturdu.

"Ne o bir şey demedin et görmeyince?" Beyaz gömleğinin kollarını kıvırmaya başladı. Evet, bana eşlik edecekti.

"İyi kocalar," dedi bilmiş bilmiş. Gözleri beni buldu. "Umduğunu değil hanımının yaptığını yer." Dikkatli bakışları altında bam telime bastığını görmemesi için elimden geleni yapsam da olmadı. Tek bir kelime beni o et

sözünden döndürebilirdi. Levent Yüksel misali elimi sallayıp anam babam geç bunları diye dolanacaktım.

Paralel evrende bir Efsun vardı, hanım kelimesine her koşulda eriyip bitiyordu. Çok garipti ama oluyordu.

Kaşlarım büküldü keyfi yine anlamadığım bir şekilde artmış olan Fetih'ten çektim bakışlarımı. Bazen kafasının içini çok merak ediyordum. Mesela benim şu an neye eriyip bittiğim belliydi ama onun gözlerinin içi neye güldü bilemezdi kimseler.

Derin bir iç çektim, gülümseyerek harcı karıştırdım yine. Kaçar gibi. "Fırında da beşamel soslu makarna var. Kürşat seviyor ya onun için yaptım. Zeliha'nın da sevdiği tatlıyı yaptım. Ama üzülme sana da sonra kurşun kek yaparım. Zeytinyağlı enginar da yaptım. Çok güzel oldu Suna annemin özel tarifi bak. Gerçi biraz zor oldu enginar bulmak ama olsun."

Gözlerim biraz da şüpheyle onu buldu. Böyle dalmış beni izliyordu. Öyle bir izliyordu ki dinlediğine şüphe ettim ama yine de devam ettim.

"Deniz börülcesi de aldım. Salatasını yapacağım. O da zeytinyağlı. İzmir'den buraya zeytinyağı getirmek lazım. Hakikisinden. Markettekiler o kadar aynı lezzeti vermiyor. Bir de barbunyalı taze fasulye yanında da pilav. Ne kadar uyumlu oldu bu yemekler bilmiyorum çok anlamam o tarz şeylerde ama... Bir de şey Gülizar abla yemezler dedi bana. Enginara da ve börülceye de çok garip baktı. Ama yersiniz değil mi Fetih? Bak çeşidi bol tuttum ki birinden birini elbet yiyin diye. Kürşat'ı da çok zorlamayalım diye suyuna gittim, dışarıdan söylemek istemesin. Zeliha yer zaten, öyle sizin gibi yemek seçmiyor. Sen seçiyorsun mesela. Yemez dediler bana hep mutfaktakiler, yemez mis-"

Yermiş.

Beni bile.

Elmacık kemiğim de ilk lokması oldu.

Yiyeceği yemek gibi avuclandım ve kıt kıt ısırıldım. Ağzımdan acı dolu bir "Âh Fetih!" nidası yükseldi. Isırdığı yeri öptü burnunu sürttü tekrar öptü. Böyle ısırıp ısırıp öpmeyi alışkanlık mı edinmişti? Ay bayılacaktım şimdi şak diye buraya. Bu adam her gün yeni bir alışkanlık mı kazanacaktı benim üstümden?

Dudakları yanağıma kaydı dişlerini oraya da geçirdi ama can yakmayacak şekilde. "Sen de senin elinden çıkacak olan da tek lokmama bakar."

Yine dişlerini sürttü. Köpek deyince ben suçlu oluyordum sonra. Gerçekten. Yumuşacık olmasam derdim de yine ama "Ya Fetiih," dedim sadece. Yüzlerimizi denk getirmeden ben tekrardan ısırıldım. Sonra burun buruna kaldık. Yanımdaydı dokunamıyordum çok saçma. Yağlanmıştı bir kere ellerim. Burnunu burnuma sürttüm. Sandalyemin altından tuttu ve çekti. Yüzlerimiz dip dibeydi zaten ama artık bedenlerimiz de yaklaştı birbirine. Sandalyede olan eli usul usul bacağıma kaydı. Üzerimde dizlerimin yarım karış üzerinde biten bir elbise, oturuşumla tabi ki daha çok kısalmıştı, altında siyah opak çorap vardı. Eli sakince dizimden başladı. Dudağımı dudağına ulaştırdığımda dillerimiz de denk geldi. Tattığım yemeklerin tadını aldığını biliyordum. Bu dokunuşların geçen saatlerin ardından gelen bir hoşgeldin ya da ben geldim müjdesi olduğunu biliyordum. Geçen her saniye eli ilerledi, ne zaman ki üst bacağımın daha hissedilir yerine geldi ki avucunun içinde sıktı etimi.

"Efsun," diye konuştu dudaklarımın üzerinden.

"Hıım,"

Gözlerim yarı açık yarı kapalıydı. Mutfak kapısı kapalı olsa da aniden açılırsa ne yapardım bilinmez.

"Özledim."

Dedi. Açıkça. Anlıyordum zaten. Bana dokunuşundan da, beni öpüşünden de, bana sokuluşundan da, beni soluyuşundan da.

"Cık," dedim dudaklarımız da tıpkı Fetih'in eli gibi hiç uslu durmuyordu. Giydiğim çorap opak olmasa şu an kaçmıştı. "Kaç saat oldu daha sen özlemezsin." Uzattı dudaklarını öptü bir kez.

"Doğru," dedi sonra. Hiç de altta kalmazdı zaten. Gözlerim aralandı biraz geri çekilmek geçmedi içimden ama zaten o daha farklı yere kırdı direksiyonu.

"Ben seni özlemem zaten, olsa olsa senserim."

Altın vuruştu işte bu. Benim için ötesi berisi yoktu. Kalbimin nasıl pır pır ettiğini bilmiyordu belki ama içimdeki acı azalıyordu günden güne bunu bile bilse yeterdi. Kirli olan ellerime çözüm buldum, kolumu boynuna sardım ensesinden iyice çektim kendime. Dudaklarını aldım dudaklarımın arasına hani sen misin senseyen bana dercesine. Sen misin bana senseyen, sen misin bana susarcasına senseyen. Bak yanı başındayım. Bak dibindeyim. Azalsın hasretin.

Mutfakta olduğumuzun bilinci azaldı, hatta bunu kaybettik. Buna da ben sebep oldum. Fetih'in eli bacağımdan daha sert tuttu, diğer eli belime gitti

ve aniden beni oturduğum yerden aldı yatay pozisyonda kucağına çekti. Dipdibeydik zaten kolay olmuştu yer değişikliği. Sezen Aksu da arkadan söyleyip duruyordu.

"Sabredemiyorsun."

Öptüm.

"Fark edemiyorsun."

Öptü.

"Hissedemiyorsun."

Hayır Sezen, yanlışsın bu konuda. Hissediyorum. Fetih'i.

"Garanticisin korkuyorsun."

Evet Sezen, doğrusun bu konuda. Garantici. Hem de ne garantici!

Fetih'in vücudumda olan arsız dokunuşları her geçen saniye arttı. Bu bir yerden sonra benim onun dokunamayışlarımla çıldırtıcı bir hâl aldı.

"Gerçeği gözden kaçıran yârim
Eğriyi doğruyu şaşıran yârim
Aşkımla ruhunu şad ederken
Sonunda sabrımı taşıran yârim"

Tam da son kısımda sabrım taştı. Kirli falan demeden kolum açıldı önce ensesinden sonra yüzünü buldu. Dilini itekleye itekleye hakimiyeti almaya çalıştığım an beni kendine bastırdı mekân kavramı iyice koptu, bunca yemek kokusunun ve sesinin arasına bizim inlememiz karıştı. Ya da bilmiyorum sadece ben unuttum, ben kaybettim farkındalığı. Dudaklarımız arasına bir nefeslik es verdi ansızın.

"Siktir et yemeği," nefeslerimiz kısa sürede çok ısınmıştı. Sıcacıktı. "diğerleri devam eder biz odamıza çıkalım."

Yemek. Yemek yapmak. Yemek yapıyordum değil mi ben? Evet öyle yapıyordum.

"AAAA-" diye bağırdım aniden. Kucağında olduğum kişiyi biraz korkuttum hatta. "Ay makarnam ay," Fetih'i nasıl bıraktım da üzerinden doğrularak fırına uçtum bilmiyorum. Hızla kapağını açarken yüzüme bir duman çarptı, eldiveni aldım borcamı hemen kendime çektim. Korktuğum görüntüyle karşılaşmamak neredeyse beni fırın önünde çöktürecek kadar rahatlattı. Kürşat'a yapmıştım özellikle, hani yanarsa en çok üzüleceğim şey olurdu. Borcamı sıcak fırından alıp tezgahın üzerine koydum. Üzerini örtmek için bir şey ararken arkamı döndüm ve arkamda kalmış adamı gördüm.

Fetih.

Alnını masaya yaslamış Fetih.

Yanağı yağlanmış Fetih.

Benim ona baktığımı hissettiğinde alnını bir kez masaya vurup kaldırdı başını. Sonra hiddetle makarnayı işaret etti.

"Onu Kürşat'a yapmıştın değil mi sen?"

"Senin yüzünden!" diye kızdım. "Seni benimle dolma yap diye çağırdım masaya şu yaptığına bak. Aklımı çelmeye çalışıyorsun, ziyan oluyordu emeğim!"

Raftan ıslak mendil çıkardım, önce kendi ellerimi yıkadım sonra Fetih'e ilerledim ve kirlenmiş yanaklarını sildiğimde oturur pozisyonda olduğundan ayaklarıyla ayaklarımı kelepçeledi sonra kollarını belime sardı.

"Boşver yemeği hadi gel odamıza çıkalım zaten ben de çok yorgunum." başını bana kaldırmış küçük bir oğlan çocuğu gibi bana bakıyordu.

İrademi en azından bu kadar nimetin içinde koruyayım dedim ve "Olmaz," dedim.

Aslında oluru vardı ama Efsun...

"Hem sabah nutuk çekiyordum yemek yapayım diye ne oldu?" gerçekten çocuklaştı, daha yeni yaş almamış gibi başını karnıma bastırdı. Islak mendil olan ellerim boşlukta kaldı.

"Hay benim dilimi eşek arısı sikseydi de demeseydim onu."

Ettiği küfürle başının tepesine vurdum hafifçe. "Hadi hadi çoluk çocuk yemek bekler hadi." geri çekilmek istedim ama karnımı bırakmadı yanağını yaslamış ayrılmıyordu. Elim saçlarına gitti, çekmekle okşamak arasında kaldım ve okşadım sonra da şefkatle eğilip öptüm.

"Hadi Fetih," ben de çenemi saçlarına bastırdım bir süre kaldık o konumda.

"Yemekten sonra herkes köşesine çekilecek kimse de kimseyle ilgilenmeyecek." dedi. Yani ben seni alacağım odaya gideceğiz, sen vay efendim çocuklar demeyeceksin dedi.

"Tamam bakarız." dedim söz vermeyerek. Çünkü hazır Zühre yokken odaya kapanmaktansa oturup televizyon izlemek istiyordum. Meyve soymak istiyordum. Bıçağımın ucuyla çocuklara elma uzatmak istiyordum. Hani çok saçmaydı belki, niye otuz kırk yaş tiplerine giriyordum bilmiyorum ama istiyordum işte. Küçükken çok güzel anılarım vardı o tarz gecelerden. Annem gerçi bıçağının ucuyla uzatmazdı, süslü bir tabak hazırlardı ama ben bıçağımın ucuyla uzatmak istiyordum işte. Sonra herkes sırayla bir şeyler anlatsın televizyon açık olsun ama hiçbirimiz

ilgilenmeyelim. Tebessüm ettim. İçim sıcacık oldu. Gülelim, kahkahayla kırılsın hatta oda. Sonra Zeliha'yla Kürşat birbirine bulaşsın, biz olayı büyütmeden müdahale edelim. Uslu uslu dursunlar. Saatler akıp gitsin herkes mayışsın. Başım Fetih'in omzuna düşsün, ne zamanki çocuklar da sızmaya kalksın koltuğun üstünde Fetih hepimizi kaldırsın. Tebessümüm daha çok büyüse de kaşlarım da büküldü.

Ben tam olarak ne istiyordum?

Fetih'in karnımdan ayrılan başıyla bunu düşünmeye fırsat bulamadım. "Bakarsan eğer kafalarına vura vura zorla uyuturum herkesi haberin olsun." huysuz bir tenekeydi. Ondan ayrıldım kafam iyice bulanmışken. İstemsiz kan akışım hızlandı. Bunu anlayamayacağım kadar kısa sürede yaşadım hem de. Islak mendili attım benim gibi harcı karıştırası gelen Fetih'e baktım. Arkasından ona yaklaştım başından başlayıp ensesinin sonuna kadar sevdim bir kez sonra da dudaklarımı o enseye bastırıp yanına oturdum.

"Şimdi sen kabak çiçeklerinin içindeki şu tohuma benzer şeyleri ayıkla ben de içini doldurayım olur mu?"

Huysuz huysuz başını salladı anlatmak için bir tane aldım elimi.

"Çok hassas olur bu çiçekler. Çabuk yırtılırlar. O yüzden zarif zarif dokun. Sonra kaşıkla şu orta yerindeki şeyi al. Almazsak acılık verir yiyemeyiz. Ama dediğim gibi yavaş yavaş aç yapraklarını çok hassas dört bir yand-"

"Sana dokunuyormuşum gibi yani."

Dikkatli dikkatli çiçeğe bakan gözlerim gülüşümle kısıldı. "Bak," dedim sabırla "beni seni her saniye öpmeye zorlama. Tamam mı Fetih? Dışarıdan izleyen biri ne mıç mıç bir çift diyecek bize. Her saniye her saniy-"

Aniden boynuma girip öpüp geri çekildi. "Bana ne kızım dışarıdan izleyen gözden?" tepki göstereceğini biliyordum zaten. "Çeksin gözünü izlemesin zaten bizi ne boka izliyor? Mıçsa mıç kime ne? Gelsin bana sorsun bakalım bu olay mışa mıka dönene kadar ne çektik. Hem ayrıca kime ne anasını satayım? Öperim," tekrar girdi boynuma tekrar öptü. "İstediğim an öperim," tekrar öptü. "Sen de dudağını korkak alıştırma sen de öp." Yine öptü.

Yaramazdı, çok yaramazdı. Laf yetiştirmedim göstermeye devam ettim. Tam kabak çiçeklerini onun önüne itecekken baş parmağını yaladı ve benim boynuma yöneldi. Bir an ne yaptığını anlamadım ama aynı bölgede bir lekeyi siliyormuş gibi yaptı. Sonra geri çekildi ve ikimiz de aynı anda

fondöten olmuş baş parmağına baktık. Biraz sahte mi çözemediğim bir sinirle gözlerini bana dikti, sonra burnuma vurdu o parmağını. İkimiz de hiçbir şey söylemedik, Fetih işine ben işime baktım.

"Eeee neler yaptın bugün?" dedim merakla. Her aradığımda mutlaka ben konuşuyordum ona öyle uzun uzun vakit kalmıyordu, gerçi konuşmak da istemiyordu pek dinlemekten yanaydı. Artık ne görsem Fetih'e anlatasım vardı. Niye böyle oluyordu bilmiyorum ama arayıp her şeyi ona da söylemek istiyordum. Bir şeye şahit oluyordum içimden an kolluyordum Fetih'i arayıp anlatmak için. Mesela nöbetçi uzman doktorun eşinden ayrıldığını bile biliyordu. Öğrenir öğrenmez arayıp söylemiştim. Bol kaoslu bir boşanmaymış, hemen arayıp Fetih'le de paylaşmıştım.

"İş güç," dedi. Omuzlarım düştü. Belliydi zaten. O anlatmıyordu. Ben anlatırken hiç demiyordu burada da bu oldu diye. Demek ki içinden gelmiyordu. Bir tek benim içimden geliyordu. Zaten garip bir durumdu, yani benim her şeyi Fetih'e anlatmak istemem garip bir durumdu. Onda olmaması normaldi belki de ama yine de dilim durmadı.

"Fetiiih," dedim uzatarak. Neredeyse kaşlarımı bükecektim. "Sen de hiç şey oluyor mu bir şeyi görünce arayıp bana anlatma isteği?"

Hayırdı bunun cevabı ama duymak istiyordum yine de. Belki duyarsam ben de vazgeçerim diye. Saçma ama güzel bahane. Cıkladı başını iki yana salladı. Omuzlarım yine de bunu bile bile düştü. Başımı salladım önüme döndüm. Tadım kaçmamıştı ama istemsiz bir kırıklık oluşmuştu. Yersiz olduğunu bildiğimden sustum sadece.

"Ama şey oluyor bak," dedi. "Bir şey oluyor, diyorum ki bunu akşam Efsun'a anlatayım." Gözlerim kısa sürede yine onu buldu. Ama bu kez o kabak çiçeklerine döndü. "Sonra eve gelince ya çıkıyor aklımdan ya da diyorum ki ne gerek var bunu anlatmakla zaman kaybetmeye. Niye zamanımızı buna harcayayım?"

Hiçbir şey, hiçbir cümle o kırıklığı bu kadar kapatamazdı sanırım. Yüreğim ferahladı desem yeriydi. Öyle ki daldım gittim Fetih'e.

İnce uzun parmakları hassas işler için vardı sanki. Elinden geliyordu. Ojeyi de tekte sürüyordu mesela. Parmaklarını çok iyi kullanıyordu. Gerçi ellerini de çok iyi kullanıyordu. Parmakları ince uzundu. Elleri de büyüktü. Beyaz gömlek de çok yakışıyordu. Saçları da pamuk gibiydi, o kadar güzel duruyordu ki dokunası geliyordu insanın. Sakalına da kirli demek istemiyordum. Kirli tabiri çirkinleştiriyordu. Oysaki çok güzel duruyordu. O dikkatli dikkatli dediğimi yapıyor ben onun verdiği özenin yarısını ancak

veriyordum doldurduğum dolmalara. Hakkımla meşguldüm. Daha mühim bir işim vardı zaten.

Bugün müzik listem sanki kafamın içine göre çalmaya yemin etmişken bildiğim melodiyle yüzüm az daha güldü, Fetih devlet meselesiyle ilgilendiği için fark etmiyordu bile ona baktığımı. O yüzden daha rahat gülümsedim. Adını bu koyduğum şey var ya artık İlk anki gibi acı vermiyordu. Sezen hele kulağa daha hoş geliyordu.

"Gözlerim gözlerine kitlenir
Doyamam seyretmelere seni"
Özlerim birkaç saat fazla gelir
Yağızım yiğidim erkek güzelim"

Sesi arttırmak için elim telefona gittiği an bir el telaşla araya girdi. "Dur kapatma," dedi Fetih. Erkek güzeli. Güzel Fetih.

"Sever misin?" Dedim elini elimden ayırıp yandan sesini arttırırken. Dudaklarını büktü.

"Hiç açıp özellikle dinlemedim ama," duraksadı sanki onun da içi sıcacık olmuş gibi, sanki o da yasemin kokusunu almış gibi ve sanki onun da hoşuna gitti fazlaca. Nedensizce. Güzeldi ya o yüzden olabilir miydi? Ben de onu güzel gördüğüm için?
"Ama ne bileyim." Tıkandı cevap veremedi. "Kalsın." İkimiz de aynı anda aynı kabak çiçeğini uzandık ve ellerimiz birleşti.

"Seni pamuklara sarmalar sararım."dedi Sezen Fetih'le göz göze geldik. Garip bir dejavu yaşadım o an. Sanki daha önce bu anı yaşamış gibi.

"Ne bedel isterim ne hesap sorarım."

Halbuki Fetih'le kabak çiçeği dolması yapmamız imkansızdı. Bir güç tarafından itildik sanki buna. Tutulduk da hareket edemedik.

"Ne sitemle güzel kalbini yorarım
Sakınma tatlı dillerini"

"Sen de dejavu mu yaşıyorsun şu an?" diye sordum. Çünkü yüzü aynam gibiydi. Eli saçlarına gitti karıştırdı biraz. Derin bir nefes verdi dudakları aşağı doğru büküldü.

"Galiba," dedi önce sonra kabak çiçeklerine geri döndü. Çok geçmeden tekrar konuşmuştu. "Şunları hallettikten sonra bir kahve içelim mi bugün az içtim, kafam dinç değil?"

Başımı salladım gülümsedim. Hiç şekersiz bol sevgili bir kahve yapardım ben. Sonuçta bana yardım ediyordu tek tek ayıklıyordu, zarif

zarif. Kalbimde büyüyen sevgiden bir tutam koyar tüm yorgunluğunu da alırım güzel Fetih'in.

💫💫💫

İnsanların tepkisini izleyeceğim diye yemek başından beri neredeyse pek bir şey yememiştim. Fetih bunu fark ediyor sık sık dürtüyordu beni ama elimde değildi. Masada Osman ve Kürşat Karadere ikilisi varken mümkün değildi bu. Kürşat suratsız da olsa yiyordu. Sofranın en başında oturmamak istemişti, söylenmişti, annesinin olmayışı onu iyice huysuzlaştırmıştı ama gerek ağabeyinin gerek babasının baskısıyla bir şekilde oturmuştu. Bunların ona yetmeyeceğini düşünmüştü, dışarıdan söylemek istediğini belirtmişti. Bu tepkisine karşı Fetih alttan alttan onun ayağını ezeceğim tepkiyi vermişti.

"Karnın doymadan sıçacağın yeri düşünme, otur lan şuraya."

Benim bütün ılıman yaklaşımımı görmezden gelse de Kürşat, sanki masada yokmuşum gibi davransa da en azından şu an makarnayı yiyordu. Fetih'in zoruyla taze fasulye ve pilav da yemişti. Beğendiğini belli etmiyordu ama beğenmediğine daha farklı bir tepki verdiğinden, deniz börülcesine bakarken bile midesi bulanıyordu mesela, ayırt edebiliyordum.

Zeliha'nın zaten annesinin aksine Akdeniz damarı canlıydı. Yadırgamıyor ve severek yiyordu. Masadaki her şeyi överek yemişti ve kardeşine her olumsuz şeyde kurulmuş herkesten önce cevap vermişti bazen. Tahammül edemiyordu benim yaptığım bir şeye kötü denmesine.

Fetih en çok yaptığım enginarı beğenmişti. Hiç de sabahki gibi söylenmiyordu. Hele enginarı o kadar çok sevmiş ve yiyordu ki galiba bundan sonra ara ara benden isteyecekti. İlk onun tadına bakmıştı zaten. Diğerlerini de sevse de, ki arasında ilk defa yediklerinin olmadığını biliyordum, enginara bir başka yaklaşmıştı.

Ve ve ve Osman Karadere. Bu masaya karşı belki de en tecrübeli ve en iyi yaklaşan kişi. Gariptir en ters tepkiyi ondan beklesem de yiyordu ve ne yediğini de elbet biliyordu. Onun hakkında bir şeyler düşündüğümü hissetmiş gibi konuştu aniden.

"Zor olmadı mı bu kadarını Urfa'da bulmak?"

Sanırım birkaç aydır birbirimize kurduğumuz üçüncü ya da dördüncü cümleydi bu. Öyle ki zehir zemberek eşinden daha çok gerdi beni. Ağzıma aldığım yemeği duraksaya duraksaya çiğnememe neden oldu bu. Dudaklarımı yaladım adama baktım. Utanmasam su içecektim.

"Oldu kısmen." dedim düz bir sesle. "Ama aldım bir şekilde."
Başını salladı ağır ağır. Kısa bir an küçük oğluna bir bakış attı, beni saldı sandım ama yine konuştu. Kim derdi ki beni karşımdaki adamla ege mutfağı buluşturacak.

"Enginarlar taze değil ama," dedi tahmin ettiğim gibi epey hakimken. Sonraki cümleyi de aynı anda kurduk.

"Zaten mevsimi de değil." dedi.

"Zaten mevsimi de değil." dedim.

En az pediatri sözlüsünde olduğum kadar gerildim. En son elle tutulur konuşma düğün günü geçmişti aramızda. Seni asla gelinim olarak görmeyeceğim demişti ben de bundan mutluluk duyacağımı belirtmiştim. O dönem benden nefret ettiğini ve ev içinde de eşinden hallice olacağını sanmıştım. Kendimi buna hazırlamıştım ama öyle olmamıştı. İnsanı birkaç cümle dışında hiçbir şey geçmemişti aramızda. Görmezden geliyordu beni, yokmuşum gibi hiç takılmıyordu. Onun dışında zaten çok soğuk bir yapısı vardı. Otoriterdi bir de. Konuşmuyordu çoğu zaman sadece bakıyordu.

Mesela bakıyordu Kürşat duruyordu gibi.

Arada Zeliha'yla konuştuğunu görürdüm. Annesinde olduğu gibi harap bir halde olmazdı Zeliha konuşmanın sonunda o yüzden ben de sormazdım ne konuştunuz diye. Kürşat'la iyilerdi. En küçükleri diye ona düşkünlerdi zaten ama en çok Fetih'le iletişim halindelerdi. Bazen görürdüm konuşurlardı uzun uzun. Çocuklarından en çok Fetih'le vakit geçirirdi zaten. En çok onu kaale alırdı bir de şey... Sanki Fetih'i çok daha ayrı bir yere koyardı. Bir de Zühre'ye karşı bir Osman vardı. Birbirlerine karşılarken çok daha farklılardı. Çok daha ılımlılardı, mesela o soğuk adam yoktu. Daha sakin daha güler yüzlüydü. Zaten ZÜhre'yi kibar bir dille zapt edebilen tek insandı. Fetih çok daha zehirli bir tavırla annesini püskürtürdü ama Osman Karadere öyle değildi. Birkaç kez bana karşı olan bir tavrına engel olmuştu, geri çekmişti eşini. Hani çok başka bir alemdeydiler. Mesela ben onların yalnız olduğu odaya girmezdim pek. Yani girmiştim de girmemem gerektiğini öğrenmiştim.

Başımı salladım ağır ağır "Hakimsiniz Ege mutfağına," dedim. "Enginarın tazesini ayırt edebiliyorsunuz."

"Dört aylık stajımı İzmir'de yapmıştım." dedi. "Bilirim oraları, güzel enginar nasıl yapılır onu da bilirim." sonra genel olarak sofraya baktı bir an mazi canlandı galiba gözünde. "O bölgeden bir kadının yaptığını tekte ayırt ederim."

Ve sanırım bu cümle inanılmaz boşluğuna denk geldi. Ama sadece onun. Çocuklarının değil.

Kürşat elindeki çatalı tabağa sürttü. "Nasıl ayırt edersin?" diye sordu. Sesi. Zühre'nin ruhu buradaydı. Hissediyordum. O an, bu soruya kadar benim de kulağıma tehlikeli gelmemişti bu cümle. Gariptir aynı soru kızından da geldi.

"Nasıl ayırt edersin?" dedi Zeliha.

O ana kadar sakin sakin yemeğini yiyip, bir an önce masadan kalkma peşinde olan Fetih'in de ilgisini çekti bu ve göz göze geldik. Sonra onun da sorması gerekiyormuş gibi çünkü ben de hissetmiştim eksiklik oluşmuştu, konuştu.

"Nasıl ayırt edersin?"

Üç çocuk aniden babalarını ablukaya aldı ve adamın yüzündeki gerginlik en hissedilir şeydi. İzmirli bir kadınla gönül ilişkisi? Muhtemelen.

"Size ne?" diye tersledi aniden herkesi. Toplu bir azar yediler. "Herkes yemeğine baksın." Kürşat hariç herkese bu yanıt yeterli geldi. Zeliha zaten kurcalamazdı, Fetih'in de pek umurunda değildi. Adam konuyu dağıtmak için muhtemelen bir şeyler yapmak istedi ama hiçbir zaman bu kadar şansız olmamıştı bence. O konuşurken arkasındaki o kadar sessizce açıldı ki Zühre Karadere tüm sinsiliğiyle içeri girdi. Babasını susturmak için Zeliha en azından tam ağzını açacaktı ki günlerdir yüzünü zerre özlemediğim kadın eliyle öyle bir bakış attı ki bana baksa ben bile susardım. Zeliha yerine sindi.

"Bizim evde bilen yok böyle şeyleri yapmayı, arada yapmak istersen benim bildiğim iyi bir yer var. Her türlü bulursun aradığın şeyi," yutkundum, neredeyse kan ve vahşeti görmemek için gözlerimi yumacaktım. Fetih annesini görmüş olacak ki boğazını temizledi. "Sofraya bir yenilik gelsin, bilmez bu evde kimse o taraflardan hiçbir şey. Zühre'de anlamaz."

Zeliha renk attı, Kürşat'ın işine geldi. Fetih desem birazdan beni alıp bu savaşın içinden çıkarak gerisiyle de çok ilgilenmeyecekti. Osman Bey daha devam edecekti, Zühre Karadere'de dinlemeye. Ta ki aniden cümbür cemaat muhtemelen Zeliha'nın Polyanna diye anlattığı halası ve çocukları odaya girmeyene kadar.

"Zühre yenge," dedi Kürşat yaşlarında bir erkek çocuk ikizinden önce davranarak konuşup. "Bu kattaki odada ben kalabilir miyim?"

Osman Karadere'nin çatalı durdu önce, bir süre tabağıyla bakıştı sonra başını kaldırdığında ilk biz göz göze kaldık. Adama acırcasına bakıyordum ama asıl ip Kürşat yüzünden koptu. Hayatımda bu kadar anneci bir çocuk daha tanımamıştım o ana kadar.

"Anne," dedi heyecanla ve yerinden kalktı. "Hoş geldin babam da tam enginarı İzmirli bir kadın yapınca nasıl tekte ayırt ettiğinden bahsediyordu bize."

Ben içimden önce destur çektim sonra cenaze namazı için cemaate falan seslendim o sıra ortam iyice kalabalıklaştı, Fetih'in düğünden tanıdığım halası da her şeyden habersiz güler yüzü ve elinde bebeğiyle girdi içeri. Bebeği var mıydı düğünde de ben hiç hatırlamıyordum? Küçük sevimli bir erkek bebek vardı kucağındaydı. Ben tam ne olacak ne yapalım ayağa mı kalkalım diye düşünürken Fetih'in sesini duydum.

"Hay sikeyim," dedi kalabalığa bakarken. "Sırası mıydı misafirin?" sonra bana döndü şu an tek derdi buıymuş gibi konuştu. "Ben sana siktir et yemeği dedim değil mi Efsun? Buyur bir de buradan yak, şimdi nasıl çıkıcağız bu kalabalıktan?"

💫💫💫

"Ya of anne ya, of!" İkizlerden adının Semih olduğunu hatırladığım ama asla emin olmadığım çocuk resmen böyle tepine tepine annesinin ricasını gerçekleştirmek için önümüzden geçecekken Fetih önce çelme taktı sonra yükselip ensesine vurdu.

"Of deme lan annene hırto."

Çocuk ensesine yediği darbeyle sarsılırken ikizinin ve Kürşat'ın kahkahasını duyduk. Fetih'in bacağına vurdum elimin tersiyle. "Dokunma çocuklara." derken ben hiç oralı olmadı. Üç tane erkek çocuğu olan kadın nereye yetişeceğini şaşırıyordu zaman zaman. Kucağında bir türlü sabit durmayan, enerjisiyle içimi kıpır kıpır yapan adının Atakan olduğunu öğrendiğim on ikinci ayına birkaç gün önce girmiş ve henüz anne ve babadan başka kelime telaffuz edemese de bildiği hecelerle durmadan konuşan küçük beye bakıyordum.

İçeriye Semih ve Zeliha aynı anda girdi. Gözüm bir kez Zühre'ye kaydı. Put gibi oturuyordu baş köşede, bazen çocuklara gülümsüyordu ama yaydığı negatif enerjiyi hissedebiliyordum.

Semih vücut çalıştırdığını belli edercesine bir dambıl gibi bebek yürütecini kaldıra kaldıra annesine götürdü. Zeliha biberona doldurduğu sıcak suyu halasına verirken yürütece tek hamlede konulmuş kuzeninin

önünde diz çöktü. Gidip çok sevmek istiyordum ama çekiniyordum. Annesinin kucağındaydı başından beri, tatlı bir kadına benziyordu geldiğinden beri de gülümsüyordu ama yine de ortalık o kadar dağınıktı ki bebeğe yaklaşamamıştım henüz. Annesi beni sevmiyorsa eğer bebeğini vermek istemeyebilirdi.

Zeliha ilgiyle ona uzanan ellere parmaklarını uzattı ve kuzeninin ona tutunmasını sağladı. Sonra yaklaştı öptü ve aynı alakayla sohbet etti. Bebek ona hecelerle bir şey söyledi Zeliha ona. Ama daha çok ba kullanıyordu. Ba ba ba baaa baabaaa.

Bu görüntü beni istemsizce gülümsetti geriye yaslandım. Fetih tek eliyle saçımdaki serçeli bandanayı, dünkü değildi aynı modelin farklı rengiydi, geri itti biraz. Sonra eli saçlarımda kaldı, herkes Zeliha'yı izliyordu. Yani erkek çocukları hariç tabii. Onlar telefonda oyun oynuyorlardı denk geldikleri ilk andan beri.

Ben karşımda iki bebek gördüm. O kadar iyi anlaşıyorlardı ki, sanki Zeliha bir dil vardı da bunu biliyordu. Atakan'ın ettiği muhabbetten keyif alışıysa muazzamdı. Yürüteçte bir oturup bir kalkıyordu. Neredeyse zıplamaya çalışıyordu. Gülümsemem genişledi de genişledi derin bir iç çektim ellerimi karnımın üzerinde birleştirdim. Zeliha'nın ucu bucağı olmayan, her yaş grubuna layığıyla verdiği bir sevgi vardı ya, işte o sevgi sadece izlenerek bile içimi kıpır kıpır yapıyordu. Onu bir anne olarak düşünmem mümkün değildi ama bir bebeğe gönül rahatlığıyla bakabileceğini söyleyebilirdim. Sevgisi bile yeterdi galiba büyütmeye.

Sonra aniden Zeliha bana baktı ve bizi işaret etti. "Hadi git onların yanına." derken istemsizce gözlerim annesine kaydı bebeğin. Sanırım biraz heyecanlanmıştım. Dilimi dudaklarıma sürttüm. Bu ihtimal onu bozmadı aksine gülümseyişi büyüdü. "Annem hadi git o tarafa," diyerek hatta o da destek oldu. Daha da heyecanlandım yaslandığım yerden ayrıldım. Fetih'e baktım. Aynı heyecanı tabi ki onda görmeyi beklemezdim ama bana değil de kuzenine bakıyor sanıyordum en azından ben. Yürüteçi o kadar tatlıydı ki her bir tarafta ilgisini çekecek oyuncaklar vardı. Ayakları yere zar zor basıyordu. Zeliha hafifçe bize doğru çevirip itti yürüteci. Ellerimi ona doğru uzattım.

"Atakan," dedim heyecanla. Odadaki herkes ayrı bir alemdeydi. İşime geliyordu daha rahattım. Mesela Zühre beni göremeyecek kadar sinirliydi falan. Elleri havada ayakları yere kısmen basa basa ağzından çıkan mırıltılarla bize doğru gelmeye başladı. O kadar komikti ki resmen zıplaya

zıplaya geliyordu. Bacaklarıma çarparak durduğunda eğildim kucağıma aldım hemen. Onu kucağıma oturturken gözlerini ilgiyle bana dikmişti. Ağlar mı diye korkan bana ilaç gibi geldi bu bakışlar.

"Merhaba," dedim bir elim belindeyken. Olur da kendini geriye doğru atar diye. İri iriydi gözleri bana bakıyordu merakla. Kudurmaktan terlemiş saçlarını yana doğru parmaklarımla taradım. O kadar sevimliydi ki, süt beyaz bir teni vardı mesela. Fetih gibi uzun kirpikleri. Tombul yanakları. Gözleri benden ayrıldı bir an Fetih'i buldu. O hayran olunası bakışları dağıldı. Ben de onunla beraber aynı kişiye baktım. Ve Fetih bir bebeğe en yersiz bakışı atıyordu. Ciddi. Evet bir iş ortamındaymış gibi ciddi.

"Gülsene Fetih." diye fısıldadım. Daha da ciddileşti hatta kaşlarını çattı. Bazen o kadar sevimsiz bir insan oluyordu ki hayret ediyordum. Atakan bakışlarını kaçırıyor, etrafa rastgele birkaç hece bırakıyor ama sonra yine ona kötü bakan adama bakıyordu. Benimle beraber o da rahatsız oldu zaten, herkes çok sessizdi bizi izliyordu. Atakan'ın küçük dudakları büzüştü sonra büküldü.

"Yapma şunu ya," diyerek tersledim, sonra da doğrultmak istedim bebeği ama izin vermedi Fetih. Kitlenip bakmayı sürdürdü. Nereye kadar sürdürecek bunu bilmiyordum ama benim dayanamadığım nokta Atakan'ın o mırıltılarının iç çekişmeye döndüğü yer oldu. Ama aynı anda Fetih de son verdi yaptığına.

"Tamam tamam," dedi gülerek ama bir kere kırdı çocuğun gönlünü, o ağlama belirtileri devam etti, Fetih kucağımdan aldı göğsüne doğru yasladı belirtiler ağlayışa dönüştü.

"Ağlama tamam ağlama," diye toparlamayı bile beceremedi. İki yanağından da öptü küçük çenesinden tuttu. "Erkek adam ağlar mı oğlum ağlama?" Bir kere ağlamıştı işte, yerimden doğruldum, bebeği de çektim kucağından ağlayışı şiddetlenmeden.

"Gel bebeğim," derken bu kez ben göğsüme yatırdım, elim sırtına gitti. Anneler böyle yaparlardı bebekleri ağlayınca. Sırtını sıvazlaya sıvazlaya ufak voltalar atarken Fetih vicdan yaptı herhalde o da kalktı.

"Şakadan da anlamıyor," dedi yüzsüz yüzsüz. Voltalarımın önüne geçti, yavaş yavaş ağlayışı dinen bebek muhtemelen Fetih'i görmemek için başını benim göğsüme kapatmıştı. Hatta elini de.

"Atakan," diye seslendi. Artık dipdebeydik. Atakan'ın saçıma dolanmış elini tutup salladı. "Sana diyorum bana bak bana." Yanıt alamadi ama ben elbisem de tükürüklerini hissedebiliyordum.

"Küstürdün." dedim, bir taraftan ben de başımı Atakan'a yasladım. Fetih elini sanki daha önceden biliyormuş gibi Atakan'ın huylandığı yere getirdi, gıdıkladı. O kadar çok yaptı ki bunu bebek ister istemez eski haline döndü. Başını sakladığı göğsümden kaldırdı eski keyfine döndü, öyle ki kahkahalarını başını geriye atarak destekliyordu. O her kafasını destursuz bir şekilde geriye attıkça benim içim gidiyordu, telaşla tutuyordum.

"Barıştırdım." dedi. Atakan öyle bir gülüyordu ki istemsizce bana da bulaştı benim de ufak ufak gülüşlerim eşlik etti ona. Hatta bir Zeliha kadar olamasam da onun sohbetine eşlik etmeye başladım. Dayanamayıp öptüğüm yerde sanırım Fetih'de dayanamadı benim saçlarımdan öptü. Kaç dakika öyle bir ileri bir geri giderek sohbet ettik Atakan'la bilinmez ama ne zaman ki acıkması arttı elini göğsüme vurmaya başladı. Bunu başta anlamadım ama ağzını şapırdatarak göğsüme götürmek istedi, ben tam annesine acıktığını söyleyecekken Fetih poposuna vurdu "Ulan!" diye tüm dikkatleri üzerimize çekti.

"O kadar da demedik anasını satayım."

Bebeği hışımla kucağımdan çekti koltuk altlarından tutarak havaya kaldırdı. "Terbiyesizlik yapma."

"Saçmalama ya."

Refleksti bu. Çok normaldi. Fetih beni dinlemedi karnının üzerinden avucunun içine koydu bebeği. Öyle bir taşıdı ki başından beri sadece izleyen ve Zühre ve Osman'la sohbet eden annesi bile "Aman Fetih." dedi ama daha fazla telaş yapmadan zaten çocuğunu verdi Fetih.

"Acıkmış bu," dedi Fetih agresif bir sesle. "Al doyur oğlunu."

Etrafımızda yürüteciyle herkese çarpa çarpa dolaşan Atakan'ı izlerken Fetih'in etrafına dolanmış üç erkek benim kızacağım tavsiyeleri dinliyorlardı.

Serkan "İşte gelmiş artist artist diyor ki siz en kolay rakibimizsiniz, il birincisi bizim asıl rakibimiz." dedi. Çok cellaliydi onun deyişiyle nasıl rakiplerini 'zortlattıklarını' anlatıyordu.

Fetih kaşlarını çattı ayağıyla itti yürüteci. Bize yaklaşsın istemiyordu. Ben de inadına onu çağırıyordum.

"Her kuşu siktin leylek mi kaldı gavat deseydin."

Dirseğimi Fetih'in karnına geçirdim "Yapma şunu!" diye çıkıştım ama hiç oralı olmadı.

"YUH!" dedi Semih. "Oğlum keşke aklımıza gelseydi lan çok iyi laf, iyi zortlatırdık adamları."

Kürşat gerindi gerindi gerindi "Benim aklıma geliyor." dedi. Egolandığı şey çıldırtıcı bir şeydi. Öyle ki eğer ki annesi babası arasında soğuk rüzgarlar esmese şu an fırça yerdi ama o tarafta işler karışıktı.

Başımı salladım ağır ağır "Seninle sonra konuşacağız." dedi tehditvari bir sesle. Hani bunun gecesi de vardı odası da vardı. Tek tek aklımdan geçenleri de sezdi sanki boğazını temizledi ve "Yeter bu kadar," diyerek elini ayağını çekti gençlerin arasından. "Yengeniz kızıyor."

Öyle bir telaffuz ediyordu ki bunu... Her neyse.

Zeliha halasının dizlerine yatmış, saçları okşanıyorken bir bize bir Atakan'a bakıyordu. Uykusu gelmişti sanırım biraz.

"Bebek de çok yakıştı eline." Fetih'in halasının aniden bütün dikkatleri üzerimize çeken cümlesi utandırdı ilk beni. Dudaklarımı birbirine bastırdım gülümsemeye çalıştım.

"Bandana da takmışsın, elbisen de pek güzel yeni doğum yapmış annelere benziyorsun."

Sık sık ölümcül bakışlar atan Zühre Osman çifti bile bana baktı. Zeliha'nın nasıl gülümsediğini görmek bile beni utandırdı, kollarım uyuştu. "Teşekkür ederim." demek istedim. 'Tişikkir idirim' gibi çıktı ağzımdan. Ellerim önümde birleşmiş yanaklarım ısınmıştı. Elbisemin etekleriyle uğraşırken ben yan tarafımdan derin bir nefes sesi geldi.

İç çeker gibi.

Fetih'ten.

"Abim ya?" dedi Zeliha. "Ağlattı az önce Atakan'ı. Hiç baba gibi duruyor mu?" nasıl zevk alıyordu nasıl zevk alıyordu bunlar söylerken. Ve sanırım bu konudan konuşurken bile mutlu oluyordu. Gözüm o kadar sık takılıyordu ki gözlerinin içi gülen Zeliha'ya. Bir şey aklıma gelmesin diye çok büyük bir çaba harcıyordu.

"Fetih pek hoşlanmaz erkek çocuklardan." diye savundu yeğenini. "Kız olsa öyle mi yapardı? Kız olsaydı," derken oğluna baktı ve iç geçirdi. Bana nedense bu kadar aradan sonra Atakan kız olursa diye yapılmış gibi geldi. "Ya ilki erkek olursa Fetih?"

Ben bu soruya bu kadar abartı tepki geleceğini hiç düşünmedim. Sağlıklı olsun da gibi bir cevap bekledim hatta. Ama Fetih yanlışım yoksa tövbe çekti, gerildi, göğsü falan şimdi. "Hala yapma şunu ya," dedi keyifsizce. Kaşlarım çatıldı her şeyden bağımsız açtım ağzımı.

"Hiç hoş değil bu tavrın." dedim açıkça. Ne bileyim insanın içinden geçerdi bir şey ama aksine de böyle yaklaşmazdı. Genel bir kıkırtı oluştu

odada.

"Sen bilmiyor musun Efsun?" diye soruldu aniden bana.

"Neyi?"

Fetih'in eli ensesine gitti, huysuz huysuz halasına bakıyordu. "Yani tabi sen doktorsun olur mu öyle şey diyeceksin ama bizim ailede böyle bir gelenek var. Senelerdir de sürüp gidiyor, bizim kanımızdan birinin ilk çocuğu erkek olunca diğerleri de erkek oluyor." diye çok garip hatta saçma bir şey söyledi. "Bir Zeliha farklı. Osman'da korkmuştu ilk ikisi erkek olunca ama Zeliha mucize oldu. Mucize diye bekliyorduk hatta onun. Zühre dışında hiç kimse ilkini erkek doğurduktan kız doğurmadı. İlki kız olunca sorun yok ama erkekte biraz işkilleniyoruz. Zaten bizde öyle çok kız evlatta yok. Sırf bunun yüzünden derim hatta ben. Atakan'ı da belki kız olur diye istedim, hani kız çocuk çok istiyorduk ama olmadı." gülümsedi oğlunun sırtını kontrol etti. "Hayırlısı buymuş tabi sağlıklı, kaderi güzel olsun da. Cinsiyeti ne olursa olsun. Ama bak Fetih ki asla böyle şeylere inanmaz ki buna kadar. Ödü kopar. Allah'ın gücüne gideceğinden korkmaz tövbe çeker böyle. Ödü kopuyor."

Anklattıkça anlattı ama benim en çok dikkatimi tek bir nokta çekti. Fetih'in buna inanması. Denk gelişti yani bu, tesadüf. Başımı Fetih'e çevirdim hayretle ona baktım.

"Bunun hiçbir bilimsel dayanağı yok ve olamaz da," dedim duyduklarımdan hiç etkilenmediğimi belli ederek. "Denk geliş, niye inanıyorsun böyle bir duruma?"

Bir hurafe vardı ve Fetih buna inanıyordu. İnanıyor ve korkuyordu. Ölesiye.

Yan yan bize baktı ve yine yanımıza gelmek isteyen Atakan'ın yürütecini itti. "Koca aşiret böyle Efsun," diye kızdı bana hatta. Gecenin devamını halıyı seyrederek ve onun için korkunç olan o ihtimali düşünerek geçirdi galiba. Ne keyif kaldı, ne tatlı yedi, ne de konuştu.

"Nasıl inanma, kolaysa gel sen inanma."

💫💫💫

Boyun girintimden bir türlü çıkmıyor, sanki orada kalırsa ben hiç bu arabadan inmeyeceğim sanıyordu.

"Bugün seni görüntülü de ararım," dedim artık gideyim diye. Dakikalardır hastane önündeydim. "Gideyim artık." boynumdan bir kez daha öptü. Tamamen uzaklaşmadı ama çıktı en azından oradan.

"Aramakla bir mi?" diye sordu. Dudaklarıma bakıyordu ama izin vermezdim rujumu bozmasına. Zamanım kalmamıştı.

"O yüzden mi beni hiç aramıyorsun sen?"

Bunun cevabını biliyordum ben aslında. Benden zaman mı kalıyordu?

"Hastana bakarken açamazsın diye." de bahane üretti. Burnuna vurdum.

"Kaç kere aradın da açmadım, sallama."

Burnumdan öptü. "İyi bugün arayayım o zaman. Söyle hangi an istiyorsan o an arayayım hatta."

Cilveli cilveli ona baktım. Biraz düşünür gibi yaptım falan. Süzüldüm de süzüldüm.

"Ah Efsun, nerdesin? Sensedim, dediğin ilk an." iki cümle. Ama şiir okudum sanıyordu insan. Fetih'in eli ansızın telefona gitti beni armaya kalkıştığında kahkaham doldu arabaya. Yüzünü aldım avucumun içine ruj izimi bıraka bıraka öptüm. Dün gece o kadar geçe kadar oturmuş ve kalkamamıştık ki, zaten ben yatı uyuyordum zaten yatağa girdiğimde, şimdi böyle bulduğu ilk boşlukta bırakmıyordu. Alışmıştık tabi boş sakin eve...

"Seni var ya," dedim hiddetle.

"Allah aşkına söyle ne yaparsın..."

Elmacık kemiğini ısırdım, zerre de kendini geri çekmeye çalışmadı. Isırdığım yerden de öptüm. "Bunu akşam konuşalım." dedim sadece. Yüzündeki sırıtıştan yine anladım yettiğini bu cevabın. Çantamı aldım tam iniyorken artık "Arayacağım." dedi.

"Açmazsan?" diye de pazarlık yapacağını belli edercesine sordu.

"Mutlaka açacağım."

Yeter ki ara... En kötü açar uygun olmadığımı söylerdim onun gibi.

"Mutlaka." dedi. Başımı salladım.

"Mutlaka." diye destekledim.

Arabadan saçlarımı savura savura, topuk tıkırtılarımla inerken doktor odasına geçtim hızla. Ben hastaneye girmeyene kadar da ayrılmadı kapıdan. Geç kalmıştım zaten dönemedim bir kez daha.

Üzerimi değiştirdim hemen, nöbette olduğunu bildiğim Zafer'i bile arayamadan hastaların arasından hızla geçip odaya girdim. Ama ben kapıyı örtemeden muhtemelen kapıdaki asistanın yönlendirmesiyle arkamdan biri girdi. Ben söylemeden zaten kapıyı örterken sırtım ona dönükken önlüğümü giydim önce "Oturabilirsiniz." dedim sandalyelerden birini gösterirken.

Ben de yerime otururken gözüm hastaya kaydı.

Hastaya.

Tanıdık bir siması olan hastaya.

Eşine el kaldıran, hakkında tutanak tuttuğum adamla göz gözeydim.

Nefesim bir an kesildi ama renk vermemeye çalıştım. İlk yaptığım şey bu oldu neyse ki. Elimdeki kalem düşecek gibi oldu gözüm kapalı kapıya kaydı. Tanıdığımı belli etmemek için gözlerimi çektim, gözüm telefonuma kaydı önce, sonra acil alarm butonuna.

"Evet şikayetiniz nedir?" sesim soğukkanlı çıktı epey. Tam da istediğim gibi. Başka çarem de yoktu zaten, bilgisayar ekranına bakıyordum öylece. Giriş kağıdını ekrana geçiriyordum.

"Boğazım ağrıyor." dedi. Sesindeki tahriş oluşu direkt fark ettim. Sakin olmalıydım, denk geliş olabilirdi. Hasta yatağını işaret ettim. "Tamam geçin." dedim suratına bakmamayı sürdürürken. Tesadüf olabilirdi. Denk gelmiş olabilirdi.

Dediğimi yaptı geçti, kalktım gereken şeyleri alıp ayaklandım. Sahiden denk gelişti galiba çünkü faranjit başlangıcı vardı. Sadece o da beni tanımıştı galiba çünkü bakışları beni diken üstüne itiyordu. Mesafeyi koruyarak gereken şeyleri yaptım, reçetesini yazdım ve verdim.

"Geçmiş olsun." dedim her hastada olduğu gibi. İçimi huzursuz edecek şekilde bütün elime dokunarak aldı elimden reçeteyi. İçimin bulanışıyla çıkışını bekledim.

Gözlerim sırtında değil reçete kağıtlarındaydı.

"Doktor Hanım." dedi son dakika. "Yanlış reçete bu," dedi. Gözlerim onu buldu ve kapıyı bana dönmeden hemen önce tek hamlayle kilitledi. Bana döndü, elinde iki kağıt vardı.

Biri benim ona yazdığım reçeteydi.

Dİğeri kadına verdiğim üzerinde ismimin ve numaramın yazdığı kağıttı.

"Şundan vermen gerekiyordu, yanlış yazmışsın." numaramın yazdığı kağıdı salladı. Aklıma gelen ilk şeyi yaptım. Acil alarm butonuna basmak için atıldım ama üzerime öyle bir atıldı ki, sanırım elime doğru savurmasa destursuz tuttuğu bıçağı görmeyecektim bile. Görüntüsü bile çok korkunç olan bir çakı sağ elime saplanacaktı. Nasıl bu kadar atik davranabildim bilmiyorum ama eğer olamasam ve denk gelse bıçağın diğer ucu elimden çıkacaktı.

Bir doktorun en önemli organı belki de elleriydi.

Nasıl doğruldum da küçücük odada geriye doğru gittim bilmiyordum. "Sakin ol," dedim her şeye rağmen sakinliğimi korurken. Halbuki kalbim ağzımda, tutunacak bir yer arayacak kadar hızlı atıyordu. Ellerimin biri

hafifçe havadaydı. "Sakin ol bırak onu, tek bir bağırışıma gelecek polis ve güvenlik dolu hastane. Bırak onu konuşalım."

Gözlerinde öyle bir korkusuzluk vardı ki, şu an poliste karşısında olsa aynı şekilde sallayacaktı o çakıyı.

"Siktir oradan or*spu," elindeki çakı olmasa ne pahasına olursa olsun suratına yumruk atacağım kadar öfkelensem de bana attığı ufak adımlar durduruyordu beni. "Şu kapıyı açana kadar elli yerine sokar çıkarırım bunu k*ltak."

Aramızdaki mesafe o kadar azdı ki bağırırsam ne olabiceğini düşünüyordum sadece. Mantıklı değildi, Yutkundum kulaklarım uğuldasa da nefes kontrolümü sağlamaya çalıştım. Telaş yaparsam her şey olabilirdi. Dilim damağım kurumuştu dizlerim titriyordu. Ellerimin altında ezildi önlüğümün kumaşı.

"Sağ elinle mi yazdın bu numaranı da?" gözleri sağ elime kaydı. Tam da o an masanın üzerindeki telefonun sesi dikkatleri dağıttı. Mesafe olsa da arayan ismi okudum.

Fetih Karadere arıyor...

Beş dakika bile olmadı. Bağırmaya cesaret etmedim ama telefonu almaya çalıştım bir anlık gafletle. Yapamadım telefonumu benden önce aldı. Telefonu arkasına fırlattığında çalmaya devam etti yeri bulmasına rağmen. Yediği darbeye rağmen.

"Sağ elinle mi yazdın?" Yine aynı soruyu sordu. "Senin o parmaklarını tek tek koparmaz mıyım ben?"

Yirmi beş yaşındaydım. İlk kez bu denli kendini kaybetmiş bir psikopatla göz gözeyken bana bir adım daha atsa çığlık atacağımı biliyordum. Parmaklarımı korkuyla kapattım birbirine, sakinlik benden iyice uzaklaştı. Telefon çaldı çaldı çaldı.

Telefon çaldı. Açamadım. Çaldı çaldı çaldı. Susacak kadar çaldı hem de. Mutlaka dedim. Açamadım. Ah Efsun, nerdesin? Sensesim dedi. Toplasam yedi sekiz dakika sonra hem de sadece. Mutlaka dedim, açamadım. Telefon sanki benim çığlığım daha net duyulsun diye çığlık atmadan hemen önce sustu.

Mutlaka dedim, açamadım ve sustu. Ben üstüme yürüyen adamla çığlık attım, Fetih aradı ve ben açamadım.

Oy vermeyi unutmayın lütfen♡

Instagram: serceyioldurmekofficial

XLI- "İlaçlar ve Dozları" PART/1

Biz geldik. Ama yarım geldik. Klavyemin azizliğine uğradım bugün ve son sahneleri istediğim gibi yazamadığımdan bölümü ikiye böldüm. Ama merak etmeyin, yarın ikinci partı atacağım. Harcamak istemediğim sahneler vardı, part olsun hiç olmasın♡

Bölümü Fetih'ten sonra en ensesi kalın, her üzüntüsünde dolmalık bibere dönüşen ve bugün doğan sevgili uslansanabi ye armağan ediyorum. İyi ki doğdun ve şaka yaptım, Fetih seni tanısa severdi Nur. Sahiden.

Keyifle okuyun!

Mutlaka dedim, açamadım ve sustu. Ben üstüme yürüyen adamla çığlık attım, Fetih aradı ve ben açamadım.

Attığım çığlık bile acımasızca yarım kaldı. Korkuya esir olmuşken en çok kendi sesimin sebep olacakları susturdu beni. Yarınlar yokmuşcasına üzerime yürüyen bedenle arama bir şey koymak istedim. Bir engel, bana gelecek zararı engelleyecek en ufak bir şey ya da. İçinde kalemlerin olduğu bardağı ona fırlatsam da denk bile getiremedim.

Telefonum sustu. Bardak parçalara ayrıldı, dört bir yana dağıldı.

Lakin çok geçmeden mutlaka deyip açamadığım o telefon bir daha çaldı ve Fetih belki bilmedi ama beni çok ince bir ipten aldı. Hem de düşmek üzereyken. Belki bunu hissederek yaptı, belki umarsızca ama yaptı. İkinci kere ilkinden sonra hiç ara vermeden çaldı o telefon, adamın dikkati bir anlığına da olsa dağıldığında yan taraftaki ince ama demirden olan askıyı yerinden kaldırdığım gibi gövdesine vurdum. Beyaz önlüklerden biri başka bir yere savruldu.

Elim demire öyle bir tutunmuştu ki kurtuluşumun bu olduğunu biliyordum. Belki çok büyük bir harabe yaratmadım ama bunu vurmasam geride kaçacağım yer kalmamıştı. Sarstığım gibi kaçtım aradan, kapıya doğru atıldım. Çığlığım bir kez daha inletti odayı.

Belki az önce nutuk çekmek kolaydı ama bu hastanenin güvenlik kadrosu bile bu dönem eksikti. Şimdi çığlık çığlığa da olsam bu kapı çabucak açılamazdı.

Telefon aralıksız çalıyordu.

Saçlarımda bir çekilme hissettim, tutup çekmek, belki yerden yere vurmak istedi ama yapamadı. Denk getiremedi. Belki tutam değil ama taneyle sayılamayacak kadar da çok saç telim kaldı avucunda ama küfür kıyamet bana saldırmak için hayvani bir dürtüyle hareket eden kişinin avucuna düşmedim. Kapıya vardım, aynı anda dışarıdan tanıdık bir ses geldi kapı kolu da indi. Anahtarı da kavradım ama açamadan geriye doğru çekildim. Anahtar benimle beraber çekildi ve yere düştü.

"Efsun!" diye bağırdı Zafer. Kapı kolu daha hızlı inip kalkmaya başladığında sırtım duvarla bir olsa da "ZAFER!" diye haykırmaktan alıkoyamadım kendimi.

Telefon aralıksız çalıyordu.

Bıçak boynuma doğru havalandı o soğuk metali gırtlağımda hissettiğim an değil dibimdeki adamla göz göze geldiğim an bir şeylerin sonunun geldiğini anladım. İçime bitişin çizgisi çekildi, bana bu şekilde bakan birinin öldürmemesi için hiçbir neden bulamadım. Ben birine bu şekilde baksam saniyeler sonrasında elimde kanı olurdu. Tıpkı benim kanımın birazdan onda olacağı gibi.

Kulaklarım uğuldadı ilk, gözlerimin önüne yıldız şeklinde benekler düştü ve daha az nefes almaya başladım. Üzerimde garip bir hafiflik oluştu. Çizginin tam üzerinde, çizgiyi çekenle göz gözeydim. Beni öldürecekti. Yirmi beş yaşındaydımşimdiye kadar kimse bana beni öldürecek gibi bakmamıştı. Aylar önce başıma gelen anlarda bile kendimi bu kadar dipdibe hissetmemiştim ölümle. Ölüm artık dört harf değildi. Ete kemiğe bürünmüş biriydi.

Kalbim sökülecek gibi atıyorken sanki belli bir atış hakkı vardı ve hepsini durmadan doldurması gerekiyordu. Zamanı da az kalmıştı. Adam bir şeyler söyledi kaos her yerde arttı ama yolun sonunda olduğumu o kadar net hissettim ki zihnim telaşla neyi düşüneceğini şaşırdı.

Telefon aralıksız çalıyordu.

Film şeridi gibi saçma bir şey geçmedi gözümün önünden. Sabah uyandığımı hatırlıyordum. Fetih uyandırmıştı. Kahvaltı hazırdı aşağıda. Fetih tam odadan çıkmadan önce bana atkısını vermişti. Büyüktü biraz, boynuma sarmıştı bir tur. Buram buram o kokuyordu. Hiç itiraz etmemiş

almıştım. Gözüme kadar kapatmıştı sonra. Soğuk soğuk diye söylenmiş, ben gözün olurum diye eklemişti. Merak etme düşmezsin demişti. Herhalde biraz canım oyun oynamak istiyordu hiç sorun çıkarmamıştım. Öyle pıtı pıtı mutfağa yürütmüştük, gözüm olmuştu o benim. Bazen iter gibi yapıp korkutmuştu beni ama benimki de lafta korkmaktı.

Fetih hiç Efsun'u iter miydi?

Efsun hiç Fetih varken korkar mıydı?

Olacak iş miydi bu?

İçimi keskin bir sızı kapladı. Neden Zeliha'nın odasına uğramamıştım. Uyuyor olabilirdi, bir kez girip çıkabilirdim. Neden yapmamıştım?

Telefon aralıksız çalıyordu.

Fetih'i az önce zar zor çıkardığım boyun girintimde şimdi bir bıçak vardı. An'a şükretmediğim için çok kızdım o an kendime. Ama çok kısa sürdü bu, bir süre kapanan algılarım ne zaman geçtikçe artan gürültüye ne de çalan telefona ayıldı. Fark etmeden sıktığım sağ avucumun zoraki bir güçle açılmaya çalışılması kendime getirdi beni. O ölüm hafifliği azaldı, can havlini hissettim yine. Ya da sadece ellerim.

Ellerime gelebilecek en ufak bir zarar beni aldı o hafiflikten, irkildim daha çok sıktım avucumu. Belki başka bir yerime bu kadar baskı uygulasa çoktan pes etmiştim ama elim mıhlandıkça mıhlanıyordu. Aramızda bir boğuşma geçti, ellerime yöneltmeye çalıştığı bıçağı tereddütsüz tutmaya çalıştım. Ellerime zarar gelmesini yine ellerimle engellemeye çalıştım.

Ellerim dışında her şey zarar görebilirdi. O bıçak kalbime bile denk gelebilirdi ama ellerimden uzak dursaydı. Öyle ki tam da bu yaşanacaktı, ellerime gelmesin diye çabaladıkça ben o daha fazla diretmedi bıçağı tam karnımın üzerine saplamak için gardını aldı. Her şey o kadar dengesizceydi ki, bıçak bana saplandığında kanım tükenene kadar başımda bekleyecekti sanki. Ne telefonu duyabiliyordum artık ne de başka bir şeyi. Sadece kendi sesimi. Çığlıklarımı, bir türlü cümleye dönüşmeyen kelimelerimi.

Kapıdan o kadar umudu kesmiştim ki açıldığını ben değil o fark etti. Etmese, kendini koruma içgüdüsüyle dönmese o tarafa bıçağı bana saplayacaktı. Bilincim kapanma seviyesindeyken sırtım duvara yaslanmış olmasaydım yere düşecektim. İlk Zafer'i gördüm. Gözlerindeki endişeyle bakıştım bir an. Dışarıdaki kalabalık, Zafer'e doğru çekilmiş bıçak, Zafer'le beraber odaya dalmış bir tane memur.

Zafer ismimi telaffuz ettikten hemen sonra elini bana uzatsa da bıçak direkt olarak ona yönlendikçe geri çekiliyordu. Yüreğim ayaktaydı, bıçak

her santim oynadığında kanım daha çok çekiliyordu benden ama hareket edemiyordum. Zafer'i de, polis memurunu da teğet geçti birkaç kez. Görüntüleri izliyor ama beynime ulaştıramıyordum. Sadece birkaç adım geri çekildiğimi fark ettim. Gözlerim bir şeyler aradı çevrede. Elim enjektöre gitti sakin ama hızlıca. Dikkatini acıyla da olsa dağıtabilmeyi düşündüm o an. Enjektöre doğru birkaç damla kan damladı. Benim kanım olduğunu o an bile algılayamadım. Canım da yanmıyordu zaten. Fiziksel bir şey hissettiğim yoktu.

Omzuna doğru, en zararsız noktaya hamlemi yaptığımda polis memuru da aynı anda bıçak olan eline tekme attı. Bıçağın savruluşu, adamın bağırışı ve Zafer'in beni bu karmaşadan kurtarmak isterken nefreti bitmeyen adamın son hamlesini Zafer'in kafasında kırdığı cam şişeyle yapmasıyla kapının önünde bizi izleyen insanlar hep bir ağızdan bağırıştı.

🕊🕊🕊

"Bu ülkeden siktir olup gittiğim gün var ya," kırık dökük odanın köşesinde oturmuşken sessizce Zafer'i dinliyordum. Bakışlarım dalgın, ellerim çok soğuktu. Koluma dikişin gerek görülmediği ama acısını hissettiğim kesik pansumanla kapanmıştı. Biraz olsun ısınsınlar diye iki dizimin arasına sıkıştırdım ellerimi kafasına dördüncü dikişin atıldığı sinir küpü Zafer'e baktım.

"O günü her sene doğum günü gibi kutlamazsam Allah da belamı versin benim." Hepimiz sessizdik. Sütur atan başhemşire de, odaya girip çıkanlar da, ben de. Polis memurunun Zafer'in önüne koyduğu suyu Zafer bana itti. "Bembeyaz olmuşsun." Dedi bir an yüzümü süzüp. O kadar bir şey değildi ki onun başına atılan dikişlerden sonra bu halim. Burnumun direği sızladı bir an, suya uzandım. Bir yudum ya aldım ya da alamadım. Boğazımdan geçmedi.

"Bakın şu odanın haline," öfkesi o kadar büyüktü ki konuştukça konuşuyordu. "Daha ağzıma tek lokma almadım en son ne zaman dinlendim onu bile hatırlamıyorum. Niye?" dedi tekrar etrafa bıraktı. "Bunun için mi?" Dudaklarım titredi bakışlarımı kaçırdım. Yarım dakika dolmadı "Senin bir tansiyonunu ölçelim." dese de başımı hızla iki yana salladım.

"Yok ben iyiyim."

Kurumuş dudaklarımı ıslattım ve ayağa kalkmak için kendimde bir güç aradım. Daha fazla oturamayacaktım ama kalksam ayağı devrileceğimi

sanıyordum. Bir telefon sesi daha girdi araya, ara ara çalıyordu ama benden uzaktı.

"Urfa Haber sitesine düşmüş olabiliriz," dedi Zafer, yarı alay yarı ciddiyetle. "Aç adam merakta kalmasın daha fazla."

Adam.

Fetih.

Gözlerimi kırpıştırdım. Fetih'ti beni arayan. O an daha iyi anladım sadece bedenen burada olduğumu. Biri bana telefonumu uzattı, ismi okumadan açtım ve ben konuşmadan onun sesini duydum.

"Tamam anons edin," diyordu. "Zorluk çıkarmak istemiyorum ama anons edin, ulaşamıyorum ben."

Cümleleri birleşmedi bir an kafamda. Sorgulayacak hali de bulamadım kendimde sadece ismini söyledim.

"Fetih," dedim o ana kadar anlamadı açtığımı. Kısa bir sessizlik oluştu o az önce gerim gerim gerilen sesinin nasıl yumuşadığını hissettim.

"Efsun," dedi. Şükür der gibi. "Niye açmıyorsun o telefonu Efsun?" Şükrü isyana dönüştü."İçeri almıyor kadın beni," diye sitemle tamamlandı. Yerimden resmen sürünerek kalktım ve kapıya doğru ilerledim. Ayaklarım da titriyordu.
Sesi biraz kısıldı "Hayır bak kızarsın diye kendimi tutuyorum ama bu kadın beni zorla içeri girmeye zorluyor."

Kartımı okutacağım yere doğru ilerledim, bu kapıyı aşamamıştı tam da tahmin ettiğim gibi. Biz birbirimizi görene kadar söylenmeye devam etti.

"Hoş mu bu yaptığın?" diye kızdı. "Mutlaka mutlaka diye bin laf edip açmaz mı insan?"

Bazı anlar vardı, hâlâ hatırlıyordum. Babamı beklerdim. Özellikle o gelsin, öyle ağlardım. Öyle bırakırdım kendimi. Öyle konuşur öyle acımı çekerdim. Tıpkı şu an olduğu gibi. Telefon hâlâ kulağımdayken kapı iki yana açıldı, Fetih'le göz göze geldiğimde yüzündeki gerginliği görebildim ilk. Endişe onu takip etti. Etrafta dolaşan gözleri kısa sürede beni buldu.

Önce yüzümdeki tüm kaslar gevşedi, ardından aynı şey vücuduma da oldu. Telefon elimden kayıp gidecek gibi oldu göz göze geldiğimiz ilk an, dudaklarımdan bir nefes döküldü. Sanki saatlerdir nefessiz duruyordum. Ağlamak, yarasını göstermek için babasını bekleyen küçük bir çocuktan farksız omuzlarım düştü. Fetih'in yüzü benim gibi rahatlamadı çünkü arkamdaki polis memurlarını gördü. Kaşları çatıldı ilk, yüzündeki

kemiklerin gerginlikle belirginleştiğini gördüm. Hızla baba doğru adımlarken vücudumda son bir güç kalmıştı.

Ve ben sanırım artık son gücümü Fetih'e harcıyordum.

Koşmak değildi amacım ama koştum istemsizce. Daha çabuk varmak için ona. Bedenim bedenine çarptığı an ona sarıldım ama hayır bu sarılmak değil tutunmaktı. Ceketini avucumun içine aldım sıktım var gücümle, beline sardım kollarımı konuşmadan önce.

"Fetih." sesim titriyordu, az önceki 'iyiyim' diyen Efsun'dan uzaktım. Yüzüm sinesine girdi benim ona tutunmamı onun beni tutmasına çevirdiği ilk an tüm yükümü ona vermek istedim. Verdim de, derin bir nefes aldım. İyi değildim ama yaşıyordum hissetmem gerekiyordu. Hissettim. Fetih'in kokusunu aldım ve dedim ki tamam, ölmemişim. Yaşıyorum. Tüm yükümü ona verişimi çok daha farklı anladı, bilincimin kapandığını sandı "Efsun," dedi dehşetle. O kadar salmıştım ki kendimi üzerine onun beni kucaklaması şu an en olması gereken şeydi sanki. Yürüyecek halim yoktu.

Elindeki ayranı benim tutmama izin vermiyor, bir yudum aldırıyor geri çekiyordu sonra. Baş parmağı üst dudağıma bulaşan yoğurdu temizliyordu. Kulağındaki telefonu bir an olsun indirmemişti, şifreli konuşuyordu. Hatta sadece evet, tamam, sonra tarzında kelimeler kullanıyordu. Zafer'in de ifadesini aldıktan sonra odadan çıkmış polis memuru biraz oldu sakinleştirmişti beni. Çünkü Fetih'le neredeyse burun buruna gelmişlerdi. Fetih'in delirmekle sağlam kalmak arasında, beni sakinleştirmekle ortalığı ayağa kaldırmak arasında bir çizgide olduğunu farkındaydım. Tam bir şey yapacaktı, tam bir şey söyleyecekti benimle göz göze geliyor susuyordu. Susuyordu, saçlarımı okşuyordu, susuyordu saçlarımdan öpüyordu.

Babasını aramıştı birinin numarasını almıştı, şimdi de ondan oraya bağlanıp birilerini dinliyordu. Ve şifreli konuşuyordu. Ben anlamayayım diye. Sormuyordum da zaten. Başımı karnına yaslayasım vardı. Telefonu tekrar kapattı ben tam başkasını arayacak sandım ama daha fazla devam etmedi görüşmelerine.

"Tansiyonunu ölçelim," dedi sonra etrafa bakındı. "Düştüyse çıkalım artık." bunun böyle olmayacağını ona anlatabilmek zaten mümkün değildi o yüzden ölçüp tartmadım. Bir cümle de kursam on cümle de kursam aynı tepkiyi alacaktım.

"Fetih ben yeni geldim." diyebildim ancak. "Hadi ben gideyim diyerek çıkamam." Elindeki bardağı çarparak köşeye bıraktı ve gördükten sonra polis memuruyla arasında münakaşa çıkmasına neden olan koluma uzandı.

"Bu kolla mı çalıştıracaklar seni?" Beyaz önlüğümün üzerindeki kanı gördüğünde yüzünden kanın nasıl çekildiğini hatırlıyordum. Dakikalarca dikiş bile atılmadığından bahsetmiştim. Her şeye o kadar zor ikna oluyordu ki, isyan etmemek elde değildi.

"Kolum kopmadığı sürece evet." Bu cümlem Fetih'in heyheylerini üzerine getirse de Fetih'in arkasında kalan Zafer'in yüzünde çok ince, canımı yakan bir tebessüm doğurdu. Dalıp gittiği boşlukta başını iki yana salladı. Yerimden doğruldum ama ayaklarım tabana değil çocuklar için konulmuş basamağa bastım. Fetih sinirliyken bana eğilmezdi benim ona denk düşmem gerekiyordu. Yüzünü az da olsa ısınmış avuçlarım arasına aldım ama onun teni soğuktu artık. Buradan bir çıkışı olacaktı biliyordum. Kimle ne konuşmuştu bilinmese de buradan bir çıkışı olacaktı.

"Hiç konuşmayalım bunun üzerinde, yormayalım birbirimizi." Dudaklarımı şakağına bastırdığım an beni belimden yakaladı, burnunu derime sürttü.

"Verelim istifanı çık." bunu istemiyordu bu konuda yalvarıyordu. "Devletin işi lazım değil sana. Diploma senin, kimse alamaz elinden. Hadi Efsun, yazalım dilekçeni." eli kalem tutacaktı. İstesem eli kalem tutacaktı. "En iyi şartları sağlayacak bir yer buluruz. Şehir değiştiririz istersen." Saçlarımda gezindi ellerim bir kez de onun dudakları tenimde dolaştı. Daha verdiğim ifadeyi görmemişti. Görmemiş halini bile toparlayamıyordum.

"Fetih yapma," diye konuştum kısık sesle. Yerimizi sorgulamadan kollarımı boynuna doladım alınlarımız birleşikti. "Yorma beni. Hem ben iyiyim, yemin ederim. Sen gelince iyi oldum. Ama Zafer iyi değil, kafasına beş dikiş yedi. Beni o curcunadan alayım derken. Hadi sen onu eve bırak, ben de işimin başına döneyim."

Dudaklarımız birleşmiyordu ama nefeslerimiz iç içeydi. "Efsun." Diye sızland.

"Fetih lütfen," hemen böldüm onu. Yanağından öptüm, ben öptükçe mayışıyordu. "Hadi üzme beni. Lütfen. Zafer'e eşlik et. Bu halde araba kullanamaz, taksiyle de dönmesin. Sen yardımcı ol. Olur mu, tamam mı?"

Belimdeki parmaklarını bastırdı "O polisten bile önce davrandı değil mi?" Zafer'in ifadesini dinlemişti. Gözlerini kırpmadan onu izlemişti ve ilk defa Zafer'e normal bakıyordu, yer fıstığı gibi değil. Başımı salladım.

"Sesimi de ilk o duydu zaten."

Duymuş olsa da bunları tekrar tekrar söylemek istedim. Bir de benden duysun. Başımı sinesine çekti bir cümle kurdu da kulaklarımda baskısı varken anlayamadım. Durulduk bir süre öylece. Benden kopmayacağını biliyordum ben geri çekilmezsem.

"Hadi Fetih," kopar giderim korkusuyla daha bir sıktı beni. "Hadi akşam gel al beni ama şimdi git. Arayacağım ben seni."

Ben açamasam da o açardı. Biliyordum. Ben mutlaka derdim, o demazdi ama mutlaka açan o olurdu.

"Sen de gel."

Çocuklaşıyordu.Bir çocuğun anne ya da babasının işe giderken çıkardığı zorlukla eş değerdi. Zoraki ayrıldım ondan, kopabildiğim kadar koptum. "Emir'i göndereceğim." dedi.

Derince soluklandım, son kez uzun uzun yüzüne baktım. "Hayır desem de faydasız, için rahat edecekse gönder." basamaktan yavaşça indim arkamdan konuştu. Duymamış gibi yaptım zaten, Zafer çıkış için hazır olana kadar da bana bakıp bakıp durdu. Aralık vermeden.

"İçim sen benimle gelirsen rahat edecek."

🕊🕊🕊

Yarım saat öncesine kadar savaş meydanı gibi olan odadan şimdi dördüncü hasta çıkarken başından beri araladığım boşluğu yakaladığım ilk an elim telefonuma gitti. Fetih'in hazırda bekleyen numarasına tuşlarken tam da tahmin ettiğim gibi ilk çalışta açıldı. Üzerinde artık bir anahtar olmayan ve açık olan kapıya bakıyordum öylece.

"Efsun," dedi direkt. Boşta olan elimle alnımı ovalarken "Ne yaptınız Fetih?" diye sordum. Zafer'i evine bırakmış olmalıydı. Ondan sonrasında nerede olabilirdi emin değildim. Benim yanımda şifreli konuştuğu telefonların sonu nereye varmıştı bilmiyordum ve şimdi sormak istemiyordum. O cevap verene kadar kafamda birden fazla seçenek oluştu ama hiçbiri tutmadı.

"Çorbacıdayız." dedi aniden.

Herhalde hiçbir cevap dikkatimi bu kadar dağıtamazdı. Ya da toplayamazdı. Dilim tutuldu bir an, ne soracağımı ne tepki vereceğimi şaşırdım.

"Yemek yememiş, yüzüne kan gelsin diye kelle paça içirmeye getirdim."

Ve herhalde hiçbir açıklama aniden beni duygulandıramazdı. Başımdaki elim duraksadı, omuzlarım düştü. Kaşlarımın Küçük Emrah gibi

büküldüğünü hissettim. İçime bir kova kaynar su dökülmemişti de üşüyen yerin yanına bir kova sıcak su konulmuştu. Sıcacık oldum. Benim gitmeden sessiz sessiz Zafer için söylediklerimi bölmüş ve tamam demişti, tamam ben de. Merak etme, aklın kalmasın.

"Fetiiih," demekten alıkoyamadım kendimi. Çok tatlı bir ağırlık çöktü üzerime. Ben Fetih'i küçültüp cebime koymak istiyordum. Bana en çok beyaz önlüğü yakıştırırdı, tam da beyaz önlüğümün içine bir cep yapmak istiyordum. Böyle süslü, el emeği, her bir ayrıntısı işlenmiş özel bir cep. Cebimde taşırsam ve o her 'Fetiiih' diye sızlanacağım bir şey yaparsa çıkarıp sevecektim, öpecektim, koklayacaktım geri koyacaktım.

"Kalkıp geleyim diye mi yapıyorsun?" dedi sabırsız bir sesle.

"Ya Fetiiih." dedim ben yine de. Zorlasam kalkıp geleceğini bile bile.

"Efsuun," içi giderek değil, kızarak söylüyordu. Tamam belki biraz içi de gidiyor olabilirdi. İçini sevseydim onun. "Bak yapma."

"Fetih, Fetih, Fetiiiih! Çorbacıya mı götürdün sen Fetiih?"

Turnusol geldi aklıma. Kelle paça ve çorbacı turnusolu. Zafer. Yer fıstığı Zafer. Burnumun ucu biraz daha sızladı başımı masaya bırakacaktım şimdi. Bugün yüzümün gülececeğini hiç düşünmezdim. Fetih'e kadar. Böyleydi işte. Ansızın bir şey yapardı ben yine gülerdim.

"Yapma dedim sana."

Bal gibi de hoşuna gidiyordu ama işte yanında değildim diye balı zehir oluyordu. Zehir oluyor boğazına takılıyordu. Öpebilse bal olurdu. Öpemiyordu zehir kalıyordu. "Tamam söz akşam da yapacağım. Fetiiih diyeceğim böyle uzatarak. Olur mu? Fetiih, Fetiiih diyeceğim."

Elmacık kemiklerim belirginleşti, karşıdan sağlam bir fesupanallah duyunca alt dudağımı dişledim. Yüzünü hayal etmek o kadar kolaydı ki o an benim için. Kaşları çatılmıştı mesela. Ama gözlerinin içi parlıyordu. Derin bir nefesle göğsünü şişirip sonra yavaşça veriyordu nefesini. Dudakları gülümsemek istese de inatla engel oluyor ve bu dudaklarının incelmesine neden oluyordu. Güzeldi bunlar. Fetih'i hayal etmek güzeldi.
Her şey güzeldi de, ta ki Fetih Zafer'e bulaşana kadar.

"Ne var birader ne bakıyorsun?" diye tersledi. "Karımla konuşuyorum ne var?" Zafer'in bakışları az çok canlanıyordu gözümde. Yarın alay da edecekti benimle.
"İç çorbanı, ne bakıyorsun kelle paça var işkembe var?"

Gülüp bunu dinlemekle Zafer'i kurtarmak arasında gidip geldim ve doğru olanı seçtim hızlıca, ortalık karışmadan. "Fetih tamam bulaşma adama,"

dedim ve ekledim. Çok önemli bir noktayı. "Yaralı o." Neden ve niçin yaralandığını düşünüp yaptığı şeyi bırakacaktı. Biliyordum. Emindim.

"Ben kapatayım, size afiyet olsun." Hazır düzgün bir ortam oluşmuşken bozmak istemedim. Hazır Fetih o turnusola Zafer'i de almışken müdahale etmek istemedim.

"Dur kapatma," dedi hemen. "Emir sana yemek getirecek son lokmasına kadar ye." bunun yaşanmayacağı belliydi. Biliyordu ama yine de söyledi. Bu uyarının aklıma geleceğini ve benim birkaç lokma daha zorlayacağımı biliyordu en azından. Onun hatrına. "Bir şey olursa da kapının önünde. Tamam mı?"

Başımı salladım "Tamam." dedim uslu uslu. İçi rahat olsun istiyordum sadece. Aklı kalmasın. Mümkün değildi ya, en azından aklının tamamı kalmasın.

"Efsun," dedi son kez. En azından önümüzdeki yarım saat için son kez. "Korkma tamam mı?" Gözümün ara ara kapıya kaydığını biliyordu sanki. Sesimi çıkarmadım. "Arayacağım ben seni karşımdaki vitaminsiz çorbasını içtikten sonra." Hadi Allah'a emanet ol."

🕊🕊🕊

Sanırım Emir'le geçen en sessiz yolumuzun sonuna gelmiştik. En sessiz. Sadece başta birkaç cümle kurmuş onun dışında yarım saattir suspustuk. Benim gözüm kulağım bir türlü çalmayan telefonumda onun gözü yoldaydı. Genele yayılmış bir negatif enerji vardı. Ben Fetih gelir beni alır sansam da yoktu, gelmemişti. Üstelik son konuşmamızın üstünden bir saat geçmişti. 'Efsun sonra arayacağım seni.' demişti kısaca. Böyle bir günde bu cümleyi kurmasının ötesinde başka bir şey vardı. Sesi. Ben mi kafamda kuruyordum bilmiyorum ama sesine sinmiş uzaklık, elimi ayağımı durdurmuştu. Soramamıştım bile.

"Fetih'in nerede olduğunu biliyor musun?"

Ama Emir'e son bir hamle olarak sordum. Freni yavaşça çekti, bir an bana baktı. Elim emniyet kemerine bile gitmedi. Araba durunca değil cevap alınca iniş vaktim gelecekti. Kaçamak bakışları birkaç kez gitti geldi, söylemek istemiyor ama mecbur hissediyordu kendini.

"Karakolda hâlâ."

Ne zamanda beridir? Tahminimce Zafer'i evine bıraktığından beri. Saatler devrilmişti. Az daha geçse yarım gün devrilecekti. Ben biliyordum karakolda olduğunu zaten ama ilk kez birine sormuştum, ilk kez cevap almıştım. Fetih söylememişti ve sanki ben anlamayacakmışım gibi de sakin

sakin konuşmuştu benimle. Ne yaptığımı sormuştu, yemeğimi yiyip yemediğimi, ne zaman çıkacağımı, üşüyüp üşümediğimi... Son konuşması hariç. O sesi hariç her şey yolundaydı.

"Peki bir şey mi oldu?" bunların muhattabı Emir değildi. Fetih'ti. Çabucak telefonu kapatmasa ona soracaktım. Emir yine bana bakar gibi oldu. Ağzı açıldı kapandı. Adam akıllı bir şey çıkmadı ağzından sadece başını salladı. İçim daha da huzursuzlandı. Belli etmek istemedim ama Emir fark edebildi hemen.

"Bir şey yok yengem hadi sen geç eve gelir zaten abim de." geçiştirişi, beni hemen gönderme çabası. Her şey beni daha da huzursuzlaştırdı. Birkaç kez konuşmak istedim de saçma sapan bir şekilde lafımı böldü, bir şekilde konuyu eve gitmeme getirdi. Daha ne kadar zorlanır bilemedim, indim arabadan.

Geçtim eve, Zeliha'yla durasım bile gelmedi. O da sanki bunu hissetmiş gibi saatler sürecek iki denemeye başladı ben yanına uğradıktan sonra. Sofraya oturmadım, bana düşmanlığı daha çok artan kocasına anladığım kadarıyla hayatı zindan eden Zühre'yle denk gelmedim. Biraz uyumak istedim. Uyuyup kalkana kadar Fetih gelir sandım. Hatta gelir böyle öpüp sarılır, parmakları tenimde dolaşır öyle uyanırım sandım ama olmadı, bir saat ancak uyuyabildim yarı açık bilinçle ama gelen giden olmadı. Aramadı da kimse. Kalkıp duş aldım, saçlarımı baştan savma kuruttum ama dipleri hep ıslaktı. Şöminenin başına geçtim yanan ateşi izledim durmaksızın. Pansumanlı kolumu saklayacak uzun kollu bir kazak altımda beyaz saten geceliğe ait bir şort vardı. Saat dokuza geldi bir zaman sonra. Dizlerime yaslıydı başım. Ara ara gözlerim gidiyordu ama minicik bir hareketliliği Fetih sanıyordum. Uykum açılıyor kapı açılmıyordu.

Muhakkak mühim bir işi var. Çok mühim. Demek ki benden mühim. Olabilir. Gelince anlatır elbet. Yoksa gelirdi. Hiç olmadı ararda.

Kaç kez içimden tekrar ettim bunları bilmiyorum. Aynı cümleler bazen devrikleşti, bazen yer değiştirdi. İçimde müthiş bir güven beni kızgın ve kırgın bir hâlde yatağa gidip uyumaya itmiyordu. Fevri davranamıyordum artık. Fetih yok muydu? Demek ki gelemiyordu daha. Aramıyor muydu? Demek ki vardı bir sebep. Demek ki, demek ki, demek ki... Lûgatıma yeniden giren güvenin devam cümlesi. İçimde üretilen nedenlerin sesi. Öfkemi de bastırıyordu, içimde Fetih'e kaşlarını çatmış tarafı da. Sus diyordu! Cellallenme hemen!

Bilmem ne kadar zaman geçti diyemem, yirmi sekiz dakika daha geçti. Hatta yelkovanın on ikiye varmasına on saniye kaldı. Yirmi dokuz dakikaya varacaktı gelmeyişi. Saat tik tak sesi çıkarmasa da ben o sesi duymuş kadar olmuştum. Kapı ben kollarımı önümde bağlamışken ve telefonumu dikizlerken açıldı. Bedenim engel olmasam doğrulacaktı, heyecanla kalkacaktı yerinden. Ama durdurdum kendimi sadece kapıdan giren adama baktım. Yorgun bir Fetih elbet bekliyordum da, ona baktığımda yorgundan önce dağılmış bir Fetih beklemiyordum. Toplanırdı tamam ama dağılmıştı da. Gözlerimiz buluştu ilk, acımasız bir mesafe vardı bakışlarında. Acımasız ve yersiz. Kesinlikle yersiz. Anlamıyordum. Anlamak da istemiyordum. Neyse mesele içinde çözsün sonra biz kaldığımız yerden devam edelim istiyordum.

Biz; o kadar yerimizde saymıştık ki çok zaman boyunca, ilerlemeye başladığımız yerde geri adıma tahammülüm kalmamıştı. İleriydi tek hedefim. İleri, koşarak, durmadan ileri. Biz bile durduralım istemiyordum artık bizi.

Öyle ki bu gece uyumamızı geciktirecek hiçbir şeye girişmek istemedim. Tartışma ya da gerginlik. Bu gece Fetih'ten sadece çorbacıda yaşanmış bir şeyi dinleyebilirdim en fazla. "Hoş geldin." dedim sadece. Geç geldin.

Bir an durdu ve bana baktı, eli kapının kulbundaydı. "Uyumadın mı sen?" dedi. Demese daha iyiydi tabi. Sesi beni biraz sinirlendirdi beni. Hemen gidip kendini banyoya kapatmalı ve şu olan şeye son vermeliydi. İçim ezliyordu engel olamıyordum. Oda dar geliyordu engelleyemiyordum.

"Hayır seni bekledim." dedim dürüstçe. "Arayacağım dedin aramadın. İşin vardı galiba. Bekleyeyim dedim ben de."

Sesimde ne bir sitem ne de bir ima vardı. Bak ben her şeyi kılıfına uydurdum, evet işim vardı de ve bu yaptığına son ver, dercesine. Üzerindeki kabandan kurtuldu. Birkaç ıvır zıvırdan sonra. Bana cevap vermedi ama yaklaştı bana doğru. Ben öpecek sandım, hatta ileri gittim kucaklayacak yatağa götürecek. Ama o sadece bir kez saçlarımı okşadı sonra bir an çenesini bastırdı başının üstüne ve orada durdu. Öpmedi bile. Sonra geçti karşımdaki koltuğa oturdu. Bazı ufak ve basit şeyler bazı yaşanmışlıklardan sonra çok büyük gelirdi insana çok dokunurdu. Zoruna giderdi. O kadar zoruma gitti ki dudaklarım aralandı ilk bir an tutuldum.

Derin derin nefes alıyordum artık. Tane tane. Terapi yapar gibi. Gidip uyumak, ona dik dik bakmak ya da sormak arasında gidip geliyordum. Üç farklı birbirinden farklı yol. Ama o beni yormadı ben saçlarını karıştıran

elini izlerken konuştu. Sesi çok toktu. Hiç benimle konuşur gibi de değildi üstelik.

"Bir şey soracağım," dedi. Odanın tüm enerjisini sömürdü. Küçük bir oğlan çocuğu gibi saçlarını karıştırıyordu. Derin bir nefes aldı, göğsünü şişirdi. Nefesini verirken sordu. "Numaranı yazıp verirken ne düşündün?" Sorusu bir kuş oldu, beynimin içini gagasıyla eşeledi.

İfademi okumuştu.

Ona anlatmadığım ayrıntılarla.

Taşlar yerine oturdu. O dağılmışlık, o mesafeler, o bana geri dönmeyişler, geç gelişler. Sessizce birbirimize baktık. Cevap vermeme lüksüm yoktu. O şekilde bakıyordu bana artık. Sözleri zorlamıyordu ama bakışları zorunlu tutuyordu. Yutkundum ve dürüst olmaya devam ettim.

"Kadının canını."

Laf kalabalığı yapmak istemiyordum. Fetih gergin miydi, sinirli miydi bilmiyordum. Nabzı yükseltmek istemiyordum. Nettim. Ne sorsa söyleyecektim.

Dudaklarından silik bir gülümseme geçti. Çok hızlı bir andı.

"Anladım." dedi önce. Sonra yine sustuk. Sustukça geriliyordum ben. Bana dikilmiş gözlerden kaçmak istiyordum, bana dünya üzerindeki en büyük şey gibi bakıyordu. Şey. Suçlu desem değil. Yalancı desem değil. Apral desem değil.

"O kadın," dedi tane tane. "bugün böyle bir şiddetin olmadığını ve bunu o gece sana da söylediğini anlattı."

Yüzümden geçmedi belki ama içimden bir şey aktı. Bir şey. Hayal kırıklığı desem değil. Kızgınlık desem değil. Soru sormamış olsa da cevap bekliyordu.Düşünmeden ilk aklıma gelen şeyleri söylemeye devam ettim.

"Korkuyor tahminimce. Belki de tehdit altında."

Kendimi hazırladım bu cümleden sonra yükselecek bir sese. İrkilmemek için epey bir sıktım kendimi. Vücudum titresin istemedim ama Fetih bağırmadı. Gözlerini yumdu önce, derin bir nefes aldı. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha. Ondan fazla fazla kez. Gözleri kapalı bir şekilde sadece nefeslendi sonra gözlerini araladı. Yüzünü sıvazladı, tavana bakıp orada biraz durdu. Tek bir noktaya baktı bir süre. Ses tonu aynı kaldı devamında.

"Anladım." dedi tekrardan. Sonra tekrardan başını salladı ve yine belirtti bunu. "Anladım." Neyi anlıyor bilmiyordum. Kafasının içinde neler dönüyor bilmiyordum. Geriye yaslandı ensesini kaşıdı bir an ve sehpaya baktı uzunca bir süre. Ben sıkılmadım o süre zarfında, bilmece gibi yüzüne

bakarak çözmeye çalışltığım bir sorun vardı. Ve içimde bir yer şu an kalkıp gitmeye itiyordu beni. Belki yatağa belki oda dışına. Konuşmuyordu. Yıkıca değil, yapıcı ol Efsun. Bir kere. Yıkma yap. Ya da sadece sussan da otur.

Canı istedikçe konuşan Fetih vardı karşımda ve canı istedi. Konuştu. Canımın istediği bu değildi halbuki. Ben bugün atlattığım olaydan dolayı mı hissediyordum bu ilgi açlığını yoksa alışmış mıydım? Alıştıysam durum pek fenaydı!

"Biliyor musun?" Diye sordu. "Bana her şeyin başındayken üç kişi demişti ki böyle bir kadının seninle işi olmaz." cümledeki bu kadın olmak içime kıymık gbi baktı. Kıymık Fetih'in içindeydi, bana ucu ancak vardı. "İki tanesi bir iki kereyle yetindi ama diğeri uzun zaman boyunca söyledi. Kardeşin olmasa seninle aynı sokaktan bile geçmez diyorlardı bana. Vaziyet o ya sen de öyle davranırdın çoğu kez."

İçimden bir ses birini tahmin edebiliyordu. Yavuz'du. Bana da kurmuştu buna benzer şeyler ama ben diğer ikisini saptamak için çabalamadan son cümlesi dağ oldu devrilecek gibi durdu tepemde.

"Fetih," diye müdahale ettim. Hangisine bilmiyorum. Zaten gerek kalmadı da, Fetih dinlemedi beni.

"Hayır hayır yanlış anlama, demek ki öyle davranacak bir şey yaptım o an." bu alçakgönüllülük değildi bu alçaltmaktı. Beni değil kendini. "Yoksa sokakta gördüğü muhtemelen bir daha da denk gelmeyeceği bir cana bile kırk yıllık gibi davranan bir insan bana öyle davranmazdı. Kızmadım sana hiç ben. Özümden uzak bir adamdım o an, sen de adamına göre muamele yapıyordun. Ama kendimi de anlatmaya çalışmadım. Kendimi anlatacak kadar kendimde olsaydım zaten gerek kalmazdı o açıklamaya da. Sen de muhtemelen hiç sorgulamadım ama vazifen de değildi. Sana yine kızmıyorum."

Bana kızmamıştı ama kırılmıştı. Kırıldığı yerden iyileşmişti de ama bugün bir şey eşeliyordu aynı bölgeyi. Nereye varacaktı bilmiyordum. Hayır asla yapmadım diyemiyordum. Çünkü bazı anlar vardı, Fetih öyle bir şeye bürünürdü ki davranırdım. Tam da söylediği gibi. Tamam belki iki sat sonrası aynı olmazdı ama o an davranırdım.

"Sonra sen bazen bana bir şeyler anlatırdın kendinle alakalı, ufacık bir şey muhtemelen sana. Küçük bir anı. Boşluğa düştüğün bir an olurdu çoğu kez." Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Efsun ben senin ağzının içine bakardım sen bana bir şey anlat diye. Sen bana kendinle alakalı bir şey anlat

diye gözünün içine bakardım. Sen bana kendinle ilgili bir şey anlatınca o üç kişiyi de yalancı çıkarırdın. Bazen harbiden öyle mi gafletine düşerdim, sen bana bir şey anlatınca vazgeçerdim ama sen de o kadar az anlatırdın ki Efsun, ben kendimi çok kez inandırdım söylenene."

Anlattı anlattı anlattı. Suspus onu dinledim. Aklıma bazı anlar geldi. Fetih'e yüzlerce anımdan en ufağını anlatıyordum bazen. Duygusal boşluğa düştüğüm bir an oluyordu çoğu kez. Her zaman. Çoğu kez değil, her zaman.

"Sonra bir şeyler oldu Efsun." parmağının ucunu gösterdi. "Şu kadar beklentim yoktu bak. Sana yemin ederim şu kadar beklentim yoktu benim. Olsa kafayı yerdim ama yoktu. Anlatmaya başladın Efsun bana sen. Bir şeyleri anlatmaya başladın. Bu böyle dedin, şu şöyle dedin. Anlatmaya başladın Efsun. Ben sormadan etmeden sen istedin anlatmayı. On sene öncesinden de bahsettin, bir gün öncesinden de. Aklında tutuyordun bazen bazı şeyleri. Bak sana ne anlatacağım diyordun bazen. Ağzından bir şeyler duymak için boşluk beklememeye başladın. Sonra bana tahammül etmenin yanında benimle vakit geçirmeye başladın. Tahammül ettiği insanla mecbur olduğun anlarda denk gelir insan sadece. Benimki hiç tahammül olmadı ama seninki bir yerden sonra tahammülden çıktı."

Gözlerinin içi parlıyordu zaman zaman. Bu bir ışıltı değildi ama. Farkındaydım. Konuşmama tahammülü olmadığını sanardım halbuki bazen ben.

"Bir telaş sardı beni Efsun o zaman. Telaş. Ne yapacağımı bilemedim." Başı ağrıyordu, şakaklarını ovaladı. Halbuki öyle geçmezdi. "Neyin telaşıydı bu? Kendimi yanına yakıştırmanın telaşı. Ne yapacağımı bilemedim bir an. Sana fark etmeden giyeceğim gömleği, takacağım kravatı bile sana seçtirdim çoğu kez. Seni bir yere bırakacaksam, yanına geleceksem sigara içmemeye başladım. Daha tonla şey. Çünkü sen konuşmaya anlatmaya başladın. Bu inan nasıl büyük bir şey anlatamam sana."

Bazen derdi ki Efsun dolaptan gömleğimi çıkarır mısın. Açardım dolabı zaman zaman hangisi diye sorardım zaman zaman kendi istediğimi çıkarırdım. Bazen bu ricası kravatına da olurdu. Onu zaten hiç sormazdım direkt kendi kıyafetime uyanı seçerdim. Kasti miydi bunlar?

"Senin aynı sokaktan bile geçmeyeceğin o adam olmadığımın telaşı. Sen anlatmaya başlamıştın, konuşmaya paylaşmaya başlamıştın. Yanına yakışırsam bu böyle devam eder diyordum. Etti de Efsun. Ben öyle sandım en kötü. Efsun ne olursa gelip anlatır diye kodladım kendimi." Sağ

şakağının üzerindeydi parmak uçları. Sesli bir nefes verdi beni süzdü. "Yanlışmış."

Benim anlatmayı bile düşünmediğim ve bunda hiçbir sıkıntı görmediğim ayrıntıyı dev bir şeye dönüştürüp içerlemişti. O kadar içerlemişti ki hatta bana kızmıyordu bile.

"Bazı şeyler hiç değişmemiş. Hâlâ aynı. Başına ne geleceği belli değil, adını yazarak numaranı sıkıştırıyorsun birinin cebine, her şeyi düşünüyorsun da bir kendini düşünmüyorsun. Dahası bana ortaya çıkacağını bile bile bu sabah bile yalan söylemekten bir an bile geri durmuyorsun. Öğrenememem mi sandın?" öğrenirdi ama bu ihtimali düşünmek istememiştim. Bu ayrıntıydı, o adam bir doktora bıçak çektiği, başka bir doktorun kafasını yardığı için tutukluydu. Gerisi ayrıntıydı ve ben sadece polise anlatmıştım.

"Niye Efsun? Böyle bir şey yaptıktan sonra bana gelip anlatmamak neyin nesi? Niye? Hâlâ mı yakışmıyorum yanına? Hâlâ mı anlatacak seviyede değilim? Ne eksik, ne fazla? Söyle bana. Ya bana söyle Efsun," elinin tersini ardı ardına sert olmasa da ses çıkaracak şekilde ortadaki sehpaya vurdu. "Bu sefer dürüst ol ve söyle, kendinle beraber biz de mi aklına gelmiyoruz? Harbi merak ediyorum bak ben bunu. Benim şu dakika canım tehlikeye girse aklıma sen gelirsin. Canımı tehlikeye atsam aklıma yine sen gelirsin. Geldin de. Yemin ederim geldin Efsun. En başından beri geldin hem de. Bir kez olsun ben geçmiyor muyum aklının kıyısından? Dürüst ol Efsun, gelmiyorsun de. Ben hep başıma buyruktum hâlâ öyleyim ha sen varsın ha yoksun Fetih de."

Bunları dedi. Aklıma kalbim için doktorun yanında hissettiklerim geldi. O an aklıma gelen iki kişi. Kendi canım hakkında bir fikrim de zikrim de olmazken onu düşünmüştüm halbuki ben. Zeliha'yı bile ilerletmiştim onda tıkalı kalmıştım. Bu sabah geçen o film şeridinde bile o vardı. Böyle mi düşünüyordu? Sahiden bu muydu?

"Olayı çok yanlış yerlere çekiyorsun." dedim sadece. Ben yapamıyordum Fetih bak o an sadece sen geldin aklıma diyemiyordum. Bir dal var artık hayat dediğin ağaçta, o dalda seninle oturuyorum diyemiyordum. Belki yapamıyordum bunları ama yine de onun anlayacağı şeyler bunlar olmamalıydı. Hissetmiyor muydu? Söylemiyordum ama hissedebilirdi.

"Doğru yere çek o zaman!" diye yükseldi ilk kez. "De bu yüzden bunu yaptım! De bu yüzden anlatmadım! De canımı tehlikeye atarken bunu düşündüm! Konuş Efsun! Konuş kafayı yiyeceğim konuş. Kafayı

yiyeceğim konuş. Adam sana bıçak çekmiş Efsun." Aniden tansiyon yükseldi sesi gibi. "Ellerine zarar vermeye çalışmış Efsun! Bıçak dayamış boynuna! O kapı açılana kadar elli yerden saplarım demiş o bıçağı. Sana demiş Efsun!"

Sana dokunur gibi, deyişi geldi sanki ikimizin de aklına. Kabak çiçeği ayıklıyorduk o an. Kabullenemiyordu şimdi. Aniden ayaklandı, dizinin tekini kırıp sehpaya yasladı ve pansumanlı kolumu bileğimden tuttu. "Uzun kollu giyince unutuluyor mu?"

Bileğimi kurtarmaya çalıştım elinden. Ama sıkıca tutmuştu. "Kimse gelmese, Zafer yetişemese ne olacaktı? Kafayı yiyeceğim! Numaranı verirken karısına bunu yapan bana neler yapmaz demedin mi? Demedin mi Fetih bilsin bu yaptığımı?"

Bağırtı diyemiyordum bir taraftan isyan bir taraftan sitemdi. "Ya beni geçtim Zeliha var Efsun, o bile mi aklına gelmiyor? Kendimden geçtim. Beni unutuyorsun tamam. Tamam eyvallah, tamam. Vazgeçebiliyorsun benden hemen tamam. Ama Zeliha? Kendi canın? Bunlar da mı değiştirmiyor bir bok?"

Sehpanın üzerinden atlasa üzerime düşecekti. Ardı ardına soruyordu ama cevabım yoktu. Bu kadar şey arasında tek bir şey hakkında açabiliyordum ağzımı. "Seni unuttuğumu mu düşünüyorsun?" Kendini nasıl bu kadar çabuk çıkarıyordu denklemden? Çok saçmaydı. Fetih'e kendini değersiz hissettiriyor olamazdım. Yapmıyordum bunu. Tamam söylememiştim ama bunun Fetih'le alakası yoktu. Bunun neyle alakası vardı bilinmez ama Fetih'le yoktu

"Ya ne düşüneyim?" dedi. "Ne bekliyorsun Efsun? Sabahtan beri aynı cümleleri okuyorum ben. Ellerine dikmiş gözlerini! Senin aleyhine ifade veren kadına numaranı yazdığın eline! O numarayı yazarken kestirmedin mi ileride olabilecekleri? Fetih ben böyle bir şey yaptım desen kızacak mıydım sana? Bu kadar mı önemsiz gözünde canın? Bu kadar mı önemsiz geride kalacaklar?" Yerimden doğruldum, altta kaldıkça ezildiğimi hissettim. Düşünememiştim. Tek yanıt buydu. O an telaşla numarayı yazıp koymuştum sonrasında bir ihtimal beklediğim tek şey telefonumun çalmasıydı.

Benim doğrulup kolumu çekmemle sehpadan çekti dizini bedenlerimiz uzaklaştı. "Bir anlık düşüncesizliğimi en saçma nereye çekersen oraya çektin. Aferin sana." yanından çıkmak istediğimde bedeniyle kesti.

"Bir anlık düşüncesizliğin canına sebep oluyordu! Sen farkında mısın?!" Böyle değildi. Bu gece için istediğim böyle değildi. Bütün gün bitsin de evime gideyim diye dakika saymıştım. Bu değildi. Dakika saydıran ev bu değildi.

"Farkında değil miyim sanıyorsun Fetih?" Yaşayan bendim, soran oydu. Alay ediyordu sanki. Bir an yolu sonu sanmıştım. Adam elimi açmaya çalışana kadar bir an öleceğime garanti gözüyle bakmıştım. Kafada bitirmek neyse onu yasamıştım. O an sabah Fetih'in taktiği atkıyı düşünüyordum. O an bunu düşünüyordum! Bana mıydı bu soruları?

"Ben yaşadım! Adam bu elimi tuttu, sıkıca kapatmıştım açmaya çalıştı! Açamayınca uzatmak istemedi direkt saplamayı düşündü! Neyi farkında değilim Fetih?! Ben de tüm gün bekliyorum eve gideyim de Fetih gelsin. Akşama kadar giden gelen bunu sordu bir dakika unutturmadı, gideyim de Fetih unuttursun bana. Aptalım ya ben. Senin benimle tek konuşacağın şey bu konu. Ben akşama kadar kendimi seninle avutayım sen gelip bana bambaşka şeyler söyle. Aynen ne alakası var aklımın kıyısından bile geçmiyorsun sen." O boşvermişlik, açıklamaya tenezzül etmeyen tavrımla çıkmak istedim odadan. Ne kadar uzaklaşacaktım bilinmez ama mutfağa inerdim en kötü. Ağrı kesici içmem lazımdı. Ama izin vermiyordu. Kolumdan tuttu çekiştirdim.

"Bırak Fetih." Tutuşlarımız hırçınlaştı birbirimizi.

"Saçmalama!" Diye karşılık verdi. Ben onu itmeye çalışırken o beni çekiyordu.

"Bırak dedim!"

"Dur dedim!"

İttim, ittikçe çekildim. Çekildikçe hareketlerim kabalaştı. Zapt edemediği yerde beni, belimden yakalandım önce sonra gecenin başında yapması gerekeni yaptı dudaklarıma örttü dudaklarını. Ayaklarım yerden kesilmiş bedenim bedeniyle yapışıkken inadına ona tutunmadım o da daha fazla ayakta kalmadı kucağına beni oturtarak kalktığı yere geri oturdu. Nefes nefese oluşum sinirimdendi. Benim ona temasım yoktu. Tek temas dudaklarımızdaydı. Zamanlaması bok gibiydi. Tüm günü bunu beklemiştim ben. Vücudumun Fetih'e ihtiyacı vardı, sabahtan beri titriyordu. Dürüstçe söyleyecektim gerekirse bu akşam diye tembihlemiştim kendimi. İhtiyacım vardı. Her şeyine.

"Bırakır mıyım sanıyorsun?" dudaklarımın üzerinde konuşuyorken tek eli belimden saçlarım kaydı. İki tarafı da arkaya attı. Saçımın o adamın elinde

kaldığını sanırım anlatmamıştım. Ama yine de özenli özenli anlatıyordu.

"Bırak." dedim yine de. -ma ekini dilim eklemedi. Sinir olmuştum. Öpsün istemiyordum, önce kavga edelim istiyordum.

"Akşama kadar beni beklememiş gibi konuşuyorsun." elim yumruk oldu omzuna çarptı. Aklının ucuna gelmiyorum demeyi biliyordu, bu cümleye mi takılmıştı. Benimle kavga etmese daha güzel söyleyecektim ben.

"Sinirlendiriyorsun beni." bacaklarımı bacaklarının arasına aldı sıkıca kelepçeledi ayak bileklerimden.

"Korkutmaktan iyidir." diye karşılık verdi utanmadan. Çenemle dudağım arasında kalan bölgeye bastırdı dıcak dudaklarını. Sonra dudaklarıma sonra sus çizgime. Yol buydu sanki. Güzargah buydu.

"Öfkelendiriyorsun da." konuştukça bana temas ediyor, temas ettikçe öfkem dağılıyordu. Söylüyordum ama onun kucağındaydım. Tenime an geliyordu o öptükçe.

"Öldürüyordun bizi." koyduğu çoğullukla kaşlarım büküldü. Yanlıştı işte bu. Ölüm tek kişilikti. Bunu ben de yapıyordum, ikidir ölürsem Fetih ne yapar diye düşünüyor ölümü benden bize çekiyordum. O da ölür demiyordum elbet. Yaşardı yaşanırdı, ben bunu biliyordum. Ölüm iki kişilik değildi ama o bilmiyordu. Bizi demişti. Ama tuhaftır ben ölürsem o bir şekilde nefes alıyordu, mezarımın başında durup kalıyordu ama olması gerektiği gibi yaşıyordu. Ama ne zamanki ben o iki kereye düşünüyor öleceğimi sanıyordum. Halbuki ben iyi bilirdim ölenle ölünmüyordu. Daha neydi bu hissettiklerim?

"Tüm günün hevesini boğazıma dizdin."

Ellerinden biri birbirine yapışık olan bacaklarımı araladı, dudaklarım istemsizce aralandı. Eli artık iki bacağıma da temas ediyordu avucunun payına düşen bacağımı kavradı. Ne çok kalın ne de çok inceydi üst bacağım avucunu dolduruyordu.

"Aklımı kaçırıyordum tüm gün." diye karşılık vermeyi sürdürdü. Bacaklarım istemsizce eline daha rahat bir alan bırakmak için biraz açıldı.

Dudaklarımız arasındaki mesafe sıfıra indi sadece o öptü. Isırmadan etmeden, yumuşak yumuşak öptü. İzin verdim. İnsanlar bazen yaşayanın sıcaklığını hissetmek isterdi anlıyordum ben onu. Eli kışkırtıcı bir şekilde iki bacağımın arasında gitti geldi, tenimi sıkarak okşadı. Öpmeyi bıraktığı yerde eli de ayrıldı bacaklarımdan yüzümü avuçladı.

"Efsun," dedi içli içli. Kısılmış gözlerim görebildiğim kadar gözlerindeydi.

"Efsun güzeli." omuzlarım yenilgiyle düştü. Bir buse aldı dudaklarımdan
"Efsunların en güzeli,
güzel Efsun."

Dudakları yavaş yavaş boynuma doğru kaydı eli tekrar çıplak bacaklarıma. Tüylerimin diken diken olduğunu biliyordum. Boynumda iyice ona yer açtım.

"Sana bir anımı anlatayım ister misin?" diye sordum. Belki o an şimdi mi diye düşündü ama dışından sadece mırıldandı. Bunu günün birinde Fetih'e anlatacağımı asla düşünmezdim. Ama madem benden bir şeyler dinlemeyi seviyordu, madem onu canımla beraber boşverdiğimi sanıyordu bilmeliydi. Dilini ve dişlerini her boynumda hissettiğimde belim bir yay gibi esniyor dişlerim dudaklarımla buluşuyordu. Dokunan sadece oydu, hisseden ben. Sıra bana da geçecekti ama önce anlatmalıydım.

"Bir dönem kalbim çok ağrıyordu. Hastayım diyeceğim kadar çok." Bir an durdu yani kısmen. "Doktora gittim. Bazı tahliller yaptılar. Ben de doktor da ciddi bir şey bekliyorduk." Bu sefer durdu tamamen hatta boynumdan çıktı. Bütün dikkatini çekti bu konuşmam.

"Ne zaman yaşandı bu?" Bacağımdaki eli de durdu, dudakları da. Bana baktı ne olduğunu şaşırmış bir hâlde. Gözlerine sinen korkuyla bakışıyordum.

"Yakın bir tarihte."

Çok yakın bir tarihte...

Burnuna baktım, dudaklarına.

"Tahlil sonuçları geldi. Hocam baktı. Ben baktım defalarca ve ne olduğunu gördük. Ölüyorum sandım o an. Ağrım o kadar fazlaydı. Aklıma bir ton hastalık geliyordu. Ama sandığının aksine sen de geldin. Zaten bir sen bir sen bir de Zeliha. İnanmayacaksın belki ama sen geldin Fetih. Hocam konuşmayana kadar ikinizi düşündüm durdum. Hani insan öleceğini de düşünmez mi ama sizden sıra gelmedi." Bedeni gerildi, sertleşti hatta kasları. Bir an soluğu yavaşladı. Renk attı yüzü.

"Bana bir ilaç yazdı sonra."

Bozguna uğramış suratı renk attı. "N-ne demek bu?" Afalladı durdu. Bunları diyebildi ancak. Sanki bugün yeterince korkmamış gibi yine korkutuyordum. Daha fazla dayanamadım gözlerine baktım.

"Doktorum dedi ki günde üç doz sana Fetih yazıyorum."

O cümleyi ben çok zor sindirmiştim ya Fetih? O ne kadar kolay sindirecekti. Anlayamadı bile. "Ne diyorsun Efsun? Ne diyorsun

anlamıyorum?!" Dikleşti yerinden. "Neyin var ne diyorsun? Ne hastalığı?"

Sık sık ondan kaçan bakışlarımı tuttu elleriyle yüzümü avuçladı.

"Hasta etmişsin işte beni! Alay konusu oldum doktora. Tahliller temiz çıktı, hiçbir sorun gözükmüyordu. Ama anladı doktorum. Dedi ki," Gözlerimi dudaklarına indirdim. "Günde üç doz eşini yazıyorum. Tok karnına. Hâlâ hastanede karşılaşınca gülüyor bana ama verdiği ilaç işe yaradı. İlaç bilmiyor, her şeyden habersiz. Ben kalp hastası yaptım kendimi, doktorlara gittim, öleceğim sanınca onu düşündüm durdum ama o bilmiyor." Karman çorman neyi nereye koyacağını bilmez bir hâlde bana bakıyordu. Aptallaşmıştı.

"Anlamadın mı?" Diye sordum garip garip. Daha nasıl anlatılır bilmiyordum. Daha ne diyecektim onu da bilmiyordum. Gözlerini kırpıştırdı.

"Sen," durdu. "Sen doktora mı gittin kalbin ağrıyor diye?"

Dudaklarımı büzdüm. Aşağı yukarı salladım başımı.

"Doktor da üç doz beni mi yazdı?"

Tekrar başımı salladım. "Sakın gülme bak, çok kızarım. Giderim. Tutamazsın." Gözlerim gülmek üzere olan onu buldu. "Bak sakın gülme giderim."

Yüz ifadesi iyice bozuldu. Kalkmaya yeltendim ama ayak bileklerim bacaklarımın arasındaydı. "Üç doz?" Diye sordu.

"Ya Fetih yapma şunu. Alay edilecek bir şey yok!"

Dudaklarını birbirine bastırdı başını iki yana salladı. "Ulan," dedi garipçe. "Ulan ne cimri doktormuş! Üç çok az Efsun. Beş yapalım hemen. Hemen beş yapalım. Hemen."

"Alay ediyorsun!" Dedim sitemle. Yüzümü de çektim ondan.

"Allah belamı versin alay ediyorsam Efsun. Yalvarırım onu beş doza çıkaralım."

O sürdürdükçe bunu "Ya bırak," diye direndim. "Bırak uyuyacağım ben. Hadi bırak." Kalçamı kaldırdım bedeninden ayaklarımı kurtaramasam da kalkmaya çalıştım.

Karnımdan tuttu beni, üzerine devirdi ve aynı anda el bileklerimi sırtımın üzerinde kelepçeledi.

"Delirdin mi Efsun nereye?" Diye sordu. İlk kez bugün keyfi yerine geldi. İlk kez. Ve bana gerçekten delirmiş gibi bakmadan önce konuştu.

"Hastasın sen, günlük dozunu almadan, ilacını içmeden nereye?"

Yarınki bölüm sahne devamıyla olacak. Devamı bende ama hak edildiği gibi yazılmadı. Mazur görün, yarın en erken saate geleceğim. Kocaman sarıldım ❤

XLI- "İlaçlar ve Dozları" Part/2

Bir sonraki bölüm normal düzenden devam. Akşam saat 22.30 gibi sohbet odasında görüşmek üzere♡

"Delirdin mi Efsun nereye?" Diye sordu. İlk kez bugün keyfi yerine geldi. İlk kez. Ve bana gerçekten delirmiş gibi bakmadan önce konuştu.
"Hastasın sen, günlük dozunu almadan, ilacını içmeden nereye?"

Müthiş bir ciddiyetle alay ediyordu benimle. "Komik değilsin." dedim inadına. Yüzüme yaklaşan yüzünü engellemek için geriye doğru attım başımı. "Benim ne yaşadığımı bilmeden, nerede neyi kimi düşündüğümü bilmeden nutuk çekmek kolay senin için. Aklına gelmiyormuşum da, gözden çıkarmışım da." Belimde kendi ellerimle bana baskı uyguluyordu.

"Bana mı kolay?" Diye sordu hayretle. Gözlerimi inadına inadına çekiyordum ondan.

"Sana kolay." diye tekrar ettim. "Tüm gün eve gelip şu odaya girmenin hayalini kurdum ben. Saatlerdir seni bekliyorum. Geç geldiğin yetmiyormuş gibi geldiğinde beni öpmedin bile." Kalkmaktan önce bileklerimi kurtarmam gerekiyordu. Ayaklarımı. Bedenimi. Ama o tüm arsızlığı üzerindeyken tek elimi kalçamın altına geçirdi ve yerimi iyice sağlamlaştırdı. Yaptığı burada da bitmedi ayrıca. Kalçamı avucunun içinde kıstırdı beni inlemeye zorlayacak şekilde sıktı.

"Bu odaya girmenin hayali," diye tekrar etti beni. Kulağımın dibinde söyledi bunu. "O hayalde başka neler vardı?"

Gözlerim önümde, onun sakalları düşüyordu gözümün önüne. Nefesi boynuma dökülüyordu. Kasti olarak üflüyordu hatta. "Özlem dindirmek de var mıydı?" İki eli arasında bir tercih yaptı bileklerimdeki elini tercih etti. Ellerim yavaşça özgürlüğüne kavuşurken asıl özgürlük onun elineydi halbuki. Kazağımın içinden sızdı, belimin çevresinde süzüldü. Sarı ince tüylerimin bile diken diken olduğunu hissedebiliyordum. Zerre kıpırdamıyor, yanağımı yüzüne sürtmemek için direniyordum. Bir de ellerim ona tutunmasın diye.

"Var mı yok mu?" diye tekrar etti. Cevap vermemeyi sürdürdükçe ben onun elleri sütyenimin kopçasına kadar gitti. Boynuma sürttü dudaklarını, biraz da burnunu. "Yoksa," dedi bastırarak, "uyumak istiyorsan söyle."

Kalçamdan biraz daha çekti beni. Uvzunaydı yolum yavaş yavaş hissedebiliyordum. Kaçak dövüşüyordu.

"Uyumak mı istiyorsun?" diye sordu tekrardan. Kalbimi duyuyurdu. Nasıl kasıldığımı hissediyordu. Ellerim bacaklarıma saplıyordu tırnaklarını.
Ansızın geri çekildi kısmen. "Uyu o zaman." dedi usulca. Bacaklarımı serbest bıraktı. Elini kalçamdan bel boşluğuma çıkardı yüzünü boynumdan. "Yorgunsun madem uyutalım seni."

Belimden beni kaldırmaya çalıştığı an temaslarımız kopacak diye bir telaş kapladı bedenimi kolundan tuttum telaşla. Tehlikeli gözleri koluna saplanan tırnaklarıma kaydı. Tek kaşı havalandı.
Kulaklarım uğulduyordu, bu an bitsin istemiyordum. İhtiyacım vardı. Özlem gidermeye. Fetih bana dokunduğunda ve ben Fetih'e dokunduğunda her şeyin sonunda kuş gibi hafiflemiş oluyordum.

"Vardı." Dedim dürüstçe. İçim titredi, bakışlarımız yoğunlaştı. "Kendimi hiç iyi hissetmiyorum," diye devam ettim. Göz gözeydik ve her şey bakışarak başlamıştı. "Fetih gelsin de iyi hissedeyim de vardı."

İki kadeh nasıl çarpışırsa öyle çarpıştı dudaklarımız. Dişlerimizin birbirine çarptığı o tok sesi bile duydum. Konumumu değiştirdi, bacaklarım benim de desteğimle iki yana açıldı Fetih'in kucağına öyle yerleştim. Aramızdan ilk ayrılan benim kazağım oldu. Fetih bir çırpıda çıkardı attı üstümden. Bu odanın sıcaklığına fazlaydı zaten. Ellerim gömleğine gitti. Dudaklarımız diş darbeleriyle yara alırken ben yavaş yavaş çözüyordum düğmeleri. Rahat değildik ikimiz de. Çok geçmeden bunun önüne geçildi Fetih kollarıyla kavradı onun kucağında doğruldum yerimden.

Son birkaç düğme neredeyse sökülerek açıldı Fetih'in gömleğini sırtım yatakla bir olmadan omuzlarından ittim. Üzerimde siyah sütyen ve asıl üzerimde olan bir Fetih. Dudakları yavaş yavaş ayrıldı dudaklarımdan çeneme gitti, çenemden boynuma, boynumdan benlerime. Orada durdu. Orada uzunca bir süre durdu.

Elim ensesini okşarken dudakları her tenime değdiğinde dişlerini de sürtüyordu. Dişlerinin her temasında bedenim altında yatağa gömülüyor boynumu geriye atıyor, adını sayıklıyordum. Aynı dudaklar göğüslerime de temas etmeye başladı. Elleri de dudaklarına eşlik ettiğinde ardı ardına gelen

temasların tahribatı inlememe neden oldu. Vücudum buz basıılan ama yine de ateşi sönmeyen bir kora dönüşmüş, nabzım ölmeden son kez atıyordu.

Reglim yaklaşıyordu, göğüslerim hassaslaşmıştı. Bir etki varsa on tepki alıyordum. Fetih'in saçlarına gitti elim, onu çekiştirerek kendime çektiğimde göz göze bile gelmeden dudaklarımız bir oldu. Dilini ağzımın içine itti o, aynı anda elim bel gamzelerine gitti. O nasıl benlerimi tekte buluyorsa artık aynı şey benim için de vardı. Ufak dokunuşlarım Fetih'in hırçın diliyle sertleşti yarın tırnaklarımın iziyle anılacaktı gamzeleri. Belki ellerim, belki dilim, belki dudaklarım onun bam teline basmış gibi inletti. Hırıltılı bir ses çıktı ağzımızdan. Fetih tam o an kendini bana bastırdı. Onu tüm mahremiyle tam mahremimde hissetmek saçlarını elimde bırakacağım kadar çekiştirmeme neden oldu.

Benlerim, göğüslerim, Fetih'in bel gamzeleri, boynum, onun boynu, dudaklarımız. Bu gece bir ön sevişmenin daha fazlası, yaşadığına şükreden iki bedenin tensel özlemini dindirdiği dakikalara eşlik etti.

🕊🕊🕊

Soğuk bakışlarla karşısındakinin gidişini izleyen Zafer'e maruz kalmamak için ben de hemen kaybolmak istedim ortadan. Ama yapamadım Zafer ben çıkmadan kapattı kapıyı.

"Nereye?" dedi alayla. "Hasta var doktor var nereye?"

Tırnağımın ucunu gösterdim "Şu kadar komik olsan gam yemeyeceğim." kapıya sırtını yasladı banabaktı baştan aşağı.

"Fetih geliyor galiba almaya yenge?"

Aynanın karşısında kendimi süzüyorken Efsun'dan yengeye terfi edişimle yandan yana baktım ona "Af buyur?"

Bana ne söylediğimi sorgulatacak şekilde güldü. Katıla katıla hem de. Tuhaf bakışlarımla onu izliyorken "Off," çekti. "Dün o da aynı şekilde sormuştu. Baya havalısınız ha! Ben de kullanacağım artık. Düşünsene hastaya 'af buyur' diyorum." duraksadı başına bakacağım şekilde devam etti."Sonra bir beş dikiş daha."

Sabahtan beri alay ederek ayakta kalmaya çalışıyordu. Her şeyle. Mutlaka saçma da olsa komik bir şey buluyor ve söylüyordu. Çoğu kez kendi gülüyordu. Zerre içten olmayan bir şekilde.

"Sulandırma. Hayırdır ne yengesi? Yenge kim?"

Kapıdan ayrıldı, bu kez arkamda kalan koltuğa oturdu. "Hayırdırlı falan da konuşuyoruz, küçük hanımağa. Olacaksın olacaksın sen, ışık var. Beyin zaten tam bir ağa. Raconlar falan. Dün bir çorbacıya gittik bir muamele var,

bir havamız var. Tabi ben bir kaldım bana çekilen en iyi muamele kafada beş dikiş yaratıyor diye."

Kızamıyordum, o böyle şakaya vurunca kızamıyordum. Yüzündeki öfkeyi de tükenmişliği de saklamaya çalışırken kızamıyordum. Ben bunları düşünerek ona bakıyordum ama o bambaşka bir şeye yordu.

"Tamam ya," dedi. Bacak bacak üstüne attı rahatça geriye yaslandı. "Sonuçta sen de benim arkadaşımsın Efsun, o da benim arkadaşım sana yenge diyebil..." iri iri açılan gözlerim cümlesinin devamını yavaş yavaş kesti. Sesi kısıla kısıla tükendi.

"Zafer sizi ben tanıştırdım." diye kendimi işaret ettim. Bana artık Zafer de yenge derse ismimi söyleyen erkek kalmayacaktı. Kürşat hariç. O bana 'o, bu, şu' diye hitap ediyordu çoğunlukla. Yengesinin canı çok severdi beni...

"Üstelik sadece bir kere görüştünüz."

Üstelik Fetih sana düne kadar yer fıstığı diyordu! Üstelik düğün sabahı seni fıstık ezmesi yapmaktan bahsediyordu!

"Demek ki," dedi parmağını bana doğru salladı. "Ayların samimiyetini bir günde verebilmiş. Ben bilmem Efsun."

Dün en son ne var birader diye çıkışıyordu halbuki! Kelle paça var işkembe var! Nankör dercesine başımı iki yana sallıyordum artık.

"Bana bir daha yenge dersen," dedim tehditvari bir sesle. Bu halime de güldü.

"Ne yaparsın hanımağa?"

Ben bastırdıkça hitapları kötüleşiyordu. "Seninle uğraşamayacağım." dedim. Başını salladı imalı imalı sırıttı.

"Tabi senin çıkman gerekiyor. İşve cilve, flört, evliliğin bilmem kaçıncı ayında devam eden sevgililik falan. Bekletme bekletme sen adamı sonra kalkıp gelecek gibi oluyor sandalyeye bağladık dün." topuğumun ucuyla ayağına vurdum çantamı da taktım koluma.

"Abi diyorum dur, yok diyor bırakın beni ben karımın yanına gideceğim. Abi diyoruz tamam illede karım illede karım diyor!"

Delicesine sırıtasım vardı da işte eline daha fazla koz vermemek için durduruyordum kendimi. "Uğraşamayacağım seninle çıkıyorum ben, zevzek." bir şeyler daha söyledi. Bu kez benden yana oldu bunlar. Dİğer kadınlar senden ders alsın, tek kelime edip bağlıyormuşum olayı falan... Türlü türlü abartılar, alaylar. Malzeme vermiştik dün ona. Artık durmadan

söyler dururdu ama bugün daha fazla hastanede kalamazdım. Seri adımlarla çıktım, köşede duran boş taksilerden birine bindim.

Hastane çıkışına doğru sürülen arabanın içerisindeyken Fetih'in seansının bir saat süreceğini düşünerek tuşladığım numara ikinci çalıştı açıldı. Dünün hareketliliğinde kopmuş hastane bugün her açıdan sakindi yoksa zaten o kadar goygoy yapamazdık Zafer'le. Herhangi bir yoğunlukta içtiğimiz çay bile keyife yorulurdu, tepki gördüğümüz olurdu. Bugün sanırım dünün ardından verilen minik bir avutmaydı.

Zafer doğru tahmin etmişti kısmen. Şimdi süslene püslene çıktığım mesainin ardından aklımdaki şey için Fetih'i arıyordum. Gün sakin geçmişti, dün gece güzel geçmişti, uykum yoktu yorgun değildim. Daha akşam olmamıştı, hazır enerjim de yerindeyken gidip bir kahve içesim vardı. Normal insanlar gibi. Normal çiftler gibi olması için de hazırlıkl yapıyordum.

Sabah uzun uzun yaptığımız konuşmanın sonunda kimse kapıda beklememişti. Sonu olmayacak bir şey için Emir'i kapıda bekletmenin bir anlamı yoktu. Adam hala tutukluydu ve bir sorun yoktu. Tabi benim tüm bu çabam sadece Emir'i getirmemişti buraya kadar.

Fetih'le alakası olduğuna emin olduğum iki kişi sabahtan beri kapı önündeydi. Fetih'i aradığımda sana ne kızım demişti, yerini mi daraltıyorlar? Yokmuşlar gibi davran!

Şimdi de taksinin arkasındaydılar biliyordum. "Efsun." diye açtı telefonu. Kendimden oldukça emin bir sesle "Çıktın değil mi?" dedim. "Nerdesin?"

Ben, çıkmasa açmaz ve zaten bir saati de çoktan geçti diyerek kurmuştum bunu ama beklediğim olmadı.

"Çıkmadım," dedi sıkılmış bir sesle. "Bırakmıyor bir türlü." kaşlarım çatıldı. Niye bu kadar bayıldı bayılacak gibi konuşuyordu? "Hayır muhabbetim sardı desem o da yok, taş olsa çatlardı şimdiye. Salmadı gitti beni."

Doğruydu, konuşmak istemeyen Fetih'in muhabbeti ne kadar sarabilirdi ki? Şu an kadının ağzından zorla kelime çıkardığına neredeyse emindim. Sıkıntıyı çıkaran da Fetih'ti, sıkıntıdan patlamak üzere olan da.

"Ben bölmeyeyim o zaman." dedim. Boşuna acele etmiştim. "Sen geri gir odaya, bitince beni ara." o vakte kadar da varırdım alışveriş merkezine ben de. Sonra onu beklerdim. Belki biraz dolanırdım, bir şeyler almazdım ama. Onu Fetih'le yapacaktık.

"Odadan çıktığımı kim söyledi?"

Fetih'le konuştuğumu, her şeyin mümkün olabileceğini unuttum, bu söylediğini normal bir ihtimalle karşılık verdimç "Ha psikolog mu çıktı? İyi tamam geri gelmeden kapatalım sen de güzel güz-"

"Efsun şu an tam karşımda bana bakıyor."

Bakıyor.

Karşısında.

Fetih'i duyuyor.

Dudaklarım aralandı elimi ağzıma örttüm ağzımdan 'hiii' diye bir nida döküldü. "Fetih kadının karşısında mı söylüyorsun bunları?" ben de sanıyordum ki şu sıkıntıdan bayılan Fetih'e odadan çıkınca bürünmüştü.

"Tabi ki," dedi alayla. "bizim kendisiyle aramızda hiçbir gizli saklı yok. Kendisi öyle söylemişti en başında, değil mi Songül Hanım?" açık açık alay ediyordu. Ukala desem değil, laubali desem değil. O konuştukça ben baygınlık geçirecektim.

"Fetih çok ayıp yapma."

Ama dinlenmedim. "Ha buna da mı ben cevap vereyim? İyi peki tamam." sustu bir an. "Efsun senden psikolog olmazmış bu arada aklımdayken söyleyeyim. Bunu düşünüyorum geldiğimden beri. Niye diye sor bak."

Camı açtım utançla dudaklarımı birbirine bastırdım. Nasıl bir ortam vardı orada? Kadın Fetih'in bu tavırlarına karşılık nasıldı? Fetih'in bu rahatlığı ya?

"Çünkü sen konuşmayı dinlemekten daha çok seviyorsun. Onlar böyle değil. Adam gelse senin karşına sen ondan çok konuşursun ama Songül Hanım öyle mi?" alay ediyordu durmaksızın alay ediyordu. Karşısındaki ne tepki veriyor bilmiyordum ama Fetih devam ediyordu.

"Fetih ayıp kadın karşında. Ne yapıyorsun?" dedim yine dinlemedi beni.

"Eşim ne zaman çıkacaksın diye soruyor. Yanlış anlamayın konuşmaktan kesinlikle sıkılmadım."

"HAYIR SORMADIM ÖYLE BİR ŞEY!" taksinin içinde bağırabildiğim kadar bağırdım. Belki duyar beni karşı taraf diye. Fetih'in derdi belliydi. Karşısında kös kös oturup, sadece sinir bozan bakışlarla etrafı izleyemiyordu muhtemelen. Psikolog bir şekilde konuşmasını sağlıyordu. Ve Fetih bir yerden sonra istemeden anlatmaya başlıyordu. Nelerden bahsediyor, o ortam nasıl oluyor hayal edemiyordum ama Fetih istemediği şeyleri yapıyordu.

Arkadan bir kadın sesi geldi ama ne dediğini net bir şekilde seçemedim ama Fetih duyduğundan sonra şükür çekti. Evet bu da kadının gözünün

önünde oldu. "Bekle Efsun, kapatma vedalaşıp sana döneceğim." cevabım ağzımdan çıkmadan sesini kapatttı. On dört saniye sonra geri açtı.

"Çok şükür bana bu anı da nasip ed-"

"Fetiiih!" ilk kez kızmak için kullandım bu seslenişi. Kırıcıydı, hiç hoş değildi.

"Çıktım odadan kızma." sanki aynı şeyi odadayken yapmamış gibi yüzsüzce bu savunmayı sundu önüme. Üçüncü seansıydı bu. En azından benim bildiğim ve Fetih'le baş edebilen biriydi karşısındaki. Bunu hissediyordum. Fetih'e sinir olmayışı bile onu sinir edebilirdi.

"Bu yaptığın hiç hoş değil. Gözünün önünde üstelik."

"Bizim onunla anlaşma şeklimiz bu sen niye karışıyorsun?" kiminle konuşma şekli üzerinden yargılasam onu bana bu şekilde karşılık veriyordu. Bizim onunla anlaşma şeklimiz. Değildi işte, ona göre sadece öyleydi. O öyle sanıyordu.

"Sen kendini kandırıyorsun." diyebildim ancak. Umursamadı "Bu konuda seninle daha fazla konuşmayacağım, nerdesin?"

Bu kadar konuşması, o odadayken telefonu açması bile fazlaydı onun için. Bunun bilinciyle devam etmedim ilk arama sebebime döndüm.

"Kahve içmeye gideceğim, bana eşlik etmek ister misin?" durdum başımı iki yana salladım. Böyle değildi bu soru, yeniledim sorumu.

"Kahve içer misin benimle?"

Böyleydi. Bir teklifti aklımdaki. Bir an sustu, bir şey demedi ben devam ettim hemen. Kabul etsin istiyordum zaten sadece. "First date gibi düşün."

Dudaklarım öne doğru büzüldü belki de görüntülü aramalıydım. Tepkisini görmek için her şeyi yapardım şu an. Onun da elmacık kemikleri belirginleş miydi mesela? İçi bir hoş olmuş muydu mesela? Ona çıkma teklif ediyordum. Yani dışarı çıkma. Hoşuna gitmiş miydi ya da? Ya da ya da ya da...

"İlk görüşme demek varken," dedi cins cins.

Ya da...

Gıcıklık nedir?

Nasıl yapılır?

Gözlerimi devirdim sırıtmam son buldu. "Tamam yürüyen TDK," huysuz huysuz konuşuyordum artık. "Arkamdan gelen kişilere sorarsın nereye gittiğimi. Bekletme beni kalkar giderim."

Efsuntilmek.

Türk Dil Kurumu'nun yeni kabülü olan bu kelime Fetih tarafından bekletilen Efsun'a deniyordu.

Galerimin bilmem kaçıncı turundayken tam olarak sıkılıyorum diyemiyordum çünkü çok güzel şeyler vardı. Anlık çekip sonra bakmayı unuttuğum bir sürü fotoğraf ve videolar...

İzlediğim videoların sesi dinlediğim şarkıyı ara ara bölüyor olsa da kapatmaya hiç gitmiyordu elim. Önümde bitmek üzere olan kahvem, ortalık ne sakin ne de kalabalıktı. Bazıları kahvelerini alıp gidiyor bazıları boş masalara yerleşiyordu. Döndürüp döndürüp izlediğim tek bir video vardı, video artık beni sesli güldürmese de yine de yüzümden tebessüm eksik olmuyordu.

Kar videosu. Ölseydim cinayet görüntüleri olarak kullanılabilecek o video. Ölseydim kanıt olurdu ölmemedim diye anı olmuştu. Ben bile gülüyordum kendime. O uçarak düşüşüme, başımın üzerinde uçan görünmez kuşlara, öylece gökyüzünü izleyişime.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi bir an yumdum. Gerek videolar gerek fotoğraflar tetikledikçe tetikledi beni özlem bir kuş oldu gönlüme kondu. Neredeydi bu adam? Gözümün önüne direkt yüzü geldi. Hazırda bekliyordu zaten. Sonra kokusu geç kalmış gibi koştur koştur yetişti. Saçlarından sızan o temiz pak koku, sinesinden yükselen o taze çekilmiş kahvenin notası... Gülümsemem büyüdü, bir an özlediğimi hissettim. Özlem. Yaşayan birini özlemek sahiden güzeldi. Buruk hissetirmiyordu, umut serpiştiriyordu özleyenin gönlüne. Özlediğin gelecekti, özlemin dinecekti. Bunları bilmek, bunları bilerek özlemek nimetti. Mesela ben şu an Fetih'i özlüyor muydum? Çok. O gelecekti ve özlemim dinecekti.

Yapayalnız bir pencerenin önünde geçirdiğim bir kış günü Fetih gelecekti, gelişiyle baharı da getirecekti önce, sonra çiçekler açacaktı, güneş yakacaktı tenimi, Fetih beni öpecekti sonra sonra sonra... Falan filan. Daldım gittim oturduğum yerde bu hayallere. Halbuki daha sabah görmüştüm. Kaç saat olmuştu ki? Sen de iyice Edebiyatçı oldun Efsun! Yakında şiir de yazarsın!

Yazar mıyım acaba diye düşünüyorken ansızın tepemden bir beden uzandı, leyla olmuş halimden sebep gözlerimi aralayamadım. Sokuldu bana ama bu öpeceği gibi bir sokulma değildi. Değdi geçti. Kokusundan tanıdım.

Fetih Efsun'a teğet geçti.

Gözlerim aralandığında kahvemin yanında başka bir kahve bardağı gördüm önce. Eskisinin üzerinde Efsun yazıyordu, yeni konulanın üzerinde Fetih.

Efsun ve Fetih yan yanaydı.

Hak ettiği, olması gerektiği gibi.

İçimde bir ses yükseldi. Vay vay vay vay kimler gelmiş? Günlerdir neredeymiş?

Az önce bana teğet geçen adam karşıma geçti sandalyeye dokundu. Gözüm ilk beyaz gömleğine takıldı. Elimde kahve olsa düşer giderdi. Sabah üzerinde bu gömlek yoktu, değiştirmiş miydi? Ne ara ve neden?

"Boş mu?" diye sordu.

Yarım saat ötede kalan o konuşmamız geldi aklıma, gülümseme ilk verdiğim tepki oldu. Parçaları birleştirdiğim yerdeyse tek amacım gülmemek, tıpkı onun gibi yabancılaşmaktı. First date demiştik sonuçta değil mi? Ona uygun mu davranacaktık? Ciddi bir tavır takındım başımı salladım, madem ortaya bir taş atmıştık uymak lazımdı. Benim dudaklarına bakacağımı bile bile dudaklarını aheste aheste yaladı ve konuştu.

"İzniniz olursa," dedi çapkın bir edayla. Çapkın ama kibar. Kibar ve efendi. Kibar Fetih. "Oturabilir miyim?" Sanki gerçekten bu ilkmiş gibi, sanki gerçekten ilk kez görüşüyormuş gibi içim pır pır etti. Dün gece aklıma geldi. Günde üç doz Fetih'i beşe çıkarmıştık. Beşin içinde elbet bu görüşmeler de olacaktı o zaman, öyle değil mi?

Başımı salladım bu kez ben dudaklarımı yaladım. "Tabi," dedim sandalyeyi işaret edip. Elinde bir kahve vardı, kahvenin üzerinde benim adım yazıyordu. Kendi adının yazdığını bana vermişti, benim adım ondaydı. Gözüm yine beyaz gömleğini buldu, hafızamı zorluyordum ama emindim yoktu bu gömlek üzerinde.

"Gömleğiniz," dedim masaya yaklaşıp. "güzelmiş."

VE SABAH ÜZERİNİZDE YOKMUŞ!

Baş parmağı dudağının kenarını kaşıdı çapkın çapkın etrafa baktı. Çapkın ama beyaz gömlekli. Beyaz gömlekli ve haylaz.

"Yol üstünde aldım," bakışları bana döndü. Bakışları pek fenaydı. Pek pek fenaydı! "bir görüşmem var da." dili de pek fenaydı. Her anlamda tabi.

İki yakasını tek tek düzeltti, ellerim bir an heyecanla titrediğinden kahveye uzanmaya cesaret edemedim. Gülmek istiyordum, delicesine sırıtmak hatta. Yanaklarım çatlayana kadar. İlk buluşmamız için mi bunu yapmıştı? Ben de özen gösterdiğimi sanardım, ta ki onu görene kadar.

"Siz?" dedi beni süzerken. Masanın açıkta bıraktığı tüm bedenimi süzdü. Kırmızı ruj sürseydim keşke. Aklıma gelmemişti onun gibi. Onun kadar flörtöz değildim. "Birini mi bekliyorsunuz?"

Sanırım bu masanın sonunda yanaklarımın içini ısıra ısıra bitirecektim. Oyun devam etti "Evet," dedim. Hoş bir edayla çenemi dikleştirdim. "Birini bekliyorum." Gözüm sanki gelmemiş gibi kapıya döndü. "Dört gözle."
Tepkisini ölçmek için ona baktım, kaşları havalanmıştı biraz. Dikkatli dikkatli bakıyordu, iması, neşesi, çapkınlığı, muzip tavrı...

"Geç kalmış biraz galiba." O da benim gibi kapıya baktı. "Sizin gibi bir hanımefendiyi beklettiğine göre..." devamını getirmedi. Belki kabaca bir şey
diyecekti bu ortama yakıştıramadı, belki kendine sövmek istemedi.

"Affınıza sığınıyorum, benim gibi bir hanımefendi derken? Biraz daha açar mısınız?" elim zarif bir şekilde çenemde dolandı hafif bir gülümsemeyle masada bir noktaya baktım. Fetih'in elinde kahvesi vardı, hafif bana eğildiğini hissetsem de bakmadım. Anlatsın istiyordum rahat rahat. Nasıl bir hanımefendi bekletilmiş söylesin istiyordum.

Bir süre sadece sustu. Ve beni izledi. İlgisi üzerimdeydi, birkaç kaçamak bakışla görmüştüm. Bana burada şiirler okuyabilirdi. Afili cümleler kurabilirdi. Büyük sözler edebilirdi. Dağları delebilirdi. Gökyüzünü yerle bir edebilirdi ağzıyla. Ama hiçbirini yapmadı. Dakikalarını ayırmadı buna. Bir kitaptan okuyor gibi davranmadı. Velhasıl davransaydı da hiçbir halinde içim böyle ısınmaz, gözlerim böyle gülmezdi.

"Efsun gibi."

Dedi ve bitti. Dedi ve kilitledi. Dedi ve noktaladı. Hiçbir şey karşılamazdı benim için bunu. Tamam dedim kendi kendime. Bu yeter. Beni izleyen ona baktım ikimiz de aynı anda gülümsedik, ikimiz de aynı anda gülümsemelerimize baktık.

"Anladım," dedim yumuşak bir sesle. Fetih'in önüme koyduğu kahveden bir yudum aldım ve çıkış noktamıza geri döndüm. "Ama onun da muhakkak bekletmesinin bir sebebi, elbet bir işi vardır. Bekletmez beni." Ben anlattıkça kaşları havalandı. Ondan bahsediyordum halbuki ben sanki biraz bunun bilincini kaybedecekti. "Çok hoş bir beyefendidir. Pamuk gibi hatta. Çok kibar. Efendi. Güzel. Evet güzel. En önemlisi bu, çok güzel." Dudaklarımı yaladım derin bir iç çektim saçlarımı arkaya doğru attım şehla şehla uzaklara daldım.

"Sakın ola ki öyle güzel deyince yakışıklı algılamayın ama. Yakışıklılık ayrı bir tarafta. O beyefendi, güzel. Çok güzel hatta, yüzü güzel mesela. Kendisi güzel."

Erkek güzeli...

Yine iç çektim tebessüm ettim. Fetih'e bakmadan onu ona anlatmaya devam edecektim ama olmadı. İnsan içinde de olsak ansızın yerinden doğrulup üzerime çullandı. Bir eli ağzıma örtülürken elmacık kemiğimden lokma alırcasına ısırdı. Bağıracaktım acıyla. Bunun önlemini alıp ağzıma kapatmasa elini temiz bir âh çıkacaktı ağzımdan. Elim elinin üzerine kapandı kendimi geri çekmeye çalıştım ama ısırdığı yeri bıraktığı yerden tekrar tuttu. Bu kez etimi çekiştirdi. Elimle yüzüne vurdum çırpındıkça çırpındım. Ben geri çekilince etim çıktı dişlerinin arasında, aynı anda avucunun içini de kaydırdı dudaklarımdan.

Gözleri etrafı taradı aynı anda benim de. En köşedeydik. Kimse bize bakmıyordu. Küçük bir erkek çocuğu hariç. Onu da Fetih umursamadı dudaklarımdan öptü hızlıca. "O adam seni tek lokmada indirecek midesine." Isırdığı yere bastırdım avucumun içini. Dudaklarımı öne doğru büzdüm sızlandım acıyla.

"Acıdı."

"Acısın."

Bir elim yanağımda dudaklarımı büze büze kahveme uzandım. Benim yüzüm acılı onun yüzü keyifliydi. "Köpek." Dedim istemsizce. İsırıyordu başka ne diyebilirdim ki?

"Bir daha ısırırsam görürsün gününü."

Fondöteni ona kilitleyeceğim diye galiba rahat rahat izini bırakıyordu her bir yanıma. Böyle de iş bilirdi. Kahvesine baktım yüzümdeki hüznü bozmadan. Efsun yazıyordu. Gözlerimi bana üzülsün diye kırpıştırıyordum devamlı.

Elim çantama gitti, kırmızı tükenmez kalemi aldım. Süsleyecektim biraz, hatta mümkünse tüm gün onunla dolaşmasını isteyecektim. Benim adımı taşımayacaktı da kimin adını taşıyacaktı?

Hiç sesimi çıkarmadan bardağı çekip aldım elinden. Hüzünlü bakışlarım eşliğinde kalemin kapağını açtım. Efsun isminin sağ alt köşesine minik bir kalp çizdim. Çok büyük değildi. Fetih görse yeterliydi. Sonra altına benim adımdan küçük bir boyutta onun adını yazdım. Küçük ve eğik harflerle. Kalbin içini de boyadım, öyle uzattım ona. Kalemli elimi yakaladı, aldı elimden. Bardağı çevirdi kendine yazdığıma baktı önce. Sonra kalemi ince

uzun parmakları arasına aldı, bir şey yazdı. Merakla eğildim ona doğru ismimin altına eklediği şeye baktım.

Efsun olmuştu, Efsun güzeli.

🕊🕊🕊

Fetih'in eli omzumda beni kolunun altına almışken sarsak sarsak arabayı erkenden bir yere park etmiş yürüyorduk. Ne kadar yavaş yürüyor olsak da gelmişti yolun sonu varmıştık eve.

Telefonumda muhtemelen altıncı videoyu başlattım. "Ve gün bitti, eve varmak üzereyiz." diye açtım. Mini bir vlog çekme hevesiyle her gittiğimiz yeni mekanda on beş yirmi saniyelik videolar çekiyordum. Fetih sadece görüntüsüyle vardı konuşturamamıştım pek.

"Bir şey söylemek ister misin Fetih?" dedim bir umut. Sadece bir an kameraya baktı ama bir şey söylemedi. Saçma buluyordu takipçilerim varmış gibi video çekmemi. Belkitakipçilerim yoktu, belki bu vidoyu kimse izlemeyecekti ama ben hissediyordum belki yoldan geçen biri, belki arabayla yanımızdan geçen biri görüyordu. Belki yüzünde bir gülümseme oluşuyordu. Hissediyordum birileri gülümsüyordu.

Damarına basayım diye "Fetiiih," diye seslendim. "Fetiiih bir şey söylemek ister misin Fetiiih?!"

Omuzumdaki elini sıklaştırdı "Yapma." dedi sadece.

"Fetiih." diye devam ettim inadına. Başka zayıf noktası yoktu yapabileceğim bir şey yoktu. "Fetiii..."

Ama onun vardı. Beni şak diye öpmek. Yapabileceği şey buydu. Kamerayı zar zor tuttum. Fetih'in dudaklarımla bütün olan dudakları, Urfa sokaklarında yakınlaşmaya yemin etmiş biz ve bu anları çeken kamera. Sıkıca aldığı öpücüğün ardından "Diyorum." dedi. Bunu diyorum dercesine. Kendimi az buçuk topladım da öyle döndüm kameraya. Dudaklarımı oynatarak 'ŞERRO' derken otuz iki diş sırıtan yüzümü daha fazla çekmeyip kapattım kamerayı.

Bence gayet güzel bir bitiş olmuştu.

Elinde bir dolu poşet vardı Fetih'in. Bana tatlı yap, bana kurşun kek yap yoksa üç günlük ömrüm kaldı, ölüyorum, bitiyorum Efsun dediği bir anda markete girmiş alışveriş yapmıştık. Üzülmüştüm biraz, yavru köpek gibi davranmıştı yine.

Açılan kapıdan girdik sessiz sessiz, pıtı pıtı merdivenleri aştık. Ev sessizdi. "Kimse yok galiba." dedim.

"Nişana gideceklerdi bugün."

Adımlarım durdu ona çevirdim başımı. "Düğüne her türlü gideceğiz diye bundan muafiyet aldım. Her akrabanın davuluna zurnasına katılırsak ohoo," deyip elini salladı. "Ama Zeliha gitmekten son anda vazgeçmiş Emir eve gelince. Beraber yemek yemişler sonra da kalmış ders çalışmak için. Az önce yazmış bana." Yukarıya doğru baktı ama seslenmedi. Biz merdivenleri aştıkça ben seslenecektim ki kapı zaten kendi kendine açıldı.

Zeliha kucağındaki Atakan'la çıktı. "Ay geldiniz mi?" Diye bağırdı. Bağırdı ve üstümüze koştu, üstümüze koştu ve kollarımıza bıraktı kendini. Öyle ki ben bir adım geri gittim bu koşuşa.

Ben geri gittim ama yerinde sayan Fetih'in kucağına bıraktı Atakan'ı. "Sizi bekliyordum ben de!" dedi şükreder gibi. Saçı başı dağılmıştı ya da Atakan yolmuşu bilmiyorum. Çünkü Fetih'in kucağına bırakırken bile saçları elindeydi ben özenle ayırmıştım. "Halam huysuzlanıyor yüksek sesten diye bıraktı gitti bana. Alın siz bakın ders çalışmama izin vermiyor oyun delisi bir şey olmuş!" bizim düğünde de yoktu. Öyle ki ben bilmiyorum mesela Fetih'in bu kadar küçük bir yeğeni olduğunu. Zeliha hızlı hızlı yanaklarımdan öptü ve geri gitti.

Fetih'in kucağına bırakılan bebeğe baktık ikimiz de. Zeliha ateş alıyormuşcasına hızlı hızlı konuşmaya devam ediyordu. "Karnı tok. Altı da temiz galiba. Halam zaten erken geleceğim dedi." Durdu geri çekildi. "Sizin elinize de çok yakıştı," eliyle mükemmel işareti yaptı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki yetişemiyordum ona. "Alıştırma olur. Ben bir anlık gafletle kabul ettim zaten bakmayı. Ama yok asla yorulmuyor. Ben bittim o bitmedi. Size kolay gelsin." Biz ağzımızı açmadan Zeliha koşar adım odasına doğru gitti. Evet koşarak. Sanki koşmasa geri verecektik ve biz koşacaktık.

"Zeliha gel buraya!" diye bağırdı Fetih. Emanet gibi her an bırakacak gibi tutuyordu çocuğu. Atakan gibi sevimli bir bebek ne yapmış olabilirdi bu Karadere kardeşlere?

"Deneme çözeceğim been, gürültü yapmayın!"

Direkt kaçtı gitti. Fetih bir bana bir bebeğe baktı. Ben bir bebeğe bir ona baktım. Bebek bir bana bir Fetih'e baktı. Öyle bir süre bakıştık durduk, bakıştık durduk. Ta ki Atakan avucunu Fetih'in yüzüne vura vura "Babababa baba ba bababa ba" diye bağırana kadar.

Hastanede çalıştığımdan biraz da, her gün mutlaka yıkanmak zorunda hissediyordum kendimi. On dakikalık da olsa o suyun altına girmeliydim. Yoksa rahat olamıyordum. Ama bugün o on dakika daha da kısalmıştı, suyun altında beş dakika ancak geçirebilmiştim çünkü Fetih'i Atakan'la başbaşa bırakmak biraz şeydi... Şey... Riskliydi.

Üzerimde mavi saten bir gecelik varken yalın ayak çıktım banyodan. Saçlarımı bile doğru dürüst kurutamamıştım. Neyle karşılaşacağımla alakalı bazı şüphelerim olsa da beklediğim kadar kötü bir şey olmadı. Yürütecinde Fetih'e doğru giden bebek vardı. Hedefine varmadan itiliyordu Fetih'in ayağı tarafından. Belki bunu bir oyun sanıyordu o ama Fetih için neydi bilinmezdi.

"Oyun mu oynuyorsunuz siz?" dedim neşeyle. Biraz da amacım dikkatini çekmekti Atakan'ın. Hemen de oldu bu. Yürütecin yönü bana çevrildi Atakan zıplaya zıplaya beni kendine ittiğinde Fetih bağırdı arkasından.

"Nereye?" dedi önce. "Bana bak bana, dön geri." Atakan kadınlara biraz daha ilgiliydi. Zeliha'ya Kürşat'tan daha çok gidiyordu mesela. Bana Fetih'ten çok. Öyle ki Fetih'e dönmedi bile. Yürüteci bazıları gibi itmedim eğildim kucakladım bebeği. Önce alt tarafı kokladım. Bir sıkıntı var mı diye yoktu ama. Sonra yürüteçte kudurmaktan bozulan kıyafetlerini düzelttim. Yüzüne baktım, sırayla yanaklarımdan öptüm. Durmadan mır mır bir şeyler anlatıyordu. Hecelerden kelimeleri vardı ve devamlı konuşuyordu. Devamlı. İlgiyle onu dinledim, elleri saçlarıma ulaştı ama çekiştirmedi. Muhtemelen Zeliha'nınkiler kıvırcıklığından dolayı çekilecek gibi duruyordu gözünde.

"Hiç uykun yok galiba senin." Cevap alacakmışım gibi konuştum. Mırıltılarını da cevap olarak aldım. Konuşa konuşa yatağa ilerledim ucuna oturdum. Terlemişti. Sırtına bir şey koymak gerekiyordu. Uslu bir bebekti. Annesinin olmadığı yerde sakince oyun oynayabiliyordu.

"Fetih çantasından atlet verir misin?" Diye sordum ona bakmadan. Bir süre bir ayaklanma olmadı kalkmadı. Kalktığı yerde de ofladı pofladı. Öyle kalktı. Afralı tafralı çantayı getirdi yanıma öyle çıkardı. Aldığım atleti sırtına koydum önce, sonra su biberonu alıp içirmeye başladım. Çok kuduruyor çok terliyordu bol su içmesi gerekiyordu. Lıkır lıkır içtiinde gülümedim istemsizce, susamıştı. Terapi gibiydi. Bebeklerin su içişi bile terapi gibiydi. Gözüm Fetih'i buldu. Aynı rahatlamayı onda bekliyor muydum bilinmez. Ama sanki onun da hoşuna gitmişti izlemek. Dikmiş gözlerini izliyordu biraz kibirli bir ifadeyle. İşaret parmağının tersiyle

hafifçe burnuna vurdu sonra dudağının kenarından sızan su damlacığını çantadan aldığı önü işlemeli mendille sildi.

"Su içmeyi bile bilmiyor, adam olmaz bundan." sesindeki huysuzluk... Küçücük çocuğa bulaşma dürtüsü. Tam olara döve döve sevmelikti.

"Tabi sen hiç bebek olmadın. Türk destanlarından fırlamasın ya."

Başını salladı "Öyle tabi ne sandın, altı aylıkken yürümeye başladım ben. Hatt-"

Eli refleksif olarak göğsüme giden Atakan'ı, yine ben değil Fetih fark etti.

"Ulan başlayacağım sana ha!" Diye tersledi aniden çocuğu. Sonra da çekti aldı kucağımdan. "Edebinle içsene suyunu terbiyesiz!"

"Ya Fetih," diye isyan ettim. Biberonu da çekti elimden. "İçgüdüsel o. Annesini emiyor diye. Çok olağa-"

"Ne diyorsun Efsun sen?" Çocuğun ağzından çekti suyu. "Ne emmek falan, hoş mu bu dediğin?" Parmağının ucuyla biberona uzanmaya çalışan çocuğu sarstı.

"Oğlum o senin yengen yengen!" Biberonu çekip almaya çalıştım izin vermedi Atakan'ı almak istedim yine vermedi.

"Hayır benim kucağımda kalacak. Bırak. Irz düşmanı." Biberonu ağzına geri tıktı istemeyene kadar da içirdi. Sonra huysuz huysuz çocuğa bakarken "Ne zaman uyuyacaksın?" diye sordu. Kapının önüne koymak ister gibi davranıyordu küçücük çocuğu. İizn versem koyacaktı kapıya başının çaresine baksın diyecekti.

"Biraz daha kuduracak sonra da yorulacak. O şekilde uyuyacak." Yataktan kalktım yatağın orta yerine doğru ilerledim elimde oyuncaklarla.

"Al gel Fetih, öyle dik dik bakarak çocuğun uykusunu getiremezsin."

Yatağı işaret etti. Abartılı bir tepki geçti gözlerinden. İri iri baktı bana. "Yatağımıza da mı alacağız?"

Öyle bir iması vardı ki elimdeki oyuncağı ona fırlatacaktım. "Fetih saçmal-"

"Yook," dedi abartı tepkilerin bayrak sallayanı Karadereler'den, Efsun'un şerrosu. "ben alamam başka bir erkeği yatağıma, yook! Benim mezhebnim o kadar geniş değil yook!"

Ciddi değildi, gıcıklığına yapıyordu ama eğer ki ben kabul edersem üstüne konacaktı. İşine gelecekti. Ayaklandı, Atakan'ı gövdesine yasladı sırtını sıvazladı. Tek elini hayır dercesine iki yana salladı.

"Ay saçmalama Fetih gel şuraya!"

"Yook," dedi tekrardan. "ben mahremimi paylaşıyorum orada, olmaz. Ters bana kızım öyle şeyler! Kitabımda yazmaz benim böyle şeyler. Mahremim o yatak benim. Olmaz hay-"

"Fetih hemen şimdi gelmezsen bu gece aynı yatağı paylaşmayacağız."

Net. Kısa ve nettim. Öyle ki tek eli havada bana nutuk çeken Fetih'in ayakları hızlı bir R yaparak yatağa döndü. Hiçbir şey söylemeden serice bebeği yatağın ortasına bıraktı. Başımı salladım teşekkür eder gibi ya da işte böyle yola gelirsin der gibi.

Atakan'ın bir köşesine ben yattım diğer köşesine gönülsüzce Fetih. Bu gönülsüzlüğünü de belli etti. Ben ne kadar oynuyorsam o, o kadar engel oluyordu. Her bulduğu fırsatta oyuncaklarını itti, yatağın içinde emeklediği yerde poposuna vurup devirdi, bana her yaklaştığında bacağından tutup geriye doğru çekti, oyuncaklarını yastığın altına sakladı. Bir türlü oynatmadı, oynamadı. Ne zamanki Atakan kendi başına oynamaya başladı, bizi itti, kendi haline bıraktık onu o zaman düzeldi Fetih'de. İkimizin bedeni arasındayken Atakan benle Fetih'in başları birbirine yakındı.

Eli yüzüme dokundu, yanağıma kapattığında avucunun içini gözlerimi yumdum. Yanağımda Fetih'in eli kulağımda bebek mırıltısı, bu anın bir adı olsa huzur derdim. Yatakta değil pamuktan bulutların üzerinde yatar gibi rahattım. Gözlerimi yumulu bu anın tadını çıkardım. Ben de Fetih de. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp sıcak nefesini hissetmemi sağladı, sonra ıslak dudaklarıyla birkaç yere buse kondurdu. Aynı zamanda yüzümde başka birinin daha elini hissederken ufak ufak açtım gözlerimi, Atakan'ın küçük elinden öptüm. Bir kere içinden bir kere dışından. Fetih'in mırın kırıklarına rağmen.

"Büyüyünce çok yakışıklı olacak." dedim karnıma doğru yatmaya çalışan Atakan'ı incelerken. İki ağabeyi vardı onlardan bile belliydi.

"Bok."

Gözlerimi devirdim bakmadım bile Fetih'e. "Genleri güzelse demek. Annesine benziyor zaten. Üç çocukta üstelik."

Elimle saçlarını taradım, o da sanki inadına inadına ayaklarını Fetih'in karnına vuruyordu. "Güzeldir genlerimiz," dedi böbürlene böbürlene. Halbuki biliyordum güzeldi... Annesi bile. Yaptığı her şeye rağmen gözüme güzel geliyordu.

"Baba tarafı özellikle çok zengin gen bakımından. Baktığında da tek tip diyemiyorsun ama doğanlar çok daha farklı oluyor. Sahra mesela sarışındı." Babası da sarışındı hatta Karadenizliydi ama annesinde hiçbir sarışın

emaresi yoktu. Çekinik olarak taşıyorlardı bir yerde. Kürşat mesela kumraldı. Gözleri de elaydı.

"Çünkü bütün atalarımız farklı farklı ırklarla evlenmiş, yok yok sülalede."

Vardı. Yani vardı işte. Kızıl yoktu hiç. Zaten hep topu yüzde kaçtı ki kızıllar? Olmaması normaldi tabi.

"Doğacak çocuk sarışın olabilir, esmer olabilir, kumral olabilir." dedim. Sonra durdum ve kendi kendime şunu sordum. Kimden doğacak çocuk? Karadere'lerden işte Efsun sen de!

Fetih gözlerimin içine içine baka baka konuştu. "Kızıl olabilir."

Fetih gözlerini saçlarıma dike dike de konuştu. "Baba tarafında hiç yok ama anne tarafında var. Anneannem göçmendi zaten. Var," durdu çillerime baktı. "Var yani kızıl genden de."

Yok yok muydu o zaman? Yok yoktu. Gözlerimi kaçırdım başımı salladım. "Ne güzel." Dedim. Neye dedim niye dedim bilmem. Hoşuma gitti galiba. Kızıl. İyiydi hoştu. Demiştim zaten Zühre Karadere'nin genleri güzel diye. O taşıyorsa belki çocuklarına da vermişti? Olamaz mıydı? Mesela Zeliha'da vardı belki. Mesela Kürşat'ta ya da. Mesela mesela mesela yani.

Sessizce durduk. Nedense diyecek bir şey bulamadım o an. Güzeldi yani. O geni taşımaları. Baya güzeldi. Gözüm Atakan'dayken "Efsun." Diye seslendi bana. Çenemden tutup kaldırdı başımı sonra eliyle Atakan'ı aşağıya doğru itti. Bedenini bedenime doğru itmişken sırt üstü konuma geldim. Fetih'In eli Atakan'ı aştı benim karnımın üzerine sızdı. Dokunduğu yerde bir ağrı hissettim. Böyle çok gergin bir ağrı. Belimi dikleştiren bir ağrı. Yine de aradaki etkileşimi görmezden geldim ve "Efendim." Dedim hiçbir şey olmamış gibi.

Olmamıştı ki zaten?

"Kızıl saç geni var." diye tekrar etti. Söyleme gereği duymuştu sanki. Eli karnımda başı üstümde bana bunu söylüyordu ve ben de uslu uslu dinliyor başımı sallıyordum.

"Önemli tabi." diye geveledim.

"Önemli değil mi?" diye teyit etmek istedi. Eli karnımda neyi teyit etmek istiyordu bilmiyorum ama kan akışımdaki hız artışı, yüzümü de Fetih'in gözlerinin içini de alev alev yakıyordu. Ateşe basılmış gibi.

"Önemli herhalde."

Yutkundu eli karnımdan yavaş yavaş yükseliyorken "Anladım." Dedi. Atakan'ı biraz daha ittiğini hissettim. Göğüs oluğumdan çıkarken eli oldukça yavaşladı, kirpiklerimi titretti bu yavaşlığı. Ne oldu da çocukla aynı yataktakyen bir yakınlaşma gafletine düştük bilmiyorum zaten ama emekleye emekleye yatağın dibine kadar giden Atakan'ı son anda fark ettim.

"Aman Fetih," deyişimle aynı telaş onda da oldu çünkü yatak yerden yüksekti. Bacağıyla tuttu Atakan'ı ayağıyla yatağın ortasına geri itti. Ama bunun dikkatini dağıtmasına izin vermiyor olsa da Fetih'in ve benim aynı anda çalan telefonu zaten olmaması gereken anı bozdu. Neredeyse bir çaldı telefonlarımız. O yanındaki sehpaya ben yanımdaki sehpaya uzandım. Hastaneden aranıyordum. Ben yerimden kalkmasam da Fetih kalktı hatta yataktan da uzaklaştı.

"Efendim." dedim yerimden doğrulup Atakan'ı da iyice yanıma çekerken. Yanan yanaklarıma bastırdım dudaklarımı.

"Efsun," dedi karşı taraf. "Bu saatte aramak istemezdim ama." Ben karşı tarafın devamını duymadan Fetih bana döndü. Yüzündeki o dağılmış ifadeden anladım ilk hoş bir şey olmadığını. Sonraki cümledeyse bu aramalarının farklı kişiler tarafından yapılan aynı aramalar olduğunu fark etmek imkansızdı. İkimize de aynı anda haber gelmişti.

"O adam hangi yüzle bilmiyorum ama senden şikayetçi olmuş. Üstelik bu ne kadar doğru bilmiyorum ama yarın serbest bırakılma ihtimali varmış."

Instagram: serceyioldurmekofficial

XLII- "MANİFESTO"

Canım Karadere Konağı misafirleri,

Bayramlar bu hikaye için çok önemlidir. Çünkü bir Kurban Bayramı'nda hikayemizi sizinle paylaşmış, elimde şeker kolonyayla sizi bekliyorum demiştim. Bilmem kaç bayram geçti bazı şeyler hiç değişmedi. Kolonyanızı ve şekerinizi aldıysanız buyurunuz bölüme.

Efsun gibi bir bayram olsun. ❤

Twitter'da #SerçeyiÖldürmek etiketiyle buradan bol bol yorum yaparak bana şeker ikram edebilirsiniz ♡

Keyifle okuyun!

Instagram: serceyioldurmekofficial

11 Temmuz 2014

İzmir sanılanın aksine kışın çok soğuk yazın haddinden fazla sıcak olurdu. Kışın yağmayan kar yüzünden insanları kan donduran soğuğa, yazın bir sahil şehri olduğundan kavurucu sıcağa ikna edemezdiniz. Yarım saattir izliyordum, kıpırdayan bir yaprak dahi yoktu.

Bir balkondan alınabilecek en büyük verimi almıştık, çoğu komşunun özenerek baktığı bir balkonumuz vardı. Ve bu balkon çok şeye şahit olmuştu. Sonu gelmeyen kahkaha tufanlarına, bir türlü dinmeyen göz yaşlarına, bol çeşitli sofralara, şarap kadehlerine. Ama ben en çok birini sevemezdim. En çok değil bir tek. Sessizliğini. Katman katman, dalga dalga siyah bir gecenin bağrında yaşanan sessizliği sevemezdim.

Sevemezdim ama yine de sessizliği de en iyi ben yaratırdım. Öyle ki telefonum bile sessizdeydi. Gelen titreşimle ekrana eğildim. Yunus'un mesajına baktım.

'Seni seviyorum'

Kaşlarım dudaklarımla beraber havalandı. Bu sıkıntılı ve keyifsiz anın ortasına konulan bir papatya gibiydi mesajı. Yüzümde buruk bir gülümseme sadece mesaja baktım. Bir mesaj daha geldi.

'İyi geceler bebeğim'

Cevap vermem gerekiyordu. Şu an moralimin bozuk olduğunu bilmiyordu ve uyumadan önce onun da benim mesajımı okuması daha güzel olurdu.

Hem biraz olsun yüzümü güldürmüştü. Elim telefona varacağı vakit, balkon kapısının ardından dış kapının açılma sesini duydum. Telefonu alamadan o tarafa baktım, ne kadar kötü bir görüntüyle karşılacağımı bilmiyordum. Direkt olarak burnumun direği sızladı. Evin tüm ışıkları açıktı, bu direkt Suna annemin yüzünü görmeme neden oldu.

Gözleri kan çanağıydı, şişmişti. Saçlarını dağınık bir şekilde toparlamışken üzerinde üniforması yoktu. Benimle göz göze gelmesiyle yüzünü saklaması bir oldu. Ellerinin tersiyle bir şeyler yapmaya başladı. Sanki bilmiyordu. Şimdi makyajını ben yapsam yine ağladığını gizleyemezdi.

Sesimi çıkarmadan bana gelmesini bekledim. Oyalandı epey ama kaçınılmaz sonu o da farkındaydı. Yine de bana gelirken gülümsedi. Ela gözleri ne kadar ağladıysa yeşillenmişti. Parıl parıl parlıyordu.

"Hoş geldin." dedim soluk bir sesle.

"Kızım," dedi şefkatle. "Uyumadın mı sen?" sesi bile çatal çatal olmuştu. Yanaklarımdan öptü, saçlarımdan sonra. Beni göğsüne yatırdı eli yanağımdayken burnumu sinesine gömdüm.

"Seni bekledim." sesim boğuk çıkmıştı ama anlaşılırdı. Bir süre öylece durduk, benden ayrıldığı yerse yine yamacıma oturmakla oldu. Karşıya dikti gözlerini, ben de ona. On iki yaşındaydım onu tanıdığımda, yüzü çok gençti. Zaten kendisi de gençti. Annemden bile. Sonra eşi ansızın elinden kayıp gidince çökmüştü. Yaşlanmış diyemezdim belki ama o eski halinden de eser yoktu. Bir kere beyazları artmıştı. Ben boyuyordum, ben sayıyordum.

Ne diyeceğimi bilemedim bir an. Ağzım bir an açılıp kapandı. Durmadan. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Ölen doktor," dedim sonra. Boğazıma sayısız düğüm atıldı. Dışımdan değil belki ama içimden düzelttim.

Öldürülen doktor.

İçimden bir kez daha düzelttim.

Katledilen doktor.

"Yakın mıydınız?"

Hemşire arkadaşlarının çoğunu tanırdım. Birkaç doktor arkadaşını da. Ama bugün bir haber sitesinin katliam olarak başlık attığı sayfadaki ismi çok düşünmüştüm ama hatırlayamamıştım. Sonra akşam haberlerine bir bilemedin bir buçuk dakikaya sığdırılan hayatından ya da fotoğrafından da çıkaramamıştım.

"Yakın olmadığı kimse yoktu ki onun." dedi sesi titredi ilk andan.

Ben çıkaramamıştım ama vardı. Kimse çıkaramamıştı ama vardı işte. Her gün sayısız insana bakıyordu, her gün annemle selamlaşıyordu mesela. Vardı biri artık olmayan.

"Neşe saçardı bütün polikliniğe. Hastalara bile. Süt izni daha yeni bitmişti. Bebeği var bir tane. Hani sen tıp kazandıktan sonra bir tane kalem getirdim ya sana bir meslektaşın verdi diye. Onundu. İlk reçetesini doldurduğu kalemdi."

Annemin yanağından süzülen bir damla ve o kalem aynı anda içimi oydu sanki. Dudaklarım acıyla ayrıldı birbirinden bakışlarım yere devrildi. Çektiğim ağrı alnımı kırıştırdı, nefesim bir an yarım kaldı.

"Çok sevinmişti senin kazandığını duyunca. Fotoğrafını göstermiştim, beyaz önlükte ne çok yakışır kızına Suna demişti."

Avucumu sıktım, uzuvlarım uyuştu, göz bile kırpamadım. Gözyaşlarım düştü sadece. Nefes almaya çalıştıkça boğazım ateş basmışım gibi yanıyordu.

"Öldürmediler," diye devam etti. Bakmıyordum ama neredeyse hıçkırmak üzere olduğunu farkındaydım. "Katlettiler. El birliğiyle. Medyanın yansıttığı neydi ki? Müdahale bile edemedik. Yaşasın diye çabalayamadık." elim ayağım o kadar tutmuyordu gidip sarıp sarmayalamadım annemi. Ağlıyordu, gözyaşlarını silemedim, ağlama diyemedim. Ben de ağlıyordum.

"Şikayet etmişti geçen hafta. Darmadağın etmişti odayı, üzerine yürümüştü geçen hafta aynı canavar. Şikayet etmişti hemen kadın. Resmen bir şey yapamadın, hadi çık yap. Hadi biz bir şey demiyoruz, işin yarım kalmasın dercesine serbest bıraktılar. El birliğiyle öldürdüler. Bir kişinin eline kanı bulaştı sadece. El birliğiyle."

Spiker kadının hızlı hızlı bir dakikaya sığdırdığı haberi geldi yine aklıma. Suç kaydı var demişti. Birden fazla. Aramızda dolaşıyordu bir makine gibi. Suç makinesi. Bir makine aramızda dolansın diye bir doktor yoktu artık. Bir kişi fazla olalım diye bir kişi eksilmiş miydik? Annesiz kalan bebek geldi aklıma. Ağlayışım şiddetlendi. Annesizilik ne demek bilirdim ama o annesini hatırlamayacaktı bile. Annesiyle anıları bile yoktu. Neden ki? Ne yapmıştı ki annesi?

Sustuk. Dakikalarca. Ağlamak geldi elimizden sadece. Ağladık. Sonra bir an, dudağımdan geceyi yaracak, tam ortamıza bir bıçak gibi saplanacak ikimizin de yüreğini hoplatacak bir şey söyledim. Bıçak saplandı, kan

sıçrayacak sandık ama nafile buz tuttu. İzmir bile. Yapraklar kıpırdadı, içimiz titredi.

Bu cümle benim dudaklarımdan döküldü ama hayır, yemin ederim ki söyleyen ben değildim. Bir aracı gibiydim o an. Ben de annem gibi söyleyince ne olduğunu anladım. En az annem kadar benim de yüreğim hopladı. Biri arkamdan yaklaştı sanki, elinde bir defter vardı, defterin kapağında benim adım yazıyordu. Sayfalar annemin rahmine düşüşümle başlıyordu ama defterin büyük bir kısmı boştu. Kalemde bitmişti üstelik. Yazılacak şeylerin tükendiği gibi. Ve arkamdan usulca bana yaklaşan şey son sayfayı açtı, benim bilincimi ele geçirdi ve son sayfayı bir cümleyle dudaklarımdan döktü. Duydum ve dondum. Titredim, sanki gerçek olmuş da gassalın hissettiği soğukluğu tatmıştım.

"Benim de sonum böyle olacak, ben de böyle ölüp gideceğim bir gün."

Baş parmağım, kucağımdaki Atakan'ın elinin arasındayken ellerimizi izliyordum boş bakışlarla. Zihnimin perdesinde canlanan bir anı, o anıyı bilen sadece iki kişi. Biri hayatta değil. Diğeri yaşıyor ve o anı tam da şu an çok ağır geliyor. O cümlemden sonra Suna annemin bana gösterdiği tepkiyi hatırlıyordum. Çok kızmıştı, çok ama çok. Bense lal olmuştum. Ben söylememişim gibi.

Hissetmiş miydim?

Boş yemek masasının ilk sandalyesine oturmuş Fetih babasına dikmişti benim aksime gözlerini. Ben birkaç saniyelik kim ne yapıyor süzüşünden başka kimseyle göz kontağı kurmuyordum.

"Yani adam kısaca diyor ki biz yakaladık, tutukladık ama karar merci değiliz. Tutuklanması da serbest bırakılması da bizden bağımsız."

Dudaklarım bir an büzülecek gibi oldu. Çok bitkin hissediyordum kendimi. Boşta olan elimle gözümü ovuşturdum birkaç saniye, sessizce derin bir nefes aldım.

"Tamam," dedi Fetih sadece. O kadar sakindi ki bunu söylerken istemsizce ona bakmak istedim. Ne düşünüyordu bilmiyordum. Gram renk vermiyordu, tepki desem zaten yoktu. Çok olağan bir şeymiş gibi konuşuyordu. Bu çok geriyordu beni. Hem de çok. "Çıkarsınlar. Yarın gün ayar aymaz salsınlar. Buyursunlar yapsınlar. Canıma minnet."

Kaşlarım çatıldı, soğuk kanlılıkla boynunu kütletti. Huzursuzluğum arttı. Babası da tuzu biberi ekledi. "Yani," dedi aynı rahatlıkla. "Gereken yapılmadıysa tartışılacak bir şey yok. İpsiz sapsız soytarının teki. Bilsin kime bıçak çektiğini."

Fetih parmaklarını kütletti sesini çıkarmadı. Hiçbir şey söylemiyordu, planı da programı da kafasındaydı. Bu çok korkunçtu.

"Ne geçiyor tam olarak aklınızdan Fetih?" bunu direkt Osman Bey'e sormak istemedim. Soramadım o an. Ama ona sormuş olsaydım bir cevap kesinlikle alırdım oğlunun aksine.

Başını iki yana salladı. "Bir şey düşünmüyoruz." dedi önce. "Şikayeti de bir halta yaramaz merak etme. Korkacağın bir şey yok, içini rahat tut sen."

Şikayeti... Benim onu kışkırttığıma dair şikayeti. İnsan yerine koymadığım, ilgilenmediğim ve reçeteyi bile yüzüne fırlatarak attığımı söylediği bir şikayet. *Asıl ben ondan şikayetçiyim! Nefsimle oynadı, kışkırttı beni! Karıma da yaptı aynı şeyi!*

Gariptir aniden suçlu çıkmıştım.

"Ben farkındayım zaten şikayetinin bir şeye sebep olmayacağını ben size ne yapacağınızı soruyorum."

Konuşan dışında kimseden çıt çıkmıyordu. Olayın başından beri sessizce ve umursamazca köşede emanet gibi oturan ve kibirle beni izleyen Zühre Karadere'nin sesi çıktı.

"Neyi anlamıyorsun?" diye çıkıştı. "Sen hangi ailenin gelinisin farkında mısın?" kucağımdaki Atakan korktuğunda ellerim hızlıca kulaklarına kapandı. Ben müdahale etmeden Fetih girdi araya.

"Karıma sesini yükseltme." Buz gibiydi. Annesine karşı buz gibiydi. Tüylerim diken diken oldu, bu gece aldığımız haberlere rağmen gerginliğini ilk kez belli etti.

"Sen yükseltsen bana gerek kalmazdı!" diye karşılık aldı. Herkes yerinden dikleşti ama kimse müdahale edemeden bana saydırmaya devam etti.

"Adam hem öldürmeye kalkmış hem şikayet etmiş, üstüne serbest kalacak! Ne yapalım kırmızı halı mı serelim yollarına?!" Resmen saldıracak kadar cellallenmişti. Fetih yerinden doğruldu Osman Karadere girdi araya.

"Zühre sırası değil." Fetih sandalyeyi öyle bir itti ki düşecek gibi sarsıldı. Annesine bir şeyler daha söylerken Atakan'ın yüzünü de kendime çevirdim telaşla. Yüzü direkt Zühre'nin yüzüne dönüktü. Fetih'in halası da kalktı, "Zühre tamam, kadın zaten kötü." dedi ama nafileydi. Onun derdi bendim.

"Bu ailenin bir saygınlığı var!" diye devam etti. Bazı şeyleri yüzüme yüzüme haykırıp bak gerçekler bunlar demek istiyordu sanki. "Haddini bilmeyen olursa gerekirse canından olur. Bu bak, görmezden gel istediğin kadar. Kırmızı halı yok, kafasına silah dayayacaklar."

Bu bak, görmezden gel istediğin kadar.

Fetih önce kulaklarını kapattığım Atakan'ı kucakladı sonra beni kaldırdı hızlıca ve hemen odadan çıkardı İkimizi de.

Parmağımın ucu Atakan'ın emziğindeyken gözüm onda, kulağım annesindeydi. "Tamam kalsın o zaman siz uyumadan önce ara beni gelip alayım."

Bizimle uyusa olmaz mı, diye sormak istedim de zor tuttum kendimi. Emziğin kıpırdayışını bile izledikçe rahatlıyordum.

"Tamam." diyebildim ancak ama. Sonra da kapattık zaten. Telefonu gelişigüzel yatağa bıraktım başım gibi. Öylece kıvrılmış bir şekilde yatıyordum yanında dakikalardır. Dışarıda ne oluyordu bilmiyordum. Fetih de mutfak bahanesiyle odadan çıkalı az buz bir zaman olmamıştı. Ya da bana uzun geliyordu bilmiyorum. Çok huzursuzdum. Kafamın içinde durmadan tek bir anı canlanıyor, Suna annemin bana kızışını hatırlıyordum.

Kapı oldukça yavaş şekilde açıldı sonunda, neredeyse hiç ses çıkmadı desem yeriydi. Kimin geldiğini bilerek başımı kalırmadım. Atılan birkaç adımdan sonra "Sana süt ısıttım." dedi Fetih kısık sesle. Bardağı bir yere koyuşunun tıkırdısını duydum sonra arkamdan yatak içe doğru çöktü. Sonra yüzünü eğdi bana, yanağımdan öptü biraz. Oradan çıplak gerdanıma sürdü burnunu. Gözlerim kendiliğinden kısılırken sırt üstü konuma geçtim yüzüm tamamen ona döndü. Koynumdan başını çıkarsa da yüzlerimizin arasına neredeyse hiç mesafe bırakmadı.

Cıkladım önce. "İçmek istemiyorum." dedim ardından. Canım hiç mi hiç bir şey istemiyordu. Hele de Fetih'in yaptığı ballı sütten öte, sütlü balını hiç. Midemi bulandırırdı o kadar tatlı bir şey.

"Sebep?"

Burnunu burnuma sürttü önce, sonra o sürtünme yarattığı yere varla yok arasında bir öpücük kondurdu.

"Canım istemiyor."

Kaşlarını çattı, yüzüne yine yersiz bir otoriterlik eklense de konuşması hiç öyle olmadı. Atakan'ı işaret etti. "Koyarım bak kapının önüne." Atakan bir yaşındaysa Fetih altı aylıktı. Ellerim yanaklarına gitti, belki severim sandı ama ben hafif hafif vurdum birkaç kez.

"Eşeklik yapma."

Ben yanaklarına vurdukça o ellerimi, parmaklarımı ısırmaya başladı. Bir elmacık kemiğim kadar olmasa da diş baskısını hissediyordum. Bir yerden

sonra kontrol benden çıktı, ellerimi dişlerinden kurtarmak için didinmeye başladım. O da acıkmış da ellerim karnının doyuracak bir yiyecekmiş gibi ısırmaya devam etti. Son noktada sırtımın altına sakladım ellerimi.

"Köpek misin sen ya?" diye fısır fısır kızdım ona. Hem köpekti hem eşek. Çift karakter gibi çift hayvandı. O nasıl oluyordu denmeseydi oluyordu işte.

"Isıramaz mıyım şimdi?" dedi yüzsüz yüzsüz. Artık köpek deyince tepki de vermiyordu. Alışmıştı ya da bana hak veriyordu bilmiyorum.

"Isıramazsın." diye dik dik meydan okudum. Ellerimi sırtımın altında daha iyi kenetledim birbirine. Çıkarmaya çalışırsa diye. Lazımdı onlar bana.

"Isıramam öyle mi?"

Başımı iki yana salladım, dudaklarım hafif öne büzülmüşken "Cık." dedim ve başka bir yere odaklandım.

"Isırabilirsin Fetih de,"

"Cık, ısıramazsın."

"Bak ısırabilirsin de."

"Cık."

"Bak de."

"Demeyeceğiiim."

"Fetih ısırabilirsin istesen, de."

"Yooo. Fetiiih ısıramazsın. Fetiiih kendini kandırma, Fetiii-"

Isıramadı. Isırmadı. Kurşunladı. Parça kopardı. Yedi. Çiğ çiğ. Ellerimi korudum yüzümü değil. Ellerinde sadece dişlerinin baskısını hissediyordumama yüzümde... Baskı değildi bu, bu çok başka bir şeydi. Elmacık kemiğimden bir parça artık onun midesindeyken "Aa-" diye tiz bir ses çıkmayadursun ağzımdan, elimi nasıl bastırdığımı bilemedim dudaklarıma. Çığlık çığlığa bağıracağım bir acı hissettim ama ben sadece sustum. Bir elim ağzımda diğer elim yumruklarını Fetih'in omzundayken durdu, dişlerini çekti bir an.

"Isırabilir miymişim?"

Göğsüm hiddetle inip kalkarken tekrar vurdum yumruğumu. "Sen insan deği-"

Tekrar ısırdı, tekrar sustum.

"Isırabilir miymişim?"

Kaşlarım ağlayacakmışım gibi bükülmüşken başımı salladım hızlı hızlı. Yarısı Fetih'in sindirim sisteminde olan naçiz elmacık kemiğimin bir darbeye daha dayanacak gücü yoktu. Yüzsüzce öptü ısırdığı yerden sonra biraz uzaklaştı, avucumun içini bastırdım yarısı gitmiş yere.

"Kocaya öyle diklenmeyeceksin Efsun Hanım, ısırırım diyorum ısıramazsın diy-" gözü aniden yanımızdan ağzından birkaç minik mırıltı çıkaran Atakan'a takıldı.
"Yerimi daraltıyor benim ya."

Koskocaman yatakta bir yastık kadar ancak yer kaplayan bebek için söyledi bunu. Sonra oflaya poflaya kalktı yerinden, eli yanağında dramatik bir şekilde etrafa bakan beni de kucakladı. Sesimi çıkarmadım, kucağında ben koltuğa aldı bizi. Zerre hareket etmedim, yerleştirdi beni sağlam bir şekilde kucağına. Açıkta olan yanağımdan öptü ıslak ıslak.

"Acıdı."

"Acısın."

Konuşmasının hemen ardından gerçekten nedenini anlayamadığım şekilde dişlerini artık neresi denk gelirse, kolum olur omzum olur, o bölgeye sürtüyordu.

Bu adam beni gerçekten yiyecekti galiba.

"Ayyy," diye isyan ettim en sonunda. Hatta öyle ki baygınlık geçirircesine biraz da beni zaten tutacağını bilerek başımı geriye doğru attım. Tutmasa kafa üstü düşecektim koltuktan. Ama tuttu. Kucağındaydım bir kere, izin verir miydi bir adım öteye gitmeme? Mümkün değildi.

"Ay ne oldu ben anlamıyorum canım cicim ayımız mi bitti, n'oldu?" dünyanın sonu gelmiş, savaş çıkmış gibi abarttım da abarttım. Saçlarımı savurdum da savurdum. Sesim Atakan'dan dolayı kısıktı biraz. "N'oldu şimdi bize, bu kadar çabuk mu? Milletin evliliğinde birkaç ay sürüyor, n'oldu Fetih biz onu güne mi çevirdik n'oldu? Canım cicim günü mü yaptık n'oldu?"

Başımın arkasından sıkıca kavranmış olmasına güvenerek kendimi yere atmaya çalışıyordum durmaksızın. Ta ki Fetih artık illallah edip ensemden tutarak beni kendine çekene, duruşumu düzeltene kadar. Keyfimiz her şeye, herkese rağmen ansızın yerine geldi, yüzümüzün gülmesi, huzursuzluğun bir an uzaklaşması beni diken üstünden pamukların üzerine bıraktı.

İmalı gülüşüne baktım. İmalı ve çapkın. Çapkın ve sinsi. Yine ne anlamıştı bu adam?

"Milletin neyinde?" diye sordu beklemediğim şekilde. Durdum düşündüm sorgulamadım ve cevap verdim.

"Evliliğinde?"

Keyfi daha da çok arttı, yerinde gerindi, şaha kalktı, çapkın gülüşü genişledi. İçim sıcak görmüş çikolata gibi eridi. Böyle ne gülünürdü ne

bakılırdı? Zalimlikti bu.

Çapkın ve zalim. Zalim ve Fetih.

"Evliliğinde." diye tekrar etti. Anlayamıyordum, ben Fetih'i çözemiyordum. O açık konuştuğu kadar anlıyordum ben, gerisi yoktu. Başımı salladım alık alık o devam etti konuşmaya. Yaşadığı aydınlanma yüzünde buram buram bir mutluluğa neden olmuştu.

"Evliyiz değil mi biz?" dedi gülerek. "Biz baya baya evliyiz?" gözlerinin içinin gülüşü, bulaşıcı bir hastalık gibiydi. Moralin mi bozuk, Fetih bakıversin böyle hemen düzelir gibi. Ama moralimden öte hissettiğim başka bir şey vardı. Çekingenlik desem değil, utanma desem değil. Ona eskisi gibi hayır diye çıkışamadım. Nedenlerim vardı; mesela irademle kucağındaydım. Ona coşkuyla evet de diyemedim. Daha bugün çıktığımız görüşme geldi aklıma. Date? İlk görüşme. Evli değildik biz henüz.

Evlimtraktık.

Efsun ve Fetih'in resmi olarak evli olmalarına rağmen bugün tanışmalarına deniyordu.

Yanaklarının içini dişleyen Efsun'un aksine Fetih aydınlanmanın ışığında devam etti. "Baya baya evliyiz biz bak, öyle böyle değil." dedi. Ağzımı açıp bir şey söyleyemez gibiydim başta. Dudaklarımı birbirine bastırıyordum, gözlerim ara ara başka yerlere kayıyordu falan. Ama Fetih'in heyecanı öyle farklı bir boyut aldı ki kendimi konuşurken buldum.

"Çok fazla evliyiz Efsun biz. Çok evliyiz. O kadar evliyiz ki bak, çok evl-"

"Fetih evliliğin azı mı var?"

Aklıma bir tek bu geldi. Evliliği ilk kez birinin az ya da çok diye nicel bir kavrama döktüğüne şahit oluyordum. Fetih'in beynini de, kıvrımlarını da... Merak ediyordum bazen.

"Tabi var kızım," diye çenesini dikleştirdi bilirkişi gibi bir havaya büründü. Anlamıştım. Açılmıştı...

Şovcu1453 düğmesi.

"Onun istatislikliği bile var. Eskiden az evliydik. Şu an çok evliyiz. En evli biziz. Şu an bu evde," duraksadı kaşlarını çattı. "Bu şehirde," durdu cıkladı. "bu ülkede en çok biz evliyiz. Miktarı var bunun, birinci biziz. İkinci kim bilmem."

O kadar emindi ki ve o kadar iyi manipüle ediyordu ki saniyelik de olsa söylediğine ihtimal veriyordum. Saçmaydı, çok saçmaydı ama veriyordum

işte. Fetih emindim ki herkeste bu etkiyi yaratıyordu. Tam dudaklarım aralanacaktı ki işaret parmağını bastı üstüne.

"Bir şey deme," diye rica etti. Evet rica etti. Sesinin ayarından anladım.

Fetih ve kibar.

"Olumsuz bir şey hiç deme tamam," demeyecektim ki... Ne kadar 'evet en evli biziz' diyebilirdim bilinmez ama olumsuz bir şey de demezdim. Başımı aniden göğsüne yatırdı ben de uslu uslu yattım. "Aniden tutamadım içimde dışa vurdum. Gerecek bir şey söylemedim seni."

Utancım ona gerginlik olarak yansıdı. Fetih beni zora sokacak, sıkıştıracak ya da henüz netliği açığa kavuşmamış gelecek hakkında bir imada bulunmuyordu. Farkındaydım zaten dikkat ediyordu. Parmağı dudağımda dolaşırken ses seda çıkmadı ikimizden de. Hararetinin dinmesini bekledim biraz. Belki ketumluktu ama bir şey demedim o an. Diyecek bir şey de gelmedi zaten aklıma. Bir eliyle saçımı okşuyor, diğer elinin parmağı dudaklarımda dolanıyordu.

Dinginleşti, sakinliğini kalp atışlarından bile hissettim zaten, harareti duruldu. Bunu bekledi tekrardan konuşmak için zaten. "Durak inşası," dedi ansızın. "Nasıl gidiyor?"

Zihnimin içi sahiden inşaat alanıydı. Bazen başım ağrıyordu buna yoruyordum. Bazen çok dirençli oluyordum bunu da ona yoruyordum.

"Güzel." dedim aklımdan geçtiği gibi.

Güzel. Bizim için biraz kıymetli bir kelimeydi. Bunu hatırlayacağını umarak söyledim bunu, hatırladı mı bilemeyerek. Önce dudaklarını sonra çenesine bastırdı başımın üstüne.

"Güzel." diye karşılık verdi sonra. Başka da bir şey söylemedi, ne kadar kaldı demedi. Elini çabuk tut ya da. Pek tabi bu kararı alalı ne kadar olmuştu ki? Sevişmek için durağın bitişini beklemek onun kararıydı, bir evlilik çatısına girmeden önce de bir ilişkide yaşanması gereken hiçbir şeyin kalmamasını istemek de benim isteğim.

Mesela diyordum içimden. Bugünü kime bilinmez ama anlatacaktım zamanı gelince. Gerçekten ilkmiş gibi. Diyecektim ki ben kahve içiyorken aniden masama üzerinde Fetih yazan bir bardak konuldu. Sonra beyaz gömlekli bir beyefendi sandalyeyi işaret edip izniniz olursa oturabilir miyim dedi, diyecektim.

Kime ya da kimlere bilinmez tabi.

Konuyu değiştirmek için olacak "Bugünkü olay nişan değil kınaymış, yarın da düğün varmış." dedi. Başımı kaldırdım.

"Ve bizim de gitmemiz gerekir?"

Çünkü Fetih bu ailenin en büyük çocuğuydu ve evliydi. Bu bana bile sorumluluk yüklüyordu.

"Boşver uydururuz bir şeyl-"

"Aa neden," diye böldüm hemen. "Bizim de gitmemiz gerekir. Onlar bizim düğünümüze gelmediler mi?"

Millet milletin düğününe gidiyordu ki, o millet giden milletin düğününe gelsin.

"Geldiler de, ne gerek var şimdi Efsun?" Boşver."

Ardı ardına cıkladım. Hayatımızdan mı kısıtlanacaktık yoksa Fetih yarın ne olacağını bilmediğinden plan mı yapmıyordu? Amacını sezebiliyordum da izin vermeyecektim.

"Olmaz öyle şey Fetih. Hem evlendiğimizden beri hiçbir akraba ortamında bulunmadık. Annen bilmiyor tabi oğlu istemiyor tüm suçu bana yıkıyor. Madem yakın akraba gidelim yarın ama," durdum gözüm dolaba kaydı. İstiyordum ki yarın hastaneden çıkar çıkmaz Fetih'i kendi himayem altına alayım. Başka yerlere gitmesin, başka şeyler yapmasın. "Giyecek bir şeyim yok öncesinde gidip biraz mağazalara bakınalım mı?"

Benimle beraber o da dolaba baktı. "Senin mi giyecek bir şeyin yok?"

Hüzünlü hüzünlü başımı salladım inansın diye. "Hatta vakit kalırsa bir iki parça da kışlık alırız. Asıl alışveriş hakkımı kullanmıyorum bak belki dedim." Gözlerim dolabımdan ona çekildi. Bu mentalitede ne düğünüydü bilmiyorum ama kendimi odalara kapatamazdım ben bunu yaparsam, kendimi kapatırsam Fetih öyle bir açardı ki. Zaten bilmiyordum kafasının içini.

"Olmaz mı?" Diye sordum. Gözlerini çevirdi hiç hoşnut olmasa da bu durumdan "İyi," dedi. Zaten bir sıkıntı olmasa kendisi gidelim düğüne diyecekti. "Bir aksilik çıkmazsa gideriz." Ve ben cevap vermeden yine göğsüne yatırdı.

Suskunluğumuz o kadar uzadı ki, beynim yine konudan konuya geçiş yaptı, uzaklaştığım yere geri döndüm. Sinem sıkıntıyla şişti, tam şu an konuşup konuşmamak arasında gidip geldim bir süre ama yarın geç olabilirdi.

"Fetih," dedim hiç uzatmadan. Biraz ciddi bu kez gerçekten biraz gergin. Mırıldandı sadece. "Annenin söyledikleri," cümle toparlanmadı durdum ve kalktım yattığım yerden. "öyle bir şey yok yani sırf beni sinirlendirmek içi-"

"Senin bugünlük Fetih dozunu tamamladık mı?"

Yüzümü avuçlayıp dudaklarıma uzanmaya çalışsa da engel oldum. "Dağıtma konuyu." diye sızlandım. Bacaklarımın desteğiyle üstünde sürtüne sürtüne tamamen ona döndüm. Bir elimi bacağına bastırdım destek almak amaçlı.

"Bak senin deden, dedenin dedesi falan Fetih bilmiyorum her neyse. Eskiden falan, yönetim biçmi farklıyken, köylerin şehirlerin falan sahipleri varken, ağalık, aşiret o bu şu." karman çorban oldu cümleler Fetih yine dudaklarıma uzanmaya çalıştı ama izin vermiyordum.

"Acıktın mı sen?" diye sordu ne alakaysa.

"Yazısız kurallar, oligarşi ya da bilmiyorum her neyse. Saçma sapan demek istemiyorum ve dönemin şartlarını göz önünde bulundurarak saygı duyuyorum. Her neyse geçti gitti o dönem, ne sen ne de baban gayet döneme uygun, aşiret denilen ailede gayet modern kendi halinde,"

"Ben acıktım." derken yine bana uzanmaya çalıştı. Söylediklerimi duymuyordu galiba.

"Senin illegal hiçbir şeyle alakan zaten yok, sen çok başarılı, sektöre yön veren, uluslararası çalışmaları olan bir mimarsın zaten. Kütüğünün geçmişi hiçbir şeyi değiştirmiyor."

Eli geceliğimin ceketine işin doğrusu bağladığım ipine gitti. "Sana da sıcak olmadı mı çıkaralım bence bunu?"

İpi açmasına da izin vermedim. Yüzüme bile bakmıyordu. Çenesini tutup kendime kaldırdım, kaçmaya çalıştı bakmak istemedi ama inadına inadına kenetledim gözlerimizi.

"Beni dinler misin lütfen?"

"Bu konuyu seninle konuşmak tercihlerim arasında değil."

Parmaklarım çenesine baskı uyguladı istemsizce. "O şu an tutuklu ve serbest bırakılma ihtimali varmış. Bundan en çok ben rahatsızım ama mümkün mü Fetih? Bal gibi mümkün. Benden şikayetçi. Mümkün mü? Mümkünmüş. Ama sen şiddeti şiddetle çözemezsin. Benden şikayetçi olan senden de şikayetçi olur ve bu kez haksız da olmaz. Annen resmen gerekirse kafasına sıkacağız dedi ve ben bunu kulağımdan içeri bile almıyorum. Böyle çağ dışı şeyi kulağıma bile almıyorum. Annen her zamanki gibi yalan söylüyor siz böyle bir aile değilsiniz."

Bunları bana Fetih söylemeliydi ama ben söylüyordum. Öldürecekler miydi? Böyle bir şey olur muydu? Herkes kendi adaletini sağlarsa düzen devam eder miydi? Ne düzeninden bahsediyordum, herkesin birbirinin biletini kestiği dünyada yaşam olur muydu?

"Kamu spotu gibisin." dedi bana ancak. Sinirlendim o an ilk kez. "Kamu spotun kendine de işlesin, doktora zarar vermek isteyen bir sikik var ortada."

Bana bunları zaten bilmiyormuş gibi anlatıyordu. "O zaman ben gidip yarın zarar vereyim Fetih? Sonuçta bana yapıldı. Benim meselem. Bıçak alayım hatta onun gibi, kendi adaletimi kendim sağla-" o yapınca hiçbir sıkıntı olmasa da benim ihtimalim onu beni öperek susturmaya itti. Bu bir öpüş değildi ama bu bir banttı.

"Sus." dedi önce. "Bu konuyu seninle konuşmayacağım sus."

Baş parmağını bastırarak elmacık kemiklerime sürtüyordu tıpkı dudaklarını dudaklarına sürttüğü gibi. "Pezevenk şimdi tutuklu, boktan bir ihtimal üzerinden seninle zıt düşmeyeceğim." dudaklarını bastırdı bir kez "O güzel dudaklarını yorma, bizi de germe. Sabaha kadar konuş ben yine bir şey söylemeyeceğim sana. Söylediklerinden sen sorumlusun benim bir alakam yok. O yüzden olay da yok. Ben ağzımı açtım mı? Böyle yapacağım dedim mi? Kafanda kurdukların senin, alakam yok. Yargılayamazsın beni."

Tam olarak buydu zaten amacı. Susarsa, hiçbir şey söylemezse dediklerim kafamda kurduklarımdan ibaret kalıyordu. Ben öyle bir şey söylemedim diyerek aradan çok kolay sıyrılabilirdi. Kestiremiyordum. Yapar yapmaz diyemiyordum.

Avucumun içiyle bacağına vurdum ve kontrolsüzce yükseldim aniden. "Bu yaptığın adi-" eli ağzıma örtüldü, konuşmamı istemediği için sandım başta ama diğer eli yatağı işaret etti aynı anda arkamdan bir ses duydum. Mızmızlandı Atakan biraz, ikimizin hem çenesi hem de düğmeye basılmış gibi hareketlerimiz durdu. Atakan kıpırdamayı durdurup düzenli nefes alıncaya kadar. Durduğu an, Fetih elini kaydırarak indirdi dudaklarımdan.

"Uyanırsa, vay efendim kucağıma alayım pışpışlayayım demene izin vermem atarım yürütecin içine haberin olsun."

Suratım asıldı, huysuz bakışlarımı diktim üzerine. "Şu bebeği bulduğun her fırsatta yürütece koymayı bırak başından savmak için. Zararlı bir şey devamlı üstünde olması."

On dakika duş almaya girmiştim onda bile yürütece koymuştu. "İyi annesine veririz o zaman uyanırsa." dedi umarsızca. Yani her türlü ilgilenmeyiz... Diyecek bir şey bulamadım, baktım sadece. Nasıl baktığım bilinmez rahatsız oldu bundan.

"Ne?" diye diklendi. "Çocuk bizim mi? Değil. Biz niye bakalım? Çok saçma. Zaten almışsın yatağa yatırmışsın, bak koltuğa kaldık."

Döndüm koskoca yatakta küçücük kalan bebeği izledim. Seni ısırıp öptüğüm için rahat edemedim orada diyemeyen de koltuğa kaldık diyordu.

"Koskocaman odaya," görsün diye ellerimi açarak etrafı gösterdim. "El kadar bebeği nasıl sığdıramıyorsun aklım almıyor."

Kaşları havalandı iftiraya uğramış gibi kendini işaret etti. "Ben mi?" diye sordu bir de. "Asıl sen koskoca konağa sığdıramadın da getirdin bizim odaya. Bir de yatağımıza yatırdın, o da yetmiyor kısık sesle konuşuyoruz. Safi zarar," sonra bir ayrıntıyı aşamamış gibi tekrar etti. "Yatağa yatırman da cabası."

Konuşmadan önce düşünsem, ölçsem tartsam muhtemelen söylemezdim. Ama Fetih'le iletişim halindeyken bazen düşünmek mümkün olmazdı.

"İleride çocuğunu da mı yatırmayacaksın yatağına?"

Bir iyelik eki eklemedim ama konumum gereğince o ek gizli bir şekilde ekliydi sanki. Sorduktan hemen sonra pişman oldum zaten. Gelecek hakkında o bile konuşmuyorken benim boş boğazlılığım can sıkıcı, keyif kaçırıcıydı. Fetih yalnızca iki ya da üç saniye duraksadı. Bir şey düşündü mü, o iyelik ekini hissetti mi bilmiyordum.

"Yatırırım oğlumu ama bütün gece değil. Biz uyumadan yallah odasına, beşiğine o kadar derin bir hukukumuz yok."

Oğlumu.

Kim?

Biz.

Oğlu.

Neye odaklanacağımı bilemedim, dibindeyim kalbimi çok net duyar, yüzümdeki renk değişimini çok net hisseder diye ikinci şeyi seçtim. Diğerini kaldıramazdım. Ama Fetih'in ilk kez erkek çocuk düşüncesine odaklanmak daha olanaklıydı.

Sinsice, alttan girdim ve sordum hazır onun aklı beş karış havadayken.

"Kızını?"

Merak ediyordum ve farkı şu an inanılmaz açık edecekti biliyordum. Şöminenin orayı gösterdi ve konuştu. "Onun beşiği burada olur zaten."

Gösterdiği yere baktım, başımdan aşağı bir sıcaklık sızdı. Midem kasıldı o sıcaklıkla beraber. Yanaklarımın ısınmasıyla müthiş bir tezatlık içine girdi soğuyan ellerim.

Rüyada beşiğin olduğu yeri gösteriyordu.

O boşluktan ayrılmadı gözlerim ama o boşluk doldu. Beşiği gördüm, yemin ederim gördüm. Üzerindeki toz pembe tüllere kadar gördüm hatta.

Andan o kadar soyutlandım ki kendimi bile gördüm, irice açtığım gözlerimle içindeki bebeğe bakıyordum. Kimin olduğunu bilmiyordum henüz, ne kadar süslü diyordum kendi kendime!

Ne kadar geçti bilmem yanağımda bir el hissettim. "Efsun," dedi sanki ellinci kez bunu tekrar ediyormuş gibi.

"Tamam kötü bir şey söylemedim." çenemden tutup çevirmese başımı ben izlemeye devam edecektim oradaki Efsun'u ve beşiği. Fetih ne düşünüyordu bilmiyorum ama açıklama yapıyordu.

"Evlat ayırdığımdan değil bak harbiden."

Bebeğin adını ne koymuştum ben? Uzun zamandır düşünmüyordum ben bunu? Bir hafta aralıksız gördüğüm ve Zühre Karadere'nin karabasan gibi üstüne çöktüğü rüyadaki bebek de aynıydı ama adı yoktu.

"Bakma kızım öyle, evlat ayırmıyorum ben. Sadece ilk çocuklar kız olsun diyorum. Erkek biraz şey Efsun,"

Bir öğrenememiştim işte kızımın adını. Bir isim ya, sadece bir isim. Aynı bebekti muhtemelen adı da birdi. Ne koymuş olabilirdim?

"Şey derken," durdu ben de ne görüyor bilmiyorum ama kendini anlatmaya devam etti. "Benden iyi, hayırlı erkek çocuk çıkmaz Efsun. Yemin ederim bak, çok zor. Yaptıklarım, annemlere çektirdiklerim geliyor aklıma. Yok. Annemin bedduası var bir kere üstümde."

Beddua mı?

Zühre mi?

Karabasan mı?

"Beddua mı?"

YUH FETİH SANA BİLE Mİ?

Sakalını kaşıdı "Benim gibi bir erkek çocuk bedduası bir de, çok sıkıntılı."

Yedi yirmi dört kavga eden, onu bunu döven, okuldan kaçan bir erkek çocuğu...

"Küçücük çocuğa beddua mı tutar?"

Beddua Zühre Karadere için bir yaşam biçimiydi. Bir tarz, bir felsefe.

"Küçük değildim yirmi küsur yaşındaydım. Herkesten habersiz askere gittim, onun acısıyla söyledi."

Çok kısa sürede kinlenmiştim, beklediğim neden de daha farklı bir şeydi. Fetih'in her zaman anlattığı şeylerden biri en azından. Kaşlarım büküldü alık alık ona baktım.

"Herkesten habersiz mi?" Askere hem de. "Niye böyle bir şey yaptın?" Vedalaşmak gerekirdi bir kere, uzun uzun. Çetin bir süreçti. Her şey olabilirdi. Habersiz olmazdı ki.

"Annem bilse yas ilan ederdi ben gitmeden. Hiç uğraşmayayım dedim, bir de o kadar üzmesine kendini gönlüm razı gelmedi."

Gönlüm razı gelmedi. Bir adam vardı, bir yerde annesine kıyamıyordu. Bir adam vardı annesine bazen benden daha kötü bakıyordu ve bunlar aynı kişiydi. Nereden nereye, nasıl büyük bir sevgi eksikmesiydi?

"Bu şekilde daha çok üzmedin mi?"

Kafamın içinde geçenleri görmezden geldim. Ne diyebilirdim ki zaten? Kaşlarını indirip kaldırdı.

"Öyle olmuyor Efsun," dedi sakin bir sesle. Ellerinden biri saçlarıma gitti, yavaş yavaş geriye doğru attı. Bana dokunmamak ona saçma geliyordu sanki ya da kişi kendinden biliyordu işi. Benim de elim onun gömleğine gitti. Daha çıkarmamıştı bugün benim için giydiği beyaz gömleği. Ben gelir gelmez üzerimi değiştirsem de o aynıydı. Yakalarına dokundum biraz biraz.

"Öfke üzüntüden daha kuvvetli bir duygu. Hatta öfke çoğu duyguyu bastıracak kuvette. Bir insan senin arkandan üzülsün istemiyorsan onu bırakıp gitmeden önce öyle bir öfkelendir ki," işaret parmağı usulca kalbime dokundu. "şurası yanmasın. Yansa da tam anlamıyla hissetmesin, sıra gelmesin. Üzülmeyi kendine yediremesin." Böyle mi düşünüyordu? Aksine öfke saman alevi gibiydi bence. Çok çabuk azalırdı.

"Öfkesi dinmeden de dönmeli insan. Öfkelendiğini kolayca unutursun ama canın yanarsa kolay kolay unutamazsın." Başımı iki yana salladım. Mantıklı gelmedi bana.

"Dönecek olana giden denilmez zaten Fetih, gelecek denir. Çok anlamsız bir mantık annene ne olursa olsun buna yapman hoş değil. Üstelik bu mesele giden kalan mesesi değil. Askere gidiyorsun ya kadının bunu bilmeye hakkı yok mu?" dilim sızlıyordu, savunduğum kişiden ötürü. "Vedalaşmadan gitmek vicdana sığıyor mu? E ne oldu amacına ulaştın mı? Öfkelendirdin anneni, dönene kadar üzülmedi mi hiç?"

Elim bir düğmesinde bir açıyordum bir kapıyordum. Onun aksine. Evet onun aksine çünkü ben onun düğmesiyle uğraştıkça onun da eli geceliğime ait ceketin kuşağına gitti. Açıyordu ama geri kapatmıyordu. Ya sabır.

"Yok bir şeyler ters gitti. Başta işe yaradı, o kadar öfkelendi ki telefonda bile benimle konuşmadı. İlk defa. Hayatım boyunca ilk defa. Adımı bile

anmıyormuş evde. Babam olan oldu kafasında zaten benim yaptıklarımı büyütmez ama annem. Her neyse. Ben bu şekilde tamamlarım sanıyordum ama o dönem ülke terör olaylarıyla çok karışıktı. Ben de Şırnak'ta görev yapıyordum. Şehit haberi geldi Şırnak'tan. Ortalık çok karışıktı, günlerce değil telefonla konuşmak sağ kalır mıyız ondan bile emin değildik. Sonra bitti, duruldu ortalık. Aradım evi annem açtı aylar sonra ilk kez, herhalde bir gün daha aramasam ya delirecekti ya da kendini öldürecekti."

Reşat'tan sonra Fetih. İlk kez bu kadar net empati kurdum. Sınanmak. Sevdiğin biriyle sınanmak. Aynı acıyla, aynı korkuyla. İnsan ölecek gibi olurdu da inadına nefes alırdı. Ciğeri patlatayacak sanardı da nefes almadığı an olmazdı. Dünya durmazdı aksine daha hızlı akardı zaman, sen otururdun orta yere her şey geçer giderdi. Günler devrilirdi sen bir adım öteye gidemezdin. Biliyordum. Çok iyi biliyordum.

"İşte benim plan o gün elimde patladı. Annemde öfkeden eser kalmadı, kalan ayları da üzüntüden hasta ola ola bekledi." başını ikin yana salladı. "Hiçbir zaman normal bir insan olmamış ki bu kadın." Diye söylendi, doğruydu da açmadım ağzımı. Şu an daha haksızdı Fetih annesinden.

"Kürşat aynı şeyi yapsa ileride?"

"Kellesini alırım onun."

Kendisi yaparken yanlış değildi de başkasında işler değişiyordu. "Hiçbir farkı yok. Sadece senin kelleni alacak kimse yokmuş. Her neyse."

Sormadım ama biliyordum Zeliha'ya da söylememişti. Söylerdi çünkü annesine. Muhtemelen gizli saklı kimse anlamadan vedalaşmıştı onunla. Niyeyse bir tadım kaçtı toparlanıp kalkmak istedim.

"Nereye?" diye müdahale etti hemen.

"Hiç öyle uyurum herhalde, kıvrılayım Atakan'ın yanına." ayaklarım tamamen yere basıyordu da bir türlü doğrulamıyordum.

"El kadar bebeğin yanında yatmayı benim kucağımda olmaya mı tercih ediyorsun?" belimden sıkıca tutuldum önce beni kendine çekti bunu yaparken ilerisi için niyetini belli ede ede beni kendine sürttü. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Çok kırıcısın." diye de ekledi. Elleri üzerimdeki saten geceliğin omuzlarına gitti. "Oda gayet sıcak Efsun çıkarsana şunu."

Dedi ve kendisi çıkardı. Tek hamleyle omuzlarımdan düşürdü, aslında bu yeterdi. Amaç gerçekten odanın sıcaklığıysa zaten üzerimde bir tesiri kalmamıştı. Ama gayesi bu değildi. Geceliği yüzde yüz temasla kalçamın altından çıkardı. Yüzde yüz temasla. Ve yere bıraktı. Ceket şimdi yerdeyken

Fetih beni kalçamdan yakaladı iyice kendine doğru çekti. Sonra tek hamleyle bacaklarımı koltuğun kenarına doğru uzatıp sarkıttı ayaklarımı. Yerle zerre bağlantım kalmamışken başım Fetih'ten yüksekteydi.

Saatinin kemerindeki metal çıplak bacağıma sürtündü tıpkı dişlerim gibi. İşte oda artık sahiden çok sıcaktı. Fetih'in teni tenime değdiğinde kalbim kanı pompalamak yerine vakumluyordu sanki. Hissettiğim basınç öyle bir seviyede artıyordu ki kulaklarım bile tıkanıyordu sanki.

"Fetih bebek var."

"Bu bizi hiç alakadar etmez."

Etmez miydi? Kafam karıştı bir an. Etmeyebilir miydi? Böyle bir şey olabil- Neyden bahsediyordum ben ya?

"Fetih Atakan var."

İnce uzun parmakları dizimden başladı böyle usul usul gözlerimin içine baka baka bacağımın üzerinde gezindi. "Sohbet ediyoruz Efsun alt tarafı," dedi yüzsüzce. Ve arsızca. Belimdeki eli geceliğimi avucumun içinde eziyor serbest bırakıyordu ritmik olarak.

"Başka bir şey yapıyorsak söyle." gözlerinin de dudaklarının da payına düşen göğüslerimdi ama o gerdanımdaki bir bene uzanıp öptü. Vücudumda dokunmadığı çok az yer vardı.

"Ya da sen başka bir şey yapmak istiyorsan da söyle."

Tam tam tam bir... Şerroydu!

"Çok arsızsın." dedim öylece. Bütün kabahat biliyordum ki yine bana kalacaktı. Burnunu köprücük kemiğime sürttü derin bir nefes aldı bulunduğu yerde. Gözlerini bana kaldırdığında içimden sıcacık bir telaş geçirtecek çok sinsi bir gülüş vardı yüzünde.

"Sen benim bu halime arsız mı diyorsun?" küstahlığı her bir mimiğine yansımıştı. "Bu benim en edepli halim Efsun." Boynuma doğru sokuldu, biraz da o kısma verdi ilgisini. Etim dişlerinin teması olmadan ağzının içine doğru çekildi. Ellerim istemsizce saçlarına gitti. Titreye titreye, geri gide. Atakan uyuyordu ve bir bebeğin uyanışı bizim inlememizle olsun istemezdim. Pamuk gibi saçlarına dokundu ellerim bu temasımla onun da eli daha da yukarıya kaydı. Bacaklarım birbirinden yavaş yavaş daha çok ayrılıyordu farkındaydım. Her yakınlaşmamızda elinin kat ettiği yol artıyordu biliyordum. Ve kalbim sıkışıyordu bir sonraki anı düşündükçe. Fetih öyle bir şey yapıyordu ki bana anın heyecanına bir sonraki anın heyecanı da dahil oluyordu. Gidecektim bir gün.

Kalpten.

Saç diplerinin çekiştirilmesi onu tahrik ederdi. Bunu bilirdim, bilirdim de yine yapardım. Yaptım da. Yaptığım an kalçamdaki parmaklarının her bir boğumunu hissedeceğim şekilde bir baskı uyguladı beni kendine iyice bastırdı, dudaklarımı dişledim var gücümle. Bacaklarımdan birini Fetih'e daha çok uyum sağlayayım diye diğerinin üzerine attım. Her hareketimi farkındaydı benim, ona çekildiğimi fark ettiği her hareketimin gözünün içini nasıl güldürdüğünü de ben. Benim Fetih'e attığım ufacık bir adım bile onun için çok kıymetliydi. Farkındaydım.

Dudakları yükseldi yükseldi yükseldi. Dudaklarıma sürtündü, yanaklarıma, çeneme. "Biraz edepsizleşmeme izin versene," bir çocuk masumiyetinde döküldü bu soru dudaklarından. Çok tehlikeliydi bu soruyu bile böyle sorabiliyordu.

"Fetih arkamızda çocuk var Fetiiiih!"

Mesela ben şeyi de biliyordum. İsmini uzatırsam başıma gelecekleri de. Tıpkı saç diplerinde olduğu gibi. Ama yapıyordum işte. Uslanmıyordun yapıyordum. Dudaklarımdan yakalandım ikizimi de ince ince inletecek kısa bir öpüşme geçti aramızda. Kasıklarım sızlıyordu. Regl olacağımdan da değil üstelik.

"Sadece sohbet ediyoruz." dedi yine ve yine. O kadar netti ki onun kucağında kıvranan ben bile inanabilirdim buna. Burnu burnuma sürtündü derince bir nefes daha aldı. Sonuçta benim kokum da Efsun gibiydi.

"Meselaaa," dedi uzatarak. Kalçamdaki eli usulca karnıma gitti. Parmakları piyano çalar gibi karnımın üzerinde dolandı bir an. Anlayamadım bunu neden yaptığını, gözlerimin içine içine bakıyorken.

"Sen az önce birtakım şeyler söyledin ya," susmamıştım ki hiç hangisinden bahsediyordu? "Müdahale edecektim de durdum, madem sohbetten başka bir şey yapmıyoruz söyleyeyim mi?"

Derin derin nefesler aldıkça göğüslerim yükseliyordu Fetih'in de dikkati dağılıyordu. Parmakları yine karnımın üzerinde bir nota tuttu. Cevap vermedim sadece anın yoğunluğuyla büyüyen göz bebeklerine baktım. O da bunu bir onay aldı.

"Biyolojik olarak bir cinsin karşı cins olmadan çocuk sahibi olması mümkün değil, değil mi?" dilimi damağıma basıp yutkundum. Ve başımı salladım öylece. Cevap vermekten başka çarem yokmuş gibi.

"Güzel," dedi sakince. Parmakları o kadar anlam yüklü karnımın üzerindeydi ki konunun nereye geleceğini biliyor ama kaçamıyordum. Tutulmuştum. Parmakları bir piyano gibi kullansın istiyordum karnımı.

"Birazdan söyleyeceklerim seni bir yükün altına itmek için değil, anksiyeteni tetiklemek için hiç değil. Söyleyeceğim ve sonra bitecek. Çünkü sonuçta odada bebek var. Konuşmaktan başka bir şey yapamıyoruz."

Bebek kısmı öyle bir bastırıldı ki, her harfi, sonuna konan noktayı hissettim. Kulaklarım yanıyordu.

"Bazı cümleleri çoğul eki koymadan kullanman kulak tırmalayıcı olsa da hiçbir şeyi değiştirmez. Gizli özne gibi oradadır, bunu sen de bilirsin ben de."

Duymuştu. Hissetmişti. O gizli eki görmüştü.

"Gün gelecek," dedi, kalbim tekledi parmak uçlarımda bir uyuşukluk hissettim. "Ben böyle senin için, sana, seni düşünerek böyle üstü kapalı şekilde konuşmayacağım. Gerek kalmayacak buna."

Edepsizleşeceğim dedi galiba.

"Bazen öyle bir noktada bırakıyorum ki sana dokunmayı, tenini tenimde bitiriyorum da tenini kafamın içinde bitiremiyorum."

Yutkundum.

"Bunu da bizzat ben istediğim için yaşıyoruz. İstiyorum ki Efsun, senin bu küçük ama sağlam adımların, benim teninden, benim içine bıraktığım parçalarımdan yüz bulmalarımla sarsılmasın. Benim yüz bulup sana atacağım bir koca adım seni geri giden iki adımına sebep olmasın."

Zaten kağıt üzerinde evliyiz, bedenen de bir bütün olursak ben yüz bulurum, bir evlilikte olan her şeyden isterim, hızıma alamam, isteklerimi kontrol edemem, senin bu durak işi yalan olur, dedi galiba.

"Ama günün birinde o durak inşa olduğunda, tenim teninden ayrılmadığında, tenini kafamın içinde devam ettirmediğimde, son vuruşu senin hayalinle yapmadığımda,"

Nefesim hepten gitti. Bunu o demedi ben hissettim galiba.

"Patladığım, kendimi bıraktığım yer sen, senin için olduğunda," parmakları kasıklarımda dolandı, gözlerimin önüne benekler geldi. "biz bu konuların hepsini tek tek tek yine, daha açık seçik, dallayıp budaklandırmadan masaya yatıracağız."

Parmakları işlevini bitirdi ve avucunun içini karnıma bastırdı. Bütün uzuvlarım diken üstündeydi ve beni öpmeden, dudaklarımı ısırarak beni inletmeden ve biz Atakan'ı korktuğum şekilde uyandırmadan önce son vuruşu yaptı.

"Hadi o zaman da şu ekleri eksik kullan bakayım, o masaya her şeyden önce seni yatırıyor muyum yatırmıyor muyum?"

Açtığım kameradan saçlarımın önünü düzelttim, Fetih muhtemelen benim onu henüz görmediğimi sanıyordu. Sezen'in şarkısını da açmadan önce videoyu başlatıp "Selam," dedim gülümseyerek. Muhtemelen Fetih şu an görüntülü konuştuğumu sanıyordu biriyle. Gülümsememi sabit tutup hevesle konuştum. İçim nedensiz kıpır kıpırdı.

"Gün başlasın." derken başımın bir kez geçiş için kullanayım diye salladım ve videoyu durdurdum. Ve nakaratını hazır ettiğim şarkıyı videoyla aynı anda başlattım. Kamera artık öz çekimde değildi ve arabaya yaslanmış bana dik dik bakan Fetih'i çekiyordu. Sinir olurdu hastaneden çıkarken şu telefonla ilgilenmeme.

Halbuki bilmiyordu şu an; Sezen bas bas
"Gözlerim gözlerine kitlenir
Doyamam seyretmelere seni
Özlerim bir kaç saat fazla gelir
Yağızım yiğidim erkek güzeli' diye girdi şarkıya ve kameralar onu çekiyordu. Ben de bir yerde kısık sesle girdim şarkıya sesimi oldukça yumuşak arkadan hoş bir tını olarak hissedilmesi için yavaş tuttum. Çok güzel olacaktı. Günün sonunda birleştirecektim bu kısa kesitleri ve ortaya bir yerde paylaşılsa milyonlar izlenecek bir başyapıt çıkacaktı. Milyonlar izlemeyecekti ama olsun.

Ona varmama birkaç adım kala bitirdim bunu da ve kulaklıklarımı çıkardım ilk ve aynı kıpır kıpırlıkla Fetih'e gülümsedim. Suratsız Fetih'e. Şu yüzünü buruşturan sinirli kediye benzeyen Fetih'e.

"Ben geldim!" diye müjdeledim görmüyormuş gibi ama yüzünü buruşturan sinirli kedinin tıpkısı olan Fetih konuştu.

"Kiminle konuşuyordun sen?"

Hiç takılmadım bu haline yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve öpmeden önce "Hiç kimseyle." dedim. Avucumun içindeki yüzünün önce sağından öptüm nefesimi içime çekerek sonra sol yanından. Böyle sıkı sıkı. "Oh!" dedim günün sinir stresi bitmiş gibi. Günün sinir stresi de öyle hafif değildi. İlk kez mesleğimden ötürü yediğimden şikayetten için ifade vermiştim mesela. Daha sonra savcının izinde olmasıyla ertelenen bir kararın stresini yaşamıştım. Savcı izinli olmasa belki şu an serbest olacaktı. Ama şu an

değildi ve ben gerçekleşmemiş bir ihtimalin stresini daha fazla üzerimde taşımayacaktım. Çünkü Fetih gelmişti.

"Hayır konuştun!" dedi aynı huysuzlukla. Beni de öpmedi üstelik. "Bir bak şu hastaneden çıkınca önüne. Sırası mı konuşmanın?"

Biraz gergin miydik? Sanırım evet. Sabahtan beri gergindi zaten. Yaşanan süreçten de benden önce haberdardı her koşulda, onun siniriydi yüzündeki.

"Video çekiyordum, kimseyle konuşmuyordum. Öpmeyecek misin beni?" hatta seni de çektim diyemedim. Hazır hale gelince vlog izletirdim o zaman görürdü.

Sadece yüzüme baktı, ben de hiç uğraşmadım ve "Sen bilirsin." diyerek arabaya yöneldim ama beklentim karşılandı. Beni tuttu, kabanın zaten önü açıktı kabanının içine aldı. Bir de iliklerse tam olacaktı. Alnımdan bir buse, saçlarımdan iki buseyle tamamladık meransimi. Sonrasıysa bol sohbetli, Fetih'in düğün öncesi sinirini stresini alacak, içimdeki tüm sıkıntıları def edecek şekilde oldu. Ve şey... Sanırım başarılı da oldum.

"Bırak da şu telefonu gel yanıma." Bana uzatılan ele doğru ilerledim ama telefonu da bırakmadım. Fetih'le ellerimiz buluştu parmaklarımız birbirine kenetlendi. Alışveriş merkezine gelmişken videoyu tekrar başlattım, başta sadece kendimi kadraja aldım.

"Tekrardan merhaba," dedim güler yüzümle. Giriş kapısına doğru ilerliyorduk, yanağım Fetih'in koluna yaslıydı kısmen.

"Düğün öncesine minik bir alışveriş turu ekleyelim dedik. Muhtemelen giyeceğim kıyafeti buradan alacağım. Bulabilirsem tabi uygun bir şey. Çok severiz de biz alışveriş yapmayı, değil mi Fetih?" Kamerayı aniden ona doğru kaldırdım sadece onu çektim. Boy farkımız çok gözükmesin diye yersiz bir kaygıya düştüm. Halbuki Fetih'in yanına en çok Efsun yakışırdı. Farklara rağmen.

Benim sinmiş şekilde Fetih'in koluna yaslanışımın aksine o dimdik karşıya bakarak yürüyordu. Başımı koluna sürttüm cevap versin diye. Biraz da tırnaklarımı bastırdım eline ama tepkisi istediğim gibi olmadı. Derin bir nefes aldı, gövdesi yükseldi. Sonra yavaşça geri verdi nefesini ve başını kameraya doğru indirdi. Birkaç saniye baktı öylece. Çok saçma bulduğunu, gereksiz ve anlamsız bulduğunu anladım bakışlarından sonra da çevirdi gözlerini yine önüne. Kameraya bakmadan hemen önce göz devirsem de

kamerayı kendime çevirdiğimde dudaklarımı oynatıp tek bir kelime söyledim.

"KÖPEK!"

Videoyu sonlandırıp cebime atarken güvenlikten geçtik önce sonra bir an duracak gibi oldu ama ben izin vermedim.

"Gel gel," dedim onu çekiştirirken. "ben nereden başlayacağımızı belirledim tabi ki. Önce düğün için bir şeyler belirleyelim. Sen giyeceğin takımı belirledin mi?"

Hızlı hızlı aklımdaki mağazaya ilerken "Hayır." Dedi tahmin ettiğim gibi.

"O zaman ben sana göre değil sen bana göre giyineceksin. Başlasın mı alışveriş? Başlasın başlasın!" her şeyin çok güzel olduğu son dakikalardı. Ben Fetih gibi bir adamla alışverişe çıktığımı unutmuştum o ana kadar. Marjinal yorumlarını, insanı beğendiği şeyden soğutacak tepkilerini, sabır taşı olsa çatlayacak davranışlarını... Her şeyi unutmuştum. Ama her şeyi.

Ne kadar hızlı yürürsem yürüyeyim benim bir adımım onun iki adımına bedelmiş gibi araya elle tutulur bir mesafe bir türlü açamıyordum.

"Efsun." dedi bir kez daha. Eli koluma dokunmaya çalıştı da izin vermedim.

"Rica ediyorum benimle muhattap olma."

Bu sakinleşmiş halimdi çünkü yarım saat kırk dakika öncesine kadar Fetih'in saçlarını pişmaniye ayıklar gibi yolmamak için yumruğumu dişliyordum. "Bir dur," diye tekrar tekrar tekrar seslendi ve bu sefer kolumdan da tutabildi. Yürüyordum yürüyordum ama sanırım işin sonunda onun arabasına binecektim.

"Ne aldın bana da göster."

Bir yerden sabrım o kadar çok taşmıştı ki, son girdiğim ve giyeceğim kıyafeti alacağım mağazaya onu sokmamıştım. O an o kadar öfke doluydum ki, durmuş bakmış ve sanırım akıl sağlığım için ya da kendi sağlığı için arkada bir yeri göstermiş ve 'tamam ben burada bekliyorum, acele et.' demişti. Ne aldığımı bilmiyordu giymeyene kadar da bilmeyecekti.

"Unut sen onu unut, sen o hakkını çoktan kaybettin."

Yoluma devam etmek istesem de izin vermedi bırakmadı beni. "Belki aldığın renge uygun kravatım yok? Ben onun için diy-"

"Yemezler Fetih. Yemezler."

Yine ne anladı, dediklerimi nereye koydu, nasıl bir çıkarım yaptı bilmiyorum ama yüzündeki çapkın sırıtış arkama bakmadan kaçmamı söylüyordu. Baş parmağı alt dudağının kenarını kaşıdı beni o dudakların

üzerine vurmaya zorlayacak şekilde genişletti gülümsemesini. Sonra aniden başını başıma, işin doğrusu dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Yerler Efsun. Yerler. İnanki, yerler."

Elim karnına gitti uzaklaştırmak için ama ben yapmadan boynumdan bir buse alıp o çekildi. O böyle yaptıkça ben olduğum yerde tepinmek istiyordum.

"İstersen," dedi büyük bir özveriyle. "Bunu sana en yakın zaman diliminde en ince ayrıntısına kadar, hiç gocunmadan büyük bir zevkle anlatıp kanıtlayabilirim. Yanlış anlama tek amacım seni yanıldığın konudan döndürmek."

Aklımı karıştırıyordu. Sinirimi dindirmek için aklımı karıştırıyordu. Dikkatimi dağıtıyordu. Gözlerimi kırpıştırıp kendimi geri çekip yürümeye devam ettim.

Yemezlerdi. Yalan söylüyordu.

Uzaktan kumandayla arabanın kapısını açtı topuklarım yere vura vura bindim arabaya. O da süzüle süzüle, kapıyı açarken, arabaya binerken bile çapkın bakışlarını etrafta dolaştırdı. Emniyet kemerlerimizi bağladık, elimdeki torbaları bacaklarımın arasına koydum. Sustum, susacaktım da aniden işaret parmağım havada ona dönerken buldum kendimi. Beni bu kadar delirtmişken şimdi yanımda keyifli keyifli oturması sinirlerimi bozuyordu.

"Sen haklı falan değilsin, sen sadece kelimeleri çok iyi kullanıyorsun diye haklı gözüküyorsun. Ayrıca manipülatif herifin tekisin."

Hiç bozulmadı hatta hoşuna gitti. "Teşekkür ederim," dedi içtenlikle. "İltifatların için."

Kibar ve sinir bozucu. Sinir bozucu ve manipülatif.

Sessiz sedasız, Fetih'in beni sık sık konuşacak mıyım diye kontrol ettiği ama

konuşmayışıma da hiçbir şey söylemediği bir yol macerasından sonra arabayı durdurdu direkt inmek için hamle yapsam da kapıları kilitlediği için inemedim.

"Konuşmayacak mısın?"

"Daha hazırlanacağız bak geç kalacağız."

"Bir kere öpeyim, açayım kapıyı."

"Öpme."

"Tamam sen beni öp, açayım kapıyı."

Şakamatik1453.

"Öpmeyeceğim."

"Video da mı çekmeyeceksin?"

En son alışverişin başında aynadan kısa bir kesit almıştım. Sonrası kan vahşetti diye aklıma gelmemişti.

"Çekmeyeceğim."

Çekecektim. Yalan söylüyordum ama şimdi değildi.

"Çok mu kızdın bana?"

Öylece boş sokağa bakıyordum ben, göz göze değildik.

"Çok kızdım sana."

"Ne kadar çok kızdın bana?"

"Çok çok çooo-"

Hipnoz olmuş cevap veriyordum. Sesindeki alayvari tınıyı bile anlamıyordum. Anlasam cevap vermezdim. Cevap vermesem aniden elmacık kemiğimin kalan kısmını da feda etmezdim. Ben yine, yeni ve yeniden hiç beklenmedik anda ısırıldım.

"Ah ah ayy!" Acıyla buruş buruş olmuş yüzümü dişlerini benden ayırdıktan hemen sonra kendine çevirdi.

"Benimki de sabır, taş olsa çatlar!" diye yükseldi bir de bana. Siniri ciddi miydi şaka mıydı anlayamadım bile. Elini burnuna vurdu "Şurama kadar geldi, ben de insanım."

Kurşunlanan da bendim azar işiten de. Çok lezzetli bir şey yemiş gibi dudaklarını yaladı. İnsan eti gerçekten lezzetlidi galiba.

"Acıdı." dedim sinmiş bir sesle.

"Acısın."

Öptü ısırdığı yeri ve tekrar etti. "Acısın. Dua et seni tek lokma yapmadım şimdiye kadar, dua et. Öpsem öpemiyordum, dokunsam dokunamıyordum. Çıkmasın mı kızım acısı, söyle çıkmasın mı insan değil miyim ben?"

Sesim soluğum çıkmadı, yine öptü acıttığı yeri. "Ya bir insan evladı karısını ısırmak ister miydi Efsun? Bir insan evladı bu kadar ısırılacak gibi davranabilir mi? Fetih gelsin beni tek lokma yapsın diye özellikle bir çaba içindeydin sanki."

Ciddiyetini kavramak için yüzünü taradı gözlerim.Çok sahici görüyordu. "Öyle bir çaba içinde değildim." diyebildim sadece. Gerçekten değildim. Hani Fetih'in beni ısırmak istediği bir anı düşünmek istiyordum ama gelmiyordu aklıma.

"O daha kötü, farkında olsan yapmazdın belki."

Gözlerim ön camda, biraz daha düşündüm ama yoktu. Dudaklarımı büzüldü kendi kendine "Yaa," diye bir nida döküldü ağzımdan. Benim onu ısırdığım bir iki anı hatırlıyordum sadece. Ben onu ısırıyordum da o beni ısıramıyordu işte. İçime biraz ağır bir şey çöktü. Haksızlığın yarattığı bir hoşnutsuzluk ya da eşitsizliğin getirdiği bir rahatsızlık. Fetih'in sınırını bilişi, bana duyduğu ve her şeye rağmen asla azaltmadığı saygı.

Saygılı ve anlayışlı. Anlayışlı ve Fetih.

Başımı ona çevirdim, o zaman bana bakıyordu. Yüzümü inceliyordu. Sonra ne yaptığımı ben de bilmeyerek diğer yanağımı ona çevirdim.

"Isırmak ister misin?"

Hakkıydı sanki. Öyle hissettim bir an. Yüzünü göremiyordum artık ama gülüşü de nefesi de yanağıma döküldü. Beni ya da kendini bekletmedi ısırdı ama bu sefer acıtmayacak şekilde. Isırdı ama koparmadı. Hoşumu gitti hatta o diş darbesi. Bu şey demek mi oluyordu? Kontrolünü kaybettiği anlarda mı koparacak gibi ısırıyordu? Sabrının taştığı, dayanamadığı anlarda?

Bir ısırık birkaç öpücükten sonra geri çekti kendini, yüz yüze kaldık. Bir süre andan soyutlandık da yine gülümsedik sadece birbirimize. Pamukların arasına oturmuş, gözlerimiz de dudaklarımız da birbirine gülümsüyordu. Ta ki ben biraz huysuzluk yapana kadar.

"Ben sana küstüm ama ya."

"Barıştın ama." dedi hemen ve kapıları açtı. İlk o indi ardından ben. Arabada olan tüm öpüş sevişlerimizin tek bir anını bile izlemediklerini umduğum iki adama baktım sonra Fetih'in. Kaç ay olmuştu hala anlamamıştım neden burada durduklarını. Pıtı pıtı içeriye girdik. Tahmin edebiliyordum zaten içeride bir gürültü olacağını. Ev kısmi olarak kalabalıktı ve düğüne gidileceği için curcuna vardı. Bunu bekliyordum da aniden mutfaktan yabancı genç bir kızın "KUZEN!" diye bağırmasını hiç beklemiyordum.

Muhtemelen benden biraz küçüktü, saçlarını kızıla boyatmış, uzun boyu, Urfa soğuğuna benden bile uyumsuz kıyafeti ve müthiş bir enerjisiyle seke seke bize doğru gelmeye başladığında mutfağın kapısından gülümseyerek Zeliha'da çıktı.

Kuzen.

Yutkundum.

Kuzen.

Tekrar yutkundum. Vücudumda anlamsız bir şey tetiklendi. Kuzen fobisi neydi ve vücuduma ne ara bu kadar çok sızmıştı?

Fetih kısa ama dolu dolu bir "Ooo," çekti. Bu çirkin his o kadar rahatsız etti ki beni, hissetmemem gerekiyordu. Travmatik bir şeydi farkındaydım ama hayır. Olmamalıydı. Yanlıştı.

Genç kız Fetih'in boynuna sarıldı elim ayağım buz kesti. Saçmalama dedim defalarca kez içimden. Bu saçma bir travma saçmalama. Bana doğru olan yüzüne baktım, düğünden hatırlıyor muyum diye ama hayır. Kesinlikle hayır. Sarılmaları bitti ama elleri Fetih'in omuzlarında kaldı bir an.

"Senin ne işin var burada?"

Fetih'ten duyduğum ilk cümle bu oldu.

"Çok özledim sizi!" dedi ve bir adım geri çıkıp Fetih'e baktı "Bu koca ailede Fetih abi, bir benim iki senin genlerine inanamam." durdu gerisine baktı. Arkada mesajlaşan Zeliha'ya. "Bir de Zeliha'nın. Biraz da Kürşat'ın. Gerçi yengem müthiş güzel. Oradan geliyor sizinkiler." durdu tekrar baktı ve bende ipleri koparacak o cümleyi kurdu.

"Una bellezza incredibile."

O... O İtalyanca mı konuşmuştu? Gözlerim karardı. Bayılsam çok mu abartı olurdu?

Fetih ardı ardına cıkladı ve "Girme o toplara," dedi ve gerçekten bayılacağım şekilde konuştu. "benim hanım hoşlanmıyor."

O kadar tutulmuştum ki havada karada beni benden alan kelimeye takılamadım ben ve parlayan bir çift göz beni buldu ve daha büyük gülümsedi. Elini şıklattı ve beni işaret etti.

"Efsun?"

Efsunyılmak. Bayılmak üzere olan Efsun'a deniyordu.

Az önce Fetih'i süzen bakışlar aynı coşkuyla beni süzdü ve yine can damarımdan vuruldum.

"Una bellezza incredibile!"

Bütün tadım tuzum kaçtı elini bana uzattı. Felcin eşiğinde olsam da sıktım o eli, hatta gariptir gülümseyebildim de.

"Dila ben." dedi. "Fetih abinin kuzeni."

O an ismimi söylemesine rağmen tekrar etme gereği duydum ama ben konuşmadan o konuştu. "Sen de güzelliğiyle aileye nam salan Efsun."

Anlayamadım, iyi bir şey söylemişti galiba. "Öve öve bitiremediler seni, haklılarmış. Göçmenlik var mı?"

Ellerinden biri saçıma gitti ve tahminimce rengine baktı. "Annemin ailesi Makedonya göçmeniydi." dedim. Tamam artık sakin olmalıydım. Hayata dönmeliydim. Fetih ansızın beni kendine çekti yüzümü de göğsüne bastırdı.

"Tamam çok bakma." dedi cins cins. "Boş boğazsın sağda solda anlatırsın."
Dila'nın şen kahkası duyuldu önce ve hemen ardından Fetih tekrar aynı soruyu sordu.

"Sen niye geldi hayırdır? Ne işin var burada?"

Başımı Fetih'in de fırsat verdiği kadar Dila'ya çevirdim. "E düğün var? Sizi de özledim geleyim bir dedim." Gözüm Zeliha'ya kaydı bir an, hala ciddi bir ifadeyle mesajlaşıyordu.

"Ulan benim düğünüme gelmedin!" diye tepki gösterdi Fetih. Bir tık da haklı gibiydi. "Ne düğününden bahsediyorsun? Çıkmışsın gelmişsin Türkiye'ye, ailen İstanbul'da onların yanına da gelmeyip buraya mı geldin?"

Bu sorunun cevabını tahmin ede ede yine de sordum. "Nerede yaşıyorsun ki?" Fetih'in elleri kulaklarıma gitti kapatmaya falan çalıştı da duydum.

"İtalya'da yükseklisans yapıyorum. Umarım," durdu gökyüzüne baktı. "Rabbim nasip ederse temelli de yaşayacağım." bunu öyle bir isyankarlıkla söyledi ki devamında yüzünü buruşturarak kendini açıklama durumunda kaldı.

"Urfa pek bana göre bir yer değil." dedi. Dudaklarını birbirine bastırdı ve omuzlarını kaldırıp indirdi. "Aslında Türkiye bana göre bir yer değil." tekrar durdu başını iki yana doğru umutsuzca salladı. "Orta doğu bana göre bir yer değil."

Adım adım giderek çerçeveyi iyice büyüttüğünde sadece gülümsedim ve başımı salladım.

"Sınavlarım vardı ya Fetih abi o yüzden gelemedim. Neyse, evdeki herkes gitti. Yengem dedi ki gelince oyalanmasınlar, çıksınlar. Ben de hazırlanacağım birazdan sizden önce çıkarım hatta bir işim var. Zeliha daaa," derken tekrardan arkasına baktı. "Gelmek istemiyormuş." sonunda kaldırdı başını ve bize baktı. "Evet." dedi, bize doğru gelirken.

Biliyordum. Zeliha hiçbir düğüne katılmak istemiyordu farkındaydım. Zorlamıyordum. Hatta o bu tarz anlarda tek başına kalmasın diye bir şeyler üretiyordum.

Önce beni öptü, sonra parmak uçlarına yükselip ağabeyini.

"Ben Emir abinle konuştum geliyor yarım saate gider alırsınız gelen siparişlerini."

Başını salladı, "Yazdı bana da az önce yoldaymış." derken tamamen ağabeyinin himayesi altına girdi, kollarını Fetih'in gövdesine sardı, küçük bir çocuk gibi başını kaldırıp Fetih'i izledi.

"Emir'in yanından ayrılma," küçük bir çocuk gibi gören ben değildim sanırım çünkü tembihleniyordu. "Biz çok kalmayız, geliriz."

Gözüm Dila'ya kaydı, aynı duyguları hissemezdik zaten ama benzer bir bakış onda da yakaladım. Zaten Fetih ve Zeliha'yı kim izlese aynı şeyi düşünürdü.

"Yok acele etmeyin. Bir kütüphane kafe formatında bir yer açılmış oraya gidecekmişiz. Hava değişikliği olsun diye. Annemler dönmeden önce gelirim, olur mu?"

Fetih izin vermese iki yana sallanacak izin isteyecekti sanki. İçim gitti o an bu haline. Fetih bir bıraksaydı da ben alsaydım.

"Sen nasıl istiyorsan." dedi Fetih sonra da bir kez alnından bir kez saçlarından öptü. Zeliha izni alır almaz da bitirdi Fetih'e olan şirinliğini ve ondan ayrıldı. Direkt ben aldım zaten yamacıma.

"Ne giyeceksin?" diye sordu tam o an göz göze geldik Fetih'le. Zaliha'nın yanağını yanağıma yasladım, diğer yanağını da elimle sarıp sarmaladım. Keşke ben doğursaydım Zeliha'yı.

"Söylemem Zeliha." dedim hüzünle. Fetih bizi izliyordu. "Aramızda moda düşmanları var."

⁓

Üzerimde omuzları zarif bir havayla düşük ve önden bu modeli çapraz gelen, dizlerimin yaklaşık bir karış üzerinde biten kan kırmızı bir elbise bir elbise; saçlarım sadece uçlara doğru maşalanmış, yüzümde elbisenin renginin önüne geçmeyecek bir makyaj, en çok gözlerime vermiştim yoğunluğu koyu bir göz makyajım vardı, varken bir inat uğruna girdiğim banyoda saati devirmiştim. Fetih ne alenmdeydi bilmiyordum. İllaki son anda göreceksin inadı gibi gözükse de, sebebi başkaydı. Biliyordum ki ya da hissediyordum ki ben giydikten sonra Fetih kötü bir şey söylemezdi. Ama benim üzerimde göstermezsem o elbiseyi çok acımasızca cümleler kurardı. Bir banyo alanında haddinden fazla oyalanmıştım zaten artık nefesim daralıyordu. Derin bir nefes aldım odada mıydı acaba? Garip bir heyecan silsilesi yanaklarımı yaktı. Allık sürmüştüm zaten buna gerek yoktu ki.

Elim bir kez kalbime bastırdım bu yersiz heyecan son bulsun diye gözlerimi yumdum. Kalbimin acısı o kadar çok azalmıştı ki bazen onu hissedemiyor, bazense hissetsem bile başka şeylerle karıştırıp acı olduğunu bile anlayamıyordum.

Ellerimi birbirine sürtüp daha fazla durmadan odadan bir çırpıda çıktım. Heyecanla titreyen kirpiklerimi boş bir oda karşıladı. Odada değildi. Sesli bir nefes boy aynasının karşısına geçtim. Dolaptan hızlıca bilekten bağlamalı parlak siyah topuklu ayakkabıları çıkarırken tam o an içime bir huzursuzluk çöktü.

Dejavu oluyordum. O günden.

Başımı iki yana sallayarak ayakkabılara eğildim ikisini de bir çırpıda giydim. Saçma bir şekilde kasılan karnımı göbeğim varmış gibi içime çektim aynadan kendimi süzdüm. Çok güzel olmuştum. Yani en azından bana göre.

Makyaj masamın üzerine koyduğum takılarıma varıp ilk küpeyi aldım elime. Bilekliğe ihtiyacım yoktu. Fetih'inki zaten hiç çıkmayacak şekilde bileğimdeydi. Tam sağ kulağıma takıyorken başım kapıya dönüktü kapı önce tıklatıldı, birkaç saniye bekledikten sonra açıldı. Önce yavaşça sonra benim uygun olduğumu görünce daha seri. Fetih'in bedeni girdi içeri, benim ruhum kapı dışarı edildi. Dilim damağım kurudu saniyeler içinde. Benim allığa gerçekten ihtiyacım yoktu sanırım. Kalbim mümkün olsa elbisemi titretecek hızda atacaktı. Ayakkabılarından başladım. Siyah kumaş pantolonu ve beyaz gömleği. Beyaz gömlek.

Fetih ve beyaz gömleği.

Bu kez yol üstü rastgele bir yerden alınmış gibi olmadığı, çok ünlü bir markaya ait olduğu her halinden belliydi. İliklerinden düğmelerine kadar. Üzerinde ceket yoktu, kravatta. Sadece kol düğmeleri. İlk iki düğmesi de açıktı. Kol düğmelerine göze çarpan alyansı eşlik ediyordu. Çıldırtıcı bir sadeliği yoktu, çıldırtıcı yapan bu sadeliğin sağladığı auraydı. O kadar yakışıklı geldi ki gözüme lanet ettim. Kuzeninin dediğine. Gerçekten en iyi genleri almak zorunda mıydı? Merak ediyordum şart mıydı?

Gitmesek olur muydu düğüne?

TABİ Kİ OLMAZDI!

Ben onu ne kadar süzdüysem onun bana yaklaştığını anlayamadım bile. Bedenim hâlâ aynaya dönüktü, tam arkama geçtiğinde başım da döndü. Arkamda onu görmeyi bekledim ama aniden yere çöktü. "Tam kapatmamışsın." dedi bilekten bağladığım kısmı gösterirken. Neredeyse açılacaktı aceleyle yapmıştım. Demekti ki bu; beni o kadar ayrıntılı incelemişti ki görmüştü. İşini kolaylaştırmak için tek ayağımı geri attım biraz, bir eli sağdan, bir eli iki bacağımın arasından ince yere ulaştı. Tek

dizini yere koymuşken diğer ayağının ön kısmından destek alıyordu. Bu hali bile... Her neyse. Her. Neyse.

Sıkıca kapattı sonra elinin kemikli sırtını zarifçe süt beyaz pürüzsüz bacağıma bilekten başlayıp sürttü. Kalp atışlarım daha da hızlandı, soluklarım bari bozulmasın diye direndim. Dizimin altında ama arka tarafa daha yakın bir bölgede birkaç benim vardı. Onları da pek yakından tanıyordu, olduğu yerde o benlere dokunurken iç çekti dudaklarımı ısırdım. Aradaki tansiyon gittikçe artıyordu. Dudaklarını üst bacağımda elbisenin açıkta bıraktığı ilk kısma bastırdığında bu kez iç çeken ben oldum. Yerinden yavaşça doğruldu önümdeki buklelere dokundu biraz. Bu yaptığımız akıl alır gibi değildi. Birbirimize bakarken gidiverecek gibiydik. Olacak iş miydi bu?

Yüzümü ellerinin arasına aldığında dudaklarım hoş bir tınıyla iki yana yayıldı. "Efsun," dedi içi giderken. Ben zaten anladım anlayacağımı. Şimdi iki üç kelimeden oluşan güzel bir manifesto dinleyecektim. Dudaklarımız birbirine yaklaştı.

"Efsun güzeli."

Bu bir manifesto.

"Efsunların en güzeli."

Altında Fetih'in imzasının olduğu bir beyan.

"Güzel Efsun."

Bu bir sanat manifestosu. O halde sanatçı Fetih, eser ben mi oluyordum?

Sanatçı ve sanat eserinin dudakları geç kalmış gibi buluştu. Böyle yavaş, içli, derin, alıp pamuklara yatıran bir öpüşme geçti aramızda. Ayrıldığımızda tadı damakta kalan, çok güzel bir tatlıdan alınan iki kaşıktan sonra tabağın önünden çekilmesi gibiydi hissettiğimiz.

Gözlerimi aralamadım dudaklarımı yaladım. "Efsun gibi olmuşsun." Sesindeki o sarhoşluk, dudaklarıma bıraktığı içmediği şarabın tadı. Sustum sadece dinledim.

Efsun, Efsun gibi olmuştu.

Tamam işte dedim. Bu yeterliydi. Bin süslü cümleye gerek yoktu. Gökyüzünü delmesine, yeryüzünü şahit göstermesine, şiir okumasına gerek yoktu. Tamamdı. Gülümsemem biraz da yayıldı yavaşça arkamı döndüm.

Başı epey üzerimde kalmışken ikimiz de bu görüntüyü iziyorduk. Kusursuz demiyordum, kusuru varsa da kusurunun bile mükemmel gözüktüğü bir görüntü. Biz ayrı ayrı durduğumuz taktirde her insan bize kusur bulabilirdi. Beğenmeyedebilirdi. Dönüp bakmayan da olabilirdi ama

öyle ki hissediyordum. Yan yana yakaladığımız bir mükemmellik vardı. Abartmıyordum. Allayıp pullamıyordum. Aksine eksik anlatıyordum. Bir ressam işlese bizi tuvaline daha iyi anlatırdı. Bir yazar kendi bakış açısıyla kaleme alsa daha güzel açıklayabilirdi. Ben çok eksiktim.

Öylece bu görüntüyü izledik. Tutulmuş bir halde. Ben zaten durmuştum ancak Fetih hareket ederdi, etti de. Saçlarımı bir kabak çiçeğine dokunur zarafette aldı sırtımdan aşağı döktü. Omuzlarım boynum komple açığa çıktığında dikkatle onu izliyordum. Başını eğdi o an, kendine yarattığı boşluğu taçlandırdı. Omzuma bir öpücük kondurdu. Sonra bir tane daha sonra bir tane daha. Gözlerimi yummak istiyordum. Daha iyi hissedebilmek için bu anı. Ama yapamıyordum bu görüntüyü izlemem lazımdı. Öptüğü yere burnunu sürttü. Kokumu soludu. Sahiden kokumu ama daha parfüm sıkmamıştım. Sonra yüzü adım adım boynuma kaydı tam o an gözlerim de gitti. Söz konusu boynum olunca ağzını da ağzına dair her unsuru da çok özel kullanıyordu. Eşsiz. Muhteşem. Muazzam.

Öyle ki dudaklarımdan "Fetiih," sızlanışı döküldü. Gözlerim usulca ayrılırken o da boynumdan çıktı önümde seçtiğim ve yine onun bireysel olmasa da düğün hediyesi içinde olan pırlanta işlemeli kolyesine uzandı. Zühre Karadere'den ilk fırsatta laf yiyeceğim şekilde sıfır altınla gidiyordum. Yakışmıyordu, kombinime uymuyordu ne yapabilirdim?

Ona yardımcı olmak istedim, saçlarımı en azından çekebilirdim ama izin vermedi her şeyi baştan aşağı kendi elleriyle yaptı. Takılan kolyeye gitti elim parmak uçlarımla dokundum. Derin bir iç çektim bize bakarak ve bu an bozulmadan önce "Dur Fetih," dedim heyecanla. "Fotoğraf çekelim." zaten önümdeki telefonu aldım kamerayı açıp aynaya doğru tuttum. Ben yine mızmızlık yaparım sandım ama tamamen uyum sağladı. Bir kolunu belime sarıp elini karnıma sabitledi. Ben bir tık sağa kaydım ikimiz önce kameraya bakarak çektik birkaç kare, sonra aynaya.

"Gel boy aynasından da çekelim." diye yüz bulunca astarını da isteyeyim dedim. Ve anında mımızlık geldi ama çekiştirdim hemen. Yine o arkada ben önde eli karnımda, ben koymuştum bu kez, onun tüm sabit duruşlarına rağmen ben, bazısı bana göre çekici bazısı komik bazısı ciddi bir sürü poz değiştirdim. Onlarca fotoğraf çektim sonra aniden videoya aldım.

"YİNE BİZ!" diye yükseldim. "Eve geldik, süslendik, püslendik," Fetih'ten bir adım öne çıktım ve öz çekime alıp bir tur döndüm kendi etrafımda. Sonra tekrar aynaya çevirirken kamerayı birkaç açıdan kıyafetimi gösterdim eteğimin ucunu tuturak minik bir defile yaptım ve

ansızın Fetih'i yakınlaştırdım. Bu ani yakınlaştırmalar o kadar güzel duracaktı ki videoda...

"O da çok güzel oldu." dedim sesimdeki beğeniyi zerre saklamadan. Cıkladı, ofladı. "Efsuun." derken benden uzaklaşmaya kadrajdan çıkmaya çalıştı ama bilmiyordu ki bu kısımların arkasına minik minik erkek güzeli nakaratı koyacaktım. Mesela onu aynada gösterdiğim yerde Sezen "Yağızım yiğidim erkek güzelim." diyecekti. Mesela şu huysuzluk yaptığı yerde de şey diyecekti. "Gel de eğ, eğ şu asi başını, kaçırma gel şu olgun yaşımı!"

Kamerayı öz çekime aldım, yüzümü yüzüne yaklaştırdım. O bana bakıyordu, ben kameraya. "Güzel olmadın mı?" diye sordum. Nefesini yüzüme bırakıp sabır dilediğinde zorlamak istemedim "Tamam hadi bir şey söyle bitireyim."

"Hani çekmeyecektin?"

Ya konumuz bu mu şerro?

"Hadi bitirişi yap, bizi izlemeye devam edin gibi bir şey söyle bitireyim. Hadi Fetih," gözlerimi ona kaldırdım. Anlamıyordu. İleride iyi ki çektik diyecekti. Hep böyle genç ve çıtır kalmayacaktık. Defalarca kez izleyip bu anılarımıza gülecektik.

"Lütfen, hadi." diye ısrar ettim. Bana baktı, baktı, baktı... "Bitireyim mi istiyorsun?" başımı salladım o kameraya bakar bakmaz ben de baktım heyecanla. Kameraya baktı yine o sinirli kedi gibi. Bekledim bekledim bekledim... Ve aniden ısırıldım. Bu güzel, asil, hoş halimize rağmen içindeki köpeği kaybetmeden elmacık kemiğimden ısırıldığımda video benim acı dolu sesimle sonlanmıştı...

Geçen seferki düğün bir akraba düğünü olmadığından masa masa dolaşmamızı, bir sürü büyüğün elini öpmemizi gerektiren bir durum yoktu ama düğün... O kadar güzel hissettiriyordu ki, bir sürü insan vardı, hepsiyle otuz yıllık ahbaplığımız var gibi davranıyorlardı. Gerçi Fetih'in vardı ama işte bana da Fetih'e davranır gibi davranıyorlardı. Bir de şey... Fetih'in baba tarafına ait bir düğündü. Tamam anne tarafından insanlar da katılmıştı ama baskınlık baba tarafındaydı ve aralarında ciddi bir samimiyet farkı vardı. Hani nasıl anlatılırdı bilmem ama baba tarafından her masaya oturur birkaç dakika sohbet etmeden bırakmazlardı anne tarafıyla konuşup geçiyorduk. Zaten daha çok Fetih'le ilgileniyorlardı.

Halini hatrını sormadığımız, konuşmadığımız, nazar duası ve kem göz savurucu temennilerini duymadığım kimse kalmasın istiyordum. Ne

güzeldi. Çok güzeldi. Kalabalık bir aile çok güzeldi. Düğünler güzeldi, hiç tatmamıştım ama bence bayramlar güzeldi. O kadar çoklardı ki bir masada kızları oluyordunuz, bir masada yengeleri, bir masada gelinleri, bir masada ablaları. O kadar güzeldi ki, burnumun direği sızlıyordu güzel bir temenni aldığımda, hoş bir cümle duyduğumda. O kadar uç noktada tutuluyorduk ki Fetih'ten dolayı oturduğum bir masadan kalkmayacak ağlayacaktım aniden. Yakın uzak fark etmeksizin ya Fetih'i ya da babasını çok özel bir yere koymuş bir aile vardı. Çok çok kalabalık bir aile. Türkiye'nin dört bir yanına dağılmış, başka bölgelerden insanlarla evlenmiş ama birleştirici tek bir etkinlikte hemen bir araya gelen çok çok kalabalık bir aile, onların deyişiyle aşiret.

"Oturalım artık." dedi Fetih. Etrafa baktım bir kez. "Gittik değil mi herkesin yanına?" diye sordum çevreme bakarken. Elini belime koydu yürümeye başladık.

"Gittik gittik." Sıkılmıştı. Saçmaydı. İnsan hiç sıkılır mıydı böyle bir şeyden? "Çok sevdin bakıyorum da sen." gözlerimin içinin gülüşü tabi ki kaçmamıştı gözünden. Başımı salladım, otuz iki diş gülümsedim. Sevmemek mümkün müydü?

"Ooo," solumuzdan gelen sese döndük ikimiz de. Dila gelmişti. "Ben düğüne davetliyim sanıyordum, Hollywood'a mı geldim?" İkimizi birden süzdü.

"Gelmeseydin?" dedi Fetih kinayeyle.

"Bilmiyor musun Fetih abi," Dila bir taraftan bizimle yürüyor, bir taraftan etrafa bakıyor, bir taraftan konuşuyordu. "Assolistler en son gelir." Sonra aniden birini görmüş olacak ki "Benim misafir turum başladı." yollarımız ayrıldı biz evdekilerin oturduğu masaya geçtik.

Zühre Karadere boş olan sandalyelerden birine bakıyordu ciddi bir ifadeyle. Yanında da Osman Bey bir şeyler anlatıyordu. Üzülüyordum bu adama bazen. Özellikle son dönemde. Hep bir şeyler anlatıyordu ama sanırım dinlenmiyordu. Mesela hâlâ mı enginardı. Tabi işin içinde benim yaptığım yemekler de vardı. Zühre bilmez cümlesi. İzmirli kadınlar... Bir değildi ki olay.

Ben de canıma susadım ya gittim oturdum gözlerini diktiği sandalyeye. Ya da bilmiyorum Atakan'la yan yana oturmak için de yapmış olabilirdim. Atakan'ın papyonuna dokundum, ellerini bana açmasıyla annesinden bir göz onayı alıp hemen kucakladım. Zeliha bakmak istememişti muhtemelen dışarı çıkacağı için.

Kucağıma oturttuğum, tulum, gömlek giydirilmiş Atakan'ın yanağından öptüm. "Ne kadar yakışıklı olmuşsun sen." Olmuştu. Çok bebek görmüştüm burada, hiçbiri Atakan gibi giydirilmemişti.

"Bok."

Kelime de değişmedi kelimeyi söyleyen de. Hiç dönüp bakmadım bile, Atakan'ın papyonuyla ilgilendim. Elinde oyuncağı onu elime vurduğunda avucumun içini açtım daha rahat vursun diye ama Fetih illaki gıcıklık yapacak ya "Aloo," dedi ve oyuncağı aldı. Ona baktım ters ters.

"Ne var," diye huysuzlandı. "Şiddetse bu da şiddet bir de elini açmışsın." Söylenecek çok şey vardı da cevap vermemeyi tercih ettim. Gözüm bir telefonun üzerine üşüşmüş Kürşat ve ikizlere takıldı. Aslında amacım direkt Kürşat'a seslenmekti ama diğerlerine ayıp olmasın diye "Beyler," dedim üçünün de bakışları bana döndü. Biri neredeyse göz devirdi. "Ne kadar yakışıklı olmuşsunuz." Biri spor giyinmişti, Kürşat ve diğeri takım. Kürşat ters bir bakıştan sonda gözlerini telefona indirdikten sonra isimlerini karıştırdığım ikizler de gülümsedi ve sanırım Semih "Sen de çok güzel olmuşsun yenge." dedi. Bu cümleyi en çok başkasından duymak istesem de olmadı. Yine de gülümsedim, teşekkür ettim.

Sonra dakikalar geçti halay çekildi, Zühre Karadere kalkıp bir ara kendi akrabalarının yanına gitti, Osman Bey başkalarının yanına, Fetih'in halası biraz kalkıp oyuna girdi derken biz sakince oturuyorduk. Oynayabileceğim bir şey yoktu zaten. Atakan'la mutluydum ben. Güzel güzel izliyordum, tadım tuzum da yerindeydi zaten. Ta ki kapıdan girenlere kadar.

Önce Zahide Hanım'ı gördüm.

Sonra eşini.

Sonra onu.

Şûrîde'yi.

Atakan'ın elini tuttuğum elim gevşedi. Fetih elindeki oyuncakla Atakan'ı oyuncağıyla sinir ediyordu. Yani bize dönüktü. Gariptir göz göze gelmemiz uzun sürmedi Şûrîde'yle. Bana baktı bir an, sonra kucağımdaki bebeğe, sonra Fetih'e. İçim öfkeyle doldu bir an. Mimiklerim ve tavırlarım nasıl duraksadı bilmiyorum ama Fetih gözlerini bana kaldırdı. Sonra baktığım yöne baktı. Ama o bakana kadar Şûrîde yürümüş ilerlemişti ama ağabeyi Mehmet Ali bir ağa yürüyüşüyle içeri girmişti. Ya da duruşuna bakarak dalmıştı da diyebilirdik.

"Bu yavşağın ne işi var burada?" Bunu söyleyerek tüm dikkatleri çekti ve herkes baktığımız yöne baktı. Herkes kendi derdinde olduğundan benim

gözlerim teyzesine doğru ilerleyen Şûrîde'de, Fetih'in en son yaka paça kovduğu kuzenindeydi.

"Bak bak nasıl yürüyor pezevenk, yarraklar köyüne muhtar oldu sanki şu yürüyüşe bak."

Zaten başka hiçbir şey beni kilitlenip kaldığım yerden çözemezdi. "Düzgün konuş Fetih!" diye uyardım kızgınca. Gerine gerine yürüyor diyebilirdi, kasıla kasıla diyebilirdi. Ama o yine o saçma farkını konuşturuyordu. Hem de bu kadar çocuk arasında. Atakan'ın kulaklarını kapattım ama ya diğerleri? Fetih'in ağzından küfür çıksın da not alalım diyen diğerleri?

"Oooff çok iyi laf!" Serkan'dan çıktı bu cümle. Sonra hemen ikizii de ekledi. "Not al oğlum, zortlatırız insanları."

Bunları bir tek ben duyuyordum galiba çünkü Fetih olduğu gibi devam ediyordu. Kilitlenmiş, renk atmış ve alnındaki damar belirginleşmişti. O kadar kinliydi ki çok hızlı gerçekleşmişti bunlar. Mehmet Ali de sanki inadına yapıyormuş gibi arada sınıf bozan bir rahatlıkla bize bakıyordu. Gerçekten gerek var mıydı başka şehirden düğüne gelmeye?

"Tavşan sikini taşa sürtmüş, dağı siktim demiş. Bak bak şu özgüvene bak kafayı yiyeceğim." O bakışlar onu daha da cellallendirdi. Semih tam ağzını açacaktı ki "Sakın!" diye kızdım. Lafı ağzında kaldı, dudaklarına sürgü çekti. Topuğumla Fetih'in ayağını ezdim ama sıfır tepkiyle devam etti.

"Göt lalesi. Tipe bak tipe, tavşan boku." El mecbur Atakan'ın bir kulağını açmak zorunda kaldım ve Fetih'i çenesinden yakaladım.

"Bana bakar mısın?" döndüremiyordum bir türlü. "Fetih bana bak!" Tüm gücümü kullanarak başını çevirebildim. "Ya sakin ol, ya da ben Atakan'ı alıp masa değiştireyim. Çok boş sandalye var."

Benim de tadım tuzum kaçmıştı. Böyle yapıyor muydum? "O herif gelip gevşek gevşek konuşursa onu yaka paça dışarı fırlatırım." Çenemi Atakan'ın başına yasladım öylece karşıya baktım. Cevap falan da vermedim. Fetih'te sakinleşene kadar sadece bana baktı. Hiç çevirmedi kafasını. Dakikalar boyunca o benim dediğimi dinledi ve beni izledi ben de içten içe kendime balkon konuşması yaptım.

Aralarında istesem de istemesem de kan bağı var. Bunun benim kabullenmemle bir ilgisi yok. Ne hissedersem hissedeyim o kan bağı bitecek bir şey değil. Bu tarz günlerde denk gelmeniz olası. Kapattınız meseleyi. Hallettiniz. Tadınızı sakın kaçırma. Fetih'ten yanlış bir şey gördün mü? Asla. O zaman bırak boşver. Yoklarmış gibi davran. Bu onu son görüşün

değil. Alış ve görmemeyi umursamamayı öğren. Kimsenin şu an herhangi bir suçu yok. Her şey çok güzel. Her şey çok güzel. Keyfiniz yerinde. Çok güzel oldunuz.

Kaç farklı cümle ekledim bilmiyorum. Kaç dakika geçti bilmiyorum. Zahide Hanım ve eşi geldi. Onlarla selamlaştık ama uzun durmadılar. Başka da kimse gelmedi masaya. Ben de bakmadım. Bir kez baktım ya da. Hatta daldım biraz uzun baktım. Baktığımı hissetmiş olacak galiba döndü bana. İlk kez gülümsedi. Başıyla selam verdi. Zerre mimik değiştirmek istemedim ama gülümsemeye çalıştım yine de. Çok başarılı olamayınca sadece kısa bir an başımı salladım. Medeni bir insandım. Kimseyle düşman olmayacaktım ya. Sonra da başımı Fetih'in omzuna yasladım. Bir daha da bakmadım. Hiç bakmadım. Fetih başımı ona yaslamamla yanağımı okşadı sonra alnımdan öptü bir kez. Uykumun mu geldiğini sordu. Yok dedim, birazcık sıkıldım.

Sıkıldığımı duyduğu için mi bilmem Atakan'a bulaşmaya başladı Fetih. Ama öyle beni sinir edip uzaklaştıracak olanından değil. Atakan gülüyordu en azından ne yaptığını anlamayıp. Bu oyunları öyle güzel bir an aldı ki telefonu çıkardım kısa bir an bizi çektim. Fetih neredeyse fark etmedi bile. Çok gürültülü müziklerle yine halay çekildi bir ara. Halaydan başka bir şey olmayacak mı diye düşünürken ben sonunda romantik bir tını duydum.

Kayahan?

Bizimkisi bir aşk hikayesi?

Elinde mikrofonla gelin ve damadı çağırdı adam. Sonra diğer çiftler de eşlik edebilir diye ekledi ama sadece gelin ve damat çıktı. Osman Bey'in kuzeninin oğluydu evlenen. Eşi de çok güzeldi, çok yakışmışlardı. Onlara bakıyordum ama aklıma biz gelmiyordu. Çok uzaktı şimdiki gelin ve damatla aylar önceki gelin ve damat. Gözlerinin içi gülüyordu, hiç oturmamışlalardı mesela. Sürekli sohbet ediyorlardı. İstemsizce gülümsedim onlara bakarken.

Kayahan 'Gözyaşı umut ve ihtiras' demişti ki Atakan'ı kucağımdan aldı Fetih. Aldı ve sandalyesini geriye doğru iterek kalktı. Bebeği Serkan'a uzatırken niye yaptığını sormadan ben önünü ilikledi ve elini uzattı.

"Hadi gel." dediğinde ya beklemediğimden ya da aniden gelişinden bu teklifin bir an afalladım ama neyse ki acilde çalışıyordum da bu tarz anlarda çok seri davranıyordum. Önce Fetih'in elinden tuttum sonra elim telefonuma gitti çaktırmadan. Hemen açtım parmak izimle telefonu, kalkarken Fetih önümden yürüdüğü an Semih'in önüne bıraktım ve kaşla göz arasında çekmesi için birkaç hareket yaptım.

Vlogumuzda olmasa mıydı dansımız?

Adımlarım Fetih'e yetişti gelin ve damattan sonra ilk çıkan biz olduk. O anahtarı biz açtık, birazdan dolacaktı muhtemelen alan. Ellerim Fetih'in ensesinde birleşti, o da belimi sardı. Gelin ve damatla selamlaştık bir an sonra aramıza mesafe girdi. Şarkının ritmine uyum sağladık, yavaş yavaş eşlik ettik. İçim ilk kez dans ediyormuşuz gibi kıpır kıpırdı. Öyle ki heyecanın doğurduğu o gülümsemeyi gizlemek için yanaklarımın içini dişliyordum, içimdeki kıpraşma durmuyordu ama hiç.

Annem haklılığı konusunda çok haklıydı. Senin annen hep haklıdır derdi. Öyle haklıydı ki, onu kaybedeli on altı sene olmuştu haklı çıkıyordu hala.

'Bizimkisi roman gibi biraz.' diyordu Kayahan. Acaba biz yazılmaya değer olur muyduk diye düşündüm bir an. Hani bir yazar görse kalemi eline alır mıydı? Alsa okur muydu başkaları? Çektiğim videoları paylaşsam izlenirdik diyordum ama okunur muyduk, sevilir miydik bilemedim o an. Bazen ben bile kendime tahammül edemezdim mesela, Fetih'e de bazı anlarda tahammülüm azalır hatta bazen hiç olmazdı. Bilemedim bir türlü.

'Bu güller senin için' dedi gülümsemem daha da kontrolden çıktı. Aklıma siyah ve beyaz güllerimiz geldi. Zaten şarkıda da siyah beyaz diyordu.

Sakinleşmek için konuşmak istedim. Yoksa öyle her sözü irdeleyeyim dersem işim işti. Zaman torbaya girmiş gibi aynı anda konuştuk.

"Düğündeki dansı hatırlıyor musun?"

Aynı anda güldük. Demek ki ikimizde hatırlıyorduk. "Söyleyecek bir şey bulamamıştım, ne yapacağımı bilememiştim. Susmak da çok absürt durur diye Kısmetse Olur izliyor musun diye sormuştum."

Ciddi ciddi sanki mümkünmüş gibi böyle bir şey sormuştum. *Kesin izliyor ya Efsun, Adnan falan da favori yarışmacısı.*

"Ellerin de buz gibiydi zaten." dedi o verdiğim ayrıntıya takılmayıp. Bilmiyordum öyle olduğunu. "Titriyordun da, hep etrafa bakınıyordun sanki birini bekliyormuş gibi."

Öyle mi yapıyordum? Beklediğim biri yoktu. Burcu'yu ben kovmuştum. Zaten gelecek kimsem de yoktu. Ruhsal bir beklentiydi belki bilmiyordum. O zamanları hatırlamaya çalıştım o kadar yalnızdım ki, öyle bir yalnızlığı en son çocukken yüzlerce öksüz ve yetim çocuğun içine düştüğümde yaşamıştım. İnsan çoktu ama ben herkese yabancıydım. Tek başına olsam bu kadar hissetmezdim belki ama çok kalabak olunca daha da artıyordu bu his. Çok benziyordu aylar önceki o hisle seneler önceki his.

Bir de şimdiyi düşündüm. Yine çoğu insanı ilk kez görüyordum yine bir tek en tanıdık Fetih'ti. Hatta şu an Zeliha bile yoktu ama işte yalnız hissetmiyordum. Hem de hiç hissetmiyordum. Fetih'e baktım. Fetih'i artık çok iyi tanıyordum ve sanki artık herkesi tanıyordum.

Cevap veremedim söyleyecek bir şey de bulamadım işin doğrusu, gözlerine bir hüzün çöktü. Göğsü yükseldi çenesini alnıma bastırdı. "Efsun Efsun." dedi yine içli içli. Fetih bana bazen öyle bir sesleniyordu ki tek derdi tasası benmişim gibi hissediyordum. Her şeyini aşmış, her meselesini çözmüş bir ben kalmışım. Bir beni halledememiş. Alnımdan öpmeden önce onu sıkıntıya düşüren şeyi söyledi.

"Biz seni nelere mecbur etmişiz, biz sana neler çektirmişiz Efsun."

Benim iş çıkışı yorgunluğum ve o kadar yüksek desibelde sese tahammül edemeyişim, başımın Fetih'in omzuna düşmesine sebep olurken diğerlerinden daha erken veda etmiştik düğüne. Benim mayışmış halimle geçirdiğimiz bir yolculuğun ardından eve vardık. Üşürüm diye aldığım kalın şalda elim Fetih'in yine ne ara taktığını bilmediğim nazar boncuğundaydı. Oynuyordum boncuğuyla.

Sallana sallana girdiğimiz evde Fetih "Mutfağa gideyim ben bir, istediğin bir şey var mı?" diye sordu. Karnım toktu. Canım da bir şey istemiyordu.

"I-ıı." diye mırıldanırken ben ben merdivenlere yöneldim o mutfağa. Başı ağrımıştı onun da, muhtemelen kahve içecekti. Adım adım merdivenleri aştım. Saat çok geç değildi iki üç saat ancak durabilmiştik düğünde ama odaya gidip yatasım vardı. Öyle bir enerjisizlik öyle bir yorgunluk.

Ev sessizdi ben yorgundum. Yani bizim kata varana kadar sessizdi en azından. Sonra bir ses duyar gibi oldum ama başta takılmadım. Sonra adımlarım odama yaklaştıkça yine duydum. Duraksadım.

"Ah!"

Biri acı çekiyor sandım başta. Ama hemen ardında bir kıkırtı duydum. Kaşlarım çatıldı daha bir kulaklarımı diktim. Sesler netleşti aralarına inlemeler karıştı, ahlar, gülüşler...

Netleşti, netleşti, netleşti. En azından benim bunun zevklerden doğan bir ses silsilesi olduğunu anlayacağım kadar. Gözüm odamızın penceresine kaydı şaşkınca pencerimizden dökülen iki gölgeye bakakaldım.

Oy vermediysek verelim mi?

Instagram: serceyioldurmekofficial

XLIII- "Yargıçlar ve Cezalar"

Sevgili Karadere konağı misafirleri,

Ufak bir sitemvari bir paragraftan sonra bölümle baş başa bırakıyorum sizi. Usulca herhangi bir bölümün başını açıp okunma sayısı ve verilen oy arasındaki farka bakabilir misiniz? Baktıysanız teşekkür ederim. Yazmak güzel, elbet karşılık almak kadar. Bununla beraber her şeye rağmen bir yorumun beş oya denk geldiğini bilim adamları kanıtlamıştı en son. Ben demiyorum bilimsel veriler diyor:)

Önce yıldıza basalım mı?

Twitterdan #SerçeyiÖldürmek etiketinde ve burada paragraf arası yorumlarınızı heyecanla bekliyorum.

Efsun'un çektiği vlogu izlediniz mi? Sızdırıldı o görüntüler haberiniz var mı? Peki Fetih1453'ün sözlüğü esas alınarak oluşturulan stickerları indirdiniz mi? Çok şey kaybediyor olabilirsiniz. Hesabın öne çıkaranlarına sabitledim. Özellikle vlog diyorum ve susuyorum... Önümüzdeki haftasonu aksilik çıkmazsa soru cevap var. Tüm bunlar için hesabımız;

Instagram: serceyioldurmekofficial

Biri acı çekiyor sandım başta. Ama hemen ardında bir kıkırtı duydum. Kaşlarım çatıldı daha bir kulaklarımı diktim. Sesler netleşti aralarına inlemeler karıştı, ahlar, gülüşler. Netleşti, netleşti, netleşti. En azından benim bunun zevklerden doğan bir ses silsilesi olduğunu anlayacağım kadar. Gözüm odamızın penceresine kaydı şaşkınca pencerimizden dökülen iki gölgeye bakakaldım.

İki gölge. Yanlışım yoksa delicesine öpüşen ve daha ilerisini yapmak için çırpınan iki gölge. Tok bir ses daha geldi. Bir şeyi çok sert devirdiler. Bizim odamızda, kırılan her şeyin sigortasının Fetih olduğu odada birileri bir şey devirdi. Tutuldum birkaç saniye. Kapı aralıktı.

Kapı kapatılmamıştı bile!

Çok geçmeden bir şey daha kırıldı. Bu tutulmuş bedenimi açan son hamle oldu. Hızlı adımlarım kapıya ulaştı destursuz, ki nasıl bir desturum olabilirdi bilinmez daldım içeri ama tek elim her şeye rağmen gözlerimin üzerine kapandı. Nasıl bir şeyle karşılaşacağımı hiç bilmiyordum. Kapı

belki benim kuvvetimle belki rüzgarla sertçe duvara çarptı ve o cinselliğin doğurduğu sesler korku, şaşkınlık dolu mırıltılara bıraktı kendini.

"KİMSİNİZ SİZ?!" diye bağırdım istemsizce. Elim hala gözümün üzerindeydi. Güvenemiyordum. Çıplak insanlar görmek istemiyordum. Sessizliğe bıraktı kendini bu sorum. Giyiniyorlar mıydı?

"Yenge." diyebildii sonunda biri.

Biri.

Bir kadın sesi.

Önce parmaklarımı araladım. Üzerindeki kıyafetleri henüz çıkmamış iki kişi. Biri Dila. Diğeri... Diğeri?

Elim gözümden ayrıldı "SEN KİMSİN BE?!" diye yükselmeye devam ettim. Başıma saniyeler içinde bir ağrı girdi. Dila'nın yakası düşmüş elbisesi, dağılmış saçları ve bozulmuş ruju, odamıza severek aldığım ama artık yeri boylamış ve biri parçalanmış dekoratif heykellerim ve hiç tanımadığım bana alık alık bakan bir adam. Genç bir adam. Çok genç. Yolda görsem üniversiteli diyeceğim biri.

"Asıl sen kimsin?" dedi yüzsüzce bana. Gözlerim daha ne kadar irileşecekti bilmiyorum. Açılmış olan düğmelerini bile iliklemiyordu. Basıldıklarını mı anlamadı anlayamıyordum ama bu odadaki yabancı benmişim gibi davranıyordu. Dila karnına dirseğini geçirdi ve kilit cümleyi kurdu.

"Fetih abinin karısı!"

Düğmesine bastı sanki bu cümle, göz bebekleri bile oynamadı. Dondu kaldı. Kitlendi bana bakarken. Ellerimi çıldırmış gibi saçlarıma geçirdim.

NE OLUYORDU BU AŞAĞILIK EVDE?!

"DİLA SİZ NE YAPIYORSUNUZ BURADA?!" Burada... Benim ve Fetih'in odasında. Biricik odasında...

Delirecektim! Soğuk terler döküyordum içim bulanıyordu karşımdaki görüntüyle. Odamız da hangi köşeye baksam başka bir şey görüyordum. Birkaç makyaj malzemem olduğu yerden arkaya doğru itilmişti. Kan şekerim düştü. Bizim o masada bir anımız vardı. Yatağa baktım korkuyla.

Bıraktığımız gibiydi.

"Yenge bağırma yalvarırım." gözü korkuyla arkamdaki açık kapıya kaydı. "Herkes geldi deme sakın bana n'olur."

Kilitlenmiş çocuk aniden beklemediğim şekilde kendine bir tokat attı. İkimizin dikkati ona yöneldi. Sonra etrafa baktı bir tokat daha attı. "Burası Fetih abinin odası mı?" biraz daha baktı ve yatağımızın kenarında olan

çerçeveyi gördü. Sigma kurallarını birebir uygulayarak aniden iki büklüm oldu önümde. Korkutucu hareketler sergiliyor kendine şiddet uyguluyordu.

"Hassiktir!" dedi tir tir titremeye başlayıp. "Hassiktir hassiktir! Öldürecek beni. Öldüm ben, öldüm ben, öldüm ben! Öldür-"

"Yusuf kendine gel!"

Kriz mi geçiriyordu? Bir etrafa bir ona bakıyordum. Ne yapacağımı biliyor muydum? Asla. Fetih... Aşağıdaydı.

"Öldüm ben öldüm Dila. Dila yandı-"

"Yusuf saçmalama!"

"Derimi yüzecek benim, meydana asacak beni Dila. Öldüm ben. Gömülmeme bile izin vermeyec-"

Daha içimde korkusuna yer verecek kadar zaman bulamadığım o sesi duydum. "Efsun." dedi... Fetih. Benim pamuk gibi eşim. Dedi. Artık pamuk değil mermi olacak eşim... Herkes donup kaldı. Ben de dahil. Kilitlendik. Fetih yine konuştu, düğmemize bastı.

Tekrar "Efsun." dedi. Diğer düğmeye basmış gibi bu kez çözüldük. Kısa sürede öyle bir kaos ortamı oluştu ki ben yerden sinirlerimi bozan çocuğun gözlüğü dahil Dila'nın ayakkabılarını bile topladım.

"Banyoya girin!" dedim telaşla. Fetih bu ortama düşerse, burada ne olduğunu anlarsa kan çıkardı ve bunu ben bile engelleyemezdim. "Çabuk çabuk çabuk!"

Hızlandırılmış bir film sahnesinin içine düştük sanki. Yere gelişigüzel düşmüş ceketler, ayakkabılar ve daha fazlası. İkisini birden bellerinden banyoya ittim üzerlerine elimdekileri tükürürcesine fırlatırken "Yenge çok özür dilerim." dedi Dila hiç utanmadan. Suratına bile bakmadan kapıyı yüzüne kapatırken hızlıca düşüp kırılan heykellerime de koştum ama olmadı. Fetih tam da o an kapıdan gözüktü.

"Efsun," dedi ilk. Kırık heykelin parçalarında olan gözlerim bir an kapandı. Ben br makineydim ve adım yalandı. Tamam, buna inandım. İki saniye sürdü bu. Gözlerimi Fetih'e çevirdiğimde yutkundum, gülümsemeye çalıştım ama gözleri yerdeki şeylerde dolandı. Vicdanım sızladı o an. Ona yalan söyleyeceğim için mi? Belki. Bu odada bu tarz bir şey yaşandığı için mi? Belki. Bizden sonra başkası da bir şeyler kırdığı için mi? Muhakkak.

"Ne oldu burada?" çok dikkatliydi. Dikkatini kendime çekmezsem benim henüz fark etmediğim şeyleri bile fark edebilirdi. Hemen ona doğru yürüdüm. "Şey," dedim hafif titrek bir sesle. "Ya ben odaya girdikten sonra kapıyı tam kapatmamışım," ayakkabılarımızın burunları denk geldi.

"Rüzgar da esince çok sert duvara çarptı. Ben de haliyle korktum. Elim ayağım oraya buraya çarptı devrildi bir şeyler."

Birazdan diğerleri de gelmeye başlayacaktı, nasıl çıkarabilirdim ben bu çocuğu evden? Çocuk.

Ne çocuğu Efsun ya?! Fetih'i ilk mutfağa indirsem, banyodakileri aşağı kadar sürüklesem sonra ben de mutfağa girsem... Ne kadar ileri gitmiş olabilirler? Yatak bıraktığımız gibiydi. O sırada biz mutfaktayken onlar çıksa? Makyaj masası... Yeni yeni gelmeye başlayan siparişlerim... O ilk özel anımız.... Fetih'i mutfakta nasıl oyalayabilirim?

"Senin rengin atmış, tansiyonun mu düştü?"

Kurumuş dudaklarımı ıslattım. "Yok yok," dedim başımı iki yana sallarken. "Bir an curcuna çıkınca şey oldum. Sen niye bana seslendin? Bir şey mi oldu?" kendimi salarsam aniden nefes nefese kalırım diye sıkıyordum tüm vücudumu. Her an bir yerime kramp girebilirdi. Ben bir yalan makinesiydim sakin olmalıydım.

"Bitki çayı ister misin diye soracaktım da..."

Fetih durdu, benden aldı gözlerini ve kısa bir oda turuna çıkardı. Sonra kokladı. Köpek gibi. Evet köpek gibi. "Bir geri çekilsene Efsun." dedi. Başka bir anın içinde olsak kokuyorum sanardım ama şu an keşke kokuyor olsam diye düşündüm.

"Neden?" dedim korkuyla. Hiç cevap vermeden kendisi benden uzaklaştı tekrar kokladı etrafı. Fetih gerçekten bir köpek gibi davranıyordu. Kokuyu sık ve kısa aralıklarla seçmeye çalışması bile destekliyordu. Bir şeyleri farkına varıyor ama bir şeyleri anlayamıyordu.

"Başka bir şey kokuyor burası." dedi ansızın. Stresten ve yaşadığım şoktan anlayamamıştım ben ama dışarıdan gelen birinin bu kadar rahat seçebilmesi normal miydi? Bunu düşünemezdim. Sırası değildi. Kokluyor gibi yaptım başımı iki yana salladım hemen.

"Hayıır," dedim uzatarak. "Onu da nereden çıkardın?" Üzerindeki kabanı çıkardı gelişigüzel yatağımıza bıraktığında aramızdaki mesafeyi kapattım hızlıca. Benim parfümüm baskındı onu yanıltabilirdi. Ama o huzursuzlandıkça huzursuzlandı etrafa bakmayı sürdürdü. Sonra... Sonra. Kalbim sıkıştı.

"Biz burayı öyle bırakmadık."

Gördü. Makyaj masasının o iç acıtan halini. Arkamı döndüm ben de onunla beraber aynı yere baktım ve makinem durdu. Titredim ve çalışmayı

bıraktım bir an. Düşün Efsun... "Odada başka bir koku da var." Efsun düşün Efsun, Fetih'in geleceği, Dila ve içerdekinin hayatı için...

"Hıı," diye bir şey hatırlamışım gibi bir ses çıkardım. Ağzıma geleni ötesini berisini düşünmeden, tek bir soru sorulsa patlayacağımı bile bile söyledim.

"Ya Dila," dedim sonra durdum. Durdum ki Dila içeride kalp krizi eşiğine gelsin. Öcümü alayım biraz.

"Maşasını getirmeyi unutmuş. Sizden önce çıkacağım demesinin nedeni kuaför içinmiş. Dedim gerek yok. Biz çıktıktan sonra gelip alırsın odadan. E benim de sipariş verdiğim makyaj malzemeleri de yavaş yavaş geliyor masa yeniden dolmaya başladı. Görünce bakmıştır, kullanmıştır. Ben ihtiyacın varsa şey edersin dedim ona. Muhtemelen bizim odada hazırlanmış koku da o yüzden. Parfümünü falan burada sıkmıştır. Haklısın ilk girdiğimde ben de hisseder gibi oldum da üstünde durmadım."

O kadar hızlı hızlı ve takılmadan söyledim ki bunları ben bile bir an tamam ya dedim. Tamam her şey yerli yerine oturdu işte, çok mantıklı. Hiçbir pürüz yok. Yalanı söyleyen bile dedi de bunları Fetih o yüzündeki huzursuzluğu eksiltmedi daha da rahatsız bir ifade çöktü yüzüne.

"Ne alaka Efsun?" gerim gerim gerildi. Suratını ekşitti. "Niye başkası bizim odamızda hazırlanıyor? Koca evde başka yer mi yok?" huysuzca benden uzaklaştı takım elbisesinin ceketini de çıkarmaya başladı.

"Hoşlanmadığımı biliyorsun böyle şeylerden."

Bundan hoşlanmayan Fetih'in gerçeği bildiğini düşündüm biraz. Ben sanırım aniden bayılacaktım. Ellerim buz gibi olmuştu, karnım ağrıyordu. *Bayılma Efsun. Sırası değil. Sen bayılırsan her şey biter. Ne biter? İçeridekilerin hayatı? Evet...*

Kravatını gevşetti, kol düğmelerinden kurtuldu. "Ne gerek var? Gelmiş de burada hazırlanmış da. Misafir odası mı burası?" gömleğinin kollarını katlarken bana kızıyordu. "Ben bu odaya yabancı birinin girmesini istemiyorum. Bunda anlaşılmayacak bir şey yok ki. Hoşlanmıyorum. Temizliğini bile belli kişi yapıyor, iş mi yaptığın senin?"

O bana kızdıkça rahatlıyordum. Demek ki inanmıştı. Tamamen hem de. Şüphesiz. Kız Fetih kız diyesim vardı. Bir sürü azarla beni. Bir sürü, bir sürü.

"Ayrıca o kişisel ürünleri," derken masamı işaret etti. "Nasıl başkasının kullanmasına izin veriyorsun? Herhangi bir hastalığın bulaşması an meselesi. Bir de doktor olacaksın, hayretle izliyorum yaptıklarını."

Yanımdan geçip gitti. Kapıya yönelir sandım, peşine düşecektim ki adımları banyonun kapısının önünü bulduğunda bir rahatlayışım beş stresle katlandı dehşetle önüne geçtim.

"Nereye?!" dedim körmüşüm gibi. Yüzümdeki dehşete baktı. Yirmi beş yaşında girmiştim odaya, an itibariyle en az iki yaş almıştım. Odadan çıkana kadar saçıma aklar düşecekti. Neden? Tabi ki Karadere'ler!

"Ellerimi yıkayacağım." dedi. Makûldü.

"Neden?" diye sormam değil ama. Kaşları çatıldı. Zaten huysuzlasmıştı daha da artıyordu bu.

"Dışarıdan geldik?"

Gariptir bu da çok makûldü. Yanımdan geçmeye çalıştığında kollarına yapıştım telaşla. O her yaklaştığında kapıya kalbim sıkışıyordu. "Fetiih," diye sızlandım. Elimde bir koz vardı. Kullanacaktım. "Çok mu kızdın?" Elim yüzüne gitti, kirli sakallarını okşadım. Aman ya ne abarttın diye üste çıkacağım yerde yapmadığım bir şey için azar yiyordum.

Fetih ve kuzenleri. Birinizin bile mi bana faydası dokunmazdı ya?

Birkaç saniye göz göze baktık. Yumuşamadı bakışları ama yüzündeki kaslar biraz da olsa gevşedi. "Yapma böyle şeyler gerçekten hoşlanmıyorum." dedi sadece. Kızmadım demedi. Kızdı çünkü!

YAPMADIM ZATEN FETİH!

"Tamam," dedim sakince. Sonra yüzüm yüzüne yaklaştı. Biraz gevşetmem gerekiyordu. Sonra yavaş yavaş oda dışına çıkarmam. Evet taktik buydu. Dudaklarımız birbirine temas edene kadar yaklaştım. "Bir daha böyle bir şey olmaz. Ben zaten hazırlan demedim ona ama olmuş bir kere. Boşver, kıza da bir şey söyleme ayıp olmasın." dudaklarına bir buse kondurdum burnunu burnuma sürttüm. Elmacık kemiğinden de öptükten sonra yüzlerimiz arasına mesafe bıraktım.

Şu katır inadından vazgeçmedi "İyi," dedi sıkıntıyla soluklandı. "Gürültüden başım ağrıyor benim bir duş alayım. Sen de in aşağı, su kaynamıştır. İniyorum ben yanına." yine banyoya yöneldi, omuzlarından ite ite 'YA SIRASI MI SIRASI MI?' diyecektim yanlışlıkla. Kestim önünü. Oyun oynuyorduk sanki, adım atmasına izin vermiyordum.

"Duş mu alacaksın?" dedim. Aptal gibi davranıyordum. "Neden?"

Çok titiz bir adamdı. Benim tüm umursamaz tavırlarıma rağmen ilk günden beri bunu bozmazdı. Eve gelir gelmez ne olursa olsun ellerini yüzünü yıkar, üstündekilerden kurtulurdu. Kaç aydır bunun dışına çıkmışlığı bir elin parmağını geçmezdi. Ben ise umursamazdım. Gelirdim

önce kıyafetlerimle yatağa yayılır biraz telefonla uğraşır sonra kalkardım üzerimi değiştirip bakımımı yapardım. Her gece yanıma yatmadan önce muhakkak duşunu alırdı. Muhakkak. Hiç üşenip yarın sabah yıkanırım dediği olmaz mıydı? Fetih'in olmuyordu işte. Ne dışarıdan geldiği kıyafetleriyle şu yatağa yattığını görmüştüm ne de en kötü elini yüzünü yıkamadan bana dokunduğunu. Mutlaka arınacaktı dışarıdaki pislikten. Mutlaka. Mesela şu an o kadar insanın içinden çıkmıştık aksi mümkün değildi.

Ama olmalıydı. Bu gece olmalıydı.

Derin bir nefes aldı gözleri kısıldı. Başının ağrısındandı. "Efsun bir şey mi oldu?" Bakışlarım düştü, yüzüm tavırlı bir hâle büründü. Tamam bu taktik işe yarardı.

"Sıkıldın mı sen?" diye sordum. Fetih'e. Ne ben ne de makine inandı buna. Cümleyi kurduğum an yüzümü buruşturmamak için zor tuttum kendimi. Fetih'in Efsun'dan sıkılması mümkün mü, dedi içimden bir ses. Ama devam ettim. Zorundaydım. Başka çarem yoktu. Karadere'ler. Yediden yetmişe, uzaktan yakına bana muhakkak belaydı. Her halleri.

"Eskiden olsa alternatif tıp falan derdin. Şu an konusu bile geçmiyor. Yani öyle bir şey varsa eğer,"

"Efsun sen iyi misin?" sesindeki hayret, bunu gerçekten sordun mu, düşündün mü sarsılması ve şaşkınlık. Gözlerinden kaçtım. Moralim bozukmuş gibi gömleğine bakıyordum suratımı iyice astım. İyi değilim Fetih demek istedim. Sence iyi miyim? Ailen benim iyi olmama izin veriyor mu?

"Tamam ben anladım böyle sıkılır, tiksinir gibi." dedim kendim bile hayret ederken söylediklerime. "Her neyse boşver, sen o zaman duş al." bu öyle bir riskti ki, Fetih'in duygusuz, düşüncesiz, kaba bir anına denk gelse, bu gece bu odadan kan çıkaracak karşılaşma gerçekleşse... Bir kumar oynadım ama kazandım. Bir kumar oynadım ve kazandım.

Benim onu kollarından yakalamalarımın aksine o beni karnımdan yakaladı, iki büklüm oldum attığım adımla. Vücudum eğildi geriye doğru, saçlarım yere doğru döküldü. "Sen," dedi hayretle kaşları havalanmış yüzüme dikkatle bakıyordu. "buna ihtimal verdin mi?"

Göz göze değildik, Fetih'in yüzüne bakmadığımda üzüldüğümü düşünürdü. Ve ben bunu bilirdim. Ve ben bunu utanmadan kullanırdım.

"Beni öpmek varken uzaklaşıp yok ellerimi yıkayayım, yok duş alayım dersen tabi iht-"

Romantik adam. Şair adam. Aşk adam Fetih. Durdu durdu durdu yine zurnayı gözünden vurdu. Hem de hiç olmaması gereken anda. Sırası mı Fetih diye isyan edesim geldi. Sırası mı?! İçimde çiçekler açtırmanın zamanı mı? Baharı getirdin zaten bir ağacın dalına oturup devamlı ıslık çalma. Sus bazen! Basma şu tuşlara! En olmadık zamanlarda dur bari biraz! Algılarım karışıyor. Bir dur odaklanamıyorum!

ORTALIK ZATEN KARIŞIK! ORTALIK ÇOK KARIŞIK!

Yüzüme baktı. Bir an gözlerinde bir suçluluk gördüm. Sanki bana bunu hissettirme ihtimali suçlu hissettiriyordu. Bunu toparlamaya çalıştı. Bu ana yakışmayacak bir güzellikte.

"Sen o kabak çiçeklerine," dedi ansızın. "Sıkıldığın için mi öyle hassas," dedi ansızın. "öyle temiz," diye eklemeye devam etti. "öyle nazik dokunuyordun yoksa tiksindiğin için mi?"

O an öylesine ve ölesiye mıhlanmıştı ki aklına zaman zaman dokundurmalarını eksik etmiyordu. İlerisinden habersiz Fetih'e o an benim için basit, anlık olarak öğrenip sonrasında unutsa da olur diyeceğim bir bilgiyi vermeye çalışıyordum. Öylesine. Bana yardım etsin diye. Ama işte bazı anları, bazı insanlar böylesine ölümsüzleştiriyordu.

Belki sıkılmadığını, belki tiksinmediğini kanıtlamak ister gibi benim duruşumu dikleştirdi dudakları dudaklarıma örtündü; bir ay öncesinde kuru bir topraktan ibaret olan toprağın cemrenin düşüşüyle yeşillikle örtünmesi gibi. Yüzüm ellerinin arasındayken karşılık veremedim. Geri çekilmem gerekiyordu. Şimdi ısırsa ya da bam telime basacak şekilde temasta bulunsa az önce bastığım olayın aynısını yaşatacaktım.

Dudaklarım ayrılmadı ondan koptu. En iyi böyle anlatılırdı galiba. Koptu ulaşmaya çalıştığı an yerimi tamamen ondan uzaklaşarak değiştirdim. Sırtım yatağa dönükken "Tamam," dedim başım bir an dönerken. Böyle öpüyordu insanı sonra ne denge kalıyordu insanda ne de başka bir şey. "Ben bir an saçmaladım bir an." dedim saçma bir cümleyle.

İstediğim bir şey oldu. Banyo kapısından uzaklaştık. Çünkü üzerime yürümeye başladı.

"Ama düşündün bir an." dedi üstüme üstüme gelirken. Geriye doğru ufak adımlarla gittikçe üstüme geliyordu.

"Hayır hayır," dedim telaşla. Ellerim gelişini engelleyebilecekmiş gibi havalanmıştı. "Bir salise falan sürdü. Bak saniye demiyorum salise." gevşettiği kravatını çıkardı üstüme geldikçe.

"Ama sonuç olarak ihtimal verdin." çıkardığı kravat beni teğet geçerek yatağa doğru fırlatıldı. Fetih en üstten başlayarak gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

"Doğru saat bile günde bir kere yanlışı gösterir Fetih."

Efsunsözleri.

Efsun'un ataları tarafından söylenmiş ibretlik cümlelere deniyordu.

Gözüm bir onun düğmelerini çözen parmaklarına bir yüzüne kayıyorken oda sonsuzluğa açılmadığı için bacaklarım yatağa temas etti adımlarım sonlandı.

"Ha ben senden sıkılırım yani?"

Lafı istediğin şekilde anlamanın sırası mı Fetih?!

"Buradaki doğru saat benim Fetih!" yatakla onun arasından çıkmak isterken ben, aniden dizini ilk bacağıma vurdu dengemi sağlamama izin dahi vermeden karnımdan da ittiğinde düşmemem için hiçbir neden kalmamıştı. Telaşım o kadar arttı ki yüzümdeki ısı artışı, titreyişim ve stresle gümbür gümbür atan kalbime inat yerimden doğrulmaya çalıştım ama dizini üst bacağıma bastırdı daha da geri yatırdı beni.

"Ha ben senden tiksinirim de yani?"

Dirseklerim yatağa bastırılmışken bir adım kalmıştı yatağa tamamen yatmamak için. Gözüm o kadar çok banyo kapısına kaymak istiyordu ki, Fetih'e odaklanamıyordum bile. Toplu iğneler batıyordu tüm yüzüme. Stresten karnıma ağrılar girerken midem bile bulanmaya başlamıştı.

"Fetih lafı niye ist-" duraksadım kaşlarım çatıldı aniden. Mimikleri anlam kazandı. O çapkın sırıtması, serseri bakışları. "Ya sen!" dedim bir anlık hırsla. "Kasten yapıyorsun. Kullanıyorsun dediklerimi."

Kullanıyordu ki bu konuma rahat rahat gelelim. Her türlü edepsizlik ona hak sayılsın, her türlü şovu benim söylediklerimi çürütmek için yapmış olsun. Başka niyeti sözde olmasın.

Bana doğruı eğildi, bu kez engelleyemedim korkuyla baktım banyo kapısına. Soğuk terler döküyordum. İlk kez Fetih bu kadar dibimeyken soğuk terler döküyordum. İnanılır gibi değildi.

"Demeseydin o zaman?" dedi haksız kazancın dibini sıyırıyorken. "Beni bunların aksine ikna etmek zorunda bırakmasaydın Efsun." ellerim telaşla gömleğine gitti. Başta epey yanlış anlayıp tabi ki daha da yaklaştı bana ama o açılan düğmelerin bir bir kapandığını fark edince şaşkınca gözleri titreyen ellerime kaydı.

"Ciddi olamazsın." dedi hayretle.

"Acıktım ben!" diye bağırdım kontrolsüzce yüzüne doğru.

"Ben de!" diye karşılık verdi. Evet bağırarak.

Omuzlarından itmeye başladım.

"Fetih çok açım kan şekerim düştü benim!"

Korku bileklerime güç kuvvet verdi itebildim onu, en azından artık oturur pozisyondaydım. "Ya Efsun sırası mı?" filmin en güzel yerinde kesmişim gibi davranıyordu. Araya giren reklam arası gibi iğrenç hissettim kendimi. Gözüm tekrardan banyo kapısına kaydı.

"Yemeyeyim mi?" Diye tepki gösterdim. Halbuki şu an su içsem kusasım gelirdi. "Aç mı kalayım? Bayılayım mı?" zoraki doğruldum yerimden kolundan tutarak onu kapıya yürüdüm.

"Sen in bir şeyler hazırla ben üstümü değiştirip geliyorum hemen."

Mızıkçı bir çocuk gibi adım atmadı. Utanmasa kollarını önünde bağlayacaktı. Artık varım yoğum neyse ortaya dökmeye karar verdim dişlerimi birbirine bastıra bastıra son kozumu oynadım.

"Tatlıyı," diye fısıldadım kulağına. "Beraber hazırlarız."

Basit bir cümle ancak bu şekilde tehlikeli bir boyuta taşınırdı. Geri çekildim Fetih'in değişmiş yüzüne baktım. "Diyorsun." dedi emin olmak ister gibi. Dudaklarımı yaladım ağır ağır başımı salladım. Karadereler için bir tatlı olmadığım kaldı. Onu da oldum. Ne yaparlarsa yapsınlar benim hakkımı ödeyemezlerdi biliyorlar mıydı?

Sonunda ikna oldu. Göğsü aldığı nefesle şişip indi. "Çabuk ol, hazırlıyorum ben bir şeyler." dedi, yine sadece başımı salladım. Odadan çıkmak için ilk hamlesini yaptı, kapıya yöneldi ama havadan at yağsa benim başıma at nalı düşerdi ya odayı bir hapşurma sesi kapladı. Fetih'in çıkmak için adımlanmış ayakları olduğu yerde durdu. Duraksadı korkuyla banyo kapısına baktım. Aynı anda burnumu çektim, öksürdüm birkaç kez.

"Hasta mı oluyorum ben ya?" diye kendi kendime konuştum. Fetih'in gözleri bana döndü, öyle bir baktı ki dedim tamam şu an her şey dursun, ben devamını görmeden odayı terk edeyim. Üç dört saniye ya da üç dört dakika. Kalp krizine sürüklendiğim uzun bir an. Tırnaklarımı parmak uçlarıma batırıyordum ama hissetmiyordum. Gözlerimin önüne nokta nokta benekler geldi Fetih'in bakışları berbat olsa da dili beni ölümün kıyısından aldı.

"Çok yaşa," dedi ve ekledi. "Efsun." dilimi damağıma bastırdım yumruğumu sıktım. Gülümsemeye çalıştım ama yüzüm hangi şekli aldı bilmiyorum. Son kez bana baktı. Kirpikleri birkaç kez açıldı kapandı

gözleriyle. Ağır çekimde gibiydi her şey ya da benim tansiyonum gerçekten oynamıştı. Bu ölümün tadından çalmış andan sonra odadan çıktı kapıyı da kapattı. Titredim yerimde elimi kalbime bastırmışken gözlerimi yumdum.

Bir, iki, üç.

Başka da zamanım yoktu. Dengesiz bir şekilde banyo kapısına yürüdüm uyuşmuş ellerimle kapı kolunu indirdiğimde Dila ve adını hafızamın sildiği çocuğun ağzını burnunu kapatmış görüntüsüyle karşılaştım.

"Yenge," dedi neredeyse ağlayacakken. İkisi de üstünü başını, yüzünü gözünü temizlemiş sararmış bir halde ayakta bekliyordu. "Yenge ben seni çok seviyorum." dedi minnetle. Gözleri sulandı bir an, ağzını kapattığı çocuk konuşmaya çalıştı ama yapamadı.

"Ben hepinizden nefret ediyorum." dedim açık açık. Dila'nın gözleri titreyen ellerime kaydı. "Yenge ben seni çok seviyorum." diye tekrar etti.

"Tek kelime etmeden gelin peşimden." derken topuklularımın üzerinden Fetih'in kapattığı kapıya gittim. Önce ben çıktım, gözlerimle taradım etrafı. Temizdi. Bir polisçilik oynamadığım kaldı. Arkamda iki suçlu gibi benden emir bekleyen ikiliye elimle işaret ettim. Aramızdaki mesafeyi kapattığımızda "İlk kata kadar iniyoruz sonra ben mutfağa gidiyorum. Fetih'i oyalarken sıfır sesle yok oluyorsunuz tamam mı?"

Fetih kelimesini duyduğunda bile sarsılan çocuğa baktım. Sapsarı olmuştu. Tabi başkasının odasında sevişmek üzere olan bendim sanki!

"Yenge ben seni çok seviyorum." diye tekrar etti Dila. Yüzümü buruşturarak baktım ona. Sonra da hiçbir şey söylemeden ilerledim. Hol gibi bir yerdeydi bu kattaki odalar. Sonrası teras gibi bir boşluğa açılıyor sağ tarafta da merdivenler vardı. O hol gibi olan kısımdan çıktım ben. İnce topuklularımın sesi vardı sadece bu ayazın ortasında. Ve etrafı aydınlatan birden fazla aydınlatma.

Tak tak. Topuklularımın sesi.

Şak.

Şak.

Şak.

Bir alkış sesi.

Benden çıkan ses durdu ama alkış sesi yavaş yavaş devam etti. Arkam dönüktü bu sese. Bu soğuk gecede başımdan aşağı kaynar bir kova su döküldü. Alkışlıyordu bir el bu polisiye sahnesini sonra duruyor, ardından bir daha alkışlıyordu. İlk gerimde kalmış iki bedene baktım. Dila öndeydi, elinde tuttuğu geride. Hatta öyleki arkada kalan hol kısmında daha

çıkmamıştı. Ama eli Dila'nın elindeydi. Alkışlayan kişiye çevirdim gözlerimi. Mutfakta olduğunu sandığım o kişi adım attıkça bir alkışla bana yürüyordu.

Gözleri kuzenine kaydı ama orada çok durmadı eline kaydı. Bir ip gibi elleri uzanarak birbirine tutunmuştu. Fetih'in bakışıyla direkt olarak o eller ayrıldı birbirinden çocuk sanki hiç görünmeyecekmiş gibi bir adım daha geriye gitti. "Fetih." demek istedim ama eli susmam için hafifçe havalandı. Kimi göreceğini merak ederek daha da yaklaştı ve sonunda o karşılaşma gerçekleşti. Çocuk arkasına baktı kaçmaya çalışacaktı zira Fetih de onu tanıyordu galiba. Çünkü yüzünde çok bariz bir şaşkınlık geçti.

Dila'ya baktı "Sen," dedi durdu. Gözlerini o kadar iliştirmişti ki ben bile korkuyordum.

"Fetih abi açıklayabilirim." dedi Dila neyi açıklayacağını sandıysa artık. Ama en azından konuştu, az önce odamızda öpüştüğü çocuk gibi kaçmaya çalışmadı. Kaçıp da onun gibi ensesinden yakalanmadı. Ensesinden yakalanıp da tekme tokat dayak yemenin eşiğine gelmedi.

🕊

Bebeklerin refleksleri çoğu yetişkinden daha kontrol edilemezdi. Değil bir dakika sonrası, bir saniye sonraları bile belli olmazdı. Ellerinin neye ulaşacağını, neyi kavrayacaklarını anlayamazdınız yetişemezdiniz. Ama ben kendimi biraz geliştirmiştim bu konuda. Bu kanıya nereden mi varıyordum? Öncelikle hastanede onlarla yarışan refleklerimden sonrasındaysa tam da şu andan.

Fetih'in fırlatacağı çerçeveye ondan önce ulaşıp arkama sakladım.

"Senin burnundan kan getiririm!" eline düşmeyen çerçevenin yerine arkama doğru parmağını salladı. Adımlarım önünde bir dağ gibi duruyordum. Yıkılmaya çok meyilli bir dağ.

"ULAN NE CESARET!" diye yine ansızın bağırdı. Bir çıksam aradan Yusuf, Yusufçuğa dönüşecekti. Havada olan parmağı benim yüzüme doğrultuldu. Sonra o baktığını yerine mıhlatan gözleri. "ODADA MI BASTIN SEN BU İKİSİNİ?!"

Sorunun muhattabı bendim. Odak noktası da bendim. Cevap da bendim ama işte arkamda iki suçlu gibi, gibi fazla olabilirdi, oturtulmuş iki kişiden de aynı kelime yüksek voltajda döküldü dudaklarından.

"HAYIR!"

"HAYIR!"

"HAYIR!"

ÜÇÜ BİR ARADA!

Fetih'in yerinden çıkacak kadar açtığı gözleri benden arkaya kaydı. "Size mi sordum lan ben?" hedefini daha da daralttı. "Sana mı sordum lan ben?" kesinlikle hedefinde Yusuf vardı.

"Bak ben çıktım yukarı bizim katta konuşuyorlardı sadece hatta," aramıza biraz mesafe açtım. "Aralarında şu kadar da aralık vardı. Sadece konuşuyorlardı. Ben sadece o anlık telaşla bizim odaya soktum." çok saçmaydı, o kadar saçmaydı ki tepki hiç gecikmeden geldi.

"Koca katta," dedi Fetih büyüklüğünü belli etmek ister gibi kollarını açarken. Gerginliği arttıkça sıkışan kasları gömleğinin altından belli oldu bir an. "Benim o odaya gireceğimi bile bile mi?"

Saçlarımı yolacaktım. Başım o denli ağrıyordu. Çıldırmış bir adama ben onları odada yiyişirken bastım diyemezdim!

"Ya Fetih beni biliyorsun," dedim. Buradan girmemeliydim. "ben yalan söyleyemiyorum çok telaş yapıyorum. Arkandan iş çeviremiyorum elim ayağım birbirine dolaşıyor."

Sinirine bir de hayret eklendi. "Sen arkamdan iş çeviremiyorsun?" dudakları ip gibi incelmişti. Gözlerimi kıstım başımı sağa doğru yatırdım. Yeterince dramatiktim galiba.

"Kırıcısın." Dedim hakkım varmış gibi. "O an bizim oda en yakındı. O kadar telaş yaptım ki elim kolum her yere çarptı bir sürü şeyi devirdim. Hem ayrıca bunlar akılsız mı bizim odaya girsinler o kadar oda varken? Sadece katta konuşuyorlardı Fetih, ben telaşla odaya soktum."

Evet. Akılsızlar. Hele de Yusuf. Fetih onun sesini duydukça deliriyor olsa da durmadan konuşması da bunu destekliyordu.

"Yemin ederim, yengem doğru söylüyor."

Fetih televizyon ünitesinin önündeki kumandaya engel olamayacağım şekilde ulaştı ve direkt olarak fırlattı. Arkamdan acı dolu bir ses ve Dila'nın korkuyla "Yusuf!" nidası duyuldu ama arkamı dönemeden Fetih'i kollarından tuttum.

"Ben senden mi icazet alacağım yavşak!"

"Fetih Allah aşkına dur."

"Ulan pezevenk, senin yemininle mi karımın sözüne inanacağım?" Fetih'le göğüs göğüse çarpışacak kıvama geldik.

"Ben bunu döveceğim!" dedi tane tane en az, ben yemek yiyeceğim cümlesi kadar basitleştirirken. "Ben bunu dinlene dinlene döveceğim."

"Yok yok," çocuk kandırır gibiydim. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Dövmeyeceksin kimseyi. Bana bak, bak bana sakinleşelim biraz. Lütfen Fetih, derin derin nefes alalım. Bak şiddet yok, lütfen."

Tepkisi bana bile azalmadı "Bırak!" diye yüzüme yüzüme yükseldi. Sonra çıktı ellerimin arasından ve hepimize sırtını döndü. Gözlerim arka tarafı buldu. Öfkeyle baktım yan yana oturmuş iki kişiye. Tam konuşacak gibi oldular sus işareti yaptım hızlıca. Sadece Fetih'in soluk sesleri duyuluyorken bana dönük sırta döndüm. Derin derin soluklandıça sırtı yükselip iniyordu. Gömlek de zaten mağlumdu, sabır çektim içimden. Toplum içinde sinirlendirmeye de gelmezdi bu adam.

Sessizce durduk. Ondan gizlediğim gerçeği bilse bana nasıl bakacağını düşünmek gibi bir hata yaptım bir an. Yanlıştı. Göğsüm sıkışıyordu. Fetih'in kendine verdiği müsade sonunda hışımla dönüşü bana olmadı. Kuzenine oldu.

"Dünyada başka kimse kalmadı da mı gittin bunu buldun?" Yusuf'a baktım. Bu cümleyi hak edecek neyi var diye sorguladım ben de Dila'yla beraber. Uslu uslu oturuyor, arada alnına dokunuyordu. Sanırım kumanda oraya denk gelmişti.

"Neden öyle diyorsun Fetih abi?" dedi Dila hayak kırıklığıyla. Evet Fetih neden öyle diyorsun?

"Babanı dolandırdıkları için olabilir mi gerizekalı?"

Ne?

NE?!

"TCK madde 20. Ceza sorumluluğu şahsidir. Kimse başkasının fiilinden dolayı sorumlu tutulamaz." önündeki sehpaya bakarak kendini beklenmedik şekilde savundu Yusuf. Omuzları düştü, muhtemelen ailesinden gelen yanlış küçülttü onu olduğu yerde. Bir an içim acıdı bu haline. Yüzümüze bile bakamadı.

"Bana ezberden gazel okuma!" kanun bile yumuşatmadı Fetih'i, "Kime ne anlatıyorsunuz siz?"

Dila'nın gözleri sevgilisine kaydı. O ezilmeyi o da fark etti ve olayın başından beri ilk kez Fetih'e diklendi.

"Bu olayın Yusuf'la hiçbir ilgisi yok. Benimle de yok. Hatta seninle de yok, konuşamazsın bu şekilde!"

Ne haklı diyebildim ne de haksız. Fetih'in bir şey söylemeye hakkı yoktu bu konuda doğruydu. Ama gerisi?

"Ama senin bu herifle benim odama kadar girmenle ilgim var!" tok sesi Dila'nın gözlerini kapattı bir an. "Benim aklım almıyor aklım, kimden çıktı bu fikir? Koca şehirde bu ev, o da yetmiyor şahsi odam. Gecenin bir vakti, bu herifin burada ne işi var? Nasıl girdi içeri? Ne bu cahil cesareti? Canınıza mı susadınız?"

Kapıda insanlar vardı. Sahiden nasıl becermişti içeri girmeyi? Yusuf gözlerini sehpadan kaldırıp "Ben emrivaki yaptım." dedi. Halbuki susması gerekiyordu. Anlıyordum Dila'yı Fetih'in önüne bırakmamak için çabalıyordu ama o konuştukça tansiyon daha farklı yükseliyordu. Fetih kontrolünü kaybediyordu.

"Yarın görüşecektik ben emrivaki yaptım."

"Yusuf tamam." Dila araya girmeye çalıştı ama konuşmaya başlamıştı bir kere.

"Bir şekilde girdim içeri. Bu katı kimse kullanmıyor diye biliyordum ben. Öyle bir kez senin kat çıktığını duymuştum Dila'dan, biri gelirse bu kata kadar gelmez diye en üstte katta bekleyeyim dedim."

Tek tek dökerken ortaya olanları, kaşlarımı kaldırıp indiriyordum sussun diye ama görmüyordu beni.

"O zaman ben senin beynini sikeyim." dedi Fetih. Yusuf'un üzerine doğru yürüdü "Emrivakine de sokarım senin." benden önce Dila ayaklandı bir gözlemci gibi sadece izliyordum. Fetih'in önüne dikildiğinde Yusuf'ta ayaklandı.

"Çocuk azarlamıyorsun Fetih abi!" kolu Yusuf tarafından tutuldu tam arka tarafa doğru çekmeye çalıştı.

"Dila dur, haklı adam."

Bu cümle Fetih'i savunuyordu ama savunulan o kadar cellalliydi ki buna bile tahammül edemiyordu.

"Sen kimi kime savunuyorsun? Şaka mısın oğlum sen?" Fetih'i arkaya doğru çekip bir adım geri gimesini sağladım. Her an birinin üzerine atlayacak gibiydi, diken üzerindeydim. Dila en çabuk sabrı taşan kişi oldu. Karadere kanını taşıdığını belli edercesine bir tartışmayı başlattı. Yusuf'un da benim de gözlerim ikisinin arasında gitti geldi.

"Ya kötü bir şey demiyor Fetih abi sakin ol artık!"

"Bak bana diklenme Dila!"

"Diklenirim! Diklenip bağırıp çağırmak sana mı mahsus?! Ne bu kompleks ya?!" Fetih'in elleri sabırla yüzünü sıvazladı. Sabırla mı?

"Sesine ayar çek, otur oturduğun yere. Asabımı bozma benim. Hem suçlusun hem güçlü."

"Suçlu falan değilim!" Bunu söylememişti bunu tükürmüştü. "Dünyanın en kötü şeyini yapmışız gibi davranmayı bırak artık!"

Bakışlarım Dila'da kaldı. Bunu sahiden düşünerek söylediğini sanıp anlık bir sinirlendim ben de. Bu kadar da olmazdı değil mi? Yaptıkları şeyi suçtan saymamazlık yapmıyordu? Dünyanın en kötüsü değildi belki ama kötüydü. Kötüydü ve ben bunu söylememek için kırk tane yalan söylemiştim. Ama neyse ki gözleri bir an onda takılmış beni buldu. O kısa bakış, sırtını sıraladığımız yalanlara yasladığını anlattı bana. İnanmıyordu tamam suçsuz olmadıklarına.

Fetih'in havada olan parmağı kapandı eli yumruk oldu. Alnına bastırırken elini "İki günün var!" dedi parmağı yine Dila'nın yüzüne doğru savrulurken. "Babanı arayıp kiminle olduğunu söylemen için iki günün var duydun mu beni?"

Gözlerim irileşti, az önce dik dik bakan Dila'nın dağılışını izledim. Dudakları titreşti birkaç kez tam konuşacaktı da sustu. Sonrasındaysa heceledi zaten. "Ha-hayır." Yusuf'la bakıştılar bir an. Sanki her şeyin sonuymuş gibi.

"Ben sana fikrini sormadım. Ya kendin söylersin ya da bana kalır."

Dila'nın saniyeler içinde dolan gözleri bana tutundu. Hani sanki bir umut. Hatta Yusuf'un da. Öyle bir baskıda hissettim ki vicdanımı susmak işten bile değildi.

"Fetih bu kararı onların vermesi daha doğru olmaz mı?"

Kurabileceğim en yumuşak cümle buydu ama değil işe yaramak daha da körükledi. "Yirmi dört saatin var artık." dedi Fetih kuzenine bakarak. "Karımı bir kez daha kendi çıkarların için kullanmaya kalk şu dakika arıyor muyum aramıyor muyum?"

Küçücük bir cümlem bir günlerini çaldı onlardan. Ne yapacağımı şaşırdım. Ağzımı açsam süre daha çok kısalır diye korktum sadece baktım Fetih'e 'ne yapıyorsun' dercesine. "Bunlar için bana kırk tane yalan söyledin Efsun! Daha ne bakıyorsun bana?" Yusuf'u aldı hedefine.

"Sen de defol git evimden. Çık!"

Dila ardı ardına cıklayarak Fetih'e baktı. "Sana gelince sevgi de bize gelince ne?" Diye sordu. Çok hiddetliydi ama sesinin tiyreyişi tavrını

keskin tutamıyordu. Neredeyse ağlayacaktı. "Çok bencilsin. Sen çok bencil kötü bir ins-"

"Ya kızım bana ne?"

Yusuf sehpadaki telefonunu aldı usulca gözlerini kırpıştırdı birkaç kez. Ne dese daha kötü oluyordu farkındaydı. Benim gibi iki kuzen arasına girmemeyi düşünüyordu.

"Bana ne sizin sevginizden? Ara babanı de ben seni kalp krizlerine sürükleyen, iflas ettiren, dolandıran adamın oğluylayım. Bana da açıklama yapma. Git kimi seversen sev. Ne bok yerseniz yiyin. Ulan benim odamın banyosundan çıkmışsınız hala yüzsüz gibi neyden bahsediyorsun kızım sen bana? Dua et suratını dağıtmadım ben o arkandakinin. Defol git lan sen de!"

Dila'nın sulanan gözlerinin arkasındaki hayal kırıklığı görmediği anlayıştan mıydı yoksa çaresizlikten mi bilmiyorum. Burnundan soluyordu. "Hadi Yusuf." dedi kendisi de aniden dahil olurken gidişe. Hatta öyle ki Yusuf'un elinden de tuttu. Bir suçun altında ezilmekten sesini bile çıkaramıyordu çocuk ve Dila bunu kaldıramıyordu.

"Otur oturduğun yerde sen."

Ben ortalık bir inatla kızışacak sandım ama Dila'yı tek ikna edecek kişi Yusuf kısık sesle konuştu.

"Sen kal Dila sonra konuşalım biz. Geç oldu çıkma."

Fetih'in sabır nefesine değil Dila'nın titreyen çenesine baktım. Başını iki yana salladı.

"Dila," dedi Yusuf biraz ona yaklaşacak gibi oldu ama onları tip tip izleyen Fetih'ten cesaret edemedi. "Lütfen sevgilim, hadi. Amcanlar da gelir şimdi. Yarın konuşalım."

Ben imkansız bir aşkı mı izliyordum? Dila'nın akan gözyaşları hız kazandı içim daha çok acıdı. Kalp krizine götüren bir iflas ve o iflasın sebebi bir adam. O adamın suçsuz ama suçlu çıkan oğlu. Bir de sıfır anlayış Fetih. Belki başka şekilde öğrense tepkisi böyle olmayacaktı ama çıldırtıyordu bizim odadan çıkışları.

Aralarında bir bakışma geçti, gözleri konuştu ve Dila bir şekilde ikna oldu. Yusuf başını salladı. Öpemedi bile kızı. Bana baktı bir kez minnetle sonra Fetih'e en uzak yerden geçerek odadan çıktığında Dila'nın sesini duyduk.

"Senden nefret ediyorum! Ben senden nefret ediyorum."

"Ben," hıçkırdı. "Yusuf'tan," burnunu çekti, Zeliha'nın ona uzattığı mendili aldı. "ayrılmak istemiyorum." gözleri ve burnu kızarmış, dudakları ısırmaktan şişmişti. Akmış makyajını giydiği pijamanın kollarıyla siliyordu. Burnunu da göz yaşlarını da yüzünü de. Küçük bir çocuk gibi. Öyleki beyaz üstünün kolları bulaşan göz makyajıyla siyah olmuştu. Zeliha daha fazla dayanamadı sanırım bu görüntüye iki üç tane ıslak mendili avucunun içine alıp kuzenine yaklaştı. Emir onu eve bıraktıktan sonra gözlerinden uyku akıyordu. Eve adımını atar atmaz odasının yolunu tutmuştu. Ta ki Dila'nın hıçkırıklarını duyana kadar. Yüzünde artık uykudan eser yoktu. Ama çok alık alık bakıyordu etrafa.

Aldığı ıslak mendillerle Dila'nın korkunç bir renk karmaşasına dönmüş yüzünü silmeye başladı. Hiç zorluk çıkarmadan Zeliha'ya izin verirken Dila aniden "Senin abinden nefret ediyorum." dedi açık açık. Sonra aniden gözlerini bana çevirdi.

"Senin de kocandan nefret ediyorum."

Mesela Zühre burada olsa "Senin de oğlundan nefret ediyorum." diyecekti. Neyse ki burada değildi çünkü o bizim kadar sakin karşılayamazdı bu cümleyi.

"Abilikten reddetme şansın varsa sana ben yardımcı olurum." hem bunları söylüyor hem de Zeliha'nın yüzünü silmesi için tüm kolaylığı sağlıyordu. Ona yaklaşmak gibi.

"Deme öyle." dedi Zeliha hüzünlü bir sesle. Ne yapacağını bilmiyordu, olayı da tam çözememişti. Dila yine bana baktı.

"Eğer sen de boşanmak isters-" Zeliha ıslak mendili dudağına bastırdı telaşla, daha bir boynu büküldü.

"Onu hiç deme işte." kızmıyordu, sitemle karışık bir ricaydı bu. Oturduğumuz yatağın üzerindeki telefonum bir kez daha titreştiğinde telefona üçümüz de bakmadık bile. Kim olduğunu biliyorduk.

"Yenge Allah aşkına git. Şimdi kalkıp gelecek." öfkesi nefreti de beraberinde getirmişti sanki. Saatler önce Fetih abi diye şakıyan o kız kaybolmuştu. Fetih'i üç kaşık suda boğmak isteyen birine dönüşmüştü. Fetih'in aramasını meşgule attığımda "Lütfen git, eğer gelirse odaya çok pis kavgaya tutuşacağız." dedi tekrardan ve bu yaşanırdı biliyordum. "Ağzıma ne gelirse saydırmamak için hiçbir nedenim yok. Onun da beni aşağı atmaması için."

Ve bu da yaşanabilirdi, bunu da biliyordum. Ayaklandım Dila'ya eğildim saçlarına dokundum. "Üzme kendini. Biraz sakinleşsin o, daha yapıcı

düşünür zaten. Odadan çıkmanız damarına bastı onun. Yoksa pamuk gibi adam."

Zeliha'nın yüzü silen eli durdu Dila küfür edercesine bana baktı. Beni işaret etti. "Büyü mü yaptı yengem buna?"

Zeliha ucundan bana bakarken cevap vermedi, hayır abim pamuk gibi demedi dudaklarını büzdü öne doğru.

"Efsun çık git yanına gerçekten," bazen yenge, bazen Efsun... Bazen doktor bazen Efsun gibi. Kan çekiyordu demek ki. "Sana zaten koca bir teşekkür borçluyum hayatım boyunca en sevdiğim yengem olacaksın ama böyle cümleler kurarsan sana da sinirlenebilirim."

Aklıma Zühre'nin de onun için yenge konumunda olduğu geldi. Dudağımı ısırdım. "Gerçekten en sevdiğin yengen mi olacağım?" dedim konumuz buymuş gibi. Sevindim sebepsiz buna. Yenge olarak bu ailede pek sevilmezdim de ben. Öyle söyleyince hoşuma gitmişti biraz.

"Evet hatta sen bu aileye fazlasın. Bu yaptığını kimse yapmazdı bana. Direkt bağırarak bütün Urfa'yı başımıza toplayacak insanlar tanıyorum bu ailede."

Başımı salladım okşanan gururumla. Doğru söylüyordu. İlk cümlesi özellikle. Ben bu aileye fazlaydım. Ve bunu söylemem beni egolu yapmamalıydı. Yapıyorsa da yapacak bir şey yoktu.

"Ne yaptın ki?" diye sordu garibim Zeliha. Göz kırptım Dila'ya.

"Ben gideyim o zaman sen bana da kızmadan." pamuk adamın yanına, diye de ekledim içimden. Dila muhtemelen uygun gördüğü kadarıyla anlatacaktı biraz Zeliha'ya. İkisini yalnız bırakıp çıkarken odadan bir kez daha arandım ilk katı aştıktan sonra. Başımı bizim kata kaldırır kaldırmaz da Fetih'i gördüm zaten. Telefon kulağında bana bakıyordu.

"Niye meşgule atıyorsun?" adımlarım hızlandı, onun gibi bağırmamak için yaklaşınca cevap verdim.

"Demek ki uygun değilim Fetih niye ısrarla arıyorsun?"

Hava soğuktu, ben de bu elbiseyle bir aşağı bir yukarı gidip geliyordum. "Teselli vermen gereken kişiyi yanlış seçtiğin için." daha fazla üşümeyeyim diye hızlı hızlı arkamdan geleceğini bilerek odaya doğru gittim.

"Sana mı gelip teselli verecektim?" arkamdan girdi kapıyı da kapattı. Camlar neden açıktı? Direkt olarak ayakkabılarıma yöneldim çıkarmak için. Bana yaklaştı ona tutunabileceğim kadar. Bir elim dengemi sağlamak için kolunda diğeri ayakkabıdaydı.

"Kocana yalan söyle, kandır, yabancıları odaya kadar sok, sakla. Daha sayayım mı? Müebbetlik suç işlemişsin, daha soruyor musun?" iri iri ona baktım.

Abartmamakinesi1453.

"Bir de bayıl istersen." derken ayakkabılarımı kaldırıp yerine koydum. Direkt elbisemle yatağa yönelmek istedim ama yoluma taş konuldu. Ben kıyafetim için veto yiyeceğim sandım ama öyle olmadı.

"Bu gece bu odada kalmayacağız."

Kafalarımız o kadar farklı çalışıyordu ki on sene düşünsem bunu ona teklif etmezdim mesela ben. "Sebep?"

"Milleti odamıza kadar soktuğun için olabilir mi? Temizlendi mi oda?" Gözlerimi devire devire onu aşıp yatağa gitmek istedim.

"Saçmalama Fetih." dedim sadece. Yerdeki şeyler toplanmıştı.

"Ne saçmalaması Efsun? Bir garantisi var mı? Biz eve gelmeden bu odaya girmiş olmamalarının bir garantisi var mı? Bizim odaya yakın duruyorlardı diyen sendin?"

Hissediyordu sanki. Bu odada bir şeyler yaşandığını hissediyordu. Bana inanmıştı ama benden öncesi için ihtimal veriyordu. Halbuki bilmiyordu ki...

"Abartıyorsun." dedim duraksadığımı hissetmesin diye. "Hastalık gibi artık bu titizliğin. Sen hiç öğrenciyken günlük kiralık evlerde kalmadın mı?"

O bilmiyordu belki ama ben biliyordum. Yatağımıza bir temasları olmamıştı. Bu önemliydi benim için ama gerisi... Bu kafayla düşünürsek bir otel odasında da kalamazdık mesela.

"Sen kaldın mı?" diye sordu hayretle. Nasıl yine hayret edeceği konuma geçtim ben anlayamıyordum.

"Tabi ki kaldım! Ne olacak biri bizim odamıza girince bir daha adım atmayacak mıyız?"

Bir odanın kapısına 'Mahremdir. Girilmez! Giren ölür!' yazmadığı kalmıştı. "Yarın bu odanın her bir köşesi çamaşır suyuyla ilmek ilmek temizlenmeden, akşama kadar havalandırılmadan girilmeyecek. Uyumayacağız bu odada. Başkasının kokusu sinmiş Efsun, nasıl rahatsız olmayabilirsin? Hiç mi mahrem anlayışın yok senin, nasıl bu kadar kolay başkasına açabiliyorsun?"

Yanaklarımı şişirdim derin bir nefes aldım. Gerçekten çok yorgundum. "Tamam sen git uyu, ben yatağıma çok alıştım. Yarın da söylersin

temizlerler. İlmek ilmek." onu aştım pencerelere yöneldim kapattım tek tek. Soğumuştu oda. Yatağa gelişigüzel bırakırken kendimi, biliyordum zaten elbet gelip yanımda uyuyacaktı. Şaşırtmadı da beni, bir süre dik dik beni izledi. Ben de o an izlendiğimi fark etmemişim gibi su içtim, telefonumda birkaç yere girdim çıktım, elbisemin eteğini düzelttim.

Sabır dileyerek dolaba yöneldiğinde ona bakabildim ancak. Çarpa çarpa kapakları bir şeyler aldı. Sanırım banyoya girecekti. Ama haddinden fazla kıyafet çıkardı. Öyle ki kendi pijama takımımı da gördüm. Üstüme doğru yürüdü aldıklarıyla sonra da karnımın üzerine bıraktı.

"Ne yapıyorsun?" Bir ona bir karnımın üzerine bakıyordum.

"Ben hem seni çözdüm, hem de çözüm yolunu buldum artık." Bir elini dizlerimin altından geçirdi, diğer elini belime koyup beni kucakladı. Ben onun kucağında kıyafetler benim kucağımda.

"Ya Fetih ne yapıyorsun?" Karnımın üzerine bastırdım elimi kıyafetler düşmesin diye.

"Çözdüm kızım ben seni." Kapıya doğru yürüdü belli bir mesafe kala durdu ve ayağıyla kapı kulbunu indirdi. "Bir kere laf ağzından çıktı mı aksini yapmazsın. Kabullendim ben bunu. Artık böyle. Dil dökmek yok atacağım sırtıma götüreceğim seni. Hiç yormayacağım kendimi." Açtığı kapıdan çıktık. Direkt olarak soğuk rüzgar bacaklarıma ve gerdanıma çarptı. Yukarıda havalar daha soğuktu. Kısa olunca tabi çok hissedilmiyordu. Hemen Fetih'e yaklaştım. Ensesinden sarıldım ona. Fetih'in ensesi de olmasa ne yapacaktım hiç bilmiyordum.

"Ayrıca hiç utanmıyor musun sen orada ben burada uyuyayım derken?"

Biraz ketumluk, biraz gıcıklık... Sen gelir yatardın yanımda demedim. "Cık,"demeyi tercih ettim. "Utanmadım hiç."

Merdivenlerden iniyordu o sıra. Macera aradı galiba. Aniden ellerini gevşetti ve vücudumu ileri doğru sarkıttığında tiz bir çığlıkla ensesinden daha sıkı tuttum. Hatta biraz yanlışlıkla tırnakladım.

"Atayım mı?" dedi beni aynı savruklukla tutarken. Korku dolu bir gülüş geçti yüzümden. Ağlayamadım güleyim bari dedim.

"Şakamatik, basıyorsun şaka yapıyor ama yapma." Vücuduna tutunmaya, yapışmaya, çalışıyordum ama izin vermiyordu. Beni tekrar bir salladı, korkuyla dişlerimi birbirine bastırdım. Rüzgar nerem açıksa orayı donduruyordu. Fetih'in beni atmayacağını biliyordum ama vücudum benimle hemfikir değildi. Korkuyla titredi.

"Atarım bak."

O an saçlarımı Fetih'in yüzüne yüzüne çarpacak bir rüzgar esti "Donduuum," diye sızlandım. Rüzgar daha sert esti. "Dondum anam," diye bir cümle çıktı ağzımdan hiç beklemediğim şekilde. Fetih inadından vazgeçip hızlı hızlı inmeye başladı merdivenlerden. Yüzümü hemen sinesine gömdüm, burnumu ısıtmaya çalıştım sıcaklığıyla.

Misafirler için ayrılan odalardan birine girdik, beni yatağın üzerine bırakırken hemen gidip petekleri kontrol etti. Oda zaten sıcacıktı. Üzerimdeki kıyafetleri hemen yatağa koydum odayı inceledim. Misafir odası olduğunu biliyordum ama daha önce girdiğim olmamıştı. Genişti ferahtı. Fazla bir eşya yoktu, sakindi. Sadece yatak biraz fazla yüksekti ayaklarım geriye doğru gidince yerden kesilmişti. Bir ileri bir geri sallarken sırtı bana dönük olan Fetih'i izliyordum. Perdeleri tek tek düzeltiyordu. Onu izledikçe ayaklarım daha ritmik sallanıyordu. Başımı sağa doğru yatırdım saçlarım omzumdan yatağa doğru döküldü. Telefonunu çıkardı cebinden elinde bir tur çevirdi öyle bıraktı sehpaya.

Her şey onun için tamam konumuna geldiği zaman bana çevirdi gözlerini. Çevirdi ve duraksadı. Duraksadı ve izledi. Bir ileri bir geri salladığımı bacaklarımı mesela. Dili usul usul alt dudağında gezindi, arsızlık yuva yaptı bakışlarına. Zerre konum bozmadım. Öylece devam ettim. "Oldu mu? Rahatladın mı?"

Gözlerini duruşumdan dolayı biraz frikik veren göğüslerimde dolandırdı. "Oldu." dedi önce. Bana doğru yürümeye başladı, ayaklarımın ucuna gelince tamamladı. "Ama daha rahatlamadım."

Dikkatli bakışlarım, ciddi tavrım bozulacaktı az kalsın. Sırıtacaktım falan. Zoru başardım bozmadım ifademi. Sadece "Hımm," diye mırıldandım. Sağa yatırdığım başım dikleşti tepemdeki adama baktım. Saçlarıma ulaştı iki eli birden, yanlardan arkaya doğru attı.

"Bir daha bana yalan söylersen Efsun," dedi iki eliyle çene kemiğimden yakalarken. Kaşlarım havalanmışken onu dinliyordum. "Rahatım o kadar kaçar ki beni rahatlatman şimdiki gibi meşakatsiz olmaz."

Dudaklarım hafifçe büzüldü bir süre düşünür gibi yaptım ve cevap vermedim. Bu anlattığım haline bile yalan diyordu. Ne yapacaktım bilmiyordum. Yük gibi kalmıştı içimde. Ama bir taraftan da sadece şükrediyordum. Şükrediyor ve yaptığım şeyi devam ettiriyordum.

"Şimdi meşakatsiz mi olacak?" diye sordum. Ayaklarımı birbirinin üzerine atmıştım Fetih dibime kadar geldiğinde. Bacaklarım birleşikti yani. En azından şu ana kadar. Dizi öyle bir baskıyla bacaklarımı araladı ki aynı

anda dudaklarım da aralandı. İki bacağımın arasındaki mesafe Fetih'in üst bacağının kalınlığı kadar oldu. Bacağı yatağa temas edecek iki bacağımın arasına girdi.

"Çok insaflı bir yargıcım değil mi? Hak ettiğin daha ağır." Bacağını tenime sürttü gözlerimin içine bakarak. Temas ediyordu ama renk vermiyordu. Kelimeleri en başta, benden metrelerce uzakta oturmuş gibiydi.

"Sen mi insaflısın?" alayla onu süzdüm. "Az önceye kadar müebbetten bahsetmiyor muydun?" Gözlerini küçülttü yüzümde bir keşfe çıktı. O kadar dikkatli baktı ki gözlerimi kaçırmak istedim bir an. Yüzümde ne kadar kusur varsa gördü. Bir fotoğrafa ne kadar uzun bakarsanız o kadar beğenmezdiniz ya, bir insanı da ne kadar ince ince izlerseniz o kadar kusurlarını görürdünüz.

"Senden önce ben yedim zaten yiyeceğimi," dedi, ne dediğini anlayamadan beni omuzlarımdan itti geriye doğru sendeledim. Dirseklerimle destek sağlarken bu şekilde ne kadar dayanırdım bilmiyordum. Bana doğru eğildi yüzlerimizin dip dibe kaldı. Kan akışımın nasıl hızlandığını çok net hissettim. Nefes alış verişlerim arasındaki zaman azaldı.

"Şimdi ne yapmalı sana?" Omuzları düşük elbiseme ulaştı. O düşüklüğü arttırdı. Gözleri dopdolu bakıyordu bana. Dopdolu, taşacak kadar dolu. Bir cevap bekliyordu benden bir cevap vermeliydim ona.

"Şimdi sevmeli beni."

Kızgın olmak istiyordu, kızayım da bir daha yapmasın. Tepkimi ortaya koyayım da bir daha söylemesin yalan. Ama işte bazı şeyler istenildiği gibi olmazdı. Mesela bu cümle birtakım sarsıntılar yarattı. Gülümsedi. Hiç de engel olmaya çalışmadı. Gülümsedi, o kadar güzel gülümsedi ki ben de o gülümsedi diye gülümsedim. Gülümsedim ve sordum.

"Peki şimdi sana ne yapmalı?"

Nefeslerimiz o kadar ısınmıştı ki onun nefesi mi benim nefesim mi anlamıyordum artık. Bir insanla ulaşılabilecek en nadide noktaydı belki. Nefes alırdı ki yaşardı insan. Ve ne zamanki başkasının nefesiyle kendi nefesini ayırt edemezdi, işte o zaman vay ki haline!

"Şimdi sevmeli beni."

Sevmeli. Bence de! Sevmeli. En çok bu huysuz pamuk adamı sevmeli. Daha fazla tutunmaya çalışmadım, dirseklerimi saldım ve sırtım yatakla buluştu. Hamleyi ondan beklemedim yüzünü avuçladım ve kendime doğru çektim. Dudaklarımız birleşti ne yavaş başlayan ne de zarif olan bir öpüşme

geçti aramızda. Tutkuyla başladı, sert bir tutumla varlığını sürdürdü. Saçlarım Fetih'in de yardımıyla yatağa yayıldı parmaklarım onun gömleğine ulaştı. Dudaklarımız bir an ayrıldı. İşin doğrusu ben ayırdım. Söylemem gereken bir şey vardı.

"Fetih," dedim kalbim dudaklarımın arasında atıyorken. Hissediyordum o çarpıntıyı. "Sana beyaz gömlek çok yakışıyor."

Bunu söyleyen de bendim. O beyaz gömleği üzerinden söküp atmak için çabalayan da. Bir yerden sonra canımı sıktı bu kadar düğme, geriye kalanları iki yana çekiştirerek söktüm yerinden.

Eksi bir. Fetih'in gömlek sayısı.

Omuzlarından ittiğim gömleği onun da yardımıyla çıkardım attım, gözlerindeki parıltıyı görmemek işten bile değildi. Çok hoşuna gitti. Gömlek sayısının azalması. İltifatım onun da dilini açtı.

"Senin yakıştığın kadar değil."

Ne doğruydu. Benim yakıştığım kadar değil. Olamazdı da. Hiçbir koşulda mümkün değildi bu. Dudaklarımız tekrardan birleşti dillerimiz kavuştu. Buluşmadı, denk düşmedi. Kavuştu. Nefeslerimiz gibi tatlarımız da karıştı birbirbirine kendine bana doğru bastırdığında başımı yatağa bastırarak inledim. Ellerim telaşla onun bel gamzelerine ulaşmaya başladı. Çok geçmedi kavuştu. Varmadı. Kavuştu.

Parmaklarım o çukuru defalarca kez doldurdu. Doldurdu da okşadı. Okşadı da sevdi. Sevdi de tırmaladı. Bedenlerimiz defalarca kez birbirine sürtündü, baskı uyguladı, defalarca kez dudaklarımız birken boğuk inlemeler döküldü. Nefes alabilmek için kısa aralar veriyor, o verdiğimiz aralarda da devamlı konuşuyorduk.

"Elbisenin hakkını vermeyelim mi?" sesindeki çapkın eda, kışkırtıcı ton, fazlasını isteyen bakışlar, altında istekle kıvrılan bedenim.

"Efsun gibi elbisenin mi?" Bir eksiği tamamlar gibiydim. Çünkü öyleydi, öyle söylenmeliydi. Gülüşünden öpülmelik bir hale geldi dudakları.

"Efsun gibi elbisenin." diye destekledi. Alıştırmıştı artık beni. Hep böyle isterdim, basit kısa cümlelerle yetinemezdi. Başımı salladım gözlerinin içine bakıyorken. Vakit kaybetmenin bir anlamı yoktu. Eli elbisenin eteğinden başladı en üstüne kadar bedenimin üzerinde bir yol çizdi. Sonra yavaşça vücudunu aşağı doğru kaydırdı. Gözlerim bitmek tükenmek bilmeyecek bir heyecanla onu takip ediyordu. İlk öpücüğü çıplak tenimde eteğimin ulaşmadığı yere oldu. Elbise bu kadar mini değildi ama yatışım iyice kısaltmıştı. Bu boyu ayrı bir güzeldi ayrıca.

Eli eteğin altına ulaştı, bir parmağı elbisenin üstündeydi. Baş parmağı. Eli bacağımda yukarı kaydıkça etek de onunla beraber yükseliyordu. Yükseldi yükseldi yükseldi. Bir kumaşın ardında birden fazla buse kondurdu vücuduma. Göğüs dekoltemi daha da arttırdı, göğüs oluğuma sürttü burnunu.

Eli sırtıma kaydığında fermuarı açmasına izin verdim, yüksettim kendimi. Bir karışlık fermuarı indirdi, aynı anda belimden yakalayarak doğrulttu beni. Ayaklarım yere basarken elbise vücudumu tamamen sardığı için direkt olarak düşmedi üzerimden. Biraz uğraştırdı Fetih'i. Hayır, epey uğraştı. Biraz sinirlendi bir çırpıda çıkmayınca üzerimden. Geçen seferki gibi salaş bir elbise değildi. Dudaklarımız birleştiğinde elbiseyi eteğinden tutarak hırçınca çekiştirdi. Sıfır müdahalem vardı. Uğraşsın istiyordum. Önce kollarımdan ayrıldı, sonra Fetih'in baskıyla daha da aşağı kaydı. İkimizin bedeni de tekrardan yatağa devrildi elbise artık sadece bir etek gibi üzerimdeydi. Ben yatakta kıvrıldıkça daha çok bedenimden kokuyordu.

"Nasıl giydin kızım sen bunu?" Diye söylendi dudaklarımın üzerinde. Kumaşından ötürüydü. Üst tarafı özellikle bir korse gibi sarıp sarmaliyordu. Ama bunu elini sütyenimin kopçasında dolanan Fetih'e anlatmadım.

"Efsun," dedi nefes nefese. Ne zaman yakınlaşsak adım dudaklarından defalarca kez dökülürdü. Tüm odağının ben olduğumu hissettirirdi. Algıları sadece bana ve bana ait olan şeylere açık olurdu. "Efsun kafayı yedirteceksin bana." Cümleleri gelsin kalbime kast etsin istiyordu. İsyan ediyordu, isyan etmesi gereken bendim.

Parmakları suratımda dolandı sonra dudağıma ulaştı. Tahrik edici dokunuşları daha da arttı. Parmaklarını aralık olan dudaklarımdan dişlerime sürttü. Buna bir ritim uydurdu hatta çenem dikleşti istemsizce.

"Seni yatırmadığım yatak," sütyenimin kopçasına mıhladı parmaklarını. Gözleri aksa yüzüme, yüzüm yanacaktı. Mideme bir kramp girdi, Fetih'in baş parmağı alt dudağımı ezdi.

"Seni yatırmadığım masa," o kopça tek bir hamleyle açıldı, üzerimdeki straplez sütyen gevşedi. Fetih'in parmakları dişlerimin en sivri tarafına sürtünmeye devam etti. Sadece bu yaptığı, evet bu yaptığı... Kasıklarım sızlıyordu.

"kalmadığı gün Efsun." Dişleri boynumda gezindi. "Benden içine akacak tek bir şey kalmadığı güne kadar Efsun," sütyeni vücudumdan ayırdı tüm çıplaklığımla altında ağzından çıkacak cümlelerin dizlerimde derman bırakmayışını izliyor, dinliyordum. Gözleri gözlerimden ayrılır mı diye

bekledim, bunu düşünmek bile boğazımı tırmalıyordu. Tek eli usulca karnımın üzerinden yükseldi. Adım adım yarattığı çıplaklığa doğru giderken konuşmaya devam etti.

"Ben sana doyarsam," elinin ilk dokunuşu nefesimi olduğu gibi kesti, gözlerimi yumdum. İnlemem başımı yatağa bastırmamı beraberinde getirdi. Bir uçurumdan düşmüşüm gibi boşlukta süzüldüm. Fetih'in elleri büyüktü, bunu artık bazı farklı yerlerde de deneyimleyebiliyordum.

"Sen altımda böyle kıvranmayı bırakırsan," dişlerim artık bir sürtünmenin ötesinde daha ileri baskılar bırakıyordu parmaklarına. Ben bittim boşluk bitmedi. Süzüldükçe sonunun olmadığını anladım. Fetih'in parmak uçları göğsümün en hassas bölgeleriyle itinayla ilgilendikçe hissettiğim ıslaklık arttı. Belim bir lastik gibi gerindi.

Bu gece asıl rahatlayan ben olacaktım. Belliydi. Konuşmasıyla bile. Kasti olarak kışkırtıyordu beni.

"Şu kadarcık halinle bile patlayacak noktayı gelmeyi bırakırsam," ağırlığı zaman zaman üzerime biniyor, kendini bana sürtüyordu ya da ben ona yükseliyordumher fırsatta. Bana bastırdığı varlığı bir can gibi atıyordu temas ettiği yere. "Bu günü hatırlar, ikimizi de yalvarta yalvarta," Yarım nefeslik es verdi. "Parçalarım Efsun." Bu parçalamanın nasıl bir mecaz taşıdığı sağır olsam yine anlayacağım boyuttaydı.

Bir gün dedikleri bir bir yaşanırsa, nasıl mümkün olabilirdi aklım almıyordu, bizzat bu geceyi anarak o bitişi parçalayacaktı. Şarttı da zaten, o konuma gelirsek özümüze dönmek için, bu iki tenin uyumunun harcanmaması için şarttı. Hem de çok şarttı.

"Fetiiih!" inlemek değildi bu adını sayıklamaktı. İlgisi işkenceydi. Dokunmayı bıraksa zoruma gidecek bir işkence. Parmaklarını geri çekti çenemden yakaladı ve yataktan ayırdı başımı. Gözlerim yavaşça aralandı, dudaklarımızı birleştirmek istedim ama izin vermedi. Söyleyecekleri vardı.

"Vicdansız, müebbetliksin. İnsan söylemez mi Efsun?" Gözlerim daha çok aralandı. Anlayamıyordum ne dediğini.

"İnsan sol göğsümde bir tane daha ben var ver hakkını Fetih, demez mi?

Yanağımda dolaşan bir el ama daha çok boynumdan beni huylandıran o el. Uykumun daha fazla açılmaması için o eli yakaladım, diğer yanağımla yastık arasına koydum. Uslu durmak nedir bilmeyen şahıs bu kez minik minik yüzüme üflemeye başladı.

"Geç kalacaksın." diye tekrar etti. Tamam ben kafamda kurmuştum. Kahvaltı için zaman harcamayacaktım. Oradan kazandığım vakitle uykumu uzatıyordum. Zaten dün uyumadan önce yıkanmıştım oradan da vakit kazanmıştım. Tek sorun Fetih'ti.

Burunlarımız birbirine sürttü sonra dudağıma bir buse kondurdu. Nereden nereye demekten alıkoyamadım kendimi. Kafası suyun altına tutulan Efsun'dan öpülerek uyandırılmaya çalışılan Efsun'a...

"Bak uyanmasan kulağına üflerim."

Nereden hiçbir yere!

Elimi kulağıma örttüm. Çok rahatsız ediciydi o his. Eli çıplak kolumda gezindi biraz sonra omzumdan öptü.

"Ya uyan ya da istifa et."

İstifa et. Ben bir haftalık istifa edebilir miydim? Ama sadece bir hafta. Uyuyup geri dönecektim işime. Kaşlarım çatıldı, uyanmak istemiyordum. Çeneme dokundu dudakları "İçim gidiyor seni uyandırırken, istifa et toptan kurtulalım."

İçi daha fazla gitmesin diye tek gözümü açtım, gülümsedim biraz yanağımın altındaki eline bastırdım yüzümü. "İstifa etmek için haddinden fazla dirsek çürüttüm."

Üzerimde sadece siyah bir bralet vardı, geceliğimin sadece altını giymiştim üstü şuralarda bir yerlerde olmalıydı. Şuralarda bir yerlerde. Şuralarda. Gözlerim artık tamamıyla açıldı, sırt üstü konuma geçti uykulu uykulu, sessiz sedasız onu izledim sadece biraz. Kurumuş dudaklarımı ıslattı uykum yavaş yavaş açılıyordu. Bir de kahvemi içsem olurdu bu iş. Bizim sessizliğimizi odanın tıklatılan kapısı böldü.

"Gelebilir miyim?" diye sordu Zeliha, ikimizin de bakışları kapıdayken elim üstüme gitti. Çok da uzağımda değildi.

"Gel Zeliha." dedim yerimden doğrulurken. Üzerime geçirdim saten üstü ama önümü iliklemedim. Önce Zeliha girdi yavaşça sonra kokusu. Gözlerimi ovuştururken gülümsedim bu kokuya.

"Günaydın." dedi önce sonra bize doğru yaklaştı. Önce daha yakında diye Fetih'e eğildi ama o öpmeden Fetih öptü saçlarından. Ardından ben. Aramıza girer diye düşünüp yer açtım ama yatağın köşesine oturdu.

"Annemler gelmedi dün gece? Halam da."

Hiç hissetmemiştim yokluklarını şu ana kadar. "Başka yerde kalmışlar. Gelirler öğlene doğru."

Bu gece nöbetim vardı, Atakan'ı son bir kez görebilecek miydim acaba? Annesi düğünden sonra gideceğinden bahsediyordu hemen. Ben bunların hesabını yapıyorken Zeliha "Bir şey söyleyeceğim sana." dedi Fetih'e bakarken. Yanağımı Fetih'in kolundan ayırıp oturur vaziyete geçtim. Başını salladı Fetih.

"Dila ablam çok kötü." dedi. Dün gece benden sonra o yanında kalmıştı. "Dün gece ağlarken uyuyakaldı, sabah da ruh gibiydi. Yüzünde renk kalmamış, gözleri şiş şiş."

Ben dün bu konu hakkında cümle kurduktan sonra bir gün eksiltmiştim. Konuşma taraftarı değildim ama Zeliha etkili olabilirdi. Bir ihtimal.

"Peki bu durumun benimle ilgisi ne?"

Dedi. Fetih. Derken?

Ciddi misin dercesine ona baktım, fark etti de dönmedi. "Nasıl ne ilgisi var?"

Durum zaten tamamen onunla ilişkiliydi.

"Bu ilişki ne zaman ortaya çıkarsa aynı şeyleri yaşayacaktı. O herifle benim evime girerek erkene çekti. Benim hiçbir alakam yok."

Bu böyle değildi, bu kadar masumlaştırmamalıydı kendini. Bu kadar üstünkörü değildi.

"24 saat vermişsin enişteme söylemesi için abi. Yapma Allah aşkına. Tamam elbet söyleyecek ama sen daha da kötü bir şekle sokuyorsun. Yirmi dört saat ne?"

Fetih umursamazca derin bir nefes alıp Zeliha'yla göz bağını kesti. Tek eli ensesinin altına gitti tavana baktı. "Benim odama kadar girmeden önce düşüneceklerdi." bana bakmasa da konuşacağımı sezdi, işaret parmağını kaldırdı yüzüme doğru.

"Senin bu konuda konuşman yasaklı."

Zeliha bacağından dürttü bir kez ama yine de kendine baktıramadı. Sonra yine dürttü, bir daha, bir daha...

"Bak ben de çok üzülüyorum." dedi en sonunda. Hemen destek oldum.

"Ben de çok üzülüyorum." dedim.

"Kahru perişan oldum üzüntüden." dedi.

"Bayılacağım şimdi üzüntüden."

"Bayıldım bile ben." kafasını Fetih'in karnının üzerine bıraktı "Ay bana da bir şeyler oluyor." derken ben de Zeliha'nın başının yanına bıraktım başımı. İkimiz de Fetih'in karnının üzerinde sözde bayılmıştık.

Fetih tip tip başını eğerek bize baktı. "Sizi kafa üstü aşağı fırlatırım."

Kaslarının üzerine vurdum yumruğumu "Ya hadi beni geçtin," dedim. "Hadi benim bu halimi geçtin ya şu sıfata da mı," Zeliha'nın çenesinden tuttum. "Kıyıyorsun Fetih? Baksana ne kadar bayılmış biri, dünyanın en üzüntüden bayılmış kişisi şu an. Perişan olmuş."

Zeliha uzun kirpiklerini kırpıştırdı sonra o benim çenemden tuttu ve Fetih'e çevirdi yüzümü. "Ya hadi bana kıyıyorsun," dedi o da. Ah Zeliha, diye geçirdim içimden. Mümkün mü bu?

"Sevgiline," dedi önce. *Sevgiline*. "eşine," *Eşine.* "çocuklarının annesine." *Çocuklarının? Neyine?* "Nasıl kıyıyorsun ya?" O ana kadar Fetih'le göz gözeydik ama ben gözlerimi kaçırdım. Kimseden ses seda çıkmadı bir an.

"Kıyma ve verdiğin süreyi kaldır. Elbet söyleyecekler zaten ama sen karışma. Yirmi dört saat çok acımasızca. Değil mi Efsun abla?" Görünmez olmaya kalkışacakken top bana atıldı.

"Katılıyorum," dedim Fetih'e bakamadan. "Kocaman insanlar zamanı gelince söylerler elbet. Bu şekilde sıkıştırmak hoş değil."

Zeliha zile basar gibi karnına bastı parmağının ucuyla Fetih'in. "Sana diyoruz." dedi. "Sana diyoruz sana." dürtmeleri arttı karnından kalkıp sürüne sürüne çıktı yukarılara. Onlara bakıyordum ben. Çenesinden tuttu bu kez. "Sana diyorum. Abi sana diyorum. ABİ SANA DİYORUM! ABİİ SANA DİYORUM! SANA SANA SANA DİYO-"

"Ulan tamam!" Karnının üzerindeki benim başım bir gitti de geldi. "Tamam blöftü zaten tamam, babası daha iyileşmedi bile, öğrense bu kez ölür gider. Söylemeyecektim zaten, gözü korksun aklını başına alsın diye yaptım."

Aklını başına mı alsın? Aklını başına alsın diye mi bu kadar ağlatmıştı? "Ya sen şaka mısın?" Kuzenine bunu yapan daha yakınına ne yapardı? Gözün Zeliha'ya kaydı. İsim vermedim ama içimden geleni söyledim.

"Biraz daha anlayışlı olabilirsin ileride bu tarz şeyler birinci dereceden başına geldiğinde de mi akıllansın deyip böyle yapacaksın?"

Zeliha'yı umursamazca ağlattığını düşündüm. Sonra da umursamaz bir halde böyle cümleler kurduğunu. Biraz daha düşünmeme izin verseler beynime kan sıçrayacaktı ama dedim ya isim vermedim diye. Bu tarz şeylerden Zeliha'nın uzaklığını farkındaydım. Herhangi bir ima bile onu kötü yapardı. Yaşıtlarına yapılan aşk meşk imaları ona yapılamazdı. Karşı cinsi onun yanında görmek için çok erkendi. Farkındaydım ve onu çok iyi anlıyordum. Zamanı gelince, hayatına birini alabilecek kadar iyileştiğinde, aslında ne kadar iyileşmediğini fark edeceğini de biliyordum. Duygular

beslediği birinin ona dokunduğu an nasıl yabancılaşacağını da biliyordum. Belki anlayışsız birine denk gelecekti daha kötü bir süreci olacaktı, belki çok anlayışlı biriyle alışacaktı ama biliyordum. Her iki türlü de minicik bir temasta tir tir titreyeceğini de biliyordum. O temasları aşana kadar belki sene devirecekti belki seneler. Bunların hepsini biliyordum.

Ben isim vermedim ve o da zaten kendini bir an bile düşünmedi. En olmadık şeyi bile düşündü, varlığı asla olmayan birini bile düşündü ama kendini uzak tuttu.

"Evet mesela kızın olacak, ne yapacaksın? Aklı başına gelsin diye Dila ablaya yapacağın gibi böyle duvar gibi mi davranacaksın?"

Zeliha'nın açtığı pencereye yaklaşmamak için çok zorladım kendimi ama olmadı. Adımlarım gitti oraya. Başımı bir kedi gibi çıkardım öne baktım ben de aynı manzaraya. Saçlarımda bir dokunuş hissettim. Onun dokunuşunu.

"Ben oldukça medeni bir insanım. Kızıma diyeceğim ki gelsin tanışalım." gerçekten medeniyetsiz olan ben miydim bilmiyorum ama şaşırdım bu cevaba. En azından devamını duyana kadar. "Sonra gelince de ağzını burnunu kıracağım. Bu kadar yani başka bir şey yok."

Medeniyet de Urfa'da başlamıştı, Fetih de Urfa'da doğmuştu. Çok ortak noktaları vardı. Tüm tadı tuzu kaçtı bir anda söylenmeye başladı.

"Sabah sabah asabımı bozdunuz," yerinden doğruldu, başım ayrıldı karnından. Zeliha'yla birbirimize bakıyorduk boş boş. Ya da biz bu şerroyla ne yapacağız dercesine. Bilmiyorum.

"Kırk sene sonraki mevzu, kime ne? Adamı hasta edersiniz."

Trip1453 aramızdan banyonun kapısını çarparak çıkarken Zeliha'yla göz göze bir matematik işleminin içinde boğulmuştuk. *Fetih beş sene içinde baba oldu diyelim.* Evet hocam. *Kızı oldu dedik. Kırktan beş çıktı kaldı otuz beş.* Doğrudur hocam. *Kızı otuz beş yaşında oluyor.* Evet bu da doğru. Eee? O zaman bu şey demek mi oluyordu, Fetih kızından büyük?

🕊

Son mesajına görüldü attığım için muhtemelen bir ton laf yiyeceğimi bile bile telefonumu kilitleyip uzunca bir süredir hasret kaldığım arabamın bana gelişini izledim. Ardı ardına tuttuğum iki nöbetin ardından bu ilk dokuz beş mesaimdi. Burcu günün ortasında beni aradığında çıkış saatimi sormuştu. Gelip almak için. Urfa'ya geldiğimden beri epey bir düşmüştü araba kullanışım çünkü beni alacak birileri vardı hep. Arabayı önümde durdurduğunda yolu kapatmayalım diye hemen bindim.

"Hoşgeldin," derken ben o çoktan gaza basmıştı. "Hoş buldum," derken kemerini bağlayan bana baktı. Bir an iki yabancı gibi merhabalaştık sadece sonra onun beni süzüşleri sıklaştı.

"İyi görünüyorsun?" dedi sadece. Dudaklarımı birbirine bastırdım başımı salladım.

"İyiyim. Sen?"

Bu yabancılığı o da hissetmiş gibi ofladı gözlerini devirdi. "Ay çok yapmacığız şu an içim şişti," camı açtı yakasını silkti. "sosyetenin dernek toplantısında aslında birbirini hiç sevmeyen ve başkanlık için kuyusunu kazan iki iş adamının eşi gibi davranıyoruz. Saç renklerimiz de uyuyor."

Diplerini yeni boyattığı saçlarına baktım. "Özellikle senin." dedim. Omzunda kestirdiği saçlarını geriye doğru savurdu.

"Zengin sarısı sen anlamazsın."

Gülmemek için yanaklarımın içini dişlerken göz devirdi tekrardan. "Dedi bilmem kaç gündür gasp ettiği arabayı kullanan gariban öğretmen." bir kıkırtı kaçtı ağzımdan aynaya astığı köpekli aksesura baktım.

"Yanına kedili bir şey de alalım."

Durur mu hemen söyledi. "Biri sen diğeri kocan mı?"

Evet, diye geçirdim içimden. "Kes." dedi dışım ama. Kesti de zaten konuşmadık bir süre. Işıklarda durunca "Eee beni evine davet etmiyor musun?" diye sordu. Evime? Ona baktım öylece.

"Nee?" dedi ve kornaya bastı. "Tamam işte normal bir arkadaş olmaya çalışıyorum. Benim şimdiye kadar elli kere senin evine gelmem lazımdı ama ne davet aldım ne bir şey. Bilmem gereken bir şey varsa söyle. Mesela o eve misafir çağıramayacağım kadar ben de misafirim ya da kaynanam izin vermez ya d-"

"Saçmalama Burcu." diye böldüm sadece. Belki normali Burcu'nun gelmesiydi evet evime ama normalden çok uzaktık. Kendi katımdan bir aşağı inince ve bir de Zühre Karadere'yle karşılaşınca ev sahipliğim bitiyor ve misafirliğim başlıyordu.

"İyi o zaman hadi gidelim de bir kahveni içelim. Belki büyücü fal bakmayı da biliyordur."

Gerginliğim suratımı düşürmesin, Burcu'ya huzursuzluğumu hissettirmeyeyim diye gülümsemekten yüzümdeki kaslar ağrıyordu artık. İçimde büyük bir sıkıntı vardı. Zühre'yle Burcu'yu yan yana getirmek ne kadar doğruydu bilmiyordum. Kapısından girdiğimiz konağa durup baktı Burcu.

"Asmalı Konak yan versiyon." diyerek girişi yaptı. "Güzel fotoğraf çekilir burada. Kaçıncı katta sizin oda?"

Fotoğraf çekmek için mi soruyordu bunu? Sıkıla sıkıla "En üst." dediğimde mutfağın kapısında bir tepsi dolusu çay bardağıyla Pınar çıktı. Kime gidiyordu bu kadar bardak?

"Efsun abla," dedi bir Burcu'ya bir bana bakarken. "hoş geldin." derken merdivenlerin dibinde denk geldik.

"Hoş buldum da kim var evde?" sekiz tane çay bardağı vardı.

"Akrabalar dağılmadan Zühre Hanım davet etti." dedi. Gerginliğim daha da arttı. Fetih'i istedim o an. Keşke görüldü atmasaydım. Kim tarafından akrabalar mesela? Burcu da vardı, bana o yemekten sonra daha bir zemberek olan Zühre de vardı. Burcu haklıydı. Ben bu eve misafir çağıramayacağım kadar misafirdim. Keşke dürüst olup gelişini engelleseydim.

"İstersen dışarı çıka-" -biliriz dememe kalmadan başını iki yana salladı.

"Ne alaka Efsun. Misafir misafiri sever. Ne güzel, hadi çıkalım." derken ben Pınar'ın elinden tepsiyi alacaktım ki Burcu engel oldu ve Pınar'ın önden çıkmasını bekledi.

"Aptal mısın?" diye sordu. "Bırak çıkarsın işte. Bilmiyor musun bugün kendi çayını kendin alırsan yarın çaycının çayını da sen koyarsın? Zühre'nin hanımağalığını bitirip kendi egemenliğini kurmak için hiçbir şey yapmamışsın çok belli. Tahtını sallamalıydın kaç aydır."

O kadar bilenip gelmişti, düğün gününün hırsı bugün çıkacaktı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bir kaosun içine atılmak istemiyordum sonra en çok bana patlıyordu her şey. Bu aralar Fetih ve Zeliha'yla ilgilenmeye alışmıştım. Kötü olan her şeyden uzaktım.

"Kimsenin gözünde yerim olmadığı gibi, kurduğum egemenlik de kast sisteminden oluşmuyor. Bardakları ben götürseydim incinmezdim."

Pınar'ı işaret etti. "Bir kere evin çalışanı bile Zeliha'yı hor görüyor gibi bir şey söylemiştin. Dahil mi öndeki arkadaş? Gelmişken herkesle uğraşayım."

Gözlerimi yumdum. Uzun zamandır tatmadığım huzurun dibini bile görünce kaos bende çarpıntı mı yapıyordu? Hırçınlığım azalmıştı, Fetih'i istiyorum diye merdivenlere çökecektim şimdi. Nasıl zayıfladığımı hissettim o an. Bu tamamen duygusal bir zayıflamaydı. Zehirli hiçbir şeye yanaşmak istemiyordum. Kötü bir şey sayılır mıydı?

"Burcu uslu dur, çok ciddiyim uslu dur."

Pınar'ın açık bıraktığı odadan girdik "Hoş geldiniz." dedim gülümseyerek. Tek tek insanlara baktım. Anne tarafından da baba tarafından da insanlar vardı hepsinin beni görünce yüzünde güller mi açtı yoksa ben mi yanlış alıyordum? Annesinin kucağında bugün gidecek olan Atakan'a el salladım. Kısa bir selamlaşmanın ardından Burcu'yu işaret ettiim.

"Burcu." dedim yüzündeki sinsiliği ustaca saklayıp hanım hanımcık etrafa bakan Burcu'yu gösterip. "Çocukluk arkadaşım. Düğünden tanıyorsunuzdur belki." derken insan ilişkilerinde bir dünya markasına dönüşen Burcu kırk yıldır hepsini tanıyormuş gibi davranmadan önce ilk Zeliha'ya baktı.

"Zeliş." dedi samimi bir sesle. Gerçekten tek samimi olduğu andı belki de. Zeliha oturduğu yerden kalktı. "Hoşgeldin Burcu abla."

Burcu yaklaştı, direkt olarak sarıldı. Zeliha'nın ilk halini benden sonra gören tek kişiydi. Ayrıldıklarında yüzüne dokundu ve konuştu.

"Sen ne kadar güzelleşmişsin görmeyeli, çiçek gibi açmışsın." nefret etmediği tek Karadere'yi övdü. Derin bir nefes aldım. Zeliha'nın ilk haliyle bu hali arasında kıyas yapan tek insandı. Ve bu farkı görecek en iyi kişi.

"Ay tabi," dedi ve tek tek insanlara baktı sonra bir an Zühre'ye. Put gibi. "Efsun eli değdi. Aksi mümkün mü?"

"Yani aslında bakıyorum," dedi. Burcu odadaki tüm kadınlara tek tek baktı. Atakan bacaklarıma tutunarak doğrulmaya çalışıyorken ellerinden tutarak yardımcı oldum ona.

"Şu an bence ihtiyacınız yok. Daha ileri yaşlarda yaptırmak daha mantıklı. Çünkü yüzümüz belli bir yaştan sonra yer çekimine yeniliyor ve sarkıyor. Kırışmasından daha da kötü ama hanımlar siz daha gençsiniz." dedi imalı imalı güldü. "Çıtırsınız." gözleri aniden Zühre'yi buldu.

"Ama size önerebilirim Zühre Hanım iyi bir yer." Benim Atakan'ın ellerini tutmuş ellerim, Zeliha'nın çatalı, Zühre'nin bardağı. Her şey havada

kaldı. Başından beri bu kaçıncı dokundurmasıydı bilmiyorum. Herkes anlamıyordu ama ben, Zühre ve Burcu arasında bir gerginlik üçgeni vardı. Hatta bir ara Zühre'nin sanırım tansiyonu yükselmişti çünkü ansızın Mehmet Ali'nin bekarlığı konuşulmuştu. Ne tesadüf ki Burcu'nun bekarlığından hemen sonra. Zühre'nin sinirlenişi Burcu'nun hoşuna gitmiş asla ilgisini çekmeyecek o adam hakkında alttan alttan yeşil ışık yakar gibi olmuştu. Bilmiyordu ki bu aile öyle normal bir aile değildi. Şimdi alayla söylediği bir cümle ileride onu farklı bir olayın içine sokabilirdi. İşin eğlencesinde, Zühre'nin sinirindeydi. Ve bana yaklaşıp Fetih'le araları nasıl diye sormuştu. Duyduğu cevap daha da çok ilgisini çekmişti. Bacağı morarmıştı muhtemelen ben çimdiklemelerimle.

Burcu'nun ayran gönüllüğü buraya fazlaydı. Gönül eğlendirmesi de. O masa bu masa değildi.

"Sen öğretmen miydin?" diye karşılık aldı Zühre'den. Bu dokundurmayı bu odadaki herkes anladı karşılığı da elbet daha net olacaktı.

"Evet."

Gözleri bir an bile ayrılmıyordu. "Kuaförden dönmüşsün gibi. Daha önceden bilmesem mesleğini demezdim sana öğretmen diye."

Gözlerim ters bir ifadeyle onu buldu. Arkadaşımın mesleğini eleştirecek konumda mıydı?

"Ne yapayım bir elimde cetvel bir elimde kalemle mi dolanayım ortalıkta?"

Zühre dik dik bakıyor olsa da Burcu'nun yüzünün her bir tarafından tiye alışı okunuyordu.

"Ağzında bin tane estetik adıyla dolaşmak farklı bir şey mi? Yanlış anlama dış görünüşle ilgili çok bilgilisin diye diyorum."

Nefesini dışarı üfledi Burcu. "İlgim de insanların iç görünüşüne olunca böyle çok yönlü bir insan çıktı ortaya. Mesela bir insanın yüzüne bakınca ihtiyacı olan estetiğe karar veririm, gözlerini bakınca nasıl bir insan olduğuna. Yanlış anlamayın mesela sizin gözlerinize bakınca çok alıngan olduğunuzu anlıyorum." Gözleri diğer kadınlara kaydı gülümsedi. "Siz daha iyi bilirsiniz tabi da bence çok alıngan. Yaşlandığını duyunca kendini çok kötü hissetti mesela. Hatta sinirlendi. Yaş kaprisi var mesela sizde." Tekrar Zühre'ye baktı. Herkes hipnoz olmuş gibi onu dinliyordu. Kendini dinletebiliyordu.

"Ama yanlış bir tutum her yaşın kendine göre bir güzelliği var. Kırışıklıklar kapatılır önemli olan iç güzellik bence, o yüzden de öğretmen

oldum." Zühre'den aldı tüm ilgisini ve gerisini ortaya anlatmaya başladı.

"Bir çocuğa ilk vicdanı aşılarım mesela. Çünkü o birey ileride bir şeyleri temsil edecek. Mesela anne olacak," burada durdu. Anne kısmını bastırdı. Hani anlayan anlasın dercesine. "Baba olacak. Yeni bireyi yetiştirecek. Vicdanı olmayan birinin çocuk yetiştirmesi bana nesli katletmek gibi geliyor. Bu anne baba da olabilir, öğretmen de olabilir bu arada. Değil mi?"

Bu soruyu herkese sordu ama bu işin aslında bir soru değildi. Bu odadaki herkes anladı. Anladı da bir şey diyemedi. Ama ufak ufak sevdikleri Burcu'ya sinir olanlar olduğunu görebiliyordum. Burcu sordu Atakan cevap verdi. Evet Atakan.

Aniden elimde bir sıvı hissettim. Yoğun bir sıvı. Gözüm aşağı indi, ağzından fırt diye içtiği çorbanın bir kısmını çıkaran Atakan tüm dikkatleri üzerine çekti "Ayy,"diye telaşla mırıldandım. Annesi ayaklandı hemen elime dökülmüş kusmuğa bakarken Atakan kusmamış gibi onunla oynamaya çalıştı da hemen yakaladım elinden.

Bu kusuş işime geldi çünkü konu aniden değişti. Benim ellerimi sildik, yeri sildik, Atakan'ın üstünü başını sildik, su içirdik, ben biraz midesine masaj yaptım, hiç kusmamış gibi sağı solu silişimizi gülerek izledi. Burcu'ya gitmeye çalıştı biraz ama Burcu'nun bizi kusacakmış gibi izlediğini görünce izin vermedim. Kusmuğa bulanmış ıslak mendil poşetine bakıyordu. İğrenerek. Onun aksine annesiyle beraber Atakan'ın yanında oturmuştum ben.

"Yedikten sonra fazla hoplayıp zıpladı." dedim benden daha iyi bilen bir kadına.

"Kustun mu sen?" dedim Atakan'ı kendimi çekerken. Üçüncü çocuk oluşundan sanırım annesinin pek öyle evhamlandığı yoktu. Çocuğunu hemen kendine çekmiyordu mesela, biz daha üzerine titriyorduk. Alışıktı ve paylaşabiliyordu oğlunu. Özellikle benimle. Atakan bir cevap niteliğinde avucunun ağzıma doğru uzattı yakaladığım gibi öptüm. Konuşmuyor şakıyordu.

"Sen iç çayını hala," dedim. "Ben alayım." *Zaten gidiyorsunuz...* Ben bir daha görene kadar iyice büyürdü. Önce sırtını terlemiş mi diye kontrol etti annesi sonra biraz daha suyunu içirdi öyle ayrıldı yanımızdan. Atakan'ı kucakladığım gibi oturduğumuz yerin arkasına geçtim. Sırtını ovalayacaktım biraz. Başını birkaç kez omzuma vurdu ellerini saçlarıma geçirdi. Yoldu işin doğrusu. Bir elim poposunun altında destek sağlarken diğer elim sırtındaydı.

"Gelininin eline de çocuk ne çok yakışıyor Zühre." Baba tarafından 'Yenge' diye seslendikleri ama kimin eşi olduğunu bilmediğim kadın söyledi bunu. Herkes dönüp bana baktı. Ne güzel kimse benimle ilgilenmiyordu ya, takılıyorduk burada.

"Ya ilgisi bilgisi," dedi Atakan'ın annesi. "Hadi bilgisi mesleğinden bir de ilgisini görün. Eline yakışmak da laf mı? Gözüm kapalı emanet ederim, ettim de."

Herkesten bir yorum çıkmaya devam etti bu kez Fetih'in dayısının eşi konuştu.

"İnşallah bir gün Fetih'le kendi çocuklarını da görürüz kucağında." dedi. Zühre'nin yüzünü göremiyordum. Sesi de çıkmıyordu. Bayılmış olabilir miydi?

Sadece gülümsedim bir şey demedim. Ama ilk konuşan bir yenge gibi ortalığı karıştırmaya devam etti.

"Tabi siz bilirsiniz de," dedi. İşte biz biliriz yengeciğim, biz. "Düşünüyor musunuz kızım?" diye sordu hiç çekinmeden. Ben neden seks hayatımın bir parçası olan bir konuyu büyüklerin arasında konuşuyorduk? Suya uzandı. Zühre. Yani suya uzanmasa "Nasip." demeyecektim. Ama dedim.

Burcu "Elbet bir gün ama tabi çok da sıkıştırmamak lazım Efsun'un işi malum." dedi. Telaşımı görmüştü. "Daha gireceği sınavlar var. Doktorlar bizim gibi değil, çok uzun zaman devam ediyorlar okumaya. Bir taraftan nöbetleri." herkes kendi arasında ufak cümlelerle Burcu'ya dolaylı yoldan bana destek oldu. Tek bir kişi hariç. Hayır bayılmamıştı maalesef.

"Anne olmayı biliyorsa mesleğini bir süre bir kenara koymayı da bilecek."

Bu tarz bir ortamda hiç bu konudaki düşüncelerimi dillendirmek istemezdim. Sahiden istemezdim. Zühre'yle muhattap olmayı da ama işte oluyordu.

"Kanunen zaten doğum iznim ve devamında süt iznim var. Mesleğimi bırakmamı gerektirecek bir durum yok."

Bana dönmedi bile, yüzüme bile bakmadı. Burcu müstehaktı bu kadına. Berbat bir hiddet oluştu içimde. Şimdiye kadarkilerden daha farklı içim burkuldu? Nedendi bu? Artık bu konuştuklarımız içimde bir yere mi sahipti? Eskiden zaten böyle bir şey olmayacak diye boşverirdim. Ama şimdi düşmanca söylem kanıma dokundu.

"Ha devletin sana verdiği üç beş izinle olacak o iş?" ağzım açıldı. Senden mi öğreneceğim bunu diyecek gibi oldum da öylece sessizce bizi dinleyen

Zeliha'nın hatrına sustum. Çünkü annelik üzerine diyeceğim her şey ona dokunurdu. Biliyordum. Kıyamadım.

"Devletin bana verdiği üç beş değil, çocuk ve anne arasındaki ihtiyaca göre. Tek çalışan anne ben değilim."

Burcu parmağını şıklattı "Ayrıca pedagojik olarak anne neyse baba da o. Her zaman annelerden fedakarlık bekleyen bir toplumuz ama anne baba eşit bu konuda. Baba da kendinden işinden feragat edebilir. Bakabilir çocuğuna. Anneye zimmetli değil bir durum. Anneyle baba bir mi demeyin, bir çünkü."

O an ortamda direkt olarak yadırgandık. Kimse açmadı Zühre'den başka ağzını ama hissedebiliyordum ve sebepsiz kendimi çok kötü hissettim o an. Yine henüz olmadığım anneliğim sorgulanıyordu.

"Ha yani benim oğlum mu bıraksın işini gücünü çocuğa baksın?"

Göğsüm titredi o konuştukça. "Benden diplomamı bırakmamı istiyorsunuz ama?" yüz yüze değildik o bana dönmedikçe ben onun önüne geçmeyecektim. "Ben o diploma için senelerimi verdim, annelik de bırakmam için asla bir neden değil. Fetih bırakabilir, ki o bir kuruma bağlı değil buna da gerek yok. Ama illaki birinin bırakmasını şart görüyorsanız oğlunuza bu teklifi yapabilirsiniz. Doktor maaşıyla geçinebileceğimizi düşünüyorum."

Konuşmayı başlatan kişi araya girmeye çalıştı ama Zühre izin vermedi. "İşte," dedi başını sallayarak. "Kendi örfünden adetinden insanı getirmezsen ailene eski köye yeni adet gelir."

"Anne!" diye müdahale etmeye çalıştı Zeliha. Keşke çıksaydı odadan. Çıksaydı da insanları umursamadan çirkinleşseydim biraz.

"Siz eşinizle evlenirken okuldan feragat etmiş olabilirsiniz ama ben etmem. O sizin tercihinizdi bu benim. Eski köy yeni köy beni ilgilendirmez. Eminim Fetih'in de benden böyle bir fedakarlık beklemediğine. Ki bu fedakarlık değil seçim. Bunu yapmamam beni kötü bir anne yapmaz. Okulu bırakmanız da si-" son anda durdum Zeliha'ya bakarak dizginledim kendimi. Sinirden nefes nefese kalmıştım.

"Neyse," dedim sadece. "Bunlar benim Fetih'le aramda olan şeyler zaten." arkamı insanlara döndü duvara baktım. İlk günde bu günde değişen bir şey yoktu. Bazı şeyleri kaldıramıyordum. Bir şey olsun da çıkayım bu odadan diye fırsat kollarken Burcu'nun tiz sesi duyuldu aniden. Oda öyle bir şeye dönüşmüştü ki bir dakika sonrası belli değildi.

"Yandım yandım," sesine doğru ilerlerken üzerindeki kazaktan Türk kahvesi süzülüyordu. Atakan'ı annesine verirken kazağını teninden ayırdım hemen.

"Tamam sakin ol," derken Burcu hamile kadınlar gibi garip bir kalkış yaptı. "Gel çıkaralım hemen." derken insanların su tut söylemleriyle odadan çıktık.

"Çok mu sıcaktı?" diye sorarken gözlerini üst kata çevirdi ve aniden adımlarını hızlandırdı. Ben de herhalde o kadar yandı diyerek peşinden koştum.

"Şu ilk oda." dediğimde direkt girdi ben de arkasından.

"Çıkar hemen kazağını." derken ona bırakmadan ben sıyırmaya çalıştım ama engel oldu.

"Ha yok sıcak değildi, dökmeden önce iyice soğuttum."

Bir adım geri çekildi ben hayretle ona, o odaya bakıyordu. "Seni o ortamdan kurtarmak için ve odanı kontrol etmek için yaptım. Bu kadın var ya," dedi sonra aniden duvardaki bir tabloya yürüdü ve tablonun arkasını kontrol etmeye başladı. "Şeytandan beş dakika önce doğmuş. Net büyü yapıp bir yere sıkıştırdı."

Tabloyu bıraktı odada petek köşelerine kadar bir şeyler aramaya başladı. Şaşkınlıkla onu izliyordum. Öyle yerlere bakıyordu ki...

"Bakma kızım öyle bana, ben buram buram Anadolu'da görev yapıyorum neler geliyor kulağıma bir bilsen aklın şaşar." telefonunu çıkardı bir sürü yere fener tuttu.

"Şey var mıdır acaba ya, tüm büyüleri bozacak genel bir şey? Sorayım en iyisi ben tanıdığım büyücülere. Kadın şeytanla işbirliği yapıp saklamış galiba bulamıyorum."

O kadar hararetliydi ki durduğu zaman kendini yelliyordu. Dolaba yöneldim bir kazak çıkardım. "Bırak artık Burcu yaptığın şeyi." dedim öylece. Nasıl bir şey arıyordu onu da bilmiyordum. Kazağı ona uzatırken saçlarını arkaya atıp aldı.

"Tamam tamam ben soracağım büyücüye. Merak etme sen." Üzerindeki kazağı bir çırpıda çıkarıo sütyenini kontrol etti sonra verdiğim kazağı giydi. "Şu an odaya yerleştirdiği cinler bizi dinliyor olabilir. Düşünsene tık diye ses geliyor." bunu şakasına söyledi belki ama aniden kapı tıklatılınca "Siktir." dedi korkuyla.

"Efsun," dedi Fetih. Gelmiş miydi? Sabah ayrılmadan önce halasını ve çocukları bırakacağını söylemişti havaalanına. Yaklaşmıştı bilet saati.

Burcu elini kalbine kapattı gözlerini yumdu. "Gelebilirsin." dediğimde kapı açıldı. Gözü ilk beni buldu sonra Burcu'yu sonra tekrar beni. Gözlerinden direkt okudum. Hoşlanmıyorum deyişleri kulağımda çınladı hemen açıkladım.

"Burcu üzerine kahve döktü de onu hemen değiştirdik, hoş geldin." kahveli kazağa baktı sonra Burcu'ya. Başını salladı selam verircesine.

"Yine ben." dedi Burcu gıcık gıcık.

"Fark ettim."

"Neyse Efsun ben bir taksi çağırıp gideyim artık. Misafirliğin kısası makbüldür. Sonra yine gelirim."

Son cümle Fetih'in hoşnutsuz nefesine neden oldu. Burcu da zaten nem kapmayı bekliyordu. "Aaa bu arada Fetih," dedi gülerek. "bakarsın artık daha sık görüşürüz. Sizinkiler kuzenin Mehmet Ali'yle alakalı bazı şeyler söylediler. Çok tatlılardı, kıramayacağım galiba." Bana yaklaşıp öptü.

Fetih'in Burcu'yu görünce takındığı o umursamaz tavır bir çekiçle tek hamleyle yıkıldı.

"Ben aşağıdakilerle vedalaşayım. Görüşürüz çifte kumrular." derken ikimizi de aştı, Fetih bana sanki ben yapmışım gibi bakmaya başladı. Renk attı. Bu kadar hızlı renk atmıştı. Bir de bir şey olsa...

"Ha bu arada," dedi Burcu son dakika. Bu bombayı bana da bıraktı. "Babam ve annem birkaç güne geliyorlarmış. Fetih'in haberi var mı bilmiyorum ama istersen Efsun, eşin biraz tarih bilgilerini tazelesin. Benden minik bir öğretmen tavsiyesi."

🕊

Arabadan bebek indikten sonra direksiyon Fetih'e kalırken hararetli konuşmamızın tam ortasında arayan İrem hâlâ hattaydı. Havaalanına ben de gelmiş hatta benim ısrarımla benim arabamla gitmiştik.

Fetih elini nereye atsa Burcu'nun arabada bıraktığı bir şeyi buluyor ve çöp diye belirlediğimiz poşete koyuyordu. Abur cuburlar, sigara paketleri, çakmaklar...

"Anladım," dedi yine. İş konuşuyorlardı dakikalardır ve çok sıkılmıştım. Hatta öyle ki dinlemiyordum. Anlamıyordum zaten. İlgimi de çekmiyordu. En azından o ana kadar.

"Sen kes biletini en yakın tarihe, gel. Merthan direkt onlarla gelsin. Seni önden alalım."

Ne bileti?

Nereye?

Kim?

Neden?

Niçin?

Nasıl?

21 KERE BİSMİLLAH!

"Ben hepinizin kalacağı yeri halledeceğim. Sen hazırla kendini gel önden."

Kalacağı. Yeri. Halledeceğim?

Gözlerimi bile kırpmadan onu izliyordum. Geliyordu. Asistanı geliyordu.

Neden?

Niçin?

Nasıl?

"Tamam sonra haberleşelim." dedi ve bir şey daha dinleyip kapattı. İri iri ona bakıyordum.

"Adını unuttum," dedim. "Asistanın mı geliyor Urfa'ya?"

Başını salladı. "Sonunda, evet." dedi yola bakarken. Ne sonunda? Sonunda ne? Sonunda ne demekti ya? Onu mu bekliyordu? Sonunda neydi yani? Kurban kesseydi oldu olacak? Önüme döndüm bacak bacak üstüne attım. Alt dudağımı ezerken gözlerimi bir yere kilitledim. Kocaman bakıyordum, elim gerdanımda gezindi.

Kurma, kurma, kurma. Aydilge çalmayacak. Sus. Televizyon kapandı, yaz dizileri final verdi. Aydilge sus.

"Nerede kalmıştık en son?" dedi tartışmayı sürdüreceğini belli ederken. "Bak o herifle, o arkadaşın tek bir şartla evlenebilir Efsun. Evlenip güney kutbuna yerleşeceklerse ne halleri varsa görsünler." Önündeki çöp poşetini itti "Arabayı boka çevirmiş." dedi.

"Ben bu arabada sigara bile içmiyordum. Sigara sürmüyordum ağzıma. Bir de şu haline bak, leş gibi sigara kokuyor. Eskiden sen kokuyordu, bir de şu haline bak. Ne yediyse bırakmış arabanın içine."

Yiyip bırakmamıştı aslında. Yarısını yiyip diğer yarısını yerim diye bırakmıştı. *Aydilge sus. Sus Aydilge, kurmayacağım kafamda!*

Poşeti tekrar itti. "Şu hâle bak şaka gibi."

"İleride dur şunu çöpe atayım. Ne çok abarttın Fetih ya." isyan ettirdi artık bana. Bindiğimzden beri laf ediyordu.

Çöpü avucumun içine aldım. Hesabına bakmalıydım. Tüylerim diken diken olmuştu.

Çöpü görmeye cidden tahammül edemeyerek gerçekten ileride durdu. Bir

yolun kenarında duran arabanın içinden indim elimdeki poşetle. Burcu'ya zaten çok sinirliydi son dediklerinden sonra ondan kalanları daha da görmeye katlanamıyordu. Ki biz daha ailesinin geliyor oluşunu konuşmamıştık. Mehmet Ali Burcu ihtimali onu kor ateşlere sürüklüyordu. Başka bir şeye odaklanamıyordu.

Atakan'la anı kalsın diye son çektiğimiz fotoğrafların hepsinde suratsızdı.

Yol sessizdi, hava da çok soğuktu zaten. Çöpe attım elimdeki poşeti tam sırtımı dönmüş arabaya gidiyordum ki bir ses geldi kulağıma. Başta takılmadım devam da edecektim yoluma ama yine duydum. Böyle kesikti, ortam sessiz olmasa duyulacak gibi değildi. Fetih beni izliyorken tekrar çöpe döndüm sokak lambasının aydınlatttığı kadarında bir şey gözükmüyordu telefonumu çıkarıp feneri yaktım. Tiz varla yok arasında bir ses. Kesik kesik, yarıda kesilen, boğuk. Çöpün içine baktım önce ama göremedim bir şey. Kulak yanılması diyemeeceğim kadar sık duyuyordum artık.

İnsan sesi desem değil gibi, hayvan sesi desem o da değil gibi. Yere indirdim feneri çöpün etrafında dolandım arka tarafta battaniyeye benzer bir uç gördüm. Dizlerimin üzerine çökerken çöpün altına baktım. Battaniye yumağı ve sesin kaynağı. Her yer pislik içinde ama canlı bir ses.

"Efsun." diye seslendiğinde Fetih bana başımı kaldırdım. Kalbim tak tak çarpıyordu. "Fetih burada bir şey var." dedim telaşla. Göz göze geldik arabanın camından. "Canlı bir şey."

XLIV- "MİLAT"

Yazım hatalarını henüz düzenleyemedim. Bölüm ortasında günceller misiniz? Teşekkür ederim.

Bol bol yorum ve Twitter'da #SerçeyiÖldürmek etiketiyle yorumlarınızı bekliyorum. Yarım yamalak gören gözlerimle...

Yıldıza basın olur mu?

Keyifle okuyun ♡

İnsan sesi desem değil gibi, hayvan sesi desem o da değil gibi. Yere indirdim feneri çöpün etrafında dolandım, arka tarafta battaniyeye benzer bir uç gördüm. Dizlerimin üzerine çökerken çöpün altına baktım. Battaniye yumağı ve sesin kaynağı. Her yer pislik içinde ama canlı bir ses.

"Efsun." diye seslendiğinde Fetih bana başımı kaldırdım. Kalbim tak tak çarpıyordu. "Fetih burada bir şey var." dedim telaşla. Göz göze geldik arabanın camından. "Canlı bir şey."

Ne tepki vereceğini görmeden başımı geri indirdim, çöp o kadar ağır kokuyordu ki ellerim boşta olsa burnumu kapatacaktım.

"Dur dokunma Efsun." dediğini duydum Fetih'in. Elim sırılsıklam battaniyenin ucunu tutmuştu, bu uyarısıyla daha fazla hareket etmedim yanıma o da çömeldi, ışık tuttuğum yere eğdi başını. Çöplük içindeki yere yüzünü ekşitti "Leş gibi bura-" cümlesi tamamlanmadan o boğuk sesi tekrar duyduk. Bu onun ilk duyuşu olmuştu. Bir süre göz göze kaldık. Elimi ayırdığım battaniyeye Fetih uzandı.

Kendine doğru çekerken hızlıca "Yarası olabilir daha yavaş ol." derken battaniye ortaya çıktıkça içindeki şeyin boyutu daha da ortaya çıktı.

"Bebek mi?" dedim korkuyla. Bu soğukta bu yerde bir bebek. Düşüncesi bile vücudumu titretti. Çöpün altından tamamen ayırdığında battaniyeyi, pisliği daha çok ortaya çıktı. Çöpe atılmış, eski, kirli bir bez parçasıydı artık battaniyeden çok.

Fetih'ten daha önce davrandım bir taraftan yavaşça çekiştirip kaldırdım, telefonum artık Fetih'te ışığı o tutuyordu. Görüntüden önce elimi tüylü sert bir şey çarptı. Korktum bir an 'Ay' diye bir nida koptu ağzımdan. Elim

hızlıca ayrıldı, yumruk oldu. İçim çekildi bir an sanki. Kesik bir nefes dökülürken dudaklarımdan Fetih hızlıca komple kaldırdı battaniyeyi.

Az önce hissettiğim sertlik aklıma bin türlü kötü şey getirirken gözümün önüne bir kedi geldi. Gözleri kapalı, görüntüsünden bile taş kesildiği belli olan, kan ve pislik içinde kalmış battaniyenin tam ortasında kalbinin atmadığını ilk anladığım bir kedi. İlk temasta korkuyla çekilen içim ilk görüntüyle çekildiği yerden süzüldü. Dokunamadım öylece baktım. Kanlı battaniyeye, pislik içinde kalmış kumaşa ve yumak gibi kedinin patilerinde kalmış bir şeye.

Bir şey.

Az önce duyduğumuz ses o yumaktan tekrar çıktı. Bu kez boğuk değil. Tiz. Benim biraz daha ayırt edebileceğim şekilde. Fetih'in eli hiçbir şeye değmezken artık buz tutmuş ellerimi o yumağa uzatamadım. Önce cansız kedinin patisini çekmek zorunda kaldım. Kanım çekildi o sertliği dokundukça.

Doğum yapmıştı.

Birbirine dolanmış yavrulardan önce elim annenin karnına gitti. Taş kesilmiş vücuduna rağmen karnındaki şişkinliği direkt hissettim. "Ölmüş mü?" diye sordu Fetih. Muhtemelen kalp atışlarını kontrol ettiğimi sandı.

"Yavrusu kalmış içinde," elim ayrılamadı o şişkinlikten yumulmuş gözlere baktım öylece. Burnumun direği sızladı ilk, açık alanda olsak da nefes alışım daraldı.

"Bu ne demek oluyor?"

"Yavru ölüyse anneyi de zehirleyip öldürüyor." Eğer ki o birbirine dolanmış yerden bir kez daha ses duymasam annenin karnından elimi ne zaman çekerdim bilmiyordum. Cansız bir bedenden kalmış bir cana nasıl dokunacağımı bilemedim başta. Elime aldığım ilk yavru ölüydü. Boğazım iğnelendi. Olduğum yere tamamen çökmemek için irademi korumaya çalışıyordum. İkinci yavruya dokunamadım bile çünkü zarı dahi annesi tarafından yenilememişti daha. Son doğurduğu yavruydu, içinde kaldığı zar yüzünden nefes bile alamamıştı bu dünyada. Gözlerim sulandı, hava o kadar soğuktu ki o sulanışın donuşunu bile hissettim.

Yaşıyor diye önceliğini kardeşlerine bırakmış gibi en sonda kalmış, bedenine baktığımda yaşadığına dair hiçbir belirtisi olmayan, hatta öyle ki benim o sesin dördüncü bir yavrudan çıkacağını düşüneceğim kadar cansızdı. Elime aldım yavaşça tenim tenine değdiği gibi ilk kez bu kadar yüksek bir sesle miyavladı. Gözleri kapalıydı, vücudu nemli. Avucumun

içine düştüğü gibi yaşadığını belli edercesine iki kez sesini duyduk, kalbimi tırmaladı sanki bu hali.

"Fetih," dedim titreyerek. Sessiz sedasız beni izliyordu. "Fetih yaşıyor." gözlerimiz buluştuğunda büktüğü kaşlarıyla elime bakıyordu. Yutkundu, yüzü buruştu ama atkısını çıkardı aniden boynundan. Yavruyu koyabilmemiz için kendi sıcaklığını taşıyan atkıyı bana uzattı.

"Daha bir günlük bile değil," gözlerim tek bir an elinde biberonla yavruyu besleyen teknikerden, kulağım konuşan veterinerden ayrılmıyordu. "ki olsaydı, daha geç görseydiniz ölmüş olurdu. Dayanamazdı."

Gözlerimi kırpıştırmak bile istemiyordum, salise kaybı olmasın diye. "Ama artık iyi olacak," başta bir dua gibi döküldü dudaklarımdan, ardından gözlerimi istemeye istemeye yavrudan ayırıp veterine çevirdim. "değil mi?"

Dua soruya dönüşür dönüşmez boğazım düğümlendi. Sesimde olan umut, hekimin gözlerinde parçalandı dudakları aralandı bir an ve arkamda kalan Fetih'e baktı.

"Efsun Hanım," dedi gözlerini yeniden gözlerime çevirirken. İyi bir şey söylemeyecekti yutkundum bakışlarımı yavru kediye çevirdim tekrardan.

"Annesi ölmüş, yaşaması çok mümkün değil." herhalde başka bir cümle bu kadar dokunamazdı. Titremesin diye dudaklarımı birbirine bastırdım, yutkundukça boğazım yanıyordu. "Anne sütünden kolostrum salgılanır doğumun ilk günü. Özellikle annenin genetiğinde olan hastalıklar başta olmak üzere birçok hastalık için yavrunun bağışıklık kazanmasını sağlar. Bunu alamayan yavrular tüm hastalıklara ve özellikle de annenin genetiğinde olan hastalıklara çok açık oluyor, tıpkı insanlar gibi. Ama insan vücudu kadar dirayetli olmaz kediler." Gözyaşlarımı yutar gibi yutkunup duruyordum. Öyle mümkün değil de denmezdi ki. Annesi ölmüş olabilirdi. Ama işte... Hemen öyle ömürsüzlük biçilmezdi ki. Nefesimi sıkıntıyla dışarıya verdim.

"Ama iyi bakarsak?" dedim bir umut. Daha önce çok yavru kediye geçici yuva olmuştum ama hepsi anne sütü almıştı bilmiyordum çok fazla o durum hakkında bir şey. "Yani ek vitaminler var, hani çok titiz davranırsak. Kesin olarak ölür diyemeyiz ki." işini öğretmek değildi bu, bir ihtimal beklemekti. Yine de karşımdakinin yetkinliğini farkındaydım. O yüzden sormamak elimde değildi. "Hiç mi yaşayan olmadı?"

Çenemin titreyişi sesimi takip etti Fetih'in temasını hissettim başımda sonra da sesini duydum. "Hangi takviye iyi gelecekse, eksiği kapatacaksa

ya da aşı bilmiyorum ama," onun benim kadar bile bilgisi yoktu. Sadece benim umut arayışıma ortak oldu. Cümlesi bile tamamlanamadı.

"Hiçbiri kolostrum kadar etkili değil. Süt tozuyla besleniyorlar asla denk hatta yakın değil besin değerleri anne sütüyle. Elbet vitaminler etkili olur ama nereye kadar? Ki belli bir yere kadar yaşayanların da hastalıktan patisi kurtulmaz. Hep acıyla geçer yaşadıkları zaman."

Karnı doymuş olacak ki tekniker yavaşça önünde durduğu kuvöze koydu. Dudaklarımı birbirine bastırdım benim sesim soluğum çıkmadı ama Fetih'in sitemini duydum.

"Biz niye çıkmadık candan umudu kestik bu kadar, anlayamadım ben."

Evet diye geçirdim içimden. Ölmemişti sonuçta. Nefes alıyordu. Süt de içebilmişti. Sesini de duyabiliyorduk. Daha çok küçüktü gözleri bile aralanmamıştı ama olsundu. Sıcak yerdeydi artık, güvendeydi.

"Yanlış anlamayın beni lütfen, üzmek değil amacım. Ama umut vermek de doğru değil. Biz yine elimizden geleni yapacağız, her türlü imkanı kullanacağız. Fazla üşümüş, vücut ısısını normale döndürdük ama bunu kendi kendine sağlayana kadar ya kuvözde kalması gerekiyor ya da yanında devamlı bir sıcak su torbası bulunması gerekiyor." Kuvöze baktı önce sonra yine yüzümüze. O kadar umutsuzdu ki tavırları, onun umutsuzluğu benim çaresizliğim oldu kollarımı kendime sardım. "Daha önce baktığınızı söylediniz yavru kedilere, dilerseniz sizinle gelebilir ama dediğim gibi en önemlisi sıcaklığını korumak. Her zaman yanında bir sıcak su torbası olması gerekiyor. Yaklaşık bir hafta kadar dikkat etmeniz lazım. Sonrasında bulunduğu yerin sıcak olması yeterli. Karar sizin."

Önce yavruya baktım sonra dakikalar sonra ilk kez Fetih'e çevirdim gözlerimi. O çoktan bana bakıyordu. "Sen ne dersen." dedi kararı bana bırakırken. İkimiz de çalışıyorduk. Hele benim nöbetlerim oluyordu.

"Kuvözde kalması daha iyi sanki, güvenemiyorum kendime. Daha önce baktıklarım bu denli küçük değildi. En azından haftayı doldurmuştu."

Başını salladı hekim "Yani gözlem altında olması tabi ki daha iyi. Her anlamda." Nefesim çok titrek dökülüyordu dudaklarımdan. Önce başımla onayladım. "Bir hafta dediniz değil mi?"

"Daha kısa da sürebilir."

Sonra alırdık gözüm gibi bakardım. Karnını doyururdum, kakasını yaptırırdım. Bol bol sevgimden verirdim. İlgilenirdim her an. Vitaminler alırdım, en kaliteli mamaları sonra. Olurdu yani, niye olmasaydı ki? Annesi ölmüştü ama ölmesi için bir neden değildi ki bu?

"O zaman size emanet edelim kendi sıcaklığını ayarlayana kadar," *sonra da alalım.* Kuvöze baktım öylece. "Biraz yanında kalabilir miyim?"

Bir an sessizlik girdi araya. Çok korktum 'bu kadar bağlanmayın' demesinden. Niyeyse bunu düşündüler sanki. İki görevli de. Ama korktuğum başıma gelmedi "Tabi ki, biz girişteyiz." dedi. Veterinerin içindeki üç farklı odadan birine girmiştik. Üç tane kuvöz vardı. Sadece biri doluydu artık. Odadan çıkmalarını bekledim sonra kuvöze yaklaştım. Fetih sadece beni izliyordu, köşeden bir tane sandalye vardı onu yavaşça cam kısmın önüne koydum oturdum. Fanus gibi bir kuvözin içindeydi, ışığı yanıyordu. Koca yerin içinde o kadar minik kalmıştı ki ondan bir sürü sığardı içine.

Çenemi kuvözün konulduğu mermere bastırdım. Bir süre öylece izledim nefes aldıkça kıpırdayışını. Ara ara ufak sesler çıkarıyordu. Bazen başını oynatıyordu biraz. Patileri dikkatli bakılmasa fark edilmeyecek şekilde hareket ediyordu.

Bilmem ne kadar sonra Fetih sessizce beni izlerken onunla konuşma gereği duydum. "Fetiih," diye seslendim. "Annesi öldü diye ölür mü ki o da?"

Ölünmüyordu ki. Çok duygusal bakıyordum olaya. Halbuki bir şeyler söylenmişti bana. Hepsi de çok mantıklıydı ama kalbim *ölünmez ki* deyip duruyordu. Hiç de susmuyordu. Adımlarının bana yaklaştığını hissettim. Gelsin bana temas etsin istedim. Geldi ve temas etti. İhtiyacımın olduğunu hissettiğini biliyordum.

"Olur mu öyle şey?" dedi dudaklarını başımın üzerine bastırdıktan hemen sonra. Ardından o noktada çenesini hissettim. "Yaşar niye yaşamasın?" Gölgesi düştü önüme, ikimize baktım bir an. Ama bir şey diyemedim. Yavruyu izlemeye devam ettim, Fetih olmasa yanımda ağlayacaktım hissediyordum. Nefesim tıkanıyor, boğazım düğüm atıp duruyordu.

"Hem," dedi sonra. "görmedin mi, sen dokununca hemen vır vır bağırdı, hiç ölecek gibi değil."

O kadar ufak bir şey bekliyordum ki peşinden gitmek için "Gerçekten mi?" diye sordum hemen. Başım ona doğru kalktı, o üstte ben altta göz göze geldik.
Gülümsedi biraz yüzümdeki heyecanı gördü hemen.

"Tabi kızım! Elin değdiği gibi belli etti yaşadığını, sesini yükseltti. Yolda da susmadı zaten görmedin mi?"

Yerine sinmiş kalbim Fetih'in cümleleriyle kıpraştı. Fetih'in elinde bir iğne iplik vardı yanıbaşımdaydı, biraz olsun bir açık görüyordu hemen dikiyordu.

"Öyle oldu değil mi?" Arabada sahiden ben nefesimle ısıtmaya çalışırken onu miyavlamıştı sık sık.

"Öyle oldu tabi. Anladı tabi hemen kim olduğunu. Veteriner bilmiyor seni ama işte kan çekiyor demek ki, o anladı."

Beni ilk kez yavrudan bu kadar kopardı bir şey. Kalbim küt küt atarken Fetih'e döndüm. Doğru mu anlıyordum ben? Sandalyeyle beraber ona dönünce önüme çömeldim.

"Kim olduğumu anladı ki?" diye sordum heyecanla. Ellerimiz kavuştu. Buluşmadı, denk gelmedi onlar da. Kavuştu. Baş parmağı elimin üzerini okşarken çok ciddiydi, hiç de alay etmiyordu. Pür dikkat ona bakıyordum tıpkı onun gibi. Yıkılmak üzereydim ama Fetih kolon olursa bana tutunurdum da. Sağlamlaşırdım.

"Bakma öyle kedi doğuramazsın." dedi önce. Bakışlarımda zerre değişikliğe gitmedim. Bir aması vardı hissediyordum.

"Ama annesi olabilirim değil mi?" Ve o amayı ben söyledim. Ona nasıl bakıyordum bir tek o bilirdi ama onu iyi hissettiren bir şey değildi gördükleri. Acı da çekmiyordu ama eli şefkatle yanağıma gitti. Eline doğru yatırdım başımı. Tam olarak bir dolu dolu evet alamadım. Çünkü başka yerlerden bakıyorduk. Fetih bir hayvanla bu kadar bağa mantıklı bakmıyordu. Ben farkındaydım. 'Keşke kedi doğursaydım' dediğim her an onun için kabustu. Ama içimden geçen cümle oydu ve ben tutamıyordum.

"Yaşayacağı var ki senin avucuna düştü, buldunuz birbirinizi." Başımı çevirdim yavruya baktım yeniden. Gözlerim bu anı bekliyor gibi önce sızlasın diye burnuma verdi sırayı. Elim hâlâ Fetih'in elindeydi. "Sen buna ne dersen de. Ömrü var ki buldun sen onu."

Tüyü kadar ömrü olsun diyemedim. Henüz bunu diyeceğim kadar çok tüyü yoktu. Ya da vardı da yetmedi bana. Ya da vardı da bir ömür biçmekten çok bir ömür dilemek daha elle tutulurdu.

"Fetih," dedim her an içime gömülecek gibi bir sesle. Gömüleceği yer gözyaşlarımın çok ısrarcı olacağı bir yerdi. "Ölmesin." dedim sanki onun elindeymiş gibi bir şeyler. Sanki o karar veriyormuş gibi. Gözlerim onu buldu, bulur bulmaz yüzünü bana yaklaştırdı.

"Ölmeyecek."

İnandım da. Fetih bana bir şey söylemeyedursun bu mesafeden, bu sesiyle. İnanmamak benim için artık olasılık dahilinde değildi. İçim rahatladı, hatta ferahladı. Ölmeyecekmiş, bak Efsun! diye geçirdim içimden hemen.

Dudaklarını sus çizgime bastırdı "Gelip görecek miyiz?" diye sordum. Gelip görecektim bunu biliyordum ama gelip görecek miydik bunu öğrenmek istiyordum. Çünkü bilirdim, gelsem tek başına hekim yine bir şeyler söylerdi, başka sorunlardan bahsederdi ne yapacağımı bilemezdim. Bu oturduğum sandalyeden ne zaman kalkar onu bile tahmin edemezdim.

Ellerim yüzünü avuçladı burnunu yanağıma sürttü. "Sen ne zaman istersen."

Her gün. Çıkana kadar buradan her gün. Yüzüme alışamasa da sesime aşina olurdu belki. Yalnız hissetmezdi kendini. İzin verirlerse emzirirdim. Yani biberonla. Kokumu bilirdi belki. Dönen sandalyeyle yönümü ona çevirdim cama yaklaştım.

"Geleceğiz her gün." müjdeyi ilk ona verdim. Bilsin istedim onu bırakıp gitmediğimizi. Terk edilsin sanmasın. Zaten ufacık canı vardı. Fetih'in çenesi omzumdaydı aynı görüntüyü izliyorduk. Sonra saniyeler biz varken çuvala giriyor ya aynı anda, aynı şey hakkında çok farklı iki yorum yaptık.

"Çok güzel değil mi?" dedim.

"Böceğe benziyor." dedi.

Benim sesimdeki o hayranlık onun sesindeki o keşif. Sanki iki farklı şeye bakıyorduk. Benden önce o davrandı. "Tam bir böcek, şuna bak."

"Böyle söylediğin duysaydı çok üzülürdü."

"Zerre umursamazdı. Küçük çirkin bir böcek. Küçükken bile sevimli değiller."

Yanağımı Fetih'in başına yasladım derin bir iç çektim. Kalbimde hissettiğim işi artışı buzlanma yaşanan zemini hemen çözdü. Hani Fetih dedi ya, tamam dedim aksi olmayacak. Okulunu okuyana değil eşime inandım. Cazip geldiğinden değil ama içimdeki tohum boy vermişti dalları göğüs kafesimden taşıyordu artık. İnanç bu dünyadaki en büyük sığınakt.

"Sen bir de iki hafta sonra nasıl güzelleştiğini gör." dedim Fetih'in sakallarının tenime batmasına iyice izin verirken. Varlığını daha çok hissettiriyordu.

"İki hafta sonra da büyük bir böceğe dönüşecek."

Asla doğrusundan şaşmayan tavrı beni güldürdü. Burnum sızlıyorken gülüyorsam sonu aniden ağlamaya bağlanabilirdi. Elim yanağını buldu

yüzümü ona döndüm denemezdi, hemen boynundaki boşluğa girdim. İki yapboz parçası gibi tüm girinti çıkıntılarımız birleşti. Fetih elini elime bastırdı ve avucumun içinden öptü. Ben de aynı anda boynundan.

"Ama yaşayacak."

"Bir ay sonra da daha büyük bir böceğe dönüşecek."

Bu bir evetten daha kıymetliydi. Dudaklarımın titreyişini Fetih'in boynundayken durdurdum. Öylece durdum bir süre orada. O da izin verdi. Hiç geri çekilmeye ya da konumumu değiştirmeye çalışmadı. Herhalde konu ölüm ya, her günün bilmem kaç anında olduğu gibi aklıma aynı şeyi geldi. Fetih duysa 'ne alaka Efsun' diye kızardı. Ama benim beynimde bir köstebek vardı, bilmezdi. İki sayısını göreyim, ölümü çağrıştıracak bir şey duyayım çıkıveriyordu gezindiğim topraktan o köstebek. Elimde değildi. Mümkün değildi de biraz daha başımı yanaştırdım o boşluğa. Elimde olsa gömecektim kendimi tam da o kısma. Benim payımdı orası sanki.

"İlk fotoğrafını çekmeyecek misin bu böceğin?" diye çok güzel bir teklif geldi gelebilecek en güzel kişiden. Başkası söylese ya da ben düşünsem bu kadar heyecanlandırmazdı beni. Hemen çıktım olduğum yerden Fetih'e baktım. Öpecek gibi. Ölecek gibi. Ağlayacak gibi. Ne de güzel akıl ettin diye yüzüne vura vura sevmeme ramak kaldı.

"Bakma öyle," dedi umursamazca. Kuvöze baktı, huysuz huysuz. Biraz burun kıvırdı, biraz gamsız takıldı ama hiçbirine inanmadım. "Şimdi haftaya kadar daha büyük bir böcek olunca kıyas yapayım diye." Elim üzerimdeki montun ceplerine gitti ama boş kaldı.

"Telefonumu arabada unuttum ben." dedim gidip almayı düşünürken ama o telefonunu çıkardı. Kamerayı açıp bana uzatırken almadım, "İlkini sen çek." dedim heyecanla. İtiraz etmesine izin vermeden kamerayı düzgünce konumlandırdım, çekti de.

Yavrunun ilk fotoğrafı Fetih'in kadrajından oldu, ilkinden sonraki onlarca fotoğrafsa benim.

🕊🕊🕊

Yüksekte kalan servis tabaklarına boyumdan ötürü ulaşmazken parmak uçlarıma kadar yükselsem de işe yaramıyordu. Gidip sandalyeyi buraya kadar çekmek mantıklı olandı ama ufacık bir şeyde üşengeçliği tutardı ya insanın inat ettim uğraşmaya devam ettim. Alttaki tabağı çekiştirerek hepsini birden almayı istesem de arkamdan "Efsun yenge," seslenişiyle bir felaketin önüne geçildi. Dila ben ona dönmeden kendisi bana vardı. "Dur

ben yardım edeyim." derken eli elimin yanına geçti tek hamleyle aldı birkaç tane tezgaha koydu.

En son bastığım gün görmüştüm Dila'yı. Onun üzerine karşılaşmamıştık. Zeliha, Fetih'le konuştuklarını gördüğünü söylemişti. Ne konuşmuşlar ne yapmışlar bilmiyordum. Kimse bana anlatamamış ben de sormamıştım. Sorsam da kızardı zaten Fetih.

"Teşekkür ederim." dedim sadece. Borcamı işaret etti. "Sen mi yaptın?" çatal çıkardı çekmeceden ben cevap vermeden köşesinden aldı. Sosu eline damladı direkt olarak yaladı. Sırtımı tezgaha yaslayıp ona baktım. Yüzüne renk gelmişti, keyfi yerindeydi. Bir sorun yoktu artık sanırım onun için.

Gözlerini mest olmuş gibi yumdu ağzından birkaç mırıltı döküldü. "Yuh," diye yükseldi. "Yuh bu çok iyi! Nasılsın yaptın bunun sosunu?" çatalı özellikle dibinde kalan sosa bandırdı ve tekrar emdi.

Dudaklarım aşağı doğru büzüldü bomboş onu izliyordum. En son gördüğümde için için ağlıyordu, içimde merhamet daha fazlaydı. Ama sanırım bu yerine gelen enerjisi içimde sadece boşluk yaratıyordu.

"Söyleyemem," dedim dallayıp budaklandırmadan. "Özel bir tarif."

Sanmıyordum ki kurşun kekin tarifini birine verecektim. Hele de bir Karadere'ye. Gizliydi bir kere paylaşmak istemiyordum. Sadece ben yapabileyim, Fetih sadece benden yiyebilsin falan. Hani ölsem benimle mezara gidecekti o derece.

Gülümsedi "Meslek sırrııı," dedi uzatarak. Çıkardığı tabaklardan birine iki dilim koydu. "Madem öyle bulmuşken gitmeden yiyeyim hem şef, hem Karadere, hem doktor, hem yenge Efsun Sultan Hazretleri."

Çatal bana bana yerken hızlıca ben sadece onu izliyordum. Sanırım o kadar çok baktım ki lokmaları boğazına dizildi. Kötü değildi bakışım, öylece izliyordum sadece. "Bir şey mi oldu?" diye sordu. Benim aksime bir zaman yaratıp benimle konuşmayı hiç düşünmemiş olduğunu o an anladım. Çünkü ben o geceden sonra biraz toparlayınca gelip bir şeyler söyler bana sanıyordum. En azından gözü beni arar.

"Bilmem," dedim önce. "Belki benimle bir şeyler konuşmak istersin diye düşünmüştüm ben."

Lokmalar daha da boğazına dizildi çiğnemeyi bile bıraktı, yutkundu. Dün gece veterinerden eve geldikten sonra Fetih'in gövdesinde uyuyakalmıştım çok kısa zamanda. Bugün de iş çıkışı Fetih gelmiş hemen hızlıca veterinere gitmiştik. O yolda yaptığım heyecanla karışık stresin sonu veteriner kapısı olmuştu. Güzel haber iyiydi yavru, bir sorun yoktu. Kötü haber biz

gelmeden hemen önce beslenmişti, emzirememiştim. Epey bir süre durmuştuk yanında. Fetih'in 'bak gördün mü' diyeceği şeyler yaşanmıştı. Odaya girer girmez ben miyavlaması, sesimi duyunca daha yüksek sesle miyavlaması. Fetih beni kandırıyordu belki ama kanmak çok güzel diye inanıyordum. Beni hissetme ihtimali çok güzeldi. Çok kıymetliydi. Gidene kadar sohbet etmiştim onunla. Gözleri daha kapalıydı ama duyuyordu sonuçta. Bir sürü şey anlatmıştım sonra fotoğraflarını çekip ayrılmıştık yanından.

Şimdiyse eve gelince yaptığım kurşun keki servise hazırlıyordum. Fetih banyoya gireceğini söylemişti en son ben de hemen inmiştim mutfağa.

Dila, dilini ağzının içinde gezdirdi tekrar yutkundu ve boş masaya baktı. "Oturalım mı biraz?" diye sordu. Başımı salladım o elinde tabakla geldi oturdu tam karşıma. Geriye yaşlandım ona baktım sadece. Sormam için önce anlatması gerekiyordu. Tabağı masaya bıraktı kapıyı kontrol etti. Sonra elleriyle oynadı biraz, taktığı yüzükle, kolyesiyle.

"Yenge o Yusuf'un gelişi bana da sürpriz oldu. Anlattığı o kısım tamamen doğruydu. Bana aniden sizdeyim bekliyorum diye mesaj attı. İnan bana başka bir yerde olduğunu söylese gitmezdim, çıkamam düğünden derdim."

Fetih'in aldığı bilekliğe dokunurken "Sırf bunu demeyesin diye eve kadar girdi." dedim. Ki hâlâ nasıl gitmişti bilmiyordum. Düşünüyordum bulamıyordum.

"Ona da kızamıyorum aylar oldu biz yüz yüze gelmeyeli. Benim de burnumda tütüyordu ama Urfa şaka gibi. Koca şehirde herkes mi tanıdık olur yenge? Elimi nereye atsam tanıdık çıkıyor. Amcam desen ayrı bir şey. Havalimanına adam göndermiş beni alsın diye sanki taksiciler işi bıraktı. Nereye gitsem kaybolacakmışım gibi birileri de benimle geliyor. Ooof," dedi darlanmış gibi."Her neyse." Tekrar çatal bandı ama bu kez yemedi. Oynadı resmen kekimle. Hemen yukarı çıkmam lazımdı ve Fetih'in onu hakkıyla yemesi.

"Sonra işte en üst katta normalde kimse kalmıyor diye orada buluştuk. Ne bileyim ben o kattaki bütün odalar kullanıma açılmış. Her şey yemin ederim başta normal başladı yenge. Tam da senin dediğin gibi sosyal mesafe vardı aramızda. Gerçekten bak. Aslında sen tam olarak yalan söylemiş olmadın. Vallahi bak, fark etmeden doğru-"

"Ciddi misin Dila?"

Cümlesinin yarıda kesilmesiyle omuzları düştü ağzını doldurana kadar kek tıkıştırdı ağzına. Yer kalmayınca masaya bakarak çiğnedi, çiğnedi,

çiğnedi. "Tamam özür dilerim."

Boyalı kızıl saçlarını arkaya doğru çekiştirdi soluklandı konuşmadan önce. Hâlâ öylece onu izliyordum. İçim de bir elektrikli süpürgeyle boşaltılmış gibiydi.

"Sonra her şey bir anda gelişti. Yani çok uzun sürenin patlaması. Bir şeyler ileri gidince de refleks olarak da başımızda bir çatı aradık. Ama yemin ederim, yenge yemin ederim, Allah belamı versin ki sizin odanız olduğunu bilmiyordum. Yemin ederim bilmiyordum. Gerçekten çok özür dilerim. Anlık gelişen bir duygu patlamasıydı."

"Yeri miydi peki Dila?"

Özlemini bir yere kadar anlayabiliyordum. Sevgi patlamasını da. Anlayışlı oluyordum bir yere kadar anlıyordum ama öteye gitmiyordum.

"Hayır değildi."

"Zamanı mıydı peki?"

"Hayır değildi."

Gözleri artık benden kaçmaya başladı, yanaklarının kızardığını görebiliyordum. Aniden masa üzerindeki ellerimden birine uzandı. "Yenge çok teşekkür ederim," dedi elimi sıkıca tutarken. İki eliyle bir elimi kavradı. "Yenge beni nasıl bir ipten aldın tahmin bile edemezsin. Nelerin önüne geçtin bilemezsin."

Bütün neşesini aldı ondan bu konu. Fetih ona babasına söylemeyeceğini söyleyene kadar Zeliha'nın deyişiyle ruh gibi dolaşıyordu ortalıkta. Ama mesele geniş çerçeveden baktığında sadece babası değildi. Bunları o da farkındaydı.

"O an sadece siz gelmeyebilirdiniz eve, hayatımın bütün şansını kullandım ve sizin haricinizdeki herkes başka yerlerde kaldı. Aksi olsa nasıl bir felaket olurdu bilmiyorum. Senin yerine bu sülaledeki herhangi biri bizi o halde görseydi başıma neler gelirdi bilmiyorum. Çünkü hiç kimse sessiz kalmazdı. İnan herkes, aklına gelebilecek herkes en önemli kişiler duysun diye elinden geleni yapardı. Önünü arkasını düşünmeden."

Elimi ellerinin arasından kurtardım geriye yaslandım. "İlk geldiğin gün Urfa demiştin sonra Türkiye diye genişletip en son Ortadoğu diye noktalamıştın hatırlıyor musun?" gözleri yumuldu başını salladı sadece. "Her şeyi bu kadar farkında olup nasıl böyle bir şeye cesaret edersiniz aklım almıyor. Benim değil senin önünü arkasını düşünmen gerekiyordu. O an amcan gelebilirdi Dila bizim yerimize, düğün vardı başkasının misafir olduğu ev burası olabilirdi. Aile çok kalabalık ve çok mümkün bu. Peki

Fetih o an sizi o halde kendi odasında görseydi? Ya her şeyi geçtim," ellerim bir küreyi tutuyormuş gibi iki yana açıldı. "Odayı onu bunu geçtim. Fetih de bir şekilde geçti diyelim ama ona 'abi' diyen kuzenini bir erkekle yüzü gözü ruja bulanmış sevişmek üzereyken bastığını düşünebiliyor musun?"

Ben beynimde canlandıramıyordum. Bunu yapar bunu yapmaz diyemiyordum. Odaya sokma suçunu kendi üzerime almıştım onda bile tepkisi büyüktü. Yersiz değildi ama büyüktü. Bir de kendi odasında ve kendisine 'abi' diyebilecek bir yaşta olan kuzenini görse o halde ne olur bilmiyordum.

Yanaklarının içini dişlemekten içe doğru çökmüştü, bacağını sallıyordu hissedebiliyordum. Yüzüme bakamıyordum. "Cevap ver Dila bana. Çünkü ben düşünemiyorum. O kadar garip bir ailesiniz ki kusura bakma ama kestiremiyorum eşimin yaptıklarınız karşısında ne tepki vereceğini. Cevap ver Dila bana, düşün ve cevap ver."

Diğer ihtimalle bir de benim yüzüme karşı yüzleşsin istiyordum. Yüzleşsin ki aklını başına alsın. Aklını başına alması için de o aklı önüne koymak istemiyordum. Kendi çabasıyla bulsun ve koysun yerine.

"Suç ve ceza." dedi ayağını sallarken. Yüzüme değil önündeki tabağa bakıyordu. "Fetih Karadere'nin mottosu. Herkes yaptığı şeyin bedelini öder. Önünü arkasını düşünmezdi. O saniye babamı arardı ve yakaladığı konumu saniyesi saniyesine anlatırdı belki. Onu ilgilendirmeyen sorumluluğu almaz. Sevgim onu ilgilendirmediği gibi bu olayın başıma neler getireceğiyle de ilgilenmezdi. Hele de gözü döndüğü bir anda. Ya da dünyanın en şanslı insanı olmasam ve amcamlar gelse o an asla gizlemezdi. Tabi bunlar bana yapacakları, Yusuf'u elinden ne şekilde kurtarırdık bilmiyorum."

Anlattıkça stresi tetikleklendi, parmaklarını sıkıp duruyordu. "Aile içinde duyulsaydı malum aşiretler ya," dedi ince bir alayla. "al bakalım önünü nasıl alabilirsen. Babam öğrenseydi," o aşiretin bilmesinden daha ağırdı bu ihtimal ona göre. Yüzünü avuçlarının arasına aldı gözlerimin içine baktı. Babasının elle tutunabilecek hiçbir tarafı olmazdı. İki ucu da pislik içindeydi. "Muhtemelen hayatımın geri kalanını o Ortadoğu'nun İstanbul şehrinde bir odada çok uzunca bir süre her şeyim kontrol altında devam edecektim. Yükseklisans'ım yanacaktı. Hayallerim de. Babamın yanında çalışırdım muhtemelen, şu dizilerdeki zenginlik içinde mutsuzluktan ölen kişiye dönüşürdüm. Koca bir ordunun benim hakkımda neler diyeceğini düşünmüyorum bile."

Söylemem gereken hiçbir şey kalmadı. Benim o an üstünkörü düşünüp hızlıca onları saklamama sebebiyet veren nedenleri o her ayrıntısıyla ölçüp tartmıştı. Ben bir biliyorsam o on biliyordu zaten. Ki ben babası boyutunu bilmediğimden hiç düşünmemiştim bile.

"İki dakikalık zevk için." dedim açıkça. Tam olarak buydu çünkü. Kısa süreli asla değmeyecek bir zevk için. Gözlerini tekrar ayırdı benden omuzları düşmüştü. Bir süre sessizce baktım ona.

"Ne konuştunuz Fetih'le?"

Bedeni hafifçe sağa sola sallanırken omuzlarını indirip kaldırdı. "Konuşmadık. Yani o konuştu ben de sadece dinleyip nefes aldım. Ağzımdan harf çıkmasına bile izin vermedi. Özet geçecek olursam; babamın sağlığı hatrına, adamı öldürmemek için şimdilik sustuğunu, babam iyileştikten sonra seve seve gidip anlatmamın zorunlu olduğunu, araya tehditler sıkıştırdığını düşün, onun dışında ne bok yediğimle de, babamın vereceği tepkiyle de zerre ilgilenmediğini söyledi. Bir de seninle alakalı bir güzel haşladı beni. Tuttu tuttu duvara attı." ani bir duygu değişimine gitti biraz sırıttı. "Baya seviyor seni hee, karım aşağı karım yukarı. Karım da ka-
"

"Sulandırma Dila." diye ona istediğini vermedim. Konumuz bu değildi, akıllanmamış bu sefer Fetih'i bana karşı kullanmaya çalışıyordu.

Boğazını temizledi "Pardon," dedi hemen. Gülesi vardı görebiliyordum. "senin hakkında da en kibar ve kısa tabirle 'benim karım sizin yediğiniz bokları bana karşı temizlemek için evlenmedi benimle, bir kez daha onu kendinle alakalı bir şeye karıştırmaya kalkarsan...'" dudaklarını yaladı ve tavana baktı. "Gerisi korku ve gerilim. Az kalsın adını defterden siliyordum. Bir de hepimizden nefret ediyor sanırım. Bıkmış bizden. Sinir hastası yapacakmışız onu. Yediğimiz boklar bitmiyormuş, doğduğu günden beri bu aileyle uğraşıyormuş."

Sinir hastası yapacaksınız beni. Bu cümlenin altındaki sitemi en çok ben anlardım galiba. Öyle ki duyar duymaz dört bir yanımı hüzün kapladı. İçim verdiği çabanın el birliğiyle heba ediliyor oluşunu izledi. O çabaya giriş yolunu, verdiği emekleri.

"Doğru söylemiş." dedim sert bir sesle. "Eşimin bir konuda verdiği bir çaba var, bir emek var ve siz onu göz göre göre heba ediyorsunuz Dila. Hepiniz. Tüm emeğini çöp etmesi için el birliğiyle çabalıyorsunuz. Beni de dahil ediyorsunuz kendinize. Gariptir bir şekilde içinde buluyorum kendimi her seferinde. Tek ayak üstünde bin tane yalan sıralıyorum. Yakalanıyorum

devam ediyorum. Neden? Sizin düşünmediğiniz önü arkayı düşündüğüm için? Fetih'in emeklerini başlangıç noktasına getirmeyin diye. Hayır nasıl oluyor bilmiyorum ama bir şekilde olayın içindeyiz."

Çabalıyordu ama yine de onu sinirlendirecek bir şey yapıyordu. Ya annesi ya babası ya da kuzenleri. Normal yoktu bu ailenin içerisinde. Yüzümü inceledi mahcupça. "Sizin kaderiniz bu," dedi açıkça. Hiç utanmadan bunu dedi bir de.

"Gerçekten bak Fetih abimin kaderi bu, sen de onunla evli olduğun için artık senin de. Ucu şu an yaşamayan nesillerden geliyor ama yaşayanlar üzerinden gitmek gerekirse Osman amcam. Dedemin tek erkek ve en büyük çocuğu. Herkes, bu koca aşiret denilen şey çil yavrusu gibi dağıldı da bir tek amcam bırakmadı bu şehri. Şu an yıkılmayan tek kale burası. Herkes garip bir şekilde günün sonunda başına bir şey de gelse, bir şeyler de yapsa eninde sonunda bu kapıyı çalıyor. Şu an biri can alsa da bu kapıya gelir can doğursa da. Burası saltanatın sağ kalan tek yeri. Osman amcam tek adam. Fetih abim de onun en büyük oğlu. Zamanında çıktı gitti, bu hayatın içinde olmamak için gitti. Taktir ettim onu hep. Ama kökleri burada. Kim derdi ki zorunlu hizmetini yapan bir doktorla evlenip yine burada yaşayacak? Eninde sonunda yine döndü buraya bak."

Yol geçen hanı mı burası demek istedim bir an. Can alınca da gelir ne demek diye çıkışmak istedim. Abartıyordu zaten. O kadar belliydi ki. Muhtemelen İstanbul'da doğmuştu, Urfa hayatı boyunca üç beş günlük durağı olmuştu. Şimdi burada büyüklerinden duyduğu bilmem kaç yıl önceki durumları anlatıyordu. Ne gerek varsa diye geçirdim içimden. Bunları benimle paylaşmanın ne anlamı varsa. Burada yaşıyordum işte görüyordum neyin ne olduğunu. Her şey normaldi işte. Sadece misafiri çok olan büyük bir evdi.

"Kaçamıyorsun işte kökünden. Yenge sen gerçekten çok şanslısın. Ailenin en basit, kendi olayımı küçümsediğimden değil yemin ederim, kendi içindeki meseleleriyle ilgileniyorsun. Çünkü herkes sakinleşti amcam zamanında neden bilmem elini ayağını her şeyden çekti. Ama yine de dediğin gibi biz biraz garip bir aileyiz. Normalden uzak anormalden bile uzak."

Başımı iki yana salladım. Daha fazla dinlemek istemedim bunu borcama yürüdüm. "Her neyse Dila." dedim iki tabağa dilimleri koyarken. "Söyleyebileceğim her şeyi söyledim ama son bir şey. Bu yalan bizimle sonsuza gitmez. Bir gün elbet ne zaman bilmiyorum ama Fetih'e söylerim."

"Yengeee," diye dehşet dolu bir sesleniş duydum ve hemen yanımda bitti.

"Yenge falan yok. Benimle alakalı bir durum, çok yük oluyor bana. Ve korkma seni bağlayan bir durum olmaz. En uygun anı kollar yükümden kurtulurum. Biz birbirimize yalan söylemiyoruz Dila," bu cümle bile ağzımdan çıktığı gibi bana yük oldu. Omuzlarım düştü, içimdeki sıkıntıyı nefesimle atmaya çalıştım. "İşin doğrusu ben söylüyorum da o söylemiyor. En uygun anda uygun şekilde bahsedeceğim. Senin yaptığın şey olarak da değil, benim söylediğim yalan olarak sunacağım önün-" kendi kendimi susturdum dirseklerimi tezgaha yasladım. "Siz beni cidden hak etmiyorsunuz Dila ya." bir tepsi çıkardı benim hazırladığım tabakları yerleştirdi sonra demlediğim çayı kupalara doldurdu.

"O kadar haklısın ki en sevdiğim yengem," dedi. "En güzel yengem o kadar haklısın ki," etrafımda dört dönüyorken konuşuyordu. "Tek bir yanlışın bile yok bu sülalaye gelip gelmiş en zirve yengem. Şu ana kadarkiler de, bu saatten sonrakiler de senin yanından bile geçemez. Sen ve diğerleri en sevdiğim yengem. Sen ve onlar. Sen bu ailenin aydınlık yüzüsün. Sen bu aileyi muasır medeniyetler seviyesine çıkarabilecek tek kişisin. Sen hepimize o kadar fazlasın ki... Bundan sonra seni tüm akrabalara anlatacağım. Dilden dile yayılacaksın. İnsanlar diyecek ki Efsun adında bir yengemiz, gelinimiz, ablamız varmış. Bak gör. Ne yapmış ya Fetih abim yetimhane mi açmış, ne yapmış Afrika'da su çeşmesi mi yapmış ne yapmış da sen ona denk gelmişsin?" beni omuzlarımdan tutup kendine çevirdi. Çektiği yağ o kadar fazlaydı ki üstte yüzüyordu artık. Yine de yüz vermedim, tavırlı tavırlı etrafa bakarken saçlarımı biraz biraz arkaya attı.

"Bu aileye gelmiş en güzel gelin Zühre yengemdi. Di... Artık değil. Şu endamın var ya, şu halin var ya nasuh tövbesi bozdurur. Şu ana kadar güzel dediklerimizden utandırır. Yalnız şeyi fark ettim bak Karadere erkekleri işi çok iyi biliyorlar. Fetih abim daha iyi biliyor. Bu kadar olmaz bak, bu kadar olmaz. Bu çok fazla, güneş gibi parlıyordun düğünde de. İlk kez benim önüme geçene bilenmedim. Çünkü neden? Sen benim en sevdiğim yengemsin."

Parmakları çekine çekine çeneme dokundu kendine baktırdı. Dudaklarımı öne doğru büzdüm. Gülümserim falan diye maazallah.

"Gülümse hadi lütfen, bak gülesin var. Tutma kendimi. En sevdiğim yengem lütfen gülümse."

Dilimi ısırdım. Gerçekten en sevdiği yengesi miydim? Şu an beni kandırma ihtimali vardı. Bu ailede yenge olarak bu kadar sevilmezdim.

Bünyem alışık değildi, bir yalan dolan olabilirdi.

"Sonra bu cümlelerini başka yengelerine de edersen seni ha..."

"On sene geçecek, kendin göreceksin bilmem kaç kişi evlenecek yine bu cümleleri haykıracağım söz." usul usul yanaştı. "Bir tane öpeyim. Bak bir iki güne gidiyorum." ben bir şey demeden yanağımdan öptü sonra diğerinden. Sonra artık iş sulanmaya girdi. Öpülmeye başladım fazlaca.

"Aaaa tamam," dedim yengeliğimi yaparken. İlk kez. Yengelik yapmak. İlk kez tadı geldi sanırım ağzıma. Bir...hoştu... "Bu kadar da yüz göz olma benimle, yengenim ben senin." elim bandanama gitti biraz çekiştirdim ve hazırladığı tepsiyi aldım.

"Yedikten sonra da tabağını bulaşığa at, ortalıkta bırakma. Elin iş tutsun kekimin üstünü de streç filmle kapat. Koskocaman olmuşsun bunlarıda mı ben söyleyeceğim?"

Kapıya yöneldim pıtı pıtı çıkıyorken "Efsun yenge," dedi son anda. "Yakında aileyi karıştırıp 'Hayırlı cumalar' mesajı da atar mısın gruba?"

Sırtımın dönük olmasının rahatlığıyla bunu bir an hayal edip gülebildim. Aileyi kor ateşlere sürükleyip, bir çifti boşanma yoluna sokup, başka bir kısmı da yüz yüze bakılmayacak konuma getirdikten sonra bol çiçekli bir 'Hayırlı cumalar' mesajı.

"Canım isterse niye olmasın?" dedim sadece. Sonra bunu yaptığımı düşüne düşüne çıktım merdivenlerden. Düşüncesi komikti ama yapımını bilmiyordum. Bu kadar komik olur muydu? Sanmıyordum.

Elimde dumanı tüten çaylarla odanın kapısını dirseğimle açtım. Ben hala duştan çıkmamıştır diye düşünsem de üstünü bile giyinmişti. Kulaklığı takılıyken telefonu önündeki sehpadaydı. Elinde tablet vardı bir şeye bakıyordu. Saçlarını kurulamamıştı. Gözü bir an bana takıldı ama uzun sürmedi bu. "Evet görebiliyorum şu an," dedi kiminle konuşuyorsa artık. Telefonunun bırkatığı boşluğa elimdekileri koydum, ekranı açık telefondan onun ismini okudum yine.

Gelişi sonunda olarak tanımlanan kişinin ismini. İrem'in. Gözlerimi istemsizce artık devirdim. Saat kaçtı, ne gerek vardı ki işlerini bu saate kadar taşıyorlardı? Huysuz huysuz üzerimdeki geceliğin önünü açtım sonra saten toz pembe şortumun altına aynı tonda pandufumu giydim. Fetih'in havlusunu alırken ona doğru ilerledim. Başta arkasından kurulayayım dedim saçlarını ama sonra dedim ki neden rahatsız olmasın ki? Rahatsız olsun ki konuşmayı sonlandırsın biraz benimle ilgilensin, yaptığım kurşun

keki yiyelim çayımızı içelim, beni sevelim, onu da sevelim tabi ve ben yaklaşık bir saat önce Burcu'dan aldığım müjdeyi ona da vereyim.

Tam istikrar önden saçlarını kurulamaya çalışırken görüşü kapandı ki engellemeye çalıştı beni. Havluyu falan elimden almaya kalkıştı, elimi itti. İstiyordu ki köşeme çekilip kafamda kurayım. Kulaklığı takıp Aydilge dinleyeyim.

"Bir saniye Efsun." dedi elimden uzaklaşmaya çalışırken. Hiç duymadım yapmaya devam ettim. Saçlarını kurutmazsam hasta olurdu o yüzdendi bu çabam. O direndi ben direttim. Sonra nasıl yaptıysa havluyu kaptı sırtının arkasına attı ve geriye yaslandı. "Dur." diye beni tekrardan sadece dudaklarını oynatarak uyarırken çevreye baktım ne yapabilirim diye. Yedi yirmi dört evde değildik biz, zaten uykuyu çıkarırsak ne kadar zamanımız kalıyordu? Eve iş taşımayıverseydi bu kadar. Saçlarına dokundum, 2010 yılındaki apaçiler gibi üçgen bir şekil yaptım. O sıra telefondakine bir şey söylüyordu. Hani zaten dört gözle de bekliyordu gelmesini. Nereden tutsam elimde kalıyor, kaldıkça da Fetih'i çirkinleştirmek için elimden geleni yapıyordum. Elimden gelen tek şey de zaten saçına saçma sapan şekiller vermekti.

Benimle ilgilenmedikçe bendeki sinir bozan ilgi arttı, tiki yoktu da yine de huylanacağı yere parmaklarımı sürttüm. Saçlarını arap saçına döndürmek için daha çok uğraştım. Elimi yakalamaya çalışıyordu ama yapamıyordu. Burnunu sıktım. Estetik yaparsak nasıl durur diye bir sağ sol profil yaptım. Bozuk bir burnu vardı ama çok karakteristik duruyordu işte. O yüzden yapılmış hali çok sıradanlaştırdı onu vazgeçtim düzeltmeye çalışmadım. Bir ara parmaklarımı ısırmaya çalıştı da neyse ki dikkati başka yerdeydi de yapamadı. Kulaklarıyla uğraştım biraz ama en kısa bu sürdü. Bir şey yapamadım onlara. Daha çok ısırmaya çalıştı beni. Bir tutabilse herhangi bir parçamı beni kontrol edebileceğini sanıyordu ama yanılıyordu. Ben de onu ısırırdım.

En son da kafamdaki bandanayı çıkardım. Onda nasıl duracak diye bir meraka düştüm. Bazı erkeklerde çok iyi dururdu acaba Fetih'e olacak mı diye. Bandanayı yüzünün dibinde halı sirker gibi silktim. Sonra arkasına çektim beni çeken varmış gibi önce bandanamı gösterdim sonra modelimi. Yani Fetih'i. Karıştırdığım saçlarını elimle tararken bandanayı ilk normal bir modelle bağlamak istedim. Yakışıyor mu yakışmıyor mu diye. Her şey o ana kadar güzeldi, bandanayla bin farklı şey denerim sandım ama ben daha başının altından geçirip bağlamaya yeltenmeden önce saçını tutan elimden

yakaladı beni. O kadar sıkı tuttu ki parmaklarım birleşti. Elimi geri çekmeye çalışmayı bırak, bunu yapmak için gerekli sinyali beynime göndermeden elim kolum oldu, kolum belim. Beni resmen takla attırarak üzerine düşürdüğünde kafa atıyordum sağa sola. Saçlarım dağıldı, vücudumun yarısı bir yerde diğer yarısı başka bir yerde kaldı.

Dışarıda kalan yarımı da bacağımdan tutarak üstüne aldığında. "Buyur Efsun?" dedi sertçe yüzüme. Elimde bandana yüzümde korku gözlerimi kırpa kırpa ona baktım. "Derdin ne buyur söyle." kulağından kulaklığı çıkarıp gelişigüzel sehpaya attı. Elimdeki bandanayı sıktım başımı hafifçe sağa yatırdım.

"N'oldu?" dedim her şeyden habersiz. "Bir şey mi yaptım ben?" sırtım falan hiç rahat değil diye üzerinde çırpına çırpına konumumu düzelttim. Her şeyden habersiz pozu kesmeye devam ederken "Kurşun kek getirdim bize." diyerek sehpadan bir tabağı aldım. Çatala aldığım bir lokmalık keki ona doğru uzatırken bir bana bir çatala baktı. Baktı da durdu. Kurşun keke ne kadar dayanır diye düşünüyordum ben ama dayanamadığı kek değil ben oldum. Yapıklarımın hırsı mı denir artık bilmem keki yiyeceğini beni ısırdı. Bir gündür falan rahat bıraktığı elmacık kemiğimden üstelik. Artık bağışıklık kazanmıştım sanırım acı eskisi kadar keskin olmuyordu. Ama yine de bir elden ayaktan düşüyordum. Kekim düştü mesela çataldan. Lokma almış gibi geri çekilirden o düşen taraf çok ıslak değil diye parmak uçlarımla aldım. Fetih'in ağzına uzattım keki. Bu kez yedi. Keki aldıktan sonra arasında tuttuğum iki parmağımı da sırayla yaladı.

Parmaklarım dudaklarına yakın tepkisini izlerken gözleri bir an yumuldu derin bir nefes aldı. Yapmayalı olmuştu elle tutulur bir zaman. Önce alt dudağını okşadım sonra öptüm. "Afiyet olsun." dedim onun bu haline. Çok severek yiyordu ve bu kalbime ne kadar ısıtıyordu bilemezdi. Gerçekten bilemezdi. Temiz yüzünü okşarken bir kez şakağından öptüm. Mis gibi kokuyordu yine. İstemsiz bir öpüşüp koklaşma, evet daha çok koklaşma, anına düştük. Biraz da sürdü. En azından ben çaylarımızı alana kadar. Kucağımda tabak ellerimizde çaylar vardı.

"Yarın nöbetim var, o yüzden bebeği sabahtan gidip görürüm diye düşündüm ama sen istersen hiç gelme oraya kadar, yoğunsun ya."

Önce bana verdi bir parça sonra kendisi yedi. "Beraber gideriz." dedi Canıma minnetti zaten. Fetih'le şahit olmak istiyordum zaten her anına. Daha çok yavrudan konuşmak isterdim ama hazır ortam çok sakinken diğer olaya girmek istiyordum ben.

"Bir de yarın Burcu'nun anne ve babası da geliyorlarmış sabahtan." *Bir de o gün sonunda asistanın geliyor* diye geçirdim içimden. Ama bunu sesli dile getirmedim. Derdimiz başkaydı. Tam o an ben bunları söylerken tabağa bakıyordu ama benim cümlemin seyri onu tabakta tuttu. Bakmadan bana, konuştu.

"Tamam bu bizi ne kadar ilgilendiriyor?"

O gün Burcu ve Mehmet Ali ihtimali onu öyle bir esir almıştı ki diğer söyledikleri kulağına bile varmamıştı. Ne demek istedi demek bir yana konuyu bile açmamıştı. Aklına takılmadığına da emindim.

"Biz Burcu'yla konuştuk ertesi gün de biz akşam yemeğine gideriz diye düşündük. Fetih," derken bana bakmasını bekliyordum hâlâ. Keki bilmem kaç parçaya böldü de yettiremedi kendine. Elimdeki çayı arka tarafıma koydum. "Meltem teyzeyi ve İlbey amcayı lütfen Burcu'nun anne babası olarak düşünme. Daha ayrı bir kefede gör onları."

Burcu'yla birbirlerinden haz etmiyorlardı kabul ama gelen insanlar onların kişisel mevzusundan çok uzaklardı.

"Tamam bu durum yine bizi ilgilendirmiyor." demeyi tercih etti yine. Yüzüme baksa o kırıklığı, ricayı görürdü belki ama bakmıyordu. Çenesinden tutup kaldırdım, yüzlerimizi karşı karşıya getirdim.

"İlgilendiriyor Fetih." sesim yumuşak iknaya açıktı. Tatlı dille çözmek istiyordum bu durumu. Sandığı gibi bir durum yoktu, Burcu'nun gerçekten bu tanışmayla bir bağı olmayacaktı. "Benim için önemli insanlar." benim vefasızlığım araya mesafe koymuş olabilirdi. Ama evlendiğim kişiyle tanışmayı istiyorlarsa tanışmalılardı. Ben biliyordum benim için Urfa'ya kadar geliyorlardı. İzmir'e gidebilirlerdi. Öyle yapıyorlardı zaten. Benim tüm vefasızlığıma rağmen üstelik. Araya çektiğim tüm setlere rağmen. Hele Meltem Teyze. Benim geçmişim onda bir kapalı kutu gibi duruyordu.

Fetih'in bakışları kırıcı bir şekilde boşaldı. Evet boşaldı. Bunu en iyi bu şekilde açıklayabilirdim. Bir yabancının duygusuzluğunu hissettim gözlerinde. "Yapma Efsun," dedi öylece. Öylesine. Gelişine. "Gidip tanışacağımız kadar önemli olsalardı düğünde tanışırdık zaten."

Çenesini parmak uçlarımdan kurtardı çayından bir yudum aldı. "O ne demek şimdi?" diye sordum. Kucağında olmak rahatsızlık verdi o an, karşısında oturmak daha iyi bir iletişime iterdi bizi.

"Bir şey demek istemiyorum Efsun. Düğünde yoklardı, demek ki o kadar önemli değillermiş. Çağırmadın mı? Eminim çağırmışsındır. Ama gelen olmadı. O yüzden boşver. Bizi ilgilendiren bir durum yok gelişlerinde."

Rahatsızlık büyüdü daha da katlanılmaz bir hâl aldı. Kalktım Fetih'in kucağından gözleri bu yaptığıma bir anlam yüklemek ister gibi yüzümde dolaştı.

"Yani sen gelmek istemiyorsun kısaca öyle mi?"

Başını ağrıtmışım gibi gözlerini yumup bir süre öyle bekledi. "Efsun arkadaşının anne babasından bahsediyoruz. Bu konuyu uzatıp keyif kaçırmanın bir anlamı var mı?"

"Babası benim düğünümden hemen önce ameliyat oldu!" elimi kolumu nereye koyacağımı bile bilmiyordum. İçimdeki sitem sesime yansımadı. Susmakla konuşmak arasında gidip geldim ve söylemeyi tercih ettim. Karşı tarafı haksızlığa uğramamak için. Eminim bana yapsaydı bunu ağzımı bile atmayacaktım. Hiçbir şey söylemeyecektim. "Annesi bana tabiri caizse düğünü ertelemem için yalvardı, telefonda eşinin durumundan bahsetmeden. Bu kadar ısrarına rağmen erteleyemedim çünkü on beş gün içinde evlenmem gerekiyordu!"

Az önceye kadar sıcacık olan ortamda soğuk rüzgarlar esti. Kalbim paramparça olmadı ama yere düşüp çatlayan bir aynanın resmi vardı içimde. Onu ilk kez birileriyle tanıştırmak istemiştim. İlk kez. Sondu da muhtemelen çünkü aklıma tek bir kişi bile gelmiyordu başka. Düşünsem de bulamazdım. Yoktu zaten.

"Ama en önemlisi babasının kalbinden ameliyat oluşundan Burcu'nun haberi yoktu. Söylememişler. Söylerlerse apar topar gelir ve ben o düğünde tek başıma kalırım diye düşünmüşler. Senin için önemsiz ama benim için önemli ama her neyse." bakışları o keyif bırakmayan umursamazlığını bıraktı. Sadece bunu gördüm. Devamına bakmadım. İlgilenmedim. Üzerimdeki ceketi çıkardım.

"Söylemedim varsay. Gelmek zorunda değilsin zaten sadece gelirsin diye düşündüm. Ben bir şeyler söylerim gittiğimde, önemli değil." ne söyleyeceğimin telaşına o an düştüm. Meltem Teyze açık açık bir şey demezdi belki ama İlbey amca? İşi var demek, sizi ayıracak bir akşamı bile yok demek olurdu. O an kendimi o kadar değersiz hissettim ki hemen arkamı döndüm gece lambalarını yaktım önce. Onu ilk kez biriyle tanıştırmak istemiştim, başka da yoktu ki. Burcu'nun anne babası olabilirdi ama benim için önemliydi demiştim. Yetmez miydi? Yetmezmiş demek ki Efsun.

Odanın ışığını da kapattım. "Zorla kimse kimseyi bir yere götüremez zaten. Ben öyle bir anlık gelirsin diye düşündüm. Zaten dünya kadar işin

var, bununla mı uğraşacaksın? Benimki de laf. Hiç konuşmadık say." Oda loş bir ışığa büründü sessiz sedasız beni izliyordu. Eli yanından geçecekken elimi bulacaktı bu hamlesini bildiğimden engel oldum hemen.

"Uykum var benim. Yarın da nöbetim. Yorgunum da zaten. Uyuyayım artık. Zaten çalışıyordun böldüm ben." o kadar düzdü ki sesim, dışarıdan biri duysa zerre şüphelenmezdi başka bir şeyden. Hiçbir şey anlamazdı. Ayağımdaki pandufları çıkardım en köşeye geçip sırtım dönük yorganın altına girdim. Olduğum yerde o kadar küçüldüm ki bir pişmanlık kapladı içimi. *Niye sordum ki? Ne gerek var ki? Tek başına gidebilirdin. Bir bahane uydurmak lazım. İş olmaz. Eşine bir gecelik vakit ayıramadı mı diye düşünürler. Ayıramadı. Hastaydı desem? Olmaz gibi.*

Gözlerimi daha çok sıktım. Sızlıyorlardı. Yarın tüm gün vaktim vardı düşünürdüm, şimdi uyumam lazımdı. Uyumazsam daha çok düşünecektim. Düşünmek istemiyordum. Acımı dinler gibi kendimi dinlemek istemiyordum. Uyumak şarttı. Kalkıp gitsin istedim. Çalışmaya. Sabaha kadar. Ya da ben yatana kadar. Çıt çıkmayan bir sessizlik başladı. Bakışlarını omuzlarımda hissediyordum. Gözlerim tek bir an bile açılmadı, ayaklanan gölgesini göremedim. Duymayı istediğim bir kapı sesiydi ama hissettiğim yataktaki sarsılma oldu. Yorgan ilk hareket etti sonra yatak çöktü.

Bana yaklaştığını sıcaklığından değil soğukluğundan hissettim. Biraz daha yerim olsa ileriye gidecektim. Keşke dedim kendi kendime, başımı yastığa koyar koymaz uyuyabiliyor olsaydım. Keşke. Çok sorunum çözülmezdi ama çoğu sorunum benden uykularımı almazdı. Çıplak olan omzumda ilk parmaklarını hissettim varla yok arasında. Uyumuşum gibi, sanki bir inandırıcılığı olabilirmiş gibi, hiç tepki vermedim dokunuşlarına, ta ki dudaklarını omzuma bastırana kadar.

"Fetih uykum var," dedim kısık bir sesle. Konuşur konuşmaz içim titredi, konuşmayı sürdürsem sesim de titrerdi biliyordum.

"Dersin," yarım bir cümleyi tamamlamış gibi davrandı. Halbuki benim cümlemin sonu kapalıydı. Tıpkı bu gece gibi. Cümlem de gece de bitmişti. "Önemli değil dersin, boşver dersin, konuşmadık varsay dersin ama ulan ben senin ailenin ilk günden beri bitmek tükenmek bilmeyen kahrını kederini çekiyorum, aile de değil sürü, bugüne bugün ağzımı açıp da tek kelime etmedim demezsin." içimden bir an geçirmek bir kenera aklıma bile gelmeyen şeyler söyledi. Kaşlarım çatıldı. "Aylardır evden misafir eksik

olmadı, gelene geçene yeri geldi doktorluk, yeri geldi evlatlık yaptım, yetmedi çocuk bile baktım da demezsin."

Doğru söylüyordu, demezdim. Niye deseydim ki bunları? Neden düşünüyordu böyle?

"Bunları sana niye söyleyeyim Fetih?" Gözlerim açılmadan soruldu bu soru. "Hiçbir şeyi günün birinde önüne sunmak için yapmadım ben."

"Dersin," dedi yeniden. Elini yüzümde hissettim yanağımı okşadı. "Dersin de, ben hiç senin gibi bu beni ilgilendirmez demedim de demezsin." burnunu omzuma sürttü sonra da öptü. Eli yavaşça karnıma kaydı geriye doğru çekti beni. Önce yatağın dibinden aldı beni. "Hiç yakışıyor mu elin yatağında yatar gibi en dibe kıvrılmak?"

Yakışmıyordu ama yatağın ortası da içimden gelmiyordu. Bu yatak özeldi, ne kadar merkezindeysem o kadar mutluydum, içindeydim. Ne kadar mutsuzsam da aitliğim o kadar azalıyordu. Her an gidecek gibi en köşeyi tercih ediyordum.

Karnımdaki el bırakmadı beni bu kez sırt üstü konuma getirildim yavaş yavaş. Gözlerim de bununla beraber açıldı. Ona değil tavana baktım öylece. "Ayrıca sırtını dönmeni de hiç sevmedim. Suratıma tükür gerekirse ama yüzün bana dönük olsun."

"Uykum geliyor benim."

"Efsuun."

"Uykum var ki benim. Yarın işe gideceğim."

"Efsuun.."

"Uyumak istiyorum ki ben."

İki parmağıyla çenemin ucunu kavrayıp yüzüne çevirdi yüzümü. "Bana bak bakayım." gözlerimiz denk geldi ama uzun da sürmedi bu Fetih derin bir iç çekerek yüzümü yine tavana çevirdi. "Fetih'e bakar gibi bak." tavanı izlemeyi sürdürdüm. Şu an öyle bakmam o kadar mümkün değildi ki. O kadar olabilirdi en fazla.

"Sen bana istediğin kadar de ki arkadaşımdan bağımsız düşün, elimde değil." onu dinlesem de gözlerimi yumdum, tavandaki gölgelere bakmak zoruma gitti. "Efsun korkuyorum," diye devam etti anlamsız şekilde. Kimden ve neden?

"Senin zerre anlayamayacağın bir durum ama içim huzursuz. İnsanlardan etkileniyorsun Efsun. Ve inan arkadaşının benim için neler dediğini az çok bilirken ailesine karşı bu kadar olumlu olmamı bekleme. Ne belli? Onların da aynı şeyleri yapmayacağı ne belli?"

"Öyle insanlar değiller Fetih!" ona baktım hemen. Yargısını kırmak istedim. "Ayrıca sen bana güvenmiyor musun?"

Başından beri Burcu'nun Fetih hakkında dedikleri en fazla bir kulağımdan girip diğerinden çıkmıştı. Neden ona Burcu yüzünden ya da başkası yüzünden tavır alacağımı düşünüyordu? Korkmak ne demekti? Kafasının içinde ne vardı, ben neredeydim ve neden insanların bana yükleyeceği zehre bu kadar açıktım?

Yüzümü yine tavana doğru itti. "Kızım Fetih'e bakar gibi bak demedim mi ben sana?"

İyi madem bu gece bir daha bakmayacaktım. Kendisi bilirdi. Bu gece ona Fetih gibi bakmayacaktım. Ellerimi karnımda birleştirdim, tavana baktım öylece. Dudakları şakağıma sürtündü de öpmedi.

"Bak şimdi dünyanın en klişe cümlesi aniden dünyanın en haklı cümlesi olarak vuku bulacak hazır mısın?" bir nefeslik ara verdi ve devam etti. "Ben sana güveniyorum ben çevreye güvenmiyorum."

Dünyanın en klişe cümlesi en saçma cümlesi oldu. "Bırak Allah aşkına." dedim ve sırtımı tekrardan ona döndüm. Her şeyi işine geldiği gibi kullanmaya devam etti bana sarıldı arkamdan. Bedenim bedeninle bütünleşecek şekilde.

"Bırakamam Allah aşkına."

O kadar mıhlandık ki birbirimize bir çabaya girmedim ayrılmak için. Çırpındığımla kalırdım. "Bana sırtını dönmek demek, Fetih sırtım üşüdü hadi oradan da bir sar sarmala beni demek ben biliyorum."

Bunun böyle olmadığı apaçıktı, bunu o da biliyordu. Öyle umut ediyordum. Yüzünün çoğu kıvrımını boynumda hissederken sakalları da batıyordu. "Efsun sensin," dedi sonra. "Benim ölçütüm sensin." yanağını yanağıma bastırdı. Sırtımı ona dönmek, ruhumu ona küstürmek kadar zor değildi. "Doğru yanlış yetimi kaybedeli oldu epey bir zaman, doğru da sana göre yanlış da. Sana önemsizse bana da önemsiz. Senin için önemli olan benim her halükarda önceliğim."

Gözlerim kapalıydı, yanağıma sakalları sürtünüyordu. "Arkadaşın annesine mi benziyor babasına mı? Huyu suyu bakımından."

Dudaklarımı kemirdim biraz, cevap vermek de vermemek de sıkıntı doğurdu içime. "Babasına hiç, annesine çok az."

En çok teyzesine benzerdi ama bunun konumuzla ilgilisi olmadığından ve Fetih'le pek konuşmak istemediğimden söyledim. Başka zaman olsa şimdi teyzesini anlatıyordum hararetli hararetli.

"Kendi çabasıyla böyle oldu yan-"

"Seni yataktan atarım yer yatağını bile serdirmem."

Komik bir şey varmış gibi güldü bir de. "Kötü bir şey söylemedim. Ben de ne anneme benzerim ne de babama. Allah Allah ya hemen kızıyorsun."

Karnımdaki elini çözmeye çalıştım ama elimi de yakaladı. "Babası tarih öğretmeni mi?"

Elini tırnaklaya tırnaklaya biz oraya gidene kadar stresten dört köşe olsun diye hırslandım. "Tarih profesörü!"

"Annesi?"

"PDR!"

Mırıldandı kendi kendine, biraz düşündü. Ölçtü tarttı. "Pekii," Bir çocukla iletişim kuruyordu sanki. "Eğitimci insanlar. Anlaşırız da arkadaşın neden tarih çalışmam gerektiğini söyledi? Mantıklı bir nedeni yoksa kısaca canı öyle istedi de geç."

Yapmazdım. Öyle bir insan değildim çünkü. Beni böyle bir insan olmaya zorlamıştı. Gözlerimi araladım yavaş yavaş sırt üstü konuma geçtim. Hak ediyordu bunu. Bu gece hak etmişti. Göz göze geldik.

"Gerçekten bilmek ister misin?" diye sordum. İşin doğrusu onu o akşam yemeğine kadar sinir stres sahibi yapacak bir adama dönüştürmek için ilk ateşi yaktım. Zerre de vicdan yapmadan.

🕊🕊🕊

Bir insanın sadece sizin için ve size özel olarak bir şeyi yapması, her an uçsuz bucaksız bir mutluluk veriyordu. Mesela Fetih tam karşımda oturmuş önündeki tabağı silip süpürürken içim kıpır kıpırdı. Tatlı yiyordu çünkü ben yapmıştım.

İç geçire geçire iştahla yiyişini izliyorken o dönüp bakmasa başkasının geldiğini görmeyecektim bile. "Fetih Bey," dedi bir kadın sesi. "Çayınızı getirdim, yanında iyi gider diye."

Bir kupa konuldu bardağının yanına sonra Fetih'in gülen gözleri elin sahibine kaydı. "Teşekkür ederim İrem," dedi kibar bir sesle. Kaşlarım çatıldı ama Fetih'ten bir an bile ayırmadım gözlerimi. Keyfim kaçmıştı. Dalmış Fetih'i izliyorken bölünmüştü bu.

""Ellerine sağlık," dedi sonra. Ellerine? Kaşlarım içe doğru büküldü, iki kasımın ortasında bir çukur oluştu. Sağlık? "Çok güzel olmuş İrem. Çok özlemişim."

Yüreğim uzunca bir süredir sakince takılıyorken yerinden kalkışı o kadar ani oldu ki kalbim tekledi. Tekledi kafesini zorladı, çukur büyüdü, uzadı.

Gözlerimi ilk kez karşısındaki genç kadına kaldırdım. Yüzündeki gülümseme, mutluluk, o içi içine sığmayış... Okunuyordu, satır satır her bir zerresinden okunuyordu.

"Nasıl ya?" diye yükseldim. Sesim normal bir konuşma tonunun çok üstünde çıktı. Neredeyse bağırdım. Bana bakılmadı bile, oturduğum yerden kalktığımda durmam için Fetih'in eli bana yükseldi hafifçe ama asla bakmadı.

"Bir saniye Efsun." dedi susmam için. Araya gitmemem için. Ve devam etti. Methiyelerine. "Uzun zaman oldu yemeyeli, çok özl-"

"Ne diyorsun sen ya?!" içimde ilkel bir dürtü, saldırgan bir tutumla ayağımla sandalyeyi ittim ve masaya doğru yürüdüm. Fetih elini daha çok kaldırdı. "Ne yiyorsun sen, ne saçmalıyorsunuz siz?" o küçücük mesafeyi bir türlü tamamlayamadım önüme devamlı engeller çıktı. Sandalyeleri ittim, ayağım altındakileri ezdim de bir türlü varamadım.

"Hayır ne özlemesi?" ben bağırıyordum ama yine bir ben duyuyordum. Göz teması bile kuramayacak kadar etkisizdim.

"Fetih sana söylüyorum!" bu cümleyi kaç kez kurdum, sesim her seferinde ne kadar daha yükseldi bilmiyorum ama aramızdaki engeller daha da arttı. Hatta öyle ki fark etmediğim bir şey ayağıma dolandı dengemi kuramadım çığlık atarak düştüm. Düştüğümü hissettim, bedenim onu tattı ama yerle bir olmadı. Başım sarkıttığım yatakta aşağı doğru düştü, boynuma kadar yatakla bağımı kopardığımda bilincim tamamen açıldı. Suni teneffüsün hemen ardından bir an canlandı sanki nefesim ağzımdan püskürtülerek çıktı. Aşağı doğru sarkmış başımı ve birazdan düşecek olan bedenimi korkuyla geriye doğru yatağa çektim, karman çorban olmuş yorganı tekmeleyerek üzerimden ittim. Elimi kalbime bastırırken birkaç saniye adım sanım da dahil olmak üzere hiçbir şeyi hatırlayamadım. Sonra açıldı kilitler. Nefesim düzene girsin diye bekliyorken önce adım ve kim olduğumu hatırladım sonra rüyayı.

Rüyayı.

Ellerim kalbimden yüzüme kaydı dizlerimi kendime çekip bir süre öyle durdum. Ne kadar geçti bilinmez zaman kavramı daha açılmamıştı bende, gözlerim tamamen açıldığında aynadan kendimle göz göze geldim. Kendimle ya da bir canavarla. Dayak mı yemiştim uyurken? Halim çok korkunçtu. Hastaneden geldikten sonra makyajla yatmıştım, yüzüm gözüm şiş ve siyahtı. Saçlarım tek tek yolunmuştu zaten.

Daha fazla bu paçoz ve korkunç görüntüyü izlemedim kendimi yatağa bıraktım. Tavanı değil de canlanan rüyayı sonsuz bir döngüde izlemeye başladım. Avuç içlerimi şakaklarıma bastırdım önce sonra istediğim etkiyi yaratamayınca birkaç kez vurdum baskı uyguladığım yere.

"Kurma," dedim kendi kendime."kurma, kurma, kurma. Sakın kurma. Bilinçaltı. Dünden beri düşünüyorsun, huzursuzsun. Bilinçaltı. Kurma, kurma, kurm-" duraksadım ağrım varmış gibi sayıkladım. "Fetiiih!"

Kupkuru olmuş ağzımla elim telefonuma ulaştı. Galeriye girdim ve yıldızladığım fotoğraflardan birini karşıma koydum yan yattım. Bu yeni yöntemimdi. İyi geliyordu. Mutsuzken,.mutluyken, stresliyken, öfkeliyken. Onu arasam durmadan sebep soracaktı ama fotoğrafı konuşamıyordu. Araba sürüyordu, kırmızı ışıktaydı, kolunu açtığı cama yaslamış diğer eli direksiyondaydı. Dikkatle ışığı takip ediyordu. Öyle çekmişti. Ciddi diye de bunu açmıştım.

"Kurmayacağım." diye tekrar ettim. "Cık kurmayacağım. Bilinçaltı. Bok gibi saçma bir kabus. Cık kurmayacağım."

Bir süre sadece fotoğrafa bakıp bunları söyledim. Fetih şimdi çalışıyordu. Belki yemek bile yemeye vakit bulamamıştı, ben uyuyorum diye de aramak isteyip aramamıştı belki, masasının üstünde fotoğrafım vardı arada bakıyordu. Hiçbir suçu yoktu benim bu saçma kafamın içinden. Kendi kendimi telkin edecek ve halledecektim.

Çınlayan kulağıma bastırdım elimi ardından telefonu alıp başımın yanına koydum. Bu akşam Burcu'nun evine gidecektik. Sonunda evet İrem'de şu an ofiste. İki gündür benim birtakım söylemlerimden dolayı gergindi Fetih. Fetih'e hayran bir imaj çiziyor, gelince tavrı nasıl oldu acaba? Biraz çekiniyordu, dudak kemiyordu. Biraz pişman olmuştum söylediklerimden. Hayranlık. Sadece mi? Olabilir mi?Olmaması için bir neden yok. Sınava girecek öğrenciler gibi streslenmişti. Sonuçta kısa zamana kadar bekardı Fetih. Bazı hayaller kurmuş olabilirdi kadın. Olmaması için bir neden yoktu.

İçim bir balon gibi şişti, kendi nefesimle. Gözlerimi yumdum yüzümü telefona yaklaştırdım ama yetmedi. Fetih'in yastığını aldım yan taraftan. Bir bağımlı gibi titreyen ellerimle kavrayıp yüzümü gömdüm. Belki kokusu rahatlatır da tekrar uykuya dalarım diye umut ettim ama olmadı. Rüyayı canlandırıyordum durmadan. Nasıl yiyordu öyle... Aptal! Sanki benim kurşun kekim!

Sıkıntıyla nefesimi üfledim "Olmuyor bu böyle!" Saçlarımı çekiştirdim "Gideyim ben bir ya," diye söylendim. Kendimi ikna etme çabasına girdim. "Sonuçta eşimin çalıştığı yer yabancı değilim ki ben. Gidemez miyim? Giderim. Niye gitmeyeyim? Gideyim bir bakayım herkes halinden memnun mu, zam isteyen var mı, iş saatleriyle alakalı bir sıkıntısı olan var mı? Nabız yoklayayım. Hem Fetih belki açtır. Oradan da direkt Burcu'ya geçeriz. Evet çok güzel bir fikir." Ayaklarımı yataktan sarkıttım.

"Hem Fetih beni özlemiştir." diye devam ettim. "Ya da bir konu hakkında kararsız kalmıştır. Sonuçta ben onun ölçütüyüm." bu cümleleri kuruyorken hızla başımı da sallıyordum. "Bina üç katlı mı dört katlı olacak diye karar vermemiş olabilir. Ben bir gidip bakayım bana ihtiyaç vardır belki. Evet evet gideyim ya, canımın içi yalnız kalmasın oralarda." Yalın ayak banyoya yöneldim. "Özledim zaten gideyim öpeyim bir, o da Efsun güzeli diye dolanıyordur ortalıkta. Sonunda, evet asistan da bu adam ne diyor diyordur şimdi. Yazık."

🕊🕊🕊

Adının Veli olduğunu hatırladığım adamın beni tanımasıyla kolayca girebilmişken ofise ilk katı da kolayca çıktım. Fetih'in odasının nerede olduğunu hatırlıyordum. Hedefim direkt orası olsa da gözlerim etrafta dolanıyordu durmadan. Sadece tek bir görüntülü arama ve birkaç resimden ibaret olan yüzü tanır mıydım bilmiyorum ama Fetih'in olduğu kata varınca direkt olarak karşı tarafa açılan yerde birini gördüm. Başı eğikti işyerine ait telefonla konuşuyordu. Danışmanlar için oluşturulmuş bir yer vardı. Ya da direkt hastaneyle eşleştirdim diye buna yordum. Geçen sefer geldiğimde çok kötüydüm etrafa bakamamıştım. Sadece Fetih'in odasına giden yolu hatırlıyordum.

Telefonla konuşan kadının gözleri tesadüf eseri beni buldu. Tam da o an anladım kim olduğunu. Renkli gözlerinden. İri renkli gözleri, hacimli saçları, bir kısmını gördüğüm yeşil elbisesi, uzun siyah tırnakları ve toprak tonlarında ruju. Bakışlarım yürüdüğüm yol kadar düzken topuk tıkırtılarım bir an ortamda duyulan tek ses oldu.

"Evet," dedi önce bana bakarken telefondaki kişiye. "Biz teşekkür ederiz, ileteceğim kendisine."

Cümlesinin bitmesiyle "Feti..." -h odasında mı, diyecektim ki eşimin ilk dört harfini duyması yetti, telefonun hoparlörünü kulağının altına bastırdı.

"Randevunuz var mı?"

Hemen ardından telefonu kulağına geri dayadı. Kaşlarım çatıldı, demek ki dümdüz yürüyüp gitmek istesem yolumu kesecekti.

"Hayı..." -r eşimle görüşürken randevu almıyorum, diyecektim ama yine ilk dört harften öteye gitmedi.

"Görüşmek üzere." dedi önce telefondakine sonra kapattı ama bana attığı bir iki kaçamak bakışın ötesine geçmedi. Önündeki kağıtları hızlıca karıştırıyorken "O zaman maalesef görüşme sağlayamayacağım. Kendisi müsait değil, randuvusuz da görüşemezsiniz. Ama şu an ben de çok meşgulüm daha sonra gelirseniz durumunuza gö-"

"Hanımefendi," dedi sakince. Üstten üstten onu izliyordum. Bana bakmayınca daha da tetiklendim, kuruldum. Tırnaklarımı önümdeki ahşaba vurdum. Göz kontağı kursun diye benimle, kurdu da zaten. Geçiştirici bakışları yüzümde dolandı ve aralanan dudaklarıma fırsat vermedi.

"İş görüşmesi içinse CV'nizi şuraya bırakabilrsiniz. Biz size geri dönüş yaparız, onun dışında dediğim gibi randevus-"

"Eşimle görüşmek için randevu almayı tercih etmiyorum genelde," ben onun sözünü kesmemeye özen gösterirken ondan aksi bir çaba geliyordu zaten. Aynı şeyi tercih ettim. "Fetih'in de karım bile gelse randevusuz almayın dediğini sanmıyorum."

Cv'mi bırakmak için gösterdiği yere bakıyordu parmağıyla da işaret ederken. Önce parmağı kendini bıraktı gösterdiği yerden usulca çekildi. Gözleri beni buldu sonra yüzünde ilk seçtiğim şaşkınlık oldu. Böyle dolu dolu, verdiği nefesten bile anlaşılan bir şaşkınlık. Sonra sandalyayeyi nasıl itip altından kalktığını göremedim.

"Efsun Hanım?" diye sordu bulunduğu yerden elbisesini telaşla düzelterek çıkarken.

"Ta kendisi."

Mesafeli bir şekilde onu izliyorken karşıma geçti bir an elini kolunu nereye koyacağını bilmiyorken bana uzattı. "Hoş geldiniz." dedi. Şaşkınlıktan sonra ikinci şeyi de seçtim. Heyecan. Başta sahte bir şey sandım. Eline indi gözlerim "İrem ben." dedi. Elim havalanmadı ama o da indirmedi. "Çok özür dilerim, o kadar yoğun ki her şey, ben sizi de tanımayınca..."

Eliyle yüzü arasında gitti geldi gözlerim sonunda tam kavramadan mesafeli bir şekilde tuttum elimi. "Yine de gelen kişiyi önce dinlemek gerekiyor bence, bir tavsiye." Elim elinden ayrıldı.

"Efsun Hanım," dedi mahcupça. Mahcup? Seçtiğim üçüncü şey oldu. Küçüldü hatta. Hafifçe eğildi. "Gerçekten çok özür dilerim."

Elimle arka tarafı işaret ettim "Fetih odasında mı?" Yumuşamayan tavrım onu daha da kötü yaptı başını salladı sadece. Tepki vermeden sırtımı ona döndüğümde "Bir şey içmek ister misiniz?" diye sordu. Bir umut. Yumuşadığıma dair. Ama "Hayır teşekkür ederim." dedim sadece.

Topuk tıkırtılarımın arasında boş koridordan yürüdüm tanıdık, bana çok da güzel şeyler hatırlatmayan odanın kapısında durdum. İllaki bir şeyler depreşecek ya elimde kıvamını tutturamadığım tarhanayı ve kurşun keki hissettim. Başım dönmüştü gözlerim kararmıştı o an. Başımı iki yana salladım kapıyı iki kere tıklatıp bir şey beklemeden yavaşça araladım. Önce başımı soktum içeri. Başını kaldırıp bakmadı açılan kapıya.

"Fetih." diye seslenince ancak başını önündeki bilgisayardan kaldırdı. Göz göze geldiğimiz an kapıyı daha çok ittim ve girdim odaya.

"Efsun?" doğruldu yerinden ben kapıyı kapatıp yerimde dururken o bana doğru geldi. Altımda siyah kumaş bir pantolon üzerinde beyaz şifon bir gömlek vardı. Altındaysa siyah stilletto. İlbey amcanın resmiyeti daha görmeden yansımıştı kıyafetime. Öğretmen gibiydim.

"Ben geldim." dedim. O sormadan "Uyku tutmadı, ben de hazırlanıp geleyim yanına dedim. Beraber geçeriz sonra direkt diye düşündüm." diye açıkladım. Yüzüm avuçlarının içine düştü alnımdan öptü. Doğru tahmin etmiştim, özlemişti işte.

"Seni uyku tutmadı?" diye sordu hayretle. Türlü türlü yollar denerdi beni uyandırmak için pek tabi olası gelmemişti bu. Yüzümü boynuna doğru kaydırdım kollarımı gövdesine sardım.

"Hıı," diye mırıldandım boynundan öperken. "Öyle oldu hiç sorma, dedim herhalde Fetih çok özledi beni, evren yoluyla enerji gönderiyor. Kalkıp gideyim. İyi yapmış mıyım?"

Yerim güzeldi, yerim rahattı. Bir kere konumum nokta atışıydı, dudaklarımı bastırsam nabzını hissederdim. O yüzden kopmak zor geldi. Çenemden tuttu yüzümü inceledi.

"Yapmışsın." diyebildi en sonunda. Biliyordum bir şeyler aramıştı yüzümde. Belki söylemediğim sakladığım keyif kaçıracak şeyler olmuş diye düşünmüştü. Ellerimiz birleşti ben onun önünde masaya doğru ilerledim. Gözlerim direkt olarak masaya takıldı. Ah bu masanın dili olsa da konuşsa, nereye oturacağımı bilemeyerek tam da masanın dibinde durdum.

Benim nasıl aklım bazı şeylere kaydıysa onun için de aynı şey oldu. Bilekliğimde bir baskı hissettim önce.

Ne olduğunu bile bile takmayı kabul ediyor musun?

Bu cümleyi içimde tekrar ettim, sonuna soru işareti koymadan vücudum belimden sarılarak yüz seksen derece döndürüldü ve kalçam masaya yaslandı. Fetih'in elleri iki yandan masaya bastırılırken onunla masa arasına kafeslendim. Bakış açıma boy farkından ötürü direkt dudakları düştü. Dikkatimin daha kötü dağılmaması için hemen kaldırdım gözlerimi ama yüzlerimiz yakındı işte.

"Âh," dedi içimi okumuş gibi. "bu masanın dili olsa da konuşsa Efsun." Gözlerim kaçak bir suçluymuş gibi arkadaki duvara bakıyordu. "Bir dile gelse de anlatsa Efsun."

Ben ona bakmasam da kendini hissettiriyordu. Eli karnıma bir baskı uyguladı geriye doğru hafifçe itti beni, "Fetih." dedim kapıya bakarken.

"Kralı gelse çalmadan giremez."

YA GİRERSE?

Dudaklarımı ıslattım derin bir nefes aldım. "Yine de işyerindeyiz Fetih." hani istemezdim. Hoş olmazdı. Hani öpse tamam, masaya itiliyordum.

"O gece değil miydik?"

İllaki her şeyi kendi menfaati için kullanacak ve üste çıkacak. İllaki. "Bu masa gözümde iş masası olmaktan çıktı Efsun, bir dile gelse diyorum ya işte. Gelse de anlatsa dikkatimi nasıl dağıttığını."

Bu kez bakabildim ona. Baktıkça düşündüm. Tam önemli bir iş görüşmesinde masaya bakıyor ve bam! Düşündükçe gözlerim iri iri oldu. Ne kadar büyürse o kadar büyüdü gözlerim.

"Değiştirseydin ya masanı Fetih!"

Böyle de olmazdı ki yahu! İş başkaydı eş baskaydı. Olur muydu öyle? En olmadık yerde akla gelen... Ya sabır.

"Cık." dedi çapkın çapkın. Adım adım bana doğru eğiliyordu. Eğiliyordu ki ben geri gideyim. Geri gideyim de masaya yatayım. Sonra da suçsuzca sen yattın diyebilsin. Şerroluk damarlarından oluk oluk akıyordu kan gibi. Kafasını ısıracaktım görecekti en sonda.

"Bu masa benim için çok önemli. Kırılana kadar bu masayla devam edeceğim, bak gör nereye gitsem benimle gelecek. Anısı var diyorum Efsun, anlasana!" Sırtımın masayla ilk temasıyla ayılır gibi Fetih'i omuzlarından ittim.

"Ayy," diye yükseldim. "Deli mi ne?" Çantamı bıraktım masaya, çerçevedeki resmimize baktım.

"Seni gördüğüm her masaya yatırma istediğim beni deli yapıyorsa eyvallah."

Gittim ona fırsat vermeden koltuğuna oturdum. Patronmuş gibi. Sonra masaya baktım. Çok sağlam duruyordu. Bu da demekti ki ölene kadar mı bu masayı kullanacaktı? Blöf mü yapıyordu ya da? İstanbul'a peşinden masa götürecek hali yoktu ya! Var mıydı?

"Ne yani İstanbul'a gitsen bunu da mı götüreceksin yanında?" söylediğini duymamış gibi yapmadım. Kafamın içinde bir sürü cümle daha kurulmuştu onun garip isteklerinden sonra.

"Şüphen olmasın. Ayrıca ona bu demen hiç hoş değil. Seni yatırdığım ilk masa o, bir çağın başlangıcı."

Üfleye püfleye kontrol altına alamadığım sırıtmamı gizleyerek çantama yöneldim. "Bak bu masa diye aynısından başka masayı görürsem ileride bozuşuruz." Kırmızı likit rujumu çıkardım biraz baş parmağıma sürdüm ve yaydım. "Hatta parmak izimi bırakayım kandırama beni." alt özellikle bakılmayacak yere bastım rujlu parmağımı. Tabi bu asla Fetih'i kırmızı rujlu bir izle daha çok delirtmek için yapılmamıştı. Tabi ki asla yoktu böyle bir şey. Aklıma gelmezdi zaten böyle şeytani şeyler.

Dibime kadar geldi bu kez yüzü dönük şekilde o yaslandı masaya, öylece izlendim biraz. Ellerimi karnımın üzerinde birleştirdim odaya baktım sanki onu görmüyormuş gibi. Niye öyle bakıyorsa artık!

"Odana da giremedim direkt. Girişte duran adını unuttum asistanın galiba, İstanbul'dan gelen tanımadı beni. Yok randevusuz alamam, yok iş içinse Cv bırakabilirsin, yok çok yoğunuz. Adını da hatırlamıyorum zaten. Her neyse. Dedim ben eşimle görüşmek için randevu almıyorum. Kapıda kaldım."

Ben kapıda kalmama, içeri alınmama bir şeyler söyler sandım. Yani sonuçta kapıda kalmıştım? Ama o "Tanıştınız mı İrem'le?" demeyi tercih etti. Konumuz gerçekten bu muydu? Buna mı takılmıştı?

"Geldiğinden beri kaç kez söyledi, ne kadar istediyse artık kalktın geldin kendi kendine."

Önümdeki bilgisayarın ekranını kapattı, masadaki dağınıklığı toparladı ben onu izliyorken. "Niye bu kadar istiyor ki benimle tanışmayı?"

Aklıma iyi şeyler gelmiyordu. İyi niyetli düşünmüyordum çünkü. Bin tane şey kurabilirdim. İlk fırsatta hem de.

"Çok merak ediyorlar seni, gören yok eden yok." Ayaklandığı yerden bana eğildi dudağımdan öptü. "Bir ben gördüm, sakladım da üstüne." ama o fırsat da verilmedi zaten bana, Fetih'in dudakları dudaklarımdayken aklıma başka bir şey gelmiyordu. Gelmesi için aklımı kaçırmam gerekiyordu zaten. Ellerim yüzüne doğru kaydı o bana eğildikçe, sakallarını avuç içlerime sürttüm. Kısa ama derin bir öpüştü anlıyordum ama yarıda kesilmesinden ikimiz de hoşnut olmadık. Çalan kapıyla Fetih benden ağır çekimde ayrıldı. Elim dudağına gitti bulaşan ruju parmaklarımın ucuyla sildim.

"Gel." dedi Fetih elimi çekince ben. Açılan kapıya ve az önce beni içeriye almayan genç kadına baktım. Hayır dememe rağmen elinde bir tepsi, tepside iki bardak vardı.

"Efsun Hanım'ın ne içeceğini bilemediğim ama..." Önce beyaz büyük bir fincanı Fetih'in önüne bıraktı sonra benim. Tepkinin kenarına koyduğu mavi bir dosyayı oldukça asimetrik bir şekilde masada önüme koydu. Sonra elinde bir kağıt kaldı, artık çıkar sandım ama kaldı olduğu yerde. Fetih dosyaya yöneldiğinde otursun diye kalkmak istedim ama izin vermedi.

"Fetih Bey."

"İrem."

Saçma bir şekilde aynı anda konuştular. Sanki anlar çuvala girmiş gibi. O kadar hoşuma gitmedi ki bu rahatsızca yerimden kıpırdandım. O Fetih'e girdiğinden beri bakıyordu zaten artık Fetih de ona. Tek elini masaya bastırmıştı Fetih. Gömleğinin kollarını da kıvırmıştı. Kravat falan da çıkmış, düğmeler de açılmıştı. Ben anlamıyordum. Ben bu adamı bu şekilde mi gönderiyordum evden de gün içinde bu hâle geliyordu?

İkisi de süper anlayış şekilde birbirine öncelik verdi. "Söyle İrem." diye konuyu kilitledi Fetih. Ayağımın kendi kendine ritmik bir şekilde sallandığını hissettim. Yüzümdeki ısı artışı da cabasıydı. Fetih'in her halini görüyordu. Bilmem kaç senedir üstelik. Başarısını, güler yüzünü, anlayışını, sinirini, beyaz gömleğini, yemek yiyişini... Hani tüm bunları düşündüğümde en hafif tabirle bir hayranlık doğuyordu. En basit, en diğerleri olmasa eş olur dediğim hayranlık. İyi de Efsun, birçok çalışanında var bu. Görmüştün ya yazdıkları bir iki yazıyı!

Ama hiçbiri çoğu şeyiyle ilgilen kişi da kadar da yakın değil!

Alt dudağım dişlerimin arasına sıkışıyordu sık sık. Tırnaklarımı masaya sürttüm daha dikkatli baktım. Kuracaktım... Fetih'in hayatında kimse yokken, herkes böyle bilirken aniden evlenmişti. Bir haber gelmişti ve iki haftaya evleniyor denmişti. Eğer bir şey varsa her şey ansızın bozulmuştu.

Belki hayalleri vardı, belki umutları karşımdaki kadının. Belki beni bu kadar merak etmesinin sebebi de buydu. Karşılıklı bir şeyler olma ihtimali var mıydı peki? Gözüm Fetih'e kaydı. Olsaydı hâlâ çalışıyor olmazdı Efsun, saçmalama! Peki ya yaşanan şey ufak bir elektriğin ötesinde değilse ve elle tutulur bir şey olmadığından profesyonel düşünüldüyse? Fetih yapmaz öyle bir şey, saçmalama! Fetih'le kadın arasında gitti geldi gözlerim. Beğenmiş miydi? Güzeldi de. Hani dışarıda bir yabancı olarak görsem, bir yerde karşılaşsak uygun anda iltifat edeceğim kadar. Boyu da uzundu. Yumruğumu sıktığımı elime batan tırnaklarımla anladım. İmkansız değildi işte. Ben hayatına girmeden çok önce vardı, olmuş olabilirdi. Ne olmuş olabilirdi? Bilmiyordum işte! Bunu düşünürsem çok ileri giderim! Bilmiyorum!

"Ben hazır eşiniz de gelmişken kendi elimle vermek istedim." Biraz çekimser bol heyecanlı. Sanki boşanma protokolü uzatıyor. Boşanma protokolü mü o nereden çıktı? Nereden bilebilirdim ben!

İkimizin arasında kalan beyaz ince uzun zarfa ve üzerindeki yazıya baktım. Fetih&Efsun Karadere ailesine...

Yok boşanma yok protokol yok kağıt yok ismimiz... Bunlar ardı ardına gelince benim bir içim kalktı, sanırım tansiyonum düştü, elim ayağım boşaldı. Fetih "Ne bu?" derken zarfa uzandı açtı. Gözlerim bir an o kadar görüntüyü bulanıklaştırdı ki bir davetiye olduğunu bile geç anladım. Fetih bir tepki verdi ama anlayamadım bile. İsimlere baktım. İrem. Bu kısım tamam hocam. Yanındaki kim? Oku hocam öğrenelim.

İrem ve Onur.

Nişan davetiyesi. Bir saniye iki saniye üç saniye. Fetih'in elinden çekip aldım davetiyeyi. İsimleri soy isimler, yüzüklü bir şey ve ayçiçekleri. Tarih. Mekan. Gözüm İrem'in yüzüksüz eline kaydı. Sanki olması şartmış gibi "İyi de senin yüzüğün yok?" diye iki kişinin arasına ne konuştuğunu bilmeden girdim. Alık alık. Ama bize var dendi! kıvamında.

İrem boş yüzük parmağına dokundu "Büyük geliyordu en son küçültmek verdik ama alamadan buraya geldim."

Öncelikle bir omuzlarım düştü , nasıl sıktıysam kendimi vücudumda bir rahatlama hissettim. Dudaklarımdan solunum sıkıntısı çekiyormuşum gibi çok dar bir nefes döküldü. Bir süre baktım öylece davetiyeye. Günahını mı almıştım biraz? Bunca zamandır. Konuşurlarken üç yıl gibi bir şey duydum. Üç yıllık ilişki? Günahını mı almıştım? Ekim kalbime gitmesin diye

bacağımı kavradım. Çok az bir zaman verdim kendime. Gerçekten günahını almıştım.

Fetih'in "Geliriz diye söz vermeyelim İrem," dediğini gördüm önce sonra İrem'in hevesli gözlerinin sönüşünü. Hemen girdim araya.

"Ama gelmek için elimizden geleni yaparız." dedim hemen. Olumlu bir tepki Fetih'ten bekliyordu, benden duyduğunda şaşkınca bana baktı. Yerimden kalktım. Vicdan azabı biraz, biraz rahatlama, gevşemeyle ona yaklaştım. "Tebrik ederim, hayırlı olsun." ne yapacağımı başta anlayamadı ama fark ettiği an hemen duruşunu dikleştirdi elimi sıktı.

"Çok teşekkür ederim. Çok mutlu oldum, gelebilirseniz çok daha mutlu olurum." Elinin üzerine diğer elimi de koydum, gülümsedim.

"Nöbetimi ayarlarsak mutlaka geleceğiz değil mi Fetih?" Elleri soğuktu, gözlerinin içi parlıyordu. Aramızda en başta oluşan negatif enerji hepten dağıldı Fetih'e baktı.

Başını salladı Fetih sonra gözlerini kırptı. Ellerimiz ayrılırken "O zaman ben işimin başına döneyim." dedi ve ilk iki adımı sırtını dönmeden attı.

"Kahve için teşekkür ederim İrem." dedim başka bir sandalyeyi Fetih'in yanına çekiyorken.

"Ne demek, afiyet olsun."

Çektiğim yere oturdum ellerimi karnımın üzerine koydum gidişini izledim. Tam kapıdan çıkacaktı ki "Efsun Hanım," diyerek son dakika durdu. Fetih'e baktı bir kez ve utana sıkıla konuştu.

"Instagram hesabınız varsa takip edebilir miyim?"

Nedense bunun toplu bir istek olduğunu hissettim. Hani genel olarak iş arkadaşları gelmeden tembihlemişti. Telefonumu çıkardım "Kullanıcı adın ne?" diye sorarken sanki hiç bilmiyormuş gibi onun söylemesini bekledim öyle girdim hesabına. Takip ettim açık olan hesabını, birazdan hesabıma bakacak olan bilmem kaç kişiyi heyecanla bekledim.

"Takip ettim ben seni, dönersin." göz kırparak bu haberi ona verdiğimde yüzündeki ışıltıyla çıktı odadan. Telefonu öylece masaya bırakırken "Oooh," derin bir nefes aldım geriye yaslandım.

"Ne kadar tatlı bir kız." dedim kendi kendime. Fetih'e bıraktığı dosyayı karıştırdım. "İrem mi hazırlamış hep bunları? Çok da çalışkan maşallah." dosyayı Fetih'e ittim ve beni bir problemmişim gibi çözmeye çalışan bakışlara baktım. "Maaşına zam yap bence. Evleniyor ya bir de ihtiyacı olur. Düğün hediyesi olarak ne alacağız?"

Cevap vermeden yüzüme bakmayı sürdürdü. Sanki çok garip bir vakayı

inceliyordu. "Ne oldu cimriliğini mi konuşturacaksın yine? Fetiiih, çok cimrisin. Ne planladın banyo paspası falan mı? Doğru söyle kızmayacağım sadece telafi edeceğim."

Burnumu iki parmağının arasına alıp sıkıştırdı. "Ne cimriliğimi gördün nankör!"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim iki kez. "Ohooo, internetten sipariş verirken görüyorum her gün. Her neyse, paraya kıyıp banyo seti mi alacaksın yoksa? Sonuçta senin en fazla kıyacağın miktar bu, aman onu da bime gelen aktü..." sandalyemin altından tuttu çekti beni kendi kendine, hiç yüzüme tutunmadan artık laçka olmuş elmacık kemiği kıstırdı dişlerimin arasına.

"A aa ayy!"

"Evini düzerken beyaz eşyalarını karşılayacağım tamam mı?"

Parmak uçlarımla ısırdığı yeri okşarken içe doğru bükülmüş kaşlarım ve ben başımızı bir aşağı bir yukarı salladık. Alnımı burnuna vurdum, vurdum, vurdum. Durmayacağımı anladığında ensemden tuttu ve başımın hareketini engelledi. Dudakları yine alnıma dokundu, burnu saçlarıma. Ben de aynı anda onu soludum. Bugün parfüm kokuyordu. Pahalı kalıcı bir koku. Bu da güzeldi, bu da beni alıp götürürdü, sürükler peşine düşürürdü ama onun her gece yanıma yattığı mis kokusunu bir başka seviyordum. Her şeyden bağımsız pak ve pamuk gibi bir koku. İnsana değil bana çok şey yaptıracak bir koku. Beni delirtecek bir koku da değil, aklımı başıma getirecek bir koku. Bir gün ölsem de gitsem, hafızama tutunacak bir koku. Bir zamanlar yaşamıştım, böyle de bir kokuyu solumuştum diyeceğim bir koku.

İçimden o taştı yine. Fetiiih, âh Fetih!

"Bana hamburger söyleyelim mi?" diye sordum. Hastaneden gelince Fetih yokken direkt uyumuştum. Benim de bir dakika sonram Fetih'e bağlıydı. O yoksa uyurdum, yemek yemeyi düşünmezdim. O varsa acıktığımı hissederdim. Midemi duyardım. "Böyle çift köfteli. Ama tavuk. Mega boy patates ve kola. Bir de soğan halkası. Olur mu söyleyelim mi?"

🕊🕊🕊

Fetih elinde iki demet çiçekle arabaya geri binerken demetlerden birine bana uzattı "Sana aldım, al." diyerek diğerini arkaya koydu. Saatler ilerledikçe stresi artmış ve sonunda ofisten çıktığımızdaysa terlemeye başlamıştı. Sınava giden öğrenciler gibi.

"Ya Fetih," dedim elime bırakılan bir demet güle bakarken. Diğeri Meltem teyzeyeydi muhtemelen. Burcu'ya olmayacağına göre Efsun! "Yaaa

Fetiiih, ya Fetih bana da mı aldın Fetiiih!?" Uzandım yanağından öptüm. Güllerime sarılırken stresten baygınlık geçiren eşime değil onlara baktım. Bütün yol boyunca hem de. Araba durana kadar, ben onlardan kopana kadar. Eline sıkıca tutunurken buz gibiydi.

Çelik kapıdan geçer geçmez "Sakin ol sakiiin!" dedim sadece. Elindeki diğer demete bakıyordum artık. Asansöre bindik, tek derdim buymuş gibi aynada Fetih'in elinde çiçekler varken fotoğrafımızı çektim. Bakmadı bile aynaya. Yine de çektim. Eline çok yakışmıştı çünkü. Katlar eksildikçe gerginliği arttı sonunda vardık ilk ben indim. O daha yavaş adımlar atıyordu. Kapıyı ben çaldım o hareketsiz duruyordu.

Kapıyı ilk Burcu açtı, hemen ardında Meltem teyzeyi gördüm. Görmeyeli gençleşti desem yeriydi galiba. Saçlarını kızı gibi sarıya boyatmıştı. Direkt onunla göz göze geldik. Sadece bana baktı, özlemle. Şefkatle. Gülümsedi "Efsun." dedi. Ona doğru bir adım attım beni baştan aşağı süzdü ve yanlışım yoksa gözleri yaşardı.

Bana açılan kollara sarılırken "Efsun ne kadar büyümüşsün." dedi ilk. "Ne kadar büyümüşsün." Genç kızlık hallerimi daha iyi biliyordu. Şimdi karşısında genç bir kadın vardı.

"Sen de gençleşmişsin." dedim. Geri durdu tekrar baktı.

"Kocaman olmuşsun Efsun!" dedi. 13 yaşımı bile biliyordu. Beni o halimle kıyasladığını hissettim. Göz göze baktığımız her an sene sene geriye gidiyorduk. İçim bir an özlemle sızladı. Anılar sanırım buna sebep oldu bir de onun sulanan gözleri. Burnumun direği sızladı ama daha da ileri gitmeden "Hoş geldiniz." Sesiyle İlbey amcaya baktım. Eşinin aksine biraz yaşlanmış, zayıflamış ve hastalığı ondan hızlı yürüyüşlerini almıştı.

"Hoş bulduk." dedim. O an gerimde kalan Fetih'i işaret ettim.

"Fetih," dedim. "Eşim."

Ne de güzel gelmişti öyle kulağa. Fetih ilk Meltem Teyzeye yöneldi elini öptü benim aksime ve çiçeği uzattı, ben de hemen İlbey amcaya yöneldim. Elini öptüm hemen. Eli direkt saçlarıma gitti. Eşi kadar sıcak bir karşılama gördüm ondan. Oldukça babacan. Ta ki Fetih'e kadar. Fetih'te o babacan tavrı gitti. Bir amfideki tarih profesörüne dönüştü. Elini öptürmedi sadece tokalaştı ve bu durumu sadece Burcu keyifle izledi.

"Baban Urfa'da okudu ama?" Fetih ve İlbey amca bir tarafa, ben ve Meltem Teyze bir tarafa. Ayrı ayrı sohbetler içerisindeydik yemek masasında. Burcu'ysa nabza göre. Meltem teyzeyle sohbet denemezdi gerçi.

Bana bakıyordu uzun uzun, sonra gözleri doluyordu bunu benden gizlemeye çalışıyordu. Döngü gibiydi bu.

"Evet. Aslında bir tarafı İstanbul'da iş hayatına başlamak istemiş ama Urfa'da kalmış ailesinden ötürü."

"Urfa'ya da inşaat mühendisi lazım." dedi net bir şekilde. "Nasıl doktor öğretmen lazımsa inşaat mühendisi de lazım, mimar da lazım. Sen?" diye sordu. Fetih'i masaya oturduğumuzdan beri sözlü yapıyordu sanki. "Hiç mi Urfa'yla bağın yok."

Fetih'in çatala aldığı yemek tabağa geri bırakıldı. Boğazını temizledi ve İlbey amcaya baktı.

"Babam var."

"Baban dışında."

"Babamın son dönemdeki işlerinde varım geçici bir süreliğine."

"Baban dışında."

Fetih'le göz göze geldik suya uzandı. İstediği cevabı vermeyecek diye biraz dolandırıyordu ama sonunda söyledi.

"Yok okulu İstanbul'da okudum, yüksek lisansı yurt dışında. İlk iş deneyimim de yurt dışında oldu."

Eli kravatına gitti esnetti. Ensesini kaşıdı bir kez. "On sekiz olur olmaz kaçtın gittin yani?"

Fetih'in kaşları havalandı, dudaklarını bastırdı birbirine. Sırtından soğuk soğuk terliyordu fark ediyordum.

"Kaçıp gitmedim, sadece gittim."

İlbey amca bir süre Fetih'in yüzüne baktı. O kadar uzun bir süre ki bu bakışı ben bilirdim, Meltem teyze bilirdi, Burcu bilirdi ama Fetih bilemezdi. Öyle ki Burcu, Fetih'in ne yapacağını bilmeyen tavrına karşı güldü alttan bir tekme yemeyene kadar. Benden değil annesinden.

"Hep böyle aceleci misin?" diye sordu bu kez İlbey amca. Sınıyordu Fetih'i. Farkındaydım. Sabrını test ediyordu. Bu bir sınavdı.

"Hangi açıdan efendim?" diye sordu Fetih.

"Genel olarak. Eğitim hayatında da bir acelecilik var bir de tabi evlilik hayatında." Gözü bu kez bana kaydı. Aniden ben de girdim olaya. "Burcu yirmi günde evlendiğinizi söyledi."

"On beş gün babacığım." O gıcık ses...Ya sabır.

"Doğrudur." dedi Fetih. "Uzatmadık süreci ama eğer hastalığınızı bilseydik muhakkak uzatırdık."

"Evet," diye hemen destek çıktım. "Bilseydik ertelerdik."

Meltem teyze araya "O kadar ısrarımıza etmeyince," diye girdi. "Mecbur bırakmak istemedik sizi."

Fetih'le bakıştık, ne diyeceğimi bilemedim ben. "Haklısınız suç bizim affola ama burası Urfa. Efsun pek alışamamıştı Urfa'ya. Uykuları, nöbetleri derken çok sıkıntılı bir süreçti. Evine sık sık girip çıkmam hoş karşılanmazdı. Onu zan altında bırakmak istemedim o da kırmadı. Eninde sonunda evlenecektik sadece öne çektik."

"Evlilik aceleye getirilecek bir mecra değil. Ben Urfa'sını bilmem. Hatta belki bu en çok Urfa'da böyledir. Örfü adedi en iyi bu coğrafya bilir. Bu coğrafya uygular. Bu acele çok fazla. Çok yersiz. O kadar da kolay değil. Biz burada değiliz diye Efsun bu kadar alelacelliğe getirilmiş."

Fetih'ten bana bulaştı stres, gömleğimin önünü yelledim, konuşmak için kendimi hazırlarken Fetih önce davrandı. "Doğrusunuz, acelemizi toyluğumuza verin."

İlbey amca ikimizi de süzdü. "Hadi siz toysunuz ya ailen? Bir aşiret şimdiye kadar hangi kadını bu kadar hızlı ailesine katmış? Evlilik iki devletin bir olması gibidir. Alelacele, destursuz, hazırlıksız bir birleşme imparatorluğun sonunu bile getirir."

Evliliğin sonunu mu ima ediyordu? Belki. Suya uzandım Fetih "Bizim temelimiz sağlam." derken. Hoşuma gitti bu cümle. Epey. "Ama buyurun gelin, sizi evimde ailemle ağırlayayım. İçiniz rahatlasın, gözünüz arkada kalmasın." Diye bir iddia attı ortaya. İlbey amca bizi toyluğumuzla hoş görebilirdi ama Fetih'in ailesini. Başını salladı ağır ağır. Asıl bu teklifi bekliyordu. Çünkü asıl istediği buydu.

"Geleceğim." dedi bastırarak. Asıl şovun bu gece olmadığını tam da o an anladım.

🕊🕊🕊

https://www.youtube.com/watch?v=b69j1btNALw

"Ama anneeee,"

"Hadi kızım hadi!"

Burcu'nun tepine tepine odadan çıkışını izlerken kapının kilitlenişiyle ben de kalkıp gitmek istedim. Yemek yenmişti, toplanmıştı, kahve içilmişti Fetih ve İlbey amca tavla oynuyorlardı. Tavla. Fetih'in yeni sınavı. Tam da o sırada, sabahtan beri fırsat yaratmaya çalışan Meltem teyze sonunda benimle baş başa kalabilmişti. Kızını da odaya kimse gelmesin diye ikna ettikten sonra çıkarmış ve kapıyı da kilitlemişti. Koridorun en sonundaki odadaydık. Nefesim daraldı ellerimi dizlerimin arasına aldım. Çenem titredi

bir an Meltem teyzenin bana dönmesiyle hemen gülümsedim. "İçeriyi karıştırmasa bari."

Güldü bana değil aynalı makyaj masasına yöneldi. "Ben buradayım yapamaz bir şey." Burcu en son Fetih'in kazanması için baba tarafının ruhunu ortaya koyuyordu. Babası yenilsin de işler iyice karışsın...

Meltem teyze çekmeceden kırmızı kadife bir kutu aldı bana doğru ilerledi. Aramıza hiç yer bırakmadan dizlerimin yanına oturdu. Kırmızı kutuya baktım ilk. Evlilik hediyesi sandım başta. Aklıma başka bir şey gelmedi. Ama bir isim döküldü ki dudaklarından ne nefes kaldı alabildiğim ne de kelime söyleyebileceğim. Ben boşuna başından beri onun baş başa kalma ısrarından kaçmıyorum

"Suna'yla," dedi. Yaptığım stres yerli yerine oturdu. "Bir kez Alsancak'ta kahve içtikten sonra bir takıcıya uğramıştık. Takıcı da değil işin doğrusu sattıkları her şey asırlık, antika. İki tane aynı bileklikten bulduk. Tıpatıp aynısı, oradaki adam iki kardeşe ait demişti. Tam hatırlamıyorum o kısmını. Annenle aynı anda birbirimize baktık, başka da bir şey demedik. Aldık direkt. Sonra Suna dedi ki 'bizimkilerin yediği içtiği ayrı gitmiyor, bunların düğünü derneği de beraber olsa şaşırmam.'"

Geçmiş toprağa öylesine çöp diye atılmış ama zamanla karışmış, tohuma dönüşmüş bir atık gibiydi bazen. Hiç beklenmedik anda filizleniyordu, büyüyordu, meyve veriyordu. Kurtulmak için atsanız bile karşınıza çıkıyordu. Mutlaka. Ve insanlar benim için o atıklar gibiydi. Seneler önce atmıştım, en kıymetlileri bile, ama onlar bir şekilde çıkıyorlardı ortaya. Meyvelerini de hiç kin tutmayıp bana uzatıyorlardı. İnsanlar en çok benim gibi vefasız değildi.

"Hak verdim doğrusu. O gün karar verdik, dedik ki bizimkiler evlenince bunları onlara verelim. Onlar da kendi kızlarına verirler. Zaten asırlık, bir asır da bizden devam eder."

Elim uzanacak gibi oluyordu da vazgeçiyordum. Onun uzatmasını bekliyordum. "Sonra Suna ölmeden önce bana verdi seninkini. Vebalini bana yükledi. Evlenince sana vereyim diye söz verdirtti. Düğününde vermek nasip olmadı ama senelerdir bunu vermeyi bekliyordum. Çok uzun zaman uzak tuttun kendini bizden ama derdim ki o zamanlar, Efsun beni düğününe çağırmasın yine gideceğim bunu vermek için." Nefesini verdi gülümsedi, bu gülümseyişin altında yatan burukluk dudaklarımı büktü. "Büyük konuşmamak lazımmış."

İkimiz de artık sadece kadife kutuya bakıyorduk. Gözlerimize bakacağımız anı biraz geçmişti. Yavaşça açtı kutuyu bana uzattı bilekliğini. En başta sadece izledim. Yaprakları vardı. Birleşikti çoğu sallanmıyordu. Biraz dikkatli bakıldığında çiçekleri de görebiliyorduk ama ilk bakışta sadece neredeyse üst üste binmiş yapraklar vardı. Dudaklarımı yaladım benim çok kötü bir kilidim açılmıştı. Hissediyordum. İçimin bir kuş gibi titreyişinden anlıyordum mesela. Ellerimden, gözlerimden. Geçmiş de, geçmişin bana uzattığı meyve de açıyordu rahatlıkla o kilidi. Senelerdir denk gelmemek için epey bir uğraştığım, telefon konuşmaları dışında konuşmamaya çalıştığım kişi tam karşımdaydı. Gidemiyordum, kalmak çok zoruma gidiyordu.

Kutuyu yavaşça aldım ve dizlerime koydum. Sadece baktım önce. Hiçbir şey yapmadım. Tir tir titreyen bir ses duydum. Bunu bekliyordu zaten tüm uzuvlarım. "Keşke o verebilseydi."

İki kaşımın arasına bir çukur oluştu, insanlığın üç koca mezara sığdırdığını ben yüzümdeki bir çukura yerleştirdim. Üç kere keşke dedim içimden. Bir kere isyan ettim. Gözlerimi yumdum, ağlamak istemiyordum bu gece. Yarın gece de. Hiçbir gece. Hele de bu kadar her şeyi bilen birinin yanında. Her şeyi. Aldığım psikolojik tedavinin yanında okulda da bir öğretmen olarak beni hiç yalnız bırakmayan birinin yanında. Başlı başına kapalı kutumdu sanki.

Dudaklarım titredi, burnum aktı biraz, göz pınarlarım da bir baraj gibi birikti gözyaşlarım.

"Keşke." dedim kısık sesle. Yutkunurken gözlerimi de açtım zar zor tebessüm ettim. "Teşekkür ederim." dedim sadece. Kalkabilirdik bence artık. Bir hamle bekledim ondan ama beklediğim tepki gelmedi.

"Efsun biraz konuşalım mı?"

Gözlerimi kaçırdım. Bakamıyordum biraz fazla. Annemi görmüyordum ama annemle olan anılarını görebiliyordum. Çok can yakıcıydı. O yaşıyordu annem ölmüştü. Annem de yaşıyor olabilirdi. Herkes gibi onun da hakkıydı. Şu an duyacağını bilsem bak arkadaşın yaşıyor! der kızardım biraz. Sen de yaşasaydın ne olurdu? Kendin verseydin bunu bana ne olurdu?

"Aslında sonra konuşsak, hani içeridekiler bizi bekler ya."

Fetih... Gözlerim kızarmış gitmek istemezdim onun yanına. Yabancı bir ortamda tek de bırakmak istemiyordum ben. En iyisi gitmekti.

"Sonrası olmaz ki Efsun, tanımaz mıyım ben seni? Sen bir daha benimle böyle denk gelir misin hiç?"

İnkar edemedim, yalan söyleyemedim. Öylece yere baktım. "Şimdi bırak da biraz içimi rahatlatayım. Annen rüyalarıma daha huzurlu gelsin."

Bir cümle. Benim kalbimi artçı bir depreme uğratan bir cümle. Telaşla ona baktım. "Annem rüyalarına mı geliyor?" Biraz telaş ama çokça heyecan. Başını salladı yavas yavaş "Bazen," dedi. Ne kadar bazen? Ne kadar zamanda bir? Nasıl? Bir sürü soru. Ucu bucağı yok. Her bir ayrıntısını öğrenmek isteyen içim. "Ama sen evlendikten sonra daha çok."

Tutamadığım titreyen dudaklarıma baktı. Gözlerimi tavana çevirdim burnumun ucu sızlıyordu. En çok özlemden. "Benimkine hiç gelmiyor." dedim bir süredir farkında olup kimseyle paylaşamadığım şeyi söylerken. "Unutuyor galiba."

En son geldiğinde beni Fetih'e emanet etmişti. Sinir bozucuydu. O zaman kadar olmasın hâlâ sinir bozucuydu. Başka bir şekilde gelsin isterdim. Sadece benim için. Ya da o rüyadan sonra yine gelsin. Beni Fetih'e emanet etmesinden daha çok ihtiyacım oluyordu bazen.

"Efsun," dedi yapma dercesine. Boğazıma bir yumru oturdu ki koca bir okyanusu alsam ağzımdan içeri yine geçmeyecekti o yumru.

"Avutma Meltem teyze." dedim. Şu an ne düşündüğünü biliyordum. 18-19 yaşındaki kızdan hiç mi bir şey değişmedi diyordu. Hâlâ aynı öfke, aynı sitem, aynı isyan. Bilmiyordu ki senelerdir bunları söyleyecek bir kişi bile yoktu.

"İki tane annem var benim," dedim elimle iki sayısını gösterdim. Çenem titriyordu. Bu sayıdan ölesiye nefret ediyordum. "Biri bile mi rüyama gelmez?"

Öz annem de öyleydi. O da Fetih için gelmişti. Böyle bir şey olabilir miydi ya? Böyle bir acımasızlık olur muydu?

"Zaten benim temelim hatalı. En başından yanlış. Ya bir insanın iki kere annesi ölür mü?"

Konumuz bu değildi. Değildi işte. Niye demiştim bunu? Ne alaka Efsun?! Ne alaka, diye haykırmak istedim. Görmek istemiyordum ben kimseyi. Ben geçmişten kimseyi görmek istemiyordum. Dayanamıyordum ben buna. Ben dayanmanın yolunu herkesi gerimde bırakarak bulmuştum. Bunu istemiyordum. Biri gelsin o kapıyı açsın istemiyordum. Ben istiyordum ki Fetih gelsin beni evimize götürsün. Yorganı üzerime örtsün.

O iki bire düştü "Bir kere ölür, altından kalkarsın onun da bir şekilde. Bilirsin ki bir daha yaşamayacaksın. Geçip gitmez ama alışırsın işte. Ama iki kere ölmez." gözlerimi kırpmadan ama yaşlarım sicim gibi boşaldı

gözlerimden. "Öyle bırakılıp gidilmez, kendisinin yapacağı şeyleri başkasına adak adar gibi adamaz. Gelir kendisi takar. Başkasının rüyalarına da girilmez öyle. Bak kızı duruyor burada."

Küçük bir çocuğun cümleleri gibiydi bunlar. Tanrıya kızıyor gibi konuşuyordu. Ölüye kızmak bir yerde buna denk geliyordu çünkü. Bu konuşmanın ilerisini çok iyi bilirdim. Eskiden daha fazlaydı. O kaybın ilk zamanları hele. Meydan okuyor gibiydim. Etrafımdaki büyüklerin tövbelerle haşalarla beni durdurmaya çalıştığını hatırlıyordum. Daha bu neydi ki her gece tavana bakarken karşımda yaradan varmış gibi konuştuğumu hatırlıyordum. Hele de yalnızsam. Kimse yoksa.

Ya annemi geri ver ya da beni de al! dediğimi hatırlıyordum. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Sesimi yükseltiyordum. *Bu yaptığın haksızlık, diğerlerinin bir kere annesi öldü, benim iki! Suna annemi geri ver!* Bazen hırçınlığım azalıyordu yalvarıyordum. Yeminler ediyordum bu kez yaşayamam diye.

Aklımı kaçıracaktım. Sonu zorlamıştım. Bir kala hayata dönmüştüm. Delirmeye bir kala.

"Bırakıp gitmek kolay Meltem teyze. Yirmi beş yaşındayım öğrendiğim en kesin şey bu. Kalana zor. Giden gidiyor zaten. Her şey kalana. Bak onun belki şu an ruhu gerçekten öteki dünyada yaşıyor, cennette aklına bile gelmiyorum. Belki toprağa gömdüğümüzle kaldı. Bak ben kaldım. Ne cennette gittim ne toprağa kaldım. Ne anne ne baba. Bir ben kaldım. Beni bu dünyaya bırakıp gittiler, vazifeleri buymuş gibi."

Gözyaşlarımı silme gayretine bile görmedim. Eğer birinin ruhu burdaysa görsün diye. Geriye yaslandım kollarımı önümde bağladım. İçim kokusu olmayan bir çürük gibiydi. Kokmuyor diye artık rahatsız bile olmuyordum. Ne yazıktı ki bana. *Ne yazık ki Efsun sana!*

Bir süre sessizce durduk. Ben ağladım, saklamaya çalıştı ama o ağladı. Ben saklamaya çalışmadım, ona konuşmayalım demiştim. Dinlememişti. Öylece karşıyı izledim o konuşana kadar.

"Eşinin annesi," dedi sonradan. Kaç gözyaşım aktı bilmiyorum. Gülümseyeceğimi hiç sanmazdım. Hiçbir şey komik gelmez sanıyordum. Ama geldi. "Annen kadar olmaz da, hani hiç mi annelik yapmıyor?"

Önce ufak ufak başladı sonra başımı eğdim parmak uçlarımı şakaklarıma dayadım sesli gülmeye başladım. Sinirlerim bozuldu galiba çok komik geldi bana. O kadar komik geldi ki yarım saat güldürürdü beni.

"Burcu bana bir şeyler anlattı. Bilirsin bizim kızı, biri on yapar. Hani inanmak istemedim kendisi sevmedi diye düşünüyorum." gülüşüm daha da arttı. Ben güldükçe sırtım şiddetle sarsılıyordu. Cevap vereyim desem veremezdim doğru düzgün öyle de oldu cümlem devamlı kesildi gülüşümde.

"Burcu kayınvalidem hakkında ne dediyse doğru."

İster kabul edeyim ister etmeyeyim, Zühre hakkında tüm çıkarımları doğruydu. Güldüm, güldüm, güldüm...

"Efsun, en son orta çağda doğsa cadı olarak yakılırdı anne dedi!" ben gülüyordum o anlatıyordu. Çok saçma bir ortamdı. "Tahminimce oğluna çok değer veriyordur. Bu konu hakkında tezler makaleler okumuştum. En büyük ve ilk erkek çocukmuş bir de Fetih. Yani ona ne kadar değer veriliyorsa çocuklarının annesine de verilir. Burcu abartıyor gib-"

Gülüşüm benim de beklemediğim bir şekilde başladığı gibi ani kesildi ağlamaya başladım. Bu geçiş çok allak bullak olmuştu. Ben bugün iyiydim ya. İyiydi her şey neden aniden böyle olmuştu. Gözyaşlarım akmaya devam ederken sonunda gülmek dışında bir şey yaptım.

"Benim oğlundan çocuk sahibi olmamdansa hiç anne olmamamı diledi." bu cümle kurulduğu günden itibaren o kadar ağrıma gidiyordu ki, o kadar dokunuyordu ki kanıma ilk günden kat ve kat fazla yaktı canımı. İlk kez duyurdum kendi sesimden başka birine. Söyleyene kadar içimde bu kadar yer kapladığını bilmiyordum. Bu kadar yük olduğunu, bu kadar kalkmayacak gibi oturduğunu.

"O da yetmedi ekledi, benim gibi evsiz barksız insanlar biraz olsun aile sıcaklığı görmeyedursun hemen kaptırır. Bize dur diyecek bir annemiz bile olmaz. Ama kabul buralarda biraz hak verdim." itiraf içimden et kopardı. Kopardım değil kopardı. Kendi içimden bile gecirmediğim bir şeydi bu, öylesine çıkıvermişti. Her şey dökülüyor ya demek ki bu da bir yerde gizlenmişti. O kadar güzel saklanmıştı ki görmemiştim.

"Biraz olsun aile sıcaklığı görmeyeyim hemen ısınıyor içim. Koca ailede biri çocuğunu sevmeme izin versin, minicik güzel bir şey söylesin ya da hemen kaptırıyorum kendimi. Ama o kadar da olur Meltem teyze değil mi, hiç bilmediğim bir ortama düştüm sonuçta? Afallamak benim hakkım. Ben nereden bileyim iki üç tabaktan fazla masaları? Çok ani düştüm içine, bazen çok ait hissediyorum sonra bir an oluyor, hep beraber sohbet ediyorlar ben de dahilim ama aniden annesiyle göz göze geliyoruz. Böyle itiyor beni. Tek bakışıyla. Ağzından tek bir cümle çıkmadan. O an o kadar yalnızlaşıyorum

ki. Sanki o masaya ait değilim. Eve. O aileye. Bu şehre. Fazlalık gibiyim. Fetih olmasa koşa koşa kalkıp gideceğim."

O anlarda hemen Fetih'in tabağına bir şey eklerdim. Öyle başlamıştı zaten bir yerde birbirimizin tabaklarını doldurma huyumuz. Ben kendimi çok yalnız hissederdim, Fetih o an tek liman olurdu tabağına bir şey koyardım. Bilirdim çünkü iki eli dolu da olsa bırakır karşılık verirdi. O da bir şey koyardı tabağa benimle ilgilenirdi. Ne çok şey vardı. Boğazıma kadar dolmuştum, ne çok şey vardı.

"Bir kere tencereden yemeğin tadına bakmıştım, canım çekmişti herhâlde 'Annen sana öğretmedi mi?' demişti. Böyle diklene diklene öğretti demiştim. Halbuki öğretmemişti. Zaten iştahsız bir çocuktum annem gözümün içine bakardı ben bir şey yiyeyim diye. Hiç dememişti evin bereketi kaçar yeme diye. Suna annem de hep bana baktırırdı zaten tadına. O da hiç demedi. Öğretmediler bana. Meğerse evin bereketi kaçıyormuş çok geç öğrendim ben."

Çenemden damlalar birleşip akıyordu. Bir tarafım öz anneme bir tarafım Suna anneme aitti sonra orta yerde birleşip kopuyorlardı benden. Şimdi bile benden ayrılmanın bir yolunu buluyorlardı.

"Ama annelerimin hatası, bana bunu zamanında öğretselerdi, benim canım çekse de yemezdim. Sonra elin vicdansızlığının altında ezilmezdim."

Dizlerimdeki açık kadife kutuyu kapattım yan tarafıma koydum. Annelerim çenemde birleşip akmaya devam ettiler. Hiç dokunmadım. Hiç de dokunmayacaktım. Bıraktım gitsinler. Bırakmasınız da giden insanlarsa zamanı gelince tutmayı bırakırdınız.

"Hiçbir yere sığamam zaten ben, fazlalık olurum. Bedenim de büyük değil halbuki. Yalnızlıktan inim inim inleyecek kadar tek olmadığım sürece hep fazla görülürüm. Bir kendime fazla gelmedim," fazla gelmedim de yaşayabildim, nefes alabildim. "Ama onun dışında herkese. Sen bilmezsin ama öz anne babamla yaşadığımız ev bahçeli çok büyük olmayan şirin bir evdi. Annem sevmezdi apartmanlara tıkılmayı, bir de apartmanda yaşayan herkes çok anlayışlı olmazdı. Ben dışarıya çıkmayadurayım, yolda ne kadar kedi görür kucaklar gelirdim. Boyum şu kadardı," elimle dizimi gösterdim. Bunları neden anlatıyordum. "Boyum kadar olanı da tutar getirirdim. Karnı doysun diye. Bahçemiz evimizin etrafı hep kedi doluydu. Apartmanlar o kadar anlayışlı değildi. Sonra ne oldu biliyor musun?"

Önümü göremediğim yerde gözlerimi yumdum. Bunları neden anlatıyordum? Ben bunları bu kadar zaman sonra niye anlatıyordum. Kaç

sene geçmişti, toprağı kurumaz mıydı ya? Bu nasıl bir verimdi böyle? Bu nasıl bir üretimdi böyle?

"O hayata fazla görüldüm böyle söküle söküle alındım. Hani bir kadın kürtaj edilir ya, rahminden sökülür bebek. Sökülür çünkü tüm vücut o bebek ona tutunsun diye her şeyi sağlamıştır. Annesine sıkıca tutunur. Kolay değildir almak. Bir çırpıda olmaz. Sökmen gerekir. Beni de söktüler. Öyle çok bir şeyim yoktu. Masada üç tabak, dışarıda bir sürü hayvan. Bir tane kümes birkaç tane kediler köpekler için ev. Ama fazlaydı bana. Şimdi o kadının attığı bakış benim bütün hayatımda vardı. Sadece artık somut. Gözle görülür. Hiç unutmuyorum Meltem Teyze,"

Meltem teyze. Bir başkası olsa anlatamam. Güzel anıları zar zor derler onlardan bahsederim. Yarın bir daha karşılaşmayacağım biri olmalı. Aksine tahammülüm yok.

"Yetimhanenin ilk zamanları. Ben kedi köpek nasıl beslenmez bilmiyorum. Görüyorsan hemen karnını doyurmalısın, aksini hiç görmedim. Yurdun etrafında kediler vardı, boyum da kısaydı. İyice zayıflamıştım annemler gittikten sonra. Tencerenin üstünden yemek yemek yok tabi. İyi zaten bereket kaçıyormuş. Neyse gittim Müdire Hanım'ın yanına mama istedim. Sandı ki kendim için istiyorum. Hemen bir şeyler yapmaya çalıştı. Dedim benim için değil kediler için. Ne bileyim ben vermeyeceklerini, bizim kapının önünde vardı fazlaca. Gider alırdım. Olmaz dedi kadın, sizi zor doyuruyoruz dedi. Sana mı düştü doyurmak? Anlamadım o an ne dediğini ama anlasaydım yetimliği ve öksüzlüğü ilk kez hissederdim. İlk kez anlamadım. İyi ki anlamadım. Çok savunmazsızdım." burnumu bana uzatılan mendille sildim gözyaşlarıma dokunmadım.

"Pes de etmedim. Sonuçta bana her gün yemek veriliyor. Paylaşırım onlarla dedim. Gizli gizli bir iki kaşık yiyip gerisini onlara götürdüm. İkinci günden yakalandım ama. Şimdi haklarını yemeyeyim kızmadılar ama bir daha yapmama da izin vermediler. Hani bir anne çocuklarını aç bırakır ya elinde değilken, o an sana yemin ederim aynı şeyi hissettim. Boğazımdan lokma geçmiyordu. Annemin babamın yokluğunu unuttum ona ağlıyordum. Yuvada da fazlalık gibi olmaya başladım. Sonra," sesim bir bıçak gibi kesildi. Nefesim gibi. Meltem Teyzeyle göz göze geldik. Aynı şeyi düşündük. İkimizin ağzından aynı anda bir hıçkırık koptu. Anladık. Sonrasını zaten ikimiz de biliyorduk. Sonrası zaten altı yıllık tedaviye sebep olan şeylerdi. Ölecek gibi zayıflamam, oyun kelimesinin o dönemdeki travması, morluklar, hep midemin bulanması, kedileri bile

hatırlayamayacak konuma gelmem... Hiçbir şey söylemedim. Bunlara girersem çıkamazdım. Ölmezdim ama sürünürdüm. O kadar da değildi.

"Sonrası işte oraya da fazla görülüşüm, oradan bile sökülüşüm." diye en basit tabirle geçiştirdim. "Ruhum da söküldü ama. Anne babamdan koparken ruhuma bir şey olmadı. Biraz sessizleştim kabul. Eski neşem de yoktu. Cıvıl cıvıl da değildim ama yine de benliğim duruyordu. Hâlâ hayvanlar için çabalıyordum. Bu bile yeterdi. Ama oradan çıkarken benden yana hiçbir şey kalmamıştı. Hiçbir şeyi düşünmüyordum. Hastaneden çıktığımı hatırlıyorum. O kadar zayıfım ki Suna annem bir çırpıda kucaklamış beni. Başımı omzuna da koymuyorum, tutunmuyorum da. Yabancıydım o zaman her şeye. Çıktık kapıdan bir miyav sesi duydum o an, hiçbir şey hissetmedim. Başımı çevirmedim bile. Hatta biraz daha devam etse rahatsız bile olurdum. Öyle kötü bir haldeydim, o kadar benden bir şey bırakmadılar. Eğer annem olmasa bu sefer gerçekten ölecektim. Yine ölmedim. Biliyorsun zaten gerisini. El birliğiyle demek istemiyorum annemin hakkından çalar gibi ama hepinizin gölgesi üstümdeydi. Yaşattınız bir şekilde. Bu sefer oldu dedim yine olmadı."

Yine yine yine. Keşkelerim değil yinelerim vardı. Keşkelerim olmasını tercih ederdim. Daha çekilebilir olurdu her şey. Aynı şeyleri yinelemektense olmayan şeylere keşke demek daha katlanılabilirdi.

"Ne vardı ki Meltem Teyze, iki tabaktan 2+1 evden fazla ne vardı? Ne yine çok görüldü? Ben yine niye fazlalık oldum? İşin kötüsü de ne biliyor musun, fazla olan da bendim yaşayan da bendim. Böyle tek tek bırakıp gittiler. Sırayla. Beni zirveye çıkardılar, sevgilerini en dorukta hissettirdiler sonra aniden gittiler. Ya bir insan böyle bırakılır mı? Beni olduğum yerde bıraksalar ben ölürdüm zaten bir şekilde. Dayanmaz ölürdüm. Yaşamam için her şeyi yaptılar sonra kendileri öldüler. Bu çok bencilce. Bu iyilik değil. İyilikse de bana yapılmasaydı."

Bunları da duysunlar istiyordum. Dünümle yaşamamayı öğrenmiştim ama bu dünü unuttuğum, yaşamadığım anlamına gelmezdi. Gelmiyordu.

"Yani o şimdi böyle gözüme dikilen bakışlara ben çok aşinayım. Ben o bakışları senelerdir hissediyorum zaten. Fazlalık olmayı çok iyi biliyorum, ait olmamanın tadını benden iyi bilen çıkmaz. Şimdi göz göze geliyorum sadece. Eskiden sadece o bana bakardı şimdi ben de ona bakıyorum. Onu dinliyorum, ona konuşuyorum. Haklı bazı yerlerde. Kendimi kaptırıyorum ben. Sonra sudan çıkmış balığa dönersin demişti. Yine doğru. Sudan çıkmış balığa kaç kere döndüm? Ben saymayı bıraktım. Kaderim bu. Evliliğim de

bile aynı yerden vuruluyorum. Açık çünkü orası, görenin içinde biraz kötü varsa vuruyor. Öyle kimsesi olmayana vurmak daha kolaydır. Tek bir darbeyle yık geç. Zaten arkasında kimse olmaz devrilir, zaten sonradan sana gelip saldıracak kimse de olmaz." Nefessiz kalıyordum. Hem ağlayıp hem anlatmak çok yorucuydu.

"Hiç unutmam bir kez demişti ki sana dur diyen bir baban bile yok. Kan kusacaktım o an. Gırtlağıma kadar kan doldum. Gerçekten yoktu. Dünyanın belki de en kötü annesi bile beni annesizliğimden babasızlığımdan vurabiliyorsa tek suçlu o değil. Değil de bunlar yine bir yerde tamam. Bildiğim şeyler. Ama bazen anneliğim üzerinden bir şeyler söylüyor. Dile almaya korkulacak şeyler. Ödüm kopuyor biri tutacak diye. Çünkü ben aile kuracağım Meltem teyze. Üç tabaklık değil. Böyle kalabalık bir aile hem de. Bir sürü tabak olacak. Bir aile kurmadan ölüp gitsem adım sanım silinecek bu dünyadan. İsmim bile hatırlanmayacak bir gün. Ben bunlarla cebelleşirken onun benim kanımdan olacaksa anneliği hiç tatma demesi zoruma gidiyor. Ben senin gibi bana annelik yapmasını hiç istemedim ama anneliğime uzanacak şeyler söylememesini hep istedim. Yalvarsam sunacağını bilsem yalvaracağım anlar var. Yemin ederim var. Ben anne olacağım daha çünkü, yalnızlıktan da inim inim inlemeyeceğim."

Gördüğüm psikolojik şiddetti. Şimdi, kendi sesimden duyarken daha iyi hissediyordum. Bir zamanlar şafak sayışlarım boşuna değildi.

"Bu nasıl bir kadın ya?" sesindeki hiddet gözyaşlarını solladı. İki eliyle yüzünü temizledi. "Bu nasıl bir insan?" diye sordu. "Bu canavarca, b-bu... Oğlunun haberi var mı?" bunu sorar sormaz yerinden kalkmaya çalıştı, hemen kollarından tuttum da izin vermedim.

"Meltem teyze," ellerinden sıkıca tutuyordum. Bu hışımla kalkarsa nereye gideceğini biliyordum.

"Ne Meltem Teyze, ne?" bana kızmıyordu anlıyordum. "Seni insanlar ne zorlukla büyüttüler! Sen ne zorluklarla büyüdün! Sen bu yaşına neleri neleri yaşayıp geldin Efsun!" Elleri titriyordu. Kızı ona anlatmıştı da bana sormadan inanmamıştı. Sorun şu ki bunları kızı bile bilmiyordu. "Kızım sen bu yaşına gelene kadar neler çektin?" ağlıyorduk o bunları söylerken. Biliyordum. Neler çektiğimi biliyordum. "Ben senin ne hallerini gördüm Efsun, sen nerelerden geldin buraya?! Bunun için mi kızım?" nefesi bir an kesildi, korkuttu bile beni. "Annen bu yüzden mi evlendiğinden beri rüyamda Efsun?! Git kızımı kurtar diye mi yalvarıyor?"

Yeniden doğrulmaya çalıştı yine engel oldum. Elleri titriyordu, nefeslerini daha vurgulu alıyordu artık. "Meltem teyze beni pişman etme." onu ne durduracaksa söyledim. "Bak ben ilk kez konuşuyorum senelerden beridir. Beni pişman etme."

Yaşlı gözleriyle gözlerimin içine baktı. Elimi sıkıca tuttu o da. "Fetih'in hiçbir şeyden haberi yok ve bu tamamen benim tercihim. Annesini de bir melek sanmıyor zaten. Ama bunları bilmesini istemiyorum, her şey huzursuzluk olarak dönüyor bana. Bunları sana anlattım ama ihtiyacım var diye. Bir şey yap diye değil, iyiyim."

Zeliha'ya huzursuzluk.

Fetih'e huzursuzluk.

Bana huzursuzluk.

Kürşat'a huzursuzluk.

Ben çok dolmuştum sadece. İlk günden beri biraz bile bükülmeden dik durmaya çalışıyordum. Ama işte Meltem teyze anlardı. Anlatmak isterdim ben ona. Anlatmamak için kaçar ama kaçamazsam da anlatırdım.

"Ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın Fetih gelip beni öpsün değil, sarılsın değil sadece benim yanıma otursun, kokusunu alayım yetiyor bana. Her şey sıfırlanıyor kafamda. Zaten sonra sarıyor sarmalıyor. Ben anlatmıyorum anlıyor canımın bir şeye sıkıldığını. Yolunu yordamını biliyor, alıyor tüm derdimi tasamı. Bana kalmıyor. O kadar temiz ki yüreği, o kadar iyi bir insan ki annesine rağmen, annesinin pisliğini sürmüyorum bile bize. Çok temiz aramızdaki ilişki. Çok pak. Kimsenin annesinin kötülüğünü ona yüklemeye hakkı yok."

Kimse Fetih'e bilensin istemiyordum. O hak etmiyordu bunu. Bir kişinin daha Fetih nefretini kaldıramazdım. Gözlerimin içine içine baktı. Doğru söyleyip söylemediğimi ölçüyordu. Sonra durdu beni gülümserken ağlattı.

"Kıymetini biliyor mu?"

Dudaklarıma bakılsa gülüyordum, gözlerim hâlâ şarıl şarıldı. Başımı gözlerim kapalıyken salladım. "Çook..." dedim. Elim bilekliğime gitti. Elini tuttum sanki.

"Efsun kıymetini biliyor mu kızım?" yetmedi ona bu cevap tekrar sordu. "Sen her şeyle bu kadar sınanmışken kıymetini bilmeyen insanların içinde mi yaşıyorsun Efsun? Bir darbeyi de bu insanlardan mi yiyorsun Efsun? Kıymetini biliyor mu kızım?"

Başımı tekrar salladım aklıma birkaç görüntü geldi gülümsemem daha da genişledi. "O kadar çok ki bazen babam geliyor aklıma. Kabul çok zor, onu

sevmek, her şeyiyle tamam demek çok zor."

Başını hafifçe sağa yatırdı, vicdan azabı çekiyordu artık. Ona bu yükü neden vermiştim bilmiyordum. Yapmamam gerekiyordu belki. Patlamazdım ya anlatmasam da.

"O kadar zor tamam dedim ki zaten, o kadar zorlandım ve o kadar zorladım ki. Ama dedim. Meltem teyze bu başka bir şey. Hani şu an bile gelip beni alıp götürsün istiyorum. Canım yanıyor gözüm onu arıyor, mutlu oluyorum o olmadan tadını alamıyorum. Hani ne kadardır tanıyorsun diye sorsan dilimin ucuna seneler gelir. O kadar tanıdık ki doğumuma bile şahit olmuş sanıyorum bazen. O kadar tanıdık ki ölümüme de şahit olur diyorum."

Bana inansın istiyordum. Kızının aksine bana biri inansın. Benim tarafımdan, benim geçmişimden biri inansın. Gerçek olduğunu göreyim karşı tarafın gözlerinde.

"Aşk her şey değil Efsun." dedi. İnandı ama yettiremedi. "Çok güzel ama her şey değil. Patlarsın bir gün, dayanamazsın patlarsın. Bu kadar zulme dayanamazsın, hiçbir şeyin önemi kalmaz patlarsın."

"Fetih toplar. Fetih bana yetiyor. Sana yemin ederim Fetih bana yeter."

Elime bir peçete daha aldım, ben onun gözyaşlarını sildim. Elimden tuttu, yüzüne yasladı. Hiçbir tepki vermedi. İkna oldu. O kadar ikna oldu ki belki, gözyaşlarım dinmese de dinen hıçkırıklarımı geri getirdi aniden.

"Efsun," dedi önce. İsmimi söyleyişinden yine anladım söyşleyeceği şeyin canımı yakacağını. Yutkundum öylece. "Biliyor mu?" diye sordu. Biliyor mu? Bir soru. Canımdan can alan bir soru. İçimdeki çürüğe şeker görmüş karınca istilası gibi acılar üşüştü üst üste bindi. Sesini içime gömdüğüm bir hıçkırık ikimizin arasında asılı kaldı. Gözyaşlarımı izledi.

"Hangisini?"

Böyle bir soru ancak bir soruyu hak ediyordu. Cevabı değil. Cevap vermedi ama ben en çok neyi sorduğunu biliyordum. Başımı iki yana salladım, geçmiş bir mızrak içime girip çıkıyordu. İki taraflıydı. Girdiği yerden çıkmıyordu. Kan kaybından öleceğimi sandım bir an. Başım bir suçluymuşum öne eğildi, olduğum yerde küçüldüm. Küçüldüm de küçüldüm. Saçımda bir el hissettim. Yaşım aniden on üçe döndü. Tanıdıktı bu el. O zamanlar öğretmenimdi şimdi annemin emanetini bana ulaştıran bir kadın.

"Yargılamasından mı korkuyorsun?" alnımı göğüs kafesine bastırırken sadece hayır demek istedim ama ağzımdan sadece bir inleme koptu. Başımı

kaldırıp hiçbir şey söylemedim. Kafamın içi o kadar doluydu ki bunu Fetih'e anlattığım anı hayal edemiyordum.

"Sana olan bakışı değişir diye mi korkuyorsun?"

Ben böyle şuracıkta için için ağlamaya devam ettikçe her şeyden habersiz olan Fetih'in sırtına haksızca suçlar yüklenecekti. Kaldırdım başımı ama konuşamadım. Ağzım açılıyor, için için geri kapanıyor. Yaşlarım silindi bir bardak su uzatıldı. Ellerim titriyordu içemedim. Birkaç damla pantolonuma damladı. Meltem Teyze içirdi iki yudum.

"Öyle bir adam değil." diyebildim sadece. Tek bildiğim Fetih'in kontrol edemeyeceğim şekilde üzüleceğiydi. "Ama ben ne derim nasıl anlatırım bilmiyorum. Hem hangi birini anlatayım ki Meltem teyze? Zar zor iyileri ayıklayıp anlatıyorum, hangi kötüden başlayayım? Elimde avucumda öyle bir geçmiş var ki, nereden başlayayım?"

Aklıma dokuz yaşındayken aynı anda öldüklerinden bahsettiğim gece geliyordu. En küçük ayrıntıya takılıp sayıklayıp durmuştu canın neydi ki diye. Fetih'in bana bakışı değişirdi, doğru söylüyordu. Daha çok hassaslaşırdı, daha kırılganlaşırdı. Yüzüme dalardı bazen canının yandığını görürdüm muhtemelen. Hangisine bilmezdim. Gerek var mı diye düşünürdüm sonra, biz böyle iyiydik gerek var mı?

"Sanki doğumuma şahit, ölümüme de şahit olacak gibi demedin mi? Hakkı değil mi kızım?"

Hakkı... Bir Fetih'in hakkı. Benim ona bir şeyler anlatışımla kendini yanıma yakıştıran Fetih'in hakkıydı. Bir şeyler anlatayım diye ağzımın içine bakan Fetih'in hakkıydı. En çok onun hakkıydı.

"Hakkı." dedim sadece. "Ama ben..." diyecek bir şey bulamadım. Bir şeyler benimle mezara gelmeyecekti biliyordum. Ama ben mezara gitmeden hangi anda çıkacak ortaya bunu da bilmiyordum. Çok çaresizdim. Ben yine çok çaresizdim.

"En yakından başla." dedi. Bir ıslak mendil aldı, ne halde olduğunu bilmediğim yüzümü silmeye başladı. "Öyle her şey aniden anlatılmaz da sen en son canının yandığından başla. Gizleme. Bilsin. Hassasiyetimizi en yakınımıza bile anlatmazsak ne kalır Efsun, ne yaparız? O bile neye yumuşak davranması gerektiğini bilmese nasıl devam eder? Hakkı. Madem Fetih sana yeter, saklama hiçbir şeyi. Bilsin."

Ben anlıyordum. İstiyordu ki bilsin, bilsin de beni hassasiyetimden vurmasın. Bilerek bilmeyerek. Nasıl davranması gerektiğini bilsin. Annesi gibi yapmasın.

Yüzümü sildikten sonra alnımdan öptü, sıkı sıkıya sarıldı. Ne kadar sonra bilmem "Çıkmadan makyajımı toparlayayım." dedim çantamı istedim. Burcu'ya söyledi telefonla. Kapının kilidini açtı. Burcu içeri girdiğinde daha bize bakmadan "Fetih yeniyor!" dedi uçsuz bir sevinçle. Ama neşesi ilk annesinin yüzünü görmesiyle sonra benim yüzümü görmesiyle soldu. Kala kaldı çantayla kapı önünde. Ağzını açıp tek kelime etmedi sadece kapıyı geri kapattı. Zaten anladı ne olduğunu. Sormadı sorgulamadı. Çantamı Meltem teyze getirdi. Ofiste hazırlanmak için çoğu şeyimi koymuştum neyse ki. Ben yüzümü Fetih'in endişelenmeyeceği hâle getirdim onlar da hiçbir şey söylemedi. Sadece bir ara Burcu'nun saçlarımdan öptüğünü hatırlıyordum. Burnumun direği sızlamıştı da hemen toparlamıştım. Daha hafif bir işlem de Meltem teyzenin yüzüne yaptım odadan sessiz sedasız çıktık.

Bir yarım saat daha oturduk. Fetih'le ne kadar az göz göze gelinebilirse o kadar geldim. Biraz uzakta oturdum yüzüme aytıntılı bakamasın diye ama uzaktan da olsa dikmişti gözlerini bana. Ama bir şey demedi, büyüklerin yanında da bir şey yapmadı. Sakince kalkmamızı bekledi. Tavlada yendiği için konuyu değiştirdi bol bol. Burcu'nun sesi soluğu çıkmadı. Meltem teyze hepimizden daha iyi çıktı ve sohbet etti. Burcu'nun bir ara elimi tuttuğunu hatırlıyordum. Parmaklarıma tek tek masaj yaptı bense odadan çıkmadan önce bileğime takılan bilekliği izledim sadece.

Sonra vedalaştık. Onlar gitmeden elbet denk gelirdik de yine de herkese sıkıca sarıldım. Günün sonunda sevebildi sanırım İlbey amca Fetih'i. Elini öptü Fetih, bir şeyler konuştular. Fetih'in omzuna dokundu biraz sıktı. Biraz orada anladım zaten. Fetih elimden tuttu çıkmadan önce el ele çıktık evden. Ben sessiz o sorgulayıcı başladı yolculuk. Ama benim sessizliğe gömülmem onu ısrardan döndürdü. Durdurdu arabayı beni ağlatacak gibi öptü yüzümü gözümü sonra da bir şey söylemedi sadece arabayı sürdü.

Eve vardık Zeliha'nın yanına gitmeyi istedi, onu ilk kez bu konuda reddettim. Seke seke giderdim normalde. Belki biraz koşardım odaya ilk ben girebilmek için. Ama başımın ağrıdığını ve duş almak istediğimi söyledim. Zeliha'nın kafasının benimle karışmasını hiç istemiyordum. Bu aralar çok güzel bir plan programı vardı, kendini her şeyden uzak tutuyordu. Benimle meşgul olsun istemiyordum. Kendimi banyoya attım uzun uzun kaldım. Yüzümdeki tüm makyajdan arındım çöktüm banyoya suyun altında durdum bir süre. Zaman tutmadım ama biraz daha kalsam kapı tıklatılacaktı. Endişelensin istemedim saçlarımda havlu üzerimde beyaz alt

üst bir gecelikle çıktım banyodan. O da üzerini değiştirmiş önünde nereden getirdiği bilmediğim poşetlerle beni bekliyordu.

Karşısındaki tekli koltuğa geçtim ben konuşmadan o konuştu.
"Arabaya koymuştum da unuttum söylemeyi. Kargoların birikti epey. Şu o gün verdiğimiz boya badanalar." dedi poşetlerden birkaç kargoyu çıkardı önümüzdeki sehpaya koydu. Sadece baktım, elim gitmedi.

"Bakmayacak mısın?" diye sordu. Gözümün içine kadar bakıyordu ama ben ona bakamıyordum.

"Yarın bakarım." dedim. Hiç canım istemiyordu. Hatta yatağa girelim de uyuyalım istiyordum bir an önce.

"Gelince hepsinin ne işe yaradığını anlatacağım demiştin, bak bu gece anlattın anlattın sonra dinlemem."

Derin bir nefes aldım verdim. Elim bir an gidecek gibi oldu ama içimden gelmiyordu. Şu an sırası değildi. "Canın sağ olsun." dedim sadece. Ayaklandı yerinden duş aldıktan sonra sürdüğüm nemlendiriciyi alıp sehpada yer açıp oturdu tam karşıma.

"Bunu mu sürüyordun banyodan sonra?" diye sordu. Gülümsedim elindeki kreme bakarken başımı salladım. İçim sıcak bir sütün içine karıştırılan bal gibi eridi. Açtı benim yaptığım gibi parmak uçlarına alıp yüzüme dokundurdu.

"Bak buna lafım yok, işlevi mantıklı." O noktaları parmak uçlarıyla yüzüme yaydı. Sürmediğim taktirde nasıl kuruyup çatladığımı biliyordu. Pek severdi nemlendiricilerimi. Yüzümde sürmediği nokta kalmadı kapağını kapatırken konuşmaya devam etti.

"Ama diğerlerine var lafım. Bak böyle aklandın paklandın her şeyi sildin yüzünden. Tertemiz suratın. Bunu da sürdük pamuk gibi oldu. Sen ne yapacaksın yarın kalkıp onları süreceksin. Bütün gün yüzünde kalacak, emecek cildin hep. Çekilecek çile değil. Hayır bir de anlamıyorum, savaşa gitsen 'Fetih dur rujumu da süreyim' diyeceksin. Fesupanallah."

O kadar komikti ki serzenişi, kıkır kıkır gülmemek elde değildi. Güldüm ya bir nefes verdi, o da güldü. Güldük güldük ama içim titriyordu. Aklıma bir şey geliyordu. Geri de itemiyordum. Bu gece mikroba açık bir hasta gibi anılara açıktı bedenim. Her şeyden hastalık kaparcasına anı kapıyordum. Çenemi dizlerime yatırdım.

"Fetiiih," dedim uzatarak. "Sana bir anımı anlatmamı ister misin?"

En yakınından başla demişti. Sanırım bu gece en doğru geceydi. Ağlayabileceğim kadar ağlamıştım. Yutkunduğunu gördüm sonra tebessüm

ettiğini. Başını salladı gözlerimi makyaj malzemelerine diktim.

"Suna annemin hastalığının ağırlaştığı bir dönemdi." Suna. Fetih'te sadece bir isimden ibaret olan kişi. Onun hakkında hiçbir şeyi bilmezdi. Beni evlat edindiğini bir de yaşamadığını. Belki onunla alakalı daha güzel şeyler anlatmalıydım ama bu gece içim hiç istemiyordu.

"Ben iyice dağılmışım. Yüzüm gözüm, saçım başım. Eve gidip duş almam bile zorla. O döneme kadar tıpkı bu zamanlar olduğu gibi hep dört dörtlük bir makyajla dolaşırdım. Hiç aksatmazdım. Annemden kalan bir alışkanlık olunca Suna annem de hep desteklerdi. Hiç karışmazdı. Hatta bazen onu bir tuval gibi kullanırdım. Yeni bir şey çıksın hemen alırdı bana. Neyse, o dönem makyajdan eser yok. Annem zar zor konuşuyor artık. Gün gün eriyor gözümün önünde ne makyajı hâl mi kalmış bende?"

Put gibiydim. Sadece makyaj malzemelerine bakıyordum. "Sonra annemin yanındayım eve gideceğim o gece günler sonra. Sabah erkenden kalkıp geleceğim. Sen niye artık makyaj sürmüyorsun dedi bana o gün. Nefesi bile çok zor yetiyor konuşmaya bunu sordu. Ağlıyorum ben de devamlı. Sürsem kapıdan çıkmadan bozulur. Sen iyileş sürerim ben dedim. Kızdı bana. Sitem etti. Sanki ona dünyanın en büyük kötülüğünü yapmışım gibi davrandı. Annemden kalan bir miras gibi yaklaşırdı buna. Sürmeyi bırakınca da çok içerledi. Gözyaşlarını hatırlıyorum. Dedim tamam ağlama sürerim yarın. İnsan bunun için ağlar mı diye kızdım. Bir taraftan da ben ağlıyorum," Komik geldi bir an bu güldüm.

"O gün bana dedi ki, günün birinde makyaj sürmeyi bırakırsan sana çok kızarım Efsun. Sana o kadar kırılırım ki her aynaya baktığında bu sözüm aklına gelir vicdan azabı çekersin. Ne diyeceğimi şaşırdım. İtiraz edemedim kendini zorlamasın diye. Ağrısı da çoktu." ciğerim yanıyormuş gibi bit nefes çektim içime yangını körükledi sadece. "Neyse sonra ertesi sabah oldu. Tam bir saat yüzüme bir şeyler sürmek için uğraştım. Devamlı yaşlarım akıyor yaparken bozuluyor. Ama sonunda başardım. İçimde de bir sıkıntı var. Makyaj sürdüğüm için kendimi kötü hissediyorum. Sırası mı değil mi ama? Hazırlandım çıktım evden bindim taksiye hastaneye gittim."

Taksiden inmiş adımlarım hızlı ve heyecanlı bir şekilde hastaneye doğru giderken asansörü yine de kaçırdım. Bastığım düğmeden sonra dijital ekrandan katların eksilmesini izlerken sonunda durabildi. Çok kat vardı annemin olduğu yere. Çıkmak beklemekten uzun sürerdi. Asansör pek fazla diğer katlarda durmadan girişe gelirken kapı iki yandan açıldı. Beyaz önlüklü iki hemşireyle karşılaştım.

Bir hastanede hemşirelerle karşılaşmaktan daha doğal bir şey yoktu tabi ama iki tane ağlayan hemşireyle karşılaşmak sanırım biraz doğalın dışıydı. Biriyle göz göze geldik onlar indi ben bindim. Asansör kapısı kapanana kadar baktık birbirimize. Gözlerimi yumdum bir an boğazımı temizledim. Beynimin içi bomboştu. Hiçbir şeyin yerleşmesine izin vermedim. Elimde annem için hazırladığım ve yalvar yakar içeriye sokmaya çalışacağım kurabiyeler vardı. Karton bir torbanın içinde. Sıkıca tuttum gözlerimi açtım. Telefonuma baktım. Yunus mesajıma cevap vermemişti. Tahminimce benden önce varsa hastaneye arardı neredeyim diye. Aynı şekilde Burcu da. Aynadan kendime baktım, makyajlı yüzüme. Elbet bozulacaktı da bir kez annem görsün istiyordum.

Asansör seneler sonra durdu, indim. Yoğun bakım katıydı her yer çok sessizdi. Danışmada her sabah selamlaştığım ablaya baktım. Bu sabah selam vermedim. Ağlıyordu.

Yutkundum.

Sonra bir doktor yanımdan geçti bana baktı ama hemen gözlerini kaçırdı. Kıpkırmızı olmuş gözlerini. Buradaki çoğu kişi beni tanırdı. Annemden. Burada çalışıyordu. Yılların hemşiresiydi. Çoğu çalışandan daha eskiydi. O doktora da selam veremedim. Ağlıyordu.

Yutkundum.

Sonra yaklaştım ama bir takım sesler duymaya başladım. Böyle hıçkırıyordu birileri. Adımlarım yavaşladı, geri geri de gidesi geldi ama annem beni özlemişti. Gitmem lazımdı, oyalanmak olmazdı.

Döndüm köşeyi bir kalabalık, herkes bir an yabancı geldi gözüme ama sanırım Burcu'yu ve Yunus'u tanımamak imkansızdı benim için. İlk Burcu çarptı gözüme. Alnını duvara dayamıştı, kulağında telefon ağlamaktan konuşamıyordu.

"Anne," dedi hıçkırdı. "Anne." dedi yine devam edemedi. Ağrısı varmış gibi vücudu iki büklüm olmuştu. Başını tesadüfen bana çevirdi sırılsıklam olan yüzüne baktım. Bir an gözlerim karardı da dik durdum. Burcu'nun başı yere eğildi. Yerde sırtını duvara yaslamış Yunus'a. Karşıya bakıyordu, bir damla yaş beyaz teninden usulca süzüldü. Burcu ona seslendi ama ben hemen çevirdim başımı. Daha fazla insanla göz göze gelmek istemedim. Makyajımın akmaması gerekiyordu annem görmemişti daha.

Hiç kimseye bakmadan kapıya doğru yürümek istedim. Bir kişiyle daha göz göze gelmek istemiyordum. Etrafta bir sürü kişi vardı. Kim kimdi aklım

almıyordu. Tek bir şeye odaklıydım. Birkaç adımdan sonra adımlarım durduruldu Yunus "Efsun." dedi ilk.

Yüzüne bakmadım yanından geçmeye çalıştım. "Bir saniye Yunus, annemin yanına uğrayayım sonra konuşuruz." geçip gitmeme izine vermedim kolumdan tuttu.

"Efsun." dedi titrek bir sesle. Onunla da konuşmak istemiyordum. O da ağlıyordu.

"Yunus lütfen."

"Efsun."

"NE EFSUN?!"

Boğazım tahriş oldu, herkes durdu bir an bana baktı. Ağlayışlar bile dindi. "Ne var?" dedim ilk defa gözlerine bu kadar öfkeyle bakarken. Elini savururcasına ittim. "Ne var ne istiyorsun? Ne var?" gözüm etrafa kaydı. O kadar öfkelendim ki herkese saldıracağım sandım bir an.

"Niye ağlıyorsunuz ne var?"

Sanırım en yakınımda Burcu var diye en şiddetli onun sesini duydum. Ayakta durmaya daha fazla dayanamadı bir duvarın dibinde yere çöktü. "Üff," dedim tiksinircesine. "Sizinle uğraşamayacağım. Gerçekten. Bir geri çekilir misin?"

Tam o an önlerde kalan bir kadının "Suna'yı," dediğini duydum. Gözlerim direkt ona saplandı. Bir bıçak olsa yaşaması imkansızdı. "Kayb-"

"KES SESİNİ!" işaret parmağım ona doğru kalktı sesim yankı yaptı. Algılarım yavaşlamıştı. En net hissettiğim nefes aldığımdı. Kafamın içinde fena bir kaos vardı, zincirleme bir kaza, bir savaş ya da izdiham.

"Çıkın dışarı." dedim ortaya. "Burası neden bu kadar kalabalık? Herkes çıksın gitsin." Yunus'u kolundan tuttum. "Sen de çık. Burcu sen de kalk git. Hadi hadi kalkın."

"Efsun," dedi sanki adımı ezberliyormuş gibi. Yüzümü avuçlarının içine aldı, midem bulandı ilk kez ondan. Bana dokunsuz istemiyordum. Göz göze geldik. Gözyaşlarına baktım bir an. Baktım, baktım, baktım. Baktıkça öfkem azaldı. Tek hissettiğim öfkeydi o bile gitti. Cansızlaştım, bedenim titredi. Ağzını açacağı an dudaklarına bastırdım parmakları. Başımı sağa doğru yatırdım gözlerimi yumdum bir an. Kaos bitmiyordu, başımı koparıp atmak istedim o an. Biri gelsin ben kanlı canlıyken bunu yapsın. O acıyı hissedeyim. Bedenimi bu kaostan ayırsın yeter ki.

"Sus." diye yalvardım. "Sana yalvarırım sus. Bırak beni anneme gideyim." bedenimin özgürlüğü için direndim, çırpındım ama yapamadım.

Tırnaklarım ellerini çizmeye başladı, boynunu, hatta yüzünü. "Bırak annemin yanına gideyim." ellerim yumruk oldu omuzlarına inmeye başladı. "Yunus bırak. Bırak. Bırak diyorum sana." kaç kez aynı şeyleri tekrar ettim bilmiyorum. Kaç darbe indi vücuduna bilmiyorum. Ağlamıyordum. Makyajım daha akmamıştı, annem görecekti biliyordum. Gözlerim sonunda bir şeye tutunabildi. Bu ancak annem ya da annemden bir şeye olabilirdi. Kurdeleli bir toka gördüm hemşirelerin elinde.

Dün ben takmıştım bileğine. Yarın gelene kadar sende kalsın demiştim. Başka bırakabileceğim bir şey yoktu. Yusuf'un elinden nasıl kurtuldum da aldım onu bilmiyorum. Toka avucumun içine düştüğünde yere yığılmadım, tam orta yere kendi başıma oturdum. Oturmasam ayakta kaç dakikam kalmıştı bilmiyordum. Oturdum dizlerimi kendime çektim ağlayış seslerini dinledim tokaya bakarken.

Şu an.

Öleceksem şu an ölmeliyim.

Bana ayrılan süre burada bitmeli.

Gözümden ilk damla düştü.

Başımı inkar edercesine iki yana salladım.

Bir dakika sonram olmamalı.

Gözümden üçüncü ve dördüncü damla neredeyse aynı anda düştü. Biri yanıma çöktü.

Hayır. Şu an nefes alışım kesilmeli. Kalbim durmalı. Şu an. Bir dakika sonra değil. Saniye sonrasına bile tahammülüm yok. Şu an. Kotamı doldurdum. Başım dönüyor. Ölüm belirtisi olmalı bu. Tutunacak dalım değil, ağaç yerinden söküldü, vademi tamamladım, borcum bitti, herkes gitti, çekebileceğim en büyük acıyı çektim.

Efsun şu an ölmeli.

Yaşaması için hiçbir neden yok.

Ağzımda bir kan tadı hissettim. Ölüm belirtisi olmalı bu.

Gözlerimi yumdum, toka avucumun içine gömüldü. "Yook," dedim kendi kendime. Başım delicesine iki yana sallandı. Şu an ben de ölmeliyim. De. Dahillik belirtiyor. Başka kim öldü? "Yook." Senden başka herkes. "Yok." Hayır ben de öleceğim bugün. Zaman doldu. Bugün son. Bir dakika içinde ben de öleceğim. "Yok." Ölüm o kadar kolay mı ki? "Yok." Kolay kolay. En kolay şey. Ben de öleceğim şimdi. Nefesim kesilecek devamını görmeyeceğim. Görsem de dayanamam zaten. Efsun ölmeli bu hikaye

burada bitmeli. Başka bir şey öğrenip dayanamayacağı bir acıyı yaşamadan ölmeli.

Boynuma sağdan bir ağrı girdi başım oraya doğru kaydı. Bu da ölüm belirtisi, bir el hissettim yüzümde "Dokunma." dedim titreyerek. Gözlerim açıldı ayaklandım sarsak bir iki adım attım. "İçeride mi annem?"" diye sordum tokayı tutan hemşireye. Duymamıştım bir şey. Görmemiştim. Makyajım akmıştı. Olsun bir şekilde açıklardım kendimi. Yoğun bakıma doğru ilerledim kapıyı açmadı kimse.

"Kapıyı açar mısın?" dedim bir köşede oturmuş sağlıkçılara bakarken. Ağlayışları şiddetlendi. Onlara doğru ilerledim önlerinde diz çöktüm.

"Kapıyı açar mısınız?" Birkaç kişi daha geldi. Üzerlerinde beyaz üniforma vardı onların da. Koca hastane ağlıyordu. Her gelenin gözleri beni buluyordu.

"Kapıyı açar mısınız lütfen?"

Tepki bile vermiyorlardı. "Annem içeride değil mi?" diye sordum bu kez. Birinin elini tuttum beni fark etsin diye. "Yerini mi değiştirdiniz?" Diğerinin elini de tuttum. O da bakmadı. Sadece ağlıyorlardı. "Daha sıcak bir yere mi aldınız?"

Dün üşüdüğünü söylemişti. Yoğun bakım soğuktu zaten. Elleri buz gibiydi. Çıkana kadar herkese söylemiştim üşüdüğünü bir şeyler yapsınlar diye. Mantıklı bir ihtimaldi.

"Kapıyı açar mısınız?" diye tekrar ettim. Önümü görmüyordum artık yaşlarımdan.

Yunus bana eğildi.

"Efsun gel." dedi. Elimi tuttu kaldırdı beni bir çırpıda. Zaten kim çekse oraya sürüklenirdim.

"Yunus söyler misin kapıyı açsınlar?" O söylese açacaklardı sanki. İkinciye tekrar edemeden o cümle çıktı ağzından. Ölmemden korkmadı. Aklımı kaçırmamdan korkmadı. Söyledi.

"Efsun kaybettik anneni."

Efsun.

Efsun'un annesi.

Aynı acı farklı tat.

"Yok yok," dedim hemen. "Yok yok deme onu." Gözlerim o kadar sık kararıyordu ki, rimelim gözüme batıyordu.

Kaybettik. Kimi? Efsun'un annesini. Bir kere kaybettik bir daha kaybetmesek olmaz mı? Olmaz. Olsun ama Efsun da yaşamaz artık. Yaşar.

Yemin ederim yaşamaz.

"Ooof," dedim içimden ateş kusacakken. "Of of of," kendimi yerden yere vurmak istedim o an. Başıma ölümcül bir darbe almak. Bu acı kaldırılmazdı. "Oooff!" Bir şeyler oldu çevremde herkes başıma toplandı beni zaptetmeye çalıştı. Yerden yere çarpmak istedim tüm bedenimi. Çığlıklarımı duymadım ama boğazım yanıyordu. Saçlarımı kopardım, yüzüme asıldım ama tek bir acı hissetmedim. Ateşin içine atılsam, cayır cayır yansam yine de içimdeki acının üzerine bir gıdım çıkarmayacağımı o an bilmiyordum.

Efsun'un annesi yine öldü.

Efsun yine yaşıyor.

"İşte tam o gün, o makyaj tam iki gün suratımda kaldı akmış haliyle." Fetih'in gözlerine bakmak zordu da, o gözlerin parlamasını görmek daha zordu. Konuşmak istedi dudakları titredi.

"Efsun." dedi sadece. Titrek bir nefes verdi. "Efsuun." diye isyan etti. Gözlerimi kaldırdım tavana diktim. Ağlamak istemiyordum bir daha.

"Ben de verdiğim sözle kalakaldım arkasından."

Bana yaklaştı dizlerimiz çarpıştı. "Sonra adamın biri geldi boya badana dedi her şeyden habersiz." o vicdan azabı, o acıyla sınanmış sesi, o tutulmuşluğu... Ona baktım. Canı yanıyordu. Bana yine, bana yeniden acımıyordu. Acı onunmuş gibi davranıyordu. Ona doğru uzandım "Şşşt," dedim yüzünü avuçlarken. Elimi yakaladı dudağını bastırdı avucumun içine. Öptü kokladı öptü kokladı. "Hiçbir şeyden haberin yoktu, üzme kendini."

Bu da geçti Fetih.

Yaşayamam dedim yine yaşadım.

Bak buradayım.

O günden sonra ilk kez bu denli yaşadığımı hissettirdin bana. Bir daha o kadar yaşayamam sandım yaşadım. *Sevgilim senin sayende, yaşamak hâlâ güzelmiş fark ettim. Benim güzel sevgilim, sen gelmesen, ben sana gelmesem yarım yaşamaya devam edermişim.*

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Efsun," dedi kendi içinde başlayan savaşın ardından.

"Efsun güzelim."

Dudaklarım iyice yayıldı gözlerimi yumdum. Bu bir şiirdi ve şairi bana yazmıştı.

"Güzel Efsun'um."

Burnunu burnuma sürttüm. Gözlerim doluyordu. Ama ağlamayacaktım.

"Efsunların en güzeli."

Ne kendimi ne de onu bir muharebenin içinde bırakmaya niyetim yoktu. Gözlerinin parladığını bile görmek istemiyordum. Canı yansın istemiyordum. Benim canım zamanında yanmıştı zaten. Bir de onunki yansın istemiyordum.

"Fetiih." diye mırıldandım. Seneler önce benim ağlayışımı engellemişti şimdi de engellerdi. O zaman durdurduysam kendimi bugün de durdururdum. "Bana makyaj yapar mısın?"

Kendimi geri çektim gülümseyerek yüzüne baktım. Kirpikleri titreyerek baktı yüzüme. Başını salladı. Beni belki dünyanın en buruk ama en mutlu insanı yaptı. Yüzünü sıvazladı özellikle gözlerini. "Ne almam gerekiyor?" dedi kargoları açmaya çalıştı. Birkaç parça seçtim, o ayakta ben olduğum yerde.

Günün birinde makyaj malzemelerimi Fetih'in elinde bu şekilde göreceğimi söylesem gülüp geçmezdim. Sadece geçerdim. Biz. Ben ve Fetih değil ben ile Fetih. Efsun ile Fetih koca koca dağları aşmadık, yolları da bitirmedik, her şeyin daha en başındayken bu hâle kadar evrildik. Sevgim içime sığmazken, onun gözleri sık sık yüzüme tutunurken, acımdan bir parça vermişim gibi ilk kez biraz hafifledim. Bu en yakınıydı, bu sadece bir parçasıydı. Diğer parçaları da gün gelecek verecek belki yine hafifleyecektim. Bu gece başka bir milat.

Efsun ile Fetih. Bilmem kaç miladın daha başlangıcı olacak, bilmem kaç miladın sonunu görecek bilinmez ama bu gece Fetih eşinin yüzünü bir ressam gibi her türlü incelikle süsleyecek. Sonra öpecek, koklayacak, acısına yanacak ve belki sabaha kadar onu izleyecek.

XLV- "KORKULAR"

Sevgili Karadere konağı misafirleri,

İkinci kitabın finaline adım adım gidiyorken benim için bir geçiş bölümü tadında bir bölümle geldim. İnstagram açıklamasını görmeyenler için söylüyorum; bölümlerin arasındaki zamanı kısaltarak ikinci kısmın finaline hızla ulaşmayı hedefliyorum. Üçüncü kısım final kısmı. (Ay ilk defa final dediM galiba...) Bölüm bittikten bir iki saat sonra hemen bir sonraki bölümün sayacını instagram hesabımızda açacağım ve hızlı hızlı yaz bizim diyerek ikinci kısmın final bölümüne va ra ca ğız!

Yıldıza basar mısınız?

Gerçekten, lütfen. Hatta bir önceki bölümde de doldurmayan epey kişi var o yıldız kutucuğunu. Kırmayın beni.

Bir de uzun zaman oldu buralara gelmeyeli, yorum eksikliği çekiyorum doktorum dedi ki 1453x1453 doz yorum okumam gerekiyormuş. Doktor söyledi, Efsun'un Fetih dozunu hemen kabul ettiniz lütfen benimkini de kabul edin. Sonuçta derin bir hukukumuz var.

Buradan yıldızın yanındaki kutucuğu twitterda #SerçeyiÖldürmek etiketini lütfen boş bırakmayın.

Instagram: serceyioldurmekofficial

"Evrim Teorisi kediler üzerinden açıklanabilirmiş."

Dudaklarım hafif aralık her an ıslık çalabilecekmiş gibi dursa da bir uğultu dahi çıkmazdı ağzımdan. Çok sessiz çok temkinliydim. Avucumun içinde kalbinin atışını hissettiğim bir can, diğer elimde biberon nefes alış verişim dahi yavaş yavaştı. Ben rahatsız olur diye ses çıkarmıyordum ama Fetih oturduğum yerin arkasından bana eğilmişken konuşuyordu. Tabi kısık sesle.

"İlk bulduğumuzda bir böceğe benziyordu," diye dediği şeyi açıklamaya başladı. Gözleri henüz açılmamış ama büyüdüğünü hissettiğim yavrunun yorulduğunu hissettikçe biberonu bir an çekiyordum. Dinlensin diye. Minicikti. O kadar minikti ki hiçbir şeye tutunamıyordu. Ve ben günlerin sonunda onu emzirebilmiştim. İçim içime sığmıyor ama temkinli oluşumdan taşmıyordu da.

"Günler geçti ve şu an bir fareye benziyor."

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim Fetih'in başının yakında olduğunu bilerek saçlarımı çenesine sürttüm.

"Bunun bir kedi yavrusu olduğuna yüzde yüz emin miyiz?" bu soruyu sormak için ne kadar geç kaldığını bilmem farkında mıydı? Başımı geriye doğru düşürüp ona baktım.

"Dokunmak ister misin?" gözlerini küçülttü, yüzü biraz tuhaflaştı ve benle kedi arasında gitti geldi gözleri.

"Cık." dedi önce. Avucuna bırakıp kaçsam eli ayağı tutulacaktı sanki. "İstemem. Fareye benziyor."

Zorlamadım ve tekrar elimdeki yavruya baktım. Biraz daha sabretmem gerekiyordu. Gözlerini tamamen açacaktı önce sonra Fetih'in onu başka bir hayvana benzetemeyeceği kadar bir kediye dönüşecekti. Tüyleri artacaktı bir kere. Daha kıpır kıpır olacaktı. Hem zaten şu an hareket edeceği alan çok dardı.

İkimiz de öylece süt tozunu içişini izledik. Fetih birkaç kez fotoğraf çekti, uzaktan uzaktan kendince yorumlarda bulundu, fare olduğunu bastırdı, beslenmesiyle alakalı birkaç soru sordu, günlerdir kaldığı yere bir kalite kontrol yaptı.

Ben ona "Fetiih," diye seslenene kadar kendi halinde takıldı. "Şimdi buradan çıkaracağımız gün eve götüreceğiz ya," dedim biraz da öyle olmasını temenni ederken. Bunu hiç konuşmamıştık, ben kafamda öyle kurmuştum. "Evdekiler kabul edecekler mi?"

Halbuki daha da büyük bir ayrıntı vardı ortada. Diğerleriyle zaten çok içli dışlı olamazdı ama Fetih'le dört duvarı paylaşacaklardı. Paylaşabilecekler miydi ya da? Benim sorduğum sorunun ötesinde o da ne düşündü biliyordum. Yavruya baktı bir süre, sinesinin yükselip indiğine şahit oldum. "Onu o zaman konuşuruz, takma kafana sen."

Dedi demesine ama asıl kafaya onun takacağını biliyordum. Bizimle ne kadar kalacağını nasıl bir süreç izleyeceğimizi bilmiyor, kafa da yormuyordum. Tek düşündüğüm şu anıydı. Yaşaması, kendi vücut ısısını

kontrol edebileceği kadar büyümesi. Geriye kalan her ayrıntıyı zamanı gelince düşünürdük. Anı yaşamak. Tek yaptığım buydu evet.

Eline makyaj malzemelerimi alıp yüzümü süslediği gecenin üzerinden iki gün geçmişti. Fetih'le olduğum anların kaplumbağa hızında geçtiği iki gün. Beni izliyordu her an. Ne düşündüğünü bilmiyordum sadece gözlerimi kaçırıyordum. Telefonumda onun yaptığı makyajla birkaç fotoğrafım vardı. Müthiş bir işçilik yoktu belki ama işinden dolayı galiba net çizgilerin olduğu her ayrıntı profesyonel bir elden çıkmış gibiydi. O kadar zorlanmıştı ki o gece, bu fiili bir zorlanış değildi tamamıyla ruhsal bir durumdu. Çok kez bırakıp gidecek sanmıştım. Hava çok soğuk olmasa kapıyı pencereyi açacaktı. Nefes alışları çok sıkıntılıydı.

Öyle ya da böyle atlattığımız geceden sonra bu ilk gelişimizdi zaten veterinere. Bugün nöbetim vardı yarın gelebilir miydik bilmiyordum ama yarın gelemesek bile bir sonraki gelişimizde kesinle onu da yanımıza alacaktık.

Boşalmış biberonla eş zamanlı olarak tekniker kapıdan içeri girerken ben de yerimden yavaşça doğruldum. Beslenmesiyle alakalı on farklı soru soran Fetih maalesef ki boşaltım sistemine şahit olamadı. En azından şimdilik. Daha öğreneceği çok şey vardı, çook...

🕊🕊🕊

Gözümün takıldığı saat ibaresi 12.22'yi gösteriyordu.

Art arda gelmiş birden fazla malum sayı yüzümü ekşiterek telefon ekranını kapattırırken bana başımı kaldırdım yatağa oturmuş hastayla göz göze geldim. Bu ifademi kendi üstüne alır diye telaşa düşsem de bana bakıyordu ama beni görmüyordu. Sadece dalmıştı gözleri henüz kapatmadığı telefonundaydı tüm algısı.

"Eğer bana randevu vermezseniz yarın sabah erkenden kapının önünde bekleyeceğim bakanı." sesi varla yok arasındaydı. Öksürdü, burnunu sildi, sesini toparlamak için bir çabaya girdi ama hiçbir şey değişmedi. Elimdekilerle ona doğru yaklaştım telefonu kapatması için gösterdiğim sabrın birinci dakikasını doldurmak üzereydik.

"Başka bir yol gösterin o zaman!" diye ansızın yükselmeye kalkıştığında tek yaptığı kendi ağrısını arttırmak oldu çünkü sesi sadece tizleşti. Daha fazla duyan olmadı onu. "Sınıfın öğretmeni bile hasta! Çözüm yollarım tükendi tek başınayım, sınıf buz gibi! Her gün soba borusu tıkanıyor, elektrikli soba hiçbir işe yaramıyor, okul dökülüyor ve siz bana her gün ayn-" kaşları çatıldı hemen ardından iri iri açtı gözlerini. Hastalıktan bitkin

düşmüş yüzü sinirle kabardı. Yaşının çok genç olduğunu anlayabiliyordum, bir de öğretmen olduğunu. Ayrıca eklemek gerekiyor ki şu an konuştuğu kişi karşısında olsa tek kaşık suda boğacaktı.

"O randevuyu bana vereceksin! Bu senin görevin!" işin rengi aniden değişti, sizden sene geçti yerinden doğrulduğunda üstüme yürüyormuş gibi bir adım geriye gittim. "Sen her gün benimle muhatap olmak da zorundas- alo! Duyuyor musun beni? Alo, duyuyor musunuz beni?!" telefon ekranına baktı öylece, onunla beraber ben de. Arama sonlanmıştı. Ağzından öfke dolu mırıltılar döküldü bir peçete daha aldı ama bu kez burnunu değil gözlerini sildi. Ellerinin titreyişiyle beraber kalktığı yere tekrar otururken "İyi misin?" diye sordum sessizliği fırsat bilip.

Başını iki yana salladı ardı ardına öksürdü. Çantasından çıkardığı küçük şişeden birkaç yudum aldığında ona yaklaştım. Ağzını açmasını beklerken elimdeki ışığı açtım.

"Okulda ısınma problemi var sanırım." diye basit bir yorum yaptım. Belki yapmamalıydım, çok gergindi çünkü. Ağlıyordu bir de.

"Okula dair tek şeyi içinde öğrencinin olması. Harabe."

Başımı ağır ağır sallarken "Sırtını açar mısın?" diye sordum. Ona gerekli alanı bırakıp kat kat giyindiği kıyafetlerinden kurtulmasını bekledim.

"Sorumlu kişiyle iletişime geçemiyorsun anladığım kadarıyla."

Tekrar başını salladı yaşları bir sinir boşalmasından ötürü sicim gibi dökülüyordu gözlerinden. "Kafayı yiyeceğim. Çocukların yarısı hasta diğer yarısı soğuktan kalem tutamıyor ve ben tek bir kişiye bile ulaşamadım. Zamanında sunulan çözüm yolları da hepsi sözde."

Kaç kat giyindiğini ben sayamadım. O kadar çoktu ki gözüktüğünden daha zayıftı ve ben tek parça giyinişimden utandım o an. Fetih'in zorla giydirdiği atletle de iki parçaydım. Steteskop kulağımda sadece öğretmenin derin nefesleri duyuldu odada. Ara ara burnunu çekişleri bir de. Ağlaması da şiddetleniyordu düşündükçe galiba.

Geri çekildiğim an masaya doğru ilerledim "Çalıştığın okulun ismini öğrenebilir miyim?" derken sağ köşeden reçete aldım. Aynı zamanda bilgisayar ekranında da vereceğim rapor için gerekli evrak vardı.

"Hiçbir şey yapamazsınız Doktor Hanım." dedi bana bakmadan. "Şu an muhatap alınabilecek en yetkili kişi benim, alınmıyorum tabi orası ayrı."

Raporunu doldururken "Eşim mimar," dedim Fetih'le iletişime geçmeden biraz da güvenerek bunu öne sürerken. "Elbet yapacağı bir şeyler vardır ama en kötü ihtimalle," makineden çıkan kağıda uzandım. "Nikah şahidimiz

belediye başkanıydı. Mutlaka bir şeyler yapabiliriz." boş bir kağıdı ona uzattım "Okulun adını ve kendi numaranı yazarsan elimizden geleni yaparız."

Gözleri verdiğim bir ayrıntıyla bana tutundu "Nikah şahidiniz miydi?" diye sordu şaşkınca. Yerinden doğrulup bana doğru gelirken başımı salladım. Bu sanırım hayatımda ilk kez yarı torpil kullandığım bir andı. Dayın varsaaa, kalıbını iliğime kadar hissediyordum. Dayım yoktu ama nikah şahidim vardı. Yeterdi bence.

Verdiğim kağıda istediğim bilgileri yazarken "Ufak bir ricada bulunursanız onlar zaten bana ulaşırlar rahatlıkla. Gerçekten sadece bu bile yeter." dedi hızlı hızlı. Gözleri suluydu ama akan bir şey yoktu.

"Ben arayacağım eşimi birazdan. Bu reçeteniz, bu da raporunuz." ardı ardına ikisine de imzamı bastım ve uzattım. Aldı, birkaç kez ardı ardına teşekkür etti, eşyalarını toparladı sonra bir kez daha teşekkür etti ve yanımdan çıktı. İlk önümdeki okulun ismini internetten arattım ama çıkmadı herhangi bir resim. Tam köy adına bakacaktım ki bunları bilmemin bana çok yararı olmayacağını bildiğimden Fetih'i aradım direkt.

İkinci çalışta sesini duydum. "Efendim Efsun." biraz düşünseydim aramadan önce, bir saat beklerdim en az. Dün çalışanlarının diğer kısmı gelmişti ve bugün bu saatlerde toplantısı olduğunu söylemişti sabah bana veterinerden çıktıktan sonra. İki gün sonra bu kadar insanı burada toplayan, koca ülkede Urfa'yı görmek isteyen ve bütün düzeni buraya taşıyan kişiler de gelecekti. Sadece Fetih'in günübirlik giderek halledebileceği bir iş için koca ofis buraya taşınmıştı. Fetih'in cins cins ben bir isotu basayım dillerine dediğini hatırlıyordum. Alın size Urfa, Mezopotamya der gibi...

"Müsait misin?" diye sordum bana her türlü müsait olacağını bile bile.

"Dinliyorum seni."

"Ya şimdi şöyle," diye başladım. "Az önce bir öğretmen geldi hasta olarak. Çok da genç yaşı, yeni atanmış muhtemelen. Okuluyla alakalı sıkıntılar varmış. Soba borusu devamlı tıkanıyormuş, soba yakıyorlar galiba okulda." bu ayrıntı şu an dikkatimi çekti. Soba yakan okullar var mıydı ki hâlâ?

"Tamam." dedi dinlediğini belli ederken.

"Elektrikli sobada yetmiyormuş, okul kötü durumdaymış. Öğretmen dahil çoğu öğrenci hasta, hasta olmayanlar da soğuktan kalem bile tutamıyormuş. Okulun hali de vahimmiş, işte öğretmen şu an yetkili birilerine ulaşmaya çalışıyor da randevu o bu şu derken yapamıyor. Sonra

benim aklıma sen geldin," dedim ve ne alaka şu an bilmem sesime bir şeyler karıştı. "Dedim ki benim eşim mimar, böyle boylu boslu, yardımsever, tatlı mı tatlı, pamuu-"

"Eee Efsun?"

Yutkundum, sırıttım biraz. "Eee'si işte dedim ki biz elbet bir şeyler yapabiliriz, en kötü nikah şahidimiz belediye başkanıydı. Aldım ben bilgileri sonra da seni aradım. İyi yapmış mıyım Fetih?"

Kağıda diktim gözlerimi dudaklarımı öne doğru büzmüşken. Önce biraz ses gelmedi, böyle sabır dercesine nefeslendi falan. Sabır çekecek ne bulduysa artık. "Yapmışsın." dedi en sonunda. "Nerede bu okul?"

Köyün ismini söyledim sadece. Tahmin ettiğim gibi de bildi "Dağ köyü orası," dedi önce. Ne demekti bilmiyordum. "Ulaşımı çok zor olur. Tamam ben bugün arayıp bir şeyler öğreneyim sonra bakalım ne yapabiliriz ne yapamayız diye."

"Öğretmenin numarasını da aldım bana da haber ver mutlaka."

Bu akşam nöbetteydim yarınsa büyük gündü. Burcu ve ailesini konakta ağırlayacağımız o kutsal gün. Benim ve Fetih'in müsaitlik durumu göz önünde bulundurularak en yakın tarihi yarın olarak belirlemiştik. Karadere konağında bu durum nasıl karşılanmıştı tam olarak bilmiyordum. Gerekli bilgilendirmeyi ailesine Fetih yapmıştı. Nasıl karşılanmıştı bu durum bilmiyordum ama Fetih'in 'içini rahat tut' dediğini anlıyordum, ben annesine bakarken uzaktan. Hani ben gerekli şeyleri, tehditleri(?) savurdum. Her şey yolunda. Fetih'in stresi ailesinden yana değildi o konuda sıkıntısızdı benim aksime. O bireysel olarak iyi hissetmiyordu. İlbey amcanın gerginliği vardı üstünde.

Bilmiyorum, belki de haklıydı.

🕊🕊🕊

Az gittik uz gittik dere tepe düz gittik, diye başlardı ya bazı masallar; şimdi revize edilmeye kalksam kesinlikle dere tepe yerine dağ, düz yerine de engebe kullanırdım. Urfa'nın sınırları içinde miydik artık ondan bile emin değildim ben Fetih bıraksa elimi aramıza çok fazla mesafe açılırdı. Bir süredir gördüğüm ama asıl şimdi yaklaştığımız okulun ismini okudum bir kez daha. Arabanın bir yerden sonra bize eşlik etmeyişiyle yola yürüyerek devam etmiştik. Havada genzimi yakan bir koku, evlerin bacalarından yükseliyordu, yerlerde günlerdir kaldığı yerde sertleşmiş karlar vardı. Urfa'nın iklimi çok yumuşak kalıyordu buraya göre.

"Telefonum çekmiyor." diye yineledim. Öğretmen geleceğimizi biliyordu ama yine de varmadan önce arayacağımı söylemiştim.

"Çekmez, boşuna bakma." dedi ben sadece okulun küçük tabelasına bakıyorken onun perspektifi daha çok çevreyi içine almışken. Adımları durdu derin bir nefes alıp etrafa baktı. 270 derece kadar. Yüzüne çökmüş memnuniyetsiz ifadeyi izliyorken ben yorulduğunu sandım bir an. Benim elimde eldiven vardı onun yoktu. Bana atkı ve şapka takmıştı ama kendisinde yoktu.

"Zeliha," dedi ama o. "böyle bir yere mi atanacak?" iki eliyle birden çevreyi gösterdi. İlk kez ben de o gözle baktım. Doğuya atanacağını biliyordum. Bu bir köyü de olabilirdi bunu da biliyordum ama dağ köyü kavramından ilk kez haberdar oluyordum.

"İhtimaller dahilinde." dedim sessizce. Olmaması için bir nede yoktu çünkü bana hasta olarak gelmiş öğretmenin de yaşından belli oluyordu ki ilk görev yeriydi.

"Beni dinlemez ama sen bir şekilde kanına girersen Efsun, çok iyi bir özel okulda da çalı-"

"Hiç hoş değil bu söylediğin." elini sıkarken yürümeye onu da çekiştirmeye başladım. "Ne ben bu konuda kanına girmeye çalışırım ne de o buna izin verir. Eğitim hakkının eşitliğinden girerek bizi utandıracak şekilde sonlandırır konuşmasını. Ki haklı da."

Onu çekiştirmem bir yerden sonra son buldu ve kendi isteğiyle bana uyum sağladı. "Şu an yürüyerek Suriye'ye gidebilirim." diye açıkça merkezi yerden ne kadar uzaklaştığımızı belli etti.

"Sana Zeliha gibi mi cevap vereyim Efsun gibi mi?"

İkisi için de hazırda bir cevabım vardı. İkisi de onun hoşuna gitmeyecekti ve "İkisini de istemiyorum." dedi. Elini bırakıp koluna girdim, yanağımı koluna yasladım. İyi hissedemedim o an. Ne Efsun ne de Zeliha'nın cevabını düşünmedim ve sadece bir abla gibi ölçüp tarttım. İçim bir sıkıştı, yerini yadırgadı. Aklıma birkaç şehit öğretmen haberi geldi sonra Fetih'in yürüyerek varacağını söylediği yerde yaşanan olaylar, çekmeyen telefon, ulaşımın çok güç olması, koşullar... Nefesimi öyle bir verdim ki sesi de kulağıma geldi. Bunu düşünmek için çok erkendi. Ama düşünmemek de elde değildi.

Dün Fetih gerekebilecek herkesle konuşmuştu, neler yapılabilir neler yapılamaz diye enine boyuna tartışmıştı. Artık birçok yetkilinin buradan haberi vardı, var olan sorundan, öğrencilerden ve öğretmenden. Dışarıdan

da çok net gözüktüğü gibi okulun yenilenmeye değil yeniden yapılanmaya ihtiyacı vardı. Dökülen dört duvara çok eski bir çatı koymuşlardı. Camlar ve kapı içler acısı haldeydi. Duvarlar dökülüyordu neredeyse. Yaz tatili bekleniyordu sözde. Ya da gerçekten öyleydi bilmiyordum. Yeniden bir yapılanma için eğitimi aksatmamak adına... Hani sanki bu haliyle çok güzel bir eğitim yuvasıymış gibi. İşin sonucunda yetkililerin yarın geleceğini bilerek biz bir gün önceden uğramak istemiştik. Biraz da benim ısrarımla. Nöbetten çıktığım sabahın devamındaydık. Öğlen saatlerindeyken birkaç saat uykunun ardından çıkmıştık evden. Evden. Bu gece çok mühim misafirleri ağırlayacak evden. Hummalı bir çalışmanın içindeki evden.

Vardığımız kapıyı iter miyiz, çalar mıyız ikileminde kalırken pencerenin ötesinden birkaç çocuk sesi geldi. Biz onları göremeden onlar bizi gördüler. Önce biraz gürültü çıktı sonra pencerenin önüne koştular. Bu zamanda hiç kalmadığını düşündüğüm mavi önlüklü kişileri gördüm. Ben giymiştim. Fetih de muhtemelen giymişti ama yeni nesil de ilk kez görüyordum. Meraklı gözlere odaklanamadan önümüzdeki çelik kapı açıldı ve dün gördüğüm halinden daha iyi olan öğretmen hanımla göz göze geldik.

Gülümsedi, önce bana baktı sonra Fetih'e. "Hoş geldiniz." dedi ve elini de ilk bana uzattı. Sesi dünkü kadar olmasın hala kötüydü. "Merhaba." dedim. Ellerimiz ayrıldığında aynı el Fetih'e uzandı ve bu kez ismini de söyledi.

"Gülsüm ben."

Uzatılan el Fetih tarafından kendini tanıtarak sıkıldı ve Fetih direkt olarak "Müdür burada mı?" diye sordu. Direkt yetkili kişiyle konuşmak istedi ama aldığımız cevap beklediğimiz gibi değildi.

"Evet şu an tam karşınızda."

Aklıma mutlak bir ikinci kişi geldiğinde etrafa bakındım bir an. Ben çözemeden kendisi söyledi zaten. "Müdür de benim öğretmen de." okulun içini gösterdi "Hademe de. Tek yetkili benim. Başka öğretmenimiz de yok."

Tamam okulun küçük olduğu her halinden belliydi ama muhakkak bir sınıf daha ve mutlaka bir müdür bekliyordum. En azından müdür yetkisinde herhangi biri. Ya da bir öğretmenin okulun temizlik işine kadar bakabileceğini hiç hesaplamamıştım. Fetih oflarcasına bir nefes verdi "Tek başına." diye yineledi. Aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyordum ben onun. Hani kuş uçmaz kervan geçmez yerde tek başına bir öğretmen. Başka da kimse de yok. Hani Zeliha... Hani yükselen tansiyon... Hani akıl tutulması...

"Tek başına." geri çekildi ve geçmemiz için yol verdi. "Daha fazla kapı önünde beklemeyin. Bu sabah erkenden beni kaç kişi aradı sayamadım bile. Teşekkürler, mahcubiyetler, planlar, programlar, yardımlar... Sesimizi duyurabilsek güzel ülkeyiz aslında. Gereken şeylerin yapılması için müthiş bir beraberlik. Ama sesimizi duyurana kadar her gün çile, her şey eziyet. Duyulmazsan görünmezsin. Bağırmak gerekir. Bir de biz devlete bağlı çalışanlar bizim işimiz daha da çıkmaz. Sosyal medyadan çırpınma hakkımız yok pek. Hele de biz öğretmenlerin. Hani her şerde sahiden bir hayır var galiba, hastalanmasam bir sonraki adımım ne olurdu bilmiyorum."

Hani açık alandan kapalı bir alana girince ısınırdı ya insan kışın, ne kadar çok üşüdüğünü o an anlardı bir kez daha. Ama bu olmadı. Birkaç tane kapı vardı biz içinde öğrencilerin olduğu kapının önünde durduk. "Yarın sabah erkenden geleceklermiş yetkililer teşekkür ederim tekrardan."

Bir şey söyleyemedim. Teşekkür edilecek bir şey göremedim ben aksine utandım. Hani bir yerlerde bazı insanların verdiği çabadan ve eşitsizlikten. Eğitimde eşitsizlik. Sağlıkta eşitsizlikle kıyaslanamaz geldi o an bana. Okuduğum okullar geldi gözümün önüne sonra bana açılan kapıdan gözüken sınıf. Yerin bir kısmında halı seriliydi. Bu bana anasınıfı ortamını hatırlatmadı. Öyle güzel ya da renkli bir ortam yoktu. Her şeye rağmen duvarlar süslenmeye çalışılmıştı ama sıvası akan yerler gizlenememişti. Bir avuçtan fazla gözleri parıl parıl parlayan küçük mavi önlüklü çocuklar hepsi montlarıyla oturmuştu. Bazılarında atkı ve eldiven bile vardı, masaların üzerinde defterler ve açılmaktan küçücük kalmış kalemler, küçük silgiler, dağınık saçlar, mavi önlüğün altına giyilmiş kalın pantolonlar, kış için asla uygun olmayan ayakkabılar, yedikleri yemekle ağızlarının kenarları hafifçe lekelenmiş olan yüzler, oturdukları yere küçük gelen boyları, bizi merakla dikilmiş ve sessizce bizi izleyen bakışlar, arada birbirlerine attıkları kaçamak laflar, dürtmeler, öksürmeler ve dahası.

Hepsi aniden ayağa kalktı ama öğretmenlerinin ikazıyla geri oturdular. Hangisiyle göz bağı kursam utanıp gözlerini kaçırması çok kısa sürüyordu. Orta yerde sanırım devamlı tıkanan bir soba vardı. Biraz daha sıcaktı burası ama kalındıkça üşümemek imkansızdı. Fetih'le ellerimiz ayrıldı ama o önce beni yönlendirdi sınıfa, ardımdan o girdi ve kapıyı hemen kapattı. Kara tahtası vardı. Görmeyeli uzunca bir zaman olmuştu onu da.

"Size bu sabah bahsettiğim doktor ve mimar misafirlerimiz geldi, hadi selamlayın misafirlerimizi." önce atkımı bir şal gibi açtım sonra eldivenlerimi çıkardım. İstanbul Türkçesinin şiveyle bezenmiş halini

duyduk. "Hoş geldiiiniiiiz." belliydi. Daha önce prova yapılmıştı. Fetih'in sesi benden daha gür çıktı, o tutulmuşluğumu üzerimden atamadım ben hoş bulduk derken bile. Her şey o kadar gerekçiydi ki suratıma bir tokat yemişim gibi kalakalmıştım. Bana bakamıyor göz kaçırıyor demiştim ama onlar o kadar cesur olsa ben olamazdım.

"Şimdi siz size verdiğim ödeve devam edin birbirinizle konuşmadan sonra sırayla bakacağım." orta yerlerden bir ses yükseldi.

"Örtmenim açacakla kalemi açayım mı?"

Bir an ne dediğini anlamadım, elindeki kalemtıraşı görmesem anlayamazdım da. Onunla beraber bunu yapmak isteyenler artınca öğretmenin gözü çöpe kaydı.

"Sırayla Elif," dedi uyarıcı bir tınıyla. "Biri dönmeden diğeri kalkmasın. Orada toplandığınızı görmeyeyim."

Bunu der demez biri fırladı önümüzden. Kendisi gibi kalemi de küçüktü. Bilseydik elimiz dolu gelirdik ama yanımda bir tane bile kalem yoktu. Fetih'le göz göze geldik. O da çöpün kenarında kalemini açan Elif'e bakıyordu. O ne düşünüyor tam olarak bilmesem de ne kadar yakındı düşündüklerimiz birbirine görebiliyorduk.

"Okulun yeniden inşası düşünülüyor, o zamana kadar da en yakın köyde bir sınıf bize verileceğinden bahsedildi ama hiçbir velinin bu koşullarda çocuğunu götürebileceğini sanmıyorum açıkçası. Yarın geldiklerinde konuşacağız bunları ama..."

"Halledeceğiz onu bir şekilde, konuştuk bu durumu aklınız kalmasın." dedi Fetih. Ben her ayrıntıyı sormamıştım, gerçi bu kadar ayrıntı gerektirecek bir durumun olduğunu da bilmiyordum. "Elbet bir hal çaresi bulunacak, başka yolu yok." kağıtla aralarında sıfır mesafe bırakan çocukları izliyordum sessizce. Ve her seferinde küçülmüş kalemlerine bakıyordum öylece. Yaşadıkları köyün adını almış okullarında her şeye rağmen bir şeyler yapmaya çalışıyorlardı. Belki de bunu normal sanıyorlardı. Bu köyün ötesindeki artık lüks olarak sayacağım hayattan bir haber çabalıyorlardı. Küçük kalemleriyle.

"Yani siz anlarsınız diye düşünüyorum okulun yeniden yapımı ne kadar sürer tahmininizce?"

Fetih dönen arkadaşıyla kalemini açmaya kalkan bir kız öğrenciyi eliyle durdurduğunda herkesin gözleri onlara dikildi. Kız bir adım geri çekilirken yanında çok ama çok uzun kalan adama bir bayrağa bakarcasına bakıyordu. Fetih kimsenin fark etmediği ayrıntıya doğru eğildi, yazlık ve bağcıklı

ayakkabının açılan bağcığını bağladı. Diz çöktüğü yerden doğrulmadan önce küçük kıza bir kez göz kırptı beni de kendiyle beraber gülümsetti. Kız koşar adım Fetih'ten uzaklaşırken "Normal süresinden daha da kısa sürecek," dedi Fetih.

"Validen gerekli izinleri almaya çalışıyoruz, okulun yapımını gönüllü olarak üstleneceğiz."

Üstleneceğiz. Kim? Biz. Kim? Benle Fetih. Nerede, ne zaman?

Öğretmenden ne eksik ne fazla bir şaşkınlıkla Fetih'e baktım. Öyle mi yapacaktık? Ben bilmiyordum. Tam da şu an öğreniyordum.

Ne öğretmen ne de ben konuşabildim. Fetih bir ara bana baktı bir göz kırptı havalı havalı falan. Sonra alttan alttan bana cevap verdi.

"Olur mu olmaz mı, mümkün mü değil mi diye düşünüyordum buraya gelmeden hemen önce olumlu bir dönüş aldım. Prosedürleri tamamlayalım hemen kolları sıvayacağız."

Herhalde hiçbir şey benim, bu kadar eksik içinde yüzümü güldüremezdi. Hemen alıcı bir gözle baktım az önceye kadar büyük bir umutsuzlukla baktığım duvarlara. "Alan kullanılmamış olsa da büyük ve yeterli. Arsanın büyük bir kısmı MEB'e ait. Daha kullanışlı, bir okul ortamını yaşatacak, hiçbir şeyden mahrum kalınmayacak güzel bir yapı. Öğrencilerin ve sizin de istekleri göz önünde bulundurularak, her mevsime uygun bir yer." bunları söylerken etrafı gösteriyordu. Kafamda öyle şeyler canlanıyordu ki, başarılı bir mimarın ve onun zevkli mi zevkli eşinin elinden çıkmış, tüm kötü koşulları unutturacak, ülkenin sınırından bile parıldayacak, herkesler tarafından imrenilecek, paylaşılacak yeni neslin de ötesinde dört dörtlük bir eğitim yuvası.

Duvarlara baktım. Bence ben seçebilirdim hangi renge boyanacağını. Sonuçta bunu bana Fetih söylemişti. Beraber boyarız demişti. Hangi renge istersem. Öyle değil mi?

🕊🕊🕊

Ben, bazı anlarda insanların kullandıkları eşyaların üslup yerine geçtiğini düşünürdüm. Mesela tam da şu an nereden çıktığını bilmediğim ve sanırım kenarları gerçekten altın kaplamalı olan yemek takımına bakıyorken içimden geçenlerin haddi hesabı yoktu. Mesela bu masanın verdiği bir mesaj vardı, hatta bir siyasi görüş, bir boy gösterisi ve daha fazlası. Gösterişi odaya girilir girilmez fark edilen masada her şey o kadar abartıydı ki rahat bir yemek yemenin yanında konuşulacak ve dikkat çekecek olan şeyler başkaydı. Yemeklerin lezzetinden önce masanın şatafatı konuşulurdu.

Zühre Karadere tabiri caizse şov yapıyordu. Hem de öyle böyle bir şov değil. Hani bir hiyerarşinin, saltanatın ya da üstünlüğün anlatıldığı bir tema vardı. Giyimi kuşamı, tabağı çanağı. Kısacası her şeyi.

Fetih'in bir gece baş başa konuştuğu aile bireyleri benim için gelecek olan misafirleri karşılamak için el birliğiyle hazırlık yapıyorlardı.

"Hiçbir şey," dedi otoriter bir sesle. "asla ama asla gecikmeyecek, eksik gelmeyecek, soğuk olmayacak. Bir aksilik çıkarsa," bir makineyle konuşur gibi olan tavrını ben böldüm.

"İnsanlık hali deriz, kimse de ayıplamaz merak etmeyin."

Bana bakmaya tenezzül bile etmedi, gelen yemekleri kendisi yerleştiriyordu. "Benim evimde benim himayem altında misafir böyle ağırlanır." dedi tam da tahmin ettiğim gibi. "İzle öğren bana laf yetiştirmektense. Gün gelir senin yapman gerekirse rezil etme bizi. Sizden gelecek olan ayıplamaz ama bizden gelecek olan bize yakışır bir ağırlama bekler. Bu evin," dedi ve durdu, bir an küçük düşürücü bir bakış attı bana. Bana yanlışım yoksa gelinlik dersi veriyordu. "Bu ailenin, bu soyadın bir ağırlığı var. Kurulacak sofrayı geçiştiremezsin. Her şeyi dört dörtlük yapacaksın ki gelecek olan misafir de nereye geldiğini unutmasın. Bilincinde olsun." tırnaklarını birkaç kez masaya vurdu. "Bu sofra her önüne gelene kurulmaz. Bir kere oturan da kimin masasına oturduğunu unutmaz kolay kolay."

Tam da tahmin ettiğim bir gövde gösterisiydi. Gelecek olanların gözüne sokarak kendilerini oturdukları masada çok kıymetli hissetmelerini sağlayacaktı. Kıymet misafirden değil, bu masaya oturmaya hak kazanıştan gelecekti. Tabakları işaret ettim.

"Tabi ben de altın işlemeli tabaktan yemek yesem unutmam bir daha. Ama inanın gerek yoktu böyle bir görmemişliğe. İnanın gelenler yeterince görmüş geçirmiş kişiler ama siz derseniz ki görmek isteyen benim..."

"Haddinden fazla cüretkar konuşuyorsun yapma, laf cambazlığına soyunma. Bu gece yediğin her lokma zor geçer boğazından."

Kabul açık seçik bir tehdidi beklemiyordum ve ben Zühre Karadere'yle bir süredir neredeyse hiç muhatap olmuyordum. Oğluyla başlayan gönül ilişkisi sanırım beni ondan uzak tutup formdan düşürmüştü.

"Beni tam olarak neyle tehdit ediyorsunuz?"

Benim hazırladığım zeytinyağlı yemekleri neredeyse masaya bile koymayacaktı. Tabakları öyle bir yere yerleştirdi ki her an kendi istekleriyle

kalkıp gideceklerdi. Odadaki diğer çalışanlar da bizi dinliyorlardı her ne kadar işleriyle ilgilenseler de.

"Ama neyse ki bir kulağımdan bile girmeyecek şeyler. Bu gece sizden bir mum performansı bekliyorum Zühre Hanım." herkes bir an duracak gibi oldu. Göz göze kaldık. "Fetih'in de olduğu bir masada aksi beklenemez. Gecenin sonunda tüm emekleriniz ve sükunetiniz için size mutlaka teşekkür edeceğim."

Odadaki üç kişiyi aniden "Çıkın siz." diyerek kovdu. Halbuki hepsinin de eli doluydu. "Hadi!" diye tekrar etti. İtiraz kabul görmeyen sesiyle herkes elindeki işi olduğu yere bıraktı ve son kez, son kez derken, bana bakıp geniş salonun kapısını açtı ve çıktı. Genelde direkt beni insanların yanında haşlamayı tercih ederdi. Ne yapacak da bunu istedi diye düşünürken ben sanırım yaradan tarafından seviliyordum ki kapı kapanmadan Fetih'i gördüm. Bekliyordum zaten ama hani bu kadar da denk gelir mi bilmiyordum. Zühre'nin açılan ağzı geri kapandı Fetih'in sesiyle.

"Emir varmış, ara arkadaşını insinler." Zühre Karadere'nin yüzünde son lafı kendisinin söylemeyişiyle oluşan bozguna baktım. Renk bile değiştirdi desem yeridir. Ben telefona uzandım hiçbir şey olmamış gibi o ise hiçbir şey söylemeden aldığı nefesle bile küfür ede ede Fetih'i teğet geçip çıktı odadan. Fetih bir an arkasından baksa da anlam veremedi ve Burcu aramamı yanıtladı.

"İndim ben," dedi ben konuşmadan. "Ve gördüm bize eşlik edecek kişiyi." sesi aniden yükseldi ve "N'aber katakulacı?" diye sordu. Emir'in sesini duyamadım ama Burcu devam etti. "Yine tansiyonun oynadıysa yerinden annemler inmeden söyleyeyim de bir tuzlu ayran getirsin."

"Burcuuu," diye uzattım. "Bulaşma adama." aklı daha o gecedeydi. İnsafına gelmişti ve yukarı çıkmasını söylemişti kandırıldığımızdan habersiz.

"Nereye bulaşma? Yalan makinesiyle başka ne yapılır?" Emir bir şey söyledi ama bir uğultu olarak duydum, ne dediğini seçemedim. "Şu an cevap verirdim de dua et babamlar geldi." diye karşılık aldı Burcu. "Hadi Efsun kapat, geliyoruz biz."

İçimden kazasız belasız bir yolculuk olacağını dileyerek dualar ede ede, yüzüme kapanan telefonu masaya geri koydum. Fetih karşıma bir sandalye çekmiş masaya bakıyordu. Stresliydi. Geçen sefer ki kadar olmasın ama ben anlıyordum. Nefes alış verişinden bile. "Masa iyi gibi." dedi öylesine. Sırf konuşmak için.

"Fazlasıyla iyi, bak altından tabağımız bile var." derken kenarlarındaki işlemeleri gösterdim.

"Gösterişin yıkılmayan kalesi Zühre Karadere." dedi. Bu masaya bakan aksini düşünmezdi bile. En son gördüğümde hazırlanan Zeliha da geldi ama elleri dolu diye epey bir çırpındı kapıyı açıp kapatırken. Halbuki bugün Gaziantep'e anne tarafından yengesinin evine gidecekti bugün. Yengesinin torunu olmuştu, birkaç gün gidip kalacaktı. Eğer bugün misafir olmasa sabahtan gidecekti ama öğrendiği an akşama çekmişti yolculuğu. Ve sabahtan beri büyük bir heyecanla hazırlıklara yardım ediyordu. Her şeyin dört dörtlük olması için çabalıyordu. Annesiyle aynı temele dayanmıyordu bu çabası. Tamamen kendilerini gelecek olanlara beğendirme çabasıydı. Hani bakın Efsun güzel bir ortamda, gözünüz arkada kalmasın dercesine...

Son günlerde elinden geldiğince evde vakit geçirmiyordu. Çoğunlukla ders çalışmak için mesela o yeni keşfettikleri yeri kullanıyordu. Çoğu zaman Emir ya götürüyor ya da getiriyordu. Biri bir yere gidecek gibi oluyordu hemen kendisi de takılıyordu peşine. Ya da biri çağırıyor hemen kabul ediyordu gitmeyi. Evden sıkıldığını ve odasında kitap ağzı açmayı bile istemediğini söylemişti. Bazen Fetih'in çalışma odasında ders çalışıyordu. Bazen mutfakta. Eğer izin günümdeyse ben teklif etmeden o dışarı çıkmayı istiyordu artık. Hatta son günlerde ben yoksam Fetih'le ofise gidiyordu. Evde durası yoktu. Sanki bir kuştu ve kafesinden ölesiye sıkılmıştı. Odalara sığmıyordu.

Elindekilere masada yer verdi ve geri çekilip masaya baktı. "Yemekleri bir tadar mısın Efsun abla." dedi stresle. Karşımda iki kardeş, gerim gerim gerilirken ikisinin de kafasını ısırmamak elde değildi. YA NE OLUYOR NE OLUYOR diye bağıracaktım şimdi. "Acı olmasın diye bin kere söyledim ama bu evin acı olmayan yemeğine bile kaşık kaşık isot giriyor. Aşağıda ayılıp bayılacaktım en son isot kavonozunu sakladım."

Söyledikleri Fetih'i direkt dikleştirdi. "Acı mı yaptılar?" dedi hemen ve bir çatala uzandı. İlk önüne gelen yemeğin tadına baktı ve kardeşine de uzattı. İkisi de meraklı ve iri açtıkları gözleriyle bir sonuca ulaşmaya çalışırken ilk Fetih "Değil gibi." dedi. Dudaklarını yaladı Zeliha sonra büzüştürdü. O kadar tatlılardı ki kıt kıt kıt katlanmalıktı ikisi de.

"Bence de ama," çatalı dudağına bastırdı. "Ya bize öyle geliyorsa? Hani dil tomurcukları alışır ya. Efsun abla da baksın o anlar." Aynı çatal bu kez bana uzatıldı hemen aldım, vereceğim tepki belliydi zaten. Dilim damağım

yanmış gibi çenemi sıkarken elimle ağzımı yelledim. Acı değildi. Belki aylar önceki Efsun'a biraz acı gelirdi ama şimdiki Efsun'a normal geliyordu.

"Hassiktir," dedi ilk Fetih. Bana su doldurmaya girişti hemen. "Ya ben elli kere uyardım ama.." diye de isyan etti Zeliha, bana uzatılan suyu yavaş çekimde alırken elime "Ay ne kadar da acı bir ezme," sesimdeki alay fark edilirdi halbuki ama karşımdaki iki kişi kendini ağzımdan çıkanın doğruluğuna kodlamıştı bir kez. "Yandım yandım yandım," sudan bir yudum aldım sonra ezmeden biraz daha. "Ne kadar da acı bir ezmee ay yandımm,"

İlk Fetih çaktı omuzları düştü gözleri bayık bayık bana baktı, "Komik misin?" diye sordu. Yüzündeki ifade... O sinir ama biraz da rahatlayış. Başımı salladım. Komikti bence.

"Şaka mıydı?"

Kimsenin gülmeyişini umursamadan gerine gerine yaslanırken arkaya "Hiç anlamıyorsunuz şakadan komiklikten. Gülsenize biraz."

Fetih tepkisizce beni izlerken Zeliha üzerime doğru yürümeye başladı. Ellerim kendimi korumak için havalandı istemsizce ama elleri karnıma doğru atıldı. Aniden gıdıklanmaya başladığımda iki büklüm oldum sandalyede.

"Gülmek mi istiyorsun?" diye sordu dört bir yandan elleriyle beni gıdıklarken.

"Zeliha ha-" sandalyeden aşağı düşecek gibi oldum diğer taraftan gıdıklayıp dengeledi. "Hayır Zeliha dur!" Elim Fetih'e doğru uzandı beni kurtarsın diye. Bir taraftan gülüp diğer taraftan kendimi yere atarak kurtulmaya çalışıyordum. Elimden tuttu ve kalktı yerinden ben de kalmaya çalıştım ama geri itti beni. Sanırım elimi dosta değil düşmana uzatmıştım. Kardeşi beni delicesine gıdıklarken onu dibimde hissettim, kendimi yere atma çabamı başımdan tutarak tamamen sonlandırdı. Ellerinin altında bir balık gibi çırpınırken yüzümü avuçlayan kişi gıdıklanmamdan doğan gülüşlerimi acı dolu bir çığlığa dönüştürdü.

Bu gecenin ilk lokması Fetih tarafından iki üç gündür rahat bıraktığı elmacık kemiğimden alındı. Geriye solan gülüşlerim acı dolu çığlığım kaldı.

🕊

Bir tören havası estiren kapıdaki duruşumuzun başını Osman Bey alıyordu. Ardından Zühre ve devamında biz. Gariptir yaş sıralamasına bile uyuyordu sıralama. En sonda Kürşat vardı mesela. Tabi bu sıralama açılan

kapı ve gördüğüm insanlarla bozuldu. Öne çıkma ihtiyacı hissettim ve ilk "Hoş geldiniz." Diyen ben oldum. Hemen ardımdan Fetih. Ellerindeki torbayı aldım ilk sonra eller öpüldü. Burcu'nun bir adım uzakta kalarak sadece izleyişine ben de tam olarak Meltem teyze Zühre Karadere'yle yüz yüze kalınca dahil oldum.

Zühre Karadere'nin yüzünde sahte de olsa bir maske vardı. En azından İlbey amcayla tokalaşırken gülümsüyordu ama bilmem neden ne zamanki Meltem teyzeyle denk geldiler o ifadesi sekteye uğradı. Tamamen bozulmadı ama bir an gözü ellerine kaydı. Birbirine tutunan ellerine. Bir şey mi oldu telaşesiyle ben de baktım ama absürt bir şey görünmüyordu. Asıl olay bakışlardaydı ama. İlbey amcadan çok uzaktı eşinin gözleri. Buraya gelişi, gözüne kestirdiği kişi... Meltem Teyze gerginliğin İlk çıtasını tutuşturulan. Bir şeyler söylendi, herkes tanıştı. Hoş geldinizler, hoş bulduklar havada uçuştu. Diken üstünde herkese aynı anda bakmaktan tek bir şeye odaklanamadım. Hiçbir şeyi kaçırmayayım derken belki çoğu şeyi kaçırdım. Bilmiyordum.

Öyle ya da böyle benim yazmam gerekse 'Geldiler, herkes hoş geldi ve hoş buldu. Sonra da bitti.' diye anlatacağım birkaç dakika yaşadık. Ne iyi hissettim kendimi ne de kötü. Bu eve ilk kez benim için birileri girdi ve kapıda karşılandılar. Kötü bir şey olur mu acaba gerginliğiyle sadece bakındım durdum. Neyse ki kıştı, hava günlük güneşlik değildi de bu gergin dakikaların sonu merdivenlerde bitti. Fetih'in elini belimde hissederek en arkadan ilerlemeye başladık. Geniş salona geçtik ve direkt olarak hazırlanmış sofraya oturduk. Her şey ya sahiden çok hızlı ilerliyordu ya da ben takip edemiyordum. Geriden geliyor yetişmek için hızlanıyor, hızlandıkça kendi çabamın içinde kavruluyordum. Öyle ki bir an bir yerlere çarptım, Fetih'e tutundum. Burcu bir şeyler söyledi, Zeliha'ya gülümsedim. Kürşat'ı ilk kez bu kadar ciddi gördüm. Genelde huysuz olurdu ama bu sefer ciddiydi, oturmasına kalkmasına bile dikkat ediyordu. Osman Bey desem sanki on yıllık tanıdığını ağırlıyordu sofrada. Zühre Karadere maskesini yine takmıştı. Meltem teyze masada en çok Zühre'ye bakıyordu. Bazen bana.

Önce her şey çok normal başladı. Yemeklerden, hava durumundan, yolculuktan, memleketten, Kanada'dan, çocuklardan, işten güçten konuşuldu. O kadar normal davrandı ki iki taraf bu sanki ilk görüşmeleri değildi. Böyle oldukça yavaş yavaş ben de rahatladım. Biraz yemekler yendi, Kürşat sofradan kalkıp ödevini yapmak için aramızdan ayrılmadan

önce onunla sohbet edildi ve gariptir Burcu'yla anlaştılar. En azından kalmak üzere olduğu Tarih dersinin ödevine son kez Burcu bakacaktı. Numarasını vermişti son halini atması için.

Sonra Zeliha'yla konuştular. Burcu öğretmen adayı olarak tanıttı, Zeliha'nın utancı diş kamaştırıcıydı. Tam olarak öyle değil henüz sınava hazırlanıyorum demişti. Ama ne zamanki İlbey amca ben eğitimciyi gözünden tanırım diyerek bir motivasyon verdi gözlerinin içi parlıyordu. Dolu dolu konuştu iki eğitimciyle Zeliha. Biz sadece dinleyici kaldık, öyle bir gururlandım ki bu haline...

Sandım ki bu böyle sürecek. Kimse kimseye bulaşmayacak, bu gece olaysız bitecek. Dört dörtlük ağırlanıyordu herkes, Zühre Karadere neyi nasıl istediyse harfiyen uygulanıyordu.

Konu konuyu açtı, havalardan birkaç kez konuşuldu. Hani normali buydu ya konuşacak bir şey bulamazsak hava durumuna bağlardık. Keşke böyle de sürseydi ama kendimi kandırıyordum.

"Efsun," dedi Osman Bey aniden. "Rahatsız olduğunuzdan bahsetti." Ben değil oğlu bahsetmişti muhtemelen ama o an muhtemelen benim bahsetmem daha uygundu şartlara. "Geçmiş olsun, iyi misiniz artık, her şey yolundadır inşallah."

Fetih'in kaşla göz arasında tabağıma koyduğu tepsi kebabını çatalımın ucuyla ittim. İki türlü yapılırdı, biri patlıcanla diğeri sadece etle. İkincisini tercih etmişlerdi eşeleye eşeleye yiyeceğim bir şey yoktu. Patlıcanlarını ayırıp etten yerdim ama etin neresini ayıracaktım ki? Yaptığımı fark eden Fetih köşeden ortaya tekrar itti.

Ben ne yapacaktım bu adamın etçilliğiyle ve herkese zorla et yedirme çabasıyla?

"Şükür," dedi İlbey amca. "bir badireydi atlattık."

"...sayılır." diye tamamladı Meltem Teyze. Sanki benim yaptığımı biliyor gibi masada Fetih'le beraber zeytinyağlıları yiyen tek kişiydi. Osman Bey'e tahminimce yasaklıydı.

"Düğüne de bu yüzden katılamadınız galiba." Diye girdi hemen Zühre sohbete. Eksik kalsa olmazdı zaten.

"Öyle oldu," dedi Meltem Teyze. "Düğün de aceleye gelince... Ki biz katılabilseydik bu kadar aceleye de gelmezdi. Şey gibi oldu biraz," parmak uçlarını düşünür gibi birbirine sürttü. "Yangından mal kaçırır gibi. Alelacele."

Zühre Karadere başını salladı gülümseyerek sonra aniden bize baktı. Bana ve oğluna. "Alın bizden de o kadar. Çok söyledik, çok uyardık ama engel olamadık. Ne aceleleri varsa biz de çözemedik."

Bu durumdan kendisi de memnuniyetsizdi. En azından öyle gözüküyordu. Halbuki onun derdi kararın erken oluşundan değil kararın kendisiyleydi. Fetih masanın üzerinde duran elimi tuttu hafifçe kaldırdı. Çok sakindi çok yapıcıydı. Her şeyi tatlı dille halletmeye yemin etmişti sanki.

"Biz o şekilde uygun gördük diyelim." Sesi yumuşaktı, hani bu konuyu uzatmama amacıyla kapatmak istiyordu. Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım sadece. Gerçekten verilecek dolu dolu bir cevap yoktu ortada. Geçmiş hakkında konuşulacaksa kuracağımız cümleler de uzun uzun değildi. Evlenmiştik ve bitmişti. İlerisi yoktu.

"O işler öyle olmuyor evlat." İlbey amca ellerimize baktı, hatta dikti gözlerini de ben öyle rahatsız olup ayırdım. Hani burada fevrice ve şov yaparcasına davranmak istemiyordum. Her ne kadar elim o amaçla tutulmasa da. "Ki bunu siz bizden iyi bilirsiniz. Bu ülkede en örfüne adetine bağlı kalmayı başarmış toplum halbuki tam da burası. Biz uygun gördük bir açıklama mı?"

Bizi hedefinden çıkardı masanın başında oturan Osman Bey'e baktı. "Hadi onlar genç, toyluğuna verelim. Biz de yoktuk malum sebeplerden ötürü. İş büyüklere kalıyor yani size. Yolu yordamı bu muydu Osman Bey? Sizin de kızınız var, öyle değerlendirin. Her şey oldu bittiye gelmiş."

Kimseden çıt çıkmıyordu. Kim konuşuyorsa geriye kalanlar ona bakıyordu pür dikkat. Sorunun muhatabı derince soluklandı "Değildi tabi." dedi. Olayların ne kadar karman çorban olduğunu bilmiyordu kimse, e tabi açıklayamıyorlardı da. Kimse diyemiyordu Efsun aslında bu evi bastı. Silah çekti. Biz de kızımızı zorla evlendiriyorduk. Oğlumuz da delirmenin kıyısına geldi. O dönem savaş meydanından farksızdı buralar. "Ama olan da oldu. Tek diyeceğim hiçbir şeyi eksik olmadı gelinimizin. Dört dörtlük bir düğünle anlı şanlı evlendi. Hızlı oldu ama eksiksiz oldu."

Bu cümleleri bekliyormuş gibi düğün günü aklıma geldi. İlk odama giren de bu cümleyi söyleyen de aynı kişiydi. Sanki ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk zira döndü ve bana baktı. Ben her şeyi harfiyen hatırlıyordum, peki ya o? Hiçbir zaman gelinim olmayacaksın demişti şimdi söylediği gelinimiz kelimesinin aksine. Ve daha neler neler... Günün ilk

zehrini atan oydu. Ne kadar göz göze kaldık bilmiyorum ona nasıl baktığımı bilmediğim gibi. Sadece kaçtı gitti bakışları benden.

Ben bir kapalı kutuydum. Kapağım kapalıydı yeni şeyler eklense de eskiler çıkıp gitmiyordu o kutudan. Sadece altta kalıyordu. Ben o kutuydum. İçimde ne var ne yok, ne kadar altta kalırsa kalsın biliyordum. Unutmuyordum da. Her şey bende bir yüktü. Unutmam ne mümkündü?

"Tabii," dedi Burcu neredeyse alayla. Ne ben ne de Fetih büyüklerin arasına girmeye niyetli değildik. Resmen uslu duruyorduk. Eskiden olsa, aylar önce olsa muhtemelen burada sadece o kişilerin anlayacağı imalar yaparak bu masayı daha çekilmez bir hale getiriyor olurdum. Zaten şafak sayıyor olduğumdan kalan günleri hala içimde tükenmek bilmeyen bir kinle devam ettiriyordum. Zaten az kaldı, bana ne yaptıklarını bilsinler unutmasınlar diye devamlı enselerinden fısıldıyordum. Ama her şey şu an o kadar uzaktı ki o duruma. Aksine burada İlbey amca ve Meltem teyzenin aklı kalmasın diye çabalayan bir kadına dönüşmüştüm. Şafakta yoktu.

Velhasıl benle Fetih'in sakinliğine biliyordum ki Burcu uymazdı. "Bir aşirete uygun bir düğündü. Çok kalabalık oldukları için ailecek düğün de öyleydi. Sanırım eksiksiz anlayışı bu. Ama tabi biz isterdik bir düğün de İzmir'de kız tarafının memleketinde yapılsın. Mesela. Bizim örf adetlerimize göre. Eksiksiz anlayışımıza göre."

Bambaşka bir konuyu açtı. Ya da fark etmeden yarayı. Bilinçsizce. Beklemiyordu ne o ne de ailesi bu istek karşısında gelecek tepkiyi. Sessizliğim sağ tarafımdan gelen bir kurşunla genişledi, büyümedi aksine daha çok yer kapladı.

"Bizim yaptığımız düğüne bir masa insan ancak geldi. İzmir'de yapılsa katılacak kimse var mıydı ki?" dedi Zühre Karadere. Aniden. Beklemediğim bir anda. Dondum kaldım, bu denli bir kalabalıkta aklınca gizli saklı yaptığı imayı neredeyse herkes anlamıştı. Bir saldırının ilk kurşunu sıkıldı, ölümcül hissettirdi o an. Ben daha oturtamadan cümleyi kafamın içinde savunma başladı bile.

"Elbette vardı!" diye yükseldi Meltem Teyze. Evet yükseldi. Masada ilk kez bir ses yükseldi. Tereddütsüz, hırçınca. "Ne sanıyorsunuz ki on beş gün içinde kendi çevrenizle yaptığınız basit, akraba buluşmasından ibaret bir düğüne Türkiye'nin diğer ucundan insanlar alelacele katılamadı diye kimsenin olmadığını mı? Bu nasıl bir düşünce? Bu şekilde mi kendinizi kandırıyorsunuz?"

O an payıma Burcu düştü nedensiz. Aklımaysa onun yanında yaptığım birkaç telefon görüşmesi. Suna annemin yakınlarını arayıp ret yemiştim. Yutkundum, Burcu ne düşündüğünü çıkaramazken bana baktı. Niye ağzımı açıp tek kelime etmiyordum? Dilim tutulmuştu.

"Estağfurullah," diye girdi hemen Fetih araya. Sesi yine annesi yerine mahcubiyeti ve utancı taşıyordu. Otuz bir yaşındaydı annesinin ayıbıyla uğraşıyordu daha. "annem ne dediğini bilmiyor."

"Ahahaha katılıyorum Fetihciğim!" Burcu elini şıklatıp Fetih'i işaret etti. Bendeki durgun bakışları aniden canlandı. Masadan soyutlanmıştım o an. Konuşanı dinliyordum, geriye kalanlar sanki bana bakıyorlardı ama ben hiçbirini görmüyordum. "Ayrıca bizim kesimin hepsi işinde gücünde insanlar Zühre Hanım. Ha deyince düğüne derneğe gelemezler kim evlenirse evlensin. Evde oturup davetiye bekleyen, düğün dernek olsun da hemen gidelim aman ha dedikoduyu kaçırırız diye yaşayan kimse yok. Bir de şey bizim düğünlere hazırlık aylar önceden başlar böyle on beş günlük yalapşap şeyden ibaret olmaz, o yüzden de herkes kendini ayarlar."

Taramalı tüfek gibi cümleler sarf edildi. Herkes sırasını biliyormuş ve araya kimseyi almamak için nefessiz konuşuyordu sanki. Sıra hemen Meltem teyzeye geçti. Biri araya girmeye çalışsa başaramazdım. Belki de o yüzdendi Zühre'nin sessizliği.

"Aynen öyle. Aylar önceden başlar. Bu yaşıma geldim on beş günde düğünü bir sizde gördüm. Düğün evladımıza verdiğimiz değeri gösterir. Aceleye getirip de başımızdan savar gibi çıkarmayız evden ne kızımızı ne oğlumuzu. Siz Efsun çok kötü bir zamanımıza geldi diye yanlış şeyler düşünmüşsünüz ama bunları düzeltelim." meydan okuyordu, beden dili bile. Herkese bakıyordu bunları söylerken. Karadere olan herkese. "Katılacak da bir dünya dolusu insan var, Efsun'un ailesi fazlasıyla saygın insanlardı. Öyle ailesinin kalabalıklığı kan bağından da gelmiyor üstelik. Kan bağı mecburidir, gönüllülük daha geri plandadır. Bilirsiniz elbet. Hâlâ adı sanı anılan değer gören eğitimcinin sağlıkçının kızıydı Efsun. Annesinin babasının yetiştirdiği her öğrenci şu an muhakkak bilir sayar Efsun'u. Manevi annesinin çalıştığı hastanede çalışan onca insan biz Efsun'a söylemedik ama tepkililer. Kimsenin işi gücü uygun değildi tek bir yönü bile 24 saat süren yol için ama İzmir'de bir düğün dernek nasıl yapılmadı diyorlar."

Tüylerim diken diken olmuşken çenemi sıktım, öyle miydi bilmiyordum. Beni benden çok sayıp sevdiklerini bilirdim. Uzak duruşlarıma rağmen ama

on beş gün sonra yapılacak ve benim için aylar sonra bir imzadan ibaret olan düğüne kimseyi çağırasım gelmemişti. Bir hakkım vardı sanki çağırmak için ve onu da günün birinde gerçek bir düğün için kullanırım sanmıştım.

Meltem teyzenin bir nefeslik verdiği arada kızı girdi hemen. "Haklılar da. Ama işte anne suç biraz bizde. Bak sonra anlamsız fikirler doğmuş, katılacak kimse var mı diye soruluyor. Hep derlerdi de inanmazdım, erkek tarafı ne kadar kolay atlatırsa bu düğün dönemini kadının kıymeti o kadar bilinmezmiş. Şehir efsanesi sanıyordum ben meğerse gerçekmiş! Baksana asaletinden, görgüsüzlük olmasın diye sakince uyum sağlayan Efsun'un gördüğü değ-"

"Rica ediyorum," diye bastırarak girdi araya Fetih. Fetih? Burcu'ya? Gerçekten rica etti. Başıma girmiş ağrıyla sadece dinliyordum. Kimseyi susturmaya ya da sakinleştirmeye çalışmıyordum. "Olayı Efsun üzerinden başka yere çekme. Efsun'a verdiğim değeri çalacak iki davul zurnaya bağlayıp değersizleştirmeyelim İlbey Bey." Burcu'yu muhatap almadı pek fazla ve anne babasın yöneldi. "Meltem Hanım hoş değil. Annem de yanlış anlaşıldı," gözleri annesine çevrildi. "dilesin özrünü kapatalım konuyu."

Özür dile. Bu cümlenin açık seçiği buydu. Emirdi. Ya oğluna ya da kendisine bakacaktım ama tercihim bizzat kendisinden yana oldu. O Fetih'e ben ona. Nefretle bakmadım. Öfkeyle de bakmadım. Sevgi ve saygı hiç olmamıştı zaten. Boşlukta süzüldü bakışlarım. İlerisini görmek için çabaladım. Nereye kadar ve ne zamana kadar. Nasıl ve ne şekilde. Birbirimizden kurtulacağımız bir tarih yoktu. Bu halinin bir sonu olmadığı gibi. Çok kırgındım. O kadar kırgındım ki kime olduğunu bilmeden. Zeliha'yı ve Fetih'i neden o doğurmuştu? Neden böyle sonu gelmez kopmaz bir bağ ile yer alıyordu bu hikayede? Neden anne sıfatı ona verilmişti? Aylar olmuştu bunu düşüneceğim raddeye ilk kez geliyordum ve bu çok berbattı. Hırçınlığımla nefretimle daha mutluydum. Cevabı olmayan sorularla muhatap olmak daha katlanılamazdı. Bu sorgu sual benim kafa yorabileceğim türden değildi.

Cevap vereceğini, çıkışacağını hissettiğim an Osman Bey'de aynı şeyi fark etmiş olacak ki "Hanımlar birbirini yanlış anladı." diye engel oldu buna. Bu yaptığının altında Zühre'nin özür dilemesini engellemek de vardı biliyordum. "Elbette ki sandığınız gibi bir şey düşünmedik. Dediğim gibi yanlış anlaşıldı ama ta-"

"Tamam özür dilesin." diye tekrar etti Fetih. Sadece annesine bakıyordu. Ondan başkasına gözleri bile değmiyordu. Kilitlenmişti. "Olmadık şeyler anlaşıldı, dilesin özrünü."

Zühre'nin yüzündeki hayal kırıklığı, kendi doğurduğu oğlunun onu düşürdüğü bu durum, kendine yediremeyişi ve en çok da o yazıklar olsun tutumu. Fetih'in ısrarını belki de bu masada durdurabilecek tek bir kişi vardı. İlbey amca "Tamam özre hacet yok," diye bunu sağladı. "ilk kez tanışıyor herkes birbiriyle olur öyle yanlış anlaşılmalar."

Masadaki diğer büyükten de destek çıktı "Tadımız kaçmasın, gençler de huzursuzlanmasın." diye ekledi Osman Bey. Zühre Fetih'le olan göz bağlantısını kesti ve önüne döndü. İçinde ne yaşadı bilmiyorum ama masanın geri kalanında ağzına tek bir lokma bile alamayacağını farkındaydım.

"Olan olmuş. Bizi de yanlış anlamayın. Efsun bizim kızımız gibi. İyiliğini düşünüyoruz. Evlilik önemlidir Osman Bey, böyle ansızın olunca insanın aklına bin farklı şey geliyor. Geçmişe müdahale etmek ne mümkün, ilerisine bakmak gerek. Efsun mutlu mu, huzuru yerinde mi," Meltem teyzenin yüzünde histerik bir gülümseme oluştu ve o devam etti. "burada kendini iyi hissediyor mu yoksa yabancı mı kaldı her şeye, kadri kıymeti biliniyor mu, hak ettiği değer veriliyor mu kızımıza? Arada ciddi bir kültür farkı var. Bir doktor olarak alışması zorken aniden kendini bir evliliğin içinde buldu. Kültürün bir parçası yaptı. Halinden memnun mu?"

Gariptir söz hakkı bana geçti o an ilk kez. Hiç olmayacak sandım. Gerçekten hiç konuşma sırası beni bulmayacak sandım. Derin bir nefes aldım, gülümsedim. "İyiyim." dedim her şeye rağmen. "Farkındayım erken ve çok çabuk oldu ama iyiyim. Mutluyum, pişman da değilim verdiğim karardan. Aklınız kalıyor farkındayım ama her şey yolunda. Alışıyoruz birbirimizin kültürüne. Hiçbir şey tek taraflı değil. Ben de Fetih de çabalıyoruz." Fetih'e baktım beni izliyordu ve tahminimce tansiyonu yükselmişti. "Ve başarıyoruz da galiba."

Gülümsememe baktı sonra o da gülümsedi. Her şeye rağmen. Başını salladı yaslandığı yerden öne doğru çıktı. "Başarıyoruz." dedi. Bu yetsin artık bugün için dedim. Tamam artık noktasına geldim ama bir tek ben geldim herhalde olmadı.

Fetih'in niyeti söylediğini pekiştirmekti ben farkındaydım ama bu masa o masa değildi. Kısa cümleler kurulmalı, başka sohbetler açacak şeyler söylenmemeliydi.

"Evlilik iki kişilik bir müessese. Kültür, aile, düğün, örf adet, her şey bir yere kadar. İki kişi tamamsa devam etmemesi için hiçbir şey etkili olamaz. Biz tamamız."

Benim Meltem teyzeye öncesinde söylediğim Fetih bana yeter cümlesi gibi buna da aynı kişiden itiraz geldi. "Keşke öyle olsa Fetih," dedi. Buna inanmıyordu. Hiçbir koşulda sevginin yeteceğine inanmıyordu.

"Keşke sadece sevmek yetse ama özellikle aile kavramı evliliğin öyle bir yerinde ki, bunu gençsiniz daha evliliğinizin çok başındasınız diye ikiniz de anlamıyorsunuz ama gördüğüm onca canlı kanlı örnek üzerine söylüyorum bunu oğlum." Zühre'ye çevirdi gözlerini birkaç saniyeliğine. "Annen ve baban da anlayacaktır elbet beni. Kaç çift gördük birbirini çok sevdiğini söyleyen ama bir yerden sonra sevginin yetmediğini acımasızca fark eden. Genelleme yapmak istemem ama şu ana kadar gördüklerimin hepsinde hayatı evlendiği kişinin ailesi tarafından zindan edilen genelde kadınlar oluyor. O aile terörü genelde erkek tarafından doğuyor. Bunu bir tane oğlu olan bir erkek annesi olarak söylüyorum. O yüzden aile o kadar soyutlanacak bir şey değil evlilikten. Değil mi İlbey?"

İlbey amca başını ağır ağır salladı. "Öyle," dedi sakince. İlbey amca sanırım biraz Osman Bey'in de katkısıyla kendini yumuşatmıştı ama Meltem teyzeyi yumuşatmak için Zühre'yi yok etmek gerekiyordu. "Her şey bir yere kadar kurtarır. Nikah şahitliğini yaptığım bir çift vardı. Çok da seviyorlardı birbirlerini ama geçen sene boşandılar. Çekişmeli olarak üstelik. Sorun neydi? Adamın ailesinin kadını kabullenmeyişi."

Meltem teyze gözümün içine baktı. Bana konuşuyordu. "İlk günden başlayan bir terör. Evet yumuşatacağım bir şey değil, açık seçik bir terör. Aşk kurtarır deyip bir yola başladılar ama bir yerden sonra tak etti canına kadının. Ailede köklü bir aileydi, tanınan, bilinen. Bir tanede çocukları vardı boşandıklarında. Yakınen tanıyorum kadın çok direndi, çok çabaladı, çok yıprandı ama eninde sonunda pes etti. Çünkü onunki de candı. Bir noktada patladı."

Bunlar bana onların benim hakkımdaki gelecek tahmini olarak mı aktarılıyordu bilmiyordum. Emin değildim. Ya da kuruntu yapıyordum Fetih'e ailenin öneminden bahsediyorlardı.

İlbey amca olayı daha da genişletti belki bir öğütten ibaret kalacak sohbet kişisele döndü. "Kadının ailesi eninde sonunda gitti aldı kızlarını da torunlarını da o evden. Geç bile kalmışlardı bana göre. Ben olsam çoktan yapardım bunu."

Bir nokta. Bu masada dikkat çeken bir nokta. Kulak tırmalayan bir ayrıntı. Osman Karadere çattığı kaşlarıyla "Torunu da aldılar?" diye sordu. Gerçi bu ne kadar soru olarak nitelendirilirdi bilinmez. Sanki bu masaya bir yem kondu ve verilecek tepki ölçüldü. En net bunu hissettim.

"Tabii," dedi İlbey amca. Konuşmanın rengi değişmeye başlamıştı. Yutkundum bir yudum su aldım. İçimde bir huzursuzluk, yine doğmamış bir bebek ve benim anneliğime varacaktı sanki ucu. "Hatta tuttukları avukat için ben referans oldum. Öyle bir avukat ki karşı taraf ne kadar köklü bilindik olursa olsun tek celsede aldı velayeti. Torunlarını o evde bırakacak halleri yoktu."

Zühre'nin elindeki çatalı tabağa sürttüğünü hissettim. Üstlerine alınıyorlardı. Kız tarafı olarak değil erkek tarafı olarak. Empati kuruyorlardı. "Çocuğu babasının evinden getirmedi ya kadın, ne curetle çocuğu kendi babasının evinden alıp götürüyor ben onu anlamadım."

Evet bu bir yemdi ve direkt düşmüşlerdi. Aklıma Zühre'nin söyledikleri düştü bir bir. Bana da kurmuştu benzer cümleler. Bana sonuna kadar kapı açıktı defolup gitmem için ama Fetih'ten olan bir parçayı götürmeyi aklımın ucundan bile geçirmememi söylemişti açık seçik.

"Annesine iyi davranmışlar mı ki çocuğa iyi davransınlar?"

"Ki Zühre Hanım," diye girdi araya Burcu hemen. "Hani siz göğsünüzü gere gere geçen sefer Efsun'a çocuğa anne bakmalı, anne işini gücünü bırakmalı kendini çocuğuna adamalı, oğlum mu bırakacak da oturup çocuğa bakacak kadının işi ne türevi şeyler söylediniz ya adalet sistemimiz de tam olarak sizinle paralel düşünmese de sonuç noktanız ortak. Hiçbir şekilde kolay kolay çocuğu anneden almazlar. Çok kötü bir noktada olması gerekiyor kadının. Her anlamda. Diğer türlü annede kalır çocuk. Baba tarafı kim olursa olsun anneden ayırmamak üzerine kuruludur sistem."

Burcu her şeyi bir bir dökerken ortaya zevkle geriye yaslandı ve duydukları karşısında tiksinircesine masaya bakan Fetih'e dikti gözlerini. Alnının ortasından bir damar dallanıp budaklanarak belirginleşmişti.

"Hayırdır anne?" dedi suratına bile bakmadan. İçimden bir ses herkesin dağıldığı bir anı beklediğini söylüyordu. Elini kolunu bağlayan bir şey vardı ve kendini bastırdıkça tansiyonu yükseliyordu. "Bizim vereceğimiz kararları ne zamandan beri sen verip bir de cümle aleme duyuruyorsun?" parmaklarını ritmik şekilde masaya vuruyordu ve tek bir noktaya odaklanmıştı. Derin derin nefesler aldıkça beyaz gömleğinin altında bedeni

belirginleşiyordu. Bazen o kadar şişiyordu ki gövdesi düğmeler patlayacak sanıyordum.

"Sizin yerinize karar vermedim olması gerekeni söyledim ben. Çünkü senin karının düşündüğü şeyler,"

"Çünkü benim düşündüğüm şeyler mesleğimi bırakmayacağım üzerine." bu konu bam telime basıyordu. Ben bu gece Meltem teyze ve İlbey amcanın aklında olumsuz kalmasın diye sustukça, duymazdan geldikçe hoş olmayan yerlere gidiyordu her olay. Üstüme çullanıyordu sanki herkes. "Öyle sandığınız gibi korkunç şeyler değil. Anne olunca bırakayım diye dirsek çürütmedim ben. Bu. Başka bir şey değil."

Derdi buydu. Tam olarak benden ne bekliyordu bilmiyordum. Asla oğlundan çocuk sahibi olmamı istemeyen de oydu olunca bütün hayatımı bırakıp o çocuğa bakmamı isteyen de oydu. O çocuk. Beni o kadar çok soğutmuştu ki iyelik eki bile koyamıyordum.

Karısının hırçınlığını önlemek yine kocasına düştü. Saçma bir denklemdi. Herkes farkındaydı. Ne yaşıyorduk biz ya?

"Kimse sana mesleğini bırak demiyor zaten Gelin Hanım, Zühre'nin de bahsettiği şey baba hiçbir koşulda bir anne kadar olama-"

"Yapmayın Osman Bey," dedi Burcu. "Ben de oradaydım yapmayın lütfen. Efsun bir şeyleri bas bas bağırarak söylemiyor diye mi bu yapılanlar? Açık seçik yapmadığı taktirde söylenilenleri, anneliğine çamur atıldı."

Fetih'in ruhsuz gülüşünü duyduk hepimiz. Sonra öne doğru çıktı ve annesine döndü. Parmak eklemlerini birkaç kez masaya vurdu. "Bunları aklına iyi kazı," diye kısık sesle konuştu. Herkes duyuyordu halbuki sadece bu kısık ses korkunçluk katıyordu bu haline. "bu gece bir de bana anlatacaksınız. Misafirlerimizi ağırlayalım adabıyla sonra bir tur da babasına anlat doğmamış çocuğun."

"Yani bu şekilde annenin kutsallığıyla falan olayı yumuşatmayın. Efsun'un eli ayağı titriyordu en son. Sırtını dönmüş Atakan kucağındayken sakinleşmeye çalışıyordu. O kadar aile üyesinin yanında üstelik söylenilen şeyler. Eşiniz burada inkar edebilir mi?" sustu bir an inkar edecek mi diye Zühre'ye fırsat verdi. Zühre inkar edemezdi. Ederse Burcu'nun daha büyük oynayacağını biliyordu. Masaya doğru çıktım alnımı ovaladım. Dirseğimi masada eziyordum ve artık midem bulanıyordu.

"Anne babamın kast ettiği durum da tam olarak bu. Efsun üzülüyor mu, Efsun'a nasıl davranılıyor, kıymeti biliniyor mu yoksa ilk günden beri her

bulunan boşlukta böyle canı mı okunuyor?"

Fetih'in alttan belli bir ritimle yere vurduğu ayağı masayı hafif titreştiriyordu. Ailesini savunmazdı ama bu ortamda saldıramazdı da. Kavga da edemezdi.

"Benim iki kızımda kendi ayakları üzerinde durmayı bilen iki kadın. Günün birinde hor görülecekleri bir ortamda durmamayı bilirler." İlbey amcanın cümlesinin altında yatan şeyi ilk an hissettim. Belki de şu an ceketimi alıp onlarla gelmemi bekliyorlardı. Çok çabalamıştım, susmak benim için en büyük çabaydı. Akılları burada kalmasın, benim çevremden bir kişide olsa artık inansın güzel bir evliliğimin olacağına, mutlu olabileceğime inansınlar istedim. Ama olmadı. Yine elimde bir hiçlik kaldı. Tek bir kimse bile inanmadı. Sanki ben yanlıştım.

Son bir gücüm kaldı onu da gözlerimin dolmaması için feda ettim.

"Sonra bizim kapımızın onlara sonuna kadar açık olduklarını da bilirler." diye devam etti Meltem teyze. Sesinde büyük bir hayal kırıklığı vardı. Karı koca karşılıklı olarak devam ettiler.

"Hiçbir yere sonsuza kadar bağlı olmadıklarını da bilirler."

Kurumuş dilimi damağımı ıslatmak için bir yudum su aldım. Fetih ne durumdaydı bilmiyordum. Stres yapan oydu ve tüm gerginliğini haklı çıkarmıştı bu sofra.

"Hiçbir kötü muameleyi hak etmediklerini de bilirler. Kendilerine bunu reva görmezler."

"Ha oldu da gözleri kör oldu, bir şeylerle kendilerini kandırdılar, haksız bir savaşı devam ettirmek için çabaladılar, annesi babası onları göz bebeği gibi büyütürken onlar kıydılar kendilerine, işte o zaman varsa torunumuzu da,"

Elimdeki su bardağı benim için oyalanacak tek yoldu. Pür dikkat kulaklarımı dikmiş, belki bir taht savaşını, belki bir muharebeyi izliyordum. Evet tam olarak buydu, sırayla birbirlerine karşılık veriyorlardı. Tarafım yoktu ne karşımda oturan insanların istediğini yapıp bu gece ceketimi alıp gidecektim onlarla ne de yanımda oturan kişilerin gelini gibi davranacaktım. Siz ne demek istiyorsunuz diye tepki gösterecektim.

Konu bendim, konuşulanların temeli bendim ama bir o kadar da yabancıydım. Evlendiğimden beri ilk kez önümde bir zırh vardı, her zaman yüz yüze kaldığım insanlarla şimdi göz göze bile gelmiyordum. Önümdeki zırh ya da zırhlar izin vermiyordu. Olur da bana dikilecek gibi oluyordu

bakışlar, tabağa sürtülen bir çatal sesi ya da masaya çarpılan bir bardak ya da daha tok çıkan bir ses engel olabiliyordu buna.

İlbey amca şimdiye kadar söylediklerini toparlarcasına öyle bir cümle kurdu ki, başından beri kendilerine karşı sükunetini koruyan Fetih'in bedeninin nasıl kabardığını, elinin yumruk oluşunu, aldığı nefesi, aldığı kadar veremeyişini... Her şeyi hissettim. Yanıbaşımdaydı zaten. Her müdahalesi ufak ve ailesine karşı olmuştu şu ana dek.

En büyük mesele şuydu ki bu cümlelerin hedefi Fetih'ti de. Hatta en çok etkilenen de konuşulanlardan oydu. En çok pay alan. Gözdağından en çok nasiplenen. Masadakileri gerim gerim gerecek tek şey belliydi, gerisiyle çok da ilgilendiklerini sanmıyordum ama Fetih...

"kızımızı da," diye devam etti bastıra bastıra. "geliriz alırız." dedi İlbey amca. Kural gibi, yasa gibi, ferman gibi. Cümlenin sonundaki nokta masanın ortasına kondu, dilimi ısırdım. Fetih için ipler koptu, hoş geldiniz efendim diye karşıladığı kişi gözünde bir düşmana dönüştü belki.

"Kimse," dedi ağırlığı olsa hepimizi altında ezecek kuvvette bir sesle. "hiç kimse," diye düzeltti, masadaki herkese tek tek baktı. İpler bir kez daha kopacaktı, bu bir savunmaydı. Arkasından ailesinin de geleceği bir boy gösterisine dönüşecekti. "Benim karımı gelip alamaz."

"Kafanızda ne geçiyor, ne oluştu bilmiyorum. Size boynum kıldan ince, hoş geldiniz masamıza. Bu beraber oturacağımız son masa da olmayacak ama açık seçik bir şekilde beni Efsun'la tehdit edemezsiniz. Feriştahı gelse Efsun gitmek istemediği sürece bu odadan bile çıkaramaz kimse. Hiç kimse beni karımın yokluğuyla tehdit etmesin."

Fetih'in sabır taşı çatladı, fırsat o ya hemen arkasından geldiler. "Efsun düşman evinde değil İlbey Bey, evimizin tek gelini. İlk göz ağrımızın çocuğundan da bahsediyorsunuz üstelik. Gelip alırız demek yakışı değil." dedi Osman Bey.

"Karadere konağından gelip parçasını, torununu da almak öyle kolay değil." diye de ekledi Zühre Hanım.

Meltem teyze bir tek Fetih'e baktı. "Ben bir anne olarak gelip kızımı almak istesem sen mi önümde duracaksın Fetih?"

"Ben bir anneyi kapıma getirecek şeyler yaparsam yol sonuna kadar ben eşlik ederim Efsun'a Meltem Hanım."

"Öyle bir durumda arabayı zaten ben kullanırım Meltem teyze." gittikçe yükselen harareti bir şekilde bölmem gerekti. Yoksa kafalarında Fetih'i de en az Burcu kadar kafalarında canavarlaştıracaklardı. "Endişenizi anlıyorum

ama kendi ağzınızla söylediniz. Nerede ne yapacağımı bilirim. Fetih benim eşim ve ben bundan dolayı çok mutluyum. Yine evlenecek olsam onu seçerim. Her şeye alışmamın zor olduğunu düşünüyorsunuz ama sandığınız gibi tamamen alışmamı gerektirecek bir durum da yok." Bundan sonra söyleyeceklerim bazılarının hoşuna gitmeyecekti. "Şehir, kültür, aile vesaire... En fazla mecburinin sonuna kadar buradayız. Ne benim de ne de Fetih'in düzeni burada kurulu değil. Geçici bir dönem Urfa'daki hayatımız. Fetih'in ailesi daima ailesi Kürşat mesela nerede olursa olsun evimiz, daima evimizin küçüğü olacak ama bizim kurduğumuz aile de farklı. Zeliha o ailenin hep kızı olacak. Burada kötü bir şey söylemiyorum bu arada. Bunu zamanında siz de Osman Bey siz de yaptınız. Bizim Fetih'le kurduğumuz aile bağımsız. Doğacak çocuk da bağımsız, hayatımızın geri kalanı da bağımsız."

"Öyle," diye destek oldu Fetih. "Bir yerde Efsun'un işi için duruyoruz burada. İstanbul'da benim düzenim. Ama birimizden birinin feragat etmesi gerekti bir dönem, bana düştü bu. Müşterek hayat. Hiçbir şey kadına ya da erkeğe tapulu değil. Efsun'un elinde değil işiyle alakalı şeyler, devlet memuru. Benim öyle bir durumum yoktu ben kendi düzenimden ödün verdim."

Bazılarının zoruna gitse de bazılarının hoşuna gitti. Meltem teyzenin yüzündeki memnuniyet okunmayacak gibi değildi. Az da olsa yüzüne bir rahatlama geldi. İlbey amca sadece dinleyiciydi. Bu insanları mutlu ya da mutsuz etsin diye söylenmiş bir şey değildi zaten. Gerçeklerdi. En yalan günde bile söylenmiş bir gerçekti.

"Güzel." dedi Meltem teyze. "Oh ne güzel o zaman. Muhtemelen İstanbul'a gidersiniz. Bir ayağımız zaten hep oralarda. Sonuçta iki kişi yaşayacaksınız bir şeye ihtiyacınız olur falan hemen geliriz."

Bu durum onu o kadar memnun etti ki yudum yudum keyif suyu içti. Bu sanırım şey demekti, Fetih'e tamamdı. Ailesi sorundu.

"Tabi gelirsiniz gelirsiniz de siz Kanada'dan gelene kadar biz elli kez yetiştiririz kendimizi hiç merak etmeyin." dedi Zühre cins cins. Keyfi kaçmıştı keyif kaçırmak istiyordu ama Meltem teyze aniden değmeyin keyfime haline geldi.

"Sonuçta aynı ülkede olmak nerede farklı ülkeden gelmek nerde. Ama gözünüz arkada kalmasın."

Sanki mümkünmüş gibi... Meltem teyze ufak bir kahkaha attı. "Gözüm hiç arkada kalmasa olur mu? Ama zaten bizim de bir iki seneye ülkeye

dönme fikrimiz var. Çocuklarımız burada. Evlenip barklanmaya da başladılar. İstanbul'a yerleşiriz temelli olarak. Yani siz gelene kadar Urfa'dan biz elli kere yetişiriz, sizin gözünüz arkada kalmasın asıl. Aynı şehirde olmakla farklı şehirde olmak bir mi?"

Sesleri çok aşırıya dönüştü aniden. Sanki çevrede başka konuşanlar da vardı ve birbirlerine duyurmaya çalışıyorlardı ama onlardan başka kimse konuşmuyordu ki.

"Yok yok benim de gözüm arkada kalır. Biz de mutlaka geliriz. Yarın öbür gün çoluk çocuk olur, sizin başınız kaldırmaz belki. Bizim aile çok geniş alışığız biz o curcunaya."

Dedi. Zühre Karadere. O kadar hırslandılar ki bence kendileri de ne dediklerini farkında değillerdi.

"Aaa olur mu öyle şey tabi ki kaldırır niye kaldırmasın? Ben zaten annenanne olmayı dört gözle bekliyorum. Sizi bilemeyeceğim. Pek öyle bir haliniz yok gibi. Ama benim hangi çocuğum ilk sağlarsa bunu gerekirse ben bakarım."

Bu kez Zühre'nin kahkahasını duyduk. "Ne münasebet ben de oğlumun baba olmasını dört gözle bekliyorum. Toru-"

"Çok özür dilerim," diye girdi aniden nahif bir ses araya. Zeliha... Zeliha'm.

"Benim daha fazla geçe kalmadan çıkmam gerekiyor. Müsaadenizi istesem."

Bunun sebebi bir çok önce gitmek değildi elbet. Bir şeyleri artık bölmek. Ciddi bir şey değildi konuşulan. Rahatça kesebilirdi. Anlayışla da karşılandı. Kalktı herkesle tek tek vedalaştı, ben ve Fetih hariç. Biz direkt onunla beraber çıktık. Fetih valizini aldı sessizce ben montunu giydirdim. Biraz Emir seni bıraksaydı serzenişine girdik ama gerek yok akşam akşam buraya kadar gelmesine diyerek istemedi. İndik çantalarını koyduk bagaja sanki iki üç günlük bir uzaklaşma değil gibi abartılı bir veda geçti ikimizin arasında. Fetih daha sakindi. Fetih hatta çok sakindi. Ben en son kardeşini ısırıyordum o bizi izliyordu dümdüz.

Son bir kez beraber öptük sonra bindirdik arabaya. Fetih onu götürecek kişiye birkaç şey söyledi sonra el sallayarak uğurladık. O odadan çıkmak o kadar iyi geldi ki bize adımlarımız hiç anlaşmadan yavaştı. Öyle sallana sallana geri çıktık, Fetih'in kollarının arasındaydım ben. Kata geldik her şey o kadar yavaştı ki bu sakinlik sonuna kadar sürecek dedim ama aniden ilk

odaya çekilmem ödümü kopardı. Refleks olarak da bağıracaktım da zaten ama dudaklarımın üzerinde yerini alan bir çift dudak engelledi bunu.

Sırtım kapıya yaslandı ve geriye doğru gide gide kapattık kapıyı. Dışarıdan gören bunu bekliyorum sanardı hemen Fetih'in yüzünü avuçladım ama öpemedim. Sadece o öptü. İki dudağı iki dudağımı, dilimi, damağımı her bir köşeyi sömürdü, sömürdü, sömürdü.

Bir daha öpemeyecek gibi öptü.

Ona bu hissettirilmişti.

Yüzünü okşadım böyle hissetmesin diye. Ateşi vardı. Gerçek anlamda yüzünün ısısı yüksekti.

Burnunun uyguladığı baskı bile hafif değildi. Belimden sımsıkı tutuldum ayaklarım yerden kesildi beni kendine bastırdı. Bedenlerimizin arasından rüzgar bile geçemezdi.

Beni ondan alacaklarmış gibi öptü.

Ona bu hissettirilmişti.

Biraz ipin ucundan tutup dudağını kavramaya çalıştım böyle hissetmesin diye. Az biraz izin vermedi hep ben hep ben dedi ama çok geçmedi dudaklarını biraz da bana bıraktı. Onu öperken bile anladım bendeki tahrişi. Soyulmuş dudağıma alkol değdirmişim gibiydi sızısı.

Ne kadar öpüştük, bir saatte ne kadara tekabül etti bu bilmiyorum ama ne elimiz ne de kolumuz uslu durdu dudaklarımız gibi. Ciğerlerimiz ne kadar dayanabilirse o kadar dayandık, ayrıldığımız yer boğulmaktan son an kurtulmuş bir insanın nefes alışı kadar hararetli oldu. Sessiz ve karanlık odada nefes nefese alınlarımız birleşik bir şekilde dururken yüzünü okşayan ellerime örttü ellerini. İki avucumun içini de sırayla öptü.

"Efsun," dedi isyan dolu bir sesle. Yüzünün birkaç noktasına minik minik buseler kondurdum.

"Az kaldı bitiyor." dedim. Nefes nefeseydim. "Rujumu bozduk bu arada."

Ellerinden biri belime indi etimi avucunun içine kıstırdı ve burunlarımızı birbirine sürttü. "Rujunu sevsinler senin."

Çok isterdim. Böyle mır mır bu odada yiyişip öpüşüp duralım. Ama çıkmamız gerekiyordu. Çok da sağlıklı değildi onları o şekilde bırakmak orada. El ele odadan çıktık, etrafa bulaşmış rujumu kıkırdaya kıkırdaya sildik. Dudaklarımız şişmişti onun utancını yaşadım biraz ama yapacak bir şey yoktu. Odaya geri dönerken herkes sağdı, kan da çıkmamıştı. Hatta İlbey amcayla Osman Bey en baştaki gibi sohbet ediyordu.

Meltem teyze "İkinizin de telefonu çaldı." dedi masada bıraktığımı telefonları işaret ederken. Yerlerimize adımladık tam oturuyorduk ki ardı ardına telefonlarımıza mesaj geldi. İkimiz de birbirimize garip bir bakış atarken aydınlanan ekrandan bana gelen mesajı okudum.

Denetimli serbestlikle salındı hastanede olay çıkaran psikopat. Bir sonraki duruşmaya kadar serbest.

Bu mesajı anladım ama birkaç kelimesi farklı olan bir diğer mesajı Fetih'in telefonunda anlamadım. Kelime kelime okudum ama bir cümle olarak algılayamadım. Öylece Fetih'e bakakaldım onun iki telefondaki mesaja baktığı gibi.

"Bir şey mi oldu çocuklar?" diye sordu Meltem teyze ama o an cevap verecek bir halde değildim. İş o ya Osman Bey'in de telefonu çalındı. Açabildi ama o bizim aksimize. Başta her şey normaldi ama teker teker infilak etmeye yemin etmişiz gibi bu kez onun beti benzi attı. Başta haber ona da geldi sandım ama o sadece karısına bakıyordu.

"Müsadenizle," diyerek masadan kalktı ve odanın çıkışına doğru ilerledi. Ne ben ne de Fetih ona odaklanamadık. Bir tek Zühre "Ben bir bakayım." diyerek kalkıp eşinin peşinden gitti. Bize endişeyle bakan iki çift göze biraz da olsa gülümsemeye çalıştım.

"Hastaneden bir haber geldi de." diye geveledim de ama tastamam bir cümle çıkmadı ağzımdan. Sessizlikle dakikalar geçti Fetih elindeki telefonu parçalayacak kadar sıktı, birilerine bir şeyler yazdı ama ben mesaja görüldü bile atamadım. Geçen dakikaların ardından aynı solgun tene sahip iki kişi girdi oraya. Zühre Karadere'ye bile bir şeyler oldu.

Hepimiz birbirimizden bağımsız hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştık. Kimse diğerine ne olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen anladılar ama Burcu dışında kimse üstelemedi. O da bir yerden sonra bıraktı. Zorlayamadı herkesin içinde. Şükür ki daha fazla oturmadılar. Kalktılar. Ben gülümseyemeyecek bir haldeydim çünkü.

Kesin vardığım bir yargı vardı ki, sonuna geldiğimiz yemek masası benden kilo eksiltmişti. Bu kadar insanın içinde olmasak başımı Fetih'in koluna yaslayacak ve yüzümün bir kısmını ona verecektim. Yüzümde yorgun bir gülümseme, içimde bitmek tükenmek bilmeyen bir huzursuzluk varken gün burada bitmemişti biliyordum. Telefonlarımıza düşen o iki aynı mesaj patlamaya hazır bir bomba gibi vaktini bekliyordu.

Biri geçse karşıma ve ne hissettiğimi sorsa cevap veremezdim bu konuyla alakalı. Olması gereken buymuş diyemiyordum, bu değildi çünkü.

Aramızda geçen basit bir tartışma değildi. Ellerimi sıktım, şu an kullanamıyor olabilirdim. Serbest bırakılmıştı. Denetim diye başına bir kelime eklenmişti. Ne olduğunu bilmiyor ve ne olduğunu düşünmek istemiyordum. Sonuç olarak serbest bırakılmıştı işte. Bitmişti buydu. Denetimli ya da denetimsiz fark eder miydi? Etmiyordu sanki. En azından benim için.

Beynimin içi bir bütün olmaktan uzaklaşmış birden fazla şeye odaklanmak için çabalıyor bunun sonucunda da hiçbir şeyi elle tutulur düşünemiyordu. Öyle ki Osman ve Zühre Karadere'nin diken üzerindeki halleri bile kısacık sürede dikkatimi çekmeyi bırakmıştı. Yüzüne baktıklarında endişelerini görebiliyordum ama neden olduğunu artık sorgulamıyordum.

Hepimiz tek tek vedalaştık, en azından ben gitmeden son bir kez de olsa vedalaşmak için sözleştim. Gelen araca bindiler. Bu kez Emir değildi götüren kişi. El salladım, araba dar sokaktan çıkana kadar kimseden ses seda çıkmadı. Çıktığı an da Osman Karadere'nin telefonunu çıkardığını gördüm. Önce kendisi sonra eşi girdi arkasından eve.

"Ne oluyor?" diye ilk soran Fetih oldu ve hemen arkalarından da biz girdik. Osman Karadere gömleğinden bir iki düğme açtı.

"Açmıyor." dedi eşine bakarken. Girdiğimiz kapı hemen arkamızdan kapandı. En azından şimdilik.

"Kim açmıyor, ne oluyor size?"

Osman Bey duymuyor muydu bilmiyorum ama yine aynı kişiyi aramak için muhtemelen telefonu kulağına götürdü. Fetih üst üste gelen şeylerden ötürü köpürmek üzereydi. Ben de bir o kadar durgun.

"Devran," dedi Zühre Karadere. İsim bir an çok da yabancı gelmedi. Muhtemelen ucu bucağını yakalayamadığım akrabalardan birinin ismiydi. Yüz canlanmasa da ismi duyduğuma emindim. "Ahmet Bedir'in kızını kaçırmış."

"Af buyur?"

Cümleler bana bir şey ifade etmiyordu ama ne zamanki tesadüf eseri saniyelik bir boşlukta Osman Bey'in ekranında parlayan ismi gördüm bir şeyler bende de koptu. Zeliha'yı neden arıyordu?

"Kız kendi rızasıyla kaçmış." diye düzeltti Zühre Karadere. Kim niye ve neden kaçmış şu an neden Zeliha'ya bu denli ulaşılmaya çalışılıyor bir yapboz gibi önümdeydi. Birleştiremiyordum. Kafamın içi karman çorbandı.

"Kimden bilmiyoruz ama kan da dökülmüş."

Film başa sardı, bir aralık gecesi bu eve girdiğimde kapıda öylece dikilen kişileri Fetih'e soruşum geldi aklıma. Niye duruyorlar ki demiştim? Az önce ardımızdan hemen kapanmış yavaşça aralandı.

Hiçbir şeyi yerli yerine oturtamazken "Zeliha'nın yanında kim vardı Fetih?" sorusuna sırtım dönüktü, kapıdan iki kişiyle göz göze geldik. Devran kişisi artık bedenen de can buldu zihnimde. Hatırlıyordum bu adamı. Ben Fetih'in kuzeni sanmıştım ilk gördüğüm zaman ama Osman Karadere'nin kuzeniydi. Fetih'ten belki de küçük olmasına rağmen. Çok şaşırdığımı hatırlıyordum o an, bir türlü oturtamamıştım kafamda. Ta ki Osman Karadere'nin babasının, yani Fetih'in dedesinin, kendi ailesini ikiye katlayan kardeş sayısını öğrenene kadar.

Fetih'in ağzından bir küfür duyuldu bu gece bize atılan mesajlara bile odaklanamayacağımız şeyler yaşanmaya başladı. Kapının açıldığını bile o an idrak edemedi. Cebinden telefonu çıkardı. "Zeliha dışarıda." diye içimi titretecek o cümleyi kurdu. *Zeliha dışarıda.*

Film sona geldi Dila'nın herkes eninde sonunda bu eve gelir, o kapıyı çalar cümlesini duydum. O zaman kabul görmediğim ve çok saçma bulduğum o anlamsız sözler bir bir doğruya çıktı. *Burası yıkılmayan tek kale. Herkes günün birinde gelir bu kapıya. Bir canı alsa da, bir can doğursa da.*

Berdel merdel cart curt ihtimalini silelim aklımızdan. Töre hikayesi okumuyoruz. Kalp kalp kalp

XLVI- "TEHDİT-İ İADE"

Sevgili Karadere konağı misafirleri,

Bölümde yazım hatası fazlaya bilin ki uygulama yaptığım şeyleri bir türlü kabul etmedi.

Yıldıza basalım mı? Yorumları da her bir tarafa saçarsak... Ben de birkaç saate yeni bölüm sayacını açacağım. Artık böyle, evet:)))))

Instagram; serceyioldurmekofficial

Fetih'in ağzından bir küfür duyuldu bu gece bize atılan mesajlara bile odaklanamayacağımız şeyler yaşanmaya başladı. Kapının açıldığını bile o an idrak edemedi. Cebinden telefonu çıkardı. "Zeliha dışarıda." Diye içimi titretecek o cümleyi kurdu. Zeliha dışarıda.

Film sona geldi Dila'nın herkes eninde sonunda bu eve gelir, o kapıyı çalar cümlesini duydum. O zaman kabul görmediğim ve çok saçma bulduğum o anlamsız sözler bir bir doğruya çıktı. Burası yıkılmayan tek kale. Herkes günün birinde gelir bu kapıya. Bir canı alsa da, bir can doğursa da.

Eninde sonunda bu kapıya gelenleri Fetih hariç herkes fark etti. Elinden tuttuğu genç kadına baktım, gözleri neredeyse kan çanağına dönmüştü. Kirpiklerinin ıslaklığını buradan bile fark ettim, kimse bir adım atmayınca ben "Fetih." dedim. Bir şey yapmadıkları gibi konuşmuyorlardı da, donmuş kalmış sadece bakışıyorlardı. Fetih'in pür dikkat kulağındaki telefonda olan odağı ona seslenmemle dağıldı, benim baktığım yere baktı o da. Yüzündeki endişenin üzerinden öfkesi bir cila gibi geçti bir an bir şey yapacak sandım. Yumruk olmuş elini ısırdı "Açmıyor." dedi telefonu kulağından çekerken. Hiçbir şeye odaklanmadı yine telefona baktı, hedefinden şaşacak halde değildi. Bu kez Zeliha'yı aramadı. İsmi tam anlamıyla okuyamasam da Zeliha değildi.

"SİZ KAFAYI MI YEDİNİZ?!" Zühre'nin deli halini her gün görüyordum ama ilk kez sesi konakta yankı yaptı. Öyle ki kısa süre sonra Kürşat'ı da merdivenlerde gördüm.

"Kim kullanıyordu arabayı?" diye tekrar sordu Osman Bey. Olduğum yerde gelen iki kişiye bakarken hâlâ Zeliha kısmı oturmamıştı ki kafamda bir endişe ya da korku yoktu vücudumda. Devran denen adamın boşta olan eline baktım. Kanlıydı. Kan kurumuş elinin çizgilerini belirginleştirmişti.

"Yenge." Dedi sadece. Ötesine bir cümle bulamadı, cümle orada bitti.

"Açmıyor." diye devam etti Fetih. Sesindeki tokluk kayboldu Urfa soğuğunun başaramadığı şeyi titreyen sesi başardı. Üşüdüm o an. Tüylerimin diken diken olduğu, içimin bir an çekildiği çok kan emen bir üşümeydi bu.

Zeliha dışarıdaydı. Ulaşılamıyordu. Kan dökülmüştü. Kız kaçırılmıştı. Zeliha dışarıdaydı. Tekti. Kim vardı ki yanında?

"O da açmıyor, amına koyayım o da açmıyor!" Fetih'in eli ensesine gitti hışımla saçlarını çekiştirdi. Hiç ara vermeden tekrar aradı ve benim gördüğünden bile zar zor emin olduğum adama döndü. "Zeliha'ya bir şey olursa," işaret parmağını ona doğru salladı. Zeliha bir şey olmasından korkuyorlardı. Zeliha dışarıdaydı. Ulaşılamıyordu. Savunmasızdı. Kim ne yapacaktı? Onun bu olayla ne alakası vardı? Neden bunu düşünüyorlardı?

Kürşat yanımızda bitti defalarca kez ablasını sordu durdu anne babasına.

"senin leşini yedi sülalen gelse bulamaz!"

Fetih'in gerginlikten ipince kesilen dudakları dişleri arasında ezildi, telefonu elinde ikiye ayıracak kadar sıkıyorken babası artık ben de ipleri koparacak şekilde konuştu.

"Zeliha'nın telefonu çalmayı bıraktı, ulaşılamıyor."

"Nasıl ulaşılamıyor?" dedim korkuyla. "Şarjını kontrol ettim ben yola çıkmadan önce!"

Vardı. Yarına kadar o telefonun kapanması imkansızdı. En azından kastı olarak kapatıldığı sürece. Bir an adını sanını bilmediğim kızın ağlayış sesini duyduk ama hemen arkasından üzerine yürüyen Zühre'nin yüksek sesi beni her saniyenin ağır ağır işlediği bu zaman diliminde ürkütemedi bile. Başka zaman olsa ödüm kopardı halbuki.

"SEN BİR DE AĞLIYOR MUSUN YÜZSÜZ?!" kocası önüne geçmese vereceği zarar direkt fiziksel olacaktı. Devran bir adım gerisine çekerken kızı Fetih'in attığı kısa mesafeli voltalara baktım. Biri şu an burada birini öldürse göz ucuyla bakmazdı. Hiç es vermeden arıyordu.

"Zühre abla," dedi her şeye rağmen ağlarken. "ailemden hiç kimse Zeliha'ya bir şey yapmaz." dedi. İnanmak istedim. Zeliha o kadar bağımsızdı ki olaydan ona gelene kadar eminim onlarca kişi vardı.

Zeliha'dan bahsediyorduk. Daha çocuktu. Ve yoldan geçen birinin ne kadar suçu varsa onun da o kadar vardı. "Yemin ede..." edemedi. Fetih ettirmedi. İnancım yerine oturmadan tuzla buz oldu. Bakışlarını öyle bir sapladı ki konuşan kişiye, Fetih'e bakmasa da hissetti. Önce sustu sonra ona bir kurşun gibi yöneltilen bakışlara döndü. Cümlesi içine gömüldü Fetih'in tiksinircesine onları izleyen gözlerine bakamadı daha fazla.

"Biri şunları alsın benim gözümün önünden!" diye bağıran bu kez Fetih oldu. "Siktirin gidin!" diye açıkça kapıyı işaret ederken Devran'ın gözleri direkt olarak Osman Bey'i buldu.

"Senin şerefini sikeyim!" diye bağırdığında Fetih bir türlü açılmayan telefonunun da öfkesi çıkmaya başladı. Telefonu kulağından çekip direkt olarak Devran'ın üzerine yürüdüğünde kendimi bir an önünde buldum. Bunun sırası değildi, Zeliha'ya ulaşamıyorduk. Hiçbir şeyin sırası değildi. Fetih'in omuzlarına temas eden ellerimin taş kesildiğini ancak kavrayabildim. Konuşmak istedim kelimeler ağzımın içinde karman çorban oldu. Fetih telefonunu elime bıraktı bir yerde, beni geçmeye çalışırken ardı ardına tükürürcesine konuştu.

"Senin adamlığını sikeyim. Bu kapının arkasına sığına sığına yemediğiniz sik kalmadı." Devran tepkisizce Fetih'i dinledi. "Bak benim kardeşime bir şey olsun, Devran Zeliha'nın tek bir saç teline bir şey olsun bana ölmek için yalvaracaksın. Yavşak orospu. Senin kırılmadık kemiğini bırakmayacağım. Duydun mu lan beni?!"

Fetih'in açık olan telefonundan Zeliha'yı arama çabasına girdim o sıra aradan da çıkarıldım zaten. Devran'la Fetih'in temasını bir kala Osman Karadere girdi araya. Telefon çalmayacak sandım ama ilk çalışı duydum. Kapanmamıştı. Fetih Devran'ı "Siktir ol git," diyerek itti. "Git beynini mi dağıtıyorlar tek kurşunla ne bok yaparlarsa yapsınlar. Siktir git!"

İkinci kez çalındı.

Üçüncü kez çalındı.

Dördüncü kez çalındı.

Umut azaldı, beşinci kez çalındı. Kendi irademle kapatıp diğer numarayı aramak üzereydim. Tam bunu yapacaktım. Yanı başımda olan kavga gürültüden nasıl oldu bilmiyorum ama telefon kulağımdan uzaklaşsa da yumuşak bir ses duydum. Ya da hissettim bilmiyorum. Ekranda süre ibaresi belirmese beynimin bir oyunu sanacaktım ama gördüm. Bir saniye, iki saniye, üç saniye. Dördüncü saniyeye izin vermeden telefonu kulağıma dayadım.

"ZELİHA!" diye istemsizce bağırdım. Ben bağırdım, ben bir isim zikrettim ve tüm kargaşa durdu. Zeliha. Su perisi. Bir savaş alanına doğru giden ortamı ismiyle sonlandırdı herkes ne yapıyorsa bıraktı ve bana döndü.

"Efsun ab-ablaaaaa..."

Kelimenin sonu esnediğinden dolayı uzadı. İlk dudaklarımdan bir gülümseme döküldü, elimi kalbime bastırdım istemsizce. Dakikalardır nefesimi içimde tutuyormuşum gibi verişi saniyeler tutan bir soluk çıktı dudaklarımdan. Akıl almaz bir hızla atıyordu kalbim, sağlıklı olanın dışında. Elim dışarıdan görünecek şekilde atışlarıyla titreşiyordu. "Bir şey mi oldu?" dedi her şeyden habersiz. Sorusu kulağıma ulaşır ulaşmaz telefon avucumun arasından çekildi alındı ve Fetih konuştu. Hatta bağırdı.

"YA SEN NİYE TELEFONUNU AÇMIYORSUN?" sesindeki isyan, o kızış ve korku... Parmak uçlarıma yükseldim ve Fetih'in sinesine doğru girdim duyabilmek için."NİYE AÇMIYORSUN ZELİHA O TELEFONU?!"

"Uyuyo-" tekrar esnedi, dünya yansa uyumayı tercih edecekti. "oordum," esnemesi kelimelerini sabote ediyordu bizi de eritiyordu farkında değildi. "Zaten telefonun çekmediği yerlerden şey ediyoruz, o yüzden şey olmuştur. Ne oldu bir şey mi oldu?"

Her zamanki uykulu hali canlandı gözümde. İsmini sorsak düşünerek cevap verecek dakikalar içindeydi o şu an. Alık alık etrafa bakıyor sonra yine gözlerini kapatıyordu ve sık sık saçlarını karıştırıyordu biliyordum. Başı devamlı sağa ya da sola düşüyor, düştüğü yerde ses duymadığı sürece uykusuna devam edecek gibi oluyordu.

Fetih tekrar yükseldi ama sadece bedenen dudaklarından bir kelime çıkmadan kendini kontrol altına aldı, gözlerini yumduğunu ve ardı ardına birkaç kez soluklandığını izledim öylece. "Tamam," dedi sonra sadece. "Mustafa'ya ver telefonu." Zeliha ikiletmeden ya da uykusuna daha çabuk dönebilmek için hiç sorgulamadan telefonu verdi arabaya kullanan kişiye. Az önceki minik terapisi en az yapılışı kadar kısa sürdü "O açmadığın telefonu senin götüne sokarım!" diye tekrar yükseldi. Rahatlayışımla beraber Fetih'ten ayrıldım biraz pür dikkat bizim tarafa bakan beş kişiyi süzdüm bir an. Kalbimin atışları henüz normal seyrinde değildi.

"Zıkkımın kökünü iç!" Fetih'in bağırışı kesilmedi. Birkaç cümlesi daha sövmekten öteye geçmedi. Kendini az da olsa rahatlattığı yerde "En yakın dinlenme tesisinde durdur arabayı bana konum at, Zeliha'nın başından sakın ayrılma. Çevre de sıkıntılı bir durum var mı?" aldığı cevabı yüzünden

okuyabildim. Her şey yolundaydı. "Ben gelene kadar Zeliha için en ufak kötü bir şey yaşanırsa kendini yok et, duydun mu?" Merdivenlere yöneldi aniden telefonu bir an kulağından çekse de yeniden birini araması bir oldu. Hiç durmadan arkasından gittim. Ne konuştuğunu duyamıyordum sadece Emir'le konuştuğunu anlamıştım. İkişer ikişer o kadar hızlı hızlı tırmanıyordu ki her geçen saniye aramıza mesafe olarak ekleniyordu. Ben nefes nefese kalmışken odamızın olduğu kata vardık kapıyı kırarcasına açtı "Emir." dedi son kez. Dolaba yöneldi. İşin doğrusu geldiğimden beri bir kere açtığını gördüğüm şifreli kasaya.

Kasanın önünde durdu telefonu kapatmadan şifreyi girmedi. "Bir aksilik çıkarsa ne yapman gerektiğini biliyorsun değil mi?" cevabını aksiliğin belirleyeceği ve sadece iki kişi arasında kalacak bir soru. Tutunduğu ağacın dalından düşmüş ve rüzgar nereye eserse oraya giden ben, sadece izleyiciydim. Başka da bir şey söylemedi ve telefonu kapattı. İlk kez iletişim kurabileceğimiz bir an yakaladık o kasayı açarken.

"Bu telaş sadece önlem değil mi?" Zeliha'nın sesini duyduktan sonra bana gelen rahatlama Fetih'e gelmemişti. "Hem aşağıdaki de söyledi bir şey yapmazlar diye, hani Zeliha'nın bir alakası yok ki olayla. Değil mi?"

Devran'ın kardeşi bile değildi. Kızları kendi istekleriyle kaçmıştı. Burada suçlu biri de yoktu, suçlunun biletini kesecekleri kişi de Zeliha değildi zaten. Neden açıldığını bilmediğim kasanın içine giren eli izledim. Ne var ne yok bilmiyordum şimdiye kadar hiç merak da etmemiştim zaten. Kasa vardı ama kasaya verilen bir ilgi yoktu. Fetih'in uzun ince parmakları kasanın en arkalarından ağır, benden aylar önce onun hoşlanmadığı şakalarımla aldığı ve bir zamanlar benim elimde olan özel tasarım silahına ulaştı, silah ışık hızında beline yerleştirildi. Sanki gizlemek ister gibi. Üzerindeki kravattan çekiştire çekiştire kurtuldu ve rast gele bir yere attı. Silahı kapatsın diye gömleğinin uçlarını kurtardı ve üzerine bıraktı.

Göz göze geldiğimiz an yutkundum, aklım tamamen beline koyduğu silahtayken dikkatimi yüzüne bile toplayamıyordum. Sık sık gövdesine iniyordu gözlerim. Birden fazla düşünce aklımın içinde dallanıp budaklanıyordu. Yanılıyordum Zeliha o silah oradan çıkacak kadar tehlikedeydi. Ve o silah. Fetih'in şu an tam belindeydi. Belki bu gece emniyeti açılacaktı, belki içi tamamen boşaltılacaktı.

"Külahıma anlatsın ailesini o aşağıdaki." dedi Fetih. Kabanını geçirdi üzerine. "Damarında o kanı taşıyan bir tane adam görmedim ben şu yaşıma kadar. Orospu çocuklarının önünde gidenleri, her şey çıkar onların

kanından." telefonunu aldı ve odanın çıkışına doğru atıldı. Elim telaşla kendi ceketime gitti ve Fetih'in peşinden gittim.

Fetih elimde ceketimle peşinden gittiğimi fark etmedi. Aklıma gelen korkutucu ihtimali sesim titreye titreye telaffuz ettim "Kısasa kısas mı?"

Zar zor kendini toparlamaya başlamış, yabancıların olduğu ortamlardan bile kaçan, yükselen sesi bile ürkek gözlerle izleyen Zeliha'yı tam da bahsettiğim şeyin içinde düşünmek boğazıma dikenli teller sardı. Titreye titreye adımlarımı hızlandırdım. Fetih de söylediğim cümleyle daha da hızlandı. "Böyle bir şeye kalkışsınlar," dedi kesik, sancılı bir sesle. Zaten bin bir emekle bir şeyler düzeltilirken, yapımı daha bitmemiş olan bina üzerimize devrileceği bir ihtimaldi bu. "Bir kalkışsınlar Efsun." devamını söylemedi. En azından bana. Son katta yukarıya çıkan kalanlarla karşılaştık.

Hiç durmadan "Ben gelmeden siktir olup gidin." dedi Fetih böyle olmayacağını bile bile. Osman Karadere bizimle beraber çıkışa ilerlerken bir anda Kürşat'ta takıldı peşimize. Fetih arkasını dönmediği için oluşan kuyruğu bilmiyordu.

"Bizden önce varacaklar haber gönderdiklerim. Kimse hiçbir şey yapamaz." dedi Osman Bey, daha soğuk kanlıydı. Fetih aracının anahtarını kapıdakilerden birine uzattı ve ilk kez arkasına baktı.

"Sen kal baba," dedi ve evi işaret etti. "Buraya damlayacaklar eninde sonunda. Sen kal ben Zeliha'yı alıp geliyorum." Gözleri sonra ben ve Kürşat'a kaydı. "Siz zaten kalıyorsunuz." dedi net bir şekilde. Ben bir şey demeden Kürşat "Ben de geleceğim." diye itiraz etti. Fetih babasına Kürşat'ı işaret ettiğinde "Zeliha sadece senin mi kardeşin?!" çıkışına aldı aniden. Bu dümdüz bir asilik değildi. Bu endişenin tetikledi bir başkaldırıydı. Osman Karadere "Gir içeri Kürşat." dedi üstünkörü ve tekrar birilerini aradı. Bu telefon evin güvenliği içinken sokağa giren arabayla Fetih Kürşat'ın üzerine yürüdü.

Amacım direkt olarak arabaya binmekken Fetih'in Kürşat'ın ensesinden yakaladığını fark etmedim başta. Ben bir an kaba kuvvetle evin içine sokulacak sandım ama ensesinden yakaladığı çocuğa doğru eğdi başını Fetih. Ben gelen arabadan kimse inmeden direkt bindiğim için beni fark etmeden olmadı. Fetih alın alınayken Kürşat'a bir şeyler söyledi. Kürşat'ın söyleyecekleri daha baskın cümlelerle bölündü, Fetih kısa sürede ne dediyse ikna etti. Ayrılmadan ve beni fark etmeden önce kardeşinin başından öptü ve babasının himayesine bıraktı. Sonra arkasını döndüğü an biz göz göze geldik ve direkt olarak kafasını salladı 'hayırdır' dercesine.

Aynı kafa sallayış benden geldi ve gözlerimi kaçırdım. Hayır değildi. Zeliha'yı etrafında olacak olan hareketlilik korkutmuştu şimdi biliyordum ben. Gerilmiş, korkmuş gözlerini etrafında gezindiriyordu devamlı. Travmaları tetiklenmiş olabilirdi, kafasında nefesini kesece şeyleri canlandırıyordu. Ben bunları biliyorken bu evde tek başıma oturup ne yapacaktım? Oturabilir miydim?

Fetih ona açık tutulan kapıdan girerken üzerimden eğildi ve benim kapımı açtı. "İn arabadan."

"Hayır inmiyorum," dedim net bir sesle. Bu bir inat değildi. Zeliha benim için hiç inat olmamıştı. Gözlerim ağırlaştı bir an. Korkuyorsa beni bekliyordu ben biliyordum. "hadi sür. Oyalanmayalım. "

"Efsun in arabadan."

Başımı iki yana salladım, içimde büyüyen sıkıntı beni olabilecek kötü ihtimalleri canlandırmaya itiyordu. Boğazıma bir yumru oturdu. Yabancılardan korkuyordu Zeliha. Hele de karşı cinsten. Nefesim daha da ağır ağır işledi. "İnmeyeceğim. İnsem bile arkadan kendi aracımla gelirim."

"Arabadan in ve eve gir Efsun, lafımı ikiletme." beni riske atmak istemiyordu. Bu demekti ki ben onun yanında bile güvende değildim. Zeliha yalnızdı.

"Zaman kaybediyorsun sür şu arabayı."

Elini aniden direksiyona geçirdiğinde sesi de yükseldi hareketleri gibi. Tüm gerginliği zeytinyağı gibi üste çıktı, sesini bana uzun zamandır yükseltmemişti. En sonuncusunu hatırlamıyordum bile. Yaptığı her hareket Zeliha'nın ne kadar riskte olduğunu haykırıyor beni, bu arabadan inmeyişimi daha da garantiye alıyordu. "EFSUN İN ARABADAN EVE GİR!"

Emniyet kemerimi açtım, "Olur da bir şey olur sana bir kez bile ulaşamazsam kafama göre biner arabama gelirim." bunu bile beklemeyecektim halbuki. "Ne olursa olsun tek başıma gelirim kimse de engel olamaz buna, eğer bir aksilik çıktıysa beni de tek başımayken riske atmış olursun." durdum ona baktım. Zeliha dışarıdaydı, o dışarıdaydı ben ne yapacaktım tek başıma? Sabredemezdim. Çıldırmış mıydı? Benim onun yanındayken riskte olmam mı önemliydi şu dakika?

"İneyim mi?" diye sordum. Kararı o verecekti. Onun arabasında olmam her açıdan daha güvenliydi. Bunu o da çok iyi biliyordu tıpkı arkasından kendi arabamla geleceğimi bildiği gibi. Sabır nefesi aldı büyük büyük. Açtığı kapımı yerinden çıkaracak kadar sertçe çarparak kapattı.

"Kemerini bağla." dedi sadece. Açtığım kemeri geri bağladım, onun beni sıkıca tutunacağım kadar hızla süreceği yolculuk başladı. Telefonlarımız hiç düşmedi elimizden, ben sadece Zeliha'yı o ise birden fazla kişiyi defalarca kez aradı. Yollar boştu, bir gündüz saatinden çok daha kısa sürede uzaklaşmışlardı. Yollar önümüzden hızlıca çevrilen sayfalar gibi akıp gitti, aralıklı beyaz şeritler mürekkebi kağıttan ayrılmadan çekilen bir çizgi gibi bir bütün olarak gözüküyordu. Fetih camı açtı, o yapmasa ben yapacaktım. Dışarıdan çok soğuk bir rüzgar esti, boğulduğumu daha iyi anladım o an. Ama çok geçmeden yüzümüze çarpan rüzgarı bir an bana baktıktan sonra geri kapattı. Zeliha'nın 'ne oldu' soruları Emir olduğu yere varınca kesildi. İkimizde de bir miktar rahatlama da oldu zaten Emir'in varışıyla. Sanırım Zeliha'yı kendi anne babası yaşarken bile Fetih'ten sonra gözüm kapalı bir ona emanet ederdim. Ne annesine ne de babasına.

Büyük, ışıklandırması epey fazla, çoğunlukla otobüs firmalarının tek tek sıralandığı bir dinlenme tesisine doğru kırdığında Fetih arabayı Zeliha'nın içinde olduğu arabayı gözüm aradı ama bir kısım tamamen başka arabalarla donatıldığı için seçemedim bir türlü. Etrafta bir yolculuktan kopmadığı belli olan, üzerindeki takım elbiselerle normal insanların da dikkatini da çeken bir güruh vardı ki bizi görür görmez üstümüze doğru yürüdüler. Fetih'in bir adım arkasındayken üzerimize yürümek gibi bir amacın değil de bize varmak gibi bir gayeleri olduğunu anladım. En çok da 'Fetih Bey.' dediklerinde. Bu bir karşılamaydı. Ev de 'neden burada duruyorlar bunlar' diye sorguladığım kişilere çok benzeyen kişilerin yaptığı bir karşılama.

"Bir sorun var mı?" diye sordu Fetih kendi gözleriyle de etrafı kolaçan ederken. Hepsi aniden çevremizi sardı, etrafta dolaşıp çay dağıtan, otobüs şoförlerine, muavinlere ve dışarıda bir şeyler yiyen ya da içen yolculara kadar herkes bir an durup bizi izlemeye başladı. Kendimi bir an o kadar yabancı hissettim ki bu ortamda ve o kadar ait değildim ki, bir an oturmuş çay içen ve ne olduğunu anlamaya çalışan biri olmam gerektiğini düşündüm.

Daha fazla da durmadım zaten böyle bir ortamda. Zeliha içerideydi biliyordum. "Ben Zeliha'nın yanına geçiyorum." dedim Fetih'e ve ilk onu aştım. Sonra diğerlerini diyemem çünkü zaten iki yana açılan bir kapı gibi direkt olarak yolu açtılar. Yerler arabaların yıkanmasından sebep ıslaktı. Öyle ki üzerimde geceden kalan elbise varken çıplak bacaklarıma sıçradı birkaç su damlası. Hızlıydı adımlarım. Geçtim gittim içeriye girerken birkaç göz beni takip etti. Bunun sebebinin yanından ayrıldığım topluluk olduğunu

biliyordum. İterek açtığım kapıdan girdiğimde yarı lokanta yarı market tarzında bir yer karşıladı beni. Gözlerim hızla etrafta gezindi çok geçmedi küçük köşede kalmış bir masada oturmuş iki kişi çarptı gözüme. Zeliha elindeki peçeteye bakarken parçalara ayırıyordu. Önündeki birikintiye bakılırsa ilk peçetesi değildi. Sessizdi. Emir'se gözlerini ayırmadan Zeliha'ya bakıyordu. Bir şey söyledi cevap olarak sadece bir kafa sallama aldı. İstemedi Zeliha ne söylediyse. Sonra bir şey daha söyledi Zeliha bu kez baktı Emir'e. Sonra biraz gülümsedi, nezaketen miydi emin değildim ama yüzündeki gerginlik dağıldı az da olsa. Önlerinde iki çay vardı, ikisi de neredeyse hiç içmemişti. Ortalık biraz gürültülüydü. En azından topuk seslerimi duymayacağım kadar.

Adımlarım serice onlara ilerledi ve ilk Emir fark etti beni. Attığım birkaç adımda Zeliha çoktan tekrar peçeteleri bölmeye devam etmişti zaten. Emir bana başıyla selam verirken gülümsedim ve Zeliha'ya bana bakarak bir şey söylediğini gördüm ama seçemedim. Direkt geldiğimi söylememiş olacak ki Zeliha ilk ona baktı sonra baktığı yöne. Yorgun ve uykulu gözleri bana döndüğü an yüzündeki tedirginliği yerinden kovmak için hiçbir şey olmamış gibi otuz iki diş gülümsedim. O yerinden doğrulamadan ben zaten çoktan varmış ona eğilmiştim. Yüzü avuçlarımın içindeyken o kadar sıkı sıkıya tutuyordum ki yanakları elmacık kemiklerinden pörtledi. Pörtleyen yerlerden öperken ben büzüşen dudaklarıyla konuşmaya çalıştı.

"Efsun abla," dedi titrek bir sesle. Zeliha böyle anlarda yavru bir ceylana benziyordu gözümde. Küçüktü, ufaktı, ince bacakları vardı ve korkuyordu. "Ne oldu?" bir şeyler olduğuna elbet emindi. "Söylemiyor kimse bana." Kıvırcık saçlarını özenle geriye doğru çektim, yüzünü açtım. Kabarmıştı saçları, baş edemedikçe hırçın davranmaya başlamış iyice dağıtmıştı. Evden çıkarken böyleydi.

Zeliha saçlarını sevmezdi. En azından bana kadar. Sevdirmeye çalışıyordum, nasıl ve ne şekilde davranırsa onlara kabarmayacağını öğretiyordum. Sevmeyişinin altında yatan şeyi o bile bilmezken ben biliyordum. Artık daha iyiydi saçlarına karşı, daha iyi anlaşıyordu. En azından stresli değilse. Korkacağı bir şey yoksa.

"Kimse olmuşsun yokluğumda." dedim Emir'e göz kırpıp. Zeliha'nın yanındaki sandalyeye oturdum Emir'in sahte bir sitemle "Öyle olmuşum." dediğini duydum. Zeliha tüm bedenini bana döndürdü "Abim nerde?" dedi. Dili damağı kurudu, hissettim ben. "O neden gelmedi?" Emir'e baktı. Alt dudağı titriyordu. "Bir şey oldu bana söylemiyorsunuz değil mi?"

"Kapının önünde kalite kontrol yapıyor Zeliha." dedim onu tekrar kendime çevirirken. "Gelince kız. De ki ben buradayım niye bekletiyorsun beni. Ben kızınca sabır falan çekiyor, abartılı tepkiler veriyor. İyi herkes. Sadece," duraksadım Fetih olsa heyecan yaratmak için biraz lafı uzatırdım ama Zeliha'ya kıyamıyordum işte.

"Sizin aile biraz şey," dedim. Tam olarak bir kelime çıkaramadım ve tadını seçemediğim bir şey varmış gibi Emir'e baktım. O tamamlasın diye eksiğimi. O da takılı kaldı birkaç kez konuşacak oldu da seçemedi ve en sonunda çok yaratıcı konuştu.

"Şey."

"Çok yardımcı oldun Emir ya, sen de olmasan..."

Zeliha'nın arkasından Fetih'i gördüğümde "Ailenin şu an bu ortamdaki en yaşlı üyesi daha iyi açıklar diyorum ben."

"Babam da mı geldi?" dedi Zeliha hayretle ve arkasına baktı. Yaşlı dediğimden ötürü sanırım öyle bir şey anlaşıldı Emir'le göz göze geldik.

"Otuzunu daha yeni bitirdi." dedi Fetih'i işaret ederken. Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Ömrümü yedin diyor sürekli, kafadan elli ver sen ona. Yaşlandı yaşlandı."

Fetih hızlıca bize ulaştığında hiçbir şey söylemeden kardeşine yöneldi. Zeliha ikinci bir ezile büzüle sevgi gösterisini de ağabeyinden gördü. Bu kızın eziyet çekmek kaderinde vardı, sevilirken bile aynı şeyi yaşıyordu. "İyi misin Zeliha?" dedi Fetih. Benim gibi neşeyle aramıza katılamadı. "Değilim." diye huysuz bir karşılık almayı da hak etti zaten. "Kimse anlatmıyor ne olduğunu bana." Ben de mi kimse olmuştum? Emir'le aynı şeyi düşünmüşüz gibi birbirimize baktık.

Fetih cevap vermeden Zeliha'nın başını karnına bastırırken bize baktı. Bütün stresi yüzüne acıyla yansırken omuzları düştü tüm o kötü şeyleri kocaman bir nefesle dışarı akıttı. Rahatlamıştı o da. "Eve geçelim anlatacağım ben sana." dedi sadece. Dışarısı onun için o varken de tehlikeydi.

^^^ ^^^

Belli bir süre öncesine kadar kusacağım kadar stres yaptığım odanın camından bizi gören Kürşat'ın içeridekileri haberdar ettiğini kıpırdayan dudaklarından fark ettim. Artık her şeyden haberdar olmuş Zeliha eskisine oranla daha sakindi. Bu olayın küçüklüğünden değildi, bu bir alışılmışlıktı. Ona artık olağan geliyordu. Diyordum ya Karadere ailesi biraz şeydi. Şey...

Odanın içine girmeden Fetih'e döndüm. Bir adım arkamdaydı, yorgun yüzlerimiz karşı karşıya kaldı, ayakkabılarımız birbiriyle çarpıştı. "Önce silahı bırakır mısın?" dedim merdivenlerin devamını işaret ederken. Daha fazla tenine temas etsin istemiyordum. Muhtemeldir konumu tam olarak bel gamzesinin üzerine geliyordu. Keşke zaten aylar önce çıkarıp vermeseydim ona geri.

Gözlerimin içini izledi bir süre, konuşmadık ama konuşmuş kadar olduk. "Arabada bıraktım zaten." dedi. Sonra inanmayacakmışım gibi elimi dıştan kavradı ve kabanının içinden sızdırdı. O boşluğu bana hissettirdi, elimi elinden çekmedim ben. Onun bırakmasını bekledim başımı sallarken.

Zeliha'nın açıp girdiği odadan biz de girerken ellerimiz varla yok arasında tutunuyordu birbirine hâlâ. Gecenin artık nerede sonlanacağını bile bilmiyordum, her geçen saniye bir öncekini aratıyordu. Devran boylu boyunca yatarken koltukta üzerindeki kazağı sıyırmışlardı ve karnının sağ tarafına bastırdıkları sargı bezinin rengi beyazdan kırmızıya kırılmıştı. Ve bu ilk bez de değildi zaten. O bez Devran tarafından bastırılırken karnına bu evde ilk kez gelişime bu kadar sevinildi. İstisnasız herkesin yüzünde bana karşı bir memnuniyet gezindi. Osman Karadere yerinden kalkarken yerini Zeliha'ya verdi, hemen yanında bıraktığım gibi hâlâ ağlayan genç kız oturuyordu.

Osman Bey'in bir an eli Zeliha'nın saçlarına kaydı, başının üzerinde tuttu ve sanırım ilk kez eğilip öptüğünü gördüm. Kısa, belki kimsenin dikkatini çekmeyen ama benim takılı kaldığım bir temas oldu. Zeliha bunu bekliyormuş gibi hemen babasının ceketinin eteklerine tutundu. Küçük, kaybolduktan sonra anne babasını bulmuş gibi. Babasının karnına sarıldı bir an. Kısa da da olsa görebildim bunu. Uzun sürse duracak izleyecektim halbuki ama olmadı Osman Bey bize döndü, Zeliha'dan da ayrılmış oldu.

"İyi haber," dedi ve ben gerçekten iyi bir şey söyleyecek sandım. "Kan bizden dökülmüş."

Tam olarak iyi kısmı neredeydi? Cümle mi eksik kurulmuştu yoksa ben mi eksik duymuştum. Daha bizim kapatmadığımız kapıdan Zühre Karadere elinde birkaç şu an bu ortamda işe yaramayacak malzemeyle geldi. İçeri girdiği an odayı taradı gözleri. Zeliha'yı aradı, eminim. Çünkü onu gördü ve onda durdu. Korkmuşlardı. Ben kafamda her şeyiyle kuramıyordum ama onlar olabilecekleri ayrıntısına kadar şekillendirebiliyorlardı. Gözlerini birkaç kez kırpıştırırken dudaklarını yaladığını ve yutkunduğunu gördüm.

Gözleri kızının yanında başka bir annenin kızına kaydığında yumuşak başlılığı kısa sürdü. Nasıl bıraktıysam öyleydi.

"Kalk kızımın yanından!" diye tekrardan çirkefleştiğinde zaten hıçkıra hıçkıra ağlamaya meyilli olan kişi yerinden hopladı neredeyse. Alışık değildi hemen korkmuştu mesela bende saç teli oynamamıştı. "Kalk!" diye tekrardan bağırdığında Devran "Yenge tamam." dedi çatallı bir sesle. "Bir şey olmadı geldi işte sapasağlam Zeliha." derken sevgilisi tekrar laf yememek için yerinden kalktı ama kaçamadı.

"Yanına kaçtığın adamın yarasına bez basamayacak kadar korkaksan yapmayacaksın boyundan büyük işler! Kan tutuyormuş da! Ailenin ne olduğunu bilmes-"

"Zühre Hanım." dedim bu hor görülmeye daha fazla tahammül edemezken. Fetih'in umurunda olmadığı gibi alay eder gibi Devran'a yaklaştı alay eder gibi yarasına baktı, hatta hafif baskı bile uyguladı. "Sapasağlam gelmesine mi şükredelim istiyorsun andaval?"

"Tamam." diye devam ettim ben. "Sırası değil." diye kendi eşimden değil belki ama babasından destek aldım. Osman Bey bana bakarak "Seni bekledik." dedi Devran'ı işaret edip. Fetih'in yanına dolaylı yoldan Devran'ın yanına gittim.

"Neden hastaneye gitmediniz?" diye sordum sargı bezini kaldırırken.

"Hastane yok Gelin Hanım." dedi arkamdan. Yarayı o kadar yanlış baskılamışlardı ki kuruyan kandan net göremiyordum.

"Hastane olmaz yenge." dedi Devran. Yüzü buruşuktu, acı çekiyordu.

"Dikişe ihtiyacı var en iyi ihtimalle, ki iç organların zarar görmüş olabilir. Hastane şart."

"Derin değil," dedi Devran başını yastığa bastırarak. Adem elması yutkunuşuyla belirginleşti iyice. "Sıyırdı."

"Hastaneye gidemezler, seni bekledik. Dışarı adım atmamaları gerekiyor bir süre." Osman Bey arkamdan ısrarını sürdürürken gözlerini dikmiş psikolojik baskıyla adamı evden kovan Fetih'e baktım. "Gereken ne varsa söyle aldıralım, burada hallet." diye devam etti arkamdaki ses.

"Eczaneden kafanıza göre her şeyi alamazsınız. En basitinden uyuşturulması gerekiyor, kullanacağım şeyleri eczacı vermez."

Daha net görebilmek için temizlemek istiyordum ama eldiven bile yoktu. Dokunamıyordum. "Tamam uyuşturmadan yap yenge." dedi Devran. Lokal anestesi olmadan dikiş istedi, ne istediğini bilmiyordu halbuki.

"Devran saçmalama!" dedi sol yanımızda adını henüz bilmediğim genç kadın. Kan görmeye dayanamıyordu, sevgilisi uyuşturulmadan bir kumaş parçası gibi dikilmeyi teklif ediyordu.

"Ben kasap değilim, doktorum. Uyuşturmadan kesip biçmek ne demek? Biz şu an illegal bir anın içinde miyiz? Hastaneye bile mi gidemiyoruz?"

Sanki şu an keyfi olarak sorun yaratıyormuş, onlara kasti bir zorluk çıkarıyormuşum gibi hepsi hep bir ağızdan mırın kırın etti. Ne diyeceğimi ne yapacağımı şaşırırken ilk tepki Fetih'ten geldi.

"Egzoz borunuz mu patladı hayırdır?" diye sesini yükseltti. "Doktorun lafının üstüne laf söyleyecek eğitimi olan var mı burada? Yok!" tıpatıp aynı fikirdeydim. "Karımın lafının üstüne de laf söylemeye cesareti olan var mı?" Devran'ın gözünün içine içine baktı. "Olmasın."

"Bakın," dedim daha yumuşak bir sesle. "Risk alamam, hastane ortamında bakılması daha doğru. İşin etik kısmını geçtim, güçlü bir lokal anestesi olmadan ben nasıl sütur atabilirim evde? Dayanamazsın acıya. Üstelik ortam steril değil. Enfeksiyona çok açık."

Devran gözlerini yumdu "Tamam yenge," dedi tavırlı tavırlı. "Eyvallah canın sağ olsun." zaten şu an bile konumu fazlasıyla yanlışken yukarı sıyırdıkları kazağını aşağıya çekiştirmeye çalıştı.

"Devran gidelim doktora." diye sevgilisi aralarındaki mesafeyi kapatırken "Hastane yok." diye kesin bir cevap da aldı aynı zamanda. Müdahale etmediğim taktirde kendine daha çok zarar vereceğini anlarken onun doğrulmasına bir kala dudaklarımı kemire kemire "Tamam dur!" diye yükseldim. "Dur nereye kalkıyorsun, dur!"

Ayaklarımı yere vura vura ona yaklaştım. "Sırtını yavaşça koltuğa bırak!" diğer koltukların arasında kalan birkaç yastığı alıp ona yaklaştım. "Kır bacaklarını dizlerinden." derken oluşan boşluğa konumunu en sağlıklı biçime getirmek için aldığım yastıkları koydum. "Bakacağım sadece." dedim kazağı tamamen ve dikkatlice üzerinden çıkarırken. "Kontrol edeceğim, en ufak içime sinmeyen bir şey görürsem ve sen hastaneye gitmemek için diretirsen ararım ambulansı. Ben sağlıkçıyım, önümü arkamı görmeden hiç kimseyi riske atamam. Terzi değilim ben, kendinize gelin bir ya!" bu cümle istediğim etkiyi yaratmadı eğildiğim yerden doğruldum "Hepinize diyorum!"

Hepsiyle göz göze gelmek için gözlerimi çevirdim etrafa ve Kürşat'ın dizlerine yatmış Zeliha'ya baktım. "Siz hariç." kıyamadım. Çok masum duruyorlardı köşede.

"Şu çocukların şahit oldukları şeylere bakın! Aklınızı başınıza alın Karadere'ler." ne yapıyorlardı bilmiyordum ama çok yanlışlardı. "Ezberden gazel okumuyorum ben, lafımın üzerine gidip kendi bildiğinizde diretmeyin. Bir şey yapıyorsanız da arkasında durun." üzerimdeki kabanımı çıkardım, tamamen benden kopmadan Fetih zaten müdahale edip arkamdan aldı. "Kaçmışsınız gelmişsiniz. Özellikle Devran sen, canına daha çok dikkat etmek zorundasın. Bir kadının elinden tutup bu kadar riske attıktan sonra ölürsem ölürüm gerekirse havasından çık. Burada bir komplikasyon başlasa paşa paşa gideceksin zaten hastaneye. Gelmezsen ben seni zorla götürürüm, ölümünü izleyecek halim yok."

Nörolojik muayenesini yapmak için acıdan debelenen ama hâlâ raconundan hiçbir şey kaybetmeyen Devran'a doğru yaklaştım. Önüme dökülen saçlarımı aniden arkadan bir el topladı, kim olduğunu pek tabi biliyordum. Kimseden ses seda çıkmıyordu. "Ne yaşıyorsunuz zerre fikrim yok ama gerçekten aklınızı başınıza alın. Evlenmek için çözümü neden iki tane yetişkin kaçmakta buluyor bilmiyorum, buldukları çözüm neden Zeliha'nın bile canını riske atıyor onu da bilmiyorum. Herkes tutuştu bu evde bir saat öncesine kadar Zeliha dışarıda diye. Hiçbir şeyle ilgisi olmayan genç bir kızın hayatı tehlikeye giriyor onun on beş yaşındaki kardeşi de tüm tehlikeye rağmen 'ben de geleceğim' diye diretiyor. İkisi de çocuk ve bu olaylarla ilgileri yok ama tam içindeler." Devran bana suskunca tepki verirken bir problem görünürde henüz yoktu.

"Kapıda bir yığın adam var. İki kişilerdi en son şimdi bir yığın. Ne bekliyoruz şu an? Evi mi basacak birileri? Işık hızında silahlandınız." dedim son kelimeyi bastırarak. Bu cümle kimeydi en çok sahibi biliyordu. "Müthiş bir yetenek. Herkesin beli de avucunun içi de çok çabuk doldu. Aklınızı başınıza alın. Elli sene önceki yaşantınızı her an sürdürmeye hazırsınız. Biraz fırsat verilse o günlere geri dönecek gibi davranıyorsunuz. Yıl olmuş 2021. Burası Türkiye Cumhuriyeti. Ben seni hastaneye götürürüm Devran gerekirse," sessizce beni dinleyenlerden tek ismini bilmediğime döndüm. "Ailen mi bir şey yapmaya kalkacak? Ararım polisi! Zaten hali hazırda bir yaramız var. Arar polisi şikayet ederim. Ki şu an da aramalıyız."

Dedim bunu, dedim ama içimden o kadar alay dolu bir gülüş yükseldi ki... Alay kendimeydi. Ben bile söylediğim şeye güldüm. Kendimle alay ettim. Ben ki daha kısa zaman önce benim canıma kast eden ve meslektaşımın başına atılan dikişlerin sorumlusuyla alakalı mesaj almamış

mıydım? Dışarıda değil miydi? O zaman polisi aramamıştım, polis beni duysun diye feryat figan bağırmıştım.

"Ben gelene kadar eldiven bulun, ellerimi yıkayıp geliyorum. Fetih çocuklar da uyusunlar artık." kimsenin yüzüne bakmadan çıktım gittim odadan. Daha fazla kanla o kadar içli dışlı olmalarını istemiyordum. Hızlıca ellerimi yıkayıp gelirken Fetih'in yardımıyla eldivenleri taktım. Kürşat ve Zeliha gönderilmişti odadan. İlk işim yarayı temizlemek oldu özenle. Korktuğum ya da beklediğim kadar büyük bir şey çıkmadı. Çok daha ciddi bir şey bekliyordum. Devranın söylediği gibi sıyırmıştı ama epey sağlam bir sıyırmaydı ki hem kanaması hem de ağrısı bu denli fazlaydı. Her bir ayrıntıyı defalarca kez değerlendirdim. Bir karar vermem gerekiyordu ve en doğru olması şarttı.

"Şu an alabileceğim şeyler kısıtlıyken eczaneden reçetesiz alabileceklerim daha da kısıtlı. Canın çok yanacak." yine de yazacağım kağıda reçeteyle satılanı da yazacaktım. Belki bizzat eczanesi olan biri de vardı ben bilmesem de.

Devran başını salladı "Yansın önemli değil." diyerek gecenin son vurucu cümlesini kurdu.

^^^^ ^^^^

"Sana yapma diyemiyorum," sırtım tek kişilik koltuğa dayalı, bacaklarımı kırıp kendime çekmişken yanan şöminenin ateşini izliyordum. "Ama yap demeyi de içim kabul etmiyor Zafer." gözlerim yorgunca açılıp kapanıyorken oda o kadar sıcaktı ki saçlarım çoktan kurumuştu. İçeriden gelen su sesi de kesilmişti.

"Çok kere bunu düşündüm ama hiçbir zaman o kalemi kağıdı elime almadım. Yarın sabah ailemle de konuşacağım, ben katlanamıyorum daha fazla. Efsun benim canım kıymetli." bir gün diye geçirdim içimden, ben de elime alır mıydım o kalemi kağıdı? "Buraya geldiğimden beri bu kaçıncı? Kaç oldu bu? Tehdit mi edilmedim, anneme kardeşime gidecek kadar küfür mü yemedim, çalıştığım yer mi dağıtılmadı? Bir bu kalmıştı. Kafamdaki dikişlerden kurtulamadan ben, adam hapisten kurtuldu böyle bir şey olabilir mi? Ölüp gideceğiz biz bir gün bunlardan birinin elinde. Ya da kalıcı bir darbe alacağız, elimizden kolumuzdan olacağız. Senin eline zarar verseydi? Bak senin elin iyileşmeden o elini kolunu sallaya sallaya cirit atacaktı etrafta."

Telefonu tutmayan elimi bacağıma bastırdım. Gözlerimi kapatırken "Haklısın." diyebildim sadece. Fetih banyoya girince başından beri

mesajlarına bile cevap vermeye fırsat bulamadığım Zafer'i aramıştım. Zafer istifa mektubuyla bakışırken.

"Ben böyle haklılığın da ben böyle şehrin de ülkenin de insanın da adaletin de içine sıçayım. Durmadan seni suçluyorlar bir de Efsun. Tüm suç seninmiş gibi verilen ifadeler. Böyle çarkın içine edeyim. Olay kamuoyuna yansımadı, medyaya varmadı diye her şey daha da kolaylaştı. Ben anlamıyorum, yarın tekrar tutuklanması için bu gece tweet mi atmak zorundayız? Şaka gibi abi, şaka gibi akıl tutulması yaşıyorum ben."

Gariptir bunu yapmayı düşünmüştüm. O an söylemeye cesaret edemedim Zafer'e ama o şekilde sesimizi duyursak nasıl olur diye bir an düşünmüştüm. Bunu aylar önce ihtiyaç halinde Zeliha'nın durumu için kullanmak da vardı aklımda. Ama o dönem içimde bir korku vardı, eldeki deliller bir şekilde unutturulursa diye. Olay karmaşık gücüm yetmezse diye. Tek başına yetişemezsem arkamdan birileri gelsin diye. O zaman mantıklıydı, gerek duyulsa yapılabilecek en makul şeydi. Ama şimdi? Her şey çok açık değil miydi? Bu olayda en suçsuz kişi bizdik nasıl gelmiştik bu konuma? Neden bunu ihtiyaç duyuyorduk?

"Ben de." dedim sadece. Çok öfkeliydi, verdiğim cevaplar kısa kısaydı. Yine gelir miydi hastaneye diye içimde bir korku vardı? Geçen sefer hedefi bendim bana bir şey yapamamıştı. Hani bir daha dener miydi? Her an tetikte olamıyordum ben. Daha önce olmuştum ve bunun sonucu çok ağır olmuştu benim için. Psikolojim o konumu asla kabul etmiyordu. Ölüm korkusu değil her an ölebilirim korkusu benim baş edebileceğim türden değildi.

"Ne oldu Efsun," diye aniden bir soru yükseltti bana. Sesinin arkasında ona eşlik eden bir nota vardı. Alaydı. "En büyük Urfa sevici, savunucusu. Ne oldu? Güzelleme yapmaya devam mı? Çok mu güzel her şey? Çok seviyor musun bu şehri hâlâ?"

O ilk zamanlar geldi aklıma. Ne verirsem onu alırım düşüncesiyle o kadar pozitif olmaya çalışıyordum ki insanlar zaman zaman alay bile ediyorlardı benimle. Halbuki bilmiyorlardı sevemezsem, alışamazsam devam edemezdim. Güzelliklerinden bahsediyordum daha güzel olmasını bekliyordum. Zafer artık şehre de tepkiliydi. Zafer artık her şeye tepkiliydi.

"Hayır." dedim açıkça. O bu hayırı sadece hastanedeki olaylara yordu belki ama benim enerjimin de, güzellemelerimin de bitişi çok uzun zamandan önce olmuştu zaten. Urfa bana hiçbir zaman iyi gelmemişti ki zaten. Bir süre sessizce kaldık, hiçbir şey söylemedim ben.

"Tamam Efsun." dedi en sonda. "Günün birinde bu telefon konuşmasındaki ben olacak hale gelmezsin inşallah, bıktırmaz seni bir şey. Yarın görüşeceğiz elbet. Daha fazla bu saatte kafamız şişmesin."

"İyi geceler." dedim sadece, aynı şekilde karşılık aldım ve kapattık telefonu. İsyanımız yarın yüz yüze de sürecekti zaten. Yirmi beş yaşındaydım buraya ilk geldiğimde. Tamam kabul tam yirmi beş de değildim. Daha yaşlı hissediyordum ama elli de değildim. Böyle bir insan da değildim. Bu kadar tükenmişken adım atmamıştım buraya. Daha sivriydim, daha köşeliydim. Ovalleştiğimi hissediyordum. Yeri gelmiş kendim törpülenmiştim yeri gelmiş olaylar ve insanlar ellerinde zımparalarla üzerime çullanmıştı. Engel olamamıştım. Bir kişiyi iterken diğer sivri taraflarım törpüleniyordu, engel olamıyordum. İki elim iki kolum ve bir ağzım vardı. Yetemiyordum. Urfa bana yetişememeyi öğretmişti.

Yalnız kalmayı çok iyi bilen ben, burada mecbur ve mutlak kalabalıklar içinde kalmıştım. Kendini korumayı; insanları itip yalnız kalarak sağlayan birinin, başına gelebilecek en kötü şey buydu.

Oturduğum koltuktan kalktım ve yatağa ilerledim. Boylu boyunca uzanırken cenin pozisyonu aldım. Gözlerim yavaş yavaş açılıp kapanırken banyonun kapısı da yavaşça açıldı. Devran'a atılan dikişten sonra hiçbir şey konuşulmadan herkes odasına geçmişti. Bu gecelik bu kadar yeter, sabah ola hayrola diyerek dağılmıştık.

Açılan kapıya dönmedim zaten o gelecekti yanıma biliyordum. "Efsun," diye seslendi ilk. Kısıktı sesi, uykumu açmamak için. Kaldırdım başımı ona baktım. "Uyumadın mı sen daha?"

Başımı iki yana salladım. Sırt üstü pozisyona geçtim. İçimde sütyen yoktu, üzerimde bol bir tişört altımda şort vardı. "Uyumadım henüz." dedim. Üzerine bir şey giymemişti daha, sadece altında eşofman vardı. Hani yeri ve zamanı değildi, belki de tam olarak yeri ve zamanıydı gözlerim gövdesine kayıyordu zaman zaman. Ağrısı sızısı yetmiyormuş gibi regl döneminin bir de daha farklı bir boyutu vardı ki Fetih ortalıkta böyle dolanarak tuz biber ekiyordu.

Bana doğru eğildi elini saçlarıma geçirirken dudaklarımızı birleştirdi. Yatışımı daha rahat bir konuma getirdim sakallarını okşarken ağzımın içine ittiği dilini karşıladım. Diş macununun o fresh tadını hissettim ilk, sonra nemli saçlarını. Dudaklarını kısa sürede çekerken damağımda yarım kalmış tatla mırıldandım.

"Yoruldun mu?" dedi yanıma kıvrılırken. Üzerine bir şey giymeyecekti. Benim örtmediğim pikeyi bacaklarımın altından alıp önce bana örttü sonra yanıma girdi iyice.

"Çok yorucu bir gün değil miydi?" diye sorusunu ona iade ettim. Elini tişörtümden geçirim çıplak belimden boylu boyunca gezdirdi. Bacaklarım boylu boyunca bedenine temas ediyorken kulağımın altından öptü önce. Elleri bir taraftan dudakları bir taraftan benim canımı çekiştirirken kulak memem dişlerinin arasında ezildi bir an.

"Öyleydi." dedi beni onaylarcasına. "Herkes kafayı yemiş." diye devam etti. Burnunu boynuma sürtüyordu. "Gelmişler beni tehdit ediyorlar Efsun'u alırız diye. Kafayı yemişler yemişler." kendi kendine söylüyordu bunları. Başını köprücük kemiklerimin üzerine bıraktı yastık olarak kullandı göğüs duvarımı. Onun eli karnımı benim elim saçlarını okşadı. Bir süre daha bu konuda söylendi. İçinde kalmasın bir şey diye sadece dinleyici kaldım. O yamacımda kendi kendine sinirlenip tepkiler gösterdi, kızdı bir çocuk gibi ben sadece mırıldandım.

O konuya biraz ara verdim olay değiştirdi. "Annemin meselesi ayrı kesilecek zaten. Tek tek sırayla anlatacak bana, her şeyi bir bir bana da söyleyecek. Kendisi çok iyi bir anne olabilmiş gibi," durdu soluklandı. Cümleyi belki biraz toparlayarak devam ettirdi. "ne hakla senin anneliğini sorguluyor? O meselede sen de çok suçlusun Efsun! Bana niye anlatmıyorsun kızım sen, müneccim boku mu yedim ben? Sen bana anlatmadan ben nasıl bileceğim? Ha Efsun, niye gelip bana bir şey anlatmıyorsun?"

Cevap vermedim sakinleşsin diye saçlarını okşamayı sürdürdüm. Bir süre kaldık öyle sonra başını olduğu yerden alıp başımın yanına koydu. Dertler derya olunca birinin üzerinde pek durmadı diğerine geçti. "Sonra o yavşak başka derdimiz yokmuş gibi gidip kız kaçırdı. Utanmadan bu kapıya geldi bir de. Senelerdir sakin sakin ilerliyor, olay çıkmıyor ya sülalede, rahat batıyor bu şerefsizlere."

Gecenin tamamında merak ettiğim ama bir türlü soramadığım soruyu gecenin sonunda ancak sorabildim. "Kimin kızı Fetih, Melek?" evet adını öğrenmiştim laf arasında. "Niye bu kadar öfkelendiniz, niye bu kadar karıştı ortalık? Nereden geliyor bu anlaşmazlık karşı tarafla?"

Bir bakıma evlilik yaşına gelmiş iki kişinin kaçarak evlenmeyi düşünmesini zaten anlamsız buluyordum. Buna mecbur bırakılmışlardı elbet ve saçmalık tam olarak o kısımda başlıyordu zaten. Kimin arasında

her ne geçtiyse bundan ailenin bütün üyeleri muhakkak etkilenmek zorunda mıydı? Hayatındaki bütün kararları tek başına alacak kişilerde mi?

"Urfa'da olup da hâlâ yaşayan, yapacakları pislikler için gerekirse siyasete kadar bile giren, ellerinde olsa devleti yok edip tüm bu toprakları kendileri yönetmek isteyen haysiyetsiz insanlar. Hani sen dersin ya bize bazen hiyerarşiniz batsın diye, onu savunan da kurmaya çalışan da biz değiliz Efsun. Tam olarak bunlar. Seneler geçti ilk günkü gibi devam etmek istiyorlar, daha kaç sene önce bu şehirde bir aileyi açık açık katlettiler de olay o dönemin siyasetçileriyle ters düştükleri için patlak verdi."

Öyle şeyler anlattı ki eve girdiği ilk andan beri ağlayan kişi bile gözümde tüm iyiliğini kaybetti. Bir an belki yanlış belki doğru, ki suçun bireysel olduğunu bilirdim ama elimde olmadan böyle bir ailenin Fetih'in ailesinin ortak bir yola girmesini istemezken buldum kendimi. Evlilik demek sonuna kadar kopmayacak bir bağ demekti.

"Bizim aileyle meseleleri babamın iki üç nesil büyüklerinden başlıyor. Babama kadar da devam etti, ne zamanki biz çekildik, babam elinin ayağını aldı bu tarz şeylerden meydan da bunlara kaldı. Keşke çekmeden kendimizi piyasadan bunların başını taşla ezseydik de bugünlere bu kadar alçaklaşarak gelme..."

"Şşşt," diyerek telaşla dudaklarına bastırdım parmak uçlarımı. "Yapma kullanma öyle kelimeler. Yakışmıyor ağzına." Kullandığı tabirin mecazi olmadığını biliyordum. Farkındaydım.

"Yapsaydık bu zamana bu kadar ağalıklarını taşıyamazlardı Efsun. Kanını çekecektin ki dama..."

"Fetih lütfen." dedim gözlerimi kısarken. Çok canice şeyler düşünüyordu. Onları bugün bu kadar canileştirmemek için zamanında kendilerinin canileştirmesi gerektiğini söylüyordu. Tüylerim diken diken olmuştu. "Çok çirkin şeyler söylüyorsun söyleme. Ağzına da yakışmıyor zaten."

Dudaklarına bastırdığım parmak uçlarımdan öptü. Yüzümü inceliyordu, yüzüm iğrenç bir haldeydi. Derin bir nefes verdi alınlarımız birbirine dokunana kadar yaklaştı bana. "Ben ne yapacağım seninle ya?" derken dudaklarına gezinen parmaklarımı kökünden yakalamış ikimizin arasında tutuyordu. "Biz bir elli sene önce doğsaydık, senden hanım ağa nasıl olurdu düşünemiyorum."

Böyle bir şeyi zaten düşünmem saçmaydı da eşeğin aklına karpuz kabuğu sokmuştu bir kere. Kendimi bir an koydum oraya ama bir şey değişmedi. Aynı Efsun'dum. Topuklularımın üzerine dolanıyordum ve hiçbir değişiklik

yoktu. Aşko kuşko bir hanım ağa? Yok hayır olmuyordu. Hayal gücüm yeterince genişlemedi demekti bu hiçbir şey kuramadım çünkü. Aramızdaki elimi onun yüzüne vurdum, gözlerim kapalıydı.

"Sanki senden çok iyi bir ağa olurmuş da benim hanım ağalığımı konuşuyoruz."

İyi ki Fetih... İyi ki olmazmış da konuşamıyoruz. İyi ki kafamda senlik bir şey de canlanmıyor.

Başını yükseltti dudaklarını alnıma denk getirdi. "Tabi kızım," dedi serseri serseri. Ben bu adamın kafasına vura vura vura... "sen benim ağalığımı bir de ortamlarda gör. Ohoo..."

Aklınca şaka yapıyordu ama suratım düştü benim. Gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim. "Görmeyeyim Fetih," dedim. Yakışmazdı da zaten ona. Fetih'in üstüne beyaz gömlek, eline kalem yakışıyordu. Aksi yoktu. "Zaten sizin öyle şeylerle alakanız da yok. Bak ne kadar legalsiniz. Siyasetle de işiniz yok." nikah şahitlerimizi düşündüm. Bu sayılmazdı değil mi? "Öyle iğrenç iğrenç şeylerin peşinden giden kimseler değilsiniz siz." duraksadım bana destek olsun diye başımı bastırdım yüzüne. "Değiliz desene!"

"Cık," dedi. "Değiliz. Yıl olmuş 2021 yolumuz da çizgimiz de elli sene öncede kalmadı. Babam bitirdi, devam ettirmedi. Devam ettirse o şerefsizler bu kadar kolay at koşturamazlardı..." bu içine dert olmuştu. Ki bana kalırsa Zeliha üzerinden doğan tehlike zoruna gidiyordu. Yediremiyordu kendine. "Ama işte geçmiş de orada Efsun, gerekirse kapısına geri gidilir. Zamanında eli ayağı meydandan çekildi diye şükrettikleri insanların üzerinden kimse gelip de büyüklük taslayamaz. Uyuyan devi uyandırmamayı bilecekler. Herkes haddini bilecek. Damarımıza basmayacak, canımızı sıkmayacak."

O an ne dersem bu celallenmesi kesilir diye düşündüm ve çok yanlış bir şey buldum. "Fetih Devran onların kızını kaçırmış bulundu aslında. Yani şu an onların damarına basıldı gibi."

Kimse beraber kaçmıştı demiyordu bizzat Devran kaçırdı diyorlardı. Şu an karşı tarafın evinde kıyametler kopuyordu biliyordu. Peki ya bizim ev? Herkes paşa keyfiyle uyuyordu. Bu aile gerçekten biraz şeydi...

"Pezevenk!" diye yükseldi Fetih. "Beynini sikeyim ben onun! Ulan moda mı oldu bu bizim ailede? Niye bu cibiliyetsizler gidip hiç olmayacak insanlara gönlünü kaptırıyor?" Dila kulakların çınlıyor mu Dilaaa... "Dünya üzerinde başka kadın kalmamış gibi. Ulan yavşak sen onu nereden gördün,

ne ara sevdin? Bunlarınki var ya, ayranları yok içmeye tahtıravalliyle gidiyorlar sıçmaya hesabı! Eşeğin sikine sürülecek akıl yok. Ulan bari böyle bir bok yiyeceksin ara söyle! Yarak kafalı ara söyle biz de ona göre hareket edelim. Ulan Zeliha dışarıdaydı, Zeliha!"

Belki bu olayın ucu Zeliha'ya dokunmasa bu kadar raydan da çıkmayacaktı Fetih. Tamam yine söverdi ama bu kadar akıl mantıktan uzaklaşmazdı. Başımı geriye çekip gözlerine baktım. "Tamam," dedim artık bu durumu aşsın diye. "bak şu an odada uyuyor. Sadece biraz korktu o da zaten bizim yüzümüzden. Bir şekilde halledilecek bu mesele ama kimseye bir şey olmadı. Sen biraz sakin ol, insanları kovma, kaba davranma, her an dövecekmiş gibi bakma tamam mı?"

Hastaneye bile gidemeyecek kişilere hadi çıkın gidin bakın başınızın çaresine diyemezdik. Fetih kabullenmese de olan olmuştu. Başını benden yana çekti bakmadı yüzüme.

"Çok şey istiyorsun olmaz."

Gören duyan da ne istiyorum sanacaktı ya... "Fetih saçmalama, Devran su istedi diye 'sana yağmurlu günde su yok' dedin." siktir de çekmişti de onu eklemedim.

Gözlerini iri iri açtı kendisi dememiş gibi davranıyordum başta ilk.

Abartmamakinesi1453.

"Ne kadar haklıymışım."

Omzuna ardı ardına parmaklarımla vururken "Yapma şunu, olan oldu artık daha kötüsü de olabilirdi. Yaralanmış adam. Çözüm odaklı bakmamız gerekiyor." umursamazlığı palto gibi giymişti üzerine. Kurtulamıyordu.

"Olmuşun anasını sikeyim de, olmamışa da şükür mü edeyim?"

Omzuna önce kafa attım sonra ısırdım. Sertti de koparmak istesem koparamazdım. Elmacık kemiğim böyle değildi mesela. "Isırma." dedi omzunu geri çekmeye çalışırken. "Efsun bırak!" dedi ben ısırmaya devam ederken. Birazcık hoşuma gitti. Hani neden diye sorulursa söyleyemezdim ama Fetih beni anlardı. Ellerim istemsizce çıplak gövdesine dokundu, daha çok ısırdım ama ileriye gidemeden "Ulan seni var ya!" diye yükselerek çenemden yakaladı ve eti pahasına çekti aldı beni altına attı. Etinin dişimden ayrıldığı yerde ettiği küfrü duymamak imkansızdı. Bedenim yatakta olmasına rağmen Fetih'in uyguladığı tarifeyle yatağa çarptı. Saçlarım etrafa dağılırken ısırdığım yere baktım.

Ooo... Tamam. Daha erken bırakabilirmişim.

Dudaklarımı yaladım, nedense sinirlendi buna. Parmaklarının baskısını çenemde hissettim bir balık gibi büzdürdü dudaklarımı. "Beni bu kadar tahrik etme Efsun, zaten canım burnumda." Onu ısırmamda herhangi bir tahrik olmadığını, acı onu tahrik ediyorsa bu durumun beni ilgilendirmediğini, bu halde onun beni daha çok tahrik ettiğini söylemek istedim ama büzüşmüş dudaklarımdan sadece mırıltılar döküldü, kelimeye dönüşmedi.

Eğildi eziş büzüş olmuş dudaklarımı ağzının içine aldı, bu öpüşmek değildi bu bildiğimiz beni yemek için daha küçük bir şeye dönüştürmekti. Ellerim rahat durmadı uzun tırnaklarımı huylanacağı şekilde karnının üzerinde gezdirmeye başladım. Önce yanaklarımdaki parmaklarını bıraktı ve dudaklarımı normal bir hale çevirdi. Öpemiyordum zaten diğer türlü. Isırmama öfkelendi ya iyice bozulsun diye dengesi dudaklarını da ısırdım. Kanama ihtimalini göz ardı ederek hem de. Ben ısırdıkça bel boşluğumdaki elini bir stres topuyla oynar gibi sıktı geri açtı sıktı geri açtı. Stres topunu değil etimi. Tırnaklarım sırtında gezinirken dudaklarından aldığım tat yetmedi tatmin etmedi beni dilimi de ittim ağzının içine.

İnledi, inledikçe bana sürtünmeye başladı. Sürtündükçe bir ilişki için ne kadar kıvrandığı ve tetikte olduğu bir kalp gibi atıyordu tenime değen yerde. Yanlış bir zamanda ileri giden bir yakınlaşmanın içine düştük, bir hapşırma kadar refleksif olarak sürtünüşüne karşılık verdim.

Aramızda olan birkaç ince kumaşın etkisi neredeyse yoktu, eriyip gidecekti ansızın. Son hareketim beni boynumdan tutmasına ve dudaklarımızı ayırmamıza sebep oldu. Çoğu kez yaptığı şeyi yapmama katlanamazdı. Hızlı hızlı soluklanırken "Bazen o kadar yaramaz bir kadın oluyorsun ki Efsun," dedi. Benim ondan daha aklı başımda ve kontrollü olduğumu sanıyordu. Kafayı yemişti!

"Senin; yorulmayan tek kasın kalmayana kadar, değil yaramazlık yapmak kalkıp banyoya yürümeyecek kadar alsam şu takatini, bir canın kalsa yanımda, bacakların tutmasa, gözlerini bile açamayacak kadar yorgun düşsen hallolacak her şey inan. Bitecek şu tükenmek bilmeyen enerjin, seninle o kadar uğraşsam ki senin benimle uğraşacak dermanın kalmasa."

*Tabi o sırada sen ve sana ait olan her şey de rahatlasa, hafifleseniz bir kuş gibi...*Öyle bir anlatıyordu ki sanki ona değmeyecekti hiçbir şeyin ucu. Sesin bir rengi olsaydı ben şimdi duyduğumuz iki sese de en koyu tonu biçerdim. "Ya sen?" diye sordum gözlerinin içine bakarak. Mesele sadece ben değildim ya.

"Banyoya gitmeye takati olmayan sana ne yapmam gerekiyorsa onu yapardım."

Kaşlarım havalandı dudaklarımı yaladım. Yardımsever bir adam...

"Yıkanmaya takati olmayan sana ne yapmam gerekiyorsa devam ederdim yapmaya. Sıcak su dinlendirir derler ben senin dinlenmene izin vermezdim ama."

Dudaklarımızın birleşmesi bir bahane oldu ve gözlerimi yumdum. Bir banyonun görüntüsü göz kapaklarımın altında bekliyordu resmen bu anı. Bu kez bir birleşme olduğu daha net hissedildi, dudaklarımız o sesin ahengiyle öpüştü. Dudaklar her birleştiğinde ve ayrıldığında çıkan sesler beni o banyo görüntüsüyle bu an arasında savurdu durdu. Fetih'in dudakları bir an yanağıma kaydı, öpmedi öpüştü. Dudağıma nasıl bir muamele yapıyorsa aynı ilgi yanağıma da veriliyordu.

"İçine sütyeni beni daha çok delirtmek için mi giymedin yoksa çıkarmak için bana zahmet vermemek için mi?"

Bu kendine yoruşu beni kıkır kıkır güldürdü. "İkisi de değil," dedim keyfini kaçırırcasına. Duraksadı biraz "Regl oldum, çok hassaslar. Rahat edemedim." dudaklarının teması çekildi üstten bana baktı.

"Regl mi?" diye sordu tekrardan ama cevap almadan devam etti. "Ağrın var mı?" başımı salladım yavaş yavaş. "Ara ara artıyor ama şimdi biraz." ona bunu ne düşündürdü bilmiyorum ama elini alnıma bastırdı, ateşimi kontrol etti. Fetih sanıyordu ki benim herhangi bir yerimde ağrı olunca bir bütün olarak hasta oluyordum.

"Sıcak su torbasını getireyim mi, ayakların altına koyarız?"

"I-ıı," dedim. "Şimdilik gerek yok ama mutfakta Meltem teyzemlerin getirdiği tatlı var onu şey edebilirsen çok şey olur." canım istiyordu ama mutfak çok uzaktı gitmeye üşeniyordum. Üstelik üstüm çok sıkıntılıydı, donardım inene kadar. Ama bu hoşuna gitmedi onun. Git çorba yap desem üşenmez yapardı ama mutfakta hazır olan şeyi gidip almazdı. Fetih'e ha zehir içeceğim diyordum ha tatlı yiyeceğim.

"İnerim birazdan." dedi. Sonra gözlerini göğüslerime indirdi. Bir iki gözüm bir göğüslerim. Sırayla durmadan. Bana yaramaz demeden kendine bakmalıydı. Cıklayarak omzumun üzerine yattım ama o da hemen yanıma koydu başını.

"Neee?" diye çıkıştım sırıtmaya giden yüzüne bakarken.

"Onlara da özgürlük diyorsun."

Dudaklarına vurdum parmaklarını. "Seni var ya," diye kızmaktı amacım ama zaten Fetih bu cümleyi kızgınlık olarak anlamıyordu ki...

"Yalvarırım yap, n'olur ne geçiyorsa aklından..."

Dudaklarını yaladı tişörtümü arkadan büzerek darlaştırdı. "Urfa feminizm kurulu başkanım; lütfen benim çıplaklığıma sinir olup eşitliği sağla."

Gözlerim iri iriyken açacaktım ağzımı yummadan gözümü ama avuç içini ağzıma bastırdı. "Başkanım lütfen feminist olmadığını söyleme," diye yalvardı. "Değilsen de hemen ol yoksa ben sabaha kadar feministliğimi ilan edip eşitliği sağlayacağım."

Ağzı o kadar iyi laf yapıyordu ki, öylece dinliyordum. Avucunu çektim ağzımdan. Tişörtümü daralttıkça göğüs uçlarım belirginleşiyordu ve Fetih bundan çok memnundu. "O zaman eşitliği sağlayıp giyin, gelmişsin ağrıdan kıvranan eşinin yanında çıplak çıplak yatmışsın."

Cıkladı başını iki yana salladı durdu. "Ben seni soymayı tercih ederim." elini tişörtümün içine sızdırdı. Morlukları duruyordu hâlâ öyle ki ilk sert temasıyla inledim. Urfa'ya geldiğimden beri bu dönem her şeyiyle daha sıkıntılı oluyordu. Daha geç, daha sancılı, daha hassas. Değişen hava, beslenmem, uyku, stres, hormonlar. Hepsinin bir bir etkisini görüyordum.

Yaptığı çok hoşuna gitmedi, "Ama senin ilgine gelemeyecek kadar hassasız diyorsan," dedi ve eli karnımın üzerinde sürünerek kasıklarıma kaydı. "Bu gecemizi masajla geçirebiliriz."

Sahiden o kadar hassastık ve bir masaja hayır demezdim. Ya da belki de demeliydim bilmiyorum. Fetih'in eli kasıklarımda uzun uzun dairesel hareketlerle dolanırken iyi gelmişti kabul ama o eline alışına kadar kafamda beş karış havadaydı.

^^^^ ^^^^

"Dilerseniz arabada bekleyebilirsiniz." yanımda korkuluk gibi dikilen adam sanki dediğini yapacakmışım gibi arabanın kapısını açması için arkadaşına işaret etti.

"Hayır," dedim ve araba kapısını açmaya çalışan adama elimle durması için işaret ettim. "Neden arabada bekleyeyim?"

"Daha güvende olursunuz?"

Sabah bu konuyu arabada, ben yanımdaki kişileri fark ettikten sonra Fetih'le uzun uzun konuşmaya çalışmıştım ama kestirip atmıştı. Gerçekten atmıştı ama. Arabadan. Kapıyı açıp 'İn hadi in, geç kaldın.' diyerek beni kovmuştu arabadan. Öfkeyle kapısını bir tekmelemediğim kalmıştı. Sinirlerimi bozuyordu.

'Yerini mi daraltıyorlar, dursunlar işte ne zararları var sana?' açıklamasıyla başlamıştı her şey. Yerimizi daraltmayan her şeyin Fetih'e göre hayatımızda yeri vardı. Mesela Atakan küçücük bedeniyle yatağımızda yerimizi daraltırdı ama evinin önüne diker gibi bir devlet hastanesinin önüne diktiği kişilerin benim yerimi daraltmadığını iddia ederdi. Ama ben buna itiraz edecek olayım, dünyanın en saçma şeyini söylüyormuşum gibi abartılı abartılı tepkiler verirdi.

Bir önceki mesele de ikna edemeyince ben i 'Burası halka açık devletin yeri değil mi? Müdahale edemezsin. Hakkın yok. Görme şu adam senin gözüne batıyor mu onlar battı?' diye kapı önünde bekleyen hastalardan birini göstermişti. Sonra beni insan ayrımı yapmakla suçlamıştı. Bir ara konu ırkçılığa bile gitmişti. Oraya nasıl geldi ben de bilmiyorum bir şekilde yine psikolojik oyunlarla kafamı karıştırıp sonra da arabadan kovmuştu. Çok sinirliydim tüm gün, aramalarını da açıp kapatıyordum. Açıyordum konuşmadan kapatıyordum. Açmasam korkardı diye açıp başkasıyla konuşuyordum. Duyuyordu geri kapatıyordum.

"Şu an güvende olduğumu düşünüyorum ama çok absürt duruyoruz böyle yan yana. Gelen geçen bizi bakıyor." özellikle beni tanıyanlar. Sözde halkın içine karışmak niyetiyle meydana çıkıp etrafında sayısız korumalar olan siyasetçiler gibiydim. Öyle saçma, öyle anlamsız.

"Uzaklaşmamı mı istiyorsunuz?" diye sordu. Boyu da çok uzundu kafamı kaldırıyordum ona bakmak için. Başımı salladım ve uzaklaşmasını bekledim. Bir adım attı ve sonra... Sonrası yok sadece bir adım attı.

"Uzaklaştın mı şu an?"

Başını salladı. Derin bir nefes aldım başımı gökyüzüne kaldırdım. "İnan şimdi daha saçma duruyoruz, en azından az önce yan yanaydık." gözümü rast gele yere dikecektim ama bakışlarım adamın elinde kaldı. Kaşlarım çatıldı dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Kedi mi tırmaladı seni?"

Başını salladı yüzüme bakmadan. Göz teması neredeyse hiç kurmuyordu benimle, bense gözünün içine bakıyordum. "Şu verdiğiniz mamaları dökerken siyah olan biraz..." cümleyi toparlayamadı "Öyle." diye kesti. "Kuduz olmaz değil mi?" diyerek elini kaldırdı. Onun az önce açtığı bir adımı kapatıp eline daha iyi baktım.

"Hayır hayır olmaz," derken çantamdan minik sprey dezenfektanımı çıkardım. "Sık bunu iyice temizle yeter." aldı tırnaklanan kısma sıkıp bana geri uzattı.

"Kalsın sende. Seni daha çok tırmalarlar." diye itiraf ettim. Sabah göstermiştim ama yaş mamayı dökerken çok acemice davranıyordu. Üzerine atlarlardı, tırmalarlardı öğrenene kadar.

"Yarın da mı besleyeceğiz?"

"Sen her gün yemek yemiyor musun?"

"Haklısınız efendim."

"Estağfurullah, efendin değilim."

"Anladım efendim."

Dışarıdan gözüken o iri yapısı bana efendim dedikçe kendimi tuhaf hissediyordum. Fetih utanmadan beni bekletirken bir de ben de sohbetine doyum olmayan yanımdaki kalkanla konuşmaya devam ettim.

"Fetih senin sigortanı yapıyor mu?"

Evet kafaya taktığım bir durumda Fetih'in çalışanlarının maaşları ve sigortaları. Cimriydi ya hani. O yüzden bir kontrol etmem gerekiyor gibi hissediyordum.

"Yapıyor Efsun Hanım."

Durdum karşıdan bizi izleyen adama da baktım bir süre. Tamam ama resmiyette ne işleri vardı ki? Görevleri neydi? "Ne olarak gösteriyor peki? Yani pozisyonunuz ne?"

"Ofiste çalışıyormuşuz gibi gözüküyoruz."

Bak... Bak, bak, bak.. "İllegal yani?" diye sordum kendi kendime. O da cevap vermedi zaten. "Şikayet etsem Fetih'i?"

Adamın gözleri ilk kez beni buldu "İşimden olurum." dedi şaşkınca. Bir an heyecanla yükselmiş enerjim geri düştü.

"Hıı," diye mırıldandım. "Ucu size dokunur yani. İyi tamam korkma şikayet etmeyeceğim." telefon ekranından saate baktım. Aramıyordum da inadımdan.

"İyi işiniz çok zor değil gibi. Kedi besliyorsunuz." eli geldi aklıma. "Tabi kendine göre zorlukları da var ama olacak o kadar. Alışırsanız daha kolaylaşıyor zaten. O zaman arabamdaki mamaları sizin arabaya koyayım, benim çıkışım bazen gecikiyor yoğunluktan ötürü. Hava soğuk başka yerde aramasınlar yemek. Onun dışında başka bir beklentim yok. Bir de veteriner işleri oluyor arada biriniz halledersiniz onu. Sormak istediğin bir şey var mı?"

Gözleri ciddiliğimi ölçmek için yine yüzümü buldu. Buraya belli başlı hayallerle gelmişlerdi muhtemelen. Fetih'ten çok Osman Bey'i bilirlerdi. Osman Bey'in gelinini koruyacaklardı falan. Hayatlar kedi beslemek

olmuştu ama bu amaçla buraya gelen herkesin sonu buydu. Hepsinin Emir kadar çabuk uyum sağlamasını temenni ediyordum.

Çalan telefonumla aynı anda biri kornaya yüklendi. "Hadi sana iyi akşamlar, mesain bitti paydos!"

Önce aramasını meşgule attım sonra arabasının içine bakmadan geçtim oturdum yan koltuğa. Kemeri bağlarken "Kovacaksan yine arabandan kendi irademle baştan ineyim." kapıları kilitledi. Tamam bu da bir cevaptı.

"Niye açmıyorsun telefonlarımı?" kıstığım gözlerimi ona çevirdim. Yüzünü görür görmez üzerime bir ağırlık çöktü. Girip fotoğraflarına bakmayayım diye galerimi kilitlemiştim bu yüzden miydi?

Dilimi yutmadan "Açmadığım tek bir telefonun bile olmadı." dedim. Çok alışmıştım şu anın bir kavuşma olmasına, bana yaklaşmasına, öpmesine, kirli sakallarını tenime sürtmesine. Şimdi biraz sinirli tavırlı tavırlı bakıyordu, içi de benim gibi erimemişti galiba.

"Hiçbirinde benimle konuşmadın?"

"Olabilir."

"Efsun ters tarafından mı uyandın bugün?"

"Alakası yok."

"Ya bana bak," diye isyan etti. Huysuzdum biraz, sinirleniyordum da ara ara. Tersleyesim geliyordu ve terslenecek şeyler yapıyordu. "keyfimden kimseyi dikmiyorum buraya. Anlıyor musun?" tane tane anlatıyordu bunları. Ben de saatlerdir kendime bunları anlatıyordum. Benzer cümleleri kuruyorduk. "Hoşlanmıyorsun anlıyorum, ben sabahtan beri seni anlamak için olağanüstü bir çaba içindeyim. Böyle bir şeyin içinde de olmak istemiyorsun ona da tamam ama bir şeyleri halledene kadar sana ve kimseye zararı olmayan birkaç kişi çevrende olsa, senden hiçbir şey gitmez. İçimin rahat etmesi için şart bu, sen de bunu anlıyor musun?"

Direksiyondaki elini çarparken orta yere diğer eliyle freni çekti. Freni çeken eli çarptı gözüme. Eklemleri kanlanmış, tahriş olmuştu derisi. "Fetih," dedim telaşla. "Eline ne oldu?" Elini frenin üzerinden alırken ısısı çok yüksekti.

"Önemli bir şey yok." diye geçiştirdi ve ellerimizi ayırıp freni çekti. Elini takip ettim bir süre o arada araba yola çıkmıştı. "Devran'ın büyük ağabeyi geldi. Gidince bir oturup konuşacağız ne olacak diye." diye son durumu özet geçti. Yolumuz şu an veterinere doğruydu.

"Ben seni anlıyorum," dedim yola bakarken. "Sadece alışık olmadığım şeyler olunca herkesi huzursuz ediyorum kendimle beraber, istemsizce.

Sabahtan beri geçici ve kısa bir şey olduğunu kendime anlattım. Anladım da." ellerimi kucağımda birleştirdim. "Ama beni arabadan kovman yine de hoş değildi."

"Kovmadım, işe geç kalıyorsun dedim."

"Hayır kovdun, in seni arabamda istemiyorum dedin."

Başını bir domino taşı gibi bana çevirdi iri iri açtı gözlerini. "İnden sonrasını içinden söylemiş olabilirsin."

"Fesuphanallah." dedi ve sabır çekti.

^^^^ ^^^^

Tekniker kadın bizim aldığımız şeyleri bir bir poşete koyarken ben baksın önünde eğilmiştim. "Ama biz gerekiyorsa yine de yanında sıcak su torbası bulundurabiliriz." dedim yanımdaki veterinere. Fetih "Temassız var." diyerek kartını post cihazına okuttuğunda gözümü artık gözlerini açmış, tam olarak yürüyemese de daha kıpır kıpır olan yavruya dikmiştim.

"Bulunduğunuz ortamın sıcak olması yeter. Sadece dediğim gibi severken çok fazla sarsmayalım, beslenme ve dışkılaması için de gerekli şeyleri biliyorsunuz. Bir şey olursa yazabilirsiniz en yakın zamanda da bir kontrole alalım."

Fetih'in yanıma geldiğini anlayınca sarsmadan aldım baksı kucağıma "Tamamdır, biz en yakın zamanda tekrardan geleceğiz yanınıza." dedim son kez. Kısa bir vedalaşma faslından sonra veterinerden çıktığımız gibi koştur koştur arabaya gittim. Soğuğa maruz kalmaması lazımdı. Aracın klimaları zaten çalışıyordu. O kadar durmadan ve canlı bir sesle miyavlıyordu ki on gün ona iyi gelmişti her anlamda.

İyiydi, annesi yaşamasa da kendisi yaşıyordu ve sağlıklı gözüküyordu.

Baksın kapağını açtım ve durmadan konuşan yavrunun yüzünü Fetih'e çevirdim. Baksın en sonundaydı kapı açılınca bacaklarını iki yana aça aça çıkışa doğru bas bas bağırıp yürümeye başladı. "Artık kediye benziyor değil mi?" dedim hevesle. Bir haftaya kalmaz dünyanın en şekerli tatlısı olacaktı ama bu hali de kediye benziyordu. Fetih baktı, baktı, baktı... Elim baksın önündeydi ne olur ne olmaz diye. Kaşlarını çatmış bir ifadeyle bir süre yavruyu izledi.

"Yürümeyi bilmiyor mu?" dedi bu kez. Elime kadar ulaştığında baksı kendime çevirdim.

"Öğrenecek." dedim hevesle. "Öğreneceğiz değil mi bebeğim?" aldığım miyavları bir evet olarak aldım ve şu anlık nasıl bir tepki gösterir bilmediğimden gerisini içimden söyledim. *Öğrenecek babası, öğrenecek...*

Kürşat, uzaktan uzaktan Zeliha ve yavruyu izlerken bize yaklaşmıyordu. "Sevmek ister misin?" diye sordum öteden. Öyle kucaktan kucağa taşıtmak değildi amacım ama olduğu yerden biraz sevebilirdi. Bir an gelecek sandım ama benimle göz göze geldiğinde başını iki yana sallayıp gözlerini çevirdi.

Fetih oturduğum sandalyenin tepesinde dikilmiş süt tozunun içeriğini okuyordu galiba. Ona doğru yükseldim biraz oda kalabalık olduğundan kısık sesle konuştum.

"Yatak sipariş verelim bu akşam." dedim beraber seçmek için. Dünyanın en önemli şeyini okuyormuş gibi dikkatle içindekileri okurken başını salladı o sırada Osman Bey kediyi gördüğü andan itibaren yüzündeki memnuniyetsizliği sesine de yansıttı.

"Burada mı kalacak?" diye isteksiz olduğunu tam da beklediğim gibi belli etti. Devran yarı yatar pozisyonda yatarken düne göre daha iyiydi, sevgilisi de. En azından ağlamıyordu. Sevgilisinin yanında sessizce bize bakıyordu.

Ben tam kendi odamızdan çıkarmamaya özen göstereceğimizle alakalı sularına gidecekken Fetih yumuşak başlı olmayı tercih etmedi. "Evet," dedi. "Evin kapısı hep açık gelen gelene zaten. Avucum kadar kediyi de sığdırırız herhalde."

Zeliha işaret parmağı ve nahif dokunuşlarıyla yavaş yavaş başını okşuyordu. Başını paketten kaldırdı umarsızca herkese bir baktı. "İtirazı olan?" diye sordu rahatça. Ben de baktım bir şey söyleyen olacak mı diye, Zühre bile bir şey demedi. Zaten dünkü masadan sonra çok göze çarpacak şeyler yapmıyordu. Unutulmaktı belki amacı ama oğlunun hiçbir şeyi unutmayacağı kesindi.

"Güzel," dedi oluşan sessizlikle. "İtirazı olanın da, itirazı kabul edilmeyecekti zaten."

Paketi bana uzatıp yanıma bir sandalye çekti. Herkese oturduğu yeri sorgulatacak şekilde tek tek baktı yine. Kimse çıkmıyordu. Devran'ın ağabeyi ve eşi de gelmişti. Sanırım anne babası ölmüştü, en küçük çocuktu. Gelen adamla arasında epey yaş farkı vardı. Babası sanardı insan ilk bakışta.

"Eee," dedi Fetih "Böyle birbirimizi mi izleyeceğiz? Doymadınız mı?" herkes sıkıntılı nefesler aldı verdi minik yavru miyavlamalarıyla bu ortamın tek sesiydi. "Zeliha'ya evden çıkma yasağı getirdik, karım devlet kurumuna

peşinde adamlarla girip çıkıyor, Kürşat bugün okula gitmedi. Daha sayayım mı yoksa söveyim mi?"

Dirseklerini dizlerine yaslamış, elleri konuşmasıyla uyumlu hareket ediyordu. "Ortalıkta çok pis laflar dönüyor," dedi Osman Bey ve bir an Melek'e baktı. Çok rahat konuşamadıklarını anlıyordum. "Olay ya büyüyecek ya da halledeceğiz."

Ferman Bey, Devran'ın ağabeyi, "Olayı tatlıya bağlamaktan başka hâl çare yok. Gidelim bir kapılarına, oturalım konuşalım. Aramıza kan girmemiş bir şey olmamış sonuçta."

"Onların mı kapısına gideceğiz?" Zühre Karadere yangına körükle gitmeye yemin etmiş gibi bu ihtimale karşı çıktı.

"Yenge," dedi Devran. Artık onun da dayanamadığını o an hissediyordum çünkü tahmin ediyordum ki Zühre Karadere sabahtan beri devamlı laf çarpıp duruyordu. "Ne benim ne Melek'in aranızdaki olaylarla bir ilgisi yokken bizi buna sizin meseleleriniz zorladı."

İşte burada çok haklıydı. Katılıyordum. Yapmadıkları sorumlu olmadıkları şey hayatlarını etkiliyordu. Hiç kimse kaçarak evlenmek istemezdi. Kimse ailelerin düşman olmasını da istemezdi.

"Ben ben," diye kendini işaret etti Zühre hiddetle. "Bu kızın ailesiyle arası düzelsin diye bu ailemizin bizzat ben zamanında yapacağım her şey yaptım."

"Bu değil Melek." diye girdi araya Devran ama bilmiyordu ki karşısındaki laf anlamazdı.

"Barış gelsin, düşmanlık olmasın diye bu kızın ablasını ailemize gelin getirmeyi kabul ettim!"

Ne?

Ne, ne, ne?

"Ne yaptılar, onlar ne yaptı..."

"Efendim?" Zühre Karadere o kadar hızlı konuşuyordu ki kimse yüzündeki ifadeyi atıp tepki bile veremedi benden başka. "Anlamadım bir dakika."

"Anne," diye isyan sesi duydum yanımdaki sandalyeden. "anne, anne..." diye devam etti ağzının içinde. Başını eğdi Fetih'i yumruğunu ısırırken gördüm.

"O ne demek, ne oluyor biraz daha açar mısınız dediğinizi?"

Yine ve yeniden Fetih'in geçmişinin içine düştüm. Yine bir kadın vardı ve Fetih yanına konulmuştu.

"Hayır hayır," diye dünden beri ağzından birkaç kelime duyduğumuz Melek'in bu konuda konuşası geldi. "Ablam şu an evli. O zaman da şu anki kocasını seviyordu, istemedi. Biz reddettik."

Gözlerim Fetih'e kaydı bana baktı o da. "Haberim yoktu." dedi bıkmış bir ifadeyle. "Yemin ederim haberim yo..."

"Ya siz kimsiniz benim oğlumu reddediyorsunuz?!" Zühre kafa olarak da bambaşka bir yerde yaşadığı için hiç olmadık bir yer dokundu ona. "Reddetmişmiş kims-"

"Anne!" Fetih bağırmadı. Dişlerini bastırmış birbirine o darlıkta bu kelimeyi resmen tükürmüştü. Eli havalandı. "Anne sus anne! Sus artık sus!" titreyen eli yumruk olup açıldı, yumruk olup açıldı. Beti benzi atmıştı yanında. Boğazında ve alnında bir damar belirginleşmiş kalp gibi atıyordu.

Tansiyonunu şu an ölçsem beni korkutacak rakamlar görecektim.

"Tamam." dedi bir kez daha Osman Bey. "geçmişin sırası değil tamam." Yüzümü kediye döndüm Zeliha'da artık bizi dinliyordu sadece. Yatırdığımız yumuşak parçayla beraber kucağıma alırken kediyi "Efsun." diye seslendi Fetih bana. Geriye kalan büyükler istişarelerine devam ederken ben ortamdan soyutlandım bir baktım Fetih de gelmiş yanıma. "Efsun." diye tekrar etti.

"Efendim." dedim sakince kediye bakarken. Ben hariç herkes yakıştırılmıştı Fetih'in yanına. Ben hariç herkes. Benle Fetih'i de bir ben bir de Zeliha yan yana güzel buluyordu sanırım. İki kişi.

"Bana bakar mısın?"

"Tamam bir şey yok haberin yokmuş zaten." dedim. Belli ki yine Fetih İstanbul'da işinde gücündeyken , hiç kimseyle alakası yokken, kariyeri için çabalarken, yine çalışanlarına daha çok çalışalım hep çalışalım diye baskı kurarken, bir taraftan Zeliha'yı özleyip diğer taraftan beni bekliyordu habersizce. Tabi ismimi bile bilmiyordu ama bekliyordu. *Tabi Efsun, tabii! Kesin her gece dua da ediyordur Efsun nerdeyse çıksın artık karşıma diye!*

"Hadi bak bana." diye daha da nazikleşti sesi. Artık benim mecburen bakacağım kadar. Başımı ona çevirdim, eğilmişti biraz göz teması kurmak için.

Aniden "Özür dilerim." dedi. Bu içinden kopup gelmiş bir af dileğiydi. "İçine düşsem kafayı yiyeceğim duruma ikidir düşürüyorum seni." bizim dışımızdaki konuşmaların harareti arttıkça arttı. Benim Fetih'e baktıkça daha fazla kulak kabartacağım noktaya ulaştı.

Başımı salladım "Odamızda konuşuruz." dedim sadece. Konuşmazdık ya da bilmiyordum. Daha önemli meselelerimiz vardı. Mesela kucağımdaki yavrunun çişi ve kakası. Bin bir şeyi yine aynı anda düşünürken üç dört kişinin hararetli konuşmasının içine daldım.

"Osman Bey doğru söylüyor," diyerek bütün dikkatleri üzerime çektim. "Gidip konuşmaktan, bu olayı çözmekten başka çare yok. Devran kimseyi zorla kaçırmadığına, Melek de istediğine göre tek taraflı bir saldırı olmamalı. Gidelim bize yakışır bir şekilde konuşalım."

Kime? Bize. Yakışır?

"Gelmek isteyen gelir," dedim Zühre Karadere'ye bakarken. Zorluk çıkarıyordu durmadan. "Gelmek istemeyen de kendisi bilir. Bu evin en büyük oğlu ve gelini olarak biz üstümüze düşeni yapacağız. Gideceğiz o kapıya."

Zühre Karadere kan dökülmesini bile göze almış olabilirdi ama ben almayacaktım. Böyle bir şey de olmayacaktı zaten. Fetih bir daha o silahı da eline almayacaktı. Fetih'in sözü geçiyordu, Fetih'e bir şeylerin devamı gözüyle bakıyorlardı, Fetih kaale alınıyordu madem o zaman biz de elimizden geleni yapacaktık. Başka da bir çözüm yolu yoktu. Hem ne kadar zorluk çıkarabilirdi ki karşı taraf? Olan olmuştu. Değil mi?

^^^^ ^^^^

"Annesi bunu yalayarak yapıyor." elimde ıslattığım makyaj pamuğum yavrunun poposunu ovalarken nutku tutulmuş bir şekilde beni izliyordu. "Hatta hani diğer yavruların dışındaki zar daha çıkmamıştı ya, işte normalde anne o zarı yiyerek çıkarıyor. O zarla beraber bütün yavrularının kakasını da yalayıp yaptırıyor. Çıkan kakayı da yiyor."

Fetih elindeki biberonu tiksinerek yere bıraktı "Ne yapıyor ne yapıyor?" diye midesi bulanarak sordu. Başını iki yana salladı hayretle. "O kadar da değil saçmalama, o kadar da değil."

Gülümsedim pamuğa sızan kakaya baktım. Dibimdeki poşete atarken yeni bir havlu aldım. Fetih ıslatmıştı yedekte bekliyordu. "O kadar. Hem de afiyetle yiyor. Anne doğum yaptıktan sonra birkaç gün yemek aramaya gidemez. Bunlarla tok kalır."

Kakasının bittiğine emin olana kadar ovaladım sonra göbeğinden öperek onun için hazırladığımız kutudan geçici yatağının içine koydum. İkimiz de yere oturmuştuk ben kalktım Fetih oturduğu yerde kaldı. Ellerimi yıkayıp gelene kadar da aynı yerdeydi. Hatta kafasını biraz uzatmış yavruyu

izliyordu. Yatağa geçerken iki saat sonrasına alarm kurmak için telefonumu alırken Fetih de yanıma geldi.

"Hiç normal varlıklar değil bunlar ben sana söyleyeyim." diye söylenmeye devam etti. "Tipleri de bir garip gün gün değişiyor her bir tarafı. Sürüngenlik aşamasındayız daha kediliğe varamadık. On gün oldu anasını satayım." başımı yastığımdan kaldırıp Fetih'in omzuna yasladım.

"İki saat sonra uyanıp karnını doyurmam lazım." telefonu köşeye atarken omzumun üzerine döndüm yanağım neredeyse Fetih'in kalbinin üzerindeydi.

"İnan sana sen uykuna devam et ben bakarım derdim ama elimde kalabilir Efsun."

Henüz daha hiç dokunmamıştı... "Öğrenirsin birkaç güne." dedim gözlerimi kapatırken.

"Ha illaki uyan sen de bak diyorsun."

Tam olarak o değildi söylediğim ama alışsın istiyordum. Alışsın ki ben de rahat rahat *babası* diye dolanabileyim ortalıkta. Yavruyla konuşurken *babamız* diyebileyim. Çünkü derdim biliyordum. Bir yerden sonra çıkardı ağzımdan.

"Yok canım, yok ben uykumu bölemem dersen ben bölerim her türlü. Ama nöbetlerim oluyor ya... Gerçi Zeliha çok hevesli ona bırakırım."

Sonra durdu durdu ve durdu. Sessizliğini ben, uyanamam deyişine yordum. Öyle sandım ama o bir yerden sonra söyledi söyleyeceğini.

"Öğrenip bakacağız paşa paşa. Bugün olmazsa yarın bir gün elbet bölünecek o uyku."

Kalbinin dakikadaki atış sayısı arttı. Net olarak bir sayı veremezdim ama normal bir gecede o uyurken ve iki sayısı benim kabusum olmuşken saymıştım yetmiş bir kere atıyordu. Bu normal nabızdı. Her şey yolunda demekti. Otuz yaşında bir adamda almak istediğimiz bir sayıydı. Ama bu cümleyi söylediğinde yüksek nabza bir geçiş yaptı. Mesleki deformasyondan olacak her şey yolunda mı diye saymak istedim. Tabi bir yanım da Fetih'in günün birinde tansiyon hastası olmasından korkuyordu ya, daha temkinliydim.

Ama bir türlü sayamadım başta. Kafam karıştı. Konu hâlâ kedi miydi yoksa o yarın bir gün bize en az dokuz ay on bir gün uzak mıydı? O kadar çok allak bullak oldum ki Fetih'in kalbi normal seyrine yaklaşmadan yarım yamalak saydım. Bu kendime kanıt gibiydi. Kalbi gerçekten hızlandıysa, bunu ben böyle hissetmiyorsam o bölünen uykular kedi için değildi.

Yetmiş biri geçtik. Seksen biri de geçtik. Doksan biri de. Yüz biri de. Ya kırk sekiz ya da kırk dokuz kere normal nabzının üstünde attı. Sonra yavaş yavaş normale döndü.

Heyecanlanmıştı...

Eli saçlarımda ben kalbinin atışlarıyla kendi kalbimi sakinleştirmeye çalışırken "Ne düşünüyorsun?" dedi sessizliğime karşılık. İnan Fetih, inan ben de bilmiyorum...

"Fesuphanallah, yarın gideceğiz ya konuşmaya, ne giysem diye düşünüyorum." salladım tamamen. Ama sallayınca gerçekten düşünmeye başladım.

"Gitmemizi sorun etmiyorsun ne giyeceğini mi sorun ediyorsun?"

Odaya geldikten sonra dakikalarca bunu konuşmuştuk. Seni nasıl öyle bir ortama sokayım naraları atsa da nafileydi. Bu bir vazifeydi gitmem gerekiyordu. Fetih tek mi gidecekti? Eşi olarak yanında bulunmayacak mıydım?

"Evet," dedim umarsızca. "Takacağın kravatı ben seçeceğim kıyafetime göre, hiç kafana göre takma bir şey haberin olsun."

Komiğine gitti söylediğim ya da sinirleri bozuldu o yüzden güldü. Emin olamadım. "Ya sen nereye kadar bu kravat seçme işini sürdüreceksin?"

Öyle daha güzel duruyorduk. Kimse yakıştırmasa da yakışıyorduk. Uyumlu oluyorduk. Her şeyiyle tas tamam hale geliyorduk.

"Çok, çok, çoook uzun bir zaman." dedim sonrası kısa bir soru cevapla geçti. Gülümsediğimi hatırlıyordum sona doğru.

"Beş ay sonra da mı?"

"Evet."

"Bir yıl?"

"Eveet."

"Beş?"

"Tabi ki."

"On?"

"Hıhı."

İlahi bakış açısı

Fetih Karadere ışığı yanan mutfakta kimin olduğunu pek tabi bilerek gecenin bu saatinde odasından çıkmış, buraya kadar inmişti. Yirmi dört saati aşkın süredir an kolladığı, fırsat yaratmaya çalıştığı bir gerçekti ve sonunda bu süre daha fazla artmadan yakalayabilmişti. Zamanlaması doğru muydu bilinmez. Herkes uyuyordu, Efsun kendi çocuğuna ancak

gösterebileceği bir özenle kalkıp o kedi yavrusunu beslemiş ve üzerinden yirmi dakika geçmişti. Çoktan uykuya dalmıştı. Zaten dalmadan uykuya Fetih kalkamazdı yanından. Elini tutardı uyuyana kadar, işin doğrusu parmağını. Başını yaslardı koluna ya da omzuna. Öyle kolay değildi Efsun uyumadan o yataktan kalkabilmek.

Kapalı olan mutfak kapısının ardında, yorgun ve baş ağrısıyla uykuları kaçan kadın önüne aldığı ilaçla sandalyelerden birine çökmüş evinin sessizliğini dinliyordu. Bu belli bir olgunluğa geldikten sonra sık sık yaptığı bir şeydi. Seviyordu. Tüm gün bir farklı gürültüyü bağrında büyüten ve senelerini verdiği bu evin sessiz halini dinlemeyi çok seviyordu.

Açılan kapıyla bir an korktu. Saniyelik sürdü bu. Eşi geldi sandı. Yokluğunu hissederdi ve onu sessiz sedasız bir yerlerde bulurdu. Ama gelen eşi değildi, şu an hiç mi hiç yüz yüze gelmek istemediği oğluydu. "Fetih." dedi donuk bir sesle. Elindeki bardağı sıktı bir an hiçbir şey olmamış gibi davranmayı tercih etti.

"Hayırdır oğlum?"

Fetih'in içini tırmaladı bir kelime. Rahatsız oldu. Hayırdırdan mı? Saçma. Oğlumdan mı? Sahi diye geçirdi Fetih içinden bomboş, oldu mu o kadar? Geldi mi bu noktaya? Geldi! Hem de en âlâsından!

Fetih cevap vermedi bir bardak su koydu kendine annesinin yanından geçerken önündeki ağrı kesiciye baktı bir an. "Başın mı ağrıyor?" diye sordu. Zühre Karadere'nin içine su serpildi. Tamam sakin olmalıydı, telaşlanacak bir şey yoktu.

Başını salladı oğlundan gelecek bir şefkate ne kadar hasret kaldığını hissetti. Eskinin özlemi ince bir keder olarak dolandı içinde. Eskiden olsa Fetih bir kez annesinin başının tepesinden öpmeden oturmazdı ya o karşıdaki sandalyeye. Ama oturdu bu gece. Dün gece olsa yine otururdu.

"Zor oluyordur tabi," dedi Fetih, işaret parmağını şakağına vurdu iki kez. "Bu da bir parça. Yoruluyordur. Hele de seninki," suyundan bir yudum aldı annesine bakarak. Telefonunu bir kez elinde döndürdü. "Bunca kötülüğe, fitne, fesata, nefrete, öfkeye hangi kafa dayanır? Ha anne?"

Zühre Karadere elindeki bardağı aldı ve doğruldu. "Gece gece başım çatlıyor, dinleyemeyeceğim seni." oğlunun yanından geçmek istedi de kolundan tutuldu. Bu Fetih'in uzun zamandır ona olan ilk temasıydı.

"Otur." dedi Fetih kalktığı yeri gösterip. Zühre tekrar gitmek için hamle yapsa da izin verilmedi. "Otur diyorum sana, benim tadım daha fazla kaçmasın."

Zühre'nin geri vites gibi bir özelliği yoktu. Daima ileri daima ileri. Çocukları da ona çekmişti. Zeliha hariç. "Anneni mi tehdit ediyorsun?" diye sordu. Sonra kolunu çekti ve gidip kendisi oturdu. "Buyur konuş. Söyle ne söyleyeceksen."

Fetih onu bir yanlıştan döndürmek ister gibi ardı ardına cıkladı. "Ben konuşmayacağım sen konuşacaksın. Hadi bana da anlat aldığın kararları bir bir. Ama sakın atlama."

Elindeki bardağı çarptı masaya. Fetih bu üste çıkma davranışlarını büyük bir sakinlikle izliyordu. İstediği kadar yapsaydı şovunu o kadar inancı yoktu ki oğlunun ona.

"Ya hayatından kaç kere gördüğün kadının teki bir şeyler zırvaladı masada, sen de bir bir inandın geldin bana mı anlatıyorsun?"

Fetih usulca telefonuna uzandı, ekranı kaydırır kaydırmaz ekranda gözüken ismi annesine gösterdi. "O zaman biz o kadını arayalım, yüz yüz getirelim sizi. O anlatsın sen anlat. Bakalım hanginiz doğru söylüyorsunuz." halbuki emindi kimin doğru söylediğinden. Sadece bir yem koydu önüne ve sonucu bekledi.

"Saçmalama!" diye çıkıştı kadın! Hatta öyle ki telefona bile uzanmaya çalıştı. Endişesi öfkesinin önüne geçti. Masadaki yemi bir çırpıda yedi. "Hiç tanımadığın kadına mı inanıyorsun bana mı?"

Fetih artık emin olduğu şeyle öyle bir köpürdü ki annesinin tekrar telefonu alma çabasını avucu masaya vurarak sonlandırdı. "Ben düşmanıma inanırım sana inanmam bu saatten sonra sen kime neyi anlatıyorsun?" cümleleri kurşun gibi sekti annesinin kalbinde yer buldu. "Biliyordum," dedi Fetih. "yaptığın başka haltlar da var ve bu kadın biliyor bunları! O yüzden dün masada sesin soluğun çıkmadı!" Aksi halde asla susmayacağını bilirdi Fetih annesinin. Burcu dün 'yüzü burada inkar etsin' dediğinde bile açmamıştı ağzını. Ortaya dökülecek başka pislikler vardı. Tam o an anlamıştı Fetih.

"Ulan," dedi Fetih elini saçlarına daldırdı. Neredeyse yoldu saçlarını. Yüzünü bir kağıdı yırtarcasına ovuşturdu. "ya benim aklım almıyor senin gibi bir kadının nasıl Zeliha gibi bir kızı var o da yetmiyor senin gibi bir kadına nasıl Efsun gibi bir gelin denk geldi benim aklım almıyor. Benim senden midem bulanıyor anne."

Daha ağırlarını duymuş muydu Zühre? Duymuştu. Kimin içindi onlar? Efsun için. Yine duyuyordu? Yine kimin içindi? Efsun için.

"Kendimden tiksiniyorum ben anne! Sen beni doğurdun diye kendimden tiksiniyorum! Milyonlarca kadından babam sana denk geldi diye babamdan tiksiniyorum. Allah bizim belamızı versin ki sana denk geldik. Zeliha sana denk geldi, Efsun sana denk geldi! Allah belamızı versin!"

Fetih'in öfkesi öylesine büyüdü ki, önce bu odayı sonra evi en son şehri taştı. Kabullenemiyordu. Efsun'un bu aileye yaptıklarından sonra bu muameleyi görmesini, buna engel olamamasını kabullenemiyordu. Onun önüne el birliğiyle dünyaları sermelilerken ona kendi küçük dünyasını bile zehir etmelerini kabullenemiyordu. Narin, dokunsa izi kalan vücudunun annesinin söylediklerleriyle tir tir titrediğini kabullenemiyordu. İçi yanıyordu. Efsun'un o halini hayal ettikçe içi eziliyordu. Kafasını duvardan duvara geçiresi geliyordu.

Annesi biliyordu Zeliha'nın hayatını ona borçluydu.

Annesi bilmiyordu ama oğlunun hayatını da ona borçluydu bir yerde.

"Ya o kadın," dedi ve yukarıyı işaret etti. "Sana rağmen bile, seni avucumun içine bırakmıyor. Ulan sana rağmen sana! Senin gibi birine rağmen! Ben kafayı yiyeceğim! Ben karımı senin gibi bir caninin elinden koruyamıyorum kafayı yiyeceğim!"

Zühre Karadere'nin aklına bin bir an geldi. "Sen karını sütten çıkm-"

"KONUŞMA!" avucunu geçirdiği masa yerinden oynadı, sular etrafa dağıldı. "KONUŞMA!" elinden bir kaza çıkacak diye korktu Fetih, duraksadı sadece nefeslendi. Sakinleşmek için güzel şeyler düşünmek istedi. Mesela Efsun'u. Her zaman yardımcı olurdu bu. Güzel bir şey diye yola çıkar ve Efsun'a denk gelirdi. Ama bu kez Efsun'u düşünmek değil sakinleştirici onu daha da krize sürüklerdi.

"Sen bugüne bugün anne oldun da mı Efsun'a annelik dersi vermeye kalkıştın? Durdun dedin mi ben ne yapıyorum diye, Zeliha'nın suratına bakıp utandın mı, ulan ben hangi kafayı yaşıyorum diye sorguladın mı? Yüzün kızardı mı anne?" Zühre'nin aklına binlerce fedakarlığı geldi neredeyse hepsi Fetih'eydi. Anne olamadığını söyleyen Fetih'e.

"Efsun var ya, doğurmadan senden daha anne sen kime neyi öğretiyorsun? Senin oturup Efsun'dan bir şey öğrenmen gerekirken sen kime neyi öğretiyorsun?! Zeliha da mı aklına gelmedi?!"

Fetih tek bir cevap bekliyordu. Biliyordu halbuki. Gelmezdi. Annesinin aklına gelemezdi.

"Bir gün benim kulağıma gelmeden kendi iradenle anlat anne!" dedi bastırarak. Bu son şans değildi, bu süreci uzatmamak için bir çabaydı.

Elbet öğrenecekti. Gerekirse gidecekti Burcu'nun kapısına. Önceliği Efsun'du ama zorlamak mümkün değildi onu. Gerekirse çalacaktı o kapıyı da. "Ne var ne yok anlat bana!"

Zühre Karadere dolmuş gözlerini kaçırdı başka bir yere baktı. Konuştu dudakları titredi. "Sana yazıklar olsun! Bir kadın için annenin kalbini bu kadar eziyorsun ya... Sana yazıklar olsun."

Fetih yerinden kalktı parmağını kaldırdı annesine doğru. "Bir gün senin yüzünden anne o bir kadın benden giderse, ben öyle bir giderim ki şu sıfatıma iyi bak!" derken çehresini gösterdi. "Öldüğün gün bile göremezsin. Zeliha'yı, Kürşat'ı senden öyle bir koparırım ki bu koca evde tek başına bu masada ağlarken bugünü hatırlarsın. Sen benden koparırsan anne onu, senin hakkın olmayan herkesi senden sonsuza kadar koparırım. Ölümün bile tek başına olur. Duydun mu beni? Sakın aklından çıkarma bu dediklerimi!"

Fetih dün gece birer birer yediği tehditleri bu gece, bu masada teker teker annesine yedirdi. Masadaki bardağı aldı mutfaktan çıkmadan önce tezgahın içine kıracağını bile bile fırlattı. Zühre Karadere tir tir titrerken ikinci kez bu tehdidi, bu kez gençliğini, ömrünü adamış oğlundan aldı. Bir kriz geçirir gibi titreyen vücudunu zapt etmekse tek başına kaldığı bu yerde saatlerini aldı.

XLVII- "İNCE KEFEN"

Sevgili Karadere konağı misafirleri,

Kurban bayramının ilk gününde, ilk bölümünü paylaştığım hikayenin bu üçüncü kurban bayramı. Biraz duygusalım izninizle.

Bölüm sayacını açacağım bölümden sonra, lütfen yıldıza basın olur mu? Unutuyorsanız hemen şimdi, lütfen.

Keyifle okuyun!

Oturabiliyorsan ayakta durma, uyuyabiliyorsan oturma.

Tıp fakültesinde öğretilmezdi, sahaya inince kendiniz öğrenirdiniz. Yaşayarak. Altı saatin sonunda ilk kez herhangi bir yere oturmuşken yorgunca öne doğru eğildim suya uzandım. En son suyu da muhtemelen altı saat önce içmiştim. Kapalı olan kapıyı ve önümdeki ekrandan bana gelecek herhangi bir hasta olmadığını gördüğüm gibi telefona uzandım. Yaklaşık altı saattir yapmak istediğim şeyi yapıp Zeliha'yı görüntülü aradım.

O açana kadar dağılmış saçımı başımı elimden geldiğince yenilirken rujum neredeyse hiç kalmamıştı dudağımda. Üçüncü çalmadan açtı telefonu ve beni "Yaaa," diye daha da eğileceğim görüntüyle karşı karşıya karşıladı. Yatağının orta yerine oturmuş, saçlarını kalemle arkada sabitlemiş elinde biberon, kucağına aldığı yastıkla yavruyu besliyordu. Saatlerdir sadece beslemesi için birkaç mesaj atmıştım. Unutmayacağını bile bile. Yavrunun her bulduğu boşlukta miyavlaması benim mırıltılarım birbirine karıştı. Zeliha ekrandan bana gülümserken "Biz karnımızı doyurduk." Dedi boş biberonu bana sallarken. Yüzü gülüyordu, sabahtan beri bu üçüncü besleyişi olmalıydı. Sabahın erken saatlerine her ayrıntısına kadar ona anlatıp emanet etmiştim.

Gözüm arkada değildi, öyle ki beni de yanıltmamıştı. "Afiyet olsun ölürüm ben size." o kadar duygusaldı ki bu görüntü, o kadar olurdu. "Nasıl bir sıkıntı çıkmadı değil mi?" diye sordum. Zeliha yavruyu yatağının

üzerine bıraktı ve kamerayı alıp çevirdi. Şimdi sadece henüz daha dik tutamadığı bacaklarıyla paytak paytak yürüyen yavruyu görüyordum.

Zeliha'nın eline öylesine yakışmıştı ki izlemek bile tüm yorgunluğumu çekti aldı vücudumdan. Ona da iyi gelmişti sanki. Dışarı çıkmıyordu ama çıkmış kadar enerjikti. Dışarı çıkmak demişken, bu akşam gideceğimiz evden sonra bazı şeyler de netleşecekti. Fetih'in iş için bir günlüğüne İstanbul'a gitme durumu mesela. Bu sabah ansızın çıkan bir durumdu ve geçen seferkiler gibi reddememişti hemen. Böyle bir durumun içindeyken gidemeyeceğini söylese de eğer ki bu akşam bir şeyler çözüme kavuşturulursa gitmek zorundaydı. Gitmesi de şarttı zaten. Merthan öyle söylemişti. Çözüme kavuşmazsa da gerekirse büyük zarara uğrar yine de gitmeyecekti. Bunu da Fetih söylemişti.

Gideceği içime doğmuş gibi, eğer ki giderse Zeliha'yı da yanında götürmesini istemiştim. Hava değişikliğine ihtiyacı vardı ve en güvenli yer ağabeyinin yanıyken bu şehir değişikliği ona çok iyi gelirdi. Evde durmak bile bunaltıyordu onu, İstanbul'a gitmek bir deniz havası almak iyi gelecekti. Kafasını toplardı o evden uzaklaşırdı. Gönül isterdi ki ben de gideyim ama mümkün değildi şimdilik. Hem zaten benim yavrum vardı gidemedim.

"Hayır çıkmadı. Çok kıpır kıpırız ve iştahımız çok yeri-" sesi aniden kesildi ve hemen ardından bir erkek sesi duydum. "Yemedi." dedi Kürşat. "Ben babamı arayacağım." diye devam etti. Sesindeki huzursuzluk direkt anlaşılıyordu da benim sesimi duymasın diye sustum.

"Tamam sen git ben tekrar bakayım. Sonra olmadı arayalım babamı."

"Rengi sapsarı sapsarı neyi bekliyoruz?!" diye sesi yükseldi aniden. "Ben arıyorum sen de git bak yine." Ekran artık karanlıktı Zeliha muhtemelen yatağa bırakmıştı telefonu. Kapı çarpılarak kapatıldığında Zeliha'nın yüzünü tekrar gördüm. Ben sormadan o yerinden doğruluyorken konuştu.

"Annem iyi değil sabah uyandığımızdan beri." dedi önce yavrunun sesi bir an yakından duyuldu sanırım onu daha güvenli bir yere aldı. "Yataktan bile çıkmadı, Kürşat götürürse yer diye çorba götürdük ama yememiş. Odaya da almıyor bizi, başı ağrıyormuş."

Dün en son Devran hakkında konuşulduğu saatte görmüştüm. İyiydi, her şey yolundaydı dün geceye rağmen. Bir an gitmemizi istemediği o ev için yaptığını düşündüm. Tamamen palavra mı diye. Bir şekilde hastalık bahanesiyle gidişi mi engelleyecek fikrine kapıldım. "İnkar ediyor ama gözleri de küçülmüş. Annem çok ağlayınca gözleri küçülür."

“Tansiyonunu ölçtünüz mü?” dedim ilk. En ufak bir duygu yoğunluğu tansiyonuna etki ederdi. Benimle de hiç karşı karşıya gelmemişti, kendimden şüphe de etmezdim zaten çünkü bu kadar etkilenmezdi benden. Nefreti artardı, kinini diri tutardı en fazla.

“Hayır yanına yaklaşmamıza izin vermiyor. Ben de tansiyonundan korkuyorum. Yemek de yemedi hiç.”

Canına mı kastı vardı? Tansiyonu bu denli sıkıntı çıkaran biriyken bu anlamsız, durup dururken ve hiçbir yere konulmayan tavırlarını neyin nesiydi?

“Babana haber ver Zeliha,” dedim benim de onlar gibi aklıma ilk Osman Bey geldi. “Sonra da Fetih’i ara annenle konuşsun, baban gelene kadar tansiyonunu ölçmeniz için ikna etsin anneni.” Hemen ardından da Fetih. Osman Karadere Zühre’ye karşı çok yumuşak başlıydı. O ikna etmezdi tamam geri durun siz, ben geliyorum derdi. Fetih’se hiç dokunmadan o tansiyon ölçüsünü aldırırdı. “Bana da sonucu söyle, bekliyorum.”

🕊🕊🕊

Elimin arasındaki yavru iki yana dökülmüş saçlarımın arasında bir kafeste gibiydi. Saçlarım o kafesin parmaklıklarıyken belki de bir hapishanedeki en mutlu canlıydı. Dudağının kenarından elime sızan sütü Zeliha söylemeden ben fark etmedim bile. “Ben yedirsem daha iyi olmaz mı beyaz gömlek giymişsin kirlenmesin, aniden yaramazlık yapabiliyor.” dedi bizi izlerken. Gülümsedim, yaramazlık yapışına mı yoksa böyle iştahlı oluşuna mı bilmem çok sevindim. Akşama kadar nasıl yaramazlık yaptığını ve kaka yaptığını dinleyebilirdim.

“Ne diyor annem Zeliha?” dedim yüzümü ona eğip göbeğinden öperken. “Ne diyor yaramaz mı diyor sana? De ben annemin üzerini kirletirim istersem, de.”

De hala ben istersem annemin gömleğine işerim, de.

Zeliha kelimeyi tam anlamıyla telaffuz edemeden kapımız açıldı, beyaz gömlekli hoş bir beyefendi girdi içeri. Beyaz gömlekli, ilgi alanıma saniyesinde giren, genç, çıtır, kıtı... Her neyse Her neyse çünkü gerçekten insanların derdi bu değildi.

“Annem nasıl?” diye sordu Zeliha. Fetih’in gözleri bendeyken ne bu soruyu sorana baktı ne de bu soruyu soranın taşıdığı endişeden eser vardı sesinden.

“Babam yanında.” dedi Fetih. “İyi olduğunu söyledi.”

Yanına gitmemiş miydi? Ben geldiğimde bir kez olsun yanına gitmeyi istesem de Osman Bey'in 'gerek yok' deyişiyle odaya girer girmez kovulacağımın ilk izlenimini almıştım. Yine de en azından genel değerlerini öğrenip bir sorun olmadığına emin olduktan sonra çıkmıştım yukarı. Önemli bir şey olsa Osman Karadere daha bir endişelenirdi. Fetih'in aksine.

"Sen gitmedin mi yanına?" ben sormadım belki ama Zeliha sordu.

"İşim vardı babam yanında zaten." diye geçiştirdi. Merak etmiyor muydu? Her şeye rağmen? Araya girmedim, aklımdan geçen hiçbir şeyi sormadım. Belki de nedenini biliyordu. Benim aksime. Tek bildiğim şey annesiyle denk gelmemiş olmasıydı, yani Fetih'in gazabına uğramış olduğundan böyle değildi. Dün gece beraber uyumuştuk, sabah beraber uyanmış, beraber evden çıkmış ve ben Fetih'ten önce eve gelmiştim. Konuşsa bilirdim ama hep benimleydi.

Fetih az önceye kadar parmaklık olarak nitelendirdiğim saçlarımı geriye doğru atıp yavrunun yüzünü çıkardı ortaya. "Doydun mu annem?" diye sordum dudağını biberon ağzından ayırdığı gibi konuşan bebeğe. Ardı ardına miyavladığı an bunları bir cevap olarak aldım. "Doydum anne diyorsun, bakayım göbeğine." O miyavladıkça cümleler kuruyormuş gibi tepkiler veriyor, o daha gür konuşuyordu. Kulağımı göbeğine doğru yaklaştırdım. Gurul gurul sesleri duydum.

"Doymuşuz biz," sesimdeki neşe günlerdir aç olan bir bebeği doyurmuş gibi coşkuluydu. Öptüm eğildiğim göbeği "Aman aman doymuşuz biz!" patilerini göbeğine eğilmiş yüzüme sürtüyordu ama tutunamazdı henüz.

Ansızın Zeliha sol yanımdan "Nasıl yemeden duruyorsun sen bu kadına ya?" diye sordu. Ama ne bir alay, ne de bir şaka vardı sesinde. Çok ciddiydi. Bir yemek muamelesi yaptı. Hani diyetteydi de sanki biri ona soruyordu hayretle bunu. Herkesin iştahını kabartan şey farklı oldu o an. Fetih bana eğildi, sözde bıraktığım biberonu alacaktı ama kulağıma "Yemediğimi sanıyor." Diye fısıldadığında dirseğimi bacağına bastırdım.

Ya sabır.

Dikeldim yavaşça yatağına bıraktım yavruyu. Ben ağzımı açmadan "Gerisini ben halledeceğim." dedi Zeliha. Fetih'in omzuna bastırarak elimi yerimden doğruldum. Üzerimdeki eteği düzelttim. "Çıkalım artık." dedi Fetih derin bir nefes alarak. Zeliha'yla geçen kısa bir vedalaşmadan sonra kabanımı almak için odamıza geçtim Fetih de hemen arkamdan girdi.

“Baban geliyor mu?” diye sordum. En son geliyordu ama karar değiştirmiş olabilirdi Zühre’nin o halinden sonra.

“Evet,” dedi ve son kez şansını denedi. “Senin gelmemek için hâlâ şansın var ama.” Durmadan bana bunu hatırlatıyordu. Askıdan kabanımı alıp giyerken gözüm bir an kasaya çarptı. Eskiden hiç dikkatimi çekmeyen şey artık ne zaman bu dolabı açsam duraksadığım şeye dönüşüyordu.

“Ama geleceğim.” Dedim gülümseyerek ve aklımdaki şeyi kontrol etmek için Fetih’e döndüm. “Cümbür cemaat bir erkek topluluğunun arasında bir kadının da olması en doğrusu.” Dedim gülümseyerek. Önce elim kravatına gitti. Adım adım hedefime yaklaşırken gömleğine kaydı. Dışarıdan masumca bir keşfe çıkmış gibiydim.

“Bana cümbür cemaat bir erkek topluluğunu hatırlatıp çok yanlış şeyler yapmama neden olabilirsin.” dedi gözlerime bakarak. “Ben karımı niye bu ortama sokuyorum mesela. Bu düşünce beni bazı şeyleri yapmaya itebilir.”

Elim aşağılara indikçe dikkati dağılıyordu. “İtmesin.” Dedim sadece. Dikkatini daha farklı bir yöne çekmek için dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve elim hızlıca beline kaydı. Bir boşluk mu yoksa doluluk mu beni karşılayacak derken tuttuğum nefesi verdiren şey oldu. Silah yanında değildi. Tam elimi geri çekecekken Fetih elini elime bir bıçak kadar keskin sapladı Öyle ki parmaklarım büküldü, dudaklarımı öpmedi hırpaladı. O yakaladığım boşluğa bastırırken elimi dudaklarımı kurtardım dudaklarından.

“Aptal mı sanıyorsun beni?” dedi, elimi tutuşunu yumuşattı. Cevap vermedim, “Yanımda değil arabada. En son bıraktığım yerde.”

Elimi elinden ayırdım ve bir adım uzaklaştım. Sırtımı ona dönerken ortam aniden buz kesilmişti. “Bana söz konusu silah olunca ikinci kez yedi kat yabancı oluşun.” dedi arkamdan. Yutkundum. Çantama bir şeyler tıkıştırmayı sürdürdüm dikildiğim yerden. Her şey ne zamanki o silahı görüyor ya da hissediyordum ilk günlere dönüyordu. Hislerim değil fikirlerim. O zamanlar silahı benim bile elime alacağım kadar kötü bir dönem vardı. Her şeyin boyutu çok farklıydı. Zeliha söz konusuydu, bir savunma olarak elime almıştım. Bana yöneltilen onlarca silahın arasında küçük bir kız için elime almıştım. Aynı şekilde Fetih de. Ve belki de his yoksunluğundan o dönemki, belki durumun büyüklüğünden bu denli batmıyordu. Yine sorguluyordum, rahatsız oluyordum, midem bulanıyordu ama şimdiki kadar kuvvetli değildi. Kanım çekiliyordu Fetih eline aldıkça şimdi. Elimde değildi. Silah demek can almak demekti ve Fetih'i son

nefesime kadar bu ikilemin yanına koymamak için direnecektim. Bana kızsa da.

Sessizliğimi kendine cevap yaptı, bir şey demeden çıktı odadan. Ben de arkasından gittim. Osman Bey de, Devran'ın ağabeyi Ferman Bey de çoktan hazırdı. Devran da sevgilisi de bizimle gelmiyordu. Fetih tamamen evden çıkmadan önce Melek'e evine geri döneceğini söylemişti bu akşam. Bu iki genci direkt ortaya atmak istemiyordu. Önce her şey halledilip sonra ortaya çıkarmaya meyillilerdi.

Benle Fetih'in buzları eritmeden geçen sessiz bir yolculuğun ardından durduğumuz yere arabadan inmeden baktım. O kadar uzakta bir yerdeydi ki geldiğimiz yer ya da biz konuşmadığımızdan bir türlü geçmedi yol. Çok büyük, benim kapının önündeki laf ettiğim iki kişiden bir sürü olan, kasvetli bir yerin içine düştük aniden. Ev, malikane, konak ya da başka bir şey o kadar kasvetliydi ki dışarıdan Fetih inmese ben inmeyi düşünmeyecektim. Dilimin damağımın kuruduğunu hissederken arkamızdan bizimle beraber birkaç araç daha vardı. Bir araba sürüsü olarak gelmiştik. Fetih'le yan yana gelmişken arabaları saydım. Çünkü ben sadece iki araba daha var sanıyordum.

"Bu kadar arabayla gelmeye gerek var mıydı?" diye sordum büyükleri beklerken. "Bu şekilde çok fazla göz dağı veriyor gibi gözüküyoruz."

"Çay içmeye gelmedik zaten Efsun."

Göz dağı vermeye mi gelmiştik? Hayır niyet bu değildi, tatlıya bağlamaktı ilk hedef. Osman Bey önümüzden yürümeden önce oğluna baktı "Fevri davranma sakin ol." dedi sert bir sesle. Fetih öyle bir bakıyordu ki sanki girip herkesi tek tek dövecekti. Aynı anda anlaşmadan ellerimiz birbirine ulaştı ve tutunduk birbirimize. Önümüzdeki büyükleri takip ederken birbirimize bakmadan da konuşmaya başladık.

"Duydun değil mi babanı?" diye sordum.

"Babasını dinleyen biri hiç olmadım."

Fevri davranacaktım mı demekti bu?

"Dinlemelisin."

"Dinlemeyeceğim."

"Fetiih."

"Uzatma ismimi sana da sinirliyim."

"Ben de sana sinirliyim o zaman."

"Efsuuun."

"Uzatma ismimi sinirliyim sana."

Bahçesi olan bir eve girdik, o koca bahçeyi geçtik bize eşlik eden birkaç çalışanla. Dışarıdan gözüken o soğukluk bahçesini görünce biraz dindi. Evin büyüklüğü kadar bir bahçesi vardı. Hoşuma gitti hatta bu kadar yeşillik, inceledim inceleyeceğim kadar.

"Fesuphanallah." Dedi bir an gökyüzüne bakıp sabır dilerken. Altta kalmamak için hemen konuştum.

"Sana daha çok fesuphanallah."

Yandan yandan bana baktığını hissettim. "Sınayan da sınanan da belli neyse ki." dedi rolleri değiştirme çabamın önüne geçerek.

"Hani sınayan memnun sınanan memnundu?"

Aynen böyle söylemişti. Bu sorum havada kaldı, çünkü evin asıl kapısı, içeriye açılan kapısı, yüzümüze açıldı. Attığımız adımları yüzünde düşmanca bir ifadeyle kapıyı açan kişilerle kesildi.

En önde bir adam vardı, yaşı büyüktü. Sinek kaydı tıraşı olsa da yüzü yaşından dolayı o kadar yıpranmıştı ki pürüzsüz bir görüntünün çok uzağındaydı. Sakalları olmasa da bir yumak gibi fazla olan bıyıkları vardı ve biraz göbeği. O kadar sert bakıyordu ki Fetih'in elini sıktım istemsizce.

Biz buraya sahiden çay içmeye gelmemiştik. Şimdi daha iyi anlıyordum. Bizi evlerine kabul edince istemsizce öyle bir şey düşünmüştüm. Hani daha barışçıl bir yer kurmuştum kafamda.

O muhtemelen baba faktörünü üstlenen kişinin hemen ardında Fetih'in yaşlarında ama Fetih'le aynı cümle içinde kurduğum için rahatsız olacağım, kirli sakaldan daha fazlası olan yüzü, bir an kapatmayı mı unutmuş diye düşündüğüm ama kasti olarak ilk dört beş düğmesini iliklemediği siyah gömleği, boynunda zincirden kolyesi ve elinde tespihi... Evet tespihi. Göz göze geldiğimiz an bakışlarımı kaçırdım. Bakışı bile rahatsız ediciydi.

Hemen arkasında boy sırasına göre dizilmiş üç erkek daha. Bu boy sırası aynı zamanda yaş sırasıydı da. Çünkü en sondaki küçüktü. Kürşat'tan bile küçüktü hatta. Ama giyim tarzı, yüz ifadesi ve duruşuyla kendini olgun bir kalıba sokmaya çalıştığı için bir çocukta olan o masumluk neredeyse hiç okunmuyordu. Küçüktü ama sanki aniden silah doğrultacaktı bize. Bunu bir çocuk için düşünmek müthiş bir rahatsızlık verse de engel olamadım kendime. Fetih gerildiğimi anladı sanırım baş parmağı elimi okşadığında dudaklarımı ıslattım.

Her şeye rağmen 'hoş geldin' diye karşılandık. Halbuki ne hoş gelmiş ne de hoş bulmuştuk. Ne olursa olsun misafir oluşumuzdan sanırım o sert tutuma rağmen öyle ya da böyle eller sıkıldı. Ben de en baştaki adamın elini

en azından ama Fetih'in benden başka kimse tarafından fark edilmeyen hamlesiyle arkadaki adamla yüz yüze gelmedim. Ne yalan söylemeliydim ki işime gelmişti bu. Tahminimce en öndeki adamın eşi olduğunu düşündüğüm bir kadınla karşılaştım sonra. Çenesi dik yüzü öfkeliydi ve direkt olarak bana bakıyordu.

Zühre Karadere yoktu ve o yokluk insanlar için ben tarafından kapatılıyordu.

Yüzünde yeni sürüldüğü belli olan ama hiçbir canlı bir rengi taşımayan makyaj vardı. Bir erkek yüzüne baktığında makyajsız olduğunu düşünürdü ama ben anlardım şişmiş gözler yorgun yüz saklanmaya çalışılmıştı.

Ev çok garipti, bahçeden geçerken modern bir yer sanıyordunuz içeriye girince o modernlik kendini benim için hoş olmayan bir dekorasyona bırakmıştı. Dıştan bir villa izlenimi verse de bizi yönlendirdikleri odaya ilerlerken bir köy odası çarpmıştı gözüme mesela çok absürt gelmişti.

Tahminimce salona geçtik. Kocamandı. İlk gözüme çok büyük ve tavanda ben buradayım diye avaz avaz bağıran avize çarptı. Şu saraylarda bile olmayan cinsten. Büyük şatafatlı ve göz yorucu. Yeter de artardı aydınlatma için ama tavanın dört bir kenarı aralıklı ışıklandırmalarla donatılmıştı. Avize düşse ne olur acaba diye düşündüm. Sonra padişah koltuğundan dönme koltuk takımı. Koltuk başlıkları gerçekten padişah koltuklarından alınma gibiydi. Oturulacak yerden daha genişti o kısımlar. Bir taht gibiydi koltuktan çok. Orta yerde heybetli camdan bir sehpa, altın sarısı renginde çok ağır gözüken perdeler ve... Ve duvarlar. İşlemeli ve bol çerçeveliydi. Bir sürü resim vardı, resimlerin hemen hemen hepsi erkeklerden oluşuyor ve gözlerimi iri iri açtıran ayrıntılar vardı.

Bir insan neden evinin duvarına eli silahlı çekilmiş fotoğrafları koyardı?

Oturduğum koltukta tutulmuş nutkumla Fetih'e bakmak istedim ama ne göreceğimi bilseydim kilitlenir bir yere dönmezdim. Fetih'in yüzünü göremeden duvarda resmen bir dekorasyon olarak asılmış tahminimce piyade tüfeği olan şeye bakakaldım.

Bir an inanamadım. Göz yanılması sandım. Ne bileyim beynimin saçma bir oyunu falan. Ama hayır bir tablo gibi asılmıştı oraya. Daha hoş dursun diye doldurulan duvarlara konulacak once şey varken silah asmışlardı. Gözlerimin önünde benek benek bir şeyler oluştu, nefesim tıkandı bir an.

Fetih yüzümdeki değişikliği fark etmiş gibi baktığım yöne çevirdi gözlerini benim aksime onun yüzünde alay dolu bir gülümseme oluştu. Nefesini dışarı üflerken gözlerini yumdu bir an.

“Senin burada ne işin var Efsun, Efsun...” diye söylendi kısık sesle. O kadar haklıydı ki benim gerçekten ne işim vardı bilmiyordum. Hayır hayır benim değil, bizim. İki tane yavrumuz vardı evde bizi bekleyen. Hele biri o kadar küçüktü ki kakasını bile biz yaptırıyorduk. Ne işimiz vardı bizim burada şu an evde onlarla ilgileniyor olmalıydık.

Her şeye rağmen misafirperverlik sürdürüldü aniden çaylar geldi. Benim yerime Fetih aldı bardakları önümüze konulan küçük sehpaya koydu. Ben direkt suya uzandım birkaç yudum aldım. Dört tane muhtemelen ailenin erkek çocuğu, babası ve annesi vardı odada. Bir de biz. Başka kimse girmezken gözüm kapıya kaydı, kapının ötesinde gördüğüm birkaç kadına. Uzaktan izliyorlardı, çalışan değillerdi ama gelmiyorlardı da. Hatta öyle ki onlar dahil odadakiler de bana bakıyordu ara ara. Sanki burada istenmiyordum ya da olmamam gerekiyordum.

“Zühre yok mu?” diye sordu Melek’in annesi diye tahmin ettiğim kişi. Zühre olsa iki kaşık suda boğacaktı sanki. Osman Bey “Gelecekti, rahatsızlandı.” Diye kısaca açıklarken kadının yüzündeki histerik gülümsemeden belliydi inanmadığı. İlk kez günahı alınıyordu Zühre Karadere’nin, gerçekten rahatsızdı halbuki. Rahatsız olmasa şimdi burada özellikle karşımdaki kadını yermek için elinden geleni yapıyor olurdu.

Arkada bir gerilim müziği vardı ve belki de bir tek ben duyuyordum. Bir an sessizlik oluştu ve herkes birbirini az sonra kurşunlayacakmış gibi baktı. Evet kısa ve öz şekilde ancak böyle anlaşılırdı. Bu ortamda yirmi beş yaşındaki ben bile otururken rahatsız oluyordum, aniden bir küçük kız çocuğu girdi. Yürümeyi daha yeni öğrendiği belliydi çünkü düşmese de her attığı adımda düşecek diye yüreğiniz hopluyordu. Yere tam basmayan adımları da olsa koşarak girdi odaya. Bir an “Babba!” diye kendince iç ısıtan bir telaffuzla şakıdığında kime gittiğine baktım.

Benim kapı önünde göz göze gelmekten çekindiğim ve bir baba profilinden oldukça uzak olan elinde tespihle bizi izleyen adama gidiyordu.

Ben ha düştü ha düşecek diye istemsizce diken üzerindeyken o adamın gözleri ona doğru koşan bebeğe ters bir bakış attı ve kapıya doğru bağırdı. Evet bağırdı, seslenmedi.

“Zeyno!”

Bu bağırış odada iki kişiyi etkiledi. Ben irkildim, bebek düştü. Düştüğü gibi ben de Fetih de refleks olarak yerimizden doğrulacak gibi olduk ama odaya bir kadın girdi. Üzerinde uzun kapalı bir elbise vardı boyu gibi. Hızla yerde ağlayan çocuğunu kucağına alırken az önceki insan müsveddesi bu

kadar insanın içinde tek bir an bile tereddüt etmeden sesini yükseltmeye devam etti.

"Sahip çıksana çocuğa!"

Empati kurmaya gerek yoktu, bir köşede oturmuş bir kadın olarak bu anı izlemek bile iğrenç bir hâle soktu beni. İki belki üç saniye göz göze geldim kadınla ama binlerce cümle akıp gitti bu bakışmada. Bana baktı, bir an dibimdeki Fetih'e bakar gibi oldu sonra ama en son yine bana.

Hiçbir şey söylemedi ama ben içinden geçenlerin yüzde birini belki ancak hissedebildim. Genzim yandı, kadın kucağında ağlayan kızını sinesine bastırırken hızla çıktı gitti. Kolum kanadım yorgun düştü o kısa saniyede. Muhakkak bir şey yapmak istesem ilk işim odadan çıkmak olurdu. Çok çirkin bir histi, kalabalık bir yerde, herkesin içinde, hatta düşman diye görülen kişilerin yanında, kucağında bebek varken hoyratça azarlanmak.

Olurdu bazen, terbiyesizce davranırdı hastaya eşi, dışarı çıkmasını söylerdim hemen. Onu bir doktor olarak odadan çıkarmak kolaydı ama şu an elimden hiçbir şey gelmedi. Öylece ağlayan bebeğin sesini takip etti gözlerim.

Kader, coğrafya, içine doğulan aile, sonradan içine dahil olunan aile, hayatını paylaşacağın insan. Her şey birbirine öylesine bağlıydı ki birinde şansız olursa insan zincirin diğer kolları kopuk kopuk olurdu. Zincirin reddedilemez parçaları vardı, değiştirilemez. Aile gibi mesela. Coğrafya gibi. Kader gibi. Kabullenip normali kabul edilen halbuki mecbur kalınan.

"Hayvan oğlu hayvan." dedi Fetih. Ben duydum, babası da duydu belki. "Böylelerine nasip oluyor baba olmak!" bebekte takılı kalmıştı. Baba sevgisini hiçbir zaman belki de tam anlamıyla tatmayacak ve bunu normal sayacak. Aldığı sevginin eksikliğini çok uzun süre farkında bile olmayacak.

Sana nasip olmalı halbuki değil mi Fetih? İçimden geçirmemek mümkün değildi bu soruyu. Gözlerimi kırpıştırdım öfkeden kızarmış yüzüne baktım. *Sevgilim, en çok sana nasip olmalı.*

"Fetih!" uyarısını duyduk geç olmadan. Osman Karadere'nin sesinin altında yatan bizi ilgilendirmez tınısıydı. Sabır çekti Fetih, kuruldu kaldı adama. Bu saatten sonra da nasıl çözülürdü ben bile bilmiyordum.

Buraya gelişimizin asıl sebebi olan konu çok geçmeden açıldı büyükler tarafından. Osman Bey bir şeyler söyledi, Ferman Bey ekledi ya da destek çıktı. Genel olarak artık olmuşla ölmüşe çözüm olmadığı, gençlerin bir hata

yaptığını ve bizim büyükler olarak bu olayı çözmemiz gerektiğinden epey yumuşak bir dille bahsettiler. Sularına gidiyorlardı el birliğiyle ama karşı tarafın sularını bizi açmaya pek niyeti yoktu.

Dikkatim o kadar dağılmıştı ki bir süre bunlara odaklanamadım. Ama ancak bir süre sürdü bu, ortalık zaten diken üstündeydi, her an gerginlik çıkabilirdi ve buna da dikkatimin bu denli tiksinerek dağılmasına sebep olan müsvedde sebep oldu.

"Biz şimdi gelsek sizin kızınıza diksek gözümüzü anlayış mı bekleyeceksiniz bizden? Olmuşla ölmüşe çare yok mu diyeceksiniz yoksa?" doğu ağzıyla ve o kaba ses tonuyla aklınca bizi empatiye itmek istedi ama Fetih "Ağzından çıkanı kulağın duysun!" diye yükselerek bedeniyle de öne çıktı.

"İki dakika adam ol, haysiyetin olsun benim kardeşimi uzak tut o ishal olmuş ağzından."

"Ooo," dedi Fetih gel beni döv dercesine gülerek. "Bana adamlıktan bahsetmeyin oğlum siz!"

"Hameşah!" babası başta anlayamadığım ismini birkaç kez telaffuz etti.

"Bizim namusumuza göz dikmişler, kızımızı kaçırmışlar ne Hameşah! Gelmişiz bunları insan yerine koymuşuz dinliyoruz kendimize! Ne Hameşah, baba?!"

Fetih önüne konulan bardaklardan birini sehpaya çarptı. "İnsanlığı senden mi öğreneceğiz şeref yoksunu?"

Hameşah denen adam aniden yerinden kalktığında Fetih doğrulmaya tenezzül bile etmedi. "Böyle yarrak gibi ayaklanınca adam mı olurum sanıyorsun?"

Osman Karadere "Oturt oğlunu!" diye resmen emir verdiğinde Fetih'in kolundan tuttum ne olur ne olmaz diye. Kalkarsa bir kez önü arkası alınmazdı.

"Biz buraya kavga etmeye gelmedik! Kimse kimsenin namusuna da kızına da göz dikmedi! Kızınızın da gönlü vardı, olmasa evime geldiği ilk gün alır getirirdim kendi ellerimle!"

Son cümle o kadar doğruydu ki... İki taraf da canı gönülden istiyordu. Zorlamanın birazı bile yoktu.

"Ya gelin adabıyla çözelim bunu ya da kalkalım gidelim. Melek bizim gelinimiz der bu saatten sonra ne yapmaya kalkışırsanız da layığıyla karşılık bulursunuz!"

Kalkacak şekilde toparlandık aniden. Blöf müydü yoksa meydan okuma mıydı bilmiyorum ama işe yaradı. En azından şu insan müsveddesi oturdu geri.

Dakikalarca aynı çemberin etrafında döndük durduk. Sesler yükseldi, başa döndük, ilerledik, tehditler edildi, göz dağı verildi, öfkelenildi. Yetişemedim bile buna. Ama işin sonunda kızlarının hatrına değil belki ama adlarının çıkacağı, bu iki aile arasında düşmanlık olacağı ihtimaliyle silah mı düğün mü arasında açık seçik bir git gel yapıldı.

Herkes yumuşuyor Hameşah yumuşamıyordu. "Kız bizim," dedi elimde çay bardağı vardı. Fırlatasım geliyordu. O konuştuğu an fırlatasım geliyordu. Ataerkil zihniyet tek beden olmuş oturmuştu karşımda. "İster veririz ister vermeyiz, geri getireceksiniz. Anlaşmayı siz değil biz yaparız ancak. Kız biz-"

"Bardak senin!" diye aniden girdim araya. Ya çeneme izin verecektim ya da elime. Gerçekten fırlatmamak için zor tutuyordum. O kadar çirkin konuşuyordu ki en başından beri böyle bir adamın kızının olması bile zoruma gidiyordu. "Kız senin değil." Bardağı yükselttim görsün diye ona doğru kaldırdım. "Bak bu bardak sizin ama Melek kimsenin değil. Bizim de değil sizin de değil. İnsan bu, bardak değil." bardak ona değil belki ama altlığa çarptı.

"Anlıyorum öfkelisiniz ama yirmi üç yaşında genç bir kadın ve adam çareyi kaçmakta buluyor. Sizin yüzünüzden." Lafım dinlenmez bölünür sandım ama insanların gözü çarptığım bardağa bile çarpmıştı. "Aranızda ne geçtiyse zamanında onun yüzünden. Sorumlusu onlar değil. Birbirinizi sevmek zorunda değilsiniz ama kabullenmek zorundasınız. Değer mi beyefendi?" Melek'in babasına baktım. "Şurada yaşayacağınız kaç seneniz kaldı, en küçük kızınızı karşınıza almaya düşman kesilmeye değer mi? Devran'ın bir kötülüğü oldu mu size?" Adam yüzüme bakıyordu. Kesmiyordu sözümü. Belki yabancı olduğumdan belki başka bir şeyden. "Pırıl pırıl işinde gücünde genç bir adam. Öksüz yetim. Sizi annesi babası olarak görecek. Kızınızın da kıymetini biliyor, sizi de sevip saymaya hazır değer mi düşmanlığa? Hanımefendi lütfen," annesi saha ketum duruyordu. "Annesiniz siz. Sizin için bir şey ifade etmiyordur belki sevmeleri ama onlar için tek gerçek bu. Ne bekliyorsunuz bu saatten sonra? Bir yaşında bebeği olan oğlunuz ya da ablasının elinde büyüyen evladınız alsın silahı gitsin vursun mu? Namus namus diye gezinirken insan katlederek namuslu mu kalacaksınız?"

Kaale alınıyor muyum bilmiyordum ama dinlemeye devam ediyorlardı. Sesim çok sakindi. Hastanede de böyle olurdu sonrasında uygulanır mıydı bilmiyorum ama o an insan yerine konulur dinlenirdim.

"Tamam sizin için çirkin bir olay bu ama zaten yayılmamış, duyulmamış. Gelin halledelim sizin de isteklerinizi göz ardı etmeyip. Kızınız günlerdir ağlıyor. En mutlu olması gereken anlar. Lütfen yapmayın böyle. Devran deseniz karnında dikişlerle yatıyor. Herkes perişan oldu. Düşmanlık derseniz herkes hazır ama dostluk derseniz de herkes hazır. Beni Karadere'lerin gelini olarak değil, Melek'e kardeşi gibi bakan biri olarak görün. Gönlümüz dostluktan yana. Gelin halledelim. Kız bizim, kız sizin değil. Melek bizim gelinimiz sizin evladınız. Düşmanlık derseniz benim için ne yapılacaksa Melek için de o yapılacak bu saatten sonra."

Herkes bana bakıyordu. Yanlış bir şey söylememiştim değil mi? İnsanlar bana baktıkça strese girdim.

"Tamam diyorsanız kızınızla gelsin Devran, öpsün elinizi. Hayır diyorsanız da biz daha fazla rahatsızlık vermeyelim."

Dilim damağım kurudu Fetih yanımda derin bir nefes aldı. İçimden bildiğim tüm duaları okurken Osman Karadere'yle göz göze geldim. Bana bakıyordu. Şey. Gözleri parlıyordu? Hayır yahu daha neler...

Ben yine bir şey yapmıştım ama hadi hayırlısı.

🕊🕊🕊

Tansiyonu bir an bile düşmeyen gecenin bitişini müjdeleyen evimizin önündeyken arabadan yorgun ama rahatlamış bir iniş yaptığımızda, hava saat geçtikçe soğuyor ve yanlış hissetmiyorsam yağmur çiseliyordu. Fetih'le yan yanayken çenesini saçlarıma sürttü sırtımı sıvazladı.

"Yoruldun sen," dedi sıcacık bir sesle. Evden çıkışımızın aksine geri gelişimiz tam zıttıydı. "Benim güzel karım." dedi alnıma ardı ardına öpücük kondururken. "Barış temsilcim, Efsun güzelim." Anlattıkça anlattı. Söyledikçe söyledi. Olmuştu. Eller öpülmüştü. Düğün için değil ama söz için anlaşılmıştı. Uzun uzun konuşulmuştu. Özellikle benimle sonra Ferman Bey'le. Sanki şey olmuştu... Beni referans almışlardı. Olmuştu o zaman...

"Hadi geç sen ben geliyorum." derken başımı salladım sadece adem elmasından öptüm onu. Kısa bir hasbihal yapacaklarını anlıyordum ve burada durmamın bir anlamı da yoktu. Yavaş yavaş ondan ama en çok onun sıcaklığından ayrıldım.

Herkes bir an sessizliğini korudu çünkü uzunca bir süre benim ağır adımlarımdan çıkan topuk sesleri duyuldu. Evin büyük bir çoğunluğu

dışarıdaydı bundan sebep sessizlik çok daha fazlaydı. Öyle ki ışıkların birçoğu da kapalıydı. Hani ev kimsesiz gibi değil de öksüz gibi hissettirdi bir an bana.

İlk kata merdivenleri aşarak vardım, hani demiştim ya ev öksüz gibiydi diye. Bir yerde bunun sebebini inkar edemedim. İlk katta iyi anılarımın hiç olmadığı odanın penceresinden cılız bir ışık yanıyordu. O odanın ışığı bu saatte yanmazdı çünkü Zühre Karadere uyumazdı bu saatte. O yüzden diğer her yerin ışığı açık olurdu.

Hâlâ çıkmamış mıydı odadan?

Geçip gidecektim, bu soruyu da bana ne diye bırakacaktım. Ama bilmiyorum mesleki dürtü belki, beni de adımlarımı da durdurdu. Hatta yönünü değiştirdi. İçim rahat etmedi. O kapının önüne gidene kadar kaç kez durdum, kaç kez sırtımı dönüp gidecek gibi oldum bilmiyorum. İçimden gelmediği kadar geçip gidemiyordum da. Öyle ki 'belki şu an kalp krizi geçiriyor, senin müdahalen olmadığı için ölecek' ihtimalini bile düşündüm. Kafamda kurdum. Kapı kapalıydı ve bu kadın tüm gün çıkmamıştı odadan.

Benim gözlerim kör olsa bir gün, vicdanım yine kör olmazdı.

Yutkundum iyice vardım kapıya. Yumruk olmuş elimi açtım kapattım açtım kapattım ama sonunda tıklattım. Bir ses seda beklemeden kapıyı araladığımda yatakta sırtı kapıya dönük ve evlendiğim günden itibaren ilk kez bu halde gördüğüm kadına bakakaldım bir an.

Bir ses duydum. Burnunu çekti yanlışım yoksa. Ağlıyor muydu? Elimin altındaki kapı kolunu sıkarken çatallanmış bir sesle "Osman." dedi önce. Gelmesini dört gözle beklediğini o an fark ettim. Ve bu odaya ondan başkası gelmez gibi direkt onun ismini söyledi.

Yaşlı bir çift göz loş ışığın altında beklemediğim bir anda bana döndüğünde o kadar çökmüştü ki onu ilk kez gördüğüm gibi gözlerimi çevirmek istemedim. Aksine daha dikkatli baktım.

Ağlıyordu. Sahiden.

Ama her şeye rağmen öfkesini kaybetmedi bana karşı "Niye geldin?" diye tersledi beni. Yan tarafında tansiyon aleti ve ilaçları ve sehpaya dökülmüş birkaç yudum su. Sorusunu duymazdan geldim odaya ilerledim.

"İyi misiniz?" diye sordum. Kontrol etmem için bir dürtü vardı içimde. Bu halde bıraksak sabaha sağ çıkamayacaktı sanki odadan.

"Sana ne?" diye yükseldi. O kadar berbattı ki kışkırtamıyordu bu çıkışları beni. Hani başka zaman olsa çekip giderdim. Adımlarım her şeye rağmen

ona ilerledi. İlk amacım ilaçlarına bakmaktı ama gözlerim daha farklı şeylere takıldı. Yatakta Osman Bey'e ait olan boşluğa birkaç fotoğraf yayılmıştı. Epey eski fotoğraflar yamacında duruyorken yastığı sırılsıklamdı.

Başta anlamadım, onu hangi fotoğraflar bu kadar ağlatıyor bilemedim. Ama biraz düşünmek de yeterdi tahmin etmeye. Sultan babaannenin evinde sadece bir kez gördüğüm Reşat'ın fotoğraflarını başka yerde görsem belki tanıyamazdım ama annesinin yatağında bir beden olarak yayılmış fotoğraflardaki çocuğu tanımamak mümkün değildi. Duvarları zaten onunla doluydu, bu gece yatağına da almıştı. Zühre Karadere'ye karşı zerre iyi bir şey hissettiğim olmazdı. Ama konu Reşat olunca o kötü hislerin yanına üzüntü de ekleniyordu. Şunu biliyordum ki bir çocuk vardı, bir zamanlar yaşıyordu, Fetih'in kardeşiydi, Zühre doğurmuştu ve şimdi yoktu. Anlayamazdım ne Fetih'i ne de Zühre'yi. Ne kardeşimi ne de çocuğumu kaybetmiştim. Ne kardeşim vardı kendi kanımdan ne de çocuğum olmuştu. Zeliha vardı, onun üzerinden empati kurmak bile beni duvardan duvara fırlatırdı. Düşünmezdim bile.

Neden aniden bu hale geldi, özel bir gün mü bugün, Reşat'ın doğum günü mü diye birkaç ihtimali birkaç saniye içinde düşündüm. Bu bir anma mıydı, ne tetiklemişti onu?

"Çık dışarı!" dedi başını tekrardan yastığa bırakırken. Yastığının bu kadar ıslak olması belki ya da yataktaki küçük Fetih'in de olduğu bir fotoğraf beni çıkarmadı. Benim onlara baktığımı fark edince tek tek fotoğrafları toplamaya başladı hışımla.

"Çık diyorum sana!" diye bağırdı tekrardan. Topladığı fotoğraflarla yataktan kalkarken elinin tersiyle yüzünü sildi. Gözlerini değil yüzünü. Her bir tarafı sırılsıklamdı. Şöminenin önündeki sehpada bir küçük kutu vardı, fotoğrafları koymak için oraya doğru ilerlerken yatağın içinde yastığın köşesine sıkışmış bir fotoğrafa uzandım.

Nazikçe fotoğrafa baktım. Urfa değildi, İstanbul'daydı muhtemelen. Zühre Karadere'nin üzerinde çevrede habersizce fotoğrafa dahil olan insanlardan çok daha modern bir elbise vardı. Canlısını görmediğim bir gülümseme vardı küçük oğlunu sarıp sarmalamıştı.

Susmam gerekiyordu. Zühre'nin benden bu denli nefret ederken oğluyla alakalı en ufak bir şeyi bile benimle paylaşmayacağını bilmeliydim ama konuştum işte. Dilimin ucuna gelen şeyi tutamadım.

“Reşat üzülürdü,” dedim içimden geldiği gibi. Fotoğrafa bakıyordum öylece. O da sıkıca sarılmıştı annesine. Küçük elleriyle. “Yani sizi böyle görse çok üzülürdü. Fetih çok düşkün olduğunu söylemişti size.”

Dondu kaldı olduğu yerde. Ne eli oynadı ne kolu. Hafif eğik bir şekilde sırtı dönükken bana kal geldi.

“Benim söylemem neyi değiştirecek bilmiyorum ama Reş-“

“Sen benim oğlumun adını nasıl ağzına alırsın?” zehir zemberek bir ses ve aynı tehlikede gözleri beni de buldu. Gözümün içine içine bakıyordu gözleri iki katına büyümüşken. O kadar öfkelendi ki bakışları bedenimi parçalamaya başladı.

“Sen Reşat’ın adını nasıl ağzına alırsın?! Bir o kaldı!” kriz eşiğine nasıl ulaştık bu kadar çabuk bilmiyorum ama ilk kez Zühre Karadere’ye karşı bin pişman oldum. “BİR O KALDI! BİR ONA UZATMADIN ELİNİ! NASIL ONUN ADINI AĞZINA ALIRSIN?!”

Boğazı yırtılacaktı, bağırışı duvarları aşacak, camları çatlatacak cinstendi. Ne yapacağımı bilemedim o an, elim ayağım birbirine karıştı elimdeki fotoğrafı bırakamadan ben o gördü. Kanın beynine daha çok sıçramasına neden oldu bu. Bir canavar gibi baktı bana. “Seni öldürürüm!” dedi açıkça. Üzerime yürüdüğünde ne geri çekilebildim ne de onu durdurabildim.

“Uzak duracaksın benim oğlumdan, seni öldürürüm!” Öyle ki fark etmeden fotoğrafı sıktı parmaklarım. Elimi de fotoğrafla beraber yerinden sökmek ister gibi saldırdı. Biraz izin verse yemin ederim hemen bırakırdım zaten. Bu kadar sıkı tuttuğumu farkında bile değildim ama elimi bile koparmak için yaptığı hamle fotoğrafın bir parçasının benim elimde diğer parçasını kendi elinde kalmasına neden oldu.

Bu son hamle oldu, bu onun için ipleri koparacak son hamle oldu. Ağlayışı şiddetlendi önce, elindeki fotoğraf parçasına ölü bir bedenin parçası gibi baktı. O an öyle bir kaos çıktı ki önümde belki Fetih aniden odaya dalmasa bana ya da kendine fiziksel olarak zarar verecekti.

Ondan bir parçasını sökmüşüm gibi ağlıyorken üzerime atılma çabası Fetih’in aramıza giren bedeniyle son buldu. Kendisini bana siper ederken öylece elimdeki fotoğraf parçasına bakıyordum.

“Öldüreceğim seni!” diye bağırdı Fetih’i aşmak için yırtınırken ama adım yaklaşamıyordu bana. Fetih’in kriz geçiren annesini sakinleştirmek için defalarca yükselen sesi, Osman Karadere’nin tutsa da zapt edemediği karısı ve ağzından dökülen “Reşat’ın fotoğrafını yırttı!” cümlesi, donup kalmış

bedenimi oradan uzaklaşmak için Zeliha'nın beni çekiştirmesi ve annesini korku dolu gözlerle izleyen Kürşat. Bunlar zaman olarak bir dakika ya da bir buçuk dakikaya tekamül etti. Odadan sadece ben ve Zeliha çıktık ve çıktığımız gibi de kapı geri kapandı.

Neye uğradığımı şaşırmışken kapının önünde öylece kaldık. Ne bir adım ileri gittim ne de geri. Zühre'nin çığlık çığlığa ağlayış seslerini duydum. Osman Karadere'nin defalarca kez Zühre, Kürşat'ın anne deyişini. Zeliha'nın sesi soluğu çıkmadı, o odaya girmeye de cesaret edemedi. Neye sebep olduğum gözümün önünde ve kulaklarımdayken Fetih'i de duyuyordum. Daha soğuk kanlıydı gelen diğer seslerden ama yine de o çaresiz yüzünü de görebiliyordum.

Kaç dakika geçti bilmiyorum, Zühre'nin ağlayışı dinene kadar yanımdaki Zeliha'nın ağladığını fark edemedim bile. Yer yarılsa dibine girseydim de bunu yaşamasam ve yaşatmasaydım. "Zeliha." dedim özür dilercesine. Yaşlar akan gözleriyle başını iki yana salladı gözlerini yere dikti. Öyle ki bu suçluluğunun göstergesiydi. Konu Reşat'tı, annesi ağlamıyordu ve o odaya bile giremiyordu. Benim bu kapının önünde yerim vardı ama onun yoktu işte. Ona doğru adımladım aramızdaki mesafeyi kapatıp ona sarılmak istedim belki ama tam da o anda kapı açıldı. İkimizin de gözleri kapıya çevrildi. Merakla. Çok kısa bir an yataktaki Zühre'yi gördüm. Sonra bedeni yerde, dirsekleri yatakta olan Fetih'i annesine bakıyordu. Ama çok kısa çünkü Osman Karadere ağlayan küçük oğlunu kollarının arasına almış odadan çıkmışken kapıyı hemen kapattı.

Bir çift nefretle dolu göz dikildi bedenime. Belki Osman Karadere'yi sineye çekebilirdim ama Kürşat o kadar zoruma gitti ki küçüldüm küçüldüm küçüldüm. Varlığım bir hiçlikle yarışacak kadar yok oldu. Osman Karadere bana bakmadı ama oğlunun nefreti yetti.

"Nasıl?" diye sordu Zeliha çok kısık sesle. O kadar varla yok arasındaydı ki sesi bunu sormayı bile hak görmüyordu sanki kendine. İki tane küçük çocuğu açık ve seçik benim yüzümden ağlayan adam kızını da çekti kendine "Tamam." dedi sadece. "Hadi gelin." Diyerek uzaklaştırmak istedi. Sadece geri gittim. Zeliha'nın ağlayışı babasını görünce şiddetlendi bana bakamadı bile.

Yanımdan çekip gittiler öylece durdum orada. Ensemden havaya rağmen soğuk soğuk terler döktüğüm hissedemediğim bir zaman dilimi. Bu yoldan

dönmek istediğim her ana onlarca nefret kustuğum dakikalar. Hiç girmemeliydim bu odaya.

“Senin karından nefret ediyorum.”

Dakikalardan sonra ilk kez mi konuşmuşlardı yoksa cümlenin öznesi benim diye kulağım onu mu seçti bilinmez. Ağladığı her halinden belli olan ses bunu söyledi. Bir adım kapıya yaklaştım “Deme işte onu.” dedi Fetih. Sertçe değil bıkmış bir sesle.

“Reşat’ın fotoğrafını yırttı!” diye devam etti. Bir çocuk gibi ama. İnadı ikna ediş şekli bir çocuk gibiydi. Ben yırtmamıştım ve bunu bir tek Zühre’ye kanıtlamak istiyordum. Yemin ederim ben yapmamıştım. “Bak,” dedi. Görmesem de bir kısmı bende olan fotoğrafı oğluna gösterdiğini hayal edebiliyordum. Bırakmamıştı. Geçirdiği krize rağmen. “O yırttı.”

“Anne yapma, bunun böyle olmadığını sen de biliyorsun.”

Ana şahit olmayan Fetih’in inancı, benden tek bir kelime henüz duymamış Fetih’in benden eminliği ya da başka bir şey. Burnumun direği sızladı.

“Bunu onun yanına bırakmayacağım.” Diye devam etti. “Bunu onun yanına bırakmayacağım. Görecek o, ona öyl-“

“An-ne dedim.” Sesi yükselip azalmıyor sadece vurgusu değişiyordu ama o vurgu bile Zühre’nin yeniden ağlamasına neden oldu. Zühre ne söylerse söylesin Fetih müdahale etmesin istedim. Dilediğince nefret kussun ama tepki almasın hele de Fetih’ten.

“Bana bir kere demişti ki; çocukların on sekizinde kopuyor senden. Bak Fetih’e Zeliha’ya, Kürşat’ın da üç senesi kaldı. O da kopacak gelecek bizim yanımıza.”

Bu zamanında benim ağzımdan çıkmış cümle o anın içinde beni suçlu ya da kötü biri yapmıyordu, hatırlıyordum zerre pişmanlık duymamıştım söyledikten sonra ama şimdi tek başına o kadar zalimce geldi ki kulağıma kanım damarlarımdan çekildi. Acımasız, insafsız... Tek başına çok çirkindi, kabul edilemezdi hatta.

“Sen de aynı şeyi söyledin,” dedi sonra. “Koparacağım onları senden dedin. Alacaksınız onları benden."

Fetih ne söyledi, ne zaman söyledi ve neden söyledi bilmiyorum ama aylar önce kurduğum o cümlenin bir benzerinin Fetih’ten çıkmış olması bir tramvayı tetikledi ardı arkası gelmeyen hıçkırık ve gözyaşlarına bıraktı kendini.

“Hayır.” dedi Fetih sonra varla yok arasında bu kelimeyi ardı ardına duydum.

“Bana on iki yaşında izin verseydin,” ağlamaktan konuşamıyordu. “Ben gidecektim zaten Reşat’ın yanına.” Ne dediğini, nasıl bir izinden bahsettiğini anlayamadım başta. “Benden miden de bulanmazdı o zaman.” Buna benzer cümleler sayıkladı durdu, Fetih birkaç kez araya girdi, biraz sakinleşti sonra daha çıkılmaz cümlelerle kahretti kendini .

Belki Zühre’nin iç çekişleri, belki birazdan buraya geleceğini bildiğim Osman Karadere, belki de burada duruşumun hiçbir şeyi değiştirmeyişi beni yavaş yavaş geri çekti sindiğim kapı önünden. Merdivenleri tırmandım donuk bir halde sonra odaya girdim. Kabanımı bile çıkarmadım. Öylece şöminenin önündeki koltuğa oturdum. Gidip Zeliha'nın odasından yavruyu bile almadım. Çantam kucağımda yanan ateşi izlerken vücudum hareketsizlikten tutulacak kadar vakit geçti, Zühre'nin ağlayışı somut değil belki ama soyut olarak çınladı kulağımda.

Fetih oldukça yavaş bir şekilde kapıyı açtığında bir zaman sonra ilk hareketim başımı kapıya çevirmek oldu. Uyuşmuş bacaklarıma rağmen hemen yerimden kalktım "Fetih." dedim öylece. Vicdanım o kadar sızlıyordu ki sesimden en çok özür döküldü. Kalbim çarparken Fetih'in bana nasıl bakacağını merak ettiğim gözlerine baktım. Suçlayıcı bir bakış görsem sesim titremeden kendimi nasıl ifade ederdim bilmiyorum ama o yüzümden çok üstümü inceledi.

"Sen niye çıkarmadın üstünü?"

Sesi… Her zamanki gibiydi. Omuzlarıma oturmuş yükten biraz olsun eksildi, ona doğru adımladım hızla. "Fetih ben çok özür dilerim. Yemin ederim ben yırtmadım fotoğrafı, yem-"

"Şşşt," diye mırıldandı ve üzerime doğru yürüdü. Aramızda zaten iki adım ya var ya yoktu. Sıcak elleriyle saçlarımı iki yana attı ve yüzümü iki yana açtı."Ben sana sen yırttın mı diye sordum mu?"

Nefeslerim hızlı hızlı ve belirgindi, yanaklarım yanıyordu. Ben istemezdim, bu kişi Zühre dahi olsa yarasına tuz basmak istemezdim. Hatalarına göz kırpmadan basardım ama acısına göz dikmezdim. Gerçekten Zühre dahi olsa yapmazdım ona. O bana yapsa da ben yapmazdım ona.

"Yanlışlıkla oldu. Ben içim rahat etmeyince çıkmadan annene bakmak istedim. Sonra o fotoğrafı ortada görünce aldım elime. Benden almak isterken kendi kendine yırtıldı, yemin e-"

"Etme." kabanımı omuzlarımdan itti üzerimden çıkardı. "Çıkar ayakkabılarını, değiştirelim üzerini." döndü arkasını kendi kabanıyla beraber benimki de askıladı ve pijama takımlarımdan birini çıkardı. O bunları yaparken ayakkabılarımı bile çıkarmadan onu izledim. O hareketsiz halimi görünce göğsü şişti sıkıntıyla sonra ağır ağır sindi.

"Otur bakalım şöyle." diye sakince yatağa yürüttü beni. Çok sakindi, sesi, hareketleri, bakışları. Yanıma oturmadı önüme oturdu, benim dizlerimden destek aldı dirsekleri.

"Efsun annem böyledir," dedi. "Suçu da suçluyu da hep başka yerde arar. Hele de canı yanarsa. Kim ne yaptı diye bakmaz bir kurban seçer kendine, tüm suçu ona yıkar. Sen alışık değilsin ama bu evdeki herkes bilir bunu. Senin suçsuz olduğunu da bilir. Annem bile bilir ama kurban olarak seni seçmiş dinletemezsin."

Soğumuş ellerim Fetih'in avucunun içine sıkıştı, parmaklarına tutunup sehpanın üzerindeki fotoğraf parçasına baktım. "Suçlama kendini. Annemin parmağı kimi suçlu diye gösteriyorsa onun zerre suçu yoktur, biliriz biz bunu. Zeliha'dan biliriz en çok. O kadar emin işaret eder ki kurbanını, kurban bile şüphe eder hatta ikna olur işlemediği suçtan."

Avuç içlerime bastırdı dudaklarını, soğuk olduklarını fark edip daha sıkı kavradı. "Zeliha ve Kürşat'ı ondan alacağını mı söyledin?"

Yüzüne baktım. Umursamaz değildi ama bu onun için çok beklenmedik de değildi. Ya bu tarz krizlere alışıktı ya da bunu bekliyordu yakın zamanda.

"Hak etmemeye devam ederse, hak etmediklerini ondan alacağımı söyledim." içi soğuktu. Fetih'in içi şu an bile soğuktu. O odanın içindeyken de böyle miydi bilmiyorum ama bu odaya gelene kadar soğumuştu. "Annemin kafasının içinde bir hastalıkla yaşaması onu haklı çıkarmıyor Efsun. İnan çok uzun seneler çıkardı ama artık çıkarmıyor. Hak etmemeye devam ederse, hak etmediklerini ondan uzak tutmak benim ağabeylik görevim."

Her böyle göğsünü kabartacak nefes aldığında ömründen elle tutulur bir zaman dilimi eksiliyor sanıyordum ben. "O kadın ne olursa olsun benim annem, önümde kriz geçirmesi benden çok kimsenin kanına dokunamaz. O her böyle ağladığında Reşat'ın vebali dolanıyor benim boynuma ama kalbim de soğudu Efsun. Elimde değil. Onun iyileşmek bilmeyişi ne Zeliha'dan ne de Kürşat'tan kıymetli. Kötü şeylere sebep olmaya devam ederse hiç hak

etmediği şeyleri ondan alacağımı söyledim. Vicdanım da bana, vicdansızlığım da. Tek bildiğim doğruyum."

Ellerimi bırakmadan diz çöktüğü yerden kalktı sonra bıraktı ellerimi. Eli gömleğimin düğmelerine gitti. "Zeliha da tıpkı senin gibi bakardı bana annemin gazabına uğrayınca. Hatta daha beter olurdu hali. Annem öyle bir suçlardı ki küçücük çocuk gerçekten kardeşini öldürebileceğine inanırdı." nefesim kademeli olarak yavaşladı. Ben bile dedim içimden. Bana bile bu hissettirilebiliyorsa ya Zeliha?

"O yüzden uzak dur annemden bu dönem. Saldırganlaştı. Tek elle tutulur sebebi benim ama hedefi sensin. Üzme de kendini, beni de üzersin. Ben evlatlık görevimi yaptım, daha iyi. Babam gerisini halleder." gömleğim ne ara çıktı üzerimden bilmiyorum ama önü düğmeli geceliğimi kollarımdan geçirdi. Çenemden kaldırıp bana baktı.

"Hadi sen de kendine gel, gecenin siniri stresi yetti bana. Başım çatlıyor. Bir el at, hadi Efsun."

-8 Aralık 2002 Pazar
İlahi Bakış Açısı-

İnsanlığa biçilmiş iki farklı palto vardı, terzi Tanrıydı.

Ölen annenizse öksüzlük için dikileni, babanızsa yetimler için dikileni geçirirdiniz sırtınıza. Çok işe yarar mı bilinmez ama iyi kötü bir kumaş parçanız olur çıplak kalmazdınız.

Ama ölen evladınızsa, çırılçıplak kalmak bir kanun gibiydi. İnkar eden olmazdı, karşı çıkmak nafileydi. Hiçbir terzinin nakışı tutmazdı sizin için.

Osman Karadere'nin varacağı kapı ondan önce açıldı içeriden çıkan kız kardeşinin yüzüyle karşılaştı. Kadının kapıyı sessizce kapatışından anlamış olsa da "Uyudu mu?" diye sordu yorgun, bitkin bir sesle.

Kapıdan bir iki adım uzaklaştılar. "Uyudu." derken, Güzide'nin gözleri yalnızca bir ayda çöken ağabeyinin yüzünde dolaşıyordu. Bir ay, on yıl gibi geçmişti. Onun için bile. Ciğeri onlar kadar yanmıyordu ama o bile bir ayda ondan geçen yaşları hesaplayamıyordu.

Osman Karadere. Fetih Ali Karadere'nin en büyük evladı, tek erkek çocuğu. Neler gelip neler geçmiş ayakta kalmışlardı da evlat acısı tek darbeyle alaşağı etmişti.

"Ama her gün daha da zor dalıyor uykuya," Güzide allak bullak bir şekilde başladı cümleye. Her an vazgeçebilirdi. "yani hiç almadı ama abi

şey...” Cümleler birbirine karıştığında duraksadı. Karşısındaki adam konuyu nereye getirdiğini getireceğini pek tabii farkındaydı. Bu ilk değildi, görünen o ki son da olmayacaktı.

“Kırk gün oldu abi, kırkı çıktı bir kere bile kucağına almadı annesi ama yine de onu arıyor sanki." Güzide'nin sesi hemen rüzgara maruz kalmış bir yaprak gibi titredi. "Bilmiyorum anlıyor sanki bizim annesi olmadığımızı. Kırk gün oldu.” diye tekrar ederken oflar gibi durdu. Açık alandaydılar ama nefesi daralmıştı. Üzmek istemiyordu ağabeyini, bu konuyu ısıtıp ısıtıp önüne de koymak istemiyordu ama bu konu değil soğumak her gün daha cayır cayırdı. Osman Karadere'nin göğsü o kadar yanıyordu ki kızgın ateşi bassalar acısında bir değişiklik olmayacağını sanıyordu. Kızgın ateşi bassalar tepki vermeyeceğini söylerdi ama ne zamanki bu cümleleri duyardı boğazı düğümlenir gözleri parlardı.

“Yani belki Zühre’de bir kez kokusunu alsa, ne bileyim hani bir kez emzirse bel-“

Her seferinde olduğu gibi yine hemen hemen aynı ihtimalde durduruldu kadının konuşması. Hep aynı yerde kesiliyordu bunları söyleyenler.

“İstemiyor Güzide,” diye girdi araya Osman Karadere. “İstemiyor, ben sanki bunu engelliyormuşum gibi davranma." diye tepki gösterdi. "İstemiyor, ne yapayım kızı zorla kucağına mı bırakayım? Bir odaya mı kilitleyeyim küçücük bebekle? Ben aptalmışım bunları akıl edemiyormuşum gibi davranmayın artık bana! İstemiyor, ağlayış sesine bile tahammül edemiyor. Kokusu üzerime sinince benden bile uzaklaşıyor." dedi. Bu, işte tam bu çok ağrına gidiyordu.

" Ne yapayım söyle? Kaldım böyle arada, elim kolun bağlanmış." ağzından nefes değil ateş dökülür gibi oldu. Parlayan gözleri yaşları hızla biriktirdi. Kuracağı cümle için yerini aldı. "Benim oğlum öldü,” dedi aniden ciğerini sökselerdi de bu cümleyi ona kurdurtmasalardı. “ben acısını yaşayamadım.” Kirpikleri ıslandı, Güzide bu görüntüye dayanamadı yere baktı. Dudakları mıhlandı birbirine hıçkırmasın diye.

Osman'ın içini dökmeye zamanı bile yokken yine amansız bir ana girdi. Yukarı çıkması gerekiyordu, Zühre’nin yanına. Acısını burada kardeşine anlatması hiçbir işe yaramayacaktı. Azalmayacaktı, hafiflemeyecekti. Ağlaması ya? Ağlamak işe yarasaydı Zühre oğlunu geri getirmişti şimdi. Yaramıyordu hiçbir şey. Karısının yanına gitmesi gerekiyordu ama dili açıldı bir an.

“Ben el kadar oğlumu o toprağın altına koydum.” Canını o toprağın altına koymuş, toprağın altından bağırıyordu sanki bunları. O yüzden sesi bu kadar az duyuluyordu. O haykırıyordu da, toprağın altından ancak bu kadar duyuluyordu.

“Reşat Güzide," sesi sonlara doğru inceldi yaşları daha şiddetli döküldü. "Bizsiz adım atmayan Reşat! Benim kolum kanadım kırıldı. Benim sağ kolum koptu, benim sol gözüm kör oldu, ben kötürüm kaldım. Benim oğlum öldü Güzide." neefesi yetmedi, kaldı bir an. Nefes alamamak bu kadar zordu, Reşat kaç dakika bunu yaşamıştı? Çok acı çekmiş miydi? Çekmişti. Osman'ın ağlayışı şiddetlendi.

"Ben ona yanamadım daha. Bir taraftan Fetih, Reşat’ın ne zaman geleceğini soruyor durmadan. Yapayalnız kaldı, bugün Zühre yanında kriz geçirmiş Reşat'ın boş yatağına bakarak. Oturmuşlar beraber ağlamışlar. Bir taraftan Zühre,”

Zühre... Osman Karadere’nin çok şeyi, her bir şeyi. Şimdiye kadar tek bir damla göz yaşı akmasın diye karşısına almadığı kişi kalmazken artık gözleri küçülmüştü akıttığı göz yaşları yüzünden. Tek bir dalmaya tahammül edemeyen adam şimdi akan okyanusa sesini çıkaramıyordu. Öylece izliyordu. Zühre'yi sökerek almıştı hayatına. Canını koymuştu, başkalarının canı dökülmüştü ortaya, karşı çıkmayan bir tek insan evladı kalmamıştı. Her şeyi yapmıştı ama şimdi elinden tek bir nokta gelmiyordu.

“Güzide, Zühre ölmek istiyor.” Nefesi sonlarda yetmedi, başını havaya kaldırıp ardı ardına yutkundu. Yaşları kulaklarına doğru döküldü. Zühre uğruna ölenin vebali mi bu diye düşündü bir an Güzide. Ağabeyine bunu söylemedi. Arada harcanan insanların ahı mıydı? Her şeyi düşündü ama yine de tatmin olamadı. Reşat küçüktü, çok küçüktü. Ona ah mı geçerdi?

Osman Karadere tıpkı babası gibi soğuk bir adamdı. Mesafeleri vardı, herkesle her şeyle bir sınırı vardı. Duygularını çok açmazdı, dillendirmezdi. Ağlamazdı, çok gülmezdi. Dert yanmazdı, kısa kısa konuşurdu. Yüz göz olmazdı kimseyle. Tek bir kişi hariç, tek bir can hariç. Artık yaşamak istemeyen o cana olan bağlılığını bilmeyen, duymayan tek bir Allah’ın kulu yoktu çevrelerinde. Otoriteyi severdi ciddi bir adamdı, samimiyetiyse sevmeyen. Tek bir kişiye hariç. Elinden kayıp gidiyordu, kabullenemiyordu. Zühre gitmemeliydi. O Zühre'siz nasıl yaşanır bilmiyordu. Bilmediğini sanıyordu. Zühre olmasa, yapacağı evlilik bir mantık evliliğinin ötesine geçmezdi. Evleneceği kişiye saygıdan öte bir şey de beslemezdi. Zühre

dışında kiminle evlense kendini gerçekten evli sanmazdı. Zühre dışından kimden baba olsa kendini bu kadar baba da hissetmezdi. Bu delilikti, bu çılgınlıktı farkındaydı.

Güzide'nin yengesiyle birbirlerini sevmedikleri, anlaşamadıkları aşikardı lakin bu çok fazlaydı. Bu acı, bu ölüm çok fazlaydı. Hiç kimse, babasının acısını hatırlamayacak kadar evlat acısıyla sınanmayı hak etmiyordu.

Osman son kez kızının kapısına baktı. Annesi hazırlamıştı o odayı kendi elleriyle. Hiçbir çocuğunda vermediği emeği, özeni vermişti. Bu hevesi, bu mutluluğu anneliği ilk kez tadacağı Fetih'te bile yoktu. Herkes bunu farkındaydı. Bazı geceler, Osman karısını bu odada bulurdu. Gece aniden aklına gelen bir şey için kalkar, hiç üşenmeden o karnı burnunda haliyle varırdı bu odaya. Saatlerini geçirirdi burada, sonra da yorgunlukla uyuyakalırdı. Ta ki kocası yokluğunu hissedip gelip alana kadar. Şimdi önünden bile geçmiyordu. Kim bilebilirdi ki bu hikayenin sonu böyle olacaktı?

Adam daha fazla kardeşinin yanında durmadı, hiçbir şey söylemeden merdivenlere ilerledi. Hava soğuktu, muhtemelen Zühre yine yalın ayaktı. Aştığı merdivenlerde odalarının önüne gelirken bir an eli havada asılı kaldı gözlerini sildi. Yeniden ıslanacak kirpiklerini kuruttu, kapıyı araladı yavaşça.

Gözünün önüne dökülen görüntüyle baktı öylece. Zühre Karadere yatağa oturmuş, ayakları yerdeyken avuç içlerini yatağa bastırmıştı. Dalıp gittiği yerde canlanan onlarca anıyı izliyor, bazen gülümsüyor ama her gülümsenişi sulanan gözleriyle sonlanıyordu. Kafası kazan gibiydi, taşıyamıyordu. Söküp atmak istiyordu. Düşünceleri değil başını. Düşüncelerin sonu gelmezdi. Şimdi ayağı kalkıp oğlunun yanına gitmek istese yapamazdı. Bu gerçeği aşamıyordu. Niye yapamazdı, anneydi o? Nasıl yapamazdı?

Yalın ayak değildi ama üzerindeki ceket çıkarılmıştı. Kısa kolluyla duruyordu. Nefesi daralıyordu, izin vereceklerini bilse gider bahçenin ortasında öylece yere otururdu. Öyle yanıyordu içi. Öyle bile sönmezdi içi. Eşinin geldiğini fark etmedi, ta ki saçlarında hissettiği dudaklara kadar. Gözlerini yumdu, elini yanağının üzerinde olan elin üzerine koydu gözleri yine dolacak gibi oldu. Başını eşinin avucunun içine bıraktı. Biraz olsun ağırlığını ona bırakmak ister gibi.

Bir süre öyle durdular, aynı yerden yanıyorlardı ama görüntüleri arasında çok fark vardı. Zühre ölecek gibiydi, Osman inadına yaşıyor gibi.

Osman Karadere oda sıcak olmasına rağmen yine de yatağın üzerine öylece bırakılmış hırkayı aldı, eşine yavaş yavaş giydirirken "Çok mu soğudu hava?" sorusunu duydu. Odadan dışarı neredeyse hiç çıkmıyordu. Sadece Fetih'in yanına gidiyordu ara ara. Ama son gidişinde, Fetih ona bir şeyler anlatırken dalıp gittiği boş yatak kaybettiği oğluna aitti. Fetih'in yanında engel olduğu hıçkırıklar aniden öyle bir dökülmüştü ki Fetih'in o çaresizliği gözünün önünden gitmiyordu. Bundan sebep bugün Fetih'in yanına gitmemişti ama oğlu onun yanına gelmişti akşam. Annesinin saçlarını sevmişti, yanaklarını sevmişti, sevdiği yerleri öpmüştü, beraber yemek yemişlerdi. Annesi kaç lokma aldıysa Fetih'te o kadar lokma almıştı. O yüzdendi Zühre Karadere'nin midesindeki bu doluluk hissi.

"Soğudu," diye yanıtladı Osman, konunun aniden nereye bağlanacağını bilmeden. "O yüzden çıkarma üstünü. Buz gibi hava, kar yağacak gibi."

Zühre havanın soğuduğunu biliyordu, hissediyordu. Takvimleri unutmuştu, günleri de karıştırmıştı ama Reşat'ı gömdüklerinde sonbaharın sonu olduğunu hatırlıyordu. Bugün kırk gün olmuştu, kış gelmişti ama aniden başkasından duymak ona başka bir şeyin farkındalığını kazandırdı.

İrkildi, gözleri sulandı hızla, elini korkuyla ağzına kapatırken "Toprağın altı daha soğuktur." deyiverdi. Cümleyi kendinden duymak daha da korkunç geldi. Kendi kendine tekrar etti.

Toprağın altı daha soğuktur.

Eşiyle göz gözeyken kalbi olduğu yerden ayaklandı, ayaklandığı yerde yere kapaklandı. Eli ağzından çekildi, eşinin dudakları hakimiyetine girdi. "Şşşt," diye fısıldadı Osman Karadere karısına. Bunu yapmaması için neredeyse yalvaracaktı. Her gün bir ihtimalle kendini harap ediyordu. Karanlık çöküyordu bununla kendini yerden yere vuruyordu. Hava soğuyordu onunla.

"Çok soğuktur," diye tekrar etti. "Reşat'ta kansızlık vardı." dedi. İçtiği pekmezi öylece mutfakta görünce pekmezin başında ne çok ağlamıştı geçen sabah. "Çok üşür. Osman niye bıraktık onu orada?" diye kırk gündür tekrar sordu. "Kefen incecikti."

Kefen inceydi. Bir cümle ne kadar kalp deşebilirse bu cümle o kadar kalp deşti. Şu an mantıklı düşünmediğini farkında olsa da karısına hak verdi bir an Osman. Kefen gerçekten inceydi. Bu düşünce onu saniyeler içinde elden ayaktan düşürdü de bırakmadı kendini. O da çökerse yere Zühre'yi hayal dahi edemiyordu.

Elleri ayakları tekrar titremeye başladı, gözyaşlarından önünü göremeyecek hale geldi birkaç saniyede. İçten bir 'of' çekti başını iki yana salladı. " Of Reşat çok üşür of! Nasıl anneyim ben onu orada bıraktım geldim, bu sıcak odada yatıyorum?" üzerindeki hırkaya yöneldi, eşi engel olamadan çıkardı bir hışımla. Denk olmaları gerekiyordu. Zühre'nin şu an gerekirse soğuktan ölmesi gerekiyordu. Eşitlenmeseler delirecekti.

"Reşat çok üşür, karanlıktan çok korkar. O Fetih gibi değil," dedi. Keşke olsaydı. Keşke en azından karanlıktan korkmasaydı. Keşke Fetih gibi kan değerleri yerinde olsaydı. Geç hasta olsaydı. "çok kızar bize onu öyle bıraktık diye. Niye bıraktık?" diye tekrar sordu. Tekrar tekrar. Osman Karadere'nin o kadar zoruna gidiyordu ki bu soru. Elinde olsa bırakmazdı ki. Nasıl bırakırdı? Kendisi kalabilse bırakır mıydı orada? "Gelmişsin bana hava soğuk deyip bunu giydiriyorsun. Ona sadece kefen giydirdik. İncecikti kefen!"

Konuştukça çıldırıyordu. Annesini de babasını da koymuştu o toprağın altına ama kabullenmişti. Bu ölümü niye kabullenemiyordu? Kefenin inceliği aklına gelmemişti, havanın soğukluğu ya da karanlık. Ama şimdi her şeyi didik ediyordu.

Aklı başında bir kadındı. Bu dünyanın fani olduğunu, ölüm diye bir gerçek olduğunu farkındaydı. Annesi öldüğünde çok güçlü kalmıştı birkaç sene önce. Çabucak toparlanmıştı çocukları için. Acısını olması gerektiği kadar yaşamıştı. Elinden geldiğince yansıtmamıştı çocuklarına. Ama şimdi bu ölüm neden ona; dünyadaki en olasılıksız, en anlamsız, en dayanılmaz, en olmaması gereken şey gibi geliyordu? İçi gün geçtikçe soğumuyor o kırk mum sönmüyordu. Hani bir mum kalır gerisi sönerdi, bu da yalana çıkmıştı.

Osman, eşinin kendini hırpalamasını ellerinden yakalayarak sonlandırdı. Ona iyice yaklaştı. Önünde diz çöktü, parmak boğumlarını tek tek öptü. O kadar güçlü ve kendini bilen bir kadınla evlenmişti ki, Zühre onun şansıydı. Duruşu, eşinin arkasında duruşu, ailesine olan bağlılığı, eşini eşinin ailesini bile her şeye rağmen idare edişi gözle görülmeyecek gibi değildi. Neredeyse herkesin emin olduğu bir şey vardı onlar evlenirken. Bu evliliğin devam edemeyeceği. Bir yerde bozulacağı.

Osman Karadere'yi bile korkutan bu ihtimal olmamıştı. Evlilikleri nelere sebep olmuştu, neler yaşanmıştı bir yerde bozulacak sanmıştı ama olmamıştı.Her şeyiyle dört dörtlüğe yakındı evliliği. 'Yıkıldığım günün öleceği gün olduğunu söyleyen kadın ölse bu kadar yıkılamazdı. Büyük konuşmuştu, büyük konuştuğu her şeyin hakkını şimdiye kadar vermişti.

Zühre Karadere artık yıkımın adıydı. Sağlam kalmış tek bir tuğla yoktu.

Parmakları dudaklarına yakın bir yerdeyken "Reşat üşümüyor." dedi, bunun böyle olması için dualar ederken. "Üşümüyor, karanlıkta da değil." Eğer Zühre oğlunun öldüğünü değil de o toprağın altında yaşadığını sanmaya devam ederse aklını kaçırması an meselesiydi. Dayanamayacaktı böyle giderse, bu ihtimalle dayanamayacaktı.

Gözlerinin içine içine baktı Osman'ın. Ona inanmak istiyor, istiyor ama içinden akıp giden bir şey izin vermiyordu buna.

"Bir kere," dedi yalvarırcasına. "Sadece bir kere girsem ya bende o toprağa? Bir kere bakayım nasıl bir yerde yatıyor Osman. Bir kere hissedeyim. Bileyim, bileyim onu nereye bıraktığımı. Bir kere sadece." Bu imkansız isteği gerçek olsa sanki acısı hafifleyecekti. Çok garipti bir mezarda onun için kazılsa, bir kere girse o mezara her şey hallolacaktı sanki.

Allah inancı vardı ama isyanını engelleyemiyordu. Gözyaşlarını sildi eşi "Reşat bizi izliyordur." dedi, karşısında bu haliyle bile çok güzel olan kadına baktı. Canını istese verirdi, canını isteseydi de verseydi ama kendi canından vazgeçmek istemeseydi. "Senin ağladığını da görüyor, ne yapardı Zühre sen ağlayınca?"

Zühre her şeyiyle durdu. Onu gerçekten izliyor muydu? Mümkün müydü böyle bir şey? Bir an etrafına bakacak gibi oldu. Ama onu izleyen eşinden gözlerini çeviremedi.

Sorduğu sorunun cevabı fiili olarak canlandı kafasında. Gözlerini dizlerine çevirdi, orada bir baş aradı. Ama boşluktu. Cevap verdi bunun tekrar yaşanması için canını verebilecekken. "Gelip dizime yatardı. Ben durmayana kadar da kalkmazdı." Titredi, devam etti. "Hatta ben çok ağlarsam o da ağlardı." Şimdi onun için ağlıyor, en çok o gelmiyordu.

Osman Karadere çok silik bir şekilde gülümsedi, başını ağır ağır salladı. "O seni böyle görse çok üzülürdü," karısının dizine dokundu. Ateşe daldırsa elini yine bu boşluğun yaktığı kadar yakmazdı elini. "Gelip yatardı dizine yine. O eğer izliyorsa bizi ikimize de çok kızıyor. Sana ağladığın, bana engel olmadığım için."

O bunları belki biraz olsun ağlayışı diner diye yaptı ama dinmenin ötesinde şiddetlendi. Hıçkırıkları duyuldu odada.

"Özür dilerim," dedi bu ağlayışlarının arasında. Bu özür kocasına mıydı yoksa oğluna mıydı o bile bilmedi. "Özür dilerim elimde değil, özür dilerim."

Ağlamak artık onun için uyumak ya da yemek yemekten farksızdı. Eğer biraz olsun buna engel olmayı başarsa Fetih'in yanında ağlar mıydı öyle? Durdular, birbirlerine bile bakamadılar. Artık Osman'da eşinin ağlamaması için bir şey yapamazdı, onun da gözleri doluydu.

Öyle diz dize, dip dibe durdular beklediler. Zühre'nin hıçkırıkları dinene kadar, dindiği yerse aklına gelen o can deşen cümleyle oldu."Onun," dedi soğuk bir sesle. Başta kimden bahsettiğini anlamasa da eşi o gözlerindeki ifadenin kimden bahsederken bu hali aldığını çok geçmeden tanıdı. "Odası sıcak mı?"

Bir kez olsun Zeliha dememişti. Halbuki o ismi kendisi büyük bir hevesle seçmişti.

"Sıcak olsun odası." diye devam etti. Bunu o kadar isteyerek ve aksini kabul etmeyeceği şekilde söylemişti ki, ne diyecek de önce kendini sonra beni öldürecek diye düşünmeden edemeden karşısındaki adam.

"O sırf sıcak bir odada kalsın diye iki beden gömdüm ben. O sırf o soğuk toprağa girmesin diye benim oğlum incecik kefene sarıldı. Hepimiz donarak ölelim gerekirse ama o biraz bile üşümesin."

O harflerden kelime, kelimelerden cümleler kurdukça Osman Karadere kendini dizlerinin üzerine bırakacağını sandı. Şu sesinde duyduğu öfke yakıyordu onu, içini. Kussa ateş kusacaktı. Zühre'nin içinde bitmek bilmeyen bir öfke vakumlanıyordu. Ne zaman düzelecekti, ne zaman bitecekti? Onun da acısı günden güne artıyordu ama onda karısında olan nefretin birazı bile yoktu. Zühre niye her gün daha kötüye gidiyordu.

"Yapma." diye açıkça yalvardı. Yapma, onu sen doğurdun yapma. Yapma, gecelerce şöyle büyüteceğim böyle yetiştireceğim diye sen hayaller kurdun yapma. O kurduğun hayalleri bana sen anlattın yapma. Yapma sen bana kızdın. O kız çocuğu öyle Fetih gibi geçiştirmez, Reşat gibi ketum davranamazsın, hassas olur diye sen anlattın yapma. Daha doğmamış kızımı üzmüşüm gibi sen bana kızdın, yapma. Yapma Zühre yapma. Yapma.

Bunların tek birini söylemedi ama Zühre her bir şeyi harfi harfine okudu gözlerinde. Her şeyi o da farkındaydı, her şeyi. Ama artık o günlerin üzerinden kat kat sünger çekilmişti. Umurunda bile değildi, hiçbir şeyin o günlerle alakası yoktu artık. O heyecanı yaşarken iki tane oğlu vardı, ya şimdi?

"Reşat bir kez bana demişti ki 'o doğunca onu bizden çok mu seveceksin?'" durduğu yerde tırnaklarını dizlerine sapladı. Osman bunu

anında engelledi, ellerini tırnaklarıyla dizleri arasına ellerini koydu. O ellerin sahibi bunu fark etmeden saplamaya devam etti.

'Reşat... Reşat ben onu senden çok nasıl seveyim Reşat?' diye geçirdi içinden.

"Ne hayır demiştim ne de evet. Öyle eşit seveceğim diye gevelemiş durmuştum. İnanmamıştı galiba bana," dişlerini dudaklarına geçirdi dehşetle "ben nasıl bu korkuyu bıraktım oğlumun içine?"

Tırnaklarını sapladığı elden ayırdı, dağılmış saçlarını geriye doğru attı. Şimdi olsa nasıl da çekinmeden karnındakini düşünmeden aksini söylerdi. Oğlu bunu düşünüp üzülmüş müydü hiç? Çok hassas bir çocuktu, annesine olan düşkünlüğü de herkesçe bilinen bir şeydi.

Her kelimesi bir jiletse ilk kendi kalbini çiziyor, oluşturduğu cümlelerden çıkan anlamsa o jilet izlerine tuz basıyordu. Zühre Karadere bir bataklık yaratıyor sonra da o bataklığın ortasına yürüyordu. Acısını dinmiyor diye ağlıyor ama acısını ilk kendisi dağlıyordu.

"Zühre yapma," diye bir isyan döküldü dudaklarından adamın. Ölümü kabullenemeyişini bir yerde anlıyordu ama geçmişten gelen her anıyı kendine yara yapmasını kabullenemiyordu. "Yapma Reşat sana nasıl düşkündü bilmiyormuş gibi davranma. Yapma, öylesine bir şey düşündürtmedin sen çocuklarına, bunu sende biliyorsun. Yapma."

Zühre ikna olmadı, yine hırpalayacak gibi oldu da kendini Osman müdahale etti. Karısına sarılmak istedi, belki öpmek. Ama saatler öncesinde kalan, onun bile unuttuğu ayrıntı karısı tarafından fark edildi. Omzunun üzerinden gömleğine dokundu. Kurumuş kusmuğa, kusacakmış gibi baktı Zühre.

"Onun yanına mı gittin?" diye sordu yabancılaşmış bir halde. Osman'ın tüm temasından kurtardı kendini. Osman Karadere omzuna dokundu başta anlamak için. Anlar anlamaz ondan uzaklaşmasın diye Zühre'ye tutunmaya çalıştı ama "Midemi bulandırıyorsun dokunma bana."

Zühre Karadere yerinden kalktı eşinin onu durdurma çabasını sertçe durdurdu. "Git yanına!" diye yükseldi. "Ben sana gitme demiyorum! Git! Ama gittikten sonra benim yanıma gelme!" ne daha fazla bir şey söyledi ne de dinledi. Zaman kaybetmeden kalktı gitti odadan, sarsak adımları hızlı hızlı Fetih'in odasına vardı. Odaya girmeden önce durdu, defalarca kez telkin etti kendini. Ağlamaması gerekiyordu Fetih'in yanında. Yaşlarını sildi, defalarca kez nefes alıp verdi öyle girdi. Yatakta cenin poziyonu almış oğluna baktı.

Uyumuyordu. Yatağına yatmış ama uyumuyordu. Reşat'ı düşünüyordu, annesini, babasını ve küçük kız kardeşini. Zeliha'yı. Küçücüktü ama dünden daha büyüktü bugün. Bir de devamlı ağlıyordu altına da yapıyordu.

Zühre Karadere zar zor gülümsedi ya da öyle sandı. "Fetih." dedi şefkatle. Ama başka bir de çıkmadı ağzından. Çok konuşunca ağlıyordu konu her ne olursa olsun. Oğlunun yanına yattı, sarıp sarmaladılar, öpüp kokladılar birbirlerini. İç içelerdi. Dakikalarca. Dakikalar o kadar arttı ki Zühre bir oğllunun yanında diğer oğlunun eksikliğini de hissedebildi. Zühre yine Reşat'ın yatağına dalıp gitti, Reşat'ın yokluğunu Fetih'e daha çok sarılarak kapatmaya çalıştı; gözyaşlarına, sessiz ağlayışlarına neden oldu bu.

İşin sonunda kendini aniden kafasında durmadan dönüp dolaşan soruyu sorarken buldu.

"Fetih," diye seslendi kısık sesle. Neredeyse uykuya dalacaktı küçük çocuk. Gözleri bile kapanmıştı.

"Ben Reşat'ın yanına gitsem oğlum." bu olacak iş değildi. Bu soru akıl işi değildi. Uykularını çaldı önce oğlunun, içine bir korku tohumu ekti, Fetih çok uzun süre her annesini göremeyişinde delicesine bir korkuyla onu aradı sonrasında. "Hani tek ya o, ben gitsem yanına. Baban burada seninle dursa. Olmaz mı Fetih?"

Fetih'in kalbini hızlandırdı bu soru, sanki Reşat'la eve kadar yarış yapmışlar gibi. Annesine baktı. O da mı gidecekti? Reşat'ın yokluğuna bile alışamamıştı? Annesi de mi gidecekti? Küçük gözleri doldu hemen.

"Anne." dedi huysuzca. "Sen de mi gideceksin?" Nasıl engel olacağını bilemedi, sırtını yatakta geri itti. Akan burnunu çekti. Reşat aniden gitmişti ya annesi de öyle olursa?

"Anne." diye tekrar etti korkuyla. O kadar çabuk renk değiştirdi ki, avucu kadar olan kalbi tekledi. Giden gelmiyordu, annesi gitmekten bahsediyordu. Ağlamaya başladığını korkudan anlayamadı bile. "Gitme."

Zühre'nin bu soruyu soracak kadar duraksamış benliği oğlunun akan yaşlarıyla sağlam bir darbe yedi önce. "Hayır hayır," dedi hemen. Hızlıca yaşlarını sildi. "Gitmeyeceğim hiçbir yere. Ağlama, olur mu hiç? Bırakır mıyım ben seni?" ne söylese de oğlunun uyuyana kadar sinesinde ağlamasının önüne geçemedi.

Zühre Karadere o gece oğlundan bir izin istedi. Olur deseydi Fetih, bu hayattaki son gecesi olabilecekken küçük oğlan çocuğu annesini dinmek bilmeyen gözyaşlarıyla hayatta tuttu.

🕊🕊🕊

Fetih için hazırladığım küçük valizin köşesine en son dün taktığım bandanayı kimse görmeden katlayıp yerleştirirken gülümsüyordum.

Özlerse diye minik bir jestti bu.

Zeliha'ya 'hazır mısın?' mesajını da attım ve tüm görevlerim tamamlanmış gibi yatağın üzerine oturdum. Beni normal bir günde bu saatte uyandıran bir tek ihtimal olabilirdi. Fetih ve Zeliha'yı yolcu etmek.

Olayı allayıp pullamak ve minik bir dram sahnesine dönüştürmek gibi olmayacaksa içimde bir burukluk vardı valize bakıyordum öylece. Tamam 24 saatlikti, tamam yarın bu saatlerde burada olacaklardı ve muhtemelen Fetih beni uyandıracaktı ama yine de bütün ailem gitmiş ve bir tek ben gerid-

Ay Efsun yeter!

Yavru bebeğin boş yatağı beni valizden daha sahici kırdı döktü. Az önce nöbetçi hekimle konuşmasam yine yatağın başına geçip, boşluğu izleyecektim öylece.

Fetih gidişini bir gün ertelemişti ve annesinin kriz geçirdiği gece tüm kötülükler üst üste gelmeye yemin etmiş gibi yavru da kötü olmuştu. Öyle ki bebek elime kustuğunda, bir şey olacak korkusuyla mesleğimin vermesi gereken sakinliği kaybettiğimi hatırlıyordum. Vücut ısısındaki dengesizlik onu tekrardan kuvöze aldırmıştı. O ilk gece, hekimin açık seçik bir şekilde öleceğini beklediği saatleri gözümü kırpmadan geçirmiştim. O gecenin ardından uyumadan işe gitmiş, dün gece de yalnızca birkaç saat uyuyabilmiştim. Yavru birkaç gün misafirleri olacaktı, Fetih ve Zeliha da günlük gidiyordu. Dört kişilik ailede varsa hepsi vardı, yoksa tamamı yoktu.

Uzun uzun düşüncelere dalmışken sonunda banyonun kapısı açıldı Fetih üstsüz ve ıslak saçlarıyla girdi odaya.

"Valizin hazır." dedim onu incelerken. Saç havlusunu omuzlarının üzerinde atmışken arkasını dönmesi için içten içe yalvarıyordum.

Bana cevap veremeden arkasını döndü çünkü telefonu çaldı. Merthan'dı arayan, Fetih banyodayken de aramıştı zaten. Gözüm direkt olarak Fetih'in bel gamzelerine düştü, oradan dövmesine. Birkaç saat sonra özleyeceğimi bilerek ona bakıyordum. Çok yemek yesem acıkmazdım ama çok baksam da yine özlerdim.

Merthan'ı meşgule attı tek hamleyle ve bana döndü. Valizine baka baka aramızdaki mesafeyi bitirirken bana doğru eğildi. "Teşekkür etmem lazım." dedi önce, bunu sözle değil davranışla yapmayı tercih ederken dudaklarını

dudaklarıma bastırdı geriye düşeceğim kadar baskı uyguladı üstten bana. Ama eğilmedim aksine doğruldum ve onu oturttum. Diğer türlü geç kalırdı. Omzundaki havluyu alışımla dudaklarımızı ayırışım bir oldu.

İki bacağının arasında bana yer açtı elimdeki havluyla nazikçe saçlarını kurutmaya başladım. Kasti olarak saç kurutma makinesi kullanmadığını uzunca bir süredir farkındaydım. Saçları ıslak ıslak, elinde havluyla çıkacaktı ki ben kurulayayım.

Alnını karnıma yasladı uslu uslu saçlarını kurulayacaktım ama o aynı fikirdi değildi. Önce kollarını bacaklarıma sararak başladı meransimine. Sonra başını giydiğim kazağın altına sızdırdı.

"Fetiiih," diye söylendim huylandığım noktalarıma dudaklarını bastırdıkça önünde iki büklüm olurken.

"Efsuun." diye karşılık verdi. Burnunu, dudaklarını hatta dilini. Karnımda bir keşife çıkarken kazağımı sıyırdım amacım kafasını çıkarmaktı ama kendi isteğine yordu, kazağı üzerimden çıkarmaya çalıştı.

"Saçmalama bak geç kalacaksın."

Ellerini dizlerimin altına geçirip beni tek hamleyle üzerine oturttu. "Çok gitmek istiyorum ya."

Gitme desem, gitmeyecekti. Ama gitmesi gerektiğini de biliyordu. Fetih'in aylardır hiç İstanbul yolculuğu yapmaması bile olağandışıydı. Çok kez gitmesi gerekmişti bir şekilde başka bir çözüm üretmişti. Bu sanırım başka çözüme açık değildi çünkü benim ısrarım ve Zeliha'nın hevesi yetmişti ikna olmasını. Annesini bahane etmişti, beni bahane etmişti ama işe yaramamıştı. Hem ben hem de Merthan iki yandan sıkıştırınca mutlak sona ulaşmıştı.

"Bak yemin ederim çalışanların arasında dedikodum çıkacak bu adam evlenmeden önce böyle değildi diye."

Boynuma yönelince yer açtım ona daha rahat olsun diye. "Kimseyi alakadar etmez." dedi sadece. Dediikodunun döndüğünü biliyordu yani. İrem'le takipleştikten hemen sonra gelen bir artı yirmi otuz kişi, benim de hepsinin profillerine itinayla bakışım. Fetih'le paylaştıkları ama benim gözümden kaçan birtakım fotoğraflar falan... Bir gün İstanbul yolcusu olursam eğer yüz yüze tanıştıktan sonra takip de ederdim. Otuzunu birden takip etmeye utanmıştım.

"Şu gelen ortakları da ya gelirken uçaktan atacağım ya da Urfa'da basacağım isotu basacağım isotu üç gün tuvaletten çıkamayacak pezevenkler." Merthan'ın yumuşak dili olmasa ikna olmaz bunları da olduğu

gibi iletirdi karşı tarafa. "Şu beni uğraştırdıkları şeylere bak. Ofisin yarısını buraya getirttik şimdi ben gidiyorum karşılamaya. İstanbul boğazına sokup sokup çıkaracağım kellelerini."

Fatih Sultan Mehmet'in kayıp torunu.

Fetih1453. Racon kesişinden yine belli.

Elim yanağına gitti, döver gibi işin aslı sever gibi birkaç kez vurdum. Yüzünün kıvrımları bir yapboz parçası gibi boynuma oturdu hareketsiz durdu orada. İkimiz de yorgunduk ama uyumaya vaktimiz yoktu.

"Şu hâle bak," dedi Fetih. Benimle aynı şeyi düşünüyordu. "İnsanların yediği haltlar yüzünden günlerimiz boka gidiyor. Çok sıkıldım ben " saçlarını okşarken sadece dinledim. Sitem hatta isyan edecekti. "Bıktım. İstemelerini gitmeyeceğiz. Düğünlerine de çelenk göndeririz. Adam olana çok bile. Aramızda kan bağı oluşu onlar için bir şey yapmamı gerektirmiyor"

İstemiyordu. Karışmak, dahil olmak, müdahale etmek istemiyordu. Gerekirse insanlar birbirini öldürsün ama parmağını bile oynatmak istemiyordu. Melek eve dönmüşken Devran da ağabeyi Ferman Bey'le gitmişti. Tarihini tam net bilmiyorum ama yakın zamanda istemeye geleceklerdi. Hazırlık yapılıyordu. Evlilik olmasa da bir söz verilmesinde karar kırılmıştı.

"Karadere ailesinden, Karadere ailesine tebrik çelengi mi?"

Ansızın geriye doğru gitti, yarı yatar pozisyonda yatakta buldum bizi. "O soyada da ayrı sokayım." dedi huysuzca. "Otuz yaşındayım ne geldiyse başıma ondan geldi."

Fetih Karadere. Dudaklarımı büktüm, alınlarımız birleşikti. Karadere.

"Sana soyadımı verebilirim." diye güzel oldukça cazip bir teklif sundum. "Fetih Zorlu." diye de ekledim. Nedense hoşuma gitti bu, dişlerim kamaştı. Babam ne düşünürdü bu konuda bilmiyorum ama Fetih isterse ben tamamdım.

Kamaşan yüzüme baktı. Çok ciddi bir teklifti bu "Oldu mu sence Efsun?" dedi daha neler dercesine. Bal gibi de olmuştu işte.

"Ya biz Fetih Karadere'ye alıştık diye olmadı gibi geliyor ama aslında oldu. Şimdi çıksak sokağa Fetih Zorlu/Karadere oylaması yapsak her on kişiden sekizi..." öpüldüm. Ya da susmam için parmakları yerine dudaklarını tercih etti. Sekizi Zorlu derdi. Biri kararsız kalırdı diğeri de muhtemelen Karadere olurdu.

"Efsun," diye konuştu dudaklarımın üzerinde "Karad..."

"Zorlu." diye düzelttim. Soyadımı çok seviyordum ve Karadere soyadına da alışamamıştım. Hem benim onun gibi soyadımla başım da dertte değildi. Her şekilde hâlâ Efsun Zorlu olarak tanıtıyordum kendimi.

"Efsun Zorlu..." dedi ve devamı varmış gibi bekledi.

"O kadar işte." idealdi. Ben ikinci isimlerin de soyadların da işi yokuşa sürdüğünü düşünürdüm zaten.

"Ne o kadar? Ortamlarda racon kesmeyi biliyorsun." dedi iki gün öncesine atıf yaparak. Artık aylarca kafama kakacaktı bunu. "Desene Efsun Karadere diye!"

Başımı salladım ı-ıı diye mırıldandım. Kulağa da hoş gelmiyordu işte görmüyor muydu? "Ne olur yani ben senin soyadını alacağıma sen Tansu Çiller'in eşi gibi benim soyadımı alsan? Ne eksiğim var benim ondan? Ben de Urfa Feminizm başkanıydım hani? Olmaz mı Fetih? Zorlu soyadını al. Söylesene birtanem güzel olmaz mıydı?"

Sosyal medyayı az kullanışından sanırım anlamadı tam olarak "Bir tanen miyim?" dedi işveli cilveli. Ya konumuz bu mu şerro?!

"Tansu Çiller diyorum, eşi diyorum... Sen neye odaklanıyorsun ya." omuzlarımı indirip kaldırdım küskün küskün baktım ona.

Elleri büyüktü, istese tüm yüzümü avuçlardı da yanağımla yetindi. "Senden bir Karadere olur da benden bir Zorlu olmaz." dedi tok bir sesle. Kabul etkileyiciydi ve ben bunu gizleyemezdim...

"Ooo, bu iyiydi bir saniye düşüneceğim." ciddi ciddi düşünmek de istedim. Ya sağlam bir cevap bulacaktım ya da susacaktım. Onu bir Zorlu yapma maceram burada sonlanacaktı.

"Tamam hazır düşünürken Efsun Karadere de bakayım bir kez. Duyayım ağzından." dudaklarıma baktı dikkatle.

"Hani sevmiyordun sen bu soyadını?"

"Senin adının yanında duysam, değişecek her şey. Hadi söyle bir kere. Tamamla bakayım bir beni; Fetih'in karısı Efsun?.."

"Zorlu."

"Hayır bak Fetih’in karısı Efsun?.."

"Zorlu."

Yanağımı çekiştirdi dişlerinin arasında. "Fetih'in..."

"Fetih'in eşi Efsun Zorlu," durdum gazım sönmeden tamamladım. "Karadere." tamam bir kez duyabilirdi. Basit bir şeydi söylediğim ama onu hem durdurdu hem de düşündürdü.

"Zorlu'dan sonra Karadere'ye tamam mısın?" sesi çok ciddiydi. Neyi bu kadar zorluyordu anlayamıyordum.

"Ya sen niye buna bu kadar taktın?"

"Taktım işte, tamam mısın değil misin? Efsun Zorlu Karadere diyebiliriz her yerde?" gözümün içine içine bakıyor ve elle tutulur bir cevap bekliyordu. Dudaklarım aşağıya doğru büzüldü. Sanki şu an vereceğim cevap her şeyi etkileyecekti.

"İyi tamamız diyelim." dedim. İsteksiz olduğum belliydi. "Çok uzun ama neyse. Arada sırada eklerim üşenmezsem. Ama bak her zaman değil."

Rahatladı. Evet gerçekten rahatladı ama şansını denemekten de vazgeçmedi. "Efsun Karadere'nin hiç oluru yok mu?"

"Maalesef." dedim sahte bir üzgünlükle. Daha da fazla zorlamadı. Geriye kalan zaman Zeliha odaya gelip bize geç kaldıklarını hatırlatana kadar vedalaşmayla başlayan başka şeylere kayan dakikalara bıraktı kendini.

🕊🕊🕊

Rüyalar bilinçaltının zihnimize açtığı bir sergi olsa da, bazı rüyalar beni geleceğin habercisiymiş gibi gererdi.

Fetih'in olmadığı yatakta küçücük kalmışken gözümden yaşlar dökülüyor ama rüyanın etkisi biraz bile azalmıyordu. Halbuki gerçek belliydi, yavruyu veterinere koyduğumuz günden beri huzursuzdum. Çalan her telefondan korkuyordum tedirgin oluyordum. Bu kadar çok korku da rüyalarıma kadar ulaşıyordu. Bundan daha doğal bir şey yoktu ama yine de rüyamda elime ölüsü verilen yavruyu düşündükçe sakinliğimi koruyamıyordum.

Fetih de yoktu. En son uyumadan önce konuşmuştuk. Hatta uykuya dalana kadar. Bir daha da aramamıştı, zaten yarına kadar ben aramadığım müddetçe aramazdı da. Uyandırmazdı. Günlerin yorgunluğuyla sabaha kadar deliksiz uyuyacağımı düşünmüştük. Rüyalarca cebelleşeceğimi değil.

Kirpiklerimi sildim, telefonuma uzandım. Fetih'i arayıp müsaitse yavrunun adını ne koyacağımızı soracaktım. Yaşayacaktı sonuçta. Ad lazımdı ona. Fetih'le ortak karar vermemiz en doğrusuydu.

Ortadaki tuşa bastım birkaç kez ama ekranım aydınlanmadı. Uyumadan önce gelen şarja vermem için uyarılar geldi aklıma. Kalkıp verecektim sözde. Elektrikler çok sık kesiliyordu bu aralar, kesilmeden doldurmam yerinde olurdu ama şarj aletimi yanlışım yoksa arabada unutmuştum. Ve tabi ki üşenmiştim inmeye.

Fetih olsa gider alırdı. Ki onun şarj aletiyle de uyumluydu telefonum.

Bir çocuk gibi ofladım, Fetih'in yokluğu yatakta bir yılan gibi dolanıyordu. Kimse bu ortaklar gerçekten Gülizar ablanın bol isotlu yemeklerini hak ediyordu. İsotlu kebap değil, kepaplı isot şarttı bunlara.

Kafam dağılsın diye Fetih'in yastığına sarıldım ama o kokmuyordu. Kim demişti ki değiştirin diye çarşaf takımını? Huzursuzluğum iyice arttı, içimdeki sıkıntı büyüdü hız kesmeden.

Körle yatan şaşı kalkar misali kafamı vurduğum gibi uyuma halimi kayıp mı ediyordum ben? Bedenim sızlıyorken her boşluğa düştüğüm an arkamda o varmış gibi hissediyordum. O varmış da kollarını bana sarmış, uzun ince parmaklarını arada bir kumaş engeli bırakmaksızın vücudumda dolandırıyordu.

Bunları düşünmekle, onu hayal etmek arasında bir cambazın ipindeyken aniden kendimi bir şeyi fısıldarken buldum.

"Efsun Zorlu Karadere."

Saatler öncesine kadar mırın kırın ediyorken şimdi tekrar ediyordum. Uykuyla uyanıklığın arasında dolanıyor, sınır çizgilerinde geziniyordum.

Kendimi buna alıştırmaya çalıştığımı sandım başta. Hipnoz olmuş, Fetih'in ruhu ensemdeyken kaç kere söyledim bilmiyorum. Şeydi sanki... Kulağa şey geliyordu...

Hoş.

Efsun Zorlu hali eksik değildi ama Karadere eklenmiş hali daha bir hoş geliyordu. İçeriği çok güzel olan bir kitabın kapağı ya da isminin de güzel olması gibi. Dudaklarımı birbirine bastırdım başımı daha çok yastığa bastırdım. Bu tamlama döndü durdu kafamda. Bir yerden sonra dilim alıştı, kulağım alıştı. Fetih haklıydı ismimin yanında Fetih'e ait bir şey yakışıyordu.

Yatağıma da Fetih yakışıyordu mesela. Şu an yoktu çok rahatsız ediyordu yokluğu.

Yokluk. Evet beni bu hayatta en tetikleyen şeydi. Bir haftalık yokluğunda da bu yatakta benzer şeyleri hissetmiştim. Düşünceler uykuya dalmama bir türlü izin vermedi gözlerim zaman geçtikçe tamamen açıldı. Sırt üstü konuma geçtim duvardaki saat akşam dokuza geliyordu.

Bunu kasten mi yapmıştı bilmiyorum ama hipnoz olmuşcasına "Efsun Zorlu Karadere." dedim tekrardan. Bir şeye ikna olur gibi. Neye? Bir şeye.

Şeye.

Ellerim karnımın üzerinde birleşti, dakikalarca şeyi düşündüm de durdum. Düşünmemeye de çalışmadım; hem hoşuma gidiyordu hem de

beynim boşalsa rüyayı düşünecektim. Düşüne düşüne yine uyku eşiğine geldim, gerçek hayatta belki saniyelere tekamül ediyordu ama rüyanın devamı yine canlandı uzun. Bir yerden düşercesine korkuyla tekrar açıldığında gözlerim nefeslerim de artık kesik kesikti.

İnleyerek yerimden doğruldum sanki bir işaretmiş gibi yavru için hazırlanmış yatağı gördüm. Bir şey mi oluyordu? Bunu mu hissediyordum? İçim bulanıyor, organlarım eziliyordu sanki. İçimde bir çim makisesi dolanıyor, geçtiği yerleri eşeliyordu. Sıkıntıyı tanımlayamıyordum bile.

Yerimden tamamen kalktım şarjı bitik telefonumu aldım. Saçlarımı at kuyruğu yaptım. Can çekişiyordum, hissediyordum bir şey oluyordu. Bu sıkıntı hayra alamet değildi, içimden bir ses sinsi sinsi ölüyor diyordu bana.

Veteriner yakın sayılırdı bize. Kalktım üzerime beyaz bir tişört ve kot pantolan geçirdim. Üzerime montumu da alırken telefonumu şarja verdiğim gibi Fetih'i arayacaktım. Bir o beni sakinleştirebilirdi. Ellerim buz gibi olmuştu o ihtimali düşünürken. Odaya girerken henüz aydınlık olan gökyüzünün tek aydınlığı şimdi yıldızlardı. Konak sessiz ve neredeyse ıssızdı.

Zühre Karadere neredeyse iki gündür her anını Osman Bey'le geçiriyordu. Ne kahvaltıda ne de akşam yemeğinde görüyordum. Benimle neredeyse hiç denk gelmemişti ve bunun için sanırım özel de bir çaba vardı. Mesela bu akşam bir aile dostunun evine yemeğe gideceklerini duymuştum. Kürşat'ta gidecekti. Çıkmışlar mıydı bilmiyordum ama ev çok sessizdi.

Merdivenleri içimden dualar okuyarak indim geçtim. Çözülen ayakkabı bağcıklarımı son merdivende bağlarken açık hava bana az da olsa iyi geldi, özellikle serinliği. Kurumuş dudaklarımı ıslatarak çıkış kapısına doğru ilerlediğimde aniden bir korku filmden fırlama gibi arkamdan "Efsun!" Diye seslendi.

Zühre Karadere.

Yerimde neredeyse zıpladım, kimse yok sanıyordum. Elimi kalbime bastırdım gözlerimi yumdum. Hiç durmak yoktu içimde ama o zaten çoktan yanıma gelmişti, önüme geçti.

"Nereye?" diye sordu günler sonra ilk kez. Yüzü gözü biraz toparlanmıştı. Eminim Fetih elinde fotoğrafla geldiğinde daha çok düzelecekti. Yırtılan fotoğrafın arkasındaki silik isimden fotoğrafın nerede çıkarıldığını bulmuş, araştırmış, ulaşmış ve arayıp görüşmüştüm. Fetih'e de söylemiş rica etmiştim. Bir şekilde bulabilirse o fotoğrafı yeniden çıkaracaktı. Ya da yırtılmış fotoğraf için bir şey yapacaktı. O fotoğrafta

Fetih'in, Zeliha'nın ve Kürşat'ın kardeşi vardı. Zühre'ye olan öfkem ya da nefretim bunun çok dışındaydı.

"Kısa bir işim var, onu halledip döneceğim." dedim kısaca ve geçmeye çalıştım ama yine önüme geçti.

"Saat kaç olmuş, kocandan izin aldın mı?"

Üzerinde kürkümsü bir kaban vardı, belliydi çıkmak üzereydi.

Sabırla nefes aldım. "Telefonumun şa-" oflayarak durdum gözlerimi kıstım kafam allak bullaktı. "Fetih'ten izin almıyorum ben. Hesap da vermiyorum size. İyi akşamlar, afiyet olsun size de."

Hakimiyet kurmaya çalışıyordu aklınca, bolca da ezmeye. Aklınca hıncını çıkarmaya çalışıyordu.

Geçişimi bu kez üstüme yürüyerek kapattı.

"Fetih evde yok, kafana göre bu saatte girip çıkamazsın. Ara kocandan izin al ya da gir odana."

Yüz yüzeydik ve farkındaydım ki öfkesi bir gıdım bile azalmamıştı. Yüzümü geri çektim, nefesini hissetmek istemiyordum.

"Haddinize değil benim girişim çıkışım. Bana emir de vermeyin. Çekilin yolumdan akşam akşam gerginlik çıkmasın."

Onu aşıp gitmek için birkaç adım attım ama izin vermedi kolumdan tuttu. Günlerdir neden beni denk getirmemek için çabaladıklarını anlıyordum. Kurban hâlâ bendim.

"Ahmet!" diye bağırdı aniden kapıya. "İsmail!" kolumu çekmeye çalıştım ama mıhlanmıştı parmakları derime.

Ahmet denen adam "Araba hazır Zühre Hanım." dedi bizi görene kadar. Arkasından diğer adam da gözüktü.

"Gelin Hanım'ı odasına kadar çıkarın, kapısını da kilitleyin."

Ensemden bir darbe ve yoğun bir sıcaklık. Sanki kan sızıyormuş gibi. "Saçmalama!" diye bağırdım. Kolumu elinden parçalayacak kuvvette çektim. "Kimsin sen?" diye yükseldim. Ensemden akıyor sandığım kan beynime sıçramıştı. "Sen kimsin de beni odaya kapatacaksın?!" hiç es vermedim direkt zaten açık olan kapıya yöneldim.

"Çıkmasına izin verme." dedi ve söylediği de anında yapıldı. Önüme geçti. Ahmet. Gözümün içine bakamadı ama bedenini siper etti.

"Çık önümden!" bu ona verdiğim ilk emirdi. Şimdiye kadar ricalarım vardı. Bazen on beş kiloluk mamayı taşıyamaz rica ederdim ona yardım için. Ederdi de.

"Odaya çıkarın, İsmail yardım et sen de." çok geçmedi ikinci de karşımda durdu. Başımı hafif sağa yatırıp baktım onlara. Yüzüme bile bakamıyordu ikisi de. Bazen hava çok soğuk olurdu kendime bitki çayı yaparken onlara da çay götürürdüm. Fetih sizin sigortanızı yapıyor mu diye sorardım, maaşınıza zam peki diye eklerdim. Kurşun kek götürmüşlüğüm bile vardı.

Bana bu saçmalığı yapmazlardı.

"Emrediyorum." dedim ilk kez. "Çıkın önümden."

Gözleri Zühre'yle benim aramda gidip durdu ikisinin de, "Lafımı ikiletecek misiniz?" bu ses benim emrediyorum deyişimden daha çok emrediyordu. "Çıkarın odasına, kapıyı kilitleyin."

Durdum gözlerimi yumdum, sabır diledim büyük büyük. Sadece sabır. "Daha fazla saçmalığınızı dinlemeyeceğim." dedim ve iki tane dev gibi adamın yanından çıkmaya çalıştım. İlk İsmail dokundu bana ama geri çekilmem saniyesinde oldu.

"SAÇMALAMA!" sesim konağın duvarlarına çarptı tüylerim diken diken olurken midem bulanmaya başlamıştı. "Bana sakın dokunmayın!
Sizi mahvederim! Aklınızın ucundan geçeni yaparsanız Fetih canınızı okur. Son kez söylüyorum çıkın önümden."

Arka cebimden aniden telefonum çıkarıldığında Zühre'ye döndüm. Hissettiğim şey korku muydu? Bağırırsam bir işe yarar mıydı?

"Ver şu telefonumu!" üstüne yürümek istedim ama iki yandan tutuldum hemen. İki yandan, iri yarı iki adam tarafından.

"BIRAK!" vücudum mu küçüktü, gücüm mü yoktu bilmiyorum ama hareket bile edemiyordum. Fetih'in zaman zaman üzerime çullandığını bilirdim ama itebiliyordum onu. İtince geriye giderdi şimdi niye öyle değildi? Sadece bacaklarımı oynatabiliyordum.

"Fetih hepinizi mahveder! Duydunuz mu beni, mahvederim hepinizi!" en çok Zühre'ye karşıydı bu. Bunu göze alamazdı. Her şeyi göze alırdı ama oğlunu alamazdı. Şu an yoktu ama yarın gelecekti, bunu göze alamazdı. "BIRAK!" bedenim bir paçavra gibi merdivenlere yöneldi. Evliliğimizin dördüncü beşinci günüydü topuklularımla çıkmaya üşenmiştim, yalın ayak gitmemem için kucakta taşınmıştım bu iki koca katı. Aylar geçti; çığlıklarım, tekmelerim, defalarca kez yere düşüşlerim, sürüklenmelerimle geçti gitti katlar. Dizlerim onlarca kez sivri taraflara battı, ne ben onlardan kurtulabildim ne de onlar beni zapt edebildiler.

Odanın içine bırakıldım, dengemi kaybedip yeri bulsam da kapı kilitlenmeden çıkabilmek için sürünerek kapıya gitti ama engel olamadım.

Kilitlediler. Sesimi duyuyordum, çığlık attığımı farkındaydım, boğazım yanıyordu hissediyordum. Ama ne dediğimi biraz olsun anlamıyordum. Camın önünde anahtarın Zühre Karadere'ye verilişiyle oraya doğru koştum bu kez.

"AÇ KAPIYI!" demirlikler vardı camın dışında, bir hapishane parmaklığı gibi tutundum oralara. "AÇ ŞU KAPIYI!"

"Sen kiminle dans ettiğini farkında bile değilsin." Camla kapı arasında mekik dokudum dakikalarca. Bağırdım, seslendim, tehdit ettim, yalvardım... Yalvardım. Zühre Karadere söyleyeceğini söyleyip gitmeye kalktığı an.

Telefonum yoktu. Elektrikler kesiliyordu gece. Fetih yoktu. Ben karanlıkta kalamazdım ki.

"Aç kapıyı," yanaklarıma baktı. Rüzgar çarptıkça buz tutttuklarını hissediyordum. Hiçbir şeyi net görmüyordum, gözlerim yanıyordu. Aklımda tek bir ihtimal vardı ve benim onu düşünmem bile kalbimin üstenden derimi yüzüyordu. Hiçbir şeyi düşünmedim, karşımdakinin kim olduğunu ne olduğunu. Hiçbir şeyi. "Gece elektrikler gidiyor. Karanlıkta kalamıyorum, aç kapıyı." fayda etmedi. *Lütfen dedim, yalvarırım dedim, ne olur aç* diye hüngür hüngür ağlarken buldum kendimi. Elim ayağım titriyor, gözyaşlarım yağmurdan boşalıcasına akıyorken açmadı. Sadece bir şeyler dedi. Aklımın birleştirmeyeceği şeyler. Açarsan kapıyı gitmeyeceğimi söyledim, karanlıkta kalamadığımı, elektriklerin çok sık kesildiğini, kriz geçireceğimi. Her şeyi.

Ben Efsun Zorlu; dokuz yaşındaki Efsun'un bana bıraktığı korku koynumdayken olacakları hissetmişim gibi, düşmanım dediğim kadına dakikalarca yalvardım yakardım. Umursanmadım, görülmedim, duyulmadım. Gece uzundu, dakikalar saatle bir aktı gitti. Şafak söktüğünde, ruhum da çoktan sökülmüş, darmadağın olmuş odada tek parça kalan bir tek bedenimdi. Gün aydığında rahminden bebeği zorla sökülmüş bir annenin acısı ve acımasızlığı üzerimdeyken içimde sağlam kalmış tek bir yer yoktu. Ben Efsun, bir tek Efsun. Dokuz yaşındaki Efsun'un ruhuyla cehennemi bir gecede bu odada yaşayan Efsun.

Ne bu Fetih ve Efsun eksikliği deniyor diye tahmin ediyorum. Bu bölüm Fetih ve Efsun eksikliği değil de geriye kalan herkesin onların hayatından ve dolayısıyla uzunca bir süre hikayeden kopmasının bölümüydü. Gelecek bölüm alıntısı için sizi hikayenin tanıtım kısmına yönlendirebilirim.

Instagram: serceyioldurmekofficial

XLVIII- "SERÇEYİ ÖLDÜRMEK"

Sevgili Karadere konağı misafirleri;

Duydum ki her yıldıza basmayan okurda bir yerlerde bir Dilan ölüyormuş. (Her yıldız bir abartma artık Dilan ya) o yüzden önce yıldıza basalım mı?

Twitter'da #SerçeyiÖldürmek etiketi, burada yorum kutucuğu ve Instagramda hesap sizin. Lütfen boş bırakmayın oraları.

Bölüm şarkıları;

Melek Mosso-Keklik Gibi
Toygar Işıklı-Ben Ölürsem
Perdenin Ardındakiler- Beni Kendinden Kurtar

Gece bölüm sayacını açarım.

Instagram: serceyioldurmekofficial

Keyifle okuyun!

İlahi Bakış Açısı

Fetih Karadere oturduğu çalışma masasında boşluğa dalmış, bir hayli zamandır neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Başındaki keskin ağrı, fark etmese de gözlerini küçültmüş daha huysuz bir ifade katmıştı yüzüne.

İçtiği ağrı kesicilerin bir faydasını görmüyordu. Bir doktora görünmeliydi belki de. Ama onların da verdiği bir ağrı kesicinin ötesine gitmeyecek diye düşünüyordu. Efsun olsa, diye geçirdi içinden. Sen çok biliyorsun diye kızardı. Mimarlığın yanında tıp da mı okudun yoksa, diye de eklerdi.

'Evleniyorum, doktor Efsun'la.' deyişinin üzerinden saatler geçmişti. Bu odanın dışındakiler ne haldeydi, ne düşünüyordu bilmiyordu. Zerre umurunda mıydı? Değildi. Gereken bir kişiye açıklama yapmıştı. Yüzünde sadece şaşkınlık vardı ama emindi yarın gözlerinin içi gülecekti. Bu yeterliydi onun için.

Parmak uçları baskı uygulayarak alnında dolaştı. Utanmasa ve biraz inansa tıbbi bir tedavinin dışında arayışa girecekti. Katlanamıyordu bu ağrıya. Onu daha agresif ve tahammülsüz yapıyordu. Az gerginmiş gibi arttırıyor, daha çabuk sinirleniyordu.

Bir gölgenin camın önünden geçtiğini fark etti ama umursamadı. Kapı açılınca ancak ilgisini çekti. Hayır öyle de çekmedi. Gelen kişiye gözlerini devirdi. Annesiydi.

"Bu evlilik olmayacak!"

Saatler önce evde kıyamet kopmamış, bütün şehri başlarına toplayacak kadar abartmamış gibi yine başlamıştı. Fetih uzun zamandır olduğu gibi yüzüne bakmadı.

"Çık dışarı!"

Annesini görmeye tahammül edemiyordu. Öylece durması, konuşması ya da nefes alması bile sinirlerini bozuyordu.

"Gerekirse ölürüm yine de izin vermem duydun mu beni?"

'İyi git at kendini bir yerden.' Fetih'in dilinin ucuna gelen cümle buydu. Zorla yuttu. Zorlukla yuttu.

"Çık dışarı!"

Sesini duymaya tahammül edemiyordu. Yüzünü görmeye. Düşmanını görse ne hissedecekse onu hissediyordu.

"Ne olduğu belli olmayan bir kadın için beni karşına alamazsın Fetih!"

"Sen kimsin ki?!" Ürkütücü bir sakinliği vardı bunu söylerken. Annesine baktı sonunda. Ağlamıştı yine, yolmuştu yine saçını başını. Midesi bulandı. Annesinin yüzüne her baktığında Zeliha geliyordu aklına. Kontrolsüz bir öfke büyüyordu içinde. En sakin anında bile. "Zühre Karadere sen kimsin ki? Nesin ki sen? Anlat bana bir hadi."

"Annenim ben senin! Kadının biri kanına girdi diye bana böyle konuşuyorsun ya, gün gelecek o kadar pişman olacaksı..."

"Cık, yanlış cevap. Sus." Birazdan daha rahat kovabilmek için yerinden kalktı masanın önüne doğru geçti ve yaslandı. Annesini süzdü birkaç kez. O kadar aşağılayıcıydı ki gözleri bu odaya öfkeyle girse de kadın bu bakışlar ezdi geçti onu.

"Hiç utanmıyor musun senin yediğin haltı bir kadın hiç üstüne vazife değilken temizledi diye?" cevap vermesini beklemedi. Soruyu da o soracaktı cevabı da o verecekti. Cevabı bulmuş gibi dizine vurdu.

"Desene Fetih ben utanma bilmem diye. Ben kızımı kendi ellerimle ölüme göndermiş bir caniyim, haysiyet nedir bilmem."

Kadının öfkeyle sinesi kabardı. "Ben bilmiyordum, sor Zeliha'ya! Anneme bunu anlattım da hiçbir şey yapmadı diyecek mi? Bilseydim de sırf elini kana bulama diye sana söyleyemezdim!"

Zeliha bir söylese zaten, annesine Fetih kadar düşman olup anlatsa Fetih'in söyledikleri bir iddianın ötesine gitse her şey değişecekti.

"Niye?" dedi Fetih. "Daha on sekiz yaşında değil miydim senin için elime silah aldığımda?" İlk kez bu yaptığını suratına vurdu. Hayali bir silah Zühre'ye doğrultuldu. "Elime kan bulaşmadı mı? Siktir olup gitmedim mi? Seninle babamın evliliği yüzünden bir aile yok oldu, sizinkine sevda dendi de benim evliliğim mi oturmadı kafanda? Sana değdi de Zeliha'ya değmezdi?!"

Derine inildiğinde böyle değildi belki ama uzaktan bakıldığında tam olarak buydu. "Bizim hiçbir suçumuz yoktu!" dedi Zühre. Haklıydı. Haklıydı da "Ama o orospu çocuğunun vardı!" diye yükseldi Fetih.

"Gebermeyi hak eden biri için elini kana bula istemedim deme en azından. Senin için bir kere yaptıysam Zeliha için bin kere yapardım. Kendine layık gördüğün şeyi kızına mı görmedin?! Ulan sen doğurdun onu, sen!"

Fetih olduğu yerden yükseldi. Annesinin Efsun için ektiği nefret tohumlarını daha da kuvvetlendirecek o cümleleri kurdu. Halbuki annesi meyilliydi, daha da zehirli olmaya, nefretini arttırmaya, kışkırtılmaya meyilliydi.

"Reşat senden utanıyordur biliyor musun?" Bam teline basardı bu. "Senden utanıyordur benim gibi." İntihara sürüklerdi. "Keşke onun yerine sen ölseydin o kazada. Reşat da ben de Zeliha da annesiz yaşardık. Sen Reşat'sız ne yaşadın ne de yaşattın ama biz sensiz yaşardık. Sen geberip gitseydin bugünü yaşamayacaktık. Sen ölüp gitseydin en azından bir yerde bir annemiz olacaktı. Mezarına gelecektik, Zeliha'ya annesini anlatacaktık. Şimdi suratına bakmak istemediğim bir annem olacağına mezarını suladığım bir annem olsaydı da Zeliha bunları yaşamasaydı. Keşke."

🕊🕊🕊

Ruhun bedenden çekilişi, ölümle sonuçlanmalıydı. Ruh çekilip beden yerinde kalıyorsa; kalp, atışından kayıp vermiyorsa ne yazıktı ki o insancıklara. İnsan. Cık. Bir canı kalmış geriye, bir de dört odası boş organı.

Kirpiklerimin uçlarında yüklü çuvallar olmalıydı. Her göz kırptığımda hissettiğim ağrı, bir daha gözlerimi kırpmamak için zorluyordu beni. Kan ve kusmuk tadı en uyumsuz ikiliydi sanırım. Neyse ki dilim damağım su

kıtlığıyla boğuşan bir ülkenin toprağı gibiydi. Ağzımda bu birbirine hiç yakışmayan ikiliyi hissederken yutkunamazdım yoksa.

Bir dakika kadardır sanırsam dışarıdan gelen bir gürültü vardı. Pencereden biri adımı söylüyordu, ses tanıdık değildi. Her şeye yabancı olduğum bir anın içindeydim. Konuşsam kendi sesimi ilk kez duymuşum gibi davranacaktım. Yedi sekiz saat öncesinde duymak için kendimi yerden yere vurduğum bir ses vardı. Şu saniye duyduğumdaysa vücudumda bir tüy bile oynatmamıştı.

Kilit sesi.

Yatağın dışına sarkmış elim, bir hasta yatağında ex olmuş bir bedeni hatırlatıyordu. Rengi kireçten dönme, sertleşmiş ve haraketsiz. Fazlası vardı bir de. Tırnakların içi kan dolmuştu. Etin tırnakla buluştu yer. Bileğimin üzerinde bir ben vardı ona dalmış gitmişti gözlerim.

Kilit sesi geldi ama kapının açılması biraz sürdü önünde birikmiş engeller yüzünden. O zaman aralığında vücudumu zorlukla doğrulttum.

Şafak bitmişti.

İsmim ezberlenircesine o kadar çok telaffuz ediliyordu ki altı üstüne gelmiş odayı aşıp bana yaklaştıklarını artan seslerinden anlıyordum. Başım duvardan duvara vuracağım kadar değil duvardan duvara vurduğumdan bu kadar ağrıyordu. Urfa'nın geceleri gündüzlerinden daha soğuk oluyordu. Bütün gece açık olan pencere vücudumdaki bütün kasları ayağının altında çiğnemişti. Bir insan bu kadar ağrıyla doğrulmamalıydı yerinden. Ama bir insancık doğrulmalıydı.

Hiç beklemediğim bir şey oldu, vücudumda bir insan eli hissettim. Ağzımdan öyle bir inleme döküldü ki ölüyorum sanardı insanlar. Bu insancık can verecek, azrail çökmüş ensesine son çırpınışları. Dokunmayın aman! Son çırpınışları! Bırakın rahat rahat teslim etsin canını. Öylesine bir inleme.

Vücudumu nasıl geri çektiğimi şaşırdım. Başımı yarım yarım iki yana salladım. Kan ve kusmuğun tadı daha baskın hissedildi, kusacağım bir şey kalsa muhakkak kusardım. Bedenlerini görüyordum ama göz göze geldiğim olmamıştı. Efsun'un yanına abla da konuldu, bu kez o sesin sahibi bana dokunmaya çalıştı ama inlemem daha acıyla çıktı gırtlağımdan. Elim zorlukla dursunlar diye havalandı.

"Dokunma."

Kişiye yönelik değildi. Kaç kişi vardı, kimdi, kimlerdi bilmiyordum. Herkese söylenmiş bir dokunmaydı. Sesim duyulur duyulmaz bir aralıkta

çıkmıştı. Ben anlamıştım ama başka kim anlamıştı bilmiyordum. Neşter boğazıma kaçmış onun ağrısıyla konuşuyor gibiydim. Birkaç cümle kuracaksın zaten diye kendimi avuttum. Başka söyleyecek bir şeyin yok. Söyle de gidelim. Hadi Efsun.

"Veterinere gitmek istemiştim." omuzlarımı taşıyamıyordum, başım ağır geliyordu, parmaklarım ağrıyor, bacaklarım tutuyor ama beni taşımaya niyetli değildi. "Bu eve girişler çıkışlar benim kafama göre olmazmış. "

İçinde ne olduğunu bilmediğim küçük çantama uzandım. İçinde çok şey vardı sanırım, ilk kez bu kadar ağırdı.

"Anneniz öyle söyledi."

Yerimden, elimde çok ağır bir çantayla kalktım. "Elektrikler dün iki kere kesildi." ayak tabanlarım yere bastığı an düşeceğim sandım ama ölmeden son bir kuvvet doldu bedenime sanırım, kalabildim ayakta. Sırtımda kamburum bir adım ancak atabildim. "Geldi mi gelmedi mi bilmiyorum." bir yerden sonra gelmeyeceğini kabullenmiştim. Gelmemişti de zaten. Güneşin erken doğması için duadan uzak yalvarışlarımı da kesmiştim.

Bir şeyleri temenni etmek, istemek, yalvarmak; dünyada kaç tane din varsa ve bunu her biri kendine göre nasılsın tanımlıyorsa; hiçbirinden kabul almadığım çok gerçekti. Tek gerçekti. Çok denemiştim çok uğramıştım sonuç büyük bir hüsrandı.

Bir kuvvet yerdeki montumu da aldım yerden. Nereye adım atsam ayağıma bir şeyler takılıyordu. Her şey yerle birdi. Çerçeveler, fotoğraflar, dün gece yanmayarak hiçbir işe yaramayacağını kanıtlayan gece lambaları...

Kurumuş dudaklarım her aralandığında bir yerden çatlıyordu. "Kimse," dedim son kez. Yetmedi, az geldi kulağıma. "Hiç kimse." diye düzelttim. "Arkamdan gelmesin," bacaklarım arkamdan sürükleniyor, vücudumun ağrımayan tek bir yeri varsa da ben hissetmiyordum. Tek bir zerremi bile hissetmek istemezdim halbuki. İnsana taşımayacağı yük verilmez denir ve ben buna hiç inanmazdım. İnsana yük verilir ve mecbur bırakılırdı. "peşime düşmesin."

Odadan çıktım, korkuluklara tutuna tutuna indim merdivenleri. Bir şeyler ya da çok fazla şey oldu. Emin değilim insanlar arttı, sesler arttı. Midem bulanıyordu. Ensemde omurgama doğru sızan bir acı vardı, dik duramıyordum. Sesler çok fazla yükseldi. Birinin suratına bir fotağraf fırlatıldı. Bu fotoğraf tanıdıktı işte. Geçen gecelerin birinde yarısı benim elimde kalmış fotoğraf geçip gittiğim yere düştü. Tam haliyle. Eskisinden daha canlıydı hatta. Ama çok uzun bakamadım.

Yürüdükçe; kuruyunca derimi giydiğim kot pantolona yapıştırmış kan birikintileri dizlerimi yakıyordu. İndiğim merdivenlerde iz kalmamıştı ama dizlerimdeki yaraların ne zaman oluştuğunu biliyordum. Merdivenlerle işim bitince ellerimden biri çantamın içine ulaştı. İçi çok kalabalık sanıyordum ama sadece bir araba anahtarı vardı.

Telefon bile yoktu.

Sesler o kadar fazlalaştı ki kulaklarımı tıkayacaktım. Halbuki dün gece bu evden yükselen seslerden çok değildi. Ama muhakkak ki daha etkiliydi. Bir yerde bir köpek durmaksızın havlarsa ben çıkar bakardım ama birçok kişi umursamazdı, havlar havlar susar der geçerdi. Ama ne zamanki bir insan bağırsa korkuyla oraya doğru koşardı. Dün gece saymamıştım kimse gelmeyince ama bu sabah takatim olsa sayardım yanımdan geçip gidenleri. Saymadım geçtim gittim.

🕊🕊🕊

Genç adam, ölümün ona usul usul yaklaştığını farkındaydı. En azından ölümün ona yakışmayacağı kadar genç olan adam. Bedeni sertleşmiş üşüyor, üşüdükçe onu uykuya iten bir ağırlık çöküyordu. Tatsız bir ağırlık sabahı olmayan bir uykuyu getiriyordu, biliyordu.

Soner Zorlu ölüyordu.

Tıpkı Sevil Zorlu'nun öldüğü gibi.

Dilinde bir dua, durmadan, duramadan aynı şeyi tekrar ediyordu. Durmaya vakti olmadığını farkındaydı. Ölecekti. Eşi ölürken onun da ölmesi keşke makul olsaydı. Keşke geride bırakacakları bir kızları olmasaydı. Keşke şimdi içi çıkana kadar ve gerçek anlamda ölene kadar dağların taşların yerinden oynayacağı kadar ağlayabilseydi. Eşi ölmüştü, dilediği gibi ağlayamıyordu.

Ölümün rengi beyazdı. Ama çirkin bir beyaz. Sevil'e hiç yakışmamıştı mesela. Bu beyaz ellerinde ve gerdanındaydı. Yüzü kanlar içindeydi. Beyaz ve kırmızı çok yakışırdı halbuki eşine. Ölüm beyazı ve kan kırmızısı da bir o kadar yakışmamıştı.

Genç adamın yüzünden yaşlar süzülürken aynı duayı tekrar etmeye devam etti. 'Efsun ölmesin, kızım yaşasın. Allah'ım o daha çok küçük. Kızımın canını bağışla.' Bu bencilce bir duaydı belki de. Kızlarına bakacak kimse yoktu, onu nasıl bir hayat bekliyor bilemezdi. Bir ailenin yok olduğu bir kazada, tek bir kişinin yaşamasının bir anlamı olmazdı. Tek bir kişi onca cenazeyi kolay kolay kaldırmazdı. Hele de Efsun gibi küçük, Efsun kadar hassas bir çocuksa kalan.

Ama bencillikse bencillik. Kızının ölmesini dileyemezdi bir baba. Ne olursa olsun yaşamalıydı. 'Kızımın karşısına onun gibi insanlar çıkar Allah'ım.' Eğer unutmazsa bu cümleyi de ekliyordu. Yeterdi bu dua. Efsun gibi bir kız çocuğuna bir ömür yeterdi.

Annesinin yüzüne bakmasın diye eli küçük kızının yanağındaydı. Kaburgasının ağrıdığını söylüyordu çok sık, bir de annesine sesleniyordu. Babası izin vermiyordu annesine bakmasına ama görmüştü bir iki kez. Annesinin yüzü kanıyordu. Soner Zorlu'nun algıları vakit geçtikçe kapanıyordu. Efsun'un yüzünü daha bulanık görüyor, ağlayışını daha az duyuyordu. Halbuki Efsun her geçen saniye daha şiddetli ağlıyordu. Kızı daha dokuz yaşındaydı, dokuz yaş bile çok küçükken Efsun daha da küçüktü. En çok babasından sebep, bu yaşında bir bebek gibi bakılıyordu. Soner Zorlu'nun içindeki sızı büyüdü. Kızlarını daha dokuzuna kadar bile getirememişlerdi.

Elinin soğuduğunu ve ağırlaştığını fark ettiği an çekmek istedi kızının yüzünden. Efsun çok severdi babasının ellerini, hele parmaklarını, hele de serçe parmağını. Bu şekilde hatırlamasın istedi kızı ellerini. Bunu düşünebilmesi bile mucizeviydi ama bir ölünün son iyiliğiydi belki. Elini çekmek istedi ama aniden küçük bir el üzerine örtüldü. İzin vermedi. Küçük kız çocuğunun feryatları arttı babasının yalvarışları duyuldu.

"Uyu Efsun." Onlarca kez bunu istedi. "Uyu meleğim." Babasının ölümünü izlesin istemiyordu.

"Uyu güzel kızım." Annesine baksın istemiyordu. "Uyu Efsun'um hadi güzel kızım." Gelip biri onu bulana kadar daha fazla bir şey görsün istemiyordu.

"Uyu Efsun, uyu."

İçimden bir insan çıkıyordu sanki. Her çığlık attığımda, rahmimden bir can sökülüyordu. Sırtım nereye yaslıydı bilmiyordum, ayaklarım nereye basıyor, ellerim nereyi yumrukluyor ya da. Gözlerimi içine gömülecek kadar sıkmışken kaburgamda hissettiğim ağrı dayanılmaz bir hâle geldi, gözlerim yumulu tekrar çığlık attım. Kafam ortadan ikiye ayrıldı sandım bir an.

Başımı duvara vurduğumu acı artmayana kadar fark etmiyordum.

Dişlerimi birbirine yaslamışken gözlerimi açtığımda beni karşılayan karanlıktan kaçmak için aydınlık anılarım canlansın diye çabalıyordum ama göz kapaklarımın altında sadece o gece vardı.

Karanlıktı. Şimdiki gibi. Annem ölmüştü. Babam ölmek üzereydi.

Karanlık. Ben ölmek üzereyim.

Gözlerimi daha da sıktım "Uyu Efsun," dedim zorla. Ya duydum ya da duymadım. Ya ses tellerim hareket etti ya da sadece içimden söyledim bunu. Bilmiyordum. Babam gibi defalarca kez, tek çözüm yolum buymuşçasına söyledim durdum.

"Uyu Efsun."

"Efsun uyu."

"Uyu n'olur uyu!"

"Uyu çıkış yok, uyu!"

Ağzımdan tekrar bir inleme döküldü, kaburgama balyozla vuruyordu insanlar. Elimi oraya bastırdım daha fazla vurmasınlar diye. "Dursunlar, vurmasınlar." Camdan esen rüzgar, yüzümden akan yaşları kurutuyordu. Yüzüm bir yaş mezarlığı gibiydi. Kimsenin uğramadığı toprağı kurumuş bir kabristan. Mezarımda öyle olacaktı zaten benim. Toprağım hep kuru olacaktı. Biliyordum ben. Kaderime işlenmiş motifi biliyordum. Ölecektim bu gece. Mezarım kupkuru olacaktı. Öldükten sonra ağlamak isterdim. Toprağım hiç kuruyamazdı o zaman. “Aaahh.” İçli bir inilti çıktı ağzımdan.

"*Uyu Efsun."*

Babamın sesi...

Dişlerimi sıktım.

“Uyu güzel kızım.”

Bir var bir yok.
Tik tak.
Efsun'un babası,
Bir var bir yok.
Tik tak.
Efsun'un annesi,
Hiç yok hiç yok.

Toplu iğnelerle doluydu vücudum. Yemişim gibi. Avuç avuç toplu iğne yemişim gibi. Uyuyamadım, elektrikler gelmiyordu. Başım tekrar ikiye ayrıldı sandım vücudum sarsıldı. "Baba uyuyamıyorum!" vücudumda yabancı bir el dolaştı yine, çığlık atabildim sadece. “DOKUNMA!”

“Uyu Efsun.”

Tırnaklarımı boynumu sardı “Oooof.”

Uyusunda ölsün ninni.
Mezarında onu rahat bıraksınlar ninni.

Yumruklarım dizlerime geçti ardı ardına. Babam yanımda mıydı? Gözlerimi açıp bakamıyordum. Çok karanlıktı. Ay bile terk eder miydi bir insanı? Ay bile yoktu. Yıldızlar yoktu. Fetih yoktu. Fetih. İsmi dudaklarımdan inlerken döküldü. Başım yine parçalandı sandım.

"Uyu Efsun, uyu, uyu, uyu..."

"Uyuyorsun zaten."

"Efsun."

"Efsuuun."

"Aç bakalım gözlerini."

Yanağıma çok soğuk bir cisim temas ettiğinde, hissettiğim bir kurşundan halliceydi. İnlediğimde acıyla, beni öldürmeye yemin etmiş gibi gerdanıma doğru ilerletti soğuk kurşunu. Bedenimi küçülterek kaçmaya çalışıyordum ama bedenim zaten küçüktü. Anne rahminde cenin pozisyonu almış bir bebek kadar küçük hissediyordum kendimi. Organlarımdan başka kalmamıştı bedenimden geriye sanki.

"Uyanmazsan devam ederim. Aç gözlerini."

İtildiğim mecburiyet boyun eğilmeyecek gibi değildi. Gözlerimi acıyla araladım, kirpiklerim birbirine dolanmıştı, kurumuş yapraklar gibiydi elimi atsam ufalanacak kopacaktı sanki kökünden. Zorlukla ayrıldılar birbirinden. Batıyorlardı. Kiminle karşılaşacağımı bilmeden bakındım. Zafer'di. Gülümsedi ve göz kırptı. Kurşun diye nitelendirdiğim soğuk bir su şişesiydi, bedenimden uzaklaştırdı.

"Ne uykucusun Efsun ya," diye söylenirken köşedeki sandalyeyi çekti bana doğru. Dejavu olmuyordum, bir an aklıma geliyordu ama şu anla arasında tonlarca fark vardı. "uyurken bile 'uyu Efsun' diye mırıldanıp duruyorsun. Bir insanın uykuda ulaşabileceği maksimum nokta bu olmalı."

Ne dediğini, neye parmak bastığını zerre bilmeden bunları gülerek söyledi. Gözlerim sulandı, dudaklarım titredi gözlerimi çevirdim başka tarafa. Ne bir kızgınlık ne de bir kırgınlık hissettim ama. İçim bir öğütme makinesiyle un ufak edilmiş sonra da kuvvetli bir elektrikli süpürgeyle boşaltılmıştı.

Kendimi hareket eden bir mumya gibi hissediyordum.

Odadaki saate baktım, sekize geliyordu. "Sabah mı oldu?" diye sordum. Çünkü biliyordum sabahtan beri benim dalma sandığım uykular saatlere bedeldi. On saniyelik bilinç kaybı sanıyordum ama saate baktığımda en az iki saat geçmiş oluyordu.

"Oooo," diye yüksek sesle konuştu. Çok rahatsız ediciydi bu. "Nörolojik muayeneni yapmalıyız." pencereye çevirdim gözlerimi. Karanlıktı. Daha sabah olmamış mıydı? Bazı zamanlarda bazı insanlara bir türlü sabah olmuyordu. Hastalara, ölmek üzere olanlara ve acı çekenlere. Ne garipti üçünü de taşıyordum.

"Birkaç dakika önce ağrı kesicini damar yolundan verdik. Etki eder birazdan. Şimdi ben yemek söyledim, çorbamı sana vereceğim. Bu cömertliği de hep yapmam bilesin." bir tepki bekledi ama konuşmak için yeterli enerjiyi bulamadım kendimde. Biri avucunu yakama sarsa gölge oyununda bir kukla olarak rahatlıkla kullanabilirdi. Tepkisizliğim onu konuşmaya itti. "Ya sen iyileşince bana bir çorbacı sözü ver ya da çıkayım kapıdaki kocandan alayım sözü. Doktor maaşı da bir yere kadar. Zaten istifa da edemedim."

Bir şeyler söylüyordu, ne kadar ne konuşmuştu bilmiyordum. Kelimeler birleşip cümle olmuyordu. Bu söylediklerinin de sadece sonunu yakaladım dalgın ağrılı bakışlarımı ona çevirdim.

"Hâlâ kapıda mı?"

Hemen arkamdan hastaneye geldiğini biliyordum. Bir hasta yatağında bir ölü gibi uzanırken ben, hastanenin içinde beni aradığını öğrendiğimde Zafer'e çıkmasını ve işimin başında olduğumu söylettirmiştim. Nasıl olduysa bilmem Zafer'in söylediğine göre kolayca ikna olmuştu. Dışarıda beni beklediğini söylemişti. 11 saatten fazladır çıkmamı bekliyordu. Zafer arada gelip yanına çıkmamı ya da onu yanıma alabileceğini söylüyor, ağzımı arıyordu. Beni uyanık yakalayabilirse tabi. Çıkmamıştım. Zafer'e nöbette olacağımı da iletmesini söylemiştim. Söylememiş miydi?

"Ondan böyle bir eşya gibi bahsettiğini öğrenseydi bir yetmişlik devirirdi bence. Sen ne dersin?"

Sızlayan damar yoluma bakarken omzumun üzerine yattım. Tırnaklarımın içi kanlı değildi ama tenim bir ölünün teni gibiydi. Rengi yerine gelmiyordu. Üşüyordum deli gibi. Şakaklarımdaki ağrı gözlerime vurmuş, dizlerim sızlıyordu. Cevap vermedim. Hiç kimseyi, hiçbir cismi ya da insanı görmek istemiyordum. Elimde olsa Zafer'i de. Elimde olsa kendimi de.

"Çağırayım gelsin ister misin Efsun? Az önce sigaraya çıktım, konuştuk bira-"

"Zafer ben üşüyorum. Bir tane daha temiz çarşaf getirir misin?"

Şu an tek derdim ısınmaktı. Kimse konuşsun istemiyordum başımda.

"Getiremem hanımefendi," dedi tavırlı bir sesle. "Üşümeniz olağan, geçecek. Bak Efsun sabırsız bir insanı fazla sınıyor gibiyiz, birazdan girecek hastaneye. Gerekirse zor kullanacak, kaç saat oldu. Taş olsa çatlardı."

"Hasta yakını almıyoruz. Güvenlikler işini yapsınlar öyle bir şey olursa."

Bu cümlenin ondaki tesirini görmeden hissettim. Donup kalışı, şaşkınlığı. Her şeyden habersiz oluşu ve bana hayret edişi. Kimseyi görmek istemiyor, kimsenin de gelip beni görmesini şu an istemiyordum. Yüzüm gözüm ne halde bilmiyor muydum ben? Aynaya bakmaya korkacak hale gelmiştim. Kimse gelsin başımda dikilsin istemiyordum. Yalnız atlatacaktım bu geceyi de. Dün geceyi de öyle atlatmamış mıydım? Tek bir nefes bile istemiyordum.

"Oha." dedi. "Oha. Bunu duysa intihar edebilirdi bence. Sen ne dersin?"

İntihar. Burnumun direği sızladı, içim titredi. Gözlerimi yumarken dört ya da beş saniye sonra pınarında göz yaşım birikti çok geçmeden de aktı.
"Bunu ona söyleme." dedim yenik bir sesle. "İçerisi çok yoğun bu gece çıkamaz, sen git sonra görüşürsünüz de." beyaz çarşafa biraz daha sarıldım, ağlamamı durduramazken uykuya dalmak için saydım. Sayarken ağladım, sırtımı döndüm ve duyulmasın diye sesim yüzümü yastığa bastırdım. Hiç durmadan. Saydım.

Bir koyun, iki koyun değil.

Bir mezar, iki mezar, üç mezar...

🕊🕊🕊

Uslu uslu serumun çıkarılmasını bekliyorken "Bence sen çıkma kantine çağıralım onu, hava çok soğuk." dedi Zafer.

Saat gece yarısını çoktan geçmiş, 04.27'yi gösteriyordu.

Hava söylenildiği gibi çok soğuktu. Mesela bir insan dışarıda bu kadar uzun süre durmamalıydı. Ama o duruyordu. Çıkmadığım taktirde durmaya da devam edecekti. Saatlerce süren iki uyku zamanından sonra kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Kısa zamanlı olarak kalkıp boş koridorlarda yürümüştüm. Ayakta durabiliyordum. Başımda dünün darbeleri sızlasa da dönme ya da dayanılmayacak ağrı yoktu.

Serumum bitmişti, yemek yemediğimden yenisi takılacaktı ama ondan önce yapmam gereken bir şey vardı. Bir serımun bitmesi saatleri alıyordu. Diğerinin bitmesini bekleyemezdim. Bir koca gündür topladığım enerjiyi harcamam gereken şeyi halletmem gerekiyordu. Hastaneden yarın da çıkmayacaktım. Bu halde gidecek yerim yoktu. Kendime de bakamazdım

zaten. Kalabileceğim en doğru yer burasıydı. Sonrasına bakacaktım. Bir yirmi dört saate kadar kim öle kim kalaydı.

Herkes kala Efsun öle.

"Hava almak istiyorum." dedim sadece ve bana epey bol olan başka birinin beyaz önlüğünü giydim yavaşça. Benimki damar yolu olan kolumdan geçmezdi ve ben burada hasta olarak değil doktor olarak bulunuyordum. En azından o böyle biliyordu. Zafer sessizce beni izledi. Gidişimi de. Sessizliğin ağırlıkta olduğu koridorları aştım gittim. Kapıya yaklaştıkça adımlarım geri gidiyordu. Kaçınılmaz bir sona atılan sağlam olmayan adımlarla yürüdüm. Rüzgar yüzüme ilk çarptığında üşürüm geri kaçarım sandım ama olmadı, iyi bile hissettirdi. Rüzgardan korktum ben ama rüzgarın yapamadığını bir beden yaptı.

Boş bir bankta oturmuş dirseklerini dizlerine yaslamışken bir telefona bakıyordu. Telefon. Benim telefonum. Kılıfından tanıdım. Fetih kap kullanmazdı, bense devamlı yeni kılıf alırdım. Bir kere bana bütün kedili kılıfları alacak mısın diye sormuştu. Sana da köpeklileri alalım diye karşılık vermiştim. Sesimdeki neşe, belki onun bana bakışı ya da sabır çekişi, belki o an ya da başka bir şey bilmiyorum. Gözlerim doldu arkamı dönüp gidecek gibi oldum. Ama nasıl bir kuvvetti ki bitmedi kaldım. Gitmedim yavaş yavaş ona ilerledim, ne kadar erken biterse o kadar iyiydi.

Artık dokunmak bile istemediğim, elime geçse içindeki onca şeyi umursamadan çöpe atacağım telefona büyük bir dikkatle bakıyordu. Kilitlenmişti hatta. Bir kez elim doluyken acilen birine mesaj atmam gerekiyordu, şifremi söylemiştim o açıp yazmıştı. Unutmamış olmalıydı. Yanına oturmadan bir iki saniye önce fark etti beni adım hemen döküldü dudaklarından. Sadece bir kez "Efsun." dedi. Sonra da nedenini bilmem sustu. O bankın bir köşesine oturmuştu, ben de diğer köşesine geçtim. Hiç sevmezdi bunu. Yatağın köşesine yatmamı sevmezdi. Koltuğun en köşesine oturmamı. Şimdi de sevmedi zaten donakaldı. Aradaki boşluğu öylece izledi. Bir boşluğu bir beni. Bense sessizce karşı tarafa bakıyordum başım dikti, gözlerimi de pek kırpmıyordum. Üşüdüm biraz, ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırdığımda hareketlendi.

“Çıkarma.” Dinlemedi, tekrar ettim. “Çıkarma dedim.” Hareketini sürdürdüğünde ayaklanacak gibi oldum. Ben burada olmazsam onu verecek kimse de olmazdı zaten.

“Tamam.” dedi durdu. Bakmasam da hareket edip edemediğini görebiliyordum.

O kadar uzun süre sustuk ki, ilk kez yan yanayken bu kadar sesimiz soluğumuz duyulmadı. İki yabancı gibi. Sanki o öylesine biri ben öylesine biri. Oturabilir miyim diye sormuş sonra da tek kelime bile etmemiştik. Hiç konuşmayacağız da sandım. Öylece bir zaman sonra kalkacak gidecektim. O zaman geldiğinde hissedecektim. Hissetmedim sadece daha rahat oturmak için ayaklarımı oynattım ama tam da o saniye konuştu.

"Seni ilk gördüğüm zamanı hatırlıyor musun?" gerçekten bunu mu düşünüyordu o ana kadar yoksa ağzına bu cümle mi geldi bilmiyordum. Hatırlıyordum her bir saniyesini. Ama cevap vermedim. O da zaten beklemedi bunu. Bomboş karşıyı izliyordum.

"Sonra ikinci görüşümü, üçüncü görüşüm, dördüncüsü, beşincisi." bu şekilde sıralama yapmamıştım kafamda. Bilmiyordum, hatırlamak için de çabalamadım. "O zamanlar o kadar tonla şeyin arasında dikkatimi ne çekiyordu biliyor musun?" bunları bana anlattıktan sonra gidecek miydi? Gitmeliydi. Gitsin diye dinliyordum. Yoksa kafam Fetih'le ikinci beşinci denk gelişimizi kaldıracak halde değildi.

"Bu kadın niye hiç ağlamıyor diyordum kendi kendime." ne saçma, güleceğim sandım. Mimik bile oynatamazdım halbuki. "Hele de seni ikinci görüşümde dudağın kanıyorken. Canı da mı yanmıyor demiştim. Sonra pisliğin biri seni bir kargo deposunda sıkıştırmışken, sonra sen bana evine sessizce girdiğimde isyan ederken, sonra sen benimle evlenmek zorunda kalmışken." Dişlerimi birbirine sürtüyordum. "Demir gibiydin Efsun."

Ağlamaktan şişmiş gözlerimi fark ettiği için mi söylüyordu bunları? Bunları bana niye anlatıyordu ki? Demir gibi gözüktüğümü bilirdim. Sonra insanların beni demir sanıp insan olduğumu unuttuğunu da bilirdim. Halbuki ince bir cam vardı demirin ardında. Demir dışarıdan sağlam dursa da camın deşmediği yerim kalmamıştı benim. Bunları dinlemek istemiyordum. Ben hiçbir şey dinlemek istemiyordum.

"Elimde olsa sen neden hiç ağlamıyorsun diye sorardım. Korkutucuydu bu. Kendi çocukluğunu anlatırken bile beni teselli etmen korkutucuydu Efsun." birleştiremediğim tüm parçaları iki kelimeyle birleştirdi. Sorularım cevap buldu.

"Şu anki gibi."

Put gibi durduğumu o an daha iyi anladım. Belki yine demir gibi. Demir cam değildi ki içi gözüksün. Devam etmedi sessiz sessizleştik yine. Niye ağlamadığımı soruyordu değil mi? Çok merak ederdi insanlar bunu. Ne gamsızsın, ne duygusuzsun denirdi. Hatta bunu o da söylemişti.

‘Duygusuzun tekisin Efsun!’ Sorduğu soruya cevap vermeliydim galiba. Söylemeliydim o halde. Merakta kalmamalıydı. Sorular sorulmalı, cevaplar verilmeli ve bu konuşma sonlanmalıydı.

"Ağlarsam ölürüm." derken sesim düz, çoktan kabullendiğim bu gerçeği ilk defa dile getirişime rağmen sakindi. Çoktan. Saatlere dökülürdü ama bana şehirler aştıracak kadar çok gelen o vakit. Vücudumun ağrısı ruhumun sancısının çok altındaydı. Bir cümle içimde onlarca cümlenin devamını getirdi.

Ağlasam öldürürsünüz beni.

Ben bir de sizin yanınızda ağlasam canımdan can koparırsınız.

Demir halime yapılan buysa ağlayan Efsun'un canını okursunuz.

İnleye inleye can veririm önünüzde.

Onun gözleri bende olsa da ben boşluğa odaklanmıştım. Bir an bile bakmadım. Kurdum cümlemi sustum. Anlayana yeterdi zaten bu. Üzerimde olan bakışlarının ağırlaştığını hissettim. Bakmadım görmedim ama kaldıramadım da. Fetih bana çok ağır bakıyordu. Sırtıma yüklenen çuvallar biraz daha bel bükmeme sebep oldu. Duruşum eğilecek gibi oldu.

"Neden," dediğinde ne dediğimi çok iyi anlamış da yersiz bir sorgulayışa bürünmüş gibiydi. Ağlamayan Efsun'u sağ bırakmadınız, ağlayana mı merhamet edersiniz diyecek oldum. Ama o benden önce davrandı. "serçe misin sen?"

Kaşlarım hafifçe havalandı, bu geldiğimden beri belki de yüzümde oynayan tek mimik oldu. Az önceye kadar biraz dinen başımın ağrısı yeniden belirginleşti. Uzun süreden sonra ona bakan ben oldum. İlk kez. Günler sonra gözlerimiz buluştu ama buna bir kavuşma diyemezdi kimse. Denk gelmişti, birazdan geçip gidecekti.

Söylediği şeyin altındaki anlamı yakalamaya çalışıyordum ama buna çok uzaktım. Yorgundum. Basit kelimeler bile cümle olmuyordu beynimde. Anlamsızdı bu. Bunu anladı ve dudakları kıvrılacak sandım. Halbuki gülümsemeye çok uzaktık. O kadar uzaktık ki bir yüz yıl yol gitsek varamayacaktık sanki.

"Küçükken bir yaralı serçe bulmuştuk Reşat'la,” konuşurken rahatsız olacağım kadar yüzüme bakıyordu. Gözlerinin altı morarmıştı dudakları gibi. Ten rengi açılmıştı. Soğuktandı muhtemelen. Sigara kokuyordu. Midemi bulandırdı bu. “hemen babaannemize götürmüştük. Babaannem hemen silmişti kanlı kanadını su içirmişti biraz. Reşat demişti ki babaanne niye ağlamıyor ki bu, acı çekmiyor mu?"

Niye ağlamıyor ki bu, acı çekmiyor mu?

Seneler önce, belki var belki yokken ben; benden çok uzakta olan topraklarda, şimdi yaşamasını en az annem babam kadar istediğim küçük bir çocuk hayatımı baştan sona anlatan bir soru sormuştu.

Yaşım yirmi beşti. Hiç böylesini duymamıştım.

Niye ağlamıyor ki bu, acı çekmiyor mu?

"Babaannem o gün bir şeyler anlattı Reşat'a. Sen de hikaye ben diyeyim hurafe. O zaman da çok kulak asmamıştım ama seni tanıdıktan sonra anlam kazandı."

Yaşasa söylemek isterdim. O kadar çok acı çekiyor ki Reşat, ağlayamıyor bile.

"Serçeler," dedi, yüzünü hafifçe yüzüme yaklaştırdı ama bedenlerimiz uzaktı. Bir işe yaramadı. "Ağlayınca ölürlermiş." deyiverdi. Bu bir kilit gibi dudaklarımı araladı çenem titredi. Dokunsalar ağlayacaktım zaten. Gözlerim sulandı, bedenimdeki tüm işlevler durdu sandım.

Niye ağlamıyor ki bu, acı çekmiyor mu?

Ağlarsam ölürüm.

"Bu yüzden mi bunca zamandır gözlerinin kuruluğu?"

Bu konuşmadan sonra onun serçesi olacağımı, hatta çoktandır olduğumu bilemezdim.

Tıpkı bu topraklarda adım sanım yokken daha, kaderimi karşılayan sorunun bir küçük çocuktan, çıktığını bilmediğim gibi.

Tıpkı bu topraklarda serçeyi öldürmenin kadını ağlatmak olduğunu bilmediğim gibi.

Ölmek üzereydim. Yaralı bir serçe tedavi için elden ele dolaştırılırken ben eziyet için elden ele dolaşıyordum. Ölümüm insanların elinden olacaktı. Tüylerim diken diken oldu, bir batıl inancın, gerçekliği olmayan bir söylentinin içinde buldum kendimi. Her şey gerçeğe döndü.

Serçeyi Öldürmek.

Mecazen ya da değil. Bir gün gerçekleşecek, batıllığını kaybedecekti sanki. Eksiliyordum, yok denecek kadar az kalmıştım. Kaderimin yazıldığı defterin başında beni hiç tanımayan bir çocuğun sorusu belki de. Sonum yazılmış gibi hissettim. Sanki Urfa'ya gelmem tesadüf değil gibi. Belki başka zaman asla düşünmeyeceğim şeylere inandım. Ensemden bir ürperti geldi.

"Sana yalvarıyorum," dedi ve dediği an gözlerimiz arasındaki bağı kopardım. Geçtim gittim. Yere baktım. Derin derin nefesler alarak içimden

atmaya çalıştım o ürpertiyi. “böyle susma. Dün gece o odada neler yaşadığını düşünürken içim içimden çıkıyor benim. Bir cümle kur, bir göz yaşı dök. Bana yaşamıyormuş gibi bakma."

Yaşadığımdan emin değildim, yaşamıyormuş gibi baktığımdan da bi' haber. Silkelendim, boğazımı temizledim. "Kendini suçlamana gerek yok." dedim öylece canımın hiçbir değerinin kalmadığını kendime de ispatlarken.

"Efsun."

"Sana karşı içimde zerre bir kızgınlık yok. Üzme kendini."

"Efsun."

"Gitmemek için çok direndin ama ben gitmeni istedim. Babanla benimle o kadını denk getirmemesi için konuştuğunu da biliyorum."

"Efsun."

"Elinden geleni yaptın ama bugün olmasa yarın, yarın olmasa ertesi gün. Kendini suçlama, o kadın seni doğurdu diye sen suçlu değ.."

"Efsun d..."

"NE EFSUN?" İçi kan dolu balon bir iğne temasıyla patlatıldı. "Ne?!" dedim hiddetle. Burnumdan soluyordum ona bakarken. "Acı mı çekmek istiyorsun?" neyi öğrenmeye çalışıyordu? "Acıdan kafanı duvardan duvara mı vurmak istiyorsun, ne Efsun Efsun Efsun?" insanlar dönüp bana bakıyor, bakmıyor umurumda değildi. Acıma tahammülsüzlük eklendi. Az önce kızgınlığım yok dediğim adama neredeyse ateş püskürüyordum. İçim de bir dere vardı, lav akıyordu sanki. İçim çok yanıyordu, dayanabileceğim kadar değildi. "Yapma! Yapma ben dün gece fazlasıyla yaptım! Kafamı duvardan duvara vurdum. Ama sahiden! Öyle iki kere vurup bırakmadım. Canım yanınca durmadım da, canımın yandığını da fark etmedim zaten! Kafamı nasıl duvardan duvara vurdum bunu mu anlatayım istiyorsun?! Ne istiyorsun?" o kadar öfkeliydim ki elimin avucumun değdiği her yeri yakmak istiyordum. Halbuki ateşi avucunuzun içine alıp dökemezdiniz başka yere. Avucunuzu yaktığınızla kalırdınız. Bilmiyor muydum bunu? "Ne istiyorsunuz benden?"

Nefes nefeseydim ellerim zangır zangır titriyordu. Dolan gözlerimi çektim ondan öne doğru eğildim. Yüzüm ellerimin arasındayken yaşlarım akmadan daha sildim. Bir kağıdı yırtar gibi derimi çekiştirdim. Ben ne kadar korumaya çalışsam da bedenimi zarar görüyordum zaten. Bir zarar da ben vereyim istedim. Alayım elime bir silah tam beynimin üzerine dayayayım. Tek vakit kaybım tetiği çekmek olsun.

Ve ben, Efsun. Bir tek Efsun ama yanında hiçbir şey yok. Ölsem gitsem gam yemeyecektim.

"Hani senin yalın ayak çıkmama izin vermediğin merdivenler var ya," yaşaran gözlerim ona saniyelik bakıyordu. Az önceye kadar ağlarsam öleceğimi söyleyen ben değilmiş gibi ağlamaya başladım. Dün geceyi hatırlamak yetti.

Mutlu olmuş muydu? Bu kadın demir değil insanmış diyebiliyor muydu artık?

"İşte o merdivenlerde sürüklendim! Kaç kere düştüm de bir un çuvalı gibi kaldırıldım saymadım. Dizlerim ne hâlde bilmiyorum, adım atsam yere çökeceğim sanıyorum." nefesim dün geceki gibi tıkandı korkuyla gökyüzüne kaldırdım başımı. Gözyaşlarım kulaklarıma doğru süzülürken kontrollü nefesler almak için çabaladım. Kimsenin yanında kötüleşeyim istemiyordum. Ne kadar süre durdum bilmiyorum öyle, bir ara gözlerimi yumdum ama. Dinlendirdim, ağrıyorlardı.

"Dün tam iki kere elektrikler gitti." gözlerim yavaşça aralandı. Dün neden bu kadar yıldız yoktu? "İki kere!" dedim lanet edercesine. Bu sayı bizim sonumuz olacaktı. "Saatlerce! Kafamı tam da o saatlerde vurdum da vurdum! Bir beyin kanaması tüm bilincimi kaybettirirdi bana. Olmadı. O bile olmadı!" çok öfkeliydim o anı yaşamama sebep olan, engel olmayan, bir yardım eli uzatmayan her şeye ve herkese. Bir beyin kanaması bile dün geceyi bana yaşatmayabilirdi. Bugünü de görmezdim belki ama değerdi. Dün geceyi yaşamamaya değerdi. "Ama şanslıyım yine, kustuktan sonra o klozetin önünde bayılmışım. Ne kadar sürdü bilmem. Kusarak uyandım. Boğulmanın eşiğine geldim. Bilincim açık değil diye kusmuğum boğazıma dolmuş. Uyanmasam ölecektim, böyle işin içine tüküreyim ki uyandım."

Gece bir bir canlanıyor gözümde, aynı tatlar damağıma yapışıyordu. O kusmuğun kokusu, o klozetin önünde kriz geçirişim. Kusmak zaten cehennemdi bana, karanlıkta kusmaksa cehennemin en yüksek katı.

"Bir ara felç geçirdiğimi sandım. Ellerim ayaklarım tutmuyordu. Hissetmiyordum da. Sadece gözlerimi kırpıştırıyordum. Geçici bir felç gibi. Kalakaldım. Yirmi beş senede ölmek istediğim çok az an vardır, onlardan biriydi. Elim ayağım alındı benden sandım. Aklımı kaçıracak gibi oldum. Ne zamanki biraz biraz hissetmeye başladım, o an ne düşündüm bilmiyorum ama saçlarımı kopardığımı hatırlıyorum. Böyle birkaç tel de değil üstelik, koparabildiğim kadar." acıyla his kaybımın olup olmadığını ölçmeye çalışıyordum. Silik silikti Avuçlarıma saçlarımın dolduğunu

hatırlıyordum. Şimdi toplu diye fark edilmezdi ama hissediyordum seyrekleşmişti. "Kirpiklerim bile aldı nasibini. Ellerim çok titriyordu tutamıyordum onları, saçlarım kadar değil ama gitti onlardan da."

Bacağımı durmadan sallıyor, avucumu açıp kapatıyordum. Ellerimi ve ayaklarımı hissedememek çok kötüydü. Dün gece yaşanan diğer her şeyi unutsam o hissizliği unutamazdım. Ellerimi kaybedeceksem ölmeyi yeğlerdim. Yürümeyeceksem ölmem daha iyiydi. Dün gece krizden krize geçerken bile korkum azalmamıştı. Çığlıklarımı şimdi bile duyuyordum. Ben sağ mıydım şimdi? Nefes almam beni sağ yapmamalıydı. Mezarı düzenli olarak ziyaret edilen bir ölü, ant içerdim ki benden daha çok yaşıyordu. Avuç içlerimi dizlerime bastırdım bir süre. Böylece hem bacaklarımı hem de ellerimi hissediyordum.

"Beni öldürseydiniz ama karanlıkta bırakmasaydınız." tutamadım ağzımdan ufak bir hıçkırık kaçtı. Nasıl saklayacağımı şaşırdım. "Ben ne zaman karanlıkta kalsam iki ceset oluyor benim yanı başımda. Bana saygınız olmasa bile onlara olsun tamam mı?" boğazım zehirli bir sarmaşıkla sarılmış kelimeler geçtikçe zehri yayılıyordu. Düğüm düğümdü konuşamıyordum. Nefesim kesiliyordu. Her cümleden sonra zaman veriyordum kendime. Başıma yine katlanılmaz bir ağrı girmişti. Duvardan duvara vurma isteği buldu yine beni. O kadar korkunç bir şeydi ki bu, acı kesilsin diye daha büyük bir acıya razı geliyordun.

"Çünkü onlar benim kıymetimi çok iyi biliyordu. Benim babam, annemin cesedi arkamdayken karısının kanlı yüzüne baka baka uyuyayım diye ninni okumuş bir adamdı!"

Sızlıyordu değil mi? Burcu haklıydı. Kemikleri sızlıyordu onların. Kemiklerine bile iyi bakamamıştım. Böyle evlat mı olurdu? Bir dilek hakkım olsa ölmemelerini değil, bu dünyaya hiç gelmemeyi dilerdim.

"Benim annem kendini bana siper etti diye yüzü parçalanmış bir kadın. Böyle elinizde harcanıyorum ama ben yaşayayım diye insanlar nasıl emekler verdi bilseniz şaşardınız!" ben ne kadar çabaladım bir bilseniz utanırdınız!

"Ben ve babam annemin yüzüne bakmaya doyamazken o gece babamın eli yanağımdaydı. Dönüp bakmayayım diye. Babamın eli, yanağımda soğudu benim. Gözümün içine baka baka öldü! Ölürken bile beni düşündü ikisi de! Öyle yetimim öksüzüm diye avucunuza almış eğip büküyorsunuz ama yaşasalardı izin vermezlerdi!" karnım tuttuğum hıçkırıklarımla o kadar kasıldı ki acıyla eğildim. Çıldıracaktım çocuk gibi ağlıyordum. Bana

çekingen bir el uzandı ama hemen engel oldum. Bir insan elinin bana dokunmasını istemiyordum. Ben istiyordum ki bir ölünün eli bana dokunsun. Dokunsun ve alsın artık beni bu dünyadan. Bana bıraktıklarıyla yaşayamıyordum değil yaşatmıyorlardı beni. Bu dünya çok kötüydü, ben çok güçsüzdüm. Dünyadaki en güçsüz insandım ben.

"Dokuz yaşımdaydım bir tarafta annemin diğer tarafta babamın cesedi, o karanlıkta ben de ölmeyi bekledim. Şafak bir türlü sökmedi dün geceki gibi." babam geleceğim demişti. Sen yıldızları saymayı bitirmeden geleceğim demişti. Gelmemişti. Ne yalancıydı herkes. Herkes ne yalancıydı!

"Beni karanlıkta bırakmayın! Şafak sökmek bilmiyor, iki tane ölüyle sabah olmuyor anlıyor musunuz beni? Demir değilim ben, bir insan bile olamayacak kadar kaybım var benim. Annem babam öyle yetiştirmedi beni. Bir kozanın içinde büyüttüler. Öfke vermediler, nefret vermediler, kötülük vermediler! O kadın gibi biriyle nasıl baş etmem gerektiğini öğretmediler bana!"

Gözümün önüne bir karartı geldi. Yerim kalmamıştı. Ya boşaltacaktım ya da beni öldürmesini bekleyecektim. Bana ait değildi bu yük. Kim taşırsa taşısaydı bana ait değildi. Katlanamıyordum. İçimde taşıyamıyordum.

"Çünkü hiçbir zaman o kadın gibilerin elinde meze olacağımı düşünmediler. Böyle bir şeye izin vereceklerini sanmadılar. Bizim kızımızın, evleneceği gün kocasının annesinden duymadığı kalmayacak demediler. O eve girdiğin güne lanet edeceksin, girdiğin gibi elinde valizinle çıkacaksın diye tehdit edilir, hiç düşünmediler. Sandılar ki bir ömür nasıl sevdilerse öyle sevilecek!"

Yüzüm yine bir kağıt gibi buruşturuldu avucumun içinde. Yanımdaydı biliyordum, beni izliyordu biliyordum ama gerisini görmüyor duymuyordum. Ölüler yaşayanları görür derlerdi. Görmeselerdi. Benimkiler görmeselerdi.

"Annen bilmez ama bana verilen sevginin ucu bucağı yok. Dokuz sene de o kadar çok aldım ki yirmi beşime geldim hâlâ annen gibilerle baş etmeyi bilmiyorum. İki gün olmuştu daha evleneli. Senin gibileri bilirim demişti. Evsiz barksız, biraz sevgi görmeyin, biraz tatmayın aile sıcaklığını kaptırır gidersiniz demişi. Benim gibiler. Annesi babası yok diye zerre anne olamamış insanların bile diline dolayabileceği kişiler. Evim var benim. Evsiz barksız değilim ben tamam mı?" o son soru Efsun'dan değil, küçük;

evinin bahçesinde tavuğuyla oynayan Efsun'dan dökülmüştü. Benim savunmasını yapacağım bir evim yurdum yoktu ama onun vardı.

"Fetih'in iki günlük hevesisin. İki sevgi gördün diye kaybettin kendini, sana dur diyen bir annen baban yok diye ne yaptığını farkında değilsin demişti. Ben sevgiye de muhtaç değilim tamam mı? Benim bana dur diyecek bir annem babam şu an yok ama sevgileri daha duruyor. Dilenci gibi kapınıza sevgi dilenmeye gelmedim. Beni sevin de istemedim. Duydunuz mu? Öyle sevgiye muhtaç değilim ben."

Seveyim de istemedim. Sizi bu kadar çok seveyim de istemedim!

Bir robot gibi beni dinliyordu. Her söylediğim yutkunmasına neden oluyordu, yumruğunu sıkıyordu ve gözleri.. Parlıyordu. Yüzündeki utanç beni durduracak gibi olmadı. Baktım ama görmedim.

"Dışarıdan nasıl duruyorum bilmiyorum ama öyle büyük hayallerim pek yoktur benim. Annenin sandığı gibi o koca evinize göz dikmedim ben. Sadece küçük bir ev, içinde de bir aile. Gerçekten bak. Sanırım hak etmiyorum, sanırım nasip de olmayacak ama bu kadar. En az iki çocuk. Bir olmaz, ölürsem yalnız kalır." Başımı sallıyordum bunları söylerken. Bak böyle der gibi. "En az bir kardeşi olsun. Bahçeli küçük bir ev. Öyleydi küçükken evimiz. Birkaç tane kedi evi, kulübe. Çocuklarımla ekip biçeceğim küçük bir bahçe. Bu kadar. Fazla ama farkındayım. Kendime göre çok şey istiyorum. Hiçbiri olmayacak. Annenin beddua ettiği gibi yalnızlıktan inim inim inleyeceğim. Sonum ondan öte olmayacak. Ama o kadın beddua etti diye değil, kaderimde öyle yazıyor. Onun mu bedduası tutacak?"

Bunları kabullenmiştim. Dün gece her şeyi kabullenmiştim. Kaçtığım her şey ayağıma dolanmıştı. Biliyordum artık. Ben daha kötüsü olamaz derken aklıma gelmeyen şeyler dahi oluyordu. Gerçeklerden kaçmak onları yok etmiyordu.

"On tane çocuğun olsa biri bile yanında olmasın demişti. Ama zaten senden çocuğum olacaksa anneliği hiç tatmamamı da diledi. İnan ki bu ailesi yok olmuş, kendisi de ölse soyu yok olacak bir insan için söylenecek en berbat şey. Çok dua etmeyi bilmem ben ama o cümleyi bana kurduktan sonra her gün çöker içime bir kere ağırlık. Dua ederim. Bedduası kabul olmasın diye. Ve inan ki o ettiği bedduayı ben hiç hak etmedim. Güzel bir çocuk yetiştiririm diye düşünürüm hep. Olur sanki. Bakabilirim. Büyütebilirim. Annemden gördüklerimi ona da gösterebilirim. Benim annem dünya iyisi bir kadındı. Anneliği ondan öğrendiklerimle yine

yaparım ben. O kadının duasına ihtiyacım yok benim." Yüzüne eğmişti artık sadece bakan bendim. Hiçbir şey söylemedi eli ensesinde ne düşünüyor ne hissediyor bilmiyordum. Annesinin utancını taşıyordu ama bilmeliydi ki acısını taşımak kadar zor değildi. Annesi seviyordu onu.

"Ama benim zaten on taneyi bırak bir tane bile çocuğum olmaz. Senin olsun ama annen benden istemiyor merak etme. Yoksa torun kesin en büyük hayalidir. Sen de seversin çocukları, on olmaz belk-“

“Efsun ne diyorsun sen?” diye susturdu beni. Sustum dudaklarımı kemirerek karşıya baktım. Ne dediğimi ben de bilmiyordum. Ben kendime anneliği yakıştırmasam da Fetih babalığı yakıştırsın istiyordum. Neyin yolunu yapıyordum bilincinde değildim.

“Benden anne de olmaz diyorum, heves ediyorum bazen ama olmaz, benden insan bile olmuyor. Ben yaşamayı beceremiyorum. Hele sizinle hiç beceremiyorum." Yere bakıyordu, son cümle bir kurşun gibi sekti, dikkatini parçaladı. İçimden bir cümle geçti ve ben olduğu gibi söyledim. Allayıp pullamadan, öldürücülüğünü azaltmadan.

"Biz aylar önce sevişmeliydik ve ben bugün, her şeyi terk etmeliyim."

Bir cümle vardı ki geçmiş zaman eki pişmanlığı anlatıyordu. Çok yanlış yapmıştım. Fetih'in bizi ittiği gerçek bir evlilik hayaline kapılmıştım. Bizi neden böylesine garantiye almaya çalıştığını daha iyi anlıyordum. Bugünün yaşanacağını biliyordu. Ne şekilde olacak bilmiyordu ama olacağını biliyordu.

Diğer bir cümle de vardı ki geçmiş zaman ekinden yoksun oluşu çok kalın bir ipi saniyeler içinde koparma noktasına getiriyordu. Fetih'in bakışları biraz daha yerde dursa yaracaktı. Bana baktı. Çok hızlı bir dönüştü bu. Hiçbir şey değil ama bu öldürdü sanki onu. Dudaklarının ve kirpiklerinin titreyişine baktım.

"Efsun..." Sesi taş kesilmişti. Devamı gelmedi, konuşmaya çalıştı birkaç kez ama beceremedi.

"Beni suçla." dedim öylece. Neyin konuşmasını yapıyordum ben? En çok ben bilmiyordum. "Direnemedi, ne güçsüzmüş de. Pes etti de ya da, her şeye tamamım ben. Sanma ki dün gece yaptığı şey tek kötülüğü. Dün geceki bardağı taşıran son noktaydı. Bir kişi değil iki kişi değil. Hangi birinizle baş edeyim ben?" yüzünde gezinen korkuya bakmak istemedim. Bakarsam konuşamazdım.

"Benim hamile olduğumu düşündükleri bir zaman vardı. Teyzenin, kuzeninin belki annenin. Benim önüme hibiskus çayı koydular! Düşük

riskini arttıran çayı koydular! Hani Kars'a giderken rüya gördüm de bana dedin ya ne oldu makyaj malzemelerini mi çöpe attım rüyanda diye;" daha söylemeden devam etmeden anladı, hissetti ya da tahmin etti. Otuz yaşında genç bir adamın yüzü aniden kırıştı, kırışıklara dolan acı bir hayli tanıdıktı. Anlamıştı, söylemeyebilirdim ama söyledim. Duysun istedim. Benim canım çok yanmıştı. Onun da yansın istedim. Babası oydu. O da biraz bile olsun üzülsün istedim. "Ben çocuğumuzu düşürdüğümü gördüm."

Çocuğumuzu...

Bu kelime ilk kez benden döküldü. Hemen arkasından düşük kelimesiyle ölesiye bağlanmıştı. O kadar ağrıma gitti ki. Bu kelimeyi böyle bir anda böyle bir cümleyle kullanmak. Her şey daha farklı olabilirdi. Ağlayışım daha da arttı ellerimi yüzüme örttüm. Fetih'e anlatacağım bir sürü rüya vardı halbuki. Adını ne koyduğumuzu bilmediğim o kız bebekten bahsetmek isterdim. Kızıl saçlarından, Fetih'in serçe parmağını nasıl tuttuğundan.

"Benden koptu gitti." dedim kesik kesik. Sesim boğuk acım dinçti. O rüya haftalarımı zehir etmişti. Unuttuğumu sandığımdaysa hatırlanmak için köşede beklerken yakalıyordum. Çok güzel başlayan rüyanın sonunda bile bebeğim o canavarın kucağındaydı ve bana karabasan çöküyordu. Lakin rüyanın başındaki güzelliğe tutunduğum çok olmuştu. Ama bu rüyada tutunabileceğim tek bir dalım yoktu.

"Rüyada içtim o çayı ve gitti. Onun benden koptuğunu hissettim. Beyaz bir pantolon vardı kıpkırmızı oldu." o görüntüyle tırnaklarımı yüzüme sapladım. Gözümün önündeydi uzansam dokunacaktım sanki. "Çığlık çığlığa seni çağırıyordum. Bebeğim koptu gitti benden. Ben daha hamile kalmadan kaybettim! Daha hamile kalmadan benden almak için insanlar bir şeyler yapmaya kalkıştı. Benim istenmediğim gibi, daha rahmime düşmemiş bebek bile istenmedi! Beni yaşatmadıkları gibi onu da yaşatmadılar."

Gerçekten bir bebeği kaybetmişim gibi yüzüm çöktü yere omuzlarım sarsıldı. Sanki iki bacağımın arasından kan süzülüyordu. İlk omuzumda elini hissettim sonra olmaması gereken bir yakınlıkta sesini duydum. "Özür dilerim." dedi ama özründen önce eline tepki verdim.

"Dokunma."

Vücudumda ölüm sertliği vardı. Bu geçsin istemiyordum. Kaslarım gevşesin, bedenim yumuşasın asla istemiyordum.

Dokundu. O kadar çok ardı ardına özürler diledi ki bedenimi sarıp sarmalayışına engel olmak için büyük bir çaba gösteriyor ama yine de özürlerinin altında koca bir çınar gibi yatan acıyı da görmezden gelemiyordum.

"Dokunma." diye tekrar ettim ve son adım kesinlikle saçlarıma dokundurduğu dudaklarıyla oldu. İttim. Fetih'i mecazen itmişliğim belki çok vardı ama ellerim ilk kez bu kadar sert tepki gösterdi ona. Öyle ki ne tokat attığımda ne de başka bir anda bu kadar sarsılmadı, aramızdaki boşluğun sadece yarım banktan ibaret olmadığını çok net fark etti. Onu iten ellerime baktı sadece. Ona bu yaşına kadar uzanmış en kötü ellere bakıyordu sanki.

Halbuki Fetih, benim ellerimi severdi.

"Bana niye bunu yaptın?" kendini bunca olaydaki tek suçlu olarak gördüğünü biliyordum. Bu cümlenin onu çok daha kötüye sürükleyeceğini de biliyordum ama benim derdim bambaşkaydı. Benim ona kızdığım, onu suçladığım nokta tüm bu olanlara çok uzaktı.

"Niye benim dengelerimle oynadın? Ben böyle değildim ki!" aylar öncesi geliyordu aklıma. Kaya gibiydim. Tepkilerim, düşüncelerim, tavırlarım, yaptıklarım, geri dönüşlerim... Bir kayadan halliceydi. Duruşum vardı bir kere, kırmızı çizgilerim vardı, kendime saygım vardı, savunduğum şeyler, arkasında durduğum fikirlerim vardı. Şimdi peki ya? Hiçlik. Koca bir hiçlik. O koca kaya bir adamın büyük bir darbesiyle değil parmağının ucuyla ama büyük bir azimle; durmadan indirdiği darbelerle yerle bir olmuştu.

Şimdiye ne kalmıştı? Kalbi yumuşamış, fikirleri yumuşamış, tepkileri yumuşamış, tüm sivri tavırlarını törpülenmiş, yüzündeki o sert çehre bile dağılmış bir kadın. Benim sağlam kalmam için bir ömür o kayanın içinde kalmam gerekiyordu, öğrenememiş miydim bunu? Öğrenmiştim. Peki ya niye unutmuştum?

Benim yaşamam için insan gibi değil kaya gibi durmam gerekiyordu. Bilmiyor muydum?

"Fetih," dedim dümdüz. Ne bir uzantı, ne de bir Efsunluk. "niye kendini bu kadar çok sevdirdin?"

Çok direnmiştim. Ben Fetih'i sevmemek için o kadar çok uğraşmıştım ki, kimse için çabalamadığım kadar onun için çabalamıştım.

"Ben seni sevmeyecektim ki. Sen o baştaki eli silahlı oraya buraya saldıran adam olarak kalsaydın ben seni sevmezdim ki! Alır ceketimi

çıkardım şimdi! Yoluma giderdim. Çıkardım hayatınızdan. Sen niye sevdirdin kendini? Ya ben niye sevdim seni bu kadar? Canıma mı susadım, bir insan bir insanı niye bu kadar sever?" kaldıramıyordum Fetih'i sevmeyi kaldıramıyordum. Nasıl izin vermiştim kalbime aklım almıyordu. Nasıl beynimi elimin tersiyle itmiştim anlamıyordum. Nasıl büyük bir hataydı bu, nasıl yapmıştım?

Sevgilim senin yüzünden, normal bir insan gibi yaşarım sandım, olmayacak hayallere kaptırdım kendimi. Benim güzel sevgilim, sen gelmesen, ben sana gelmesem yarım da olsa yaşamaya devam ederdim Niye geldin, niye buldun beni?

"Şu an iyi değilsin diye böyle konuşuyorsun." dedi öylece. Sus diye yalvarıyordu resmen.

"Bir şeyler çok yanlış," dedim yine de. Susmak istemiyordum. "Oturmuyor. Ortak bir takvimimiz sahiden yok bizim. Sen bir saat ileridesin ben bir saat geride. Zorluyoruz Fetih, çok yanlış bir şeyi zorluyoruz. Giden benden gidiyor. Dayanamıyorum. Bu saat farkına, bu mevsim farkına dayanamıyorum ben."

"Beklerim." dedi hemen. Halbuki bunu söylemek için bile çok aceleciydi. Bekleyemezdi. "Ben iki saat durur beklerim seni. Yapma böyle, canın yanıyor diye bu söylediklerin." Kısa kısa cümleler kuruyordu ama beni o kadar zorluyordu ki. Yine dün geceki gibi bir odaya kapatılmıştım sanki. Kalkıp gidemiyordum. Bu kadar cümleden sonra bile öylece bırakıp gidemiyordum. Ceketim avucumdaydı ama kapı eşiğinden geçemiyordum. Bana öyle bir bakıyordu ki hareket edemiyordum.

Gökyüzüne baktım tekrardan "Ooof." diye isyan ettim. Bir kedinin patileri arasında günlerce durmuş bir ip yumağı gibiydi kafamın içi. Karman çormandım. "Devam edecek gücüm yok! Ne anlatıyorum sana bilmiyorum, ne yapacağım bilmiyorum, ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum. Her tarafım ağrıyor."

Ayrılık konuşması mı yapıyordum onu bile farkında değildim. Ağzıma gelen her şeyi söylüyordum. Kendime geldiğimde bu an için ne düşüneceğimi de bilmiyordum. Belki çok pişman olacaktım, belki az bile diyecektim. Her şeyi aşıyordum ama Fetih'in olmadığı bir hayata nasıl alışacağımı aşamıyordum. Sabahtan beri onlarca hesap kitap yapmıştım. İstifa etmeyi düşünmüştüm. Başka bir yere taşınmayı. Bir süre sadece uyumayı. Sonra sınava hazırlanmayı. Ya da başka bir şehir için dilekçe yazmayı. Orada çalışmayı. Onlarca şey ama hepsinde Fetih'in yokluğu

önüme taş koyuyordu. İstifa dilekçemi yazıyordum kafamı bir kaldırıyordum karşımdaydı. Başka bir şehre gidiyordum evin kapısını o açıyordu. Başka hastanede çalışıyordum beni o bırakıyordu.

Delirecektim kafamın içinde bile bırakmıyordu beni.

"Özür dilerim." dedim sadece. "Söylediğim her şey için, alacağım her karar için özür dilerim. Bana kızma olur mu?" Neyin özrüydü bu? Nasıl bir karar alacaktım?

"Kızarım." dedi titrek bir sesle. Sesi titriyordu.

"Kızma." diye inledim. "Kızma Fetih. Ben nasıl bu yaşıma geldim benim başıma neler geldi sen hiçbir şey bilmiyorsun." her yaram deşiliyordu. Her travmam tetikleniyordu. Sıra neye gelmişti? Farkında bile değildi. "Anlatmaya kalksam altında ezilirsin. Sen bana neler yaptı insanlar bir bilsen, beni bir fanusa koyar tek bir insanla bile muhatap etmezdin. Ben korkarım Fetih, ben insanlardan çok korkarım."

Annen gibilerden korkarım, o adam gibilerden korkarım. Ben çok korkarım. Bir çocuk gibi korkarım.

İki kaşının ortasında bir çukur oluştu, bir şey olduğunu anladı ama ne olduğundan bi'haberdi. Yüzümü incelemesine izin vermedim başka bir yöne çevirdim başımı.

"O-o ne demek şimdi?"

Dudaklarımı yaladım gözlerimi yumup sakinleşmeye çalıştım. Banktan destek aldım yerimden doğruldum. "Bana biraz izin ver." dedim sadece. Haddinden fazla konuşuyordum. Girmemem gereken her yere parmak sokuyordum. "Haklısın belki kendimde değilim diye böyle konuşuyorum. İzin ver bana, biraz kendime geleyim öyle düşüneyim. Neye karar vereceksem öyle karar vereyim." Yaşlarımı yerine başkaları gelmeyecekmiş gibi sildim o da doğruldu.

"Gitme." dedi her an beni tutacakmış gibi yaklaşırken. "İçeride doktorluk yapmadığını biliyorum. Gidel-"

"Evine git Fetih." Bir adım uzaklaştım ondan bana yaklaşmasın diye de elimi hafifçe kaldırdım. "Zeliha'ya iyi olduğumu söyle ve gelme bir daha. İyi değilim, kendime gelince arayacağım seni. Evine git, lütfen."

Engel olmaya çalıştı ama her dokunmaya çalıştığında daha çok uzaklaştım. Benzer cümleleri kurduk defalarca. Ayakta kalmak beni yordu kısa zaman sonra. Başım tekrardan dönmeye başladığında hareketlerim hızlandı. Onu öylece bıraktım arkamda hastaneye girdim. Arkamı

döndüğüm an vücudum titremeye başladı yine. Onun görüş açısından çıktıktan sonraysa düşmemek için bulduğum ilk yere oturdum.

"Doktor Hanım, Doktor Hanım!"

Birkaç gün öncesine kadar istifa etmeyi düşünen bir doktora göre fazlasıyla neşeliydi sesi. Hastanedeki çoğu üstümüz onu yanına çağırıp konuşmuş, öyle vazgeçtiğini söylemişti. Mesleğe olan sevgisiydi halbuki onu vazgeçiren.

Neşeli sesi bende yaprak oynatmadı. Gözlerim baygın bir şekilde aralıktı, uyudu uyuyacak değildim. Ne uyuyacak gibi ne de uyanık kalacak gibiydim. Dışarıda Fetih'in yanında geçirdiğim yarım saatin ardından tekrar ağırlaşmıştım. Ateşim yükselmiş, ağrılarım artmıştı. Kaç saat geçmişti bilmiyorum ama gün ağarmıştı.

Elindeki ateş ölçerle bana yaklaştı ve kulağımın girişine dayadı. Gözlerim yanıyordu çok fazla. "Ateşimiz düşmüş tahmin ettiğim gibi. Taburcu edebiliriz seni."

Başımı yavaşça ona doğru kaldırdım iki yana salladım. "İyi hissetmiyorum. Ayağa bile kalkamam bu halde."

Gülümsedi yüzümü inceledi. Buruk bir tebessümdü bu. Ne olduğunu sormuyordu sadece ilgileniyordu. Dün tüm gece en çok benimle uğraşmıştı. Bu ikinci tedavi edişiydi beni.

"Ama biz her hastayı yatırırsak günlerce, yatak ve sağlıkçı kapasitemiz bunu kaldırmaz."

Kapının oraya baktım "Bütün yataklar doldu mu?" öyleyse kalkmam gerekiyordu. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Burcu'ya gidemezdim. Bütün kötü hallerimi çekmek zorunda değildi. Bir otel odası ya da pansiyon. Eczaneden bir ateş ölçer almam gerekiyordu ama tek başına havale geçirebilirdim. Sık sık bakmam lazımdı.

"Henüz değil."

Bu cevap biraz rahatlattı beni. Doldu cevabıyla nasıl doğrulacaktım bilmiyordum. "Tamam dolana kadar durayım. Sonra gideceğim. Teşekkür ederim dün gece için de," hemen sesim titredi. Dudaklarım büküldü bebek gibi. Elimde değildi ağlamamak. Tutamıyordum kendimi. Minnetle ona baktım. Gücüm olsa eline uzanıp sıkardım. "İkidir sana da yük oluyorum." incelmiş dudaklarımdan bir kaza çıkmasın diye birbirine mıhladım ama yaşlarıma engel olamadım. Bebek gibi ağlayıp duruyordum. Her şey beni

duygusallaştırıyordu. Odama girip bana bir bardak su veren hemşireden sonra da ağlamıştım. Bunca borcu nasıl ödeyecektim insanlara?

"Oluyorsun." diye açık sözlü de olmasın mı bir de. İyice küçüldüm utançtan. "O yüzden biraz da kocana yük ol diye çıkışını verdim. Reçeten de kocanda, hangi ilacı ne zaman içmen gerektiğini anlattım. Rapor işi de halloldu. Taburcusun. Gelebilirsin Fetih."

Kapıya doğru baktığında eve gitmesini söylediğim kişi aniden gözüktü. İçim çekildi, karnıma kramp girdi. Bu korku o kadar korkunçtu ki, neye korktuğumu bile seçemedim bir an. Gitmek istemiyordum ben. Nefeslerim hızlandı korkuyla odayı taradı gözlerim.

"Eyvallah." dedi Fetih ve Zafer'le dostça tokalaştılar. Kalbim korkuyla hızlanırken konuşamıyordum, dilim damağım kurudu. Bu tokalaşma bile çok korkunçtu. Kalbim küt küt atmaya başladı.

"Ayağa kalkamayacağını belirtti, tekerlekli sandalye getirebilirim."

"Hayır, kucağıma alacağım."

Ateşim yükseldi saniyeler içinde. Yumruklarımı sıktım, bedenimi geriye doğru kaydırdım. "Gelmeyeceğim." dedim hızlıca. Ağzımdan bunu destekleyen mırıltılar çıktı Fetih bana yaklaştıkça gözyaşlarım şiddetleniyordu. Kulaklarımda basıncın artışıyla bir ağırlaşma oldu yatak altımdan kaydı sanki. Yataktan kalkmaya yeltendiğimde Fetih beni belimden yakaladı. Çığlık atmamak için o kadar sıktım ki kendimi nefes neredeyse almıyordum artık.

"Tamam." dedi yumuşak bir tonda. Sakinleşmem için tuttuğuyla kaldı daha ilerisine gitmedi.

"Gelmek istemiyorum. Bırak."

Nereye götürecekti beni? Gözlerim irice açılmış, korkuyla bakınıyordum.

"Korkacağın bir şey yok, hadi Efsun. Gidelim."

Titreyen ellerimle itmeye çalıştım omuzlarında. O odaya giremezdim. Dişlerim zemherinin ortasında incecik kıyafetlerimle kalmışım gibi birbirine çarpmaya başladı. "Hayır." başımı savruk hareketlerle sallıyorken bir umut Zafer'i görmeye çalıştım ama izin vermedi. Seslenecektim. Beni kurtar diyecektim belki. Gitmek istemiyorum, izin verme diyecektim. Sanki bir düşmanın avucundaymışım gibi davranacaktım. Fetih'e bu ne hissettirdi bilmiyordum ama ne yapacağımı anladı. Baş parmağını dudaklarıma bastırdı.

"Yapma," açık seçik bir yalvarmaydı bu. "bu kadarını yapma. Efsun benim," çenemden yavaşça başımı yükseltti. "benim Fetih. Yapma bu

kadarını yalvarıyorum."

Kendini benden mi kurtarmaya çalışıyorsun der gibi bakıyordu. Benim Efsun, Fetih. Ben varken başkasından m yardım isteyeceksin? Ben seni bırakayım diye?

"Gitmek istemiyorum." defalarca kez bu cümleyi kurdum. Yalvarmaya alışmış olacağım ki, yalvardım da. Fetih beni daha sıkı tuttu, kollarından kurtulmama izin vermedi. Bu sefer engel olamayacağım şekilde öptü de. Dudakları tenime değince ağlayışım daha çok şiddetlendi. Benim dünden beri bir kağıttan hor kullandığım yüzümü okşadı. Sakinleşeyim diye bekledi ama mümkün değildi bu. "Tamam," dedi defalarca o da. "Götürmeyeceğim, tamam."

Hiçbir şeye engel olamadığım gibi beni kucaklamasına da engel olamadım. Tutunmadım, o beni bıraksa bir saniye bile kalamazdım havada. Ne elim ensesine gitti ne de başım omzuna düştü. Beni sıkıca tutmuş elleri, hızlı adımları ve sıcak bir bedeni vardı. Tüm yalvarmalarıma rağmen durmadı. Çıkardı beni hastaneden, arabanın kapısı biri tarafından açıldı, başımı dizlerine yatırdı. Bütün yol boyunca tek an bile yoktu gözyaşlarımın dindiği.

Durmadan saçlarım okşandı, şakaklarımdan öpüldü, yaşlarım silindi. Ölmediğimin tek belirtisi yaşlarımdı. Birkaç kez adımı fısıldadı. İğrenç kokuyordum ama o yine de defalarca kokumu içine çekti.

Hem araba yolculuğu yapmak midemi bulandırmış hem de bitmesinden delicesine korkuyordum. Ama öyle ya da böyle bitti. Dişlerimi o kadar sıkıyordum ki çenem çıkacaktı sanki yerinden. Ayak parmaklarım ayakkabımın içinde katlandı nefeslerim yine kontrolden çıktı. Tekrar ve tekrar aynı cümleleri kurdum ama dinlenmedim. Arabadan çıkarıldığım an gözlerimi sıkıca yumdum. Elim kulaklarıma gidecekti Emir'in sesini duymasam. O evin kokusunu almamak için nefes bile almıyordum.

"Hoş geldi..." cümlesi neden bilmiyorum yarım kaldı. Sesini alçalttı. "Ev temizlendi, havalandırıldı, dolap da dolduruldu. Yengemin ilaçlarını da aldım. Yavruyu da getirdim."

Merdiven çıkmayı bekledim ama düz yoldan sapmıyorduk. Gözlerim korkuyla açıldı o soğuk taş duvarları görmeyi bekledim ama bir hamak çarptı gözüme. Sonra ağaçların olduğu bahçe.

O eve gelmemiş miydik?

Bahçe çok hızlı geçti gözümün önünden, bir evin içine girdik. Sıcak bir ev. Fetih'in adımları hiç durmuyordu bütün kapılar Emir tarafından açılıyordu. Geniş bir yatağın içine bırakıldım, ayakkabılarım yoktu zaten. Çoraplarımı çıkardı. Ayaklarım çok ağrıyordu. Üzerim örtüldü hemen, saçlarım çekildi yüzümden önce sonra toplandı. Gözlerim kısıldı, Emir "Veteriner bir sorun olmadığını, iyi olduğunu söyledi." diye açıklama yaptı.

Fetih yanımdan kalktı, Emir'in getirdiği baksı açtı ve ilk kez yavruya dokundu. Eli büyüktü küçücük kalmıştı avucunda. Ardı ardına miyav sesi duymaya başladım, gözlerimi çektim bu görüntüden. Bakmak istemiyordum. Fetih bana yaklaştı, yavrunun sesi arttı. Yatağa oturdu kediyle bana doğru eğildiler. Yavru daha çok miyavladı, asla bakmadım. Gözlerimi kapattım.

"Besleyelim ister misin?" diye sordu Fetih.

Açtı galiba, daha çok miyavladı ama gözlerimi açacak takati bulamadım kendimde. Ağzımdan mırıltılar döküldü başımı iki yana salladım. O kadar çok miyavladı ki, rahatsız edici bir boyuta ulaştı. Tarih tekerrür etti. Hastaneden, Suna annesinin kucağında çıkarken miyavlayan kediye dönüp bakmayan, hatta rahatsız olan küçük Efsun'a dönüştüm. On üç sene sonra aynı his gelip beni bulmuşken saatler sürecek bir ağlamanın ilk hıçkırığı döküldü dudağımdan.

XLIX- "ETKİSİZ ELEMAN"

Sevgili Karadere Konağı misafirleri,

Kötü bir haberle geliyorum öncelikle, instagram hesabımız olan serceyioldurmekwatty hesabına erişimim bir haftadan beridir yok. Çok yüksek ihtimalle de hesabımız gitti, bir daha giriş yapamayacağım. Her ne kadar giden şeylere hevesim kırılsa da bir hesap daha açmamak yapacağınız editlere haksızlık olacaktı.

Yeni hesabımız: serceyioldurmekofficial

Bölümden bir iki saat sonra yeni bölüm sayacını açacağım. Soru cevap yapacağım ve birkaç güne alıntı atacağım.

Yeni durağımız unutmayın ki serceyioldurmekofficial

Bölüm şarkısı; Keskin Bıçak-Sezen Aksu

Keyifle okuyun!

Kar; uyuyanın değil üşüyenin üzerine yağıyordu.

Devamlı üzerimden çekilen pikeye engel olamıyor, engel olamadığım gibi tepki de gösteremiyordum. Dişlerim öfkeyle birbirine çarptı, koltukaltıma sıkıştırdığım kısma uzanan eli itmeye çalıştım. Ağlamadığıma emindim ama yastığım ıslaktı ve sıvı akıyordu sağ gözümden.

Parmaklarını güçten düşmüş parmaklarımın arasından geçirdi ben tutmadım ama o tutundu elime. "Ateşin var Efsun." dedi. Deli miydi? Donuyordum, bir ayazın orta yerinde çırılçıplak uzanmıştım sanki. Vücudum titriyor, dişlerim bir açılıp bir kapanıyordu.

Benden daha güçlüydü çekti aldı benden engel olamadım pikeyi. İki kaşımın arasında bir çukur oluştu, inleyebildim ancak. Konuşabilsem çok kızardım. Vücudum buz gibi görmüyor musun derdim. "Gel ılık bir duş alalım." bana gel dedi ama gerisini bana bırakmadı. Dizlerimin altına koydu elini, sırtımdan da destek aldı ve yataktan aldı beni.

"Çok soğuk." diye isyan ettim. O sıcaktı. Beni aldığı yatağın altından bile. Bir bıraksa, bir tane de yorgan verse sesim soluğum çıkmayacak saatlerce uyuyacaktım halbuki. Evin içi zaman geçtikçe soğumuştu. İlk

girdiğimde bu kadar değildi, hatta sıcaktı. Bütün kapı pencereler açıktı sanki o geceki gibi. Hatta hissettiğim soğuk o geceden de fazlaydı.

Cevap vermedi, odadan çıkardı beni. Saat kaçtı bilmiyordum. En son hatırladığım tek elle tutulur şey Fetih'in yavruyu doyurmayı teklif ettikten sonra kendimi tutamayışımdı. Ağladığımı hatırlıyordum. O iğrenç dejavuyu, o tanıdık hissi, bununla baş edemeyip saatlere dökülecek kadar çok ağladığımı. Uykuya dalıyordum, gözlerimi aralayıp yeniden ağlamaya devam ediyordum. Ağlamamı yorgun düşüşüm bölüyordu. Fetih bazen bir şeyler fısıldamıştı bazen sadece gözyaşlarımı silmişti. Son uykum daha uzun sürmüş, uyandığımda ağlamamış nasıl ısınırım diye yol yordam aramıştım. Gözlerimden ara ara sıcak damlalar akıyordu ama bu ağlamak değildi. Bir de Fetih'le savaşmıştım. Üşüdüğümü bilmiyormuş gibi beni ince bir atletle bırakmıştı.

Bir kapıyı açtı ve içine girdik. Beni yere bıraktığı ilk an çıkacaktım hemen. Gözlerimi sırf bunun için aralamıştım. Sımsıcak bir duş değilse suyla temas etmek istemiyordum. Beni kapağı kapalı olan klozetin üzerine oturttu. Atletime uzandığı an ellerine tutundum. "Çok soğuk, istemiyorum." Sesimin kısıklığı ve acınasılığı benim bile içimi ezdi. Bir çocuk nasıl geri çevrilemezse o şekildeydi halim. Gözlerim çoktan hazırlanmış, üstü köpük tabakasıyla kaplanmış küvete kaydı. Üstünden buhar yükselmiyordu, soğuk olduğu her halinden belliydi.

"Soğuk değil sen üşüyorsun." Ben fark etmeden parmağına tutunmuştum o ise elimi baştan aşağı sardı. Konuşmadan önce avuç içimi bastırdı dudaklarına. "Ilık bir duş alman lazım, düşsün ateşin ısınacaksın. Hadi Efsun, çok tutmayacağım söz."

Elimi son ana kadar bırakmadı atletimi çıkardı üstümden. Titrememek için taş kesilmek istercesine sıktım kendimi, gözlerimi yumdum. Bir an önce bitsin istiyordum. Bitsin ve kalın kalın yorganların altına gireyim, evdeki tüm her şey üzerime örtülsün. Öyle ısınacak gibiydim. Kotumu çıkarmak için eli göbeğime temas ettiği an karnımı içime çektim istemsizce. Gözlerim hâlâ kapalıydı. Açmamak şu an için en iyisiydi. Fetih'e bakmak saniyeleri ağırlaştırıyordu.

Onun belimden yakalamasıyla yerimden biraz doğruldum ve kot kalçamdan sıyrıldı. Ama devamı o kadar kolay olmadı. Kanayan yerler kumaşa yapışmıştı. Bazen birbirinden ayrıldığını hissediyordum ama temizlenmediği için yine yapışıyordu. Saatler önce Fetih üzerimi değiştirmek istese de izin vermemiştim, hâlâ aynı kıyafetler vardı üzerimde.

Nerde ne olduğunu bilmediğinden dümdüz çıkarmak istedi ama aniden yanan dizimle ağzımdan bir nida koptu ellerini komple çekti bedenimden. Gözlerimi daha çok sıktım, yutkundum.

"Özür dilerim." dedi kısık sesle, öylece ve çaresizce. Yüzünü görmüyordum ama dizlerime diktiğini biliyordum gözlerini. Yüzü aynı acıyı çekiyor gibi buruşmuştu belki. "Buralara da krem süreceğiz, iyileşecek." dedi sonra. Çok daha yavaş hareketlerle sıyırıyordu artık. Ağrısa da sesim çıkmadı bu kez. "Özür dilerim." diye tekrar etti.

Sadece iç çamaşırlarımla kaldığımda tekrardan kucakladım ve iki adım uzağımızda kalan küvetin içine her ne kadar yavaşça da bırakılmış olsam sudan çıkarılmış bir balık gibi çırpındım. Su o kadar soğuk geldi ki tamamen ıslanmamam bile yetti tüm vücudumun buza basılmış gibi donmasına. Gözlerim attığım çığlıkla eş zamanlı açıldı, küvetin kenarlarına tutunarak çıkmaya çalıştım ama karnıma bastırdı elini izin vermedi.

"Tamam alışacaksın." dedi önce.

Ağzımı defalarca açtım, çok soğuk olduğunu söyleyecektim, donduğumu, dayanamayacağımı... Ama dilim tutmuyordu, birbirine çarpan dişlerim kelimelerimi bölüyordu. Az önceye kadar ağlayışımdan akan yaşlar gözyaşına dönüştü. Fetih'in üstü dahil çoğu yer benim çırpınışlarımla ıslandı.

Elleri bir yerden sonra daha da sertleşti, yüzümden yakaladı. İki kaşının ortası kazılmıştı, yüzü ağrılıydı. "Hissettiğin kadar soğuk değil yemin ederim." durmam için yalvarıyordu bakışları. Ya çırpınmayı bıraktım ya da vücudum titremekten başka bir şey yapamıyordu artık. Gözyaşlarım artık sesli de akmaya başladı sanırım ben sadece üşüdüğümü hissediyorken "Ağlama." dedi titrek bir sesle. Bunu söylediği an iç çekiyordum. Gözlerimi kaçırdım yine iç geçirdim. Kirpiklerimde titriyordu onunkiler gibi
"Gözünde yaş kalmadı, ne olur ağlama artık." o bana ağlama dedikçe dudaklarım aşağı doğru bükülüyordu. Küçük bir çocuk gibi elinin altında ağlamaya başladım yine birkaç saniye sonra eğildi alnımdan öptü sadece.

"Hızlıca yıkayacağım seni, söz durularken biraz daha sıcak ayarlayacağım suyu. Tamam mı Efsun?"

Dudakları alnımdayken söyledi bunları ama cevap vermeyeceğimi biliyordu. Başı bana her bu kadar yakın olduğunda saçlarımı çenesine sürterdim, yapmadım. Yapmak istemedim. Öylece durdum.

Geri çekildi, bacaklarımı kendime çektim, kollarımı sardım. Bir an önce durulanma kısmına geçmeliydi, o havale geçireceğimi sanıyordu ama

hipotermi geçirecektim. Saçlarımı ıslattı önce, daha sıcak ama asla gerçekten sıcak olmayan bir suyla. Gözlerimi yumdum, soğuğu düşünmemeye çalıştım sadece. Ayak parmaklarımı küvetin zeminine bastırıyor sonra içe doğru katlıyordum. Şampuanın kokusunu aldım biraz. Parmak uçları biraz biraz başımda dolanıyorken bir yerde durdu. Biraz dokundu sonra bu dokunuş daha çok büyüdü, kontrole dönüştü.

Şişliği fark etmişti.

Gözlerimi açmadım kaşlarım büküldü. Ne düşündü ne hissetti bilmiyorum ama daha dikkatli oldu sadece. Şampuanı saçımdan arındırırken suyu döküşü bile ağır ağırdı. Vücudum artık ya gerçekten alıştı ya da ben hissetmeyi azalttım suyun soğukluğunu. Bunun tanıdık korkusuyla tırnaklarımı bacaklarıma batırdım. Hissediyordum.

İki kez şampuandan sonra vücuduma biraz daha sıcak su döktü ve lifle benim küçülttüğüm vücudumda oldukça az bir kısmı yıkıyabildi. Açsam kendimi, su sanki daha çok yerime temas edecekti, bu da daha çok üşümek demekti. O da zorlamadı, payına ne kadar düşerse o kadar yıkadı.

Islak elleriyle geri çekilip kapının arkasına astığı toz pembe, bana ait olan bornozu aldı.

"İç çamaşırlarını da çıkarmamız lazım," dedi eli bana uzanırken. "Islandılar, daha çok üşürsün."

"Ben hallederim." dedim elini tutmadan. Bornoza uzandım, eli bir an havada kaldı ama uzun sürmedi bu kalakalış.

"Tamam," diyebildi sonra. "Ben gidip birkaç parça getireyim." Bornozu bana bırakırken çıktı gitti banyodan kapıyı da örttü arkasından. Sudan çıktığım an rüzgar çarpmış gibi tüm vücuduma su damlaları üzerimde soğudu tüm tüylerim havalandı. Çenemi sıkarken hızlıca çıkardım üstümdekileri ve bornozu giydim. Islak ayaklarımla halıya basarken bir an ne yapacağımı şaşırdım. Elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim, kollarımı önümde bağladım. Kapı tıklatıldı "Gelebilir miyim?" diye sordu. bornoza daha çok sarılmışken kısık sesle konuşsam da duydu ve açtı kapıyı. Ben kıyafet getirir sanmıştım ama elindekiler benim bakım ürünlerimi koyduğum dikdörtgen renkli çantayı almıştı.

Onu da mı getirmişti buraya?

Elindeki saç havlusuyla beni oturttu önce klozetin üzerine sonra saçlarımdaki o ilk ıslaklığı yavaş yavaş aldı. Önce eliyle sonra dudaklarıyla ateşimi kontrol etti. "Düşmüş bak."

Bedenini üzerimden uzatıp saç kurutma makinesini taktı prize, aynı zamanda konuşuyordu.

"Çorba da yaptım. İlaç saatine de az kaldı. Nane limon da kaynatacağım."

Kucağıma bıraktığında kurutma makinesini kendim yapacağım sandım ama sebebi bu değildi. Çantadan nemli saçlarıma uyguladığım bakım kremini çıkardı avucuna sıktı biraz. "Yeter mi bu kadar?" diye sordu. Bu yaptıkları ona çok olağandı sanki ama burnumun direği sızladı. Avucunun içine bakarken başımı salladım. Yeterdi. Tıpkı benim yaptığım gibi iki avucunu birbirine sürttü önce sonra saçlarıma dokundu. Diplere temas etmeden uçlara ağırlık vere vere sürdü.

Her şeyi biliyordu, her şeyi aklına kazımıştı. Ne kadar kullanacağını, nasıl süreceğini.

Hastanede bana bir bardak su uzatan hemşireden sonra nasıl dolduysa gözlerim yine engel olamadım. Yumdum hemen gözlerimi görmesin diye.

Elindeki kremi tamamen yedirdikten sonra başımın üstünden öptü, saç kurutma makinesini aldı kucağımdan. Düşük ısıyla başladı sonra arttırdı. Gözlerimi kapalı, alnım karnına çok yakındı. Sigara kokmuyordu, midem bulanmadı. O kadar aheste aheste hareket ediyordu ki, parmakları kremin iyice yumuşattığı saçlarımda gezinirken uyku yavaş yavaş çöküyordu gözlerime. Ara ara duraksasa bile çabucak kurudu saçlarım. Kapatıp lavabonun köşesine koydu. Yavaş yavaş açılan gözlerim ellerini takip etti. Aynı çantadan ellerim için kullandığım nemlendiriciyi aldı önce ve önümde çömeldi. Sağ elimin üstüne sıktı biraz nemlendiriciyi sonra iki eliyle yavaş yavaş ovaladı elimi, parmaklarımı. Aynı şeyi diğer elime de yaptı avuç içlerimden öptü ellerimden ayrılmadan önce.

Zamanında ayrı oluşuna anlam veremediği ve saçma bulduğu bir diğer nemlendiriciyi aldı. İşlevi aynı değil mi aynısını yüzüne de sür işte, demişti. Ama kendisi de öyle yapmadı. Halbuki yapsa kabullenip sesimi çıkarmayacaktım. Nohut kadar aldı parmağının ucuna, nokta nokta yüzüme dağıttı sonra parmaklarının ucuyla iyice yedirdi. Ardından dudağımda oluşan iki uçuğa antibiyotik krem sürdü.

"Yalama olur mu dudağını?"

Çok sakindik, o kadar sakindik ki bakışlarımızdan bile dinginlik akıyordu. Başımı salladım tekrardan, bunu söyledi diye galiba dudağımı yalama iç güdüsüyle doldum. Gözleri bir süre ciddi bir ifadeyle dudaklarımda durdu. Ciddiliği koyulaştı kaşlarını da çattı. Yalayacak mıyım diye mi bakıyordu?

Dilimi damağıma bastırdım başımı başka yöne çevirecekken yüzüme sıcak avuçlarının arasına aldı. Baş parmağı elmacık kemiklerimin üzerinde gitgel yaparken başka yöne bakmama izin vermedi.

"Pamuk gibi oldun." dedi sonunda. Bu kadar uzun uzun bana değil de bir pamuğa bakıyormuş gibi. Halbuki dudaklarımdaki uçuklar çok çirkin duruyordu. Yüzümde öyle.

Onu bile mi getirdin diyeceğim; toz pembe, üzerinde pati izi olan, peluş saç bandını aldı saçlarıma taktı. Önüme düşmesin diye toplayacaktım ben ama gerek kalmadı bu saç bandıyla.

Çenemden tuttu, başımı kaldırdı, gözlerimiz çakıştı. Ayaktayken koca bir dev gibi kalmıştı karşımda. Yüzümde ya da bakışlarımda ne gördü bilmiyorum yüzünde küçük bir tebessüm oluştu. Beni izledi.

🕊🕊🕊

Hastayken bir yudum dahi su içersem uyumadan önce, mesanemin müthiş bir baskısıyla uyanırdım. Öyle ki uyumadan önce iki yudum su içmiştim sadece ilaçlarımı içerken. Ve beni uyandıran tamamen o baskıydı.

O kadar çok terlemiştim ki uyumadan sıkı sıkıya sarıldığım pike artık üzerimde değildi. Elimle gerdanımı yelledim ışığı yanan odada etrafa bakındım.

Kimse yoktu, boş odada saat gece 04.27'yi gösteriyordu.

Üşümüyordum, ilaçların en etkili olduğu bir zaman diliminde gözlerimi açmış olacaktım ki kaslarım da çok sızlamıyordu ama başım çok kötüydü hâlâ.

Yerimden kalktım tuvalete gitmem gerekiyordu. Sağ tarafımda duran peluş sabahlığa baksam da almadım. Alnımda ter damlaları parlıyordu.

Mutfak kapısının önünden geçerken dışarıdan parlayan ışık duraksattı biraz beni. Holün ışığı açıktı ama mutfağın değildi. Yine de iki taraftan gelen ışık huzmesiyle aydınlanıyordu. Aydınlık olan dışarıda bir masa vardı, masada iki adam.

Biri Fetih, diğeri Emir.

Hava soğuk olsa da dışarıda oturmuşlardı. Emir'in üzerinde kaban olsa bile Fetih'in üzerinde ışık beni yanıltmıyorsa koyu lacivert bir gömlek vardı sadece. Hiçbir şey almamıştı üstüne. İnce uzun rakı kadehini başına dikti tek seferde, geçip giderken bunu gördüm, çok durmadım. Birkaç tane odanın kapısını açа açа bulduğum banyoya girdikten sonra işimi halledip aynaya neredeyse hiç bakmadan geri çıktım. Islak ellerimi gerdanımda dolaştırırken dilim damağım da kurumuştu.

Fark edilmem zaten çok mümkün değildi, Emir'in sırtı dönüktü bana Fetih'in sağ profilini görüyordum. Su içip çıkacaktım hemen. Konuşmuyordı zaten. Masada bir rakı şişesi iki kadeh vardı sadece. Sessizdi ikisi de. Bu sessizliği bozmamak için ben de çok dikkatli davranıyordum. Mutfağın kapısı balkon gibi büyük bir yere açılıyordu ve kapı açık sayılırdı. Su içip hemen gidecektim, izlemeyecektim. Emir şişeye uzandı Fetih'in boş bardağına dolduracaktı ki engellendi. Fetih elini şişeyle bardak arasına koydu.

"Koyma Emir." sesi tok değildi, dağınıktı. Ters değildi yorgundu. Geçip gitmekle duvarın dibine çöküp dinlemek arasında gittim geldim. Halbuki gidecektim hemen, kaçar gibi gidecektim. "Benim karım hasta," dedi. "kafamın güzel olmasına izin mi var? Doldurma." elimdeki su bardağını sıktım kaşlarım içe doğru büküldü. Dinlemek istemiyordum. Gidip hemen uyumak istiyordum.

"İçeride hasta yatıyor benim karım." diye devam etti. "Bu kafanın bok gibi ayık olması lazım. Doldurma, hakkım yok içmeye."

Bedeni masaya ruhu duvarın dibine devrilmişti belki en çok bu yüzden ruhunun yanındaki boşluğu seçtim. Ayaklarım geri geri gitmedi gidemedi. Bir yudum bile su almadan bardağı geri bıraktım Fetih'e baktım.

Eli ensesine gitti gözlerini yumarken sessizliğe gömüldü. Sinesi gömleğinin altında yükseldi indi birkaç kez. O içmedi belki ama Emir kendi bardağını doldurdu ve konuştu.

"Kendini suçlama."

Tepedeki aydınlatma direkt Fetih'in yüzüne düşmese göremezdim gülümsediğini. "Kimi suçlayayım?" Emir'e döndüğü an korkuyla sağa doğru gittim. Gölgem gözüküyor muydu bilmiyorum ama artık bedenim gözükmüyordu. Emir görüş alanımdan çıksa da Fetih'i görebiliyordum.

"Böyle olacağını bilemezdin."

"İkidir aynı teselliyi veriyorsun, etki etmiyor. Benden daha suçlusu yok."

Tek eliyle çenesini sıvazladı. "Bu hikayede benden daha hatalısı yok. Benden daha beceriksizi de yok. Daha yetersizi hiç yok. Ben bu hikayenin etkisiz elemanıyım. Sadece varım, başka da bir boka yaradığım yok."

Ses tellerim yırtılmadan açılmayacak bir torba gibi kördüğüm oldu. Öyle değildi ki. Bir hikayenin etkisiz elemanı olmak. Bunu daha önce hissettim mi diye düşündüm. Hayır hiç tanıdık gelmedi. Bir hikayenin içinde olmamam gerektiğini çok tatmıştım ama etkisiz eleman olduğumu hissettiğimi hatırlamıyordum. Ama etkisiz elemanın ne olduğunu

biliyordum. Onun Fetih'e biçilmediğini de görüyordum. Fetih bu hikayenin etkisiz elemanı olsa her şey bu kadar katlanılmaz gelir miydi hiç? Her şey bu kadar karışır mıydı? Çekip gitmek ya da terk etmek bu kadar uzak ihtimaller olur muydu?

Fetih bu denklemin en önemli yerindeydi. Yokluğu soruyu çıkmaza sürüklerdi halbuki.

"Küçük bir kız seni annesi babası gibi görsün, ona sahip çıkama başına gelmeyen kalmasın." Beş parmağından sonuncusuna koydu bir parmağını. Madde madde sayıyordu. "O kızı kurtarmak için bir kadın canını ortaya koysun senin yerine, alsın çıkarsın tek başına o cehennemden. Akbabalar başına üşüşsün ona da engel olama." Yüzük parmağına bastırdı bu kez. "Sonra yetmesin onu annen olacak kadının gazabından bile koruyama. Bir insan ne boka yarar ki başka?"

Bir kuyu kazmış adını suçlu koymuş kendini de içine bırakmıştı. Elim tezgaha tutundu görüntüm bulanıklaştı.

"Herkes haklı. Bana sen Efsun'u hak etmiyorsun, o sana fazla diyen herkes yemin ederim ki haklı. Herkes. Tek birini bile yanıltmadım."

Hastanede başıma gelen olaydan sonra bu isyanını dile getirmişti. Çok kızmıştım ona. Senin için hastaneye gittim demiştim, senin yerin bu nasıl düşünürsün bunu demiştim. Bir gece, hayatımızda sadece bir gece başa döndürmüştü bizi. İçim o kadar çok acıyordu ki hiç geçmeyecek ömrümün sonuna kadar yapışacaktı sanki bana. Mümkün değildi ama öyle hissediyordum. Hele de Fetih böyle konuşurken.

"Haksızlık ediyorsun kendine. Yengem bunları duysaydı..."

"Yengen bunları duysaydı," diye böldü cümlesini. "başka zaman olsa kendi derdini bırakır beni teselli ederdi ama şimdi öylece durur ve dinler. Eli kolu bağlı sadece dinler. Bakar. Ağlar ama bir şey demez." görünüyorum sandım bir an. Fark edildim.

"O hale getirdik çünkü el birliğiyle. Hep beraber birleştirdik güçlerimizi emdik kanını! Vampir gibi. Yüzünde renk, gözünde fer kalmamış ölü gibi yatıyor içeride. Biz yaptık, ben yaptım ben. Ben yaptım. Onu bu hayatın içine ben düşürdüm. Efsun mutluydu Emir." baş parmağını Emir'e bakarak göğüs kafesine vuruyordu. Boğazımdaki düğümler ağrı yapacak kadar çoğaldı yutkunamadım, nefes alamadım.

"Hatırlamıyor musun? Mutluydu! Bir gülüyordu en mutsuz insan evladı bile ona bakarken bir an gülümsüyordu! Hiç yapılmayacak şeyleri tatlı diliyle hiç yapmayacak adamlara yaptırıyordu! Bir yürüyordu topuk

tıkırtısına yine dönüp bakıyordu insanlar. Bunlar uzak değil Emir, üç ay dört ay öncesi!"

Mutlu muydum? Belki öyle belki değil. Ama yaşamak zaruriyetten öteydi. Mutluluk denince aklıma Fetih'le ilk görüşme diyerek kahve içtiğimiz o gün gelirdi ama yaşamaktan, o hevesten bahsedersek aylar aylar öncesine ulaşırdım. Etimden et koptuğunu hissediyordum. İki gün önce bu saatlerde ağzımdan ve burnumdan aynı anda kustuğumu unutmam mümkün değildi. Uykuya dalmadan önce o odanın içine kapanıyordum yine günlerdir elimde değildi.

"Şimdi?" başımı eğişimle gözyaşlarım tezgahın üzerine damladı. "Ben o odada, ne halde buldum biliyor musun onu?" sesi sonlara doğru kısıldı, sorusunun üzerine sabah ezanı bir cevap gibi başladı. Ben o gece ezan vaktine kadar çoktan dua etmeyi bırakmıştım. Umudu da kesmiştim, öylece yerde oturmuş bir sağa bir sola sallıyordum bedenimi. Zaman geçtikçe ve kendime geldikçe daha çok hatırlıyordum geceyi. Ninni söylemiştim mesela. Ara ara sesim yükselmişti, bazen içimden devam etmiştim. Ama o gece bu vakitte ezan okunurken bir kez bile gökyüzüne bakmamıştım.

Göğsü yine yükseldi. Sık nefesler almadığını düşündürüyordu bu hali. Bir kere alıp sonra kesiyordu sanki. Okunan ezan sanırım onu susturdu, devam etmedi, yüzünü gökyüzüne kaldırdı. Dudakları oynamadı, elleri de açılmadı ama dua ettiğini anlıyordum. Ne diledi ne istedi bilmiyordum ama bir süre sadece gökyüzüne baktı. Belli aralıklarla yutkundu, adem elması belirginleşti. İlk kez değil ama uzun zamandan sonra bir kez daha böyle yaşlanmış gördüm onu.

"Yürüyerek girdiği hastaneden kucağımda çıktı! Benden korktu biliyor musun?" Eli rakı bardağına uzandı ama itmek için. Parmaklarının tersiyle uzaklaştırdı kendinden. Bir sorumluluk gibi. "Elinde silahla, ona silah çeken onlarca müsveddeden korkmamış kadın o hastane yatağında benden korktu. Onu almayayım diye başkasından yardım isteyecekti az kalsın."

Başı yere eğildi bu kez, tamamen çöktü. "Ben onun kocasıyım." sesine öfke de eklendi, kime neye bilmiyordum. Payım vardı ama muhakkak. "Ben almayayım diye onu, başkasından yardım isteyecekti az kalsın. Nasıl korkarak kaçmaya çalıştı benden, düşmanmışım gibi. Ben düşmanı değilim onun kocasıyım halbuki." Parmağı beni işaret etti fark etmeden. "Düşmanından korkmadı ama benden korktu. Ben bu işin bana gelişini sikeyim Emir. Ben Efsun'u bana kırdıran bu kaderi sikeyim. Onun gönlünü benden uzağa düşüren her şeyin amına koyayım."

Elini saçlarına hırçınca geçirdi. Amacı saçlarını değil kafasını koparmaktı sanki. "Bu yaşına kadar ona bunca acıyı layık gören kaderi de sikeyim. Yirmi beşinden sonra yolunu bana düşüren şansa da tüküreyim. Yedik yedik bitirdik, lime lime ettik gencecik kadını. O geldi bizim canımızı kurtardı biz her gününün anasını siktik. Bir kıymet bilecektik ulan, hepi topu bir kıymet bilip el üstünde tutacaktık. Amına koyayım hangi boku becerdik ki bunu becerelim? Kendi içimizde yok olup gidecek ciğeri beş para etmez bir aileydik biz. Efsun bize fazlaydı. Ben aldım onu koydum tam ortaya. Ciğeri beş para etmez bir ailenin içine koydum. İyilikten bu kadar maraz doğar mı Emir?"

İmamın sesi kesildiği an eli hışımla rakı şişesine gitti, sek rakıyı bardağa doldurdu. Sanki bir saniye önce daha günahmış gibi ya da ettiği duaları korumak için. Emir'e su ekleyecek yer bırakmadığında, Emir "Yavaş abi." diyerek engel olmaya çalıştı. Elini itti Fetih öfkeyle. Midesine dokunurdu o kadarı. Yerimden istemsizce doğruldum nefesim kesik kesikti zaten. Ne yapacağımı bilemezken Emir her şeyi göze alıp Fetih'in tepesine diktiği bardağı çekti aldı. Rakı etrafa döküldü, Fetih duymasam da küfür etti biliyordum. Emir konuşmasa o kilit cümleyi kurmasa çok büyük olacaktı öfkesi.

"Senin karın hasta."

Emir konuştu, o kilit cümleyi kurdu, öfke yerine yıkım oldu. Haraketsiz kaldı Fetih, bardağa uzanma çabası kesildi. Yeterli geldi bu ona. Kaldı yine öyle, çaresizce durdu.

Omuzları çöktü, biraz eğilse kamburu da çıkacaktı. Sırtında taşıyamadığı yükü, oturacak yeri yokken uzun bir yoldaydı sanki. Çok yorgundu. Bu iki ayın yorgunluğu değildi. Bu otuz bir yılın da yorgunluğu değildi. Bu en az elli yılın yorgunluğuydu. Fetih yokluğunda olan şeylerin bile yükünü taşıyordu sanki. Ciğeri beş para etmez insanlardan görüyordu kendini, suçun en büyüğünü yine kendine yıkıyordu.

"İyilikten bu kadar maraz doğar mı amına koyayım?" Tekrar etti aynı soruyu. "İyilik bu kadar burnundan getirilir mi bir insanın? Bir insan iyilik yaptı diye saçları seyrelir, kirpikleri azalır mı?" dengemi şaşırtan son isyan oldu bu elim ayağım aniden boşaldı elimdeki bardağı tezgahın üzerine düşürdüm. Kırılmadı belki ama yuvarlanışı bile kuvvetli bir ses çıkardı. Bu sesten dolayı mı bilmiyorum eş zamanlı olarak miyavlama sesi de geldi. Hangi tarafa bakacağımı şaşırırken Fetih de Emir de hızla mutfağa doğru

geldiler öylece kalakaldım, hareket edemedim. Ellerim hafifçe havalanmışken bir suçlu gibiydim.

"Efsun." dedi Fetih endişeyle. Tezgaha baktı, ıslandığını bildiğim kirpiklerime baktı.

"Elimden kaydı." dedim öylece, bir iki saniyelik bir sessizliğin ardından kapıyı işaret ettim. "Miyavlıyor." Halbuki duyuluyordu fazlasıyla. Emir kapının eşiğinde sadece izliyordu Fetih üstüme doğru geldi.

"Tamam." dedi, bardak kırılmadı diye endişesi dindi muhtemelen. "Acıkmıştır."

Başımı salladım, kalbim hızlı hızlı atarken çıktım mutfaktan. Kaldığım odaya vardım hemen, bir vazoyu kırmış çocuk gibi yorganın altına girdim.

Çok uyumaktan ya da açılan uykumdan dalamadım geri uykuya. Gözlerim kapalı olsa da uyku bana yakın değildi. Dakikalar geçti, bu odadan hiçbir ses duyulmuyordu. Kapı da çok sessiz açıldı. Uyku biraz yaklaşmış olsa bana duymazdım bile. Aynı sessizlikle kapatıldı. Sırtım yatağın orta yerine dönüktü ve en köşedeydim. Yatağın neredeyse tamamı boştu, boşlukta doldu zaten. Boşluk içe çöktü.

"Niye misafir gibi en köşeye uzandın?" uyumadığımı biliyordu. Eli koluma dokundu, "Çekeyim mi seni biraz?" minik minik dokunuşları vardı. Beni yatağın ortasına değil kollarının arasına çekmek istiyordu.

Sesim çıkmadı ama başımı iki yana salladım. Kimsenin kollarının arasına düşmek istemiyordum. En çok Fetih'in. Fetih bileğimin gücünü büküyordu. Hâlâ kimsenin elini ayağını üzerimde istemiyordum.

Kolumdaki baskı arttı, sıcaklığı dibime kadar geldi. Aynı anda anason ve sigara kokusu da. İçimi bulandırdı bu koku, kaşlarımı çatarken eli karnıma kadar ulaştı.

"O zaman ben de burada uyuyayım." nefesi konuştukça boynuma akıyordu. Ter kokuyor olmalıydım, bu kokuyu alacak olması rahatsız etti beni. İtemedim de dün geceki gibi. Duyduklarımdan sonra o kadar fevri olamadım. O gitsin diye uğraştım.

"Düşmez miyim ben böyle?" uyku hali yarı ölüm haliydi, Fetih biraz yayılsın ben yerde olurdum.

"Düşersin bence." dedi. Aynı fikirdeydik. O zaman geri gitmeliydi? Değil mi? Varla yok arasında karnımda olan eli beni belimden yakaladı.

"Tutayım o zaman ben." dedi, sırtımı tek hamleyle gövdesine yasladı. Öyle ya da böyle kollarının arasına aldı yine beni.

"Fetih," diye sızlandım. Yatağın ortasında yaşanmasın diye uğraştığım şeyi eninde sonunda burada yapmıştı.

"Sen düşme diye yapıyorum, başka bir niyetim yok yemin ederim."

Yeminin yalan olduğunu kanıtlamak istercesine yüzünü saçlarıma sürttü. Midesi bulanacaktı şimdi. Soluyordu saçlarımın arasında durmadan kokumu.

"Yemin ederim." diye tekrar etti yine. Dudakları dipleri hafifçe ıslanmış saçlarma değiyordu.

"Yemin ederim." dedi yine. Boynuma doğru kaydı dudakları bu kez. Karnımdan daha sıkı kavramıştı. Bu günler sonraki en elle tutulur dokunuşlarıydı. Beni yıkarken bile daha uzaktı.

Engel olmadım, boyun eğdim, izin verdim. Çökmüş bir adam da olsa dakikalar öncesine kadar şimdi sırtım bir dağa yaslı gibiydi. Rakının verdiği gevşeme belki, o bulanıklık ya da biraz rahatlama bilmiyorum ama hiç durmadan yemin etti, öptü, okşadı ve konuştu durdu. Son duyduğum 'Efsun güzeli.' diye sayıklamasıydı.

🕊🕊🕊

Dinlenmek, hasta bir vücuda yapılabilecek en büyük ve etkili iyilikti. Günler sonra ilk kez ilaçların en etkili olduğu saat bu kadar geçmişken bedenimi bu denli iyi hissediyordum. Ruhumun durumu neydi bilmiyordum ama bedenim aldığı tedaviye yanıt veriyordu.

Fetih'in yeminler ettiği gecenin sabahı çok uzun sürmüştü. O yatağın kıyısında çok uzun saatler boyunca uyumuştuk. Bu benim son günlerim için rutin bir şeydi ama Fetih için günlerin acısı denmeliydi. Benim vücudumun ısısı yine haddinden fazla artmayana ve o bunu hissetmeyene kadar uyanmamıştı. Dün yine onun için benimle uğraşma, benim içinse uyumayla geçmişti.

Kimin ya da kimlerin var olduğunu bilmediğim evde odadan çıkmış dolanırken bir işaret arıyordum. Kıyafetimi değiştirmiştim, sadece sabahlığım ve saç bandanam aynıydı. Nereye gideceğimi bilemezken beni bir ses yönlendirdi.

"...yemin ederim koyarım."

Hâlâ mı yemin ediyordu?

Evde başka biri de mi vardı?

"Açarım kapıyı seni kapının önüne koyar geri kapatırım. Yaparım."

Kim gelmişti de kovuyordu? Sese doğru yavaş adımlarla giderken kovduğu kişinin de sesini duymaya başladım.

Miyav, miyav, miyav...

"Cevap verme bana! Bana bak bana, bak bana! Duydun mu beni?" Sonunda görüş alanıma girdiler, koca salonun orta yerinde oturmuşlarken etrafında koltuklara ait yastıklar, bol bol peçete ve ıslak mendil, biberon, poşetler vardı. Fetih zar zor tutuyordu elinde ya da yavru çırpınıyordu bilmiyorum.

"Elime değil pamuğa," dedi Fetih ve pamuğu yavrunun gözüne gözüne soktu. "Elime sıçarsan seni bu sefer kapının önüne koymazsam..." duraksadı cümlenin devamı gelmedi. Bir yemin ya da ağır bir cümleyle devam edecekti. Yapamadı çünkü kapının önüne koyamazdı. Koymayacaktı. Bunu biliyordu.

Yavrunun sesi arttıkça üstüne çıkmak için daha yüksek sesle "Fesuphanallah!" dedi. Sanki sabır taşıydı da çatlamak üzereydi. Salonda eski bir pikap vardı ve hemen ardında bir sürü plak. İlk dikkatimi o çekti nedense.

"Uslu dur! Uslu dur iyileşecek az kaldı, uslu dur! Koyarım kapının önüne artık köpeklere mi meze olursun başka bir şey mi olur beni de zerre bağlamıyor."

'Koyamazsın!' diyemedim belki ama kısık bir sesle ellerine bakıyorken "Öyle yaparsan eline gelir." dedim. Bir büyük bir küçük kafa, gözüme sevimli gelecek şekilde sırayla bana döndü.

Biri miyavladı.

Diğeri "Efsun." dedi.

Ayağımda panduflarla onlara doğru ilerledim yanlarına yavaşça çömelip oturdum. Ortalığı o kadar çok dağıtmışlardı ki tek ihtiyaçları bir ıslak pamuktu oysaki. Pamuğu aldım elinden "Yeterince ıslak değil bu."

Ben yavruya bakıyordum yavru ve Fetih bana. Fetih'in eli küçük bir sprey şişesine uzandı. İçinde su vardı ve bunu kendisi hazırlamıştı. Pamuğa biraz daha sıkarken yeterince ıslandığını hissettiğim an geri çektim. Fetih yavruyu bana uzatsa da almadım onun eline tuttum arkadan. Balık tutmak istemiyordu, balık yemek de istemiyordu ama tutmak zorundaydı. Öğrenmeyi reddedemezdi.

İkimizde küçücük bir pamuğu tutmuşken yavaş yavaş nasıl ovalaması gerektiğini gösterdim. İşaret parmağım da yavrunun göbeğine masaj yapıyordu. "Buradan da destek ver ki işi kolaylaşsın."

"Üç gündür elime bokluyor." dedi memnuniyetsizce. "Ellerimden tiksindim."

Yavruya yüzümde hafif bir gülümsemeyle bakıyorken karnına masaj yaptıkça nasıl iyi hissettiğini görüyordum.

"Bunu anlasaydı çok kırılırdı sana. Ayrıca sadece süt tozu içen bir yavrunun kakasında tiksinilecek bir şey yok."

Masajı yavaş yavaş Fetih'e devrettim. Söylense de yapıyordu. Birkaç günde o kadar çok büyümüştü ki... Abartmıyordum, hacmi, kilosu, yüzü... Her şeyiyle gün geçtikçe akıl almaz bir hızda büyüyordu.

"Yalaması da ayrı bir olay. Elimde avucumda bir hayvanın dilini hissediyorum Efsun günlerdir, yalıyor beni."

O bunları bana bir şikayet olarak söyledi ama kulaklarıma ulaşması asla öyle olmadı. "Yalıyor mu?" dedim içimden sıcak bir şey akarken. Bunun anlamını bilmeden bana söylendi ama ne demek olduğunu bilen benim omuzları düştü, gülümsemem her an ağlayacak bir hâle geldi.

"Yalıyor ya! Günlerdir maskara oldum elinde. Bugün de gelmesen koyacaktım kapının önü-"

"Annesi sanıyor seni..."

Boynunu okşadım. Ben beni yalar sanıyordum. Yani ilk beni yalar sanıyordum. Ben daha çok ilgilenir, daha çok üzerine titriyorken o hissi ilk benden alır sanmıştım. Ama o içgüdü benim yokluğumda oluşmuş ve Fetih'e nasip olmuştu.

"Sana da günaydın Efsun." dedi ve huysuzca yerinden doğruldu yavruyu kucağıma bırakırken. Sanırım sabah sabah anne olmak hoşuna gitmedi.

Eğildi alnımdan öptü saçlarımı okşarken. "Kahvaltıyı hazırladım ben zaten, sucuklu yumurtayı kırıyorum gel sen de."

Tripli tripli, mutsuzca, fesuphanallah diye diye yanımızdan ayrıldı. Benim de aklımda annesi değil babası deme fikrim vardı başta ama demek ki olması gereken buydu ki böyle gelişmişti.

Dirseklerimi iki yana bastırdım yavruya eğildim. İçimde keskin bir korku, aynı şeyi hissedeceğim diye beni tetikte tutarken tek hissim özlemdi. Büyümüştü ve ben şahit olamamıştım buna. Burnumu göbeğine sürttüm patilerinin yüzümde dolaşmasına izin verdim.

"Çok mu kızdı sana?" Çok kızmıştı biliyordum. Avucunun yarısı ancak ediyordu ama çok kızdıracak şey yapmıştı ona göre. "Olsun," dedim bu kez burnumu burnuna sürterken. "Sen yalamaya devam et onu, alışıp kabullensin."

🕊🕊🕊

Üzerinde dumanı tüten sütümün içine, tahminimce eczaneden aldığı ve propolisin ağırlıkta olduğu ek gıdayı ortadan bir serum gibi kırarak ekledi. O çay içecekti, ben süt.

Bacaklarımın üzerine hırkamı koymuş, yavruyu da oraya yatırmıştım. Dün Fetih'in rakı içtiği masa balkonun en dibine yaslanmışken oturduğum yer çok rahattı çünkü dört bir yanı yastıklarla donatılmıştı.

Hava soğuk değildi, öyle bir uyumuşum gibi davranıyordu ki her şey mevsimler bile değişmişti. Mart bitmek üzereydi ama kış gibi geçince bu havalara inancım hiç kalmamıştı. Şimdi bir tavuk sesi duyuyor, arada bir koyunun ya da kuzunun 'mee' sesini işitiyordum. Evin bahçesiyse göründüğünden daha büyüktü galiba. Çok büyük meyve ağaçları vardı, senelerin olduğu çok belliydi. Tomurcuklananlar bile vardı, güneş direkt olarak bana ve yavruya vuruyorken kemiklerimin ısındığını sonunda hissediyordum.

Ağaçların dallarını izliyorken "Zeliha." dedim günler sonra. Belki kimseyi düşünecek halde olmayışım belki onun beni bu halde görmesini istemeyişimle yokluğunu sormamıştım. "O neden gelmedi?"

Uzun uzun sütümü karıştırıyordu. "Ona gelmesini söyledim ama olması gerekenin en başından beri bizim ayrı bir evde yaşamamız olduğunu, kendimize ait bir evde normal evli çiftler gibi bir hayatımızın olması gerektiğini, kendisinin de evimize biz onu davet ettiğinde severek geleceğini söyledi. Kolundan sürükleyerek getirebilirdim, yapmadım. Benden seni, hiç kimse olmadan baş başayken toparlamamı istedi. Bunun sana daha iyi geleceğini savundu."

Tane tane konuşuyordu. Önümdeki servis tabağına sanki yiyebilecekmişim gibi sucuklu yumurtanın dörtte üçünü bölüp koydu. "Sakın ayırma sucuklarını, beraber ye."

Ayıracaktım.

"Seni o kadar iyi örnek alıyor ki, beni nasıl ikna edeceğini çözmüş. Ya da ben ikna edilmeyecek halde değildim, bilmiyorum. Günlerdir misafir olarak gelmek için ağzımı arıyor ama istemedim. Sen iyileş önce diye bekledim. Gelse de uyurken seni izleyecekti sadece."

Birden fazla peynir çeşidinden koydu aynı tabağa sırayla. Sonra çeri domates, üç çeşit zeytin, salatalık...

"Biraz daha toparlanayım, yüzüm iyileşsin öyle gelsin. Görmesin beni bu halde."

O sabah bana dokunmak isterken 'Dokunma' demiştim. Bunun onun için nasıl büyük bir yıkım olduğunu düşünmek bile istemiyordum. O halde evden çıkışım bile onu nasıl alaşağı etmişti tahmin edebiliyordum. Sınavına az kalmıştı, onu daha fazla kötü etkilemek istemiyordum.

Ama içimi kemiren şeyi de söylemeden edemedim. "Orada tek başına bir şey o..."

"Sadece uyumak için eve giriyor zaten. O eve hak ettiği değeri verip otel gibi kullanıyor."

Her şeyin kontrolü altında olduğunu belli edercesine konuştu. Hissettirdi de bunu, içimdeki endişeyi ezdi. Gözlerimi yine ağaçlara diktim. Sohbet etmek istiyordu, konuşası vardı ben ona bakmasam da devam etti.

"Yalancı bahar bu, kandırır insanı. Bir bakarsın üç güne değil balkonda kahvaltı yapmak, dışarıya adım atası gelmez insanın." elim yanağımdaydı, güneş yüzüme vuruyorken gözlerimi yumdum.

"Dün de kahvaltıyı buraya kurdum ama uyanmayınca sen geri topladım. Bak o tereyağı, balı ve kaymağı da yan taraftaki komşudan aldım. Gelen hayvan sesleri, onların evinden." gözlerim aralandı, arka tarafta kalan evi gösteriyordu.

"Bu ev ben doğunca dedemin hediyesiydi. Küçükken çok gelirdik, Reşat öldükten sonra pek yolumuz düşmedi. Yan taraftaki komşular da pek sevmezdi bizi. Beni özellikle. Camlarını kırmıştım birkaç kez ama iki gün önce gittim istedim bunları." gözümün içine içine bakıyordu. Sıcak ekmek dilimlerinden birini aldı tereyağını sürdü.

"Eğdik yüzümüzü mecbur, bu tereyağı var ya, bundan iyisini ara ki bulasın. Hele ki kaymak," dilimi dörde bölmüştü masadaki her şeyi parçalara sürüyordu. "Reşat'ı çok severlerdi neyse ki, onun yüzü suyu hürmetine açtılar kapıyı. Bir de karım için dedim, çaktırmamaya çalıştılar anlamayayım diye Türkçe konuşmadılar ama anladım, hamile sandılar seni."

Bunları söylerken gülümsüyordu. Bal, kaymak, yağ... Lokmalık olarak bunları hazırlıyor, belki de fark etmese de gülümsüyordu.

"Hamile değil demedin mi?" sesim buz gibiydi. Fetih ilk kez böylesene gerildi, tedirgin oldu benim söylediğim şeyden. Gözleri ekmeklerin üzerinde durdu biraz, ellerini çekti.

"Demedim."

Bana baktı, gülümsemek istedi hiçbir şey yokmuş gibi ama yapamadı. "Öyle bilsin ne olacak ki?" diye sordu çocuk gibi. Evet kendini savunmaya

çalışan bir çocuk gibi hem de. "Eli çok lezzetlidir hem kadının, kaç gündür akşam yemek getiriyor kokusu gelmiştir diye. Yemedim ben duruyor öyle dolapta ama seversin sen. Bu akşam tanışırsınız zaten,"

"Hamile olmadığımı söylerim."

İnsanların beni hamile sanmasını da istemiyordum. Daha fazla içimde bebek olmadıkça insanların bunun için bana kötülüğü ya da iyiliği dokunsun da istemiyordum. İçimde bebek falan yoktu, kimse kendince o bebek için iyilik ya da kötülük yapsın istemiyordum. Olmayan bir bebeğin konusunun bu kadar dönmesini de istemiyordum. Değersizleştirmenin ötesinde bir şeydi bu. İstemiyordum.

Masa sessizleşti ben sadece süt içtim, hareketlenen yavruyu sineme aldım.

Biraz peynir ve domates yedim. Boğazımdan yağ kaymak ya da bal geçmedi. O çayı nasıl içmediysem zamanında onları da yemedim. Birkaç lokmadan sonra zaten midem bulandı bıraktım tamamen.

Bir süre sonra Fetih'in eli yine tabağıma ulaştı, sucuklu yumurtayı da lokmalara böldü. "Biraz bundan da ye." dedi inatla. Her lokmasında ne tesadüf en az bir sucuk dilimi vardı. Çatalı aldım nereden başlayacağımı bilemedim.

Sucuklu yumurta değildi bu yumurtalı sucuktu.

"Hayır hayır." dedi ne yapacağımı anlarken ve hızla kalkıp yanımdaki sandalyeye oturdu. "Sucukları ayırmayacaksın hayır." çatalımı aldı ve batırdı sucağa.

"Yemek istemiyorum."

"Efsun lütfen yer misin?"

"Hayır sucuk yemek istemiyorum."

"Aç ağzını."

"Yumurta kısmını kopar onu yiyeyim, sucuk yemek istemiyorum."

"Tamam bunu ye başka vermeyeceğim."

"Yalan söylüyorsun."

"Konumuz bu değil, aç hadi ağzını."

🕊🕊🕊

"Hayır bir saat bile vaktim yok olmaz." Üzerimde hırka elimde ince uzun bir sopa boyum yetmediği için sopayla daldaki küçük elmalardan birini koparmaya çalışıyordum.

"Evim de müsait değil kardeşim kapat." Elinde hortum, telefonu kulağıyla omzu arasına sıkıştırmış ağaçları suluyordu.

Daha önemli işi ağaç sulamaktı.

Elimdeki sopa elmaya vurmaya çalışmamla gürültülü bir şekilde düştü ayağımı zar zor kurtardım darbesinden. Minik bir çığlık çıkarken ağzımdan elimi ağzıma bastırıp o dakikaya kadar sırtı bana dönük olan Fetih'e baktım.

"Merthan çok daha önemli bir işim var kapat kapat kapat!"

Bana doğru ilerledi, Merthan'ın sorduğu soruya "Efsun'un canı elma çekmiş, kapat çok acil kapat!" Diye inanılmaz bir cevap verdi. "Karımın hemen elma yemesi gerekiyor kapat." Telefonu suratına kapattı ve bana baktı.

"Bana söylesene Efsun." dedi.

"Sen telefonu elma için yüzüne mi kapattın?"

"Çok makul bir sebep?"

Yine o kadar kendinden emin konuşuyordu ki evet çok makul diyecektim utanmasam. Ağaca yaklaştı ne yapacak diye beklerken aniden tırmandı. Evet yalnızca üç hamlede tırmandı ve sağlam bir dala oturdu. Elini bana uzattı "Ayağını at şuraya, ben seni çekeceğim."

Geride duruyordum hâlâ. "Sen koparıp verir misin?" dedim en mantıklı şeyi. Saatlerdir bahçedeydik ve tek olmuş meyve bu kırmızı küçük elmalardı.

"Hayır sen gel, dalından kopar ye. Öyle tadı ayrı bir güzel oluyor."

Manipüle ediyordu. Bir an mantıklı geldi kendimi silkmesem saçmalığını fark etmeyecektim.

"Tamam sen koparıp ver aynı şey işt..."

"Değil işte Efsun! Ben dokunmayacağım sen koparacaksın. Gel dene bak, daha lezzetli öyle." elini bana eğilip uzatmıştı. Çok dengesiz duruyordu.

"Düşeceğim bak hadi."

Hareketsizliğim onun hareketine dönüştü, düşecek kadar öne eğildi yüreğim hopladı. Yüz üstü düşecekti.

"Düşüyorum bak."

Daha da itti kendini o tedirginlik beni yürüttü. Yanına çıkmama gerek yoktu, biraz yükselsem alır hemen inerdim. Ayağımı dediği yere attım, biraz yükseldim ama elini tutmadım. Bir elmaya uzanacağım yerde dala doğru yükseldim ama o sırada beni koltukaltlarımdan tutup yanına çekti. Düşeceğim korkusuyla dört bir yana tutunurken beni sıkıca tutuyordu.

"Buradaki elmalar daha güzel."

Ters ters yüzüne baktım o bana masum bir gülümsemeyle bakıyorken. Dudaklarını alnıma bastırdı aniden "Her şey sen daha güzel elma ye diye bakma öyle."

En içime girmesine gerek kalacak elmayı gitti seçti ve ona uzandı. Yüzüm gözüm karnına temas etmişti. Kopardığı elmayı bana uzatırken "Hani benim koparmam gerekiyordu?" diye sordum. Her şeyi şovdu, her şeyi palavraydı. Onun tüm çapkın bakışlarına, gülüşlerine rağmen buzdolabı gibi oturuyordum yanında.

"En güzel elma buydu, sen de ona uzanamazdın. Zaten küçücük ye bunu, bir tane daha şuradan koparıp yersin."

Daha fazla uzatmadan elmayı aldım elinden ama yine bir şey buldu da engel oldu.

"Yıkamadan mı yiyeceksin onu?"

Elma nedir?

Elma yemeye nasıl pişman edilinir?

Umursamadan ısırdım gitti, engel olmasın diye de uzaklaştım biraz. "Karnın kurtlansın da göreyim ben seni."

"İyi kurtlansın." Bir ısırık daha aldım, suları sıçrıyordu her seferinde. Dudaklarımı yaladım.

Sonra bir ısırık daha sonra bir tane daha. Ta ki yan tarafımdan içli içli bir "Oooff!" Gelene kadar. Neye sebep olduğumu bilmeden ona dönerken yüzünü çevirdi "Fesuphanallah!" diye söylendi bir de üstüne. Bir de üstüne Merthan tekrar aradı, baktı ekrana küfür etti ve kapattı. Açmadı bile.

"Bu kadar önemli olmasa bir saat de olsa gel demezdi."

Günlerdir varlığımla yokluğum birdi zaten. Devamlı uyuyordum, birazdan yine girip uyuyacaktım. Gidip geldiğini fark etmezdim bile zaten.

"Önemliyse halletsin, bensiz de bir bok becerebilsinler insanlar."

Bunu aylardır tek başına her şeyi idare etmeye çalışan Merthan için söyledi. "Haksızlık yapıyorsun." dedim sadece. Saatlerdir arayıp bir saat için dil döküyordu. Eve gelmelerini ben de istemezdim. Bir şey hazırlayacak durumda değildim.

"Uyuyacağım zaten ben birazdan, hayatının sonuna kadar başımda duramazsın. Burası da mı benim için güvenli değil?"

Nereye kadar evde tek kalmayacaktım?

"Lafları süsleyip beni ikna ederim sanıyorsan yanılıyorsun."

Omuz silktim dalın diğer tarafına doğru yasladım omzumu. Onun omzuna yatmayışıma baktı yine uzun uzun, o sırada Merthan yine aradı,

yine meşgul yedi. Yine aradı bir kez küfür yedi. Onun bu kadar ısrar edişi bile beni rahatsız etti. Zaten yapılması gereken bir şey için bu kadar yalvarması keyif kaçırıcıydı. Öylece şeftali ağacını izliyordum.

"Tohum alayım diyorum, ekeriz boş yerlere yeni bir şeyler."

Boş yer neredeyse yoktu. Belki birkaç tane çilek fidesi.

Başım iki yana sallandı "Çok uzun zaman ister o, boşver."

"İstesin, ne olacak ki? Ben sularım her gün."

Cevap vermedim rahatsız edici bir sessizlik çöktü yine, o sessizlik yine çok çirkin bir şekilde bölündü. Merthan yine aradı, yine meşgul yedi.

Yerimden rahatsızca kıpırdandım "Gidip şeftali alsana bana." dedim. Amacım evden göndermekti. "Oradan da o iş yemeğine uğrayıp gel."

"Şeftali mi?"

Bu mevsimde mümkün değildi halbuki biliyordum. "Evet canım çekti. Ama Emir'den falan isteme kendin gideceksen git, gitmeyeceksen boşver."

"Beni dışarı çıkarmak için yapıyorsun. Efsun umurumda değil, şu dakika iflas etsem dönüp bir kez bile bakmam. Kafam o kadar ki işte güçte değil."

Otuz yıllık emekti böyle gözden çıkardığı.

"Benim canım şeftali istiyor bilmiyorum ben, çıkmışken de bir uğra diyorum sadece. Gitmek zorunda değilsin tabi yemesem ölmem şeftali."

Karşıyı izliyordum, Merthan yine aradı. Keşke kapıya dayansa ensesinden tutup götürseydi.

"Ciddi ciddi şeftali?"

"Ya duymisan şeftali diyi şeftali!"

Ne?

Ne?..

Arkamızdan gelen çocuk sesine döndük ikimizde. Evin önünde kaldırımda oturmuş, önünde yanlış görmüyorsan tasoları varken bize kulak misafiri olmuştu. Küçüktü. 7, belki 8. O kadar cellaliydi bunları söylerken.

"Kadın diyi şeftali sen diyisen ne, şeftali şeftali! Hiç mi duymamışsan?"

O kadar sevimliydi ki günler sonra ilk kez kendimi zorlamadan güldüm. "Adın ne senin?" diye seslendim.

"Mahmut." dedi büyümüş de küçülmüş Mahmut. Ayaklanmış gergin gergin Fetih'e bakıyordu. Yavaşça inerken ağaçtan "Nereye Efsun?" diye seslendi arkamdaki dal ama indim. Kapıya doğru gittim açtım ve küçük çocuğa baktım.

Etrafta ondan başka çocuk yoktu. "Tek başına mı oynuyorsun?"

"Oyunu kaybettim, tasolarımı almasınlar diye kaçtım geldim." Arkamdan Fetih'i işaret etti. "Bu duymi mi?"

"Düzgün konuş alırım ayağımın altına."

İndi de ağaçtan hemen dibimde bitti.

"Duyimiş."

Şivesi o kadar sevimliydi ki konuşması yetiyordu gülümsememe.

"İşine geleni duyuyor o." Yerdeki tasolara baktım. Yoktu ki benim ona verseydim.

"Sana meyve suyu vermemi ister misin Mahmut?" Sanırım bir kek de bulabilirdim mutfakta. Teklifimi hemen kabul eder sansam da çekingen davrandı Fetih'e baktı. Dikkatini çekebilmek için elimi uzattım ona.

"Efsun ben de bu arada."

Ona uzatılan ele baktı sonra sıktı. "Ne demektir ki Efsun?"

"Sana ne yer cücesi?"

Dirseğimi karnına vurdum yüzüm ona döndü hışımla "Ne kadar çirkinleşiyorsun?!" Fetih'i ittim kapıyı daha çok açtım. "Gel Mahmut, kekimiz de var. Eşlik et bana. Topla tasolarını."

Fetih'in tüm mırın kırınlarına surat asmalarına rağmen geldi, bir çardak vardı bahçede oturdu. İçeri geçtim, Fetih'in hepsini içerim diye düşündüğü bir sürahi portakal suyundan koydum, evde olan bir iki parça abur cuburu aldım geri çıktım. Önüne koysam da ben demeyene kadar yemedi. O kadar saygılı ve efendiydi ki yüzümdeki tebessüm kaybolmuyordu.

"Kimsin kimlerdensin sen?"

Fetih'in huysuz sesiyle çocuk elindekilerle bakakalmadı gayet de cevap verdi.

"Önce sen söyle, sen kimlerdensin?"

"Oğlum sen geldin benim evimde oturdun sen mi söyleyeceksin ben mi?"

Mahmut önce bardağı koydu masaya. "Kalkayım mı yenge?" dedi. Yenge deyince benim bir gözüm seyirdi ama belli etmedim.

"Yok o kalkacak şimdi, sen otur."

Fetih'e baktı nispet yapar gibi portakal suyuna uzandı. O kadar komikti ki...

"Nereye kalkıyorum Efsun?"

"La şeftali şeftali!"

Benden önce gelen cevap sesli güldürdü beni. Dudaklarımı ısırdım çok gülmemek için. "Şeftali çıkmışken Merthan. Ben burada Mahmut'la oturuyorum sen çık gel. O adam her seni aradığında burada yatalak

hastaymışım gibi konuşman onur kırıcı. Bir saat bile gidemiyor musun beni bırakıp?"

Bir de bunun üstüne Merthan yine aradı. Son cümlelerin etkisi belki de, çok sonra da olsa, çok zorla da olsa kalkabildi yerinden. Aradı Merthan'a sövdü ve sadece yarım saat dedi. Çok kısa hazırlandı, elli kere bir bahaneyle geri döndü, elli kere saçlarımı öptü, elli kere Mahmut'a laf attı ve yarım saate ancak çıkabildi evden.

Bense masada meraklı gözlerle etrafı izleyen ve birazdan ben okumayacağım ticarete atılacağım diyen küçük çocuğun savunmasını dinledim.

🕊🕊🕊

Kime sorsam söyleyecek bir evi sormadan bulmayı tercih ediyorsam, kaybolmuş sayılmazdım. Sabahki sıcaklık kaybolmuştu hava aniden kararmıştı ya da ben gezinirken fark etmemiştim havanın karardığını. Her bir tarafta çocuklar oynuyordu zaten. Çoğu ev bahçeliydi ve insanlar dışarıda oturmuştu çoğunlukla. Yabancı olduğumu anlıyorlardı galiba bazıları. Kim ve kimlerden olduğumu soranlar olmuştu, yolu mu bulamadığımı ve çay içer miyim diye teklifte bulunanlar olmuştu.

Nefes alabildiğimi hissediyordum. Cebimde beş kuruşum ve telefonum yoktu ama açık hava ya da sadece tek başına yürümek bana iyi gelmişti. Kafamın içinde ara ara nükseden kaos şu an hissedilmiyordu. Ayaklarım biraz yorulmuştu, pek üşümemiştim. Şeftali ağacından anlıyordum eve az kaldığını. Ceviz ağacından değil. Çünkü neredeyse her evin ceviz ağacı vardı. Ellerim kabanımın cebindeyken adımlarım çok yavaştı eve yanaştıkça da yavaşlıyordu.

Şu saniyeye kadar in cinin top oynadığı kapı önüne bir araç direksiyonunu kırdı ve eş zamanlı olarak kapıdan da göz yanılması değilse Fetih çıktı. Arabadan inen kişileri belki mesafeden dolayı olsa da tanımıyordum ama bir kaos vardı. İki üç kişi indi, Fetih'le konuşmaya başladılar. Hızlanmadım aksine duracak kadar yavaşladım bazen. Kötü bir şeyi asla kabul etmeyecek bünyem neredeyse yolu tersten yürüyecekti.

Öyle ki Fetih'in ensesine geçen eli, kabarmış öfkesi, ateş saçan tavırları beni ittikçe itiyordu ama yolu geri dönemezdim çünkü görüldüm. Dört dönüyordu, fark etti beni. Dondu kaldı. Hareketsizliği diğerlerinin de bana dönmesine neden oldu, hep beraber döndüler bana baktılar. Mecburen yürümeye, hatta hızlanmaya başladım.

Fetih sadece bana bakıyorken gerisinde kalanlara bir el işareti yaptı ve bir şey söyledi. Bu hamleyle benden aldılar ilgilerini ve araca geri bindiler. Tüm bunlar yaşanana kadar birbirimizin sesini duyabileceğimiz mesafeye kadar geldik.

"Nerdesin sen?"

Bin parçaya bölünmüş, bin parçaya da bölmeye meyilli sesiydi. Bu kaosun sebebi ben miydim?

"Mahmut'u eve kadar bıraktım sonra da biraz yürüdüm."

O kadar büyük büyük bana bakıyordu ki, az önceye kadar aldığım nefes boğazıma dizildi. İrileşmiş gözleri, çok büyük bir şey varmış da onu idrak edemeyen tavırları, bu açıklamamda komik bir şey varmış gibi gülüşü, alt dudağını ezişi, gözpınarlarını ovuşu bir dakikaya yakın nefes terapisi... Bir eli göz pınarındayken diğer eli kapıya hışımla savruldu.

"Gir eve."

Nefes terapisi zerre işe yaramadı, öfkesi de bu sokağa bile sığmadı, günlerdir benimle her kelimesini seçerek konuşan adam dediğini yapmasam zorla eve sokacakmış gibi bir tavır aldı.

"Ne oluyor?"

"Eve gir Efsun."

"Bana emir verme!" eve doğru adımladım. "Ben eve giriyorum, sen istedin diye değil ama sen sakinleşmeden gelme peşimden. Uğraşamayacağım seninle, neye bile öfkelendiğini bilmeden."

Belki girmeyecekti ben son cümleyi kurmasam ama öfkesinin yersiz oluşunu yüzüne vurmam damarına bastı, açık bıraktığım dış kapı yerinden sökülecek kadar sertçe kapatıldı. Aynı şekilde iç kapıda. En son evden çıkmadan önce hazırlanırken taktığım plak aynı şarkıda hâlâ çalıyordu.

"Beni beklemek, yanına telefonu almak ya da sikimsonik bir not bırakmak çok mu zor Efsun?!"

Sesi tüm evde yankılandı, dışarıya da vardı biliyordum. O kadar rahatsız ediciydi ki bu beni, yerimden sıçramamak için nasıl sıktım kendimi.

"Çocuğu bıraktım, yürüdüm geldim. Bana sesini yükseltme!"

"YÜKSELTİRİM!"

Delirmişti. Tek kelimeyle delirmişti, gözü dönmüştü. Sezen Aksu'nun sesi duyulmuyordu bile o bağırınca. "AKLIM ÇIKTI AKLIM!" üzerime doğru yürüdü, parmak eklemlerini şakağına vuruyordu.

"Aklım çıktı! Açmışsın bu şarkıyı çıkmışsın! Bu ne demek, Fetih ne düşünür diye hiç mi düşünmedin?!"

Aramızdaki mesafe hiç oldu, her kelimesi suratıma çarpıyordu artık. Yüz yüzeydik ve tansiyonu yükselmişti. Ten renginden de, gözlerinden de anlıyordum. Alnında dallanıp budaklanan damar kalp gibi atıyordu.

'*Ertelendim hayattan*
Sevdim yarım
Derken bugün olmazsa, olur yarın.'

Aramıza neyi düşündüğüne cevap olacak nitelikte bu cevaplar girdi. "Önce gitmem için ısrar edip, beni evden göndermek için çabalayıp sonra beni boş bir evle karşılayamazsın!" konuşmuyordu, küfür ediyordu sanki. "Bu şarkıyı veda eder gibi koyamazsın plaka! Aklım çıktı aklım, gittin diye aklım çıktı!"

Gittin diye...

Çok öfkleliydi ve bu kadar bağırması beni de aynı şeye itiyordu. Yapmak istemedim, o bu kadar kötü hissederken ağzımdan çıkacaklardan korktum. Öfkelenirsem söyleyeceklerim kontrolsüz çıkardı ağzımdan. Aklıma Emir'e söyledikleri geldi sustum.

"Gidecekmiş gibi davranamazsın! Alacağım o tohumu ekeceğiz duydun mu beni?! Gitmeyeceksin! Hamile olmadığını da söylemeyeceksin! Yatağın ucunda da uyumayacaksın! Gitmeyeceksin!"

Gidecek gibi davranıyordum. İstemesem de öyle davranıyordum.

"Sakinleş öyle konuşalım." yalnız kalsın kafasını toplasındı amacım, odaya gitmek istedim ama arkamdan bağırdı.

"Gitmene izin vermem Efsun!" ondan izin almayacağımı bilirdi ama öfkeden gözü hiçbir şey görmezken bunu söylerdi daha da ileri giderdi. "Şu kapı eşiğinden bile çıkamazsın, izin vermem gitmene."

"İstesem," dedim bastırarak. "giderim." Özgürlüğüme bir pranga da Fetih'ten sadece sözle bile gelirse şimdiki ondan farkım kalmayacaktı. Bir kere daha tahammülüm yoktu kapatılmaya, zorla tutulmaya, çıkamamaya. Bu ihtimal bile, sadece cümlelerle kanımı emdi.

"Gidemezsin!"

"Giderim!"

"Gidemezsin!"

"Giderim!" şarkı artık neredeyse hiç duyulmuyordu. "Duydun mu? Giderim! Ben istersem hiç kimse engel olamaz! Giderim, istediğim an gider..."

"Gidecek misin?"

Hızla değişen bir hava durumu gibi, yüzü, hissettikleri değişti. Öfke bir mürekkep gibi dağıldı ve kayboldu. Altında yatan enkazı gördüm, öfkeliyken göstermiyordu ama buydu. Çaresizdi. Gidemezsin derken en çok değil bir tek çaresizdi. Seslerimiz kesildi, yolun sonu yine Sezen'e çıktı.

'*Kendimden kaçak*
Yarim keskin bıçak.'

"Gitme."

'*Nerde bende o yürek?*
Yârdan cayacak.'

"Gitme, özür dilerim." omuzları çöktü, beyaz gömleği üzerindeyken gözleri parlıyordu. "Sana yaşattığımız her şey için özür dilerim ama gitme." bir adım ne ileri ne geriyeydi. Öylece duruyordu.

"Gidecek misin?" aynı soruda kalmıştı. Artık kısık sesle konuşuyorduk. Sezen'in sesi duyuluyordu. İşaret parmağını salladı yüzüme. "Çok kızarım ama sana, gidersen sana çok kızarım."

Elleri hafifçe iki yana açılmıştı. Başka bir şey gelmiyordu elinden, bu yüzdendi beden dili. Yavaş adımlarla ona doğru bu kez ben yürüdüm. "Gitme." diye tekrar etti ben ona gittikçe.

Yüzünü inceledim öylece. Çökmüştü. Ben öpmedikçe sanki, ben yüzüne gülümsemedikçe, ben konuşmadıkça, ben dokunmadıkça yaşlanmıştı. Güzelliği yok olmamıştı, bakıma ihtiyacı olan bir çiçek gibi gölgede kalmıştı.

"Gidecek misin?"

"Beni bulduğun o günü hiç unutma," aynı kelimeleri tekrarlayışını böldüm. Dudaklarına baktım. Mor halkaları artan göz altlarına. Cesaret değildi bu yolun sonuna gelişimin o hafifliğiydi.

"Bana esareti yaşatırsanız, beni bir daha karanlıkta bırakırsanız ne hale geleceğimi sakın unutma." elim kalbine gitti işaret parmağımı bastırdım. "Bu hissettiğin korkuyu sakın unutma." bunlar az sonra olacakların bir temeli gibi dökülüyordu. Kendimi garantiye almak değildi bu, o bana biraz daha böyle çaresizce bakmasın diye didinmekti.

Kafasını iki yana salladı "Aklımdan çıkmıyor." dedi. Gözlerime bakıyordu sadece, bir şeyleri anlamak, daha fazla korkmak ya da rahatlamak için bir işaret arıyordu. Kalbi parmağımın üzerine baskı yapacak kadar şiddetli atarken tekrar dudaklarına baktım.

Yüzüm yüzüne yaklaştı, bunu o da yapmak üzereydi ki alınlarımız birbirine çarptı hemen. Çarptığı yere sürtündü.

"Çok mu kızarsın?" fısıldıyorduk artık. Ellerim havalandı ama ona dokunmadı.

"Çok kızarım. Gidecek misin?" ona adını sorsam, adından sonra da aynı soruyu soracaktı. Gözlerim yumuldu, günler sonra ilk kez onun kokusunu soludum. Başka bir şey girmedi araya, sadece Fetih kokuyordu. Alnımı alnına bastırdım burunlarımız birbirine sürtündü. Eli belimde bir var bir yoktu.

Defalarca kez kokusunu aldım.

"Bana şehir inşa ettirdin," öfkeyle doldurdu taşırdı bu cümle beni, ellerim omuzlarına tutundu ve öfke etini sıkarak beden dilime yansıdı. "O şehiri yıkmadan gidemem." omuzlarından yüzüne yükseldi elim, öne eğik başını doğrulttum. "O şehrin girişini çıkışını kapatıp beni esir etmezsen o şehri yıkamam."

Sakalları avucumun içine batarken, nefes alış verişlerimiz bir yarış içine düşmüş iki rakip gibiydi. Boğazımızda bir kazan vardı, kaynıyordu. Bu yüzümüzü yakan nefeslerin açıklaması olamazdı.

"Kafamın içinde bile gidemiyorum ben, bana sensizliği öğretmedin." kurduğum her hayalin bir köşesindeydi. Gitmiyordu. Ben gitmeden önce Fetih'i göndermek zorundaydım ama o asla gitmiyordu. Santim yerinden oynamıyordu.

"Efsun." demedi. İsyan etti.

İsmim bir isyanın baş sorumlusu gibi çıktı ağzından. Halbuki isyan etmeden ben direnmeye başlamıştı.

"Fetiiih." dudaklarımız daha çok yaklaştı, isyanın bayrağı kalabalık bir güruh tarafından çekildi.

"Ah Fetih." içim çok yanıyordu. Onu bu kadar buyur ettiği için çok yanıyordu canım. Durak diye başlayıp, şehir kurmak çok zoruma gidiyordu. Akıl kârı değildi. Son bir cümle daha kurdum önce Sezen'e fırsat verdim ve isyanı başlattım.

"Nerde Efsun'da o yürek, Fetih'ten cayacak?"

Dudaklarımız yüzyıllar önce birbirinden kopmuş ama şimdi büyük bir şiddetle birleşen iki kıta gibi
birbirine çarptı. Şarkı başa sardı, başındaki o ciğer söken ezgi birleşmemize eşlik etti.

Benim ellerim Fetih'in yüzünden bir an bile kopmazken üzerimdeki kabanı bir çırpıda üzerimden düşürdü. Çektiğimiz acıyı şehvet omuzlarından itti ve bir kuyuya düşürdü. Fetih'in eli az önceki o muallaktan

kurtuldu belime sarıldı ayaklarım yerden kesildi, beni kucakladı ama hedefimiz yumuşak bir yer olmadı. Salonun köşesinde duran yemek masasının üzerine bıraktı bedenini. Sadece dudaklarıyla iterek sırtımı ahşap masaya bastırdı ve kendine daha iyi yer açmak için dibindeki sandalyeyi orantısız bir güçle itti, sandalye sağa doğru devrildi. Uçuklarımdan biri bize çok erken yenildi ve kan tadını aldım.

Aynı tat Fetih tarafından da hissedildiği an geri çekecek gibi oldu, o iki kıta tekrar ayrılacak sandım ama izin vermedim yüzünü sıkaca tuttum. Dilim ağzının içine deliğini bilen bir yılan gibi süzüldü günler sonra çok iyi bildiğim ve deli gibi özlediğim o tadını aldığımda ikimizin de ağzından etimizden et kopmuşçasına içli bir inleme koptu.

Onu çok özlemiştim. Nefes alışlarım yalandı, alamayışlarım yalandı. Yediğim yemek haramdı, yiyemediklerim haramdı. Günlerdir yaşamıyordum, bunun bir sebebi de onsuzluktu.

Bir eli başımın altındaydı, masaya çarpmasına izin vermiyordu. Diğer eli bacağımdan dolanıyorken beni masanın üzerinde süründürerek kendine doğru çekti, bacaklarım aralandı, masadan sarktı ve ona yer açtı. Ellerim yüzünden zaruri bir ihtiyaçla ayrıldı.

Zaruri ihtiyaç kesinlikle Fetih'in beyaz gömleğiydi.

Düğmelerini bir bir açtım, son düğmeye gelene kadar üzerimdeki kazak da çıkmıştı. İkimizin de ellerinden kayıp gitti çıkan parçalar.

"Çok özledim Efsun," nefes nefeseydik. Ben tavandaki gölgemize bakıyorken dudağımın kenarına, sus çizgime, çeneme, boynuma bıraktığı buselerin haddi hesabı yoktu. Elim saçlarında dolanıyorken boynumu onun imarına açtım.

"Efsun çok özledim."

Dudaklarımdaki boşluk beni rahatsız ettiği ilk an saçlarına asıldım ve onu kendime çektim. Dudaklarımız o kadar sert çarpışıyordu ki, dişlerim sızlıyordu. Dillerin ve dişlerin savaşından ibaretti öpüşmemiz, her darbe diğer tarafı tahrik ediyor karşılığı daha sert oluyordu.

Belimi sardığı ilk an bacaklarım beline dolandı, bir şey devrildi ve masadan kaldırdı bedenimi. Mesafe çok fazla geldi defalarca, durduk en yakın olduğumuz duvara yasladık bir onun sırtını bir benim sırtımı. Elim durmaksızın Fetih'in sırtını çizdi, kaslarında dolandı. Odayı vardığımız an bir şeyler daha devrildi. Alışık olduğuz bir yer değildi, nereye adımlasak ayağımıza bir şey dolanıyordu ve Fetih karşısına çıkan her engeli iterek değil yıkarak ilerliyordu.

Yatağa bıraktı bedenimi, saçlarım taş atılan bir su dalgası gibi yayıldı etrafa. Bir eli yatakta, bir dizi iki bacağımın arasında dudakları aralık ve şişmişken bana baktı. Saçlarıma, omuzlarıma, benlerime, göğüslerime...

Dizlerinin üzerinde bana doğru yükseldi iki kolunun arasında kaldı başım, dudaklarımız tekrardan birleşti. Tek odağım dudaklarıyken dizi sürüne sürüne iki bacağımın arasında yolun sonuna kadar vardı. Onu durduran şey iki bacağımın arası oldu diyemezdim, hayır onu durdurmadı, daha fazla ileriye gidemeyeceğini bile bile baskı yaparak yoluna baktı. Hissettiğim baskı dudaklarımız birken inlememe, belimden yükselmeme ve onun dudaklarını delicesine ısırmama neden oldu.

Beni öldürmeye niyet etmişti sanki.

Dizi bacak aramdan parmak uçları benlerimden beni uçtan uça savururken göğüslerimden usul usul aşağı indi eli. Kafayı yedirtecek kadar yavaştı ya da fizik kurallarına meydan okuyan bir anın içindeydik.

Kot pantolonumun düğmesini açtı sonra fermuarını. Kalbimde hissettiğim baskı kulaklarıma taşındı, çıkan ufacık bir sesi bile vakumluyordu sanki kulaklarım.

"Efsun," diye inledi. "Efsun güzeli."

Sütyenimin kopçası tek hamleyle açıldı ve yatağın dışına savruldu. Ellerim karnından adonis kasına indi, tüyleri diken diken olmuştu. Halbuki cayır cayır yanıyorduk.

Her bir benimi teker teker öptü, göğüslerime inen her bir diş ve dil darbesine inat göğsümde olan beni defalarca kez öptü. Adonis kasından yavaş ve sinsi hareketlerle kemerine ulaştım. Ellerim tir tir titriyordu. Fetih'in çıkardığı kot pantoluma karşılık ben ancak kemerini açtım, elimin dolandığı yerler onu göğüslerimden dudaklarıma yükseltti. Alnımı alnına çarparken gırtlağından başka zaman olsa beni korkutacak ama şimdi sadece hareketlerimi hızlandıracak kuvvetli bir ses yükseldi.

Olduğu yeri yargılıyor ve bir an önce alanının genişletilmesi için can atıyordu dokunduğum yerler. İlk özgürlüğünü verdim ve önce düğmesini sonra fermuarını açtım.

Her hareketimizin diğeri için bir ileri hamlesi vardı.

Savaşmıyorduk sevişiyorduk.

Hayır hem savaşıyor hem de sevişiyorduk.

Eli iç bacağımı okşaya okşaya bacak arama ulaştı, önce iç çamaşırımda sonra tam o noktada hissettim kemikli elini. Yavaş, bir bedeni uçurumdan sallayacak, atmayacak ama o korkuyu da yaşatacak kadar acımasız.

"Fetiiih!" ve o bedenden çıkan isyan. Tırnaklarım sırtını çiğnedi, dilinin iz bırakmadığı yerler giderek azalıyorken.

Yirmi beş yaşındaydım tatmadığım duygu yok sanıyordum. Her şey sığdı sanıyordum hayatıma. Şehvetin bu boyutundan habersiz, nelere sebep olabileceğinden bi'haberdim. Aramızda bir beden gibi değildi, tepemizdeki tavan gibiydi. Üzerimize yağıyordu.

Dişleri göğüs uçlarımı çekiştirdi, aynı hızda saçları parmak boğumlarıma dolandı. Bir göğsüm dudaklarına emanetse diğeri eline. Göğsümün ucumun çevresindeki tomurcuklara kadar ilgisi alakası üzerime çökmüşken buna odaklanamıyordum. Bacak aramdaki eli beni altında kıvrandırıyordu. Nefes almıyordum, kesik kesik ölmeyecek kadar ihtiyaç karşılıyordum. İniltilerim hızlandı, Fetih bedenini doğrultup siyah kot pantolonunu çıkardı üzerinden. Bedeninde bakılabilecek tek bir nokta vardı. Her komutunu şu an oradan aldığı. Gözlerim ona tutunmadan dizlerinin üzerine çöktü ve eli aldığım birkaç nefese de göz dikti. İç çamaşırımın içine yavaşça sığdırdığı büyük eli hedefine tekte ulaştığında onu izleyen gözlerim kaydı, zevk kendimi kaybedeceğim bir noktaya ulaştı.

Tavan gözümün önünde bir daraldı bir genişledi. Bir alçaldı bir yükseldi. Ağzımdan çıkan mırıltılar yükseldi bir çığlığa dönüşmedi belki ama inlemenin çok ötesindeydi. Zevk aldığım noktayı beden dilimden saniyeler içinde seçti, o bölgeye kadar çok yağunlaştı ki kendimi kaybettim. Sadece parmaklarıyla ben o uçurumdan defalarca kez düşebilirdim. Bedenim titriyordu, ıslaklığım onun parmakları arasında dağılıyordu. Dilim damağım kupkuruydu.

Bana dokunsun istedim. Bir şeyleri hissetmiş gibi. Hiçbir şey bilmeden; dünümü bilmeden, yarınımı düşünmeden bana sadece onu seven Efsun olarak dokunsun istedim. Hiçbir şey aklına gelmeden, hiçbir şey onu yavaşlatmadan, üzmeden, içinden nasıl geliyorsa. Hiçbir şeyin gölgesi üzerimize düşmesin istedim.

Başını gözlerimin içine bakarak bacak arama yaklaştırdığı an daha fazla bakamadım, gözlerimi yumdum başımı yatağa bastırdım belimi kaldırdım. İçimden sıcacık bir şey akıyordu hissediyordum. Yanağımda kan kesecikleri patlıyorken saçlarına asıldım, ıslak dudaklarını bastırdığı gibi bana ikimiz de aynı anda çıldırmış gibi inledik. Onu ya ben saçlarından çekiştirdim ya da kendisi yükseldi. Dudaklarımız yeniden birleşti, çenesi elimin altında, erkekliği kadınlığımın üzerinde seyiriyordu. Kendini bana sürtmeye başladı. Aramızdaki iç çamaşırları eriyecek sandım.

"Sen de bu geceyi sakın unutma," çeneme bıraktığı ısırıklar elmacık kemiğime de ulaşıyordu.

Bunu o kadar çok özlemiştim ki.

"Beni nasıl istediğini, beni içine nasıl alacağını, kaç kere içine boşalacağımı, öpmediğim ısırmadığım yerinin kalmayacağını, senin için nasıl deli olduğumu; on yıl da geçse bin yıl da bu hikayenin kürkçü dükkanının ben olacağımı, yolunun hep bana çıkacağını sakın unutma."

Adım adım ısırdığı yerler tekrar aşağıyı buldu. İç çamaşırımı gözlerimin içine bakarak aşağı kaydırdı ve dudakları yine bacak arama ulaştı. Yerimden doğrulacak gibi oldum, her temasında boynumdaki damarlar belirginleşiyordu. Ama engel oldu, elini karnıma bastırdı ve dirayetsiz olan bedenim doğrulamadı. Dakikalarca, o sıcak sıvı artık sonuna ulaştığının sinyallerini bana verirken, ne yapacağımı bilemezken, gözlerim kayıyorken, Fetih'in saçlarına asılışım artık onu kendime bastırmamla devam ederken kaslarım iflasa gidiyorken, dudakları talan etti beni. Zevk noktasını o kadar iyi seçmişti ki boşluğa tek bir an bile düşmüyor, tansiyon bir an bile azalmıyordu.

Yok olacağımı hissettiğim an bile ismini sayıkladım durdum. "Fetih tamam," dedim en sonunda. "Tamam!" Şu an boşalmamam gerekiyordu. Daha değildi. Ne dediğimi anladı saniyesinde, yüzündeki gülümsemeyle bana doğru yükseldi. Eli elime buldu, "Ellerin." dedi. "Çok küçük."

Yönümüz baksırıydı.

Başımı iki yana sallarken dudaklarından öptüm. "Seninkilerin yanında küçük kalıyor."

Kumaşın altında hissettiğim sertlikle eli olmasa elim geri kaçacaktı. Zangır zangır titredim, baksırı benim temasımla indikçe başını yükseltiyor, adem elması hareket ediyordu. Delicesine inleme sırası ondaydı.

"Doğru benimkilerin yanında küçük kalıyor."

Omzu dibimdeydi orayı ısırdım, ikimiz de kıkır kıkır güldük. Çok seriydi, hep seriydi, baksır tamamen çıktı ve bana sürtünmeye başladı. Alnı alnımdayken dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

"Fetih." diye inledim sürtündükçe.

"Fetih sana ölsün." dedi ve ansızın içime gömüldü.

Ufak bir bağırtıya dönüşecekken inlemem, dudaklarıyla susturdu beni. Girdiği yerde durdu, hareket etmedi. Nefesimin tamamen kesildiğini fark ettim, kanım beynime ulaşmadığını, uçurumdan bırakıldığımı, bacaklarımın

arasında yılan gibi bir şeyin dolandığını, vücudumun titrediğini. Gözlerim kısılmışken bana bakıyordu.

"Haber versem kasardın kendini," hareket edemeyeceğim sandım bir an. "Alışmanı bekleyeceğim, sakin ol." Saçlarımı okşadı, alnımdan öptü. Deli gibi terlemiştik. Sırtını eşeleyen tırnaklarımı yüzüne sürttüm bu kez. Gülümsedi, gülümsedim. Yavaş yavaş hareket etmeye başladı içimde. Önce itti kendini bana sonra hareket etti. Bazen o kadar hızlandık ki, zevk acıyla harmanlandı ama çok kısa sürüyordu bu. Elleri durmadı göğüslerimde, belimde, bacak aramda dolandı. Kalçası belli bir ritimde durmadan hareket etti, daha fazlası mümkünmüş gibi kendimi ona ittikçe ortalık daha da kızıştı. Defalarca kez içimden çıktı, yokluğunu daha anlamadan tekrar girdi. Aynaya yansıyan görüntüyü izledik bazen, bazen sadece gözlerimize baktık.

Uzun bir gecenin başlangıcıydayken beni zorlamadan, beni zorladığını düşündüğü her an yavaşlayarak ve onun da dediği gibi on yıl da geçse bin yıl da geçse unutamayacağımız bir gecenin koynunda yandık söndük. Söndük sandık, yeniden başladı her şey. Aynı anda geldik, aynı anda bit bütün oldu her şeyimiz. Dudaklarından defalarca kez altında kendi imzasının olduğu o şiir döküldü.

"*Efsun,*
Efsun güzeli.
Efsunların en güzeli.
Güzel Efsun."

İnstagram: serceyioldurmekofficial

tosbiq teşekkürler teşekkürler...

L- "TEK CAN"

Sevgili Karadere Konağı misafirleri;
Yıldıza basalım mı önce?
Fizik kurallarına göre her 1 yorumun ağırlığı 5 yıldıza denkmiş. (Bilim insanları öyle diyor bilmiyorum)
Twitter'da #SerçeyiÖldürmek etiketinde ve burada yorum kutucuğunda olacağım tüm gece.
Bölüm şarkıları;
Sezen Aksu; Gidemem
Model; Levla Vazgeçti
Gece sayaç açacağım hesapta.
İnstagram: serceyioldurmekofficial
Keyifle okuyun 🖤

Uykunun bir gelişi bir gidişi; beni bir ağacın tepesinden ansızın düşürüyor, düştüğüm yerden saniyeler sonra yükseklik bitmemiş gibi yeniden bırakıyordu.

Burnuma gelen kokuların karışımı beni mayıştırıyor muydu yoksa yorgun düşmüş bedenim artık uyumaktan başka çare bulamıyor muydu bilmiyordum.

Günler geçmişti, o gecenin üzerinden günler geçmişti ve ilk kez gecem gözümden yaş akarak ya da yükselen ateşimle geçmiyordu.

Gözlerimi tamamen yumdum; şu an burada olmasa da Fetih'in ve benim o temiz, pak, birbirine karışmış kokusunu soludum.

Nefes alabiliyordum. Açık alanda aldığım nefesi dört duvar arasında da alabiliyordum. Günler sonra.

Vücudumdaki ağrılar onları dinlemediğim sürece duyamayacağım hâle bürünmüşlerdi sanki. Günlerdir o ölüm sertliği kaybetmeyen beden; bu gece panzehirini alarak içinde büyüttüğü zehrin etkisinden kurtulmuş gibi canlılığını geri kazanmıştı. O katlanılmaz ama kaybetmemek için de çabaladığım, kimsenin bana temas etmesine izin vermediğim ve koruduğum

sertlik bedenimle arasına biraz mesafe koymuş gibiydi. Kolumun üzerine yattığımda en azından, bir ahşabın üzerine yatmışım gibi değildim mesela.

Bedenim günlerdir yattığı bir morg mermerinden kaldırılmış yatağa yatırılmıştı sanki. Yutkundum, dudaklarımı yaladım.

Işığı açık olan odanın kapısı da açıktı, öyle ki Fetih'in yeniden odaya geldiğini fark etmedim adım seslerinden. Ancak şakağımdan öptüğü an gözlerim biraz daha açıldı. Yatağın etrafında dolanmadı üzerimden geçti ve boşluğa bıraktı kendini.

Aramızdaki mesafeye baktı, elini belime atarak beni yatağın ortasına kadar çekti. Yatağın ucunda olduğumu farkında bile değildim. Dipleri hâlâ ıslak olan saçlarımı arkaya doğru parmaklarıyla tarayarak attı. Duş aldıktan sonra taramaya üşenmiştim. Saçlarımdan sonra yanağıma dokunan ele gitti elim, gözlerimi yummuştum yine. Tamamen refleks olmuş şekilde serçe parmağına tutundum sonra o eli yanağımla yastık arasına aldım.

Her anlamda yorgundum bu gece ama yorgunluğun bir kısmı, bu gece eklenmiş tarafı, güzeldi.

"Böyle bir gecede kalkıp iki kez kedi beslediğime sahiden inanamıyorum." dedi önce. Üzerimde onun beyaz gömleği varken beyaz ince bir çarşafı da bacaklarıma örtmüştüm. Minik bir tebessüm yüzümde yayılırken baş parmağı elmacık kemiğimi okşuyordu.

"Acıkınca bu kadar gürültü çıkaran başka bir canlı yok. İki saatte bir acıkan başka bir canlı da yok. Hayır biberon dibinde dört tane elin var iç işte kendi kendine."

Her ilgilendiğinde şikayetlerini biriktirip bana anlatıyordu. Halbuki benim her koşulda yavrunun tarafında olacağımı biliyordu.

"Bir dahakine ben kalkacağım söz."

Saat kaçtı bilmiyordum. Şafağın sökmesine ne kadar vardı onu da bilmiyordum.

"Saçmalama." dedi. En son gittiğinde durdurup aynı teklifi yapınca da benzer tepkiyi vermişti. Yüzünün yüzüme yaklaştığını hissettim, sonra nefesi boynumu yaladı, sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum.

"Yorduk seni, bu gece sana sadece dinlenmek var." Fısıldadığı yerde durdu, kulağımın altında başladı boynuma kadar birkaç buse kondurdu, durduğu yere yasladı dudaklarını, ayrılmadı benden. Tenimin üzerinden konuştu.

"Bu geceyi kaç kez, kaç farklı şekilde hayal ettim bir bilsen Efsun." dedi. Sesin sıcaklığı olur muydu? Fetih'in bunları söylerken sesi çok sıcaktı. "Kaç

kez kurdum kafamda, beğenmedim bozdum yeniden kurdum..." yükünü bana bırakmasa da yanağını yanağıma yaslamıştı. "Hepsinin tek bir noktası vardı, gözlerinin içi gülüyordu. Gelip bana bitti, durak hazır derken her seferinde gözlerinin içi gülüyordu."

Gözlerimi açtım, tırnaklarımın izini
taşıyan omzu düştü görüş alanıma. Sessizce dinliyordum onu. Ben hiç hayalini kurmamıştım bunun. Hiç nasıl olacak, ona bu haberi nasıl vereceğim diye düşünmemiştim. Ben ne kadar anda yaşıyorsam Fetih'in kafasının içi bir o kadar geleceğe kuruluydu.

Bu en iyisi olmuştu belki de, eğer büyük büyük hayallerim olsaydı saatler önce yaptığım itiraf beni çok yaralardı. İçimde hayallerim ukte kalırdı. Karşımda gittiğimi sanan ve aklını kaçırmak üzere olduğunu iddia eden adama, gidemeyeceğimi bitmiş bir noktadayken söylemek kuracağım hayallerin çok ötesinde olurdu.

"Sen gitmek üzereyken, gözlerinin feri sönmüşken yaşanacağına hiç ihtimal vermemiştim."

Önce elini yanağımın altından çıkardım sonra başımı geriye attım. Yüz yüze kaldık, başını yastığa bıraktı. Tutku ve şehvetinin bu gece için dolu dolu yaşandığı yerin sonunda en ağır basan duygu özlemdi. Bazen sadece günlerdir görmüyormuş gibi birbirimizi izliyorduk.

"Gitmek üzere değildim."

Hâlâ mı demek istedim. Tamam bazı parçalar anlamsız şekilde buna çıkmıştı o an ama hâlâ bu korku içinde olmamalıydı. Gözleri küçüldü, yüzüme baktı içli içli.

"Benden gitmek üzereydin Efsun." dedi, gülümsemeden çok uzak şekilde kıvrıldı dudakları. Yüzümü inceliyordu. "Farkında değil miydim? Bedenen yanımdaydın ama bakışların, sözlerin, uzaklığın... Benden gidiyordun."

Kirpiklerimin titrediğini hissettiğim an gözlerimi yumdum başımı yastıktan kaydırdım, alnım çenesine temas etti.

"Senden değil kendimden." diye itiraf ettim. Günler öncesine kadar annem diye sevdiğim bir kediden bile rahatsız olacak hâle geldiysem mesele Fetih değildi. Her yaptığımı kendine sayıyordu. Korktu demişti benden. Altında kalmıştı bu durumun, halbuki korktuğum o değildi. "Yemin ederim ki senden değil kendimden gidiyordum."

Gitmek mi daha zor kalmak mı diye sorulsa cevap veremezdim. Hiç giden olmamıştım. İtinayla kalandım hep. İnsanları nasıl terk etmem

gerektiğini bilmezdim, deneyimlememiştim. Onlar beni terk ederdi zaten elbet.

"Dokuz canlı doğdum ben Fetih." bu cümleyi birkaç kez kurmuştum. Duyanlar çoğunlukla gülerek karşılardı. Bu cümlenin devamını hiç söylemezdim, ben de gülerdim onlar gibi. Şimdi gülmek mümkün olmadı. Tek tek saymak çok ağrıma gitti. "İkisini dokuzumda, ikisi on ikimde, ikisi on dokuzumda gitti. Beş gece öncesine de iki can bıraktım. Kaldı geriye bir." Bolluğa alıştım diye mi böyle olmuştu? Tek canla yaşayamayacağımı hissediyorum. Kolum kanadım kırılmıştı sanki. Tek canım kaldım diye miydi bunlar yoksa sekiz canımı kaybettim diye mi?

Belimden daha sıkı tuttu beni, zaten denkti yüzü alnımdan öptü. Fetih gibi kokuyordu. Araya sigara ya da alkol kokusu girmemişti.

"Kalmasa da olurdu, taşımaya da gücüm kalmadı. İkiden bire düştüğünde güneşin doğmasını ilk kez beklemeyi bırakmıştım." Halbuki her seferinde telkin ederdim kendimi. Güneş doğacak, bu gece bitecek diye. O gece öyle değildi. Güneş doğmasa da olurdu bir yerden sonra. Güneşin doğduğunu görmesem de olurdu. Babamın sesi ya da hayali yoktu, Fetih'in ismini sayıklamıyordum. Kanım damarlarımdan çekilmişti boşluğu izliyordum.

"Senden gitmek değildi hiçbir şey, kendimden gitmekti. Efsun kim bilmiyorum, tanımıyorum sanki, yabancı biri gibi." Sesim sonlara doğru titredi. Günlerdir içimden söylüyordum bunları, kendi sesimden duymak boğazımı düğümledi. O yabancılık yine içime doldu, nefeslerimi kalitesizleştirdi.

Sırtımı yatağa yatırdı, kolu altımda kaldı yüzü üstümde. Gözlerimi aralarken kulağıma doğru bir yaş süzüldü, dudaklarım aşağı doğru büzüldü. Yine aynı şey oldu ellerim titredi içimle beraber.

"Ağlıyorum da hep," titreyen dudaklarım kelimeleri de titreştirdi. Yaşlar birikti gözlerimde. "Niye ağlıyorum onu da bilmiyorum." Ağladığımı sorguladıkça her şey daha da şiddetlendi. "Aynaya da bakamıyorum hiç." Fetih'in yüzüne bakamadım çevrede gezdirdim gözlerimi. "Yatağın ucuna yatabiliyorum sadece. Yemek de yiyemiyorum. Kapılar kapanınca aptal gibi korkuyorum. Elektrikler giderse diye karanlık olur olmaz uyumaya çalışıyorum. Gece de devamlı uyanıp ellerimi ayaklarımı kontrol ediyorum tutuyor mu diye."

Anlatmamak zordu anlatmak daha zordu. Günlerdir alışkanlık haline gelen şeyler korkunç geliyordu kulağıma. Fetih sessizce beni dinliyordu. Belki böyle bir gecede kedi beslemek kadar saçma geliyordu ona bu

anlattıklarım. Dudaklarının rahatlattığı vücudum yine titriyorken onun gözlerine baktım.

"Niye böyle?" cevap ondaydı sanki. İlaç ondaydı. Şifa ondaydı. Dokundukça iyi hissettiysem doktor ben değildim oydu. "Geçecek mi?"

Eğildi dudaklarını dudaklarıma bastırdı, ikimiz de anlaşmış gibi nefes aldık. "Geçecek, sana söz geçecek." dedi dudağımın üzerinden. Elim yüzünü buldu, sakallarını okşadım.

İnanmalıydım değil mi? Fetih'ten başka inanacak kimsem yoktu. Tıpkı elimde kalan canı emanet edeceğim kimse olmadığı gibi.

"Ben tek canla yaşamayı bilmiyorum Fetih." diye itiraf ettim. İnsanlar tek canlı olurdu, bense tek cana 25 yaşında ulaşmaştım. Bir bebek gibi ne yapacağımı bilmiyordum. "O canı bu gece sana verdim, başka da kalmadı elimde avucumda. Onu da kaybedersek sonu..."

"Şşş..." baskı uyguladı dudaklarıma devam etmemi istemedi. Yaşlarımı sildi. Onu öpmek istedim ama onun amacı öpmek değildi, beni susturmaktı. Hareketsiz durdu bir süre. Dudaklarımdan sus çizgime yol aldı, bir kez de oradan öptü.

"Etti iki. İkidir ölümden bahsediyorsun bana, yapma."

İki.

Bu sayıdan ölesiye nefret ediyordum.

Gözlerimi kaçırmayayım diye çenemden tuttu. Acı çektiriyordu söylediklerim ona. "Kendi canım pahasına korurum ben o canı. Tek canın yok zaten senin bir tane de bende var, o ne güne duruyor?" Sanki boşta duruyordu canı. Kızgın kızgın baktım ona ama görmezden geldi.

"Hem şehrimizi inşa etmişsin, böyle saçma kelimeler yok o şehirde. Yasak koydum, kullanana ceza var. Kullananın adı Efsun'sa ceza daha da büyüyor söyleyeyim." Burnumu çektim, ıslanmış kirpiklerimi kuruttu baş parmağıyla.

Yüzüme küçük küçük öpücükler kondurmaya başladı sonra. "Ceza da ceza ha, öyle hafif bir şey değı..."

"Bir şey sorabilir miyim?" diye hem sözlerini hem öpüşlerini böldüm. Dikkatini bana verdi. "Şehri ben kurmadım mı niye kararları sen veriyorsun?"

Yüzünde yakalanmış bir ifade dolandı, sanki gizli saklı bir şey fark edilmiş gibi. "Tek adam yönetimine karşıyım ben ama hani sen yorulma diye bütün yönetimi tek başıma üstlenmeye razıyım ben."

Çok özverili anlattı bunu. Tebrik, teşekkür ister gibi. Ardı ardına cıkladım sırt üstü konumdan omzumun üzerine geçtim. "Olmaz." dedim kısaca. Yüzümü sinesine gömdüm, elim beline gitti. Belki kasten belki tesadüfen bel gamzesinin üzerinde durdu. Kalp atışlarını dinledim.

"Benim de yönetimde söz hakkım vardır ama herhalde," dedi beni yoklamak ister gibi. Bel gamzesini okşadım sadece. "Sonuçta durak dedik şehir inşa oldu. Bunda benim mimar olmamın bir payı elbet vardır diye düşünüyorum."

Sadece pay mı Fetih, sadece pay mı?

Yine bir şey söylemedim, o beni sarıp sarmaladıkça derin derin nefesler almaya başladım.

Uykuya dalmadan önce, belki de bu geceyle ilgili gizli saklı hayal ettiğim tek ayrıntıyı ondan çekingen, varla yok bir seste istedim. Yapmasaydı da ısrar etmeyecektim, darılmayacaktım da.

"Fetiih," diye seslendim. "Bana şiir okur musun?"

Hayalimde tam olarak böyle istememiştim. Lafı dolandırıyor bir şekilde ikna ediyordum ama olmadı. Sormam bile benim için mucizeydi onun okuması da çok beklendik değildi. O yüzden hayal ederken lafı evirip çeviriyordum. İkna etmek için öperek kandırmaya çalışıyordum.

Sessizliğini koruyunca okumayacak sandım. Üstelemedim, uyuyacaktım. Eli baştan aşağı saçlarımda dolanmaya başladı sonra, ışığı sönmeyen odada bir ninniyle değil şiirle uykuya daldım.

"Ey benim gülen yüzüm, sevgilim…
Senin güzelliğin dünyaya dedikodudur.
Bu ne güzellik…
Bu ne yüz...
Bu ne güldür?..
Saçın, amberi görüp mü
Misk kokulu olmuş?
Bu ne saç…
Bu ne kâkül…
Bu ne zülüftür?..
Aklım saçının kokusuyla doludur.
Bu ne güzel koku…
Bu ne ıtır…
Bu ne hoştur…

Gözyaşı dalgalarım taşıp
Başımdan aştı.
Bu ne deniz…
Bu ne ırmak...
Bu ne nehirdir?..
Muhibbî ansızın divâne oldu
Bu ne dert…
Bu ne sevda
Bu ne huydur?.."

Yatakta sadece Fetih'i izleyerek geçirdiğim dakikaların sonu ayaklanıp üzerimi değiştirmemle olmuştu. Bazen kalkmanız gerekirdi, şartlar sizi buna iterdi. Yoksa hiç mi hiç niyetim yoktu Fetih'ten önce ayaklanmaya.

Tam anlamıyla sabahın altısında ya da yedisinde uyumuştuk. Öncesi... Öncesi biraz şeydi. Uykuyu bölen, uyuklarken aniden gelen özleme ve isteğe karşı koyamama yaramızlığı...

Dudaklarımı yaladım, ısındığını hissettiğim yanaklarımı yellerken odadan çıkmadan önce hâlâ derin bir uykuda olan Fetih'in şakağından öptüm.

Yapacağım gürültüleri duymasın diye ardımdan kapıyı da örttüm ve ona hazırladığımız derin yataktan tırmanarak çıkmaya çalışan ama bacakları kısa gelen yavruyu kucağıma aldım.

"Güzelliğim," patilerini üzerime geçirmeye çalıştı, durmadan miyavlıyordu. "Acıktın mı?"

Normal bir şekilde, yavruyu öpe koklaya salona gidiyordum. Düz holün sonuna açılıyordu salon. Dün geceyi o odada bıraktığımı kendimce sandım ama unuttuğum bir şey vardı ki gece tam olarak burada başlamıştı. Öyleki bacağım bir topa takıldı sandım, dengemi kaybederken yavruyu daha sıkı tuttum, ağzımdan korkuyla bir ses çıktı.

Neredeyse yüz üstü yere yapışacaktım.

Kıl payı koruduğum dengemle takıldığım şeye baktım. Top değildi.

Şeftaliydi.

Şeftali miydi?

Benim basmamla şekli değişmiş şeftali ve diğer şeftaliler. Şeftalilerimiz.

O kadar geriye gidemedim dünde. Anlayamadım, alakasını sorguladım öylece. Salonun her yerine dağılmışlardı.

Şeftali. Dün istemiştim evet. Bulmuş muydu? Almış mıydı? Dün buradalar mıydı? Ne zaman devrilmişlerdi? Ben şeftali gördüğümü hatırlamıyordum.

Mesela sadece şeftali de değildi. Salon birbirine girmişti. Montum, kazağım, beyaz gömlek, yere devrilmiş iki sandalye, masanın üzerine çıkmadan önce bıraktığım birkaç kirli bulaşık, etraftaki birkaç abajur ve plaklar.

Bunca şey içinde "Kırıldınız mı?" diye korkuyla plaklara yürüdüm. Kucağımda yavruyla yere düşmüş birkaç plakı aldım. Biri artık kullanılmaz haldeydi. Tahminimce Fetih'in ayağının altında ezilmişti. Telaşla o plağı aradım. Hâlâ pikapa takılıydı neyse ki... Derin bir nefes dudaklarımdan, parmak uçlarımla plağa dokunurken döküldü. Bir şey olsun istemezdim. Şeyden dolayı...

Anısı vardı.

Büktüğüm kaşlarımla plağı izlerken ben dudaklarım birbirine mıhlanmıştı. Parmaklarım usulca plakta dolanıyordu, nadide bir parçaya dokunuyor gibiyken bir plaktan kasete dönüştü gözümün önünde.

'Bu şarkıyı gidecekmiş gibi koyamazsın plaka!'

Yavru gerdanımı çizerken başım hafifçe sağa doğru yattı. Nerde Efsun'da o yürek Fetih'ten cayacak?..

'AKLIM ÇIKTI AKLIM! Gittin diye aklım çıktı'

Şeftaliler o zaman mı düşmüştü mesela? İçeri girdiğinde bana kaç kez seslendikten sonra gittiğimi düşünmüştü? Fıldır fıldır dolanırken evde benden bir not mu aramıştı?

Yavru kucağımda sesini daha da yükseltmese sanırım bu sorular o kadar artacak ve bir yerden sonra bana o kadar kötü hissettirecekti ki tıpış tıpış yatağa geri dönecektim.

"Önce seni doyuralım." dedim neyse ki. Bunlarda kaybolacak zamanı bana vermeyecek bir minik bebek kucağımdaydı. Fetih'in beş dakika yaptığı şeyi ben öpe koklaya, durmadan sohbet ederek yaptığım için en az üç katı bir zamanda bitti.

Ama yine de bir kez bile beni yalamadı.

Sonra kalktım şeftalilerden başlayarak ortalığı toparladım. Üzerimdeki günlük elbisenin önünde minik bir cep vardı. Yavruyu oraya koyarken ortalığı toparladıktan sonra kakasını yaptırdım. Evi havalandırdım, kırılan şeyleri çöpe attım ve plakları düzenledim. O plağı köşeye ayırarak ve doğru bir yer bulduğumda kaybolmasın diye saklayacağımı kafama not ederek.

Cebimde yavruyla evin bahçesine çıkarken ağaçlara baktım öylece. Hava dünü aratmayacak kadar güzeldi. Üzerimdeki hırkaya bile gerek yoktu belki ama çıkarmaya da cesaret edemiyordum.

Üşendim, Fetih uyanınca sulardı ağaçları.

Beni bahçeye çıkaran asıl sebep için adımlarım komşunun eviyle bu evi ayıran duvara doğru ilerledi. Dün Fetih bahsetiğinden beri merak ediyordum yan taraftaki hayvanları ve durmadan seslerini duyuyordum.

Elim göğüslerimle karnım arasına yapılmış cepte kafasını uzatmış yavruyu tutuyordu ne olur ne olmaz. Duvara yaslı merdiveni itemedim tek elimle dikkatli adımlarımla adım adım çıktım. Önüme direkt sayısı onu bulan ve tel örgünün bir tarafında olan kazlar çarptı.

Kazları da mı vardı?

Dudaklarım heyecanla aralanırken aniden duvardan sarkan kafa dikkatini çekti bir kısmının, çekmeyen kısmı da sesime döndü. "Günaydın!" diye selamladım hepsini.

Tek bir ağızdan, her beraber, aynı anda karşılık verdiklerinde sesleri o kadar gür çıktı ki istemsizce gülümserken buldum kendimi. "Günaydın günaydın." diye devam ettim.

Sessizce durduk bir an ve bakıştık.

"N'ABER?!"

Niye aniden yükseldi sesim bilmiyorum, kontrol edemedim. Onlar karşılık verince gaza geldim sanırım ve bu işe de yaradı. Tekrar hep bir ağızdan benim nasıl olduğumu sordular.

"Ben de iyiyim teşekkür ederim."

Artık tebessüm değildi yüzümdeki, kesinlikle dişlerimi gösteren bir gülümsemeydi. Yan taraftaki tavuklarla da selamlaştım sonra geriye kalan bahçeyi didik ettim gözlerimle. Kimse yoktu galiba. İnekleri neredeydi acaba?

"Size yiyecek bir şeyler getireyim mi?"

Kızan olur muydu? Saat öğleni geçmişti elbet verilmişti yemekleri ama acıkmış olabilirlerdi. Yine hep bir ağızdan cevap gelince kimse gelmeden koşa koşa içeri girdim. Dolapta bulduğum salatalıkları küp küp doğrarken elimdeki kapla tekrar bahçeye çıktım. Bir taraftan yavruyu tutmak diğer taraftan elimdekiyle tırmanmak beni biraz riske atsa da başardım ve salatalıkların yarısını kazlara yarısını tavuklara verdim. Sanırım kısmetinin burada olduğunu hisseden her canlı kapıma geliyordu öyle ki salatalık fırlattığımı gören birkaç kedi de yanıma attı kendini.

İçeriden Fetih'in araba anahtarını aldım ve bagajından kedi mamalarını aldım. Tahmin ettiğim gibi vardı. Sokağın birkaç köşesine dökerken eve tekrardan girdiğimde sanırım aç olan kimse kalmamıştı.

Bu düşünce mi içime güzel bir his doldurdu yoksa bunu yapacak gücü günler sonra kendimde buldum diye mi bilmiyorum içim titrerken gökyüzüne baktım. Şükreder gibi. Ellerimi ayaklarımı hissedememe korkusu gibi kucağımdaki yavrudan bir an rahatsız olmak da içime yapışmıştı. Korkuyordum, günlerdir sorguluyordum. Ya yeniden kalkıp beslemek istemezsem diye çok berbat senaryolar kuruyordum kafamda. Ağladığım gecelerde bunun için de ayırdığım bir gözyaşı kotam vardı. Unutamıyordum. Şimdi cebimde taşıdığım yavruyu bir an bile itmiş olmak beni gecelerce çok tetiklemişti.

Bunları düşüne düşüne yine o elma ağacına doğru gittim. Oturacak çok yer vardı aslında ama hem yavruyu hem de kendimi güneş ışığıyla daha çok haşır neşir etmek için Fetih'in beni bir çırpıda çıkardığı ağaca çıktım.

Dakikalarca, sessizce oturdum. Sadece düşündüğüm, hareket dahi etmediğim dakiklardı. Fetih'in beni bulamayışını hayal edince etrafta dolanan bedenini görür gibi oldum. Sonra önündeki parçaları o an için en doğru ama aslında çok yanlış şekilde birleştirişini, kendini gidişime ikna edişini, Emir'e söylediklerini, kendine yaptığı haksızlıkları, öfkeyle ne dediğini bilmezken aniden *çok kızarım* diye sönüşünü. Gözlerim yumuldu ben bunları düşünürken, sırtımı ağaca yasladım.

Zaman.

Ve zamansızlık.

Dün geceyi o kadar çok beklemiştik ki ve özellikle de Fetih bu konuda zamanı öylesine iyi ayarlayamaya çalışmıştı ki, kim derdi ki bana sevişirken defalarca kez 'Efsun çok özledim.' diye sayıklayacağını?

Hayat tam olarak buydu işte, biz planlar yaparken ve onu kontrol etmeye çalışırken başımıza gelenlerden ibaretti. O kadar planlı ve hesaplı davranmıştı ki bu konuda, eninde sonunda hesapsız kitapsız, zamansız olmuştu her şey. En güzel anı beklerken bitti dediği yerde itiraf gelmişti benden. Durak diye haftaları birbirimize ayırmış ama ikna olduğumuz yer terk edilme eşiği olmuştu.

Kendimi iyi hissetmiyordum hâlâ, gözlerim kapandığında o gecenin tekrarını da görüyordum, ne olacak ne bitecek onu da bilmiyordum ama hem Fetih'in hem de benim ruhumun dün gece sevişmeye ihtiyacı vardı.

İhtiyaçlar, yanlış anları doğru ana dönüştürecek en büyük sebep olabilirdi. Zaruri bir ihtiyaç gibiydi dün gece. Beynim beni bir karadeliğe ittikçe Fetih'i de kendimle sürüklüyordum. Onu suçlamıyor, ondan kopamıyor ama itiyordum istemsizce.

Fetih benim sevgilimdi ama o kadının oğlu, değildi. Fetih o kadının oğluydu ama benim sevgilimdi. O tek suçlu kendini görse de suçlu değildi. Anne babasını seçemezdi kimse. Yükünü ona veremezdim her şeyin. İtiraf etmediğim sürece, dün geceyi bize yaşatmadığım sürece önce kendimden gidecektim. Kendimden gittiğim yerse Fetih'in yanı olmayacaktı. Bunu bize yapmak istemiyordum.

Bende Fetih'ten cayacak yürek yoktu. Bizi harcayacak cesaret de yoktu. Fetih'i o kadının kötülüğüne tabut yapacak vicdan da yoktu.

Benim, Fetih'ten başka kimsem de yoktu.

Belki zaaf, belki zayıflık, bam teli ya da can damarı. Adı her neyse Fetih oydu.

Gözlerim kapalı, yüzüme güneş vuruyorken "Efsun!" seslenişini kafamın içinde sandım başta. Ama defalarca kez adım tekrarlandığında bu sesin zihnimden değil de evin içinden geldiğini fark ettim, gözlerim açılırken eve baktım.

Ses yanıt alamadıkça artıyor seslensem mi yoksa ağaçtan içip eve mi girsem karmaşıklığında bakınırken sesleniş değişti.

"Efsun nerdesin?"

Kapı büyük bir şiddetle açılırken biraz kafasını kaldırsa beni görebilirdi ama telaşı mı buna engel oldu, yeni uyandığı için algıları mı tam anlamıyla açılmamıştı bilmiyorum ama olduğu yerde 360 derece döndü öylece, birkaç adım ileri birkaç adım geriye giderken defalarca kez adımı söyledi.

Yüzündeki korku kuşbakışı görürken ben daha net anlaşılıyordu.

Önce elimi kaldırdım sonra "Buradayım!" diye yüksek sesle seslendim. Gözünün önündeydim zaten hemen gördü. Omuzlarının çöktüğünü gördüm önce. Sonra gözlerini kapatıp parmak uçlarını şafaklarına bastırdı. Onu en son bıraktığımda sadece altında bir eşofman vardı. Üzerine bir tişört de almıştı şimdi.

Bedenen toparladıktan sonra kendini bana doğru ilerledi hızlıca. Ağacın altına geldiğinde "Günaydın." dedim eğilip ona bakarken. Üstten üstten bana baktı bir süre. Suçluymuşum gibi. Kızacakmış gibi. Kızmasın diye elimi uzattım. Bir elime bir yüzüme baktı baktı durdu.

Kızmadı, güldü galiba. Ama sabır da diler gibi. Elime tutunmadan serice ağaca tırmanırken, tutunduğu yere ansızın dudaklarım oldu. Yanımdaki boşluğa bırakana kadar eli elimi tutar gibi dudağı dudağımı tuttu oturduğunda ayırdı ancak.

Dengem şaştı bir an, dudaklarım ıslık çalacakmış gibi kıvrıldı, gözlerimi kırpıştırdım.

Yüzümü boynuma yaklaştırdı hırkamı biraz çekiştirirken açıkta bıraktığı omzuma minik bir buse kondurdu sonra burnunu sürttü öptüğü yere. "Günaydın."

Dudağındaki uçuğa gözüm takıldı bir an. Artık onunda bir uçuğu vardı.

Yüzüme baktı, daha çok baktı, imalı baktı, imasız baktı, gülümsedi baktı, her türlü baktı da baktı.

"Ne zaman uyandın?"

O ima ses tonuna da eklendi. Dün geceki her şeye rağmen yanaklarımda bir ısınma hissettim. Biraz da kulaklarımda. Uzun uzun göz teması kuramazken elmaların tutunduğu dallara baktım.

"Oldu bir kırk kırk beş dakika." Dedim. "Sen uyurken Zeliha aradı seni ben açtım." dedim ilk. Elim ayağım titremişti anlamsız bir şekilde, açıp açmamak konusunda çok kararsız kalmıştım. Sesimden sanki yüzümü görecekmiş gibi avuçlarım terlemişti. Eninde sonunda açmıştım ama telefonu açar açmaz karşı taraftan bir ses duymadan direkt olarak beni sorması terleyen ellerimi titretmiş dilimi damağımı kurutmuştu. Hele de sesimi duyduğu ilk an verdiği tepkinin gözlerimi doldurduğunu biliyordum.

"Bu akşam onu da Kürşat'ı da yemeğe çağırdım. Gidip alır mısın? Ya da başkasını ayarlar mısın?"

Açık seçik gelmek istediğini söylememişti ama sesinden bile yüzüme hasret olduğunu anlamak, ağabeyinden sonra bir de onu bu halde duymak konuşmanın sonunda çekingen bir sesle gelişini istemekle sonlanmıştı. Kalbim de ellerim de yanıyordu bunu isterken. Nedenini bilmem, Fetih'ten başka bir insan görme fikri miydi beni bu kadar strese sokan ya da öyle ya da böyle o aileden birini görmek miydi bilmiyordum. Keza Fetih bir şeyleri zorlamasa, her şey benim söylediğim akışta devam etse o hastanenin çıkışı bir otel odası olacaktı.

"Efsun henüz o kadar iyi hissetmiyorsun kendini. Söyleyeyim sonra gelsinler."

Yüzüme mi yansıdı yoksa sadece hissetti mi bilmiyorum ama gergince kıpırdandım. Bu evden çıkacaktım. Hayata karışacaktım yeniden. Ömür

boyu bu evde sadece Fetih'i görerek yaşayamazdım ki. Hem Zeliha'dan bahsediyorduk. Bu hissettiğim geçiciydi, yersizdi. Gelince onlar geçecekti.

"Hayır." dedim inatla. "Gelsin. Çok merak ediyor. Aklı kalmasın." Gözlerimi kısa bir an kapatıp açtım bu rahatsız edici histen kurtulmaya çalıştım. Saçmaydı. Yanılıyordum, düzelecekti bu.

"Neyse," dedim sonra. 'öyle derin derin uyuyunca uyandırmak istemedim. Yavruda acıkmıştı onu emzirdim, etrafı biraz toparladım," dinlemesini umarak yan taraftaki evin duvarını gösterdim. "orada tavuklar ve kazlar vardı onlara salatalık doğradım. Bir de birkaç kedi vardı sokakta senin arabandan mama alıp onları besledim biraz. Öyle geçti zaman."

Cümlelerimin bitişiyle suratına baktım. Komik bir şey mi söylemiştim? Niye gülüyordu şimdi? Yavruya mı bakıyordu beni mi süzüyordu bilmiyordum ama "Anne kangurulara benziyorsun." dediğinde aniden kafasının içinde bambaşka şeyler döndüğünü ancak anlamıştım. Beklemediğim için mi yoksa kulağıma çok güzel geldi diye mi bilmiyorum ama keyifli bir kıkırdama çıktı ağzımdan.

"Ne?.."

Zaten normal koşullarda bir Efsun seviştiği gecenin sabahınca bir ağacın üzerinde muhakkak böyle bir şey duymak isterdi.

Eli elbisemin önüne gitti. Kumaşı ileri çekip geri bıraktı, bu hareketi kumaşın yavrunun yüzüne çarpmasına neden olmuştu.

"Bu da kesen."

Benzetme o kadar oturdu ki kafamda, başımda bandanam saçlarım yavrunun iki yanına dökülürken gülümseyen yüzümle onu izliyordum.

Kanguru Efsun ve kesesindeki yavrusu.

Buzağı Efsun vardı, keşke bir gün yeni doğan bir kanguruya da adımı verebilseydim.

Ben her ne kadar yavruya baksam da, yavrunun bütün dikkati Fetih'e yönelmiş içine konulduğu kumaşa tutunarak çıkmaya çalışıyordu.

"Otur oturduğun yerde sen de, dikkatimizi sana veremeyiz." dedi Fetih soğuk bir sesle. Sonra önümdeki cebin düğmelerini iliklemeye çalıştığında izin vermedim. Biraz elbisemi çekiştirdim biraz kendim eğildim burnuna birkaç küçük öpücük kondurdum. Tüm ilgime alakama rağmen Fetih'ten koparamadığımda onu kucağımdan çıkarıp Fetih'in koynuna bıraktım beklemediği bir anda. Onu istiyordu çünkü bu çok yeterli bir sebepti.

"Efsun hayır." dedi başta. "Hayır hayır." diyerek itmeye de çalıştı ama elimi ayağımı çektiğim an ve yavru ona tüm gücüyle tutunduğunda

düşmesinden korkmuş olacak ki hemen tek eliyle kavradı.

Şey... Bir anne içgüdüsü müydü bu?

Yavruyu omzundan uzaklaştırdı geriye doğru çekti ve uzaktan uzaktan baktı. İlk bulduğumuzda onu avucunda ne kadar olduğunu görmemiştim ama ilk eline aldığı günle bugün arasında o kadar fark vardı ki. Tutmayı öğrenmişti bir kere.

"Ne var ne istiyorsun?" diye sordu ters ters. Günlerdir neredeyse başbaşalardı. Hiç mi içinde bir şey oluşmamıştı. Muhakkak bir yumuşama olmalıydı. Blöf yapı-

"Atarım seni aşağı."

Yapmıyordu.

"Seni kafa aşağı bırakırım, konuş konuşabildiğin kadar aşağıda. Ne istiyorsun, iyileşti işte. Ne işin kaldı benimle? Bana bak bana. Bak bana!"

Yavru işittiği tüm azara karşılık dört bir yandan patilerini açarak var gücüyle miyavladı önce. Fetih bıkkınca bacaklarının üzerine bıraktı ve yönünü bana çevirdi.

"Ona git."

Gelseydi keseme alacaktım onu ama gelmedi. Fetih'i istiyordu. Yönünü inatla Fetih'e çevirdi.

"Seni annesi sanıyor ya," dedim yeniden yumuşak bir sesle. "Kokunu arıyor muhtemelen."

Sanırım seviştiğimiz gecenin sabahı Fetih'e yeniden anne olduğunu söylemek pek hoşuna gitmedi hoyratça yavruyu tutup benim cebime bıraktı. Tüm tadı tuzu kaçtı.

"Bizim hiçbir hukukumuz yok anlıyor musun beni?" Yavrunun yüzünü iyice cebe doğru itti. Sonra bana baktı "Sen de! Bak sabah sabah kaçırdın tüm keyfimi."

Yavrunun kafasını çıkardım karşıya baktım. İkimiz de azarlandık diye galiba sessiz sessiz izledik öyle etrafı. Fetih konuşmasa ne zaman konuşurdum bilmiyordum.

"Bunu besledin," dedi. "Dışarıdakiler besledin. O da yetmedi komşunun kazını tavuğunu da besledin."

Bir an önce bir isim bulmamız gerekiyordu. Bu demek çok kırıcıydı. Anlamasa da hissediyordu. Zaten annesi tarafından itiliyor istenmiyordu, bunu da fark ediyordu. Tek farkı Fetih gerçekten bir anne kedi olsa istemediği yavruyu beslemez, dışkılamasına yardım etmezdi. Ama insan bir

anne olunca besliyordu, kakasını da yaptırıyordu. Bu yavrunun ondan kopmamasına sebep oluyordu.

"Peki hiç şu kısımlardaki boş masayı da doldurasın gelmedi mi?"

Dün kahvaltı yaptığımız masayı işaret etti. Bunu başka bir an söyleseydi sanırım hoşuma gitmezdi ama uçan kuştan başka herkesi doyurduğum için bir an haklı geldi. Yutkundum bacaklarımı sallıyorken.

"Yemedim yedirdim, içmedim içirdimin kanlı canlı örneğisin."

Bu kadar haklı konuşması bu sabaha mı özeldi? Öyle olmalıydı diğer türlü alışamazdım bu duruma.

"Çok mu acıktın?" diyebildim en sonunda. Gözlerini kırpmadan beni izliyordu, benim aksime.

"Çok mu acıktım?" diye aynı soruyu düşünceli bir şekilde kendine sordu. "Bir bakmak lazım." nasıl bakacağını bana düşündürtmeden daha çok yaklaştı ve hırkamı omzumdan çekiştirdi. Bedenim hafifçe ona dönerken bu hamlem elini belime kaydırdı. Bel boşluğuma yaklaştırırken avucunu, yüzü boynuma gömüldü. Uzun elbisemin yırtmacı vardı ve ben bacak bacak üzerine atmıştım. Eli yırtmacın içinden sızdı, alt bacağımdan başladı yavaş yavaş üst bacağıma ulaştı.

Az önceye kadar temas etmeden oturan bedenlerimiz saniyeler içinde tamamlandı Fetih beni tuttuğu iki yerden de kendine doğru çekti. Açık alandaydık, hava temizdi ama aldığım nefesin hakkını veremedim. Varla yok arasındaydı artık her şey.

İçimdeki elbise askılıydı, askı dişlerinin yardımıyla omzumdan düşürüldü. "Bizim şehirde,"
dedim. Gözlerim güneş ışığına maruz kalmış gibi kısılmıştı. "Kahvaltıyı erkeklerin hazırlanmasıyla alakalı bir kural varmış."

Kuralı ben koymamışım gibiydi halim. Elim ensesine gitti, saç diplerini okşadım.

"Hım," diye mırıldandı.

"Ya..."

"Akşam yemeğini peki?"

"İnanır mısın onu da erkekler hazırlıyormuş."

"Hım,"

"Ya ya hiç sorma."

"Başka nasıl kuralları var şehrimizin, anlatsana biraz."

Düşen askımı düzeltmeden yüzüme yöneldi. Uçuğuna dokunacaktım ama benden daha hızlıydı buseleri bu kez yüzümde gezindi.

"Mesela bazı sabahlarda yatağa kahvaltı getirilmesi gerekiyormuş ama bazıları uyanmadığı bu mümkün olmuyormuş."

Neyse ki bunu daha önce yapmıştı da içimde kalmamıştı. Belki başka bir zamanda olsak, yataktan çıkmaz Fetih'in uyanmasını beklerdim ama böylesine bir enerji yoktu üzerimde. Hani ne denirdi bilmiyorum, belki yaşama sevinci belki başka bir şey ama yoktu.

"Efsun!" diye yükseldi aniden. "Efsun çok haklısın!" Beden dili bile o kadar hararetlendi ki, bir an en son ne dediğimi düşündüm. "Şu an var ya şu an dünya üzerinde senden haklısı yok."

Ne söylemiştim ben?!

"Bak ne yapalım biliyor musun? Ben şimdi alayım seni kucağıma, gidelim odamıza her şeyi baştan alalım." durdu dilindeki kalemle altını çizme gereksinimi duydu. "Her şeyi ama sıfırdan. Sonra ben kurallara uyup kahvaltıyı yatağa getireyim. Nasıl fikir?"

Bacağımdaki elini daha da ileri götürdü. Beni kucaklayacak gibi yaptığında geri çekildim. "Aaaa," dudağımdan dökülen isyan onun suratını artırdı. "Bu mu bulduğun çözüm yolu?"

Geri çekilmem çok da işe yaramadı ağacın üzerinde olmamıza rağmen bedenini üzerime eğdi. "Daha iyi bir çözüm yolu sunarsan muhakkak değerlendiririm."

Bir elim yavruyu tutarken diğeri Fetih'e karşı koyamıyordu. Hele de dudaklarıma bakarken o. Biraz geri yaslandım sırtım ağaç kavuğuna değiyordu artık. "Sunayım," dedim her şeye rağmen. "Yatağa getirmediğin kahvaltıyı masaya kurabili..."

Mırıldanarak cümlem bölündü ve dudaklarım dudaklarıyla örtüldü. Çenemden tuttu eğildiğimiz yerden kaldırdı bizi. Üste üste attığım bacaklarımı birbirinden ayırdı kendi bacağını yerleştirdi bacaklarımın arasına.

Dudaklarımızı ayırdığım an korkuyla etrafa baktım "Saçmalama." dedi gözlerimizi sabitlerken birbirine. "Uçan kuş bile kontrolüm altında. Mahremimi ulu orta öpecek halim mi var?"

Uçan kuş nasıl kontrolü altında olurdu bilmiyorum ama dudaklarımdan defalarca kez öptü öptü geri çekildi. Karşılık vermeye kalkıştığım an ona uzanmamı sağlıyor ama öpmeme izin vermiyordu.

"Ama yine de ağzından çıkacak sesleri kontrol altında tutamayabilirim, biz odamıza geçelim. Hem ben masaları severim ağaçları değil."

Bacağımda dur durak bilmeden dolanan eli tüm dikkatimi dağıtıyordu, sarhoşmuşum gibi hareketlerim yarım yamalaktı.

"İtsem itemiyorum sırtın acır," dişleri çeneme sürtündü. "Altıma alayım desem alan müsait değil." duraksadı, hızlanan kalp atışlarımı hissediyor muydu? "Kucağıma uygunsun aslında." dedi, dediği gibi bacağımdaki elini kalçamın altından geçirdi ve beni kucağına çekti.

Ağacın tepesinde, onun kucağında, elleri saçlarımda geziniyorken parmaklarına takılan bandanam eliyle beraber saçlarımdan ayrıldı saçlarımın önündeki buseler iki yana döküldü.

"Özlemiş olamaz mıyım?" diye sordu. Yavru miyavlıyordu ama duysak bile dinlemiyorduk galiba.

"Olabilirsin."

Önce alnını sonra burnunun ucunu sürttü bana.

"Tenini mesela," kalçamdaki elini sıktı, bir oyunun içine düşmüşüm gibi gözlerimi yumdum. Kollarımı sarılacakmış gibi boynuna sardım.

"Kokun var sonra, inlemelerin bile özlem benim için şu dakika. En son on yıl önce mi sevişmiştik?"

"On saat olmadı sanırım." dedim tüm gerçekliğiyle.

"Hayatta inanmam, on saat olsa kendini böyle bastırmazsın bana."

Ne, ne, ne?

Hayır hayır, sadece oturmuştum. O beni nasıl oturttuysa o şekilde kalmıştım.

Yavru miyavlıyordu aramızda öylece.

"Terbiyesiz iftiracısın."

"Terbiyesiz?" yüzüme hayretle baktı. "Dün geceden beri terbiyesizlik yaptığım tek bir an bile olmadı. Günahımı alma."

"Ettiğin küfürler kulağımda."

"Adımı söylerken uzattığın i'ler ve inlemelerin de benim kulağımda."

"Sesimin sesinden duyulmadığı yerler vardı." Karnımın içindeki karıncalanma parmak uçlarıma, yanaklarıma ve dilime doğru bir virüs gibi yayıldı. Neyin yarışıydı bu bilmiyordum ama Fetih'in amacı çok belliydi. O an yükselen tansiyon bunu anlamamın önüne geçiyordu.

"İçine boşaldığım anlardan mı bahsediyorsun yoksa ağzım s..." parmak uçlarım dudaklarına kapandı bacaklarım titrerken ona tutunmak üzereydim.

"Fetih." dedim sadece. Sesim titrek çıkmıştı, gözlerim yumulmuştu. Şiir okuyarak kazandığı romantikliği alaşağı etmek istiyordu ama engel olmalıydım. Yanlış düşündüğümü biliyordum, bunun böyle olmadığını da

biliyordum, bunu zamanla kabulleneceğimi de biliyordum ama içimdeki uslanmaz romantik onu da o kalıpta tutmak için direniyordu.

Ben akıllanmazdım.

"Ama sen terbiyesiz olduğumu söyledin, haksızlığa uğradım." bu konuda da mağdura oynamazdı bir insan. "Halbuki dün gece zerre terbiyesizlik yapmadım, özlemim her şeyin önündeydi. Özlediğimi sayıkladım durdum, yalan mıyım yanlış mıyım?"

Doğruydu. Dün gece bir cinselliğin başlangıcı olarak değil hasretin dinişi olarak tanımlanabilirdi. Her hareketimiz özlediğimizi tetiklemişti, ben bunu içimden sayıklasam da Fetih her şeyiyle dışa vurmuştu. *Efsun çok özledim.* Bu cümle dün gecenin kilit noktasıydı.

"Doğrusun." dedim kısık sesle. Biraz da devam etmesin diye yaptığı şeye. Bunu umdum ama bunu bulmadım.

"Ha şöyle." Omzumdaki en belirgin beni öptü. "Sen şimdiden bana haksızlık yaparsan, ileride ne yaparız?" Bandamı avucunun içine kıstırmıştı, bir sıkıp bir açıyordu avucunu. "Benim sana en kıyamadığım geceyi böyle harcarsan, okuduğum şiiri değil ettiğim küfrü söylersen ileride ne yaparız?"

Bir ağacın üzerinde tam olarak ne yapmaya nereye varmaya çalışıyorduk bilmiyorum ama elleri beni çok tahrik ediyordu. İradem bir cam gibi dağılmak üzereydi. Yavrunun sesi bile artık daha kısık geliyordu. Konuşmasın diye elimi ağzına örtecektim şimdi. Halbuki bilmeliydim, bunun böyle olacağının sinyallerini her an veriyordu. Karşımda hiçbir zaman tam anlamıyla romantik, zarif bir adam olmamıştı. Ama en önemlisi bizim ilişkimiz de hiç o zeminde oluşmamıştı.

Birbirimizi öldürecekken sevmeye başladığımızı düşünürdüm bazen.

"Mesela ileride; sen kesende küçük bir böcekle ağacın üzerinde oturuyorken, kafanda bandanan, üzerindeki efil efil bir elbiseyle anne bir kanguruya benzerken bile oldukça davetkar olduğunu, seni ağacın üstünden alıp yatağa taşımak istediğimi, önce biraz sevip sonra parmaklarımla yerimi hazır ederken en az ü..."

"Fetih tamam." İsyankâr bir tını. Evet tam olarak bu. Yavrunun kulaklarıyla kendi kulaklarımı tıkamamak için zor tutuyordum kendimi.

Tamam bir daha günahını almayacağım tamam haksızlık da yapmayacağım tamam...

"İleride dedim Efsun. Şimdiyle alakalı çıkmadı bir şey ağzımdan. Yani ileride bunları söylediğimde böyle zorbalık mı yapacaksın bana diye soracaktım. Şu an öyle bir durumda mıyız?"

Az önce bu anı tarif etmiyormuş gibi soruyordu. İstiyordu ki dikleneyim, yine mağdur olsun. Daha çok anlatsın. Dilini bu kadar kullanmayı sevmesi akıl işi değildi.

İnleyerek alnımı yüzüne bıraktım elim yumruk oldu omzuna vurdum birkaç kez. Sussun istiyordum. Nefes alamayacaktım yoksa birazdan.

"Böyle çocuk gibi saklanırsam seksiliğim azalır sanıyorsan yanılıyorsun, daha çok tahrik oluyorum."

Eğildiğim yerde miyavlayan yavruyla göz göze geldim. Gerçekten, gerçekten... Elbisemin aksısıyla ilgilenen eli ittim ve başımı kaldırıp önce askımı sonra hırkamı düzelttim.

"Böyle gizleyerek ilgimin azaldığını sanıyorsan da yanılıyorsun, daha çok tahrik oluyorum."

Cıkladım yüzümü gökyüzüne kaldırdım. "Böyle kafanı kaldırıp sabır dileyerek dikkatimi çekmeyeceğini düşünüyorsan da yanı..."

"EFSUN YENGE, EFSUN YENGE!"

Efsun yenge... Bu denli bağırarak biri bana yenge diyecek de ben mutlu olacağım... Fetih'ten korkuyla uzaklaştım, uçan kuşu kontrol eden Fetih aşağıda dikilerek bize bakan Mahmut'u kontrol edemedi.

"Aaaa!" derken sesim görüntümüzü gizleyebilecekmiş gibi yüksekti. Elleri dolu çocuk neredeyse zor dengede duruyorken "Ben geldim!" diye müjdeledi gelişini.

"Evde değiliz." Bunu aşağıda iki eli de dolu, otuz iki diş gülümseyen Mahmut'a söyledi. Böyle sevimli bir varlığa.

"Hoş geldin! Dur bekle geliyorum!" diyerek bir yavruyu Fetih'in kucağına bıraktım.

"Saçmalama Efsun buraya gel!" diye seslendi ama ben çoktan ağaçtan atlamıştım. Hızlı adımlarla kapıya giderken Mahmut elindekileri çoktan açılacak kapıya kadar taşımıştı. Koca bir lahana çarptı ilk gözüme. Tek başına mı taşımıştı? Diğer elindeyse gazeteye sarılı bir şey. İlk onu uzattı.

"Annem semsek yaptı." Uzattığı şeyi eğilip aldım direkt burnuma kıyma kokusu geldi, sıcaktı hâlâ.

"Biz sevmeyiz." dedi yanımdaki cins cins. Nefes nefese kalmış küçük çocuk önce Fetih'e baktı sonra bana.

"Sevmisen mi?"

"Hayır canım olur mu öyle şey?" dedim hemen. O kadar zahmet edip getirmişti, nefes nefeseydi. Hele de lahanayı taşıyan eli kıpkırmızı olmuştu.

"Efsun etli bir şey o."

"Tamam sen yeme." dedim ve sussun diye imalı bir bakış attım.

"Hee," dedi Mahmut uzatarak. "sen yemisen yeme ben ona getirmişem zaten."

Fetih'in kaşları olağanüstü bir hızla havalandı "Bana bak yer cücesi," diye bu kez o uzattı. "Alırım seni ayağımın altına."

Daha fazla sinir bozmasın diye yerdeki lahanayı gösterdim. "O?" diye işaret ettim. Yavru kıyma kokusunu aldı diye mi bilmiyorum miyavlaya miyavlaya elimdekine uzanmaya çalışıyordu.

"Bizim bahçede büyiler, annem dedi ki dolma yapıli, turşu kurili, yapsın birini."

"Fetih alır mısın onu?"

"Hayır almam. Biz turşu da dolma da sevmeyiz."

"Sevmisen mi?"

Zerre ileri gidemeden yine Fetih sağ olsun aynı paradokstan devam ettik.

"Severim, çok severim hatta. O sevmiyor diye öyle söylüyor boşver sen."

Turşu tarifini almıştım ama yapmamıştım hiç. Sanırım bu bir işaretti.

"Ben ona getirmişem zaten, sen yemisen yeme." diye Fetih'i yine oyun dışı etti. Çocuk bunları bana getirmişti zaten Fetih niye dahil oluyordu?

"Sen bana dün kekle meyve suyu verdin ya, annem de bunları gönderdi."

Bir cümle, incecik bir düşünce, bir nezaket, güzel bir davranış beni pamuklara yatırabilirdi. Yüzümde bir gülümseme hızla yayıldı kaşlarım büküldü.

"Afiyet olsun." dedim mahcupça. Elimdekini Fetih'in kucağına bıraktım ve çocuğun boyuna gelmek için diz çöktüm ama bu kez de ondan kısa oldum. "Niye zahmet ettiniz yine de, niye yordun kendini?"

"Vıyyy," diye garip bir mırıltı çıktı ağzından. "İki adım yürümüşem çok çok." Ellerim ellerine uzandı, ısınmış avuç izlerini sardım.

"Ben sana her zaman kek ve meyve suyu veririm. Hatta annenkiler kadar olmasın ama ben çok güzel kek de yapar..."

"Hey hey hey!" Arkadan müdahale gecikmedi bir adım öne çıktı. "O kadar da demedik."

"Bir daha yaptığımda sen de gelirsin yemeye. Kahvaltı yaptın mı?"

Küçük ellerine yoruldular diye masaj yapıyordum. Evi çok da yakın değildi, buraya kadar bu yükle benim için zahmet etmişti.

"Ohooo," dedi başını sallayıp. "Çoktandır, annem bunları da öğlen için pişirdi."

Saat öğleni geçmişti, normal olan öğlen yemeği vaktiydi zaten. "O zaman başka bir gün bize kahvaltıya gel olur mu? Sana bir sürü şey hazırlarım, güzel bir kahvaltı yaparız beraber."

Teklifi ben sundum ama gözlerini Fetih'e çevirdi. Elimdeki elini salladı, kaşlarını çatmıştı. "Gelme diyi o bana, böyle böyle yapi."

Fetih'in taklidini, asla Fetih'e benzemeyen bir tatlılıkta yapmaya çalıştı. Çattığı kaşlarını indirip kaldırdı. Dirseğimi arkadan dizine çarptım.

"Boşver sen onu. O gelmek istemezse gelmez, biz başbaşa yaparız kahvaltımızı. Gel sen tamam mı?"

Nispet yaparcasına gibi Fetih'e baktı başını sallarken imayla bu kez o benim elimi sıktı "Tamam yenge." dedi uysal ama inanılmaz komik bir şekilde. Dünyanın en komik çocuklarından biriydi. Mimikleri hele, bir oyuncuya meydan okuyacak kadar aktifti. Sadece yüzüne bakarak bile gülüyordun.

"Hadi Efsun, acıktım ben. Hadi." Hiç benim baktığım yerden bakmıyor, huysuzluk ediyordu durmadan.

"Siz daha kahvaltı yapmamışsınız?"

"Bu biraz uykucu," dedim arkamı işaret ederken. "O yüzden biz daha yapamadık. Yeni uyandı da."

Aylardır benim uykumdan dem vuran Fetih'i saniyesinde harcadım. İlk kez benden sonra uyanmıştı, eminim artık pişmandı da.

"Nenem diyi ki, eşekler çok yatar."

Elleri ellerimde, suratıma sıcak su fırlattı sanki. Arkadan bir hamle geleceğini reflekslerim bile biliyordu. Aynı anda hem tutamadım kendimi güldüm hem de telaşla çocuğu kendime doğru çektim.

"Ulan!" diye bağırdı Fetih. Eliyle küçük çocuğun kafasına uzanmak istese de var gücümle engel oluyordum. "Ulan seni eşeklere kovalatırım yer cücesi!"

Çöktüğüm yerden Fetih'in elini tuttum sıkıca. "Hayır hayır sana söylemedi!"

Kovalayacakmış gibi bakıyordu! Ya da kovalatacakmış gibi. Gözlerini irileştirmiş, bir elinde kağıda sarılmış adını unuttuğum yiyecek, yavruyu tepsiye koyar gibi üstüne koymuş çocuğa ulaşmaya çalışıyordu.

"Eşek dedi Efsun bana!"

"Vallahi sana söylemedi ya!"

"Ya ben demiyem demiyem nenem diyi!"

"Bak nenesi diyormuş o demiyormuş."

"Nenen kim senin oğlum, kimsin sen kimlerdesin?"

"Önce sen de, sen kimsin kimlerdensin?"

"Ulan sen gelmişsin kapıma, ağzından çıkanı kulağın duymuyor! Ben mi söyleyeceğim sen mi?"

Titreyen ellerim karıştırdığı makyaj malzemelerini yeniden devirirken geriye kalanları kasti olarak yere fırlatmamak için çok zor tutuyordum kendimi.

Çok bir şey değildi sadece bir kapatıcı istiyordum. Bir kalemin yarısı boyutunda, sadece göz altlarıma süreceğim basit bir kapatıcı.

Avucumun içini alnıma bastırdım sakinleşmek için derin derin nefesler almak istesem de gözlerim yanıyordu.

Basit bir kapatıcıydı bulamadığım. Sadece göz altlarımı kapatacaktım.

Yüzüm çok kötüydü, aynaya bakmıştım biraz. Efsun gibi değildi, çökmüştü. Sadece göz altlarımı düzeltecek haldeydim, daha fazlasına titreyen ellerim izin vermezdi. Yumruğumu dizime vurdum.

Sadece bir tane kapatıcı.

O yumruk daha kaç kez dizime vurulacaktı bilmiyordum, aralık olan kapı tamamen açılmasa elbetteki bu öfkemi kendimden çıkaracaktım. Önce Fetih'i gördüm sonra elindeki eczane poşetini.

İstediğim ilacı almış olmalıydı.

Yüzüne baktım.

İstediğim ilacın içeriğini biliyor olmalıydı.

Yavaş adımlarla bana yürüyorken "Elimden kaydı." dedim yere düşmüş ürünleri gösterirken. Ben bir tane kapatıcıyı bile bulamayacak kadar beceriksizim diyemedim.

Makyaj masasının önünde oturmuştum ben, yanıma çöktü. Yere çömelmişti elindeki eczane poşetine uzandım. "Teşekkür ederim." dedim sadece. Yüzüne bakmıyordum, ifadesi beni korkuttuğundan değil bana uzun uzun bakışına nasıl bir tepki vereceğimi bilmediğimden.

Ertesi gün hapını masanın kenarında duran yarım bardak suyla saniyeler içinde içtiğimde sessizce beni izliyordu.

"Ben araştırdım, eczacıyla da görüştüm senede üçten fazla kullanmamak gerekiyormuş. O üç kez bile hormonal dengeyi ciddi manada bozarmış." dedi. Sesi o kadar sönüktü ki, konuşmayı sanki kendine hak görmüyordu. Sessizce başımı salladım. Biliyordum bunları.

"Bir kez daha kullanma." O sönüklük kendini derin bir temkinliğe bıraktı. "İçine boşa-"

"Geri çekilmek bir korunma yöntemi değil Fetih."

Bunu bildiğini düşünüyordum, bunu benim bildiğimi de elbet biliyordu. Böyle bir konunun içinde olmak hiç hoşuma gitmedi. O kahvaltı masasındaki bal kaymak kadar rahatsız oldum. Bu ne demekti?

Bebek muhabbeti beni başlı başına mı diken üstüne yatırıyordu artık?

Eğer zamanım olsa, uygun bir an olsa bu soru kalbimi o kadar çok kırardı ki nasıl üstesinden gelirdim bilmiyordum.

Rahmime düşecek küçük şeyden korkuyor ya da çekiniyordum. Konusu bile geçmesin istiyordum.

"Bir tek bu değil korunma yöntemi. Doğum kontrol hapları var onları kullanırım."

Kaşları havalandı, yüzünde hızına yetişemediğim bir ifade geçti gitti. Kıyıya vuran bir dalgadan daha seriydi. Su içtiğim bardağa ya da habı çıkardığım kutuya baktı bir süre.

"Senin hormonlarınla oynamamıza gerek yok." dedi sessizce. "Kullanacağın her hap vücuduna zarar verecek. Biri feragat edecekse ben ederim bir şeylerden, ilişki sırasında korunuruz sen gerek duymayana kadar."

Gözlerimin içine bakıyordu. Harelerimi inceliyordu. Ben bir şey söyleyeyim diye açık seçik, körüklenmiş bir istek vardı. Vazgeçeyim ya da ne zaman vazgeçeceğimi söyleyeyim. Ama ikisi de olmadı elim tekrardan makyaj malzemelerime gitti.

"Kapatıcıyı bulamıyorum." dedim bitik bir sesle. Burnumun direği sızladı aniden. Neye ve kime bilmiyordum. Fetih yere düşenleri topladı karıştırdığım çantanın yanına koydu. "Yok bulamıyorum." Bulamadıkça çantayı daha kaba hareketlerle kurcalıyordum.

"Hayır yok, bulamıyorum. Kaç kere baktım." Hepsinin tek tek çıkarayım derken devirmeye başladım yeniden "Dur ben de bakayım." diye bir el uzandı ama ben hızımı alamamaya devam ettim.

"Yok işte! Yok! Bir tane kapatıcıyı bile bulamıyorum! Gelmek üzereler kapatıcım bile yok, yüzüm ne halde!" Bulmaya çalışan el, aramayı bırakıp benim elimden tutmaya çalıştı ama inatla olmayan şeyi arıyordum.

"Gelmek üzereler!" diye tekrar ettim. "Bir salata yapacaktım onu bile beceremedim! Kapatıcı da yok!" Çantanın yarısı artık dışarıdaydı ama yetmiyordu. Fetih içini açıp özellikle kapatıcıyı çıkarmış olamazdı

getirirken. Ben bir kör gibi bulamıyordum. Ellerim titriyordu bir marul bile doğrayamamıştım. Bir beceriksiz gibi elimden hiçbir şey gelmiyordu. Gelmek üzereydiler.

"Tamam Efsun."

"Efsun tamam."

"TAMAM!" başlangıcı yumuşak olan ses bilmem kaçıncı tekranında yükseldi beni kollarımdan sıkıca tuttu. Nefes nefese yüzüne bakarken gözlerim daha çok yanıyordu. Fetih'in görüntüsü yüzüyordu artık.

"Tamam," dedi tekrardan. Kollarımı serbest bıraktı yüzümü aldı avuçlarının içine. Alt dudağım yağmurun altında kalmış bir kedi yavrusu gibi titredi önce dayanamadım gözlerimi kapattım. Saniyesinde yanaklarımın ıslandığını hissettim, omuzlarım sarsıldı.

"Tamam Efsun," dedi önce. "tamam güzel Efsun'um." dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Tamam." diye devam etti. İçim çok huzursuzdu, o kadar kötü hissediyordum ki ağlamam saniyeler içinde şiddetlendi eğilip alnımı alnına bastırdı. Bir çocuk gibi gömleğinin eteklerine tutunurken başımı yüzünde kaydırdım sinesine girdim.

Efsun ya tek canla yaşama adapte olamıyordu ya da Efsun, tek canla yaşayamıyordu.

🕊🕊🕊

Etrafımda var olan kalabalığı bir köşeye sinmiş izliyorken, sessiz ve zaman zaman rahatsızdım. Toplasak koca bahçede beş kişiydik belki ama hissettiğim kesinlikle beş değildi. Sesler kulağıma olduğundan daha fazla geliyor, aniden hareket eden insanlar dikkatimi dağıtıyordu. Her şeye çok duyarlıydım.

Kürşat, Fetih'i taklit ederek yakılan mangalı yellemeye çalışsa da bir noktayı yanlış yapıyor, uçuşan küller Fetih'in gömleğine doğru gittikçe ağabeyinin zehirli bakışlarına maruz kalıyordu. Fetih'in yapmak istediği her atılım benim bakışlarım altında eriyordu. Bana bakıyor, gülümsüyor, göz kırpıyor sonra da Kürşat'a bir şeyler söylemekle yetiniyordu. Emir'se kendi eliyle sosladığı etleri, kestiği sucukları yaptığı köfteleri ızgaraya diziyordu. Ama bilmeliydi ki bu kadar et kokusu benim midemi bulandırıyordu. Ve hemen o sosu patatese de bulamalıydı.

"Böyle büyük bir yer," diye devam etti Zeliha. Ağabeyi gibi uzun uzun yüzüme bakıyordu geldiğinden beri, hatta neredeyse başka bir yöne döndüğünü görmemiştim. Zeliha Fetih değildi, Fetih'in bakışlarına yüzümü çevirebiliyordum. Günlerce yapmıştım da bunu ama Zeliha'ya

yapamıyordum. Neredeyse bıcır bıcır diyeceğim şekilde, büyük bir hevesle durmaksızın bir şeyler anlatıyordu.

"Bir katı kütüphane kadar sessiz. Gürültü yapacak insanların orada oturması yasak. Normal müsteriler giriş katında oturuyor."

İlk geldikleri an, göz göze kalmışken hiçbir tepki verememiştim. O evin bir kokusu vardı ve tek hissettiğim o kokuyu aldığımdı. Birçok kasımın bana ihanet edercesine sertleşmesi, adım atmak isteyip atamamam, gülümserken yüzümdeki tutukluk, ensemde hissettiğim uyarılma ve daha fazlası.

Zeliha'ya bakarken gülümsedim dirseğimi masaya yasladım. "Her şey yolunda mı?" bunca anlattığı ayrıntının aksine geldiğinden beri aklımdan tek geçen soruyu sormuştum. İyi görmüştüm onu, eğer çok iyi bir oyunculuk değilse bu içimi huzursuz eden şey yok olmalıydı. "Orada biz gittikten sonra sen nasılsın? Neden bırakıp gelmedin yanımıza?"

Tüm o bıcır bıcırlığı kaybolup gitti, gülümsemesi adım adım yok oldu. Hiç duymak istemediği sorular ya da bahsetmek istemediği şeylerdi bunlar, farkındaydım. Anlattığı her şeyin bu kadar ayrıntısına inmesinin sebebi de buydu.

"Çünkü siz henüz daha altı ayı bile dolmamış çiçeği burnunda evli bir çiftsiniz. Sizin eviniz burası."

Her şey çok normal ve yolundaymış gibi söyledi bunu. Çok basit, olağan... Sadece baktım. Anlayacağını biliyordum. Anladı da.

"Ben iyiyim. Sabah erkenden evden çıkıyorum akşam saat on gibi eve giriyorum. Kimseyi neredeyse hiç görmüyorum zaten. Sınava şunun şurasında ne kaldı ki? Sonrası zaten başka şehir, orada da sizinle beraber yaşamayacağım ki zaten, olması gerektiği gibi."

Olması gerekenin bu olduğunu ona düşündürten neydi ki? Her şey onun üzerine kuruluyken ve o bu hayatın sıradan bir görümcesi değilken neden uzaklaşmıştı ki bizden?

"Bakma öyle!" diye sitem etti ve sandalyesini bana doğru kaydırdı. "Sana yaptığımız saygısızlığa daha ne kadar devam edecektik? Çok benciliz, anlıyor musun? Sen bunu ne olarak görürsen gör çok benciliz. Abimle evlenmedin bizimle evlendin gibi bir hayat sunduk sana. Hepimiz. Düğünün ertesi günü benim odamı değiştirmekle uğraştın, aynı günün akşamı bir aile yemeğine oturdun ve bunlar dünya saçması olaylar."

O zamanlar evlilik gerçek değil diye belki, belki de gerçek olsa bile bana bencillik olarak gelmediğinden gözüme batmamıştı.

"Üstelik bunca şeye rağmen kıymetini bilmedik. Yapmadık bunu. Biz böyle bir aileyiz işte." Fetih'le bu kadar aynı şeyleri düşünmeleri içimi ezdi. "Dışarıdan muhteşem görünen içi aileden başka her şeye benzeyen bir topluluk. Sen gelince seneler sonra ilk kez bizim evde toplu akşam yemekleri yenmeye başlamıştı. En son çok küçükken hatırlıyorum bunun yaşandığını. Sen geldin bu topluluk aile oldu sandı, bunun için bile sana minnet etmeliydi herkes ama yapılmadı. Çünkü biz bunu bile hak etmiyorduk."

Burnumun sızlayan direği yerini gözlerime bırakacaktı biliyordum. Hemen göz temasını kestim masadaki tabaklara baktım.

"Kendini hiçbir şeye dahil etme, tek bir kötülüğün ucunda bile yoksun sen."

"Aile de, ailenin sana yükledikler de kaderdir Efsun abla, dışında duramazsın. Ben biliyordum bir gün bıkacaktın her şeyden. Bıktıracaktık seni."

Söylemişti bunu. Korktuğunu dile getirmişti. Ben alışığım ama sen değilsin demişti. Anlamamıştım o an, hak vermemiştim hatta.

"Şimdi sofra kurulmuyor galiba, kurulsa da oturan yok. Konuşan yok, gülen yok, bize bir şeyler anlatan yok, tütsü yakan yok, ortalıkta tın tın dolaşan yok, tatlı yapan yok." yüzünde buruk bir tebessüm, dalmış gitmiş sadece konuşuyordu. "Tariflerini iyi ki paylaşmadın bizimle. Senin olmadığın yerde seninle alakalı tek güzel şeyin olmaması gerekiyor. Hak etmiyoruz çünkü biz. Ev bile değil artık orası, dört duvarı olan bir cenaze yeri. Gereksiz gözyaşları dökülüyor, çalışanından en büyüğüne herkes aptalca bir vicdan azabı içinde. Sağda solda vebal kelimesini duyuyorum. Ne kadar aptalca. Yersiz." her zaman söz konusu ailesiyken en ufak bir olaya dahi duygusal yaklaşan kız çocuğu şimdi o kadar gamsız ve bıkkındı ki bunları anlatırken bana. Titreyen alt dudağım engellemek istedim ama aşağı doğru büzüldü. Yaşadıklarımı başka insanların sesinden duymak daha katlanılmaz geliyordu.

"Bir kadın geldi, sihirli elini herkesin üzerinde dolaştırdı, şifa dağıttı karşılık beklemeden. Sonra hep beraber, birlik oldular ve o eli kestiler."

Anlatmasın istedim. Kulaklarımı tıkamak istiyordum. Elimin de kolumun kanadımın da kesildiğini farkındaydım. Canımdan olmuştum onların acısına sıra gelmemişti. Dudaklarımı yaladım sesimi çıkarmadım. Göğsümün bir kuş gibi titrediğini hissediyordum.

"Kimsenin sesi soluğu çıkmıyor. Kaç kuşak yaşadı o evde, kaç olay oldu sessizliğe gömülmedi de Fetih Karadere'nin bir isyanı susturdu koca evi. Hâlâ abimin dedikleri duyuluyor sanki. Onun dediklerini dinliyor gibiyiz. Kimse sözünü kesmiyor herkes çok sessiz. Halbuki senin o halin varken abimin dedikleri hiçbir şey. Ama işte bencillik, varsa yoksa kendimiz."

Kollarım karnımın üzerinde birleşmişken Fetih'e baktım. Ne olduğunu ne bittiğini ne ben sormuştum ne de o söylemişti. O evle alakalı hiçbir şeyden konuşmuyorduk. O ilk gece anlattıklarımdan başka hiçbir şey konuşmamıştık.

Her gün dizlerime merhem sürüyordu, saçlarımı tarıyordu, yüzümü ve ellerimi nemlendiriyordu. O geceden kalmış izleri yok etmek için çabalıyordu sadece. Ne yapmıştı bilmiyordum. Sadece yarım yamalak ben o evden çıkarken suratına fırlattığı resmi hatırlıyordum.

Ona baktığımı hissettiği an yüzünü bana çevirdi ama ben kaçmak için çok geç kalmıştı. Nasıl bir ifade gördü bilmiyorum ama hareketleri durdu. Zeliha'ya da baktıktan hemen sonra elindekini Kürşat'a uzattı bize doğru gelmeye başladı.

Boğazımı temizledim hızla, duruşumu düzeltmeye çalıştım, dudaklarımı ıslattım. "Acıktın mı?" diye sordu neyse ki. Başka bir şey sorsun istemezdim. Parmağımla ileriyi işaret ettim.

"Sadece kırmızı et mi pişireceksiniz orada?" Zeliha'ya baktı, komik bir şey söylemişim gibi güldüler.

"Sen istersen beyaz et de pişiririz. Canın tavuk mu çekti?" mümkünmüş gibi sordu bunu.

"Canım patates çekti."

"Kürşat," diye seslendi arkasına bakmadan. "yengenin canı tavuk çekmiş bir koşu şu duvardan atla yakala bir tanesini."

Duvardan? Atla? Benim sabah beslediğim tavuklar?

Elimin tersinde oluşuyla dudaklarının üzerine vurduğumda "Ah!" dedi Zeliha'ya bakarken. "Görüyorsun değil mi şiddet diz boyu?!"

"Elimde kalırsın, uzak dur o tavuklardan!"

"Tamam," sesindeki anlayışlı tınıdan yine anlıyordum devamındaki fitne fesatı. "tek beyaz et tavuk değil. Balık mı çekti canın? Emir koş!" diye tekrar bağırdı arkaya doğru. "Yengenin canı balık çekmiş, koş çabuk! Koş, koş, koş!"

Tokat atmamak için iki elimle yüzünü kavradım sever gibi yapsam da tokat atıyormuşum gibi ses çıkıyordu.

"Patates!"
"Kanat!"
"Patlıcan!"
"Köfte!"
"Mantar!"
"Levrek!"
"Pis etçil!"
Yüzündeki ellerimden birini yakaladı sonra bileğimden ısırdı. "Fetiih!"
"Etçilim ben görünce dayanamıy..."
Eğer ki bir insan susmayı bilmiyorsa ağzını zincirlemeliydiniz. Çaktırmadan Zeliha'yı işaret ettim. Hiç dur durak bilmiyordu çünkü. Isırmayı bıraktı en azından kardeşine baktı. Ben bakamadım. Çekindim. Bakabilseydim, söylemek isterdim ona. Zeliha beni ilk yiyişi değil diye. Biz bu yolculuğa elmacık kemiğiyle başladık.
"Uçuğun nasıl çiftlendiği çok bariz." dediğinde Zeliha, elmacık kemiklerimden bir yanma başladı kulaklarıma kadar. Buradaki herkes fark etmişti zaten.
"Yengen üşüdü git içeriden şal getir."
Ben yandığımı söylüyordum, üşümekten bahsediyordu. "Hayır üşümedim." dedim dürüstçe ama nafile.
"Bence de üşüdün ben gidip bir şey getireyim sana." dedi Zeliha ve ışık hızında uzaklaştı bizden. Daha fazla şahit olmak istemedi sanırım yenilip bitmeme. Fetih kardeşinin gitmesiyle gövdesiyle önümü tamamen kapattı ve "Nerede kalmıştık?" diye sordu.
"Patates diyordum en son."
"Pis etçil diyordun en son."
Yüzünü boynuma kaydırdığı an öpüşüyle soluklanması eş değer oldu. Yanağına gitti elim, göz temasımız kesildiği an Zeliha'nın söyledikleri doluştu beynime. Ne söylemişti merak etmiyordum ama yıkılmış bir halde o eve girdiği geliyordu gözümün önüne.
"Önce o pişirdiklerimi sonra seni yiyerek ağzının tadını bilen bir etçil olduğumu sana bugün kanıtlamayı amaç edindim."
"Lütfen sus..." dudağına bastırayım dedim dudaklarımı ama ona yaklaştığım her parçamı ağzına alıyordu.
"Beni bu haklı davadan vazgeçiremezsin, ben susturamazsın, dönmem bu yoldan."

Az daha zorlasam Ahmet Kaya'nın yorgun demokratı olacaktı ve hiç utanmayacaktı bundan. Boynumdan zar zor kopabildik yanaklarımı okşadı baş parmaklarıyla.

"İyisin değil mi?"

Başımı salladığımı ya gördü ya görmedi evin içinden Zeliha seslendi.

"Fetih abi, bir bakar mısın?"

Az önceye kadar dolmuş gözlerimin yerini şimdi gülen yüzüm almışken Fetih hemen geleceğini söyledi gitti. Gitti ama gittiğini an içimdeki kemirgen yine çöktü. Saniyeler içinde yine huzursuzlaştım. Midem bulanıyor, içimde bir fısıltı rahatımı kaçırıyordu. İlaç mıydı beni böyle yapan desem ilaçtan önce olan bir şeydi. Zeliha'lar gelince geçer sanıyordum ama ondan da değildi.

Kürşat elindekilerle bana doğru gelmese yüz ifadem daha da ekşiyecekti. Yeni pişmiş köfteleri direkt önüme koyarken göz göze geldiğimiz an çekinerek gülümsedim. Evleri karmakarışıktı, bana daha çok tepkili olduğunu düşünüyordum.

Bana uzakta olsa bir yere oturduğunda öylece birbirimize bakıyorduk.

"Hoş geldin."

"Yemeyecek misin?"

Aynı anda konuştuğumuzda bu bana karşı ilk kez bu kadar normal bir ses tonuyla konuşmasıydı. Elim istemeye istemeye çatala gitti, bir köfteyi önümdeki tabağa aldım. "Ellerine sağlık çok güzel olmuş."

"Daha yemedin ki?"

Kızıyor muydu kızmıyor muydu belli değildi. Sadece küçücük çocuğun karşısında gerildiğimi hissediyordum. Fetih kılıklı.

"Olsun çok güzel görünüyor."

"Vejetaryen misin sen?"

Kürşat'la konuşacağım ilk adam akıllı konunun bu olması gerçeği beni üzse de elimdekine razı geldim ve devam ettim.

"Hayır şimdilik değilim ama bir gün, muhakkak."

Çatalını bir köfteye batırdı ve tek lokma yaptı. İştahlı bir çocuktu zaten hiç şaşırtmadı bu görüntü beni.

"Benim abim çok seviyor ama eti."

Bilmez miyim...

"Evet öyle."

"Sen et yemeyince hiç et pişirmeyecek misin ona?"

Etli yemekleri o yapsa, sebzelileri ben yapsam olmaz mıydı? Hiç düşünmemiştim ki bunu.

"Pişiririm bence."

Sessizleştik. Böyle bir konu zaten daha fazla ilerleyemezdi. Birkaç köfteyi daha yedi. Geldiğinde ilk eve yavruyu da almıştı eline. Geçen seferki gibi uzaktan uzaktan bakmamıştı. Elleri büyüktü, basket topunu tutarken hiç dikkatimi çekmese de yavru avucunda küçücük kalmıştı. Nasıl tutacağını da bilememişti zaten. Basket topu gibi tutmuştu başta, Zeliha'nın 'o senin topun değil, düzgün tut düşüreceksin' ikazıyla da bırakmıştı. Alışırdı diye düşünüyordum yavaş yavaş.

Ne kadar karşımda asi tavırlarıyla oturuyor olsa da sessizliği bozduğu cümle onun yalnızca on beş yaşında bir çocuk olduğunu kanıtlıyordu.

"Ben anneme senin kötü bir insan olmadığını söyledim."

Annem lafı ya da o kadının bu kadar kanlı canlı olduğu bir cümle bilmiyorum. Tırnaklarımı bacaklarıma batırdım. Başka bir an olsa kesinlikle Kürşat'ın kafasında kötü bir insan olmadığıma tutunurdum ama odaklanamadım. Karnım ağrımaya başladı.

"Ama benim annem de kötü bir insan değil." dişlerim sıktım. Sussun istiyordum. Benimle konuşması için can atan ben şimdi sussun istiyordum. Tırnaklarımın ardından avuç içlerimi de dizlerime bastırıyordum.

"O senin karanlıktan korktuğunu bilmiyordu," *yeter...* "bilseydi yapmazdı." *yeter...* Sağ kulağım çınlamaya başladı. Başımı o tarafa doğru istemsizce yatırdım.

"Tamam Kürşat." dedim sadece.

'Gece elektrikler gidiyor. Karanlıkta kalamıyorum, aç kapıyı.'

"Hem sen kocamansın, karanlıktan korktuğunu nasıl tahmin edebilirdi ki?"

Ağzımın içine o gecenin aynısından bir kusmuk tadı doldu. Başımı yatırdığım mermerin soğukluğu şakaklarımı sızlatıyordu. Gerçekle hayalin ince çizgisini kaybettim. Babam mermerde yatan bedenime sesleniyordu ama ben şu an da duyuyordum. Uyu Efsun, uyu güzel kızım.

Gözlerimi yumdum başımı eğdim. Elbisem olmasa tırnaklarım bacağımla bir bütün olacaktı.

"Tamam Kürşat."

"Kızma ona da, yemin ederim kötü biri değil benim annem. Sen hiç çocuğunu kaybetmedin ki, anlayamazsın onu. Fotoğrafı yırttın diye kendini kaybetti."

Ölüm kötülük için bir kılıf olsaydı bende iyilik namına hiçbir şey kalmazdı ve ben kötülüğünde en haklı kişi olurdum.

"Tamam," diye tekrar etti birkaç kez ve yerimden doğruldum. Daha fazla dinlemek istemiyordum. Zorlukla birbirinden açılmış gözlerim bir an Emir'i gördü ama neyse ki onun sırtı dönükken elindeki işle uğraşıyordu. Sarsak ama hızlı adımlarla eve doğru girdim. Bir odaya girip kapıyı kapatmaktı hemen amacım ama öyle boktan bir şansım vardı ki girmek istediğim oda da doluydu. Yönüm kimse beni fark etmeden değişsin istedim ama Zeliha'nın ağzından hıçkırıklarla dökülen cümleleri ilerletemedi beni.

"...mahvolmuş."

Bunu direkt olarak üzerime alınmam hiç ama hiç adil değildi.

"Mahvetmişiz, mahvolmuş." incecik çıkıyordu sesi. Hıçkırıklarını da bastırıyordu eliyle anlayabiliyordum.

"Şşşt," diyerek engellemeye çalıştı Fetih. "iyileşecek tamam mı? İyileşecek."

Hasta mıydım artık ben? Neden öyle söylüyordu? Fetih bana çok iyi bakıyordu, ilaçlarım bitmek üzereydi. Gülümsüyordum bazen, dün gece bütün acıyan yerlerimden öpmüştü, bugün daha ağrısız uyanmıştım.

"Oooof!" Zeliha'nın etinden et koptu sanki. "Çok kötü olmuş! Ölü gibi bakıyor! Offf!" dudaklarımı ısırdım korkuyla. Ağzımdan ses kaçsın istemiyordum.

"O nasıl laf Zeliha?"

Buz gibiydi sesi. Ben bana şal getiriyorlar sanıyordum. Üşüdüğümden değildi hiçbir şey. Baş başa kalmak içindi.

"Nasıl kilo vermiş! Görmüyor musun?! Hani iyiydi?! Sana günlerdir aynı soruyu soruyorum?! Hani iyiydi?! İlk gördüğümde renk vermemek için kendimi yırttım kapının önünde! Hani iyiydi?!"

Azarlıyordu. Ne halde, nasıl bir beden dilinde bilmiyorum ama çok kızgındı sesi.

"İyileşecek."

Belki Zeliha için basit ve sönük bir kelime ama benim için Fetih söylediği için güçlü bir söz.

"Yüzü neredeyse hiç gülmüyor! Sana güldüğü birkaç anın dışında put gibi bakıyor! İçini boşaltmışlar gibi! Biri yüksek sesle konuşunca korkuyor! Aniden dokununca korkuyor! Kapılar kapanınca tedirgin oluyor! Ahh," acı dolu bir inleme duydum. Boğazını sıkıyorlardı sanki.

"Uyuyorduk biz!" dedi. "O kilitliyken uyuyorduk biz! Sen rahat uyu diye bandanasını sıkıştırmışken bavula, biz uyuyorduk!"

Ayakta kalmak için yeteri kadar kuvvet bacaklarımda kalmadığında kapıyla duvarın arasındaki o birleşik yere çöktüm. Bacaklarımı birbirine çektim.

"Saçları seyrelmiş, dökülüyor mu?"

Çenem ağrıyordu. Dudaklarımı dizlerime kuvvetle bastırmıştım. Keşke gelmeselerdi. Çok kötüydü yüzüm, kapatıcım da yoktu. Fetih'e kanmıştım. Gerek yok ki demişti. Sadece nemlendirici sürmüştü. Ben de inanmıştım gerek olmadığına.

Cevap almadı bu sorusuna. Söyleseydi Fetih nasıl vazgeçirirdim bilmiyordum.

"Gidecek değil mi?"

Sesim çıkmadı ama vücudum sarsıldı. Bir süredir sesini duymadığım Fetih hemen konuştu.

"Hayır!"

"Gidecek!" Bir şey devrildi galiba. "Niye kalsın ki?! Bizim gibi safi zarar insanların yanında niye kalsın ki? Bırakıp gidecek bizi! Terk edecek! Bırakacak! Göreceksin! Onsuz kalacağız! Hak etmedik ki onu! Annemizden bile koruyamadık! O neler yaşarken biz mışıl mışıl uyuduk! Gidec..."

"GİTMEYECEK!"

Gitmeyecektim ki... Gidemiyordum ki. Niye öyle söylüyordu?

"Gitmeyeceğim dedi. Gitmeyecek, sus artık!"

"Öyle mi söyledi?"

Gidecek misin?

Bir renk olsaydı tonuna kadar aynı renk olurdu bu iki soru.

"Öyle söyledi ya," dedi Fetih. Görmedim ama öptü, duydum. "Gitmeyecek. İyileşecek de. Her gün düne göre daha iyi. Bugün sadece bir kere ağladı. İlaçları da bitmek üzere. İştahı da açılıyor yavaş yavaş."

"Gözleri küçülmüş." Gitti ve istediği yeri çekti aldı. "O kadar çok mu ağladı? Gözleri küçücük kalmış. Bugün bir kere dün kaç kere? En çok kaç kere?"

Ağlayışı yeniden şiddetlendiğinde Fetih'in tesellileri girdi araya. Bir türlü ikna olmadı Zeliha. Bende ne gördüyse bir türlü ikna olmadı.

"Mahvolmuş!" dedi. "Gidecek!" dedi. "Biz uyuyorduk!" dedi. "Odanızın duvarında silik bir kan vardı!" dedi. Bir sürü şey söyledi. O anlattıkça ben

sadece birkaç saniye kaybettim irademi. Ses çıktı ağzımdan. Bu duymama ihtimali olan sesi duydular, duydukları gibi de sessizleştiler. Zaten tam kapanmamış kapı çok geçmeden açıldı. İkisi de aynı anda ismimi söylediler ama sadece Fetih çömeldi yanıma.

Gömleğinin eteklerine tutundum hemen, bir şeyler söyledi ama ben sadece yüzümü gizledim gövdesinde. "Gitsinler." dedim. Fetih beni onlar gibi görmüyordu. Hasta görmüyordu, umutsuz bakmıyordu, öyle çirkin gelmiyordum gözüne. Beni yerden kucaklayarak kaldırırken o sadece tek bir şey söyledim. "Gitsinler."

İlahi Bakış Açısı;

Fetih Karadere içinde öylece oturduğu arabanın tavanını izliyordu. Nefes alan bir Fetih, taşıdığı iki Fetih'ti.

Kalbinin sıkıştığını hissediyordu, kolunun ve özellikle elinin uyuştuğunu fark edemiyordu. Gömleğinden bir düğme daha açtı.

'Kafamı nasıl duvardan duvara vurdum bunu mu anlatayım istiyorsun?!'

Uyuştuğunu fark etmediği elini direksiyona geçirdi, uyuşmasa kemiği fena sızlardı. Buğulanmış gözlerini yumdu. Kalbindeki sancının geçmesini daha fazla beklemedi sabah pimi çekilmiş bir bomba misali çıktığı eve şimdi tek kelime bile konuşacak takati yokken giriyordu.

Sabahkiyle aynı olmayan adamlara bakmadan geçti kapıdan. Eklemleri kanlanmıştı, Efsun normalde fark ederdi. Etmemişti. Fetih'in ciğerinde bir ateş parçası cirit atıyordu. Kolu biraz daha uyuştu. Merdivenlerden hızlı kimseyi görmeden ve etrafa bakmadan çıkıyordu.

'Kaç kere düştüm de bir un çuvalı gibi kaldırıldım saymadım.'

Kabak çiçeği hassasiyeti gösterdiğiniz bir kadına un çuvala muamelesi yapılıyorsa bu katlanılmaz derecede acı verebilirdi insana. Can yakmazdı, can deşerdi. Merdivenlere çökmek istedi. Öyle ki hastanede yatmasa Efsun, gidip onu alacak olmasa çökecekti. Çökecek ve hayal edecekti. Bozacak tekrar kuracaktı.

Mesela size 'ben intihar etmem' dediyse biri defalarca, onun zamanla yaşadığına lanet edecek konuma gelmesi intihara sürükleyecek kuvvetteydi insanı.

'Bilincim açık değil diye kusmuğum boğazıma dolmuş. Uyanmasam ölecektim, böyle işin içine tüküreyim ki uyandım.'

Bazı insanların içine tükürdüğü olaylar için bazı insanlar kırk gün kırk gece aç doyurabilirdi. Durmaksızın şükredebilirdi.

Bir kadın bedeni geçen sabah gazabına uğradığı adamın yolunu kesmeye çalıştı. Dün ilk kez aralarına bedenler girmişti, Fetih'in gözü dönmüş hali sanki annesine bir şey yapacakmış gibi davranırken araya bedenler doluşmuştu.

Fetih ve annesi yüz yüzelerken Zühre'nin zamanı geri alamayışıyla kıvranışı çok derindi. Oğluna dokunmaya çalıştı ama bir mikrop gibi uzaklaştı ondan Fetih. Aralarına mesafe açtılar. Bağırsın diye bekledi, bağırsın çağırsın, kızsın. Bunlar olacak sandı yine ama Fetih'in kan çanağına dönmüş gözleri o kadar kırgın bakıyordu ki dokunsalar ağlar mıydı diye sorduruyordu bakana.

Ardı ardına cıkladı Fetih işaret parmağını yaklaşmasın diye kaldırdı ve yukarı doğru bağırdı.

"ZELİHA!"

Üçüncü seslenişi dolmadan merdivenlerden kardeşini gördü. "Hepimizin eşyalarını toplamaya başla. Acele et."

"Hayır!" Zühre'den en net bu duyuldu. Kızını durdurmakla oğluna yaklaşmak arasında bir tercih yaptı. "Fetih hayır." sesi titriyordu. 24 saattir korktuğu şey başına geliyordu. Zeliha durmadı sorgulamadı hemen çıktı yukarı. Fetih arkasından gidecekti, Efsun'un eşyalarını kendisi halledecekti. Zeliha neyi koyacağını bilmezdi.

"Osman gidiyor!" Odalarından uykulu gözlerle çıkan adama bel bağladı. "Bir şey yap gidiyor." Bir gündür sadece bakışlarıyla konuşan adam kılını bile kıpırdatmadı. Bunun yaşanacağını biliyordu. Bunun yaşanması gerektiğini de biliyordu. Aynısını kendisi de yapardı.

"Hayır tamam, Efsun'dan özür dileyeceğim." dedi Fetih'in ceketinden tuttu. "Tamam mı? Özür dilerim. Yalvarırım Fetih. Konuşacağım karınla. Osman bir şey yap."

Fetih ceketini savurarak kurtardı canavarın ellerinden. Babasıyla göz göze geldi bir an.

"Ne buldun sevecek?" diye sordu. Bunu başka bir an babasına söylese çok büyük bir tepki alırdı ama hiçbir şey söylemedi Osman. Fetih'in ciğeri yanıyordu. Konuşurken bile o yanığın acı tadını hissedebiliyordu.

"Sen bunu sevdin diye hayatımızı siktin."

Tekrardan ceketini tutunmuş kadından kurtardı kendini. Ağlıyor muydu? Kanı dondu. Bu yüzsüzlük kanını dondurdu. Aniden alkışlamaya başladı annesini. Daha şiddetli, daha büyük, daha sesli. Avuç içleri patlayacaktı.

"Kutla Zühre Karadere zafer senin! Benim karım tam da istediğin gibi bu eve girdiğine lanet etti. Allah benim belamı verseydi de onu bu cehennemin önünden geçirmeseydim."

Alkışlamayı bıraktı babasına annesini işaret etti. "Bu insanlıktan nasibini alamamış kadın var ya dokuz yaşında hem yetim hem öksüz kalmış gencecik kadına demiş ki; senin gibileri bilirim, evsiz barksız annesiz babasız. Biraz sevgi, aile, ev görmeyiverin hemen kaptırıp gidersiniz."

Meltem Hanım'a verdiği söz geldi aklına Fetih'in. Kolu daha çok uyuştu, alnında bir damar kalp gibi atıyordu.

"Öyle demiş. Bak sen böyle vicdan yoksunu bir kadını sevdin. Senin başına taç diye koyduğun yılandan farksız. Bir seni sokmadı amına koyayım. Bir seni sokmadı."

Nemlendiricileri unutma diye geçirdi küfürleri arasında içinden.

"Sen Fetih'in iki günlük hevesisin, annen baban yok sana dur diyen olmamış demiş. Bunu sevdin bak sen, senin kara sevdanın da amına koyayım tamam mı?"

Tane tane söylüyordu bunları babasına. Küfreder gibi değil. Tane tane. Osman Karadere'nin gözleri hâlâ şansı varmış gibi didinen karısına kaydı. Zamanında başka bir yol seçse bunlar olmayacaktı. Biliyordu.

"Kendisi yalnızlıktan inim inim inlemeyecekmiş gibi başkasına beddua etmiş." Annesine babasını işaret etti bu kez. "Dua et bu adam senden önce ölmesin. Yoksa yalnız öleceksin. Senin duan da bedduan da kabul olmaz da, sen yine de et!"

Kolları iki yana açıkken onu bir başka yıkan şeyi söyledi. 30 yaşındaydı, 50 yaşına gelince bunun ağırlığı biraz azalacak mıydı? Biraz olsun azalsaydı yoksa 51'i bile göremeyecekti.

"Torun da torun diye beynimi sikiyorsun ya," dedi bitik bir halde. Osman Karadere yüzüne bakamıyordum oğlunun. "Senin bu karın ne anneliğini bırakmış Efsun'un ne babalığımı ne doğacak çocuğu! Bir insan evladı bir kadına nasıl benim oğlumdan olacaksa anne olma der ulan?! Kafamı duvardan duvara vuracağım anasını sikeyim. Beynimi patlatacağım!"

Bunu muhakkak yapacaktı. Efsun'un tattığını o da tatmalıydı.

Aniden annesinin üstüne yürüdü, yüzünü avuçlarının arasına aldı. Bunu her yaptığında alnından öperdi şimdi sadece yüzüne bakıyordu.

"O çayı verirken niyetin bebeği öldürmek miydi?" Kötülük üzerine yapışmışsa bir insanın yapmadığı da üzerine yıkılırdı. Zühre ilk kez böylesine suçsuzken suçlu durumuna düştü.

"Ne?"

"Oğlunun canına bile kastettin ya bunu sittin sene unutmayacağım. Senden içtiğim süt burnumdan bile gelse bunu unutmayacağım."

Oğlunun canından olan bir şeye ölse zarar vermezdi ama ikna olmazdı oğlu bu dakikadan sonra.

"Ben öyle bir şey yapmadım!"

"O kardeşine de yeğenine de söyle benim karşıma kıyamete kadar çıkmasınlar duydun mu beni?"

Annesini yüzünden iterek bıraktı, ellerini yıkamadan Efsun'un eşyalarına dokunmayacaktı.

"Ben çocukluğumu size verdim." dedi son kez. Geldiğinden beri ilk kez kırgınlığı öfkesinin önüne geçti. "Ben gençliğimi size verdim."

Bu cümleler boşa kurulmuş değildi. Altı çok doluydu, taşıyordu. Omuzları çöktü Fetih'in.

"Bunu mu bana reva gördünüz?"

Bir cevap bekler gibi bekledi. Ama kimse açamadı ağzını. Sustu. Bu ev günlerce belki aylarca bu cümlelerin ağırlığı altında kaldı.

Annesine baktı son kez ve odaya gitmeden önce konuştu.

"Bundan sonra ne ölüme ne dirime."

🕊🕊🕊

"Gelirse kovarım."

"Kovamazsın."

"Kovarım Efsun, bana eşek diyen herifi kovmaktan beter ederim."

"Herif dediğin kişi 7 yaşında bir çocuk."

"Bu beni alakadar etmez."

Alnımı dizine bastırdım, yorgun nefesler alıp verdim. Çok yoruyordu, Fetih beni bu dünyada en çok dinlendiren ve en çok yoran kişiydi.

Fetih'in kucağında defalarca kez 'Gitsinler' deyişlerimin üzerinden saatler geçmiş, gökyüzü renk değiştirmişti. Yastığım ıslakken uyumuştum biraz, uyandığımda kurumuştu. Uyandığımdan beri sohbet ediyordu benimle. Öyle ki sohbet bir anda nedensizce Mahmut'a gelmişti. Hem hoşlanmıyordu hem de dilinden düşürmüyordu. Konuyu aniden ona getiriyordu.

"Patates yaptım sana, getireyim de ye. O ilk sıcağını atmıştır." Eli elimdeydi, bu cümleyle o patatesin ilk sıcağı benim içime yayıldı.

"Patates mi yaptın?"

Başını sallaya sallaya indirdi yüzüme doğru, dudağımdan öptü geri çekilirken "Etli!" diye müjdeyi verdi.

Patatesin ilk sıcağı içimden koşarak uzaklaşırken yüzümü buruşturdum arkamı dönüp uyuyacakken belimden sıkıca tuttu. "Şaka."

Avucumun içindeki parmağını sıktım. Şaka yapıp bir tek kendisi gülüyordu.

"Ama yanında kocaman bir kase yoğurt. Yan taraftan istedim onu da, ev yoğurdu. Tamam mıyız?"

Yoğurt yerdim. Onun içine de et karıştırmadıysa yerdim. Başımı sallarken ben, kalktı yanımdan ayrıldı odadan. Yattığım yerden yavaş yavaş doğrulurken üzerimdeki elbiseyi çıkarmak istiyordum. Yorgun hissediyordum yine. Fetih'in yerleştirdiği dolaba yönelmeden hemen önce yatağın bir ucunda olan telefonum çaldı.

Avukat Tayfun Bey

İsim direkt olarak saate baktırdı beni. Akşam ona geliyordu. "Bu saatte." dedim öylece. Meşgule atmasam da yan taraftan sessize aldım aramayı. Konuşasım yoktu başkasıyla. Tahminimce ya kiracılarla alakalı bir durumdu ya da benzer bir şey. En son düğün günü aramıştı en azından bunun için.

Dolabın kapağını açtım, elimdeki telefonu tekrardan yatağa fırlatacakken yeniden çaldı. Ekranı izledim boş boş. Açmakla, meşgule atıp mesaj atmak arasındaydım. Mesaj yazmak konuşmaktan daha zor geldi gözüme.

"Efendim Tayfun Bey."

"Efsun Hanım iyi akşamlar, müsait misiniz?" dedi önce. Nezaketen.

"Kiracılarla alakalı ya da verilen burslarla alakalı bir şeyse ben sizi yarın arasam olur mu?"

Petrol mavisi bir gecelik geçti elime, "Hayır Efsun Hanım." diyişi tüm alakamı diğer şeylerden çekti. Başka ne için arardı ki beni?

"Aslında sizi en son aradığımda, düğününüz olduğunu söyleyince bahsetmeyi uygun bulmadım."

Günün başından beri içime çöken bir huzursuzluk vardı. Onlarca şeye yormuştum. Geçti dediği yerde daha şiddetli başlamıştı. Değil on yıl, yüz yıl bile düşünsem yormayacağım bir ihtimal vardı. Telefonun ardından bir bıçağın gırtlağıma dayandığını ilk an hissettim, nefesimi tutarken kulaklarım cümlelerin devamı gelmeden uğuldadı. Cümleler kuruldu bıçak gırtlağıma değil, tek ve öldürücü bir darbeyle kalbime saplandı. Dünya değil ben onun etrafında dönmeye başladım. Ayağımı bastığım zemin buza dönüştü, açık olan dolap kapağına tutundum. Kendimi bir yerden toplamaya çalıştıkça darbe öyle bir yerden geldi ki, işlediğim bir günahın bedeli miydi

bu? Mutluluğun haramlığı mutsuzluğun hellaliği. İçime zehir gibi aktı geçmişten gelen haber.

"Evleneceğiniz gün Taner Polat'a akciğer kanseri teşhisi konulmuştu. Yarım saat önce haber geldi, Taner Polat ağırlaştığı hastanede ölmüş."

Taner Polat'ı hatırlamak için ikinci bölüme gidebilirsiniz.

LI - "Ölümsüzlüğün İksiri"

Sevgili Karadere Konağı misafirleri;

Yıldıza basar mısınız öncelikle?

Bir yorumun bilim insanları tarafından beş yıldıza bedel olduğunu daha önce kanıtlanmıştı biliyorsunuz...

Twitter'da #SerçeyiÖldürmek etiketindeki ve buradaki yorumlarınızı dört gözle bekliyorum.

Sayaç açacağım gece. Ve instagram hesabımıza minik güzel bir çekiliş bırakacağım. Bakarsınız❤

İnstagram: serceyioldurmekofficial

Bölüm şarkısı: Grup Abdal - Bebeğin beşiği çamdan

Keyifle okuyun!

***

Antalya Esentepe Mahallesi'nde bugün akşam saat 21.00 sıralarında Yusuf İşeri'ye ait peçete ve kağıt imalatı yapılan fabrikada yangın çıktı. Çıkış sebebi belirlenemeyen yangın..."

"Suna Hanım," genç spikerin cümlelerini durdurmadı belki bu sesleniş ama Suna'nın dinlemese de duyduğu sesi sonlandırdı. İçi bir mumya kadar boşaltılmış bakışları hastanenin zeminine odaklanmıştı. O zeminde çok zayıf, turuncu saçlı, ürkek bir kız çocuğu vardı. Sağ gözünden firar eden yaşlar o çocuğa baktıkça zaman zaman artıyor, zaman zaman diniyordu. İçinde daha önce hiç hissetmediği bir yangın vardı, iç organlarının bir kağıt gibi tutuştuğunu hissediyordu. Adını koyamıyordu, tarif edemiyordu, baş edemiyordu.

Yabancı bir madde yanıcı bir tutum sergiliyorken çözüm yolu bulamıyordu. Kolu kanadı yanmış, birbirini yansa da tutan kanatları küçük çocukla göz göze geldiği her an, rüzgar yemiş bir sigara külü gibi dökülüyordu.

Yerinden doğruldu, başhekimin odasına doğru bitkin bir şekilde yürüdü. Meslek etiği, aldığı iletişim dersi, hasta yaklaşımı ve daha bir çok şey. Yerle bir olmuştu ama vaziyet oydu ya; içeride oturan bu kadar insan bunu yadırgamıyordu.

Önlerinde vaka, sakinlikle karşılanmayabilirdi. Bir sağlıkçıdan bunu büyük bir nikbinlik ve sükunetle anlatması beklenemezdi. Her şey olağanın dışındaydı. Ve korkunçtu. Hatta skandal. Büyük, ülkeyi ayağa kaldıracak bir skandal.

Onun için boş bırakılan koltuğa oturdu, kimsenin tam olarak yüzüne bakmadı. Bu aralar sık sık yaptığı gibi Efsun, diye adını geçirdi içinden çenesi titredi. Gülümseyerek ağlama dürtüsünü ezmeye çalıştı ama iki yaş arka arkaya sağ gözünden düştü. Bir şeyler soruldu ona zaman kaybedilmeden, elini kaldırdı bir an. Soruların sahipleri, cevap veremeyecek halde olduğunu düşündü kadınının. Harap haldeydi. Soru sormalarını beklemediler.

"Sizin sorularınızdan önce ben birkaç şey sorabilir miyim?" Önce müsade istedi. Kimler vardı odada tam olarak bilmiyordu. Elbet Efsun'la konuşmaya çalışan ama Suna kadar bile iletişim kuramayan bir psikolog. Çocuk şubeden bir iki memur. Çocuk Esirgemeden görevliler. Başhekim. Belki müfettiş.

Hepsine üstünkörü baktı. Hepsi sorusunu muhatap alsın istedi. "12 yaşınlarında bir kız çocuğunun ideal kilosunun kaç olması gerektiğini biliyor musunuz?"

Kısa bir sessizlik oluştu. Herkes birbirine baktı. Tahminler ağızdan ağıza fısıltı olarak dolaştı. Sesler zaman geçtikçe biraz daha emin çıktı ağızdan. Birine tutundu Suna.

"35 kilogram civarı en az."

Bunu söyleyen kadına baktı, psikologdu. En doğru cevap da ondan gelmişti. Bir süre kadına baktı sakince, herkesin içine ağır bir kaya gibi oturacak cümleyi kurmadan önce soluklandı. Nefes teknik olarak alıyordu ama pratikte aldığını hiç mi hiç hissetmiyordu.

"Efsun 22 kilo 200 gram." Birkaç kelime. Öldürücü bir zehir. "Gelişimi neredeyse durmak üzere."

Hiçbir cümle söyleyeni diri diri gömmemeliydi. Nefesi tıkandı, dudakları uyuştu. Bu cümle cehennemin bir kapısı varsa açmalıydı ve buna sebep olanları Suna içeri itmeliydi. Öfkesi ayyuka ulaşacak kadar büyüktü.

"Midesi yediği çoğu şeyi sindirmeyi reddediyor." Zorlukla içtiği birkaç kaşık çorbayı kustuğunu hatırladı. "Elleri bir kalemi bile tutamayacak noktada. Çoğu fonksiyonunda ciddi manada aksama var. Su içerken bile zorlanıyor."

Her kelime söyleyeni bir yılan gibi sokarken oda sessizliğe gömülmüştü. Suna bağırmak istedi, camı açıp avazı çıktığı kadar bağırmak. Yaparsa bir ihtimal ateşi püskürürdü.

"Sevgi evi denilen yerde, insani faktörleri durmak üzere olan bir çocuk nasıl fark edilmedi?" Gözlerini üniformalı bir adam ve bir kadına da çevirdi. "Soruşturulacak mı bunlar da? Bu çocuk bir senedir cinsel istismara uğrarken onu fark etsinler diye erimiş." Bu mecazi bir cümle değildi. Efsun bir muma benziyordu. En çok bir mum. Yanarak eksilen, tükenen bir mum.

"Aklım almıyor. Bir yerde bile fark edilmemesi aklıma yatmıyor. Okulda öğretmen, yurtta bakıcı, müdür, temizlikçi! Her neyse! Koca bir sene istismarı gören olmadı tamam!" Bu da tamam değil ya, diye haykırası geldi. Efsun neye tamam dediklerini bilse nasıl üzülürdü.

"Eriyen bir çocuğu nasıl fark eden olmadı, ölmek üzere olan bir çocuk nasıl fark edilmez?!"

Suna'nın onlara vereceği cevaplardan önce, onların Suna'ya söylemesi gerekenler vardı. Yirmi yaş birden aldırmıştı ona son üç gün. Kaşlarının arasında derin bir çukur oluştu. Efsun o çukuru görse gelip kıvrılmak isterdi. Efsun çok uzun zamandır anne babası gibi bir çukura gömülmek istiyordu zaten.

Efsun. Yaş on iki. Beden yaşı en fazla yedi. Efsun. Yaş on iki. Kalp yaşı en az otuz yedi.

Efsun, yaş on iki hiç etmedi.

Kilosu boyu yediye denkti, kalbi otuz yediye. Suna'da yirmi sene götüren şey, Efsun'dan kaç götürmüştü? En az otuz yedi. Ya on ikisi? Yaşı on iki hiç etmemişti. On bir etmemişti. On, dokuz... Efsun'un dokuzundan sonrası yoktu.

Kadının kafasının içinde geçen bu hesaplar elini ayağını düşürdü, bir et yığını gibi oturuyordu şimdi koltukta. Konuşacak bir şey bulamadı. Tatmin edici bir cevap verilmedi. Öyle gereksiz sözler söylendi ki güldüğü bile oldu. Efsun bunları duysa ne üzülürdü. Yaşadıkları böyle düz cümlelere sığdırılıyorken o şimdi bir ölüden hallice yatıyordu.

"Kime zeval gelmesin diye uğraşıyoruz şu an?" Odadan çıkmak istiyordu Suna sadece. Bu saçma cümleleri duymak istemiyordu. Böyle çocuklar var mıydı? Vardı. Bir daha karşısına çıkacak mıydı? Fark etmediği olmuş muydu? Gözünden kaçırdığı? Yine o cehenneme geri gönderdiği? Bu mesleğin gerçekleri arasında bu da mı vardı? Bunu bilerek gelmemişti. Çocuk gelin gördüğü olmuştu. Tecavüze uğramış birkaç kadına da denk gelmişti. Bu çok başkaydı. Bu çok fazlaydı. Denk değildi. Nereden tutsa elinde kalıyordu. Psikolojisi birkaç gün içinde tekme tokat dövülmüştü. İyi hissetmiyordu. Bu mesleği bırakmak bile yakındı artık ona. Bir Efsun daha kaldıramazdı sanki.

"Devletin itibarını mı?" Lafı dolandırmadan sordu. "Devlet kurumunda yaşandı bu, herkesin ayağa kalkması gerekiyor. Niye halı altına süpürmeye çalışıyorsunuz?"

Son soru bütün oda tarafından tepki topladı. "Saçmalamayın!" dendi. "Gereken yapılacak!" dendi. "Bu ne ağır bir itham, haddinizi aşmayın!" dendi. Dendi ama az önce sorduğu onca soru boşlukta bırakıldı. Herkes bedelini ödeyecek demedi kimse. Kimsesiz bir çocuğun yalnızlığı çöktü Suna'nın içine. Hakkını savunmayacak kadar küçük olduğu için mi böyle yapıyorlardı? Annesi babası ölmüş, kimsesi yok rahatlığıyla mı ya da?

Hayatı boyunca hep böyle rahat mı olacak diye düşündü istemsizce. Annesi babası, kimsesi yok zaten diyerek rahatça üzecekler mi, haksızlığa uğrayacak mı hep, daima bir adım geride mi bırakacaklar, hep yetişmeye mi çalışacak, hep yoluna taş mı dikecekler?

Sorgular, sualler... Suna'nın elleri boğazına kaydı "İyi değilim çıkabilir miyim?" dedi başhekime bakarak. Kalması gerekiyordu. Konuşulacaklar vardı ama Suna'nın yüzüne her bakan da anlardı konuşacak halde olmadığını. Verim alınamazdı böyle bir kadından. İzin çıktı, Suna kendini hızla dışarı attı. Eşini aramalıydı. Onun gelmesini istemeliydi. Onunla konuşmaya ihtiyacı vardı. Ondan kanundaki ceza miktarlarını duymaya ihtiyacı vardı. Uzun uzun anlamalıydı. O pisliğin bir hapishane köşesinde geberene kadar yaşayacağını anlatmalıydı.

Gözlerinden akan yaşları hemşire odasına varana kadar defalarca kez sildi. Adım adım yürüdüğü yerde daha çok ağlayacağını bilmiyordu. Bir köşesine oturup, birkaç yudum su içeceği odaya girdi kapının girişindeki tekli koltuğa oturdu. Bazıları fark etti bu sessiz girişi, bazıları görmedi bile. Küçük dolabın üzerinde duran pet pardağa su koydu, bir yudum bile alınmasına izin verilmeden duyduğu şeyleri dinlemeye başladı.

"Acıyorum ben böyle çocuklara."

Zerrin hemşire hastanenin en kıdemlisiydi. Öyle ki seneler yaklaşımına bir sakinlik katmıştı. Bunu söylerken çok basit bir cümleyi kurar gibiydi hali. Halbuki yeni atanmış Buket hemşirenin tüyleri diken diken oldu. Bu soğuk, gamsız tavra da, o çocuğa da.

"Ama ben acısam ne yazar, hayat acımıyor. Anne yok baba yok, kimse yok. Yetimhane köşelerinde. Ama bunlar yetmemiş bir de bu olaylar. Çok da küçük. 15 16 yaşında olsa intiharıyla çıkardı her şey ortaya. Yazık," dedi öylece. Önündeki hasta kağıtlarını dolduruyordu. Birazdan nöbeti devredecekti. "İntiharı bile düşünemeyecek kadar küçük."

Suna'nın bir bebek gibi titreyen alt dudağı dişleri arasında ezildi. İki kaşının ortasında derin bir çukur oluştu. Efsun gibileri çok görmüş bu kadının neden yazık dediğini anlamadı. Neden intiharı bile düşünmeyecek kadar yazık, diye
yakındığını anlamadı.

"Öyle deme Zerrin abla, daha çok küçük o yaşamasın da kim yaşasın?" deyiverdi biri. Karşısındaki kadın vicdansız değildi çok görmüştü.

"Yaşatmazlar kızım," dedi gözlüklerinin üzerinden. "yaşatmazlar. Baba yok tamam, annesi de ölmüş. Anne gitti mi evlat hiç kalır küçükse. Bak neler neler yapmışlar kızıma ne yaptınız diye haykıran yok. Hakkını savunan yok, bağrına basan yok. Helak olmuş yavrucak. Ben başına gelecekleri biliyorum. Efsun'ların büyümüş halini kaç kez gördü bu gözler. Ne mi olacak bundan sonra? Biraz düzelsin yetimhaneye geri gidecek."

Suna'nın nefesi, tıkanmış damar gibi boğazında kaldı. Elindeki suyu sıktı, bardaktan üzerine damladı. İlk fark ettiğinde ve ilk anlattığında küçük kız 'gidecek miyim bir daha oraya' diye sormuştu defalarca kez. Bilmez neye dayanarak hayır demişti Suna.

"Aynı yetimhaneye mi?" dedi Buket donuk bir sesle. Birazdan yemek yemeye çıkacaktı halbuki, iştahı kalmamıştı bu duyduklarından sonra. O kızın yaşında kardeşi vardı.

"Belki evet belki başka yetimhane. Ne fark eder ki? Fark eder sanma, etmez. Gider yetimhaneye, psikolojik destek alıyor derler ama hiçbir işe yaramaz o üstünkörü, formalite şeyler. Büyür çocuk fizyolojik olarak ama akıl kalır bu yaşta. Evlat edinmek istemeyenler olur. Genelde aileler istemezler. Ensest çocukları, böyle geçmişinde istismar olan çocukları. Uğraşmak istemezler, cesaret edemezler, istedikleri bu olmaz. Kalır yetimhanede, büyüdükçe baş edemez yaşadıklarıyla. Yaşı ilerledikçe daha

da bunalıma girer. Eğitim hayatı hak getire, hâl mi kalır çocukta? Çoğunluğu ergenlikte intiharı dener. Dayanamaz, katlanamaz. O da yetmez hayatta hep geridedirler, hep yetişmeye çalışırlar bir yere." Bir kitaptan okur gibi takılmadan, duraksamadan söylüyordu. Herkes işini bırakmış onu dinliyordu. Boşluğu izleyenler vardı. Kendi çocuğunu düşünerek empati kuranlar. Bir de ağlayanlar. Lar değil, ağlayan.

Suna.

"Ama hiç yetişemezler. Ucundan tutarlar ancak. Hayat hep arkaya iter. Taş koyar önlerine. Yanlış kararlar verirler. Tam yine tutunduklarını sanarlar hayata, birini severler ya o evlendikleri adamdan darbe yerler, hayatı zehir eder, ya aile diye bilecekleri, ya dostları. Ne yanlış ne doğru seçemezler. Hayat onlara oynar hep. Yazık olur çoğuna." yerinden doğruldu kalemi cebine astı. "Âh anne, anne var ya anne. Her doğuran anne olurken kutsallıktan kasıt o değil, bu. Gidince böyle perişan oluyor çocuk. Her önüne gelen yapıyor yapacağını, zarar veren veriyor, üzen üzüyor hesap soracak bir anne babası yok diye lime lime ediyorlar canını böyle çocukların."

Herkes sessizken son cümleler ondandı. Suna konuşmasa hiç kimse konuşmayacaktı. Kadın çıkacaktı odadan. "Zerrin abla," dedi kısık sesle Suna. Varlığı fark edildi.

"Annesi olsaydı," mümkün olmayan bir ihtimalidi halbuki bu. "böyle bir hâlden bile toparlayabilir miydi? Hayata yetiştirebilir miydi? Yaşamayı sevdirebilir miydi?"

Neye dayanarak, nereye varmak isteyerek bunları sorduğunu bilmiyordu. Sadece çok zordu, bir ömür zarar göreceği gerçeğini kabullenmek çok zordu. Her zaman hayattan geri kalacağı, yetişemeyeceği...

Ya sahiden annesi babası yok diye daha mı rahat üzecek, zarar vereceklerdi ona? Yetmez miydi? Canı kalmamıştı geriye. Bir anne, bir baba, bir evlat, her neyse kıyacak mıydı yine?

Zerrin hemşire kendisine göre toy ama buradaki bazı isimlere göre tecrübeli olsa da fazlasıyla etkilenen meslektaşına baktı. Çocuğunun olmadığını biliyordu. Belki o yüzden diye geçirdi içinden. Bana nasip olmayanı nasıl harcıyorlar diye içerliyordur belki, dedi.

Omzuna dokundu sıvazladı. Neyin tohumunu toprağa gömdüğünü bilmiyordu konuşurken.

"Öldü anne ve mutfak kilitlendi
Kilerler boşaltıldı farelerce

Anne gitti ve evler döndü yazlık otellere
Anne gitti ve sular buruştu testilerde
Artık çamaşırlar yıkansa da hep kirlidir
Herkes salonda toplansa da kimse evde değildir"

Bir nefeslik zaman tanıdı kendine. "Demiş Sezai Karakoç. Yokluğu dağıtır, varlığı toparlar. Ne hâlde olursa olsun. Olsun da." Baktı kadına bir süre. "Toparla Suna sen de kendini. Çok Efsun'lar gelecek geçecek. Dirayetli ol."

Ensemde hissettiğim soğukluk, gözlerimde hissettiğim bir yanma varken kaslarım çok yorgundu. Sağ kolum biraz ağrıyordu. Şakaklarımda ince bir sızı, dudaklarım aralıkken kuruydu. Gözlerimi açmak için verdiğim çaba, başta yanıtsız kaldı. Aralayamadım bir süre, birbirine yapışmış kadar zorladılar beni.

Birkaç ses duydum. Cansız şeylerden çıkan. Sonra ağrımayan koluma bir el dokundu, yüzüm istemeden buruştu. Başta anlamasam da çıkan seslerden bile bir yerden sonra oturdu kafamda. Tansiyonum ölçülüyordu, gözlerimi aralayana kadar bu işlemin sonuna gelindi. İlk Fetih'i gördüm. Elindeki tansiyon aletinden sayıları takip ediyordu. Yüzü eğikti.

"On ikiye sekiz." dedi önce. Yüzünü kaldırmamayı sürdü. Sayıları izliyorken o, yüzüme baksın diye bekliyordum. Zihnim ardında kaldığım kapıları aralıyordu o sıra. Dolabın kapağına tutunduğumu hatırlıyordum. Yerin ayağımın altından kaydığını. Dolap kapağına tutunan elimi hissetmediğimi, gözlerimin önünde beliren renkli benekleri, içimin titrediğini ve daha fazla tutunamadığımı.

"Yükselmiş geri." dedi sonra. Tansiyon aletini çıkardı eli telefonuna kaydı. Bir şeyler yazdı. Sık sık yutkunuyor, çok az konuşuyor ve yüzüme bakmıyordu.

"Serumun bitmesine az kaldı. Gelen doktor bitince senin çıkarabileceğini söyledi." gerekli her bilgiyi verdi yüzüme bakmasa da. Elimden kayıp giden telefonumun yanına koydu telefonunu. Sadece ona bakıyordum. İçimde bir sıkıntı, kafamın içinde cirit atan bir ölüm haberi, yanıbaşımda buz gibi bir Fetih. Çok soğuk. Telefona bakıyor, tansiyon aletine bakıyor, seruma bakıyor ama bana bakmıyo.

"Nasıl hissediyorsun kendini?"

Gözleri bir türlü gözlerime tutunmadı. Bir farenin kediden kaçtığı gibi kaçıyordu bakışlarımdan. Kulağımın yanılması mıydı bilmiyordum sesindeki titreme. Ama kirpikleri gözümün önündeydi. Bu bir yanılgı değildi. Gözlerimiz denk gelmese de kirpiklerini çok net görüyordum. Titredim. Kirpikleri gibi.

İyiyim demeye dilim varmadı, kötüyüm demek de işten değildi. Sadece mırıldandım. Evet mi hayır mı belli olmayan boş bir ses. Bilincimi kaybetmiştim, doktor gelmişti, serum takılmıştı. Yüzüme bakılmıyordu. Telefonum yerden kaldırılmıştı. Parçaları birleştirmemek için çok direndim. Ben direndikçe daha da şiddetlendi içimdeki sesler.

Öylece bayılsan, Fetih böyle uzak mı dururdu senden uyanınca? Ha Efsun? Kirpikleri de titriyor. Niye ki Efsun? Gözünün içine bakmaz mıydı? Söylesene Efsun? Ne olmuş olabilir?

"Tamam," dedi yine benim yüzüme bakmadan. "Ben bir sigara içeceğim. Sen dinlen." dedi ve gitti. Öylece. Işığı açık odada kolumda serumla yapayalnız kaldım. Tavanda gölgem kaldı benimle beraber. Ölüm sessizliği mecazen değil sahiden oluştu. Çıt çıkmıyordu.

Bu bir ölüm haberinin getirdiği sessizlikti.

Tek bir gözyaşı bile akıtmadan tavandaki gölgeyi izledim. Beş dakika geçti, yalnızlığım korundu. Etti on, sonra yirmi. Ağlamıyordum. Put gibi yatıyordum yatağın içinde.

Ölüm.

İlk kez bana hiçbir şey hissettirmiyordu. Mutlu değildim, sevinmiyordum. *Niye öldü ki?* Ölümüyle de olsa niye yine karşıma çıktı ki? *Acı çekti mi?* Kaç saat sürdü bedeniyle ruhu ayrılırken? *Aklına geldim mi?* Lütfen gelmemiş olayım. On yaşında bir çocuk can verirken belirmemiş olsun gözlerinin önünde. Belirme ihtimali midemi bulandırdı. Yüzüm ekşidi midemle beraber. *Ya şimdi?* Bedeni morgda olmalı. Bedeni. Yüzüm de midem de daha çok ekşidi. Elleri. Gözlerimi yumdum. *Konuşamaz artık.* Adım onun ağzında çok kez kirlenmişti. Efsun deyişini duyar gibi oldum. Cenin pozisyonu aldım, kulağımı bastırdım yastığa. Açık olan kulağıma vardı bu kez sesi. *Ne çirkindi.* Dünyadaki en çirkin ses onundu. Yirmi beş yaşındaydım daha çirkinini duymamıştım. *Elleri de çirkindi*. Hep soğuktu. Yanağıma bir el dokunur gibi oldum.

Yalnızdım.

Gözlerimi daha çok sıkı sıkıya yumdum. Omzum o eli iter gibi hareket etti. Hep sırıtırdı. Dünyada onun kadar çirkin gülen bir insan daha

tanımamıştım. Bir çocuk bir gülüşten korkar mıydı? Öyle bir çirkinlikti onunki. Rastgele denk gelirdik yurtta, sırıtırdı bana. Göz kırpardı bir de. Gözleri ya. Gözlerinin çirkinliği? Hayatımdaki canavar kavramıydı o. Bir insan gözüne değil bir canavar gözüne benzerdi. *Şimdi gözlerini de bir daha açamayacak.* Ne olursa olsun, açılmayacak o gözleri bir daha. *Hastalık gözlerine zarar verdi mi?* Keşke vermiş olsa. Göz kırpamasaydı mesela ömrünün son zamanlarında. *Dudakları*? Elim yorganı sıktı. *Hastalık onları da etkiledi mi? Bir daha kimseye gülmemesi en iyisi ve daha da iyisi bir daha kimseyi öpememesi. Hele de bir çocuğu. Aman ha, çocuklara öncelik. Önce onlar korunmalı.*

Bedeni yatıyor soğuk bir mermerde. *Ya ruh? Nereye vardı?* Cennet ve cehennem sahiden varsa onun yolu cenettin kapısının önünden geçmemeli. Gerekirse yolu uzatsınlar. Kestirmeden gitmesinler. Cehenneme giderken bile cennetin önünden geçmesin. Uzasın yol, bir şey olmaz. *Sana mı soracaklar Efsun?* Bana soracaklar ya! Benden başka kime soracaklar? Ben karar vermeyeceksem kim verecek? Elleri zamanında üzerimdeyken kimseler müdahale etmedi. Bana soracaklar. Vuracağım elimi masaya, diyeceğim ki; ben o canavarın cennetin önünden geçmesini istemiyorum. Başka yol bulun. Annemin babamın kapısının önünden geçemez o adam!

Sana düşmez karar merci olmak, otur oturduğun yerde haddini bil sen önce. Nasıl düşmez bana? Asıl siz haddinizi bilin. Kolay mı sandınız babamın öptüğü yerlerin üzerinden geçen adamın izlerini silmek? Kimseler o zaman demedi, bu kıza yardım edelim şurası da kirlenmeden alalım adamın avucundan. Zamanında ona engel olunmadı şimdi benim ağzımdan çıkana mı engel olacak? Hadi canım oradan siz de! Bu ne mezar bu ne mezar taşı?!

Sus dedim, sana düşmüyor. Bu işin adabı bu değil, ayıp, günah. Ayıpsa bana ayıp! Günahsa bana günah! Ben ne dediysem o! Benim annemin sezgileri güçlü, hisseder kapısından geçeni. Yine vuracağım elimi masaya, o adamı çok yakın diyeceğim. Herkesten ayrı bir yerde. En çok onu yakın. Önce ellerini. *Buna da mı sen karar veriyorsun?* Tabi ya, başka kim karar verecek? O ellerden benden çok çeken mi var? O elleri hiç hissetmemişin vereceği karar benim içimi nasıl soğutsun? Sonra dudaklarını. Kaç ezan duymuştum o dudakları üzerimde hissederken. Tanrı'nın sesi sanıyordum, ilk denk gelişinde kurtulacağımı sanmıştım. İkinci denk gelişte de öyle sanmıştım. Üçte vazgeçmiştim. Kurtuluş beklerken bunları yaşamak daha da çekilmez. O yüzden borçlular bana. Benim dediklerim olacak! İlk elleri

sonra dudakları. Öyle istiyorum çünkü ben. Benim istediğim olsun. *Olmazsa var ya... Olmazsa çok kızarım*! Bir kızarım ki, kimse bir daha öyle kızamaz.

Kabul etmezlerse? Kızarım dedim ya! Bağırırım! Anlatırım. Bir bir her geceyi anlatırım. Bak derim burada bunu yaşadım. Burada seni bekledim. Burada sana seslendim. Burada kabullendim. Burada vazgeçtim, hem senden hem kendimden. Kızarsan kız, küçücüktüm! Her şey için çok küçüktüm! Engel olmadın ben de buna engel olamadım ama şimdi istediğim olsun. İkna ederim. Annemi istedim vermedin. Suna annemi istedim vermedin ama bu olsun. Çok yansın çok! Madem o an gelmedin şimdi telafi et! Bak ben yirmi beş yaşına geldim ellerinin tenimde bıraktığı hissi unutmadım. Unuttursaydın o zaman derim! Dudaklarını da unutmadım! Gözleri de duruyor! Durmasaydı! Küçüktüm, unut desen unuturdum belki. Olmadı. Çok kızarım istediklerim olmazsa çok kızarım. Yansın tamam mı? *Yansın*. Yalvarırım çok yansın. Lütfen, en çok o yansın.

İçimde körüklenmiş bir kavga, hiç fark etmeden nefesimi tutturmuş, sinemden patlayacak noktaya gelmeyene kadar gözlerimi açıp suni teneffüsün hemen ardından nefes alıyormuş gibi soluklanmadım. Kalbim büyük bir hızla atarken gözlerimden yaşlar ardı ardına akmaya başladı. Nefes alışverişlerim hızlandıkça, sesler duyulmaya başladı. Elimi kalbime bastırdım, çok hızlıydı.

Ne kadar süre sakinleşmeye bekledim bilmiyordum. Gelen giden olmadı. Yapayalnızdım. Serumum bitmişti.

Bir sigara, iki sigara, üç sigara...

Bilmem kaç sigara. Sonuncuyu görmemiş olmalı ki gelmedi.

Sırtımı yataktan ayırdım, doğruldum yerimden. Elime biraz pamuk aldım, serumu ve damar yolunu çıkardım bastırdım pamuğu.

Gelmiyordu.

Parçalar artık ben istemesem de birleşikti. Oturduğum yerde gözlerim yine kapandı. Yanıyor muydu şimdi? Niye bunu düşünmek ferahlatmıyordu beni? İçimde ucu bucağı gözükmeyen bir sıkıntı, duvarlar üzerime doğru yürüyor, vücudumun her noktası huylanıyordu.

Fetih.

Her şeyi olmasa da bir şeyleri artık bilen Fetih. Yanıma gelmeyen Fetih. Bir sigara diye çıkıp içtiklerini yokluğuyla kalbimin üzerinde söndüren Fetih. Kirpikleri titreyen Fetih. Ne düşündüğünü bilmediğim Fetih.

Ne kadar sürdü içimdeki kavgayı bastırıp kalkmaya cesaret etmek bilmiyordum. *Fetih'in gelmediği kadar.* Adımlarım bir ileri iki geri gitti. Korku desem tam açıklayamazdı bu hissettiğimi. Fetih'i görmekten korkmak değil ama göz göze gelinen andan korkmak. Odaya geri gidecek gibi oldum çok kez, sadece odanın ışığıyla aydınlanan holü geçerken. Odaya girip yorganın altına girmek, bir ölü haberinin geçmişimi azad etmesini beklemek ve uykuya dalmak. Bunları düşünmem yapmama yetmedi.

Holü aşıp salona vardığımda karanlığa daha fazla dayanamadım, ışığı burada olmayacağını düşünerek rahatça açtım. Sigara içiyorum diye çıktıysa, sigara içiyordur sandım. Muhakkak dışarıdadır. Ama salonun en dibinde, pencerenin altında sırtı duvara yaslıyken yere oturmuş, yüzü önüne düşen eşyalardan gözükmüyordu. Sessizlik sürdü öyle ki arttı. Adım ve nefes seslerim de durdu. O kalkmadı ben gitmedim. Sadece durduk. Zaman da mekan da bizimle beraber durmuş, köşeye çekilmiş bir onu bir beni izliyordu. Durduğu yerin yanında bir sehpa vardı, sehpanın üzerinde bir lamba. Evin belli yerlerinde vardı bunlardan. Geldiğimizden beri mi yoksa geldikten sonra mı konulmuştu bilmiyordum. Tek bildiğim bir elektriğe bağlı değillerdi. Muhtemelen şarj yöntemiyle çalışıyor ve yine muhtemelen giden elektrikler için alınmıştı.

Eli bir süre sonra o ışığa uzandı ve açtı, ardından diğer tarafta durana. Işığı kapatmamı istiyordu. Yutkundum, ışık gözlerimle beraber kapandı.

İçimde çirkin bir his, yüzünü mü görmek istemiyor, diye sordu. Çirkinliği canavarla yarışacak bir his. Beraberinde gelen suçluluk. Neye suçluluk? Ben suç işlememiştim ki? Beraberinde gelen utanç. Neye utanç? Ben utanılacak bir şey de yapmamıştım ki? Kontrolsüz duyguların, acıma duygusundan yoksun mahkemesinde yargılanırken buldum kendimi. Hakim konuşmuyor sadece bakıyordu belki ama bu bile ellerimi titretti, terletti ve saklama içgüdüsüne itti beni.

Yarı aydınlıkta attığım birkaç adımdan sonra yüzünü görebildim. Sırtında çuvallarla yorulduğu yere çökmüş hali daha yavaş olmam mümkün olsaydı yavaşlatırdı beni. Beni gördü ama bana bakmadı. Aramızda iki karış boşluğu sessizlik kilometrelere dönüştürüyordu. Bir bacağını uzatmışken bir bacağını kırmış kendine çekmişti. Benim iki bacağım da kendime çekiliyken elimden geldiğince az yer kaplamaya çalışıyordu sanki bedenim. Küçülttükçe küçülttüm kendimi. Aynı bölgede farklı noktalara baktık dakikalarca.

İkimizin de omuzları çökmüş, susuyorduk. Anlatacak ya da dinleyecek hiçbir şey yokmuş gibi.

Dakikalar geçti. Onun bile bakmadan görmeyeceği yaşlar döküldü gözlerimden ve hiçbirini silmedim. *Ölmüştü*. Hayatının son saatlerine gelmiş ve yaşamaktan bıkmış, bu dünyaya doymuş yaşlı bir kadın gibi hissettim bir an. Dakika sonrasını merak etmeyen ve görmek için hiçbir çabaya girmeyecek.

"Avukat," tek bir kelime sessizliği yardı, o iki karışı dört karışa çevirmek istedim. Buraya susmaya geldiğimi anladım o an. Yanaklarımın içlerini dişledim sesim soluğum çıkmadı. "bildiğimi düşünerek bir şeyler söyledi, bilmediğimi anlayana kadar..." nefesi yetmemiş gibi durdu önce öyle devam etti. "üstünkörü bahsetti bir şeyden."

Elmacık kemiklerim alnımla beraber sızlıyordu. Bu ağrı gözyaşlarını dindirmiyordu ama ses çıkarmamı engelliyordu. Benim tüm tutukluğuma rağmen hareketlendi o. Belki saçlarını karıştırdı, belki ensesini sıvazladı ve bakışları anın sonunda sırtıma bindi. Yüzümü başka yöne çevirmemek için zor tuttum kendimi.

Sadece baktı. O baktıkça küçülmedim ufalandım. Dişlerimi çok sıktım, çok kez yutkundum dudaklarım aşağı bükülmesin diye çok uğraştım ama çok azını başardım. Görünmeyecek kadar azını.

"Niye yapıyorsun bu kadar şeyi, diye sormuştum sana."

Tanışalı henüz günler olmuştu, bir polis karakolunun önünde Fetih belki intiharı denemiş belki denememiş bir zaman diliminin içinde kaybolmuşken bana bu soruyu sormuştu. İnsanım çünkü demiştim. Bu ona ilk yalanım mıydı hatırlamıyordum ama bugüne taşınan ilk yalandı belki de. Ne sesim ne soluğum çıktı yine.

"Bir şeyler eksik kalıyordu kafamda, insanım ll desen de oturmuyordu." yine durdu. Bir cümle kurduğunu sanıyordum yüz cümleyi tek nefeste kurmuş gibi duraksıyordu. "Hepsi bu kadar mı diye diretmiştim."

Sesinde bir suçlama yoktu. Neyin olmadığını biliyordum ama neyin olduğunu seçemiyordum.

Bana bakmayı bıraktı, yine karşıya dikti gözlerini. Bulunduğumuz yer o kadar havasızdı ki ikimiz de derin derin soluklansak da ihtiyaçlarımızı karşılayamıyorduk. Gözlerim bir açıldı bir kapandı. Düşüncesi bile korkunç gelen anın içinde buldum kendimi. Yüksek sese maruz kalmış bir çocuk gibi irkildi bedenim.

"Aynısını sana yaşattılar diye."

Bu cümleyi Fetih'ten duymaya hiç hazırlanmayışım, duyacağımı hiç hesap etrmeyişim yıkık dökük bir evde şiddetli bir zelzeleye yakalattı beni. Ölmem için evin yıkılmasına gerek kalmadı. Üzerime devrilen eşyalar bile yetti. Kaburgam ikiye ayrılsa, ciğerlerim patlasa ve kan kussam hissedeceğim acı bu anın altında kalmazdı.

Zelzelenin şiddeti sırtımı yasladığım duvarda bir
titreşim yarattığında gözümü korkuyla Fetih'e çevirdim. Ölesiye bir şiddetle, kendinden geçmişçesine kafasını duvara vururken kontrolünü tamamen kaybetti aynı cümle dökülüyordu ağzından durmadan.

"Aynısını sana da yaşattılar."

"Aynısını yaşattılar."

"Hayır Fetih." başıyla duvar arasına siper olmaya çalıştım.

"Sana da yaşattılar."

"Fetih tamam."

"Aynısını sana da yaşattılar."

"Lütfen dur," hıçkırığım sesim kadar büyüdü. "yalvarırım dur."

"Sen de yaşadın, sana da yaşattılar!"

"DUR!" benim başımı duvara vuruyormuş gibi bağırdım. Ben acı çekiyormuş gibi değil ben acı çekiyordum bunu hissetsin gibi. "DUR NE OLUR DUR!" yüzünü o kadar sıkı tutuyordum ki tüm kemikleri avucumun içinde yeniden şekil bulacaktı sanki. Geç gördüm.

Kafasını vurmasını engelleyene kadar, yüzünü sabit tutana kadar görmedim.

Kirpiklerindeki ıslaklığı.

Yağmur mu yağıyordu? Tavanımız mı delikti?

Gözlerini bende sabit tutamadı, bilincini kaybediyor sandım, göz bebekleri sabit durmadı. Saniyelerce sıkı sıkıya tekrar aynı şeyi yapmasın diye tuttum. Acısını bilirdim bunun. Yapmasın istedim. İçim bir mezar gibi oyuluyor, etim minik minik parçalanıyordu.

Gözlerime bakabildi saniyeler sonra. Birkaç kez açtı kapattı, göz bebeklerini kontrol ettim korkuyla. Başını çok sert vurmuştu. Kalbim korkuyla atıyorken bir nefes nefese soluk seslerim bir de atış sesleri duyuluyordu.

Acıyla kıvrılmış yüzüyle yüzümü inceliyordu. "Kaç yaşındaydın?" gözleri buğulandı. Islanmış kirpiklerini sindirmeden koca gözlerine doluşmuş yaşlarını gördüm. Bu gece birbirimizi öldürmeye yemin etmişiz gibiydik. Nefes alamıyordu. Nefes alamıyordum.

Ondan önce akıyordu yaşlarım. Benim gözlerim onun gibi büyük değildi, yaşları biriktiremiyordu. Ellerim onunkiler gibi büyük değildi, yüzü her an ellerimden kayıp gidecek gibiydi. Onu üzmeyecek bir cevap bile aradım bir an. Kaç dersem daha az üzülür? Bu geceden bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordum aptalca. Yoktu. Görmüyor muydum?

"On bir."

On bir kurşun, vücudunun on bir noktasına saplandı.

"Ooof!"

İçine ateş düşürdüm, eli yüzümün arasından kaydı gitti. Başını bir kez daha duvara vurdu. Katlanamadı. Yaşın on bir oluşunu kaldıramadı. Defalarca kez ciğerinden çıkan bir nidayla 'oof!' diye isyan etti. Başını engellemek için defalarca kez sesim yükseldi, yalvardım, yakardım, kızdım bağırdım. Onun gücü bitmeyene, alnı sineme düşmeyene kadar devam etti. Belki bir anlık yorgunluktu bu, hemen kollarımı başına sardım. Ellerim korkuyla başında gezindi. Duvarda bir iz yoktu ama yine de ellerim dolandı saç aralarında. Bir ıslaklık bekledim. Acımasızca vuruyor, canı çok yanıyordu.

Boğuk bir inleme döküldü önce, ismimi sayıklıyor sandım yüzünü gömdüğü yerde. O boğuk inleme devam etti, şiddetlendi. İçinden can çıkıyor, etinden et kopuyormuş gibi kuvvetlendi. Başını yavaşça okşarken sinem ıslanıyordu.

Matem yerine sığınmış, gözyaşlarını akıtıyordu. Kaç cümle kurdu da tekini bile anlayamadım. Can verircesine çıkardığı sesler tekrar kontrol edemediğim şekilde arttı.

"Yapma," sadece çaresizdim. Kimin kimi niye teselli ettiği belli olmayan iğrenç bir anın içinde bir kişi daha can veriyordu sanki yanıbaşımda. "yapma korkutuyorsun beni, yapma." bu korkunun ne demek olduğunu bilemezdi. Bilse başı kalbime yakınken ölüyormuş gibi davranmazdı.

Bir an susar gibi oldu ama çok kısa sürdü bu. Kollarımda ölüyordu sanki. Saçlarını okşayan ellerim yavaş yavaş yumruk oldu, çenem kilitlendi. Başı gittikçe ağırlaşıyordu, babamın soğuyan eliydi zihnimde beliren. Gözlerimi kapattım bütün vücudumdan bir ürperti geçti.

"Yapma korkuyorum." diye tekrar ettim. Biraz daha devam ederse kalbime öleceğini haykırmaya ve başı bana ağır gelmeyi sürdürürse dizlerimin üzerinden devrilecektim.

Tekrardan durdu, ben kısa bir andan sonra devam edecek sandım ama başını benden ayırdı. Engel olamadım buna. Yaşları yüzünün her bir tarafını

ıslatmışken göz göze gelmedik, doğruldu yerinden. Birkaç sarsak adımdan önce bana durmam için bir işaret yaptı salondan çıktı. Peşinden gidemedim. Bu ne kadar korkarsam korkayım kendini durduramadığının bir kanıtıydı. Bacaklarımın üzerinde çöküp kaldım, bedenim bir yerde çok ağır geldi. Avuç içlerimi zemine bastırdım bekledim ellerim yorulana kadar.

Ne kadar zaman devrildi de beni altında bıraktı bilmezdim ama sırtım yine duvara yaslıydı geçen zamanın ardından. Şiddetli bir ağlayış yoktu ama gözyaşlarım bir emirmiş gibi akıyordu. Kamburdum, tek başınaydım. Ne kalktım odaya gittim ne de Fetih'in yanına. Ya o çok kötü olurdu, ben dik durur bana yaslanmasını beklerdim. Ya da ben kötü olur o dururdu önümde arkamda. Hep böyle olmuştu. Şimdi? İki yana savrulmuş, değil kendine birbirine bile faydası olmayan iki ölü gibiydik. Onun yanıma gelecek benim gidecek halim yoktu.

Yelkovan çok kez yer değiştirdi. Belki akrep de. O kadar vakit sonra gölgesi düştü odaya. Gölgesini izledim bir süre de. Durdu çünkü kapı önünde. İlerlemedi. Gidecek bile sandım. Girmeyecek. Artık buna emin olduğum saniyeler içindeydik hatta. Gölgesini bile net göstermiyordu gözlerim. Yüzümde buruk bir tebessüm bir oluşuyor bir siliniyordu. Gölgesini de alıp gitmesini bekliyordum ağzıma vurduğum zinciri açmak için. Sessiz gözyaşı dökmek çok zordu.

Dilin de ağlayası vardı. Ona hak değil miydi?

Lakin gölge büyüdü, önüne çıkan engellerle kırıldı. Geldi yanıma oturdu. Ama o iki karış boşluk bırakmadı. Hemen yanıbaşımdaydı. Bakmak istedim bakamadım. Dilimi ısırdım sadece. Bir daha başını duvara vurmamasını diledim. Engel olacak gücüm yoktu artık.

"Ne zaman," durdu. "nasıl fark edildi?"

Boğazı tahriş olmuş gibi çatal çataldı sesi. Kafasında tek bir soru bile bırakmamak için çabalayacaktım sadece. Tek bir boşlukta kendini yiyip bitirecekti. Kemirecek, lime lime edecekti.

"Suna annem fark etti."

Sorular ve cevaplar. Yeni sorulara kapı açan cevaplar. Bir volkan gibi içimde canlanan geçmiş. Kulağıma doğru akan yaşlar.

Kafasını bana çevirdi. "Hastanaede..." dedi kendi kendine sonra bana. "Hasta mı olmuştun?" sesi çok masumdu. Sanki on bir yaşındaki Fetih on bir yaşında Efsun'la konuşuyordu.

"Ölmek üzereydim."

Niye yumuşatmadım bilmiyordum. Dilime geldiği gibi çıkardım. İki tane akran çocuktan yüz buldum belki de. *Ama Efsun, on bir yaşındaki Efsun, on bir yaşındaki Fetih'e denk mi?..*

"Dayanamıyordum artık. Yemek yemeyi hatta çok susamadıkça su içmeyi bile bırakmıştım. Fark da edilmiyordum. Sonra bir gün merdivenlerden düşmüşüm, bayılmışım. Hastanaye götürmüşler. Öldü sanmışlar başta. Ölmemişim."

Efsun ölmez. Efsun ölmek üzere olur ama ölmez. Bunu yirmi beş yılda bir kez bile beceremedi.

"Kaç kiloyaya kadar düşmüştün?"

Bu kadar ayrıntı sorması önce çenemi titretti sonra başımı öne eğdi. Hıçkırıklarımı ne ben ne de o engelledi. Burnumu çektim.

"Yirmi iki."

Benim kadar şiddetli değil belki ama ağlayışını duydum yeniden. Onun bana ağla diye yalvardığı gibi ben de ona yalvaracaktım şimdi ağlamaması için.

Araya elle tutulur zamanlar kata kata konuşmaya devam ediyorduk. Bir romanın ağır bir sayfası gibi sayfayı çeviremiyorduk. İlerleyemiyorduk hızlı hızlı.

"On bir yaşında yirmi iki kilo."

"On iki."

Sessizlik.

Tavan delik değildi, göz pınarımızdaki delik genişliyordu her geçen saniye. Burnumu çektim.

"Ama sen on bir dedin," dedi, on bir yaşındaki Fetih. Hemen bir masal tuttu içim.

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde
On birler on iki olurken
Efsun hemen büyümüş.
Annesinin mezarını sular iken
Fetih daha on bir
Efsun çoktan büyümüş.

Cevap veremedim, kendi kendine gitti cevaba. Sessizliği yetti anlamama. Yorgunca gözlerimi kapattım. Çok kısık sesle "Bir sene." dedi. Sonra onu aya çevirdi. "On iki ay." dedi. Yetmedi haftaya çevirdi. "Elli iki hafta." kendi kendine mırıldanıyordu. "Üç yüz altmış beş gün."

On biri de otuz biri de oturdu bana ağladı. Gözlerimi açmadım. Dayanabileceğim kadar dayanacaktım böyle. Yaşlarının sesini duymamak için kulaklarımı tıkayacaktım. Duvar değil yer sarsıldı bu kez. Yumruğunu vurdu birkaç kez. "Nasıl fark etmediler?" diye isyan etti. "Küçücüktün zaten! Nasıl fark etmediler?!" İsyan ediyordu. "Nasıl görmediler! Yemeden içmeden kesildin nasıl fark etmediler?!"

"Yemek yememem onlar için normal olandı," burnumu çektim, gözlerim ağrıyordu. "oraya geldiğim günden beri yemiyordum zaten pek.
Bin takla atardım yememek için. İlk günden beri. Hatta ilk günler yemeğimi çalıp sokaktaki kedilere köpeklere götürüyordum. Yakalanana kadar. Öyle yerleştim hafızalarına."

Bu çocuk yemek yemiyor zaten.

Yine yemiyor, seninle mi uğraşacağız Efsun? Bak burada kaç kişi var kimse senin gibi sorun çıkarmıyor.

Kaç çocuk geldi geçti senin kadar şımarığını görmedim.

Yemeyeceksen bana versene Efsun.

Kemiklerin sayılıyor Efsun.

"Yakalansam da pek yemiyordum. Az az. Çok çirkindi zaten yemekleri. Nerde içtin kim bilir demiştin, kelle paçayı ilk orada içtim. İğrençti."

Kedilerden özür dileyerek veriyordum yemekleri. Hatırlıyordum hayal meyal. *Mama alamadım ama alacağım param olunca. Çok çirkin tadı biliyorum ama ne olur yiyin.*

Haddinden fazla ayrıntıya girmek değildi bu. Geçmişte kaybolmaktı. Doğru cevabı bulurken seçici davranacak kuvveti bulamayıp her şeyi söylemek.

Yine sustuk, yeniden sustuk. Gözlerim kapalıydı ama beni izliyordu biliyordum. "Efsun." diye isyan etti. Durdu durdu durdu.

"Efsun sana ne yaptılar?"

Benim kardeşime ne yaptılar?

Aynı soru bana döndü. O zaman yumruğuyla aynayı parçalamıştı. Şimdi o yumruğu kaldıracak dermanı yoktu. Soru bir yılan gibi gerdanımda dolandı, gözlerimi daha sıkı yumdum. Sıkabildiğim kadar sıktım kendimi. Bu sorunun üzerinden belki bir intihar belki iki intihar geçmişti. Aynı duyguları hissetmesin istedim. Sesim çıkmasın içime patlayayım istedim ama olmadı. Elimi ağzıma bastırdım ama yine de olmadı. Gözlerim açıldı, alnımı dizlerime bastırdım. Yüzümü gizledim.

"Efsun ne yaptılar sana?" dedi tekrardan. Cevap ağzımdan dökülmedi önce zihnimde canlandı. Tırnaklarım bacaklarımı parçalayacaktı. Zihnimdeki görüntüyü anlatırken buldum kendimi.

"Yavru bir kedi ağaçta kalmıştı, onu indirecektim," Sesim az daha kısılsa duyulmayacaktı. 'herkes uyumuştu da bir tek ben duymuştum sesini." Fetih'ten çıktığında beni korkutan o ses benden çıktı bu kez. Hıçkırmak değildi. Ruhun bedenden ayrılışına denk gelen kıvranıştı. "Yurdun bahçesi aydınlıktı lambalar vardı ama dedi ki," tırnaklarım bacaklarımı boydan boya çizmeye başladı. "şu küçük yerde uzun bir çubuk var onu getir indirelim." Bu cümleyi ben kuruyor, kendi sesimden duymuyordum. Alnımı daha sert bastırdım dizlerime. "Karanlıktı orası arkamdan geldiğini bile görmedim ki ben." omzuma dokunmuştu ilk. Aynı dokunuşu hissettim vücudum temasın olduğu yere doğru eğildi. Sesli mi konuşuyordum, bağırıyor muydum yoksa içimden mi söylüyordum bunları bilmiyordum. Ayak parmaklarımı ortadan ikiye bölmek ister gibi katladım.

"Oyun diyordu hep." İkiye katladığım parmaklar parkeye sürtünerek açılıyor, tekrar katlıyordum. "Çocuklarıyla sadece babalar öperek oyun oynamalı!" bir kuralı okudum sanki. Bak böyle olmalı der gibi.

Babamın kucağına düştüm bir an. Öperken ısırır gibi yapardı, gıdıklanırdım o dişlerini sürttükçe. Nasıl kahkaha atardım, nasıl kahkaha atardım ev yıkılırdı.

Babamın kucağından o canavarın kollarına düştüm yine. Dişlerini sürtmekle kalmazdı. Nasıl ağlardım, nasıl ağlardım da yurt yerinden oynamazdı.

"Çocuklarıyla sadece babalar öperek oyun oynamalı."

Saçlarım fazlalık gibi geldi o an. "Sadece babaları. Başka adamlar değil." bunu yurdun dört bir yanına yazmalı herkes. "Çocuklarıyla sadece babaları öperek oyun oynamalı."

"Yapma."

"Sadece babaları. Başka adamlar değil."

"Bırak saçlarını."

"Babalar oyun oynar çocuklarıyla."

"Efsun bırak!"

"Ölmüş bak! Başkasının çocuğuyla oynarsa ölür tabi!"

"Aç avuçlarını Efsun."

"Ölmüş gitmiş! Oyunda oyun! Gebermiş!"

"Bırak saçlarını, yapma!"

Çenemden sıkıca yakalandım, başım sertçe kaldırıldı dizlerimden. Nefes nefese Fetih'e bakarken "Avuçlarını aç," dedi sakince. Boşta eli elimi buldu, yavaş yavaş okşuyordu baş parmağı. "Yavaşça bırak saçlarını. Hadi Efsun." Her bir parmağımı birer birer ayırdı yapıştığı yerden. Yüzlerce cam parçası batmış bir yarayı izler gibi izliyordu ellerimi. Ne vardı bilmiyordum. Ellerimi tamamen açtığında yüzündeki acı arttı.

"Karanlıktı." dedim öylece. Bir o dalda bir bu daldaydım. Aklımın hızına yetişemiyordum. O odaya kilitlendiğimde bedenimde bir el hissettiğimi hatırlıyordum. Dokunma diye yerden yere vurduğumu hatırlıyordum kendimi sonra. "Karanlıkta bir anne bir baba bir canavar." uzun cümleler kuramıyordum. Bir tek bunları söyleyebiliyordum. Anladı galiba beni, yüzü çöktü bu söylediğimle.

Dudakları birkaç kez titredi. Konuşamadı, konuşmaktan da vazgeçmedi. "O gece de var mıydı o canavar?"

Ne acımasızdık. Ölelim istiyorduk. Ne acımasızdık. Ama ölemezdik artık. Onunla aynı dünyada yaşayamazdım göz göre göre. Hele de yeni kurtulmuşken.

Başımı salladım hızlı hızlı, gözlerim bir açıldı bir kapandı. "Dokunma dedim ben!" Sesim o geceki gibi yükseldi. "Her karanlıkta geliyor. Geberdi gitti! Geldi gitti geldi gitti. Babam yokken geldi durdu. Geldi durdu."

Fetih'in yüzüne odaklanamıyordum. Karman çorban olmuştum. Herkes aynı anda konuşuyordu. Bütün anılar avaz avaz bağırıyordu. Ellerimin parmaklarına tutunduğunu sıkı sıkıya sarmaladığımda fark ettim. İsyan edemedi, nefes alamadı, bana bakamadı, tepki veremedi. Kalkacağını sandığım birkaç an da daha sıkı tuttum ellerinden.

"Beni karanlıkta bırakmayın." dedim o gece eksik söylemiştim. Tamamlama ihtiyacıyla doldum. O bilmiyordu ama giderse burası da karanlık hissettirirdi. "İki ölü bir canavar." diye baştan saydım. "Ben insanlardan korkarım." Göğsüm bir kuş gibi titriyordu tıpkı onun sinesi gibi.

"Öldü gitti. Geberdi." Yeni uyanmış gibi açıldı kapandı gözlerim. "Bir kere daha ölsün. On kere daha da ölsün."

O diğer insanlar gibi bir kere ölmeyi hak etmiyordu. O ölümün tadını alıp bir daha ölmeliydi. Doğrusu ve adili buydu.

"Tamam mı Fetih? Bir daha ölsün." Onun elindeymiş gibi elinden sarstım. Gözyaşı saçlarıma damladı.

Bir kadın vardı, saçlarını koparıyordu. Bir adam vardı gözyaşlarıyla saçlarını suluyordu o kadının.

"Yanacak mı?" Parmağından daha çok sarstım. Bana cevap versin istiyordum. O söylerse inanacaktım. Daha da çok sarstım. Çenesi titriyordu. "Yanmayacaksa sen yap!" Aklımdan ne geçerse hiçbir şeyin süzgecinden geçmiyordu. Direkt çıkıyordu. "Yansın Fetih. Yanacak mı? Yanmayacaksa git sen yak. Çok yansın, önce ellerinden başla. Yanacak mı?"

Yaşları daha da şiddetlendi. Saç diplerim uyuşuktu yoksa hissederdim.

"Yanmayacak mı? Sen git yak o zaman! Hadi git yak. Yanmayacaksa niye öldü?! Yanacak mı?Fetih yan..."

"Yanacak."

O benden daha iyi biliyordu. O benden daha çok inanıyordu. O benden daha yakındı. Yanacak derse inanırdım. Yanmayacak derse inanmazdım. Bu dünya üzerinde bir tek o ne derse inanırdım, mümkünmüş gibi ondan isterdim.

"Ya yanmazsa?"

Eli yanağıma gitti, okşadı.

Ağlıyordu. Fetih ağlıyordu.

"Yanmasa ben gider yakardım. Yanacak."

"Çok yansın ama."

"En çok o yanacak."

"En çok o yansın." dudaklarım bir bebek gibi büküldü aynı şeyler, ögeler yer değiştire değiştire döküldü yine ağzımdan. Fetih doğrulmadı direkt, önce beni kucakladı. Parmakları çıktı ellerimin arasından, kucağıma düştü ellerim. Başımı omzuna bıraktım. Yanmasını diledim hiç durmadan, duraksamadan. Kısacık bir zamanda benim çıktığım odaya girdik, yatağa yatırdı beni. Gider korkusuyla gömleğinin eteklerine tutundum, bedenini yanıma devirdi.

Eli saçlarımda gezindi, ikimiz de sadece kafamızın içini dinledik. Sessizlik yoktu, farkındaydım. Saniyelerin yerini dakikalar aldı. Gözyaşlarım dinme noktasına geldi. *Ölmüş*. Cayır cayır yanıyor. Yüzünü hatırlamamak için çok direnSem de ölümünü bilmek bile defalarca kez çizdi portresini önüme. Zaman gelecekti sevinecektim bu habere. Onunla aynı gökyüzünün altında olmadığım için çok mutlu olacaktım biliyordum ben.

"Suna annen," dedi Fetih. Annemden bahsederdi zaman zaman. Babamdan da. Bir şeyler sorar, bir şeyler dinlemek isterdi. Ama konu Suna

anneme gelmezdi pek. Belki merak etmezdi. Hayatımdaki yerini tam olarak bilmezdi. "onun yanına yerleşene kadar döndün mü bir daha oraya?'

Dönmem gerektiğini hatırlıyordum. O kadar zor ve imkansızdı ki söylenene göre benim işlemlerimin bu kadar uzun sürmesi, sırada o kadar insan varken onlara verilmeden Suna anneme verilmem... Levent amca çok uğraşmıştı. Küçüktüm anlamıyordum ama araya büyük büyük isimler girmişti. Aniden çıkarılıp eve götürelemeyeceğim için hep bir bahaneyle hastanede kalışım uzatılmıştı.

"Hayır dönmedim hiç."

Levent amca ne zamanki beni kabullenip tamam demişti, o günden sonra her şey daha da kolaylaşmıştı. Kabullenmese, dünya kadar irtibatını kullanmasa beni eninde sonunda Suna annemden alırlardı. Suna annemin 'sen beni bırak, ben Efsun'u bırakamam' resti olmasa Levent amca da beni kabullenmezdi. Biliyordum.

19 Aralık 2006

(Seçimler ve Vazgeçişler bölüm başının devamı)

Korku en çok uykuya düşmandı.

İstenmediğimi ve gideceğimi bildiğim bu evde geçen bir gecenin ardından sıkıca sarıldığım yorgan üzerimden kaldırılacaktı biliyordum. Bilmiyormuş gibi sarılmıştım. Sıpsıkı. Güneş doğmuştu, her gece erken doğmasını isterdim ama dün gecenin hiç bitmesini istememiştim. Güneşin doğuşu demek uyanmak demekti. Uyanmak demek gitmek demekti.

Kalkıp gitmek isterdim hemşire ablanın yanına. Dün gece o adam kapıyı çarpıp çıktıktan sonra ağlama seslerini duyarken gitmek ve ağlamamasını söylemek isterdim ama yapamamıştım. Bu yataktan çıktığım an gidişimi hızlandıracaktı her şey.

Gidip söyleyebilirdim o adama. Bu yatakta yatmamı istemiyorsa yatmayacağımı, yemek yememi istemiyorsa yemeyeceğimi, okula gitmemi istemiyorsa gitmeyeceğimi, o eve geldiğinde onun görmeyeceği bir dolabın içine girip çıkmayacağımı ve senelerce bile karşılaşmayacağımızı. Bunlar yetmez miydi? Evleri kocamandı, hiç kullanmadığı bir yerde yaşamama izin verse olmaz mıydı?

"Efsun." hemşire ablanın sesi hiç beklenmedik bir anda geldi. Hareketsiz biriydim sadece nefes aldıkça vücudum yükseliyordu. Ta ki duyana kadar. "Günaydın."

Gideceğimi söyleyecekti.

Bunun bir sonu olmayacağını bile bile uyuyor taklidi yapmak istedim. Ama göz göze gelmiştik artık. Onun şişmiş gözleri vardı artık.

Gideceğimi söyleyecekti.

Kocaman yatakta yanıma oturdu, bana eğildi ve saçlarımdan öptü. "İyi uyudun mu?"

Gideceğimi söyleyecekti.

Elleri dün kendisinin sıkıca ördüğü saçlarıma gitti ve bir tarafı tokadan kurtardı. "Bakalım annenin ördüğü kadar kıvırcık olacak mı?"

Eskiden uzundu saçlarım, orada kesiyorlardı devamlı. Bazen örülmeyecek kadar kısalıyordu. Eskiden çok hızlı uzardı artık uzamıyordu da zaten. Annem bir kez saçımdan horca tokayı çıkarmaya çalışırken uyarmıştı. Böyle kötü davranırsan saçların sana küser demişti. Kötü davrandığımı bile bilmiyordum tek amacım tokayı çıkarmaktı. 'Saç küsemez ki anne!' demiştim. İnanmamıştım. Artık inanıyordum.

Örgülerin sonuna geldikçe gidişim yaklaşıyordu. Biliyordum.

İlk kısmı açtı bitirdi. Bukleleri elleriyle açmaya çalışıyordu. Halbuki yanlıştı kabarırdı öyle. O annem değildi bilmiyordu. Çok güzel kokan, adını bana senelerin unutturduğu bir yağ vardı ondan sürerdi annem.

"Bu tarafı da açayım ayna getireyim sana." biraz daha yaklaştı yatağın içinde bana. "O kadar şanslısın ki böyle bir saç rengin olduğu için. Ben de boyatmıştım bir ara ama yakışmamıştı bana."

Yüzüne baktım anneme hiç mi hiç benzemiyordu. Doğru söylüyordu yakışmıyordu. "Ama sana ve çillerine çok yakışıyor. İleride sakın boyatma olur mu?"

"Gidecek miyim?" söylediği onca şey kafamda tek bir şey. Oraya gitmezsem saçlarımı da kestirmezdim hiç. Saçlarımda gezinen elleri durdu şişmiş gözleriyle bana baktı. Gözleri doldu.

Gidecektim.

Arkadaşlarım hep alay ederdi. Ağlarken küçük bebekler gibi dudaklarım büzülürdü elimde değildi. Annemler hiç öyle ağlama Efsun, büyüdün sen dememişlerdi ki bana. Ben öyle ağladığımı bile bilmiyordum.

Başka bir yöne baktım, aşağıya büzülmüş dudaklarımı yukarı doğru çekmeye çalıştım. Gönderme diyemedim. Gitmek istemiyorum da diyemedim. Eliyle çenemi kavradı yüzümü kendine çevirdi.

"Şşşt," dedi bana yaklaşırken. Alnımdan öptü birkaç kere. "nereden çıkardın bunu?"

Beni kandırıyordu. Biliyordum. Hiç beklemediğim bir anda verecekti beni gelenlere. Ağlamaya başlamamla karnım da ağrıdı. Sessiz sessiz, içli içli. Bırakacaktı beni. Kızamadım bile. Ne zaman kızacak olsam annemin babamın da bıraktığını hatırlıyordum. Beni onlar bıraktıysa herkes bırakırdı.

"Hayır asla bırakmayacağım sadece,"

Sadece ve ama...

"Biraz daha küçük bir eve taşınabiliriz." etrafa baktı, gözlerimi ona diktim şüpheyle.

"Ama çok güzel bir odan olur. Bu kadar büyük olmayabilir ama söz en büyük odasını sana hazırlarız. Bir tane de güzel bir balko..."

"Ne zamandan beri evimizi beğenmiyorsun?"

Bu ses ikimizi de korkuttu, kapının girişine bakacaktım ama hemşire abla önüme siper oldu." Şşşt," dedi yüzümü gizlerken. "bir şey yok sakin ol." hızlıca yanımdan kalktı ve o adama gitti.

"Dışarıda konuşalım Levent."

Adamın elinde çiçek vardı ama hemşire abla görmedi bile. Aniden gözlerini bana çevirdiğinde hemen başka yere baktım. Elinde çiçek vardı ama korkunç görünüyordu. Her an beni kucaklayıp götürecekmiş gibi.

"Neden uyuyan yok zaten burada konuşalım."

"Korkutuyorsun çocuğu yapma."

Koluna asıldı ama çıkmaya niyetli değildi. "Evimizi beğenmiyor musun? İlk benimle paylaşmanı isterd..."

"Yapma şunu gel dışarıda konuşalım."

"Kahvaltı masasına iki tabak koymanı da alışkanlığına veriyorum yoksa çok kırılırdım."

Hemşire abla alnını adamın göğüs kafesini yaslayıp birkaç kez vurdu. "Yapma diyorum sana, yapma."

Gözleri bana döndü yine, kaçamadım bu kez. "Ama Suna'ya söyle ben onu seninle bu kadar paylaşamam küçük hanım."

Hemşire abla engel olamadıkça konuşmasına, asıldığı kollarını sıkıyordu.

"Kahvaltı masasına üçüncü tabağı koymayacaksa, senin mutfaktaki tabakların yerini öğrenmen lazım. Gidip almak için."

Ne dediğini ben anlamıyordum ama hemşire ablanın başı kalktı koyduğu yerden. Adam benimle göz temasını bitirdi ve eşine baktı bu kez. Bir süre sadece bakıştılar. Ama konutular da. Onlardan başkası duymadı.

"Sen ciddi misin?"

"Beni tek kalemde sildiğin kadar mı?"

"Öyle bir şey yapmadım."

Elindeki çiçeği kaldırdı adam. "Her aldığımda ona da almalı mıyım?" hemşire ablanın ilk kez yüzü güldü haftalar sonra. Başını salladı, bir demet papatyadan çıkardı birkaç adet.

"Ona ver, korkuyor senden."

Elindeki demetle bana baktı bir süre sonra bana doğru yürüyen eşini takip etti. Yatağın dışında çömeldi: "Başka evle alakalı dediğim şeyleri boşver." dedi. Sonra bizi izleyen adamı gösterdi. "Sana bir şeyler söyleyecekmiş."

Adam ne söyleyeceğini bilemezken elindeki demeti kaldırdı.

"Papatya sever misin?"

"Çok zor oldu, çok uğraştılar ama eninde sonunda Levent amcanın eli kolu uzun olunca oldu."

Başı üstümdeydi, yukarıdan bakıyordu bana. Anlatıyordum, belki tüm bu yaşananların tek güzel yanı bile biraz yüzündeki ifadeyi yumuşatmıyordu. Bir savaştan çıkmış ama kaybetmiş, düşman tarafından yıkılmış evine bakıyordu sanki. Bir enkazın dibinde oturmuş, harabeyi izliyordu. Evinden tek sağ o kalmış, ailesi o enkazın altında can vermiş.

O böyle bakarken göz göze kalmak zulüm gibiydi. Gözlerimi tavana çevirdim tek bir gerçek etrafında dönmeye devam ettim. "Ölmüş." başka da bir şey bilmiyordum. "Evlendiğimiz gün de kanser teşhisi konmuş."

Bu evlilik gerçeğe dönüşünce de ölmüştü. Ben Fetih'i hayatıma daha çok aldıkça o görünmez bir kuvvetle öldürülmüştü sanki.

"Sen hayatıma girerken onu da zehirlemişsin sanki."

Ben inanırdım. Sevginin gücüne inanırdım en çok. Birini çok seversek farkında olmadan bile onun için bir şeyler yapardık.

Bu söylediğim bana iyi geldi. Güvende hissettim geçmişimi de geleceğimi de. Ferahlamadım ama huzur buldum. Ölüm haberinden daha iyi etti beni. Güzel, kıymetliydi söylediğim şey. O da iyi hisseder sandım ama öyle olmadı. O sulanmış gözleri kısıldı, yüzünü sıvazladı.

"İnsan insana bu kadar geç kalır mı Efsun?"

Hiç almaması gereken şekilde aldı bu mucizeyi, bir felakete dönüştürdü. Başını yanıma bıraktığı an gözleri ellerinin altında kaldı.

"Geberdi gitti. Benim elime bile düşmeden geberdi gitti. Yaptıkları yanın..."

Parmaklarım telaşla ağzının üzerine örtüldü. "Deme onu." Beni çıkmaz sokaklara itiyordu. Tamamlanacaksa o cümle gecelerimin zehir olacağını bilmiyordu. "Öyle dersen devam edemem ben, öyleyse bile deme onu." kafayı yerdim. Eğer ki bunca şeyin bedelsizliğini kabul ederse o ve bana söylerse kafayı yerdim.

Devam etmedi. Belki içinden tamamladı ama sesli dile getirmedi. Elimi tutmasını bekledim, tutmadı, çekildi parmaklarım dudaklarından. Gözlerimi kapattım, uyumak işten değildi ama Fetih'in bu halini görmek yatağı bir mezara dönüştürüyordu. Bir mezarda iki kişi yatıyor, sesimiz çıkmıyordu. Gözümü kapattıktan sonra zihnimin oyunu devam ettikçe gördüğüm yüz değişmiyordu.

Yüzümde bir el hissettiğimde irkildim ilk. Benim dedi sadece. Yastığa bastırdığım yanağım o elin sahibini düşündükçe rahatladı. Önce alışmamı bekledi eline sonra yavaş yavaş baş parmağı elmacık kemiğimi okşamaya başladı. Efsun dedi birkaç kez. Özür dilediğini duydum. Defalarca kez. Tek bir suçu yoktu ama ne suç işlenirse işlensin kendine pay çıkarırdı. Şakağıma bastırdı dudağını sonra yanağını bıraktı şakağımın üzerine. İçi yanıyordu. İçi o kadar çok yanıyordu ki, yüzünün altında kalmış yüzüm sırılsıklam oldu. Tüm gece onun yaşları benim yüzüme, benim yaşlarım yastığa aktı.

"Âh Efsun!" dedi. Ben uykuya daldım ama o hiç uyumadı. Kaç kez uyandım gece, birinde bile gözleri kurumamıştı. Elini sıkıca tutuyordum. "Âh, benim kadersiz kış güneşim." saçlarımı okşuyordu yavaş yavaş. "Yüreğin karla dolmuş, ayaz vurmuş gönlüne hâlâ direniyorsun." yıkıldığım yerden bile direndiğimi görüyordu. "Gökyüzündesin hâlâ, batmak nedir bilmez misin sen? Pes etmek nedir bilmez misin?"

Ağlanarak uykuya dalınan gecenin sabahı yoğun bir baş ağrısıyla başlıyordu. Ve o baş ağrısını herhangi bir şey daha erken çekmeme sebep olursa çok öfkelenirdim. Sancılı bir gecenin sabahıysa hele. Ama bu sabah beni uyandıran şeye öfkelenmem mümkün değildi.

Onlarca kez miyav miyav miyav... Hatta tiz ve yüksek bir sesle miyav miyav miyav.

Bu sesi sadece ben duyuyormuşum gibi, bu seslenişe sıfır tepkiyle karşılık veren ve uykusuz, şiş gözlerle beni izleyen Fetih'le karşılaştım. Gülümser gibi oldu "Günaydın." dedi.

Sesi duymuyor muydu?

Arkama baktım ilk ama Fetih'ten uzaklaşmamla ses de uzaklaştı benden. "Günaydın," dedim önce, sonra Fetih'in üzerinden uzandım ve yere baktım. Var gücüyle miyavlıyor aşağıya sarkmış pikeye tutunarak yukarı tırmanmaya çalışsa da hem patileri kısa kalıyordu hem de gücü yetmiyordu. Düşüp duruyordu.

"Fetih neden yardım etmiyorsun?" derken kendimi Fetih'in üzerinden biraz daha ittim ve bir kez daha düşmeden aldım avucuma.

"Karnını doyurdum." dedi tek önemli konu buymuş gibi. Yatağa geri uzandım yavruyla beraber.

"Avaz avaz bağırıyor onu da al yanına diye." dudaklarımı ağzına bastırdıktan sonra kime gideceğini bile bile aramızdaki boşluğa bıraktım.

Hızlı adımlarla, hatta kısacık mesafede koşarak, Fetih'e doğru gitse de parmağının ucuyla kayvanı itti. "Uyandırdın." dedi tip tip bakarken. Yine itti. "Ne yapayım ben şimdi sana?"

Aramızdaki mesafe biterse kediyi itecek yeri kalmazdı. Ona doğru yaklaştım omzuma yatacağını belli ettiğimde sırt üstü konuma geldi. Önce kediyi onun gövdesine bıraktım sonra ben omzuna yattım.

"Yalıyor Efsun." dedi sıkıntıyla. "Tişörtüm sırılsıklam oluyor."

"Annesi sanıyor seni."

Bunu söylemekten bıkmayacaktım. İlk kez sözlü bir tepki almadım sadece sabır dilercesine nefes aldı. Kedinin mırıltılarını dinledik. Fetih birkaç kez atacaktı yataktan aşağı onlara engel oldum sadece.

"Emir gelecek birazdan buna bakmak için. Ben kahvaltıyı hazırlarken hazırlan sen de çıkalım."

Dün geceyi konuşmayacağımızı biliyordum ama dün geceden kalma olarak tüm günü bu odada geçirmekti tek amacım. Çok bitkindik, hele de Fetih. Uyuması gerekiyordu.

"Nereye?" dedim isteksizce.

"Seni bir yere götüreceğim. Hadi kalk hatta." sıyrıldı altımdan kediyi bir su şişesi gibi tuttu avucunda.

"Gitmeyelim." koluna asılacaktım ama yetişemedim.

"Gideceğiz. Hadi," dudaklarımın üzerine bir öpücük kondurdu. "hadi kalk." Üzerimden pikeyi kaldırdı tam adım atacaktı ki ayağına bir şey takıldı. Uykusuzluk gerginlik yaptı diye galiba yere baktı öfkeli öfkeli. Yere değil miyavlayana. Sonra eğildi, tuttu ve bir kuş gibi omzuna bıraktı yavruyu. Odadan ayrılırken düşerse bir daha almayacağını söylüyordu.

Y

olda geçen sessiz sakin bir yarım saatin ardından araba nihayetinde durduğundan beri yürüyorduk. Bütün yol Fetih'in sık sık bana bakmasıyla geçmişti. Ne düşündüğünü bilmiyordum, ne hissettiğini bilmiyordum. Göz göze gelince sadece gülümsüyordu. Sessizleşmişti.

Nereye gideceğini söylememişti, ben de seçememiştim, ta ki arabayla geçemediğimiz yerleri Fetih'in elini tutarak geçmeye çalışana kadar. Tanıdıktı bu yol. Geçen sefer karlarla kaplıydı ama bu kez sıcak olmasa da kar yoktu en azından.

Köy okulun yoluydu. Elim elinde sıkıca tutarken ve onun elbisemin üzerine zorla giydirdiği ceketi ilk fırsatta çıkaracakken yorulmuştum. Günler sonra ilk kez bu kadar efor harcayışımdı.

"Yoruldun mu?"

"I-ıı." Halbuki hayır bile diyemeyecek kadar yorulmuştum.

"Atayım mı sırtıma seni?" Hayal ettim bir an. Sırtında ya da omuzlarında dere tepe düz gidiyorduk. Yanağımı koluna yasladım öyle devam ettim. Bir desteğe ihtiyaç duyuyordum artık.

"Cık."

"Kucağıma?"

"Cık."

Köy okulu görünmedi sanıyordum. Geçen sefer geldiğim yerde bir yapı vardı şu anın aksine. Bir süredir gördüğüm inşaat dalgınlığıma geldi galiba hiç dikkatimi çekmedi. İnsanlar harıl harıl çalışıyor, bazıları güneşi elleriyle engelleyerek bize bakıyor sonra işine devam ediyordu.

"Başlanmış bile." bir an heyecanlandım. Aklımdan çıkmıştı ya da ona sıra gelmemişti. Fetih ilgileniyordu bunu biliyordum sadece.

"Az kaldı bitmesine."

Alan büyütülmüştü. Okulun olduğu yerin sağında küçük bir eve benzer yer vardı. Çalışanlardan biri tamamen durdu Fetih'i selamladı eliyle. Konuşsa bağırması gerekirdi, beden diliyle selamlaştılar. Adımlarımız yaklaştıkça hızlandı o bizi selamlayan adam koşar adım bize geldi.

"Hoş geldiiiniz, hoş geldiniz."

Adam elindeki kirden dolayı hangi elini uzatacağını bilemezken Fetih birini tuttu ve sıktı. "Hoş bulduk usta." dedi. Mimarisini o tasarlamıştı. Birkaç kez kabataslak görmüştüm, birkaç tane şuraya da şunu yapsak olur mu fikrimi sunmuştum o kadar. Devamını bilmiyordum.

"Nasıl gidiyor, var mı bir sıkıntı?"

Ellili yaşlarda bir adamdı. Güler yüzlü biraz toplu. "Hamdolsun yok şimdilik." dedi. Sonra eliyle o yan taraftaki küçük yeri gösterdi. İlk orası yapılmıştı. Bir okul olmayacak kadar küçüktü. Yattıkları yer miydi acaba?
"Söylediklerini getirdik, sen isteyince seslenirsin."

Fetih adamın omzunu sıktı, "Eyvallah." dedi. Adımlarımızı oraya yönlendirirken önünden geçtiğimiz herkese 'kolay gelsin' dedi.

"Burası ne?" diye sordum ama cevap alamadım. Kapıyı açtı "Gel bakalım." dedi sadece. Boş, büyük bir odadan ibaretti. Bir tane masa vardı sadece, üzerinde yenilen yemeğin boş kağıtları, ayran, sarı kola ve sandalyeler. Birine oturttu beni, sonra temiz plastik bir bardağı duruladı önce sonra ayran koydu. "Yoruldun sen, dinlen biraz." derken ayranı önüme koydu. Gözüm sarı kolaya kaydı istemsizce.

"İlaç içiyorsun olmaz." dedi sadece. Karşıma bir sandalye çekerken önüme doğru itilen ayrandan bir yudum aldım. Fetih sakin sakin beni izliyordu.

"Ne zamana biter ki burası?" dedim arkamdaki camdan dışarıya bakıp.

"Sen hangi renge boyanacağını seç, başka da bir şeyi kalmıyor zaten."

Kalbimde bir pırpırlık hissettim. Evet. Pırpırladı bir şey. "Ben mi seçeceğim?" Devlet okuluydu, hiç bilmiyordum kurallarını. Bir sınıfı ben seçmeyi teklif edecektim zaten ama koca okula izin vermezler sanıyordum. Dirseklerimi dizlerine dayamış beni izliyordu. Gülümsedi biraz. Buruk da olsa iç ısıtıyordu.

"Akşam kataloğu getireceğim eve, seçersin istediğin rengi." Tekrar döndüm henüz inşaat olan yere. Yanaklarım ısındı. Bilmem kaç öğrenciyi mezun edecekti. Okuma yazmayı ilk burada öğreneceklerdi ve okulun rengini ben seçecektim. Bence sınıfların rengini de ben seçmeliydim. İzmir'de bir okul vardı, duvarlarında sanatçıları çizmişlerdi. Sezen Aksu mesela. Fetih de çizer miydi bir şeyler?

Günler sonra sonunda gelecek zaman eki taşıyan bir olay heyecanlandırdı beni. Dudaklarımı ıslattım Fetih'e baktım. Tam da o sıra cebinden kağıtlar çıkardı. Başta çizim gösterecek sandım ama önüme konulunca bilet olduğunu anladım.

"İzmir biletlerimiz."

Duydum ama anlayamadım. Elimdeki ayranı bırakırken masaya bilet dediği şeyleri aldım elime. Birinde onun ismi birinde benim. Yan yana iki koltuk numarası. İzmir Adnan Menderes Havalimanı. Yarına.

"Fetih ben yarın iş ba..."

"Ayarladım." telaşla ona baktım. "Korkma. Mesleğini riske atacak hiçbir şey yok. Her şey usulüne uygun. Dört gün daha raporlusun sadece. Tek bir illegal durum bile yok. Sadece rica." Bir doktorun bir doktora rapor yazması yeterince zordu zaten. Ricayla olacak iş değildi.

"Gidelim; annenin babanın, Suna annenin mezarına bir çiçek bırakalım gelelim."

Yeni kesilmişti biletler. Bugün. Sızlayan burnumun ucunu hissettim ilk. Bir Fetih'e bir biletlere bakarken Fetih cama doğru ıslık çaldı. Bakmadım bile oraya. Biletlere bakıyordum sadece. Aylar olmuştu mezarlarına gitmeyeli. Yazılar birbirine karıştı, gözlerim istemesem de sulandı. Arkada bir hareketlilik olsa da dönüp bakmıyordum.

"Okulun yapımını üstlenince, bir ömür boyu bağışçısı da olunca valilikle görüştüm," dedi. Çok özlemiştim mezarlarına gitmeyi. O kadar çok özlemiştim ki bunu farkında bile değildim. Çok zaman olmuştu.

"İsim hakkımız olduğunu söylediler. Bir okul, bir okul kütüphanesi, köyün meydanına da bir tane daha kütüphane. Üç tane isim hakkımız vardı, okula senin adını verdim."

Ben burada elimde biletlerle ağlamak üzereyken dikkatimi bin parçaya bölmeye yemin etmiş gibi durmadan yeni şeyler söylüyordu. Kafam allak bullak oldu.

"Ne?"

Bana değil arkama bakıyordu. "Tabela da hazır. Onun rengi ve amblemini biz seçemiyormuşuz, standartmış."

Yüzüne baktım öylece. Parçalar birleştikçe ortaya çıkan bütün çok fenaydı. Daha arkama bakmadan omuzlarım düştü. Dudaklarım aşağı doğru büzüldü. Tahmin ettiğim şeyi aklımın ucuna bile getiremedim titreye titreye arkaya döndüm.

"Eğer seni rahatsız ediyorsa ikinci soyadını çıkarırız. Şu an olduğumuz yer okul kütüphanesi. Annenin ve babanın adına, meydandaki Suna annen adına diye düşündüm ben. Sen başka bir şey istersen öyle yaparız. Hak bizim."

Kocaman bir tabela.

Mavi renkte.

Üzerinde adı yazıyor.

Kocaman harflerle, nesilden nesile gidecek şekilde, bir gün ölürsem adım bile kalmayacak diye korkan bir kadının ismi yazıyor. Sesli bir şekilde

inanmak için okudum; benim gibi bir kadına ölümsüzlüğün iksiriydi bu isim.

"Efsun Zorlu Karadere İlköğretim Okulu."

VEBALI RUHLAR|ÖZEL BÖLÜM

Saat 06.36.

24 dakikası var.

Alarmdan bir dakika önce bile uyansa; o bir dakikayı değerlendireceğini, müthiş bir hızla uykuya geri dönmek için çabalayacağını bilmiyormuş gibi bir halim var.

Tek elimle direksiyonun hakimiyetini sağlarken diğer elim gömleğime gitti. Bir düğme daha açtım. Her sabah üzerimde olan anam babam gerginliğinin ötesinde bir şey vardı bu sabah. Susuzluk gibi. Efsunsuzluk.

Huysuzluğun çok net okunduğu yüzüme aynadan ters bir bakış attım. Kendime bile tahammülümün olmadığı dakikaların içindeydim. Gözümün önünde nedensiz elinde tütsüyle etrafımda dolandığı geldi. 'Ya bak sen inanmıyorsun ama negatif enerjiyi emiyor bu. Yakmasam, temizlemesem enerjiyi sen daha gergin olursun. Yemin ederim!'

Gözlerim devrildi. *Saçmalama.* Sadece senin karın kendini, yokluğunda bile kafanın içinde haklı çıkarmaya çalışan bir kadın.

"Çok mu özledin?"

Zeliha arka koltuktan çenesini omzuma bastırdı. Cevap vermedim. Yirmi beş dakika boyunca oldukça az konuşup neredeyse ses duymamak istiyordum. Sessizliğim bende kaldı, ona bulaşmadı.

"Yani özledim desen dudaklarına mühür mü vurulur?"

Cevap vermeye tenezzül etmedim. Sabahın bu saati için fazla konuşuyoruz.

"Efsun ablam bu cinsliğini astrolojiye bağlıyor. Kova burçları böyleymiş. Söyleyince çok kötü şeyler olur sanıyormuşsunuz, aman ha söylemeyedurun incileriniz dökülürmüş. Kök söktürürmüşsünüz insana güzel laf ettirene kadar."

Aynadan bana bakıyordu, benim bakmamı bekliyordu göz göze gelmek için. Bunu bildiğim için inadına bakmamayı sürdürdüm.

"Bu nasıl bir sevmek ya..." soluklandım. Bakacağım sandım. "En berbat özelliğini bile yerden yere vuracağına astroloji falan diyor. Yani

suç gezegende bile olabilir ama sen de olamaz. Hayır halbuki sende. Bunu ona söyleyeceğim."

"Seni arabadan atarım." Lafı dolandırmadan. Az daha zorlasa kısa kalmış mesafeyi yürüyerek tamamlayacak. "Düşman mısın kızım sen bana, hayırdır?"

Görleri irileşti göz bile kırpmadan beni izliyordu. "Düşman değilim ya ne alaka? Sadece..." son kelimeyi sündürdü, durdu. "Efsun abla olunca söz konusu arada bir tercih yapıyorum."

Ötesini berisini düşünmedi, olduğu gibi söyledi. ***Yaş on üç Zeliha. Yaş, on üç. 'Sen biriyle evleniyorsun diye ben onu seveceğim diye bir kaide mi var?'*** **Kıskançlığın oturduğu zamanlar. Annemin benim yakın tarihte yapmayı planlamadığım evlilik hakkında devamlı konuşması ve Zeliha'nın ona olan sevgimi olası bir evlilikte azaltacağımı hissetmesi.** ***Yüzünün soluşu, gözlerinin doluşu ve açık seçik evleneceğim kişiyi sevmeyeceğini belli edişi. Yaş on sekiz oldu Zeliha. Onu bana gözün kapalı tercih ediyorsun. Benim küçük kızım, onu bana her daim gözün kapalı tercih et.***

"Ayrıca beni arabadan atarsan bunun karşılığında da Efsun ablam seni odadan atar."

Kafamı geriye attım yetmiş beş derecelik açıyla, alnından ittim. "Beni onunla mı tehdit ediyorsun?"

"Tam olarak böyle yapmamı söyledi. İşe yararmış muhakkak."

Efsun... Âh Efsun, âh!

Geriye doğru çekildi seçtiği pandufların ucunu gösterdi. "Her neyse, o kadar beğenecek ki bak, o kadar sevecek ki. Hiç yürürken kedi sesi çıkaran pandufu olmamıştı!"

"Ne?.."

Kaşlarım çatıldı. Alırken Efsun'da iki elin parmağını bulacak kadar fazla olan bir modelin, başka bir rengi sandığım panduflara baktım.

"Neee, söyleseydim almama izin vermezdin?!"

Açılmış ağzıma örttü parmaklarını. "Sakin ol ve bunları gördüğünde vereceği tepkiyi düşün. Nasıl sevinecek, düşün bak bir. Kızma hemen..." Çenemden tutup yola çevirdi başımı. Vereceği tepkiden öte beni sinirlendirmek istediği her an inadına ortalıkta dolaşacağı geliyor gözlerimin önüne.

Anın içinde sinirli anın dışında sakinim. Olması gerekenden fazla olan bir sakinlik. Sinirli olan anın içindeki Fetih de sakinleşmeye

başlıyor sanırım. Ayağında panduflarla hiç işi yokken çeşitli bahanelerle kalkıyordu. Kalkıyor ve geziniyor. Ben gözlerinin içine baktıkça hiçbir şey olmamış gibi bana bakıyor. Hatta soruyor 'Ne oldu, bir sorun mu var? Niye öyle bakıyorsun?'

Tahammülsüzlük arttı arabanın hızı gibi. Üzerimdeki ceketin iç cebinde bandanası var. Ne zaman koydu bilmem ama iyi ki koydu. Aklıma nasıl gelmedi bilmiyorum. Aklıma huzursuz olacağım geldi kabul. Bu huzursuluk dönene kadar da geçmez tabi. Ama ondan ufak bir parça bu huzursuzluğu azaltır fikri aklıma gelmedi.

Benim düşünmediğim her şeyi düşünmek, benim yapmadığım her şeyi yapmak ve benim her eksiğimi tamamlamak için inşa edilmiş bir yapı gibi zaman zaman. Derme çatma, malzemesinden çalınmış, kötü mimarisi olan bir yapının yanında tüm eksiklikleri ve çirkinlikleri kapatıyor. Farkında değil ama mimarisi, ömrünü mesleğe adamış bir insanı kendine hayran bırakacak cinsten. O insanı bir ömür karşısında oturtup kendini izletecek cinsten. Her gün yeni bir ayrıntıyı fark ettirecek, bir yapıdan öteye sanata dönüştüğünü notlarına ekletecek cinsten.

Mimari bir sanat ürünü olabilir standardın dışına çıkarsa. O halde bizler birer sanatçı adayıyız.

Öğretmenlik kutsal. Seneler sonra bile haklı çıkabiliyorlar. Hak verdiğim nokta sanatçı adayı olduğu değil. Mimarinin bir sanat ürünü olduğu. Doğru.

Sanat eseri.

Kafamın içindeki gürültü Zeliha'nın da sessizliğiyle daha kuvvetli. Şakaklarımdan alnımın ortasına doğru, ince bir yoldan can sıkıcı bir ağrı geçiyor. *Sen o kaşlarını çatarsan daha çok ağrır başın Fetih!* Kambur duran bir öğrencinin uyarılması gibi kaşlarım düzeldi. *Farkında olmasan da çatıyorsun kaşlarını, başının ağrıması normal bak böyle bakıyorsun etrafa!* Bunları söyledikten sonra kaşlarının arasında derin bir çukur oluşturacak kadar çatmıştı kaşlarını. Bilimsel bir şeyler anlatmıştı sonra. Estetik olarak devam etmişti. *Çok çirkin ve uzaklaştırıcı ayrıca. Ben hep böyle dolaşsam hoşuna gider mi? Sonra insanlar seni sinirli biri sanıyor, iki saat onlara pamuk gibi aslında diye seni anlatıyorum. Çekilmez çilesin Fetih ya. Kıracağım kafanı.*

Konuşmanın devamı muhakkak kıracağını söylediği kafamı avuçlarının arasına almakla devam ediyor. Sonrası alternatif tıp...

"Fetih abiii..."

Uzatmayı Efsun'dan öğrendi.

"Bir daha şehir dışına çıkınca Efsun abla gelmeyecekse ben de gelmeyeyim."

Sessizliğinin sebebi belli oldu.

"Ben de gitmeyeceğim bir daha o gelmezse."

Biz yine iki kardeş, yine aynı kişi üzerinden, anlaşmadan aynı şeyi düşündük. Çok uzun zamandır olduğu gibi.

Arabayı park ettiğim sıra arkada toparlanmaya tutuldu Zeliha. Ben bir şeyi almaya tenezzül etmedim. Zaman kaybı. Elim Zeliha'nın indiği kapıyı bakmadan iterken evin duvarlarından, Urfa'nın havasından ya da özlemin sonuna gelişiminden bir ürperti geçti bedenimden. Yaklaştıkça huzursuzluk artardı bilirim.

Korkunun en zirve noktası korku sonlanmadan hemen öncesidir.

Dudaklarımı ezdim gergince, gözlerim kapıdaki adamlara kaydı. Etrafta ne bir termos gördüm ne de bir çay bardağı. Bu demekti ki Efsun onunla konuştuktan sonra uyumuş bir daha da uyanmamış. Uyanmış olsa son dönemde neredeyse her gece yaptığı gibi koca termosa çay koyar getirirdi kapıya. Koca bir termosu alıp geldiğinde eve *elleri ayakları yok mu Efsun* diye kızmıştım ona. *Girsinler alsınlar çaylarını, sana mı düşüyor* demiştim. Dinlemediği gibi kızmıştı. *Bu kadar gamsız olma, hava çok soğuk. Gir çık yapana kadar soğuyor çaylar, görünce alayım dedim. Sıcak sıcak içerler işte* demişti.

Başımı iki yana salladım özlem sinemden yükseldi.

Efsun. Âh Efsun.

Kapıdaki iki kişi geldiğimizi fark etmemişler gibi, ki bu mümkün değil, bir an olsun kafalarını kaldırmadılar. Bekledim. Onlardan alacağım bir selam sabah günümde saniye değiştirmezdi ama sebepsiz bekledim. Başlarının yerden kalkmayışı Zeliha önden eve girene kadar kıskacımda kaldı. Geçip giderken yanlarından sessizlikten başka hiçbir şey yok koca evde. Zeliha'nın arkasında kalmış bedenim önüne geçti "Uyu dinlen sen." dedim sadece.

İlk kat ikişer ikişer ayaklarımın altından geçti gitti. Zeliha daha çok arkamda kaldı. İkinci katı bitirmeden odanın penceresi gözüktü.

Odanın açık penceresi.

Uyanmış olmalı.

Kolumdaki saate baktım. 13 dakika var daha. *Uyanır uyanmaz ara beni demiştim.* Erken uyanmış yine aramamış.

"Efsun." Seslenmedim,

sadece ismini söyledim. Birkaç kez. *Odanın penceresini açacak kadar ayılması uzun sürer halbuki.* Adımlar hızlandı. Direkt kapıya giderim sanıyorum. Gözlerim yaklaştıkça içi görünen odayı taramasa pencerede işim yok.

Hava çok soğuk.

Günün en soğuk dakikaları.

Odayı havalandırmasına gerek yok. Ben gelince hallederdim. Bu soğukta içinde olduğu yeri buz gibi yapması akla zarar. *Uyurken açık unutmuş olmasın?* Kaslarım çekildi. *Saatler oldu, uyanırdı bu vakte kadar! Öyle iş mi olur?*

Pencere açık.

Kısa mesafe merdivenlerle pencerenin önü. İki adımım ancak kaldı. Olduğu gibi kaldı.

Durdum.

Yatağın üzerinde bir kadın var. Efsun değil. Saçları da kızıl ama Efsun değil. Teni Efsun'dan da beyaz. Efsun'un rengi bu kadar soluk değil. Teni çok sıcak onun. Vücudunu büzüştürmüş yataktaki. Sırtı pencereye dönük. Efsun değil. Gözlerim açıldı da kapandı. Efsun olmayan bir kadın, bizim yatağımızda ancak saçma bir göz yanılması olabilir. Aksi halde ne işi var orada?

Kolu yataktan düşmüş. Beynimin bunu benzettiği şey korkunç. Efsun olmayan bir kadın için bile korkunç.

Ölü gibi.

Yatırıldığı bir morg mermerindne sarkmış gibi kolu. Bu kadar mesafeden bile anlaşılıyor. Kan akışı durmuş. Can çekilmiş bedeninden. Hava aniden biraz daha soğuyor. Dişlerim birbirine çarpıyor.

Efsun değil.

"Uyanmış mı Efsun abla?"

Uyanmış. Ama yatakta başkası var. Efsun değil. Uyuşan kolum ama tutmayan ayağım. Aynı mesafede hiç anlaşmadan bir beden daha durdu. İki kişi aynı anda aynı halüsinasyonu görebilir mi? Görebilmeli.

"Efsun abla?!"

Elindeki torbalar düştü.

Yaşadığından şüphe ettiğim bir kadına Efsun dedi. Sesindeki eminlik korkunçtu. Tutulmadı benim gibi. Bu uykusuzluğun getirdiği saçma görüntüye inandı. Efsun değil bu diye de düşünmedi. Kapıya koştu. Yataktaki kadının sırtına odaklandım. Nefes alıp verirken dikkatli bir bakışa fark edilirdi o hareket ediş. Sırtı yavaşça yükselir sonra yerine sinerdi. Nefes alıp verirken olurdu bu.

Olmadı.

"Kapı kilitli!" Zeliha'nın yüksek sesi sırtına çökmüş dikkatimi parçaladı. "Kapı kilitli!" Pencerenin trabzanlarına yöneldi. Defalarca kez artık yaşamadığından neredeyse emin olduğum bir kadına Efsun diye seslendi.

Saçları kızıl olmasa, teni beyaz olmasa, hafif sıyrılmış kazağından o beni görmesem hareket edebileceğim.

Gözlerim kapandı başımı iki yana salladım.

"Yook!"

Bu hâl muhakkak beynimle alakalı bir durum. Avuç içlerimi şakaklarıma geçirdim. Elimin altındaki taş olsa dağılırdı beynim dağılmadı.

"Ooof!"

Zihinsel tüm hastalıklar kabulümdü. Bu görüntü benim hastalığımın bir ürünüyse kabulümdü. Her neyse isyan etmeyecektim hastalığıma. Kaderimde var deyip sindirecektim. En çözümsüz hastalık neyse ona tamam diyecektim.

Zeliha'nın isyanları büyüdü, gözyaşına haykırışa dönüştü. Bir ölümü kabul edemezdim ama hastalığı kabul ettim. Demir parmaklıklar avucumun içine battı. "Efsun!" isteyerek söylemedim ismini.

Farkında olsaydım öldüğünü düşündüğüm bir kadına Efsun demezdim.

Kaç kez ismini tekrar ettik ve hiçbir tepki almadık. Ben delirmiş olmalıyım. Hastalığımın son evresi olmalı ve yatırılmalıyım. Tedavim evden hallolacak kadar basit değil. Son evre. Bir ölüyü Efsun'a benzetecek kadar son.

Elimin altındaki demir parçası saniyeler sonra kapı koluna dönüştü. Zeliha'nın "Çalışma odanda yedeği vardı." dediğini duydum. Titreyen elleri anahtarı yerleştiremediğinde ben aldım. Tek hamleyle. Anahtarın yuvasını açması saniye benim kapıyı açmam saniyeler sürdü. Tüm

kuvvetim kapıya itmek için yüklendi. İtilmedi. Bunun sebebini sorgulamadım. Kapı açıldı. Yataktaki beden doğrulmuştu.

Yataktaki beden.

Doğrulmuş.

Efsun doğrulmuş.

Kadın değil Efsun. Teni Efsun gibi değil ama doğrulmuş ve Efsun. Zeliha bir şeye takıldı düşecek gibi oldu ama takıldığımız nokta bu olmadı.

Odanın altı üstüne gelmişti.

Kafamın içine bin ihtimal, bir leşin üzerine üşüşmüş sinekler gibi doluştu.

Oda yerle bir.

Efsun kilitli.

Düşünmeye bile izin vermeyeceğim şeyler sikerken aklımı sadece yaşıyor oluşuna tutundum. Bencilce. Bu hali değil. Yaşaması. *Şükürler olsun.* İlerledim ona doğru. "Zeliha camı kapat!"

Rüzgar sırtına vuruyor. Yorgan yerde, Efsun yaşıyor. *Şükürler olsun.*

Önce ben sonra Zeliha, önünde diz çöktük.

Yüzüne baktım.

Bak ben bu nemlendiriciyi sürmeyeyim, Urfa'nın ayazı mahveder yüzümü haberin var mı senin?

Artık var.

Susuzluktan binlerce canı kurumuş toprağa gömmüş bir ülkeye dönmüş yüzü.

Milim oynasa yarılacak gibi teniyle bütünleşmiş dudakları.

Elim havalandı, dokunmasam yaşadığına inanmam mümkün değil. Yüzüne dokunmaya cesaret edemedim. Dokunsam zarar görecek sanki. Sankisi fazla. O kadar hassas ki zarar görecek.

Koluna gitti elim, yine zarar verdim. Elimde bir silah olsa alnına dayasam, yine bu kadar hızlı olmazdı kaçışı. Ben tenini hissetmeden o beni hissetti. Bir ateş topunu bastım tenine, korkuyla geri çekildi çektiğiyle acıyla inledi.

Canını yaktım.

Zeliha bunu görmüyor gibi, hangi cesaretle bilmem dokunmaya kalkıştı. Ben engel olacaktım. Efsun'un şunca zamandır bir kez bile Zeliha'yı geri çevirdiğini görmedim.

"Dokunma!"

Kısık sesiyle haykırdı, bedenim tamamen çökecek sandım yere. Her şey olması gerekenden uzak. Ama Efsun yaşıyor. *Şükürler olsun.* Kollarım bacaklarım bana ait parçalar değil, taşınacak kadar hafif hiç değil. Efsun gibi.

"Veterinere gitmek istemiştim." devrilecek gibi doğruldu. Ne dediğini kafamın içinde oturtmak işten değil. Ellerim düştüğü an onu tutmak için tetikteydi. Nefes almıyor, konuşmuyor, sadece onu izliyorum. Düşecekti. Kuvvetsiz bir anıma denk gelmesinden korkuyorum deli gibi. "Bu eve girişler çıkışlar benim kafama göre olmazmış. *Anneniz* öyle söyledi."

Küçük bir çantayı değil de bir un çuvalını taşır gibi yerden kaldırdı çantasını. Ellerine bakıyorum, söyledikleri hâlâ doğru yere ulaşmıyor. Elleri morarmış. *Soğuktan.* Tırnaklarının içi kırmızı olmuş. *Kan? Yapma.*

Girişler çıkışlar. Benim kafama göre değil. Anneniz. Veterinere gitmek istemiştim.

Efsun yaşıyor. *Onun öldüğünü düşündüm.* Belki bir dakika belki bir dakikadan az. *Kansız orospu evladı bunu nasıl düşünürsün?!*

Gözlerim kısık arkası bana dönük, ruhunu yatakta bırakmış öylece ilerliyor. Anneniz diyor. *Hiç söylemedi şimdiye kadar böyle.* Aklıma çok boktan bir şey geliyor. *O kadarı olmaz.*

"Elektrikler dün iki kere kesildi. Geldi mi gelmedi mi bilmiyorum."

Elektrikler dedi. Gözlerim başımı milim oynatmadan odayı taradı. Boyları kısalmış mumları görmek için yalvarmayacağım insan evladı yoktu. Mumlar olması gerektiği yerde değildi. Tek bir tanesi Efsun'un geçtiği yolun ortasında bıraktığım boyda, hiç tutuşmamış ipiyle duruyordu.

Mumların boyu kısalmamıştı.

Çakmak. Çalışma odasında her çekmeceden çıkar. Bu odada sigara içmek yasak. Bu odada üstüm sigara kokarken durmam bile yasak. Sigaram çakmağım cebimde. Benimle şehir değiştirdi.

Mum var çakmak yok.

İşaret parmağımı sıkıca tutmuş, başını sinemden çıkarsa mumların ışığı aydınlatacak önünü ama kapatmış kendini. Kulağına eğdim başımı.

"Gelir birazdan."

Uykunun sınırlarında dolanıyor. Mırıldandı mı inledi mi anlamadım. "Niye gidiyor ki böyle bu hep?"

Yirmi beş yaşını bıraktı, beş yaşına döndü. Efsun elektrikler kesilince annesinin babasının kapısına giden o çocuklardandı. Biliyordum.

Ayık olsa bu kadar mırıldanmayacak. Mum ışığının dibinde oturup gelmesini bekleyecek. Şimdi ha ağladı ha ağlayacak.

Burnumu yanağına sürttüm. Uyurken daha güzel kokuyor. Bunu ona söylesem delirdiğimi düşünür. Ama adım kadar eminim çoğu kez denedim, sonuç tek.

Uykuya daldıktan sonra daha güzel kokuyor.

"Kaçak kullanımdan."

İzmir'de böyle sık sık gitmediğini söylemişti. Hatta herhangi bir su ya da elektrik kesintisinde çoğunlukla önden haber verildiğini. Alışamadı. Buna da zaten gerek yok.

"Özellikle kış aylarında. Aniden kaçak bir yüklenme oluyor, o yüzden."

Karanlıkta anne babasının arasında yatan o beş yaşındaki çocuk ayrıca sınıfın en yaratıcı öğrencisi. Bunu da biliyorum. Çünkü bu yaşında bile en akla gelmeyecek çözümler ondan çıkıyor.

"Sen ödesene faturalarını, kaçak kullanmasınlar."

Ben güldüm gülmesine ama o şu dakika dünya üzerindeki en ciddi insan. Davasını savunacak bana. Beni buna ikna etmek için varını yoğunu koyacak ortaya.

"Söz ben de evinkileri öderim. Sen ödesene faturalarını, kesilmesin elektrikler."

Haftalar önce bu isteğindeki çaresizliği görmedim güldüm sadece. O yanıbaşımda çaresizce gerekirse koca şehrin faturasını ödeyelim yeter ki elektrikler kesilmesin derken ben sadece güldüm. Söylediği şeyi istediğim gibi aldım kestim biçtim. Dilediğim hâle getirdim kendim için kullandım.

Demedim. Karanlıkta kalmamak için koca şehri göze alıyor diye.

Mumlar yanmamış, Efsun yanmış.

Düşecek sandığım an yerimden kalbimle beraber doğrulurken benden daha kuvvetliydi, montunu çekti aldı. Doğrulduğumuzu hissetti adımlarımız onun tek bir kelimesiyle durdu. Santim oynamadı yerinden.

"Kimse," yetmedi. Halbuki yeterdi. Öldürmek için yetmişti. "hiçkimse arkamdan gelmesin peşime düşmesin."

"*Kimse, hiçkimse benim karımı gelip alamaz."*

Ama senin karın gider Fetih. Gidiyor. Efsun gidiyor. Ne uğruna? Anneniz uğruna.

Odadan çıkan Efsun değil odanın dışından gelen sesler. Elim cebimdeki fotoğrafa gitti, o kadının sesini duyabiliyordum. Efsun çıktı gözümden, Zeliha çıktı. Bir ben kaldım, bir fotoğraf bir de bir kadın. Elimdeki fotoğrafta gençliği olan ama bu yaşından ismi dışında bir bok taşımayan bir canavar. Merdivenleri hızlıca inerken, ne Kürşat gözüktü gözüme ne geçip gittiğim Efsun.

İnsanın düşmanı kendisini öldürmeliydi, doğurmamalıydı.

Elimde tek parça, yırtıldığı halinden bin kat daha kaliteli olan fotoğrafı nereden bile geldiğini anlamadığı anda düşmanımın suratına fırlattım. Düşman öldürülecek kişi olmayınca kurşun da olmuyordu insanın elinde.

"BUNUN İÇİN MİYDİ?!"

Babamın bedeni girdi araya. Niye, neyi düşünerek bilinmez. Defalarca kez ittim, aşmaya, ulaşmaya çalıştım. Olmadı. Babamın yakasına yapışmayana kadar, burun buruna gelmeyene kadar aşamadım da.

"Bir fotoğraf lan! Bir kağıt parçası!" Yakasına yapıştığım bedeni ittim, sendeledi ama karısıyla benim aramdan çıkmadı. "Sizin geçmişinizi sikeyim, sizin soyunuzu sopunuzu sikeyim. Değdi mi?"

Yerdeki fotoğrafa bakıyor. Yine her zamanki gibi tüm acizliğiyle kocasının arkasına saklanıyor.

"Ağzını topla! Sabah sabah neye tepen attı bilmem, ağzını topla Fetih. Askerlik arkad-"

"Efsun'u odaya kapatmış!"

Yumruk olmuş elim bir yere inmek için an kolluyor. "Benim karımı odaya kapatmış." Bir kurşun hakkım olsa, tek bir kurşun hakkı. Onlarca hayatı kurtaracak tek bir hamleye kullanırdım. Tek bir ölüm hakkı. Ölmeyen biri vardı. Ölmedikçe öldürmeye yemin etmişti. Geberip gitmedikçe cehennemi yaşatmaya yemin etmişti.

"Bütün gece benim karımı odaya kapatmış. Karına sahip çık demedim mi ben sana? Karını uzak tut Efsun'dan demedim mi?!"

Şeytan ve şeytanın yancısı. Bir katliama sebep olduğu söylense gözü kapalı inanacak insanlar olmalıyken içimizde bitmek bilmeyen bir umut hâlâ gözünü yerden kaldırmayan bir kadını savunuyor.

"Saçma sapan konuşma! Evde bile değildik! Ne odası ne kapatması?! Konuşsana Zühre!"

Konuşma hakkı olmayanın gerekirse dili kesilmeliydi. Başkasının canına göz dikenlerin canı yerinden sökülmeliydi. Adalet kısasa kısas olmadığı müddetçe sağlanamazdı. Önce sustu. Sonra kafasını kaldırdı bir pişmanlık bekledim, hiçbir boku değiştirmeyecek bir mahcubiyet.

"Fetih evde değil, saat kaç tutturmuş dışarı çıkıyorum, bu gece de gelmeyec-"

Yere düşmüş fotoğrafı tek hamleyle alıp ensesinden tutmam saniyeler sürdü. Bana değil fotoğrafa baktırdım. "Bunun için." dedim kafasını zerre oynatmazken yerinden. "Bu kağıt parçası için!" Babamın sesi yükseldi, Kürşat'ın yükseldi. İki ağır taş gibi yerimizden oynamadık.

"Beni elli kere aradı şu fotoğrafı yeniden bulayım diye!"

Aramasa, aklına gelmese onun bu fikir ben peşine düşmezdim. Ben kendi geçmişimin peşine onun kadar düşmezdim. Ben bu kadının üzüntüsünü onun kadar önemsemezdim.

"Tüm gününü bu fotoğrafa verdi! Sen ağladın diye, tüm gününü bu fotoğrafa verdi!"

Ayırmaya çalıştıkça dıştan kuvvetler daha sıkı tutuyordum. "İftira mı atacaksın Zühre, hırsından yaptığın bokun arkasında bile durmayacak kadar alçak mısın sen?"

Başımı salladım fotoğrafı bir kez daha yüzüne çarptım. "Öylesin. Bak bu fotoğrafa iyi bak, bak bu fotoğraftaki herkes ölü. Benim kardeşim ölü!"

Bıraksam düşecekti. Bırakacaktım.

"Benim annem ölü!"

Gözleri sonunda beni buldu. Herkes bir taraftan bağırıyor. Bir benim dediklerimi duyuyor. Ensesinden ittim, babam olmasa düşecekti tuttu, sonraki cümlenin kilidini açtı.

"Benim babam ölü!"

Arka tarafta duvarın dibine çökmüş Zeliha, onun yanında Kürşat. Ağabeylerinin katlini izliyorlar.

"Bu ev sizin mezarınız. Bitti!" Kollarımı iki yana açtım, aşağı doğru bağırdım.

"İSMAİL!"

"Efsun'u üzerseniz burayı sizin başınıza yıkarım dedim! Evinizi size mezar yaparım dedim mi demedim mi?"

Babamın o kadını varla yok arasında tutan ellerine baktım.

"Sizin oğlunuz öldü lan!" Reşat ne şanslıydı ki bu annenin yükünü taşımıyordu sırtında. "Senin oğlun öldü, karanlıktan korkar diye gecelerce ağlamadın mı? Sen bu merdivenlerde halamdan teselli istemedin mi?"

Adım seslerinden geldiklerini anladım da dönmedim.

"Sizinki evlattı da benim karım değil miydi?! Sana tut şu ar damarı çatlamış karını, girmeyin öksüz yetim bir kadının günahına demedim mi? Bir Reşat mı korkuyordu karanlıktan? Bir sizinki mi evlattı?"

Akıttığı timsah gözyaşlarına baktım. "Reşat öldü de kurtuldu senden. Keşke her çocuğunuza nasip olsaydı bu. Amına koyayım bir bize nasip olmadı."

Benim yedi kat dibe gömmek istediğim bedeni bırakmayan adama baktım öylece. "Senin de suratına tükürüyor. Hâlâ daha siktiri çekecek kadar haysiyetin yok senin. O kadına yaptıklarınız için, mezar soğuktur diye ağladığınız çocuktanda mı utanmadın? Buz gibiydi benim karım!" Sesim titredi, ellerim zaten tutmuyor fotoğraf düştü düşecek. "Öldü sandım! Amına koyayım hepinizin. Ölü gibi yatıyordu. Öldü sandım!"

Bir gün geçecekti, bir ay olacaktı, yıl olacaktı sonra kimse de bilmeyecekti bunu. Efsun'un ölü olduğunu düşündüğüm bir dakikayı kimse bilmeyecekti. Bir dakikayı bir ömür sırtımda taşıyacaktım kimsenin haberi olmayacaktı.

Osman Karadere'nin gözleri karısındayken önce tek eli ayrıldı bedeninden devamını takip etmedim. Arkamı döndüm, birine seslensem de ikisi de çıkmıştı.

"Duymadınız mı Efsun'un sesini?"

Mümkün değildi. Açık camdan bağıran bir kadını duymamak mümkün değildi.

"Kaldır lan kafanı!" Aramızdaki mesafeyi kapattım gözünün içine baktım tekinin.

Efsun kendi isteğiyle odaya girmez.

Çıkmak üzereyken denk geldiler demek bu.

Gözlerim merdivenlere kaydı. İki kat. Merdivenler çok uzun, yüksek. Arkadaki canavar zorla Efsun'u çıkarmış olamaz.

Cüssesinin beş katı kuvveti var. Zaman zaman öyle bir itiyor ki beni kuvvetine şaşıp kalıyorum. Kılımı kıpırdatamadığını sandığı anlar var,

halbuki hareket etmeme bir kalmış. Vazgeçmese itebilecek, vazgeçiyor.

Nefesim koyulaştı, gözümün içine zorlukla bakan adamın silahını tek hamleyle aldım şakağına dayadım. Bağırışlar arttı, etrafım kaplandı.

"Benim karımı zorla yukarı çıkardın öyle mi?!" Sormuyordum. Benimki inanmamaktı. Bu anın yaşanacağını bile bile, çiğnenecek bir emiri yerine getirmiş olmaları sığmıyordu aklıma. Babamın eli silaha değdiği an tetiği ezdim parmağımın ucundan.

Silahın hedefi aniden değişti yanındakinin alnının ortasına kaydı. "Siz benim karımı zorla yukarı çıkardınız?"

İki kişi. İki iri yarı adam. Direnmesine bile izin vermediler belki. Tüm gece bağırdı. Duymazdan geldiler.

"Fetih saçmalama!"

"Bırak silahı!"

"Ver silahı bana! Bir kaza çıkacak, bırak silahı!"

"Abi lütfen yapma!"

Tek hamle. Tüm yüzü dağılsın, daha çok acı çeksin, ölümü saniyeler sürmesin diye önü arkası düşünülmeden yapılmış bir hamle. Silahı çektim, çenesinin altına sabitledim. Emniyeti açıktı, zaman kaybetmedim otuz yaşındaydım; silahı ilk elime alışım değildi, ikinci kere gözümü kırpmayışımdı. Zeliha için önüme geçen kadın adına bu kez sıkıldı tereddütsüz. Sonrası, öncesi, üçü beşi gözümde gözükmüyordu.

Yüzüme bir kan sıçrasın diye bekledim. Silahın sesinden hemen sonra. Ses duyuldu, kan sıçramadı. Kurşun yükseldiği yerden kayboldu, babamın eli zorlukla silahı kopardı benden. Elim boşa düştüğü an, yumruğum suratına indi. Üçü beşi yok. Hangisine denk gelirse. Bilincimin açık olduğu şüpheli, gözüm hiçbir şeyi görmezken kim kimi elimden aldı dakikalar sonra bilmem. Yüzüme sıçramayan kan elime bulaştı. Gömleğime bulaştı. Parmak boğumlarım renk attı.

Ne Kürşat'ın ne de Zeliha'nın ağlayışı durdurdu beni. Çöktüğüm yerde kendi ailesinin katlini izleyen kadına baktım. "O silahı senin kafana sıkmam lazım."

Bu bir kişinin değil onlarca kişinin kurtuluşuydu. Bu bir anne katli değildi, bu can güvenliğiydi.

"Al onu sık kafana." Boşluğu işaret ettim. Silah yok edilmiş. "Al onu sık yoksa ben yapayım. İzin veriyorum siktir ol git Reşat'ın yanına."

Yerimden doğruldum, silahı aradım. Ona doğrultmayacaktım. Uzatacaktım. Zulüm bitmiyorsa zulmü çıkarandan kurtulacaktık.

Sırtıma bin kırbaç yemeyi tercih edeceğim yükü sırtlarken, baş edemiyorum. Yoruldum. Düşman beni öldürecekken doğurdu. Yoruldum. Ya kendi kafama ya düşmanın kafasına. Tek ölü yetmedi bu eve. Hiçbir zaman.

"Çıkar silahı!" Babamın üzerine doğru giden adımlarım boyu boyuma yetişmesine az kalmış ama yaşı yaşımın yarısı, yaşantısı ancak bir senemi karşılayacak küçük oğlan çocuğu tarafından kesildi. Önüme geçmedi, dinlenmedi. Beni durdurmak için sarıldı, onu itmeyi bana haram kılacak hâlde sardı kollarını bana.

"Tamam Fetih abi!" O asi tavrından eser yokken artık sırtımdaki yük karnıma da yüklendi. Hareket edemedim. Durdum.

"Defol çık odaya!" Babamdan karısına yükselen ses, karnımda hüngür hüngür ağlayan küçük bir çocuk.

"Kal yerinde!"

"Çık dedim Zühre! Çık!"

Kürşat beni zapt edinceye kadar geçti gitti yanımızdan. Kaçar adım, bedenini yok ederek yaptıklarını da yok edebilecekmiş gibi.

"Git artık!" Çöktüğü yerden bir an bile kalkmamış Zeliha bağırdı bu kez. "O halde araba kullanıyor, git artık!"

...

Saat gece yarısını çoktan geçti. Bire geliyor.

Zafer'in uzattığı çakmağı aldım, sigaranın ucunu harladım. "Niye aramadın beni?" Bu saatten sonra bunu sormak bana ne kazandıracak? Hiçbir şey kazandıracağı yok.

"İstemedi. Tartışmıştınız ve senin gelmeni istemiyordu. Yanlış anlama, öfkesinden değil. Kendini hatalı görüyordu, hastalığı bahane etmek istemedi ama kötüydü."

Dişlerimi sıktım. Ne olursa olsun o evde Efsun'u yalnız bırakmamam gerekirken bu ilk yapışım değildi. Senden kurtulmak için gün sayıyorum dedi diye onu yine o evde yalnız bırakmıştım. Günlerce. Haksız mıydı?

Haksız olduğu tek bir davası yok.

Kurtulmak isteyeceği insanlar değilmişiz gibi çıkmış gitmiştim. Gün sayıyorsa, benden kurtulmak istiyorsa kendimi ona mecbur bırakmak istememiştim. Ona güvenli bir alan oluşturmadan siktir olup gitmiştim.

Aramamıştım, sormamıştım. O hastane köşesinde hastalıkla kıvranırken elin adamının insafına bırakmıştım.

Efsun. Âh Efsun.

"Gece bir çıktım bahçeye bayılmamış ama gözleri kapalı. Hafif hafif sallanıyor oturduğu yerde. Sigara içmeye çıkmış, ateşi 39'u geçmiş, 40'a dayanacak. Yine de aratmadı. Kusura bakma, iyi adamsın ama Efsun'a saygı duymak zorundayım. Arama dediyse arayamazdım."

Başımı salladım, sigaradan aldığım bir nefesi ciğerlerime kadar çektim az bir miktar çıktı ağzımdan. Karşıya baktım öylece.

"Şimdide ona saygı duyuyorsun." Döndüm gözlerinin içine baktım. "Mesela Efsun senden içerisinin çok yoğun olduğunu çıkamayacağını söylemeni isterse saygı duyarsın?"

On dört saattir buradayım. Yüzünü bile görmedim. Elimde telefonu, bir bankta, kafasını pencereden uzatmasına bile tamamdım. Sadece gitmemi söylüyordu. Başkaları gelip gelmeyeceğini, iş başı olduğunu anlatıyordu.

Zafer gözlerini kaçırdı karşıya baktı. Başını salladı varla yok arasında. "Duyarım abi." dedi.

"Halbuki içeride çalışmıyor bile, nöbeti de yok ama bunu benden saklarsın, Efsun nasıl istediyse öyle aktarırsın. Değil mi?"

Burnunu kaşıdı, gözleri fıldır fıldır dolandı etrafta.

"Öyle."

"Başka?"

Söylemek istiyordu. Görüyordum. Söylemesi gerekenler vardı. Bilmem gerekenler.

"Geçen sefer hastayken buraya kadar çıkıp sigara içme kuvveti vardı."

Şimdi yok.

"Başka."

"Bugün acil sakin, nöbet patlamadı. Boş yatağımız var, doktorlara bile."

Yatacak kadar kötü.

Sabahtan beri zor kullanmamak için bir köpeği eğitir gibi terbiye ettiğim nefsim bedenimle beraber ayaklandı. Kendini iyi hissettiği an karşıma çıkmasını isterken, bir de benden yana çırpınsın istemezken nefsi müdafaanın içinde buldum kendimi.

Zafer kolumdan tutmasa, ayağımın altında henüz bitmemiş sigara ezilirken gidecektim. Direnecekti, kızacaktı ama karşı koyacak kuvveti zaten kalmamıştı. Bir alçak gibi kullanacaktım bunu. Düştüğü yerden bir tekme de benden yemesin diye tutmuşken kendimi daha fazla tahammül edemeyecektim.

Benim karım içerideydi. Benim karım hastaydı. Benim karım beni görmek istemiyordu.

"Bir doktorumuzun damar yolu zor bulunuyor. Serum takılı, bir yanlış hareketle çıkarsa yenisi için en az üç denemeye ihtiyacımız var."

Kolları elleri mosmor. Geçen seferki gibi.

"Ne kadar sürüyor serum?"

"Üç saati geçer."

Yumruğumu banka geçirdim. Birkaç adım ötemdeydi. Elimi kolumu bağlıyordu. Hasta yattığı yerden bile tesiri büyüktü. Çıldıracaktım. Konuşmuyordu, bağırmıyor, yolumu kesmiyordu ama yolları kapatıyordu.

"Serumu bitince ne yap ne et ikna et Zafer! Ne yap ne et ikna et. Çağır beni gireyim, beynimi patlatacağım yoksa. İkna et. İkna olmazsa da gireceğim. Bana yerini göstereceksin. Saygısı kalmadı bunun. Serumu bitene kadar bekleyeceğim. Tamam mı?"

Yerinden doğruldu "Elimden geleni yapacağım." dedi sadece. Öylece çekti gitti.

Saat oldu iki.

Giden gelen olmadı. Elimde telefonu en eskiden başladım fotoğraflarına bakmaya. Bak dedim burada daha büyük gülmüş. Burada zorlanmış gülerken. Burada daha mutlu. Burada yorgun. Ama hepsinde gözlerinin içi gülüyor. Rengarenk. Tek bir renk değil. Her şeyin en güzeline layık.

Saat oldu üç.

Gelen giden yok.

Geçmişte bazı anlar var, elinin tersiyle itilen şeylere günün birinde muhtaç kalınıyor.

Bir kadın var, elinde kamerayla her anı çekmeye çalışırken bir adam her anına köstek oluyor.

Suratımı astığım her an, yaptığından şikayet ettiğim her saniye, hevesinin içine ettiğim her dakika bir taş olup kafama fırlatılmalı. Beni kendime getirmeli. O yanımda bir şeyi yapmaktan bu kadar zevk

alırken benim mutluluğunu görmeyip devamlı şikayet edişim, bir kez bile kameraya gülümsemeyişim, eşlik etmeyişim şimdi pişmanlıktan başka bir şey değil.

Anın içinde haklı görüyorum kendimi. Ne gerek var diyorum kendi kendime? Benle vakit geçirirken telefonla vakit öldürüyor. Anıya ihtiyaç mı var? Kalmasın. Bir fotoğraf karesine ihtiyacımız olmayacak.

Ne zaman hazırladığını bilmediğim videolar gecenin üçünde durmadan başa sararken hepsi artık benim telefonumda olsa da ondan izlemeye devam ediyorum. Çirkinliğimi bir kez daha ortaya çıkaran onlarca videodan biri var ki arkadan Sezen bağırıyordu. Tam beni gösterdiği an erkek güzeli diyor.

Saat gecenin üçü.

Sevilmişim.

Sevilmemişim değil.

Çok sevilmişim.

Tüm çirkinliğe rağmen güzel görünmüşüm gözüne her an. Sezen bana yazmadı muhakkak ama Efsun bana söylemiş. Arada yumuşak sesiyle eşlik etmiş. Fark etmemişim.

Nasıl fark etmemiştim?

Saat gecenin üçü.

Sevilmişim.

Çok sevilmişim.

Ama sevilmeyi hiç hak etmemişim.

Saat oldu dört.

Fotoğrafların başını çoktan gördüm. Üç ay öncesinden başlıyor. Üç ay önce, tek bir günde alt üst oluyor resimleri. Ondan çok ben varım. Kendinden çok beni çekmiş. Aniden ele geçirmişim telefonunu. Araba sürmüşüm çekmiş. Yemek yemişim, kahve hazırlamışım, uyumuşum, gülmüşüm, onu sevmişim, öpmüşüm... Kendini bırakmış sadece beni çekmiş. Ya sadece ben ya da ben ve o.

Bir gün ansızın kendini bırakmış varını yoğunu bana adamış.

Hakkını verememişim.

Fotoğraf çekmeyen bir adamın telefonunda siz varsanız sadece bu bir bok etmezdi ama çok sevdiği bir şeyi size adayan bir kadın için aynı şey söylenmezdi.

Beni sevişinin hakkını bile verememiştim. Ederim buydu. Dilimin altına gömmüştüm.

Her çiçek gördüğüm an aklıma o gelirdi ama ona sadece iki kere çiçek almıştım.

Gökyüzüne bakardım, varlığına şükrederdim ama ona sabır çektiğimi düşündürtürdüm.

Ona içimden milyon kez sevgilim derdim, dilim Efsun'dan başkasına varmazdı.

Her gördüğüm kediyi onun huyu suyu hürmetine beslerdim, her beslemek için durduğu kedide acele etmesini söylerdim.

O bana her bulduğu fırsatta sevdiğini hissettirirken ben Efsun güzeli diyerek anlamasını beklerdim.

Çabasız, zahmetsiz anlasın isterdim. O bana rağmen, o bize rağmen kalbini bizden tek bir an bile esirgemezken o tek bakışımdan bilsin isterdim.

'Öfkenizde cömert, sevginizde cimri bir adam olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?' demişti. Efsun'un isteğiyle gittiğim psikolog. Anlamamıştım. İçimdeki sevgiyi mi görüyordu da bana bu cümleyi kuruyor diye cellallenmiştim.

Haklıydı.

İçimde bir mahkeme beni idama gönderecekken yanıma oturmadan hemen önce fark ettim geldiğini. Kalbim ölesiye hızlandı, "Efsun." dedim öylece.

Geldi.

Bana küfretti.

Bankın diğer ucuna oturdu.

İsmini söylediğimle kaldım. O bir uçta ben bir uçta, aramıza koca bir şehri soktu bankın diğer ucuna oturdu.

Saatlerdir içimi kemiren ama dilini kopardığım düşünce ayaklandı.

Seni de suçluyor. Sen de suçlusun.

Ensemden bir titreme hissettim. Başı dikti. Bir suçlamada kendini savunmak için gelmişti sanki. Çenesi sivrilmiş, gözlerini yummuyordu. Karşıya bakıyordu, savunmaya yapacak gibi, kendini bana savunacak gibi.

Bilmiyordu ki ben onun bu ana kadar da bu andan sonra da hiçbir zaman karşısında olamazdım. Ben onun arkasında bile değildim. Ben onun yanıbaşındaydım. Sanıyorsa ki karşımdaydı... Nefesim kaldı boğazımda.

Bedeni başı kadar dik kalamadı, titredi, ellerini bacaklarının arasına almak üzereyken üzerimdeki kabanı çıkarmak istedim. Daha el atamadan "Çıkarma." dedi. Sanki dün gece yeterince üşümemiş gibi "Çıkarma dedim "

Dinlenmemeye tahammülü yoktu, dik başıyla kalkacak gibi oldu korkuyla "Tamam!" dedim. Gitmek istese tutacaktım. Neresine dokunur buna engel olurdum bilmiyordum. Canını nereden tutarsam yakmam bilmiyordum.

Sonra sustu. Bir yabancı gibi, ki bir yabancı otursa yanımda en kötü bir çakmak isterdi daha fazla konuşurdu, hiç tanışmıyormuşuz gibi. Yüzünden tek bir şey okuyamıyordum. Zaman geriye aktı, ilk güne sardık. O gün ne kadar anlayamıyorsam yüzünden hiçbir şey bugün de aynıydı. Çenesini sıkıyordu.

Ağlamamak için mi?

Gözleri şişmiş. Belki ağlamaktan. Belki. Ağladığına şahit olduğum yok. Gözyaşı nasıl bir yol sürer yüzünden ondan bile bi'haberim. Gözleri ne kadar ağlayınca şişer bilmem. Burnu kızarır mı, göz rengi açılır mı, ne kadar şiddetli hıçkırır bilmem.

Bu telefon elime geçmeyene kadar, on dört saat boyunca kafamın içinde defalarca kez dün geceyi canlandırdım. Çoğunda ağlamıyor. Çökmüş bir köşeye put gibi izliyor karşıyı. Şimdiki gibi.

Öyle bir bakıyor ki doğarken bile ağlamamış sanki.

"Seni ilk gördüğüm zamanı hatırlıyor musun?" Konuşmasam konuşmayacaktı. Göz bile kırpmıyordu. Bir düşmanın yanında oturur gibi oturuyordu. Bu anın bitmesini bekliyordu sanki.

"Sonra ikinci görüşümü, üçüncü görüşüm, dördüncüsü, beşincisi. O zamanlar o kadar tonla şeyin arasında dikkatimi ne çekiyordu biliyor musun?"

O hatırlıyor muydu bilmiyorum ama benim dün gibi aklımdaydı. Ne giydiğine kadar. Ofiste çıkan yangında yanmış pembe kabanı hâlâ bendeydi. Attığımı sanardı. Bilmezdi. Onu ilk gördüğüm gün üzerinde o vardı.

"Bu kadın niye hiç ağlamıyor diyordum kendi kendime. Hele de seni ikinci görüşümde dudağın kanıyorken. Canı da mı yanmıyor demiştim. Sonra pisliğin biri seni bir kargo deposunda sıkıştırmışken, sonra sen bana evine sessizce girdiğimde isyan ederken, sonra sen benimle evlenmek zorunda kalmışken. Demir gibiydin Efsun."

İncecik camdın demir gibi davranırdın. Bunları başkasından duymak hoşuna gitmezdi. Söyleyemedim. Dün gecenin üstüne bile, böylece otururken yanımda söyleyemedim. Camken niye demir muamelesi yapıyorsun kendine?

"Elimde olsa sen neden hiç ağlamıyorsun diye sorardım. Korkutucuydu bu. Kendi çocukluğunu anlatırken bile beni teselli etmen korkutucuydu Efsun. Şu anki gibi."

Gözlerini yumdu, silik bir tebessüm geçti yüzünden. Dudaklarını ıslattı. Boynundaki tırnak izlerine baktım, ben de yumdum gözlerimi. Yanına yaklaşamadım, onu yanıma çekemedim.

"Ağlarsam ölürüm."

Doğarken ağladığını inkar etti. Gözlerini araladı, çatladığı yeri gizleyen bir taş gibi konuştu yine. Sandı ki gamsızca konuştu. Gözümün önünde küçük, yaralı bir serçeye dönüştüğünü farkında bile değildi. Uçamıyordu. Gelmişti yanıma konmuştu ama ağlamak nedir de bilmiyordu. Bir kez dokunsam elimi hissetse, izin verse sıcaklığıma devamı gelirdi. Havalanmak isteyen elimi yumruk yaptım. İstemiyorsa bekleyecektim.

"Neden, serçe misin sen?"

Taşın çatlağı genişledi. Kaşlarını çattı. İçime bir nebze su serpildi buna şükrederken ben hiç beklemediğim an bana döndü. Kırk iki saattir görmediğim gözlerini aniden bana çevirdiğinde senelerin özlemi dindi.

Ona çok kızacaktım. Kırk iki saat çok fazlaydı. Ona çok kızacaktım zamanı gelince.

Gülümsememi gizlemek istedim ama yapamadım. Geberecektim. Biraz daha bana bakmasa geberecektim. Haberi yoktu. Beni geberecekti.

Gözleri benden kopup gitmesin diye devam ettim. "Küçükken bir yaralı serçe bulmuştuk Reşat'la, hemen babaannemize götürmüştük. Babaannem hemen silmişti kanlı kanadını su içirmişti biraz. Reşat demişti ki babaanne niye ağlamıyor ki bu, acı çekmiyor mu?"

Reşat. Yaşasa Efsun'u Zeliha kadar sevecek Reşat. Şu an yaşaması için canını gözden çıkaracağım kişiler olan Reşat.

"Babaannem o gün bir şeyler anlattı Reşat'a. Sen de hikaye ben diyeyim hurafe. O zaman da çok kulak asmamıştım ama seni tanıdıktan sonra anlam kazandı."

Pür dikkat beni dinliyordu. Bir an gözlerini ayırmayacağını bilsem anlatırdım hiç durmadan bunu. Başka hiçbir şeyden bahsetmezdim. Benim gözümde zaman zaman bir kediye zaman zaman bir serçeye dönüştüğünden bahsederdim. Yeter ki baksaydı bana.

"Serçeler ağlayınca ölürlermiş. Bu yüzden mi bunca zamandır gözlerinin kuruluğu?"

Bir süre öylece baktı bana. Bu hayatta geçirdiğim en hızlı dakikaydı. Hiçbir şey düşünemedim. Sınanacağım şeyi biliyordum, sadece baktım. Konuşsun istiyordum. Canıma tak etmişken isyan etsin diye ilk ben isyan ettim. İsyan etsin, bağırsın, yıksın, bin parçaya bölsün. Ama susmasın.

"Sana yalvarıyorum," yine esirgedi gözlerini benden. "böyle susma. Dün gece o odada neler yaşadığını düşünürken içim içimden çıkıyor benim. Bir cümle kur, bir göz yaşı dök. Bana yaşamıyormuş gibi bakma."

"Kendini suçlamana gerek yok."

Bir duvar olsa arkamda başımı geçirecektim.

"Efsun!"

"Sana karşı içimde zerre bir kızgınlık yok. Üzme kendini."

"Efsun."

"Gitmemek için çok direndin ama ben gitmeni istedim. Babanla benimle o kadını denk getirmemesi için konuştuğunu da biliyorum."

"Efsun."

"Elinden geleni yaptın ama bugün olmasa yarın, yarın olmasa ertesi gün. Kendini suçlama, o kadın seni doğurdu diye sen suçlu değ.."

"Efsun ded..."

"NE EFSUN?" Ellerini dizlerine geçirdi. "Ne?! Acı mı çekmek istiyorsun? Acıdan kafanı duvardan duvara mı vurmak istiyorsun, ne Efsun Efsun Efsun?" Biraz daha sussa kan kusacaktı, kan kusmasındansa bana kusmasını istedim. Ne duyacağımı bilmeden istedim bunu.

"Yapma!" Eli bir yumruk oluyor bir açılıyordu. Bir karnına vuruyordu bir dizine. "Yapma ben dün gece fazlasıyla yaptım!"

Yapmış.

Neyi?

"Kafamı duvardan duvara vurdum. Ama sahiden! Öyle iki kere vurup bırakmadım. Canım yanınca durmadım da, canımın yandığını

da fark etmedim zaten! Kafamı nasıl duvardan duvara vurdum bunu mu anlatayım istiyorsun?! Ne istiyorsun? Ne istiyorsunuz benden?"

Başına baktım. Toplamıştı saçlarını. Nevrim döndü. Yüzüme baksa susardı. "Ne?" Sesim çıkmadı. "Efsun." Cümleler birleşmedi. Kafasını. Hayır.

"Hani senin yalın ayak çıkmama izin vermediğin merdivenler var ya,"

Başını. Duvardan duvara. Bedeni bulanıklaştı. Gözlerimi açıp kapattım.

"İşte o merdivenlerde sürüklendim! Kaç kere düştüm de bir un çuvalı gibi kaldırıldım saymadım. Dizlerim ne hâlde bilmiyorum, adım atsam yere çökeceğim sanıyorum."

Direnmiş. İki koca adama direnmiş. Direnmiş. Yine de bırakmamışlar. Kuvvetli. Direnmiş. Direndikçe zarar görmüş. Gözlerim dizlerine indi. Dokunsam canı yanacak ama merdivenlerden sürüklenmiş. İki koca kat. Önce elimde uyuşma hissettim. Gözleri yumulu, bir ileri bir geri sallanıyordu bedeni.

"Dün tam iki kere elektrikler gitti. İki kere! Saatlerce! Kafamı tam da o saatlerde vurdum da vurdum! Bir beyin kanaması tüm bilincimi kaybettirirdi bana. Olmadı. O bile olmadı! Ama şanslıyım yine, kustuktan sonra o klozetin önünde bayılmışım. Ne kadar sürdü bilmem. Kusarak uyandım. Boğulmanın eşiğine geldim. Bilincim açık değil diye kusmuğum boğazıma dolmuş. Uyanmasam ölecektim, böyle işin içine tüküreyim ki uyandım."

Ölmek mi istemiş?

Ben asla intihar etmem Fetih.

Ölmek istemiş.

Aylarca bir cinayet işlenmiş. Öldürmüşüz. Ölmek istemiş. Uyuşukluk. Beynimde ve kolumda. Böylesi olmamalı. Acıyı hisstmeliyim. Uyuşukluk değil. Ölmek istemiş.

Efsun ölmek istemiş.

Yaşamayı ondan çok hak eden yokken ölmek istemiş. Elimizde kanı var. Efsun ölmek istemiş.

"Bir ara felç geçirdiğimi sandım. Ellerim ayaklarım tutmuyordu. Hissetmiyordum da. Sadece gözlerimi kırpıştırıyordum. Geçici bir felç gibi. Kalakaldım. Yirmi beş senede ölmek istediğim çok az an vardır, onlardan biriydi. Elim ayağım alındı benden sandım. Aklımı kaçıracak

gibi oldum. Ne zamanki biraz biraz hissetmeye başladım, o an ne düşündüm bilmiyorum ama saçlarımı kopardığımı hatırlıyorum. Böyle birkaç tel de değil üstelik, koparabildiğim kadar. Kirpiklerim bile aldı nasibini. Ellerim çok titriyordu tutamıyordum onları, saçlarım kadar değil ama gitti onlardan da."

Saçları. Kirpikleri. Topluydu ama seyrelmişti. Fark ediyordum. Kirpikleri. Belli oluyordu. Gözlerinin içine bakmaktan görmediğim eksiklikler bir bir düştü önüme. Çökeceğim sandım. Şakaklarım zonkluyor, ellerim tutmuyordu. O dayandıklarını anlatırken ben katlanamıyordum. Saçlarına dokunamadım, kirpiklerini öpmeye kalkışamadım.

"Beni öldürseydiniz ama karanlıkta bırakmasaydınız." Ağladı. Hıçkırdı. Kısık oluyordu. Hıçkırığı bile küçüktü. "Ben ne zaman karanlıkta kalsam iki ceset oluyor benim yanı başımda. Bana saygınız olmasa bile onlara olsun tamam mı?" Bir el boğazındaydı kurtaramıyordum. Öylece susmuş dinliyordum. "Çünkü onlar benim kıymetimi çok iyi biliyordu. Benim babam, annemin cesedi arkamdayken karısının kanlı yüzüne baka baka uyuyayım diye ninni okumuş bir adamdı! Benim annem kendini bana siper etti diye yüzü parçalanmış bir kadın. Böyle elinizde harcanıyorum ama ben yaşayayım diye insanlar nasıl emekler verdi bilseniz şaşardınız!"

Elinizde. Bizim. Bin cümle kursa biri bile daha haklı olamaz. Bizim. Tek bir kişinin değil bizim. Ben de dahil. Ettiğimiz zulüm tek kişilik değil. Kalk Fetih. Siktir ol git bu kadının hayatından. Bitir bu zulmü. Bu kez adam ol, kurtar Efsun'u kendinden.

"Ben ve babam annemin yüzüne bakmaya doyamazken o gece babamın eli yanağımdaydı. Dönüp bakmayayım diye. Babamın eli, yanağımda soğudu benim. Gözümün içine baka baka öldü! Ölürken bile beni düşündü ikisi de! Öyle yetimim öksüzüm diye avucunuza almış eğip büküyorsunuz ama yaşasalardı izin vermezlerdi!"

Öne doğru çöktü. Ağrıyla kıvrıldı vücudu. Bir neşter etimi ikiye böldü öyle aldı vücudumdan. Engel olamadım ona uzandım. Alçak orospu evladının tekisin. Siktirip gitmek bile gelmiyor elinden.

Ama izin vermedi. Ellerimiz çarpıştı, engel oldu.

"Dokuz yaşımdaydım bir tarafta annemin diğer tarafta babamın cesedi, o karanlıkta ben de ölmeyi bekledim. Şafak bir türlü sökmedi dün geceki gibi. Beni karanlıkta bırakmayın! Şafak sökmek bilmiyor,

iki tane ölüyle sabah olmuyor anlıyor musunuz beni? Demir değilim ben, bir insan bile olamayacak kadar kaybım var benim. Annem babam öyle yetiştirmedi beni. Bir kozanın içinde büyüttüler. Öfke vermediler, nefret vermediler, kötülük vermediler! O kadın gibi biriyle nasıl baş etmem gerektiğini öğretmediler bana!"

Yemin ederim Efsun, Efsun yemin ederim bana da öğretmediler. Sevgilim; benim güzel sevgilim bana da öğretmediler. Beni doğurmuş kadınla nasıl baş edilir bana da öğretmediler. Seni onlardan nasıl koruyacağımı bana da göstermediler. Seni sevmeyi bana da anlatmadılar.

"Çünkü hiçbir zaman o kadın gibilerin elinde meze olacağımı düşünmediler. Böyle bir şeye izin vereceklerini sanmadılar. Bizim kızımızın, evleneceği gün kocasının annesinden duymadığı kalmayacak demediler. O eve girdiğin güne lanet edeceksin, girdiğin gibi elinde valizinle çıkacaksın diye tehdit edilir, hiç düşünmediler. Sandılar ki bir ömür nasıl sevdilerse öyle sevilecek!"

Bilsinler ki nasıl sevdilerse öyle seviliyor. Köpek gibi, gitmesi gereken kapıdan bile ayrılmıyor. Onlardan daha fena seven var. Gitmek bilmişler onlar. Biri var sana zarar vere vere kalıyor.

Hak ettiği kuş tüyü olan yanaklarını koparacak gibi sildi. Sakallarım tahriş ederdi vicdanım sızlardı ama onun sızlamadı. Hırpaladı kendini.

"Annen bilmez ama bana verilen sevginin ucu bucağı yok. Dokuz sene de o kadar çok aldım ki yirmi beşime geldim hâlâ annen gibilerle baş etmeyi bilmiyorum. İki gün olmuştu daha evleneli. Senin gibileri bilirim demişti. Evsiz barksız, biraz sevgi görmeyin, biraz tatmayın aile sıcaklığını kaptırır gidersiniz demişi. Benim gibiler. Annesi babası yok diye zerre anne olamamış insanların bile diline dolayabileceği kişiler. Evim var benim. Evsiz barksız değilim ben tamam mı?"

Efsun gibiler.

Fetih gibilere ev olmuş Efsun gibiler.

Zühre gibilerin çocuklarını bile sevebilmiş Efsun gibiler.

Öfkeden mi acıdan mıydı bu uyuşukluk?

"Fetih'in iki günlük hevesisin. İki sevgi gördün diye kaybettin kendini, sana dur diyen bir annen baban yok diye ne yaptığını farkında değilsin demişti. Ben sevgiye de muhtaç değilim tamam mı? Benim bana dur diyecek bir annem babam şu an yok ama sevgileri daha

duruyor. Dilenci gibi kapınıza sevgi dilenmeye gelmedim. Beni sevin de istemedim. Duydunuz mu? Öyle sevgiye muhtaç değilim ben."

Ben muhtacım. Çekip gitsem kapına gelecek kadar.

O silah çekilmeliydi. O silah havaya sıkılmamalıydı.

"Dışarıdan nasıl duruyorum bilmiyorum ama öyle büyük hayallerim pek yoktur benim. Annenin sandığı gibi o koca evinize göz dikmedim ben. Sadece küçük bir ev, içinde de bir aile. Gerçekten bak. Sanırım hak etmiyorum, sanırım nasip de olmayacak ama bu kadar. En az iki çocuk. Bir olmaz, ölürsem yalnız kalır."

Dört.

Sen istersen beş.

Ölürsen yalnız kalır diye değil.

Seni çoğaltmak için. Elimden geldiğince seni çoğaltmak için.

"En az bir kardeşi olsun. Bahçeli küçük bir ev. Öyleydi küçükken evimiz. Birkaç tane kedi evi, kulübe. Çocuklarımla ekip biçeceğim küçük bir bahçe. Bu kadar. Fazla ama farkındayım. Kendime göre çok şey istiyorum. Hiçbiri olmayacak. Annenin beddua ettiği gibi yalnızlıktan inim inim inleyeceğim. Sonum ondan öte olmayacak. Ama o kadın beddua etti diye değil, kaderimde öyle yazıyor. Onun mu bedduası tutacak?"

Beddua. Bilmeden oğluna ettiği beddua. Efsun yalnızlıktan inleyecekse ben ölmüşüm demek ki. Ölümümü dilemiş. Beni doğuran kişi ölümümü de dilemiş. Yüzüme bakıyordu. Yaşları ara vermiyordu.

"On tane çocuğun olsa biri bile yanında olmasın demişti. Ama zaten senden çocuğum olacaksa anneliği hiç tatmamamı da diledi. İnan ki bu ailesi yok olmuş, kendisi de ölse soyu yok olacak bir insan için söylenecek en berbat şey. Çok dua etmeyi bilmem ben ama o cümleyi bana kurduktan sonra her gün çöker içime bir kere ağırlık. Dua ederim. Bedduası kabul olmasın diye. Ve inan ki o ettiği bedduayı ben hiç hak etmedim. Güzel bir çocuk yetiştiririm diye düşünürüm hep. Olur sanki. Bakabilirim. Büyütebilirim. Annemden gördüklerimi ona da gösterebilirim. Benim annem dünya iyisi bir kadındı. Anneliği ondan öğrendiklerimle yine yaparım ben. O kadının duasına ihtiyacım yok benim." Yüzüm eğildi. Yine bana ait olmayan utanç benden çıktı.

Anneliği tatmamak. İmkanım olsa bu dakika gücü yettiği kadar çocuk yapacağım bir kadın vardı. Bahsetmeye yüzüm olmamıştı şimdiye kadar. Kaç kız kaç erkek, hangi meslekleri seçecekleri, hangi

takımları tutacakları... Ben bahsini bile döndürmeye yüz bulamazken daha beni doğuranın ağzına yama mı olmuştu? Anneliği. Doğurmadan anne olmayı becermişken üstelik.

İçine attıkları bir dağ olmuş, yıkılmasın diye altına geçmişti. Niye söylememişti? Ben yükünü sırtlardım. Ben beni doğuranın yükünü sırtlardım onun mu vazifesiydi?

"Ama benim zaten on taneyi bırak bir tane bile çocuğum olmaz. Senin olsun ama annen benden istemiyor merak etme. Yoksa torun kesin en büyük hayalidir. Sen de seversin çocukları, on olmaz belk-"

"Efsun!" İsyan ettim. Babalıksa Efsun'dan olana. Annelikse Efsun'a. Evlatsa Efsun'un doğurduğu. Soy sop değil Efsun. Her şey ona. "Ne diyorsun sen?"

"Benden anne de olmaz diyorum, heves ediyorum bazen ama olmaz, benden insan bile olmuyor. Ben yaşamayı beceremiyorum. Hele sizinle hiç beceremiyorum."

Sizinle. Bizsiz en iyi yaptığı şey bizimle tükendi.
Senden anne olmayacaksa bu dakika bu dünyada herkes bu istekten vazgeçmeli.

"Biz aylar önce sevişmeliydik ve ben bugün, her şeyi terk etmeliyim."

Biz sevişmeliydik. Doğru. Devamı. Ben mi düşündüm yoksa o mu söyledi? Kafam allak bullak. Kafamın içinde de konuşuyor, yanıbaşımda da. Korku bir uyuşturucu gibi damarlarımda gezindi. Dilim damağım kupkuruydu. Kendi kendine siktir olup gitmeyi düşünmek gibi değil bu. Gitmeyeceğini bile bile git demek kolay. Gideceğini bilerek bunu duymak zor. Kendinde değil. Yaşadıkları kolay değil. Kendinde değil. Sakin ol. Korkutma.

"Efsun..." taş vardı boğazımda. Gitmek istese izin verilmezdi. Böylesine izin verilmezdi. Bir 10 saat daha burada beklenirdi ama gidilmezdi.

Kabul bu ikili bir delilikti ama sonu bu değildi. Bir yerlerde karşısına çıkmamamı dileyemezdi. Konuşurduk, bakışırdık biz. Efsun'la Fetih'in ayrı olduğu bir dünya yoktu. Fetih ölmediyse birler. Efsun öldüyse yine birler.

"Beni suçla. Direnemedi, ne güçsüzmüş de. Pes etti de ya da, her şeye tamamım ben. Sanma ki dün gece yaptığı şey tek kötülüğü. Dün geceki

bardağı taşıran son noktaydı. Bir kişi değil iki kişi değil. Hangi birinizle baş edeyim ben?"

Aynı evde iki yabancı olurduk. Ama daha fazlasına yoktum. Görmek istemiyorsa görünmezdim. Yanında uyumazdım. Aynı sofraya oturmazdık. Ama bu kadardı.

"Benim hamile olduğumu düşündükleri bir zaman vardı. Teyzenin, kuzeninin belki annenin. Benim önüme hibiskus çayı koydular!"

Neye odaklanacağımı şaşırdım. Gitmezdi. Öfkeli diye böyle söylüyordu. Hamile sandıkları. Ağzımın arandığını hatırlıyorum.

"Düşük riskini arttıran çayı koydular! Hani Kars'a giderken rüya gördüm de bana dedin ya ne oldu makyaj malzemelerini mi çöpe attım rüyanda diye;" gitme korkusu beni götürdüğü geçmişle dağıldı. O güne gittim. Düşük riskini arttıran çay. İçmedi o çayı. Hamile olduğunu düşünürken yaptılar. Göz diktiler.

Yüzüm buruştu, bitkinlik çöktü vücuduma. Benim daha varolmamış bebeğimin canına göz mü dikildi? Doğmamış değil. Varolmamış. Annesiyle bile daha konuşmadığımız. Duymadım, duyacağımı bilsem kulaklarımı tıkardım.

"Ben çocuğumuzu düşürdüğümü gördüm."

Bizim çocuğumuz. Düşük. Çocuğumuz. Dünyadaki en güzel kelime. Efsun'dan duymak nasip oldu şükür. Düşük. Sonumu getirecek cinsten. Efsun'dan duymak ölüm gibi. Karman çorban dünyanın en güzel ve en kötü şeyinin arasında kalmışken bir şeyler daha söyledi. Rüyanın ayrıntılarını anlattı. Beni çağırdığını söyledi. Beyaz pantolonu. Kan. Bebeğimiz. Tutunamadı bana dedi. Kesik kesik duydum. Gerek onun nefesi gerek benim canım yetmedi. Daha olmamış bir bebeğin yası girdi aramıza, hıçkırıkları arttı.

"Özür dilerim." Dedim ancak. Seni koruyamadım. Daha olmamış bebeğimizi koruyamadım.

"Dokunma!"

Dinlemedim. Aramızdaki mesafe kapandı. Sarmaladım vücudunu. Çok sertti. Çok soğuktu. Defalarca kez özür diledim. Defalarca kez. Dayanamadım saçlarından öpmek istedim. İzin verir sandım. Söz konusu bebeğimizken izin verir. Bana bunu yapmaz sandım.

Bir vabalıymışım gibi itti beni. Elleri beni ilk kez itti. Vebam ona da bulaşmış gibi, itti beni. Elleri nefret kusar gibi itti.

Doğruydu. Ben vebalıydım. Ailemden geleni ona da bulaştırmıştım.

Titreyen ellerine baktım öylece. Beni boğazlasa ama itmese.

"Bana niye bunu yaptın? Niye benim dengelerimle oynadın? Ben böyle değildim ki! Fetih," dümdüz Fetih. Zerre anlamı yok. "niye kendini bu kadar çok sevdirdin?"

Pişman. Benim gibi bir adamı sevmek hata, hatayı yapan pişman.

"Ben seni sevmeyecektim ki. Sen o baştaki eli silahlı oraya buraya saldıran adam olarak kalsaydın ben seni sevmezdim ki! Alır ceketimi çıkardım şimdi! Yoluma giderdim. Çıkardım hayatınızdan. Sen niye sevdirdin kendini? Ya ben niye sevdim seni bu kadar? Canıma mı susadım, bir insan bir insanı niye bu kadar sever?"

Ben sevdirmedim. Bilmiyordu ki zerre sevilecek yanım yoktu. Canına susamıştı. Gidip küçücük güzelliği büyütmüş sevmişti. Halbuki küçüktü, neredeyse yoktu. Değmezdi. Değmezdi ama olan olmuştu. Güzellesecektim. Onun yanına yakışana kadar. Aksi mümkün değildi. Ama şu an sussaydı. Devam etmeseydi.

"Şu an iyi değilsin diye böyle konuşuyorsun."

"Bir şeyler çok yanlış. Oturmuyor. Ortak bir takvimimiz sahiden yok bizim. Sen bir saat ileridesin ben bir saat geride. Zorluyoruz Fetih, çok yanlış bir şeyi zorluyoruz. Giden benden gidiyor. Dayanamıyorum. Bu saat farkına, bu mevsim farkına dayanamıyorum ben."

"Beklerim. Ben iki saat durur beklerim seni. Yapma böyle, canın yanıyor diye bu söylediklerin."

Bekliyordum da. Farkında değildi ama artık iki saatten az kalmıştı. Ben bekliyordum.

"Ooof. Devam edecek gücüm yok! Ne anlatıyorum sana bilmiyorum, ne yapacağım bilmiyorum, ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum. Her tarafım ağrıyor. Özür dilerim. Söylediğim her şey için, alacağım her karar için özür dilerim. Bana kızma olur mu?"

Başımı iki yana salladım. O korku yine dolaştı kanımda. İşaret parmağımı salladım. "Kızarım." İçimden geldiği gibi söyledim bunu.

"Kızma. Kızma Fetih. Ben nasıl bu yaşıma geldim benim başıma neler geldi sen hiçbir şey bilmiyorsun. Anlatmaya kalksam altında ezilirsin. Sen bana neler yaptı insanlar bir bilsen, beni bir fanusa koyar tek bir insanla bile muhatap etmezdin. Ben korkarım Fetih, ben insanlardan çok korkarım."

İnsanlardan. Ölülerden demek istedi sandım. Hayatına ölüden çok bir şey sığdırmamışken ölülerden korkar sandım. Gözlerinden geçen

ifade bedenimi titretmese düşünme yetimi durdurmasa inanacaktım buna.

"O ne demek şimdi?"

Tüm dikkatimi dağıttı banktan kalktı.

"Bana biraz izin ver. Haklısın belki kendimde değilim diye böyle konuşuyorum. İzin ver bana, biraz kendime geleyim öyle düşüneyim. Neye karar vereceksem öyle karar vereyim."

Eline uzandım. "Gitme." yalvarmam gerekirse yalvaracaktım. İçeride doktorluk yapmadığını biliyorum. Gidel-"

"Evine git Fetih."

Evimdeyim Efsun. Evimdeyim Efsun güzeli. Kovma daha fazla beni yurdumdan yuvamdan.

"Zeliha'ya iyi olduğumu söyle ve gelme bir daha. İyi değilim, kendime gelince arayacağım seni. Evine git, lütfen."

Direndik. O gitmek için ben tutmak için. Kuvvetimin kabalaşacağı yerde bıraktım. Kolunu sıkamazdım, elini sıkıca tutamazdım. Yumuşak dokunuşlarım aldı götürdü benden onu.

Bir hastane bahçesinde içinde ne kadar taş varsa önüme döktü, gitti. Efsun gitti. Bir hastane bahçesinde terk edildim. Bana her seferinde sevgilim der gibi bakardı, son bakışı *sevgisizliğim* oldu. Bir adamın sırtında onu doğuranın cesedi varken kucağına doğmamış çocuğunun ölüsünü bıraktı gitti.

Efsun Fetih'ten gitti.

Instagram: serceyioldurmekofficial

ANAYASA ve MADDELERİ|ÖZEL BÖLÜM

Sezen Aksu- Kınalı Kuzum
Zeynep Baksi- Talihim yok bahtım kara
Dedublüman- Belki
Eda Baba- Ellerimde Çiçekler

'Ellerini yıkamadan Efsun'un eşyalarına dokunma.'

Bazı cümleleri fiilen yapmak yetmiyor, bir zifti elimden sökmek istercesine ikinci kez yıkıyorken ellerimi yetinmiyor, durmadan tekrar ediyorum.

'Ellerini yıkamadan Efsun'un eşyalarına dokunma.'

Aynadan yüzümü görmek katlanılmaz, su akıp giderken kafamın içi tekrar bedenime ağır geliyor.

Lavabonun mermerine tutundum. Parmak boğumlarım içine girmek üzere olan mermerin renginden bitme. Ensemden başıma sızan çok keskin bir sızı var, gözlerim sızlıyor. ***Dinlenecek vakit yok. Dik dur.***

Başımı duvardan duvara vurmadım halbuki, fiziksel acıya hakkım yok.

Kapalı kapının ardında Zeliha'nın ağlayarak eşyaları topladığını biliyorum. Gitmem lazım, neyi koyacağını bilmez. *Nemlendiricileri unutma.* Başımı arkaya çevirdim, neyi göreceğimi biliyorum halbuki. Neyle yüzleşeceğimi, neyin kolumdaki uyuşukluğu arttıracağını, neyin aldığım nefesi bana haram kılacağını. *Çoraplarını unutma, ayakları üşüyor.*

'Kustuktan sonra klozetin önünde bayılmışım. Kusarak uyandım'

Kaşlarımın arası bir mezar gibi kazıldı, banyonun duvarları daraldı, tavan üzerime çökmeye başladı. *Düşman beni öldürecekken doğurdu.*

Mermeri hissetmeyi bıraktım, baktığım yerde bir beden canlandığı an etim etimden koptu.

'Bilincim açık değil diye kusmuğum boğazıma dolmuş. Uyanmasam ölecektim. Böyle işin içine tüküreyim ki uyandım.'

Biraz aklım başıma gelse, yüzlerce aç doyuracağım, gecelerce şükredeceğim bir an var; o anın içine tüküren kadının görüntüsü klozetin önünde. O yaşadı katlandı ama ben hayali bir ana bile katlanamadım gözlerimi kapattım başımı iki yana salladım. *Şükürler olsun ki kustu, uyandı. Şükürler olsun.*

Sadece iki gün önce öyle bir an var ki Efsun'un kustuğuna seviniyorsun deseler bana siktiri çekerim. Kusmaktan hiç hoşlanmıyor. Biliyorum. Bazen direnir kusmamak için. Rahatlayacağını bilmesine rağmen direnir. Ama oldu ya siktiri çeksem de ısrar eder, Efsun kustuğu için şükredeceksin diye... Kaskatı kesildim.

İki gün önceki Fetih'in aklına bir şey gelirdi. Hayalini bile kurmak dünya üzerindeki en mucizevi şey. İki gün önce eli ayağı buz kesilirdi, aklına gelen şey onu ölecekken yaşatacak cinsten. Efsun kusuyor derdi, ben buna seviniyorum şükrediyorum. Bir can daha var derdim, benim karımı kusturuyor ama ben nefret etmiyorum şükrediyorum. 2+1 artık.

Tam bugün o klozetin önüne bakarken beni sevindiren şey öldürecek cinsten. Efsun yaşıyor. Kustu ve uyandı. Şükürler olsun. İki sıfıra düşmedi. Kendini korudu. Sayı hâlâ iki.

Allah'ım şükürler olsun.

Islak ellerimi sakallarıma bastırdım zerre oksijen kalmamış banyodan bir kez daha ne o klozetin önüne ne de aynaya bakabildim, çıktım. Elleri birbirine girmiş, bir taraftan gözyaşı döken diğer taraftan eline ne geçerse valize dolduran Zeliha'yı Kürşat izliyor. Kürşat bana baktı ama Zeliha sırtını döndü. Ağladığını görmemem mümkündü ona göre.

"Bırakın siz gidin hazırlanın."

Zeliha durmadı, Kürşat kıpırdamadı. Gelişigüzel doldurduğu valizlerden birine baktım. "Zeliha hadi," sabırsızdım. Odanın her bir köşesi akli dengemle oynuyor. "Al Kürşat'ı çık. Yarım saate aşağıda olun, neyiniz var neyiniz yok toplayın."

"Gelmiyorum ben."

"Ben de."

İlk darbe Zeliha'dan devamı Kürşat'tan geldi. Bir köşeye çökmemek için direnişimi görmediler, kendileriyle uğraşmam için bir kapı araladılar. Yatağa baktım o canı çekilmiş bedeni gördüm, görüntü silinmiyor. Adım siliniyor Efsun'un Efsun olmayan görüntüsü silinmiyor.

"Kimseye güzellikle yaklaşacak halim kalmadı," dedim. Hayatımdaki tüm güzellik silindi, bokun içinde kalmış gibiyim. Bu evde doğdum, bu evde yaşamadım. "Sürükleyerek çıkarırım ikinizi de bu evden."

Üç saattir hastanede yalnız. Ben gidene kadar dört olacak. Serumu yarım saate bitecek. Emir aradı bir şeyler söyledi. Neyden bahsetti tam emin değilim, yolunda gitmeyen bir şey yok. Bu cümleden fazlasını almadım. *Sabahlıkları ve tarakları. Unutma.*

"Gelmiyoruz!" Zeliha ıslak kirpikleriyle bana baktı, çenesi titriyor ama yine de keskin. Eskiden meydan okumazdı. Hele de ağlarken. Konuşamazdı bile. Dili keskinleşmişti. Hakkını savunur, istediklerini cesurca söyler hale gelmişti. Aylar içinde. Omuzlarım çöktü.

Efsun...

"Daha nereye geliyoruz biz anlamıyorum?! Oldu olacak babam da gelsin hatta annem de gelsin! Sadece ev değişsin! Kafasını çevirsin her yönde bizi görsün. Çünkü yetmedi ilk günden beri bize katlandığı!"

Elindeki kıyafeti fırlattı ona bağırmak için açılan ağzıma fırsat vermedi onun sesi bana yükseldi. İşaret parmağı havalandı hatta üzerime yürüdü.

Efsun...

"Bizimle evlenmedi seninle evlendi!" gözyaşları dur durak bilmeden akarken kurduğu cümle suratıma çarptı. "Niye bunu kabullenmiyoruz? Aptal mıyız biz neyi anlamıyoruz, neyin eziyeti bu yaptığımız?!"

Yüzünü ellerinin arasına aldı hıçkırıkları boğuk boğuk çıktı. Dişlerimi birbirine bastırdım. Rahatlatıyor mu? Böyle hıçkıra hıçkıra ağlamak biraz olsun hafifletiyor mu? Gırtlağıma kadar doluyum, ortadan ikiye ayrılacağım. Rahatlatıyor mu?

"Bu odayı ben topladım! Neler neler gördüm senin haberin var mı?!"

Elinde cımbız, kelimeleriyle kıstırıyordu etimi. Kan kusacağım. Midemde kaynayan kan. Sus diyemedim. Ama susmalı. Ben Efsun

değilim. O yaşadı dayandı ama ben dinlemeye dayanamam. Gözlerimin kaydığını hissettim, yumdum yine. Sol tarafımda bir ağırlık var, omzumdan çöküyor. Parmak uçlarım karıncalanıyor. *bebeğimizi düşürdüğümüzü gördüm. Tutunamadı bana.*

"Bir tek bu odada mutluydu! Burayı bile ona cehennem yaptık. Bu kadar varlığın içinde bir evi bile olmadı!" *Ben evsiz barksız değilim. "*odası vardı sözde ama bu odada ölecekti belki o gece. Yemediği kadar kusmuş haberin var mı?!"

Boğulacağı kadar kusmuş, haberin var mı?

"Her yer cam kırıkları doluydu, yatağın üstü bile! Ya bir şey yapsaydı kendine?!"

"Zeliha sus."

"Ya o cam kırıklarından biri batsaydı!"

"Tamam sus, sus artık!"

Gözlerim kapalı işaret parmağım sallanıyordu öylece. Beynimin içi gibi tek tek tüm ihtimalleri koyuyor önüme. Benim delirmemek için bastırdığım düşünceler bir bir dökülüyor ağzından. Zerre acıması yok.

"Ya geldiğimizde ölmüş olsa.."

"SUS!" boğazım yanıyor.Almış eline bıçak ciğerimi sökecek, tekte almıyor. Lime lime ediyor. O bir dakikalık an geldi aklıma.

Bir dakika. İki olsa dayanılmaz. İki dakika sürse o yanlış anlaşılma beni canımdan eder. Bire dayandım. Delirdiğimi düşünüp katlandım. Ama ikiye sarksa, iki dakika sürse o his üçüm yok. Dördüm yok, beşim yok. İkiden sonram yok. Son sevabımı o an kullandım. Altmış saniye sürdü, altmış bire taşsa şimdi yoktum.

Gözlerimi açtım, onu öldürecek gibi değil az daha konuşursa kendimi öldürecekmişim gibi baktım. "SUS! Nasıl söyleyebilirsin bunu sus?! Sus, tamam sus!" benim sesim onun ağlayışları yükseldi. Dokunmadım başta, teselli vermedim. Vicdansızın tekiydi. İnsan hiç ağabeyinin canına kast eder miydi?

Olduğu yere çökeceği an, yıkılacağı an ellerim daha fazla boşlukta duramadı, tuttum kollarından. Ellerini yüzünden çekti yüzünü bastırdı gövdeme. "Fetih abi..." dedi bir yerde. Boğazımda bir yumru vardı, taş gibi oturmuş kıpırdamıyor. Zeliha rahatlıyor, belli. Konuşabilecek kadar şiddeti azaldığında kaldırdı başını.

"Ona şu an biz iyi gelmeyiz. İlk günden beri olması gereken olsun artık. Al karını evinize götür. İyileştir. Çok hasta ettik onu. Sadece sen,

geriye kalan herkes fazlalık. Seni bile itiyor görmüyor musun?"

Bir bebek gibi ağlıyor, Efsun Zeliha'nın önü arkası. Sağı solu. Ben farkındayım, dünya bir taraftaydı Efsun başka bir taraftaydı. Ben o dünyanın içindeydim ama Efsun değildi. Pusulası. Yönsüz kalmıştı ağlıyor avucumun içinde.

"İyileştir ama tamam mı sen? İtse de bırakma. Abi," nefesi kesildi. "İyileştir olur mu?" hem ağlayıp hem konuştukça nefesi yetmiyor. Biliyorum. Zeliha yetmiş yıl yaşayacaksa elli iki senesini Efsun'a borçluyduk. "İyileşsin yoksa ben de hasta olurum tamam mı?"

Ben de Zeliha. Yemin ederim ben de.

Başımı salladım, yaşlarını sildim. "Tamam." dedim. Boğazımdaki taştan çıkıyor ses. Patlayacağım, tam gırtlağımdan. "İyileşecek." defalarca kez bunu tekrar ettim. Ayakta kalmak zulüm gibi gelirken çıkardım arkada bizi sessizce izleyen Kürşat'ı da kollarımda ağlayan Zeliha'yı da.

Efsun beni beklemiyor biliyorum ama yolum ona, yolum ondan başkasına değil. Bunun son kuvvettiyle, o sabahtan önce beni delirtecek efsunuyla; gülücüklerini saça saça onun soyadını almam için dil döktüğü yataktan doğruldum. İlk nemlendiricilerinden başladım.

Efsun beni beklemiyor ama benim yolum ona. Acelem var. ***Nemlendiricileri unutma.***

🕊

"Gelmek istemeyebilir," yanımda oldukça yavaş yürüyen adamın isteksizliği konuşmasa da hissediliyor. "ama müdahale etme Zafer. Hasta, ne istediğini farkında değil." yandan bakışlarım beden dilini ölçüyor. Gelmek istemeyecek ve yanımdaki adamın Efsun'a duyduğu saygı bana duyduğu saygının çok üstünde.

"Ne kadar gelmek istemeyebilir?"

Durdu, durmak zorunda kaldım. Yüz yüzeyiz, ifadesi birazdan düşeceği arada kalışı çoktan sırtlanmış bile.

"Kestiremiyorum ama senden isteğim hiçbir türlüsüne müdahale etmemen."

Alnını kırıştırdı etrafa bakındı. "Efsun gelmek istemezse ve bu tepki nazın üstünde olursa, ortam sertleşirse güvenliği çağırmaya kadar yolum var. Hasta gelmek istemezse Feti..."

"Hasta değil, Efsun."

"O daha da kötü! Hastamı da zorla çıkaramazsın buradan iş arkadaşımı da."

Günlerin siniri sesime yansımasın istedim. Parmak uçlarım göz pınarlarımda dolandı. Zonkluyordu, başımdaki ağrı; başımı kesip atsam ancak dinecek. Zafer boynundaki aleti düzeltti önümden yürüdü. "Genel kontrolü yapayım arkamdan girersin." dedi sadece. Az önceki gerginliği profesyonel bir şekilde yok oldu önce, canland8 ve "Doktor Hanım, doktor hanım!" diye seslendi Efsun'a.

Kapıya yaklaştım olabildiğince, Zafer'in sesini adımlar önce duyabilirdim ama Efsun'un sesi gelmedi. Biraz daha yaklaştım. Konuşmuyor mu yoksa sesi o kadar mı kısıldı?

"Ateşimiz düşmüş tahmin ettiğim gibi. Taburcu edebiliriz seni."

Belki girmem gerekiyor ama görüntüsünü görmeden sesini duymak ya da tepkisini duymam en iyisi. En ufak bir sesi kaçırmamak için neredeyse nefes bile almıyordum artık.

"İyi hissetmiyorum. Ayağa bile kalkamam bu halde."

Burnumun direğinde ince bir sızı hissettim, konuşamadım kelimeler birikti boğazımda. Yutkunamadım. Ben odada olsaydım bu kadar açık iyi olmadığını söylemez. Ayağa bile kalkamayacak halde. İstemeyecek ama kucağıma alacağım. Yürüyerek girdi bu hastaneye. *Tamam*. Sesi iyice kısılmış.

"Ama biz her hastayı yatırırsak günlerce, yatak ve sağlıkçı kapasitemiz bunu kaldırmaz."

"Bütün yataklar doldu mu?"

Ağzını açmadan bana küfür etmesine alışığım. Beni görmeden küfür edişi ilk. Gözlerim kısıldı, dişlerim mıhlandı birbirine. Otuz yaşındayım Efsun kadar iyi yumruk atan olmadı bunca senedir bana. Suratıma da indirmez. Tam kalbimin üzerine basar, gocunmaz, geri durduğu görülmemiş. Gidecek yeri yokmuş gibi kuruyor bu cümleyi. Ömrümden tek cümleyle beş sene gitti, elinde öleceğim günün birinde haberi yok. Dişlerim sökülecek. *Bütün yataklar dolu*, böyle boktan bir soru mu olur?

"Henüz değil."

İyi adam ama cevap bu değil. Efsun'un yeri bir tek çalışırken hastane. Benden başka herkes bunu reddediyor. Öfke bir saman alevi gibi büyüdü. Girmek için havalanacaktı ayağım, içeriden yirmi beş yaşında olduğunu unutacağım sesi duydum.

"Tamam dolana kadar durayım. Sonra gideceğim." yirmi sene ondan alındı bana verildi. O kaldı beş yaşında ben can çekişecek yaşa geldim. Sesi titriyor, gitmek istemiyor. Gidecek yeri yok. *Nasıl yok?* Alnım duvara çok yakın, bastırdım. Bağıramadım bastırdım. Taş kesildi vücudum. Gidecek yeri yok. Aklına bile gelmiyorum. Ayağa kalkacak hali yok aklına bile gelmiyorum. Bir beş yıl daha aldı benden.

"Teşekkür ederim dün gece için de, ikidir sana yük oluyorum."

"Oluyorsun. O yüzden biraz da kocana yük ol diye çıkışını verdim." alnımı ezdiğim duvardan ayrıldım, gömleğimden bir düğme açtım yakamı gevşettim. "Reçeten de kocanda, hangi ilacı ne zaman içmen gerektiğini anlattım. Rapor işin de halloldu. Taburcusun. Gelebilirsin Fetih."

Birazdan ne yaşayacağımı kestiremeden ama hissederek son kezmiş gibi nefes aldım, odanın içine büyük bir adım attım. Gözlerimiz saniyesinde buyur etti birbirini, benimle denk düştüğünde çoğunlukla gözlerinin içi gülerdi. Kızdırdıysam onu öfkeli olurdu. Yorgunsa konuşmadan beni çağırırdı. Ama bir gün bile bu görüntüyle denk gelmedim. Onu tanıdığım ilk günden bugüne kadar yabancı kaldığım tek anı kalmamıştır sanıyordum.

Varmış.

Seçemedim önce ne olduğunu.

"Eyvallah." dedim Zafer'e minnetle. Elimi uzattım, tuttu bana baktı. Efsun'a konuştuğu kadar benden yana değildi bakışları. İmalı halini çözmeye çalışmadım, mesaim Efsun'un bu tanımadığım halineydi. Ona baktım zaman kaybetmeden. Etrafı kontrol ediyordu sık sık başkaları da varmış gibi odada.

"Ayağa kalkamayacağını belirtti, tekerlekli sandalye getirebilirim."

"Hayır," dedim Efsun'u takip ederken gözlerimle. Bir ilacın yan etkisi mi bu? "kucağıma alacağım." evliliğimizin üçüncü günüydü, onu ilk o gün kucağıma almıştım. Sanki ayaklarını zar zor ısıtmıyormuşuz gibi iki koca katı yalın ayak çıkmayı düşünüyordu. O an beni iteceğini ya da ona dokunmamdan rahatsız olacağını bilsem erinmem iki kat çıkar ona ayakkabı getirirdim. Şansımı denemiştim, beni itmemiş neye sebep olduğunu da fark etmemişti. Benim attığım bir adıma engel olmadığı taktirde ben o adımı devamlı olarak atardım. Geri çıkar adımlar, geri çıkar yeniden adımlarım. İtmemişti, rahatsız olmamıştı.

Öyle ki tutunmuştu bana, o kadını görür görmez yüzünü omzuma bırakmıştı.

Efsun benim anayasam gibi. Benim yaptığım şey onun kitabına uygunsa, o hareketin tekrarı yaşanmasın diye sınırlarını çizmiyorsa, beni yargılamıyorsa, ceza kesmiyorsa, caydırmıyorsa anayasanın bir maddesi olur artık. Devamında yapmaktan çekinmem, geri durmam, resmileşir, yasallaşır. Anayasanın ilk üç maddesi ilk günden bu güne kadar netti, değişmemişti. Değişmeyecekti.

Madde bir; bu evliliğin yönetim şekli Efsun'dur. Sınırlar ona göre çizilir, kararlar onun refahına göre alınır. Öncelik daima o.

Vaziyet bu ya bana onu kucaklama özgürlüğünü ilk o gün vermişti. O günden sonra istediğim an bunu yapmış, geri çekilmemiştim. Hoşuna gittiğini o söylemese de biliyorum. Çok uzun bir zamandır onu kucağıma alayım diye ben çalışırken gelir yanıma kıvrılır, mayışır, yanağını koluma yaslar. Başı omzuma düşmez Efsun'un, yanağı koluma yaslanır ve ben bunun ne demek olduğunu çok iyi bilirim. Kedilerin, Efsun onları severken başlarını kaldırması gibi bu hareket, yanaklarını Efsun'un avucuna sürtmeleriyle neredeyse denk. Bunu fark edeli çok uzun zaman oluyor, Efsun'un sevgi dilini çözmek zor. Çözüldüğü andan sonrası güzelliğiyle adamı ipe götürecek cinsten.

İpe götürecek cinsten. Efsun. Tek cümle hakkım varsa Efsun bu. Güzelliğiyle de bu güzel olmadığı yanıyla da bu. Sevgi dilini sökmek kadar böyle bakması da adamı idam sehpasına atıyor. Yabancı kaldığım hali ona bir adım attığım an çözüldü.

"Gelmeyeceğim."

Korku.

"Hayır yaklaşma gelmeyeceğim!"

Kaçış.

Gözyaşları akmaya başladı. Korku tüm kontrolünü kaybettirdi önce yataktan itti kendini etrafa daha şiddetli baktı. Korku. Yutkundum. *Kime*? Delicesine hem de. *Düşmana gibi.* Düşman kim? Düşman. Kim?

Sesi ve hareketleri kontrolden çıkmaya başladığı an yataktan kalkmasına bir kala onu belinden sıkıca tuttum. Onu korkutan bir şey. Uykudayken bu duyguya açık olduğunu biliyorum. Aynı yataktayken kontrol altına almak çok rahat. Tenim kokum sesim, belki hepsi; çok rahatlatıyor. Neyden korkuyorsa o an zihninde, kurtuluyor çok çabuk.

Sıkıca tuttum onu, tenim değil onu sakinleştiren. Sakinleşmedi. Neyden korkuyorsa devam etti.

Neyden korkuyor?

Bir ilacın yan etkisi elbet bu. Odada bizden başka kimse yok. Zafer'e dakika öncesine kadar teşekkür etti, canavar o değil.

"Tamam," kulağına yaklaştım sesim yumuşaktı. "tamam." ellerinin bana tutunmasını bekledim, tırnaklarını kollarıma saplıyor. Tutunmak için sandım başta. Elleri titriyor diye tutunamıyor, fark etmeden tırnaklarını saplıyor.

Sesim de değil. Sakinleşmedi yine. Onu korkutan şeyden kurtulamadı. Kokum da alacağı mesafede. Kokum da değil. Ne kaldı geriye? Korkuyor. Bir canavarın avucunda gibi çırpınışı. Efsun kimden korkuyor?

"Bırak. Gelmek istemiyorum bırak."

Ancak canavardan korkar bu kadar. Canavar kim? Avucunda olduğu kişi. Kimin avucunda? *Benim*. Kimin? *Kocasının*. Elleri tutunmak için değil itmek için bu kadar hırçın. *İtiyor*. Korkuyor çünkü. Kimden? *Benden*. *Yavşak orospu evladı bıraksana! Korkuyor bıraksana! Bıraksana alçak puşt!* Yalın ayak koşacağına emin olmasam ellerimi çekeceğim. Bir alev topuna dönüştü avucumun içinde. Ellerim ateş gibi yanmaya başladı, vücudumda sonunu göremediğim bir acı kol gezindi, soğuk bir terleme hissettim ensemde. Uyuştum. *Korkuyor. Benden.*

"Efsun benim."

Bir umut.

"Gelmeyeceğim bırak!"

"Korkacağın bir şey yok, hadi Efsun. Gidelim, hadi."

Gözleri yuvalarından fırlayacak. Celladına bakıyor sanki. *Celladı*. Hayatında kaç kez cellat gördü? Kaç cellat canını almak değil vermek istedi onun için? Vicdan yoksunu. Böyle bakmamalı. Böyle bakmamalı bana. Benim hafızam bunu silecek kuvvette değil. Hele kalbim, bunu kaldıracak genetikte hiç olmadı.

"Götürme beni, bırak!"

"O eve gitmeyeceğiz, korkma."

Başka bir umut. Belki korktuğu bu ihtimaldir, ben değilimdir. Ama yanlış. O eve götürülme ihtimali aklına bile gelmemiştir.

Duydu mu duymadı mı bilmiyorum. Yaşlarından ne önünü ne de beni gördü. Omuzlarımdan itti beni, tekmelemek istedi, bırakmamı

söyledi. Defalarca. Ama asıl darbeyi sona bıraktı. Hareketlerini o bu kadar hastayken ve yaşlarından gözlerini göremezken kısıtlamak çok kolay gözükse de ilk kez onunla bu kadar baş edemedim. Vücudunda ağrımayan tek bir nokta yokken neresine dokunsam ittiği an bırakıyordum. Aksi durumda sıkıca tutmam gerekirdi. Sıkıca tutmadığım an bile ağrıyla yüzü değişiyordu.

Cellat ben değildim, cellat oydu. Tereddüt etmedi. Göz kırpmadı. Duraksamadı. Ben bunu yaparsam bu adamın hayatını sikerim atarım demedi. O beni iyileştirir ama kendine derman bulamaz demedi. İki kere teşebbüs etmiş üçüncüye sürükler bu yapacağım şey demedi. Dikiş tutmaz bir bıçağı aldı, tam kalbime sapladı. Her an müdahale gelmesinden korktuğum arka tarafa ulaşmaya çalıştı. Bir suda onu boğmaya çalışıyormuşum gibi can yeleğine uzanır gibi elini uzattı, elini tuttum. Nevrim döndü. Aklım, zihnim, geçmişim, geleceğim. Her şeyi katletti. Arkada benim yanımda bin kat yabancı kalan adama bakmaya çalıştı. Her gece benim yamacımda uyumuyormuş gibi başka bir insandan medet umdu. Benden kurtulmak için ona seslenecekti parmağımı dudağına bastırdım. Dilim birbirine dolandı. Konuşabilmek için son kalan dermanımı da harcadım.

"Yapma," sesim titriyor.Susmam gereken bir andayım. Konuşabilecek takatim yok. "yapma, bu kadarını yapma. Yapma yalvarırım. Efsun benim." ne durdurdu onu bilmiyorum ama kaçmadı gözlerimden. Bana baktı, yaşlar aktı gitti gözlerinden. "Benim bak Fetih. Yapma bu kadarını yalvarırım. Fetih ben. Yapma."

Otuz senedir kimsenin bana bakmadığı güzellikte, kimsenin beni görmediği güzellikte görürdü. Güzel olmadığım kadar, güzel değilken bunu yapardı. Efsun birime bin eklerdi kabul ama abartmadığı şeyler de vardı. Bana güvenirdi, bunda fazlalık yok. Ben Efsun'un nefes alan en güveneceği insanım. Benim kendime yanlışım olur ama ona olmaz. Ona zarar vermeyeceğimi bilir ilk andan beri. Kurtulmak isteyeceği son kişi bile ben olmam, bilirim.

Şimdi? Fazla değil mi bu? Kendini benden mi kurtarmaya çalışıyor? Fetih'ten. Kocasından. Ben varken başkasından mı yardım isteyecek? Benden kurtulmak için hem de?

"Gitmek istemiyorum." Ne söylersem söyleyeyim bunu dile getirmekten vazgeçiremedim. Ben ona nasıl yalvardıysam o da bana yalvardı. Bırakmam için. Yorgun düştü, itemedi. Daha rahat

dokunduğum ilk an şakaklarından öptüm önce. Daha çok ağladı. Belki direnemedi diye belki yorgun düştü diye. Kuş tüyünden farksız, günlerdir haddinden fazla ıslanan yüzünü sildim. Yenileri aktı hemen "Efsun." diyebildim ancak. Çatlamış dudaklarını okşadım parmağımla. "Efsun güzelim." Sesleniş değil, feryat etmek bu. "Tamam." Yeniden çırpınacak gibi oldu da gücü kalmamıştı. "Tamam götürmeyeceğim seni."

O yorgun düşmüşken kucağıma aldım. Ne kollarını sardı bana, ne de başını bıraktı. Yorgundu yine de yapmadı. Sıkıca tutuyordum, gücünün bittiğini sandığım yerde yeniden hareketlenebilirdi. Çırpınsın istemedim kucağımda. Düşürmem mümkün değildi ama boşuna kendini yorsun istemedim. Soğuğa maruz bırakmadan hızlı hızlı yürüdüm arabaya doğru. Bedeni dursa da dili durmadı. Aynı cümleleri tekrarladı, vazgeçmedi. Hıçkırıkları böldü sadece, müdahale etmedim. Başının altına bir yastık koydum diğer taraftan araca binene kadar yastıkta kaldı başı, bindiğim gibi dizlerime yatırdım. Pantolonuma damladı birkaç yaşı. Saniyeler ancak sürdü bu.

"Ani fren yapma, çok hızlı sürme."

Yerinin rahat olmadığı halinden belli, her an kalkacakmış gibi. Elimden geldiğince düzelttim ama o başını dizime ait hissetmediği sürece bu görüntü bir an bile düzelmez. Araç yavaşça hareket etti elim saçlarına gitti. Topluydu ama dağılmıştı. Arkasını düzelttiğim an bir şey hissetmedim ama ne zamanki gevşemiş yerlerini parmaklarımla okşamak istedim seyreklik fark edildi. Parmaklarım yerinde kaldı hareket edemedi bir süre.

Yaşlarına değil saçlarına bakıyorum artık. Ona hissettirmeden saç diplerine bakmaya çalıştım ama belki tesadüf belki değil titremesi şiddetlendi. Parmaklarım saçları arasından süzüldü uçlarını okşadı sadece. Eğildim saçlarından öptüm yaşlarını sildim.

Ne kadar ağlarsa ağlasın usanmadan silecektim.

Bir an yüzünü avucuma bastırdı ya da ben öyle anlamak istedim. Hareket etmedim. Gözlerini kapatmıştı, açsa iterdi elimi. "Efsun." dedim. Cevap versin diye değil. Adını söylemek için sadece. Tepkisizliği cesaret oldu bana yüzümü koynuna kaydırdım, o bana karşılık vermeden ihtiyacım karşılanmazdı ama kokusunu soludum. Ayakta kalmam gereken saatler vardı, bir saatlik bile halim kalmamıştı. Tamı tamına yirmi iki saniye. İzin verdi kıpırdamadı, sinesinde dinlendirdi

beni. Defalarca kez içimden teşekkür ettim. Yirmi iki saniye, beni yirmi iki saat idare ederdi.

Yanağının altında olan elime yaşları aktı, avucum dolacak sandım yol boyunca.

Efsun avucumu dolduracak kadar ağladı.

"Ne küçük ne büyük evimiz," dinlemedi belki ama anlattım. Sesimdeki heves bile ona iyi hissettirirdi biliyordum. "İstersen daha küçüğüne de taşınırız daha büyüğüne de." İç çekti, hıçkırmaya bile takati kalmadığında bunu yapıyordu. "Ama bahçesi çok büyük. Evden bile büyük. İstediğin kadar hayvanlar için kulübe alıp koyarız, söz karışmayacağım."

Efsun bu kadar bulanık görürken benim de bulanık görmeye hakkım yoktu. Gözlerimi yumdum, alnımı şakağına yasladım.

"Bir hamak var bahçede, bir tane daha almayalım ama ikimize de yeter."

Çenemi sıktım, Efsun'un yaşları mıydı gözlerimde biriken?

"Onlarca ağaç var, hepsi meyve veriyor. Canın ne çekerse mevsimiyse elimizin altında artık. Eksik varsa da ben alırım fidanı beraber dikeriz. Olur mu?"

Olur demedi ama olacak. İç çekişleri sürdü, gözlerimi açsam yaşadığından şüphe edeceğim kadar hareketsizleşti. Bu korku bir kez yetti bana açmadım, direndim. Gerçeklerden kaçmak kadar alçaldım. Gerçekler? Efsun'un tek yaşam belirtisi gözyaşları. *Adamın geleceğini siken gerçek.* Adam olmayanın kaçtığı bir gerçek. Başım Efsun'a yük, kendi bedenini taşıyamıyor ama ben de yaslandım ona. Başı ağrıyor belki konuşuyorum durmadan.

"Teras kadar bir balkonu var, yemeğimizi orada yeriz. Sen seversin açık alanda yemeyi."

Kapalı dudaklarının altında gömülü kaldı hıçkırık.

"Orayı istersen botanik bahçesine çevir, sesimi çıkarmayacağım söz."

O odanın penceresinin önüne çiçekler koymuştu bir kez, suyunu fazla dökünce taşırıyor pencerenin önü kirleniyordu. Yerini değiştirmiştim o kirliliğe katlanamadığım için. Kattaki diğer saksıların yanına koymuştum. Gözlerim kapalı ne tepki verdiğini hatırlamak için çabaladım.

'Aman Fetiiih, ne olacak alt tarafı biraz toprak! Saksının dibine bakmaktan çiçeğin güzelliğini görmüyorsun. İyi ne yaparsan yap, karışmıyorum ben!'

Saksının dibine bakmaktan çiçeğin güzelliğini değil Efsun'u görmemişim. Heves etmesi yetmemiş miydi çiçekleri kabullenmeme? Çözümü yerini değiştirmek değildi, çözümü taşmayacak kadar suyu benim dökmemdi. Koca evde bir odası vardı, yetinmeyi çıldırtacak kadar çok biliyor elindeki malzemeyi beni mesleğimden utandıracak kadar iyi kullanıyor. Bir odası var, iki gözü olan bir penceresi. Pencerenin önüne koyduğu çiçeği mi fazla gördüm ben karıma? Yerini değiştirdiğim saksının vicdan azabı koynuma dolandı, alnımı daha çok bastırdım. Cümlelerim güzellikten öte ucuz bir telafiden başka bir şey değil artık.

"Sabah sen sularsın akşam ben."

"O ördekli fırın eldivenini de alacağım sana."

Baktığını ama almadığını hatırlıyorum. ***Sizin mutfakta böyle bir şey olduğunu düşünsene, annen yemekle birlikte beni de pişirir!***

Kahkaha atarak söylediği cümle bile içimi biçti.

Sizin mutfağınız.

Zeliha'nın odası.

Senin çalışma odan.

Bizim odamız.

Tek bir oda. Zeliha kafamın içinde tüm sesleri bastıracak kadar bağırıyor artık.

Onlarca şey. Aklıma gelen gelmeyen onlarca şey. Bazılarını söyledim, bazılarını söylemeye yüzüm olmadı içimden kendime ettiğim küfürlerle tamamladım. Gözlerimi araladığım an değişen neredeyse hiçbir şey yok. Gözleri hâlâ kapalı, çenesini haddinden fazla sıkmış. Kendine gelince ağrısını çekecek. Zorla, sızlanmaları artacak da olsa, yeniden gelmek istemediğini dile getirecek de olsa dişlerini birbirinden ayırdım aralık bıraktım. Yeniden hırçınlaşacak bile oldu, iki dişinin arasında parmağım vardı. Birleşmesini engellemek için. Dişlerini sıkamadığı an, ağzından ağrılı mırıltılar çıkmaya başladı. Yol bitmedi, Efsun'un sesi arttı. Ağrısını dindiremedim, bir yerden sonra çaresizce dua ederken buldum kendimi.

Gücüm yetmedi, babaannemin kurduğu cümlelere sığındım. Yol bitene kadar sadece dua ettim. Ya ben öyle anlamak istedim ya da

benim değil ama Efsun'un huyu suyu hürmetine karşılık çok çabuk aldım. Gözyaşları değil ama ağrıları dinmişcesine sızlanmaları neredeyse durdu.

Araç durur durmaz, kapımız açıldı sıkıca kucaklayıp vakit kaybetmeden indik.

"Hoş geldi..." Emir'in sesi gözlerini sıkıca yummuş Efsun'u görünce kesildi. Ne bekliyordu bilmesem de bu kadarı olmadığı her halinden belli. Bir yumruk indi suratına bir adım geriye gitti. Hiçbir şey söylemeden geçtim gittim yanından, saniyeler geçti ancak konuştu ve yetişti bize.

"Ev temizlendi, havalandırıldı, dolap da doldurulduu. Yengemin ilaçlarını da aldım. Yavruyu da getirdim."

Son atımlık bir kurşunum vardı. Yavru. Her şeye direnirdi ama ona direnemezdi. Kolunu oynatsa, gözlerini açsa, yaşlarını silse bile yeterdi bana. Biliyordum avucunun içinde kalbi atan bir can olursa başını düşürmezdi, belki dakika sürerdi ama kaldırırdı.

Emir kapılardan yatağın üzerindeki pikeye kadar her şeyi kaldırdı birkaç adım geri çekildi. Önce ayakkabılarını çıkardım sonra çoraplarını. Üzerini çıkarmak lazım. Sıcak bir duş aldırmak sonra. Saçları dağılmış, onları taramak ama önce eve alışmasını bekledim. Bunları yapmak için ikna olması, bunun için de biraz daha iyi hissetmesi. Son kurşunumla. Emir yavruyu almaya çıkarken üzerini örttüm hızlıca, dağılmış saçlarını hiç sıkmadan toparladım. "Bak sana kimi getirdik." diye fısıldadım öylece karşıyı izlerken o.

Emir "Veteriner bir sorun olmadığını, iyi olduğunu söyledi." dedi. Yavaş konuşuyordu, sesi kısıktı. Onlara doğru ilerledim. Elim ayağım birbirine girer sandım, dokunmak istemem. Nasıl tutacağımı bile bilmiyorum. Şimdiye kadar hep Efsun tuttu. Mecburiyetin verdiği cesaretle neresinden bile tutmayı bilmediğim ve durmadan miyavlayan yavruyu avucumun içine aldım. O kadar küçük ki fark etmeden yapacağım tek bir hareket bile kemiklerine zarar verecek cinsten. Efsun'a baktım. Çok ısrar etmişti almam için şimdiye kadar ama cesaret edememiştim. İlk kez aldığımı görmesini isterdim ama bakmıyordu.

Elimdeki yavruyla yatağa Efsun'un yanına kıvrıldım. Uzanmadım ama oturmaktan da uzaktım. Başım başına yakındı, yavru ikimizin arasında duruyor. İçimde kökü kuvvetli bir umut var. Efsun ölmek

üzereyken hayata döndürmüştü, şimdi aynısını Efsun'a yapabilecek tek can avucumda kaybolacak kadar küçük şeydi. Ama Efsun gözlerini yumdu.

Efsun gözlerini yumdu.

Elimdeki can ağırlaştı.

Efsun gözlerini yumdu.

"Besleyelim ister misin?" diye sordum. Besleyecek biliyorum. Açacak gözlerini. Efsun'u hissetmiş olacak ki sesi arttı.

İnledi, kulağını yastığa bastırdı. Başını şiddetle iki yana sallarken yavrunun sesi de ağırlığı da arttı. Ağzındaki mırıltılar hırıltılara dönüştü umut içimden bin tane elle sökülmeye başladı. Hıçkırıklar başladı. Yavrunun sesi, Efsun'un sesi her şey birbirine girdi.

"Acıkmış ama..."

Sadece çaresizlik. Öylece avucumda taşıyamadığım yavruyla koca bir çaresizlik. Daha kötüsünü bana gösteremez dediğim kadın; elinde olsa doğuracağı, beslediği her andan emzirmek diye bahsettiği bir bebeğin sesinden ölesiye rahatsız oldu ki kulaklarını kapattı.

"Gitsin!"

"Efsun..." yatak mezar oldu. Son kurşunu kendi kafama sıktım. "Yapma bak senin yav..."

"Gitsin!"

Tırnıklarını yastığa bastırdı, yüzünü de gömdü. Bedeni taş kesildi.

"Abi tamam." dedi arkamdan biri. "Tamam ben alayım," o bile konuşamıyor. "siz sonra..." yavruyu dikkatle aldı ve çıktı odadan.

"Miyavlamasın!"

"Tamam."

Nefes alamıyor, başını yastıktan ayırdım. Bedenim buz gibi, oda soğudu. Mezar buzdan.

"Gitsin!"

"Tamam gitti..."

Doğurmak istediği candan rahatsız oldu, bin kere doğmamayı diledim.

"Fetih."

"Sevgilim."

"Gitsinler, miyavlamasınlar."

"Tamam, gitti." Aksini yapmaya yemin etmişti. Söylediğimin aksi için yaşıyor. "Ağlama, yalvarırım ağlama."

Bir insan evladının ortası hiç mi olmazdı? Hep böyle ya siyah ya da beyaz olmak zorunda mıydı? Ya hiç ağlamaz ya da ağlamaktan içini mi çıkarırdı insan?

İçi dışına çıkacaktı. Ağlamaktan içi dışına çıkar mıydı bir insanın? Efsun'un çıkacaktı.

"Baba."

Alnı sinemdeydi. Sesimi çıkaramadım. Çenemi sürttüm saçlarına. Omuzlarım çöktü. Otuz yaşındayım kardeşim ölmüştü benim, yine bu kadar çaresiz hissetmedim bu yaşıma kadar. Reşat'tan sonra ilk kez birinin daha bu kadar çok yaşamasını istedim. Baba diyordu gidip getiremiyorum. Arayamıyorum.

"Miyavlamasın."

Onun kelimeleri benim içim koptu, engel olmadım. Sineme, yaşadığına şahitlik yapacak benden başkasını bulamayacağım kadını yatırmışken Efsun yetmedi. Yettiremedik. Benim gözyaşım o hiç hissetmedi ama seyrelmiş saçlarına düştü. İkincisi düştü, üçüncüsü, dördüncüsü. Elimin altında yok ettiğim kadın yatıyordu.

"Baba gelmedin mi?"

Biraz susuyor sonra devam ediyor. Kendinde değil. Bende kuvvet yok onu toplayacak. Sadece dinliyorum artık. Tek bildiğim ömrümden ömür kısaldığı. Bir verem hastası gibi hızla eridiği bedenimin.

"Baba, Fetih..."

Cümlenin devamı yok. Sadece ismimi söylüyor. Cümle kuramıyor.

"Baba ninni." dedi sonra. Yapmayacaktım. Onu yanıltmak istemedim. Babasını ararken deli gibi, kandırmak istemedim ama ninniye ihtiyacı vardı. Tutamadım kendimi. Saçlarından öptüm. Onu göz göre göre kandırdım. Engel olamadım dilime.

"Ne yiyor, ne içiyorsun
Elde değil aklım sende
Gece çok geç yatıyorsun
Gelde bi demli çay iç bende."

Babası burada sanki, o da dinliyor. Efsun o kadar içten sesleniyor ki bunu hissetmemek imkansız. İkinci cümlede sustu, sesleri dindi. Beni dinlemeye başladı.

"Olmadı akşam yemeğe yetiş bari
Yolunu gözlüyor Perihan hanım

Bu ayrı ev işine alışamadım
Sızlıyor ince ince sol yanım."
İnce ince değil.
"A nenni nenni
Kınalı kuzum
Büyüdünde adam mı oldun
Yanağı pembem, dudağı kirazım
Gözü okyanusum *iyi ki doğdun*"
Uyudu beni dinledikçe. Zaman zaman uyandı ağladı, yine uyudu.
"Bu yürek çarpıntısı ömürlük biliyorsun
Büyümedin hiç gözümde
Bebeğim sen ne diyorsun
Bi dualık mesafedeyim
Ne zaman sıkışırsan yanındayım
Ha bu arada soğudu havalar aman ha
Üşütme yine kurbanın olayım
A nenni nenni
Kınalı kuzum
Büyüdünde adam mı oldun
Yanağı pembem, dudağı kirazım
Gözü okyanusum *iyi ki doğdun"*
Tek dileğim uyandığında bu krizini de söylediğim ninniyi de hatırlamamasıydı.
🕊
"Ah sen ne güzel, ne güzel gülüyorsun
Kız sen ne güzel ne güzel bakıyorsun."
Üzerindeki pembe elbise ay teninde, bir sanat eseri gibi durmuşken geldiğimi sezen haliyle; gözleri etrafta dolanmaya başladı. Beni aramadan önce şarkının çaldığı telefonu eline aldı. Bir sağa bir sola döndü, dengesini kuramadı düşecek gibi oldu ama tutundu. Adımları çok taze, çabuk düşüyor, çok çabuk kalkıyor. Düşmemiş gibi davranıyor.
Annesi kılıklı.
"Karşında duramaz inan hiç kimse
Bakışlarınla sen herkesi görüyorsun."
Göz göze geldiğimiz an önde çıkmış iki tane dişin bende tesiri otuz iki dişti. Şen şakrak gülmeye başladı, gözlerim de dişlerim de kamaştı. Telefonunu tuttuğu eliyle zıplayacak kadar coşkulandı ama bunu

yapacak kadar sağlam basmıyordu adımları yere. "Hayır hayır hayır," hızla ona doğru koştum, dengesini kaybetti ama yere düşmeden karnından yakaladım.

Bir kuşu havada yakaladım, görünmeyen kanadı oldum birkaç saniye uçurdum. Telefon elinden koltuğa uçtu ama fark etmedi bile. Efsun görse bu halimizi eli ayağa titreye titreye kucağımdan alır, bana da kızar.

Yoktu ama varmış gibi durdum, sıkıca tuttum gülücüklerinden öptüm. Annesinin de tikinin olduğu yere sokuldum, burnumu ve dudaklarımı huylandığı yerlere sürttüm. Sesi arttı, gülücükleri tüm odayı yuttu.

"O tatlı dilin güler yüzün
İnan ki yürek hoplatıyor
Farkında değil misin
Herkes peşinden koşuyor."

Burun buruna kaldık, elleri artık olmayan sakallarımda gezindi. Önüne dökülmüş kızıl bukleleri arkaya ittim. "Kim açtı yine bu şarkıyı sana?" çok yumuşak bir kadın sesi söylüyordu. "Sıkılmadın mı dinlemekten?" eğildim telefonu aldım koltuktan. Az ötedeki çerçevedeki Efsun'un fotoğrafıyla bakıştım bir an. Odanın içinde çok fazla çerçeve, çerçevelerin her birinde muhakkak Efsun vardı. Telefonun arka planında da vardı. Hatta kucağımda da.

Efsun, kendini doğurmuştu. Yoksa nasıl açıklanırdı daha konuşamayan kızımın, telefondan çalan şarkıya mırıltılarla hiç durmadan, en az söyleyen kadın kadar coşkuyla eşlik edişi?

"Anneden başkasından dinleme prensesim, olmaz mı?"

Şarkıyı rahatsız olacağını bile bile kapattım. Kadının sesi iyi, bir bebeği de uyutur ama Efsun'un sesinden başka kimseden dinlemesin istiyorum. Telefona uzanmaya çalıştı "Anne daha güzel söylüyor kızım." dedim saçlarından öperken.
"Nerede anne, gelsin o söylesin?" sonra ben müdahale edeyim. Kız seni alan yaşadı kısmını değiştireyim. Elbisesinin eteğini düzelttim anne kelimesine duyarı ortaya çıktı, küçük parmakları ileriyi işaret etti. Eline uzandım, avucunun içini öptüm. İşaret ettiği yere baktım.

Efsun'un fotoğrafını gösteriyordu.

Serçe parmağımı saniyeler içinde avucunun içine aldı, "Gel bulalım anneyi." Her yerde fotoğrafları vardı, odadan çıkana kadar her anne dediğimde bir fotoğrafı işaret ediyordu. Yanağından öptüm, değiştirdiğim kısmı ben söyledim ona. Çünkü biliyorum Efsun olduğu gibi söylüyor.

"Kız senin baban yaşadı
Prensesini kucakladı
Mest oldu vallahi
Jest oldu"

"Efsun." orta yere seslendim, kızıma baktım. Tam olarak anne diyemedi ama seslendi o da. Daha gür bile çıktı sesi. Şükrettim, şakağından öptüm.

"Annesi neredesin?" alıştırdın aynı şarkıya gel söyle... Başkasından dinlemesin. Babası değiştirmesin. Ne demek herkes peşinden koşuyor diye sorgulamasın. Merdivenleri aştık. Öptük kokladık birbirimizi, bol bol bol seslendik. Efsun'un her gördüğümüz fotoğrafında durduk.

Efsun'un niye bu kadar çok fotoğrafı var?

Adım başı durmak zorunda kalıyoruz. Çünkü her fotoğrafa ayrı ilgi gösteren mır mır konuşan annesinden bitme bir meraklı var kucağımda.

"Efsun nerdesin?"

"Çok soğuk!"

"Hıı..."

"Çok soğuk."

Yüzüme doğru akan, haddinden fazla sıcak nefes kızımdan sandım. Elim tedirginlikle alnını bulmaya çalıştı ama başarısızdı. Boşluğa düşüyordu. O boşluğa düşüşler arttı, merdiven sandığım basamağa attığım adım da bedenimi düşürdü.

Kucağımda olmayan bir bebeği düşürme korkusuyla gözlerim açıldığında ilk hissettiğim kalbimin atışlarıydı. Kulaklarım patlayacaktı sesinden. Elimin boşluğu beni ürküttü bir rüyadan uyandığımı Efsun'un bedeni yanımda uyurken anladım. Boşluğa baktım, gözlerimi yumdum.

"Ah sen ne güzel, ne güzel gülüyorsun
Kız sen ne güzel ne güzel bakıyorsun."

Rüyanın tekrarı mı yoksa ben mi içten içe söylüyorum bunu seçemiyorum. Bebeğin yüzünü hafızamda tutmak istedim, kızıl saçları hiç kaybolmuyor. Pembe elbisesi. Teni. Çilleri var mıydı? Yoktu. Teni ay parçası gibiydi. Kaç aylıktı? 11-12? Belki. Adı? O tatlı dilin güler yüzün, inan ki yürek hoplatıyor. Olduğum yeri unuttum, yanımda kıvranan kadını bile fark etmedim dudağım görüntüyü düşündükçe yukarı kayacak kadar koptum. Efsun'un inlemesi ve ikimizin üstünde

olan yorganı tamamen üstüne çekişi olmasa kafamdaki şarkıya ister istemez eşlik edeceğim.

Adını biliyorum ama hatırlamıyorum.

Açılmış gözlerimi yanımdaki kıpırdamaya diktim. "Efsun." yüzümü yüzüne yaklaştırdım. Bilmesi gereken rüyalardan biri. Kafamı toplayamıyorum. Farkında değil misin, herkes peşinden koşuyor. Sırasıymış gibi bir taraftan şarkı diğer taraftan görüntüye tutunma çabam bir diğer taraftan isim arayışımı Efsun'un çok sıcak nefesi bölüyor. Rüyada kızımızdan geldiğini sandığım nefesin aynısı. Kaşlarım çatıldı, gözlerimi kırpıştırdım.

Rüyada değilsin, gerçeklere dön.

Elimi alnına bastırdım. Ateşi elimi çekeceğim kadar yüksek. Omzumun üzerinden doğrulurken gözüm saate kaydı. Yarım saat önce çorba yaptığım mutfaktan döndüğümde ateşi yoktu. Ağlamaktan yorgun düşmüş uyuyordu. Yemek yemesi için bile uyandırmaya gönlüm razı gelmedi. Üzerindeki yorganı aşağı doğru ittim, elimi yüzünde gezdirdim. Sol gözünden ıslak yastığa yaşları damlıyor ama akan damlalar bile sıcak. Yerimden zorlukla kalktım üzerindeki yorganı tamamen çektim, kazağı sıyırdım üzerinden atletle bıraktım. İnledi, yorgana ulaşmaya çalıştı. "Ateşin var, geleceğim hemen."

Zaman kaybetmeden banyoya ulaşırken gözümün ardındaki görüntüye değil, gözümün önündeki görüntüye tutunmaya çalışıyordum. Sıcak olmayan ama onu da daha fazla hasta edecek kadar soğuk olmayacak şekilde küveti doldurdum, gereken her şeyi koydum. Geri döndüğümde yorganı tekrardan sarmalamıştı kendine.

"Ateşin var Efsun." Elleri kızgınca ellerimi itti. Yeniden. Ama kuvveti yok, çektim aldım yorganı. "Gel ılık bir duş alalım." Konuşmak istedi sanırım, konuşsa kızacaktı ama yapamadı. Soğuk izin vermedi, dişleri ancak birbirine çarptı. Kucakladım onu, banyoya kadar getirip kapıyı örttüm. Yere bıraktığım an yaramaz bir çocuk gibi kapıya baktı, kaçmayı düşünüyor.

Oturduğu klozet kapağının üzerinde atletini çıkarmak için çabalarken ben ellerime tutunmuştu. "Çok soğuk, istemiyorum." Gözlerini kırpıştırdı küvete baktı. Belki kasten belki değil, geri çeviremeyeceğim şekilde davranıyor. Burnunu çekti, küvete okyanusa bakar gibi baktı.

"Soğuk değil sen üşüyorsun." Direndim. Bu haline kanarsam yatağa geri götürecektim. Ateşini düşürmek lazımdı aksi halde hastaneye gideceğiz. İstemiyorum. Serçe parmağımı kavramış elini tuttum, avucunun içini öptüm. Tıpkı rüyada doğurduğu kopyasına yaptığım gibi. "Ilık bir duş alman lazım, düşsün ateşin ısınacaksın. Hadi Efsun, çok tutmayacağım söz."

Elini bırakmadan atletini çıkardım. Gerdanındaki çiziklere bakmamak için çok direndim. Gözlerimi bile yumdum, yarasına bakılmasından çok rahatsız olur. Biliyorum. Atleti de çıkınca süzülmüş bedeni daha çok ortaya çıktı.

Ondan giden iki kilonun bende tesirini bilmiyorum. Eşinin saçları kemoterapiden dökülmüş bir adam gibi çaresizliğim. İlik bulamıyorum, gözümün önünde eriyişini izliyorum. Tek tesellim kapanmış gözleri, ifademi toparlayamıyorum.

Kotunu çıkardım, sıyırdım altından. Acele ediyorum. Bir an önce bitsin istiyorum. İlaç saati yaklaşıyor.

"O-of!"

Ellerim bir elektrik akımına tutulmuş gibi ayrıldı vücudundan, bedenim bile geri çekildi. Ne yaptığımı bile anlayamadım. Yumruklarını da gözleri gibi sıktı. Acı yüzünde dalga dalga yayıldı, öncekiler hiçbir şeydi. Kaynağını bulmak için bacaklarına baktım, kramp girdi sandım. Elim bacağına gitti, hızlıca bedeninden sıyırmaya çalıştığım kot pantolonu değildi. Yaraları da onunla beraber kalkmıştı. Soyulmuş deriye bakakaldım, kanlanmıştı.

Kanlanmış, kurumuş, soyulmuş, yeniden kanamış. Defalarca kez. İki gündür. Defalarca kez. Kotun diz kısmı kanıyla kirlenmiş. Onun bacağında hissettiği acı katlandı benim sol koluma yüklendi. Yüzüme kadar uyuştum.

"Özür dilerim."

Derisi kağıt kadar inceyken aynı yer deşilmişti. Kaç deri kalkmıştı bilmiyorum, nasıl iyileşecek onu da bilmiyorum. Ben doktor değilim, her geçen saat yeni bir yarasını görmeye takatim yok. Ben karısına ilik bekleyen o adam da değilim. O, dökülmüş saçları yastıktan toparlayabilir ama ben Efsun'un dizindeki yarada bile çökerim.

"Buralara da krem süreceğiz, iyileşecek." İyileşeceğine, nasıl iyileştireceğimi bilmesem de inandım ama çöktüğüm yerde söyledim bunu. Açsa gözlerini inanmazdı dediğime. "Özür dilerim."

Sana bunları yaşattığımız için, bizimle denk düştüğün için, sana bunları reva gördüğümüz için.

Kucakladım, yavaşça suyun içine bıraktım. Soğuk değildi, elli kere kontrol etmiştim. Soğuk değildi ama buza basmışım gibi vücudunu çırpındı. Küvetin kenarlarına tutundu çıkmaya çalıştı ama izin vermedim.

"Tamam alışacaksın."

Çok kez ağzını açmaya çalıştı ama konuşamadı. Çenesi şiddetle birbirine çarpıyordu. O çıkmaya çalıştıkça ben itiyordum. Boğmaya çalışıyor gibi. Tepesindeydim, çırpınıyor yine de sonlandırmıyordum bunu. Ellerim sertleşmek zorunda kaldıkça, yüreğim de sertleşti. Koparıp atsın. İyileştikten sonra koparıp atsın ellerimi. Sesim çıkmayacak ama şimdi izin versin. Elimin altında böyle çırpınmasın. Katlanılacak gibi değil.

"Hissettiğin kadar soğuk değil yemin ederim."

Yapma. Sana zarar veriyormuşum gibi davranma. İki gözüm yapma. İnsan gözüne zarar verir mi? Yapma Efsun.

"Ağlama." Alnımı bıraktım alnıma. Taşıyamıyorum artık. Ağlasın diye yalvardım, burnumdan geldi

"Gözünde yaş kalmadı, ne olur ağlama artık." Suya alışsın diye alnım alnında durdum, öptüm, güç toplamak için çırpındım. Çok zordu. Her yaptığım hareketin onun canını daha çok yakması çok zordu.

Kabak çiçeğiydi Efsun. Bu çok zor. Katlanamıyorum. Eziyet ediyorum göz göre göre. Dayanamıyorum.

"Hızlıca yıkayacağım seni, söz durularken biraz daha sıcak ayarlayacağım suyu. Tamam mı Efsun?"

Cevap vermedi, küçülttü bedenini. Hemen saçlarını ıslattım, şampuan döktüm. Bitirmem lazımdı bu zulmü. Parmak uçlarımla zarif zarif seyrelmiş saçlarına masaj yaptım. Nasıl kıydı saçlarına? O mu kıydı? Siz kıydınız oropsu çocuğu. Günah bölüştürme. Siz kıydınız.

Parmak uçlarım yavaş yavaş aşağılara indi, durmaya niyetim yoktu hiç. Çabucak bitecekti. Elim bir şeye takılmasa bitecekti. Kaşlarımı çattım. Yanılgı sandım ama yine de kontrol ettim. Parmaklarımla ilk.

Koca bir yumru sanki.

Elim daha çok dolandı. Çevresi de ödemli ama bir yer var ki dokunurken içimi böldü.

Şişlik.

Yapma ben dün gece fazlasıyla yaptım. Kafamı duvardan duvara vurdum. Ama sahiden.

Ellerim tutmadı, düşmedi ama hissetmeyi bıraktım. Sahiden vurmuş. Öyle iki kere vurup bırakmamış. Ağzımdan çıkacak sesten korktum, dudaklarımı koluma bastırdım.

Canı yanınca durmamış. Canının yandığını fark etmemiş. Dizimle küvetin mermerine tutundum. Öldüresiye vurmuş kafasını. Öldüresiye vurmuş. Beyin kanaması. Dişlerimi koluma geçirdim.

Ben yapamayacağım. Yara benden, ilaç benden olamaz. Çıkmaz benden. Saçlarından çektim elimi. Yapamayacağım.

Öyle bir şeref yoksunuyum ki bir an suyun içinde titrerken, bu anın bitmesini beklerken Efsun çıkıp gidecek kadar hareketlendim. Onu burada, sahiden kimsesiz gibi bir küvetin içinde kendi canım uğruna bırakacaktım. Beş ya da on saniye. Her neyse bunu bile düşündüm. Güç kuvvet bulmadım kendimde, okkalı bir küfür devam ettirdi. Dişlerimi sıktım, yeniden dokunmadım o şişliğe. Suyu daha yavaş döktüm. Gözlerim net görmüyor artık. Dudaklarıma kadar uyuşmuş, kolumdaki ağrı artık onu daha az kullanacağım seviyeye gelmişti.

İki kez şampuan, bir kez lif. Varla yok arasındaydı dokunuşlarım. Canını yakmamak için değil gücüm yok. Elimden bu kadarı geliyor.

"İç çamaşırlarını da çıkarmamız lazım," geri çekildim elimi uzatsın kalksın diye. Kendi bedenimi taşıyabiliyorum ya sanki. "Islandılar, daha çok üşürsün."

"Ben hallederim." dedi tam da hak ettiğim gibi elimi tutmadı. Beyin kanaması. Kaç kalmıştı? Kaç kez daha başını vursaydı bu olurdu?

"Tamam," dedim. İki dakikalık da olsa çıkmam lazımdı. "Ben gidip birkaç parça getireyim."

Bornozu verdim ona, çıktım banyodan. Kapıyı kapattığım an kapı kulbunda kaldı elim. Ayaklarımı görmese oraya çökecekti. Elim duvarda koridorun sonundaki odaya vardım, kapıyı örttüm.

"Ooof!" Ne kadar sıksam da kendimi ağzım susmadı. Anlıyordum. Dökülmüş saçları yastıktan toplayan adamı da anlıyordum, babayı da anlıyordum. Beyin kanaması geçirecek kadar. Geçirmemesi mucize. "Ooof!" Beyin kanaması. Anında müdahale bile boşuna. Sabaha kadar orada tek başına. Kaç vuruş kalmıştı? Şimdi morgda yatıyor olabilirdi. Değil burada üşümek buz gibi bir yerde üşüdüğünü hissedemeyebilirdi.

"Ooof!"

Efsun ölebilirdi. Bir insanın her yaşında yaşaması mucize olur muydu? Efsun'un yaşaması ölmesinden daha düşük bir ihtimaldi. O bir dakika gerçekti. Gerçekti ben boşuna hissetmemiştim. Defalarca kez dönmüştü ölümden. Rahat uyuduğum bir gecenin bedeliydi o bir dakika.

Alnımı kapıya vurdum. Kapı kolu elimde kalacaktı. Kaç dakikada doğrulabildim bilmem. Kafamın içinde morg kurdum, Efsun'u bile yatırdım oraya. Ellerim ayaklarım tutmadı. Ne alacağımı bilemedim. Bir çantayla ancak çıktım odadan. Psikoloğu dinledim. Defalarca kez soluklandım, sakinleşmek için bekledim öyle çaldım kapısını. Gülümsemek istedim, olmadı. Beyin kanaması. İki kelime hiç durmadan tekrarlanıyordu kafamda.

Kapıyı tıklattım. "Gelebilir miyim?" bornozunu sarmış bedenine bakınıyordu etrafa. Seni bekliyor. Her şeye rağmen.

Yine kapağı kapalı klozete oturttum hem ellerimle hem de dudaklarımla kontrol ettim. "Düşmüş bak."

Saç kurutma makinesini prize taktım.
"Çorba da yaptım. İlaç saatine de az kaldı. Nane limon da kaynatacağım."

Her duştan çıktıktan sonra kullandığı kremi aldım elime, döktüm biraz avucumun içine ama emin değildim. Efsun'un elleri küçüktü, miktarları eşlestiremedim. "Yeter mi bu kadar?"

Başını salladı başını eğdi. Avuçlarımı birbirine sürttüm onun gibi yavaş yavaş gezdirdim saçlarında. En çok uçlarına. Bir ürün bulmak lazım. Saçları için. Çabuk uzatan. Gürleştiren.

Elimde krem kalmadığı an kurutma makinesini aldım. Çok oynardım normalde saçlarını kuruturken ama bu kez yapmadım. Uykusu geldi galiba, alnı düştü düşecekti karnıma az daha. Seyrek saç daha çabuk kuruyordu. Bandanasını taktım.

Önünde diz çöktüm elleri için kullandığı kremi aldım bu kez. Her bir parmağını ayrı ayrı nemlendirdim masaj yaptım. Bırakmadan öptüm avuç içlerinden, yüzüne geçtim. Minik minik noktalar bıraktım yüzü için kullandığı kremle, aşağıdan yukarı onu rahatlatacak şekilde masaj yaparak yaydım yüzüne. İyi geldi. Hissettim. Özellikle kaşlarının arasından alnına doğru hareket ettikçe parmaklarım. Gevşedi yüzü. Dudağına da uçuk kremi sürdüm sonunda.

"Yalama olur mu dudağını?"

Dudağını izledim bir süre. Biliyordum yapma dediysem yapmaya kalkışacaktı. İyileşince ben yalardım. Yalayacaktım. Ama şimdi sırası değildi. Sırası gelince ona vakit kalmayacaktı.

"Pamuk gibi oldun." Yüzü avuçlarımın arasındaydı. Bilmiyordu ama saatler önce, tam olarak o rüyadaki bebeği doğurmuş gibiydi bu hali. Bandanasını taktığında hep buna benzer şeyler düşünürdüm ama ilk kez saatler önce doğurmuş kadar anne geldi gözüme.

Gülümsedim. Gülümseyecek gibi oldu. Dudaklarına izin vermedi ama gözlerine engel olmadı. Çok keskin bir yargıç. Taviz vermiyor asla. Yaptığım işe duyguların karışmasına fırsat vermiyor.

Beni bu kadına gömün.

Efsun benim anayasam.

Madde iki; Bu evlilikte demokrasi de Efsun, laiklik de Efsun. Mesafeler onun hür vicdanıyla yakınlaşır uzaklaşır. Aksi mümkün değil.

🕊

Reşat'ın mezarından geleli bir saat oluyor. Emir tam karşımda doldurduğu rakı bardaklarına bakarken içmek için benim bir yudum da olsa almamı bekliyor. Uzandım bardağa bir yudum aldım, bunu bir izin kabul edip o da avuçladı.

"Zeliha'yla konuştum."

Gözlerim yorgunlukla açılıp kapanıyordu. Efsun saatlerdir içeride uyuyordu. Bir saatlik yokluğumda neyse ki uyanmamıştı, bir ihtiyacı olmamıştı. Emir'den çok acil bir şey olmadığı sürece uzak durmasını söylemiştim. Ben bile rahatsız ediyordum onu, daha yabancı olduğu biri daha da huzurunu kaçırır biliyorum.

"Nasıl?"

"İyi," durdu. "sayılır. Yengemi soruyor."

Yengesi onu soramayacak halde.

"Ne dedin?"

"Daha iyi olduğunu." yalanını kısık sesle dillendirdi. Kafamın değil ama bedenimin rahatlaması için bir yudum daha aldım. Önce gırtlağım sonra midem yandı. Efsun'un hazırladığı masada hissetmedim bunu. Marifet rakıda değil, kadehi dolduranda. "Herkes kötü durumdaymış." dedi. Baygın bakışlarımı ona diktim. Herkesin kim olduğunu biliyordum.

"Kimse Efsun kadar kötü olamaz."

Sesini çıkarmadı, bardağın dibine benden önce geldi ama son yudumu almadı. Benim bitirmemi bekliyordu. Rakının tadı yoktu. Marifet şişede de değildi, şişeyi masaya koyandaydı.

"Zühre Teyze," içi çekilmiş, söylemek için söylenmiş bir sıfat teyze. Kendi kanından olanı soğutmuş gerçi kanından olmayana kalır mıydı bir şey?

"Zeliha bebekken hiç zarar vermeye kalktı mı?"

Başka zaman düşünmeden cevap vereceğim bu soru şimdi beni düşündürdü. "Vermedi diye biliyoruz ama belki kalkıştı biz fark etmedik." hatta belki fazlaydı. Muhakkak bir şeyler yapmaya kalkışmıştı. Muhakkak.

"Anladım." dedi sakince. Ellerini kabanının cebine koydu uzakta bir noktaya baktı. Kısım kısım konuşuyordu. "Aklım almıyor. Düşünüyorum ama aklıma yatmıyor. Yirmi sene geçti. Ben de annemi kaybettim. Tamam zor, tamam daha ağır ama yirmi sene geçti. Şimdi bile yaptıkları buysa yirmi sene önce, acısı en tazeyken neler yapabileceğini gözüm kesmiyor. Tamam oğlunu kaybet..."

"Oğlunu kaybetmedi, insanlığını kaybetti." baktığı yerden ayırdı gözlerini, ikimiz de aynı anda kadehlere uzandık.

"Bugün ona silah uzatacaktım biliyor musun? Al sık, kurtar herkesi diye silah uzatacaktım."

Bilmiyormuş gibi bakmadı bana. Zeliha anlatmış olacak. "Zulüm bu Emir, zulüm. Dünümüz yok, bugünümüzü yok ediyor. Yarınımız için ona silah uzatacaktım. Ben bu işin bana gelişini sikeyim Emir. Başka çıkar yol bulamıyorum. Onun ölmesinden başka çıkar yol bulamıyorum. Yarınımız da yok. Ya bir insan annesiyle karısını aynı evde nasıl bırakamaz amına koyayım? Söyle, günün birinde çocuğum olacak benim, Annemin yaptığı bir tas çorbayı hamile karıma içiremeyeceksem, kızımı iki saatliğine babaanesine bırakamayacaksam nasıl çıkayım bu işin içinden?"

Elimde başka yol yok. O silahı uzatmak tek çıkış. Ya Zeliha? Bir gün o da evelenecek. Çocuğu olacak. Ona ne yapacak? Benim çocuklarıma ne yapacak? Haftalar önce benim canımdan gelene asla kıyamayacağını savunan Fetih'in suratına tükürecektim. Niye yapmasaydı? Efsun da benim canımdan geliyordu. Efsun'dan olacak çocuk için beddua etmişti, niye zarar vermeseydi? Her şey gelirdi ondan. Her şey gelirdi ondan. İyilik hariç her şey gelirdi.

Bazen hayır doğumda değil ölümde olurdu.

"Benim karım defalarca kez ölümden dönmüş. Tek bir gecede. Benim düşmanım bile daha şerefli davranır benim canıma göz dikmezdi. Efsun'dan uzak dururdu."

Sessizce dinledi beni, son cümleyi kurmasam, başım öne eğilmese dinlemeye devam edecekti. "Düşman bile benden daha şerefli, bir ben uzak duramadım."

"O ne demek abi?" sakin sesi huzursuzlaştı. "Sen de uzak duracaksan, bırakacaksan toplayalım tasımızı tarağımızı hepimiz dağılalım."

Güler gibi oldum başımı iki yana salladım. "Efsun istemiyor Emir burada olmayı. Haklı. Ben sizinle yaşayamıyorum dedi. Haklı. Günlerdir bunun sorgusu suali içindeyim. Kalkıp gideceğim dese ödüm kopuyor ama kalkıp gitmem mi gerekiyor, günlerdir beynimi sikiyor bu soru."

"Siktir olup gitmeyi mi düşünüyorsun?"

Hiddetlendi sesi, son yudumu aldı ve kadehi masaya çarptı. Anlayamazdı o. Efsun beni itiyordu. Anlayamazdı kimse. Benim yanıbaşımda ağlıyordu. Ben o şişliği hissediyordum.

"İyi git. Topla pılını pırtını git. Kafan yerine gelince elinde çiçekle kapısında sırılsıklam beklersin de o kapı sana açılmazsa müstehak. Açmaz da açılmasın da o kapı sana. Kafasını yerden kaldıramıyor. Annesi yok babası yok, bir sen kalmışsın. Bırakacak mısın? Ölüme terk etmek için sıra mı bekliyorsunuz siz?"

Ölüme terk etmek için sıra beklemek.

Kadehi bu kez ben vurdum masaya, Emir hızlıca doldurdu. Öfkelenmiştim. Söz konusu Efsun olunca, bana karşı öfke nedir bilmeyen adam bile öfke doluyor.

Efsun. Ah Efsun!

"Ben sadece yaşasın istiyorum! Benden kurtulsun yaşasın! Ben onun yokluğuyla sınanayım ama yaşasın. Unutsun bizi, yaşasın. Beni nasıl ittiğini görsen, Efsun bitirmiş bile diyebilecek adamsın geçip karşımda ahkam kesme!"

"Sen onun bu halini mi kıstas alıyorsun kendine abi?" sesini alçattı biraz. Evin içine baktı. "Bu kadın nasıl bir gece geçirdi annen yüzünden! Şimdi bırak da nefret kussun. Aklı başında mı? Senden nefret de ettiğini söylese ipe sapa gelmediğini bilmeyecek kadar kör

olma! Nefret de kusacak, kapatacak da kendini, sevmiyorum da diyecek, belki boşanmayı bile teklif edecek." kirpiklerim titredi. Bu çok fazla. Her şeye bir yere kadar tamam ama buna tamamım yok. "Hakkı hakkı! Bu psikolojide her şey hakkı. Sen de sineye çekmeyeceksen kim çekecek? Biri gidecekse o gidecek. Belki bir süre yalnız kalmak isteyecek. Tamam diyeceksin gerekirse , gölgeni üstünde tutacaksın ama o bile şimdi değil. Kafasını bile yastıktan kaldıramazken değil. Şimdi gitmesine bile hayır diyeceksin. Ama o bunu teklif etmiyor sen düşünüyorsun! Hiç mi utanmıyorsun abi?! Bunu düşündüğünü bilse perişan olur!"

Kafamı gökyüzüne kaldırdım "Mahvettim onu." dedim sadece. İkinci kadeh de aktı gitti, sondu. Üçten sonrası sıkıntı yaratırdı biliyorum ama Emir benim sessiz içişimden sonra tekrar doldurmaya çalıştı.

"Koyma Emir. Benim karım hasta," dedim. Buydu işte. Benim Efsun'dan uzak kalmayı düşünmem bile bu kadardı. "kafamın güzel olmasına izin mi var? Doldurma. İçeride hasta yatıyor benim karım. Bu kafanın bok gibi ayık olması lazım. Doldurma, hakkım yok içmeye."

Elimi şişliği hissettiğim yere bastırdım. Başı bu yüzden ağrıyordu.

"Kendini suçlama." kendiyle çelişiyor.

"Kimi suçlayayım?"

"Böyle olacağını bilemezdin."

"İkidir aynı teselliyi veriyorsun, etki etmiyor. Benden daha suçlusu yok. Bu hikayede benden daha hatalısı yok. Benden daha beceriksizi de yok. Daha yetersizi hiç yok. Ben bu hikayenin etkisiz elemanıyım. Sadece varım, başka da bir boka yaradığım yok." Yorgundum, siktir olup gitmeliydim. Efsun'un yanına kıvrılmalıydım ama iki yudum içtim ya çenemin bağını sikecektim illaki.

"Küçük bir kız seni annesi babası gibi görsün, ona sahip çıkama başına gelmeyen kalmasın. O kızı kurtarmak için bir kadın canını ortaya koysun senin yerine, alsın çıkarsın tek başına o cehennemden. Akbabalar başına üşüşsün ona da engel olama. Sonra yetmesin onu annen olacak kadının gazabından bile koruyama. Bir insan ne boka yarar ki başka?"

Başımı salladım. Aklıma yine üç kişi geldi.

"Herkes haklı. Bana sen Efsun'u hak etmiyorsun, o sana fazla diyen herkes yemin ederim ki haklı. Herkes. Tek birini bile yanıltmadım."

"Haksızlık ediyorsun kendine. Yengem bunları duysaydı..."

"Yengen bunları duysaydı," diye böldü cümlesini. "başka zaman olsa kendi derdini bırakır beni teselli ederdi ama şimdi öylece durur ve dinler. Eli kolu bağlı sadece dinler. Bakar. Ağlar ama bir şey demez." Teselli mi bekleyecektik bir de Efsun'dan? Hak ediyor muyum bunu?

"O hale getirdik çünkü el birliğiyle. Hep beraber birleştirdik güçlerimizi emdik kanını! Vampir gibi. Yüzünde renk, gözünde fer kalmamış ölü gibi yatıyor içeride. Biz yaptık, ben yaptım ben. Ben yaptım. Onu bu hayatın içine ben düşürdüm. Efsun mutluydu Emir." baş parmağımı ağrımın üzerine bastırdım.

"Hatırlamıyor musun? Mutluydu! Bir gülüyordu en mutsuz insan evladı bile ona bakarken bir an gülümsüyordu! Hiç yapılmayacak şeyleri tatlı diliyle hiç yapmayacak adamlara yaptırıyordu! Bir yürüyordu topuk tıkırtısına yine dönüp bakıyordu insanlar. Bunlar uzak değil Emir, üç ay dört ay öncesi!" Bunlar yine uzak değil. Bir hafta öncesi de.

"Şimdi? Ben o odada, ne halde buldum biliyor musun onu?" sesim zonlara doğru kısıldı, sorusumun üzerine sabah ezanı bir cevap gibi başladı. Söylemeye dilim varmadı. O bir dakikayı anlatmaya gelemedim. Bu ezanı sela olarak da duyabilirdim, kimse farkında değildi. Benim de selam okunurdu, bilmiyorlardı.

Gökyüzüne baktım yine. Şükürler olsun Allah'ım. Onu bana bağışladın şükürler olsun. Sana bin kez şükürler olsun.

"Yürüyerek girdiği hastaneden kucağımda çıktı! Benden korktu biliyor musun?" Rakı bardağını ittim. Yoksa içecektim. "Elinde silahla, ona silah çeken onlarca müsveddeden korkmamış kadın o hastane yatağında benden korktu. Onu almayayım diye başkasından yardım isteyecekti az kalsın."

Düşmüş omuzlarımla kendimi işaret ettim. "Ben onun kocasıyım. Ben almayayım diye onu, başkasından yardım isteyecekti az kalsın. Nasıl korkarak kaçmaya çalıştı benden, düşmanmışım gibi. Ben düşmanı değilim onun kocasıyım halbuki." Evi işaret ettim. Tüm dünyaya düşman olayım istiyordu Efsun. "Düşmanından korkmadı ama benden korktu. Ben bu işin bana gelişini sikeyim Emir. Ben

Efsun'u bana kırdıran bu kaderi sikeyim. Onun gönlünü benden uzağa düşüren her şeyin amına koyayım."

Saçlarıma asıldım. Tutam tutam koparmak istiyordum. Seyrelsin istiyordum saçlarım. "Bu yaşına kadar ona bunca acıyı layık gören kaderi de sikeyim. Yirmi beşinden sonra yolunu bana düşüren şansa da tüküreyim. Yedik yedik bitirdik, lime lime ettik gencecik kadını. O geldi bizim canımızı kurtardı biz her gününün anasını siktik. Bir kıymet bilecektik ulan, hepi topu bir kıymet bilip el üstünde tutacaktık. Amına koyayım hangi boku becerdik ki bunu becerelim? Kendi içimizde yok olup gidecek ciğeri beş para etmez bir aileydik biz. Efsun bize fazlaydı. Ben aldım onu koydum tam ortaya. Ciğeri beş para etmez bir ailenin içine koydum. İyilikten bu kadar maraz doğar mı Emir?"

Ezan bittiği an ötesini düşünmeden doldurdum, dudak payı bile bırakmadım.

"Yavaş abi."

Debelendik rakının yarısı etrafa döküldü. "Anasını sike-"

"Senin karın hasta."

Bardak gitti, eğildim.

"İyilikten bu kadar maraz doğar mı amına koyayım? İyilik bu kadar burnundan getirilir mi bir insanın? Bir insan iyilik yaptı diye saçları seyrelir, kirpikleri azalır mı? Aklım almıyor aklım! Kafasını duvardan duvara..." uzaklardan keskin bir cam sesi geldi. İkimizin de bakışları ev oldu. Yerimden nasıl kalktığımı bilmedim. Birkaç adımda aştım mesafeyi içeriye daldım.

"Efsun."

Elini bir suçlu gibi kaldırmıştı. Ellerine baktım, bedenine. Kan göreceğim diye aklım çıktı.

"Elimden kaydı." Kapıyı işaret etti. Yanakları al al olmuştu. "Miyavlıyor.

"Tamam." dedim dilim damağım kurumuşken "Acıkmıştır."

Koşar adım çıktı mutfaktan, Emir'le öylece kalakaldım. O bana ben ona bakarken kedi durmadan miyavlıyordu. Bugün tam 7 kez mamasını verip tuvaletini yaptırmıştım. Bu sadece benim yaptığımdı. Ne doymak biliyor ne de boşaltım sistemi duruyordu.

"Ben bakayım abi." dedi Emir. Başımı salladım çıktı gitti mutfaktan. Bir bardak su içtim, birkaç dakika sakinleşmeyi bekledim. Durdukça

gözlerim kayıyordu. Sarsak adımlarla odaya vardım, yavaşça açtım kapıyı. İlaçlar uyku yapıyordu ama bilmeliydi ki ben onun uyku halini de uyumayan halini de çok iyi ayırt ediyordum. Gözleri kapalı olsa da. Döndüm arka tarafından yatağa oturdum. Yine en köşedeydi. Bir iyileşsin çok kızacaktım ona. Bu yaptığı çok kötüydü, çok zalimceydi.

"Niye misafir gibi en köşeye uzandın?" Koluna dokundum hafifçe. Haşin sevmeye alışık olunca bunlar çok zor geliyordu. "Çekeyim mi seni biraz?"

Başını iki yana salladı. O rakıyı içmesem asla cesaret edemez ben de diğer köşeye yatardım ama koluna daha çok dokundum ve yaklaştım. Kolundaki elim karnına ulaştı. Bunu yapmayı delicesine seviyordum.

"O zaman ben de burada uyuyayım."

İtecek mi diye korkuyla bekledim ama yapmadı. Kokusunu soludum. Efsun uyurken daha güzel kokuyordu ve az önce uyanmıştı yani kokusu hâlâ üzerindeydi. Doya doya soludum.

"Düşmez miyim ben böyle?" dedi.

"Düşersin bence." dedim. Benim alkol bile alsam çok çıkarcı bir adam olduğumu unutuyordu. İlaçlardan olacak. "Tutayım o zaman ben." dedim sırtını yasladım gövdeme. Emir haklıydı. Ben bu kadını mı bırakacaktım? Sittin sene, bin farklı yerde yine de olmazdı bu. Ben sadece alçakça bunu düşünürdüm sonra da böyle dizinin dibine gelirdim.

"Fetih," diye sızlandı ama artık kollarımın arasındaydı. Ellerini ellerimin üzerine koyduğunda korkuyla elimin altına aldım ve cesaretim söndü.

"Sen düşme diye yapıyorum, başka bir niyetim yok yemin ederim."

Burnumu saçlarına sürttüm. Beni bu kadına gömün.

"Yemin ederim." diye tekrar ettim, öptüm gömülmek istediğim yere.

"Yemin ederim." dedim yine, boynuna kaydı yüzüm.

Yemin ederim seni son kalp atışıma kadar bırakmayacağım.

"Efsun güzeli."

Yemin ederim benden yana bir daha canını yakmayacağım.

"Yemin ederim."

Yemin ederim ömrünün sonuna kadar başım gözüm üstüne olacaksın. Sevgilim, benim güzel eşim yemin ederim varım da sana yoğum da sana. Sana ve dört yavrumuza. Serçe ve dört yavrusuna. Sen istersen beş. Yemin ederim.

Madde üç; bu evlilik bir bütündür, bölünemez. Hiçbir koşulda bölünmesi söz konusu olamaz.

Ve madde dört Efsun, en önemlisi.

Madde dört; anayasanın ilk üç maddesi değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez.

🕊

Ve anayasanın 5.maddesi 26 Ekim Efsun'un doğum günüdür, tüm yurtta hayvanlar doyurulmalıdır. Bugün el birliğiyle yasalara uyduk ve yurtta seferberlik ilan ettik. Bu yetti. Benim uzun uzun doğum günü mesajımın yerine geçebilir. İyi ki doğdun Efsun, bugün tüm sokak hayvanları tok uyumadı ama senin için çok fazlası tok uyuyor. İyi ki doğdun!

Son özel bölüm diyerek özel bölüm defterini kapatıyorum. Fetih'in ağzından okumak istediğiniz çoğu yeri yazdım. Çok kısa geliyordu o bölümler size, sebebi buydu. Efsun hastaydı, uyuyordu ama Fetih yaşamaya çalışıyordu:')

Tamam diyelim ve önümüze bakalım. İki hafta sonra vizelerim var, onları vereyim ve devam edelim yolumuza. Instagram hesabında soru cevap yapacağım yakında ve sayacı da oradan açacağım;

Serceyioldurmekofficial

LII- "AHDE VEFA"

Sensemek... Gerçekmiş. Bunu öğrendim. Sizsemek de varmış. Bunu da Fetih Karadere öğrensin. Çok özledim. Sabaha kadar bir orada bir burada yorumlarınızı okuma telaşımı. O kadar çok yorumlaşalım ki özlem dinsin. Çünkü bu bir kavuşma bölümü. Dün bu heves biraz ukte kaldı ama sonunda geldik. Twitter'da yokum, yakında geleceğim ama yazdığınız her şeyi görüyorum. O yüzden buradaki yorum kutucuğu, #SerçeyiÖldürmek etiketi ve instagram bu gece sizin.

Önce yıldıza basalım mı?

Basalım basalım.

Keyifle okuyun!

"Öyle çok sevdim ki seni,
Öyle çok ki anlatamam."

Seviyordum. Fetih'i ve plaklarını.

Hayat parmak izi gibiydi. Eşsiz. Kimseninki bir başkasınınkine benzemiyordu. Ve ben hayatımı çok uzun zamandır büyük diye tanımlıyordum. Acının büyüğü. Kaybın büyüğü. Başarının büyüğü. Öfkenin büyüğü. Ve aşkın büyüğü. En büyüğü. Ben Efsun yine normal olanı bulamadım galiba. Galibası fazla. Bulamadım.

Öyle ki şimdi burada ilk aldığım andan beri ellerimi titreten bir ölümü telefondaki kadına anlatırken, Fetih'in belki sözlerine dikkat ederek belki etmeyerek seçtiği bir plak, Erol Evgin'in yumuşak sesi ruhuma parmak uçlarıyla masaj yapıyordu. Zaman zaman anlattığım şeyden saniyelik de olsa uzaklaşıyor hatta, gözlerimi yumup şarkıyı dinleyebiliyordum. Bu mucizeviydi. Bunun mucizevi olduğunu önceki acılarda verdiği tepkileri bile Efsun çok iyi biliyordu.

Titreyen ellerimi sıktım. Titremenin başlangıcı o gecenin sabahıydı. Ama hissedilir şekilde artması kesinlikle aldığım ölüm haberiydi. Ne zaman geçecek bilmiyordum.

Bana sorulan 'Nasıl hissediyorsun?' sorusunun üzerinden bir dakika geçmişti ama Meltem teyze anlayışla sessizliğimi dinliyordu.

"Bilmiyorum," yutkundum, dönen plağa baktım. "Mutsuz olmayınca insan mutlu da olamıyormuş. Bu haberi aldığımı unutmaya çalışıyorum sadece."

Derin bir nefes aldım. Fetih'in hatrına...

Yoksa Efsun acı çekmeyi iyi bilirdi. Ya da Efsun üst üste gelmiş dertlerinden seçmeye çalışıyor, seçemeyince tam anlamıyla birine yoğunlaşamıyordu. Bir de kafasını karıştıran bir adam vardı.

"Ama devamlı aklımda dönüyor. Halbuki bugün hayatımda sahip olup olabileceğim en kutsal şeylerden birine sahip oldum. Bugün ondan başka bir şey düşünmem bile haksızlık."

Efsun Zorlu Karadere İlköğretim Okulu.

Evet Karadere soyadıyla. Fetih'i, tanıştığımız ilk günden evliliğimizin ilk dönemlerine kadar o soyadla yaftalayıp çok şey söylemiştim. Belki bencilce. Belki önyargıyla. Belki dışarıdan izleyen olsa bana kızacağı şekilde. Ama tamamen haksız değil. Ben bencil olmasam yirmi beş yaşıma gelemezdim. Ama bilinmeliydi ki artık o soyad sadece Fetih'indi. Geriye kalan herkes dışındaydı. Sanki bu dünyadaki o soyadı taşıyan tek kişi Fetih'ti. Bu şekilde görmek kabul edilir kılıyordu bazı şeyleri.

"Bir haksızlık var ama sandığın gibi değil. Kendine. Çok taze Efsun. Nasıl bu kadar çabuk beklersin kendinden?"

Gözüm camdan bahçeye kayacaktı ama sıktım bedenimi. Bakıyor olabilirdi bana, gözlerim dolmuştu. Göz göze gelmek istemedim.

"Ama Fetih..." nefesim yetmedi soluklandım. "çok çabalıyor." Dedim masanın üzerindeki biletlere bakıp. "Yaptıkları yetersiz hissetmesin istiyorum. Ama elimden bir şey de gelmiyor." Fetih benim cıvıl cıvıl halimi görmüştü, aşinaydı. Şimdi kıyas yapıyordu. Neye ne kadar sevindiğimi ölçebiliyordu. Belki de en kötüsü bu.

"Fetih; sen acı çekerken onu yanında tutmanın ne kadar büyük bir lütuf olduğunu biliyor mu?"

Bu lütuf değildi. Çok üzülüyordu. O kadar çok üzülüyordu ki, onun için bile üzülmemek istiyordum. İlk kez bir acıyı sündürmemek hatta kesip atmak istiyordum ama acı acının üzerine binmişti. Elimde değildi bazı şeyler. Çok şeyler. Ben henüz geceleri bile uyuyamazken bir ölünün haberini almıştım. Bir ölüm sırasını beklememişti.

"Hiçbirimiz buna nail olamadık. Bunu biliyor mu? Sen ilk kez acıyı tek başına çekmiyorsun. O yüzden ne düşüneceğini de bilmiyorsun. Nerede şimdi eşinin ismini okula veren o adam?"

Efsun Zorlu İlköğretim Okulu...

Göz pınarlarımda biriken yaşları aldım sonra cama döndüm. Tam da tahmin ettiğim gibi, hissetti ya da zaten gözü de aklı da buradaydı, çok geçmeden bana baktı. "Bahçede," dedim. "Elma topluyor."

"Daha seni ilk gördüğümde
Daha elini tuttuğumda
Yaşamaya şimdi başlıyorsun
Dedim kendi kendime"

Seviyordum. Fetih'i ve plaklarını.

Sepetten bir elma çıkardı bana gösterdi. Gülümsedim ama çenem eş değer olarak titredi. Göz kırptı önce, sonra benim için topladığı elmalardan birini atıyormuş gibi yaptı. Bahçedeki ışık kuvvetliydi görebiliyordum yüzünü rahatlıkla. Hayali olarak fırlattığı elmayı yakaladım bir çocuk gibi oyununa ortak oldum.

"Sen ilk aradığında o yanımda diye açamadım. Sonra canım elma çekti dedim, anladı. Dolapta vardı ama dalından toplamaya çıktı."

Anlatırken yeniden doldu gözlerim hemen çevirdim yüzümü gizlice yaşımı sildim. Telefonu o bana getirmişti halbuki. Günlerdir elime almadığım telefonu.

"Hep mi böyle romantikti yoksa zamanla mı oldu?"

"Onunki romantiklik değil, incelik. Ama kalbi hep tertem..."

"Bir saniye bir saniye," diye bölündüm. "Konağın bahçesi yoktu ki?"

Söyleyip söylememekte emin olmadığım ama elbet günün birinde öğreneceğini bildiğim ayrıntıyı ağzımdan kaçırdım. "Dolap bahçe falan da diyorsun otel de olamaz."

"Biz artık orada yaşamıyoruz." devamı yoktu. Tek amacım kurcalamayacağı şekilde üstünkörü merakını gidermekti. Bilmemeliydi. Bilirse ne olacağını kestiremiyordum.

"Yaşamıyor muyuz? Neden? Nasıl? Ne zamandan beri?"

Kaç gün olmuştu? Ortalama bir sayıdan fazlası çıkmazdı ağzımdan bilmiyordum. "Yani aniden gelişti, şu an başka bir evdeyiz."

"Neden ama?" sesindeki tedirginlik çok seçiciydi. Hatta yükselmişti. "Aklınızda öyle bir şey yoktu. Efsun," durdu soluklandı. Beni ilk aradığında bir süredir kötü rüyalar gördüğünü söylemişti. Benimle alakalı. Arkasından bir ölüm haberi verdiğimde buna yormuştu ama asıl sebebin o olmadığını ilk andan biliyordum ben. "bir şey mi oldu güzel kızım?"

Dudağımda uçuğun olduğu yeri ısırdım. Ya hiç anlatmamam gerekiyordu ya da bir kez ipin ucunu yakalarsa her ayrıntısına kadar öğrenirdi. Öğrenirdi ve yarın kapım çalınırdı. Hiç kestiremiyordum ne yapacaklarını. Ya da kestiriyordum da düşünmek istemiyordum. Bu kapı dostlukla çalınmazdı. Bunu o yemek masasında çok iyi hissettirmişlerdi.

"Bir şeyler oldu, bu kararı aldık diyelim ve daha fazla konuşmayalım."

Telefonun ardından kuvvetli bir güç beni engelliyordu yalan söylemem için. Hiçbir şey yok naraları atamadım.

"Sen hiç iyi değilsin!" dedi sesini kontrol edemeden. "Hastayım demiştin ne zamandan beridir?" Parçalar zihninde birleşiyordu. Görebiliyordum. Ayrı ayrı sorun yoktu ama bir bütün olarak bakınca ortaya bir kaos çıkacaktı. "Bu haberle olmadın böyle değil mi? Doğruyu söyle bana Efsun! Ne zamandan beridir hastasın?"

Elimin altındaki yastığı sıktım. "Bir süredir ama iyileşiyorum."

"O kadın bir şey mi yaptı?!"

"Şu an huzurlu olduğum bir yerdeyim."

"Ne yaptı?!" Bağırışı sıçrattı beni. "Ne yaptı Efsun?! Taşınacak kadar ne yaptı?! Hani bir şey olursa bana haber verecektin? Hani söz vermiştin?!" Öfkesi saman alevi gibi tutuştu. Tek muhatabı bendim şu an o alev sıcağını ilk saniye hissettim.

"Sakin olur musun?!"

"Olamam!" İlbey amca yanında mıydı? İlk düşündüğüm buydu "Olamam, ben günlerdir abuk subuk rüyaları seni arayıp moralini bozmamak için içimde tutuyorum! Gelip hiç yoktan bir şeyler aramasın diye Burcu'ya bile anlatmadım! Fetih'e ver telefonu!"

Gözlerimi kapattım, sinirlenmek için daha çok erkendi. Hiçbir şey bilmiyordu.

"Onunla konuşmayacaksın Meltem Teyze."

"Karı koca yalancısınız siz!" Azarlıyordu. Bir öğrencisini azarlar gibi hem de "İkiniz de ayrı ayrı bana yalan söylediniz! Fetih ilk beni arayacaktı! Bir şey olursa ilk beni arayacaktı! Söz verdi, ben de emanet ettim seni ona! Gönlüm rahattı! Fetih'e ver telefonu!"

Bu konuşma benim yanımda yapılmamıştı, bu sözler de benim yanımda verilmemişti. Havaalanına Fetih götürmüştü onları. Ben çalışıyordum diye o eşlik etmişti. Yalnız kaldıkları tek an oydu.

"Daha bir hafta önce abuk subuk bir rüya görüp aradım ben onu! Uyuduğunu ve yorgun olduğunu söyledi! İnandım Efsun! Bu mu dürüstlüğü

bu adamın, bu kadar mı lafının arkasında durabiliyor?! Onu ailesiyle bir tutmadığımı söyledim. Sözüne güvendiğimi söyledim! Fetih'e ver telefonu! Yazıklar olsun ikinize de!"Bir hafta önce. Benim ölü gibi yattığım zamana denk geliyordu. Bana telefonu verse belki o an Meltem teyzeyi çağırırdım ağlayarak. Emin değildim, o an her şeyi yapabilirdim.

"Sakin ol artık."

"Ne yaptı o kadın sana?!" görüntüsü gözümün önündeydi. Yerinde duramadığını attığı voltaları, hızlanan soluklarından bile anlıyordum. O kadın önünde olsa paralayacak, hatta hırpalayacaktı sanki. Dişlerimi birbirine bastırdım.

"Meltem teyze tamam!" yalansa yalan söylemeliydim en başında bunun yaşanacağını biliyordum. "Konuşmak istemiyorum şu an, şimdi iyiyim. Bunu bil yeter şimdilik. Bir gün konuşuruz olmaz mı?"

"Olmaz," bastıra bastıra konuşuyordu. "Fetih'e ver telefonu dedim Efsun. O anlatacak bana, sen anlatmasan da o anlatacak! Ya neden Efsun, neden?!" Bir saman alevi olduğunu kanıtlarcasına tutuşması da dinmesi de çok ani oldu. Ağladığını sandım. "Neden kızım neden?!" sesi son isyanına doğru kısıldı titredi. "Niye? Bunca zaman değiştirmeyeceğiniz evi değiştirecek ne oldu? Ne yaptılar sana? Niye oradasın hâlâ Efsun?" Kızıyordu. Bana bunu sorarken o kadar kızıyordu ki. Burada olmam dünyanın en büyük yanlışıydı onun gözünde?

"Neden? Aklım almıyor, niye?! Ben sana kapım her zaman açık demedim mi? Senin evin var demedim mi? Hiç mi emeğim yok üzerinde? Niye hâlâ onların yanındasın?! Söyle ne yaptı o yılan?!"

Onlar değil. O.

"Onların yanında değilim Fetih'in yanındayım!" ben de sesim yükselsin istiyordum ama izlendiğimi biliyordum. "Fetih'in yanındayım. Bir değil ikisi. Sakileşmeyeceksen kapatacağım, Fetih'in telefonu yanımda onu da kapatacağım." sehpanın üzerindeydi. Altında okul için seçeceğimiz rengin kataloğu vardı. Fetih neredeyse hiç bakmıyordu telefonuna. Kapattığımı anlamazdı bile.

"İyi olduğuna inanmıyorum Fetih'e ver telefonunu."

Değildim zaten. Ama sesim çıkmadı. Bunu yapmayacaktım.

"Efsun Suna çok rüyama geliyor," dedi sonra. Sesi titredi. "Lütfen bu sefer gel yanımıza bana aynı vicdan azabını çektirme." öfkesini yalvarışı kamçıladı hemen. "Lütfen gel Efsun. Kızım gel, lütfen. Yalvarırım gel. Ne oldu ne haldesin onu bile bilmiyoruz."

Çökmüştü omuzlarım, cama bakamıyordum. "Yarın İzmir'e gidiyoruz." sakinleşmesini umarak söyledim bunu. "Gideceğim Suna annemin yanına. Aklın kalmasın. Fetih'e de kızabileceğin bir şey yok. Olsaydı burada olmazdım. Sandığın gibi değilim, iyiyim ben ama şimdi konuşmak istemiyorum." diretti. Burcu inadını annesinden almıştı.

"Görüntülü konuşmak istiyorum Efsun."

"Şimdi değil. Hatta kapatmam lazım artık." aceleciydim artık kapatmak için. O kapatsın diye uğraşıyordum ama olacak gibi değildi.

"Bana adresi at, yarın sabah Burcu gelip bakacak sana ve yarın görüntülü arayacağım."

"Meltem Teyze yap..."

"Yemin ederim İlbey'e söylerim," dedi. "kalkar geliriz. Adresi at bana delirtme beni. Yalvarmaktan anlamıyorsun, bağırmaktan anlamıyorsun! Adres at çabuk bana!" sesimi soluğumu çıkarmadıkça tehdit boyutuna ulaştı bu. Ucu gerçeğe dayanan büyük tehditler. Elinde bir terlik vardı sanki bunları söylerken.

"Fetih'i aramayacaksın, söz ver."

"Benimle pazarlık yapma! Giderim söylerim İlbey'e, yarın sizden önce varırız İzmir'e!" diye bağırdı. Bunu... Yaparlardı. Biliyordum.

"Kapatıyorum ben." diye kaçtım attığı terlikten.

"Tamam! At adresi! Tamam! Yarın açmazsan o telefonu Fetih'i arayacağım ama bunu bil!" fark etmeden tuttuğum nefesi verdim. Fetih'le şu an konuşması hiç sağlıklı olmazdı. Tüm hıncını ondan çıkarırdı.

"Atacağım tamam." dedim sadece. Bir şey demeden kapatmasını bekledim onun. Yüzüne kapatmış olmamak için ama o kapatmadı. Nefes alıp verirken sakinleşmek için zaman verdi kendine. "Efsun," dedi yine pes etmeyip ama elindeki terliği de bıraktı.

"Nasıl iyileşeceksin orada güzel kızım? Gel, bir süre kal sonra gidersin yine."

Beni hasta görmeyen bir kişi vardı. Gerçekten. İkincisi yoktu. Beni görmeyenler bile aynı şeyi söylüyordu. Gözlerimi yumdum, kulağım çınladı. Titreyen elimi açıp kapattım.

"İyi geceler." dedim sadece. Onu huzursuz bir gecenin koynuna bıraktım ve kapattım telefonu. Telefonumu telefonunun yanına koydum, yüzüğümü izliyorken öylece camdan sürgülü kapı tıklatıldı.

Kapıda kalmıştı. Güldüm bu haline. Ağaca tırmansa öyle tıklasa cama tam olarak Yeşilçamdan bir görüntü olacaktı.

Doğruldum ve açtım kapıyı. Elindeki sepete baktım sonra içine uzanmaya çalıştım ama izin vermedi. "Önce yıkanacak." dedi ve geri çekti sepeti. Dikkatle yüzümü incelediğini biliyordum. Bakmıyordum görmesin diye.

Yanımdan geçip mutfağa gittiğinde koltuğa uzandım. Yorgun hissediyordum kendimi, biraz da uykum vardı hem. Eğer üzülmeyecekse renge bu akşam karar vermesek olur muydu? Daha dinç bir anımda güzelce bakmak istiyordum. Cenin pozisyonu almışken çok geçmedi geldi. Hayır geldiler. Fetih geldi, arkasından küçücük bir şey de onu takip ediyordu. Konuşarak. Annesinin peşini asla bırakmayan bir yavru vardı. Annesinin görmezden geldiği. "Yarın bunu da götürmek konusunda ne kadar kararlıyız?"

"Çok kararlıyız." dik dik yavruya baktı.

"Ezeceğim ben bir gün bunu yanlışlıkla görecek gününü." dedi iki bacağının arasından geçen bebeği ayağıyla yavaşça öteye iterken. Fetih yavrusunu almadan yanıma kıvrıldı ve henüz yüksek yerlere tırmanamayan yavruyu ben aldım yanımıza. Aramızda sadece kıpır kıpır bir yavru ve bir tabak varken ağzıma uzattığı elmaya baktım.

"Soymadın mı?"

Canımın elma çektiği yoktu, soğuk havada benim için elle tutulur bir zamandır emek veriyor diye yiyordum.

"Vitamini kabuğunda." dedi bilmiş bilmiş. Bir dilim de ben aldım, ona uzattım. Benim ufak lokmamın aksine o dilimin yarısını almıştı. "Sakın yalama onları!" diye uyardı kafasını tabağın içine sokmaya çalışan yavruyu öteye iterken. Artık... Artık tiksinmiyordu sanırım. Tabağa yaklaşmasını engelliyordu, daha ciddi olsa tabağı kaldırırdı. Elimdeki yarım kalmış dilimi yavruya uzattım, koklamasına izin verdim.

"Temas ederse asla yemem."

"Kediler elma yemez sadece merak ediyor."

Elinde kalmış parçayı ağzıma doğru itti. "Yalancı." dedi ağzıma bakarken.

Yavrunun elmaya olan merakı dindiği gibi Fetih'e yaklaşmak için ilk hamlesini yaptı. Amacım Fetih'i sırt üstü yatırmak, hem yavruyu hem de beni gövdesine yaslamaktı ama olmadı. Fetih avucunun içine aldığında yerinden doğruldu ve koltuğun arkasına doğru uzattı elini.

"Fetih saçmalama." dedim kolunu çekiştirirken.

"Uslu dur." diye seslendi aşağıya doğru. Bırakmıştı yavruyu. "Al geri saçmalama." ben de kalkmak istedim ama dizini karnıma bastırmasa da bariyer olarak koydu. Yükselsem de dizine çarpıyordum artık. Eli cebine gitti, bir ip yumağı çıkardı, belli bir uzunluğa gelene kadar açtı ve koltuktan aşağı doğru sallandırdı. Önce biraz yükseltti sonra alçattı. Ne yaptığını başta anlamasam da sonra sonra oturdu. Oturdu ve omuzlarımı düşürdü. Burnumu sızlattı bir an.

Oyun oynuyordu... Ve bunu daha önce benden görmemişti.

Kalkma çabam son buldu, Fetih ipin bir ucunu bırakmadan yanıma bıraktı kendini ama bileğini koltuk başlığına sabitleyecek şekilde kolunu uzatmıştı. İpi uzansa da hareket ettiriyordu.

"Fetiih," dedim yumuşacık bir sesle. "Oyun mu oynamaya başladınız siz?" görmediğim, yetişemediğim şeyler vardı artık. Mesela biberonu tuttuğu ilk anı görmemiştim. Kakasını yaptırdığı ilk anı da. Bir iple oyun oynadıkları ilk ana da şahit olmamıştım. Fetih yanıbaşımda bir bebeği nasıl büyütmesi gerektiğini öğrenmişti ama ben şahit olmamıştım. Mecburiyetten doğmuştu belki ama olmuştu. Bu hikayenin annesi kesinlikle ben değildim Fetih'ti ve annelik kesinlikle cinsiyetsizdi.

"Ya sulanmasın gözlerin hemen Efsun, bizi rahat bıraksın diye oyalıyorum işte. Başımdan savma için, ne oyunu?"

Gözü arkaya kaydı, "Asılma ipe!" diye bağırdı. Gülüşümün gözlerimi daha çok sulandıracağını bildiğimden başımı ona yaklaştırdım ve sinesine girdim. Elim ensesinden saçlarına uzandı, okşadım. Boşta olan eliyle belimi sardı, aramızdaki tabağı arkamıza koydum ve engelleri kaldırdım.

"Oyuncak alalım mı İzmir'e gidince ona? Daha çok oynarsınız." şimdiye kadar ona hiçbir şey alamamıştım. Bir yatak sipariş vermiştik ama ben kendimde değilken gelmişti. Fetih tek başına kurmuştu.

"Alalım ama kendi kendine oynasın ben uğraşamam." işaret parmağımı adem elmasına sürttüm. Eskiden bunu tırnağımla yapardım. Şimdi tırnaklarım oje süremeyeceğim kadar kısaydı.

"Oynarsın, oynarsın..."

"Suratına bile bakmam Efsun."

"Bakarsın bakarsın..."

"Bakmaaam."

"Bakarsıın."

Kıkırdamanın en güzel hali karşılıklı şekilde yapılmasıyla oluyordu. Tek başına olsa belki duyulmayacak ses ikimizden çıkınca kulaklarımı

doldurdu, ben yüzümü boynuna bastırdım o saçlarımdan öptü. Sessizce dururken sindiğimiz yerlerde "Ne konuştunuz Meltem Hanım'la?" dedi sonunda. Dilinin altındaydı bu soru biliyordum.

"Bir şeyler bir şeyler." dedim yalnızca. Sorup sormamak arasında kuvvetli bir muallakta kalsam da dayanamadım "Siz ne konuşmuştunuz?" deyiverdim. İçimde çok net bir düşünce vardı. Fetih'in neden sakladığıyla alakalı. Söz vermişti anladığım kadarıyla Meltem teyzeye ama söz verirken bir şey olacağını da ya bu kadar büyük bir şey olacağını hiç düşünmemişti. Fetih'in içine öyle bir yerleştirmişlerdi ki olumsuz bir durumda beni gelip alma fikirlerini, cesaret edip söyleyememişti o an durumu. Şimdi ya da o zaman bilselerdi, bu kapıya dayandıklarında Fetih nasıl karşılarında dururdu bilmiyordum. Çünkü Fetih o gece, o masada 'Ben Efsun'a eşlik ederim' demişti onlara.

"Bir şeyler bir şeyler." diye yanıtladı. Söylemek istemedi sorgulamadım. Belki bunu yapacağımı düşündüğü için konuyu dağıtmak için de çabaladı.

"Seni ciğer yemeye götüreyim mi?"

Bir şey yeme fikrinden daha kötüydü dışarıya çıkıp bir şey yeme fikri. Ciğer yeme fikriyse başlı başına bir kaostu. Başımı iki yana salladım.

"Çorbacıya gidelim mi?"

Bazen iş çıkışlarında haber bile vermeden kırardı direksiyonu her zamanki çorbacıya. Kazınan midemi orada sakinleştirirdim ve o kadar alışmıştım ki artık o mekana, iş arkadaşlarımı götürmüşlüğüm bile vardı. Ama şimdi istemiyordum gitmek. Kalabalık olurdu bu saatlerde biliyordum. "İstemiyorum." dedim yalnızca. Haftalardır gördüğüm insan sayısı çok kısıtlıydı. Bir elin parmağını geçmezdi hatta. Bir elin parmağını geçtiği vakit, gelenler Zeliha ve Kürşat dahi olsa, Fetih'in gömleğine tutunmuş gitmeleri için sayıklamaya başlamıştım. Kapalı bir alanda, bir kalabalığın içinde yemek yeme fikri dahi tetikledi bedenimi.

"Havan değişir biraz, olmaz mı?"

Gözlerimi yumdum, o kapalı alanda ve insan kalabalığında düşünmemeye çalıştım kendimi. Şu an bu evin içinde sadece Fetih'i görerek hiç sıkılmadan seneler geçirebilecekmiş gibi hissediyordum. Bu bir taraftan çok korkunç diğer taraftan çok normal gibi geliyordu. Hatta bunu istiyordum, yataktan çıkma isteğim bile çok azdı. Bugün her şeyden habersizken Fetih'in ısrarıyla gittiğimiz ve beni günler sonra saatlerce mutluluktan ayakta tutan o okuldu. Şimdi geride yorgun bir Efsun vardı

ama buna değmişti. Gördüğüm o mavi tabela beni bu saate kadar ayakta tutuyor, hevesle uyutmuyordu.

"Tamam olmazmış." dedi ve uzatmadı, zorlamadı. Ev kuşu olmuştum ben ve Fetih'in omzuna konmuştum.

Elini midemin üzerine yerleştirdi. "Ama bu demek değil ki yemek yemeyeceksin, ilaç saatine kaldı iki. Ne yemek istersin?" ona şu an midemdeki yemeğin ilacı sindirmemde yeterli olacağını anlatmadım. Çünkü asla kabul etmeyecekti. Dudaklarımı aşağı doğru büzüldüğümde gözlerimi araladım. Başını aşağı kaydırdı, ipi bıraktı. Karnının mideme yaklaştırırken yine en olmadık şekilde konuştu.

"Köfte istiyor Efsun!" bunu öyle bir telaşla söyleyip ben itiraz etmeden kalkmaya çalıştı ki nasıl tuttuğumu anlamadım. Fetih ve sonu gelmeyen et sevgisi. Ben mi et mi desem, sen de bir etsin Efsun diyebilirdi.

"Saçmalama!"

"İstemiyor mu? Dur bir daha bakayım." tekrar kulağını mideme yaklaştırdı.

"Tamam tamam tavuk sote istiyormuş, hemen hallediyorum."

"Ya hayır hayır!"

"Balık?"

"Hayır."

"Kebap?"

"Cık."

"Kavurma."

"Mide bulandırıcı."

"Ne o zaman söyle."

Tepkisini görmemek için tavana baktım. Dudaklarımı büzdüm hafifçe. Fetih böyle bir adamdı işte. Salata isterken utanıyordu insan. "Bostana olabilir."

"Fesuphanallah."

Yanıma doğru geri yükseldi. "Gastronominin başkentinde canın salata mı istiyor?"

Gastronominin başkenti Urfa mıydı? Başımı salladım. "Yanında adam akıllı bir şey söyle, çabuk."

Çok sıkıyordu beni. Hemen hemen her gün istisnasız bunu konuşuyorduk. Etsiz şeyi yemekten saymıyordu. Ve eğer söylemezsem gidip et pişirecekti. Yemesem de ev kokacaktı ve muhakkak ağzıma bir iki kaşık da olsa sokacaktı.

"Dolapta mantar vardı sanki."

"Tamam içine kuşbaşı doğrayıp onu soteleyeyim."

"Yapma midem bulanıyor."

"Tavuk doğrayayım?"

"Yap ama sen ye sadece."

Yorgunca başımı omzuma bastırdı, durdu orada. İsyan ediyordu. "Fırına atabilirsin." dedim sessizce. "Üstüne de biraz peynir. Hem peynir de protein zaten. Olmaz mı? Fırını açmışken biraz da patates atabilirsin. Azıcık isot da ekleyebilirsin. Bu kadar başka bir şey yok."

Yüzünde keyifli bir ifade dolaştı. "İsot?"

Başımı salladım. Yemeklere sahiden güzel bir lezzet katıyordu. Bir de yeme isteğimi artırıyordu.

"İsota alıştırdık sıra ette. Adım adım Fetih, adım adım kardeşim." Memnuniyetle kalktı yanımdan.

"Unut bunu unut, uzayın içinde yok o ihtimal."

"Ağzına acı sürmeyen kadın az önce isot istedi. Büyük konuşma. İsot ne Fetih ya, yemeğin tadını yok ediyor, dediğin günleri biliyorum."

"Yazık kafana."

Kapı eşiğinden geri döndü.

"Düzgün konuş kocanla."

"Köpek."

Yanağımdan öptü, imalı imalı gülümsedi "Mantarın içine kıyma da koyayım da gör sen."

Kolunu ısıracaktım ama kaçtı gitti. Çok geçmeden mutfaktan mantar kokusu geldi ve Fetih her yalnız kaldığı anda ne yaşıyorsa yine yaşadı, döndüğünde iki parmağında yara bandı vardı. Sadece gülümsedi. Gülümsedim. Kıyma tabi ki koymamıştı.

🕊🕊🕊

"Çalar çalar gider Efsun boşver."

Bunun için hiçbir sebep olmadığını bir türlü anlamıyor ya da ben onu ikna edemiyorum. Kapıya giden adımlarımı yine durdurdu. Zille yetinmeyen Burcu artık kapıya da abanmıştı. Birazdan sesini de duyacaktım biliyordum.

"Fetih ne anlattım ben sana?"

"Evde yokuz sanar gider Efsun, açma boşver."

Diğer taraftan hızlıca onun beni karnımdan tutma çabasını boşa çıkararak geçtim ve kapıya ulaştım. Bir kez daha şiddetle çalınmadan açabilirken eli

havada kaldı, çattığı kaşları gergin yüzünde hiç eğreti durmuyordu. Gülümsemek için çabaladım ama onun endişeli tavrı, yüzümde karış karış gezinirken "Efsun." dedi öylece. Kaşlarının arasında derin bir çukur oluştu ve beni çok sarsmadan ama yine de kuvvetli bir şekilde sarıldı.

"Efsun." dedi yeniden. Kollarını o kadar sıkı sardı ki boynuma karşılığını onun kadar kuvvetli veremedim. Geri çekildi saniyeler sonra yüzümü avuçladı. "Hoş geldin." dedim sesimi duysun diye. Gözlerinde bir korku vardı, biraz bunun dağılmasını istedim en çok. Gözleri yakından yüzümün her tarafına baktı. Rahatsız olsam da ne geri çekildim ne de bakışlarımı kaçırdım.

"İyi misin?"

Başımı salladım bir adım zorlukla geri çekildim. Hiçbir şey hissetsin istemiyordum. Ne görüyorsa belki daha da fazlasını Meltem teyzeye söyleyecekti. Kafasında kuracaktı, mutsuz olacaktı.

"Evet." dedim. Buraya aldığı ölüm haberiyle gelmişti ve yüzünden belliydi ki bu haber onun için çok tazeydi. Belki saat bile geçmemişti. "İzmir'e gidiyoruz biz birkaç günlüğüne." dedim Fetih'in hazırladığı valizleri gösterirken. İçlerinde ne var ne yok pek bilmiyordum. Yutkundu dudaklarını ıslattı, bana o kadar dikkatli bakıyordu ki elimi ayağımı nereye koyacağımı bilmiyordum.

Yutkundu ve dudaklarını ıslattı. Gözleri benden kısa bir an ayrılıp arkama baktı. Fetih'e işin doğrusu. "Biliyorum." dedi valizleri ve beni süzerken. "Annem söyledi." sesi varla yok arasında çıkıyordu. "Bana neden söylemedin ki?" hesap sormak değildi bu, ses tonu saf bir meraktan öteye gidemiyordu.

"Aniden gelişti, dün hatta. Benim de haberim yokt..."

"Farklı bir eve taşındığınızı Efsun. Ve hasta olduğunu. Ben gelirdim. Taşımaya da yardım ederdim sana da bakardım. Niye aramadın beni?"

Titreyen ellerini üzerindeki monta bastırdı, çantasını valizlerimizin üzerine koydu. Ne yapacağını bilmiyordu farkındaydım. "Ben vardım, gerek yoktu." Fetih'in cevabı bana fırsat vermedi. Ona döndüm, herhangi bir gerginlik çıkmaması için onu izledim sadece. Bakışlarım birkaç cümle daha eklemesine sebep oldu. "Öğretmensin ya, sana da bulaşabilirdi. Hem ben baktım karıma zaten."

Burcu'yla sadece kısa kısa bakışıyorlardı. İlerisine gidecek bir diyaloga girmiyorlardı. Burcu'nun gözleri sık sık beni süzüyordu, gülümsüyor ve

dudaklarını ısırıyordu. Bu soğuk ortamı minicik bir bedenden çıkan kuvvetli bir ses böldü.

Miyav miyav miyav...

Küçüktü ama tüm her şeyi yumuşatmaya yetiyordu. Hepimiz ona baktık o tabi ki Fetih'e...

"Bahsettiğin yavru mu?" Burcu yavruya doğru gidecek olsa bile ayağından başlayıp Fetih'e doğru tırmanmaya başlayınca Fetih bir şişe gibi avuçladı yine.

"Evet o, ne kadar büyüdü baksana." birkaç kez fotoğrafını atmıştım. Hatırlıyordu.

"Adını koydunuz mu?" bunu sorduktan hemen sonra Fetih'in yanına vardı ve işaret parmağıyla yavrunun başına dokundu. "Senin adın Burcu mu?" bu Fetih ve Burcu'nun en uzun süreli kavgasız anlarıydı zaten. Çok bile dayanmışlardı. Fetih yavruyu çekti Burcu'nun dibinden diğer eline aldı ve omzuna bıraktı.

"Daha neler." dedi Burcu'yu bakışlarıyla iterken. Yavru biliyordu... İşini. Hemen omzuna tutundu ve yanağını Fetih'in kirli sakallarına sürttü. Bu çok iç çektirecek bir görüntüydü.

"Aaa Efsun sana söylemedi mi? Bir gün bir hayvan sahiplenirse adını Burcu koyacaktı bana söz vermişti." ağzımdan çıkmadığına emin olduğum cümleyle Fetih renk attı, aynı anda Burcu'nun da telefonu çaldı. Fetih'in gözleri şaşkınca bana yönelirken "Efendim hocam?" diye açtı ve Burcu bana göz kırpıp bizden uzaklaştı birkaç adım.

"Bu gerçek olursa," dedi ve yanağına sürtünen bebeği itti. Yüzündeki ifade o kadar korkunçtu ki, evde devamlı olarak Burcu diye birine seslenmemize sanırım hiç mi hiç tahammülü yoktu. "buna kuru ekmek bile vermem Efsun. Her şey olur ama o olmaz." yavru başını kulağının altından başlayıp çenesine kadar sürtüyordu. "Dur sen de, ne bu samimiyet?" onlara doğru ilerledim yavrunun yanağını okşadım.

"Şaka yapıyor sakin ol." dedim ve ben de yanağımı sürttüm yavruya. O Fetih'e ben ona. "Sen de kuru ekmek vermemek için bahane arıyorsun."

Yavru aniden patisini saçlarımın içine daldırdığında Burcu'yu yeniden duydum. "Çirkef koyalım ya da baksana seni yoluyor." dedi ve o da yanımıza yaklaştı. Patiyi saçlarımın arasından çıkarmaya çalıştı ama saçlarımda o kadar uzun vakit harcadı ki ben de dahil oldum bu çabasına. Tırnaklarını incitmeden ayırırken patisinden Burcu'ya baktım beni izliyordu.

Garip bir ifadeyle.

"Dersin yok mu bugün senin?" gözlerime baktı, daldı gitti hatta. "Sana söylüyorum." dedim elimi önünde sallarken.

"Öğleden sonra." Fetih'e baktı, boğazını temizledi. Beni yeniden süzerken "Bu kazak hiç olmuş mu Efsun?" dedi aniden. Sonra kazağıma dokundu. Rahat edeceğim sıradan bir kazak geçirmiştim üzerime. "Söylemeyeyim dedim ama uçağa bineceksiniz. Git değiştir hiç yakışmamış bunlar."

"Ne saçmalıyorsun sen?" dedi Fetih ters bir sesle.

"Anlamadığın şeyler hakkında konuşma. Gerçi insan uyarır karısını. Çok alakasız duruyor Efsun git değiştir." o kadar kötü inceliyordu ki kıyafetlerimi Fetih'in tüm çabasına rağmen kendimi odaya giderken buldum. Aynadan uzun uzun kendime baktım, baktıkça bana da kötü geldi. Birkaç farklı kıyafet denedim ama işin sonunda yine kazaklara kaldım. Elbise giymek istemiyordum.

Elimdeki iki kazakla beraber holü geriden yürürken Burcu o kadar ikna edici beğenmemişti ki beni şimdi karar verirken ondan fikir almamak neredeyse imkansızdı. Tek başıma karar verirsem eğer yine yanlışı seçecek gibiydim.

Uzun ince holü yavaş yavaş tüketirken bir o kazağa bir bu kazağa bakıyordum.

"Bana doğruyu söyle!" Hiddetli titrek bir ses ve hemen ardından gelen daha temkinli bir cümle.

"Sesini yükseltme, Efsun odada."

Gidip gitmemek, dinleyip dinlememek ikileminden uzak kalacak kadar başta hiçbir şey anlamadım. Ne zamanki mutfağın girişindeki tabak ve bardakların konulduğu uzun, kapakları boydan boya camdan oluşan dolaba gölgesi düşene kadar. Önce dirsekleriyle sonra gövdesiyle tezgahın üzerine doğru çöktü Burcu.

"Bana lütfen," durdu, çünkü ben yanlış değilsem ağlıyordu. "Doğruyu söyle. Tüm düşmanlığınızı bir kenara bırakalım." Ağlıyordu, sesi çok incelmişti. "Tamam mı?" Gölgesi doğruldu birkaç adım ilerledi. Fetih'in bedeni yoktu, tahminimce ona doğru yürümüştü. Dakika öncesine kadar iyiydi, dimdikti. Her an Fetih'e savaş açacak kadar dirayetliydi şu anın aksine. Yine ne olmuştu?

"Neyi var?"

Cevap yok.

"Çok mu kötü, o yüzden mi bu eve taşındınız aniden? O kadar mı hasta?"

Hasta...

Bu gördüğüm üçüncü yabancı, o da hasta olduğumu söyledi.

Sadece Fetih'ti yıkılmayan kale.

Cevap yok.

Yine ne mi olmuştu?

Efsun olmuştu.

"Bir gecede saçları bu kadar dökülmüş olamaz! Çok seyrelmiş, dökülüyorlar mı? Kirpiklerine de bir şey olmuş! Yüzü çökmüş. Rengi bile sararmış. Kaç metre öteden belli oluyor hasta olduğu!"

Cevap yeniden yok. Fetih bilse karşısındakinin ne denli kafasında kuracağını çoktan konuşurdu.

"Saçları dökülüyor," dedi ve sustu. Ağzından korku dolu bir ifade çıkmayana kadar başka biri konuşmadı. "Tedaviye başladınız demek oluyor bu."

Neyin tedavisinden bahsediyordu? Bir doktor olarak benim bile aklıma o ana kadar bir şey gelmedi. Omuzlarım çökmüş, odaya gidip daha fazlasını dinlememek istiyordum sadece. Beni gören herkes bir canavarı görmüş gibi davranıyordu.

"Kaçıncı evre dedi doktor?"

"Ne diyorsun sen ya?" Ortaya çıkan anlamla ikimiz de irkildik. Fetih konuşabildi ama benim sadece içim bulandı. Elimdeki kazakları sıktım. "Ne evresi? Ne saçmalıyorsun?"

Burcu tereddüt etmeyecek kadar kendinden emin ama bunu söylemeyi istemeyecek kadar çıkmazdaydı. Bir yabancının gözünde ne halde gözüktüğümü en net tanımlayan kişi oldu. Tarafsız, her şeyden habersizdi. Ne görüyorsa onu söyledi.

"Kans..."

"Ne diyorsun Burcu?!" Dişlerimi birbirine bastırdım. "Ağzından çıkanı kulağın duysun!"

Burcu... Çok nadirdi birbirlerine isimleriyle hitap etmeleri. Kaşlarımın arasında derin bir çukur oluşmuştu. Yemin edebilirdim. Onların beni hasta gördüğü kadar hasta hissetmiyordum kendimi. Ben doktordum, yüzüme bakıyordum her sabah. Beni sağlıklı yapan neşem değildi ki.

"Tamamlama bile o kelimeyi, ne dediğini farkında mısın? Hasta falan değil benim karım! Aklını mı kaçırdın?"

İki kazak tek elimde birleşti, elim saçlarıma gitti. Yumuşacıklardı. Öyle ki Fetih bakımını hiç aksatmıyordu. Diplerine kadar dokundum. Belli başlı yerlerde özellikle seyrelmeler çok fazlaydı.

Değil mi diye sordu Burcu. Niye söylemiyorsun aklım çıktı! diye yükseldi. Manyak mısın sen ölüyordum burada?! dedi.

Çıktığım odaya geri girdim, kapıyı kapattım yavaşça. Kazakları yatağın üzerine bıraktım, Fetih'in getirdiği bandanalarımdan birini aldım, çapraz köşeleri denk gelecek şekilde ikiye katladım. Saçımın yarısını kapatmıştı taktığım bandana. Hiçbir şey belli olmuyordu artık. Kapatıcıyı aldım, çökmüş göz altlarıma sürdüm. İnsan içine çıkıyordum ve o insanlar Fetih'e hiç mi hiç benzemiyordu. Fetih hariç herkes bana hasta gözüyle bakıyordu. Herkes. Fetih hariç. Tüm insanlık.

🕊🕊🕊

"Keşke ben de gelebilseydim." Havalimanının giriş kapısının önünde Burcu'yla vedalaşırken kalabalık zaman zaman artıyor zaman zaman azalıyordu. Hava sıcak denmeyecek kadar serin, üşütmeyecek kadar da soğuktan uzaktı. Burcu ellerimden sıkıca tutmuş, elinde olsa bırakmayacak gibi davranıyordu.

"Bir dahakine gelirsin." dedim sadece. Yüzümü yeniden avuçladı yanaklarımdan öptü.

"Gelirim tabi ya, gelmez miyim. Kız kıza gider bir kafa dinleriz hatta, eski günlerdeki gibi." Bu teklifi yaparken saf dışı bıraktığı kişiye, bir an arkama baktı. O odadan saçımda bandana ve yüzümde makyajla çıktığımda bir an hepimiz sessizce yalnızca hareket etmiştik. Burcu eve iki gün önce aldığım ölüm haberiyle gelmiş olsa da daha büyüğüyle ve kötüsüyle karşılaşmış, ona odaklanamamıştı bile. Bu çöküşümün o ölüm haberini alışımla bir gecede olmayacağına kanaat getirmişti. Her şey benim için bile karman çorbandı. Ne neyin yüzünden pek çıkaramıyordum ama en neti ve onun en çok takıldığı saçlarımın nedeni belliydi.

"Geç kalmayalım Efsun." dedi Fetih belime dokunurken.

Burcu'ya yaklaştım, kulağına fısıldadım. "Annene korkacağı şeyler anlatma tamam mı?" Çatık kaşlarıyla yüzüme baktı.

"Bana hiçbir şey anlatmadın ki Efsun, gördüklerimden başka anlatacağım hiçbir şey yok zaten."

Gördükleri. Bunlar yeterdi zaten. O da bunu biliyordu. "Burcu beni sadece üzersin." dedim açık açık. "Bak İzmir'e gidiyorum. Bana iyi gelecek günler zehir olmasın olur mu?"

Bakışlarımdan kaçtı alnını omzuma bıraktı. "Ama bana hiçbir şey anlatmıyorsun ki Efsun, resmen Burcu Sen kafanda kur diyorsun." sesi titredi. Bakışlarımdan kaçmadı, sulanan gözlerini gizlemeye çalıştı. "Burada arkandaki adamın bakışlarının baskısıyla bir şeyleri anlamaya çalışıyorum geldiğimden beri. Açık açık soramıyorum bile." Başını daha çok eğdi, Fetih görmesin istiyordu en çok. Ne konuşmuşlardı bilmiyorum ama ilk kez Burcu Fetih'in etkisi altındaydı. İstemese de. "Tamam o senin eşin ama biz de yoldan geçen biri değiliz."

O kadar kırgındı ki bana bunları söylerken. Seneler önce o üniversiteyi başka bir şehirde kazanmışken son denk gelişimizindeki gibiydi hali. Yine araya mesafeler girmişti ve yine suçsuzdu. Çabalıyordu ama benden dönüt alamıyordu.

Arkamı döndüm bizi izleyen Fetih'e baktım. "İçeride bekler misin beni?" dedim. Meltem teyzedeki anlayışın zerresi şu an yoktu onda ama. O mutfaktaki konuşmanın devamında ne söylemişti bilmiyorum ama Burcu bana karşı konuşurken iki kere düşünüyordu artık.

"Sebep?"

"Sen geç geleceğim ben hemen."

"Sebep?"

"Fetih konuşacağız biraz."

"Yan-"

"Fetih..." diye sızlandım. "Lütfen." Derin bir nefes aldı, sinesi yükseldi ve gözlerini benden çekti.

"Bekliyorum." dedi sadece, içeri girdi valizlerle ve yavrunun içinde olduğu çantayla. Oldukça isteksiz ve yavaştı.

Yeniden Burcu'ya baktım. Belki başka bir zaman olsa bu anın içine mutlaka Fetih hakkında bir eleştiri sıkıştırırdı ama hiç o kulvarda değildi. Dudakları gülümsemeye çalıştı ama gözleri doldu ansızın. Gökyüzüne baktı, çenesini sıkıyordu.

"Zarif olamayacağım, Fetih'i de dinlemeyeceğim." Gözlerimiz buluştu "O orospu çocuğu gebermiş." deyiverdi. "Annem de dahil sana çok romantik cümleler kuruldu biliyorum ama ben bunu yapamayacağım. Fetih de bu konuyu hatırlatmamamı istedi, bunu isterken çok kibardı diye kabul ettim ama yapamayacağım."

Gözünden akacak yaşı yanağına düşmeden aldı. "Annemle konuştum, avukatla görüşmüş. Can çekişe çekişe ölmüş. Mamalarla besleniyormuş, altı

bağlanıyormuş son dönemlerinde. Sırtında yatmaktan yaralar çıkmış artık, kendi bokunda boğulmuş pislik yuvası."

Ben sormamıştım, hayal etmiştim, zor bir ölüm dilemiştim ama sormamıştım kimseye.

"Bu seni rahatlatsın Efsun tamam mı? Bu senin içine soğuk sular döksün. Ne zaman mutsuz olacaksan bunu düşün için rahatlasın. Ne zaman mutsuzken yemek yiyecek olsan bunu düşün zevk al. Bir deri bir kemik kalmış orospu çocuğu. Şimdi de bitmedi, bu dünyada çekti ama bitmedi. İnan buna. Sen güldüğün her an onun toprağın altında bedeni, diğer dünyada ruhu çürüyor. Ama sen yaşıyorsun, mutlusun, özgürsün. Sana zarar veren herkesin sonu bir gün bu olacak. Hepsinin burnundan fitil fitil gelecek." Çenemi dikleştirdi, dik durmamı sağladı.

"Herkes bedelini zamanı gelince daha hafif ya da daha ağır ödeyecek. İlahi adalet senin için işliyor. Yemin ederim işliyor. Sana kim başka ne yaptıysa, sen bana anlatmıyorsun ama Allah onların da belasını versin."

Bana öylesine bakıyordu ki, bilse açık seçik ne olduğunu bu bela bizzat kendisi olacaktı.

"Sen beddua etmezsin biliyorum ama ben öyle bir ederim ki Efsun. Seni bu hâlde görmeme sebep olan kim varsa, ölmek için dua etsin her sabah ama bir türlü geberem-"

"Burcu tamam." Dört duvarın içinde değildik ama nefesim daraldı. Bedduadan tiksiniyordum. Kulaklarım bile artık duymaya tahammül edemiyordu. Kanım çekildi.

"Tamam değil. Şimdi susacağım ama tamam değil. Hiç iyi şeyler yok. O evden ilk günden itibaren taşınmalıydınız ama yapmadınız. Ne yaşandıysa öyle bir gitmek zorunda kaldınız ki harap olmuşsun. Seni bu hâle getirenlerin soyu sop-"

"Tamam dedim, tamam..."

Soyu sopu değildi işte. Soyu sopunu kalbimde taşıyordum. Hem de bir tanesini de değil. Duymak istemiyordum, tetikleniyordum. Titreyen ellerimi montumun cebinde sıktım.

Terlemişlerdi.

Bir adım geriye çekildi derin derin nefesler aldı. Gözlerini bile yumdu, on saniye kadar uzak kaldı benden. On saniyenin sonunda önce gülümsedi sonra baktı bana hiçbir şey olmamış gibi.

"Her neyse İzmir'den eli boş gelme. Sakın. Ali abiye uğrayacak mısınız?"

Başımı iki yana salladım yavaş yavaş. O kendini hemen toparlayabiliyordu ama ben değildim işte. "Rakı içebileceğimi hiç sanmıyorum."

"Boşver Fetih'le rakı içmek benimle içmek kadar zevk vermezdi zaten." Veriyordu. Hem de çok daha fazlasını hem de. "Bir dahakine yine biz bize gideriz." dedi ve son kez sıkı sıkıya sarıldı.

***

Özlem dinmeden hemen önce yanında heyecanı muhafaza ederdi. Özlemi son hissettiğimiz dakikalarda heyecanlı da olurduk.

Öyle ki kalbimin ağzımın içinde atışı, göreceğim bir gökyüzünden dolayıydı. Omuzlarıma yavrunun içinde olduğu çanta takılıyken eğildim, saçlarım bandanamın kenarlarından önüme döküldü. "Geldik." dedim elmacık kemiklerim ısınmışken. İki saatlik yolculuğun bir kısmı sakin geriye kalan zamanıysa biraz gergin geçmişti. Boğulacağımı hissettiğim bir an vardı. Basınç iyice artmış, kulaklarım ağırlaşmıştı. Çok terlemiştim. İniş anına kadar başım Fetih'in dizlerindeydi. Ama öyle ya da böyle bitmişti. Fetih dakikalarca bana eğilmiş İzmir'de ne yapacağımızı sormuş, beni konuşturmuş, benimle olmayan ama inatla olduğunu iddia eden İzmir kebabı tartışmış, İzmir köfte yemek için meşhur bir mekan arayışına girmişti. Gidince ona kavurma yapacağımın sözünü vermiştim ama ot kavurma olduğunu söylememiştim.

Fetih elini bana uzattığında parmaklarımız birbirine tutundu ve valizlerimiz bir görevlinin yardımıyla peşimizden geldi. Utanmasam nefes nefese etrafa bakacaktım. Belki de ilk kez ondan daha hızlı yürüyordum. Hava nasıl bilmiyordum ama nasıl olursa olsun hissedeceğim an duracağıma emindim. Öyle de oldu, çıkış kapısından ayağım çıktığı an serin bir esinti yüzüme çarptı. Üçüncü adıma varmadan önce durdum sonra tuttuğum eli yavaşça bıraktım. Burnum, sinemle beraber sızladı; derin bir nefes aldım.

Çok özlemiştim.

Her şehrin kendine ait bir kokusu vardı.

Tekrar soluklandım. Ciğerlerim sıkıştığı yerden özgürlüğe kavuşuyor sanki.

Ve İzmir'in kokusu aldığım en yumuşak koku. Gözlerimi yumdum, özlediğimi bile tam olarak farkında olmadığım her şey birleşti. Sesler değişti, kahkahalar değişti, kültür değişti, hava değişti, esen rüzgar değişti. İçime bir kıpırtı dokundu.

Allah'ım çok özlemiştim.

"Şükürler olsun." defalarca içimden tekrar ettiğim tek şey buydu. Bu anı hiç yaşamayacak gibi kuvvetli bir umutsuzluğa bürünmüştü halim. Halbuki iki saat mesafe vardı. Niye bunu yapmıştım bilmiyordum, Fetih almasa bu biletleri, kalkıp gelmek aklımın ucundan bile geçmeyecekti. Bir esaretin içinde gibi, istediğim zaman istediğim yere gidemeyecek gibi ya da. Halbuki günübirlik gidip gelme şansım bile vardı. Psikoloji öyle bir şeydi ki hissettiği şeyi gerçek sanıyordu.

"İyi misin?" dedi Fetih. Kurumuş dudaklarımı ıslattım ve gözlerimi açıp ona baktım. Gülümsedim. Dişlerim kamaşmadı ama içten gelen nadide bir tebessümdü. İçim içime sığmadı, etrafa bakındım yine.

"İyiyim." dedim. Ona sarılabilirdim ama aramızda yavru ve çantası vardı. Elini tuttum sadece. "Hadi gidelim."

Bindiğimiz takside başta her şey konuştuğumuz gibi gitti. Suna annemle eşi öldükten sonra kaldığımız rezidans tarzında site içindeki eve gidecektik. Adresi de verdim ama hangi saniyede ne itekledi beni bilmiyorum ama verdiğim adres değişti. Senelerdir gitmediğim, gittiğimde hayatımın en acısız geçen dokuz senesinin de büyüsünü bozduğumu hissettiğim an; gitmekten vazgeçtiğim yere kırdık direksiyonu. Evime. Fetih bana döndü, sinem heyecanla yükselip iniyordu. Aklımda hiç yoktu, dünden beri bir an bile düşünmemiştim.

Ne bana bu cesareti verdi bilmiyordum ama özlemin de ağır basışı olabilirdi. Fetih'i onlarla ilk en mutlu olduğum evde tanıştırmayı istemem olabilirdi. O hayallerimde bahsettiğim eve ne kadar çok benzediğini gösterme isteğim ya da.

Neticede; evsiz barksız değilim ben, tamam mı, dediğimde aklıma gelen ilk yerdi orası.

Küçük Efsun oradaydı yaşıyordu. Büyüğü o eve gözyaşı taşımamak için çok uzun zamandır gitmese de biliyordu. O ev onundu. Evime götürmek istedim onu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Önde şoförün yanında oturuyordu.

"Evime." dedim.

Evime barkıma.

Yavruyu çantasından çıkardım geriye yaslandım. Koynuma yasladım, öptüm birkaç kez. "Hazır mısın?" diye sordum kısık sesle. "Pıtı pıtı dolaşırsın etrafta. Çok güzel benim evim."

🕊🕊🕊

Seneler sadece aileleri dağıttığıyla, insanları değiştirdiğiyle kalmıyor taşı bile değiştiriyordu.

Etrafımda üç yüz altmış derece döndüm. Evimiz olmasa şimdi bu sokakta, değişen ayrıntılar bana doğru yerde miyim diye sordururdu. Benim güzel evim dışında diğer evler, evlerin kapıları ve boyaları, ağaçlar... Her şey değişmişti. Zorlu ailesinin yaşadığı ev 2000'lerin başında kalmış geriye kalan her şey zamana ayak uydurmuştu. Heyecanla dişlerim bile kamaşıyor, bunu kontrol altında tutmak için dudaklarımı ısırıyordum. Çok özlemiştim. 2004 yılındaydım. Sokaktaki kedileri doyurmaktan başka derdi olmayan Efsun'dan başkası değildim. Hafızam silmişti sonrasını. Sadece 2004 öncesi ve Fetih.

Taksici gittiğinde Fetih yanıma geldi. "Anahtar?" dedi valizleri iterken o ana kadar yüzümü görmemişti. Gözlerimiz buluştuğu an eli ayağı durdu, gram hareket etmedi yüzüme baktı öylece. Bir şey olmuş gibi. Gözlerini bile kırpmadan.

"İçeride paspasın altında." dedim. İçim içime sığmıyordu. Yerimde duramadım çok nadir aynı kalan şeylerden birini işaret ettim.

"Bak şu sokağın sonunu görüyor musun?" İşaret ettiğim yere bakması gözlerini benden ayıramamasıyla çok geç du. "Orada bir market vardı ben ekmek almaya giderdim bazen oraya tamam mı?" dedim.

"Gelince kedide toplardım yoldan, kahvaltı etsinler bizimle diye. Bir elimde ekmek poşeti, montumun içinde bir kedi, diğer elimde başka bir kedi!" Tam da babamın durduğu yerde durmuştu Fetih. "Babam beni burada beklerdi geç kalınca. Ama beni o hâlde görünce yüzünü sıvazlaya sıvazlaya sabır dilediğini düşün Fetih tamam mı?" Karnım ağrıyordu anlatırken. Bu ağrının saf heyecandan olması bile beni çöktürebilirdi bir köşeye.

"Bazen köpekler de gelirdi onları taşıyamazdım peşimden gelmelerini beklerdim." kalbim pır pırdı. En dıştaki kapıyı açtım Fetih'in elini tuttum.

"Gel bak sana Çiçi'nin evini göstereyim."

Kapının eşiğinde istemsizce durdu adımlarım, hızım kesildi. Yıl 2004 Efsun. Son iki haftayı değil, 16 seneyi sil ve adımla. Evine geldin bak. Yol arkadaşınla, evine döndün.

Fetih sessiz sedasız takip etti beni.

"Bak burasıydı." Kümesin önüne çömeldim. "Ben de sığıyordum küçükken. Çiçi gittikten sonra da hep burada ağlıyordum. Yasını tuttum burada. Babam kendi elleriyle yapmıştı."

Belki bunca yıl dayanması bunun sayesindeydi. Çiçi'nin de benim de evim yerli yerindeydi.

Çömeldiğim yerden doğruldum, az ötedeki kedi yuvalarına gittim. Üzerinde ilk yapıldığında elimin izi vardı. Annemin babamın da hatta ama artık akmıştı. "Bak burada da yeni doğum yapmış kediler kalırdı. Annem ilgilenirdi sonra da kısırlaştırırdı. Ya da kışın hangisi gelirse." Oturduğum yerden kalkmadım, ileriyi gösterdim. Şimdi boşluktu. "Burada da bir sürü çilek vardı. Biz ekmiştik. Bir de gül bir sürü ama soldular onlar. Bakan olmadı." Yetimhaneden çıktıktan sonra Suna annemden beni getirmesini istemiştim. O solmuş hallerini görünce çocuk aklı ağlamaya başlamıştım zaten çok da durdurmamışlardı beni.

Duygulanır, sessizleşirim sandım ama ağzım öyle bir açıldı ki susmak bilmedim. Beni sessiz sedasız izleyen Fetih'in elinden tuttum yeniden ve paspas altından anahtarı aldım.

Ne havasızlığı ne de başka bir şey duraksattı beni. Önden yürüdüm, Fetih'e dönük geri geri adımlıyordum.

"Bak burası mutfağımız." hızlıca karşı tarafa geçtim. "Burası da salonumuz."

Bir üst katı gösterdim Fetih'e bir alt katı. O çerçeveyi gösterdim, bu çerçeveyi. Yeniden bahçeye çıkardım sonra hiç yorulmadan eve geri aldım. Odamı gösterdim, misafir odasını gösterdim. Anne ve babamın odasını. Fetih bir köşeye yaslandı beni izledi. Kısacık zaman diliminde bir sürü anı anlattım. Burada böyle düştüm dedim, burada böyle saklandım, burada böyle güldüm, burada böyle ağladım.

Dilim damağım kurudu bir yerde Fetih bir bardak su uzattı bana. Yorgunlukla çökene kadar bir seneler sonra içinde olduğum anı algılamadım bile. Fetih sessizce beni izliyordu, ne düşünüyordu bilmiyordum bile. Suyla ıslanmış dudaklarımı yaladım yutkundum.

Fetih tepemde dururken gülümsedi sadece, eli saçlarımda gezindi. Biraz da dudakları. Benim ulaşamadığım duygusallığa o ulaştı. Nefes nefeseydim. Ben konuşmaktan nefes nefeseydim. Sesimi duymadığım günlerden dilimin damağımın kuruduğu bir ana düştüm. Gözlerinin içi gülüyordu. Terlemiş ellerimi kotuma sürttüm sonra Fetih'in ellerine tutundum. "Sakinleştin mi?" dedi nefeslerimi dikkatle dinlerken. Başımı salladım. Yorgunca alnımı karnıma yaslarken yavru odaları geziyordu. Tam da tahmin ettiğim gibi pıtı.

"Bebeğim," diye seslendim. Bakmadı. Fetih seslense bakardı. "Beğendin mi?"

Cevap bile vermeden havalı havalı odamdan içeri girdi.

Bir süre Fetih'in karnında dinlendim.

"Yarın sabahtan gidelim olur mu ziyaretlerine?" dedim. Dinlenmiş, hazırlanmış olmak istiyordum.

"Sen nasıl istersen. Akşam üzeri benim ufak bir işim var, Merthan'ın halası burada ona bir şey bırakmam lazım. Sorun olur mu senin için?"

Başımı iki yana salladım. O saatlerde ben de yemek yapardım mutfağımda. Akşam üzerine daha vardı etrafa baktım. "Babamın çalışma odasını görmek ister misin?" diye sordum. Fetih'ten daha büyük bir kitaplığı vardı. Yeniden elinden tuttum.

Bedenim yorgun düşene kadar deli divane dolandım evde. Fetih'e her bir ayrıntıyı gösterdim. Yorgun düşmesem onu çıkarıp çevrede gezdirecektim ama bir yerden sonra o kadar bitkin hissettim ki kendimi birkaç saatlik bir uykuya daldım. İlaçlar yüzünden çocuklar gibi uyuyordum öğlen saatlerinde. Bu uyku bana yetmeliydi çünkü yarın Fetih'le sabahtan akşama kadar tek bir an bile durmadan dolaşacaktık. İzmir bizi bekliyordu. Vaktimiz dardı.

***

"Taksiyle gitsen daha iyi olmaz mı Fetih? Ya kaybolursan?"

Kucağımda yavruyla kapıdan onu geçiriyordum. Deliksiz saatlerce uyumuştum. Kendi yatağımda.

"Efsun elimin altında internet var..." alnımdan öptü kabanını giydi. Yavruyu da öpmeyecek miydi?

Araba kiralamıştı ama nasıl gidecekti söylediği yere bilmiyordum. "Olsun. Bak kaybolursan sakin ol tamam mı? Telaş yapma."

"Alay mı ediyorsun benimle?"

Dudaklarımı öne doğru büzdüm. "Ağlama da. Sakince beni ara. Olur mu? Ben hemen gelirim." Burnumu iki parmağının arasına aldı "Bak iterim bunu." yavruyu daha da sıkı tuttum.

Bir süre ayrılamadık birbirimizden ama gidebildiğinde ilk işim mutfağa gitmek oldu. Dolabı boş mutfağa. Gidip almam gerekenler vardı. Et gibi değil, enginar gibi.

***

Oda, bir çocuk odası olsa bile yatağım küçük değil hatta iki kişilik diyebileceğim kadar büyüktü. Dağınık uyuyuşum küçüklüğümden beri vardı, küçük yatakta uyutulursam düşmüşlüğüm de. Hem bazen anne ve babam da yanımda yatardı. Velhasıl o evdeki kadar büyük olmasa bile ben de Fetih de rahatlıkla sığardık. Yavruyu besliyordu galiba daha, bense yattığım yerde etrafı izliyordum.

Özlem sinemde bir çay gibi demleniyor, zaman geçtikçe daha da koyulaşıyordu.

Dakikalar sonra geldi, yavaşça araladı kapıyı. Yaptığım enginar dolmasını da yemişti. Ve brokoli çorbasını da içmişti. Yorgundu zaten. Belki o yüzden de biraz bu kadar sebzeye ses çıkarmamıştı. Daha erken geleceğini düşünsem de beklediğimden daha uzun sürmüştü işi. Ya da kaybolmuştu da bana söylemiyordu. Yemekler soğumamıştı ama hatta dinlenmişlerdi. O ilk geldiğimde çökeceğini sandığım hüzün o gittikten sonra çökmüştü. Ağlamamıştım. Gözyaşı yasaktı bu evde.

Pikeyi kaldırdı altına girdi.

"Yarın bebeği her zaman gittiğim bir veterinere götürelim diyorum. Çok güvendiğim biri, hep ona götürürdüm buradayken sokaktakileri."

Elindeki küçük kutuyu açtı. Lavanta yağıydı sanırım. Evde mi vardı? Eski durmuyordu.

"Götürelim olur, yat bakalım sen yüz üstü." Parmaklarına biraz yağ aldı, sırt üstü yattım ben.

"Bugün bir teyze böyle şeyler satıyordu bir sokağın köşesinde." dedi lavanta yağıyla alnıma masaj yaparken. "Öyle geçemedim. Benim hanım için ne alabilirim diye bir baktım. Baş ağrısına iyi geliyormuş bu meret masaj yaparken, doğru mu?"

Gözlerimi kapattım "Ben de duymuştum öyle bir şeyler, yap bakalım bir." dedim halbuki biliyordum. İyi gelirdi. Söylememiştim ama başım ağrıyordu zaten. Lavanta kokusu çok geçmeden etki etmeye başladı bile.

"Annen beni sever miydi?"

Bunu mu düşünüyordu?

Tebessüm ettim. Başımı salladım. "Severdi." Bunu daha aramızda bir şey yokken bile düşünmüştüm.

"Doğru söyle. Sevil Hanım beni sever miydi sevmez miydi?"

Tek gözümü açıp ona baktım kısa bir an. "Ona hanım demen hiç hoşuna gitmezdi çünkü o sana muhtemelen oğlum derdi."

Anaçlığı bir kenara Fetih'i başlı başına severdi annem. İnsanların gözünün içine baktığında görebiliyordu kalbini. Fetih'e tekte onay vereceğine neredeyse emindim.

"Anne mi dememi isterdi?"

Sesin gülüşü vardı. Başımı salladım. "Sen de istersen tabi."

"Suna annen?"

"O yirmi beşimde evlenmemi istemezdi."

Annem özgür bir kız çocuğu yetiştiriyorken Suna annem bir o kadar korumacıydı. Çünkü annem beni el bebek gül bebek büyümüştü, Suna annem ölmek üzere eğildiğim yerden doğrultmuştu.

Parmakları yavaşladı. "İstemez miydi beni?"

"Konu sen olmazdın. Sana karışmazdı, onay da verirdi ama senin beni kandırabileceğini hissetseydi evlilik konusunda otuz yaş sınırı koyardı."

"Tamam yaşım otuzken evlendim zaten."

"Benim yaşım Fetih..."

Çünkü anneme göre okul bitecekti. Emekliliğini verecekti, muhtemelen benimle mecburi hizmetimi yaptığım yere gelecekti. Bunu ondan çok da ben isteyecektim. Ben alışmıştım alışmıştım ama alışmadan önce onsuz yapamazdım. Onun eline doğmuş küçük bir bebek gibiydim çoğu zaman. 25 yaşında da onu İzmir'de tek bırakıp gitmek istemezdim. 18-19 yaş da onsuz başka bir şehre gitmek için çok küçüktü bana göre ama ben bunu düşünürken o 19'umda yaşamıyordu bile.

"Beş sene evlenmeyecek miydik yani?"

"Yani iki sene flört, iki sene sevgililik, bir sene nişan. Geçer giderdi zaten. O da haklıydı. Benim otuzuma kadar ancak uzmanlığım biterdi. Çoğu doktor o yaşlarda evleniyor."

Fetih'in elleri iyice durdu. "Ha kaçmazdın yani bana?" dedi.

"Cık."

"Kaçırırdım ben de o zaman seni."

"Suna annem senin ismini defterinden silerdi."

"Yok muydu onu kandırmanın bir yolu?"

"Otuzumu uslu uslu beklemek. Belki ben de öyle düşünürdüm o zaman, uzmanlık bitmeden evlenmek mantıklı gelmezdi bana."

Sıkıntılı bir nefes aldı. "Bana rağmen de mi istemezdi evliliği? Evlenilecek adamım bak ben. Tam aile babasıyım."

"Cık."

"Yine uzmanlığını yapardın Efsun. Ders çalışırken meyve tabağı hazırlardım sana "

Bu fikir içimi ısıttı. Eninde sonunda ders çalışacaktım. Fetih benim yanımda olacaktı değil mi o zaman?

"Hazırlayacak mısın bana meyve tabağı?"

"Hazırlayacağım ya, yine de izin vermez miydi annen?" Mutsuzlaştı. Halbuki onu mutsuzlaştıracak şey babamla ilgili şeyler olmalıydı.

"Tamam üzülme, şaka yaptım." dedim dayanamayıp. Renk atıyordu her işine gelmeyen şeyde. "İstemezdi ama ben karar alırsam da tamam derdi. Tamam dediğim sen olunca da içi de rahat olurdu hem."

Fetih. Sadece Fetih'ten bahsediyordum. Bunu bildiğini biliyordum. Fetih Karadere'den bahsetmiyordum. Tek bir kişiden bahsediyordum. Sadece adıyla ondan. Diğer her türlü şartta sonuç değişecekti ama bu güzel anı kafamın içinin bile bozmasına izin vermedim.

"Şükür," dedi rahatlamış bir sesle. "Yoksa kaçıracaktım seni. Bu da tamam ya baban?"

Ne annemdeki gibi sevimli şeylerim vardı ne de Suna annemdeki gibi rahatlatıcı.

"Fetih kim olursan ol, nasıl bir karakterde olursan ol babam hiçbir zaman beni seninle paylaşmak istemezdi."

Çok üzülecek sandım. Annelere bu kadar tepki gösterdiyse bu da o kadar etki eder sandım.

"Boynum kıldan ince." dedi. "Önüme taş da koyar mıydı?"

"Beni incitmeyecek her taşı."

"Esaslı adam." dedi. Fetih ikidir hiç alakasız anlarda babama hak veriyordu. "Kimse kızını güle oynaya elin adamıyla evlendirecek değil. Çok haklı. Ben her taşı alır cebime koyardım, sabırlı adamım bir kere."

Taşları kenara itmiyordu cebine koyuyordu. Gülümsetti bu ayrıntı beni.

"Hep senin tersine giderdi mesela."

"Onun yanında onun doğrusunu savunurdum."

"Boyun eğerdin yani?"

"Benim boynumu neyin büktüğü belli."

Her şeye verecek bir cevabı vardı. Elini yanağımın altına koydum yaklaştım ona. Yarın için heyecanlı olduğunu hissediyordum. İlk kez tanışacaktı böylesine yakın onlarla. Nasıl tanıtacaktım onlara Fetih'i? Her şeyi görüyorlardı. Her şeyi. Neler yaşadığımı görmüşlerdi ama Fetih'in suçu

olmadığını da bilmeleri gerekiyordu. Fetih'in bu mahcubiyeti kabristandan çıkarken son bulmalıydı.

İlk kez Fetih'le ailem hakkında böylesine konuşmuşken Urfa'ya dair hiçbir şey, hiçbir an yoktu üzerimizde. Öncesi öncesinde kalmış gibi konuşmuştuk. Dakikalarca bunları düşündüm durdum. Eskisi gibi hissetmek, biraz da olsa aynı tadı almak, mucizeviydi şimdi bana.

"Ne düşünüyorsun?"

Ne düşündüğüm muallak ve karmaşaydı ama ne hissettiğim netti. Huzur. Bu ev o kadar yüce ki gönlümde seneler sonra bile bana sadece güzel anılar bırakıyordu.

"Seni." dedim. Daldan dala konuyordu düşüncelerim. Ben de en güzellerinden bahsetmek istedim. Kaşları havalandı, hoşuna gitti yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Sus çizgime bastırdı dudağını.

"Annemi babamı. Bir gün bu yatakta hiç eşimle uyuyacağımı düşünmemiştim. Küçüktüm gerçi. Bu evde tek kötü anım yok biliyor musun Fetih, Çiçi'nin gidişine ağlamam dışında?"

Alnımı alnına yasladım. Bu evdeki en güzel anıları arttırmak istiyordum. Tek başına bunu başaramamıştım ama Fetih varken yapabilirdim. Mesela hiçbir kuvvet bana o mutfakta yemek hazırlatamazdı bugün hazırlamıştım, o masada yemek yemeye cesaret edemezdim, yemiştik bu akşam. Bu yatağa tek başına bile yatamayacağımı bile düşünmüyordum, şimdi yatıyorduk.

"Bunu bozmamak için mi gelmedin bunca zamandır?" İkimiz de gözlerimizi kapatmıştık. Zaman zaman dudaklarım Fetih'in dudaklarına temas ediyordu. Bugün bu saatte bu ev dışında nerede olursam olayım mutsuz olacaktım. Aklıma kötü bir ton şey gelecekti. Kabus görecektim. Midem bulanacaktı. Ellerim titreyecekti. Ağlama sebebim başka olacaktı. Yataktan çıkmak istemeyecektim. Çoktan uyumuş olacaktım. Şimdi bunların hiçbiri yoksa tek bir kişi sayesindeydi.

"Geldiğim zamanlar çok ağlıyordum. İsyan ediyordum. Hatta kötü bir günse lanet ediyordum. Kirletiyordum. Aklımdaki hali bozuluyordu. Yola çıkarken de aklımda yoktu buraya gelmek. Ani bir karardı. Seninle gelirsem güzelliği bozulmaz diye düşündüm."

Parmak uçları belimde gezindi, alnını alnıma sürttü.

"Yanılttım mı seni?"

"Hiç."

"Sen beğendin mi evimi?"

"Çok." dedi. Biraz olsun yalan söylemiyordu. "Niye şimdiye kadar anlatmadın böyle bir evinin olduğunu bana? Haksızlık değil mi?"

Bu o kadar kıymetli geldi ki bana, bir can bahşetse bu kadar onure olurdum. Bir evim vardı, gözleriyle görmüştü.

Yüzüne dokundum. Burnumu burnuna sürttüm. Doğru söylüyordu ev değildi burası. Yuvamdı. "Teşekkür ederim." dedim hangi birine bilmeden.

"O şeref bana ait."

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım, öylece hareketsizce bu teması hissettik. Parmakları nahif nahif dolanıyordu sırtımda. "Fetiiih." dedim sadece. Adını söylemek istedim sadece. Çok şey anlardı biliyordum.

"Efsun güzeli."

Çok şey anladım.

"Bu evde sadece güzel anılarım var," bu çılgıncaydı. Ölümlü dünyada bir insanoğluna bu denli güvenmek ve her parçayı onunla paylaşmak çılgıncaydı. Dokunsun istiyordum, buraya da dokunsun. Ailemin içinde yaşadığı bu evde, onunla da anılarım yaşasın istiyordum. Ona soyadımı vermeye hazırken onu bu eve almaya da hazırdım. Benim evimdi burası, o da gelebilirdi. Onun da evi olabilirdi. "Seninle artsın istiyorum o anılar."

On beş sene sonra gelen koca bir teklifti. Ya da değildi. O zaten bu evin kapısından geçtiği an gırla anı birikmeye başlamıştı zaten.

Onunla seviştiğim ilk gece saniyelere ancak dökülebilecek bir an vardı. Bana hiçbir şey bilmezken dokunuşuna şükretmiştim. Bir şeyleri hisseder gibi şükretmiştim. O sevişmenin ikincisi bile daha yaşanmamıştı. Belki de bu bana yapılan son iyilikti çünkü biliyordum, Fetih her şeyi öğrendikten sonra onunla sevişirsem içimde bir kurt beni kemirecekti. Hep bilmeseydi ihtimalini düşünecek duracaktım. Hiçbir şeyi düşünmeden, hiçbir şeye dikkat etmeden, yaralarımı bilmeden bana dokunmasının tadı hep ukte kalacaktı. Belki benimle olduğu gibi, içinden geldiği gibi sevişmediğini bile düşünecektim. Yetebilme psikolojisine girecektim.

Dudaklarımız yeniden birleşti. Yumuşak bir öpüşmeydi. Dillerimiz savaşırdı halbuki bizim. Savaşmadı. Onlar bile sevdi birbirini. Ölmüştü işte herkes. Burcu haklıydı. Ben iyi olacaktım, bana bu günleri yaşatanların sonu aynı olacaktı. Öleceklerdi. Bu ölümler beni yerle bir etmeyecekti. Kutlayacaktım. Yeri geldiğinde kadehle yeri geldiğinde bir çift dudakla. Yastığa bir damla yaşım düştü. Ölmesi gerekenler ölmüştü, hiçbir izini taşımıyordum onların. Sağlıklıydım. Sevdiğim adamla sevişecektim. Onlar toprağın altında çürüyecekti. Bedel ödeyeceklerdi ben hak ettiğimi

yaşayacaktım. Bana ne yaşatırlarsa yaşatsınlar izleri kalmayacaktı, yaptıkları yapacaklarıma engel olmayacaktı. Fetih bana dokunurken ikimiz de titreyecektik ama devam edecektik. Aşacaktık. Hem ben hem de o.

Dudaklarımız ayrıldı bir an "Efsun." diye fısıldadı. Çok çekingen davranıyordu. Elleri varla yoktu. Dudakları bir var bir yoktu. Elmacık kemiğini okşadım yeniden öptüm onu. Sırtım yavaş yavaş yatakla buluştu.

Savaşmıyorduk sevişiyorduk.

Sadece sevişiyorduk bu kez.

Benim sırtım yatağa kaydığı an, bedeni yavaşça üzerime geldi. Geçen sefer hızlı ve aceleci olan elleri şimdi bir o kadar yavaş ve tedirgindi. Geçen sefer özlemle, isyan ede ede dokunuyordu bana şimdi korka korka, merhametle. Belimi sarıp sarmaladı, üzerindeki beyaz tişörtü eteklerinden tutup kafasından sıyırdım. İkimiz de birbirimizin dudak kenarından öptük. Sonra o çenemden, boynumdan, omuzlarımdan. Tek bir an bile ısırmadı. Dişlerini hissetmedim. Öptü kokladı.

Geçen sefer beni öldürmeye niyet etmiş elleri ve dudakları şimdi beni yeniden hayata döndürmeye çalışıyordu. Kendi canından çok az kalmışken üstelik. Aynı çaba benim de ellerim ve dudaklarımda da vardı.

Üzerimdeki geceliğin düğmeleri yavaş yavaş çözüldü, içimdeki braletin kopçası defalarca kez açılmak için denendi.

Elleri titriyordu.

"Çok özledim seni." nefes nefeseydim.

"Yemin ederim benim kadar olamaz. Yemin ederim."

Parmaklarım omurgasında boylu boyunca dolaştı kendini bana sürttüğünde kısık sesle inledim. Sevişmek. Bu kelimenin anlamı ilk kez bu kadar anlam kazandı. Kelimeye kökünden bağlanmıştık.

Bir gece. Ağzından tek bir küfür bile çıkmadan, beni elinin altında bol bol severken, biz sevişirken, zevkin doruk noktasındayken bile hareketleri hırçınlaşmadan bu gece evime hiç unutamayacağım bir anı daha bıraktım. Eğer tarih yazsaydı bu anı, en nahif sevişme olarak kaleme alırdı. Üstü de gelmezdi, biliyorum.

🕊🕊🕊

Fetih Karadere'nin anlatımından;

"Bulabildin mi evi?"

Ev.

"Evet, önündeyim şu an."

Evin mi?

Her şeyden çok hissettiğim şey stres. Aynaya bakarak kravatımı düzelttim. Giydiğin kıyafet, gittiğin yere verdiğin değeri gösterir demişti sözü kıymetli biri zamanında. Daha farklı ne giyebilirdim bilmem ama yeterli gelmedi.

"Tamam," dedi önce sadece. Gözüm telefondaki 'karım' yazısına daldı. "Ne zaman işin biter peki?"

Bu sorunun cevabı bende yok. Kestiremiyorum. "Bilmiyorum ama çok geç kalmam." diyebildim sadece.

"Tamam ben yiyecek bir şeyler hazırlayayım o zaman," aldığı nefesten bir şey daha söyleyeceğini anladım. "Ama et koymayacağım hiçbir şeye, olur değil mi Fetih?"

Bu an ya da konumun içerisinden olmasam sündüreceğim bir soruydu bu. Tamam derdim sen yorma kendini, ben gelirken alırım. Sınayabildiğim kadar sınardım onu. Telefonu yüzüme kapatana kadar şansımı denerdim. Sinirden kızarmış yüzünü hayal edebilmek için buna değerdi. Başka zaman olsa yaparım ama şimdi buna cesaret edemedim. Hesap defterim çok kalabalık. Bu kadar yakındayken üstelik yenisini ekleyecek kadar cesur olamadım.

"Olur Efsun."

Bu kadar çabuk ikna oluşum onda sessizliğe sebep oldu. Emindim ki telefondaki isme bakıyor. Sahiden benimle mi konuşuyor diye, zararlı çıkar korkusuyla uzatmadı. "Tamam o zaman, sen evdekilere eşimin selamı var dersin. Dönüş yolunda yolu bulamazsan ara tamam mı beni?"

Selam mı? Gözlerimi yumdum, kitlendiğim yazıdan çektim. Alnımı direksiyona bastıracaktım. "Ararım." dedim zorlukla. Kravatı yeniden gevşettim. Bu ona söylediğim en boktan yalan. Daha önce hiçbiri beni bu kadar altında ezmedi. "Hadi Allah'a emanet." onun cevabı ya çıktı ağzından ya da çıkmadı. İndim arabadan evin tabelasına baktım.

Doğançay mezarlığı.

Yanıma ayakları üzerinde durmayı yeni öğrenmiş bir velet konulsa o eşikten benden önce elli kez geçer giderdi. Ama benim korkak, iki ileri bir geri adımlarım bir süre sadece yerinde saydı. Bilmem kaç dakika sonra o eşikten geçebildim. Dümdüz giden upuzun bir yol, yüzlerce mezarlık. Buraya gelirken düşündüğüm şeyler vardı ama bunlar mezarın yerini nasıl bulacağımla alakalı değildi. Nasıl bulurum bilmiyorum.

Etrafta gelen ziyaretçilerin arkasından mataralarla su götüren, aldığı üç beş kuruşu cebine sıkıştıran Kürşat yaşlarında bir çocuğu seyrettim bir

süre. Cılız bedeni oradan buraya koşturuyorken belliydi, hakimdi mezarlığa. Mataraları doldurduğu musluğun dibine geçtiğinde peşinden gittim.

"Selamın aleyküm, kolay gelsin."

Saçlarını üçe vurmuş, üzerinde iş görürken eskittiği kıyafetleri vardı.

"Aleyküm selam abi, sağ ol." dedi göz ucuyla bana bakarken. "Su mu lazım yoksa çeşmeyi mi kullanacaksın?" dolan bir matarayı çeşme altından alıp bir diğerini koydu yerine.

"Benim aradığım iki mezar var. İsimlerini biliyorum, bilir misin yerini?"

Hava çok da sıcak değil, hatta kara bulutlar var ama yine de terlemiş. Başını omzuna bastırarak terini sildi. Yerde mataraların kapakları var. İki adım ötede çömeldim, dolmuşların kapağını kapattım. "Yok be abi, burada kaç mezar var haberin var mı senin? Nereden bileyim ben isimden?" başını eğip beni süzdü baştan aşağı.

"İlk defa mı geldin mezarına? Daha önce görmedim sanki seni, gelsen belki oradan hatırlardım."

Umudum tükeniyor. Bilmezse nasıl bulurum bilmiyorum. Kabristan çok büyük, elimde isimden başka bir şey yok. Efsun'un yaptığı yemek soğumadan varmam lazım eve.

"Ben değil ama karım birkaç ay öncesine kadar sık sık geliyordu. Anne babasının mezarı. Senelerdir gidip gelir. Kızıl saçlı, çilleri olan bir kadın. Onu görmüşsündür belki."

Kaşlarını çattı, son kapağı kapatırken ben yerimden doğruldum. Yaşından büyük hal ve tavırlar var. Bir şey çıkacak gibi değil ama şansımı deniyorum artık sadece. Başıyla beni işaret etti "Senin karın doktor mu?"

"Evet doktor, tanıyor musun?" elim telefonuma gidecekti resmini göstermek için ama gerek kalmadı.

"İyi hoş da Efsun abla evli değildi ki?"

Tanıyordu. Mesleğine adına kadar.

"Yeni evlendik. Hatırlıyor musun mezarın yerini?"

Tek elini kaldırdı salladı. "Ohoo," çekti bilmiş bir tavırla. "Her gün ben suluyorum da sen hangisini soruyorsun? Dört mezarı var onun."

Efsun'a ağlaması için yalvarışımın üzerinden geceler geçti. Ne onun ağlayışı durdu ne de benim gözlerime söz geçiremeyişim. Ben bu işin bana gelişini sikeyim. Dört mezar taşından daha ağır bir cümle kurduğundan habersiz bana bakıyor.

"Sevil Soner Zorlu. İlk onların yerini tarif et bana."

Benim yanımdan yürümeye başladı. Mezarlığı inceliyorum yürürken. Bir insan bir kabristana bir tane mezar sığdırır. Dört çok fazla. İkisi anneyse daha da beter.

"Efsun abla nerede? Gelmedi mi o?"

"Yarın gelecek." Adımlarımı ona göre yavaşlattım. "Ne zamandan beri tanıyorsun sen karımı?"

"Ohoo," dedi yeniden. "Senden eskiyimdir vallahi abi. Daha doktorluk bile okumuyordu ben onu tanıdığımda."

"Her gün gelir miydi eskiden?"

Düz yoldan hiç sapmadan ilerliyor. Efsun'un uğruna kaç ayakkabı eskittiğini bilmediğim yoldan geçip gidiyorum öylece.

"İlk iki sene her gün. Sonra biraz azaldı ama arayı çok açmazdı. Doktorluk okumak kolay değil tabi, okuldan zaman bulamadığı olurdu. Tayini çıkınca da bana devretti. Allah razı olsun her ay para gönderir, gerçi göndermese de yaparım Allah biliyor. Ahbap gibi olduk biz. O mu büyüdü gözümün önünde ben mi bilmiyorum. Ben daha liseyi bitiremedim o doktor oldu."

Pür dikkat çocuğu dinliyorum. Ahbabı var. Kabristanda. Adımlarım hızlandı. O da bana yetişmek için daha büyük adımlar atmaya başladı.

"İlk tanıdığımda ben daha küçüktüm. Her gün gelip gidince çocuk aklı senin evin yok mu demiştim. Hep buradasın. Benim evim burası demişti." Adımlarım yavaşladı, o fark etmedi. "Evlenmiş demek. Evi var mı artık?"

'Ben evsiz barksız değilim tamam mı? Evim var benim.'

Evden kastı burası olmamalı. Yalvarıyorum burası olmasın.

Var diyemedim. Ona henüz verdiğim bir ev yok. O bana evini açsa bile benim açtığım bir ev henüz daha yok. Bir adım önden giden çocuk durdu bana baktı. Gözüm çevrede gezindi.

İki mezar var. Üzerindeki çiçeklerle diğer mezarların yanından o kadar serice sıyrıldı ki o saniye anladım. Mezar taşının üzerindeki ismi bile görmem gerekmedi. Tertemiz, renkli ve özenle bakımı yapılan iki mezar. Az ötesinde yatan ölüyü bile imrendirecek kadar güzel. Mezarın bile güzelinin olduğuna otuz senedir ilk defa şahit oldum.

Bulabilirmişim. Efsun'un dört mezarını da bu çocuk olmasa bile bulabilirmişim. Tek bakışta. Akıl kârı değil. Eli bir mezara bile değse güzelleştirecek güçte. Benim güzel eşim... Dilerdim ki elinin güzelliği bir mezara hiç bulaşmasaydı.

"Şurası." dedi tam da baktığım yeri gösterirken. "Diğer ikisi de yan yana ama ileride. Şu bebek mezarının oradan girince görürsün."

Omzuna dokundum. "Eyvallah." dedim. "Bana iki matara getirebilir misin?" Bunca çiçeğe su dökmemek haksızlık. Fırladı gitti yanımdan. Yakamı düzelttim, önümü ilikledim.

Mezarlığa doğru yürüdüm, tamamen içgüdüsel annesinin dibinde durdum. Doğum günleri farklı ölüm günleri bir olan iki mezar taşına baktım. Ölümün bile ayıramamış olması mı? Güzel, isteyebileceğim bir şey ama çok erken. Orada yazan 2004 çok erken. Bir elli sene sonrası ancak kabul edilebilir. Annesinin yaşına baktım. Efsun'dan hepi topu on yaş büyük. On sene. Hiçbir şey. İstemsiz kurdum o bağı. Efsun'un otuz beşine on sene var. Hiçbir şey. O kadar kısıtlı az bir zaman ki dile de kolay, yaşamaya da. Otuz beş. Çok genç.

Eşiyle arasında iki yaş var. Senin de yedi senen kalmış Fetih. Onlar ne zaman tanıştılar bilmem ama bu isimler farklı olsa Efsun'la sadece yedi senem olurdu. Bu iğrenç ihtimali kafamın içinde siktir ettim. Annesinin ayaklarının dibine, mermere oturdum.

"Çiçek getirecektim aslında." dedim. Bir selam vermedim, başka şekilde girmedim. Bilemedim. Buraya gelene kadar içimde yaptığım onlarca konuşmayı çöp ettim. "Ama Efsun'un haberi yok, yarın geldiğimizde mezarınıza koyacağım çiçekleri görürse şüphelenir." elim mezardaki birkaç düşmüş yaprağa gitti. Temizledim. "Gerek de yokmuş gerçi, koca mezarlığın hakkını tek başınıza almışsınız. Pay etsek herkese yeter." ismine baktıkça gördüğüm fotoğraflar geliyor aklıma. Efsun'un otuz yaşı. Efsun'un otuz beş yaşı. Belki boyu biraz daha uzun. Ve kameranın yanıltması değilse çilleri daha fazla.

Gül güzeli.

Efsun güzelinin annesi olduğu mezarından bile belli.

"Şimdi diyeceksiniz ki," ilk kez babasının mezar taşına baktım. Efsun neredeyse her şeyini annesinden almış, babasına neredeyse hiçbir şey kalmamış. "Sen benim kızımdan habersiz iş mi yapıyorsun? Yapıyorum." dedim açıkça. "Yarın bu kadar konuşmaya fırsatım olmayacak. Belki hiç konuşmayacağım hatta. Söyleyeceklerim var. Size ve iki mezara daha."

Dileyeceğim bir özür.

İsteyeceğim bir af.

Ahde vefa.

Avucumu var gücümle mermere bastırdım. "Dört mezar." dedim kendi kendime. Annesine baktım yine. Nefes almak konuştukça zorlaşıyor. "Benim koca ailem bir mezarla un ufak oldu, siz nasıl dört mezarla ayakta kalacak bir kız çocuğu doğurdunuz?"

Ciğerim yanıyor. Anasını sikeyim bu gerçeğim

"Biz beş para etmezmişiz kabul ama siz? Dört mezara direnmek neyin nesi? Tek başına? Hanginiz verdiniz ona bu bilek gücünü? İnsan olan dörde kadar pes ederdi, insan olan ya buranın kapısından giremez ya da girdi mi çıkamazdı. Efsun neyin nesi?"

Devrimdi Efsun. Yemin ederim devrimdi. Başlı başına bir ihtilaldi. Ben bir ölümün nasıl yerle bir edeceğini görmüştüm insanları. Ben o insanların içinden geliyordum. Ben bunu normal sanıyordum. Devam edememeyi normal sanıyordum ben. Doğrusu bu diye görmüştüm. Bir evlat gidince bir evlat katleden bir kadınla yaşamıştım ben, iki anne kaybedip ayakta duran kadını aklım almıyordu. Yedi cihanı toplasam, tüm insanlığa baksam Efsun'un üstüne çıkacak başka bir ne yürek ne bilek gücü bulurdum. Bir yardım yoktu. Başka bir el yoktu. Kimse itmemişti benim karımı. Elini de tutmamıştı. Destek de olmamıştı. Tek başına yapmıştı. Kırk sekiz kere düşmüş kırk dokuz kere kalkmıştı.

"Bari kızınızla gurur duyacağınız kadar yaşasaydınız." alt dudağım titriyordu. Çok kötü şeyler yaşattılar kızınıza diyemedim. Benim kardeşime yaşattıklarının bin katını hem de. Ben yetişemedim siz yoktunuz. Böyle iş mi olur? "Bari biriniz kalsaydınız. Ben bulana kadar en azından onu." iki koca gece geçmişti. Zehir zemberek iki koca gece. Efsun'un gözü önünde dik durmak benim boynumun borcu ama o borcu ödemek çok zor. Boynumu koparıp atmak dik tutmaktan bin kat daha kolay. Elim kolum bağlı. Gözümün önünde bir gülüyor bir ağlıyor. Dalıp gidiyor. Bazen nefesi daralıyor bazen daha rahat.

Ben diz çöktüm çoktan sadece o da yanımda oturduğu için görmüyor. İki ölü bir canavar. Bu cümleyi sittin sene atmayacağım hafızamdan. Aynısını ona yaşattılar. Yetmedi aynısını biz de yaşattık. Onu mutlu etmek için çabalamak yaşamam için tek dayanak. O günün birinde toplanacak bunu biliyorum ama benden yana bir haber de tahmin de yok.

Bugün mutlu. Bugün o kadar mutlu ki onu böyle görmeyi özlediğim kadar hiçbir şeyi özlemedim daha.

"Efsun bana dedi ki; onlar sandılar ki sevdikleri gibi sevileceğim bir ömür boyu. Yanlış anlamayın," deme gereği duydum. "O an çok kötü bir

andı. Öfkeliydi bana yoksa söylemezdi. Ben ona da söyledim ama siz de bilin." babasına baktım özellikle. Annesi benim içimi biliyordu da babası çok uzak sanki. "Efsun sizin evladınız, siz onu nasıl sevdiniz bilemem ama yemin ederim sevdiğiniz gibi bir ömür seveceğim. Şerefim namusum üzerine yemin ederim ki seveceğim. Bir an bile şüpheye düşmeyecek sevgimden dolayı. Ne o ne de çocuklarımız. Acaba mı bile demeyecekler. Ne karım ne çocuklarım. Siz öyle sanmadınız doğrusu bu. Şüpheniz olmasın."

Sırtımda bir bakış var. Eşeliyor. Eğildim, boynum büküldü. Babasıydı. Biliyorum. Verdiğin sevgiden önce başka diyeceğin yok mu diyor açık seçik bana. Bir kere güldürdüysen on kere üzüldü ne anlatıyorsun diyor.

"Özür dilerim,," dedim sadece. Hem annesine hem babasına. "Sebep olduğum her şey için. Efsun'un eline o silahı aldırdığım gün için de, onu bir evliliğe mecbur bıraktığım için de, onu o evin içinde koruyamadığım için de. Ona bir ev bile veremediğim için de, tüm yaşadıkları için. Benden öncesi için de benimle beraber olduğu vakit için de ama düzelteceğim." geldiğimden beri tek bir cümlemden tek bir an bile şüphe etsem siktir olup gidecektim. İnanmasam kendime gidecektim.

"Size söz düzelteceğim. Bir kez daha geleceğim buraya, düzeldi diyeceğim. Kaç zaman geçecek bilmiyorum, neler yaşayacağız bilmiyorum ama geleceğim. Her şey Efsun'un istediği gibi olacak. Ne nasıl ona iyi gelecekse öyle olacak. Ciğerimi söksün isteği yine yapacağım. İyileşecek. Ben de geleceğim buraya."

Ardı ardına sözler verdim. Hepsini bir bir tutacağım. Biliyorum. Bir süre baktım mezar taşlarına sonra fark etmediğim bir anda yanıma konulmuş bir matarayı çiçeklerinin üzerinden gezdirdim. Diğer matarayı da aldım tarif edilen yere doğru ilerledim. Ne eksik ne fazlaydı bu iki mezardaki çiçekler de ama her şey az önceki gibi olmadı. Doğurduğu için teşekkür etmekle yaşattığı için teşekkür etmek bir olmadı. Suna Hanım'ın mezar taşının dibine oturdum. Alnımı yasladım, yağmur başladı.

"Tüm günahlarınız bana, tüm sevaplarım size olsun."

Yağmurla gözyaşlarım aynı anda akmaya başladı. "Allah senden bin kez razı olsun." diye sayıkladım. Özür diledim. Teşekkür ettim. Suna Akay Yıldız. Efsun bugün varsa en az doğuran kadar hakkı olan kadın. Elimin altında dünya olsa yarısını Efsun'un yarısını onun önüne sereceğim o kadın. Suna Akay Yıldız, Allah senden bin kez razı olsun. Benim eşimi önce kendine sonra bana bağışladın.

İnstagram:serceyioldurmekofficial

İzmir güzeldir efendim, toparlamayacağı insan yoktur:) Yıldıza basmayı unutmayın❤

LIII- "Haberci Kuşlar"

Önce yıldıza basalım mı?

Basalım basalım.

Ve her yorum bir yerde ölmek üzere olan Dilan'ı kurtarıyormuş. (Buna inanmayan Fetih'in anneliğine inanıyordur kesin.d)

Keyifle okuyun!

"Dandiniko dandiniko
Annesi şeker cinsine çeker
Dandiniko."

Bazı öpmelerin sözlük anlamı, alıp göğüs kafesine yerleştirmekti.

"Babası deve
Geç gelir eve
Dandiniko."

Burcu'nun kahkası daha ekrana varmadan duyuldu, kucağımdaki yavrunun yanağını yanağıma yaslayıp ekranın önüne geçtik.

"Teyzesi çiçek
Her sözü gerçek
Dandiniko."

Görüntülü aramada Fetih'le konuşuyorsam Fetih'i, Fetih hariç biriyle konuşuyorsam hep kendimi izlerdim. Senelerdir böyleydi bu son söylediğim kısım. Tıpkı şimdiki gibi yanaklarımız birbirine yaslı, turuncu renkli tüyleri, günden güne büyüyen ve kesinlikle evimi beğendiğini düşündüğüm yavruyu yanağıma yaslamışken bizi izliyordum. Burcu belki de bu halime gözünden yaş gelecek kadar güldü.

"Of sen iyice anne oldun ya o nasıl ninni?!"

"Dandiniko dandiniko."

Yavrunun ağzıma siper ettiği patisini dişler gibi dudaklarımın arasına kıstırdım. Biliyordum birazdan ellerimden kurtulmak için çabalayacaktı.

Fetih olsa yapmazdı bunu ama bana yapıyordu. Hâlbuki ona delicesine ilgi veren ben, iten Fetih'ti.

Annelik sahiden kutsaldı...

"Bu hikayede yanan Zeliş oldu o zaman çünkü ninninin devamında halası yılan her sözü yalan diyor."

"Hayır Zeliha halası değil." Burcu'nun asla anlamayacağı ama Fetih burada olsa bana dik dik bakacağı bir cümleydi bu. Zeliha bu hikayede teyze mi oluyordu? Öyle gibiydi.

Babası kimdi?

Ben olamazdım sonuçta. Değil mi?

Yavru tam da tahmin ettiğim gibi tırnaklarını çıkararak beni itmeye çalıştı ama çırpınmasın diye başından öpüp kendi isteğimle eğilip yere bıraktım. Bırakamadım. Çektim bir kez daha öptüm. "Ölürüm sana, ölürüm."

Miyavladı.

Aynı şekilde karşılık verdim.

Önünde diz çökmüştüm. Arkasını dönüp hızlı hızlı benden uzaklaşırken çöktüğüm yerden izledim bir süre gidişine. Pıtı pıtı yürüyordu. Gerçek anlamda. Şimdi kesinlikle Fetih'i arayacaktı.

"Adını Burcu koymamak konusunda ne kadar ısrarcısınız?" Çömeldiğim yerden kalktım ve dirseklerimi tezgaha yasladım. Yüzümü kameraya yaklaştırdım.

"Hayvan sahiplensen adını Fetih koyar mıydın?" Çok basit bir empati yöntemiydi. Etkili olacağını sanıyordum.

Yüzü ekşidi önce sonra başını hızla iki yana salladı.

"Hayır tabi ki!"

Anlayışla başımı salladım. "Fetih de aynı fikirde. O yüzden bu konuyu boşverelim. Değil mi?"

Ofladı pofladı biraz. "İsimler gelişim açısından etkiliyor hayvanları o açıdan şey etmiştim ben. Neyse tamam, ne ben Fetih koyayım ne de siz Burcu koyun." gözlerimi kameradan çektim ve az önce bıraktığım kalemi geri aldım elime.

Sözün uçup yazının kaldığı, insanoğlunun ilk döneminden itibaren kabul gördüğü bir gerçek. Bu yüzden olacak sır gibi sakladığım ve saklamayı sürdüreceğim tarifi; mutfakta annemin buzdolabının üzerine koyduğu tarif defterine yazışım.

Afiyet olsun ve minik bir kalp bıraktım sayfanın sonuna.

Tıpkı annemin yazdığı her sayfanın sonu gibi tamamladım ben de tarifimi.

"Sesin çok güzel geliyor ama." dedi. "Keyfin yerinde, yüzüne renk gelmiş. Mutlusun." Gülümsemem büyüdü, hâlâ boş olan merdivenlere baktım.

Fetih ilk kez benden geç hazırlanıyordu.

"Çok iyi geldi burası bana. Burcu o kadar çok özlemişim ki," elimdeki kalemi sıktım istemsizce. Mimiklerimi kontrol edemiyordum. "Her tarafta anılar var, bunlar bile iyi geliyor! Gerçekten çok güzel bir hayatımız varmış bizim, içindeyken fark etmiyorduk, sıradan geliyordu her şey. Okul çıkışı Kordon'da yaptığımız bir çiğdem kola bile lüksmüş. Sen nasıl senelerdir başka şehirde yapabiliyorsun?"

Ara ara konuşurduk, hatta nadir diyeceğim kadar az. Yine de şikayet ettiğini hatırlamıyordum. Bir iki laf arası özledimden öteye gitmezdi. O daha çok ortamı özlerdi hatta. Benimki evime özlemdi. Şehre, uçan kuşa, insanlara, kültüre, havaya. Her şeye.

"Üniversiteden alışığım ben, onu da başka şehirde okudum ya. Sen 25'inden sonra ayrıldın şehirden. Bir de eğitim her çocuğun hakkıdır idealistliğinde bir öğretmen lazımdı bu ülkeye dedim ki açılın, bu kutsal görevi ben üstleneceğim. Bilirsin Başkomutan İlbey Hocanın kızıyım ben."

Sessiz sessiz bekledim bir şey eklemesini. Daha dürüst davranmasını, boğazını temizledi ve mırın kırın etti biraz.

"Yani tamam bu idealistlik sonradan şey olmuş olabilir. İlk zamanlar da babama baba parası yemeyi teklif etmiş olabilirim. Yani mesela ben baba olsam Efsun 25 yaşına gelmiş kızımın paramı yemesi beni onure ederdi. Ne büyük adammışım derdim. O şekilde anlatmış olabilirim babama ama Hitler'den alacağım tepkiden bir tık fazlasını da almış olabilirim, hatta o konuşmadan sonra babamın alacağı arabadan da men yemiş olabilirim ama Efsun..." Bir kez lisedeyken annesine şu teklifi yaptığını hatırlıyordum. *'Şimdi ben bütün gün uyuyacağım, istediğim zaman dışarı çıkacağım, kaçta girip kaçta çıkacağıma karışmayacaksınız ve asla ev işi yapmamı istemeyecekseniz, bu şartları kabul edecekseniz ben okulu bırakmak istiyorum. Ha anne ne dersin, kabul mü?'*

"Her neyse, en azından Efsun diye bir arkadaşım var, her arabayı istediğimde bana veriyor ve ben yakında ömür boyu ödeyeceğim bir kredi borcuyla araba alabiliyorum."

Arabamı kullandığını belli edercesine kornaya bastı uzun uzun. "Krediye girmiyorsun," dedim. Arabayı kullanmam da çok azalmıştı o şehirde bu yüzden Burcu'daydı daha çok. Fetih hep beni almak ve bırakmak istiyordu. Bir zaman direnSem de özellikle nöbet çıkışları istiyordum artık. Bir kez ona söylemesem de ters şeride girdiğimi hatırlıyordum. O da zaten bu hatalara çok açık olduğumu hissediyor gibi nöbet ertesini hiç atlamıyordu. "üçe beşe katlanmasına gerek yok. Benden çekeceksin krediyi."

"Ha ha," gülüşten oldukça uzaktı. "Kocan ikinci günden evime haciz göndersin değil mi? Söylesene bir tanem güzel olmaz mıydı araba alayım derken evsiz kalmam?"

Tam Burcu'ya saçmalama Fetih kendi arabasını bile verir(!) minvalinde bir açıklama yapacakken "Ya ama bak şey olur Efsun, yakın tarihte çocuk düşünüyorsan ben bir yıl daha bekleyeyim. Aşiret aşiretliğini gösterip sana son model bir araba hediye ederlerse seninkini arkadaş indirimiyle alırım ben. Ve bu konuda çok ciddiyim."

Ve bu konuda çok ciddiydi. Gözlerimi yumdum ve derin bir nefes aldım. "Var mı yakında bir çocuk haberi? Bileyim."

Bu konu hakkında hiçbir şey konuşmamak istediğim kişilerden biri Fetih olduğu kadar Burcu'ydu da.

"Fetih geliyor Burcu sonra konuşalım mı?"

"Dediğimi sonra konuşacağız değil mi Efsun, di'mi di'mi di'mi?"

"Öpüyorum," dedim üstelemesine izin vermeden. "dikkatli sür. Aklım kalmasın sende." Burcu her aracı kullandığında ceza gelirdi. Her arabayı ona verdiğimde aklımda bin kötü ihtimal de belirirdi, keşke vermeseydim dememek için. Çünkü bütün yolculuk boyunca o rahatsız edici sese rağmen kemerini takmadığını bilirdim.

"Ben deee, fotoğraf at ara ara ve dediklerimi düşün."

Telefonu da önümdeki defterle aynı anda kapattım ve buzdolabının üzerine geri koydum. Son kez kapıyı pencereyi kontrol edeyim derken ayak seslerini sonunda duydum. Dün gece seviştikten sonra huzurlu bir uykuyla sabah etmiştik. Huzurlu biten gece Fetih için o kadar güzel başlamamıştı. Belki heyecanlıydı belki tedirgin ve ilk tanışmaya göre oldukça... Şık. Üzerinde beyaz gömlekli bir takım elbise vardı. Evet beyaz gömlek. İşini şansa bırakmamıştı. Ona bu dünya üzerinde en çok ne yakışıyorsa onu giymişti.

Siyah kravatı, özenle düzelttiği saçları jilet gibi takımı, beyaz gömleği ve tüllü, omuzlarından düşük, çiçekli lila elbisemle bir mezarlık için

düşündürücü ama gideceğimiz mezarlar için hakkını veren bir özendi. Elinde yavrunun içinde olduğu çanta vardı.

O yanıma varınca ikimiz de anlaşmadan kapının girişindeki boy aynasına döndük. Yavruyu ben aldım ve önden omuzlarıma taktım. Giydiğim topuklularla boyum biraz daha uzun gözüküyordu.

Annem ne düşünür diye düşündüm sonra Suna annem, Levent amcam. Hepsinin gözü parıl parıldı zihnimde. Gülümseyişleri, mutlulukları. Babamın ise bana bakarken hayran görüntü Fetih'le tamamlanınca huysuz. Bunu düşünmemeliydim.

Fetih benden önce davrandı, askıdaki uzun siyah trençkotumu aldı. Önüme geçti trençkotu kolayca giydirebilecekken arkada oyalandı elleri. Gizlemek istedi ama ne yaptığını farkındaydım. Öyle ki Fetih dışında başka biri yapsa bana bir etki etmeyecek minicik bir boncuk şimdi manevi bir huzur veriyordu.

Uçları maşalı saçlarımı sırtımdan aşağı bıraktı, boynuma iki öpücük kondurdu. "Hadi çıkalım." dedi sabırsızca. Eşinin anne babasıyla tanışmaya gidiyordu. Gittiğimiz bir mezarlık değil de ev olsaydı, şu sık sık paylaşılan tanışma gününde koca koca adamların iki büklüm olduğu, önde bağlanılan bir çift el ve ayaklarla mahcup bir şekilde etrafa baktığı fotoğrafı bugün ben de çekerdim.

***

Fetih'e tarif ede ede, açık olan yolları kısa zamanda aşmışken inmeden başıma örttüğüm siyah şalı Fetih tek eliyle düzeltti. Soğumuş ellerimi açıp kapattım, kafama üşüşmeye başlayan her şeyi ittim, hiç konuşmadan kabristana girdim. İki çiçek bende iki çiçek ondaydı. Koca dört demet. Gözüm etrafta tanıdık bir sima ararken ben onu fark etmeden o gördü beni. "Efsun abla!"

Sese dönmeden seslenenin İsmail olduğunu anlamıştım. Daha ilkokul öğrencisiyken tanıdığım, babası bu mezarlığın bekçisi olan çocuk senelerdir benim gelmediğim her gün mezarlarımı suluyordu.

Erkek çocuğunun boyunun en çok uzadığı yaşlardaydı. Öyle ki son görüşümün üzerinden aylar geçmesine rağmen artık benden uzundu.

Bana baktı önce sonra yanımdaki Fetih'e. "Kolay gelsin." dedim bize vardığında. Saçlarını okşadım, ayağımda topuklu olmasa kesinlikle uzun duracaktı benden.

"Hoş geldin Efsun abla, döndün mü?"

Başımı iki yana salladım "Hayır, döneceğim iki güne geri. Nasılsın, nasıl gidiyor? Boyun uzamış görmeyeli."

Elimin altında gerim gerim gerindi, havalı havalı baktı etrafa. "Ben sana dedim bir daha denk gelene kadar seni geçerim diye." arkamda duran Fetih'e baktı.

"Arkadaşın mı?" Bir adım gerimde duran Fetih'i yanıma buyur ettim.

"Eşim, evlendim ben."

Yüzünde çok şaşkın bir ifade geçer diye bekledim ama olmadı, sadece kaşlarını çattı başını salladı. "Hayırlı olsun Efsun abla." dedi sadece. "Su getireyim ister misin?"

Çeşmenin önünde duran mataraları işaret ettim. "Uygunsa alalım bunları. Sen devam et işine."

"Uygun uygun, bir şey isterseniz etraftayım ben." Ben yönelecektim ama Fetih beni geri çekti, elindeki çiçekleri de bana verdi. "Ben hallederim." dedi sönük bir sesle. Ben sessizce bildiğim yolu, Fetih beni takip etti. Mesafe arttıkça dilim damağım kurudu, ellerim soğudu. İnsanların cümleleri aklıma gelmesin diye çok çabaladım ama olmuyordu. Şeker görmüş karıncalar gibi üst üste binmişlerdi. Önce anne ve babamın mezarı vardı, vakti gelince durdum ve diğer mezarları aşarak vardım o iki mezarın yanına. Ektiğim tek bir çiçek bile solmamıştı.Kucağımdaki yavrunun çantasını çıkardım, mezarlığın yüksek bir taşına koydum elimdeki demetleri de yanına.

"Merhaba." dedim bir yabancı gibi değil ama beni ciddi bir ifadeyle izlediklerini hissettiğim iki yüzü selamlar gibi. Mezar taşlarını gözlere benzetirdim zaman zaman. İlk anneme bakmaya cesaret ettim. Her zaman rahatlatırdı bu beni, şimdi de öyle oldu. Gülümsedim daha fazla bir tanışmayı geciktirmedim.

"Bakın size kimi getirdim." tüm hamleleri benden bekliyordu Fetih. Elimi uzattığımda önce biraz baktı sonra tutup arkamdan yanıma geldi. Ruhun varlığına inanırdım. Ölümden sonra yaşama da inanırdım. Ölen insanların geride bıraktıkları insanların hayatlarını izlediklerini de düşünürdüm. Fetih onları bir fotoğraf karesinden ancak tanısa da onlar Fetih'i biliyorlardı.

Elimdeki yüzüğü özellikle annemin mezar taşına dönük bir şekilde gösterdim. Babam için bu kadar cesaretsiz olmak canımı yakıyordu. "Evlendim ben, eşim Fetih."

Ellerim ve ayaklarım boşlukta hiç rahat edemezken yavaşça oturdum annemden yana olan mermere. Elimi Fetih'ten ayırdım ve temiz olsa da çiçekler arasından solmuşları ayıklamak istedim.

"Mimar." dedim niyeyse ilk mesleğini söyleme gereği duyarken. "ama işinin o kadar ehli ki anne, yaptıklarını bir görsen hayran kalırsın. Mesleğini sanata dönüştürmüş. Çok başarılı bir mimar." anlattıklarını anlamazdım Fetih'in ama gördüklerimi yorumlamam istenirse kesinlikle sanat eseri derdim. Ve aileme ilk, onun benim gözümde bir sanatçı olduğunu söylemek istedim. Annem sanata çok düşkün bir kadındı.

"Baba," ilk kez bu kadar net ona konuştum içimde bir özlem yükseldi. Bu şekilde sesli seslenişim çok nadirdi ve en kötü, en muhtaç anlarımdı. "işine çok saygı duyuyor." bu onun için önemliydi. İşine saygı duyan insanı ayrı sever sayardı babam. Fetih'i de sevsin istiyordum.

"Yüreği o kadar temiz ki, ka-"

"Efsun tamam." diye bölündüm. Elmacık kemiklerim belirginleşti dudaklarımı yaladım.

"Oturup saatlerce kötü huylarından bahsedip yerden yere vurursak susar ve sadece dinler," diye devam ettim ama ben onu anlatmaya. "iyi özelliklerinden bahsedersek de böyle utanıp engellemeye çalışır."

Konuştukça stresim daha da azaldı. "Ben görmüyorum ama şu an kesinlikle kravatını gevşetiyor. Siz görüyorsunuz biliyorum. Yani baba alçakgönüllü."

Annem bunları bilirdi ama babam bilmezden gelirdi. Ve babam alçakgönüllü insanları da severdi. BİIiyordum. Fetih'i de sevsin istiyordum.

"Bizim bir de yavrumuz var." dedim ve elimle işaret ettim. "Doğar doğmaz elimize düştü ve yaşamaz dediler ama yaşadı. Fetih'i de annesi olarak görüyor." bir tepki bekledim, bir itiraz ama yapmadı. Bozmadı beni. Bundan cesaret aldım.

"Bunu başka bir yerde söylesem bana kızar ama burada bir şey demeyeceği için itiraf etmek istiyorum," gülümsüyordum ama gözlerim ağırlaşmıştı hissediyordum. "Fetih'i koca bir kedi sanıyor. Sadece hissiyatta da değil yani fiiliyatta da bu böyle. Fetih anlamıyor ama yavrunun hareketlerinden belli. Fetih onun gözünde koca bir kedi. Üzgünüm ama baba sen bu kadarını başaramamıştın. Bu çok üst nokta."

"Efsun." Dedi yeniden. Uyarısını aldım. Babamla yarıştırılmak hoşuna gitmedi sanırım.

"Çok iyi bir baba ayrıca, özverisi yirmi beş yılda gördüğüm en yüksek insan. Babalığı yeni doğmuş kardeşini büyüterek öğrendi. Bunu yapmak zorunda değildi ama yaptı, Zeliha gibi pırıl pırıl bir genç kız yetiştirdi. O da öğretmen," titreyen alt dudağımı ısırdım yutkundum. "olacak yani. Bir eğitimcide olması gereken en önemli şey merhamet demiştin ya anne dünyanın en merhametli insanı Zeliha." onu da bir gün getirmeliydim, o da tanışmalıydı iki meslektaşıyla. Burnum da sızlamaya başlayınca eğildim mezara doğru fısıldadım.

"Bunlar biraz şovcu," dedim. "Bir şeyin eni olmazlarsa rahat etmiyorlar. O yüzden Zeliha'da dünyanın en iyi öğretmeni olacak. Baba sen görsen, gözünden anlardın bunu. Bu kızdan olur. Çok güzel, kaliteli nesiller yetiştirir derdin. Biliyorum ben."

Burnumu çektim "Bir de Kürşat var." dedim. "Çok zor bir çocuk henüz çözemedim onu ama anne sen olsaydın senden kaçamazdı. Benden kaçabiliyor ama bir gün elbet yıldızımız barışacak onunla da hissediyorum." anlattıkça duygusallaştım yaşlar birikse de daha akmamıştı. "Ablasından ve abisinden eksik kalır yanı yok yüreğinin. Pırıl pırıl bir çocuk. Ve çok yakışıklı. Fetih bunu duymaktan hoşlanmıyor ama büyüyünce onu fazlasıyla geçecek. Okulla pek bir alakası yok ama çok yetenekli. Basketbol oynuyor. Odasında bile. Oradan yürüyecek gibi. Fetih çok destekliyor, hiç zorlamıyor akademik olarak. Arkasında kardeşinin. Tıpkı sizin dediğiniz gibi yeteneğe saygı ve ilgi. Fetih'i tebrik ederdiniz biliyorum."

Bitti.

Anlatacaklarım bitti. Yarıda kaldı. Güzel olan her şeyi anlattım. Onları mutlu edecek tüm ayrıntıları verdim. Geriye kalan hiçbir insanda güzelliğe dair hiçbir şey kalmadı. Onlar her şeyi görmüyormuş gibi anlatmadım, yokmuşlar gibi davrandım. Nasıl zoruma gitti bu. Anlatacaklarımın bitmesi ya da anlatmaya cesaret edemem nasıl zoruma gitti. Dişlerimi birbirine bastırdım acıdan kaçtım, başka yöne saptım.

"Ben de doktor oldum." dedim. "Övünmek gibi olmasın ama hastaların en gözde doktoruyum. Özellikle de teyze ve amcaların. O kınalı saçları olan doktoru istiyorlarmış özellikle, çok essahlı ilgileniyormuşum onlarla." güldüm bu dediğimi aynı anda yaşım da aktı. Bana saldıran ama daha yeni içeri alınan komik bir ceza yiyen adamdan bahsetmedim. Sadece iyilerdi hedefim. Kötü olan hiçbir şeyi benden duymasınlar istiyordum. Beni bıraktıkları bu dünyada sadece mutluluğumu görsünler.

"Çocukları da kandırdım. Küçük çikolatayla dolu çekmecem bana gelmek için can atıyorlar. Ve kadınlar da. Doktor seçme şansları olsa çıkmayacağım hastaneden. Sonra gücüm yettiğince gördüğüm tüm hayvanları doyurdum. Fetih'e de alıştırdım, artık iki kişi çabalıyoruz. Tıpkı sen ve babam gibi. Biz biraz size benziyoruz biliyor musun?" Bunu ilk kez dillendirdim. Boğazım yanıyordu. "Baba lütfen kızma ama Fetih'in bazı davranışları beni allak bullak edecek kadar sana benziyor." Gerçekliğini kaybediyordu bazı anlar. Fetih'in babama benzeyen yönleri çok kuvvetliydi.

"Onun da serçe parmağını tutuyorum ve bunu fark etmeden yapmaya başladım. Bu çok korkunçtu başta ama alıştım. Benim avucumun içiyle siz iki adamın serçe parmağı arasında bir bağ var. Beni bir gün deli edecek bir bağ. Sen sanki ölürken Fetih'in avucuna bıraktın. Aynı şeyleri hissettiriyor, kafayı yedirtecek bana." Elimin tersiyle yaşlarımı sildim. Sesli değil ama ağlıyordum.

"Anne bir kez damadın bana annen güzel mi diye sordu ve ben cevap vermeden 'Muhakkak' dedi." Benden içimdeki bu duygu için bir an isteseler ilk bu anı söylerdim. O kadar farklıydı ki. "Gökyüzünden bir kuş uçuyordu o an, sendin değil mi o? Hissettin. O an bana ne olduğunu hissettin ve görmeye geldin değil mi? Biliyorum."

Beni yalnız bırakmamıştı. Benim gözlerim dolu dolu gökyüzüne bakarken oradaydı. Biliyordum.

Yeniden sildim yaşlarımı devam ettim. "Urfa'da da bir sürü kedi kısırlaştırdım anne öğrettiğin gibi. Çevremde kulağında kesik olmayan kedi kalmadı."

Silsem de yağmurda kuru kalmayan toprak gibiydi yüzüm. Yaşlarım şiddetli, bunları neden anlattığımın bilinci yavaş yavaş geldikçe ağlamam şiddetleniyordu. Güzel şeylerden bahsediyordum. Mutlu anlardan. Kendimden. Başardığım şeylerden.

"Hatta bir kez, köyden bir adam ve küçük bir çocuk geldi. Kucaklarında küçük bir kuzu vardı, kim söyledi bilmiyorum ama hastalanınca benim adımı vermişler. Adam çiftçiymiş, kuzu da küçük çocuğunmuş. Kucaklamışlar gelmişler, bulmuşlar beni. Herkes karşı çıktı yeri burası değil diye ama ben geri çevirmedim baktım kuzuya. İyileştirdim. Geçenlerde o adam yine uğradı, bir kasa nar getirmiş bahçesinden. Sormaya utandım ama umarım kuzunun adını Efsun koymuşlardır."

Güzel şeyler anlatıyordum ama ağlamamı dindiremiyordum. Dayanamadım bunları anlatmama sebep olan cümle yedi bitirdi beni.

Başımı annemin mezar taşına yasladım gözlerimi yumdum. Ağzımdan o soru benim bile duyamadığım sesle döküldü.

"Kemikleriniz sızlıyor mu?"

Burcu çok acımasızdı. Bunun bana yük olacağını bilmeliydi.

Yalvarırım sızlamıyor olsun. Yemin ederim öğrettiğiniz doğrulardan uzaklaşmadım. Din, dil,
ırk ayırmadım, öğrettiğiniz gibi sadece iyi ve kötü olarak baktım insanlara. Nefes alan her canlıya koştum, kulak tıkamadım hiçbir yardıma. Bende ne varsa bölüştüm, kötüden uzak durdum. O benden uzak durmadıysa benim suçum değil bu. Yalvarıyorum kemikleriniz sızlamasın. Çok çabaladım, insanlar benim canımı yakmasın diye çok çabaladım anne. Kendimi korumak için çok savaş verdim baba. Yemin ederim sizin gözünüz gibi baktığınız kızınıza ben de değer verdim. Kendime değer verdim, bana zarar veren her şeyden uzak durdum ama onlar buldular beni. Siz bana öğretmemişken kötü insanlarla baş etmeyi ben öğrenmeye çalıştım. Tek başıma. Bazı seçimler yaptım, mecburdum. Toydum. Tektim. Beni bir fanusun içinde büyüten sizdiniz, yokluğunuzda fanus kırıldıysa benim yüzümden değildi bu. Kemikleriniz sızlamıyor olsun. Lütfen. Sizin kızınıza ben eziyet etmedim, ben izin vermedim. Yalvarıyorum bana kızmıyor olun. Yalvarıyorum. Sızlamasın kemikleriniz.

"Efsun tamam." alnımda iz bırakacak kadar bastırmıştım mezar taşına, farkında değildim. Fetih beni kopardı annemin mezar taşından sıkıca yumduğum gözlerimi araladım. Bulanık bulanık gördüm bir süre etrafı. Fetih takım elbisesine ait olan mendili çıkarıp açtı.

"Tamam." dedi tekrardan. Sıktım kendimi ağlamak istemiyordum. Mendille yüzümü sildi bir süre benim sakinleşmemi bekledi. Burcu bana annenin babanın kemikleri sızlıyor dediğinde, bir gün yeniden bu kabristana geldiğimde aklıma geleceğini biliyordum, perişan olacağımı da biliyordum ama yanımda Fetih olacağını sanmıyordum.

Sabırla bekledi, dakikalar sonra göz yaşlarımın dindiği yerde "Tamam mıyız?" diye sordu. Beti benzi atmıştı, dokunsam ağlayacaktı.

Dokunmadım. Ağlamasın diye.

Başımı salladım, gülümsedim.

"Hadi o zaman," dedi ve çömeldiği yerden kalktı. "seni otuzundan önce bana vermeyecek hanımefendiyle de bir hellaleşelim." dedi. Suna annemden yana bir dönüt alamayacağına emin olunca Levent amcada

şansını denemeyecekmiş gibi bir özgüvenle kalktı yerinden, sıkıca tuttu elimi.

***

"Ne yapacağız?"

Önümdeki sayfayı yeniledim tekrardan, "Çok kötü durum. Saatlerden önce açılmaz o yol."

Ekranı kilitledim ve Fetih'e döndüm.

"Gittiğim her yere trafik götürmem akıl almaz." ritmik şekilde parmaklarını direksiyona vurdu. "Alsancak'tan başka bir yere gitsek olmaz mı?"

Başımı iki yana salladım. "Yavruyu götüreceğimiz veteriner orada. Hekim görsün istiyorum hazır gelmişken."

Tüm suç ondaymış gibi çantaya ters bir bakış attı. Kendime çevirdim yavaşça ona baktım. Sessiz sessiz bakıştık.

"Metro ya da başka bir toplu taşıma aracı var mı giden? En azından o kısımdan geçelim, oradan taksiye de bineriz."

Toplu taşıma. Metro. Sıkıntı bastı saniyesinde, Fetih'e baktım. O hızla, yer altından giden ve kalabalık bir yerde olduğumu düşündüm. Duraklar arası mesafe vardı, istediğim an araba ya da otobüs gibi kapı açılmazdı.

"Metro olmaz." dedim istemsizce.

"Neden? İstanbul'da benim bile bindiğim oluyor, yoksa başka türlü bu Allah'ın cezası şehirlerin trafiğiyl..."

"Binmek istemiyorum ben metroya." diye tekrar ettim. Gözlerimi çektim tırnağımın kenarındaki etimi ısırdım. Arabanın gitmediği yere otobüs de gitmezdi ki. Öylece dışarıya baktım. Başka bir şey bulmak için çabaladım. Oraya nasıl gittiğimi düşündüm sessizce. Dakika dolmadan buldum da başka bir yol.

"Tramvay var!" dedim heyecanla. Açıkta gidiyordu o. Yer altıyla da bir alakası yoktu. Otobüsten tek farkı yavaşlıktı hatta. Şu saatlerde boş olması gerekiyordu da. Ne işçi ne de öğrenci vaktiydi. "Sür sen ben sana tarif edeceğim. Dönüşte alırız arabayı."

Önce kendim için sonra Fetih için bastığım otobüs kartını çantamın içine atarken trençkotumu koluma takmıştım. Kalkmak üzere olan tramvaya bindik, orta yerde olan ve direkt kapılara, camlara dönük olan üçlü koltuklardan birine oturduk. Tam da tahmin ettiğim gibi az insan vardı. En azından keyfi olarak ayakta duranlar dışında herkese yer vardı.

"Şimdi bu da mıy mıy gidecek, çok gereksiz bir toplu taşıma aracı bu tramvaylar." dedi Fetih. Kolunu sıktım, bacak bacak üzerine atarken "Huysuzluk yapma." dedim. Elbisemin eteğini düzeltirken hiç çekinmeden bacaklarıma baktı.

"Üşümüyor musun?"

"Cık."

"Tamam." bir tur etrafa bakıp yine döndü. "Hiç mi üşümüyorsun?"

"Cık."

"Tamam."

Parmaklarını birbirine geçirdi önüne koydu. Yan tarafında olan yavrunun çantasına baktı. Miyavlıyordu, hava alsın diye yapılmış boşluklara tırmanmaya çalışıyordu.

"Çıkarsana onu, kucağımızda dursun. Stresini alalım veterinerden önce."

"Yoo."

Seslice nefes verirken ben uzandım çantaya açıp aldım kucağıma yavruyu. Tam da o sıra sağ tarafımda kalan boşluktan bir melodi duydum. Ne zaman gelip oturduklarını bile görmediğim gitarlı bir çocuk, gitarı almış kucağına bağdaş kurmuştu yere. Önünde gitarın çantası açıktı.

"Arayıp sormasan da
Unuttum seni sanma
Dünya bir yana sen bir yana."

Gülümseyerek onu izledim bir süre. Üniversite öğrencisiydi muhtemelen. Yavru elimden kurtulmak için çabaladığında tüm dikkatimi aldı ve dikkatlice Fetih'in bacağının üzerine koydum. Hiç beklemedi benim kaçar diye bir elim arkasındayken Fetih'in gömleğine tutuna tutuna tırmanmaya başladı. Fetih avuçladı bacaklarına geri bıraktı ama yeniden tırmanmaya başladı.

"Efsuun." diye söylenip çatık kaşlarıyla bana baktığı an şarkıyı söyledim yüzüne karşı.

"Ele güne karşı yapayalnız
Böyle de olmaz ki." sakallarını okşadım.

"Nasıl da gittin insafsız
Böyle bırakılmaz ki."

Tüm çabam bana kanıp yavruyu tutmasıydı çok ciddi baksa da bana ben yine de devam ettim söylemeye.

"Unuturum sanmıştım güzelim, gözüm yollarda kaldı."

Ciddiyetinden ödün vermeyen yüzü sonunda yumuşadı, nefesini yüzüme bıraktı ve elinin biriyle sonunda yavruyu tuttu. Keyifle başımı önüme çevirdim. Şarkı devam ettikçe elim Fetih'in bacağına kaydı. Parmaklarım nota tutuyormuş gibi Fetih'in bacağını piyano olarak kullandı. Çok geçmedi aynı hamle ondan da geldi önce parmaklarımı taklit etti sonra elimi yakaladı.

Avucunun içine aldı, elimi yükseltti ve avucumun içinden öptü. Bir zaman sonra yavru da bizim piyano oyunumuza dahil oldu, ben Fetih'in bacağında çalan şarkıların ritimlerini uydururken yavru patileriyle parmaklarımı yakalamaya çalıştı.

İki şarkıya tekamül edecek kadar yol gittik, ikimiz de ayrı ayrı para koyduk çantaya ve sonunda indik.

Fetih'e gördüğüm her yeri ayrı ayrı özenle anlatırken indiğimiz yer çok yakında zaten veterinere. Yolunda ayakkabı eskittiğim yerin kapısını açtım, Fetih eliyle açık tuttu önce ben geçtim sonra o arkamdan geldi. Üniformasından tekniker olduğum ama daha önce tanımadığım mavi saçlı bir kız karşıladı bizi. Durmuş Bey'in muayenehanede olduğunu söylerken oturduk Fetih'le. Arabada yaptığım makyajı kontrol etmek için özellikle "Lavabo müsait mi?" diye sorduğumda kız bilmediğimi düşünerek yerini işaret etti.

Çantayı Fetih'in yanına bırakıp giderken iki dakika geçti ya da geçmedi içeriden kuvvetli, cins bir köpekten geldiğini bildiğim bir ses yükseldi. Yan taraf muayene odalarından biriydi onlardan sandım başta ama ses arttı ama daha uzaktan geldiği de belliydi.

Yavruya havlıyor olamazdı değil mi? Ellerimi bile kurutmadan ıslak halde çıktım hızlı adımlarla. İlk önüme cinsi Chihuahua olan bir köpek çıktı. Sahibin tuttuğu tasmaya inat bir şeye odaklanmış kuvetle havlıyordu.

Yavruya.

Fetih serice açtığı çantadan çıkarmak üzereydi ben onları gördüğümde. Saniyelik de olsa yavrunun tüylerinin kabardığını gördüm. Tutuldum kaldım o anda. Fetih "Tamam bir şey yok." dedi sonra ceketinin içine kadar

aldı yavruyu. Kabarmış tüylerini eliyle okşarken sonunda köpeğini kucağına almış adama baktı.

"Bir çık dışarı da zapt et şu köpeği." o kadar öfkeliydi ki bunu söylerken ben yalnızca sinesine bastırdığı ve sıkıca tuttuğu yavruda kalmıştım. Çenesini yavrunun başına sürttü bir şeyler söyledi kulağına.

"Tony tamam oğlum sakinleş." dedi diğer adam ama neredeyse görünmese de yavru, orada olduğunu bildiğinden havlıyordu.

Fetih elini alnına bastırdı "Fesupanallah!" dedi ve adamın üzerine yürümek için hamle yaptığında araya attım kendimi.

"Tamam tamam tamam."

Adamın rahat tavrı saniyeler içinde bir öfke küpüne dönüştürürken Fetih'i, arka kapılardan biri açıldı kadın hekimlerden biri Tony'i ve sahibini neyseki çağırdı. Fetih'in ceketini kıvırdım. Tüyleri onu iki katı gösterecek kadar kabarmışken "Pezevenk." dedi Fetih adamın girdiği kapıya bakarken.

"Bir telefonla konuşmak için çıktım bir girdim nasıl havlıyor bizimkine, bak kalbi nasıl hızlı atıyor Efsun." Sesinde kontrolsüz bir endişe vardı.

Yavruyu Fetih'ten ayırmadım. Yine en iyi onda sakinleşirdi, öyle ki sıkıca tutunmuştu gömleğine.

"Sakin ol diyerek sakinleştirmeye çalışıyor köpeği. Pezevenge bak. Getirdiği su sıçtığı boku temizlemiyor, tavşan boku."

Fetih santim kıpırdatmadan yavruyu yavaşça oturdu. "Tamam o şimdi sakinleşecek." dedim sadece. Baş parmağım iki gözünün arasını okşuyordu.

"Umurunda değil herifin. Saldırmaz diyor bir de, rahatlığını görsen bir kafayı yersin. Resmen diyor ki; benim yarak girsin de senin göt yırtılsa da bana ne? Çıksın bak odadan saldı-"

"Fetih tamam..." dedim daha fazla ateş etmesine izin vermezken. "Küfür etme tamam." kısıktı sesi ama gerginliği çok fazlaydı. Yavru da hissediyordu.

Bana baktı öfkeyle sonra yavruyla olan temasımı kesti. "Ödü koptu diyorum Efsun, bak ne hale geldi." ensesinden tuttu yüzüne baktı. "Sen niye korkuyorsun el kadar köpekten? Sen de kükreseydin yüzüne yüzüne. Bu kadar pısırık olunur mu?"

"Ama o da parmak kadar ve daha önce hiç köpek görmedi..." dedim hemen. Kızmasın istiyordum. Fetih tahammülsüzce bana uzattı ama almadım.

"Sev biraz daha. Çok korktu." sinesine yatırmayınca devam ettim. "Kedileri stres çok etkiler, hasta bile olurlar. Ben alsam da sana gelecek, sev biraz daha hadi."

Fetih havada tuttuğu yavruya baktı çatık kaşlarıyla. Tüyleri daha düzelmemişti, geri aldı sinesine. Dudaklarımı birbirine bastırıp ona baktım. Endişesi o kadar gözle görülürdü ki... Ben sevilmişim kadar bir mutluluk doldu içime. Çok güzellerdi.

Ama Fetih gözlerini ayırmadan adamın içinde olduğu kapıya bakıyordu.

Durdu durdu durdu sonunda, "Yok ben bunun belasını si..." tamamlayamadan Durmuş Bey'in içinde olduğu odanın kapısı aralandı. Baksın içinde bir Ankara kedisiyle, iki tane genç kız çıktı. Durmuş Bey'in gözü bir an bana takıldı, şaşkın ifadesiyle selam verirken ben kalktım ama Fetih kalkmadı.

"Sen gir ben gelmeyeceğim." dese de kolundan sürüye sürüye kaldırdım. Bu adam çok kindardı... Çok, çok, çok kindardı...

Kızlar çıktığı an diğer hastaların ve teknikerlerin yanında olduğundan bana "Efsun Hanım." dediğinde yaklaşıp elimi uzattım. "Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk." diyerek önümden Fetih'i yürüterek odaya girdiğimizde ortalığı sterilize eden tekniker çocuğa da selam verdim. Onu tanıyordum işte.

"Ne ara geldin sen?" dedi beni burada gören herkes gibi.

"Dün. Gideceğim ama iki güne. Tanıştırayım eşim, Fetih."

Fetih Durmuş Bey'in elini sıkarken "Merhaba." dedi sadece. Yüzüne bakanı negatif enerjiyle yerden yere vuruyordu.

"Evlendin mi sen?" diye herkesten duyduğum bir şaşkınlık cümlesi de duydum.

"Evlendim hatta minik bir yavru da sahiplendik." Fetih'ten aldığım yavruyu gösterdim gülümseyerek.

"Annesi doğumda öldü. Çöpün altında sesini duyurmaya çalışırken duyduk. Bir günlük ya vardı ya yoktu. O günden beri bizimle."

Durmuş Bey alırken elimden "Az önce köpek üstüne üstüne havladı, gergin." dedi Fetih. Herkese nefret kusası vardı.

Durmuş Bey kafasını sallarken "Ne koydunuz bu güzelliğin adını?" diye sordu. Türünün büyük bir çoğunluğu erkek olsa da bizimki dişiydi.

"Henüz koymadık adını." dedim. Sanırım artık sahiden isim bulmamız gerekiyordu.

"Buradayken belirleyin de kimliğini biz çıkaralım o zaman." benim aklıma gelmeyen mükemmel fikri bana sunarken Fetih'e baktım. Başını salladı sadece, benim gibi heyecanlamadı.

"Ne zamandır sizinle, bir ay oldu mu?"

"Daha değil ama az kaldı."

"Yaş mamaya başladınız mı?"

"Henüz değil biberonla besleniyor daha."

Durmuş Bey arkadan bir yaş mama aldı heyecanla bir adım daha yaklaştım. Yavru yerine sinmiş etrafa bakıyordu ve mırıl mırıl hoşnutsuz sesle çıkarıyordu.

"İlk gittiğimiz veteriner bir aydan sonra demişti ama." dedi Fetih yaş mamaya bakarken.

"Üç ya da dört haftalıkken uygunsa yavru verilebilir. Uzun süreli biberon kullanımı da doğru değil." Fetih de benim kadar yaklaştı yavruya ikimiz de ilk kez yaş mamayla tanışmasını izledik. Önce biraz çekingen kaldı, kokladı geri çekildi, yeniden kokladı. Bize baktı. Yardım ister gibi... Sonra yeniden dilini değdirdi. Onun için meşakkatli bir süreden sonra biraz aldığında ağzına heyecanla Fetih'e baktım. Kalbim küt küt atıyordu. Anne sütünden ek gıdaya geçişti resmen ben. Durmuş Bey Fetih'e baktı, gülümsedi. Güven vericiydi bu tavrı.

"Yavaş yavaş başlatabiliriz, ileriki zamanlarda da tuvalet eğitimi."

Yavru yaş mamayı yerken yavaş yavaş, rutin kontrollerini yaptı. "Gayet güzel bakmışsınız hiçbir problem yok. Yedi haftalıkken getir iç dış parazitini yapalım. Aynı zamanda da karma aşısını. Burada olmazsa da gittiğiniz veterinerde yaptırırsınız."

Tuttuğum nefesi verdim başımı salladım. Zamanını bekliyordum zaten aşıları için. "Sanki birazcık," dedim elimi gösterirken. "Zayıf. Vitamin verseniz bize, olur mu?"

"Zayıf değil aslında anne sütü almadığından biraz küçük olması gerekenden ama sorun olacak kadar değil. Kısaca zayıf demeyelim de fit diyelim ama yine de senin için daha rahat edecekse bir vitamin vereceğim."

Başımı salladım. Severken elime gelsin istiyordum. Etlerini ısırmak istiyordum. "O yaş mamayı sevdi." dedi Fetih. "Satılıyor mu ondan burada, alalım?"

Durmuş Bey kafasını salladı yanındaki çocuğa işaret etti. "Başka sorunuz yoksa kimliği için istediğiniz zaman gelebilirsiniz." dedi ve yavruyu öptü

bir kez. Fetih'e baktım sanırım onun da sorusu yoktu heyecanla onları izledim.

***

"Mermi koyabiliriz."

"Ne?!"

"Bomba ya da."

"Ne?!"

"Fikrini söyle diyorsun söylüyorum Efsun."

Bombanın mucidi olan mekanın sırasına girdiğimiz için oldukça memnuniyetsizken söylediği isimler de oldukça çıldırtıçıydı.

"Gelişim olarak etkiliyor diyorum isim sen bana bunları mı öneriyorsun?"

"Efsun ben ne bileyim, sen karar ver diyince de illaki fikir ver diyorsun. Aklıma böyle şeyler geliyor, hem hayvan ne anlasın isimden. Ne gelişimi? Bu sıra ilerlemiyor mu?"

Yanaklarımı şişirdim yavruya baktım. "Ne koyacağız senin adını?" Diye ona sordum.

Miyav dedi. Adının miyav olması mermi ya da bomba olmasından daha mantıklıydı. Yani Fetih'ten daha mantıklı fikir sunuyordu.

Sıranın bize gelmesine iki kişi kalmışken dilimi ağzımın içinde döndürdüm. Öyle bir şey olmalıydı ki ismi anlamı olmalıydı bizim için. Her ona seslendiğimizde o anlamı hatırlamalıydık ve bir kediye de yakışmalıydı. Fetih elimde olan elimi sıktı, sonra parmak boğumlarımdan öptü. "O kadar kafa yorma ben bir isim eksikliği hissetmiyorum zaten." dedi.

Bilmiyordu, ne kadar umursamaz davranırsa davransın ona nasıl sarıldığını görmüştüm. Fetih sorumluydu artık. Gönül bağı kurmuştu onunla. Tıpkı tilkinin de söylediği gibi.

Düşündüm, bir sürü an düşündüm. Dünya kadar şey aklıma geldi. O geceye bile gittim. Ertesi sabaha sonra. O plaka. Şarkıya. Devrilen şeylere. Devrilen. Şeyler. Bir ışık yandı kafamda.

"ŞEFTALİ!"

"Şeftalili yok abla."

"Yok artık Efsun!"

Her şey birbirine girdi. Bize gelmiş sıra ve bana bakan görevli. Şeftalili bomba fikri. Fetih. Aldığı şeftaliler. Yavru.

"Çok mantıklı şeftali!"

"Tamam abla ben patrona söylerim bu fikrini ama elimizde vişne, karamel, beyaz ve sütlü çikolata, antep fıstıklı ve tahin fıstıklı var."

"Her hayvana baktığımda acı mı çekeyim istiyorsun?"

"Hayır sana söylemiyorum." dedim önümde bana açıklama yapan çocuğa.

"Ne alakası var Fetih?"

Fetih bir şey söyledi ama dikkatimi dağıtmasın ve sıra beklemesin diye çocuğa konuştum. "İki beyaz, iki sütlü, iki de antep fıstıklı. Ve dört boyoz. Burada yiyeceğiz. Yanına da iki çay."

Yavrunun çantasıyla boş masaya ilerledim. "Bana bak bana, bak bana." diye seslendi Fetih ve karşıma oturdu.

"Bak renkleri de benziyor Fetih, kedi ismi için de çok uygun ve anlamlı da bizim için."

Masamıza kısa zamanda gelen çayları aldık önce.

"Şeftali bana ne hatırlatıyor senin haberin var mı?"

Vardı... Ama o gecenin sonu da belliydi. Ayrılık ve kavuşma. İki şeyi anlatıyordu şeftali.

"Devamı vuslattı ama." dedim açıkça. Önümüze dediğim şeyler de kondu. Gözlerini kapattı alnını ovaladı. "Şeftali." dedim çantaya doğru. Elime çikolatalı bomba aldım ve "Aç ağzını." dedim. Neye açtığını bilmeden destursuz bir ısırık aldı ve çikolata elime kadar döküldü.

"Fetih yavaş," dedim ama artık çok geçti. Sakalına kadar çikolata olmuştu. Elini alnından çekti kısık sesle küfür ederken peçete uzattım. O adama bir ağız dolusu sövmediği için mi yoksa direkt daha kaba şekilde yaklaşmadığı için mi bilmiyorum ama gergindi hâlâ. Aklı kalmıştı biliyordum.

Islak mendili de açıp verdim, yavruya baktım sonra.

Evet.

Şeftali.

Fetih ve Efsun'un yavrusu, büyük bir istekle istenmiş ama daha büyük bir hayal kırıklığıyla yere düşmüş, etrafa dağılmış ama o da yetmemiş, ilk sevişmemizle bir sağa bir sola savrulmuş şeftaliler.

Hem hayal kırıklığının hem başlangıcın simgesiydi. Öyle ki ilerleyen dakikalarda Fetih'e bunu anlattım.

***

Fetih'in zamanında indiği ama benim inatla devam ettiğim kaldırım bir yerden sonra yüksekliğe dönüştü. İlk defa Fetih'ten uzunken atlayacağım mesafeye baktım.

"Hadi in artık." Dedi ve elini uzattı. Düşme riskini göze alıyordum ama kucağımdaki bebeğe gelecek zararı göze alamadım. Çantayı çıkarıp dikkatlice Fetih'e uzattım. Yarım saat önce karnı da doymuştu, kakasını da yaptırmıştım. Fetih benden aldı ama yere koydu.

"Yere koyma, yere koyma." dedim ama dinlemedi, beni atlamak üzereyken belimden yakaladı kollarımı boynuna doladım bir tur etrafında döndürdü.

"Atla da incit bacağını." dedi beni sıkıca tutmuşken.

"Ohoo! Ben çok atladım buradan. İlk anlayışım değil. Burası benim çöplüğüm çıtı pıtılık burada bitiyor." Urfa'da bana yaptığını ben de ona yaparken beni yavaşça yere bıraktı. Gittim yavruyu aldım yerden. "Semt bizim ev de bizim bu sefer, ne sandın?" Çantamı taktım önüme yürümeye başladım.

"Fetih yavaş yerler yaş, Urfa'ya benzemez buralar."

Almış başımı gidiyorken bandanamın ucundan yakaladı beni. Serseri bir tavırla kolunu boynuma sardı.

"Bak şu tavırlara, bak. Sen hayırdır ya?"

İşaret parmağımı kaldırdım "Her tavuk kendi çöplüğünde öter." Sesimdeki bilmişlik onun "Horoz olmasın o?" deyişiyle bozuldu.

Tam ona çok yerinde ve okkalı bir cevap verecekken "Ablam uzatıver de elini bir falına bakam be!"" deyiverdi az önce karşıdan gelirken gördüğüm kadın. Uzatmamı istedi ama uzatmamı beklemedi. Boşta olan elime uzandığında ben niyetliydim aslında. Elimi geri çekmeyecektim ama Fetih elimi bir ateşin içinden alırcasına engel oldu. Öyle hızlı, öyle endişeli.

"Hayır hayır, istemiyoruz." elimi kadının elinden alıp tutarken sıkıca tavrı çok netti. Ve bana 'kendinde misin?' dercesine bakıyordu.

Kadının gözleri Fetih'e kaydı, baktı bir süre. "Abe bulmuşsun şanzelize güzeli karıyı cimrilikten ölcen."

Hüzünlü bir edayla başımı salladım içimdeki yaraya tuz bastım. "Evet çok cimri, maalesef."

"Evet cimriyim, fal bakmayacağız." dedi inkar etmeden, beni yürütmeye çalıştı.

"Bak 10 metre ilerde benim kız var, çiçek satıyor bari ona bayılasın üç beş yoksa hop kaparlar senin gacıyı, fabrikatör karısı olur, kalırsın çulsuz

karısız, beş p-"

"Hey," kadına, "hey," bana, "hey!" Yeniden kadına. "Ne oluyor ya?" Kadına, "Ne oluyor Efsun?" Bana... İrice açtığı gözleriyle beti benzi atmıştı yine.

"Tamam abla kızından alacağız çiçek söz. Hadi sana kolay gelsin." Fetih kadından okkalı bir küfür yemeden uzaklaştırmak istedim. Ya da ayılıp bayılmadan. Tuttuğu elimle çekiştirdim ama arkamızdan kadın susmadı. Fetih'e kurulmuştu.

"Bulmuşsun Monaco prensesi gibi karıyı kerpeten suratın..."

"Tamam tamam tamam..." Fetih'in çenesinden tutup dönmesini engelledim.

"Ne tamam?" dedi sinirden yavaş yavaş köpürürken.

"Ama ekmeğiyle oynadın Fetih, tam para kazanacaktı engel oldun. Ne cimri adamsın, fabrikatö-"

"O cümleyi sakın tamamlama, sinirlerim zıplıyor bak."

Kötü bir şey demeyecektim ki... Fabrikatörden aşağı kalır yanın yok ama yine de cimrisin diyecektim. Dudaklarımı aşağı doğru büzüldü, yanağımı koluna yasladım ve önüme baktım. Denizden efil efil esen rüzgar saçlarımı önüme gelmeyecek şekilde havalandırıyordu. Fetih'i Kemeraltı'ndaki kot satanlardan sonra buraya getirmiş falcılarla sınayacaktım bir tur da. Bir nevi sabır testiydi.

"Elini uzatıyorsun fal baksın diye." söylenme tuşu açılmıştı.

"Ben uzatmadım o tuttu."

"Sen de çekmedin. Farkında mısın yapacağın şeyi? Fal bu. Hoş bir şey mi?"

"Fala inanma ama falsız ka..."

"Kal Efsun, kal." Diye kestirip attı. Hiç hoşnut olmamıştı bu durumdan. "Falsız kal. Abuk subuk bir şey, bir dakika sonrası belli olmayan kul mu bilecek senin geleceğin hakkında bir şey?" Elimi tutuşunu sertleştirdi.

"Tamam aksini iddia etmedim ben. Gel oturalım biraz şuraya." Denize karşı olan boş banklardan birine doğru yürütüp, oturttum. Trençkotumu bacaklarımın üzerine koyarken çantadaki Şeftali'ye baktım. Annesinin isminde henüz ikna olmadığı Şeftali.

Sessiz sessiz denizi izledik bir süre. Biraz sakinleşsin diye hiç konuşmadım ama çok da dayanamadım.

"Şanzelize güzeli dedi bana duydun mu?"

Yani... Hoş bir iltifattı.

"Efsun güzeline ne oldu?"

Yüzünü avucumun içine alıp sıktım. "Ya bir şey olmadı ona, kalbimin merkezinde oturuyor ne olacak Fetih, ne olacak?" Tavırlı tavırlı konuşmasın istiyordum.

Sıkışımla dudakları öne doğru büzülmüştü hoşuna gitmeyeceğini bile bile dudaklarına bastırdım dudaklarımı. Yüzünü kurtardı elimden "Fesupanallah!" dedi yine kendi kendine. Durmadım bu kez avucumun içine aldım ağzını, sıkıp sıkıp geri bıraktım. Yüzlerimiz yakındı.

"Huysuz teneke."

"Bak yapma insan içindeyiz."

"Eee n'olmuş? Kavga etmiyoruz sonuçta," tekrar sıktım da bıraktım. "koca huysuz bir bebeği mıncır mıncır seviyoruz."

Burnunu sıktım bu kez, bıraktığım yerde bir öpücük kondurdum. Ben öptükçe ve benden kaçamadıkça çok geriliyordu. Bilmeliydi ki oldukça komikti bu hali.

"Kızım tamam, insan içindeyiz."

O çenesini sıktım bu kez. "Kızımlı falan konuşuyoruz, başladık yine serseriliğe."

Mahrem diye diye ölen adamı sıka sıka severken iyice kaçtı rengi, boğazını temizledi, devlet meselesi hakkında birazdan açıklama yapacak ciddiyetle baktı etrafa.

İki taraftan çenesini tuttum yine kendime çevirdim. "Oy şu sevimliliğe kerpeten mi dediler? Kerpeten Fetih!" Elmacık kemiğinden öpmüşken avucuyla yakaladı sıkıca tuttu elimi. Sınandığını belli eden bir şekilde avuç içinden öptü.

"Bir rahat dur hanım," dedi can damarımdan vururken beni. "Dışarıdayız bir rahat dur." Tane tane söylüyor adeta yalvarıyordu. "Seni uygun şartlarda tek lokma yapmaya yemin ettirme, rahat dur."

"Ay n'olur yemin et Fetiiih..."

Fetih İzmir'e o kadar çok yakışmıştı ki... Onunla bir ömür bu şehirde, ikimiz de işi gücü bırakıp yaşayabilirdik sanki. İzmir'i dolaştığım en güzel insandı, daha güzelini öpmemiştim. Yemin edebilirdim. Defalarca kez.

Yüzümü izleyişi cıklayarak ve gökyüzüne bakıp sanırım *sabır dileyerek* sonlandı. Ben durmayacakken aramıza bir telefon sesi girdi. Cebinden çıkardığı telefonun ekranına bakarken *Merthan'ın* ismini gördük. Geri çekilmedim hiç "Ben şununla bir konuşayım, şu tekelden de bir tane sigara alıp geleyim o ara. İstediğin bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim. Ama bir tane öp gitmeden." Ceketinin ucuna tutundum. Ben dudaklarımı uzattım ama şakağımdan öptü ve gitti. Şeftali'yle baş başa kaldık. O bana baktı miyavladı ben onu izledim.

"Biraz şey," dedim açıklama gereği duyarken. "Kova burcu ya o yüzden. Sevgisini açık açık şey etmiyor. Bak sana karşı da öyle ama sen hissettin değil mi bugün?"

Miyavladı.

"Şeftaliye de ikna olacak, merak etme."

Miyavladı.

Çantayı kucağıma aldım ve etrafa baktım. Az ötemde çiçek satan bir kız vardı. O kadının kızı olabilir miydi? Verdiği çiçeklerden sonra aldığı parayla yoluna devam ederken "Bakar mısınız?" diye seslendim beni geçmeden. Sepetinde beyaz gül aradı gözlerim.

Bir. İki. İki tane ayrı düşmüş beyaz gül vardı.

"Buyur ablam, ne vereyim istersin? Güllerim var, papatyalarım var, menekşelerim var."

"Şu iki beyaz gülü alabilir miyim?" Sepeti yanıma koydu o iki beyaz gülü nazikçe çıkardı yerlerinden.

"İleride fal bakan bir abla var sen onun kızı mısın?"

İleriye baktı "Şu fıstık gibi gacıdan mı bahsedersin?"

Gösterdiği kişiye baktım. "Evet o, annen mi?" Başını salladı bana istediğim iki tane gülü uzattı.

"Annene söyle Monaco prensesi abla benden çiçek aldı, olur mu?"

Değil iki çiçeği bir demek kadar çiçeği karşılayacak kadar parayı uzattım. "Söylerim tabi söylemez miyim güzel ablam." derken gülümsedim "Kolay gelsin." diyerek aldım güllerimi. Parmaklarımla severken yaprakları "Tamam Merthan kapat bakacağım duruma göre, Efsun'a da bir sormam lazım." Dedi. Geldi tepemde durduğunda gülümseyerek ona baktım ve gülleri uzattım. Bir bana bir, iki beyaz güle baktı o da gülümsedi.

***

Şeftali Karadere.

Elimdeki kimlikte yazan isme bakarken dudaklarım birleşmeyecek kadar gülümsüyordum. "Şeftali," dedim ve çantaya doğru eğildim. "Sevdin mi ismini?"

Dönüş saatimiz öğrenci kalabalığına denk geleceğinden cesaret edememiş, travmaya binmemiştim. Bugün, benim kapalı bir alanda

tetiklenişimle bozulmayacak kadar güzeldi. Taksiyle gidiyorduk arabayı bıraktığımız yere.

"Sevdi mi sence Fetih?" diye ona sordum. Bana baktı sonra Şeftali'ye. Olumsuz bir şey diyecek sandım başta, hevesim kırılmasa bile çatlayacak diye düşündüm ama başını salladı.

"Sevmiştir." dedi. Bir elinde ona aldığım beyaz güller vardı. Diğer elini omzuma attı beni gövdesine doğru yasladı. Başımı omzuna bırakırken tekrardan kimliğin üzerindeki isme baktım.

Bir isim insana bu denli mutluluk verebilir miydi? Veriyordu.

"Yorulmadın mı sen?" Elleri uçları maşalı saçlarımda dolanıyor, parmaklarını maşaya sarıyor tekrar açıyordu.

"Biraz." dedim. Yalan söyledim. Ayaklarım ağrıyor, uykum geliyordu.

"Uyuma, uykun bölünmesin. Gidince uyursun."

Söylediğinin aksine saçlarımla oynuyordu. "Nasıl beğendin mi İzmir'i?"

"Güzel sakin bir şehir, büyük ama İstanbul gibi yormuyor."

"Boyozu peki? Sakın milföy deme, çiğköfte Urfa'nın değil Adıy-"

"O kadar uzun boylu değil." Dudaklarıma bastırdı parmak uçlarını. Fıtrat değişmiyordu, Urfa damarı daima atıyordu Fetih'in. "Boyoz da iyi güzel, yenir arada ama yağlı her gün yenecek şey değil."

"Iıı tabi," dedim. Burnum buruşmuştu. "Siz her şeye isot basınca acı her gün yenecek şey değil demiyorsunuz."

Burnumu sıktı "Urfa'yı ve isotu bu işe karıştırma Efsun."

Kesinlikle Şeftali için isim ararken isot aklına gelmemişti yoksa söylerdi. İsot Karadere. Şeftali ona nasıl bir iyilik yaptığımı bilse, Fetih'i reddedip beni annesi olarak görür müydü? Bence bilse yapardı bunu...

"Bomba nasıldı?"

"Senin kurşun kekin yakınından geçemez."

Ben şıllık tatlısıyla yapacağı bir kıyaslama için savunma hazırlamışken beni can damarımdan vurdu ve yaslandığım yerde eritti. "Yaaa," dedim. Yüzüne bakmaya çalıştım. "Gerçekten mi?"

"Yalanım varsa yarına çıkmayayım." Yanağını okşadım, eve varınca yapacaktım ona. Bombanın onluk olmayacağını zaten biliyordum. Sadece tadımlık bakmıştı benim ısrarımla.

"Eve gidelim yapayım." Ben bunu hiç cilveyle söylemedim ama o öyle söylemişim gibi davrandı. Bir sırıttı, kaşlar havalandı çapkın çapkın. Tam bana eğilecekti ki son anda mahrem perileri geldi, geri vites yapıp geri çekildi. Boğazını temizleyip öne doğru baktı. Nasıl da ciddileşmişti...

"Senin memleket neresi abi?" dedi.

***

Geçen zaman bana bazı ayrıntıları unutturmuş olacak ki sesimi hiç kısmadan konuşuyordum. Rahat, normal ses tonumda, umursamaz.

"Sonra işte buraya taşındık, 9 10 sene kadar, yani Urfa'ya gelene kadar evim burasıydı."

Anahtarı deliğine yerleştirmek üzereyken tamamen aklımdan çıkan ama açılma sesi gelince yüzümü buruşturduğum karşı dairenin varlığı dank etti. Ben parmak uçlarımda yürümeliyken normal ses tonumda konuşuyordum. Beynim bazı önemli bilgileri unutuyordu.

"Siz kimsiniz?"

Eftalya Hanım. Koca rezidansvari yerin muhtariyesi. Otuz senedir aynı evde oturan ve aklı biraz karışık, aklı epey karışık yaşlı karşı komşumuz. Girenin çıkanın çetelesini tutsa da bazen kızını bile hatırlamayacak kadar unutan ama zaman zaman da bu eve on sene önce girmiş kişinin ne giydiğini bile söyleyen kişi.

Bir de kesinlikle çok uzun konuşan. Benim tuvalete yetişmek için hızlı hızlı geldiğim evde kapı önünde iki büklüm yapan o ihtiyar.

Duygusal boşluklarımdaysa beni ağlatan. Çok net hatırlıyordum gelmeden birkaç gün önce yeterince duygusalken gideceğim için, yine annemi hatırlamış ama öldüğünü unutmuştu. Bunu çok sık yaşıyordu. 'Suna nerede?' Demişti. 'O seni tek göndermez uzaklara, o da seninle geliyor değil mi?' Zaten dokunsalar ağlayacaktım, kapıyı kapattıktan sonra kapı önüne çöküp öyle ağlamıştım.

Gülümsemeye çalıştım ve ona döndüm. "Benim Eftalya teyze."

Umarım hatırlamazdı beni... Ama gözlerindeki ışıltı... Hatırlamıştı ama bilmeliydi ki ben çok yorgundum.

"Efsun! Sen misin, ne kadar büyümüşsün görmeyeli." Beni süzdü baştan aşağı ve içinden ne geçiyorsa söyledi. "Gerçi boyun hâlâ kısa, hâlâ küçücüksün."

Biri güldü. Yanımdaki kedi çantası taşıyıcısı. Yan yan ona baktım. Aynı zamanda Eftalya Hanım da. "Bu kim?"

Tanımıyorum. Az önce size güldü.

"Eşim. Evlendim ben."

Fetih gülümseyerek başıyla selam verdi. "Aaa," dedi şaşkınca Eftalya Hanım. "Sarışın çocuk vardı sarışın çocuk. Atatürk gibi gözleri vardı. Ona ne oldu?"

Ne?

NE?!

Kimden bahsettiğini bir an anlayamadım bile. Üniversiteden arkadaşlarımı bile düşündüm ama o sağ olsun 6-7 sene öncesine gitti ya da bana büyümüşsün dediğine göre belki de en başından beri oradaydı bilmiyorum, hemen hatırlattı.

"Suna'da çok severdi, sarışın çocuk! Genç delikanlı vardı, sarışın. Fıstığım fıstığım derdi sana."

"Ne?!" Bu kez benden değil. Fetih'ten. Koskoca bir ne.

"Hayır hayır." dedim ne yapacağımı bilemezken. Cidden hiç sırası değildi.

"Hani sizde kalıyordu, her sabah bana da ekmek alır gelirdi. Sarışı-"

"Eftalya teyze tamam!" diye girdim araya. "Yok sarışın çocuk falan, Fetih var. *Kocam*." İlk kez, eşim değil kocam. Dolu dolu. Yüzüğümü görsün diye kaldırdım. "Hadi sana iyi akşamlar."

Kapıyı açtım hızla duydukları ayak tabanlarına çivi çakmış Fetih olduğu yerde yaşlı kadına bakıyordu.

"Gelsene Fetih." deyip koluna asıldım. Önce onu sonra valizi çektim ve kapıyı kapattım. Elim ayağım yersiz bir şekilde birbirine girmişti. Ne yapacağımı bilemedim. Çantayı çıkarıp koltuğun üzerine bıraktım ve camlara yöneldim.

"Sarışın çocuk," Bir nefeslik es verdi. "kim?"

"Ya sen," dedim nefes nefese "bakma ona. Rahatsızlığı var onun ne dediğini bilmiyor. Beni de en sonra 16 yaşında falan gördüğünü sandı, büyümüşsü..."

"Sarışın, " tekrar durdu. "çocuk," soluklandı. "kim?"

Ona bakmaya çekiniyordum ama tüm camları açtığımda başka yapacak bir şeyim de kalmamıştı. Göz göze geldik. Göz bebeklerinin büyüdüğünü buradan görebiliyordum. "Kim?" diye tekrar ettim.

Derince bir nefes alıp verdim, omuzlarım düştü. "Eski erkek arkadaşım ama çok eski. Onun hatırlamaması gerektiği kadar ama dediğim gibi, uzak geçmişten bazı şeyler kalıyor aklımda. 18 yaşında falandım öylesine bir şey işte, Eftalya teyze her zamanki gibi."

Üzerimdeki trençkotu çıkardım yavruya yöneldim. Ağzım kurumuştu.

"Aynı evde mi yaşadınız?"

Sesi o kadar buz gibiydi ki gidip dudaklarına dokunsam parmak uçlarım donacak sanki.

"Suna annem öldükten sonra çok kötüydüm, bir süre yanımda kaldı."

"Ne kadar bir süre?"

"Birkaç ay."

"Bir mi iki mi üç mü, kaç?"

"Bilmiyorum Fetih." dedim ona bakarak. Şeftali evi keşfetmeye başlamıştı bile. "Şu an durup onu mu sayayım?"

Gerçekten bilmiyordum. Ayları hatırlıyordum ama ona bir cevap vermem gerekirse saymam lazımdı.

"Suna annen çok mu seviyordu?" Buna cevap vermedim onu aşıp mutfağa gittim. Buzdolabının fişini taktım. İçi boştu ama yine de taktım.

"Kaç yıl sürdü?"

Lavabodaki suyu açtım biraz akmasını bekledim. Yanıma kadar gelmişti. Suyu kapatıp geçip gidecekken yanından, ayağını ayağımın önüne koyup beni belimden yakaladı ve bar taburesine oturttu tek hamleyle. İki bacağımı araladı, tabureye yasladı dizini ve geriye doğru itti oturduğum yeri. Sırtım tazgaya denk gelene kadar.

"Soru soruyorum."

"Konuşulması gereken bir konu değil. Uykum geliyordu benim en son."

"Buna ben karar veriyorum Efsun." Eli saçlarıma gitti hepsini arkaya itti. Gözlerime bakmıyordu açıkta kalan omuzlarıma ve köprücük kemiğimi izliyordu. Hareketleri çok yavaştı. Gözlerimi yumdum bekledim bir süre ve geri açtım.

"Geçmişten konuşmaya ne gerek var adı üstünde geçm..."

"Kaç yıl sürdü?"

Cevaplarını almadan durmayacaktı.

"İki."

-den fazla hatta... Ama küsurat gereksizdi şimdi.

"Nasıl bitti?"

"Terk edildim." Çene kemiği belirginleşti.

"Sonrası?"

"Sonrası yok. Küçüktük, yaşandı ve bitti. Bir daha da karşılaşmadık işte. Başkasını mı konuşacağız?" İlk kez benim ilişki geçmişim hakkında konuşuyorduk. İlk kez. Ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

Parmak uçları çeneme uzandı, sıksa bu ufak dokunuşlarla aynı şeyi hissederdim.

"Cık."

Benle Fetih arasındaki en büyük fark buydu. Ben keyfimi kaçıracağını bile bile kurcalar köküne kadar inerdim, o söz konusu geçmişse öğreneceğini öğrenir susardı. Bilirdi çünkü öfkelenirdi ve onun içinde olmadığı bir geçmişte öfke hakkı yoktu.

"Tamam o zaman ben üzerimi değiştireyim biraz uyuyalım." Kalkacaktım ki yerimden, çenemi bu kez sıkıca tuttu. Dudaklarımı dudaklarına bastırdı. Buluşmadı dudaklarımız sızlatacak şekilde çarpıştı. Çenemden boylu boyunca yakaladı, geriye itti biraz daha. Bu sert birleşmeye rağmen yine de ısırmadı sadece öptü. Öpüştük. Onu huzursuz eden bir şey olmamalıydı. Bunu hissetsin diye okşadım sakallarını. Dudaklarımızın yerini alınlarımız aldı nefes nefese soluklandık.

"Yatak odası..." demeye kalmadan böldüm onu.

"Tabi ki değişti."

Dudaklarımız yeniden birleşti, belimi kavradı ve uzun uzun öptü beni. Aptallaşmıştı, kayan gözlerinden hissediyordum. Ben üzerimi değiştirdikten sonra hemen uyumuştum kolları arasında ama o pek de uyuyamamıştı sanırım.

***

Çok özlediğim bir his vardı. Gözlerimi açtığımda gördüğüm o fotoğraf köşesi. Uzun uzun izliyordum dakikalardır, gülümsedim. Işığı açık odada saat kaçtı, yanım neden boştu bilmiyordum.

Yatağın içinde esnedim, şekilden şekile girdim. Kurumuş dilim damağım için su almaya kalkacaktım ama yatağımın yanında üstü kapatılmış ve içi su dolu olan bir bardak vardı. Yanında da benim öğrencilik döneminden kalan minik pembe kağıtlarımdan biri.

"*Alışveriş yapmaya çıktım, bu zibidi de bacağıma yapıştı. Mecbur onu da aldım. Uyanınca suyunu iç, bekle geliyorum*."

Otuz iki diş gülümserken "Eşek." diye söylenip kolumun üzerinde biraz doğrulup bir bardak suyun hepsini içtim. Telefonumu alıp omzumun üzerine geri yatarken çok uzun uyuduğumu sansam da yaklaşık 3 saat kadar ancak uyumuştum. Üzerimde saten geceliğim vardı. Omzumun üzerine yattığımda bir görüntülü arama başlattım.

Alışveriş yapışlarını kaçırmak istemiyordum. Fetih açana kadar kendimi görüyordum. Duruşumdan dolayı verdiğim frikikleri kapatma ihtiyacı duymadım. Sanırım böyle arayacağımı düşünmeyen Fetih telefonu açtığında 'Efendim' kelimesini bile tam telaffuz edemedi. Telefonu genelden

özele nasıl çektiğini şaşırdı. Artık sadece Fetih'in yüz hatları vardı, marketin tek bir parçası bile gözukmüyordu.

"Ya kızım," dedi yine.

"Hım," diye mırıldandım. "Bir şey mi oldu?" Saçlarını karıştırdı boğazını temizledi. Kulaklığı takılıydı, arsız bakışları bende dolandı.

"Hani böyle..." tamamlayamadı. "Destursuz," tamamlayamadı. "Bir önden haber şey et."

"Ne edeyim, ne oldu ki?" Sabır dileyerek köşeye geçti sanırım. Konuşacak gibi ağzını açıyor sonra susuyordu. O cevap vermeyince ben konuştum. "Ne zaman geleceksiniz? Şeftali nerede?"

"Her yerde olabilir şu an bende akıl makıl bir şey kalmadı."

"Nasıl her yerde olabilir?" Yerimden doğruldum. "Fetih kucağında değil mi?"

Gözlerini yumdu, eliyle alnını kapattı. "Ani hareketler yapma Efsun!" Verdiği tepkiden sonra "Burada yapıştı yakama zaten merak etme." dedi.

Elimi kalbime bastırdım, elime baktı. "İstanbul için bilet kesebilirsin, gidebiliriz." dedim uyumadan önce konuştuğumuz konuyu hatırlatırken. İş için gitse iyi olacağı bir durum vardı. Ben gelirsem gidecekti, teklif etmişti ama eğer ki İzmir tatilimizden bir gün çalmamı istemiyorsa gitmezdi.

"Emin misin?" diye sordu yine.

"Evet hem sizinkilerle tanışırım, çalıştığın ortamı görürüm. Merak ediyordum. Kes bilet gidelim."

"Tamam gelince beraber bakarız uçuşlara." dedi ve etrafa baktı sinsi sinsi sonra beni biraz daha sakladı.

"Tamam ben bir arayayım dedim. İyiyseniz kapatıyorum."

"Kapatma!"

Çok geçmedi sanırım biri kendisinden yol istedi telefonu iyice yaklaştırdı kendine. "Kapat ya da vazgeçtim ama gelirken tatlı almayacağım." dedi... İmayla. Sonra bir hışırtı oldu ve telefonu hiç oynatmadan yerinden kapattı. Hastaydı bu adam. Uykulu uykulu telefonu izlerken dakika bile dolmadan kapının sesini duydum.

Fetih olamazdı.

Eftalya teyze?

Açmasa mıydım?

Ya o değilse?

Geceliğimin ceketini giyip kapıya doğru süründüm. Kimse sabırsızdı üst üste çalıyordu. Kapı deliğinden bakmadan açarken kapıyı elinde bir demet

sarı lale olan bir adam çıktı önüme.

"Efsun Zorlu?"

"Benim."

Elindeki demeti uzattı. "İyi akşamlar." Açık kapının önünde sarı lalelerle kalırken alık alık baktım etrafa ama cevap çok yakındı. Vazodaki iki beyaz güle baktım.

"Fetih..." dedim gülümseyerek. Neden gelirken getirmediğini sorgulamayacak kadar kısa zamanda elim içindeki nota gitti ve gülümseyerek açtım. Notun sonundaki isme donuk bir ifadeyle bakarken aynı anda telefonum çaldı.

'Ayrılık değil kavuşma getirir belki. Öyle demiştim. Bazı verilen sözler unutulmaz, hatırlatacak kuşlar varsa eğer.'
-Yunus.

"Bizde mi yapsak?" biberleri küp küp doğruyorken bana bakmadan cevap verdi.

"Neyi?"

Aynı anda iki işi yapamayan bir erkek arkadaşınız varsa hayat çok daha zordu.

"Sen beni dinlemiyor musun Yunus?" Oturduğum tezgahta bacaklarımı bir ileri bir geri sallıyorken hiçbir şeyine dokunmadığım pizza neredeyse fırına girmek için hazırdı.

"Dinliyorum fıstığım, dinliyorum." Bıçağı bıraktı bana doğru yaklaştı. Yanağımdan bir buse alırken bir kez süzdü.

"Seni de çok yorduk." dediğinde imayla başımı salladım. "Önemli değil." dedim sadece.

"Ne zaman senin elinden bir şey yiyeceğiz anlatsana biraz."

Hoşlanmıyordum pek mutfağa girmekten. Hele de yanımda yapan biri varsa hiç gerek duymuyordum.

"Konumuz bu değil, konuyu dağıtma."

Ağzımın içine zeytin uzattı, reddetmedim. Gözüm saate kaydı. Üç saat içinde eve dönmeliydim annem gelecekti. Zaman Yunus'un yanındayken haddinden hızlı geçiyordu.

"Tamam yapalım." dedi ve telefonunu çıkardı arka cebinden aynı anda ben de mail kısmına girdim. Zaman kısmını 1 sene sonrası için ayarlarken ekranı ondan gizledim ve bir itirafta bulundum.

"Ne yazdın?" Hedeften şaşıyordu.

"Seneye görürsün. Şimdi sıra sende ama sen benden farklı bir şey yap. Farklılık olsun, yaratıcı ol biraz ve daha uzun tut süreyi."

İsteklerimi ardı ardına sıralarken yanağımdan makas oldu. "Peki sana soruyorum, sen neden bunların hiçbirini yapmadın aşkım?"

Kollarımı iki yana açtım "Çünkü ben ilk yaptım, hızlı olsaydın bu dediklerimi ben yapsaydım."

Büzdüğüm dudaklarıma baktı bana yaklaştıkça yanaklarım sıcacık oldu. O gülümsüyordu bense heyecanla bekliyordum. Öptü ve geri çekildi. "Tamam bana zaman ver düşüneyim."

Uzaklaştı pizzayı tamamladı ve fırına attı. O kadar zaman sahiden sessizce düşündü. Sonra telefonu açıp yanıma geldi. Ekranı benden saklamayarak altı sene sonrasına eylül ayına bir mail yazdı gönder kısmına da kendi adresini yazdı.

"Efsun'un mesleğinin ilk gününde, hangi şehirde olursa olsun koca bir demet kırmızı gül gönder. Unutma!"

Tam gönder tuşuna basacakken engel oldum. "Bu çok çok uzak bir gelecek. Nereden biliyorsun o zaman hayatında olacağımı?"

Daha bir senemiz bile dolmamıştı ki bizim. Altı sene çok uzaktı. Ki tıp fakültesini kazanacağıma dair olan inancı çok şaşırtıyordu. Diğer bir taraftan gururumu okşuyordu.

Suratı düştü gözlerime baktı. "Sen sahiden beni terk etmeyi düşünüyorsun." dedi. Terk etmek değildi bu, hayat ondan hiç ansızın birilerini almamış gibi altı sene sonrasını bile bildiğini sanıyordu.

Kollarımı boynuna doladım. "Benim çekingem senden yana." dedim açık açık. Biraz şaka biraz gerçek. Yunus'u bıraktığım bir ihtimal yoktu kafamın içinde.

"Sen kafayı yemişsin. Var sayalım ki ayrıldık ki olmaz, bağımız koptu gitti ki bu da olmaz, ben senin nerede mesleğe başladığını bile bilmiyorum bu hiç olmaz, sen eninde sonunda şimdi yaşadığın eve dönmez misin, uğramaz mısın?"

Başımı aşağı yukarı salladım. Eninde sonunda gelirdim.

"Kuşlar gelir bana söyler. Kapın çalınır, bir demet kırmızı gül değil, sarı laleler gelir bu kez. Bil ki sen evine döndün ben sana."

29 Aralık Cuma günü yeni bölümde görüşelim. 2022'nin son bölümü♡
Instagram: serceyioldurmekofficial

LIV- "Geçmişin Geçmeyenleri"

'Ayrılık değil kavuşma getirir belki. Öyle demiştim. Bazı verilen sözler unutulmaz, hatırlatacak kuşlar varsa eğer.'
-Yunus.

Zihin sindiremediği şeyi kabullenmezdi. İsme bakıyor, anı hatırlıyor, elimdeki telefonun ekranına gözüken yabancı numaranın kime ait olduğunu düşünsem bulabileceğimi biliyordum ama değildir, bu kadarı değildir boşluğuyla telefonu açıp ağır hareketlerle kulağıma ulaştırdım.

"Efsun..."

Tanıdık gelmedi. Başka bir anın içinde olsam kim olduğu hakkında zerre fikrim olmazdı. Sessizce durdum bir an. Elimdeki not parmaklarım arasında buruşmak üzereydi.

"Kimsiniz?"

Aynı sessizlik onun için başladı bu kez. Nottaki isime daha fazla bakmak istemedim. Bende yaşanan sindirme sorunu belki de onda da boy gösterdi. Cevabı biraz gecikti.

"Tanımadın mı?" dedi. Sesinden hiçbir duyguyu seçmedim. Bunun için çabalamadım. Bu çiçekler elimde değillermiş gibi davrandım. Bu notu okumasam hiçbir tahminim olmayacaktı zira.

"Hayır, tanıyamadım. Kimsiniz?"

Kurumuş dudaklarımı yaladım, olduğum yerde hareket etmiyordum. Sessizce bekliyordum. Sorularımızın arasına saniyeler giriyordu, cevap öyle geliyordu.

"Efsun benim," dedi. "Yunus. Elinde gönderdiğim laleler olduğunu biliyorum, notu okuduğunu da biliyorum."

Bu tutukluğun süreceğini sansam da telefon omzumla kulağım arasına sıkıştı, notu altı parçaya böldüm.

"Dönmüşsün evine, kuşlar söyl..."

"Peki o kuşlar evime, yanımda eşimle döndüğümü söylemedi mi?"

Hangi kuşlardı bunlar ya? Sanki görebilecekmişim gibi etrafa baktım ve gözüm istemsizce karşı kapıda durdu.

"Kuşlarmış, ne kuşları!?" Sesime hiddet yanaştı. "Seneler önce aramızda geçen aptal ergence bir sözü mü aklında tuttun sahiden?" Etrafımda bir tam tur döndüm ve çöp aradım. Yoktu. Hızlı adımlarla mutfağa ulaştım yaş mama kutusunun olduğu büyük çöp torbasına attım elimdekileri.

"Efsun yapma." dedi hayret verici bir şekilde. "Evlenmediğini biliyor..."

"Sen şaka mısın?" diye çıkıştım. Ellerim titredi. "O kuşlara sor, ben sana evliliğimi kanıtlayacak değilim. Ama on sekiz yaşında aklı bir karış havada genç bir kız değil konuştuğun kişi, yirmi beş yaşında evli bir kadınım. On sekiz yaşında verilmiş abuk subuk sözlerin vadesi çoktan doldu. Ve inan bu laleler ne eşimin hoşuna giderdi ne de benim hoşuma gitti."

Poşetin ağzını bağladım çıkış kapısına doğru tekrar ilerledim. "Notunu yırttım, çiçekleri de çöpe attım. Lütfen sen de numaramı sil ve bir daha bana ulaşma. Evliyim ben. Ki olmasam da tavrım zerre değişmeyecekti. Ve o kuşlara söyle, benim evimin etrafından gitsinler. İyi akşamlar." Ona söz hakkı vermeden telefonuma şiddet uygulaya uygulaya sonlandırdım aramayı. Ayağıma geçirdiğim şeyin Fetih'in spor ayakkabısı olduğunu bilmeden kapıyı örtüp elimdeki torbayla asansöre ilerledim.

Ellerim artık her tedirginlik anında titreyen ilk uzvumdu. Ne zaman düzelecekti bilmiyordum ama titriyordu. Ayağımda Fetih'in bana en az 8 9 numara büyük ayakkabısıyla indim aşağıya ve kapıyı açıp apartman önündeki büyük çöp kovasına attım elimdeki torbayı.

Anahtar.

Anahtarı almayı unuttum.

Elimi bıkkınlıkla alnıma bastırırken üzerimde gecelik ve ona ait ceketi, altımda Fetih'in spor ayakkabısı, saçlarım karman çorbanken kalakaldım kapının önünde. Hava da soğuktu biraz, bacaklarım üşümüştü bile. Belki de dakika ve dakikalar bile geçti. Bir tur elim alnımdayken volta bile attım.

"Ef sun!"

İsmim hecelenerek ve ömür boyu bir gün asla duymasam bile unutmayacağım bir ses tarafından seslendirildi. Her harf kendi içinde ağırlaştırılmıştı. Gözlerimi açtım, karşıdan gelen elinde iki alışveriş torbası ve torbalardan birinden kafası ve ön patilari sarkmış bir adet adam ve kediyi gördüm.

Kedinin bakışlar meraklı, adamın bakışlar ömür törpüsüne bakar gibi, baştan aşağı süzüyor beni.

"Efsun," dedi bana yaklaştık. "Efsun." diye tekrar etti bana vardı. "Ne işin var senin bu hâlde burada?"

Ayakkabılarının uçları birbirine çarpınca ceketinin eteğine tutundum. "Kapıda kaldım." dedim acı içinde. Gerçekten acı içinde ama. "Çöp atmaya çıktım, anahtarı almadım. Kapıda kaldım."

Çok absürt bir şey söylemişim gibi gökyüzüne baktı ve sanırım sabır diledi yine. Yüzümü düzeltemiyordum, ağlayacak gibiydim.

"Fesupanallah!" dedi.

"Ne acelesi vardı?" beni hızlıca giriş kapısına doğru yürütürken. "Bok falan olmalı çöpün içinde yoksa zerre mantıklı değil bu yaptığın." Asansörün düğmesine baktı birkaç kez etrafı kolaçan etti. "Bu kılıkta insan dışarı çıkar mı Efsun çöp atmaya?" Ayakkabılarına baktı bir süre sonra yüzüme baktı. "Rüyanda çöp mü attın?"

Ayağımdaki ayakkabılar bana attığım adımın yalnızca yarısı kadar mesafe kattettiriyordu.

"Kapıda kaldım." dedim sadece yine. Yüzüm çok asıktı, yanağımı koluna yasladım. Parmak uçları çenemden destek alarak yüzümü kaldırdı.

"Bir şey mi oldu?" dedi. Yüzümde oluşmuş çukurları izliyordu.

Başımı iki yana salladım ve en büyük sorunu yine söyledim. "Kapıda kaldım."

Bu keyfimi kaçıran nokta onun yüzünü yumuşattı, minik bir tebessümle bozuldu çatılmış kaşları. Eğildi sakallarını yanağıma sürttü önce sonra öptü. "Tamam gidelim sıcak bir çorba yapayım sana için ısınsın."

Bacağıma değen sivri şeyler bir an beni ürkütse de çıkardığı sesten Şeftali olduğunu anlayabilmiştim. "Kediler indirimde miydi?" dedim mahzun bir ifadeyle Şeftali'ye bakarken.

"Ya yok, promosyon olarak veriyorlardı. Koymayın dedim ama atmışlar kaşla göz arasında torbaya." Şeftali patisini açarak Fetih'e doğru yükseltti, oyun istiyordu, ama Fetih onun bilmem kaç katı olan kendi patisini bir kartal pençesi kadar keskin, Şeftali'nin yüzüne uzattı ve torbanın içine itti bebeği.

🕊🕊

"Söz veremiyorum." dedim tüm ısrara rağmen. Burnumu çektim soğanın gözlerimden akıttığı yaşı sildim.

Telefondaki arkadaşım "Efsun sen iyi misin?" diye sordu. Okul arkadaşım olmasa bile lise döneminden beri tanıdığım, zaman zaman konuştuğum, senede bir denk gelirsek bir kahve içtiğimiz, instagramda fotoğraflarımızı beğenip ara ara yorumlaştığımız, Burcu'yla ortak arkadaşlarımızdan biri olan Yağmur'la konuşuyordum dakikalardır.

"Soğan doğranıyor da şu an gözlerim yandı, iyiyim." dedim. İlk aradığını gördüğüm anda bu geceki geçmiş kotamın dolduğunu hissetsem de hayırdır inşallah diyerek açmıştım telefonu. Ve gerçekten hayırdı. Evleniyordu, davet etmek için Burcu'yu aramıştı ama olumlu bir dönüş alamamıştı. Sınav dönemindeydi zaten Burcu, Urfa'dan İstanbul'a gelemezdi. Beni sorduğundaysa İzmir'de o cevabını almak bu telefonu çok umutlu bir şekilde aramasına sebep olmuştu.

"Ben tabi zorlayamam seni ama hani annem babam gelmiyor ya, ne kadar çok arkadaşım gelse o kadar iyi hissederim diye bu kadar çok ısrarcı davrandım aslında. Yine de sen üç günlük tatilim var zaten şehir değiştiremem dersen anlarım..." Cümlenin sonuna doğru kısılan sesi bana bir yerden tanıdık geliyordu. Buna benzer bir konuşmayı aylar önce ben yaşamıştım. Ret cevabı alınca, kapattığımızda öylece kalakalıyordu insan.

"Yağmur keşke anne babana sizi kabul etmeleri için biraz zaman tanısaydın." dedim dayanamadım. Hata yapıyordu belki de farkında değildi. Annesi babası yaşıyordu, bir inat uğruna iki tarafta kendini geri çekmişti anladığım kadarıyla.

"Ben yeterince zaman tanıdım Efsun. Nikah tarihi alınca kapılarına kadar da gittik yine, hayırsa hayır. Onlar beni yalnız bırakmayı göze aldı. İlk annesi babası olmadan evlenen ben değilim, bir şekilde olur herhalde. Zaten bunları konuşmak için de geç. Sadece sen ve Burcu gelebilseydiniz güzel olurdu. Hani ne bileyim, anlarsın beni."

"Anlarım." dedim sadece. Ben onu çağırmamıştım düğünüme. Gerçi ben kimseyi çağırmamıştım ya.

"Gelmek istersen her türlü masrafını karşılarım Efsun. Kalacağın yer vesaire, hazır olur hemen. Tüm misafirlerimiz için bir otel ayarladık zaten."

"Aslında yarın İstanbul'da olacağız zaten." dedim. "Ama günübirlik. Gelsem de çok uzun duramam ama sen bana adresi at. Olur değil mi?" Empati kurmasam, içindeki boşluğu doldurma çabasını hissetmesem gitmeyecektim. Bir düğün içerisinde olmak istemiyordum. Bir kalabalık içinde de olmak istemiyordum.

"Olmaz mı Efsun. Zaten az kişiyiz. Bir bekarlığa veda kadar bile değil hatta. Hatta düğün değil de neredeyse nikah. Çok çok uzun sürmez. Ben hemen atıyorum sana, istersen birini gönderirim alması için seni."

Fetih göz ucuyla beni dinliyordu. "Hiç gerek yok, adresi atman yeterli bana. Yarın haber veririm sana iyi geceler."

Sesi keyiflendi, "Sen bir tanesin ya!" Dedi ve iyi geceler dileyip kapattı.

"Düğüne mi gidiyoruz?"

Dudaklarımı aşağı doğru büzdüm. "Nikah demek daha doğru. Az kişilermiş. Çok durmayız. Annesi babası onay vermemiş, gelemeyeceklermiş düğüne. Burcu da okula gidiyor gelemem demiş, bari biz uğrayalım dedim."

"İyi yapmışsın," dedi. "Hem bak denk geldi, kıymetimizde varmış. Havan değişir hem senin de." dedi ve yarısını doğradığı soğanın diğer yarısını aldı.

Profesyonel bir hız ve teknikle doğranan soğana hipnoz olmuş bir şekilde bakarken biz, Fetih aniden bıçağı durdurdu ve bana döndü. Yaşarmış ve yanan gözlerimi ağır ağır açıp kapattım, Fetih'le bir süre o halde bakıştık. Burnum da akacaktı sanırım birazdan. Bana dikilmiş bakışlar yavaşça yanıma kaydı.

Tezgahın üzerinde sakince duran ve benim gibi gözleri sulanan yavruya baktık ikimizde.

O da gözlerini yavaşça kapattı ve açtı. Şeftali izlendiğini hissetmiş olacak ki kafasını bana çevirip bir kez miyavladı.

"Fesupanallah." dedi Fetih sebepsizce.

"Gözlerin mi yandı?" dedim şefkatle. Göbeğinden tuttum kucağıma çektim ve yaşarmış gözlerine üfledim.

"Niye soğan doğrayışımı izliyorsunuz?"

"Senin niye gözlerin yaşarmadı?"

İkimiz de soruları cevapsız bırakıp birbirimize baktık. "Fırına bakar mısın?" demeden Fetih, hiç bozulmadı bu bakışma. Mutfak önlüğünün ön cebi vardı, yavruyu oraya koyarken doğrulup fırına gittim.

"Açayım mı ağzını?" diye sordum. Sebzeli tavuğun, tavuğu Fetih'e sebzesi banaydı. Ya da tavuğu sadece Fetih'e olmayadabilirdi emin değildim. Şeftali de oldukça istekli görünüyordu.

"Açabilirsin." Fırının kapağını açtığım an çıkan koku iyice hareketlendirdi Şeftali'yi ama hızlıca geri kapattım.

"Biraz daha dursun bence." dedim neye dayanarak bilmeden. Tavukların biraz daha pişmeye ihtiyacı olduğunu hissettim. Cebimde Şeftali'yle masayı kurmaya başladık. İki tane siyah servis tabağını çıkardım önce, sonra su bardaklarını. Dakikalarca oyalana oyalana kurduğum sofraya bakarken salatanın sosunu da hazırlayıp döktüm. Sessiz sessiz ikimiz de kendi işimizi yapıyorken fırından çıkan yemeğe takıldı gözüm. Cızırdıyordu... Tavuklar. Tam bununla alakalı bir şeyler mırıldanacaktım ki Fetih bir şey onu rahatsız

ediyormuş gibi elindekini aniden çarparak bıraktı, avuç içlerini tezgaha yaslayıp başını eğdi.

Ağrısı var sandım başta, dikleşti duruşum, vardı da belki emin olamıyordum.

"Niye bıraktı seni?"

Dilinin altında esir kalan bu soru özgürlüğüne kavuşuna kadar ona ağrı vermişti. Başını eğdiği yerden kaldırdı bana baktı. İçimi bir sıkıntı kaplıyordu Fetih'le başkası hakkında konuşmak. Aklıma çöpe attığım laleler geldi o an sadece, huzursuz oldum. Bu soruya kadar yemek yaparken yüzündeki ciddiyeti, yaptığı her işe karşı takındığı tavır olarak yorumlamıştım. Başka bir şey düşünüyordu.

"Yemek yemeyecek miyiz?" dedim sadece. Onun yerinde olsam bu kadar bile dayanmaz şimdiye her şeyi sormuş olurdum muhtemelen ama şimdi böyle değildi işte. O sormasın, hiç konuşmayalım istiyordum.

"Burada hâlâ seninle yaşarken mi bıraktı gitti?" Yerimden kalktım Fetih'in aldığı içeceklerden ayrana uzandım.

"Tavuk yemesem olur mu?"

"Efsun sorularımdan kaçma."

"Neden soruyorsun anlamıyorum ki?!" Sesim yükseldi. Bu bir çıkışma değildi, anlam verememekti. "Taze bitmiş bir ilişki olsa tamam diyeceğim ama Zeliha'nın yaşındaydım neredeyse Fetih."

"Anlatmaktan kaçıyorsun ama."

"Böyle bir şey yapmıyorum!" şaşkınca ona döndüm.

"Tam olarak bunu yapıyorsun. Hiç küçükken öylesine yaşadığın bir ilişki gibi davranmıyorsun."

"Tek kelimeyle saçmalıyorsun. Gerçekten. Üzerinden altı yedi sene geçmiş, ne hissediyorsan yanlış hissediyorsun." Karşı komşu olmasa bir kez aklıma gelmeyecek insanın gölgesi üzerimizdeymiş gibi davranıyordu, kırıcıydı. Farkında değildi.

"O zaman cevap ver bana basit sorular, neydi sebebi? Ayrıldık bitti demedin, terk edildim dedin."

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Anlamıyordum, neyi nasıl anladığını anlamıyordum.

"Terk ettim de diyebilirdim. Hiçbir farkı yok. Aynı şe..."

"Niye demedin?" cümlemi kesti. Ona asıl sıkıntı veren yeri hem dili hem de beden dili açık etti beklemediğim bir anda. Müthiş bir buhran içini kaplamıştı sorarken bu soruyu. "Terk ettim demedin. Sen bırakmamışsın."

Aynı noktaya geldiğini ölesiye reddediyordu. Sonuç olarak ilişki bitmişti, ne fark ederdi ki?

"Acını onunla çekmişsin." dedi. Acıyı onunla çekmek miydi bu? Bilmiyordum. Yoktum ki. Suna annem öldükten sonra varlığım sorgulanacak kadar azdı. Yarın ölecek gibi yaşıyordum ama yarın öleceksem de son günümü dolu dolu yaşamak gibi bir amacım yoktu. Saat sayıyordum, yarını bekliyordum.

Yunus yanımdaydı ama iletişime geçtiğimiz anlar da çok azdı. Aynı yatağın içindeydik çoğu gece ama beraber uyumuyorduk. Her gece annemin ölüsünü sineme yatırdığımı hatırlıyordum, sızıp kalmadıysam ağlayarak uyuduğum en net gerçekti. Onun bana sarıldığını hatırlıyordum ama ben başka birine sarılıyordum. Onu öptüğüm anlar vardı o anlarda yarın öleceğimi hissederek sonmuş gibi yapıyordum. Yanımda son kalan kişiye yarın öleceğim için veda ediyordum. Korkunç bir psikolojideydim. Psikolojik tedavi için ısrarcı olduğunu hatırlıyordum ama reddediyordum. Bir hasta tedaviyi reddedittiği yerde ölmeye başlıyordu zaten, ben ölmek istiyordum doktora gitmek değil.

Ölmeyecek kadar yemek yiyordum, çok fazla kilo verdiğimi hatırlıyordum, engel olacak biri çıkmayana kadar ölesiye alkol aldığımı. Ertesi güne sağ çıkmak için bir hayat mücadelem yoktu. Bütün yaşama hevesim de Suna annemle kalmıştı toprağın altında. Okulumu dondurmuştum, gitmek gibi bir planım da yoktu. Çünkü bana göre her gün, yarın ölecektim.

Öyle ki kötü alışkanlıklarım artmıştı. Bu kötü alışkanlıklar boyutunu da aşmıştı. Bana bir silah uzatılırsa da onu alır kullanırdım ama içinde tütün olmayan bir sigara uzatıldığında da alıp içmiştim.

"Niye bıraktı seni?" diye tekrar sordu.

"Hassas noktasından vurdum onu," dedim. O dönemden bu döneme sebebini soran onlarca kişiye söylememiştim ama günün sonunda eşime anlatıyordum. "Annesi bir madde bağımlısıydı. Öyle yaşadı öyle öldü. Kız arkadaşı da ona uzatılan her şeyi sorgulamadan tüketen birine dönüştü. Bana bir kez daha olursa gideceğini söyledi, bir kez daha oldu ve gitti."

Başımın ağrısına uyandığım günler, ağrısız sızısız uyandığım günleri çoktan geçti. Kemiklerim uzun süreli yattığım yerde bedenime batıyor, yattığım yönü değiştirmeme sebep oluyordu.

Sessiz, tek başına olduğumu sandığım odada yönümü değiştirdim, arkamı döndüm ama karşı koltukta sessizce oturan beden korkuttu beni. Kimse yok

sanıyordum. Bir ölü gibi sessizce oturuyordu.

Bir ölü gibi.

Midem bulandı.

Ne boktan bir benzetme.

Ne Efsunluk bir benzetme!

Derince soluklandım kolumun altındaki yorganı biraz aşağı çektim ve put gibi beni izleyen kişiye baktım. Her sabah o günaydın derdi. Demedi. O kadar demedi ki mecbur kaldım ben dedim.

"Günaydın."

Hiç uyumadığı gözlerinden belli.

Cevap vermedi. Birkaç kez gözlerini kırpıştırmaktan öteye gitmedi jest ve mimikleri. Üzerimden tamamen kaldırdığım yorganı ittim ve bacaklarımı yataktan sarkıttım. Sessizce beni izliyordu. Dilim damağım kupkuruydu. Belki bir bardak su vardır diye etrafa baktım ama yoktu. Bizzat benden gelen alkol kokusu midemi harladı, sıcak bastı. Üzerimdeki sweatshirt tek çırpıda çıktı üzerimden, siyah atletle kaldım.

Bakışlarına uzun uzun bakmadım, uzun uzun nasıl baktığını düşünmedim. Sessizlik bir an bile bozulmuyordu. Dört ay kadardır ona sadece bakıyordum. Yanımda, biliyorum. Kimse yok, sadece o var. Biliyorum ama bu kadar. Sesimi unutacağım kadar bazen konuşmadığım oluyor. Onun sesini unuttuğumu hatırlamıyorum. Muhakkak ben dönüş yapmayacak olsam bile cümleler kuruyor. Kimse yok artık ama o var.

Hayır. Annem yoksa kimse yok. Bir kişi bile yok. Herkes mış gibi. Varlıkları da yoklukları da bir. Ben gibi. Bugün güneş yine doğmuş. Dün gece biraz var biraz yok. Son gün. Bugün son. Yarın bitecek. Bu sefer bitecek. Her sabaha başlama gücüm buradan geliyor. Bugün son gün, yarın yok.

"Bana karşı içinde şu kadar bile bir sevgi kırıntısı kalmadı mı?"

Gösterdiği parmak ucuna baktım. Uzun uzun. Sahiden bir kırıntı kadardı gösterdiği. İçimdeki bir kırıntı kalsaydı eğer bu, onun için olurdu. Bunu biliyorum. Ama içimde herhangi kırıntı yok. Mumyalanmış bir ölü gibi bedenim. Değil ona ait bir şey kendime ait bir şey de yok.

Çantamda kimliğim olmasa adımı bile unuttuğum geceler var. Varlık diye bir kavram kalmadı içimde. Sadece yokluk var.

Annem gideli yüz yirmi iki gün oldu. Yüz yirmi üç de öleceğim. Biliyorum.

"Şu an bu evdesin ve bana bunu mu soruyorsun sahiden?"

İçimde kalmayan kırıntılar benim suçum değildi. Gücüm olsa onu hâlâ severdim. Uzun uzun anlatmadım ona hiçbir şey. Varlığa dair her şeyin nasıl yok olduğundan bahsetmedim. Gitmesin istiyordum sadece. Onu her gün göreyim, ona bazen sesleneyim ama benden başka bir beklentisi olmasın. Bencilce. Onu göz göre göre yıpratıyordum ama elimden başka bir şey gelmiyordu. Onu seviyordum ama onu yıpratmayacak kadar büyük değildi bu sevgi. Sanırım sevmek ve aşık olmak bir değildi. Onu kendimden önce düşünemeyecek kadar bencildim. Benim ölmem gerekiyordu. Bir tek bunu biliyordum.

"Annen öldükten tam iki gün sonra bu evin kapısını kırarak buldum seni." dedi, gitti yine yüz yirmi gün öncesine.

Yüzümde son kez annemin ısrarıyla yaptığım makyaj kurumuştu. Annemin çeyizim için ördüğü parça yarım kalmış, o yarımlığın dibine çökmüş iki gün boyunca ağlamıştım. Kapı çalmıştı, herkes ev boş sanıp geri gitmişti defalarca. Tek bir yudum su, tek bir lokma almadan iki gün geçirmiştim o noktada. Ta ki o kapı kırılıp Yunus içeri girene kadar. Fıstığım demişti. İlk orada hiçbir şey hissetmemiştim. Varlığın kendini yokluğa bıraktığını ilk orada hissetmiştim.

"Evet ve ben de bir tek seni bu evden çıkarmadım o günden beri."

"Ama kendi kapını da kapattın bana." Bu sanırım ağır bir cümle ama hissetmedim hiçbir şey. "Çözülürsün diye bekledim, sen her gün taş kesildin. Bana yumuşarsın, bana karşı gelemezsin, gardını indirirsin diye bekledim tek bir gün eskisi gibi bakmadın bana. Gecelerce saçlarını okşadım, sevdim, öptüm. Biraz olsun o ölü gibi bakan gözlerin düzelmedi."

Ben yumuşamazdım. Ben gardımı indirmezdim. Ben acı çekiyorsam çözünmezdim. Sevgi beni yumuşatamazdı, kimse benim taşlaşmış halimi dağıtamazdı.

Bunu ona anlatmak istemedim. Yaşayarak görmüştü zaten.

"Başım çok ağrıyor duş alacağım ben."

"Hiç mi düşünmedin bunu kullanırken canını?" Elindeki peçeteyi açtı izmariti gösterdi. Benim onu içmemden daha saçma geldi onu saklaması.

"Haddinden fazla şeylere karışıyorsun. Bu benim hayatım. İçine sıçmakta bir alkolik olmakta benim kararım." Zaten ölecektim, ne yaptığım umurumda bile değildi. Bana acıyı unutturacak her şey kabuldü. Saatlik de olsa tamamdım.

"Kapa çeneni!" Diye bağırdı. Bu son dönemde zaman zaman ağzından duyduğum bir cümleydi. Hoşuna gitmeyen bir şey söylediğimde belki de

senelerdir benden gizlediği o öfkeli tarafı açığa çıkıyordu.

"Bu kullandığın şeyin alkolü bile yanında masum bıraktığını farkında mısın sen!?" Hiddetlenmiş beden dili ve sesi aynı haliyle ona geri döndü.

"Bana bağımlı muamelesi yapma. Damardan bir şey almıyorum ya da haplamıyorum kend-"

"Efsun sana kapa çeneni dedim, elimden bir kaza çıkacak!"

Bu son cümleyse ilk kezdi. Deliye dönmüştü. Elindeki şeyi bir bomba gibi tutuyordu. Elleri titriyor, burnundan soluyordu.

"Bağırma bana, haddini de aşma! Annem ya da babam değilsin sen, yerini bil. Ne demek elimden bir kaza çıkacak?!" Kurduğu cümledeki saçmalığı fark etmesini bekledim ama gözlerinden hayal kırıklığı geçti. Bir süre sadece yüzüme baktı. Gülümsedi sandım, çok hissizdi hali. İkimizin de sakinleştiğini düşünürken ben devam etti o.

"Sana bir daha böyle bir şey yaşanırsa seni terk ederim dedim!"

Elinden o kaza çıktı ve elindekileri hışımla yüzüme fırlattı, yerinden doğruldu. Bakışlarım ne yaptığını anlamak ister gibi onu takip etti ondan önce başka bir ayrıntıda kaldı.

Valiz.

Onun valizi.

Kırıntının kalmadığı içimde
yokluktan başka bir şey hissettim. Aylar sonra. Korku. Beni yerimden kaldıracak korku. Ceketini aldı eline.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Ölümüne şahit olmayacağım."

"Yunus saçmalama, kendine gel!"

Ceketini giymesine engel olmak istedim, yapamadım. Ağlamak rutinleşmişti, ilk gözyaşım ne zaman aktı fark etmedim bile.

"NE SAÇMALAMA?!" sesi püskürttü beni. Ellerim ayaklarım birbirine dolandı. Beynim, kalbim, gözlerim her şey birbirine girdi.

"Siktir olup gidiyorum sana istediğin şekilde ölme fırsatı veriyorum." Çok acımasızdı bunu söylerken. Çok cesur, çok açık. Ölüm. İlk defa ondan duydum kendim için. Kabullenmişti. Bu bana kesinlikle kötü hissettirmedi. Ama onun gitmesini de istemiyordum.

"İstersen bir bağımlı ol, istersen intihar et. İstersen yüksek bir yer belirle atlamak için. İstersen deniz. İstersen sınırsız ilaç. Yüzlerce yol. Ölebilirsin Efsun. Sen kendi canını gözden çıkardıysan hay hay. Ben ölümünü izl..."

"Özür dilerim." Çaresiz ağzımdan ilk o döküldü. Gidiyordu. Gitmemeliydi. Ben ölecek olsam da gitmemeliydi. Gözü önünde ölmezdim, gitmemeliydi.

Kollarına tutundum. Alnımı göğsüne yasladım. Kulaklarım uğulduyor. Gitmesin istiyorum

Dokuz parmağım kesildiyse onuncu parmağım gibiydi o. Bu evde nefes alan tek kişiydi. "Özür dilerim." Göz yaşlarım şiddetlendi. "Özür dilerim. Bu sondu özür dilerim."

"Dileme. İstediğin hayatı yaşa." İtmek için çabaladı beni. "Annen öldüğü gün sen yanına bir mezar daha kazdın zaten. Ne yaparsan yap, nasıl girersen gir o mezara. Yokum ben. Gözümün önünde ölmeyeceksin. Bir gün haberin ge..."

"Hayır tamam sus!" Avucumun içi dudaklarına kapandı. "Özür dilerim. Elimde değil, özür dilerim. Çabalayacağım yemin ederim. Sondu o bir dah-"

"Efsun umurumda değil." Bir adım geri çekildi tüm bağımızı kopardı. "Tükendi kredin bende. Bir kere daha olursa giderim dedim! Sen onu içerek benim seninle bir geleceğim yok dedin zaten bana. Ölebilirsin. Hayat senin. Ben senin ne annenin ne babanım ne..."

"Sevgilimsin ama." Ondan hızlı davrandım. Ağlamam bin parçaya böldü kelimeyi ama o anladı beni. Yine de kabul etmedi.

"Artık değil." Başımı iki yana salladım hızla. Kabul etmedim. O dedi ama öyle değildi. Kimse yoktu. Bir o vardı. İstemesem o da olmazdı ama istemiştim.

Muhtaçlık vücudumu titretti, valizine giden adımlarının önüne geçtim. Yaşlar yüzünün önüne geçiyordu, göremiyordum onu.

"Gidemezsin!" hırçınlık boy gösterdi. İçim tir tir titriyordu. "Beni bırakıp gidemezsin!" omuzlarından itmek istedim gücüm yetmedi. Durdurmak istedim kuvvetim yerinde değildim. Yüzünü avuçlarının arasına aldım. Mavi gözlerini dokundurmadı bana tavana bakmak istedi ama biriken yaşları gördüm.

"Bana bak." Sesim kısık, dudaklarım büzülmüştü. "Bak bana, Efsun ben. Beni mi bırakacaksın?"

Gözlerime bakmadı.

"En çok seni bırakacağım." dedi acımadan.

Hissetmiyordu. Ben olduğumu hissetmiyordu. Hissetse bunu söyleyemezdi. O istemedi yüzümü yaklaştırdım. "Yunus bana bak,"

yalvarmak son çaremdi sanki. Dudaklarımız birbirine değdi. "Benim. Özür dilerim. Özür dilerim." Ne kadar geçti o halde bilmiyorum ama biraz daha dokunmasa saçlarıma, öpmese dudaklarımdan ayakta kalamayacaktım.

Öpüştük. Korku midemi bulandırırken öpüştük, öptükçe bitti sandım bu an. Bu saçmalık bitti sandım. Bunun bir veda öpücüğü olduğunu anlamadım benden ayrıldığında rahat bir nefes vermek için çok yanlış bir andı. Eli saçlarımdan koptu valizine uzandı.

"Bitti." dedi. Bitirdi. Tek hamleyle. Bizi bitirdi. Beni o evde ağlarken buldu, beni o evde ağlarken bıraktı. Gökyüzünü iki kez renk değiştirdi, eşyalar devrildi, aynalar kırıldı, defalarca kez kustum. Banyonun ıslak zemininde, suyun altında saatlerce ağlarken ve açık seçik ölümün kollarına bırakılırken bitti dediğim yer başlangıç oldu. O suyun altına girerken geceydi, çıktığımda şafak sökmüştü. Kırık bir aynam vardı, bir de artık akmayan gözyaşlarım. O kırık aynada dakikalarca kendimi izlemiştim.

O gece Efsun demiştim. Kimseye güvenmezsen hayal kırıklığına uğramazsın. İnsanlar seni günün birinde muhakkak bırakır. Ölüm şart değil bak, muhakkak bırakır. Kimse yok. Tek doğmadın ama tek öleceksin. Kabullen bunu. Seni bırakmasınlar diye bir daha bir insanoğluna yalvarma. Bir insanın yanında ağlamaksa son yapacağın şey olsun. Görmesinler gözyaşlarının aktığını. Kimin yanında ağladıysan en az bir kere kendisi için de akıtacak. Şaştı mı bak bu? Şaşmadı. Baban da şaşırtmadı, annelerin de. Sana zarar veren o adam da. Seni seven o adamda. Ya ağlamayı unut ya da öldür kendini. Tek başınasın. Başına ne gelirse gelsin teksin. Ayakta kalırsan da kendine, yere çökersen de. Geriye bir tek sen kaldın, herkes gitti.

"Sonrası da işte..." yüzümü eğmişken cümlemin devamı gelmedi. Gözlerimi kapattım, düşmüştü omuzlarım.

"Bir kez daha kullandın mı?" Yüzü nasıldı bilmiyordum ama sesi çok diken üstündeydi. Fetih'ten utandığım çok nadir anlar vardı, onların içindeydim şimdi.

"Asla!" dedim, yüzüne bakacak cesareti bulamadım kendimde. Elim ayağım fazla gelmişti bana.

"Dürüst ol bana, bir kez daha kullandın mı?"

Yüzümü kaldırmaya çalıştı ama izin vermedim. "Fetih yapma utanıyorum." Açıkça söyledim. Anneme babama yakalanmış gibi hatta daha fazlası, kalbim bile hızlandı. Çenemi tutup kaldırmaya çalışıyordu, bu cümleyle yüzümü avuçladı. Göz göze getirdi bizi.

Öfkeli değildi. Kızgın bir suratı yoktu, sorgusu devam ediyordu sadece. "Tek bir tekrarı bile olmadı. Yemin ederim. Çok gençtim Fetih." dedim sadece. Bu bir savunma değildi. İnsanların geçmişiyle yargılanması doğru değildi ama şimdi Fetih bana kızsa tek kelime edemezdim. "Ne iyi ne kötü onun bilincini kaybetmiştim. Her güne öleceğim diyerek uyanıyordum. Ne bana zarar verirse geri duymuyordum. Öfkeliydim. Her şeye çok öfkeliydim. O an bana biri silah da uzatsa, basit bir şeker de uzatsa almaktan geri durmazdım. Hayata devam etme istediğim yoktu. Acım biraz olsun azalmıyordu, çok toydum. Herkes ölür ama Suna annem ölmez sanıyordum." Gözlerine bakmakta ölesiye zorlanıyordum.

"Bunca şeye rağmen seni bırakıp gitti," dedi yüzüme bakarak. Kendisinin yapmayacağı şeyi kimse yapmaz sanıyordu.

"Belki de yapması gerekeni yaptı," dedim. Yaklaşık bir ay sonra bunu söylemiştim kendime. Evden dışarı burnumu bile çıkarmadığım bir aydan sonra onu affetmiştim. Ya öl ya kal savaşım o gün bitmişti. Kalmıştım. Ağlamayı unutmuştum, insanlara bağlanmayı unutmuştum, büyük büyük duvarlar örmüştüm. Seneler içinde herkes payını almıştı bu halimden ama en ağrılı süreç Fetih'e kalmıştı. Bir kan kusmadığı kalmıştı Fetih'in duvarların ötesine geçebilmek için. Belki onu da kusmuştu. Ağlamam için yalvardığı da olmuştu, duvarlarını yıkmam beraber boyarız diye ısrar ettiği de.

"Sonuçta karşısında potansiyel ba..."

"Efsun bunu bile bile siktir olup gitmiş adi herif! Devam edebilirdin, bunu yapmaya devam edebilirdin!"

"Etmedim ama."

"Edebilirdin!" diye kızdı. Biliyordum. Edebilirdim. Ama insan en dipte olduğunu hissettiği an kalkmaktan başka çare bulamıyordu. O gittiğinde değil annem öldüğünde en dibi görmüştüm ama o gitmeyene kadar bunun bilinci gelmemişti. Ölecektim zaten diye yaşıyordum. Yapayalnız kaldığım an, kırık aynada yüzümü izlerken onun gidişine üzülecek kadar bile acı boşluğum kalmadığını hissediyordum. Annem gitmişti, Yunus'a üzülecek halim yoktu. Ama Yunus yokken ya öl ya da kal demiştim işte kendime. Bak teksin ya öldür kendini ya da kalk devam et. Öleceksen de kendin yapacaksın, kalacaksan da. İkisi de sana hazır gelmeyecek. Ölüm bile.

"Edebilirdin! Göz göre göre seni hangi ihtimalle bırakmış Efsun! Sen bir tek onu bırakmışsın, o seni neyle bırakmış! O bir kere yaşamış

kaldıramamış sen iki kere yaşadın! Sen hata yapmayacaksın da kim yapacaktı? Kim kendini kaybedecekti?"

"Bu hatanın çok ötesinde bir şeydi."

"Bana mı diyorsun bunu?" Yüzümü bıraktı, kendi yüzünü sıvazladı. Ellerinin titrediğini gördüm bir an. "Zeliha olayını öğrendikten sonra kaç kişiye silah çektim Efsun, önüme geçtin. Bıraksaydın yapsaydım o zaman. Hatanın çok ötesinde bir şeydi bu, niye bırakmadın? Bırakabilirdin, hadi söyle niye bırakmadın?!"

Sahiden soruyordu bunu. Çok nedeni vardı o zamanın. "Kendinde değildin, ne yaptığını bilmiyordun." dedim sadece. Özüne çok uzaktı. Kim kardeşine zarar verdiyse ölsün istiyordu. Eceliyle değil üstelik. Kendi elleriyle öldürmek istiyordu.

Elinin tersini masaya vurdu. "Bu bak, hepsi bu kadar. O amip bu kadarını düşünecekti. Geçecekti önüne, engel olacak..."

"Fetih ona o hakkı hiçbir zaman vermedim." Karışmak istediği her an onu cümlelerimle geri püskürtüyordum. Fetih sanıyordu ki acıyı onunla çekmiştim, onu dinliyordum, onunla ağlıyordum. Sonumuz her halükarda ayrılıktı. Günün birinde tamamen iki yabancı olacaktık. Oraya doğru gidiyordu yol. Ama zamansızdı.

"Bana ezberden gazel okuma Efsun. Sikerim hakkı hakanı. Zor kullanacaktı gerekirse, kolundan tutacaktı, bu evden çıkışına bile izin vermeyecekti. Sen bu evi kafasına yıkacaktın kılı kıpırdamayacaktı. Güzellikle halledilecek iş mi bu? Ulan aklım duracak aklım, senin yerinde bir başkası olsa on fazlasıyla devam ederdi!" diye isyan etti. Tüm tadı tuzu kaçtı, ne yemek yiyebildi gecenin devamında ne de yüzü bir kez olsun güldü.

🕊🕊

"Başını dizlerime yatırıp uyumayacak mısın? Daha çok bekleyecek gibiyiz."

Başım koluna yaslı rötar yemiş uçağımızı bekliyorduk. "Yemekten önce uyumuştum ya, uykum gelmez benim."

"Acıkmadın mı peki?"

"Yemek yedik ya çıkmadan önce, acıkmam ben sabaha kadar." Soru cevap şeklinde giden bir ufak söyleşimiz sürdü.

"Peki kedi videoları izlemekten sıkılmadın mı?"

Yanağımı koluna sürterek ona baktım. "Sen sıkıldın mı?"

Kaşları havalandı, yanımızdaki Şeftali'ye baktı. Patilerini bedeninin altına almış uyuyordu. "Yani, evde kedi, havaalanında kedi."

"Anlıyorum," dedim anlayışla. "O zaman köpek videoları açayım dur."

Biz sakin neredeyse kimsenin olmadığı bir yerde oturuyorduk. Tek tük insan ciddi mesafelerle bulunduğumuz alana oturmuştu ve çoğu da uyuyordu. Gece saat ikiye geliyordu.

Fetih'in tepkisi elini başıma koymakla oldu ve yine sabır dilediğini gördüm. Niye her yaptığım şeye sabır dilediğini soracak ve biraz da sitem edecekken ona, çünkü koca bir sabır taşına dönüşmüştü benimle tanıştığından beri, telefonumun üstünden bir bildirim geldi.

Fetih'ler giremez grubundan

Zeliha'dan mesaj.

Kalbim küt küt attı üstteki bildirimi kaydırmak istedim ama telefon o şekilde anlamadı aniden grubun içine girdik. "Eeee," diye mırıldandım, çıkmaya çalışmadım direkt olarak kapatmak istedim ekranı ama Fetih buna izin vermedi telefonun bir ucundan o tuttu bir ucundan ben. Kapatsam bile bir işe yaramazdı. Şifreyi biliyordu. Haftalar önce o hastane bahçesinde elinde telefonum vardı ama baktıkları muhtemelen videolardan ve fotoğraflardan ibaret olmuştu.

"O ne?" Telefonu bacaklarımın altına saklamak için çırpındım ama kuvveti daha çok yerindeydi. Yapamadım, ekranı iki taraftan çekiştirmeyi bıraktı o eğildi ve okudu.

"Bak," dedi şaşkın şaşkın. Varlığını da unutmuştum ben, grubun ismini koyduğum anı da. "Bak," diye tekrar etti yeniden. "Bak, bak, bak, bak."

"Açıklayabilirim."

"Önce bir telefonu ver bana." Biraz daha zor kullandı, hakimiyeti kendi eline aldı. Ardı ardına mesajlar geliyordu ama bunları okumadan grup bilgilerine girdi.

Zeliha, ben ve Emir.

Muhteşem üçlü.

"Af buyur, ben niye yokum burada?"

Telefonuma uzandım geri çekildi. "Emir bile var!" diye yükseldi aniden. İki kişilik grup olmayacağına göre...

"Buyurayım," dedim ve neredeyse kucağına yatacak kadar telefonuma ulaşmak için kuvvetli bir çabaya girdim. "Senin doğum gününde açmıştım. Tabi ki sen olmayacaksın!"

"O zamandan beri var," şaşkınlığı katlanarak artıyordu. Bileklerimi kelepçeledi bacaklarına bastırdı, telefonu havalandırarak daha çok kurcaladı. "Ve siz beni almadınız öyle mi?"

"Fetih istemiyoruz çünkü seni!"

Bu sanırım fazla açık sözlü olmuştu...

Bileklerimi sıktı hafifçe bana baktı üstten üstten. Sinirliydi. Sahiden. Abartıyordu. Daha çok sahiden.

"O Emir'i var ya, onun aklını alacağım aklını. Bak bak zipzopa bak bu saatte nasıl yazıyor." Mesaj sesleri ardı ardına geliyordu. Benim yukarı doğru yükselmem için çırpınmam ekranı devamlı hareket ettiriyordu. Okuyamıyordu.

"Bak bak Zeliha Hanım'a bak, biz de bu kızı uslu uslu uyuyor sanıyoruz. Taramalı tüfek gibi yazıyor, takip edemiyorum." Okumak için gözleri kısılsa da ben rahat durmuyordum. "O mu koydu bu grubun ismini? Onu var ya kafa aşağı sallandırmazsam bana da Fet-"

"Hayır ben koydum." diye ona acı veren bir itirafta bulundum. Fıldır fıldır yazılanları okumak için ekranda dolanan gözleri beni buldu. Hayal kırıklığı...

"Bakma öyle çocuklar, özellikle Emir, ne zaman sohbet etsek gerim gerim geriliyordu. Seni de dahil etmemizi istiyordu ben de o an grubun ismini değiştirmişim. Çok oldu zaten yapalı."

Haftalardır da konuşmuyorduk. En son konuşma o geceden günler öncesine aitti muhtemelen.

"Bu ismi koyacak kadar mı istemedin Efsun?" Yanımda yeniden bir yavru köpeğe dönüşürken telefon olan eli de alçaldı.

"Hiç öyle bakma Fetih sen tam olarak sınıf grubunda konu sonunda atılan bir iyi geceler mesajına bile 'gereksiz mesaj atmayın şu gruba' diye terslenecek kişisin." Telefonuma uzandım. "Biz bazen beş dakika içinde yüzlerce mesaj atabiliyoruz. Girip huysuzluk yapar sustursun bizi. Gruplarda her zaman önemli konulardan konuşulmaz."

"Ben anlayacağımı anladım." dedi ve bıraktı telefonu. "Kovacağım o Emir'i." Ona yükseldim sakallarından öptüm.

"Böyle bir şey yaparsan bizzat o gruptan, piyasadaki rakibine göndermek için Emir'e hazırladığım cv'yi paylaşırım."

Boynundan öptüm, burnumu sürttüm en Fetih kokan yere.

"Zeliha'yı zaten kafa üstü sallayacağım ilk gördüğüm yükseklikten."

"Bunu yaptığın gece kanepede uyuduğun görüntüleri paylaşırım grupta."

"Bok yaparsın bunu."

"Yaparım yaparım."

"Seni var ya," sinesinde olan yüzümü çenemden tutup çıkardı ve öfkeli gözlerini bana dikti. Sadece bakıştık ama o sırada ardı ardına o mesaj sesi o kadar arttı ki belki yumuşayacak Fetih "Başlarım bak böyle işe, gecenin bu saatinde neyin davası bu?!" diye yükseldi. Sahiden ben de artık merak ediyordum. Yaptıkları bir şey değildi. İkisi de saate çok dikkat ederdi.

İlk attıkları mesaja kadar yükseldim. Twitter'dan bir bağlantı paylaşmışken Zeliha "Ben doğru mu görüyorum?" yazmıştı. Hemen altından Emir'in şaşkınlık mesajlarına baktım ve merakla bağlantıya tıkladım.

Bir tweet açıldı, ilk yazısını okudum.

'Herkes işini gücünü bıraksın bugün tramvayda çektiğim fotoğraflara baksın cabuk'

Altında iki tane fotoğraf vardı ama internetin yavaşlığından açılmamıştı daha. Tweetin altına baktım. Yirmi iki bin beğeni, yüz elli altı tane alıntı tweet, iki yüz kırk dokuz tane rt. Geçtiğimiz akşam saat yedi sularında atılmıştı. Hemen altında aynı kişi devam tweeti atmış, 'gördüğüm en pozitif mutlu aile tablosu' yazmış ve iki resim daha atmıştı. Yorumlara inmeden açılmış mı diye yeniden çıktım yukarı. Yarısına kadar açılmıştı iki resim. Bir kadın ve bir erkeğin bacaklarından oluşuyordu yarım kısmı. Kaşlarım çatıldı.

Bir kadın ve bir erkek. Lila elbisesi vardı kadının, bir de çizmeleri. Adamın da takım elbisesi. Bu bana bir yerden tanıdık geliyordu.

Fotoğraflar tamamen açıldı. Üç ve dördüncü şahıslar da girdi fotoğrafa. Biri kedi. Kadının kucağında. Şeftali'ye baktım. Diğeri lila elbiseli kadın ve baktığı sağında yere oturmuş gitarist çocuk, bir diğeri kadına bakan takım elbiseli bir adam. Büyülü bir fotoğraf.

Biz.

Biz olmasak belki daha da büyülü gelecek iki fotoğraf.

"Daha neler." dedi ilk Fetih ve daha çok döndü fotoğrafa. İkinci fotoğraf artık üç kişiydi, gitarist çocuk yoktu. İkinci fotoğrafta ben Fetih'in bacağında ritim tutarken Fetih de beni taklit ediyor, yavru da bizim parmakları yakalamaya çalışıyordu. Belki anı bildiğim için bu şekilde rahat yorumlamıştım ama bilinmese de o kadar güzeldi ki saniyeler boyunca ona baktım.

"Biziz bu." dedim. Gruptan da devamlı mesaj geliyordu alttakiler de açılmıştı. Biri gifti. O az önce bahsettiğim minik piyano oyunumu 2 saniyelik gif olmuştu, defalarca kez başa sardı, son fotoğrafsa benim de hatırlamadığım yanağım onun koluna yaslıyken Fetih'in ilgisi tamamen gömleğine tırnaklarını geçirmiş Şeftali'deydi.

"Yasal suç bu, yapan farkında mı?" Paylaşan profile girdi. Çok gezer çok çeker yazan biyografi de tahminimce bir lisenin de kısaltımı yazıyordu. Fotoğrafına tıkladım, ekrana elindeki kamerayla kocaman gülümsemiş Zeliha yaşında ancak olan bir kız çocuğu gördüm. Biraz sayfasını inceleyince de tek çektiği biz olmadığını. Sokakta, metroda, otobüste, bir kafede, bir kütüphanede, bazen kişileri bazen hayvanları, bazen gökyüzünü... Ama açık ara farkla diğer tweetlerinden ayrılan son attığı... Durmadan artan bir beğeni sayısı...

"Ben şu an dava etse..."

"Fetiih," dedim içim giderken. Tek tek indirdim hepsini. "Küçücük kız, ne davası? Hem ne kadar güzel baksana."

Tekrardan açtım fotoğrafları elmacık kemiklerim belirginleşmişti. "Yirmi beş bin kişi beğenmiş Efsun seni," dedi.

"Bizi." Diye düzelttim. Mahrem diye diye beni dışarıda öpmeyen etmeyen Fetih için sanırım böyle tutan bir gönderide olmak biraz sancılı olabilirdi ama şu an hiç oralı değildim. Yorumlara indim.

Arkadaşlar siz sormadan ben söyleyeyim mezar bize girince

Adamın bakışı halis mi

+Ay evet çok güzel bakıyor🥺🥺🥺

Yumuşacık oldum

Bir artı bir ev bicir bicir bicir dolaşan manita ve kedi efsanesindeki karakterler

Neresi burası? İstanbul değil yoksa bu kadar boş olmazdı travmay

+İzmir ask

Kadının instasını bilen var mı

"Sana ne benim karımın hesabından?!" diye köpürdü Fetih. O kısmı görmeyecek kadar indirdim.

-Adamın instasını bilen var mı

Size ne benim kocamın hesabından...

-birini bulursak diğerine de ulaşırız yetkililer göreve

-onu bunu boşverin de siz instagramınızı verin Seda Hanım, gecem güzelleşsin sizin hesaptan bana ulaşsınlar merak edenler

-Tohum saç bitmezse toprak utansın

Hedefe varmayan mızrak utansın kardeşim devam

Ask mi

Ask

Memleket bu haldeyken

Biz bu anasını sattığımın dünyasına izlemeye gelmişiz

Ay herkes adamin bakışına düşmüş kızlar kanmayın ya bana en son böyle bakan adam eskorta gitti

NE?!

Fetih'e döndüm. "Saçmalama Efsun," dedi. Sonra kilitleme tuşuna ulaştı "Tamam kapat şu telefonu, bak sana bir tane yürüyen herif görürsem..."

"Cık, cık, cık, cık!"

Yeniden baktım ekrana. Daha fazla indim.

Güzelliklerinden bayilmisim

Aynen aynen kesin haberleri yoktu çektiginden yersen inandım ben de

+Ay noluuur inan bana kadiiir

Bok gibi

-kıskançlıktan kudurmuşsun diye yorumladım

Ya bu nasıl bir terbiyesizlink

Kadının elbisesi çok iyiii bilen gören linklesin hemen beni

Allahini seven adamın instasını bulur

Hayır bulmaz!

+adam evli baksana yüzük var ikisinde de

+bakıp cikicam zaten kötü bir şey mi söyledim

Kuaföre her seferinde bundan yapın diye gittiğim saç işte bu rengin adını tam olarak bilen var mı kızlar tutturamıyorlar çünkü hiç

Soğan kabuğu rengiydi. Asıl adı buydu ama yazmadım.

Kadın bulmuş zengin adamı mutlu olur tabi

-adamın zengin olduğunu nerden çıkardın mal mısın

-saatinden en az 200k var o saat kadın da işte ilişkinin başlarında iyi imaj çizmek için travmaya falan binmiş yersen maks tc kadını

Beğenen üç kişi hemen şikayet edecektim.

-kanka kadınla adam evli ne ilişkinin başı

Üç yüz küsür beğeni vardı onları da takip edecektim.

-zoooortttt (256 beğeni)

-bu nasıl bir nefret aq sen çok yasamazsin annen tc kadini değil galiba senin

-ben kadını tanıyorum ayrıca doktor, bizim fakültedeydi adamın parasına mi ihtiyacı var dangalak bir de tc kadını yazmış kurban ol sen tc kadınına

-Ben de adamı taniyom galiba bizim üniye konferansa gelmişti oradan mezun olmuş mimar karı koca para sıkıntısı yok yani

-Bir daha zooortttt

*+sana doktor maaşıyla zengin olduğunu dusundurten ne maks tc k*dını*

-daha öğrenciyken arabası vardı kime ne anlatıyorsun sen beyinsiz bir de sansür koymuş

-Ulan kimse de dememiş madem zenginler niye travmaya binmisler diye

-tc ekonomisi kanka sasirilacak ne var bunda

-arkadaşlar arkadaşlar... kavgamızı bölmek istemem ama insta hesabını alayım kadının hazır tanıdık çıkmışken

-herkes ekmeğinde aq

-dur sen de ortalık karışık

-hazir konu dagilmisken adamın da insta hesabını yazın çabuuuk

-vay aq bu nasıl bir açlık Allah kimseyi bu tw nin masasına düşürmesin eti düşenin kemigi kalkar masadan

-buldum hesaplarını kadın kesin bu da adamdan yüzde yüz emin değilim, takipleşmiyorlar 😐 (994 beğeni)

Altta iki tane hesap fotoğrafı vardı ve ikisi de bize aitti. En son ne zaman girdiğimi hatırlamadığım hesabımın ekran görüntüsüydü bu. Ve takipçi sayısı... Gözle görülür bir artış vardı. Fetih de telefonuna yöneldi ikimiz de instagrama girdik. Sağ üst köşede gözüken 100 beğeni ve 100 yeni takipçi bildiriminin sadece bir sınır olduğunu biliyordum.

"Hesabını gizliye al hemen Efsun." dedi. Mesaj isteklerine girdim. Kız kendi instagram hesabında da paylaşmış ve o diğer sayfalara da yayılmıştı. Paylaşılan sayfalardan çoğu bana mesaj yoluyla gönderilmişti.

"Neden?" diye sordum elbise linki isteyen mesajlara bakarken.

"Ne demek neden takipçi yağıyor görmüyor musun?" Kendi hesabından çok benim hesabıma bakıyordu. Onun zaten on binlerce takipçisi vardı. Hatta en son baktığımın üzerine 20k kişi daha gelmişti. İşiyle alakalıydı biliyordum ama vardı sonuç olarak.

"Olabilir." dedim sadece. Rahatsız olduğum bir şey yoktu şimdilik. "Sana da yağıyor. Ben öyle bir şey istemiyorum."

Kendi hesabını gösterdi ve "Bana yağsa ne olacak çoğu mimariyle alakalı zaten, bir de kendi hesabına bak." Kendi profilinden çıkıp benim profilime girdi kolayca. Ekranı yeniledi defalarca. Bunu her yaptığında birkaç kişi de olsa artıyordu.

"Olması gerektiği gibi kendi fotoğraflarım var Fetih, ne yapayım akciğer tomografisi mi paylaşayım ben de?"

Onun da fotoğrafları vardı. Ona da bir sürü insan gelip bakıyordu. Mesaj kutusunu merak ettim. Delicesine.

Alnını sıvazladı gömleğinden bir düğme açtı. Tekrar yeniledi hesabımı sonra birkaç fotoğrafıma baktı serice.

"Bak tek tek fotoğraflarına bakıyorlar. Gizliye al bir süre durulsun sonra yine açarsın."

Fotoğraflarımın beğeni sayılarını mı biliyordu?.. Gülümseyecek gibi oldum. Ben de onun fotoğraflarının kaç tanesinin kendine ait olduğunu ve hepsinin siyah beyaz olduğunu biliyordum.

"Cık olmaz." Telefonuna göz ucuyla baktım.

"Ben senin telefonundan bir şeye bakabilir miyim?"

"Hayır bakamazsın." dedi inadına. Kim ne yazıyordu bakmak istiyordum. Önüme döndüm dudaklarımı büzdüm.

"Evli olduğumuz belli değil Efsun, soyadımı ekle bari isminin sonuna." dedi. Beti benzi atıyordu takipçi sayım arttıkça. Ses tonu bile değişmişti.

"Senin de belli değil ona bakarsak. Hem oldu olacak Fetih'in karısı da yazayım biyografime." Bacağımı salladım tekrar ekrana baktım.

"Bir şeye bakabilir miyim telefonunda?" diye tekrar sordum.

"Hayır efendim bakamazsın." dedi yine. Karşılıklı olarak ne desek reddediyorduk. Önüme döndüm, omuzlarım çöktü. Evli olduğu da hiç belli değildi onun da. Benden elbise linki istiyorlardı, Fetih'ten ya? Beyaz gömlek linki?! Daha neler...

Parmağı birkaç kez takip et noktasında dolandı durdu ve sonunda bastı...

Resmi olarak Fetih Karadere beni takip etmeye başladı.

"Takip et çabuk sen de beni." Diye ayılıp bayıldı ama telefonumu kilitledim. Eğer ki bir dakikalığına verseydi telefonunu ederdim ama vermedi.

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bakarım bir ara." Biraz durdum durdum ve durdum ama tutamadım kendimi. "Ayrıca senin de evli olduğun belli değil." dedim dayanamayarak. Dik dik birbirimize baktık. Zihin gücümle Fetih'in mesaj istek bölümünü kapatmak istiyordum.

🕊🕊

"Özlemişiz vallahi sizi Fetih Bey." dedi önde arabayı kullanan, hilal bıyıklı abi. "Aniden gidince boşluğa düştük hepimiz."

Şeftali'nin çantasını gövdeme yaslamış gözlerim kapanmasın diye direniyordum. Fetih yanımda oturuyorken aramızda bir karşılık resmiyet mesafesi vardı. Anladığım kadarıyla öndeki hilal bıyıklı abi özellikle Merthan ve Fetih başta olmak üzere ofisin bireysel ulaşımını sağlıyordu. Ben hep Fetih kendi arabasını kendi kullanıyor sanıyordum.

"O boşluğa Merthan da düştü mü?"

Yahu adam burada özledik falan diyordu Fetih hâlâ bir ajanlıklar falan...

Sessizlik oluştu arabada. "Dürüst olabilirsin Murat, düştü mü düşmedi mi?"

Hilal bıyıklı abi boğazını temizledi ve aynadan bize baktı. Bir an göz göze geldik. Selam vermişti borçlu çıkmıştı iyi mi?

"İlk zamanlar. İnsanlık hali ama hepimiz düştük Fetih Bey. İnsanın sağ eli gidince an-"

"Tamam kâfi ben duyacağımı duydum."

Alttan ayağına vurdum bir tane. Bana baktı yan yan. Telefonunu kapatana kadar tek işi benim takipçi artışımı izlemek olmuştu. Bense telefonu bir daha elime almamıştım onun aksine.

Kaş göz yaptım iki güzel cümle kursun diye ama yapmadı. "Ama hepinizin maşallahı var Murat Bey, gerçekten ben bu kadar keyifli uyumlu ama bir o kadar da çalışkan bir ekip daha görmedim. Fetih yoktu ama Fetih varmış gibi çalıştınız hepiniz. Gurur duyuyor Fetih her birinizle."

Bunu onlar yokken söylüyordu ama onlar varken ağzına acı biber sürmüşler gibi çözmüyordu ağzının bağını. Saçlarımı yolacaktım çok ketumdu.

Fetih dışarıya baktı gözlerini arabada gezdirdi sonra. "Gözüm arkada değildi." dedi sadece. Buna da şükürdü.

Birkaç iş hakkında olan konuşma dışında sessiz geçen bir yolculuktan sonra indiğimiz yer bir tarih dokulu apartman önüydü. Kabul daha farklı bir yer beklemiştim.

Ben çok dizi izlemiştim ya da.

"Biz şimdi Avrupa Yakası'nda mıyız?" Fetih'in eli omzumda beni apartman dairesine doğru ilerletti.

"Evet, Cihangir'deyiz."

Semt olarak lüks bir yerdeydik ama konutlar zamana ayak uydurmamış tarihi dokusunu korumuştu. Çok etkileyici duruyordu. Merdivenleri çıkmaya başladık.

"Kaçıncı kat?"

"Beş."

Asansör yoktu... Duvarları inceleye inceleye çıkıyordum yukarı. "Hiç böyle bir ev beklemiyordum." dedim açıkça.

"Kucağıma alabilirim seni." diye teklifte bulundu.

"Hayır hayır yürürüm ben."

"Daha büyük gösterişli bir ev?"

"Gösterişli değil ama bir apartman gibi toplu yaşanılan bir yer değil."

"120 yıllık bu apartman. Zaten yaşayanların çoğu da yaşlı emekli. Sessiz sakin bir yer."

Tam Fetih'likti yani. Bu şey demek mi oluyordu? Ben iş hayatım dışından emekli hayatı yaşıyorum. Böyle söylemediyse de ben böyle anlamıştım artık yapacak bir şey yoktu.

Benim nefes nefese kalacağım kadar kat çıktık. Başım döndü bir ara ve midem çalkalandı. Merdivenler biraz fazla boğucu geldi bir yerden sonra gözlerim kararda ama Fetih'e söylemedim. Bir an ceketine tutundum, gözlerimi kapattım. Kapalı gözlerle yürürken bir yerden sonra olan oldu, ayağım takıldı ama çabucak tutuldum.

"Yavaş, geldik. İyi misin?"

Başımı salladım ama cevap verecek kadar nefes kontrolüm yoktu. Açtığı kapıdan girerken ben, ferah bir salon karşıladı beni. Büyük bir balkonu ve çok güzel bir deniz manzarası vardı. Geniş, az eşyalı, boğucu renklerden oluşmayan ama eksiği olan. Hiç çiçek yoktu. Ya da herhangi bir bitki. Etrafıma bakındım açık renk L koltuğun üzerinde gri yastıklar vardı. Ve l koltuğun bitiminde düzgünce katlanıp konulmuş bir pike. Manzaraya açılan yerde duvar yoktu boylu boyunca camdı. Aynı zamanda balkondaki korumalık da camdan oluşuyordu. Çok güzel bir balkonu vardı ama sadece ahşap bir masa iki ahşap sandalye vardı. Hiç süslememişti.

Salonun kapısı yoktu mutfağın kapısı, giriş kapısının hemen karşısıydı. Büyük değildi ama tek kişi için fazlasıyla yeterdi mutfak. Evi o kadar temiz ve düzenliydi ki tek bir şey dahi yoktu özensizce yerinde duran ya da olmaması gereken yerde olan.

Sanki biz gelmeden hemen önce temizlenmiş gibiydi.

Fetih o cam sürgülü kapıyı araladı.

"Ne kadar güzel evinin manzarası." dedim. Benim evim böyle değildi, manzara yoktu evin karşısı yine evdi.

Bana doğru adımladı çantayı aldı omuzlarımdan ve yavruyu yere bıraktı. Ayakkabılarımızın uçları birbirine çarparken "Sen bir de akşam gör evimizin manzarasını." Başım dönüyordu ne dediğini fark etmeden akşamını hayal ettim.

Toplu olan saçlarımı tokadan kurtardı. Başım hâlâ dönüyordu. Burnunu sürttüğü boynuma bir öpücük kondurdu eli üzerimdeki saten gömleğe gitti. İlk defa bulunduğum için mi bu ortamda, yoksa hâlâ merdivenlerde yaşadığım o kısa şeyi atlatamadığımdan mı bilmiyorum ama gergindim.

"Sana bir şey itiraf edeyim mi?" Elim omzuna dokundu, avuç içimi bastırdım.

"Hım." diye mırıldandım yalnızca. Gömleğimin üçüncü düğmesindeydi sinemden yavaş yavaş yüzüme yükseldi.

"Seni hep bu evde hayal ettim şimdiye kadar." Başını eğmişti beni görebilmek için. "Burası benim hayatımın tam içi, seni hep bu evde hayal ettim. O eve girdiğin ilk günden beri seni, senden habersiz bu evde hayal ettim."

O eve girdiğimiz ilk gün. Evliliğimizin başı. O günden beri...

"Her halini." dedi. "İhtimal dahilinde olmayan her halini hem de, bu çok adice geliyordu o zaman gözüme. Kendime çok öfkeliydim." Kalbim zaten hızlı hızlı atıyordu ama bu söyledikleri daha çok arttırdı hızını. "Sen yatakta uyurken tek başına seni bu evdeki yatağımda hayal ediyordum. Engel olamıyordum. Eğer benim karım olmasaydın çok alçakça hayaller olarak kalacaktı bunlar."

Gördüğüm rüyalar geldi aklıma. Sanırım bunlar bizi nötürlüyordu. O zamanlar ben de vicdan azabı çekiyordum. İleride başkasıyla evlenirse ihtimali bile gördüklerim için beni çok kötü hissettiriyordu. Hani haksızlık yapıyormuşum gibi. O dillendirmedi ama onun da hissettiği buydu.

Dudaklarımdan öptü. Bir sabah için belki yapılabilecek en güzel şeyi istiyordu bedeni ama bu romantik anın içine etmek için fazla sebebim vardı. Başım çok dönüyordu.

"Fetih," diye fısıldadım. "Başım çok dönüyor ve midem bulanıyor." Gömleğimin üzerindeki eli durdu. "Limon var mıdır evde? Limonlu su içsem iyi olacak." Kusacaktım yoksa.

Boğaz manzarasına karşı yudumladığım bol limonlu ıhlamurla Fetih de kahvesini aldı geldi yanıma. "Daha iyi misin?"

Dört saat gibi hissettiren ama ancak iki saat süren bir uykudan sonra güzel bir kahvaltı yapmıştık. Saat henüz daha yeni ona geliyordu.

"İyiyim evet, merdivenler herhalde beni biraz şey yaptı."

"İki günde iki şehir, hava değişikliğinden. İkisi de birbirinden alakasız üstelik." Sandalyemin altından tuttu çekti kendine. Çapkın bir edayla baktı yüzüme. Fetih'in en mahrem yerindeydik. Kendi evinde.

"Benim güzel karım da hassas tabi. Nahif, kabak çiçeği gibi."

Yanaklarımın içini dişledim, o da çeneme sürttü dişlerini.

"Kabak çiçeği..."

"Kabak çiçeği ya." Kollarımı boynuna sardım Merthan da arayıp ne zaman geleceksiniz diye söylenmeyene kadar öpüştük. Fetih'in balkonu öpüşmek için çok güzel bir mekandı. Çiçeği eksikti ama.

Fetih büyük bir sabırla benim rujumu tazelememi bekliyor sanıyordum ama o elindeki telefonla instagram hesabımı kurcalıyordu hâlâ. "İnebiliriz." dedim az heyecan, az tedirginlikle. Nasıl karşılanacaktım nasıl karşılanacaktım bu ortamı bilmiyordum.

"Şeftali evde yalnız ya çok duramam ben." dedim onun işini kestiremezken.

"Benim de işim çok uzun sürmez zaten. Bir saat içinde başlar biter toplantı geçeriz eve akşam da zaten nikaha uğrayacaktık."

Büyük bir şirketin içine girdik. Selam verenler oldu hiç tanımadıklarımız oldu. Tek bir firmaya ait değildi tahmin ettiğim gibi başlı başına isimlerin yazılı olduğu bir tabela tarzı bir yer gördüm. İki katta tasarımcı vardı mesela. Ünlü bir ayakkabı tasarımcısı. İki katta bir mağaza zincirinin yönetim yeri. O kadar büyüktü ki. Ben Fetih'lerin adını göremeden asansöre bindik ve bizimle beraber doldu asansör. Birkaç kişiyle merhabalaştı Fetih bana nazikçe başıyla selam verenler oldu. En son biz indik asansörden.

"Ben habersiz gelecektim buraya, şimdi hepsinin haberi var zaten. Hazırlıksız değil hiçbiri."

"Ajan değilsin sen kendine gel."

Biz daha çalışanların olduğu geniş alana girmeden "Fetih Bey geliyor." Cümleleri havada uçuştu. Üzerimde siyah dar bir etek vardı. Dizlerimin bir karış üstünde bitiyordu. Üst tarafımdaysa beyaz bir büstiyer, üzerine

eteğimin boyunda siyah blazer ceket. Fetih benim elimi tutmuşken beraber adımladık bütün gözler saniyesinde bizi bulduğunda dişlerimi sıktım. Kulaklarım ısınmıştı. Herkes olduğu yerden kalkmış, duruşunu düzeltmişti. İlk adımı tanıdık bir sima attı.

"Hoş geldiniz Fetih Bey!" dedi İrem. Fetih'e uzatmadı elini ama bana uzattı. "Efsun Hanım, hoşgeldiniz." dedi. Beni ne kadar rahatlattığını bilemezdi. Uzattığı eli sıktım "Hoşbuldum İrem, nasılsın?" diyebildim.

İrem'in cevabını göremeden Merthan'ı duyduk. "Ooo," dedi ve enerjik bir giriş yaptı. "Kimleri görüyorum kimleri kimleri." Fetih'e uzattı elini, el sıkışmadılar tokalaştılar dostça.

"Hoşgeldin kardeşim." dedi. Fetih'ten ayrıldığı gibi bana döndü "Mrs. Karadere," Ben benimle de tokalaşır sandım. Bu bizim ikinci karşılaşmamızdı. Urfa'ya gelseler de görememiştik birbirimizi. Ama ona uzatılan eli hafifçe büktü ve elimden nazikçe öptü. "Bu ne güzellik?" dedi. Dedi ve Fetih'le ne kadar zıt iki karakter olduklarını biraz daha kanıtladı. Bunca senedir nasıl idare ediyorlardı birbirlerini akıl alır gibi değildi.

"İrem odama." dedi Fetih. "Ozan odama, Hale odama, Melisa odama, Can odama." kahvaltıdaki adamdan hop uzaklaştık devlet adamına dönüştük. Herkese genel bir baktı.

"Söylemek istediğiniz bir şey var mı arkadaşlar bana?" diye sordu. Kimseden ses çıkmadı.

"Paylaşmak istediğiniz bir sorun var mı?"

Kimseden yine ses çıkmadı sırtıma dokundu. "Eşim Efsun." Diye kısaca beni tanıttı. "Benim de söyleyeceğim bir şey yok. Hepinizi iyi gördüm. Herkes işinin başına."

Bana değdi gözleri "Efsun seni de alayım od..."

"Hayır, Efsun Hanım'ı ben alıyorum ve kendisiyle kahve içiyorum. Sonra ben de geliyorum odana." Koluma girdi aniden beni bir adım geri çekti. Fetih'in gözleri kollarımıza kaydı, suratı çok ciddiydi.

"Yengemle iki sohbet edeceğiz, bak sen işine. Yarım saate buradalar, hadi."

Fetih bana baktı. Bir onay ya da onay vermememi ister gibi ama git sen der gibi karşı tarafta bir yeri işaret ettim.

"Geç kalma Merthan." dedi sadece sonra onun önden yürümesini bekleyen kişilere eliyle yol verip gitti. Merthan kolunda ben varken bize bakan diğer çalışanlara baktı.

"Çalışın bak geldi büyük patron, kovar hepimizi." Bana gülümseyen herkese ayrı ayrı gülümseyip giderken pıtı pıtı Merthan'la bir kapıyı açtı ve ilk bana yol verdi.

"Teşekkür ederim." İçeri girip oturdum masanın önündeki iki deri koltuktan birine.

"Dur tahmin edeyim," kahve makinesinin önündeydi. "Şekersiz ama genelde yumuşak içim tercih edersin." Gülümsedim başımı salladım. Odasına baktım. Masası biraz dağınık işin doğrusu çok fazla eşya vardı. Abajur da çok fazlaydı. Çok tatlı bir minyatür araba vardı. Eski model. Ona dokundum kahveleri hazırlarken.

"Fetih de senin aksine double double double acı kahve içer. Zift gibi. Ne zevk alıyorsa artık ruh hastası."

İki fincan kahveden ilk benim önüme koydu sonra yerine değil karşı koltuğa geçti. Çok hovarda bir adam gibi duruyordu. Biraz çapkın, bu dünyaya eğlenmek için gelen, kafa dengi, ciddiyete çok gelemeyen bir havası vardı.

"Nasılsın?" dedi bana bakarken. "İyi gördüm seni iyileştin mi?"

İkinci görüşmemiz diye sanırım çok rahat olamadım başta.

"Yani biz Urfa'ya gelince ekipçe, seni de görürüz, Fetih'in ailesini de görürüz, senin kanına girer Fetih'i çifköfte için ikna ederiz dedik de Fetih'i bile göremedik. Senin rahatsız olduğunu söyledi."

Ben de öyle sanmıştım. Davet eder onları, kendi ellerimle yemek yaparım sanmıştım. "Size ayıp oldu farkındayım ama iyi olmadığım bir dö..."

"Efsun ne ayıbı saçmalama." diye kestirip attı ve samimiyeti zerre sahte değildi. "Sen sadece artık iyi misin onu söyle bana."

"İyi olmaya çalışıyorum, düzeliyor her şey."

"İyi ol Efsun, sen iyi ol ki benim kardeşim de iyi olsun." Fetih görmüş gibiydi sanki o dönem.

"Biz o çiğköfte her daim yeriz. Bir telefon edersin birkaç saate Urfa'da olurum." Burnumun direği sızladı başımı salladım gözlerimi kaçırdım. "Eee anlat bakalım o zaman sen de, nasıl gidiyor bu içerideki ruh hastasıyla evlilik. İlk iki ay boşarsın sandım bunu, yine bize kalır."

Geriye yaslandım, kahvemi de aldım. "Yok boşamadım, kıyamadım."

"İyi iyi," bacak bacak üstüne attı keyifle kahvesini yudumladı. "İşiyle evlenecekti seninle evlenmeseydi. Manyak herif bak sana şu kadarını söyleyeyim on senedir yirmi senelik çalıştı. Akıl sağlığını kaybedecekti az

daha. Ne yıllık izin kullanıyor, ne tatil yapıyor ne başka bir şey. Beddualarım tuttu işin gücün yolunu unuttu."

Omuzlarım indi kalktı. "Deme öyle işini çok seviyor sadece."

"Ama demek ki seni daha çok seviyor yen..." ofladı. "Yok bu kelime benim ağzıma yakışmıyor ya. Efsun desem?"

"Çok daha güzel olur zaten herkes bana yenge diyor. Sıkıcı bir durum."

"Süper o zaman Efsun." dedi ve göz kırptı bana. Birkaç şey anlattı şirketle ilgili, çalışanlarla ilgili. Birazdan kalkacaktık biliyordum. Fetih onu da bekliyordu ama aniden "Canın elma çekiyor mu?" diye sordu. Şu anın en alakasız sorusu, en alakasız imayla soruldu. Hiçbir şey anlamadım.

"Ne?"

"Elma diyorum çekiyor mu? En son telefon suratıma bu yüzden kapatıldı da benim."

Ha?.. Haa...

Gözlerimi utançla kapattım. "Fetih ve çılgınlıkları..." dedim mahcupça.

"Hiç de çılgın bir adam değildir halbuki." İma ve daha çok ima. "Bana söylemek istediğiniz bir şey var mı? Varsa eğer sen söyle Fetih söyleyince duymamış gibi yaparım."

Bu adamın hızına yetişemiyordum. Daldan dala atlıyordum. "Merthan şu an gerçekten anlamıyorum seni."

"Ya Efsun anlamayacak bir şey yok. Bak o nazara falan inanır üç ay kuralına uyar saklayalım der ama sen okumuş kadınsın doktorsun. Hani varsa küçük bir mercimek bileyim amcalık olgunluğu gelsin bana."

Ne, ne?

Amcalık mı?

Mercimek mi?

"Merthan yok öyle bir şey."

Ama bunu düşünmesi çok olasıydı. Karımın canı elma çekiyor kapat, nidasından sonra...

"Bak gerçekten kimseye söylemem bildiğimi. Ben tek çocuğum. Fetih'in çocuğu olursa ancak amca olabiliyorum. İlk senden duyarsam ilkokul masrafları ben..."

"Merthan gerçekten yok böyle bir şey."

Çok hevesliydi, çok çok hevesliydi ve çok iknaydı. İnanmıştı. Omuzları düştü.

"Öyle olsun." dedi inanmayarak. "Ama minik kanarya bir doğsun Efsun atacağım onu sırtıma Messi'nin mi maçı var doğru Barcelona'ya. NBA mi

var doğru Amerika'ya. Televizyondan maç izlemek nedir bilmeyecek bizim oğlan bak gör."

Oğlan... İlk kez kız değil erkek. Birinin ağzından buna yönelik bir şey duydum.

🕊🕊

"Takip etmediğim kalmadı değil mi?"

Takip ettiklerim aniden otuz kişi artarken takipçi sayım devamlı olarak artıyordu. Ofisin tam ortasına oturmuş, başta çoğu kişi çekimser kalırken zamanla burada olanların hepsi etrafıma çekmiş sandalyeleri sohbet ediyorduk. Melisa iki dakikalık toplantıdan çıkmış, sözde bir dosya alırken beni bir mini vlogun içine dahil etmişti. Devamlı bir şey içip içmediğimi soran, aşırı genç ve dinamik cıvıl cıvıl gençlerdi hepsi.

"Hayır kalmadı Efsun Hanım."

"Ne diyordum en son, hı güneş kremi." Siparişlerimden en son aldığımı buldum. "Bu başta beyazlık bırakıyor gibi oluyor ama beş on dakika içinde emiyor. Hiçbir ağırlık da yapmıyor. Bitince tekrar bundan alacağım ama bir tık pahalı. O yüzden şunu da önerebilirim." Biraz daha aşağılara indim.

"Bunu da kullandım uzun süre ama yağlı ciltler sevmez. Kuru ciltler içinse ideal. Yağlı ciltler içinse bundan daha iyisini çok zor bulursunuz." Hızlıca arama kısmına yazıp gösterdim.

Gözüm saate kaydı. Bir buçuk saat olmuştu toplantı başlayalı ama çıkan yoktu. Bitecek gibi de değildi. Aklım yavrudaydı. Bekleyemecektim galiba ben Fetih'i. Dönmemiz lazımdı. Keşke onu da getirseydik yanımızda.

"Peki Efsun Hanım bir doktor olarak şu çift aşamalı temizlik için ne diyorsunuz? Özellikle güneş kremi kullanınca çift aşamalı temizlik yapılmazsa olmaz diyorlar."

Yüzünde ağır bir makyaj olmadığı belli olan bebek ciltli bir kadına baktım.

"Korkunç bir bilgi kirliliği. Influencerlar kendilerini dermatolog ilan etmiş, öyle emin konuşuyorlar ki kendilerinden çok ürkütücü. Piyasaya yön veriyorlar resmen ama yalan dolan. Doğru bir makyaj temizleme suyuyla makyajımızı silip sonra güzel bir yüz temizleme jeliyle yeteri kadar yıkarsak sorun kalmaz. Ağır bir makyaj yapıldığı günler kullanılabilir ama diğer türlüsü cilt bariyerine zarar verir. Kesinlikle önermiyorum ben. Ben kullanmıyorum, çok ağır bir makyaj yapmadığımda. Doğru temizleme jelini seçin ve makyajınızla asla uyumayın. İki altın kural bu."

Şaşkınlık mırıltıları geldi çünkü çoğu aksine ikna olmuştu bile.

"Değil mi ya ben zaten yağ bazlı temizlik yapınca yüzüm yanıyor kızarıyor falan. Hiç kafama yatmıyordu zaten ama resmen insanı manipüle ediyorlar, asla temizlenmez yüzünüz falan diye. Rahatladım."

Konuşmanın sonu benzer konular üzerinden geçti gitti. Hazır takipçi sayısı artmışken neden bu Influencerlık işine başlamadığım soruldu, ısrar edildi. Kısa zamanda büyüyeceğim söylendi ama hiç sıcak değildim. Fetih'e yazdığım notu katladım aralarından birine verdim.

"Bunu Fetih'e çıkınca verin olur mu? Toplantısı bölünmesin. Şeftali bekliyor evde, aklım kaldı onda."

Hepsiyle teker teker vedalaştım, çıktım ofisten. O ana kadar her şey kolaydı. Hemen bir taksi bulup giderim dedim ama yarım saat boyunca tek bir taksi bile durmadı. Duran gideceğim yeri duyunca gitmek istemedi. Aklımın almayacağı şeyler yaşandı, benim için durdu ama gideceği yeri daha çok beğenen bir başkasını aldı. Sinirden ağlamak üzereydim bir ara. Fetih'in balkonundan çok güzel gözüken İstanbul gözümde korkunç bir yere dönüştü.

Saat ilerledikçe telaşım arttı. Neden getirmemiştim Şeftali'yi? Evde tek kalmasından daha iyiydi yol çekmesi. Bir yerden sonra illallah ettim gidiş yolunu toplu taşımayla buldum. Fetih'i arayacak gibi oldum ama bir bırak da adam işine baksın, işine odaklansın dedi içimden kuvvetli bir ses.

Büyükşehirde doğmuş büyümüştüm ama tek bir gün bile yaşamadığım itilme kakılmayı yaşadım bir anda. Herkesin acelesi vardı tamam ama herkes savaşa gider gibi davranıyordu. Marmaray denen metro gibi tünele gitmeyeceğini düşündüğüm şeye bindim ve biraz şanslıydım ki oturabildim ama kalabalık an be an o kadar arttı ki, sanırım pişman olmam bir duraklık mesafeyi aldı.

Sesler arttıkça oturduğum yerde küçüldüm. Zaten büyük büyük insanların arasında parmak kadar kalmışım gibi hissediyordum ve bunun cüsseyle hiçbir alakası yoktu. Yumruklarımı açıp kapatırken ellerimin titrediğini de hissediyordum.

Acil de bu kadar kalabalık olur bazen Efsun unuttun mu?

Bu cümleyi tekrar ettim defalarca kez. Birkaç durağım vardı, dayanabilirdim. Binmiştim artık ve alışmam gerekiyordu. Yarın iş başı yapacaktım kalabalık yerlerden kaçamazdım ki ben. Kalabalık bir acilde olduğunu düşün.

Yumduğum gözlerimi geri açtım ve dışarıyı görmeyi umdum. Marmaray hani yer altından geçmiyordu? Tepemde dikilen insanlar bir yerden sonra

haddinden fazla büyük gelmeye başladı, çantamdaki suya uzandım. Sakince birkaç yudum almak istedim ama üzerime damladı geri kapattım kapağımı.

Fetih yok. Fetih olmak zorunda değil Efsun. Yarın da olmayacak.

Çok kalabalık. Yarın da kalabalık olacak Efsun, kendine gel.

Ellerim titriyor. Hasta değilsin sen, hasta bakacaksın yarın. Kendine gel. Yedi yirmi dört Fetih'le bir evde yaşayamazsın. Hayatın bu değil senin.

Kendime kıza kıza tamamlayacaktım bu süreci. Olacaktı başaracaktım ama bir sarsılma yaşadık, ve ışıklar söndü aniden. Yüreğim yerinden hopladı. Mırıltılar arttı "Ne oldu?" diye sordum telaşla etrafa.

"Düzelir şimdi, teknik bir arıza galiba." dedi biri. Bir anons çekildi, duyamadım. Telefon fenerleri açıldı, ışıklar yandı sonra tekrar ama marmaray hareket etmedi. Kapılara baktım. Açılmazdı. İki durak arasındaydık. Kulaklarım uğuldadı daha fazla.

Kapılar açılmıyor.

Işıklar bir var bir yok.

Uğultu var.

Telefonumu alıp Fetih'i aramak istedim ama parmak uçlarım karıncalanıyordu yapamadım. Dizlerimde bir acı hissettim, dudaklarımı ısırdım. Kapılar açılmıyor. Kulağım çınlıyordu. Gözlerim kapalı bir şeyler görüyordum. Kapı kapanıyordu ama açılmıyordu. O gece bir geldi bir gitti gözümün önünde. Biri bedenime dokundu kendimi geri çekmek istedim ama kapana kısılmış bir fare gibi hareket edemedim. Konuşmaya çalıştım, iyi olmadığımı söyleyecektim ama çenem kilitlendi. Hislerim uyuştu.

İnsanların geçip giden ayaklarını izlerken gözlerimi neredeyse hiç kırpmıyordum. Çok fazla ayak geçiyordu başımı yaslandığım duvar çok sertti.

"Efsun." Sesini duydum. Dönmedim.

"Eşi siz misiniz?" dedi yarım saattir benimle iletişim kurmaya çalışan kız.

"Evet benim." dedi ve ayakların geçip gittiği yere oturdu, ellerimi aldı avuçlarına. Çok sıcaktı.

"Marmaray kısa bir süre arıza verdi ama çok kısa sürdü. Kötü oldu aniden. Biz de anlamadık. Klostrofobisi mi var?"

Yüzüme dokundu bu kez elleri, konuşmak istiyordum ama yüzüm çok donuktu. Kaslarım çalışmayı reddediyordu sanki.

"Sayılır." dedi Fetih.

"Biz bırakmak istemedik yalnız siz gelene kadar." İki kişilerdi. İki farklı ses duyuyordum. "Siz de geldiyseniz gidelim biz." dedi biri. Fetih defalarca kez teşekkür etti, taksiyle gidebileceklerini söyledi ve başka şeyler daha. Kızlar gittikten sonra yeniden önümde diz çöktü. Ben öyle hissetmiyordum ellerim gerçekten soğuktu. Avucunun içinde ısıtmak için çabaladı.

"Taksiye binecektim aslında ama durmadı hiçbiri. Şeftali tek diye," durdum bu iğrenç bir dejavuydu. "Sonra aniden bir şeyler oldu. Hatırlamıyorum. Tutamadım kendimi. Tüm vücudum titredi kapılar açılmayınca." Fetih'in gözlerine baktım ilk kez.

"Hep böyle mi olacak?" diye sordum. Omurgam zedelenmiş geri dönülmez bir darbe almışım gibi hissediyordum. Korkuyla ona baktım.

🕊🕊

Yine sabahki gibi fiiliyatta kısa ama hissiyatta uzun lakin sabahki gibi zerre huzurlu olmayan bir uykudan sonra saat altıya geliyordu. Aldığım duştan sonra kafama sardığım havluyla odadan çıktım ve balkonda telefonla konuşan Fetih'e doğru ilerledim. Sandalyelerden birine oturdum, bacaklarımı kırıp çenemi dizime bastırdım. Fetih beni fark edince kısa birkaç cümleden sonra telefonu kapattı ve diğer sandalyeyi karşıma çekip oturdu.

Birbirimize baktık sadece. Hastalığını sündüren naz yapan bir çocuk gibi gelirim diye çok korktum bir an. Onun yanında iyileştiğimi sanmaksa çok korkunç. Sulanmış gözlerimi kaçırdım.

"Ağlama." dedi elime uzandı.

"Ya işe başlayınca da böyle durum kontrolü yapamazsam ben?"

Hastane sakin bir ortam değildi ki. Hastane Fetih'le olduğu gibi nahif değildi, huzurlu değildi. Kaos doluydu orası. Mesleki becerimi kaybetmiş gibi hissettim. Ellerimi hissetmek için yine bir çabaya girdim.

"Efsun bu geçici," dedi kendinden emin bir sesle. İkimiz de güzel vakit geçirecek beni kandırıyorduk galiba. "Bu geçici ama,"

Ama...

Gözlerimi yummamak için zor tuttum kendimi. Amadan sonrası hep kötü olurdu.

"Ama?"

"Ama tek başına atlatabileceğin bir şey değildir belki. Az önce Meltem Hanım'la konuştum. Kendisi profesyonel bir tedavinin en doğrusu olduğunu düşünüyor."

Neyi ne kadar anlatmış ne kadar konuşmuştu bilmiyorum ama o kadar ağrıma gitti ki bu. Seneler sonra yeniden hasta olarak baktı insanlar bana. Seneler sonra bu tarih de tekerrür etti.

"Beni hasta olarak mı görüyorsun?" dedim yıkılmayan tek kaleme bakarken. Ben hasta değildim. Buna karar vermek için daha çok erkendi. Herkes bana hastaymışım gibi muamele yapıyordu. Çok kırıcıydı. Seneler öncesine döndüğümü söylüyorlardı çok kırıcıydı.

"Benim karım hasta değil ama işin ehli tedavi diyorsa, yine benim karım işin ehlini dinlemek lazım da dedi. Değil mi?"

Ona baktım, sahici mi diye. Son kale yıkılmadı mı diye. Fetih de beni hasta olarak görürse ne yapardım bilmiyordum. Başımı iki yana salladım.

"İstemiyorum terapi." dedim. Bunu anlayamazlardı. O terapilerin sonu güzeldi belki ama başı çok sancılıydı. Ben çocukluğuma da inmek istemiyordum travmaları da hatırlamak istemiyordum. Ben bu kadar geriye gidemezdim yeniden. Geriye gitmek için çok yol kat etmiştim. Çok canım yanıyordu hatırladığımda. Olmazdı. İstemiyordum. Psikologlar bir oyun hamuru gibi şekil veriyordu bazen, hatırlamadığım şeyleri hatırlıyordum. Bu çok ağır oluyordu, acının üstüne gitmek istemiyordum. Kesip atmak istiyordum ben artık. Tekrardan o süreç çok ağır gelirdi bana.

Başımı o kadar çok iki yana salladım ki. "Tamam." dedi Fetih sonunda. "Sen istemiyorsan, sen bir doktor olarak gerek duymuyorsan tamam. Sıkma kendini rahat bırak vücudunu." dedi. Bitkince başımı yasladım koynuna.

***

Üzerimde asla bir nikaha yakışmayan bir elbise, ayaklarım geri geri giderken zorla geldiğim bir nikahın önündeydim.

"Bu kadarına gerek yoktu Efsun." dedi Fetih. Evet yoktu. İnsanlar nasıl beni zamanında reddettiyse ben de onları reddedebilirdim.

"Hemen girelim, yarım saat sonra çıkalım." dedim yine. Dudaklarımda kırmızı bir ruj, bir de gözümde far vardı. Başka bir şey sürmemiştim. Ve yorgundum. Artık daha fazla dolanmak istemiyordum.

Oldukça nezih bir ortama girdiğimizi belli eden, bor düğünden uzak bir anlayışla klasik müzik çalan az kişili sakin bir yerdi. Kapıda adımı söyleyip girdiğimde gözüm etrafı taradı ve geç geldiğimizden çoktan çıkmış gelin ve damadı gördüm.

Çok zarif, hiç gösterişi olmayan bir gelinlik seçmişti. Elimi kaldırdım ve kısa zamanda fark etti bizi. Önce beni gören yüzü güldü sonra Fetih'e baktı.

Sonra birbirine girmiş kollarımıza. Gülümsemesi soldu galiba. Ya da ben gerçekten artık etrafımdaki şeyleri yorumlayamıyordum.

Hızlı adımlarla bize doğru gelirken "Efsun!" dedi ve sarıldık birbirimize. Çok güzel kokuyordu.

"Ne kadar güzel olmuşsun." Yüzümdeki yorgunluğu elimden geldiğince gizledim, gülümsedim.

"Tanıştırayım bu arada eşim, Fetih."

Yüzü bu sefer sahiden düştü. Ben uydurmuyordum bunu. "Eşin mi? Evlendin mi sen?"

Bir tanışıklık mı var acaba diye düşüneceğim kadar değişti yüzü ama Fetih'te bir değişiklik yoktu. "Evet. Haberin yok mu senin?"

Başını hızla iki yana salladı, haddinden fazla bir şaşkınlıkla Fetih'e elini uzattı. "Hayır sen instagram da bir şey paylaşmadın hiç görmedim. Hoş geldin, Yağmur ben."

Fetih elimdeki elini imayla sıktı. Ne yani instagramda paylaşmayınca evlenmiş sayılmıyor muydum?

"Fetih, hayırlı olsun."

O sırada damat da yanımıza yaklaşırken onunla da tanıştık sohbet ettik ama Yağmur'un gözü bir yerde kaldı. Kaş göz yaptı hatta gizli saklı. Bulduğum ilk fırsatta baktığı yöne bakarken başta hiçbir şey göremedim ama gözlerim çok geçmedi bir çift göz seçti.

Bir çift mavi göz.

Bana baktı.

Yunus.

Yanlış gördüm sandım. Gözlerimi kırpıştırdım ama hayır, oradaydı. Altı senenin sonunda neredeyse hiç değişmeyerek oradaydı. Yağmur'a baktım, dudakları özür dilerim dedi.

Parçalar birleşti.

Bu ısrar.

Yunus.

Hayır.

Ne yapacağımı bilemedim. Bir sağa bir sola bakarken tek istediğim bir an önce kimseyle muhatap olmadan çıkıp gitmekti buradan.

"Hadi Efsun." dedi Fetih. Sanırım bu ilk deyişi değildi.

"Ne?" dedim telaşla. Bir şeyler oldu ama anlamıyordum.

"Oturalım hadi gel." Fetih'in yön verişiyle boş bir masaya oturduk bana yaklaştı yüzü "Bir şey mi oldu?" dedi. Başımı iki yana salladım tam bir şey

olmadığını söyleyecekken karşı masamıza geçti oturdu.

Fetih elimi tuttu yüzüme daha çok yaklaştı. "İyi misin Efsun çıkalım mı?"

Önüme bakmadan bir bardak suyu aldım içtim. "Birazdan çıkacağız zaten iyiyim tamam bir sorun yok."

Pür dikkat yüzümü inceleyen hali bu kez etrafta gezindi. Beni bir şeyin rahatsız ettiğini anlamıştı ama izin vermedim çenesinden tutup kendime çevirdim. Yunus gözlerini dikmiş bana bakıyordu sanki hissediyordum.

"Tamam Fetih iyiyim dedim, senden bir şey isteyebilir miyim ama?"

"Her zaman."

"Arabada rujumu unuttum, onu bana getirir misin?" O getirene kadar ben Yağmur'a iki çift laf edip çıkacaktım. Evet tüm planım buydu. Duygularımla oynamıştı.

"Daha bozmadım ki rujunu." dedi dudaklarıma bakıp. Serserilik peşindeydi ama şu an değildi işte. Boğazımı temizledim rahat bir tavırla baktım ona.

"Rahat bozama diye bir kat daha geçeceğim."

Dilini ısırdı, sabır diledi yukarı bakıp. "Beni her kalabalık ortamda sınamak için yemin mi ettin?"

Git artık Fetih...Git...

"Olabilir. Bir git de gel hadi."

Dudaklarını yalaya yalaya, yanağımdan bir buse alıp işveyle uzaklaştı yanımdan. Öpücük attım o gözden kaybolana kadar gülümsedim. Kaybolduğu an yerimden nasıl kalktığımı bilmedim. Hiçbir yere ve kimseye bakmadan Yağmur'a doğru yürüdüm.

Ona vardığım an "Efsun özür dilerim, evli olduğunu bilmiyordum." dedi.

"Çok kötü bir gün geçirdim!" Sesim kısık ama tavrım keskindi. Yüzünü belki de son kez gördüğüm ve güzel de hatırlamayacağım biriydi, bunu bilerek baktım ona. "Buraya gelmeyeceğim kadar kötü bir gün geçirdim! Ama benim düğünümde yaşadığım duyguyu sen yaşama diye ya da gelmem az da olsa bu duyguyu azaltır diye başımı yastıktan kaldırıp geldim!"

Yanakları içe doğru çöktü, beyaz teni kızardı. Sürdüğü allık kızarıklığının yanında hiçbir şeydi artık. Kendi düğününde fazlasıyla mutsuzluğu tadan bir kadın olarak, bir gelini üzmek sanırım yapacağım bir şey değildi. Buraya gelmeden öncesine kadar en azından. "Efsun ben e..."

"Bunun için değildi, inan ki bunun için değ..."

Benim onun cümlesini kesmem gibi, benim cümlem de tamamlanmadı ama kesinlikle noktanın konulmasını engelleyen sadece o değildi. Ben

hiçbir şey fark etmeden o anladı ve "Yunus, hayır!" dese de kolum da belim de yabancısı olduğum bir çift el tarafından tutuldu, saniyeler içinde kendimi dans eden birkaç çiftin arasında buldum.

Dans edebilirdim. Fetih benim iyi olduğumu bilse beni defalarca kez dansa kaldırabilirdi ama kaldırmamıştı. Dans eder pozisyondaydım ama karşımdaki Fetih değildi.

"Saçmalama!" Elim elini büyük bir şiddetle itti, bedenimi geri çekmek için çabaladım ama kendini buna çoktan hazırlamıştı, sıkıca tutuyordu beni. Gözüm etrafı taradı, korku ilk kalbimde hissedildi.

"Sadece bir dakika." dedi. Tutmaya çalıştığı elimde evlilik alyansım vardı, bu bile yeterliydi. Aklımı kaçıracaktım. Yüzüne bakmadan kurtulmak için çırpındım, topuklularım ezdi bir an ayakkabısını.

"Bırak dedim sana!"

"Dans etmeyi severdin," zerre güldürmeyen, kara mizah seviyesine de ulaşamamış kalitesizlikte iğrenç bir şaka olmalıydı bu. "eskiden."

Gözlerine baktım iri iri, şaşkınca. Vereceğim ilk tepki; onda benim ağzımdan çıktığında koca bir şaşkınlık yaratacak, benim içinse Fetih Karadere'yle evli olduğumu kanıtlayacak seviyedeydi.

"Fesupanallah!"

"Ne?"

"Ne eskisi ya! Ne saçmalıyorsun sen?! Bak eşimle geldim, görmedin mi? Kendi gözlerinle görmedin mi?"

Resmen inanmamıştı. Yalan söylediğimi düşünmüştü. Çıldıracaktım.

"Tamam..." dedi sakince. "Sadece bir dakika Efsun. Eşinle gelmiş olabilirsin, eskide kalmış bir arkadaşınla dans edemez misin eşin varken?"

Fetih'in duysa ne tepki vereceğinden asla emin olmadığım bir cümleydi bu.

"Sen benim eski arkadaşım değildin, eski sevgilimdin farkında mısın? Etmem ayrıca. Eşim varken başka bir adamla dans etmeyi tercih etmem. Bırak."

Dans etmiyorduk ayaklarını eziyordum, bedenini itiyordum ama olmuyordu.

"Aşk evliliği miydi mantık evliliği miydi?"

Her sorusu bir öncekinden daha kötüydü. "Sana ne?" Diye çıkıştım. "Seni ne ilgilendirir sana ne? Bu ne cüret? Hadsizleşme."

"Çok kısa sürede evlenmişsin, mantık evliliğiydi değil mi?"

"Kes sesini! Bırak diyorum bak başkasının düğününde olay çıkacak. Bırak!"

"Urfa'dan bir aşiretin oğluy-"

"O sesini kes benim eşim hakkında konuşma!" Tavrı o kadar sinirlerimi bozuyordu ki öfke doldu birkaç saniyede içime. "Beni şu an taciz ettiğini farkında mısın? Bana dokunamazsın, bırak çabuk yoksa kötü olacak. Bırak!"

Hangi kelime ellerini yumuşattı bilmiyorum ama ellerinden kurtuldum ve başımı çevirdiğim an elinde rujumla masanın önünde bize bakan Fetih'i gördüm. Hızlıca ona doğru giderken bana bir an bile bakmadı. Sadece Yunus'a bakıyordu ve içimden çok kuvvetli bir ses onun kim olduğunu anladığını söylüyordu.

"Fetih açıklayabilirim." dedim kollarına tutunurken.

"Rujunu getirdim." dedi bana bakmadan.

"Hadi gel çıkalım, konuşalım."

"Hadi git bir kat daha sür."

"Fetih lütfen, hadi gidelim."

"Efsun." dedi. Gözlerime baktı. "Bu ruju sürmeden buradan çıkmayacağız."

"Fetih hadi diyorum."

Elime aldım hızlıca açıp sürmeye çalıştım ama engel oldu. "Efsun," dedi.

"Git, hakkıyla rujunu sür. Lavabo ileride en sonda. Hadi, git bir kat daha rujunu sür."

LV- "DÜĞÜM"

Önce yıldıza basalım mı?

Basalım basalım.

Ama en çok yorum, fizik derki bir yorumun ağırlığı beş yıldıza denktir. (Bilime inanalım🙏)

Keyifle okuyun!

"Git, hakkıyla rujunu sür. Lavabo ileride en sonda. Hadi, git bir kat daha rujunu sür."

Titreyen ellerim Fetih tarafından sıkıca tutulduğunda "Yağmur'la konuşuyordum ben." dedim. İğrenç bir anın içinde en iğrenç pozisyondaydım. "Ona; kötü olmama rağmen biraz iyi hissetsin diye kalkıp geldiğimi söyledim. Böyle saçma sapan bir şey için miydi ısrarın diye sordum sadece. İki cümle kurup gelecektim hemen yanına. Anlamadım bile ne olduğunu. Sen dönmeden, ben yanına gele..."

"Rujun yanımdaydı." bana bakmadan söyledi bunu. "Gitmemi istediğini fark ettim."

"Hayır Fetih istemedim öyle bir şey." Hayır istemiştim. Fiilen istediğim şey hissiyatta değildi. Sadece benden bir dakika önce çıkmasını istemiştim buradan. "Yağmur'a söyleyeceğimi söyleyip hemen yanına gel-"

"Neyin ne olduğunu gördüm, bana bir şey anlatma git sür rujunu gel." İkimiz de bir yarışa girmiş gibi sıkıyorduk ellerimizi. Ayakkabımın uçları, onunkilere çarpana kadar yaklaştım.

"Onların saygısızlığı lütfen," sesim de ellerim gibi titriyordu. "gel biz çıkalım. Ne düşünüp yaptılar bunu bilmiyorum. Gidelim."

Öyle bir dansın içinde isteyerek bulunmayacağımı bilirdi, beni mutsuz eden aksi bir ihtimali düşünmesi değildi. Ama Fetih çıkar çıkmaz öyle ya da böyle bir temas içine girmem bu ortamı öyle ya da böyle benim yaratmam utançla kıvranmama neden oldu. Görmek istemezdim, Fetih'in hayatında olan eski biriyle dans etmesini istemezdim. Mecbur kalmadıkça konuşsunlar bile istemezdim. Ve biliyordum bu duyguyu. Geçmişte tek bir

anları bile olmuş bir insanla bir ay boyunca aynı masada oturmuştum. Nasıl iğrenç hissettirdiğini biliyordum.

"Sen gidip rujunu sürmeden biz tek bir adım bile atmıyoruz."

Karşımda Fetih değil de bir keçi vardı. Gerekirse o köprüden düşecekti ama inadından vazgeçmeyecekti. Gözlerindeki kararlılık, deprem olsa hareket etmeyecek gibi davranması sonunda topuğumu vurdurdu yere ve o köprüden düşen ben oldum. "Beni burada bekle ama tamam mı?" dedim. İnsan içinde olay çıkarmayacağını biliyordum ama döndüğümde onu bulamamaktan korkuyordum.

"Benimle pazarlık yapma Efsun."

Açık seçik böyle bir şansım olmadığını söyledi. Yüzüme de bakmadı. Gözlerimi kapattım nefes alışverişimi kontrol etmek için durdum biraz. Ellerimi bıraktığı an ellerimin hâlâ titrediğini fark edebiliyordum. Masamıza geri oturdu bana baktı. "Bekliyorum." dedi sadece.

Topuklularımın üzerinde Fetih'in tarif ettiği yöne doğru hızlı hızlı giderken ayaklarım birbirine dolanacak da düşeceğim diye korkuyordum. Uzun koridoru sadece yere bakarak tamamladım, en sona vardığım an kapılara baktım. Defalarca kez ama yoktu. Hiçbirinin üstünde tuvalet olduğunu belli eden bir tabela yoktu. Hepsini kontrol etmenin tek mantıklı yol olduğunu düşünürken birinden kırmızı formalı bir görevli çıktı.

"Bir sorun mu var hanımefendi?"

Kurumuş dudaklarımı ıslattım. "Lavaboyu bulamadım da ben."

Adam uzun koridorun en başını gösterdi. "Lavabo en başta." dedi alay eder gibi. Taşlar çok geçmeden oturdu, yüzüm ağlayacakmış gibi asıldı. Adam bana bakarken garip garip, kasti olarak yolum uzatılmıştı. Fetih orada beni beklemeyecekti.

"Tamam, teşekkür ederim." dedim sadece ve geldiğim yolu daha hızlı adımlarla geri dönmek istedim. Uzun holün karşısı diğer tarafa doğru uzanan başka bir uzun hole bakıyordu. Ben daha birkaç adım atabilmişken karşı koridorda iki adamın bedenini gördüm. Birinin Fetih olduğu kesinlikle belliydi. Ve diğerinin de kim olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Hayır ya." kısık sesle kendi kendime söylediğim cümleyle kaldım. Seslenemedim. Aramızda mesafe vardı bağırmam gerekiyordu. Çok sakin yürüyorlardı, yetişirim bile sandım bir an sigma kuralları geçerliydi. Hele de Fetih varsa. Aniden sonraki adımı asla tahmin edilmeyecek şekilde ve beni görmeden bir adım geri püskürtecek kadar sert bir hamleyle, bir adım

önünden yürüyen adamın ensesinden tuttu ve kapısı açık olan odanın içine itti gelişigüzel. O kadar savunmasızdı ki bunu yaptığı kişi kolayca savruldu.

Ensesine yapıştırıp tuttu, yakasını kavradı ve bir torbayı fırlatır gibi fırlattı. Ne ben ne de fırlattığı bekliyordu bunu.

Kendisi de serice girerken artık yürümüyor koşuyordum. Telaş bedenimi hızla sardı saniyeler sonra o kapının önündeyken kapı kolunu indirdim ama açılmadı. Kilitlemişti.

"Fetih açar mısın kapıyı?"

Sesim yine titriyordu ellerim gibi.

"Cevap ver bana!" Yüksek sesi kapı ardına kadar ulaşırken sesiyle beraber bir ses daha geldi. Elini masaya vurduğunu görmesem de tahmin edebiliyordum.

"Benim karım seninle dans etmek istedi mi istemedi mi?" Fetih'in en tehlikeli anları cevabını bildiği soruları sorduğu anlardı ve biz o anın orta yerindeydik. "Bak bana cevap ver burnundan kan getireceğim yoksa."

"Fetih lütfen kapıyı açar mısın?"

"İstemedi." Çok sakin ve rahat verilen bir cevaptı bu. Ne bir korku ne bir telaş barındırıyordu. O kadar öfke doldum ki. Hem bu ana sebep olup hem bu kadar rahat olması o kadar kanıma dokundu ki kapıya daha sert vurdum.

"Fetih kapıyı aç."

"Sen benim karımın evli olduğunu gördün mü görmedin mi?"

Şimdi duyduğu cevapları bir bir ona yedirecekti. Ve rahatlığı görmeden beni bu kadar öfkelendiriyorsa gören Fetih'i birazdan delirtecekti biliyordum.

"Gördüm ama sakin ol, otur." dedi Fetih'e. Adamın karısıyla zorla dans etmemiş gibi davranıyordu. Çıldırtıçıydı, alnımı kapıya yasladım. "Medenice konuşalım."

Dedi.

"Oğlum senin medeniyet anlayışını sikerim lan."

Ve cevabını çok geçmeden aldı.

Devrilme sesi geldi. Bir insan mı devrildi yoksa eşya mı bilmiyordum. Kapı kolunu yine zorladım. "Seni de medeniyetini de sikerim. Bak bana bak, bana bak bana." Kapıya vurdum avucumun içini. Midem çok bulanıyordu.

"Fetih açar mısın?" Boş ısrarın ötesine gitmiyordu. Sesim bile o kadar az çıkıyordu ki elimden hiçbir şey gelmiyordu.

"Ulan Avrupa bedevisi bak bana," Başka bir anahtar mı bulmalıydım? "Ben tanıyabileceğin en medeniyetsiz adamım." Daha kuvvetli bir ses duydum. Vuruyor muydu? Vursa acı dolu bir ses de gelmez miydi arkasından?

"Bana medeniyetten bahsetme, senin medeniyet anlayışını siker atarım. Bir daha ağzına alamazsın."

"Fetih kapıyı aç Fetih."

"Barbarlık yaparak iletişim kuramazsın." dedi Yunus. Susması lazımdı. Sesini kesmesi gerekiyordu. Gerçekten ona sakince oturup konuşacaklarını düşündürten neydi bilmiyordum ama susmalıydı. Kalkıp gitmek için çabalamalıydı.

"Ulan barbarım ben barbarım!" Fetih'in sesine arkadan başka bir şey daha eklendikçe kalbim küt küt atıyordu. "Benim karımla dans etme cüretinde kim veriyor sana pezevenk?"

"Karın vermiyor," dedi. Gözlerimi yumdum, acı dolu bir bağırış bekledim. "merak ettiğin buys-"

"Hayatını kaydırırım senin." Ses benim duyamayacağım kadar kısıldı, kaşlarımın arasında derin bir çukur oluştu. Kulağımı dayadım kapıya. "Benim karım hakkında tek bir cümle kurarsan senin ecdadını sikerim."

"Senin bugünkü karın benim geçmi..."

Cümlesi tamamlanamadan acı dolu bir sesle kesildi, gözlerimi yumdum hızla. Kuracağı cümlenin Fetih de bırakacağı tesirden mi yoksa geçmişten gelen tek bir ayrıntının bile bana zarar vermediği geçmediği gerçeğinden mi bilmiyorum ama sesim çıkmadı. Alnımı koydum sadece kapıya, omuzlarım düştü.

"Senin canını yerinden sökerim."

İki kere ardı ardına öksürdü Yunus. "Ar..." nefesini kontrol edemedi."arkadaşımdı her şeyden önce. Arkadaşımla dans etmek istedim. O istemedi bıraktım."

"EDEMEZSİN!"

Boş gürültüydü kafamın içinde açıklaması. Boş saçma bir gürültü. Ona söylemiştim, evli olduğumu bastıra bastıra söylemiştim. Huzurumu kaçıracağını hisseder gibi numaramı silmesini bile istemiştim.

"Sen kime maval okuyorsun pezevenk? Edemezsin, sen benim karımla dans edemezsin, onunla konuşamazsın, ona bakamazsın. Medeniyet nedir bilmem, insanlık nedir bilmem, genişlik nedir bilmem ben. Siker atarım adamı, annesinden doğduğuna pişman ederim." Pasif bir halde bu anın

bitmesini bekliyor, sesim soluğum çıkmıyordu. Çok değil birkaç hafta önce olsa herkesten çok benim sesim duyulurdu belki de bu hiç yaşanmazdı. Daha aklı selim davranır, Yağmur'a iki çift laf bile etmeden çıkardım. Belki Fetih'e söylerdim. Bilmiyordum. Şu an tek bildiğim bu kapı açıldığında kan görmekten korkmamdı.

"Sen benim karımla aynı ortamı bile paylaşamazsın. Onca seneden sonra bin tilki dönen kafanı koparırım senin. Tamam mı, barbarım ben senin o fıldır fıldır dolanan gözlerini çıkarırım. Denk alacaksın ayağını! Sileceksin benim karımın ismini o sikik kafandan. Yoksa,"

"YOKSA NE LAN?" Odadaki tek sakin kişi de uzaklaştı sessizliğinden, odada ne var ne yok devirmeye yemin etmişler gibi sesler gelmeye devam etti. Nefes nefese kaldığımı fark etmeyecek kadar sıkmıştım kendimi.

"Sen kimsin de kimi tehdit ediyorsun? Kabul etsen de etmesen de Efsun benim geçmişim, sen mi karar vereceksin onu aklımdan silip silmeyeceğime? Nesin sen Allah mısın peygamber misin?"

"Haşa ne Allah'ım ne peygamber," dedi. Ama bunlar şart değildi işte, Yunus'un o aklı almıyordu ama bunlar gerekmiyordu. "Ama yine ben karar veririm, verdim bile. Ya seve seve ya sike sike sileceksin! Kararı ben verdim sen de uygulanacaksın, o kalın kafanı koparırım senin. O kaldırdığın başını ezerim."

"Burası Urfa değil Fetih Karadere." dedi soy adına kadar. Kapı kolunu tutan elim bembeyaz kesilmişti. Fetih'i de evliliğimizi de araştırmış biliyordu. Haddinden fazlaydı bilgisi. Kuş ya da kuşlar, her kimse canımı o kadar sıktı ki aklıma doluşan isimlere yükseldim. "Kendi çöplüğünde değilsin, ben seni..."

Bir boğuşma sesi geldi sonra bir şey başka bir şeye çok sert çarptı. Gözümün önüne masaya ya da daha sert bir cisme yapıştırılmış bir baş geldi. "FETİH!" diye bağırdım.

"Arabaya geç geliyorum!" karşılığı aldım ilk kez.

"Yapma aç kapıyı!" Boğuk sesler geliyordu. Yunus konuşmaya çalışıyor ama sesi tam çıkmıyordu. "Fetih lütfen aç kapıyı!"

"Senin hakkın ne biliyor musun? En az bir ay pipetle beslenmek ama benim karım yeminli." Kapıya vuruşlarım şiddetlendi, Yunus ya konuşma çabasını bitirdi ya da artık o çabayı bile gösteremedi. "Kan akınca müdahale etmek zorunda kalıyor ama ben medeniyetsizim, gözümün önünde geber yine sana dokunmasına izin vermem."

"Fetih sakın!" Aklıma kan akıtmama sözü verildiği için başka şekilde öldürmeyi seçen hükümdar bile geldi. "Kan akıtman gerekmez, bir şey yaparsan müdahale ederim Fetih! Yemin ederim yaparım, sakın bir şey yapma!"

Kulaklarım uğulduyor midem fokurduyordu. Hayır yapmayacaktı, blöf yapıyordu ama Yunus'tan çok beni korkutuyordu.

"TÜH!" diye bağırdı. "O dağıtınca ben topluyorum, ben dağıtınca o topluyor. Biz ne olacağız böyle?" Bu cümledeki gerçeklik akıl alır gibi değildi. Sadece dağıtma biçimlerimiz benzemiyordu.

"Seni bağlamaz ne olacağımız," dedi o sormamış gibi ve devam etti. Sesi alaycıl tavrından uzaklaştı yine o devlet adamına dönüştü.

"Ama hakkın bende kalmaz seni yok ederim, senin geleceğini yok ederim. Senin geçmişini yok ederim." Madde madde saydı, neye dayandı bu söyledikleri bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum. "Anladın mı, gencecik kızı o hâlde bırakıp siktir olup gittikten sonra tırnaklarınla yaptığın kariyerini yok ederim senin. O hakkınla geldiğin yerden indiririm. Ben ne etikten anlarım, ne ahlaktan anlarım, senin ayağını kaydırırım. Senin adını sektörden silerim."

Bir Karadere denişi kadar sarstı beni bu cümleler. Birbirine yabancı iki adam yoktu, birbirini bilen iki adam vardı. Gözlerimi yumdum omuzlarım yük taşıyormuş gibi çöktü. Yunus'un gür kahkahası duyuldu.

"Sen..." gülüşü böldü cümlesini. "Sen kimsin ki?" Ben de aynı şekilde düşünmek isterdim. Fetih'in böyle bir yetkiye sahip olmadığını bilmek isterdim ama değildi. Altı boş konuşmazdı Fetih, olmayacak şeyden bahsetmezdi. Yapamayacağı şeyden söz etmezdi.

"Ben kim miyim? Bak kimim!" sessizlik oluştu, kulağımı iyice yaklaştırdım kapıya. Kalbimin sesini duyuyordum ama onların sesini duyamıyordum. Konuşuyorlar mıydı ondan bile emin değildim.

"Gördün mü?"

Yunus'un sesi soluğu çıkmıyordu.

"Bak bu da oğlu. Tanıyor musun? Ben çok yakınen tanıyorum. Kimmişim ben?"

Cevap gelmedi. Telefondan bir şey gösteriyordu tek anladığım buydu.

"Tek telefonuma bakar. Yemin olsun ki zerre acımam senin adını öyle bir karalarım ki, yeni mezunun bulacağı işe bile giremezsin. O gencecik kızı ölüme terk edip yaptığın kariyerinin amına koyarım tamam mı? Hayatını yok ederim senin. Siktir olup gitmeye benzemez bu. Sen siktir olup gidersin

ben hayatını sikerim. Tamam mı duydun mu? Anlaşılmayan bir şey var mı?"

Ses yine ve yeniden yok.

"Güzel." dedi sonra gine Fetih. "Bir daha geçmişim dersen benim karıma senin geleceğini siker atarım. Amına koyarım senin hayatının. Senden geçmiş mi olur lan? Sen kara lekesin kara leke, sen bir kadının karşısına çıkabilecek en karakter yoksunu herifsin. Nasıl bırakırsın ulan o hâlde, bir köpeği beslese yanında kapıyı açık bıraksa yine bırakıp gitmezdi. Haysiyetsiz alçak. Allah belanı versin senin."

Ben geçmişe dönseydim tam da o gün beni yine terk etmesini dilerdim ama Fetih aynı geçmişte beni ondan ayırmıyordu.

"Bu dediklerimi aklından çıkarma. Olmadığım masa yok benim o küçük aklından çıkarma bunu."

İki saniyelik bir aradan sonra açılacağına olan inancımı kaybettiğim kapı açıldı, kapı kolu elimden koptu gitti. Nefes nefese Fetih'e baktım, gömleği temizdi. Elleri temizdi. Üstüme doğru bir adım ama ansızın arkaya doğru iki adım attı ve avucunun içiyle Yunus'u yüzünden ittirdi. Tokat atmadı, göğsünden ittirircesine yüzünden ittirdi. Geriye doğru sandalyeyle beraber devrildi Yunus.

"Sana açılan medeniyet kapısının menteşesini sikeyim. Tavşan boku."

En az ona dönüşü kadar bana dönüşü de seri oldu "Önden." dedi sadece. Dediğini ikiletmeden önden gittim. Arabaya binene kadar biz, aramızda başka hiçbir konuşma geçmedi. O burnundan hızla soluklanıyordu ben ağzımdan. Arabanın kemerleri takalım diye verdiği uyarının sesi vardı sadece.

"Kemerini bağla."

Dudaklarımı yaladım, hâlâ elimde olan ruja baktım.

"Önce sen bağla."

Ben bağlardım elbet ama o bağlamazdı. Bir ihtimal ben bağlayayım diye bağlardı. Başı hızla bana döndü hiçbir şey söylemeden sadece gözlerini konuşturdu. Elinin altındaki direksiyon değil bir bardak olsaydı kırılmıştı şimdiye. Daha fazla bakamadım bir madde olsa 'tehlikelidir, yaklaşmayın' uyarısı alacak haline yaklaştım ve kemerini bağladım önce onun. Bedeninden dalga dalga yayılan elektrik vücudumu titretti. İki katına çıkmıştı sanki cüssesi. Usulca geri çekildim kendi kemerimi de bağladım ve araçtaki tek ses de sustu. Konuşmuyor sadece fırsat buldukça arabayı

hızlandırıyordu. Pencereyi açtı sonuna kadar ve bir sigara yaktı. Dilimin bağı çözüldü aniden.

"İzmir de siz markete gitmişken biri çiçek gönderdi bana." dedim bir cesaretle. Kapatmak istediğim hiçbir konu kapanmıyordu mutlaka ayağıma dolanıyordu. Deli bir hızla altımızdan kayan yolu izledim.

Arabanın hızı başından beri fazlaydı ama sesim çıkmamıştı. Öfkesini yoldan çıkarmak istiyorsa sessiz kalacaktım ama anlattıklarım o hızı daha da kontrolden çıkardı.

"Ben başta senden sandım ama değildi. Bir numara aradı beni çiçeği aldıktan sonra. Başta sesinden tanıyamadım ama sonra söyledi kim olduğunu." Gaza basışını izledim, gözlerimi yumdum yolu görmemek için. Tüylerim diken diken olmuştu. Biraz daha hızlanırsa tutunmak zorunda kalacaktım. "Evime geldiğimi birilerinin haber verdiğinden bahsetti, ben de ona eve eşimle döndüğümü söylemediler mi dedim." Derin bir nefes aldım. Kabaca anlatmıyordum belki de bu arabanın hızını daha da arttırıyordu. "Biraz yavaşlar mısın?"

Hiçbir karşılık bulmadı bu isteğim. Kulaklarım çınlıyordu, sağır olacağım sandım.

"Çiçeklerini çöpe attığımı ve numaramı silmesi gerektiğini söyledim. Bir daha bana ulaşmamasını. Evlendiğimi söyledim. O gece aşağı inip attığım çöpte o çiçekler vardı." Elim yukarıdan tutundu, araba akıl almaz derecede hızlandı. Kusacağım sandım.

"Fetih lütfen yavaşlar mısın?"

Bu rica ona ulaşmıyordu. Boşta olan elime direksiyona gitti elim eline değdiği an elini çekti. Takılıp kaldığım yavaşlayan araba olmadı birbirine değdiği an ayrılan ellerimiz oldu. Gözlerimi açıp eline baktım.

"Bir daha muhatap olmayacağımı düşündüm. Çünkü bir insana evli olduğunu söylersen orada her şey biter sandım. Kısacık vaktimizi de geçmişten gelen abuk subuk bir şeyle bozmak istemedim. Diyeceğim her şeyi söyledim ve kapattım telefonu. Konu orada kapanır sand..."

"Durum kontrolü yapamadığın gibi stres kontrolü de yapamıyorsun."

'Ya işe başlayınca da durum kontrolü yapamazsam?'

Kurduğu cümlenin kırıcılığı en çok gerçekliğinden geliyordu. Midemin tam üstüne yumruk yemişim ama tepki verme şansım olmamış gibi sesim soluğum çıkmadı ama canım çok yandı. Yolu takip eden yüzüne baktım, saniyelerce nefes almadım midemin ağrısının geçmesi için sadece bekledim. Elimdeki ruju bıraktım kucağıma önüme döndüm. Cama

çevirdim başımı. Yutkundum yumru aşağı inmedi. Bir daha, bir daha bir daha.

Bir gerçek ne kadar zoruma giderse o kadar gitti, sokak lambalarındaki ışık dağıldı. Gözlerim sulandı ya da bilmiyorum ama birbirine bastırılmış dudaklarım gülümsedi sadece.

"Doğrusun." dedim bir süre sonra. Bir sitem de yoktu bir kırgınlıkta sesimde. Belki de ona teşekkür etmeliydim bu kadar dürüst olduğu için. Yanılmıyordum öyleydi.

"Biliyorum."

Bütün gözyaşlarım boğazıma doldu, yutkundum ama olmadı. Denizin altında nefes almak kadar zordu artık soluklanmak. Ciğerlerim acıyordu. Camdan bir an bile ayırmadım yüzümü. *Sakın akmasın göz yaşın.* Hastalığım ya da gözyaşlarım hatrına değişen bir şeylerden oldum olası nefret ederdim. Onunla ilk ayrı düştüğümüz zaman nasıl hastalığımı kullanmadıysam bana olan öfkesi azalmasın diye şimdi de gözyaşlarımı kullanmamak için çırpındım. Direnebilirdim. *Sakın ağlama.*

Eve yakındı zaten gittiğimiz yer, arabanın hızı da çok yüksekti. Geldiğimiz kadar uzun sürmedi yol. Sesim soluğum çıkmadı, ikimiz de sustuk. Sadece camdan yolu izledim o da tek bir an bile başka bir yöne dönmedi. Sigara içti sadece, kravatını gevşetti. Gölgesi düşüyordu. Arabayı durdurduğunda neredeyse aynı anda indik zaten ama o beni beklemedi. Giriş kapısını açık bıraktı sadece tırmandı merdivenlere. Giriş kapısının önünde onun çoktan çıktığı merdivenleri izledim bir süre. Sonra eğildim bilekten bağlamalı siyah topuklu ayakkabılarımı çıkardım.

Gönlüm merdivenlerin birine çöküp sadece oturmak istedi, hiçbir şey yapmadan sadece oturmak ama yapmadım. Yalın ayak, elimde her an fenerini açmam gerekirse diye sıkıca tuttuğum telefonumla; sabah çıkarken nefessiz kaldığım merdivenleri tırmandım. Çok uzun sürdü. O kadar yavaştım ki, Fetih'in çoktan eve hatta duşa gireceği kadar. Sabah onun hızına ayak uydurmuştum düşecek gibi olsam da ona tutunmuştum. Bunun bilincini hiç kaybetmeden yavaş yavaş çıktım. Tektim, başım dönerse düşerdim.

Ara ara yüzümde oluşan tebessüm kendini dolan gözlerime bıraktı. Kafamın içinde çoktan duşa girmişti. Koltuğa geçecektim ve sabah başkasına altın kural olarak sunduğum makyaj temizliğini de Fetih'i çıldırtacak kıyafet değişimi de yapmayacaktım. Muhtemelen o gelene kadar da uyuya kalırdım. Sekiz saat sonra uçak biletimiz vardı zaten. Uyuyacağım

şunun şurasında birkaç saatti. İçimde kuvvetli bir his yanımda uyumayacağını söylüyordu. Elim eline değdiği an geri çekilmişti. Öfkesi bedenime tahammül edemiyordu, buna şahit olmadan uykuya dalmak en doğrusuydu. Sakinleşince konuşurduk ya da doğru olduğunu bildiği konulardan bahsederdi o. Bunları kafamda kura kura tek başıma çıktım merdivenleri. Korktuğum başıma gelmedi sabah yaşadığım şeyler tekrarlamadı. Belki beş kat daha yavaş çıktım ama nefes nefese de değildim başım da dönmedi. Evin olduğu katın ışığı yanıyordu, başımı yalın ayaklarımdan kaldırıp yukarıya baktım. Benim çoktan duşa girmiştir dediğim beden bir avucunu kapıya bastırmışken başını yere eğmiş bekliyordu. Beni. Korkutucuydu.

Dudaklarımı yaladım başını kaldırmasını bekledim ama onu da yapmadı. Başım dönmedi belki ama ağrıyordu artık. Elimde ayakkabılarla son katı da çıktım ve tam karşısında durdum. Anahtarı takmış ama kapıyı açmamıştı. Çıplak ayaklarıma baktı. Cesaret edemedim ve bir yabancı gibi sordum.

"Girebilir miyim?"

Bu soru aramızda esen soğuk rüzgarları arttırırdı biliyordum ama yine de sordum. Eli kapının üzerindeydi, açamazdım elini çekmediği sürece ve elini çekti ama kapıyı açmadı. Anahtara uzandım, yuvasında birkaç kez döndürdüm. Kapıyı açtım ama içeriye adımlamadan sırtım ona dönükken konuştum.

"İnanır mısın bilmiyorum ama oradan çıktıktan sonra sana söyleyecektim orada olduğunu."

Sadece o an yüz yüze gelmemek daha doğru gelmişti. Ne ben ne de o yüz yüze gelmesin istemiştim. Başka bir niyetim yoktu, amacım yoktu, düşüncem de yoktu. Cevap versin diye bekledim ama vermedi. Konuşmayacaktı. Susmak isteyen Fetih'i ne yaparsam yapayım konuşturamazdım. Biliyordum.

Kapının eşiğinden geçmek için daha çok açmak istedim ama tersten bir kuvvetle kapı bana doğru çekildi, ayaklarım sıkışmasın diye telaşla geri çekilirken bedenim ters döndü, sırtım gürültüyle kapanan kapıya yaslandı ve çenem kemiği sızlayacak sertlikte bu gece aynı yatakta bile uyumayacağımızı düşündüğüm adam tarafından kavrandı, dudakları dudaklarıma çarptı. Yalnızca dudakları da değil. Dişleri de. Çenem o kadar sıkı kavranmıştı ki, dudaklarım hareket edemiyordu. Sadece kendisi öpmek istiyordu ve yalnızca kendisi öptü. Karşılık veremedim. Hareket

edemiyordum. Vücudunu vücuduma bastırdı, dişlerini hoyratça dilime sürttü.

İlk defa bana dokunurken ilk seçtiğim duygu öfke oldu.

Az önce benim çevirdiğim anahtar onun tarafından oynatıldı yerinden kapı yeniden açıldı, belimden tuttu, ayaklarım yerden havalandı ve eve doğru adımladı. Kollarımı boynuna sardım, kapı benim sırtımın baskısıyla yeniden kapatıldı ama işini gördükten sonra geri çekti beni, sırtımı sert bir yerle buluşturduğu an bunun bir masa olduğunu anladım. Elbisem bacaklarımı boylu boyunca ortaya çıkardı, Fetih başından beri hareket etmemi engelleyen elini çenemden çekti. Çenemin sızısı dikkatimi dağıtamadı, boşa çıkan eli üst bacağımı avucuna doldurup sıktı. Ağzının içine bir ağız dolusu inledim. Çenemdeki acı kendini zevke bıraktı, karşılık vermek istedim. O beni nasıl öpüyorsa ben de onu öpmek istedim ama karşılık verdiğim ilk an dudaklarını ayırdı benden. Alnını alnıma bastırdı nefes nefese öylece kaldık. Gözlerim çok kısıktı, kalbim boğazımda atıyordu. Onun gözlerinin açık mı yoksa kapalı mı olduğunu anlayamıyordum.

Varlığını nereye koyduğumdan bir haber olduğum ellerimi onun sakallarına uzattım. Dokunduğum an "Özür dilerim." demem aynı anda oldu. Yüzünü ellerimden kurtardı. Kaşlarım çatıldı.

O bana dokunuyordu ben ona dokunamıyordum.

Yeniden sakallarına dokundum aynı anda başım da yükseldi. Dudaklarına uzanacaktım ama izin vermedi. Tüm teması bitirdi ve beni yatırdığı masadan doğruldu.

"Dokunma bana." dedi açık seçik.

Sırtım onun hemen ardından masadan ayrılırken ayaklanamadım, kalakaldım masada. Doğru anlıyordum, temasıma tahammülü yoktu.

Viski şişesini aldı, dolaptan da kadehi. Birkaç bademi aynı anda ağzına atarken yarısını doldurduğu bardağı tekte içti.

"Onu o şekilde içemezsin." Ayak tabanlarımı yere koyup kalktım ve üzerine doğru yürüdüm. Şeftali ara ara miyavlıyordu ama negatif enerjiyi hissettiğinden olacak gelmiyordu yanımıza. "Sakin ol konuşalım." Sesim yumuşaktı, viski şişesini almak istedim elinden ama ikimizin de çırpınışıyla etrafa döküldü, Fetih kazandı savaşı ama şişeyi kaptığı gibi öfkeyle tezgahın içine fırlattı. Etrafa dağılan viski benim de üzerime sıçradı. Neredeyse bir bardağın tamamını doldurduğu bardağı benim gözümün içine

bakarak yine tekte içti ve aynı bardağı da tezgahın içine fırlattı. Şişe değil belki ama bardak kırıldı.

"Sen bana sakin ol diyemezsin!" Sesi yükseldikçe içim titriyordu. Titreyen ellerimi sıktım bacaklarıma bastırdım. "Sen ben sakinken gerekeni yapmayıp sonra sakinleş konuşalım da diyemezsin!"

Üzerime doğru yürüdü, geri çekilmemek için çok direndim ama ayaklarıma engel olamadım. Sesi yaklaştıkça arttı "Duydun mu?!" diye bağırdı. Gözlerimi yumdum avucumu enseme bastırdım, ensemdeki bebek saçları sıktım.

"Tamam." dedim sadece. "Sen istediğin zaman konuşalım, ben odaya geçiyorum. İster sakinleş, istersen öfkeni yaşa."

Tek amacım ona belli bir alan tanımaktı. Kendi kişisel alanında biraz durulsundu amacım. Üstüme doğru yürümemeliydi, ona buna açık seçik söylemek istemiyordum ama o da bunu görecek gibi değildi.

Arkamı döndüğüm an bardaklarının içinde olduğu, kapağı kalın bir camdan oluşan dolabının üzerine avucunun içini vurduğunda cam kırıldı sandım. Korkuyla ona dönerken ödüm koptu elini parçalanmış göreceğim diye. Ama dolabın içindeki bardakların sarsılma sesini duyduk sadece.

"Sana bu hakkı kim verdi?" Gözü dönmüştü, her an üzerime atlayacak kadar tetikte duruyordu.

"İşine gelmeyen her an defolup gidemezsin ortamdan Efsun, muhatap olmak zorundasın karşındakiyle. Kocanım ben senin, kocanım!"

İşaret parmağımı ona doğru kaldırdım "Muhatap olmaya çalışıyorum ben zaten sen konuşmak istemiyorsun!"

"BANA YÜKSELME!"

"ASIL SEN BANA YÜKSELME!"

Ne yapmam gerektiğini şaşırmıştım. Konuşmak istemiyordu, dokunmamı istemiyordu ama yan odaya da gitmemi istemiyordu.

İkimiz de birbirimize sırtımızı döndük yaklaşık bir dakika boyunca hiç anlaşmadan nefes terapisi yaptık. Sesimin tonunu alçaltacağım kadar sakinleştiğimde "Özür dilerim," dedim yeniden. "O an söylemeliydim ama yapmadım, özür dilerim. Niyetim kötü değildi. Yağmur'a iki cümle kurup yanına gel..."

"Ama o herifle dans ettin!"

"Fetih ne olduğunu gördüğünü söyledin, bu mudur?" Mağdur değildim, hayal kırıklığına uğrama sırası da bende değildi ama her anı görmüşken bu cümleyi kurması sırtıma yük bindirdi. Sesim titriyordu.

"BUDUR!" diye bağırdı. "Ne olursa olsun benim gördüğüm şeyi değiştiriyor mu? Sen beni alıp çıksaydın en başta bu olmayacaktı! O adamla yüz yüze geldim, seninle dans etti. Gözümün içine baka baka, bu ne kadar boktan senin haberin var mı?"

"VAR!" Gözümün önünden bir koca ay geçti gitti. "Olduğu için zaten, ne kadar boktan hissettirdiğini bildiğim için yaptım. İğrenç hissettim zamanında sen de yok yere hissetme, yüzünü bile görme, değmez dedim. Bana mı soruyorsun haberim var mı yok mu diye? Var!"

Konu nasıl aylar öncesine döndü anlamadım bile. Kaşları havalandı "Bok mu yarıştıracağız?" dedi açıkça. Omuzlarım çöktü başımı iki yana salladım.

"Hayır." dedim yorgunca. Bir güne her şeyi sığdırmıştım. İstanbul'da zaman hiç de hızlı değildi. Gün bitmek bilmiyordu. "Hatalıyım. Özür dilerim. Senin de söylediğin gibi ne stres kontrolüm var ne durum kontrolüm. Dağıldım. Kafam allak bullak. Neyi ne zaman yapacağımı bilmiyorum, o an ne mantıklı geldiyse onu yaptım. Yerinde olmak da istemezdim. Yaşadım biliyorum, misilleme olsun istemedim."

Elimdeki telefon neredeydi, ayakkabılar neredeydi bilmiyordum. Dudaklarım aşağı doğru büzülüyordu.

"Sana ne yaşattıysam aynısını yaşamak için dua ettiğim günün sabahını sikeyim Efsun," dedi. Anlayamadım bile ne dediğini. "Kast ettiğim bu değildi. Kast ettiğim başka bir şeydi, bu değildi! Dilimi eşek arısı siksin."

O kadar büyük büyük soluklanıyordu ki gömleği tüm vücut hatlarını sarıp geri sarıyordu. Arkamı dönüp gitmek istediğim de "Kal yerinde." dedi sadece. Konuşma ama gitme de. İstediği buydu.

"Sonra konuşalım, başım ağrıyor." Az önce beni yatırdığı masanın yanından geçip gidecektim ve bu iğrenç güne son verecektim amacım buydu ama olmadı o masaya tekrardan oturttu beni. Öfke bedeninden biraz olsun azalmamıştı. Dirseğini karnıma bastırdı yine çenemi tuttu. Tek dizi bacaklarımı araladı bedeninin yarısını bacak arama yerleştirdi.

"Ben öfkeliyken beni dinle."

"Konuşmak istemiyorsun!" İsyankârdı sesim. Başımı masaya vuracaktım artık.

"İstemiyorum."

"Dokunayım istemiyorsun!"

"İstemiyorum!"

"Gideyim de istemiyorsun!"

"İstemiyorum!"

Başımı geriye attım, tavana baktım. Omuzlarından düşük elbisemin yakası çok açılmıştı ama umurumda değildi.

"Başım ağrıyor Fetih." dedim bitsin diye bu inadı. Susarak bu pozisyonda ne kadar durabilirdik bilmiyordum.

"Bu gece böyle bir hakkın yok, kaybettin."

Gözlerimi kapattım, kendini bana bastırdığında renk vermemek için sıktım kendimi. Dokunma bana diyordu.

"Ağrı hakla mı kazanılıyor?"

"Bana cevap verme, bu hakkını da kaybettin."

Başka bir anın içinde olsak güleceğimiz cümlelerde zerre şaka yoktu. Eli bacağımda bile beni sevecek gibi dolanmıyordu.

"Fetih öfkelisin." Yerimden doğrulmak istedim ama karnıma daha çok baskı uyguladı.

"Sen öfkelendirdin, bedelini de sen ödeyeceksin. Sen benim karımsın." dedi yine. Bunu inkar etmiyordum. Yemin ederim bunu hayatımın hiçbir anında da inkar etmeye niyetim yoktu. "Merhametim sana, özlemim sana, kıyamayışım sanayken öfkem bir başkasına mı? Bok gibi hissettirdin bana. Sen benim karımsın."

"Öyleyim. Evliyiz biz, sen de benim eşimsin. Ve kasten yapmadım."

Kendini bana tekrar bastırdı, dilimi ısırdım. Tepki vermeyecektim. Dokunmamı istemiyorsa tepki vermeyecektim.

"Her yüzümüzü görmemiz lazım değil mi bizim? Evliyiz ya, ben senin gözümün içine baka baka yalan söylediğini gördüm mesela bugün. Sen benim karımsın."

Yok hayır olmayacaktı bu böyle. Omuzlarından ittim onu, kalkmak istedim. Boynum da ağrımıştı yerim çok sıkıntılıydı. Ama ben hamle yaptıkça onun şiddeti daha çok artıyordu.

"Sen benim hangi yüzümü görmedin?" Göz bağı kurmaya niyetim yoktu ama çenemi yine tuttu ve istediği yöne bakmamı sağladı. "Sana dokunmaya kıyamazken de dokundum, sana hasret kalmışken de ama hiç öfkeliyken denk gelmedin bana. Ben iki yüzlüyüm Efsun," açık sözlü olacağını o an anladım. Nahifliğini kaybetti. Bana dokunurken hep bir yerde nahifti. Tutku onun merhametiyle hep aynı kulvardaydı. Şimdiye kadar.

"Seviştikten sonra şiir de okurum sana," Bunu biliyordum ve bunu ölesiye çok seviyordum. "Seni o şiiri anlamayacak kıvama da getiririm. Bana yalan söyleyemezsin. Adımı sayıklamaktan bir çare olursun. Tamam mı? Sen benim karımsın."

"Seviştikten sonra şiir okuyan Fetih'i tercih ederim."

"Ben de bana yalan söylemeyen Efsun'u tercih ederim."

Her şeyi kontrol altında tutabilirdim ama dakikalarca koşmuşum gibi tıkanan nefesimi asla. Gözlerimi kaçırmak için çabaladım ama olmuyordu, izin vermiyordu. Açılan ağzı içimi ne kadar ezip büzebilirse o kadar ezip büzdü. Dudaklarım kurudu, dilimi damağıma bastırdım. Kulaklarım yanıyordu.

"Bastırma kendini bana." dedi. Bunu benim söylemem gerekiyordu! Nefes aldıkça yükselen göğüslerime baktı. "Sütyen takmışsın ama yine de uçları belli oluyor." Ne bir lakayt tavrı vardı ne de başka bir şey. O kadar ciddiydi ki bir ameliyatın ayrıntılarını anlatıyor sanardı insan ve bu kurduğu cümleler ciddiyken çok başka bir boyuta ulaşıyordu.

"Fetih tamam!" İsyan ettim. Bu değildi. Bununla nasıl baş edebilirdim bilmiyordum. Kalbim duracaktı. Beni öpse yapamayacağı şeyi konuşarak yapıyordu. Beni öpseydi ama konuşmasaydı.

"Islandın mı?"

İntikam mıydı bu?

"Kes sesini! Kasten yapıyorsun aptal değilim! Bu şekilde konuşunca ne yapacağımı bilmiyorum diye kasten yapıyorsun."

"Sen de beni yanında istemeyip bir bahaneyle gitmemi isteyince ne yapacağımı bilemedim ama sen yaptın!"

Onu yanımda istemediğimi sanıyordu. Bu fikir çok kırıcıydı ve Fetih bu düşüncenin tam önündeydi.Ellerimle yüzünü avuçladım, yüzünü sevecektim. Bir an, çok kısa bir an izin verecek sandım. Tenini okşayınca ona baş ağrısı veren yüz hatları yumuşayacak gibi oldu ama izin vermedi.

"Bana dokunma Efsun! Öfkeliyim sana." dedi tahammülsüzce. O kadar sahici söylüyordu ki bunu inanmamam gerekiyordu ama inanıyordum. İstemiyor olamazdı ama bana hissettirdiği kesinlikle istemediğiydi. Hislerle mantığım orta noktada buluşmuyordu.

"Bakalım ıslanmış mısın?" dedi çok basit ve normal bir cümle kuruyormuş gibi. Bacağımda dolanan eli usul usul yukarıya kadar çıktı, elbisem artık karnımı ancak kapatıyordu. Titreyen kirpiklerim, zoraki aldığım nefesler, terlemiş ellerimle ne yapacağımı şaşırdım. Temasın ilk anında gözlerim kapandı, başımı masaya bırakmak, bastırmak istedim ama izin vermedi. Enseme koydu avucunu, sabit bir şekilde dik tuttu.

İntikamdı.

"Fetih." ayak parmaklarımı içe doğru katladım bacaklarımı kapatmak istedim ama arada iri bir cüssenin yarısı vardı.

"Sana çok öfkeliyim."

Parmakları baskı mı uyguluyordu yoksa kuş tüyü bir hafifliği mi vardı anlayamıyordum. Allak bullaktım. Dudaklarına uzandım ama izin vermiyordu öpmeme.

"Fetih." başımı bırakmasını mı istiyordum, dudaklarını mı yoksa ona dokunabilmeyi mi bilmiyorum ama bir şey için yalvarıyordum.

"Bana yalan söyleme, beni değmeyecek adamlar için kandırma!"

Minimum teması biraz arttırdı yüzü boynuma yaklaştı. Yer açtım ona hemen, ellerim saçlarına gitti ama buna da izin vermedi sırtımın altında kelepçeledi ellerimi. Elinin baskısından kurtulan başımı masaya bıraktım. Dili sert bir cismi bile zedeleyecek kuvvette boynumu emdi, ısırdı, öptü, kokladı. Boynumda ulaşabileceği her yere vardı, iç çamaşırımdaki eli başımı daha da arkaya attırdıkça boynum daha fazla ortaya çıkıyordu. Aynı anda iki kuş vurmaktı bu.

Islanmış çamaşırımı aşan eli hedef noktasını çok iyi biliyordu. Vücudumu tanıyor, nerede ne yapması gerektiğinin bilincindeydi. Parmak uçlarının baskısı arttıkça gırtlaktan çıkan yüksek nidalarım arttı, ellerimi çıkarmak istedim izin vermedi başta ama direndim ve başardım. Ya da öyle sandım sonuçta elbisemi çıkarmak için kollarımın da serbest bırakılması gerekiyordu. Üzerimden çıkan elbise yeri boyladı göğüslerimin belli kısmını kapatıyordu strablez sütyenim. Boynum gömülen dudaklar açıkta kalan göğüslerime ulaştı, ellerimin özgürlüğünü kullandım. Kravatından tutup yukarı doğru çektim ve dudaklarımız birleşti. Yeniden.

Parmaklarının baskısı zaman geçtikçe artıyor, daha fazlasını arzuladıkça bacaklarımın arasında sıkıştırmaya çalışıyordum elini. Benden kopup gider korkusuyla kravatını çözdüm zorlukla, sonra düğmelerini açtım. Dudaklarımız koptu, ben gömleğin düğmeleriyle savaşırken kulağımı ısırdı.

"Bir daha bana yalan söyleyecek misin?" Sorusundan önce başka bir şey ulaştı bana. İçime ittiği parmağı sırtımı bir yay kadar esnetti adını haykırdım. Beklemiyordum. İstiyordum ama beklemiyordum.

"Söylemeyeceğim demedin." dedi ve ikinci parmağını içime itti. Tırnaklarım uzun değildi, omuzlarını tırmalamıyordum. Tavan alçaldı, yükseldi, daraldı, genişledi. Sıvası üzerimize doğru döküldü, gözlerim kardı. Parmakları içimden çıktığı an düştüğüm boşlukla bu kez ben boynuna yöneldim. Kravatını yere atmama izin vermedi. Gömleği

koridorda düştü yere. Defalarca kez sırtım duvarla buluştu, boşlukla süzüldüğümü hissettim. Bedenimi yatağa yatırdığında elim kemerine gitti ama engel oldu.

"Kes şunu!" diye bağırdım. Çok saçma bir şeyi uzatıyordu. Neden hâlâ avucunda tuttuğunu bilmediğim kravatı açtı bileklerimden yakaladı.

Kravat.

Onun kravatı, benim bileklerim.

"Rahat durmayacaksın sen." dedi önce. Ne yaptığını anlayamadım bile. Dokunmama boyutu arttı, tamamen kontrolden çıktı. Ona gerçekten dokunmamı istemiyordu.

"Bunu sana ödetirim Fetih, saçmalama!" Kravat bileğime dolandı, bağladığı ellerimi başımın arkasına hatta yatağın dışına sarkıttı. Vücutlarımız yatay haldeydi yatağın üzerinde. Kontrolü tamamen kaybedeşimle bunun üzerine gidecekken iç çamaşırımı kalçamı yataktan havalandırarak çıkardı gözleri yerden yere vuracak şekilde beni izledi sadece. Kravatı açmak istedim ama bu fırsatı bile vermedi bana. Sıkıca bağlamıştı.

"Açamazsın düğüm attım."

Dişlerimi birbirine bastırdım alev alev yanan yüzümü koluma bastırdım. Gölgesi yüzüme düştü dudaklarımızı birleştirdi. Ben de ona, sen de bana dokunma diyebilseydim eğer, aklımı kaçıracak bu zevkten vazgeçebilseydim her şey daha farklı olurdu. Ama yapamadım. Sen de dokunmanın sonucu bu anın yarıda kalması olur diye korktum.

Ellerimi değil belki ama kollarımı boynuna sardım, dilinin damağımla oynadığı oyun kendini gittikçe hızlanan bir halde bana sürtüşü inlemelerimi arttırdı. Aynı anda defalarca kez içli içli inledik. Dudakları kulak çevreme kaydı yine "Kadının orgazm oluşu erkeğin orgazm oluşundan ne kadar daha zordu?"

Bir sözlü sınava tutar gibi olan tavrına kulak asmamalıydım. Vereceğim bilgiyi ne şekilde kullanacağını biraz düşünmeli ve susmalıydım.

"Neredeyse dört kat." dedim boşluktayken. Canıma kastım vardı. Kulağıma en tehlikeli şekilde fısıldadı.

"Biz o kuralı şimdi sikip atacağız." Gözlerimin içine baktı, "Ne zaman bu oranla karşılaşsan bu gece gelsin aklına." Baş parmağı alt dudağımı ezdi, dişlerime sürtündü. "Hep ağzımı iyi kullandığımı söylersin sen, şimdi se..."

"Yalvarırım sus." Alnımı bastırdım alnına.

"Bacağıma sürtünüyorsun farkında mısın?"

Her yaptığım hareketi bir spiker gibi anlatıyordu. Yapan bendim zaten!

Bacağını bana daha sert sürttü. İleri geri yaptığı hareketler yatağın içinde git gel yapmama sebep oldu. "Ağzıma gerek kalmayaca..."

"Sus artık dedim." Kalbim patlayacaktı. Dudaklarını yakaladım, çok uzun sürmese de sustu en azından. Boynuma indi tekrardan oradan göğüslerime. Sütyenimi de çıkardı. Göğüs uçlarım bir kulağın çınlaması gibi sızlıyordu. Karnım da nasibini aldı ve son noktaya kadar gitti dudakları. Nefes kontrolü, üfleyişi, parmakları, dişleri ve dili. Bacaklarımdan tutmasa kafa üstü geri düşecektim. Bacaklarım titremeye başladı, felç kaldım sandım. Hissedemiyordum bacaklarımı. Geldiğimin habercisiydi bu titreyişim.

Sesim yükseldi, bağırdım, adını sayıkladım, yalvardım ellerimi çözmesi için, pes ettim yeniden alevlendim. Dizlerimde derman kalmamıştı. Onun dediği oldu benim istediğim değil. İlk ben zirveye ulaştım, o bilimsel açıklığı çöp ettik. Nefes nefese başımın bir kısmı yatağın dışındayken rahatlamış ama ölesiye yorgun gözlerimi açık tutmak için çabalıyordum. Fetih'in doğruluşu kemerini çözmesiyle oldu. Anadan üryan kalırken saniyeler içinde gözlerine bakabildim sadece. Üzerimden eğildi, çekmeceye uzandı. Karnımın üzerinde bir can gibi atarken geri çekilmeden ellerimi çözdü. Düğüm dediği kravatı üç hamleyle açtı. Bileğinden yakaladım.

"Takma." dedim. Gözümün döndüğünü hissediyordum. Aramıza bir engel girsin istemiyordum. Ağzında benim tadım vardı, içime boşalsın istiyordum.

"Ertesi gün habı kullanamazsın." dedi. Biliyordum.

"Tek çözümü bu değil, takma. Yarın hastanede halledeceğim."

Otuz yaşındaydı, tek yolun bu olmadığını o da elbet biliyordu. Çok sabırsızdık ikimiz de. Yüzüme kadar eğildi.

"İçine boşalmak için neleri feda ederdim bir bilsen," gecenin başından beri ilk kez merhameti bu kadar net seçildi. "Ama rahmine girmesini istediğimiz tek şey var, o da belli."

Bana doğru eğildim alnımdan öptü, burnunu birkaç kez saçlarıma sürterken manevi bir kırılma sesi duydum. Öfkesi.

Paketin tırtıklı tarafını dişlerime sürttü sonra çenemden baskı uyguladı. Paket kaymayacak kadar sıkıştığı an yırttı ve ağzımdaki çöpü aldı ilk. Prezervatifi takarken hızlıca dakikalardır öfke dolu halleri bir cam gibi dağıldı, bizi tek beden yaparken saçlarımı okşuyordu. Hareketleri yumuşadı, yavaşladı. Alıştıra alıştıra devam etti yoluna, alnımdan öptü defalarca. Ter içinde kalmıştım. Benim için iki, onun için ilk zirvesi

yaşandıktan sonra da hiçbir şey orada bitmedi. Sadece benim ellerim artık özgürdü. Kravat artık yerdeydi.

Kilometrelerce koşmuş ya da bir yarışta birincilik için varımı yoğumu ortaya koymuş ve akıl almaz bir eforla zafere ulaşmış kadar yorgundum. Zafere ulaşmış ama zafer çizgisinin az ötesinde yorgunluktan hareket edemeyecek noktadaydım ve öyle ki daha terimiz tam kurumamıştı.

Odadaki ışık loştu ve beyaz değildi ama benim düşündüğüm konu için yanıltıcı bir unsur olarak bakmadım ben ona. Üzerimde sadece beyaz bir gömlek vardı, kocamandı benim için ve kollarını kıvırmıştım. Yoksa Fetih'in elini hissedemezdim.

"Elini uzatsana karşıya." dedim. Konuşacak takatim bile yoktu. Tek tek parmaklarıma masaj yapan eli sorgulamadan benim istediğimi yaptı, hemen ardından ben de elimi elinin sırtına yerleştirdim. Ellerimiz arasındaki büyüklük farkı dikkatimi çekmesin diye uğraştım ama ilk bakış kesinlikle bu farka dalıp gidiyordu.

"Renk uyumu." dedim kendi kendime. "Bunu bizden bağımsız düşün, renk uyumuna baksana. Senin tenin biraz daha koyu olsa ya da benimki bir tık daha açık olsa bu kadar yakışmaz. Özellikle uyumlu yaratılmış sanki."

Ya da bedenim hayal kurmaya çok müsaitti şu an ve zaten olan şeyi daha da süslüyordu. Fetih'in parmakları parmaklarımın sardı ve ellerimizi indirdi sıcak bir buse kondurdu eklemlerime.

"Farkındayım." Bana mümkünmüş gibi daha çok yaklaştı. "Renk uyumunu da ten uyumunu da." sevişirken ses tonunun ve vurgunun önemi başlı başına bir tez konusuydu. Kimse fark etmemiş gibi hiç konuşulmuyordu ama ses parmaklar ve dudaklar kadar etkiliydi. Diğer türlü bu kendi içinde dil bilgisi olarak basit cümle aramızdaki sıcaklığı saniyeler içinde arttırmazdı. Yorgunca gözlerimi yumdum ve gülümsedim.

"Cevap vermeni tavsiye ederim." dedi oldukça medenice. "Eğer ki zevkten bu ayrıntıyı atladıysan anlatmayı kendime görev bilirim."

"Öyle." dedim yanaklarımın içini dişlerken.

"Ne öyle?"

"Ten uyumu da birebir renk uyumu gibi."

İçimde kuvvetli bir his kader bizi denk getirmeseydi ya da bir arada tutmasaydı hayatımıza girecek başka insanlar için bunlar geçerli

olmayacaktı, bunu söylüyordu. Hiçbir şey bu kadar zevk vermeyecek ve mutlu da etmeyecekti. Sadece biz bu halini tatmadığımız için farkı anlayamayacak, yaşayıp gidecektik.

"Ruh eşine inanır mısın?"

İnanmayacağını düşünüyordum. Pozitif bilimde buna dair hiçbir şey yoktu.

"Kısmen," diye beni şaşırttı. "Ama senden önce eşlerin birbirini bulabileceklerine imkan vermezdim. Çok tutarsız, aynı coğrafyaya düşecek ve karşımıza çıkacak kadar mucizelerle dolu değil. Mümkün değil bu, kimse kendini kandırmasın. Ama,"

Üzülürdüm. Ruh eşine inanıp bunun ben olduğumu düşünmezse çok üzülürdüm.

"Ama senin Urfa'ya gelmenin bir anlamı olmalı."

Küçük Emrah gibi bükülmüş kaşlarım düzeldi, elmacık kemiklerim belirginleşti. Sahiden böyle mi düşünüyordu?

"O kadar silah arasında tek silahsız bana yönelmenin de bir anlamı olmalı." dedi.

"Biri bana zarar vermeden oraya gelmenin de bir anlamı olmalı." dedim. Bir dakika geç gelmiş olsaydı yaşamıyor olabilirdim.

"Benim adını bile bilmediğim kadına kendimden çok güvenmemin de bir anlamı olmalı." dedi.

"Benim de sırtımı döndüğüm an bana zarar verme ihtimali olan birine güvenmiş olmam sadece çaresizlikten değil. Çünkü ruh eşi," dedim. Burnumu burnuna sürttüm.

"Ruh eşini tanır." dedik aynı anda. O kadar hoşuma gitti ki bu, içimde bir sürü kuş kanat çırptı. Elimi Fetih'in yanağına koydum, dudaklarına bastırdım dudaklarını. Bel oyuntuma yerleşen eli beni kendine yasladı. Sıcak tatlı bir öpüşmeyi başlattığım gibi bitirdim de.

Ne hale geldiklerini bilmediğim dudaklarımı yalarken "Zeliha da aramızdaki ipi sıkıca tutan kişiydi." diye devam ettim. O ipi kimse tutmasa kopabilirdi. Şartlar buna çok uygundu, hep uygundu. İkimiz de kendimize çekiştirmiş ama ipi tutan kişi sarsılmasın diye de her seferinde daha zarif davranmıştık. İpi koparmayacak kadar zarif. Bizim hırçınlığımızı Zeliha'nın varlığı azaltmıştı.

"Ve düğüm atan kişi. Düğüm ipi kısaltır." diye devam etti. Doğruydu, ip kısalmış ama kopmamış orta yerde buluşmuştuk aramızda koca bir düğümle. Varoluşsal bir sorgulayışı girdim ama yorgunluğum daha fazla

geldi. Boşlukta olan elim Fetih'in elini ararken gözlerim kapalıydı ama buldum. Ya da o bulmamı sağladı. Serçe parmağına avucumu sararken saniyeler sonra uyuyacağımı biliyordum.

"Fetiiih," diye derinden, kısık bir sesle seslendim ona. Yine aklıma geldi ve bastırmak istemedim. Muhtemelen ne yaşadığımı düşünecekti.

"Senin evinde niye hiç çiçek yok? Yani çiçek olmasa da bitki en azından çok eksik hissettirmiyor mu?"

Çok güzel bir boğaz manzarası vardı. Gökyüzüyle birleşince bir mavi şöleni çıkıyordu ortaya. Yeşil eksikliği hissetmez miydi insan?

"Bu zamana kadar benim evim olduğu için." dedi. Uykum var diye mi anlamadım, bilemedim. "Artık bizim evimiz olduğu için hissettim. Tam şu an hissettim. Al da koy evimize."

Evimiz... Efsun'la Fetih'in evi. Benim ona evim diye gösterdiğim iki evden sonra bizim evimiz. Gözlerimi açtım ona baktım. Ya çiçek? Koymama izin verir miydi sahiden? Bir kez saksı koymuştum o pencerenin önüne, toprak kirletiyor diye kaldırmıştı başka yere taşımıştı. Bir daha da almamıştım.

"Evimiz mi?"

"Evimiz."

Bizim evimiz. Odamız olmuştu. Evim olmuştu. Evi olmuştu. Ama evimiz hiç olmamıştı. Sahiplenme eki ilk kez bir eve kondu. Ne düşüneceğimi bilemedim, odaya baktım.

"Ama buraya taşınmayız İstanbul'a yerleşince," dedi. Sebepsiz bu cümle beni mutlu etti. Evdi ama bir yuva değildi sanki. Bahçesi yoktu bir kere. Kedi yuvaları koyamazdık bir yere. Hiçbir şey ekemezdik. Hamak kuramazdık.

"Asansörü yok diye mi?" deyiverdim o an. Dilimin ucuna o geldi direkt. Nöbetlerden sonra Fetih beni nasıl taşırdı beş kat? Otuz yaşındaydı, bir gün kırk yaşına gelecekti, bir gün elli.

O kadar büyük bir kahkaha attı ki göz kırpıştırarak ona baktım. Kahkahasının bittiği yerde çenemden tuttu ve yüzümün birkaç yerinden öptü.

"Ne asansörü akıllım?" Hiç yaşlanmayacağını düşünüyordu galiba. Ya da beni nöbet çıkışları kucağında taşımamayı. Arabada uyuya kalırdım ben beş kat çıkmamak için mecburen kucaklayacaktı beni. Kat çıkamadığı yerde en üst katı seçerek yine bana merdiven zulmü yapıyordu. Kafasına vura vura vura... Her neyse.

"Küçücük ev, nasıl sığalım buraya? İki kişi mi kalacağız hep?" Boynuma gömdü yüzünü. "Bahçeli bir ev ama sen kabul edersen küçük değil. Seneler sonra ev değiştirmeyelim istiyorum ben, düzenimin değişmesinden hoşlanmıyorum. Bir apartman dairesinde aile mi yaşar? Bahçe yok, ağaç yok, hamak yok. Bak sizin eve baban ne kadar doğru bir yer seçmiş. Sadece oradan daha büyük."

Elimi beline sardım. Bizim evi sahiden beğenmişti. Ondan bunu tekrardan duymak, babamı rol model alması, evimi kafasında örnek olarak tutması o kadar içimi okşadı ki elini daldırsa ve okşasa yine bu kadar sıcacık olmazdım. Boynunda en çok Fetih kokan yere yaslandım yüzümü. O temiz pak kokuyu aldım içime. Benim evim yine benim evime benzeyecekti galiba. Bunu hayal ediyordum, bunu hep hayal ediyordum ama bunu sağlayacak olan ben olurum sanıyordum. Hatta evleneceğim adam istemeyecekti öyle bir ev ben ısrar edeceğim diyordum. Kedi kulübesine kesinlikle karşı olacak ben zorlayacağım. Bahçeye hayır diyecek ben tek başıma uğraşacağım. Hayallerim, hayal edemediğim haliyle çiçek açtı.

Benim güzel sevgilim, içimde taş kalsa sen orada da çiçek açtırırsın. Hiç usanmaz pes etmek nedir bilmezsin.

"Burayı da doğar doğmaz kızıma vereceğim." diye devam etti. Konuşamadım, sesim titrerdi. Babamın ailesinden kalan bir yazlığı vardı, o da bana vermişti doğar doğmaz onu. Bir kez daha haklı çıktım. Fetih'in sadece serçe parmağı değildi mesele. Yemin ederim değildi, çıldıracaktım ama değildi.

"Ama on sekiz olunca hemen ayrı eve çıksın diye değil bak. Kimse benimle yirmi yıl sonra bunun pazarlığını yapmasın," kolumu sıktı. Bana söylüyordu, yüzüm gömülüydü ağlamak üzere olduğumu görmüyordu.

"Büyüdün de adam mı oldun der alırım tapuyu, diğer kızıma veririm. Vermem de," sıktı kolumu okşadı. Lafta bile alamadı bu evi kızından. "Hani verir gibi yapar gözünü korkuturum. Daha dünün bebeği herkes yerini bilsin."

Babam gibi konuşuyordu. Delirecektim ne bir eksik ne bir fazla. Boğazıma konuştukça atılan düğümler kocaman oldu. Sıkıca yumduğum gözlerimden bir yaş aktı. İyice yüzümü gizlemek istedim ama olmadı, aksine o konuşarak yüzüme bakmak istedi.

"Sen de gaza getirme bak reşit oldu diye kimseyi. Avrupalı değilim ben. Duydun m..."

Yüzümü gördü, büzülmüş dudaklarıma baktı. Dehşetle. Evet bunu hiç beklemiyordu. "Ne oldu?" dedi. "Canını mı yaktım, ne oldu?"

Başımı iki yana salladım, yanağımı okşamak istedi. Elimi eline kapattım avuç içinden öptüm. "Çok isterse?" dedim öylece. Annem de hep böyle yapardı. Benim haklarımı savunmak için ya da babamı sınamak için.

"Bizsizliğe üç gün dayanamaz." dedi. Dişlerimi bastırdım birbirine. Efsun babası olmadan yapamaz. Başımı salladım sadece annem gibi devam etmedim ama o etti. Anladı sanki bir şeyleri.

"Ama ben onsuzluğa bir gün de dayanamam." dedi varlığı benim rahmimde bile olmayan kızımız için. "O yüzden olmaz, ev onun ama bizden ayrılsın diye değil."

Gitmezdi ki zaten. Ben gitmezdim mesela. Yaşasalardı mecbur kalmadığım ana kadar gitmezdim. O da gitmezdi. Babam ve Fetih gibi babalar kolay kolay bırakılamazdı. Ben çok iyi biliyordum. Keşke o da bilseydi.

Sessizce yüzüm eline yatık bir şekilde durdum. Gözyaşlarım çok fazla akmadı. Sessizlik uykumu getirdi, ikimiz de konuşmadık. Ha daldım ha dalacaktım uykuya.

"Duş almamız lazım." dedi. Biliyordum ama bilmiyormuş gibi davranıyordum.

"Yataktan kalkacak halim bile yok." dedim dürüstçe. Saat kaçtı bilmiyordum ama eve girişimizin üzerinden az buz bir zaman geçmemişti bunu farkındaydım. Parmağını gerdanımda dolaştırırken başını eğdi ve yüzümü kontrol etti. Az önceki duygusallık dağıldı ve biraz sırıttı. Bazen Fetih'e bir şey söylerken ilerisini hiç düşünmediğimi fark ediyordum.

"Öyle mi?" dedi.

Keyifle.

"Ne kadar lafının eri bir adam olduğumu görüyorsun değil mi?" elini karnıma bastırdı ve sırt üstü konuma getirdi beni yavaşça. Gözlerim yorgunca açılırken ona bakmak, ona sadece bakmak kasıklarımda bir sızı yarattı. Ne demek istediğini sormadım alacağım karşılığı bilmek istemiyordum. Yeterince beni yerden yere vuracak cümleler kurmuştu tüm gece bu fazlaydı. Bana her şey normal geliyordu ama dilinin açıklığı beni mahvediyordu. Yorgunlukla bunları hiç duymamış gibi yapsam da şimdi, devam ederse ne yapacağımı şaşırırdım. Hem ne olmuştu aniden, biz en son ev hakkında konuşuyorduk? Tapudan bahsediyorduk. Gelecekteki sahibinden.

"Senin yorulmayan tek kasın kalmayana kadar," kulağıma yaklaştı, nefesi sıcaktı, kulağımdan tüm vücuduma yayıldı bu sıcaklık. "değil yaramazlık yapmak kalkıp banyoya bile yürümeyecek kadar alsam şu takatini." Ne kadar süre geçmişti bana bu cümleleri kuralı? Nevrim döndü, hesaplayamadım. Gelecekten haberdar gibi kurduğu cümleler vardı, bedenimi küçültme isteğiyle yanıp tutuşturdu beni. Uykum açıldı.

"Bir canın kalsa yanımda bacakların tutmasa," vücudumda en yorgun hissettiğim noktaydı bacaklarım. Daha çok sızladılar, atan tek yer kalbim olmadı, gözlerimi yumdum. Dili konuştukça temas ediyordu. Avucumun içindeki gömleğini ezdim. "Gözlerini bile açmayacak kadar yorgun düşsen bitecek şu bitmek bilmeyen enerjin. Seninle o kadar uğraşsam ki benimle uğraşacak takatin kalmasa..."

Çıldıracaktım her cümle karşılıyordu anı. Tek bir sözde bile sapma yoktu. Buseler kondura kondura çeneme kadar yükseldi. "Kalmadı mı takatin? Bitti mi enerjin?" diye sordu. Bu cümlelerin duymamın sebebi onu ısırmamdı o zaman. Omzunu ısırmıştım o da şimdi çenemi ısırıyordu. Bu gece parellellikler haddini aşıyordu artık.

"Neden kalmadı konuşalım mı biraz?"

"Hayır konuşmayalım." dedim ve başımı sinesine yaklaştırdım.

"Böyle saklanarak beni tahrik ediyorsun haberin olsun." dedi. Sırtımı dönüp yorganın altına mı girmeliydim?

"Üzerinde benim gömleğim var, üstelik düğmelerini de ben ilikledim. İliklemesi en uzun süren gömlekti, sonuçta iliklerken her bir del..."

"Suuuus, sus yalvarırım sus!"

"Yalvarmayı alışkanlık haline getirdin," diye devam etti. "öyle de tahrik oluyorum. Sonuçta çok yakın gelecek adımı ezberlerken sen, benim ağzım dol.." avucumu ağzının içine kapattım yutkunarak gözlerine baktım. Bacaklarım titriyordu yine. Nefes alamıyordum o konuştukça. Edepsizliği bitmedi avucumun içini yaladığında çektim elimi.

"Ben duşa gireceğim." dedim hemen. Buz gibi bir suya ihtiyacım vardı. Nefesimi kontrol edememeye başlamıştım. Sırtımı dönüp çıkacakken bedenimi yatağa çarparak durdurdu beni. Bunun için fazla bir çaba harcadı. Evet, çarpmak için.

"Yıkanmaya takati olmayan sana ne yapmam gerekiyorsa onu da yaparım, sıcak su dinlendirir ben dinlendirmem seni ama da demiştim unuttun mu?"

Unutmadım. Unutur muyum?

"Kaçarak da tahrik ediyorsun beni ayrıca."

Gözlerimi kapattım.

"Gözlerini yumduğundan tahrik olmam sanıy..."

"Aksi olduğu bir an var mı?" Bu artık bir sitemdi. Birazdan nefes alışımdan da bahsedecekti. Hoşuma gidiyordu, evet tamam hoşuma gidiyordu ama saatler sonra başka bir şehirde iş başı yapacaktım. Ayakta duracak halim yoktu.

"Efsun yemin ederim," İsyan etti aniden. Canı yanıyordu. "Allah belamı versin tek bir an yok. Sana yükselmediğim tek bir an yok. Efsunseksuel olmuşum ben." dedi. Ne, ne, ne?.. "Büyü mü yaptın bana?"

Gülümsememenin işten olmadığı bir an vardı. Parlayan gözlerinin içine baktım, yansımamdan öte değildi gözleri. Başımı salladım. "Cadıymışım ben, büyü yapmışım sana."

🕊🕊🕊

"Ben bu koşullar altında yapamıyorum ya."

Parmak uçlarım fondötenli olmasaydı göz pınarlarıma bastırırdım. Yüzümde bıkmış bir ifade, dudaklarım aşağı doğru büzülmüşken başımı büyük bir keyifle beni izleyen adama çevirdim.

"Gerçekten zevk mi alıyorsun şu an?"

Boynuma ve gerdanıma yedirmeye çalıştığım fondöten nasıl bu kadar mutlu izlenebiliyordu bilmiyordum.

"Yani dün geceki kadar olmasın ama aldığım zevkin haddi hesabı yok."

Kendisinin giydiği boğazlı kazağa baktım. Kolaydı onun için, bir boğazlı kazak yetiyordu ama ben birazdan gidip formamı giyecektim.

"Aptal."

"Düzgün konuş kocanla."

Bir tur da pudra sürdüm ve çantamı toparlamaya çalıştım. İki saatlik uçak yolculuğu benim için sadece uyuyarak geçmişti. Totalde toplasam üç saatlik uykuyla çok uzun zaman sonra çalıştığım hastanenin önündeydim. Arkamı döndüm ve çantanın içinde olan Şeftali'ye uzandım.

"Bebeğim." dedim.

"Efendim." dedi.

"Sana söylemedim." Şeftali'yi çantasından çıkarıp koluma yatırdığımda yüzümü tüylerine sürttüm.

Fetih bana doğru yaklaştı, ben Şeftali'nin tüylerine o benim boynuma bir öpücük kondurdu. Bu masum sandığım öpücük benim izleri kapatmak için sürdüğüm fondötene kast etmeye başladı. Dilini hissettiğim an koltukta iki

büklüm oldum. "Fetih hayır," Daha çok eğildim, koltuğun üzerinde aşağı doğru kayıyordum. "Hayır yapma lütfen yapma, zor kapattım."

Ellerim omuzlarından onu itmek için havalandı ama Şeftali düşer diye de hareketlerimi çok kısıtlıyordum. Laftan anlamıyordu sanırım kurnazlığımda telaşımdandı.

"Fetih fondöten çıkarsa bir daha sürmem."

Etki etmedi.

"Bütün izler gözükür."

Yapamazdım bunu.

"İnsanlar da ister istemez o izin nasıl oluştuğ..."

Hop, mahrem perileri arabaya doluştu ve üzerimden ışık hızıyla doğruldu. Boğazını temizledi ve tek eli direksiyondayken birazdan çok ciddi mesele hakkında basın toplantısı yapacakmış gibi baktı karşıya.

Mahrem perileri geliyor ve ona devlet adamı gömleği giydiriyordu.

"Aldığımız kahvaltılıkları unutma, şunu da geri koy çantasına. Zaten tüm gün ne yapacağız bilmiyorum."

Tüm gün Fetih'leydi. Ben de bilmiyordum ne yapacaklarını. Göbeğinden iki öpücük aldıktan sonra çantasına geri koydum ve yemeyeceğimi bildiğim kahvaltılıkları da çantama attım.

Geç oldu ama oluşan sessizlik hastane kapısından uzun uzun bakmama sebep oldu. Çalışmayı özlemiş miydim özlememiş miydim bilmiyordum. İnsanları ve kargaşayı özlemediğime emindim sadece. Nasıl davranacağımın telaşı sardı bedenimi. Kapım açıktı çoğu zaman, sadece hasta girdiğinde hafif kapatırdım. Zaman buldukça dışarı hava almaya da çıkardım. Hem buradaki kedileri özlemiştim. Muhakkak onlar da beni. Zafer bugün hastanedeydi, aynı odada olacaktık. Sorunsuz sakin bir gün olacaktı. Bunu isteyecektim ve bu olacaktı.

"Gel bakalım buraya."

Bir insanla ulaşılabilecek en zirve nokta konuşmadan iletişim kurmaktı. Konuşsam anlatamayacağım şeyleri benim hastane kapısına dikilen gözlerimden anladı. Sıcaklık tek bir anlamı taşımıyordu. Bazen tutkuydu bazen güven. Aynı kişi, gün aşırı ikisini de hissettirmişti bana. Ceketinin ucuna tutundum ona döndüm. Alnımı alnına yaslarken "Mola verince geleyim yanına." dedi.

Kokuyu depolamak mümkün olsaydı depomda tek bir koku olurdu. O geceden sonra tüm ağır kokular başımı döndürüyordu, parfüm sıkamaz

olmuştum. Yalnızca Fetih'in o temiz, pak kokusuyla sorunum yoktu. Mis gibi kokuyordu. Baş ağrısını dindirirdi, bak ağrısına neden olmazdı.

"Ne zaman kullanacağım belli olmayan on beş dakika ancak süren boşluklar. Olmaz gelme."

"Canın her sıkıldığında ara beni tamam mı?"

Bunu reddedemezdim işte arardım. "Müsait olmadığında meşgule at tamam mı?" İş hayatına dönüşümüzün bir bedeli olmalıydı. Uzunca bir süredir yapmadıklarımız vardı. Yüzünü avuçladım burnunu burnuma sürttüm.

"Müsaitlik denen şey önceliğe göre değişir. Önce sen. Ara, aramazsan gelesim tutar."

Dudağının kenarına bastırdım dudaklarımı ve durdum bir süre orada. O süre boyunca çok şey oldu. Gözlerim doldu, mutsuzlukla boğuşmaya başladım.

Haftalar sonra Fetih saatlerce yoktu. Bu anı yaşamaktan çok korkuyordum ve başıma geliyordu. Zamanım biraz var diye Fetih'le alın alına durdum ayrılırken saçlarına ayrı bir özen gösterdim. Uykum da vardı zaten fırsatım olsa kıvrılacaktım omzuna.

***

Şimdilik senin, gelecekte benim olacak arabamız sana emanet. Şimdilik, en az bir dokuz ay kadar, arabamıza iyi bak. Seni seviyorum, teşekkür ederim!

Notunun sonuna kocaman bir kalp çizmiş direksiyonun orta yerine yapıştırmıştı kağıdı. Sızlayan ayaklarımla nota bakıyordum. Bugün haber vermeden arabamı getirdiğinde yarım saat de olsa oturup bir kahve içebilmiştik. Ben, Zafer ve o. Zafer'in yorgun kalktığı bir masaydı. Enerjisine yetişemediğini ben masada hissetmiştim zaten. Sadece Fetih'in aylar önce kendisine bir çuval fıstık gönderdiğini anlatmış ve Burcu'ya en az üç yıllık malzeme vermişti.

Ona sormuştum. Yunus'u, o kuşları o kuşlardan birinin o olup olmadığını. Başta mırın kırın eden hali bakışlarımı görünce düzelmiş ve Yunus'un kendisini aradığını söylemişti. Gerçekten evli olduğumu, buradan biriyle evlendiğimi ve beni rahatsız etmemesi gerektiğini. Fetih'in de böyle bir durumdan hoşlanmayacağını. Dürüsttü. Gözlerinin içinden biliyordum.

Çalışmayı unutan bünye, ya da yatmaya alışmış bünye, vücudumu o kadar yorgun düşürmüştü ki Fetih'in yoğun çalışma temposunu bilmesem

onu arayacaktım. Gelip alması için ama yoğundu. İki işi aynı anda yapıyordu.

Mimarlık ve annelik.

İşi benden de zordu. Ben sadece doktorluk yapıyordum en azından.

Çok sakin geçen, yeşil alanda burun akıntısı ve yüksek ateşle uğraştığım, hiç kaossuz bir gündü. Ses bile yükselmemişti hiç. Bu sanırım benim şansımdı.

Gözlerimi açık tutmak için kırpıştırdım ve kemerimi bağladım. Aynaları kontrol ettim, son bir kez telefona bakıp aracı çalıştıracakken yan koltuğa bıraktığım telefonum çaldı. Başta Fetih sandım, çıkış saatimdi çünkü biliyordu, arardı ama kayıtlı olmayan bir numaraydı. Hastaneye baktım. Bu bir nöbet telefonu olabilir miydi? Elimi direksiyondan çekip açtım ve o haberi bekledim. Korka korka. Ayaklarım çok sızlıyordu, tüm gün uyanık kalmak bile zor gelmişti bana. Yarın kalırdım nöbete ama bugün olmasaydı.

"Efendim."

"Efsun Hanım'la mı görüşüyorum?"

Tuttuğum nefesi verdim. Tamam bu giriş hiç hastanelik değildi.

"Evet buyrun benim, kiminle görüşüyorum?"

"Ben Erhan Kaya, Kürşat Karadere'nin müdür yardımcısıyım. Müsait misiniz?"

Hastaneden gelecek bir telefon kadar gerdi beni, geriye yaşlanmış sırtım dikleşti kendimle göz göze geldim. "Evet müsaitim." Dudaklarım şaşkınca aralanmış kulaklarımı dikmiştim.

Ben aranana kadar aranacak bir sürü kişi vardı. Fetih yönlendirdi desem kendisi arayıp söylerdi. Aklıma bin kötü şey aynı anda geldi, hiçbirini anlayamadım bile.

"Fetih Bey şehir dışındaymış, Kürşat öyle söyledi. Aradık kendisini ama açamadı sanırım. Sizin numaranızı verdi Kürşat, bugün uygunsanız okula gelebilir misiniz?"

Fetih? Şehir dışı? Fetih'i hâlâ İstanbul'da sanıyorsa beni de yanında bilmesi gerekiyordu. Hem Kürşat babasını çağırabilirdi. Benim numaram var mıydı onda?

"Orada mısınız Efsun Hanım?"

Gözlerimi kırpıştırdım birkaç saniye geveleyerek konuşmaya çalıştım. "E... ev... Evet evet buradayım." Şaşkınlıkla titreyen sesimi toparlamak için durdum telefonu kendimden uzaklaştırıp boğazımı temizledim. "Gelirim tabi ki ama bir sorun mu var, iyi mi Kürşat?"

Arabayı fazla vakit kaybetmeden çalıştırdım ve hızla caddeye çıktım. Aklıma Kürşat'ın kanlar içinde olduğu bile geldi. Hani tanıdık doktor çağırmak mı istedi acaba diye. Çünkü o beni Fetih'in eşi sıfatıyla çağırmazdı. Kan şekerim düştü o görüntüyle beraber. Daha çok gaza bastım.

"Kürşat iyi," dedi adam düşüncelerimin aksine. "Gerisini gelince konuşuruz."

***

"Hayır ben bunu kattiyen kabul edemem!" Kafasını o kadar hiddetle sallıyordu ki gözlüğü düşecek gibi oldu. Dikkatimi dağıtıyordu gözlüğü. "Burası bir eğitim kurumu! Kafes dövüşü alanı değil! Teneffüste olsa bir yerde tamam diyeceğim, dersin ortasında! Bakın tekrar ediyorum, dersin orta yerinde, gözümün önünde yaka paça kavga ettiler!"

Başımı mahcupça salladım, "Haklısınız hocam." dedim. Gözlüğü biraz daha aşağı kaydı. Yüzü kızarmıştı.

"Abisi de böyleydi bunun!" diye rastgele bir yeri işaret etti.

Fetih...

"Ama en azından dersimde böyle bir rezillik çıkarmazdı. Koyardı kafasını yatardı, dersin huzurunu kaçırmazdı. Kürşat başka bir seviye! Ben baş edemiyorum! Bu çocukla baş edemiyorum! Örgün eğitime kesinlikle uygu..."

"Öyle söylemezsek hocam yine de..." Bir anne nasıl kahrolursa o şekilde kahroldum, bin bir ricayla böldüm bu cümleyi. Duymak istemiyordum. Örgün eğitimin dışı ne demekti? O kadar da olmamalıydı.

"İlk hamle Kürşat'tan geldi hanımefendi!"

Elimdeki kağıdı istemsizce buruşturdum. "Asla yaptığını haklı çıkarmıyor ama öncesinde sözlü bir kışkırtma olmuş anladığım kadarıyla." Henüz Kürşat'la tam olarak konuşmamıştım ama az ötede duran bir grup arkadaş ben okula adım atar atmaz bu tarz cümlelerle etrafımı sarmıştı.

"Gelip bana söyleyebilirdi. Haklıyken haksız duruma düşmüş oldu o zaman! Çözüm saldırmak değil. Hele bu şekilde hiç değil."

Haklıyken haksız duruma düşmek... Çok ama çok tanıdık geliyordu bu. Katranı kaynatsak sahiden şeker olmuyordu ve cinsini sevdiğim cinsine çekiyordu.

"Çok haklısınız." dedim yeniden. "Biz eşimle Kürşat'ı karşımıza alıp konuşacağız," Ya da tek başıma ben yapacaktım bunu bilmiyordum. "Kürşat da gelip sizden özrünü dileyecek. Dersinize karşı olan ilgisizliğini bitirmek için de elimizden geleni yapacağız."

Ama sporcu bir çocuğu biyoloji öğretmek için zorlamayı da mantıklı bulmuyordum ben. Bunu o an söylemedim tabi. Kadın durdu ve sonunda gözlüklerini arkaya itti. Derin derin nefesler alıp verirken "Bakın Kürşat'ın da geleceği en az Fetih kadar pırıl pırıl olacak ben bunu biliyorum ama o geleceğine kapı gibi bir disiplin suçu yapışacak böyle devam ederse. Tek bir hareketinde yazarım tutanağı gönderirim disiplin kuruluna. Kınama alacak."

Başımı hızla salladım "Asla yaşanmayacak tekrarı. Okul ve sınıf kurallarına uyacak. Biz konuşacağız onunla." Alttan bakışlarıyla beni süzdü bir kez.

"Umarım." dedi burnundan solurken. Gençliğimi kocan yaşlılığımı kardeşi yedi der gibi baktı bana. Çekip gitmeyene kadar da sesim çıkmadı hareket etmedim. Topuklarını çarpa çarpa uzaklaştı benim yanımdan. Diğer çocuğun velisiyle benden önce konuşmuştu sanırım şimdi Kürşat'ın da olduğu müdür odasına doğru ilerledim. İçeride kim var bilmiyordum ama bir kadının sesini duydum ilk. Kapıya daha adımlar kala duymak mümkündü.

"Terbiyesizlik yapma annen yaşındayım ben senin! Özür dileyeceksin oğlumdan!" Tıklattığım kapıyı araladığımda takım elbisesiyle masasında oturan müdür yardımcısını gördüm ilk.

"Ayşe Hanım lütfen sakin ol..." beni görünce cümlesi yarım kaldı ve yüzündeki ifade daha da kötüleşti. Sanki daha da kontrolü kaybetmiş gibi. Sinirden bir öfke topuna dönmüş ve kapının açıldığını göremeyen Ayşe Hanım'a baktım. Yanında Kürşat yaşında bir çocuk oturuyordu. Kadının öfke dolu bakışlarını takip ettim.

Kürşat'a bakıyordu.

KÜRŞAT'A BAĞIRIYORDU.

"Merhaba." dedim önce. Kürşat bile o an fark etti benim geldiğimi. Müdür yardımcısı yerinden kalkarken bir an sessizlik oluştu ve benim topuk seslerim duyuldu.

"Efsun ben, Kürşat'ın yengesi." Adam elini uzattığında sıktım.

"Hoşgeldiniz." dedi. Sanırım biraz tansiyonu yükselmişti. "Fetih Bey'e ulaşamadık şehir dışındaymış."

Kürşat'a baktım bir an. İlk kez bu kadar gözümün içine baktığına şahit oldum, göz teması kurmaktan kaçınırdı benimle. Şu anın aksine. Bana baktı, gözleriyle konuştu ve anladım. Hiç zor olmadı bu.

"Evet şehir dışında kendisi."

"Ağabeyi ya da babası gelseydi de iki sille basıp aklını başına getirseydi." dedi o kadın. Ben dahil herkes donup kaldı, beynime kan sıçradı sandım. Kadına öyle bir döndüm ki müdür birkaç adımla bana yaklaştı.

"Ayşe Hanım şiddetle çözm..."

"Çocuğunuz iki sille yemesin diye mi babası yerine siz geldiniz?" dedim buz gibi bir sesle. Aklım almadı, tutuldum kaldım. "Yoksa sizin evde silleyi erkekler değil de siz mi atıyorsunuz?"

Elimdeki çantayı önümdeki sehpaya koydum. Komik bir şey demişim gibi sinirle güldü. "Burada terbiyesi verilmemiş çocuk sizin çocuğunuz!"

Kadını izledim. İki kez de süzdüm.

"Lütfen bu şekilde sorunu çözemeyiz." dedi müdür yardımcısı. Yavaşça gittim Kürşat'ın yanına oturdum.

"Ha siz terbiyeyi silleyle veriyorsunuz, haklı çıkmak için de bağırıyorsunuz anladım." Başımı anlayışla salladım etrafa baktım bir an. Eğitim kurumuna çok benziyordu, hiç sokak jargonuna iten bir unsur yoktu. "Ama burada işler öyle yürümüyor," işaret parmağımla çevreyi ima ederek bir küçük çember çizdim. "sesinizi alçaltın öncelikle. Haddinizi bilin, siz kime bağırıyorsunuz? Burası eviniz değil, biz de kapı komşunuz değiliz. Kırk yaşına da gelmiş kadınsınız, on beş yaşında bir çocuğa terbiye verecek yetkinliğiniz yok daha."

Kadın aniden yerinden doğruldu ve bana doğru bir adım attı.

"Sen beni yaşımdan mı vuruyorsun?" Saldıracak gibi bir konum aldı. Müdür araya girdi.

"Bana saldıracaksanız babanızı ya da ağabeyinizi çağırın terbiye için çünkü çocukların yaptığına dönüyor galiba olay. Oğlunuza kötü örnek oluyorsunuz."

"NE DEDİĞİNİ DUYMUYOR MUSUNUZ?" diye araya kaynayan müdüre bağırdı. Özelde çalışan eğitimcilere ve sağlıkçılara bir kez daha üzüldüm. Bunu yapamazdı. Bir devlet kurumunda bunu yapamazdı.

"Zoortt!"

Ayağımla Kürşat'ın ayağına vurdum hafifçe. İşaret parmağımı ona doğru salladım. "SAKIN!" dedim dudaklarımı oynatıp. Yüzü... Nasıl sırıtıyordu.

Kadının sesi arttıkça "Karşınızda bir eğitimci var, sesinize ayar çekin." dedim dayanamayarak. Burcu tam olarak bu okulda çalışmalı ve bu kadınla muhatap olmalıydı. Kadın o kadar çileden çıktı ki rehber öğretmen girdi odaya ve önce çocuğu sonra kadını zorla kendi odasına aldı. Çocuğun değil belki ama kadının kesinlikle o öğretmene ihtiyacı vardı.

Kapı kapanır kapanmaz Kürşat elini ağzına kapatıp bana döndü ve "Zort zort zort!" dedi ardı ardına. Zevkten dört köşeydi. Bu kez elimle bacağına vurdum.

"Yapma ayıp!"

Kapanan kapının ardından müdür yardımcısı yorgunca bize dönerken adama baktım. Üzücüydü bu hali. Bunlarla muhatap olmak için okumamıştı.

Yavaşça masasına geçti ve bize baktı.

"Kürşat." demesine kalmadı savunma aldı zaten.

"Hocam yemin ederim o beni kışkırttı."

"Öğretmeninin lafını bölme Kürşat." dedim sadece. Yaptığında haklılık payı görüyordu. Ve bana tamamen Fetih'i hatırlatıyordu her şeyiyle.

"Burası okul! Biz öğretmenler anlaşamayınca birbirimize mi saldırıyoruz evladım?! Biz sizi niye eğitiyoruz? Eğitimli insan ne demek evladım? Matematik biyoloji bilene mi eğitimli insan diyoruz?"

Kürşat uslu şekilde önünde birleştirmişti. Kıvırcık saçları dağılmıştı, gömleği de aynı şekilde. O gömlek kesinlikle kavgadan dolayıydı.

Karadere erkekleri. Kavgaları ve gömlekleri. Birkaç kelime ama bir kitap çıkardı içinden. Yazarı da ben olmalıydım. Çok fazla söyleyeceğim şeyler vardı.

"Bir disiplin suçu gözükürse geçmişinde spor hayatında nelere mâl olur senin haberin var mı? O yeteneğinle seni alacak yerler kapısından döndürür!"

Can damarını bildiği için mi yoksa gerçekten öyle miydi bilmiyorum ama Kürşat'ın yere bakan gözleri hocasını buldu. Dikkatini çekti, parlayan gözlerine baktım. Yanakları al aldı çoğu zaman olduğu gibi.

"Seni kışkırtmış da, vay efendim böyle olmuş da! Ne anlatıyorsun oğlum sen? Kışkırtıyor mu öğretmenine söylersin, gelir bana söylersin. Ne demiş Atatürk, bu sporcunun ahlaklısını severim. Öfkesini hakim olamayıp sağa sola saldıran ahlaklı sporcu mu olacak? Vay ülkemizin haline. Vay ki ne vay!"

O yanakların biraz daha al al olduğunu gördüm. İçim cız etti. Üzülmesin istiyordum. Çok küçüktü hiç üzülsün istemiyordum. Bu anaçlıktan mıydı bilmiyordum ama Kürşat'a karşı sebebi olmayan bir yumuşak karnım vardı. Fetih için sebeplerim vardı Zeliha için de ama Kürşat tamamen sebepsizdi.

"Tamam çık kapıda bekle. Hadi. Aklını da başına al Kürşat." Omzuna dokundum göz göze geldik bir an. Elimden bir güven hissetsin istedim.

Çünkü kardeşlerinde hep olurdu bu, onda da olsun istedim. Oldu mu bilmiyordum ama bana baktı bir kez ve öğretmenini dinleyip kalkıp gitti.

Biyoloji öğretmeninden daha sakin ama çok da olumlu olmayan şeyler söyledi o da. Diğer öğretmenlerinin de şikayetlerinden, derslere ilgisizliğinden ama çok iyi bir sporcu olduğundan, bunun üzerine gitmesi gerektiğinden, onun dışında akademik olarak pek bir şey yapmak istemediğinden bahsetti. Bu olayın da son toleransı olacağını söyledi. Bir ara Osman Bey'e çok saygı duyduğunu, iletmeyeceğim bir selam gönderdiği oldu. Fetih buraya geldiği ilk an sanırım herhangi bir sorunda kendisinin aranmasını istemişti. Tekrardan el sıkışıp odadan çıktığımda gözüm Kürşat'ı aradı. Ben geldiğimden beri burada olan arkadaş grubundan sadece bir kız kalmıştı yanında. Yan yana oturmuşlarken Kürşat gülümseyerek bakıyordu ona.

Bak... dedim istemsizce. Bak...

Kürşat'ın dışa kapanmış algıları ancak kız beni işaret edip ayaklanınca açıldı. Onlara doğru ilerlediğimde bana gülümseyerek bakan kızı izliyordum. Cıvıl cıvıl bir kız ve yanında ketum mu ketum, somurtkan mı somurtkan bir erkek. Tamam...

"Tanışmadık değil mi seninle Efsun ben." Bu anı bekliyordu zaten "Elif." dedi elimi sıkıp. Kürşat'ın montunu aldım ve arkasına geçtim.

"Elif de doktor olmak istiyor." dedi uslu uslu montunu giyerken. Kıza bakmaktan sanırım montunu giydirenin ben olduğumu farkında değildi.

"Öyle mi, meslektaş mı olacağız yani şimdi biz?" Gözlerinin içi parladı. Bunu Burcu'dan öğrenmiştim. Zeliha'ya aynısını yapınca verdiği motivasyon çok yüksekti. Öyle ki Elif için de işe yaradı.

"İnşallah." dedi heyecanla. Bir Kürşat'a baktım, bir Elif'e.

"Bana kahve ısmarlayacakmış," dedim. Külliyen yalandı ama gerçek olabilirdi ve Elif buna yardımcı olabilirdi. "Bize eşlik etmek ister misin Elif?"

Omuzlarına dokunduğum Kürşat'ın yüzünü görmüyordum ama bedeninin verdiği tepkiyi hissettim. Kıpır kıpır olmuştu.

"Evet Elif gelsene sen de!"

Ya yengesinin canı sen bana kahve mi ısmarlayacaksın?...

"Annem bekliyor," Gelmek istediğini görebiliyordum ama okul saati çoktan bitmişti. "Başka zaman olsa, bugün zaten geç kaldım." Bir an sessizlik oluştu ve bakıştılar sadece. İçimin kıpır kıpır oluşu, heyecanlarına

ortak olmam hiç normal değildi ama elimde değildi. Flörtleşiyorlar mıydı? Benim gözümün önünde... Sanırım ağlayabilirdim.

"Tamam," dedi küçük Karadere. "Eve gidince yazarsın bana."

Yüzüm Elif'e dönüktü, o kadar zorlandım ki. Şekilden şekle girmemek için o kadar sıktım ki kendimi.

"Yazarım." dedi sadece ve gülümsedi. Tam bana döndüğü an elim çantama gitti ve rastgele bir kalem çıkarıp ona uzattım. Gelenek devam etsin diye. Bana kalem veren doktor öldüğünde, o kalemi her kullandığımda onu anmıştım ve o kalemi gözüm gibi saklıyordum. Daha doktor değildim sadece çabalıyordum o zamanlar, Suna anneme vermişti ilk reçetesini doldurduğu kalemi ve bana hediye edilmişti.
Aynı şeyi yaptım. Belki ilk kalemim değildi ama olsundu.

"Ben tıp kazanınca annemin bir doktor arkadaşı bana reçetelerini yazdığı kalemi hediye etmişti. Ben de tüm gün bu kalemi kullandım. Bu da benim sana hediyem olsun."

Bir insanı mutlu etmek bu kadar kolaydı işte. Elini kalbine koyacak kadar mutlu oldu hem de. Gözleri parladı hatta doldu. İçimden sıcak bir şey aktı gitti. İnsanları mutlu etmeyi unuttuğumu fark ettim o an. Hiçbir güzelliğimin eskisi gibi sürmediğini, sekteye uğradığını. Toparlanmadığımı. Toparlandığımı sandığımı. Günün birinde bir gün öleceğim, bir iz bıraklarım daha çoktu o geceden önce. Her güne bir tane sığardı.

Tek canın kaldı ya Efsun, unuttun mu?

"Gerçekten mi?" dedi. Ömür boyu mu bilmem ama bu kalemin de ona çok uzun bir süre eşlik edeceğini anladım. Bir motivasyon gibi masasında tutacaktı.

"Gerçekten."

Aldı elimden kalemi yerinde duramayarak bir kuş gibi seke seke vedalaşıp ayrıldı yanımızdan. Kürşat'la göz göze geldiğimizde onun taklidini yaptım.

"Eve gidince yazarsın bana." Değişen ses tonuma mı yoksa yüzüme mi bilmiyorum ama biraz ters baktı.

"Cık." dedi ve önden yürümeye başladı. Peşine takıldım.

"Abisi kılıklı gel bakalım buraya."

"Bak daha bir ay ancak oldu abim bana bunları söyleyeli," benden, onu destekleyen ve onu rahatlatacak bir cümle duymadan sanırım ne önündeki tatlısına ne de kahvesine dokunacaktı. "Lütfen söyleme tamam mı ona? Evden kimsenin bilmemesi lazım, Zeliha seni ararsam kimseye söylemeyeceğini söyledi diye aradım ben seni. Söyleme tamam mı?"

Dirseklerimi masaya dokundurup ona doğru eğildim. "Fetih'e söylesem bile seninle sadece konuşur Kürşat. Abinden korkma, ondan korktuğunu bilseydi çok üzülürdü."

Ya da üzülmezdi, korku iyidir derdi. Emin olamıyordum ama en azından sandığı gibi bir şey olmazdı. Buraya gelene kadar iki kez Fetih'i aratmıştı. Hani onu araya numaraya dönmüş mü bir şeyler öğrenmiş mi yoklaması yapmıştık.

Kürşat ağlayacak kadar yüzünü buruşturdu ve kolunu masaya koydu, yüzünü de kolunun üzerine.

"Keşke seni çağırmasaydım." dediğinde hemen bir telaşla ona daha çok yaklaştım.

"Deme öyle tabi ki söylemeyeceğim kimseye!" diye belki yalan söyledim belki doğruyu. Emin değildim. Söylesem dahi Fetih asla üzerine gitmeyecekti, bunu garantiye alırdım.

Ya da... Ya da bilmiyorum yengelik görevimi yapıp söylemeyecektim. Çünkü yengeler böyle şeyleri söylemezdi.

Başını kaldırıp bana baktı. "Söz ver!"

"Söz."

"Babama da söyleme. Yoksa o okuldan alıp başka bir okula verirler beni. Söz mü?"

"Söz."

"Söz mü?"

"Gerçekten söz."

"Beni okulumu değiştirmek istemiyorum bak, eğer okulumu değiştirirsem senden ömür boyu nefret ed..."

"Deme öyle Kürşat, ben senin yengenim." Bana yenge demesini istediğim tek bir kişi vardı bu hayatta. Tek bir kişi. On beş yaşında küçük bir kişi üstelik ama söylemiyordu. Hem de bir tek o söylemiyordu. "Söz

verdim söylemeyeceğim, bu bizim aramızda ömür boyu kalan bir sır olacak."

Gözlerime bakıp uzun uzun analiz etti beni sanırım biraz ikna oldu, bükülmüş kaşları düzeldi, geriye yaslandı ve o yalvarma pozisyonundan çıkıp tekrardan soğuk ama kağıttan gardını aldı.

Kahvemden ona gülümseye gülümseye bir iki yudum alırken "Abim hiç sevmez o içtiğin kahveden." dedi. Midem bulanmasın diye Latte içiyordum.

"Biliyorum."

"Ben de hiç sevmem."

Onun kahvesine baktım.

"Onu da artık biliyorum."

"Elif de güzel kızmış." dedim ne alakaysa. Sırıtan yüzüme çok küçük düşürücü bakışlar atıyordu kırılıyordum.

"Biliyorum." dedi sadece. Etrafa bir göz gezdirdi. Kendi akranı için oldukça havalı, benim içinse yanakları ısırıla ısırıla sevilmelik.

"Sen de çok havalısın zaten."

"Onu zaten biliyorum."

Ya sabır...

"Bir dahakine onunla kahve içmeye geliriz." Dedim date bitmeden bir sonrakini garantilemek için.

"Geleceğiz zaten," dedi içim pır pır etti. Elif bu kadar sevinmezdi. "Gelemedi diye üzüldü ben yazdım zaten ona, o uygun olunca sana yazacağım sen de uygun ol."

Bak... Neyseki Elif yirmi beş yaşında değildi.

"Ona verdiğin kalemden bir tane daha var mı? Onu da bana verir misin?"

Hızlıca hafızamı taradım, yok diye biliyordum. "Vay aynalama tekniği iyi taktik." Benim kalemimin duygusal boyutuna çökecekti. "Bulabilirsem veririm sana." Vermezdim. Yar denince kalem elden düşmesin diye vermezdim.

Sessizlik oluşmasın sıkılmasın diye ben sürdürdüm konuşmayı. "Bizim zamanımızda da okulun en havalıları basketçiler olurdu biliyor musun?"

Yüz ifadesini, bana yüz vermemek için bozmak istemedi ama jest ve mimikler bazen insan kontrolünde olmazdı.

"Öyle zaten. Voleybol oynayanlar da var, futbolcular da ama basketbolcular gibi değil hiçbiri."

"Kesinlikle katılıyorum. Benim de dikkatimi çekerlerdi."

Bu yalan değildi. Dikkatimi basketbolcular çekerdi. Acaba Fetih'in de ilgisi var mıydı basketbola? Kısa bir yaz dizisi çektim kafamda. Fetih basketbol oynuyordu ve onu izlemeye gidiyordum. Ara ara göz göze geliyorduk ve bana göz kırpıyordu.

"Abim futbol oynardı ama zort! Seni ona söyleyeceğim."

Futbol mu?.. İlgim aniden futbola kaydı. Benim okulumda futbol oynayan bir Fetih olsaydı işte o zaman milli sporum futbol olabilirdi. Yine dizi çektim. Maçlara gidiyordum ve attığı her golden sonra bana göz kırpıyordu bu kez. Evet diyordum.bu golü benim için attı.

Kürşat beni yıldırma politikasını izlerken, fırsat vermedim ve devam ettim ben.

"Yani sadece abinle aynı okulda olsaydım basketbolcular zerre ilgimi çekmezdi ama aynı okulda sen de olsaydın işte o zaman durumlar değişirdi. Yani hiç de zort değil." Sinsi sinsi beni oltaya düşürdüğü için gülen yüzü ciddileşti ve bana kulak kabarttığını hissettim. Onu bu gece eve davet edecektim. Gelmesini istiyordum ve her kozumu oynuyordum.

"Fetih'ten çok daha yakışıklısın bir kere."

İltifatın boyutu; belki ben söyledim diye, belki kıyasladığım kişiden ötürü biraz daha arttı. Gözlerinin içinin parladığını gördüm, çapkın bir gülümseme, tatlı bir eda, havalı bakışları oturduğumuz yerde dolandı, geriye yaslanıp daha dik durdu. "Biliyorum."

"Daha akıllı ve daha sevimli ayrıca. Aynı yaşta olsaydınız kesin seni kıskanırdı."

Zaman zaman Fetih'le bir yarış içinde olduğunu biliyor, görüyordum. Gururu okşandıkça rengi açıldı, biraz da utandı. Ne kadar sevimli olduğunu tahmin bile edemezdi. Kıvırcık saçlarını karıştırmak istedim ama cesaret edemedim. Sanırım biraz erkendi bunun için.

"Şimdi de kıskanıyor zaten." dedi kendinden emin, özgüveni yerinde ve şuh bir tavırla. Ama en çok çocuksu. Heyecanı çocuksu. Karşımda o soyadı taşıyan, o ailede büyüyen ama yaşadıkları onu büyütmemiş bir çocuk vardı ve bu tekti. Sahiden tekti, yaşında kalmayı başarmış çok nadide bir parçaydı. Ortalıkta dalgınca dolanan gözleri beni buldu ve benim yirmi beş yılda aldığım iltifatları ağabeyinden sonra ikinci kez kendisi de alaşağı etti. Bana baktı baktı baktı... Hipnoz ettim resmen onu.

Karadere erkekleri, benim zihnim ve kalbimdeki iltifat anlayışını tek başına oluşturuyordu.

"Senin de saçların çok güzel," dedi Kürşat. Gözlerimin dolması sanırım korkunçtu. "Kızıl Sonya filmindeki kadına benziyorsun."

Bu şimdi aklına gelmiş bir ayrıntı değildi, bu benzetme çok önceden yapılmış gibiydi. Tarihe not düştüm.

Kürşat Karadere aylar sonra yengesi için güzel bir şey söyledi. İlk ama son olmasın.

Titreyen dudaklarım, belirginleşen elmacık kemiklerim, nereye koyacağımı bilemediğim ellerim ve kollarım... Bunu çok beklemiştim. Kürşat'ın bana bir an bile güzel bakmasını çok beklemiştim. Zeliha'ya hissettiğim şey çoğu zaman anneliğe kayıyordu. Bir kardeşten çok anaçlıktı ona tavrım. Onu doğurmuşum gibi seviyordum hep, bunu diliyordum sevgim arttığında. Ama Kürşat öyle değildi. Hiç tatmadığım, bana tattırılmayan bir duygunun adıydı Kürşat.

Benim hiç kardeşim olmamıştı. Hele ki bu kadar küçük, haylaz ve erkek hiç olmamıştı.

Yüzümdeki ifadede onu en çok ne etkiledi bilmiyorum ama kaşlarını çatıldı, öylece yüzümü inceledi. Belki yanlış bir şey bile söylediğini düşündü.

"Teşekkür ederim..." dedim minnetle. Bahsettiği filmi biliyordum ama izlememiştim. Bana daha önce Kızıl Sonya diyen de olmamıştı hem. Ağlamamam gerekiyordu. Gözlerimi tavana kaldırdım çenemi sıktım. Daha iki gün bile olmamıştı anne babamı anlatalı. Bu kadar hızlı olacağını hiç düşünmemiştim.

"Bu akşam bize gelmek ister misin, hem o filmi de izleriz hep beraber? Ben daha önce izlemedim hiç."

Reddilecektim biliyordum ama şansımı denemek istedim. Geçen sefer geldi aklıma. Apar topar gitmişlerdi, üstelik ben istemiştim bunu. Tekrar bana bu şansı verir miydi bilmiyordum.

"Fırında makarna da yaparım sana. Kurşun kek de hazırlarım." Hiç durak vermeden devam ettim. "Başka bir şey istiyorsa canı..."

"Ama sen, geçen sefer biz gelince kötü olmuştun. Ya yine olursan?" dedi. Ne bir kötü niyet, ne bir ima ya da taşlama. On beş yaşında küçük bir çocuk ne kadar masum sorabilirse o kadar masum sordu bunu. Bir soyadın içine hapsolmuş, aynı kanı taşıyan insanlar tarafından hem hırpalanıyor hem seviliyordum. Evet seviliyordum. Her şey farklı olsaydı Kürşat beni çok severdi, bunu bilmek ama bunun içinde olmamak, bana göstereceği iyi niyeti bile çekinerek sergilemesi içimi sızlattı.

"Olmam," dedim. Kimse o konaktan ya da konaktaki insanlardan bahsetmezse, Fetih'in ailesi benim için iki kardeşinden ibaret kalırsa olmazdım. İzmir de İstanbul'da bana iyi gelmişti. "daha iyiyim artık. Sen gelirsen daha da iyi olurum. Ablanı da alırız, hem Fetih sizi çok özledi. Bu gece bizde kalırsınız, olmaz mı?"

Tırnaklarımın etimle birleştiği yere batırıyordum bir diğer tırnağımı. Stresle yüzüne baktım. Reddetsin istemiyordum.

"Benim yüzümden mi kötü oldun sen geçen sefer?"

Hiç istemedim, yemin ederim hiç istemedim gözlerimin dolmasını ama elimde değildi. Korkuyla peçete arayışını girdim. Gözyaşımı görsün istemezdim. Hem de hiç istemezdim.

"Hayır Kürşat bu seninle alakalı bir şey asla değil."

Annem yüzümden mi diye soracak diye ödüm koptu. Kulaklarımı bile tıkamak istedim bu soruyu duymamak için. Anne kelimesini bile duymak istemiyordum hiçbirinden. Bir gerçek vardı belki ama bunu reddetmek bana iyi geliyorsa reddediyordum.

"Tamam."

Titrek bakışlarım ve duyacağı sorudan ölesiye korkan halim bu cevabı bir an anlayamadı. Mırıldandım sadece.

"Ama arayıp izin almam lazım evden."

"Gelecek misin?" dedim heyecanla. Kalbim o kadar kuvvetli hızlandı ki önümdeki kahve dökülecekti.

"Sadece sebze yemeği yapmayacaksın gelirim ama Zeliha yer, ben yemem."

Büzülmek üzere olan dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım. "Çıtır tavuk yaparım sana, olur mu?"

Onu da gizli gizli yediğini görmüştüm bir kez...

🕊🕊

"Senin hiç kardeşin yok mu?"

Masada önüne koyduğum ve yeni yaptığım pankekleri bermani usulü eritilmiş çikolataya bana bana yiyen Kürşat'ın meraklı soruları devam ediyordu.

"Hayır yok."

"Niye yapmamışlar ki?"

Beşamel sosu borcamın üzerinde gezdirdim. "Bilmem ki," dedim. "ikisi de öğretmendi. Hep çalışıyorlardı. Bir tek beni yapmışlar."

Bir süre sessizce durduk. Bu tarz anlardan sonra hep vurucu cümleler kurardı. Onun hakkında en sahici tespitim buydu şu an.

"Siz de hep çalışıyorsunuz, sizin de mi bir çocuğunuz olacak? Abim tek çocuk istemez ki."

Çocuk meselesi. Sanırım bir tek Kürşat açmamıştı ama sanırım en zararsız ve bana kötü hissettirmeyen bu oldu. Hani hiç özel gelmedi çok genel durdum.

Gülümseyerek ona baktım. "Ben de istemem zaten." dedim.

En az iki, diye kendi cümlemi duydum. Bir olmaz ben ölünce yalnız kalır.

Fetih bu cümleyi duyunca ne hissetmişti? Kısa bir an bu boşluğa düşeceğimi sandım.

Sırası değil Efsun.

"İki tane mi istersin? Ama abim iki tane de istemez ki."

Sadece güldüm bu dediğine belki konu kapansın diye de sustum. Elimdeki makarnayı fırına gönderdim.

"Ben amca olana kadar büyük bir kulüpte oynayacağım bak gör." dedi sonra. Konuşmayı seviyor sanırım. Bu o kadar hoşuma gitti ki... Benimle konuşması özellikle de.

"Arttırıyorum bence Fenerbahçe'de oynayacaksın."

Yüzü güldü, başını salladı ağır ağır. "Locadan izler maçları hem yeğenlerim." Bir pankeki daha sosa bandırıp ağzına attığı sıra çalan telefonumla dikkatimiz dağıldı.

"Emir abim." dedi telefonu bana uzatıp.

"Efendim Emir."

"Yengem biz varmak üzereyiz de bir şey lazım mı diyecektim."

Şeftali ve Fetih'in market alışveriş alışkanlığını edindirmek için ben zaten Fetih'e bir liste çoktan atmıştım.

"Sizin gelmeniz yeterli, ben Fetih'ten istedim gerekenleri. Zeliha'nın canı bir şey çekiyorsa alın ama."

"Tamam yenge biz beş dakikaya oradayız." dedi sadece. Telefonu kapattığı an yeniden Kürşat'a baktım.

"Ben hem amca olacağım hem dayı, Zeliha sadece hala." dedi neden aklına bunun geldiğini bilmeyerek. Kafasında devamlı bir şeyler geçiyordu, çok ama çok tatlıydı. Sesli düşünmesi özellikle. "Baba tarafı genelde sevilmez zort."

Ve şu sondaki kelime garip bir şekilde onda komik duruyordu.

"Benim tarafımda kimse olmadığı için Zeliha hem teyze olacak hem hala ama öyle düşün bir de."

Suratı düştü, onunla Fetih'i çekiştirebilirdim hem de istediği kadar ama Zeliha'yı çekiştiremezdim.

"Yine de baba tarafı olacak sonuçta." diye diretti ama benden karşılık alamayınca pankeklerine geri döndü. Kapı çalana kadar yemeklerle ilgilenmeye devam ettim. Beş dakika dediler ama bana çok daha uzun geldi. Biraz daha gelmeselerdi kapıya çıkıp orada bekleyecektim.

Özlemin en yüksek anı kavuşmadan hemen öncesiydi.

Ellerimi havluyla kurulaya kurulaya kapıya vardığımda hemen açtım ve heyecanla etrafıma baktım.

Zeliha.

Omuzlarım çöktü, tıpkı onun göz altları gibi. "Zeliha." ağzımdan ilk ismi döküldü. "Zeliha hoş geldin." Elinde tuttuğu kitaplar vardı, o kitapları Emir aldı hiç anlaşmadan.

"Efsun abla." sesinin titrediğini hissettim ama daha net hissettiğim yorgunluğu. Ben kollarımı açtım, bir saniye bile boşta kalmadı. Bedeni kollarımın arasına girdi, boynuma sardı kollarını. Zeliha hep zayıf biriydi zaten ama sarıldığımda bedeni daha çok gelirdi vücuduma.

Elim başına gitti, başlı başına okşadım kıvırcık saçlarını. "Zeliha sen zayıfladın mı?" Onda en sevdiğim şey sarıldığım an saçları tüm yüzüme gelirdi. Yine geldi ama aynı kokuyu almadım. Haddinden fazla kabarmış ve dağılmıştı zaten saçları.

Benim ona aldığım ve saçlarına tek iyi gelen ürün setini kullanmayı bırakmıştı.

"Aynı fikirdeyim." dedi Emir bizi izlerken. Kaşları çatılmış endişeyle kollarımdaki bedeni izleyen bana bakıyordu.

"Hayır zayıflamadım," Zeliha ayrıldı benden ellerimi tuttu. "Benden konuşmayalım sen nasılsın?" Bir adım geri çekildi ve süzdük birbirimizi.

"Sen çok iyi görünüyorsun."

"Kaşık kadar kalmış suratın." Daha fazla ona bakmama müsade etmeden tekrar sarıldı bana bu kez kollarımı boynuna saran ben oldum. Benden uzun olan herkesle bu şekilde sarılmadığımda yeterince sıkı sıkıya sarmalayamıyordum. Aynı anda konuştuk. Burnumun direği uzun zamandır bu kadar sızlamıyordu.

"Efsun abla ben seni çok özledim."

"Zeliha çok özledim seni."

Kimsenin dikkatinin bende olmadığı bir vakitte kurşun keki de hazırlayıp fırına sürerken derin bir nefes verdim. Hadi siz içeriye geçin tekliflerim hep bir ağızdan maalesef ki ret yemişti. Neyse ki hiçbiri bana bakmadığı, telefona gömüldüğü için, tarifim gizli saklı tamamlanmış ve fırına girmişti.

Çalan kapıyla beraber Zeliha ve Kürşat hiç anlaşmadan birbirini ite kalka, savaşta her şeyi mübah gördüklerinden çelme taka taka kapıya koştu. Emir'le göz göze geldik.

"Çok seviyorlar birbirlerini, hep sevgiden." dedim.

"Kesinlikle. Tam bir sevgi yumağı."

Çok geçmedi açmak için yarıştıkları kapıdan ellerinde poşetlerle geldiler. Tek bir poşet Fetih de kalmıştı sadece. Fetih'e baktım. Aynı anda denk geldi gözlerimiz. Özlem sinemden burnuma kadar yükseldi, kokusunu almak için nefes aldım. Çok saat olmuştu.

Ama daha önemli bir ayrıntı vardı. Özlemi bile bastıracak bir şey. Eksiği tekte hissettim. "Şeftali nerede?" diye sordum.

"Şeftalinin mevsimi değil ki?" dedi Zeliha.

"Ben şeftali yazmadım ki attığımız listeye." dedi Kürşat.

Çocukların rastgele yere bıraktıkları torbalara baktı Fetih. "Bilmiyorum ki torbaların içine fırlatmıştım hangisiydi hatırlamıyorum."

"NE?!" horca yere bırakılan torbalara yürüdüm.

"Şeftali!" diye de seslendim ama aniden minik bir kafa Fetih torbasından çıkmaya çalıştı. O kadar kısa süre ki, belki üç belki dört saniye. Ama kalbim dakikalardır korkuyormuşum gibi atıyordu.

"İki dakika bozma beni ya!" diyerek itti geriye yavruyu.

"Ya adını Şeftali mi koydunuz buz devrindeki gibi?" Sesinden yine anladım çok beğendiğini.

"Ne saçma bir isim." Sesinden yine anladım hiç beğenmediğini. Kürşat'a kırgın bir bakış attım. Görmüyor muydu minik bir şeftaliyi andırıyordu?

Torbaya elimi atıp almak istedim ama izin vermedi annesi. Annesi olmayı hak etmeyen annesi.

"Bırak kalsın girmek için kendini paraladı."

"Saçmalama ya ver yavrumu."

"Kocan geldi eve, önce beni bir karşıla. Hoş geldin de."

"Demeyeceğim, ikidir domates koyar gibi torbaya koyuyorsun."

"Ya ben koymuyorum kendisi giriyor Efsun. Arsız olmuş bu, dayak yemekten korkmuyor ki."

Torbayı da aldım yavruyu da çıkardım. Burunlarımızı birbirine sürttüğümde, alnını suratıma sürttü.

"Çok özledim seni, on sene oldu mu?"

"Yazıklar olsun diyorum başka bir şey demiyorum ben." dedi ve arkasını dönüp gitti. Gömleğinin kollarını kıvırmıştı, seslenmedim arkasından. Biliyordum çünkü ellerini yıkamaya gidiyordu. Şeftali'nin yanağını yanağıma yasladım ve üçlüye döndüm.

"Bakın ne kadar büyüdük biz gördünüz mü?"

Onlar gördüğünde henüz daha biberonla besleniyorduk. Çok büyümüştük çok. Yaş mama bile yiyorduk artık.

"Kocaman olmuş baksana şu göbeğine." Bunu söyleyen Zeliha'ydı ama benim gözlerim Emir'e takıldı. Dalmıştı yüzüme, ben gülümsüyordum ama onun gördüğü bu değildi sanki. Daha acılı bir şey görüyordu sanki yüzümden. Ben de ona bakınca biraz daldığı yerden koptu, gülümsemeye çalıştı.

"Eveeet, dünyadaki en güzel göbek bizde. Değil mi Şeftali?" Göbeğinden öptüm birkaç kez, ne zaman bunu yapsam yüzümü tutuyordu, patilerini vuruyordu yüzüme. "Yemin ederim sana ölürüm."

Bu cümleyi defalarca kez farklı şekillerde kurdum ta ki Kürşat kucağına almak isteyene kadar. Önce çekingen kalan tavırları yavrunun ona da sürtünmesiyle açıldı. Ama ablasından sert bir "O basketbol topu değil, düzgün tut." uyarısı aldı. Yani birazcık öyle tutuyordu evet. Pota olsa her an atacak gibi ama neyseki evimizde pota yoktu.

"Efsun tek başına mı yiyecek yemekleri? Siz niye oturuyorsunuz?" Kravatını önce gevşetti sonra çıkardı kapı ağzında.

"Ben yardım istemedim."

"Herkes kalksın elini yıkasın yengeniz ne uygun görürse o işin ucundan tutun hadi."

"Yengeleri yardım istemediğini söylüyor. Eşi yardım edecekmiş." Elimi bir iki kez çırptım. "Oturma odasına geçebilirsiniz, Şeftali oyun oynamayı çok seviyor. Oyuncakları içeride. Hadi."

İlk yerinden Kürşat kalktı. Gerine gerine ağabeyinin yanından geçmek istedi ama az kalsın darbe yiyecekti kafasına. Son anda kurtuldu. Sonra Zeliha geçti, geçerken bir buse aldı yanağından Fetih'in. En son Emir.

"Kolay gelsin abi."

"Siktir git."

Herkes gitti biz kaldık baş başa. Önce izledik birbirimizi sonra aynı anda yürüdük ve orta yerde buluştu adımlarımız. Boynuna sarıldım, tüm gün, abartısız tüm gün beklediğim an buydu. Uyku ve yemek bundan sonra geliyordu. Belimden tuttu, bedenimi havalandırdı.

"Biz istifa edelim." dedi. "Çalışıp ne olacağız apartman yöneticisi mi?"

Bedenimi yere bırakmadı alnımı alnına yasladım. "Nasıl geçti günün, bir problem oldu mu?"

"Olmadı çok çok çok sakindi. Sadece bünye çalışmayı unutmuş. Senin?"

Alnını alnıma sürttü bedenimi biraz salladı havada, ayaklarım dans ediyormuşuz gibi hareket etti.

"Benim bünye çalışmayı unutmaz da seni de unutmaz. İş güç. Sensedim bir de."

"Benim de burnumda tüttü..." Biri dürttü bir an sanki. Gerçekten ama biri kolumdan dürttü. "Fazla mı abartıyoruz, on iki saat bile olmadı?"

"Mütevazılığımızdan azaltıyoruz bile ne abartısı?"

Başımı salladım. O öyle diyorsa öyleydi o zaman.

"Sana kurşun kek yaptım."

"Ooof!" canı gitti sanki başını geriye attı.

"Çorba salata ve anayemek duruyor hâlâ."

"Mühim olan bitmiş, hallederiz kalanları da hemen." dedi. Bunca yemek arasında tek önemli şey kurşun kek miydi sahiden? Tamam ben Fetih için köfte de yapacaktım.

"Bu çeksin iyice kendini."

"Gel bakalım çorbayı tat."

"Geldim geldim." Neyin acelesiydi bilmiyordum ama koşarak gidişim, Fetih'e çarpışımla oldu. Tencereye dökülen çorbadan yeniden bir kaşık aldı. Üfledi bolca. Önce dilini değdirip sonra bana uzattı tarhana çorbasını. Korka korka alsam da yakacak kadar sıcak değildi.

"Nasıl tuzu?"

"Tam kıvamında. Sen de köfteyi tat. Son bir salata kaldı zaten, tavuklar da hazır."

"Kalkmaya tenezzül edin de sofrayı kurun, alo!" içeriye doğru bağırdığında köftelerden birine çatal batırdım. Sadece kızartmıştım yoğuramamıştım. O kadarını yapamamış dokunamamıştım ve kurban bayramında gelen kurbanlık ete de mi dokunmayacaksın demişti. Eve et getirmeyi düşünüyordu. Garipti. Kesme diyemezdim ama dışarıda pay edip dağıtan insanlar vardı biliyordum. Onlarla yapmalıydı. Eve taze kesilmiş bir hayvan geldiğinde ne yapardım bilmiyordum.

Köftenin hepsini tek lokmada ağzına aldı. Yüzü memnuniyetle kıvrıldı. "Ölmeden," dedi mest olmuş gibi. "Senin elinden et de yedim ya."

"Bir daha olmaması dileğiyle." dedim ve salatanın malzemelerini yıkamaya başladım. Fetih sebzeler için kullandığımız tahtayı çıkardı ve yıkadığım sebzeleri tek tek doğramaya başladı. Büyük bir ustalıkla bıçak kullanıyordu, yine izledim.

"Nasıl öyle yapıyorsun?" Gözlerimle dikkat etmeye çalışıyordum ama olmuyordu. Çok hızlıydı. "Bana da öğretsene."

"Tehlikeli Efsun, elini kesersin. Sen yavaş yavaş kes ben yokken, acelemiz yok."

Onu dinlemeden bir bıçak da ben aldım ve tahtanın boş yerinde onu taklit etmeye çalıştım ama hemen aldı bıçağı elimden.

"Ne yapıyorsun?" Bıçağı tezgahın içine attı. "Parmak uçların nasıl kesilir haberin var mı?"

"Seninki niye kesilmiyor ki o zaman?"

Bıçağı eline aldı ve kesmeden konumunu alıp durdu. "Parmak uçlarımla tutmuyorum çünkü ben keseceğim ürünü. Bak parmak eklemlerimden destek alıyorum," Bıçağı parmaklarına denk getirmek istedi ama eklemlerindeki eğim buna engel oluyordu. "Gördün mü kesemem bu şekilde ama senin gibi tutarsam ürün yerine parmaklarımı doğrarım."

Elindeki bıçağa uzandım. İstemeye istemeye verdi. "Kesme, sadece tut. Bak elini kesersin Efsun."

Dediği gibi tutmaya çalıştım. Parmak uçlarımla değil eklemlerimle. "Böyle mi?"

"Evet öyle ama boşver. Sen bildiğin gibi ya..."

Tak, tak, tak, tak...

"Aaa oldu!" Onun gibi estetik durmadı belki, bir dilim kalın diğeri ince oldu ya da yarısını kestim yarısı kaldı ama yine de oldu.

"Tamam yeter bu kadar, içim çekildi Efsun ver şunu."

"Yemekten sonra tabu oynayalım mı?" Ne zaman geldiğini bilmediğim Kürşat'ın sesi yerimden hoplattı beni ama neyse ki Fetih almıştı bıçağı elimden.

"Olur tabi ki, oynarız." dedim gülerek. Kürşat isterse oynardık tabi, niye oynamasaydık ki?

***

"Kelime değil?"

"Cümle."

"Evet süper. Şimdi ben az önce meyve tabaklarını gösterip ne dedim?"

"Bu tabaktakiler biteceee... EMİR CÜMLESİ!"

"Evet!"

Hızlıca doğruya basıp bir sonraki kelimeye baktım. Yasaklı kelimelere göz gezdirdim "Hastaneye iki kişi girdi üç kişi çıktı." dedim yetti.

"Ebe!"

"Aynen ve süre bitti."

Zeliha'nın mutluluk çığlığıyla elimden telefonu atarken açtığı ellerine vurdum. "Kaç oldu fark kaç oldu?" Aynı anda eğildik telefona ve artık toparlanmayacağı kesin olan aralığa baktık. Fetih tiksinti dolu bir ifadeyle karşısındaki iki kişiye bakıyordu.

"Sizi takım arkadaşı diye karşıma koyan düzeni sikeyim."

O kadar nefretle kurdu ki bu cümleyi, karşısında ömürlük düşmanları oturuyor sandım bir an. Sırf kazandığımızda bahane üretmesinler diye onlar üç biz iki kişiydik. Ve oyunun başında çocuk gibi oyun mu oynayacağız, uğraşmayalım Efsun diye mızmızlık yapan Fetih'in rengi beyazdan siyaha o kadar keskin bir dönüş yapmıştı ki şaşkınlıkla ona bakıyordum artık.

Çok çirkef bir tarafı vardı.

"Biz seni boşuna okutuyoruz, sen de boşuna okumuşsun. Adam olmaz sizden."

"Ağlama Fetih hadi al sıra sende, son el muhtemelen."

Telefonu önüne doğru ittim. "Oynamıyorum ben."

Mızıkçı, oyunbozan artık her neyse.

"Ya hiçbir şey bitmedi, belki kazanacaksınız." Tamamiyle alay ediyordum.

"Sence şunlardan yirmi kelime bilecek kapasite var mı? Sizin kelime dağarcığınız beşten fazlaysa yedi düvel gelsin beni siksin."

"Abi sen de bilemiyorsun ama." dedi Kürşat. Emir fazlasıyla katılsa da sesini çıkarmadı. Sinirli bir Fetih'e yaklaşmak istemiyordu.

"Ulan anlatabiliyor musunuz? Siz ne anlatmayı bilirsiniz ne anlamayı bilirsiniz, Allah kahretsin..."

"Abartma hadi, ne mızıkçısın ya!"

Süreyi başlatıp telefonu eline verdiğimde iyice dibine girdim. Kelime yoğurttu ve neredeyse çoğu altın kelime yasaklıydı.

"Milli içeceğimiz ne?"

"Su."

Kürşat'ın verdiği cevap odada bir infial yarattı Zeliha o kadar gür bir kahkaha attı ki koltuktan devrilecekti az kalsın. Fetih beti benzi atmış şekilde karşıya kilitlenmişti.

"Siz benimle taşak mı geçiyorsunuz?"

"Şalgam mı abi?" dedi Emir. Zeliha koltuktan düştü korkuyla Fetih'i tuttum ben. Saldırmasın diye.

"Seni Adana'ya gömerim." Vücudu çok gerilmişti, tamam artık bitebilirdi bu oyun.

"Cacık neyden yapılıyor beyinsi..."

"Cacık dedin tabu!"

Hızlı hızlı tabuya bastığımda elindeki telefonu kucağıma bıraktı ve yerde krize girmiş gibi gülen Zeliha'ya kuvvetli bir yastık fırlattı.

"Ben oynamıyorum." yakasına yapıştım, Zeliha daha fazla gülsün diye Fetih'in tansiyonunu biraz daha riske attım.

"Az kaldı süre zaten, devam devam devam!"

Kelime iktisadiydi. Fetih tahammülsüzce bana baktı sonra ekibine. Yola çıktığı arkadaşlarına. Yolda bıraktığı arkadaşlarına.

"Hazine bakanı ülkenin neyiyle ilgileniyor?"

"Hazinesiyle."

"Emir seni iktisadi temellere dayanarak sikerim. Kovuldun."

Telefonu tamamen fırlattı yerinden doğruldu. "Sen de bir daha beni arama, Fetih diye bir abin yok artık. Tamam mı? Allah cezanızı vermesin."

Ben bu kadar komik bir ortamda gülmek istemiyordum ama Zeliha yastığı yüzüne bastıracak kadar raydan çıkınca, Emir Zeliha'nın bu haline dayanamayıp gülünce, Kürşat da patlamalı bir kahkaha atınca tutamadım kendimi. Yoksa çok endişeliydim Fetih'in tansiyonu konusunda. Bizi izledi. En çok beni. Ona ihanet ediyormuşum gibi.

"Yazıklar olsun." dedi yüzüme bakıp.

"Tamam özür dilerim gel öpeyim bir tane."

"Hâlâ gülüyorsun."

Sehpa üzerindeki sigara ve çakmağı aldı dışarıya doğru ilerledi. Ben ve Emir yine kontrol ettik de kendimizi sustuk ama çocuklar bir süre daha güldü. Kürşat da Zeliha'nın yanına düştü mesela. Dakikalar sonra kimsede gülecek takat kalmayınca boşluğu izledik öylece. Bu boşlukta bir hayatı sorgulayış geçti gitti ama.

"Hadi Kürşat yatağa geç, ben süt ısıtıp getireceğim sana. Zeliha sen de duşa."

Üzerimden pandalı pijama takımım vardı, yerimden doğrulup meyve tabaklarını aldım.

"Uyumak istiyorum."

"Hayır önce duş, yoksa rahat uyuyamayacaksın. Dinlensin biraz bedenin, hadi."

Saçlarıyla ilgilenecektim, taramıştı saçlarını görebiliyordum. Halbuki kıvırcık saçın taranmadığını öğretmiştim ona. İki kardeş mırın kırın ede ede gitti Emir de benimle beraber kalkıp çay bardaklarını topladı.

İkimiz de mutfağa geçerken ilk işim cezveye süt koymak oldu.

"Nasıl bu kadar kilo verebildi?"

Son birkaç haftadır Fetih'ten çok Emir'i görüyordu. Bunun cevabı da Emir'deydi biliyordum.

"Sınav stresi." dedi duruladığı bardakları tek tek makineye diziyordu. "İyice yaklaştı ya stres yönetimini yapamıyor."

"Sadece bu mu?"

Ben yanındayken de sınav stresi vardı ama yemeğine yansımaya başlamamıştı henüz.

"Son olayların da etkisi var tabi." Cümleleri ağzında geveliyordu. "Beslenmesine kadar sen düzenliyordu yenge, normal değil mi?"

Sabah kahvaltısı, öğlen yemeği, ara öğünleri, aldığı kafein miktarı, karbonhidrat miktarı... Her şey bir düzen içindeydi. Öyle ki aylar içinde onu ilk gördüğüm andan daha iyi duruma gelmişti. Yanakları dolu doluydu mesela. En son buraya taşınana kadar en azından.

"Ona karşı evde..."

"Yo yo hayır, evde sadece Kürşat'la konuşuyor zaten. Kimseyle karşılaşmıyor pek. Çoğu zaman kütüphanede zaten."

Sütü kaynatmadan ısıtırken ilk bardağı Emir'e koydum. "Koridorun sonundaki oda. Fetih'in kıyafetlerinden koydum yatağa."

Elimdeki süte baktı. "Gerçekten mi yenge?"

"Gerçekten Emir, hadi iyi geceler."

Elimdeki sütü aldı gülümsedi bardağa bakarken. "On yıl oldu biri bana süt ısıtmayalı."

"Çünkü yengeler bugünler içindir."

Başını salladı. "İyi geceler yengem." dedi ve çıktı mutfaktan. Zeliha ve Kürşat için de iki bardak daha doldurdum. Kafamın içinde sadece Zeliha varken "Bize?" diye sordu arkadan bir ses.

Fetih.

Sesi dakikalar öncesine göre pamuk gibiydi.

Ona döndüm, yüzü de sakinleşmişti. Yanına gitmek istedim ama "Yaklaşma sigara kokuyorum." dedi kapı eşiğinde. Adımlarım yarım kaldı, kalan sütü iki fincana daha koydum. Bir kupa bir fincanı küçük bir tepsiye koyarken ona doğru ilerledim.

"Kürşat uykuya dalmadan götür de için beraber."

"Ben niye Kürşat'la içiyorum? Zeliha'nınkini koy, ben seninle içeceğim."

"Bu gece sen Kürşat'la ben Zeliha'yla uyuyorum çünkü."

Suratı hemen değişti, birazdan ikna edeceğim şeyi kesin bir dille reddetti. "Saçmalama Efsun, onlar beraber uyusunlar, ben seninle yatacağım."
Tepsiyi zorla eline tutuşturdum, "Kürşat seni çok özlemiş, ben de Zeliha'yı. Bu gece böyle uyuyalım."

"Efsuun..."

"Hadi Fetih, daha Zeliha'nın saçlarıyla ilgileceğim hadi."

Mızmızlığı sürdü, aynı cümlelerle ısrar ettim ben de. Omuzlarından ite ite onu mutfaktan çıkarırken Zeliha ve benim de sütümü aldım, odaya geçtim. Dakikalar sonra banyo kapısının sesini duyduğumda seslendim.

"Buradayım Zeliha, gel."

Üzerini giyinmişti sadece başında havlusu vardı verdiğim bulutlu mavi geceliği giymişti. Benim geceliklerim hep bana büyük olurdu boy olarak, Zeliha'ysa tam. "Abim nerede?" dedi yorgun gözlerle odaya bakarken. "Kürşat'ın yanında o gel sen." yatağa vurdum birkaç kez elimi, ayağa kalkıp makyaj masasının üzerine koyduğum malzemeleri önüne koydum.

"Beraber mi uyuyacağız?"

"Eveet, özlemedin mi?" Rengi çok solgundu. Annesi onu terk etmiş küçük bir çocuk gibi geldi gözüme.

"Çok özledim de yarın kovacak beni abim." dedi eline sıktığım kremi yayarken.

"Efsun ablam da seni odadan atar de." Bu cümleyi ona ilk kuruşum değildi ama ilk kez bu cümleyi kurduktan sonra bana böyle baktı. Hüzünlü.

Cildine nemlendirici sürerken elim havlusuna gitti ve bir çırpıda aldım. Islak saçları omuzlarına döküldü. Zaman zaman o evde kaldığımız odada saçlarını yapardım, kullandığımız setin bir tanesi de benim odamda vardı. Muhtemelen Fetih benim sanıp getirmişti.

"Niye saçlarına bakmayı bıraktın?"

Ruhsal yorgunluğu o kadar fazlaydı ki saç tellerine bile dokunsam canı yanacak gibiydi.

"Uğraşasım gelmedi hiç."

"Ama sana kıvırcık saç taranmaz demiştim ben, bak yıpratmışsın saçlarını."

Elime döktüğüm kremi avuçlarımı birbirine sürte sürte dağıttım. Gözleri önce benim saçlarıma kaydı sonra gözlerime. "Olsun, yıpransın." Dedi sadece. Umutsuzluk. Yorgunluğunun arkasında cirit atan duygu buydu. Ona olumsuz neyden bahsedersem bahsedeyim olsun diyecekti.

"Saçlarını öne eğer misin?" Lafımı ikiletmeden dediğimi yaptı, elimdeki kremi aşağıdan yukarıya hacim vere vere saçına uyguladım. Çok gürdü saçları birkaç kez daha krem aldım. Her işlemi adım adım, sırayla ve özenle uyguladım. O tanıdık koku yeniden oluştu. Difüzörünü taktığım saç kurutma makinesini fişe takarken bedenini aynaya döndürüp saçlarını yavaş yavaş kurulamaya başladım. Çok uzun sürdü bu. En az yarım saatimizi aldı saçlarının kuruması. Sadece birazcık nemli bırakmıştım.

Dalgaları belirginleşti, eski sağlıklı halini aldı. Kabarık da değildi artık. Saç serumumdan biraz elime alıp saçlarına yine uçlarından uçlarından sürdüm. Bandanalarımdan birini de alıp saçına bağlarken aynadan göz göze geldik.

"Bak nasıl kendine geldi saçların. Bebek gibi oldun."

Başından iki kez ardı ardına öptükten sonra sütünü ona uzattım ve soğumuş sütümü de birkaç yudumda içtim. Yatağın altına girip onu beklerken bardağını bıraktıktan sonra ışığa yönelecek gibi oldu.

"Zeliha ışığı kapatma." dedim hemen. Fetih ışıkla uyumaya alışmıştı ama Zeliha ne kadar alışıktı bilmiyordum. O da zifiri karanlıkla uyumuyordu ama bu kadar kuvvetli bir ışık değildi muhakkak.

"Göz bandım var, ister misin?"

"Yok yok uyurum ben hemen, yorgunum zaten."

Onun için açılan yorganın altına girdiği gibi sineme yasladı başını.

"Her işten geldiğinde böyle şekerleme yapardık eskiden." dedi.

"Evet, normal uykudan daha tatlı olurdu. Gecenin devamında çok alıklaşırdım ama olsun. Fetih'i de alıştırmıştık bir ara."

Yani geliyordu kıvrılıyordu yanımıza. Pıtı pıtı geliyordu bir de. Bazen gelme diyorduk yine geliyordu.

"Ki asla o saatte uyumaz, uyuyana da eşek muamelesi yapardı."

"Halt etmiş."

Saçlarından öptüm onu biraz daha kendime yasladım. "Yanımıza gelmemek için tüm fikirlerin hâlâ yerli yerinde mi?"

"Evet." Kısa ve öz.

"Kilo vermişsin ama."

"Her insanın başına gelir ki böyle şeyler."

Yüzünü sinemden çıkardım, gözlerine baktım. Sulanmıştı gözleri. "Benim kaldığım ev; neresi olursa olsun, hangi şehirde olursa olsun, zamanı hiç fark etmez, yarın da otuz sene sonra da, o evde kim olursa olsun senin de evin, bunu biliyorsun değil mi?"

Başını hızla salladı, yaşı yastığına düştü. "Çünkü anneler ve ablalar her zaman kapıyı açık bırakır gelecek varsa. Ben kapımı hiçbir zaman kilitlemeyeceğim bunu da bil tamam mı?"

Dudakları aşağı doğru büzüldükçe yaşları artıyordu. Gitsinler demiştim. Zeliha oradaydı. O an ne hissettiğini bilmiyordum. O odayı da Zeliha toplamıştı. Bir yük vardı, bir gece vardı benimle beraber iki kişi daha taşıyordu onu.

"Bazen ayrı düşmemiz gerekebilir bu sefer olduğu gibi ama sen benim hep keşke ben seni doğursaydım dediğim o kız çocuğu olacaksın. Bu da otuz yol geçse bile değişmeyecek tamam mı?"

Hıçkırıklarını dizginleyemedi başını yeniden sineme gömdü. O ana kadardı. Benim ağlamadan duruşum da o ana kadardı. "Su perisi," dedim. Doğduğu şehrin iklimine ters bir su perisi. "Eğer bir masal dünyasında olsaydık da biz yine aynı evrende olurduk." Hiç gerisini söylememe gerek kalmadı. Anladı.

"Çünkü sihirler ve periler aynı evrende olurdu." dedi. Yüzüme bir tebessüm yayıldı saçlarını okşadım sadece. Başka da bir şey söylemedim. Başka bir dünyada da biz yine bu halde olurduk biliyordum ben. Kuvvetli bir histi ki içimde dolanıyordu.

Uykuya daldı kollarımda, hem düzene giren nefeslerinden hem de biraz benden uzaklaşan bedeninden anladım. Sessiz sakin soluklarını dinlerken

kapımız açıldı yavaşça. Fetih önce bir kafasını uzattı kontrol yaptı sonra tamamen açtı kapıyı.

"Bir şey mi oldu?"

"Uyudu mu?" dedi bize yaklaşıp.

"Evet uyudu, Kürşat uyudu mu?"

"Çoktan uyudu o." Tek elini yatağa bastırırken Zeliha'nın saçlarını arkaya doğru itti.

"Elin değmiş, bebek gibi olmuş bu." dedi kardeşine bakıp. Aynı benzetmeyi yapmamıza mı yoksa elimin değişine dem vuruşuna mı erirdi insan bilemedim. İki kez şakağından öptü, saçlarını kokladı kardeşinin.

Özlemişti.

Ben tatlı tatlı bu anı izlerken ansızın elleri bacaklarına kaydı ve kucakladı Zeliha'yı.

"Fetih ne yapıyorsun?" dedim. Uyanık olsa çekecektim kolundan ama uyanık değildi işte.

"Geliyorum bekle."

"Saçmalama getir kızı." Oturur pozisyona geçtim Fetih'in tişörtünden tutmaya çalıştım ama olmadı aldı gitti Zeliha'yı. Bir dakika dolmadan geri dönerken kapımızı kapatıp sırıta sırıta yürüdü yatağa doğru.

Yok ben sinir hastası olacaktım.

"Ben sana yatağa gel dedim mi?"

Belimden sarıp sarmalarken beni dudakları yüzümde gezindi.

"Ya hanım," dedi. "Ben sana daha ilk günden bizim ailede yatak ayrılmaz demedim mi?"

Omzundan sadece öyle gözükmek için ittim onu.

"Söyle bana. Yatak ayırmak bizim ailede ne demekti? Boşanmak kadar ağırdı. Olmaz hanım olmaz, aynı çatı altında farklı yataklar olmaz."

Hiç laf yarıştıramadım. Bir şekilde haklı çıkardı çünkü. Söyleyecek lafı kalmazdı. Beni kendine iyice çekti, bedenlerimiz artık yapışıktı. Yorgunluğumu o an hissettim. Dinlenebileceğim yerde.

"Benim güzel karım."

"Hım."

"Teşekkür ederim."

"Senin güzel karın olduğum için mi?"

Burnumu sıktı.

"Hayır bu gece için. Efsun yemin ederim senden başka hiç kimse benim kardeşlerimi benim kadar sevmezdi." Böyle mi düşünüyordu sahiden? Bunu

kıyaslayamazdım ben ama o kıyaslamıştı. Burnumu burnuna sürttüm.

"Can canan meselesi." dedim. Tam olarak buydu. Can ve canan meselesi. "Fetiih," ara ara aklıma bir soru geliyordu. Belki de tam sırasıydı. "Reşat yaşasaydı beni sever miydi?" bilmek istiyordum. Kürşat kadar beni zorlar mıydı yoksa Zeliha gibi hemen anlaşır mıydık?

"Bu gece burada olsaydı, en çok onunla anlaşırdın. Yengem de yengem der dururdu. O hiçbirimize benzemiyordu Efsun, belki biraz Zeliha'ya. Çok zarifti, duygusaldı, yüreği çok hassastı. Seni çok severdi."

Elmacık kemiklerim sızlayana kadar gülümsetti beni bu cevap. Reşat, güzel çocuk. Yaşamıyordu, onun hakkında çok az şey biliyordum ama yüreği temiz insanın ışıltısı toprağı bile aşabilirdi.

"Ben de onu çok seviyorum." dedim.

Severdim demedim çünkü Fetih bana; Reşat ve serçe anısını anlattığı günden beri bu, geçmiş zamandan çıkmış şimdiki zamana taşınmıştı. Niye ağlamıyor ki bu, acı çekmiyor mu? Küçücük bir çocuğun cümlesi benim defterimin ilk cümlesinde yazıyor. Buna inanmıyorum, bunu biliyorum. Beni tanımıyor belki o zaman, beni hiç görmedi. Bu dünya üzerinde belki daha varlığım yoktu bile ama öyle bir cümle kurmuştu ki yirmi beşimde karşıma çıkmıştı. Onun defteri çok az sayfaydı ama yine de bana yer vardı. Bu o kadar kıymetliydi ki. Bir *düğüm* var demiştik, evet o düğümü Zeliha kısaltmıştı ama ilk düğüm kesinlikle Esat Reşat Karadere'den gelmişti. Ben ve Fetih'in kaderi bir iple bağlıydı, daha ben dünyaya gelmeden ilk düğümü kardeşi tarafından atılmıştı. Bunu bu gece Fetih'in kollarında, onun yaşayan kardeşleriyle bir gece geçirdikten sonra ölen kardeşine de haksızlık yapmayıp saatlerce anılarından bahsettiğimiz bu gecede bir kez daha anladım.

İnstagram: serceyioldurmekofficial

LVI- "Aflar Teşekkürler ve Pişmanlıklar"

Dilan bölümü geç atmayacak, hatta erken atacak şu an burada bizimle mi?

Evet bizimle:')

Sevgili Karadere konağı misafirleri;

önce yıldıza basalım mı?

Bir matematik formülünü göre; x(yorum)= 5x(oy)

Yani yapacağınız bir tane yorum beş oya bedel. Matematik asla yalan söylemez. Lütfen dikkate alalım.

Keyifle okuyun!

Eskiden, ama muhakkak yakın geçmişte, beni bunaltan bir alanda kalma sürem çok direnirsem saatleri bulabiliyordu. Şimdi, ama yakın bir geçmişten itibaren, bu süre saatlerden dakikalara inmişti. Bunaldığım an terk etmezsem ortamı başım dönüyor, midem bulanıyor ve ellerim çok titriyordu. Gözlerimin önüne gelen benekler banyodan çıkmazsam bayılacağımı çok açık şekilde belli ediyordu. Buhardan etrafın bulanık olduğu yerin kapısını açtım ve kapıya tutunarak dışarıya attım adımımı.

Sırtı bana dönük olan Fetih'in üzerindeki gri tişört biraz kıvrılmış yılan dövmesinin bir kısmını açığa çıkarmıştı. Başımın dönüşü dinene kadar o noktada odaklandım.

Ve istemsizce iç çektim.

Ve yer ayaklarım altında kaymayı bırakınca dudaklarımı yaladım.

Bir dövme her seferinde ilk kez görülmüş gibi dokunma hissiyatı oluşturmamalı insanda.

Yatakta ben yoktum ama benim yerimi kapmış benim gibi turuncu bir şey vardı ve sanırım yerimi kaptığı için bozulmayacağım tek şeydi.

Şeftali.

Fetih eliyle onu itiyor Şeftali'yse her seferinde ona uzanan ele atlıyordu. Oyun oynuyorlardı. Büyüdükçe hareketleri o kadar artıyor ve hızlanıyordu ki artık gözlerimle takip etmekte bile zorlanıyordum. Gözlerimin önündeki benekler yok olduğunda yalın ayak üzerimde bornozla Fetih'e doğru ilerledim. Saçımda havlu vardı dizimi yatağa bastırdım ve yüzüne doğru eğildim. Gözleri zaten yarı açık yarı kapalıydı, kokumu aldı sanırım

tamamen kapattı. Yüzünde bir tebessüm oluştu ve bedeni yükselecek kadar derin bir nefes aldı.

Dudaklarımı şakalarına bastırdım burnumu da en yakındaki saç diplerine. "Günaydın." Sakalını okşamak için yüzüne ulaşmış elimi tuttu avucumun içinden öptü. İlgisini alakasını tamamen bana verirken "Günaydın." diye karşılık verdi.

"Gel yamacıma." Şeftali'yi bana yer açmak için hepten dibine çeker sandım ama yataktan aşağı bıraktı.

"Atma ya kalsın."

"Çok bile kaldı yatağın sahibi geldi." Onun da beni çekmesiyle bacaklarının üstünden geçip boşluğa uzandım. Oda soğukmuş gibi hemen üzerimi örttü, belimi sarıp sarmaladı ve koynuma girdi. Yere bırakılan Şeftali'nin kuvvetli sesini duyarken sindi yerden istifini bozmadan bağırdı.

"Rahatsız etme bizi!"

Gariptir, kedilerle iletişim kurmanın mihenk taşı göz bağı olmasına rağmen, Fetih bunu yapmadan lafını dinletti. Şeftali konuşmayı bıraktı.

Yatakta tam olarak uyku sıcaklığı vardı. Duş almasam, uykumu açmasam uykuya dalmam en fazla iki dakikamı alırdı, mesela Fetih uyuyacak gibiydi.

"Geç gidelim bugün işe, hadi geri uyuyalım." Islattığı dudaklarını zaman zaman boynuma dokunduruyordu.

"Tabi efendim hemen başhekime mesaj atıyorum. Hem sen niye böyle uykulusun, dün kaçta yattın?"

Ben uykuya dalarken o hâlâ uyanıktı, saçlarımı okşadığını hatırlıyordum son anlarımda. Hemen arkamdan uyuduysa bu kadar uykulu olmaması lazımdı.

"Geçe kaldım, uyku tutmadı. Ayrıca başhekime de selamımı söyle."

Bir gülüşten çok ikileme söyler gibi 'ha ha' derken o kadar derin derin nefesler alıyordu ki bir yabancı olsa nefes almada zorluk çekiyor sanır müdahale ederdim ama Fetih olduğu için kokumu depoluyor dedim ve hiç karışmadım.

"Bensiz duş alman çok kırıcı bu arada, hiç mi zorlanmadın, kendini kötü hissetmedin?"

"Tabi efendim çünkü hep seninle duş alırdım."

Belimdeki eli tenimi hafifçe sıktı. "Kızım sen zaten bensiz de uyuyabiliyorsun," Bir zamanlar kafama vurup yatmama alınırdı. Artık duş almama da bozuluyordu. "Bensiz duş da alabiliyorsun. Senin o kafanı

ısırırım, tamam mı? Bir daha böyle cümleler kuramazsın. Asabımı bozma benim."

"Tabi efendi..."

Isırırdı. Isırdı da. Canımı yakmadan ama dişlerini hissettirecek ölçüde. Boynumdan çıkardı yüzünü, elmacık kemiğime yöneldi ama ısırmadı orayı. "Sen nemlendirmedin mi yüzünü?"

Yumuşak seviyordu sanırım lokmasını.

"Hayır."

"Çok gergin bak yüzün niye nemlendirmedin?" Gece kullandığım ve yatağın dibinde duran nemlendiricime uzandı. Dizlerinin üzerinde doğruldu ilk elime kullandığımı sürdü, ben yayarken o da yüzüme dokundurdu birkaç nokta. Gözleri uykuluydu. Tıpkı benim yaptığım gibi yer çekiminin tersine, yüzüme sürerken ben de ellerimi nemlendirmiştim. Boynumu da es geçmedi. Beni yumuşak bir lokmaya çevirme işimiz sonlandığında nemlendiricileri rastgele koydu ve geri yattı. Yumuşattığı yüzümde parmağını gezdirirken ısırmayı unutacak kadar uzun baktı yüzüme. Zaman zaman yapıyordu bunu. Zaman zaman değil, belli başlı şeylerden haberdar olduğundan beri. O boşluğun içine düşmesin diye "Mutfağa giremedim sabah." dedim. Sanırım kahvaltı hazırlasaydım duş alacak vaktim olmazdı.

"Üç kafadar girmiş, benim girmem de yasakmış. Hatta biri dedi ki emir büyük yerden, giremezmişim mutfağa. Kim verdi sence bu emri?"

Emir söylemişti hatta. Kahvaltıyı hazırlıyorlardı, dün nasıl onlar bir şeye dokunmadıysa bugün de bana dokundurtmuyorlardı.

"Büyük yerden dediğine göre tabi ki ben verdim. Hazırlasınlar, dün sen uğraştın her şeyle. Efsun mutfağa girerse hepinizin kellesini alırım dedim."

Sultan Fetih Han Hazretleri... Sanıyordu kendini.

"Keşke teknoloji o kadar ilerlese ki şöyle bir sistem gelişse; sen şu padişah havalarına girdiğin an ben komut versem ve Sibelcan kafanın içinde padişah şarkısını söylese. Nakarat kısmını özellikle. Asla kapatamasan. Çalsa dursa çalsa dursa. Tam böyle beyninin içinde. Susturamasan. Ne kadar güzel olurdu ya."

Bunu ikinci isteyişimdi. Bende kötü bir anı olarak kalan düğünde de istemiştim aynı şeyi. Üçlersem olur muydu? Keşke olsaydı.

"Çok konuşma, çok konuşma." Başını yatağa bıraktı uykulu gözlerle asla bir padişah gibi olamayacak sevimlilikte bana baktı. Tek parmağı boynumda gezintiye çıkmıştı.

"Asıl sen çok konuşma. Hepsini sabahın köründe ayağa dikmişsin. Bir gözü açık bir gözü kapalı mutfakta çırpınıyorlardı. Ya sen hiç ben bunu yapıyorum ama benim karım ne der, kızar mı diye korkmuyor musun? Kanuni bile Hürre..."

"Dedemin bir lafı vardır Efsun bilir misin?"

Fetih Ali Karadere'den nağmeler. Fetih tanımasam da en çok dedesine çekmişti bence. Çünkü yaşayan üst soydan bir Fetih göremiyordum. Alt soydan görebiliyordum ama.

"Karısından korkmayan adam Allah'tan da korkmaz, diye."

Her seferinde daha ikoniğini duymam derken üstü geliyordu. Ufak ufak kıkırdadım başta ama sonra Fetih'i benzettiğim bir adamı Sultan babaanneden korkarken hayal edince gülüşüm arttı.

"Korkar mıydı babaannenden?"

"Olması gerektiği kadar."

Kafamdaki sahne daha komikleşti. Sultan babaanne korkutacak cinsten bir kadındı tamam ama işte Fetih'in dedesi... Bilmiyordum işte olmuyordu tam olarak.

"Bir rivayete göre deden Urfa'nın ilk hanımcılarındanmış, doğru mu bu?"

Hatta bir başka rivayete göre Urfa'ya medeniyeti ve hanımcılığı da bunlar getirmişti.

Boynumda bir dakikaya yakındır dolanan parmağı meğerse bir şeyi arıyordu. Nabzımı. Bulduğu yere ikinci parmağını da dokundurdu ve hissetmesi için yatış pozisyonumu değiştirdim. Hafifçe baskı uyguladı. Uykuluydu gözleri, sesi mahmur, elleri sıcak.

"Doğrudur." dedi. Uykusundan zorla uyanmış bir çocuk kadar sevimliydi, küçültüp cebime koymak istiyordum. Sonra da işe götürmek istiyordum. Parmaklarını kaldırdı nabzını yakaladığı yerden dudaklarını bastırdı.

"Başka bir rivayete göre de sen dedenin bayrağını taşıyormuşsun, bu doğru mu?" Az sonra soracağım sorunun temelini atıyordum.

"Cık değil." Öptüğü yerde duran dudaklarını ayırdım tenimden.

"Hiç mi doğru değil?" Yüzünü görebilmek için başımı var gücümle geriye atmıştım. Hanımcı kalıbı tam olarak uymuyordu belki, bir şey uyuşmuyordu Fetih'le ama yine de net bir hayır cevabını hak etmiyordu sanki.

"Hiç doğru değil."

"Nasıl değil bir daha düşün." diye dikte etmek için çabaladım. "Ben senin neyinim?" dedim. Karımsın cevabı hazırda bekliyor sandım. Tüm

adımlarımı ona göre belirlemiştim ama can damarıma parmak bastı.

"Hanımımsın." dedi. Hanım. Bütün söyleyeceklerimi unuttum, bütün dikte çalışmam çöp oldu ama yine de sorumu sormaktan vazgeçmedim.

"Peki sen deden gibi hanımından korkuyor musun?"

Biliyordum cevabını ama yine de soruyordum.

"Daha neler." dedi. Üstten üstten ona baktım. Dedesi için canlanan hiçbir ana Fetih uymuyordu zaten.

"Olması gerektiği kadar da mı?"

"Sence Efsun?"

Bence de Fetih... Bence de.

"Aman iyi," dedim ondan uzaklaşırken biraz. "Hanımcılık yok, korku yok. Ne varsa eskilerde varmış zaten. Neyse aman, herkes bir Fetih Ali Bey kadar olamaz zat..."

"Bana popüler kültürün kelimelerini kullanma Efsun, eski kafalıyım ben. Öteye de gitme." belime sardı kolunu geri çekti beni. Burun buruna gelecek kadar yaklaştık birbirimize. "Hanımcılıkmış oymuş buymuş insanların ağzına yama yaptığı kelimeler. Ben bilmem öyle şeyler. Ben hanımımın kıymetini bilirim." dedi. İçimden bir ses Merthan'ın bu konuyu alay konusu yaptığını söylüyordu. "Başımın üstünde taşırım. Bir dediğini elimden geldiğince ikiletmem. Sayarım, bilirim. Gönlünü küstürmemek, kalbini kırmamak için çabalarım." Aynı şeyi düşündüğümüz için mi bilmiyorum ama burada bir durdu.

Ama bazen çabalasan da yetmez. Kalbini kırarsın.

"Yol arkadaşım o benim, yeri gelir başımı yumuşatırım. Mutluluğundan sorumluyum ben onun. Gönlü hoş olsun diye istediğini yaparım, korkudan değil. Hem korku da neymiş, bak o gittiğim psikolog demişti ki korku üstünlük duygusudur. Yanlış mı söylemiş?"

Başımı iki yana salladım. "Cık. Songül Hanım çok doğru söylemiş de gitmeyi bıraktın mı kendisinin yanına?" diye sordum laf arasında. Bana her gittiği günü söylemezdi zaten ama uzun zamandır gidemediğini biliyordum.

"Bırakmadım, bugün çağırdı beni. Gideceğim de konumuz bu değil." dedi bunun üzerinde durmayacağını belli edip. "Biri diğerinden korkuyorsa yoldaşlık değildir o, romantize ettirmem ben böyle şeyleri. Hanımıma da ettirmem. O zaten bilir beni, değil mi?"

Sabah sabah alacağım tüm tavrın önüne geçti ve sus çizgime bastırdı dudağını.

"Evet." dedim çaresizce, başka ne diyebilirdim ki? "Tamam." diye devam ettim. Tamam da olsa zaten. Fetih Ali Karadere gibi olmasına gerek yoktu, Fetih Karadere olması yeterdi. Tüm terimler yok oldu benim için, yaptığı açıklamaya tutundum. Dudaklarımız birbirine sürtünürken "Saat kaç?" diye sordu. Eli bornozumun ipiyle oynamaya başladı, tehlike çanlarını duyuyordum.

"Ne giyeceğim diye hiç düşünmezsen, saçını sadece kurutursan, kahvaltıyı da yolda yaparsak vaktimiz var." Bornozuma attığım düğümün ilkini açtı. "Sahi Efsun söylesene sevişmeyeli on yıl oldu mu?"

Her sevişmemizden sonra kurduğu fiks cümleyi de kurdu ama söylediği her şey imkansızdı. En imkansızı da içeride sabahtan beri kahvaltı hazırlamak için çabalarken insanlar yolda yapılacak kahvaltıydı.

İçimden geçen cümleyi törpükeyebilirdim ama yapmadım. "En son İzmir'de seviştik." dedim ilk aklıma geldiği gibi. Bu tam da tahmin ettiğim gibi dudaklarını durdurdu. Başını kaldırıp gözlerimin içine bakarken atladığım geceyi sorguluyordu. Farkındaydım

"Savaşmak, seks yapmak ve sevişmek bir değil ya sonuçta, bilmiyor musun?" dedim. Bozguna uğradı karşımda. Beklemiyordu. Hem de hiç. Sana bunu ödetirim demiştim halbuki ben.

"Seninle girdiğim her tensel temas sevişme." dedi, kendinden emindi. Ben de emindim ondan. "Dudaklarını öpmem bile. Sen bunu bilmiyor musun?"

Eli başımdaki havluya uzandı ve bir çırpıda çıkardı. Saçlarımdaki suyu iyice çekmişti havlu. Islak saçlarımda gezinirken parmakları dudaklarımız dipdibeydi. Cevap vermedim. "Biliyorsun." dedi kendi kendine. "Çok özledim seni." dudaklarımız birleştiğinde hırpalamaktan uzak, uyku sıcaklığı henüz daha üzerimdeyken dokunuşları zarifti. Hızlı olan bendim, dilimi ondan önce davranıp ağzının içine ittim. Bu hamlem ona cesaret verdi omzumun üzerine yatan bedenimi sırt üstü yatırdı. Bu anı durdurup kalkmalıydım, içeride bizi bekliyorlardı. Âna kaptırmamak için çok direndim ama Fetih'in sıcaklığı bile uykudan uzaklaştı, dokunuşları daha tehlikeli bir durum aldı. Kaptırmanın eşiğine geldim kendimi, elim tişörtüne de gitti ama durmak için tırnaklarımı bastırdım tenine. Uzun değillerdi ama yine de hissetti bu kendi direncim içindi ama o üstüne alındı tamamen üstüme geçtiğinde omuzlarından ittim onu.

"Fetih dur." nefes nefeseydim.

"N'olur bana çocuklar içeride deme."

E ama öyleydi... Tamam mutfak evin diğer ucunda, oda diğer ucundaydı ama geç kalıyorduk ve çocuklar içerideydi. Tüm mesafeye rağmen.

Yeniden dudaklarıma uzanan dudakları engelledim, parmak uçlarımı bastırdım dudaklarına. Vücudu uyanmıştı, hissediyordum. Parmak uçlarımdan öptü. Tam sırası Efsun. Hayır değildi, parmak uçlarımdan öpüşü mü bakışı mı bilmiyorum ama o kadar içime dokundu ki yapmakla yapmamak arasında gidip geliyordum. Her halükârda kalkıp kahvaltı masasına gidecektik ama dilim susmalı mıydı bilmiyordum. Gözlerimi kapattım ve kurdum cümleyi.

"Dokunma bana." dedim tıpkı onun gibi. Parmak uçlarımda açtı gözlerini. İkinci bozgun. "Demiştin." diye devam ettim. Benim değil onun cümlesiydi.

"Saçmalama." dedi hayretle. "Öfke nöbeti geçiriyordum o an, saçmalama."

"Bunu sana ödetirim dedim ama ben."

Alnımı alnına yasladı. "Efsun öfke nöbeti geçiriyordum, yapma."

"Evet öfke nöbeti geçirdin. Hatırlıyorum." dedim üstüne basa basa. İkimiz de birbirimize bakıyor aynı şeyleri söylüyor ve sanırım aynı şeyleri düşünüyorduk.

"Yaptığım ve söylediğim hiçbir şeyin doğruluk payı yoktu. Öfke nöbeti geçiriyordum. Hiçbirinin arkasında değilim anlıyor musun beni?"

Söylediğin bazı şeylerin vardı Fetih. Gözlerinin içine içine baktım. Aynı anı düşünelim istiyorduk. Bazen sinirli anlarda söylenen şeylerin dilin altından çıktığını düşünürdüm. Kırgınlığım gözlerime yansımadan çektim bakışlarımı ondan.

"Sonuç olarak bunu sana ödetirim dedim." diye tekrar ettim. Sadece bunu kullanabildim. Bana bunu demiştin bunu da mı öfkeyle söyledin demedim. Yatakla onun arasından çıkmak istedim ama izin vermedi.

"Tek bir kelimemin de hareketimin de akıl kârı olmadığını biliyorsun. Öfke nöbeti geçiriyordum, sen de o an ortamı kızıştırmadın, anlayışla sakinleşmemi bekledin. Neyin ne olduğunu farkındaydın Efsun."

"Evet farkındaydım ve şu an hazırlanmam gerekiyor. Sonra da kahvaltıya gitmemiz gerekiyor."

"Beni kendinden mahrum bırakıyorsun." dedi. Gözlerine bile bakmıyordum. Kurduğu cümlenin o an boğazıma doldurduğu gözyaşlarının tadını alabiliyordum. Bana bunu neden söyledin bile diyemiyordum. Tıpkı o an olduğu gibi.

"Aynısını yaşadım."
"Birkaç dakika."
"Olabilir."
"Efsun."
"Fetih."
"Bana bakar mısın?"
"Bakmam."
"Kovarım evde kim varsa."
Yan bir bakış attım. "Öfke nöbeti geçiriyordum." diye tekrar etti göz göze geldiğimiz an.
"Karnım acıktı benim."
"Ne söylediğimin bilincinde bile değildim. Hepsi boş safsata."
"Masada kusur bulmaya çalışma sofraya oturunca, sabahın köründen beri uğraşıyorlar."
"Bundan sonraki her sevişmemizde sana şiir okuyacağım."
Kanma Efsun.
"Yarın nöbete kalacağım. Çocuklar bu gece de burada kalırlar mı?"
Kanmadım ve yataktan kalkana kadar farklı tellerden çalmaya devam ettik.

Fetih'in eli belimde uzun holden mutfağa yürürken "Mutfak dağınıksa yaktım çıralarını." dedi.
"Mutfağın dağınıklığını değil hazırladıkları kahvaltıyı görüp teşekkür ediyoru..." cümlem onun yürüyüşüne alıcı bir gözle bakınca yarıda kaldı. "Sen niye müfettiş gibi yürüyorsun?"
"Müfettişim çünkü."
Serseri bir tavırla elini omzuma attı. "Sen de müfettişin karısı." Cevap vermeme vakit kalmadı çünkü mutfağa girdik.
"Sabahı şerifleriniz hayırlı olsun." dedi.
"Günaydın." dedim.
Ocağın başında olan Emir ve Zeliha, masada telefonuyla ilgilenen Kürşat, baştan aşağı donatılmış kahvaltı masası, bunca şey hazırlanmasına

rağmen düzenli ve temiz olan mutfak, ben ufacık bir şey dahi yapsam dağılırdı, ve bizim selamımızla bize dönen üç çift göz. İlk Zeliha'yı gördüm. Otuz iki diş gülümsedi, elindeki tahta kaşığı kaldırarak bana salladı.

"Günaydın." dediler topyekün. Zeliha'nın karıştığı tavanın altını Emir kapattı ve ocaktan aldı. Masaya doğru ilerledik Fetih benim sandalyemi çekerken ilk ben oturdum arkamdan o geçti. Masanın orta yerine konan yumurtalı sucuğa baktım.

Asla sucuklu yumurta değil, yumurtalı sucuk.

Fetih masayı inceliyordu büyük bir dikkatle ama bilmiyordu ki söylenecek bir şey bulamazdı. Ben öyle sanıyordum ya da.

"Tahin eksik. Biz tahinsiz kahvaltı yapamayız. Seni seçtim." dedi ve Emir'i işaret etti. Emir hiç itirazsız ayaklanırken Zeliha başını bana yaklaştırdı.

"Bu da mı kova burcu oluşuyla alakalı?" diye fısıldadı. Fetih'e baktım göz ucuyla müfettiş haliyle masayı incelemeye devam ediyordu.

"Evet." dedim omuzlarım düşerken. Biraz da ben yaklaştım ve devam ettim. İçimde kuvvetli bir koruma içgüdüsü vardı, Fetih'e bakıyordum. "Hani bir laf vardı ya kasap sevdiği postu yerden yere vurur diye. Öyle yani." Emir önümdeki boşluğa tahini koyduğunda gülümsedim.

"Sana yemin ederim ki bunun kova burcu oluşuyla ala..."

"Şu çekmecede fındık ezmesi var Zeliha sana zah..."

"Fe tih!" diye adını heceledim. Sonra kendim kalktım ve bahsettiği yerden aldım fındık ezmesini. Kulağına doğru edildiğimde oturmadan, saçlarım yüzüne doğru döküldü.

"Kaç eksik sayarsan ben kalkacağım hepsinde haberin olsun." Saçlarımı ve bedenimi üzerinden alıp yerime geri otururken Fetih dönmüş bana bakıyordu. Bacağını salladı önce biraz sonra dudaklarını büke büke masaya baktı. Herkese göz devirdi, kimseye bulaşamadığı için canı sıkıldı. Yaramaz bir çocuk gibiydi kafasını koparacaktım.

"Hadi herkes başlasın, afiyet olsun. Ellerinize de sağlık."

Elim ilk peynire yöneldi Fetih'in tabağına 3 dilim, kendi tabağıma iki dilim aldım. Sonra zeytin ve domates. Fetih'in de eli yumurtalı sucuğa gitti koca bir parça tabağıma koydu. Yumurtasını nasıl ayıklayacağımı düşünüyordum kara kara.

"Efsun abla dolapta koca bir lahana var. Ne alaka o, dolabın yarısını kaplıyor."

İlk geldiğinde bana da aşırı büyük gelen ama artık gözümün alıştığı, bir süre daha dokunmazsam bozulacak olan küçük Mahmut'un hediyesiydi.

"Mahmut diye küçük bir çocuk var o getirdi bize onu." Fetih'le birbirimize baktık ben gülümsüyordum ve sanırım aynı şeyi düşünüyorduk.

"Dünyanın en sevimli çocuğu."

"Dünyanın en sevimsiz çocuğu."

Göz devirdim. Onun da içi benim gibi özlem dolmamış mıydı, ne uzun zaman oldu, keşke gelse de görsek demiyor muydu?

"Bir kez bu sokakta oyun oynuyordu tek başına. Eve davet edip kek ve meyve suyu verdim. Annesi de bahçelerinden onu ve şey, adı neydi Fetih semiz hayır ya semsem mi..."

"Semsek mi?" dedi Kürşat.

"Evet evet semsek getirdi. O lahanayı ben işten gelince turşu yapalım Zeliha. Yoksa bozulacak. O kadar uzun yoldan tek başına sırtlayıp getirmiş. Küçücük boyu var, elleri kızarmıştı. Evini biliyorum ben bir kere çağıralım yemeğe. Bir tanısanız dişleriniz kamaşır. O kadar sempatik ki, hiç durmadan konuşsun yine de dinliyorsunuz."

"Gevezenin teki. Büyümüş de küçülmüş gibi," dedi Fetih. "Kimsim kimlerdensin diyorum çocuğa, önce sen söyle diyor." Bunu sıfır memnuniyetle söylemesi bile güldürdü herkesi.

"Ya işte böyle bir çocuk. Fetih'ten bir kez şeftali istiyordum ben, Fetih de anlamamazlıktan geliyordu çocuk dinliyormuş bizi, diyor ki şeftali diyi, şeftali. Duymisan mı?" Bende eğreti durdu belki, onun kadar sevimli de değildim ama yine de kendim bile güldüm. Keşke burada olsaydı da Fetih'le yine atışsalardı. Küçücük bedeniyle çoğu kişiden daha iyi kafa tutabiliyordu Fetih'e.

"Şeftalinin mevsimi değil ki niye şeftali istiyordun?" dedi abisi kılıklı Kürşat yine en ince ayrıntıya takılıp büyük bir ciddiyetle sorarken.

"Kedinin adını da şeftali koymuşsunuz, ne alıp veremediğiniz var cidden şeftaliyle?" Zeliha da ekledi sorusunu. Dudaklarımı öne doğru büzdüm o an Emir'le göz göze geldim fark etmeden. Sessizce dinliyordu ve beni izliyordu yine. İstemsizce şeftali konusunu bir yere kadar bildiğini hissettim. Fetih'i o bahaneyle iş için çıkarmıştım evden. Belki söylemişti Fetih laf arasında.

"Hukukumuz var o meyveyle." Bana dikmişti gözlerini. Yere dağılmış şeftaliler aklımın bir köşesindeydi. Şeftali. Bir meyve olmaktan çoktan çıkmıştı." Amma konuştunuz etsenize kahvaltınızı."

Herkes adım adım önüne döndü ve tabaklarıyla ilgilenmeye başladı. Kürşat'ın bir gözü daima telefondaydı ama. Hatta öyle ki Emir'i de kendine çekti. Telefondan bir şeye bakarlarken ikisinin de gözü bana kaydığında Zeliha'da meraklı gözlerini dikti ve o da bana baktı. Ne çıkacak altından diye meraklı meraklı beklerken "17 bin olmuş takipçi sayın."

İki kişi şaşırdı, birinin içtiği çay boğazında kaldı. "Kaç olmuş kaç olmuş?"

"17 bin yuh! Abimden sonra en yüksek takipçili takipçim sensin." dedi Kürşat. Dün kahve içtikten sonra eve dönerken takip etmiştim onu. O da beni tabi.

"Kürşat'ı da takip ediyorsun?" diye sordu kaşları çatılmış ve bozulmuş bir ifadeyle.

"Telefonunda bir kez bir şeye bakabilir miyim dedim vermedin. Konuşmaya hakkın yok." Benim mesaj kutuma düşenler belliydi. Özellikle o lila elbisem olmak üzere link istiyorlardı ya da çok güzel olduğumuzla alakalı çiçekli böcekli mesajlar atıyorlardı. Fetih'e ne yazdıklarını merak ediyordum ölesiye.

"Bakabilir miyim?" diye yine sordum engel olamadan. Kendime yenik düşüyordum. Benim elbisem gibi onun beyaz gömleği hakkında da bir şeyler yazılıyor muydu bunu merak ediyordum.

"Hayır efendim bakamazsın. Evli olduğunu belli eden tek bir ibare bile yok profilinde."

"Seninkinde var sanki!"

"Siz niye fotoğraf paylaşmıyorsunuz ki?" Zeliha usulca ve merakla girdi aramıza. "O hesabınızın paylaşıldığı twitte insanlar birbirine girmişti en son."

"Beni takip bile etmiyor Zeliha." sitem ediyordu, halbuki bu cümleye kadar sesinde sadece kızgınlık vardı. Huysuz huysuz etrafa bakıyor, huysuz cevaplar veriyor ve huysuzca yemek yiyordu. Huysuz. Gerekli mecralara başvurup anlam kısmına Fetih'in adını ekletmek istiyordum bu kelimenin.

"Beni ediyor zort!"

Emir'in sessizce içtiği çay, Kürşat'ın ani çıkışıyla boğazına dizildi. Püskürtmemek için dirseğinin içini ağzına kapattı hızla ve Zeliha'nın uzattığı peçeteyi aldı.

"Şu ağacı görüyor musun?" masaya doğru eğdi başını Fetih, Kürşat'la boylarını eşitledi ve camı işaret etti. Hepimiz gösterdiği ağaca baktık.

Hipnoz olmuşcasına. Elma ağacını işaret ediyordu. "Bir kere daha o kelimeyi kullanırsan yemin ederim seni o ağaca asarım. Duydun mu beni?"

Kürşat'ın bir kurtarıcıymışım gibi bana ulaşan gözlerine baktım. Bu beni duygulandırmamalıydı ama elimde değildi, masada ablası da vardı, Emir de vardı ama ilk bana bakmıştı. Tek bakış, evet tek bakış beni kahraman yapabilirdi.

"Hiç hoş olmayan kelimeler kullanıyorsun." dedim Fetih'e bakıp. Bizim dalına oturup elma yediğimiz ağaca mı asacaktı çocuğu?

"Zort kelimesinde sorun yok benim dediklerimde var öyle mi? Zort, zort, zort başka bildiği bir şey yok!"

Bu kelimeyi Fetih'ten duymak sanırım başka bir an mümkün değildi ama bir anlık hışımla kullandı. Gergin bir Fetih'le göz göze olmak beni gülmekten alıkoydu ama Zeliha ve Emir'in masadaki kahvaltılıkları sarsacak kahkahasını hiçbir şey engelleyemedi. Gülmekte haklılardı çünkü Fetih baskılayarak, dolu dolu telaffuz etmişti. Masa güzel bir kahvaltı sıfatından uzaklaşmıştı artık. Sanırım hepimiz, ama ben istemeden, toplanmış Fetih'i sınıyorduk. Başını salladı hızlı hızlı, hoşuna gitmeyen her şeyi tek bir masaya sığdırmıştık.

"Gülün siz gülün. Tenhada denk düşmeyin benimle. Benim olmadığım o grubun da bu gülüşlerinizin de hesabı soracağım ben size." dedi hışımla. Kim kendini belli ederse masada Fetih'in gazabına uğrayacaktı.

İsmi bile Fetih için bir gerginlik sebebi olan grubun sözü edildiği an masadaki herkes ciddileşti. Özellikle Emir. Bana baktı, Zeliha'ya baktı en son da Fetih'e. Yutkunacak kadar gerildi. Emir'in yapacağı açıklamayı bu sabah gruba dahil olan, kahvaltı için mutfağa gittiğimde konuşulmuş Zeliha asla istemese de benim onayımla alınmıştı, yeni üye balla demek isterdim ama hayır, zehirle böldü.

"O grupta artık ben de varım zort." Fetih'in elindeki çatalı o fırlatmadan ben tuttum.

"Kürşat!" dedim. Gözlerim iri iri, kalbim adrenalin yüzünden hızlı hızlı atıyordu.

"Bu mudur Efsun?"

"Budur Fetih, bunu daha önce seninle konuştuk." Çatalını bırakıp onun elini tuttum sıkıca. Fetih o gruba gelse kimse konuşmazdı biliyordum ben. Çok istiyorsa onunla da bir grup açardık. Ona rest çekmişim gibi bir tavır takındı çekti ilgisini alakasını benden. Daha fazla kaos yaşanmasın, Fetih sakinleşsin diye uslu uslu kahvaltımızı yapıyorduk.

"Dün gece rahat uyuyabildiniz mi?" Bu, çok önemli bir konuydu. Emir gülümsedi başını salladı hemen. Zeliha'ysa imalı imalı baktı. Sanırım onun için benim yanımda uyuyup başka yerde kalkmak şaşırtıcı olmamıştı.

Ama Kürşat, "Elektrikler gitti dün gece." dedi. Enseme bir darbe almışım gibi hissettim, sanki tam şu an gitmiş gibi gözüm zaten aydınlık olduğu için yanmayan ampule kaydı açık olmadığını görünce çaycıya. Işığı yanıyordu. "Tam da su içiyordum o sıra yemin ederim var ya odaya nasıl koştuğumu anlamadım."

"Elektrikler mi gitti?" dedim tedirgince. Buraya geldiğimizden beri hiç şahit olmamıştım gittiğine. Bizim odanın ışığı açık uyurduk, onun dışında elektrikle çalışmayan lambalar vardı evin dört yanında.

"Kısa sürdü." dedi Fetih bana bakıp. "Gitti hemen geldi uyuyordun zaten se..."

"Hayır ya üç saat gelmedi en az. Telefonumun şarjı bitmişti onun açılmasını bekledim. Geldi sabaha karşı bir daha gitti. İki kez elektrikler kesildi. Telefonum bir şarj olamadı."

İki kez elektrikler mi kesilmişti?

"O saate kadar telefonla oynamasaydın o zaman Kürşat!" Zeliha'nın gergin sesine odaklanamadım, elektrikler kesilmişti. Biz, en azından ben geç uyumuştum zaten, ya ben uyumadan gitmiş olsaydı?

"Bu bölgede de mi kesiliyor Fetih?" Dişlerim birbirine çarpıyordu. Ellerimin çok üşüdüğünü hissettim. Hemen çay bardağımı avuçladım ama kaldırmaya cesaret edemedim.

"Kesilse bile fark etmez, etraftaki ışıklar ampul kadar etki ediyor zaten Efsun. Uyuyordun ikisinde de, fark etmedin bile."

"Kürşat abartıyor," Emir konuşuyordu artık. "Ben sabaha karşı olanda uyanıktım. Gitmesiyle gelmesi bir oldu. Hem sizin şu masadaki şeyler ampulden daha kuvvetli bence. Rahatsız oldum kapattım ışığı hatta." Başımı salladım hızlı hızlı, saçlarımı arkaya doğru ittim. Gözüm çaycının ışığında durdu çok uzun bir süre. Fetih masanın altından bacağıma dokundu okşadı.

"Ayırma şu sucukları Efsun." dedi bilmiyorum ne kadar süre sonra. Dudaklarıma değen çatalla ağzımı açtım, ne yediğimi bilmeden. Ağzıma aniden dolan bir sucuk tadıyla yüzüm ekşidi önüme döndü.

"Bulandırma mideni yut." dedi baş parmağı havada. Çok fazlaydı bu.

"Fetih." diye sızlandım. Yumurtayla karıştırıp verseydi bari.

"Yut dedim." Ağzım sucukla doluydu. "Doğal sucuk bak bu, hiçbir katkı maddesi yok. Tamamıyla hayvan et..." Elimle omzundan ittim ve daha hızlı çiğnemeye başladım. Düşünme ağzındakini düşünme. Burnumu kapatıp tekte yutarken "Afiyet bal şeker olsun benim karıma, artık hep bu sucuktan alacağım." dedi. Ayağını denk getirene kadar çok uğraştım ama geldiği yerde ucunu falan değil tüm ayağını ezdim.

"Bana bir bardak su verir misiniz?"

Ağzımı kapatmaya çalışıyordu. "Vitamini kaçar olmaz." Isırmaya çalışırken elini, artık son çarem buydu, önüme bir bardak da su konulmuştu. Böyle uğraştı durdu benimle, yeniden sucuk yedirmeye çalıştı, içtiğim suya müdahale etti, karnını cimcirdim, parmaklarını ısırdım artık insanlar bize gülmeye başlayınca durdum. O da durdu. Hararetli geçen dakikaların ardından uslu uslu kahvaltımızı etmeye devam ettik. Ben o sucuğun tadını damağımdan silmek için çok fazla alakasız şeyi ağzıma tıkıştırdım. Dakikalarca süren sessizliği sakinleşen bedenimle ben sordum.

"Bu akşam ne yemek yiyeceğiz?" tamamen içgüdüseldi bu sorum. Sabah uyandığımda da garip bir şekilde, sorumlulukmuş gibi ilk aklıma gelen şeylerdendi.

Kürşat ve Zeliha birbirine baktı. "Bu akşam burada mıyız?" dedi Zeliha.

"Değil misiniz?"

"Gidecektik biz." dedi Kürşat.

"Neden ki? Gidecekler mi Fetih?" diye ona attım topu. Özellikle Zeliha biraz dursun istiyordum. Birazcık daha. Kürşat kilo vermemişti ama o vermişti.

"Kalın birkaç gün daha ne aceleniz var?" Az önceki konuşmalardan ötürü soğuktu sesi.

"Yarın Devran abinin nişanı var." dedi. Üzerinden kısa bir vakit de geçmiş olsa seneler gibi hissettim hatta bir an Devran kim diye bile düşündüm. Yarasını kendim dikmiş, üstelik kızlarını kaçırdığı eve de ben gitmiştim. Fetih'in Dila'dan daha belalı kuzeni. Demek ilk adımı atıyorlardı.

"Siz gelmeyecek misiniz?"

Zeliha değil, Kürşat'tı bunu soran. Zeliha gelmeyeceğimizi bilirdi.

"Hayır." dedi Fetih. Ona baktım, üzerinde durmayacağı şekilde cevap vermişti, kestirip atmıştı. Nişandan haberi vardı. Elbet Devran aramıştı. Söyleyip söylememek arasında çok gidip geldim, Fetih'in gittiği gece onu beklerken ne düşünürdüm bilmiyordum. Geldiğinde üstü o ev ya da evdekiler kokar mıydı onu da bilmiyordum ama dilimde çıktı.

"Sen git istersen Fetih." dedim. Sesim titremedi ama bacağım sallanıyordu. Tabağında olan gözlerini bana çevirdi, kısa bir an bakıştık. Dişlerimi sıktım gözünün içine bakıyordum öylece.

"Gitmeyeceğim ne işim var orada?"

Çocuklara bakmamak için çok sıktım kendimi. Daha fazla bir şey söylemedim. Söyleyemedim ama rahat bir nefes vermemek için o kadar zorlandım ki. Zeliha da Kürşat da o evden geliyordu ama ikisine de, özellikle Kürşat'a Fetih kadar yaklaşmadığımdan beni tahrik edecek bir şey yaşanmamıştı. Ama Fetih için bilmiyordum işte. Kısacık anda bile içim titredi. Dudaklarımı yaladım önüme döndüm.

"Tamam yarın gidersiniz. Bu akşam da kalın. Yarın Efsun da nöbette zaten."

"Bize çiğköfte yoğurursan kalırız." dedi Zeliha. "Kendi aramızda konuştuk ve buna karar verdik, üçümüz adına sözcü benim." Üç kişiye tek tek baktı Fetih.

"Allah Allah, uğraşamam çiğköfteyle falan."

"Nasıl uğraşamam ya?! Lütfen abi. Hem Efsun abla hiç yemedi senin elinden. O da istiyordu ama sana zahmet olmasın diye söylemiyormuş. Öyle söyledi dün gece." dikkatim dağılmıştı adımı söylemese hiç duymayacaktım. Öncesinde ne söyledi bilmiyordum ancak adımdan sonrasını yakalamıştım. Zeliha alttan ayağıma dokundu.

"Değil mi Efsun abla?"

Boğazımda gereksizce biriken şeyi yuttum. Aniden evet dersem Fetih anlardı. Tanıyordu beni. "Çok zahmetli Zeliha, haklı abin boşver uğraşmasın." dedim.

"Ama canın çekiyordu!" dedi.

Fetih'in bana baktığını fark ettim ama Zeliha'ya bakmayı sürdürdüm. "Hazır alırım ya, yorulmasına değmez. Çok zahme..."

"Canın mı çekiyor Efsun?" sorusu çok geçmeden duyuldu.

"Evet sırf sen yorulma diye istemiyor. Merak da ediyor üstelik senin nasıl yaptığını, niye hiç yapmadın karına?" Emir'in hayretle Zeliha'yı izliyordu. Fetih değil belki ama o anlamıştı.

"Yok ya," naz yapıyor gibiydim. "Öyle laf arasında söyledim. Sen zaten yapmaktan hoşlanmıyo..."

"Tamam herkes bu gece eve geliyor, çiğköfte yapıyorum." dedi. Başını bana doğru eğdi, kısık sesle konuştu. "Bana niye söylemiyorsun Efsun, sana canın bir şey istiyor mu diye sordum günlerce?"

Ve canımın bir şey çekmesi için de ağzımın içine bakıyordu.

"Dün ya, anlık bir şeydi. Önceden değildi. Bu akşam yapınca yerim." dedim. Merthan'ı arama fikrimi ona söyleyemedim. Hemen gelirim demişti ama Fetih bunu ne kadar isterdi emin olamıyordum. Gözümün içinden çekmedi bakışlarını. Yalan söyleyip söylemediğimi ölçüyordu. Dudaklarımı ona doğru uzattım alnından öptüm. Tam çatalıma batırdığım peyniri ağzına uzatacakken bu masadan huzursuz kalkacağım kesinleşti.

"Benim anneme sormam lazım önce." dedi Kürşat. O kadar hazırlıksız yakalandım ki buna, aniden masamıza bir gölge düştü aynı zamanda elimdeki çatal da kaydı gitti. Sanki kapıdan girip masaya oturmuş kadar irkildim. Ne yapacağımı şaşırdım, bacaklarımı birbirine bastırdım. "O izin vermezse gelemem." Kahvaltılıklara bakıyordum. Nefes alış verişim hızlandı, üzerimdeki kazağın yakasını aşağı doğru ittim. Bu konuşma bitene kadar gözlerimi kapatmak istiyordum.

"Tamam ben babamı arayıp alacağım izin Kürşat!" dedi Zeliha. Kimsenin surat ifadesini göremiyordum.

"Annemizi aramamız lazım." O gölge, bu kelime kullanıldıkça gerçeğe dönüşüyor masanın etrafında dolanıyor sanki. Gözlerim de kapandı, kafamı kaldırsam görecek gibiydim artık. *Masadan kalk git Efsun.* Bacaklarıma düşen masa örtüsünü elimin içinde ezdim. "babamdan izin aldık, bugün sıra annem..."

"Tamam!" Fetih'in yükselen sesi çok yakından geldiği için yerimde küçük çaplı zıpladım. Bir kez daha bağıracaksa kulaklarımı kapatmalıydım. Çenem sızlıyordu. "Evden çıktıktan sonra kimden izin alıyorsan al. Yedi sülaleyi ara gerekirse tamam mı? Kapat konuyu kahvaltını yap!"

🕊🕊🕊

Fetih Karadere Psikolog Seansı

Genç adam bir süredir yolunu unuttuğu bu klinikte, her zamanki kırmızı geniş koltuğa oturmuş karşısındaki kadını izliyordu. Kadının yüzünde çoğu zaman olduğu gibi silik bir tebessüm varken Fetih'inse suratı asıktı. Çoğu zaman olduğu gibi.

Bu koltuğa her oturduğunda hiç konuşmayacağını sanıyor ama koltuktan haddinden fazla konuşarak kalkıyordu. Bu ilk zamanlar karşısındaki kadına karşı genç adamda gizli bir öfke doğursa da zamanla alışmıştı ve ilk kez bu odaya bu denli dolu geliyordu. Bir süredir gelemediğinden değil. Aylar olmadı ama aylara sığacak olaylar yaşandı. Fetih ilk kez anlatmak için gelmişti.

"Nasılsınız Fetih Bey, iyi misiniz?" Songül Hanım'ın yumuşak sesi Fetih'in kulaklarına ulaştı. Adamın gergin yüzünü inceliyordu. Suskunca karşısına oturmuş, oldukça isteksiz gözükmeye çalışırken anlatacakları dilinin ucundaydı. Kadın görebiliyordu.

Fetih bu soruya cevap vermeden önce Urfa'nın tüm derdini kederini taşıyormuşcasına nefes aldı, sabah eşinin seçtiği haki yeşili gömlek gerildi, kısa bir an vücudunu sardı.

"Allah iyilik versin." dedi sadece. Etrafta gezindi gözleri adamın ve çok geçmeden o da sordu. "Siz?"

"İyiyim teşekkür ederim. Görüşmeyeli bir hayli zaman oldu."

"Evet gelemedim." dedi Fetih. "Birtakım şeyler yaşandı, karım hastaydı. Vaktim yoktu."

Kadın elindeki kalemi karşısındaki adamın dikkatini dağıtmayacak şekilde minik dokunuşlarla hareket ettiriyordu ama Fetih'in gözleri çok sık kaleme kayıyordu. Dikkati dağılmak için an kolluyordu zira tek bir anda çok fazla şey düşünüyordu.

"Efsun Hanım, iyi mi şu an?" diye sordu tamamen bedensel bir hastalık olduğunu düşünerek. Belki soğuk algınlığı ya da benzeri bir başka şey. Fetih'in gözleri kalemden zorlukla kadına kaydı bu soru sıkıntılı bir nefes aldırdı ona. Çok can yakıcıydı. Bu dünya üzerindeki tüm iyilikleri önüne sermek istediğiniz kişi hakkında dolu dolu iyi diyememek çok dokunuyordu insana.

"İyi," dedi Fetih. Kendini yanıltacak kadar süre bekledi. "değil. İyi değil ama olacak." Kadın sessizce yüzünü inceledi adamın. En son bıraktığında iyiydi. Ve danışanından haberdar olduğu kadar ilk günden beri eşinden de haberdar oluyordu. İsteyerek değil. İsteyen taraf tamamen Fetih'ti. Songül Hanım'ın soruları gerekmedikçe burada olmayan biri üzerinden olmuyordu ama Fetih konuyu eninde sonunda karısına getiriyordu. Muhakkak başından ya da sonundan bir şeyler ekliyordu.

"Siz iyi misiniz peki?" diye sordu. İkinci soruşuydu bu ama birbirine hiç benzemiyordu. Birbirlerine baktılar.

"Değilim." dedi Fetih. Kimseyi kandırmadan. Devamı da gelmedi cümlenin. Bir aması yoktu. Songül Hanım sessizce adama bakıyordu. Ona zaman tanıyordu önce devamında konuşuyordu.

"Bu cümlenin bir aması yok mu?"

Fetih dişlerini birbirine sürttü sırtını geriye yaslayıp başını arkaya bıraktı ve tavana baktı. İçinden saydı. İki gece önce saymamıştı. O herifle

karşılaştıkları gece saymamıştı. Saymalıydı. Niye saymamıştı? Başı ağrıyordu.

"Fiziksel tedaviler yarım bırakıldığında işe yaramaz, hastalık yeniden nükseder ya aynı şey ruhsal tedaviler için de geçerli mi?"

Kaçıncı seansları olduğunu bilmiyordu ama sona uzak olduğunu hissetti bir an Fetih.

"Yarım kalan hiçbir tedavi amacına ulaşmaz Fetih Bey." dedi tam da Fetih'in tahmin ettiği gibi. Adamla göz bağı kurmaya çalışsa da çöktüğü koltukta hâlâ tavana bakıyordu. "Görüşmediğimiz bu aralıkta nükseden bir şey mi oldu?"

Fetih'in gözleri odayı taradı "Efsun burayı görse kesinlikle çok az bitki var derdi." Kirli sakallarını kaşıdı olan birkaç bitkiye baktı. "Sever de çiçeği böceği. Bir de bitkinin insan psikolojisi üzerinde etkisi olduğunu iddia etmişti. Var mı böyle bir şey?"

Yok dese de, Fetih kaale almayacaktı. Efsun daha haklıydı gözünde. Her halükârda.

Kadın kendisine kaçamak bakışlar atan ve odayı ilk kez görüyormuş gibi etrafa bakan adamı inceliyordu. Onun deyişiyle nüksettiği ana yakın bir zaman diliminde bu konunun konuşulduğunu tahmin edebiliyordu. Fetih kadının bakışları altında bir zaman sonra dayanamadı ve ilk kurşunu attı.

"Öfke nöbeti geçirdim iki gün önce, yaklaşık 50 60 dakika sürdü."

Fetih'in aklına bir an daha geliyordu ama o halini öfke nöbeti diye tanımlayacak durumda değildi. Öfke nöbeti Efsun'u o halde odada gördükten sonra yaşananlar için çok basit kalırdı. Öyle ki o anı karşısındaki kadın da yaşasa aynı tepkiyi verirdi belki. Fetih'le bir ilgisi alakası yoktu. Fetih'in öfke problemiyle de yoktu alakası. Anlatacağı bir durum değildi o.

Fetih kadının biraz olsun değişmeyen suratına baktı. Saygısı o an katlanarak arttı. Yapamazdı. Haftalarca terapi uyguladığı bir insan aylar sonra karşısına geçip bu cümleyi kursa Fetih bu kadar tepkisiz kalamazdı. Kardeşim senden bir bok olmaz derdi, çık dışarı bir daha da uğrama bana diye de eklerdi.

"Bir şey demeyecek misiniz?" diye sordu yüzüne bakarak. Elini birkaç kez dizine vurdu ve bedenini yayıldığı yerden dikleştirdi. "Ulan haftalardır o kadar çaba gösteriyorum bu mu karşılığı demeyecek misiniz? Kovmayacak mısınız beni?"

Songül Hanım otuz yaşında ama karşısında bir çocuk gibi azar bekleyen adamı izliyordu. Gülümsedi ve yerinden doğruldu. Suçlanmak istiyor,

suçluluk duyması gereken anda tepki görmemiş. Suçlanmak istiyor. Fetih'in oturduğu tekli koltuğun karşısına geçti, Fetih biraz daha düzeltti oturuşunu.

"Bir mimar olarak hasar görmüş bir binayı ne kadar sürede tamir edebiliyorsunuz?"

Fetih alt dudağını kemirdi, ona kızılmasını istiyordu. Efsun yapmamıştı. Öfkesi geçtikten sonra beni böyle kırdın, bana böyle bağırdın, bana bunu söyledin diye yerden yere vurmamıştı. Zoruna gidiyordu. O herifi dövemediği için tüm öfkesi Efsun'a kalmıştı. O nasıl Efsun'a kaldıysa, Efsun'un da öfkesinden o payını almalıydı. Sabah ki gibi kırgın bakışlarını görmemesi için başka yerlere bakmamalıydı. Ya da şimdi karşısındaki kadın çok ağır konuşmalıydı.

Günah eşitleme? Belki.

"Hasarın büyüklüğüne göre değişiyor."

"Peki üç ayda eski haline dönebilecek bir binayla bir ayda eski sağlam haline dönecek binaya aynı çabayı göstermek doğru mu?"

Fetih gözlerini çevirdi. "Anladım." dedi sadece. Ellerini önünde birleştirdi önlerindeki sehpaya baktı.

"Bana o anı anlatmak ister misiniz?" dedi. Bir dakika boyunca karşısındaki adamın cümleleri birleştirmesini bekledi.

"Çok yanlış bir şeyi savunuyorsunuz. Sizler de Efsun'da." Bu cümle Fetih'in günah çıkarmak için kurduğu bir cümle değildi. Sahiden savunduğu bir gerçekti.

"Bizler?" diye sordu Songül Hanım dikkatle Fetih'e bakarken.

"Meslestaşlarınız ve Efsun. Şiddete bu kadar karşı olmanız başlı başına yanlış. Bazı insanlar, bakın bunu samimi olarak söylüyorum ki, dayağı hak eder. O an yiyeceği dayağı hak eder. Herkes değil ama bazı insanlar sonuna kadar hak eder anlıyor musunuz?"

Fetih'e göre Yunus'u dövebilseydi, içindeki öfkeyi o an şiddetle atabilseydi, odadan daha sakin çıkacaktı. Kendine engel olmamalıydı. O adam dayak yemeyi hak etmişti. Bunu ölesiye savunabilirdi. Ve herkes bu şekilde düşünmeliydi.

"Eski erkek arkadaşı çıktı karşımıza." diye devam etti. Burnundan soluyor, kadının ona bakışlarından kaçıyordu. Songül Hanım'ın kaşları çatıldı. Haklı çıkaran sebep bu muydu sahiden?

"Hayatınıza girmiş bir bireyin geçmişte hayatına girmiş diğer insanlara şiddet uygulamayı mı haklı buluyorsunuz?"

Fetih Efsun gibi değildi. Bilmek istemezdi. Görmek istemezdi. Katlanamazdı çünkü. Altından kalkamayağı topun altına girmek istemezdi.

"Hayır, medeniyetsiz bir adam değilim."

Kullandığı kelime Fetih'i durdurdu. Hiç yoktan bir gereksiz yüzünden o kelimeye müthiş bir kin güdüyordu artık.

"İki gün önce İstanbul'daydık ve eşimin eski bir arkadaşı bizi bin bir ısrarla düğününe çağırdı. Efsun insanları kolay kolay kıramaz, gittik." Gözlerini yumdu Fetih, dirseklerini dizlerine yatırmışken soluklandı. "Meğerse o ısrarın sebebi haysiyetsiz herifin karımla denk gelmesi içinmiş. İlk an anladım bir şey olduğunu. Efsun hâlâ farkında değil ama ben onun göz kırpma sayısından bile anlarım bir sıkıntı olup olmadığını." etrafta gezinen gözlerinden, elinden ayağından ve dudaklarını yalayışından diye sürdürdü içinden Fetih.

"Bana söylemedi. Söylemediği gibi de bir bahaneyle ortamdan uzaklaşmamı istedi. Gözünün içine bakıyordum. Bana derdinin ne olduğunu söylesin diye ağzının içine bakıyordum ama söylemedi. İstediğini yaptım ortamdan uzaklaştım, en azından o istediği oldu sandı. Uzaklaştığım gibi arkadaşının yanına gidip bir şeyler söyledi, tam da o an o..." Fetih durdu nerede olduğunu hatırlamak için kendine zaman verdi, yumruklarını sıkmıştı. "O gevşek sahneye kadar çekti karımı ve dans etmeye çalıştı. Efsun itti yine bırakmadı. Zorla dans etmeye çalıştı. Bu ahlaksızlık değil de ne? Sonra ben Efsun'u uzaklaştırıp o haysiyetsizi bir odaya kapattım. Ellerime sağlık." Dudaklarını ıslattı önündeki suya baktı Fetih. İçmek istiyordu ama eli gitmiyordu.

Songül Hanım'ın ne anlatırsa anlatsın bozulmayan, sinirlenmeyen bu hali Fetih'i hayrete düşürüyordu. "Aferin Fetih umarım burnundan kan getirmişsin demeyecekseniz siz girmeyin araya ben devam edeyim."

Ona tanınan bu süreyi bu kez Fetih psikoloğa tanıdı ve bir umut sordu. "Demeyecek misiniz?"

Demeliydi işte diye düşündü. Demeliydi. Efsun da demeliydi. Herkes demeliydi ve Fetih'in içini ferahlatmalıydı. Kimse demiyordu ama.

"Lütfen devam edin." cevabını aldı sadece. Omuzları düştü. Haklı olduğunu düşünüyordu ama desteklenmeyen haklılık onun yapacaklarını değiştirmeye yetmiyordu.

"O herifi orada dövmedim. Tam da öğrendiğim gibi öfkemi onu dövmeyecek kadar kontrol altına aldım. Halbuki hak ediyordu. Zaten

bulduğum yerde iki kaşık suda boğacağım kadar karaktersiz herifin teki." bunlar sahiden Efsun Hanım'ın geçmişinde olduğundan dolayı mıydı? S

"Seneler önce; bağımlı olma potansiyeli olan, annesini yeni kaybetmiş gencecik bir kızı terk edip gidecek kadar alçak hem de seneler sonra evlenmiş genç bir kadınla zorla dans edecek kadar şeref yoksunu bir adamı dövmedim. Hakkı dayaktı yapmadım. Çok pişmanım. Keşke dövseydim."

Pür dikkat karşısındaki adamı dinleyen kadının bir an odağı dağıldı. Konu saptı ve başka bir yere evrildi.

"Potansiyel bağımlı genç bir kız?"

Sigara içerken dudak tiryakiliğini bırakmış ve gerçek bir içici olma yolunda birinin, içine çektiği duman içini nasıl yakıyorsa Fetih'in içi bu konuyu her düşündüğünde öyle yanıyordu. Bu kez suya dayanamadan uzandı. Dilini damağını ıslattı.

"Efsun." dedi. Bu andan itibaren kelimeleri çok doğru seçmeliydi. Gizli bir sansür uygulamalı Efsun isminden sonra kirli şeyleri açık açık söylememeliydi.

"19 yaşındayken sadece. Annesi ölmüş. İkinci kez. Siz bilmiyorsunuz ama Suna Hanım bizim için sadece anne değil. Zeliha için Efsun neyse çok daha fazlası." Dişlerini birbirine bastırdı bıraktı elindeki bardağı. Sol tarafına yine bir ağırlık çöktü Fetih'in. Ömrünün son demlerindeki bir hasta gibi nefes alışı sancılı oldu. Aynı ağırlığın belli bir miktarı parçaları birleştiren kadına da çöktü. Doğru mu anlıyordu? Aklına gelen ihtimal? Fetih bir kez 12 yaşında yurttan alındığını söylemişti eşinin. Haddinden fazla birleşiyordu parçalar. İki ölü bir canavar. Sus Fetih.

"Anlıyor musunuz Songül Hanım beni?" diye sordu. Açık açık söylemediği şeylerin karşısında bir sonuca ulaşmasını istiyordu. Belki de ilk kez karşısındaki kadının tepkisine bir anlam yükledi Fetih. Anladı. Anladığını anladı.

"Anlıyorum." cevabını aldı. Karşısındaki adamın acı çeken gözlerine baktı. Kravatını gevşetti. Acı çekiyordu, bu hem fiziksel hem de ruhsaldı.

"19 yaşında, onu yaşatan annesi ölmüş. Yaşamak istemiyor. Kim ister ki? Hayattaki varlığına anlam yüklemiyor. Ölmek için an kolluyor, çok toy. Daha çocuk diyeceğim kadar küçük. Daha çocuk." On dokuz yaş hiçbir zaman Fetih'e bu kadar küçük gelmemişti. "Acısı büyük, kimsesi yok. Her şeyi yapabilir. Hataya en açık insan. Hata yapmak hakkı. İnsanların görevi o hatanın önüne geçmek. Siktir olup gitmek değil. Onu kaderiyle bir başına

bırakmak değil. Bahanesi de annesinin bir bağımlı olması. O halde, sırf hata yapıyor diye terk etmiş."

Bir şansı olsaydı Fetih'in hayatından çıkmasını istemezdi. O an her kim varsa eşinin hayatında kalsın isterdi. Bir sene iki sene, artık her neyse tek kalmaması için başkasıyla yaşanacak anıların artmasını göze alabilirdi. Fetih, Efsun'un kaderi olduğuna inanıyordu. Ne olursa olsun eninde sonunda karşılaşacaklardı hayatlarına beraber devam edeceklerdi. O vakte kadar başkası, hele ki Efsun'un 19 yaşını bir başına geçirmemesi için elinden geleni yapardı.

"İnsanlar hayatlarında bağımlılığı olabilecek başka birini istemeyebilirler Fetih Bey. Efsun Hanım kötü bir dönemden geçiyorken ve ortada madde gibi büyük bir sorun varken, siz eşinizi bu yüzden bırakan eski erkek arkadaşına öfkelisiniz ama bu o kişinin hayatı için belki de haklı bir tercih. Yani şöyle düşünün," dedi kadın. Bir tarafı hâlâ şaşkındı. Efsun'u birebir tanımıyordu ama gözünün önünde canlanan cıvıl cıvıl bir kadın vardı. Eşinin tanımı buydu. Yaşamayı seven bir kadını potansiyel bir bağımlı olarak düşünemiyordu. Bir diğer taraftan Suna Hanım'ın bu hikayedeki Zeliha'nın Efsun'u gibi olması. Sakinliğini korumak için çabaladı. Söz konusu Efsun Hanım değil Fetih Bey'di. Odağının kaymaması lazımdı.

"O adam bu duyguyu bildiği için, ileride babası gibi ya da çocuklarının kendisi gibi bir hayat sürmemesini istemiş olamaz mı? Bağımlı bir anneyle geçmiş bir çocukluk var anladığım kadarıyla. İki taraf için de bir anne figürü varmış o dönem aslında."

Fetih hızla başını salladı "Yapmayın Allah aşkına." dedi tahammülsüzce. "Farkında mısınız devam edebilirdi? Hayatında ona dur diyecek biri yokken devam edebilirdi Efsun! Bir bar köşesinde ya da kuytu bir sokakta kriz geçi..." Fetih'in sesine kısıldı, başını yine salladı. Kravatını gevşetti yeniden suya uzandı. İhtimalleri konuşmak istemiyordu. Buna cesareti yoktu.

"Her neyse konumuz bu değil. O herif defoldu gitti benim karım da aslanlar gibi ayağı kalktı yoluna devam etti." Bedeni gururla doğruldu yerinden ve boşlukta çoğu zaman yaptığı gibi volta atmaya başladı. "Okulunu bitirdi. Bugün çok başarılı bir doktor. İnsanların onu mahkum ettiği kadere razı gelmedi. Ama bu son darbe onu insanlardan öyle bir uzaklaştırdı ki. Çok zoruma gidiyor. En bitmemesi gereken zamanda alçakça bitirilmiş ilişki. Ne art niyetsizi? Yok babası gibiymiş yok çocukları gibiymiş? Ne anlatıyorsunuz bana? 19 yaşında insan kavramını unuttu Efsun siz bunu biliyor musunuz? Kimse ona ulaşamasın diye kat, kat üstüne

çıktı, boyundan büyük duvarlar ördü. Kendisi bile göremiyordu artık o duvarın ötesini benim karşıma çıktığında. Ben o duvarları yıkana kadar ellerim nasır tuttu." Kan kustum diye devam etti Fetih içinden. Yıkmış sayılmazdı gerçi. İstediği renge boyamak şartıyla içeri girmişti. Bir pencere açmıştı. Nedendi bu? Efsun'un senelerce dört duvar arasında yaşamasına sebep olanlar vardı.

"Ağlamayı unuttu. Ağlasın diye yalvardığımı biliyorum ben. Hasta olunca insanları çağırmıyor, kendi kendine iyileşmeye çalışıyor. Çünkü herkes tek tek terk etmiş benim karımı. En kötü anında bile. O kadar iyiliği esirgemişler ki son hastalığında ona yaptığım bir çorbada bile gözleri doluyordu. Benim karım iyilikten bu kadar uzak düşürülecek, kötü gününde yalnız bırakılacak bir kadın değil. Böyle ciğeri beş para etmez adamları bana savunmayın. Tamam mı?"

Fetih'in titreyen ve birbirine çarpan dişleri, konuştukça kalitesi düşen nefesleri arttı. Ceketini çıkarttı, sonra kravatını. Parmak uçları uyuşuyordu.

"Lütfen sakin olun ve oturun, biraz ara verelim ister misiniz?" Renk tonu değişmişti. "Ben kimseyi savunmuyorum Fetih Bey, sadece durumları, şartları ve kişilerin o zamanki bakış açılarını değerlendiriyorum. Lütfen oturun."

"İstemiyorum. Ben o heriften çıkarmadığım sinirimi karımdan çıkardım. Gelmeyeceğim bir daha buraya, istemiyorum sakin bir adam olmak. Hak edeni döveceğim, öfkemi kontrol etmeyeceğim. Mevzu orada kapanacak. Bu son bir daha gelmem." Gelmeyeceğim bir daha buraya. Songül Hanım'ın bu adamdan ilk kez duyduğu bir cümle değildi bu. Ne zamanki işler istemediği gibi gitsin hemen bunu bir tehdit olarak sunardı ve bir sonraki görüşmeye de muhakkak gelirdi. Alışıktı bu duruma iki tarafta.

"Halbuki burnundan kan getirseydim onun öfkem azalacaktı, Efsun'a taşmayacaktı. Onun hatalarını sineye çekecektim. Ben zaten deliye dönmüşüm bana o herifin iki gün önce çiçek gönderdiğini, çiçeği de benden gizli çöpe attığını anlatıyor. O an anlatmamış, sakinleşmemi de beklemiyor, zaten alev topuna dönmüşüm bana bunu anlatıyor. Şerefsizi de dövmeden çıktım, bir de üstüne bunlar. Öfke nöbeti geçirdim. Her şey Efsun'a kaldı, değmeyecek bir karaktersiz için üstelik. Aylardır bir kez bile ona gerçek anlamda öfkelenmedim ama ciğeri beş para etmez bir adam uğruna..." O kadar hızlı konuşup telaffuz etti ki bunca cümleyi ardı ardına, nefes kontrolünü hepten kaybetti sırtını döndü yüzünü sıvazladı. Tam da bu hırsla şehir değiştirip içinde kalan şeyi yapabilirdi.

Gözlerini yumdu ve Efsun'u düşündü. Yaklaşık bir dakika boyunca kendine zaman verdi, omuzlarının düştüğü yer öfkesinin dindiği yer değil pişmanlığın arttığı yerdi.

"Çok ağır konuştum." dedi ve yavaşça az önce kalktığı yere geri oturdu. Bu cümleden sonra tek bir cümle aklına geliyordu. Efsun'un sabahki bakışları ve cümleleri aklıma geldi. Allah belanı versin senin, dedi içinden. "Durum kontrolü yapamadığın gibi stres kontrolü de yapamıyorsun dedim."

Gerekirse direksiyona kafasını geçirmeliydi, acıdan konuşamamalıydı ama diline gelen o cümleyi yutmalıydı. Bu zor değildi. Efsun'la karşı karşıya gelmeyi göze alıp, ayların emeğini çöp edip o adama vurmalıydı ama o cümleyi kurmamalıydı. O cümleyi kurmak dışında onlarca seçenek vardı.

"Bu cümle sizi neden bu kadar rahatsız ediyor?" diye sordu kadın. Müthiş bir acı görüyordu. Dili ağır küfürler etmiş gibi yanıyordu adamın. "Sonuçta doğru bir saptama gibi duruyor. Eşiniz stres ve durum kontrolü yapamadığı için yaptığı hatalar var ve bunu dile getirmişsiniz." Songül Hanım'ın da ilk dikkatini çeken şey anı kontrol edememekti. Efsun stresiyle baş edememiş ve öncesinde sakladığı şeyin itirafını bile oldukça yanlış bir anda yapmıştı. Bu cümle baştan aşağı doğruydu. "Tıpkı Efsun Hanım'ın size öfke kontrolü yapamadığınızı söylemesi kadar olağan. Sorun tam olarak nedir? Ne sizi bu kadar rahatsız ediyor?"

"O hâle biz getirdik çünkü Efsun'u." Doğrusun deyişi geldi aklına. Pişman olduğu an devam etmeyebilirdi. Öfkesinin bu kadar köpeği olmayabilirdi. "Birini sakat bıraktıktan sonra yürüyemediğini onun yüzüne vuramazsınız Songül Hanım." dedi. Dili sızlıyordu. Kurduğu cümle her geçen saniye etkisine azaltmıyordu aksine ağırlaşıyordu. O an şimdiki kadar ağırlığını hissetmemişti. Öfke uyuşturmuştu bedenini.

"Birinin sakat kalmasına sebep olduysanız o tekrardan yürüyene kadar onu sırtınızda taşırsınız. Yürüyemediğini söylemezsiniz, yürüyeceğinden bahsedersiniz. Efsun şimdi stres ve durum kontrolü yapamıyorsa bizim yüzümüzden."

Daldan dala konuşu, Fetih'in allak bullak zihni kendini ele veren ilk şeydi. Parça parça konuşuyordu. Biraz biraz anlatıyor, bütüne yaklaşmıyordu.

"Fetih Bey." diye böldü Songül Hanım. Kaşları çatılmış bu karmaşıklığın içinden çıkmaya çalışıyordu. "Efsun Hanım'a ne oldu?" Bu soru adamı duraksattı, bir süre sadece baktı. Kamburu çıktı Fetih'in, avucunu alnına

bastırdı. Dişlerini birbirine sürttü, korkup kaçtığı bütünlüğe yaklaştı. Saçlarını karıştırdı, ardından çekiştirdi.

Haftalardır buraya gelmemesine neden olan ana kadar gitti, "Beni doğuran kadın," dedi özne olarak. Annem lafından kaçındı. O kelimeyi kullanmayalı ilk kez bu kadar uzun vakit olmuştu. "İş seyahatinde olduğum bir gece Efsun'u odaya kapattı." diye başladı. Bir Efsun'un geçmişine indi, bir o güne döndü. Efsun'un öldüğünü sandığı bir dakikadan dakikalarca bahsetti. Sesi titredi tavana baktı. Eşinin ondan nasıl gitmek istediğinden bahsetti, haftalarca süren fiziksel iyileşmesinden. O adamın geberip gittiği haberinden. Efsun'un kalabalıktan ve kapanan kapılardan, en ufak bir karanlık andan nasıl tetiklendiğinden bahsetti. Uzunca bir süre işe bile gitmediğinden, metrodaki olaydan, fark etmese de gözünün devamlı kapıda olduğundan ve el hareketlerinden. Yarım saate vardı, tek bir an bile bölünmedi lafı.

"Bunca şeyden sonra benim Efsun'a öyle bir cümle kurma hakkım yok, öfkelenmem için elinden geleni de yapsa öfkelenme hakkım da yok. Anlıyorsunuz değil mi beni? Öfkemi kontrol etmeliydim. Etmedim."

Songül Hanım karşısındaki adamdan daha ciddi bir durumda olan kadının hikayesini dinlerken kafasının içine doluşan teşhislerle baş etmeye çalışıyordu. Kuvvetli şekilde tetiklenen travma, müthiş bir komorbid anksiyeteyle ve sosyal fobiyle savaşan bir kadından bahsediliyordu. Tedavi edilmeyen bir kadın vardı karşısındakini adamın annesiydi ve o kadının sağlığını bozduğu insanları dinliyordu. Efsun Hanım sahiden iyi değildi. İyi olacağı kısmına yorum yapmasa da şimdi değildi.

"Bu cümleden sonra Efsun Hanım'ın tepkisi ne oldu?"

"Hiçbir şey söylemedi." dedi tam da beklediği gibi. Halbuki arabayı durdurmasını isteyebilirdi Fetih'e göre. Belki okkalı bir tokat ve sağlam bir küfür. Madem herkes kendine yakışmayanı yapıyordu, o da yapmalıydı. "Doğrusun dedi, sesi titriyordu. Kafasını cama çevirdi yol boyunca bakmadı başka yere. Bir daha konuyu açmadı, yüzüme vurmadı. Özür bile beklemedi."

Fetih ne yazdığını artık merak etmediği kaleme ve deftere baktı. Şimdi karşısında Fetih degil Efsun olsa bu cümle gözyaşlarıyla anlatılıyor olurdu Fetih'e. "Haklı olduğunuzu bildiği için miydi peki sizce bu tepkisizliği? Anladığım kadarıyla yaşadığı o geceden sonra ilk sert eleştiriniz bu." sert, muhtemel doğru ama zamanlaması yanlış. "İnkar edilecek bir durum değil. Üzüldü ama gerçekle de sizin ağzınızla yüzleşti aslında diyebilir miyiz?"

"Üslup yanlıştı ama. Bunu ona söyleyebilirdim ben onun eşiyim. İyisini de kötüsünü de ben ona söylerim ama bu şekilde değildi. Gerçekle benim kaba saba bir cümlem yüzünden yüzleşmemeliydi. Bu hale gelmesinin sebebi ortada." Fetih'in bedeni dili bile kendini suçluyordu. "Ona durum kontrolü yapamıyorsun demezdim ben, gün gelecek eskisi gibi tüm kontrolü rahatlıkla sağlayacaksın yine diyecektim. O beni burası için ikna ederken yılan olsa deliğinden çıkardı onun diliyle ya ben ne yaptım? Öfkemi bile isteye kontrol etmedim." Dili yenilemedi ama içten içe o adamı dövmeyişinin pişmanlığı çöktü. Sorunu yanlış yerde aradığını farkında bile değildi. Songül Hanım kafasını kurcalayan ve dikkatini kendine çeken kadının durumundan uzaklaşmak için çabaladı.

"Buraya ilk geldiğiniz gün bana ilaç mı yazıyorsunuz başka bir şey mi veriyorsunuz verin içeyim ve kapatalım bu mevzuyu demiştiniz. Bende size öfke kontrolsüzlüğünün dışarıdan bir etkenle değil tamamen bireysel bir çözümle hallolabileceğini söylemiştim. Bunu da bizzat sizin keşfedebileceğinizden bahsetmiştim." Muhatabına ve yardımcı olması gereken kişiye yöneldi. "Çünkü siz değişirseniz dünya değişir demiştim. Aslında öfkeyle yaklaştığınız şeyleri kafamızın içinde normalleştirirsek, sorun dediğimiz şeylerin aslında sorun olmayacak küçüklükte olduğunu fark edebilirsek önce kendimiz değişeceğiz sonra dünya değişecek. Öfke için de aynı şey geçerli. O fazlasıyla öfkelendiğimiz şeylerin aslında sandığımız kadar büyük olmadığını, öfkenin o an için fazla bir duygu olduğunu anlamamız, kabullenmemiz gerektiğini söylemiştim size ve siz buna başta karşı çıkmıştınız."

Bu cümleler zamanında Fetih Karadere'ye bir hakaret gibi gelmişti. Ha hiçbir sorun yok ben kafamdan uydurup öfkeleniyorum. Ruh hastasıyım çünkü ben durup dururken sorun yaratıp öfke saçıyorum. Bu cümleleri de öfkeyle kurmuştu. Zamanla gördüğü terapiler onu öfkelendiren anlarda duraksatmış, Songül Hanım'ın dediklerini hatırlamış, ona verilen ödevleri ve teknikleri uygulamış olayı önce kafasında küçültmüştü. Kafasında küçülen her olay tepkisini de küçültüyordu. Songül Hanım haklıydı, her olay öfke kadar keskin bir duyguyu hak edecek kadar büyük değildi. Basit şeyleri büyüten kendimizden başkası değildi. Sorunun olmadığına inandırabilirsek ve o anın geçici olduğu bilincini yakalayabilirsek daha sağlıklı tepkiler verebilirdik.

"Ama sonrasında kendinizi keşfetmeye başladınız. Olaya direkt tepkiyle yaklaşmak yerine olayın boyutunu ölçtünüz. Sakinleştiniz ve ilk

görüşmemizde benden istediğiniz ilacı kendiniz oluşturdunuz. Şimdi gel gelelim ikidir öfkenizi kontrol edebileceğinizi ama kasten etmediğinizi söylediniz. Elinizde ilaç vardı, nasıl kullanacağınızı biliyordunuz ama kasten kullanmadınız. Doğru mu anladım ben?" dedi. Cümleleri tane tane telaffuz ediyor, uzunluklarının aksine hepsi sakince anlaşılıyordu.

Fetih başını salladı ağır ağır. "Tam olarak öyle yaptım. Sakinleşebilirdim, sakinleşmek istemedim. O herifi dövmediğim için sakinleşmek istemedim. Efsun dibimdeydi bana dokunsaydı sakinleşirdim, dokunmasına engel oldum. Düşünsem, karımın son dönemde ne hâlde olduğu aklıma gelir yine susar sakinleşirdim. Aylar sonra ilk kez sakinleşmek istemedim. Kırıp döktüm, bağırdım çağırdım. Öfkemde haklıydım sadece yönelttiğim kişi yanlıştı."

Bu üçüncü bir kişinin gölgesini düşürmekti eşiyle arasına. Tek başına suçlu olmayabilirdi. Efsun ona söyleseydi eğer doğruyu daha sakin kalırdı ama haklıyken haksız duruma düşen olmuştu yine. Her şey bir yere kadar tamamdı ama o cümleyi unutamıyordu.

"Evet öfkenizde haklısınız." dedi kadın. Bu Fetih için duyulması mümkün olmayan bir cümle gibi geliyordu. Gözlerini kıstı, bunun bir ironi olduğunu sandı. "Öfke de en az mutluluk ya da acı kadar özümüzden gelen bir duygu. Biz yersiz öfkeyi ya da başka yere sapan öfkeyi engellemek istiyoruz. Öfke duygusuyla bir derdimiz yok, gerektiği anda o da dolu dolu yaşanmalı. Size o an çok değer verdiğiniz eşiniz art niyetten uzak bir şekilde yalan söylemiş ve siz hoş olmayan bir görüntüyle karşılaşmışsınız. Üstelik bir adam eşinizi zorla bir dansın içinde tutuyor. Buraya kadar hissettikleriniz çok olağan. Tepki de göstermişsiniz ve öfkeniz başka bir yere sapmamış. Şiddet uygulamamışsınız, yaşamanız gereken duyguyu yaşamış ve ortamı terk etmişsiniz. Burada hiçbir sıkıntı yok." dedi. Halbuki Fetih'in beklediği bu değildi. Kafasında öyle bir kodlamıştı ki öfkesinin haklılığı olmaz sanıyordu.

"O adama hak ettiği kadar öfke gösterdiniz, peki Efsun Hanım'a? Sadece sizden sakladıkları için miydi öfkeniz?" dedi. Bunun böyle olmadığını biliyordu. Bunu danışanından duymak istiyordu ama.

Fetih başını iki yana salladı. "Değildi. Sindirirdim. O an kendini iyi hissetmedi deyip sindirirdim. Beni öfke kontrolü yapmak zorunda bıraktı, yoksa o herifin ağzını burnunu kıracaktım." Kadın başını salladı. Tam da beklediği cevabı almıştı.

"Yani buraya gelişinizde ve dolaylı yoldan öfkenizi kontrol etmeyi öğrenmenizde elle tutulur bir payı olduğundan, size büyük bir iyiliği dokunduğundan öfkeliydiniz en çok."

İyilikten maraz doğar mı Emir? Tüyleri diken diken oldu. Fetih'in cümlelerden çıkan anlam rahatını kaçırdı. "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu. Anladığı şeyi duymak istemiyordu. Ben de mi diye düşündü. Anasını sikeyim böyle işin ben de mi?

"O an orada Efsun Hanım olmasa öfkenizi çıkarma şekliniz farklı mı olacaktı? Rica ediyorum yeniden o ana gidelim ama Efsun Hanım olmasın orada. Siz iki adam bir başınıza aynı odadasınız. Efsun Hanım yok, görmedi, duymadı. Görmeyecek, duymayacak. O anki tepkisinin neyi değişirdi Fetih'in?" Bu odaya ilk gelişinden beri Fetih'in ölesiye savunduğu şey çürütürdü bu soru. Efsun olmasa dövecekti, Fetih bunu sabaha kadar herkesle tartışabilirdi.

"Tabi ki dövecektim!" dedi kendinden oldukça eminken.

"Lütfen kendinize zaman verin Fetih Bey düşünmek için. Zamanımız bol. Lütfen."

Fetih bu ikna edici ses tonu karşısında kendini hayal ederken buldu. Aynı oda aynı insanlar ama kapı artık çalınmıyor. Belki evde Efsun, belki başka bir yerde. Duymuyor görmüyor. Gözleri kapandı Fetih'in, yumruk yaptı elini. Konuşmalar birebir döndü kafasında. Yumruğu kalktı, tam inecekti adamın yüzüne inmedi. Fetih çok çabaladı. İnsin diye kendisini en kışkırttığı yerlerde dolandı durdu. Ama yumruk atmadı. En fazla itti kaktı. İki cümlesinden biri olan burnundan kan getirme yaşanmadı gitti.

Fetih nefessiz kalmış halde gözlerini açarken onu pür dikkat izleyen kadınla göz göze geldi. Sesi soluğu çıkmıyordu. Songül Hanım aşinaydı bu haline. Savunacağı bir şey yoksa sessizleşirdi. Tebessüm etti başını salladı birkaç kere.

"Efsun Hanım sizi durduran etken değildi ama sizi iyileştiren etkenlerden biriydi. İlacınızı var etmeniz için çok çabaladı. Onu öfkelendiniz çünkü sizin iyileşmenizde çok payı var. Halbuki siz öfkesini kontrol edemeyen bir adam olmak istemiştiniz o an."

Sizi iyileştirdiği için mi öfkeniz arttı?

İyilikten maraz doğar mı?

Korkunç. Fetih için korkunç bir cümleydi bu. Korkunç ve haksız olmayan bir cümle. Başını ellerinin arasına aldı. "O an ne düşündüğümü bilmiyorum, hatırlamıyorum." dedi dürüstçe. Tek bildiği gözünün

döndüğüydü. O dansı, dokunuşları ve Efsun'un geçmişte en kötü anda bile yanında tuttuğu ama yine de terk edildiği o herifin pişkin tavırlarıydı unutamadığı şeyler. Hak ettiğini verememiş bir hisle boğuşmuştu o an.

"Ben ölene kadar çalışsam yine ödeyemem Efsun'un hakkını. Buraya geldiğim için de bunu Efsun sağladığı için de pişman değilim. Öfkeli değilim ben ona." dedi. Fetih gerçek ve ağır hastaların bile doktora gitmediği bir ailede büyümüştü. Ve hiç kimse, Efsun dışında onu bur için ikna edemezdim "Buraya geldiğimden günden beri kaç günüm edeceğim kavgalarla zehir olmaktan kurtuldu. En başta karım ve daha kaç kişiyle iletişimim yumuşadı. Zeliha'dan sonra özellikle kavga etmediğim tek bir insan kalmasın istiyordum ben gün içinde. Herkese yetecek bir sinir vardı bedenimde. Ben nasıl Efsun'a öfkeli olabilirim bunu benden aldı diye?"

Buraya geldiği için memnun olduğunu her gelişinde bir daha gelmem naralarına rağmen bile biliyordu Songül Hanım. Bir şeyi zorla yapacak bir karaktere sahip değildi buraya gelişi de bu koltuğa oturuşu da bir zaman sonra keyif vermeye başlamıştı danışanına. Dili kesinlikle istemediğini söylüyor ama beden dili her şeyi açığa vuruyordu.

"Sakinken bu kadar sağlıklı düşünüyorken ve öfkeli anınızda kendinizi nasıl yönetebileceğinizi öğrenmişken bunu yapmaktan kaçınmamalısınız. Fetih Bey kendinizden kaçmayın. Doğru da sizde yanlış da sizde. Tutundunuz artık kendinize, duygularınızın dilini çözdünüz. Eskiye sığınmak için onu bırakamazsınız. Kendinizi keşfettiniz ve bu keşif zaman zaman sizi rahatsız edebilir. Eskiye duyduğunuz bir özlem değil aslında. Sadece alışkanlık. Kaybedilmek üzere olan bir alışkanlık. Hani bilirsiniz bazen okkalı bir yalan gerçekleri bilmekten daha iyi hissettirir. Geçici bir süreliğine. Eski halinize dönüşmek de size iyi hissetirebilir ama o da geçici. O an bittiğinde dönüp kat ettiğiniz yola bakınca iyi his kaybolacak. Sizinle konuşmayı öğrenmiş bir dil var ama onu duymazdan gelirseniz kulaklarınızı açtığınızda bağırdığını duyarsınız. Kendini duyurmak için bir yerde bağırmaya başlamıştır. Şu an bağırıyor değil mi?"

Fetih avucunun içini çınlayan kulağına bastırdı. "Hiç susmuyor."

"Eşine kızdığı için çok pişman bir adam görüyorum karşımda, işin aslı kendine kulak tıkamış bir adam." Elindeki kalemin kapağını kapattı ve öne doğru eğdi bedenini hafifçe. "Ama en güzel tarafı bunun bilincinde olan ve pişmanlık yaşayan bir adam. Bu nasıl büyük ve önemli bir adım farkında mısınız? Fazla öfkenin pişmanlığını derinden yaşıyorsunuz ve bunu tanıştığımız günden beri ilk kez görüyorum. İnsan deneyerek öğrenen bir

varlık ve en sağlam bilgiler deneme yanılma yöntemiyle oturur. Tadını bildiğiniz ve beğenmediğiniz şeyi yeniden tatmak istemezsiniz."

"Efsun deneme tahtası değil ama."

Songül Hanım'ın ellerine baktı Fetih. Birleştirilmiş ve sıkıca birbirine bastırılmıştı. Bir şeyler anlatıyordu belki haklıydı ama çok emin olduğu bir konu vardı.

"Elbette, zaten sizin pişmanlığınız keşke o adamı dövseydim değil, bu hatayı yapacaksam Efsun üzerinden değil o adam üzerinden yapsaydım pişmanlığı. Öyle bir durumda şu an hissettiğiniz duygular daha hafif olacaktı. Bu Efsun Hanım'ın eşiniz oluşuyla alakalı değil tamamen, kendisinin yaşadığı şeylerle de alakalı. Suçluluk duyuyorsunuz. Ve siz de patlama noktasındaydınız. Efsun Hanım'ın yaşadıklarından kendinize büyük bir pay çıkarmışsınız ve haftalardır bu şekilde yaşıyorsunuz. Bir boşluğa düştünüz, biz gibi siz de insansınız.

Ne düşündüğünü kendisinin bile seçemediği anda bir kitaptan okunur gibi okunuşu Fetih'i yine ve yeniden sarstı. Odaya girişi ve çıkışı bir olmadı. Keşke o adamı dövseydim değil, öfkemi birinden çıkaracaksam keşke o adam olsaydı düşüncesi.

"Eskiyle yeninin çatışmasını yaşadınız. Bu zaman zaman yaşanabilir. Bu savaş bir süre daha devam edebilir ama kulak vermeniz gereken kuvvetli bir bilinciniz var artık. Sizi sakinleştirecek şeyleri itmeyin, sakinleşme payınız varsa zaten öfkenizin devam etmesi için bir neden kalmamıştır. Temas mı sebep olacak buna ve siz bunun bilincindeyseniz öfke zaten bedeninizi terk etmek için an kolluyor demektir. İzin verin. Hislerimiz onları iyi dinlersek bizi yanıltmaz. Dilini çözdüysek bizden iyisi yok zaten. Efsun Hanım üzerinden fark etmeden yeni bir şeyi öğrendiniz ve keşfettiniz. Bu çok güzel bir adım."

Yapmamalıydı, Fetih'in kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Bu çok kötüydü Fetih için. İyi hissetmek için çok erkendi.

"Nasıl özrümü dileyeceğim? Konuyu yeniden açmak doğru mu? Elleri titriyordu, soğumuştu o gece. Dokunsaydım sakinleşirdik. Ben öyle konuşunca sesi de titredi. Evde şişeyi lavaboya fırlattım irkildi."

Düşündükçe aklına gelen her ihtimal onu rahatsız ediyordu. O cümleden sonra ikinci sıraya kesinlikle fırlattığı şişe gelirdi. Haftalardır pamuk ipliğinde açılıp kapanan kapılar vardı. Dikkatle ayarlanan ses tonları ve dahası. O şişenin çıkardığı ses çok yüksekti. Efsun'un yüreğinden geçen titreme düşündükleriyle Fetih'in bedeninden geçti.

"Bir özürle beraber bir teşekkür de borçlusunuz kendisine öncelikle bunu söylemem lazım. Hislerinize kulak verin. Böyle bir durumda açıkça özür dilemek mi yoksa dolaylı yoldan ona söylediğiniz gerçek dahi olsa bu sürecin geçici olacağını hissettirmek mi daha doğru hisleriniz size söyleyecek." Geçici ama profesyonel bir desteğin şart olduğu bir süreç. Bunu en doğru anda, ki biliyordu ki Fetih Bey eşinden bahsetmeye devam edecekti ilerleyen dakikalarda ve görüşmelerinde de, kendisine söylemeliydi. Sadece anlatılan anlardan çıkardığı saptamalar vardı, üstü kapatılmaya çalışılıyordu. Ruh sağlığı iyi olmayan bir kadın dinliyordu.

"Efsun Hanım'ı tanımıyorum ona hangisi daha iyi gelir ben bilemem ama s..." ortadaki telefon sessizde olsa da titreşti. İkisinin de gözleri telefon ekranına kaydı.

"Karım arıyor bir saniye." dedi Fetih telefonu alırken sehpadan. Songül Hanım başını salladı müsade verircesine. Fetih seri ve korkarak açtı telefonu. "Efendim." dedi.

"Fetih," sesini duyar duymaz korkusu da stresi de uçtu gitti. Bir sorun yok, sakin. "Müsait misin?"

Sana. Her zaman.

"Müsaitim. İyi misin?"

"İyiyim." Bir şey söyleyecek, hayır bir şey isteyecek. "Ya ben şey diyecektim sana, sen bu akşam çiğköfte yapacaksın ya."

Kesinlikle bir şey isteyecek, son kelimeyi uzatışından belli.

Songül Hanım pür dikkat adım adım yumuşayan yüz ifadesini izliyordu adamın. Dünyanın en güzel sesinden bir şeyler dinliyor sanki. Telefonun ötesinde duyduğu ses her gün duyduğu normal bir ses değil, ilk kez duyuyor gibi dinliyor.

"Evet."

"Ben bunu laf arasında Zafer'e söylemiş bulundum. Onu da davet edeyim diyorum, olur mu senin için de? O da gelsin."

Fetih'in omuzları yavaşça gevşedi, dirseklerini dizlerine bastırdı. Yüzünü sıvazlarken yüzünde fark etmeden oluşan tebessümü izliyordu karşısındaki kadın. Zafer diye geçirdi içinden. Borçlu olduğu adam.

"İstiyorsan gelsin tabi, başım üstüne."

Görmedi ama hayal etti Efsun'un yüzündeki koca gülümsemeyi, izlendiğini fark etmeden iç çekti. "Tamam o zaman çağırıyorum ben, peki bir şey daha sorabilir miyim?"

Sona bıraktı. Daha büyük bir şey isteyecek.

"Dinliyorum Efsun."

"Burcu da başın üstüne mi? Çünkü onu da çağırmak istiyorum, herkes var, bir o yok."

Burcu kesinlikle başı üstüne değildi. Hayır demek istedi, kuvvetli bir gerek yok cevabı dilinin ucuna kadar geldi. En son karşılaştıklarında Efsun'u hasta sanması, Efsun'u kanser hastası sanması, Fetih için gelmemesi adına yeterli bir sebepti.

"Olur mu Fetih?" sesi o kadar yumuşaktı ki azılı düşmanı olsa düşünecek gibiydi Fetih. Efsun'un korkutucu bir ikna gücü vardı. Kesin annesine çekti. Kesin.

"Çok mu istiyoruz onu da?"

"Evet," dedi. "çağırabilir miyim onu da?"

'Girebilir miyim?'

İstanbul'da kapının önünde duyduğu o cümle kadar zoruna gitti bu söz de. İki kaşının arasına bir çukur oluştu. Başaramıyordu. Kaldığı yeri evi gibi hissetmesini sağlayamıyordu. İzin almamalıydı. Çağıracağım sakın mırın kırın etme demeliydi. Biraz sinir etmeliydi Fetih onu. Tek bir yeri sahiplenmişti şimdiye kadar. Odayı. O evdeki odayı. Odamız diyordu. Başka hiçbir yer yoktu.

Burnundan getirdiniz.

"Ev senin, çağıracağın misafiri bana sorma Efsun." dedi "Sadece masa kalabalıklaştı şu eksik gelirken al de bana. Tamam mı?" Ses soluk çıkmadı bir an karşı taraftan. Rahat bir nefes verdi Fetih'in gözünün önündeki görüntü.

"Tamam," dedi. "Sen iyi misin?"

"İyiyim Efsun, sen iyi misin?"

"Ben de iyiyim. Söyleyeceğin bir şey var mı?" Sensedim. Songül Hanım karşısındaydı söylemeyi tercih etmedi.

"Hayır, dikkat et."

"Sen de." dedi kapanmasına ramak kala dayanamadı "Efsun." dedi. "Teşekkür ederim."

"Burcu'yu çağırdığım için mi? Ne demek Fetih, bunu ona ile..."

"Hayır tabi ki Efsun." En başından beri mi lafı istediği gibi anlıyordu yoksa üzüm üzüme Efsun Fetih'e mi?

"O zaman senin güzel karın olduğum için mi?" dedi dün geceki gibi.

"O da var."

"Başka ne var?"

"Dikkat et bir şey olursa ara beni." dedi. Efsun zorlamadan, ki onun da işi vardı, vedalaşıp kapattılar. Fetih ekrandaki karım yazısı kaybolanana kadar baktı ekrana. Yüz ifadesini bilmiyordu ama başını kaldırıp kadına baktığında ciddileşmek zorunda hissetti kendini.

"Akşam kalabalık bir sofra var galiba."

"Sayılır."

"Efsun Hanım kalabalık yerlerde ilk dönemlere göre daha iyi hissediyor o zaman?" çıkmadan hemen önce birkaç cümle kurmaktı niyeti ama hazır konu açılmışken bahsetmek daha doğru geldi.

"İlk zamanlar sevdiği insanların kalabalığı da rahatsız ediyordu ama yavaş yavaş onları kabul etmeye başladı. Hep tetikte, ses aniden yükselirse vücudu çok tepki veriyor. Bazen istemeden çenesini çok sıkıyor. Bir ipi sıkıca tutmuş, bırakırsa çok kötü şeyler olacak sanıyor sanki ama geçecek. Sadece kalabalık bir ortamdan çıkınca çok yorgun oluyor. Eskiden böyle olmazdı, günlerce durmadan çalıştı sanar insan yorgunluğuna."

Songül Hanım yeni bir sayfa açtı ve birkaç şey yazdı oraya. Efsun'u danışanı olarak alamazdı, etik değildi ama eşini yönlendirebilirdi.

"Psikolojik olarak çok çalışıyor çünkü, iş yükü çok ağır. Saatlerce herkesin oturup dinlendiği bir masada o devamlı olarak çalışıyor. Epey yorucu olmalı. Efsun Hanım geçmişte profesyonel bir destek almış mı?"

"Yetimhaneden çıktıktan sonra. Birkaç sene ama annesini kaybettikten sonra değil."

O gece Efsun'un hayatından on sene götürmüş kadar sarsıcıydı. Bunu söylemeyi tercih etmedi Songül Hanım. Yirmi beş yaşında genç bir eşi vardı, tek gecede on sene kadar yaşlandı demek doğru değildi. Karşısında bunu kaldıracak güçte bir adam yoktum

"Fetih Bey, bir şeyler Efsun Hanım'da başa döndü diyemesek de o kadar ileri gitmiş gibi. Bir insanın travmasını yeniden yaratmak için dakikalar bile yetebilirken bir gece çok fazla. Kendisiyle yeniden bir tedavi alması yönünde konuştunuz mu?" Aklına gelen şeylerin çok azını söyledi Songül Hanım.

Kitaplarda ya da dizilerde olduğu gibi belli bir zamandan sonra geçip gitmezdi bazı şeyler. İnsanlar baş ağrısına bir acile koşarken alt üst olmuş psikolojisini geçer, düzelir diye görmezden gelirdi. Bu toplumun korkunç bir yanıydı ve çok büyük bir kısmı muzdaripti. Geçmiş gitmiş gibi yapardı. Beş yaşında aile içinde gördüğü tacizi, elli beş yaşında üç çocuk annesiyken o koltukta ağlayarak ve anlattıkça hiç hatırlamadığı anıları bile hatırlayan

insanları tanıyordu. Hafıza unutmazdı unutur gibi yapardı. Efsun Hanım unutur gibi de yapamıyordu. Bir gece diye yeniden geçirdi içinden kadın. Tek başına. Karanlık. Elektrikler gitmiş. Eşi bile yok yanında. Başını duvara vuruşu, kusmaları, çığlıkları. Görebiliyordu ve bu tepkileri çok normal buluyordu.

"Söyledim. Dolaylı yoldan olsa da söyledim. Arkadaşının annesi aynı zamanda küçükken okulunda psikolojik danışmanmış. Onunla iletişim halindeyiz. O da söyledi ama Efsun bu teklifi bile hakaret olarak algılıyor. Hasta muamelesi yapmışız gibi tepki gösteriyor. Hasta olduğunu düşünmedim hiçbir zaman ama üstüne gidersem ve benden de bunu hissederse baş edemem tepkisiyle."

Songül Hanım başını sallaya sallaya dinliyordu. Beklediği tepkilerdi. Reddediyordu çünkü geçmişe döndüğünü. Geçmiş onun için koca bir kabustu, zar zor aşmıştı ve şimdi hasta bir kadın yüzünden, bir hiç uğruna o denli geriye gittiğini kabullenemiyordu.

"Hastalık olmadığına onu ikna etmeniz gerekiyor. Kendinizden örnek verirseniz mesela, kendini daha güvende hisseder. Kimse mükemmel değil ki. Öfke kontrolünü yapamıyordunuz mesela siz ama hayattaki hangi insan her şeyi gerçekten çok iyi yapabiliyor ki? İşlevselliğini engelleyen bir durum söz konusuysa konu bu durumu çözmek, Efsun Hanım'ın kişilik olarak kendinde düzeltmeye gitmesi gereken bir tarafı yok zaten."

Songül Hanım günü sonlandırmadan önce bu konu hakkında biraz daha konuştu. Bir tedavi gerekiyordu söylemedi açık açık ama travmaya sebep olacak kişi Efsun'un elbet karşısına çıkacak kişiydi. Karşısındaki adamın bizzat öz ve öz annesiydi.

🕊🕊🕊

Ani yaptığım frenle Burcu yılan gibi tıs sesi çıkardı. "Arabamızı dikkatli sür Efsun!" dedi.

"Attın mı Zafer'e konumu?" dedim, dediğine kulak asmadım. Telefonuma uzandı, ekran açıktı zaten. "Atıyorum bekle."

Burcu'yu okuldan almıştım, Zafer'se eve uğrayıp geleceğini söylemişti. Zeliha zaten evdeydi bugün, Kürşat, Emir ve Fetih de beraber gelecekti.

"Şimdi ben ilk kez sizin eve misafirim ya elim boş gelmem ayıp olacaksa tatlı alayım."

"Saçmalama." dedim. İlk kez geliyordu ama eli dolu gelmesi gerektiğini kadar misafir değildi.

"Kocan da aynı fikirde değil mi bak?"

"Fetih eli boş diyecek bir adam değil Burcu."

Elindeki telefonumu bıraktı. "Tamam." dedi. "Bir dahaki gelişimde alırım ev hediyemi. Kedili bir ev eşyası bulmuştum tam senlik onu alacağım."

Arabayı uygun bir yere park ederken Burcu benden önce inip arkada olan bütün torbaları aldı. "Ciddi ciddi çigköfte yapacak ha bize Fetih?"

"Evet, üstelik çok övüyorlar. Çok çok övüyorlar hem de."

Anahtarı yuvasına koydum ve kapıyı açtım. Zeliha belki ders çalışıyordur diye ama hemen kucağında Şeftali'yle belirdi önümde.

"Hoş geldiniz!" dedi. Ona mı yoksa Şeftali'ye sarılayım derken ikisini birden yaptım. Burcu elindeki poşetleri köşeye koyduğunda "Zeliş!" dedi. Zeliha benden ayrılırken Şeftali'yi kucağıma bıraktı.

"Burcu abla, hoş geldin."

Şeftali'nin dudaklarıma siper olan patilerini öptüm. "Şeftali çok özledim seni."

"Kızım sen rakiplerin kilo alırken zayıfladın mı?"

Onları gerimde bıraktım Şeftali'yle ilerledim. "Çok özledim seni, ne oldu büyüdün mü birkaç saatte? Bu ne güzellik kızım? Kızım bu ne güzellik?"

Gözlerini kısıyor sonra geri açıyordu. Tüyleri şimdiden kabarıktı. Aslan yelesi gibi olacaktı büyüdükçe. Onu yumuşak bir yere yatırdım ben de sandalyeye oturdum. Parmaklarım göbeğinde dolandıkça yakalamaya çalışıyor arka patileri çırpınıyordu.

"Dünyanın en güzel kedisisin sen. Yemin ederim dünyanın en güzel kedisisin. Aynı annesi." Göbeğinden öptüm birkaç kez burnumu burnuna sürttüm. "Bu kadar güzel kokulur mu?" Bu evde olmadığına emin olduğum çok güzel bir koku vardı bedeninde. Saçlarım önüme düşmüştü, aniden arkamdan bir el parmaklarını tenime sürterek saçlarımı geride topladı.

Fetih.

Bir uçurumun kenarından alındım, elle dokunmuş yumuşak bir yatağa yatırıldım. Başımın üzerinden öptü, dünyanın en güzel iki kokusu birleşti. Bedenimin o ana kadar rahat olmadığını fark etmiyordum bile, gözlerimi yumdum. Öptüğü yere önce burnunu sürttü sonra çenesini bastırdı.

"Bu kadar güzel kokulur mu?" diye sordu. Kendisinin nasıl koktuğunu bilmiyordu yoksa sormazdı bunu bana. Yüzü boynuma doğru kaydı, başımı diğer tarafa doğru ittim. Boynuma çeneme ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Derin bir nefes aldım. Kokulurmuş, dedim. Kendi kendime.

"Kokulurmuş." dedi.

Başımı geriye doğru attım dudaklarım çenesine denk geldi.

"Hoş geldin." dedik aynı anda.

"Hoş buldum." diye cevap verdik aynı anda.

Başımı düzeltip tamamen ona döndüm. Ellerim kabanının iki yanına tutulurken "Hazır mısın?" dedim heyecanla. Geriye kalan herkes hâlâ kapı eşiğindeydi.

"Hazırım ama kimse gelip karşımda beni izlemesin. Herkesi gönder salona. Tek bir kişi bile kalmasın."

"Bende mi?" Diye sordum. Fetih'i öyle izlemeyeceksem ne anlamı vardı ki çiğköfte yemenin?

Çenemden tuttu başımı kaldırdı. "Ya kızım," dedi serseri serseri. "sen de olabilir mi? Sen benim yaverimsin!"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, başımı salladım hemen. Tamam ben mutfakta Fetih'in yaveriydim.

"O zaman biz önce mutfaktaki mezeleri falan hazırlayalım sen sonra başlarsın yapmaya. Ben de herkesi gönderirim. Baş başa kalırız."

Kimse kalmaz denebilirdi, tek olursun denebilirdi ama baş başa çok yanlış bir anlatımdı. Sonra Fetih böyle şekilden şekile girerdi işte önümde. "Baş başa?" dedi. Çapkın gülümsemesi, etrafı süzüşü, dudaklarını yalaması, bana doğru eğilişi... Masayla onun arasından çıktım Şeftali'yi de aldım hemen.

"Gittin mi bugün Songül Hanım'ın yanına?" Bunu elbet soracaktım da şimdi tek hedefim konuyu değiştirmekti.

"Gittim." dedi sadece.

"Nasıldı?"

"Her zamanki gibi. Sohbetine doyum olmuyor."

"Anladım. O zaman biz geçelim mutfağa. Sonra şey yaparız," yanından geçecekken avucunu karnıma bastırıp geri çekti.

"Baş başa mı kalırız?"

"Fetih." dedim bilmem neden.

"Efsun." dedi ve bakışlarımdaki kıvranışı izledi. Bana bakarken gözlerinin içi gülüyordu ama görmemek için direndim. Bir sürü insan evdeydi.

***

Fetih ve Burcu arasında öyle bitmek bilmeyen bir savaş vardı ki, ellerinde bıçak ve soğan varken bile pes etmek nedir bilmiyorlardı. Burcu da tıpkı Fetih gibi kullanıyordu Fetih'i ve ne ara bu bir rekabete dönüştü bilmiyordum. Birbirlerine bakarak hızlanıyorlardı. "Eliniz kesilecek dikkat

edin." dedim. Güzel tabaklara koyduğum mezeleri tezgahın bir köşesine diziyordum.

Ve zafer Fetih'in oldu, bıçağı tahtanın üzerine bıraktığında Burcu'nun çok az da olsa soğanı kalmıştı. Cümleler kurmadı belki ama Burcu'ya sen kiminle yarışıyorsun bakışı attı.

"Yardıma ihtiyaç var mı?" Kapının eşiğinden bize seslenen Zafer'e baktım.

"Eyvallah kardeşim, yok." dedi Fetih.

"Var ama bizim değil Burcu'nun. Altı sınıfın sınav kağıdını okuyacakmış." Bir bahaneyle çıkarmam lazımdı Burcu'yu da. Kürşat ve Zeliha ders çalışıyordu. Emir onların başındaydı. Burcu'yu ve Zafer'i de sınav kağıtlarının önüne koyarsam olurdu bu iş.

"Bakmayacağım onlara şimdi salata hazırlıyorum görmüyor musun?" dedi.

"Niye bakmıyorsun ya? Bir şey kalmadı zaten, Fetih halledecek gerisini. Hadi git bak. Bir sınıfı çıkar aradan yemeğe kadar. Yazık merak ediyorlardır şimdi."

"Efsun on beş gün hakkım var."

"Olabilir. Hakkını kullanmasan da olur. Hadi Burcu." Karşı koyamasın diye aceleye getirdim, bir anda kendini kapıda buldu. "Cimri davranırsa not konusunda hemen müdahale et." dedim Zafer'e ve kapıyı kapattım. Gizli saklı bir şey yapacakmışız gibi. Bu yaptığımı bir kişi yadırgamazdı zaten o da hiç bozuntuya vermedi.

"Şimdi sana pişmiş eti yediremiyorsak etli çiğköftede hiç şansımız yok."

Pişmiş eti? Çigköfteye de pişmiş halde koymuyorlar mıydı?

"O yüzden sana ayrı yumurtalı yapacağız."

Yumurtalı çiğköfte mi oluyordu?

Aklımda deli sorularla ona bakarken malzemeleri çıkarmaya başladı. İsot ve baharatlar, köftelik bulgur, salça, et zaten çıkarılmıştı, yumurta ve kocaman bir çiğköfte tepsisi. Altı tırtıklıydı. Nerede yoğuracak diye bakarken yere bir sofra bezi serdi. Ellerini mutfağa gelmeden önce yıkamış olsa da iki kez daha yıkadı. Benim fakültedeyken ameliyat öncesi yıkadığım özenle hem de. Daha fazla ayakta durmadım saçlarımı arkada toplayıp yere oturdum ellerimi de önüme koyup onu izlemeye başladım. Çok geçmedi mutfak masasının altında eline aldığı poşetle oynayan Şeftali de geldi yanıma. İlk kez birinin çiğköfte yapışını izleyecektik. Fetih bize, biz birbirimize baktık. Şeftali esnedi, bense gülümsedim.

Dakikalar geçti, Fetih'in yaverliğini yapmaya başladım.

"Fetih bu yağ fazla olmadı mı?" dedim yeniden. Yumurta yağın içinde yüzüyordu.

"Hayır getir sen." dedi. Ocağın altını kapattım ayağımın dibinde dolanan Şeftali'ye dikkat ederken elimdeki tavayla Fetih'in yanına geri oturdum. Bunu benim için yapıyordu özellikle. Daha az acılı ve yumurtalı. Yumurtasız halinden de ayırmıştı. Ete dokunmadan yapmıştı ki midem bulanmasın. Yoğuran oydu önlüğü takan bendim. "Dökebilirsin." dedi.

"Hayır bu çok sıcak. Soğusun biraz." Çok işe yaramazsa da üfledim biraz.

"Hayır sıcak değil, dök."

"Nasıl değil kızgın yağ, yanarsın. Bekle."

"Efsun dök."

"Ya daha yumurta cızırdıyo..." beklemedi tavanın kulbundan tutup döktü içine.

"Yaver dediğin ustasının işine karışmaz." Ortaya döktüğü yağ ve yumurtanın üzerine yoğurduğu çiğköfteyi ite ite devam etti. Kollarını dirseklerine kadar katlamış, yere oturmuşken çiğköfteyi buzla yoğurmuştu. Bu sanırım en çok garibime gidendi. Buzlar yoğurula yoğurula erimişti resmen.

İtiraz etmeden kafamı salladım tavayı lavabonun içine bıraktım. Şeftali tepsiye yaklaşıyor uçlarına dokunuyor ama yetişemiyordu. "Koklamak istiyor."

"Bu beni alakadar etmez."

"Tadına bakabilir miyim yine?" Yorulmuyor muydu omuzları ya da bilekleri? Çok güç uyguluyordu. Elinde bir parça sıkıp bana uzattığında hem onu hem Şeftali'yi aldım ve önce ona koklattım. Merakı dinsin diye. İlgisi azalınca ağzıma attım çiğköfteyi. Lokum gibi tabiri bir yiyecek için kullanılacaksa bu kesinlikle Fetih'in çiğköftesi için olmalıydı. O yakan acısı, tadı o kadar iyiydi ki omuzlarım düştü. Merthan'ı anlıyordum.

"Yorulduysan ben devam edeyim mi?" Nasıl devam edebileceğim hakkında zerre fikrim yoktu ama gördüğümü taklit edebilirdim sanırım. Fetih ellerime baktı, hayır bileklerime baktı. Dudakları sol tarafa doğru kıvrılırken "Cık." dedi. Başını bana kaldırdı "Ama şu şakağımın altını bir kaşısana." dedi.

"Neresi?" Dizlerimin üzerinde doğrulup ona yaklaştım.

"Yaklaş biraz daha."

Biraz daha, biraz daha, biraz daha... Diye diye aniden dudaklarımdan bir öpücük aldın. Mest olmuş halde gözlerini kapattı. Diliyle yalıyordu dudaklarını.

"Ellerime sağlık," dedi. "Ne güzel yapmışım."

🕊🕊🕊

"Benim bir arkadaşım vardı, aynı üniversitedeydik. O sınıfçıydı. Bölümün 2. ya da 3. sınıfında ilk okuma yazma dersi var sizde," Zeliha'larda... Hepimiz onu dinliyorduk ama Zeliha gözlerini ayırmıyordu. Ağzımdaki acı tadı ekmek yiyerek ve salatanın suyunu içecek bastırmaya çalışıyordum. Bir de burnum akıyordu bir elimde devamlı peçete vardı. "Profesör giriyordu derslerine. Adamın yazdığı kitap çoğu üniversitede aldırılıyor. Herkes tanırdı o hocayı, okulun mesleki yeterliliği en yüksek hocalarından biriydi. Neyse hoca bir gün anlatmış derste; oğlu varmış. İlk okul döneminde, ödevini yapmasında yardımcı oluyormuş çocuğuna. Bir noktada çocuğun yaptığı bir şeye müdahale etmiş, düzeltmiş. Hani profesör ya bu konuda," son cümlede Zeliha'yla olan göz temasını kesip herkese baktı. O kadar heyecanlı ve devamını merak ettirecek şekilde anlatıyordu ki neden öğretmen olduğunu kanıtlıyordu. Beden dili çok heyecanlıydı, bir yükselip bir iniyordu.

"Çocuk dönmüş ve bizim önünde iki büklüm olduğumuz babasına demiş ki; sen benim öğretmenimden daha mı iyi bileceksin?!"

Ben de dahil hiçkimse böyle bir tepki beklemediğinden bir an kalakaldım şaşkın şaşkın ama Kürşat çözdü bizi.

"Zort!"

Bu kelimeyi duyduğunda ayılıp bayılanlar bile tepki veremedi, herkesten giderek büyüyen bir kahkaha çıktı.

"Ya düşün koskoca uzman ol, profesör ol, insanlar senin önünde düğme iliklesin yedi yaşındaki evladın sen benim öğretmenimden daha mı iyi bileceksin desin! Bir sınıfçı, öğrencilerinin en büyük idolüdür Zeliş. Anne baba kim ki onun yanında? Baya size ayılıp bayılıyorlar. Tek doğru sizsiniz."

"Bu cidden doğru," dedim kendimden bilerek. Aklıma gelen şey beni heyecanlandırmış oturduğum sandalyede dikleşmiştim. "Ben küçükken hep annem gibi oje sürmek istiyordum."

"Bak sen şu Allah'ın işine." dedi Fetih. Dudaklarımı öne doğru büzüp ona kısa bir bakış attım.

"Annem sürerdi bazen hevesimi alayım diye ama okulda izin vermezdi. Babam da demişti ki öğretmenin hoşlanmaz, doğru değil okulda sürmen. Neyse bu cümleden sonra okuldayım, öğretmenimiz geldi. Bir de ne göreyim, öğretmen kıpkırmızı oje sürmüş." gözlerim iri iri yine küçük Efsun gibi açıldı. "Dedim o zaman kesinlikle doğru bir şey, bak öğretmenim de sürmüş! Hem de kırmızı!"

"Yanımda oje vardı deme Efsun." dedi Fetih tam olarak bunu beklerken. Başımı eğip ona baktım. Elmacık kemiklerim belirginleşmişti. Başımı zararsız olduğumu belli etmek için iki yana salladım.

"Tam Efsun'luk hareket." dedi Zafer hastanede birkaç kez oje sürdüğüme şahit olduğu için galiba.

"Hayır yoktu." Günahımı almışlardı. "İlk ders bitti öğretmen sınıftan çıktı ve ben kara kara düşündüm. Elimdeki malzemelere baktım ve buldum. Bir tane kırmızı kurşun kalemim vardı. Hatta sınıftaki bütün kızlarda vardı."

Ellerimi birleştirdim çenemin altına yasladım. Herkes ne yapacağım diye beni değil küçük Efsun'u izliyordu sanki. Dudaklarımı birbirine bastırdım, oldukça haklıydım.

"Kalemi suya batırdım, kurşun kısmını yumuşatıp tırnaklarıma sürdüm."

Eldeki bardaklar çatallar bırakıldı, herkes elini yüzüne kapattı, gülmekle ağlamak arasında bir edayla sindiler yerlerine.

"Sonra diğer kız arkadaşlarım istedi, onlara da yaptım."

"Efsun..." dedi Fetih hayretle. Ona baktım mahzun mahzun. Ne vardı çok küçüktüm ve öğretmenime hayrandım!

"Ama Fetih haksız mıyım, babam öğretmenimi önüme koydu sebep olarak. Öğretmen de sürünce öyle yaptım. Haksız mıyım söyle."

Dilini ağzının içinde katlayıp dişledi ve bana bakıp iç çekti. Öpmek istiyor. Masadakilere baktı ve soluklandı. Öpemedi. Dişleri kamaşıyor.

"Haksız olduğun dava yok."

Öptü. Ama yanaktan değil. Ve kalbimden.

"Sonra ne oldu peki?" dedi Emir.

Yutkundum ve bize üzülsünler diye kaşlarımı büktüm. "Öğretmen geldi. Sınıftaki bütün kızların tırnakları boyanmıştı ve direkt bana baktı." dedim. O zaman suçluluk duymuştum şu an kırgınlık hissettim. Direkt bana bakması hoş değildi. Sınıfa sorabilir ya da önce başkasından şüphelenebilirdi. Hesabını bulup yazacaktım bu gece neden böyle yaptınız diye.

"Sonra tek tek yıkattırdı. Bana da kızdı. Kötü niyetim yoktu halbuki. Annemi falan da aramıştı galiba. Bir daha da oje sürmedi zaten kadın. Ciddi ciddi en büyük hayranlığık öğretmenimeydi. O saçını maşalardı ertesi gün bende ördürürdüm babama, kıvır kıvır olsun diye." Dört yılım böyle geçmişti. O ruj sürerdi ben de sürmek isterdim. O topuklu giyer ben de giymek isterdim.

Zeliha bolca heyecan, biraz dikkatle dinliyorken "O kadar diyorsunuz..." dedi. Hoşuna gitmişti, gözlerinin içi parlıyordu resmen. "O zaman ben öğretmen olursam dövme yaptıramayacak mıyım?"

Bu fikrini ben de ilk kez duydum, beklemiyorduk kabul. Hiçbirimiz. Ama aynı anda üç kişinin konuşması da onun beklediği bir şey değildi.

"Dövme yapmayı mı düşünüyorsun?" dedi Fetih.

"Dövme yapmayı mı düşünüyorsun?" dedi Kürşat.

"Dövme yapmayı mı düşünüyorsun?" dedi Emir.

Üç erkeğin sesi birleşince oldukça gürleşmişti, Zeliha neye uğradığını şaşırdı. Çekingen gözlerle bana baktı. Ağzından kaçırmıştı, tek bakışında anladım. Kötü bir şey söylediğini bile düşündü, pişmanlık fark edilmeyecek gibi değildi.

"Olamaz mı yurttan sesler korosu?"

Önce Fetih'e, sonra Kürşat'a en son Emir'e baktım ve ilk geri vites yapan o oldu. Elini hafifçe kaldırdı "Olur tabi yenge niye olmasın." dedi ve geri çekildi.

"O yaparsa ben de yaparım bana ne?!" Hazırda bekleyen ve avaş boyalarını direkt süren Kürşat'a baktık. Zeliha elindeki çatalı çarparken tabağa "Hemen her şeye dahil olmasana sen ya!"

Kürşat omzunu indirip kaldırdı ve iki kardeş de Fetih'e baktı. Kaşlarını ne kadar çattığından bile anladım olumsuz olduğunu. İstemiyordu. Tamam Kürşat'ın yaşı küçüktü ama Zeliha? Ona ne kadar hayır diyebilirdi ki? Alttan bacağına dokundum. Etki etmedi. Sonra bir kere daha dokundum ve bana bakabildi. Kaşlarımı hafifçe kaldırırken alt dudağını ezdi ve mesajı aldı. Yüzü az da olsa yumuşadı ve yine kardeşlerine baktı.

"Ben hiç dövmeli öğretmen görmedim." dedi. Boğazında kalan kelimeleri yuttu. Bir kere kendisinin de dövmesi vardı, itiraz edemezdi. "Bak yengen bir ojeye neler yapmış, senin öğrencilerin ne yapar? Dövme bu çıkmıyor da oje gibi." Zeliha'nın yumuşak karnını yakalamış ve kullanıyordu. Düşmüş yüzüyle, Fetih öyle bir söyledi ki haklı mı diye ben bile sorguladım, Burcu'ya döndü.

"Burcu abla." dedi bir umut.

"Ben çok gördüm dövmeli öğretmen." dedi Burcu. Evet ben de görmüştüm zaten.

"Sınıf öğretmeni hiç görmedim." diye ısrar etti Fetih.

"Burcu abla." dedi Zeliha yeniden. Gerçekten istiyordu.

"Bende de var." dedi bu kez Burcu. Hatta üzerindeki taş rengi saten gömleğin bir düğmesini daha açtı ve yakasını hafif sıyırıp dövmesini gösterdi. "Görünür bir yere yapmazsın o zaman sen de. Ben göstermediğim sürece çocuklar nereden bilecek bu dövmeyi?"

Ve Fetih savaşı kaybetti.

"Görünür bir yere yapmam ki zaten." dedi Zeliha ve Burcu'nun dövmesine daha yakından baktı. "Hem ben bu kadar büyük bir dövme de yapmam ki daha minimal hayal etmiştim hep."

Burcu parmağını şıklattı ve Zeliha'yı bana gösterdi. "Bak ben diyorum sana dövme insanın kişiliği hakkında bilgi veriyor diye, gördün mü? Zeliha söylemeden de ben onun minimal dövme isteyeceğini bilirdim." dedi. Bu tıpkı Merthan'ın kahve ve kişilik bağlantısına benziyordu. Zeliha kaçamak bakışlarla nabız yokluyor Fetih'e bakıyordu.

"Yaparsa ben de yaparım, benden söylemesi."

"Kürşat o seni ablan." Emir Zeliha'dan daha önce davrandı. Ve ona kıyasla çok daha sakin. Zeliha, Kürşat böyle yaptıkça sinirden renk atıyordu. "Reşit olunca öyle konuşursun bu konuyu. Okulda da yasak zaten öğrencilere." Daha on beş yaşındaydı. On beş yaşında yapacağı şeyden iki sene sonra pişmanlık duyması çok olasıydı.

Çocukların arasında çıkmaya meyilli tartışmaya fırsat verilmedi. "Dövmene bakabilir miyim?" Zafer'in biraz çekingen sesiyle Burcu da biz de ona baktık.

"Tabi ki!" dedi ve ona döndü. Yan yanalardı zaten. Burcu biraz daha açtı yakasını ve saçlarını geriye attı. Zafer bütün dikkatini dövmeye verirken ince ayrıntıları görme çabası gözlerini küçültmüştü. "Çok ince her ayrıntısı, nasıl dayandın acısına?" Zafer'in geri çekilmesiyle Burcu düğmesini yeniden iliklemeden yakasını düzeltti. Zafer de mi yapmak istiyordu? Bir kişi daha heves ederse ben de edecektim.

"Altı shot üzerine de bir birayla cila çekince hiçbir şey hissetmiyorsun." dedi kendinden oldukça emin bir edayla. Zafer'in dudakları vay dercesine kıvrıldı.

"Senin var mı dövmen?" diye sordu Burcu, Zafer açıkta kalmış tenine göz gezdirirken.

"İstiyorum da canım tatlı benim."

Canının tatlı olduğunu biliyordum, şu an takmasa da küpe kulağında delik vardı ve deldirme acısını ayıla bayıla anlatmıştı.

Burcu'nun yüzü garip bir ifade aldı, Zafer'in küçük bir çocuk gibi bunu söylemesini başta ciddiye alamadı ama yüzüne bakınca görebildi. Zeliha dahi, bu nahifliğiyle göze alabilmişti ama o alamazdı. Kulağını deldirme anısından yine biliyordum.

"Sana tarifini veriyorum işte, altı shot bir birayla yaparken gülüyorsun."

"Ben o kadar içersem ayık kalamam, kimse yapmaz bana dövme." dedi bu kez Zafer. Burcu'nun ağzı açıldı tam bir şey diyecekti ki dilini ısırdı ve gülümseyerek tepki verdi sadece. Söyleyecek bir şey bulamamıştı. Başımı Fetih'e yaklaştırıp fısıldadım. "Sen dövmeni yaparken kafan nasıldı? Alkol aldın mı?"

Tam anlmıyordum ama Fetih'in dövmesi de çok ince ayrıntılardan oluşuyordu.

"Hayır ayıktım." dedi.

"Acıdı mı?" diye sordum. Aylar önce de söylemiştim ona şu an olmasa bile istediğimi.

"Çook." dedi. Dudaklarım öne doğru büzüldü Burcu'ya baktım. Burcu dayanmıştı ama.

"Valla?"

"Valla. Bir daha asla yapmam. İşkence."

"Ama senin acı eşiğin yüksek."

"Ona rağmen yani sen düşün. Canı eksiliyor resmen insanın."

"Yaa..."

"Ya. Ben sana kıyamam bakma sen onlara. Senin tenine senin teninden daha güzel ne yapılabilir? Kafan karışmasın."

"Yaaa..."

"Yapma bak şöyle, öpeceğim yoksa."

"Öp, sana öpme diyen mi var?"

"Ya kızım." diye isyan etti ve masadakilere baktı. Dişlerini birbirine bastırıyordu görebiliyordum. Mahrem perileri de bizimle beraber yemek yediği için öpmedi, boğazında bir şey kalmış gibi yutkundu. Dudaklarımı yaladım, çok içli bakıyordu ben bir buse alacaktım galiba. Ama Fetih'in

bakışları bir tek benim görüşümle sınırlı kalmadı Burcu'nun alay dolu sesini duyduk.

"Fetih evin yanıyor Fetih."

Bu cümleye kadar kulak kulağa konuştuğumuz için dip dibeydik. İkimiz de hızla ayrıldık birbirimizden.

"Fetih de diyor ki, yansıın." diye devam ettirdi Zafer. Aynı mahrem perileri bana da kanat çırptı, utandım biraz. Biraz utandık ya üste çıkmamız gerekiyordu, Fetih hemen yerine getirdi bu kuralı.

"Bitti mi dövme muhabbetiniz?"

"Bitti bitti, Zeliha dövme yapıyormuş, Kürşat 18 yaşını bekliyormuş, Zafer cesaretini topluyormuş ve Emir..."

Emir de köşesinde oturmuş Fetih'in yaptığı çiğköfteleri götürüyormuş.

"Hayır yok öyle bir isteğim." dedi neyse ki. Yoksa sürü psikolojisiyle ben de dövme modelleri bakacaktım.

***

"İki üç haftaya olur, sana da getiririm ben olunca." kocaman bir turşu bidonunun tamamı dolmuştu. Havuç, salatalık ve en çok lahanayla. Kapağını tüm kuvvetimle sıksam da elindeki çay bardağıyla mutfağa gelen Fetih'e baktım.

"Bunu biraz daha sıkar mısın?"

Elindeki bardağı bıraktı, bir papağan gibi konmuştu Şeftali omzuna. "İkiniz de söz dinlemiyorsunuz." dedi. O peşini bırakmıyor ben de Fetih'in yemeyeceği şeyleri yapıyordum. Geldi kapağı sıktı.

"Kim yiyecek bu kadar turşuyu?"

"Ben, çocuklar, Burcu, yan taraftaki komşuya da götürürüm. Mahmut'a da veririm. Bak yarısı bitti bile. İlk yapışım bence çok güzel olacak."

Tarif bilgimle beraber tüm sevgimi de kalmıştım. Lütfen güzel olsaydı. Bir an önce on beş gün sonrasına ışınlanmak istiyordum.

"Ben yemem bak Efsun."

"Ya tamam sen yeme." dedim. Biliyordum zaten onun yemeyeceğini zorlamayacaktım onu. Bir kez yapmıştım onu, iğrenç insanların seviyesine düşüp.

"Hadi o zaman bitti mi işin? Çay koyuyorum."

Burcu Zafer'in getirdiği tatlı torbasına yöneldi, Zeliha da kalktı onunla beraber. Biz çayları koyduk, bu sırada Şeftali sıkıca tırnaklarını Fetih'in

omzuna geçirmiş tepeden bizi izliyordu. Saat geç olmuştu biraz yorgun hissediyordum kendimi ama daha çay içecek, tatlı yiyecektik.

"Tatlılar da hazır." derken Fetih'in doldurduğu bardakları aldım, arkamdan da tatlılar geldi. Emir ve Zafer'in tavla oynadığı koltukların etrafında oturduk biz sonradan gelenler. Şeftali Fetih'in kucağına devrilirken Fetih koca avcuyla yüzünü örtüyor Şeftali dört bir yandan sarılıyordu eline.

"Bağlasan durmuyor, laftan anlamıyor. Nereden bulduk biz bunu, başımıza bela ettik." Yanağımı Fetih'in koluna yasladım. Alışmıştı o da, inkar ediyor, itiraf etmiyordu ama alışmıştı.

"Seni çok seviyor."

"Duygularımız karşılıklı değil."

Hayır öyle, demedim. Elbet bir bağ kuracak ve inkar edemeyeceği seviyeye gelecekti. Nereye kadar böyle gidebilirdi ki. Gece bile Fetih'in koynunda uyumak istiyordu. Fetih'i yalıyordu. Annesi sanıyordu.

Anne Fetih.

Etrafımdaki insanlara baktım. Bunca insanı ağırlayabilmiştim. Hiçbir sorun olmadan. Şükürler olsun. *Her şey yoluna girecek zaten Efsun. Geçecek. Bak. Evlendikten sonra ilk kez koca bir masa ağırladın. İçim huzurlu. Bu anı yeniden yaşamayacağım insanlarla aynı ortamda duymayacağım diye ölesiye korktuğun günlerden bugünlere. Her şey düzelecek. Az daha sabır.*

"Yarın nöbetin mi var şimdi senin?"

"Evet."

Mutsuzdum. Bugün biraz zor geçmişti. Kalabalık, bol gürültülü bir gündü. Zafer bir yerde çık hava al demişti. Ben idare ederim.

"Özleyeceğim seni." dedim inkar etmeden. Geceyi dışarıda geçirmek zor olacaktı biliyordum. Tek temennim olaysız bir nöbeti bitirmekti.

"Uyku tutmaz şimdi beni." dedi o da. Beni de tutmazdı zaten. Uyuma fırsatım olur muydu gerçi o da muammaydı. Fotoğraflarına bakar dururdum.

"Yoruldun mu?" diye sordu.

"Birazcık." Kolları bedenimi şefkatle sardı. Daha çok yaslandım ona. Eğer ki aniden zaferin ve maglubiyetin sesi aynı anda yükselmese ve ürkütmese beni uyuma kıvamına gelmem an meselesiydi.

"Kaldır kolunu kaldır." dedi Emir. İyi anlaşmıştı Zafer'le.

"Hayır abi tamam ya." dese de Zafer Emir o tavlayı kolunun altına sıkıştırdı.

"Yendin mi?" dedi Fetih.

"Öğrettiğin gibi abi."

"E gel bakalım o zaman boyunun ölçüsünü alayım ben." Zeliha heyecanla el çırptı. Kabul güzel rekabetti.

Burcu bana baktı, "Sonraki el bizim?" dedi sorar gibi. Halim yoktu ama çok hevesliydi ve yancım vardı Fetih... Başımı salladım. Fetih ve Emir karşılaşmasının kazananı bizim elde kazananın karşısına geldi. Gecenin sonunda yine Fetih Efsun'a, Efsun Fetih'e kaldı. Aksi mümkün değildi zaten.

🕊🕊

Vakit gece yarısını geçmek üzere.

Nöbet sakin, uykum var ve biraz üşüyordum. Fetih'i aramamak için yine Fetih'e baktığım dakikaların içerisindeyim. Dün gece bu saatlerde evdeki misafirleri gönderirken bugün hastanedeydim.

Fotoğraflar ve videolar arasında dolanırken muhtemelen şu an uyuyan Fetih'in simasını yakınlaştırıyordum. Bilmem kaç kez parmağım ekrana dokundu da kaydırdı bilmem ama bir anda benim de varlığını unuttuğum bir fotoğraf düştü önüme. Bir an nerede çektiğimizi bile unuttuğum, başkasının olsa kıskanacağım bir fotoğraf.

Masalsı. Öylesine söylemiyorum sahiden masalsı.

Fetih kolunu omzumdan sarıp parmaklarıyla kolumu tutmuştu. Ben kadrajdan uzak bir yere gülümseyerek bakarken Fetih'in yüzünün yarısı gözüküyordu çünkü beni öpüyordu. Yanağıma buse konduruyordu demek çok basit kalırdı. Gözlerini de yummuştu, biraz daha zorlasa beni kendine gömecekti sanki. Beyaz gömleğinin yakası açıktı onun siyah ceketi benim elbisemle uyumluydu.

Sevildiğimi iliklerime kadar hissettiğim bir andı, gözlerimin içi gülüyordu. Öyle güzeldi. O kadar duygu yüklü bir anda çekilmişti ki varlığını bile unutmuştum.

Kalbimin önünde bir çerçeve olsa içine bu fotoğrafı koyardım. Bir fotoğrafa ne kadar uzun süre bakılırsa o kadar baktım.

'Beni takip bile etmiyor Zeliha.'

O sitemli sesini duymuş kadar oldum fotoğrafa bakarken. Kalbimin önünde bir çerçeve yoktu ama bir hesap vardı. Fetih'in takip etmediğim ve eşim olduğu belli olmadığı için sahiden üzüldüğü. Keşke kalbimde bir çerçeve olsaydı ama olmayana üzülmek yerine olanı değerlendirmek istedim. Bedenime bir değnek değmiş gibi, o kadar kısa sürede bu fikre ikna

oldum ki belki de uzun süre düşünsem vazgeçerdim sırf bana telefonunu vermediği için.

Kendi profilime girdim. Tüm fotoğraflarım renkliydi. Bir tane bile siyah beyaz fotoğrafım yoktu. Ben Kayahan'a katılıyordum. Hem de çok katılıyordum. Heyecanım daha çok arttı. Fotoğrafa daha çok baktım ve siyah beyaz hale getirdim. İşte şimdi tam dönem fotoğrafı gibi olmuştu. Heyecanım her saniye artarken tekrardan girdim instagrama. Olduğu gibi paylaş aşamasına kadar getirdim fotoğrafı. Hiçbir şey yapmadım. Hiçbir şeye ihtiyacı yoktu zaten.

Açıklama kısmına geldim. Her şey çok hızlı gelişiyordu ve çok hızlı geliyordu aklıma. Günlerce düşünürdüm mesela ben ne yapacağım diye ama tam da şu an vakit o kadar doğruydu ki su gibi aktı.

"*Siyah beyaz film gibi biraz*."

Üstten bildirim geliyordu. Bir gönderiye etiketlendim. Muhtemelen paylaşan büyük bir sayfanın yorumlarında instagram hesabım sorulmuştu.

Fetih'i kalbim gözükmediği için bir kuş gibi omzuma etiketledim. Kullanıcı adı ezberimdeydi.

@fetihkaradere etiketlendi omzumun üzerine. Yanaklarım yanıyordu. Heyecanla paylaş kısmına bastım ve gözlerimi de telefonun ekranını da kapattım. Dudaklarımı kemiriyordum. Sabah kalkınca görecekti. Şimdi mi aramalıydım? Bir bahaneyle. Yüz ifadesini görmek isterdim ama. Telefona birkaç dakika boyunca hiç dokunmadım ama bildirimler üst üste bekliyordu.

Saat tam 00.00'da paylaşmıştım. Tesadüf eseri.

Telefondan uzak durmak için kalkıp çay koydum, güvenliğin yanına gittim, halini hatırını sordum. Kadın bana iyi olup olmadığımı sordu, sanırım yüzüm heyecandan biraz kızarmıştı. Sonra geri döndüm, masamı temizledim, yan odadaki hastaya ve doktora baktım ve sonunda dayanamadım aldım telefonu elime.

O kadar çok bildirim vardı ki bu saate rağmen ama en alta kadar indim. Fotoğrafı paylaşmadan önceye kadar. Paylaşmak üzereyken gelen bildirimlere bastım önce. Evet tahmin ettiğim gibi bir sayfada hesabım istenmişti. Diğerine bastım, ondan sonrakiler zaten fotoğraf içindi.

Yorum kısmı açılmadı internetin daha yüklemediği bir fotoğrafın üzerine etiketlenmiştim. Saatine baktım. Benim paylaştığım saatten bir dakika önceydi. Dakika bile yoktu muhtemelen. Fotoğrafa o kadar çok odaklanmıştım ki isme bakmıyordum. Yavaş yavaş açılıyordu.

Adım adım.

Bir, iki, üç, dört.

Açıldı.

Renkli ve kendimi etiketleyerek paylaştım sandım başta. Uykusuzum ya... Gözlerimi kırpıştırdım algılarım yavaşladı ve isim sonunda takıldı gözlerime.

Fetih Karadere.

Az önce benim paylaştığım fotoğrafın renkli hali benden önce, kalbinin tam üzerine ismim gelecek şekilde etiketlenerek paylaşılmıştı.

Anlamadım bir türlü, olanak veremedim. Hesaba girdim bir de oradan tıkladım fotoğrafa. Durmadan yazdığı yazıyı okudum. Bir cümle, onuncu okuyuşumda ancak oturdu kafamda.

"*Benim gülen yüzüm*."

Aynı fotoğraf anlaşmış gibi paylaşılmış olamazdı. Mümkün değildi. Mantıklı değildi. Tamam Fetih de belki şu an fotoğraflarımıza bakıyordu ama aynı fotoğrafta mı takılmıştık? Beni aniden ikna eden şey onun yaptığı şeyin bana ulaşmış olması mıydı? Bir türlü kabullenemedim defalarca kez sayfasına girip çıktım. Fotoğraf oradaydı.

Tüm siyah beyaz fotoğraflarının arasında rengiyle parlıyordu. Altındaki yazıyıysa sesli söylemeye başladım. Tüm gecem bir fotoğraf ve cümleyle esir alındı.

Benim gülen yüzüm.

Ne ben Fetih'i aradım ne o beni aradı, telefonu kalbime bastıracak hâle bile geldim. Gözlerim doldu. Fotoğraf paylaşacaktık biliyordum. Bu gece yan yana değildik belki doğru zamandı ama aynı fotoğraf mı? Bu kadar mı? Aklımı kaçırma eşiğine geldim tüm gece. Bu denli mi? Bir onun fotoğrafının yorumlarına baktım bir benim, tüm gece öyle akıp gitti.

Fetih'in gülen yüzü, Efsun.

🕊🕊

Fetih'in arabası beni bıraktığı evden uzaklaşırken kapıyı açtım ilk bahçeye girdim. Elim yine ve yeniden telefona gitti. Zaten direkt kendi profilim açıldı. Fotoğrafa bastım. İkimizin de takipçi sayısından çok daha fazla beğeni vardı. O İlk Twitter'a düşen fotoğrafların başka yerlerde paylaşılmasını anlıyordum. O mecrada atılan şeyler buraya düşerdi ama burada atılan şeyler neden yine buraya düşüyordu bilmiyordum.

Sadece herkes bizim anlaşarak attığımızı konuşuyordu. Halbuki sabah hastanenin önünde birbirimize bakarken ve birbirimize sarılırken de bir şey

söylememiştik fotoğraf hakkında. Sanki hiç paylaşmamış gibi davranmıştık. Ve ben sanki hiç onu takip etmemişim gibi davransa da arabayı çalıştırmadan önce telefonunu bana uzatmıştı. Bakmamıştım sadece senden beyaz gömlek linki isteyen oldu mu, bunu merak ediyorum demiştim. Bu kadardı merakım. Tek bir cevap zaten konuyu tamamen kapatmıştı.

"Efsun benim mesaj kutum kapalı. Takip etmediğim kimse mesaj atamıyor. Bunu merak ediyordun bunca zamandır?"

Sonrası utançla önüme bakışımdı zaten. Evet bunu merak etmiştim.

Hava bozuyordu kendini, yağmur yağacaktı sanırım. Oyalanmadan bahçeyi aştım ve eve girdim. "Şeftali!" diye seslendim. Onu kucağıma alıp direkt yatağa geçecektim. Sabaha doğru yemiştim bir şeyler aç değildim. Uykuya dalana kadar da etiketlendiğimiz şeylere bakacaktım.

"Bebeğim neredesin, ben geldim? Şeftali." İsmine duyarlı olmaya başlıyordu. Miyavlamaya başladı. Sesine ilerlemeden mutfaktan bir bardak su aldım.

"Uyuyalım uyanalım oyun oynayalım olur mu güzel kızım?" Salona geçtim yerlere bakıyordum pür dikkat. Bazen hiç olmadık yerlerden çıkıyordu. Yeri tarayan gözlerim iki çift pati göreceğini sanıyordu ama umduğumla bulduğum bir olmadı.

Bir çift ayak gördüm. Bunu anlamadan ve bana anlatmadan beynim; parçadan bütüne gitti gözlerim, bardak elimden kaydı, su ayaklarıma sıçradı. Çığlık atacağım sandım, atamadım. Dilim tutuldu, yutacağım ve nefessiz kalacağım sandım. Evin sahibi gibi en başa oturmuş, bacak bacak üzerine atmış bedenle gözlerimiz çakıştı. Bedenime yıldırım düştü, kan çekildi damarlarımdan. Buz gibiydim, ses tellerim donmuştu. Başım dönüyor, kulaklarım uğulduyorken dört bir yanım boştu. Hayır dört bir yanımdan hırpalanarak tutuldum. Zühre Karadere'nin bakışları bütün uvuzlarımı prangalatmaya yetti.

Instagram: serceyoldurmekofficial

Hesaba gelin. Efsun ve Fetih'in paylaştığı fotoğrafı görmek için koşa koşa gelin, dayanabilirsem 00.00'a kadar bekleyeceğim dayanamazsın daha erken paylaşırım çünkü çok güzeller...

Bu bölümdeki seans sahnesindeki desteği için *uzaydahepyalniz 'a teşekkürlerimi sunuyorum ve diyorum ki;*

Herkese mermi size çiçek🌸

LVII- "Son Bir Direniş"

Bana uzunluğuyla 'ah o eskiler' dedirten bir bölümdü. Ah o eskilerin en güzel yanı da yorumlarınızdı. Naçizane.

Instagram: serceyioldurmekofficial

Keyifli okumalar!

Hava bozuyordu kendini, yağmur yağacaktı sanırım. Oyalanmadan bahçeyi aştım ve eve girdim. "Şeftali!" diye seslendim. Onu kucağıma alıp direkt yatağa geçecektim. Sabaha doğru yemiştim bir şeyler aç değildim. Uykuya dalana kadar da etiketlendiğimiz şeylere bakacaktım.

"Bebeğim neredesin, ben geldim? Şeftali." İsmine duyarlı olmaya başlıyordu. Miyavlamaya başladı. Sesine ilerlemeden mutfaktan bir bardak su aldım.

"Uyuyalım uyanalım oyun oynayalım olur mu güzel kızım?" Salona geçtim yerlere bakıyordum pür dikkat. Bazen hiç olmadık yerlerden çıkıyordu. Yeri tarayan gözlerim iki çift pati göreceğini sanıyordu ama umduğumla bulduğum bir olmadı.

Bir çift ayak gördüm. Bunu anlamadan ve bana anlatmadan beynim; parçadan bütüne gitti gözlerim, bardak elimden kaydı, su ayaklarıma sıçradı. Çığlık atacağım sandım, atamadım. Dilim tutuldu, yutacağım ve nefessiz kalacağım sandım. Evin sahibi gibi en başa oturmuş, bacak bacak üzerine atmış bedenle gözlerimiz çakıştı. Bedenime yıldırım düştü, kan çekildi damarlarımdan. Buz gibiydim, ses tellerim donmuştu. Başım dönüyor, kulaklarım uğulduyorken dört bir yanım boştu. Hayır dört bir yanımdan hırpalanarak tutuldum. Zühre Karadere'nin bakışları bütün uzuvlarımı prangalatmaya yetti.

"Efsun, hoş geldin."

Göz yanılmasıydı bu. Göz bebeklerimin kaydığını hissettim. Yanlış görüyordum, yer ayaklarımın altından kaydı olduğum yerde dünya dönmeye başladı etrafımda. Uykusuzdum, bu görüntü de ses de gerçek olamazdı. Gözlerimi kapatıp açmak istiyordum ama olmuyordu, kapatırsam açamayacaktım sanki. Ensemde bir ağrı hissettim tavan aşağı inip

yükseliyordu. Geldiğimden beri gözlerimin aradığı yavru bir çift ayağın etrafında dolandığında, gerçekliği Şeftali'ye uzanan bir elle kanıtlandı.

"DOKUNMA ONA!" korku bedenimi hızlandırdı, Şeftali'yi nasıl olduğumu bilmedim yanıma. Bir zarar görmesin diye sineme bastırdım tırnaklarını üzerimdeki kazağa geçirdi. Korkmuştu, bana tutundu. Bilmiyordu ama ben de ona. "Sen nasıl girdin bu eve?" kelimeler ağzımdan titreyerek, hecelere bölünerek ve bozulup çıkıyordu. Camlara baktım korkuyla.

"Camdan girecek halim yok bu ev bizim zaten."

Bu ev bizim zaten.

Nefes aldıkça titrek sesler çıkıyordu ağzımdan, etrafı kolaçan ettikçe başım daha çok dönüyordu. "Fetih doğduğunda kayınbabam hediye etmişti ona. Bizim, elbet anahtarı da var."

"ÇIK DIŞARI!" Şeftali ürktü bana tutunan elleri tırmalamaya başladı. "ÇIK DIŞARI NE ANLATIYORSUN SEN BANA ÇIK DIŞARI!"

Fetih uzaklaşmış olamazdı. Telefonum neredeydi? Sorular üst üste bindikçe cevaplara ulaşamamaya başladım. Kapıya baktım. Üstünde anahtar vardı, kilitlenecekti yine. Anahtar o yüzden vardı. Kilitlenecekti. Kilitleyecekti yine kapıyı. Dış kapıyı da kilitleyecekti çıkamayacaktım buradan.

"Konuşmaya geldim."

"ÇIK DIŞARI!" boğazım yanmaya başladı. Dış kapıyı da kilitleyecekti. Anahtar vardı. Anahtar kapıyı kilitlemek içindi. Camlara baktım. Ya kırılmazlarsa onlar da? Burada kalacaktım. Kurtulamayacaktım burada kalacaktım. "ÇIK DEDİM SANA! FETİH'İ ARAYACAĞIM! ÇIK!" telefonumu aramaya başladım. Sağa baktım sola baktım, bütün eşyalar birbirine girdi. Göremiyordum, kilitleyecekti beni buraya. Kurtulamayacaktım bu sefer. Dış kapıyı da kilitleyecekti, telefonum yoktu arayamayacaktım kimseyi, Fetih'in gelmesine daha çok vardı. Ben telefonumu ararken ayağa kalktığını çok geç gördüm. Bir baktım kalkmıştı bile, bana doğru yürüyordu.

"Gelme gelme." bağıramadım. Küçük bir çocuk söyledi sandım bunu. "Gelme lütfen gelme!" elim onu durdursun diye kalktı ama çok titriyordu. Şeftali benden kurtulmak için daha da hırçınlaştı ama daha sıkı tuttum. Bırakırsam bir şey yapardı.

Adımları durdu bana baktı. "Tamam gelmiyorum." dedi sakince. Beni kandırıyordu, kapıya yaklaşıyordu. Kilitleyecekti. Burada kilitli kalacaktım.

"Otur konuşalım arama kimseyi."

"GİT! GİDERSEN ARAMAM, HADİ GİT!" bağırdığımı kulağıma sesim gelince duyuyordum. Gök gürledi korkuyla yerimden sıçradım. Elektrikler de gidecekti. Yağmur yağıyordu, elektrikler de gidecekti.

"Efsun ben özür dilemeye geldim."

"DİLEME!"

"Özür dilerim. Ben senin karanlıktan korktuğunu bilm-"

"GİT DEDİM SANA! ÇIK GİT YOKSA FETİH'İ ARAYACAĞIM!"

Şeftali'nin tırnakları acıtıyordu. "Buraya özür dilemeye geldim, hadi gel oturup konuşalım."

"NE ÖZRÜ?!" ayağımı yere sürtüyordum durmadan. "NE ÖZRÜ?! ÇIK GİT DEFOL!" yine bana doğru yürüdü. Adımları kocamandı. Bir dev gibiydi adımları. O kadar büyüktü ki ne kadar hızlı koşarsam koşayım bana varacaktı sanki.

"Gelme gelme, lütfen gelme!" odanın dışına çıkmak istedim ama kapının önüne siper oldu. O kokuyu aldım. Saniyeler içinde o evin kokusunu aldım. Midem bulanmaya başladı. Kusmuk tadı doldu genzime. "Özür dilerim. Konuşalım halledelim. Geri dönün evinize."

Ok fırlatıyordu bedenime. Ooof diye inledim. Evim değildi orası benim. Ayağımı defalarca kez yere vurdum. Dönmeyecektim ben oraya. Etrafımdaki eşyalar değişmeye başladı, o odanın içine düştüm. Gözlerimi yumdum başımı iki yana salladım. Dönmeyecektim ben oraya. Kimse beni götüremezdi. İnlemeye başladım. Dönmeyecektim ben o eve.

"Özür dilerim Efsun. Yemin ederim çok pişmanım. Özür dilerim."

"SUS!" bu bir çığlıktı. "NE ÖZRÜ SUS! KES SESİNİ!"

Yağmur yağmaya başladı. Camlara çarpıyordu. Hayır kafamın içine çarpıyordu. Her damla taş gibi ses çıkarıyordu. "Ruh hastasısın sen! Çık git defol!"

"Düzgün konuş benimle buraya özür dilemeye geldim." maskesi o kadar çabuk düştü ki, o iğrenç bakışlarını gördüm yine.

"Defol git! Çık dışarı! İstemiyorum senin özrünü! ÇIK! Hastasın sen. "

"Benim de evim burası." dedi. İyi ki tek bir tohum bile ekmemiştim bu eve. İyi ki tek bir çatalın bile yerini değiştirmemiştim. "Şu haline bak, ne hale gelmişsin ama hâlâ meydan okuyorsun bana. Diş çıkaracak halde misin Efsun? Senin de hataların oldu benim de hatalarım oldu. Özrümü diledim. Bir kere de laftan anl-"

"DEFOL GİT DİYORUM SANA!"

"BANA BAĞIRMA!" gök gürültüsünden daha çok ürküttü bu ses beni. Şeftali'nin kulaklarını kapattım hemen. "Benim çocuklarımı bu eve toplayıp beni kovamazsın! Özrümü diledim bu meseleyi kapatacağız. Bitecek bu savaş. Ben çocuklarımı sokakta bulmadım. Ya onlardan vazgeçeceksin ya da beni kabul edeceksin!"

Kafamın içindeki basınç arttı, yüzü gözümde büyüyüp küçülüyordu. "Ya boşanacaksın Fetih'ten bırakacaksın oğlumu ya da beni kabul edeceksin! Annesiyim ben onların. Kürşat bile gelip kalıyorsa evinde kabul edeceksin beni!"

"Ne Fetih'i bırakacağım ne de seni kabul edeceğim!"

İşaret parmağını bana doğru salladı üstüme yürüdüğünde korkuyla bağırdım. "YAKLAŞMA!" bana salladığı parmağı havada yumruk oldu. Hırsla ayağını yere vurdu. "Bu mesele burada kapanmadı. Bunu böyle bil." hışımla çantasını aldı korkuyla hareketlerini izledim, içinde olduğumuz odanın kapısına dokunmadı. Korkuyla peşinden gittim. Çıkış kapısının anahtarını alacakken o çıktı gitti, kapıyı da kapatmadı.

O uzaklaştıkça yol uzadı, nefes alıp verememeye başladım. Duvarlar üzerime gelmeye başladı dışarıya çıktım. Nefes al. Bir iki üç dört beş altı... Nefes al Efsun. Yağmur saniyeler içinde sırılsıklam yaparken beni Şeftali'yi içime sakladım ıslanmasın diye. Ayakta duramıyordum, bir duvarın dibine çöktüm Şeftali'yi korudum sadece. Kulağım çınlıyor, başımı dönüyordu. Yağmur yüzüme akıyorken ağladığımı hıçkırmadan anlamadım. Yağmur muydu yoksa göz yaşım mıydı anlamıyordum. Omuzlarım sarsılırken nefesim düzene girmiyordu. Başımı duvara yasladım, dik tutamıyordum. Çok derinden ve uzaktan bir ses duydum.

"Efsun abla." dedi biri. Kafamın içinden gelen bir seslenmeydi. Kimdi bilmiyordum. Ses arttı ve yaklaştı. Kulağımın dibindeydi, susmuyordu. Bir şey hissettim omzumda. Bir insan eli olduğunu anladığımda korkuyla açıldı gözlerim. Bir an kim olduğunu bile seçemedim.

"İyi misin Efsun abla?" dedi Mahmut. O da ıslanmıştı benim gibi. Saçlarından sular akıyordu. "Ne yapisen burda?" gök gürledi. "Gur gur baba gelmiş, niye girmisen içeri?" bir çocuğun yüzüne baka baka onu korkutacak şekilde ağlamak istemezdim ama tutamadım kendimi. "Ağlama ağlama." dedi.

Üzerimdeki hırkayı çıkardım ve kucağımdaki Şeftali'yi sarıp ona uzattım. "İçeri koyar mısın? Kapıyı da kapat ama yoksa gider." başını salladı aldı elimden, koşa koşa gitti. Gelir mi gelmez mi diye bilmezken ben elinde

hem evin anahtarı hem de benim telefonumla geldi. Çaldığını bilmediğim telefonun ekranını bana gösterdi. "Çali." dedi. Üzerindeki Zeliha ismini okudum ama almadım. Alnımı dizlerimi yasladım. Mahmut açtı galiba. Bir şeyler söyledi. Cümleler birleşmiyordu kafamda. Sonra yine gitti. Tamamen gitti sandım. Yağmur çok yağıyordu. Kalmamalıydı zaten ama üzerime bir şey örtüldü.

"Dedim ben geliler." dedi ve içeriden getirdiği Fetih'in kabanlarından biriyle beni kapatmaya çalıştı. "Gur gur babadan mı korkisen? Ben geldim, hadi korkma gel."

"Mahmut gir sen eve yağmur çok yağıyor."

"Sen gelmisen mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Annem sahibi yoksa eve girilmez diyi. Ben de girmiyem."

"Mahmut lütfen." dedim. Belki de kalkıp sırf o girsin diye bile girmem gerekiyordu. Ama takatim yoktu. Kapalı alana da girmek istemiyordum. Kalkıp gitmedi yanımdan, bana getirdiği kapanın ikimizin de üstüne örttüm el mahkûm. Göz göze geldik. "Niye ağlisen ki? Bir yerin mi acır?" burnumu çektim başımı salladım. Eli aniden yüzüme ulaştı, göz yaşlarımı sildi.

"Çok mu? E ama sen doktorsun. İlaç iç, annemi çağırım mı? Sana ot kaynatsın?" başımı iki yana salladım omzunu işaret ettim.

"Omzuna yaslayabilir miyim başımı?" çok ağrıyordu. Mahmut çaresizce yüzüme bakıp başını salladı ve biraz dikleşti. Omzuna yetişemese de başım başına yasladım. Yağmur bir arttı bir azaldı, dakikalar geçti süratle giden bir araba kapının önünde durdu. Bakmadım ama anladım kim olduğunu. Hem Zeliha'nın hem de Fetih'in sesini aynı anda duydum. Dizlerimizin önünde iki beden yer edindi hemen.

"İçeri gir dedim, girmiyem girmiyem dedi." Mahmut'un açıklamasını dinlediler yüzüm Fetih'in avucunun içinde yer edindi hızlıca. Üzerindeki kabanı çıkardı hemen üzerime örttü.

"Efsun ne oldu?" dedi bana sokulurken. "Ne oldu biri bir şey mi yaptı ne oldu?"

"O geldi." dedim. Anladı saniyeler içinde. "Özür dilemeye gelmiş. Git dedim gitmedi." başına giren ağrı gözlerini kıstırdı. Beyaz gömleği damla damla olmuştu. Bacaklarımdan ve sırtımdan destek alırken beni kucakladı. "Zeliha Mahmut'u al." dedi sadece. Başımı boynuna yasladım.

"Ya senden boşanacakmışım ya onu kabul edecekmişim." dedim. Anlattım ona her şeyi.

***

Ölümle yaşamın birleştiği yer uykuydu ve bir insan ne uyuyabiliyor ne de uyanık kalabiliyorsa ne ölebiliyor ne de yaşayabiliyordu.

Zihnim beni ne uykunun kollarına bırakıyor ne de dinç tutuyordu. Uyuduğumu sandığım anlar vardı, uyumadığım anlarla çok karışıyor; bu allak bulanıklığın ağrısı karnım ve başımdan çıkıyordu. Saat kaçtı bilmiyordum. Nemli saçlarım tamamen kurumuş, üşümem geçmişti. Kurumuş dudaklarımı ıslattım ve yataktan kalkmak için kendimde bir güç aradım. Yoktu. Parmağımı bile oynatmak istemediğim anların, hayır günlerin, içindeydim. Yataktan çıkamamak, tek bir lokma yemek istememek, sadece uyumak ve uyanınca yeniden uyumak. Uykuya bile gücüm kalmamış olacak ki saatlerdir onu bile tam anlamıyla beceremiyordum.

Bir bebeğin, bir kedinin ya da başka bir insanın yapabildiği en basit eylemdi halbuki. Artık bende yoktu.

Sulanmış gözlerime dokunmadım saçlarımı geriye doğru çekiştirdim. Derin bir susuzluk içindeydim. Etrafıma baktım su yoktu. Kaç dakika sürdü üzerimdeki yorganı kaldırıp ayağa kalkmak bilmiyordum, tıpkı saatin kaç olduğunu bilmediğim gibi. Ayaklarıma hiçbir şey giymeden çıktım odadan. Kimseye seslenesim, işin doğrusu sesimi duyasım gelmedi. İçeriden kısık da olsa sesler kulağıma ilişiyordu ama müthiş bir meraksızlık vardı üstümde. Su alıp odaya dönmek istiyordum sadece. Uykum vardı ama uyuyamıyordum. Yönüm mutfaktı ama bıraktığım sandalyenin üzerindeki atkının ipleri sarkıyordu aşağı doğru ve Şeftali büyük bir inatla ona ulaşmaya çalışıyordu. Onu biri görmüyor olacak ki kimse yardımına yetişmiyordu, Mahmut gitmiş olmalıydı yoksa oynardı onunla. Küçük bedeniyle ulaşmaya çalışıyor, atlıyor, zıplıyor, yere çakılıyor ama pes etmiyordu.

Ben olsam ederdim.

Onun bu çabasına seyirci kalamadım. Saatler önce duvarları üstüme üstüme gelen odaya doğru yürüdüm. Ben yürüdükçe kulak kabartmayı reddettiğim sesler bütünleşti ve anlamlı cümlelere dönüştü. Zeliha buradaydı. Gitmemişti henüz.

"...ama çok anlamsız bu. Anlayamıyorum Efsun ablanın bu inadını. Çok saçma, çok yanlış. Tüm anahtarları kaldırmanı istiyor senden, başına bir şey geleceğini hissediyor her an ama yine de yaklaşmıyor söylediğimiz şeye." Şeftali'yi takip eden gözlerim donuklaştı. Muhakkak benim hakkımda bir

konuşma geçiyordu aralarında, böyle bir günde akşam ne yemek yapılacağının tartışması geçemezdi aralarında ama yine de bu cümleler bana garip hissettirdi. Yersiz olan neydi? Ne inadıydı konuştukları?

"Farkındayım Zeliha, bir saattir aynı şeyleri konuşuyoruz. Farkındayım."

Daha fazla yürümedim, içeri girmedim. Bir saattir değişmeden konuştukları konuyu ben de merak ettim.

"Farkındaysak elle tutulur bir şey yapalım o zaman. Ben konuşayım, deneyeyim şansımı. Belki sıcak yaklaşır. Titriyordu bedeni. Kriz geçiriyor gibiydi. Ben konuşayım. Ben onun dilinden anlarım hem, olmaz mı Fetih abi?"

"Ben anlamıyor muyum Zeliha?"

"Ben öyle bir şey mi söyledim?"

Kısa bir sessizlik girdi aralarına, Fetih'in aldığı derin nefes bana kadar ulaştı.

"Efsun'un kendini kapattığı bir dönem de onu dilinle açamazsın Zeliha." dedi. Kendinden oldukça emindi. "İstemediği şeye onu ikna da edemezsin konuşarak."

"Biz de bunu kabullendik mi yani? Çok kötü durumda, bir tedaviye ihtiyacı var ama ikna olmadığı ve kötü olduğunu kabul etmediği için görmezden mi geleceğiz? Her türlü ikna olmaz diye hiçbir şey yapmayacak mıyız? Çok saçma! Bu kabullenişin çok saçma."

Onu dinledikçe kaşlarım istemsizce çatıldı. Beklediğim konuşma bu değildi. Özellikle bir saat boyunca konuşmaları gereken konunun bu olmaması gerektiğini hissediyordum. "Hiçbir şeyi kabullendiğim yok Zeliha. Saptırma. Kör değilim. Neyin ne olduğunu görüyorum. Bu kararını ona bırakacağım bir şey değil zaten. Düşünebiliyorum bunu. Sen sadece her şeyini topla. O evle bütün ilişiğini keseceksin."

Bu kararını ona bırakacağım bir şey değil.

Yüzümdeki yorgun ifade ciddiliğe büründü. "Ben Aydan Hanım'la konuşsam? Hani zaten hocasının eşiydi ya. Efsun ablanın aracılığıyla başladım ben de seanslara. Tanıyor sayılırlar birbirlerini, olmaz mı?"

"Ben konuştum başka bir psikologla. Anlattım durumu. Halledeceğim tamam. Kontrolüm altında bu durum. Bir şekilde ya isteyerek ya da istemeyerek halledeceğim. Efsun istediği kadar geri dursun, bir şeyi değiştirmiyor bu."

Daha fazla ben olmadan benim hakkımda konuşmalarını dinlemek istemedim odanın içine ayak bastım. "Efsun kim?" dedim ilk. "Tanıyor

muyum ben?" iki ayrı koltukta oturmuş ikili bana döndü. "Ne çok onun hakkında karar veriyorsunuz, vekaletini size verdi sanırım."

"Uyandın mı?" dedi Fetih söylediklerimi duymazdan gelerek. Ayaklandı ve bana doğru adımladı. Yüzümü avuçlarının arasına almak istediğinde izin vermedim geri gittim.

"Soru soruyorum."

"Biz bunu daha sonra konuşalım."

"Bir saattir kendi aranızda konuşuyorsunuz ben gelince mi konu kapandı. O zaman sahiden bahsedilen Efsun ben değilim. Kim bu Efsun, neyi var? Onun adına karar alıyorsanız çok kötü durumda olmalı."

Fetih'in bedeni tamamen önümü kapatıyordu, sağa doğru eğdim başıma ve beni izleyen Zeliha'ya baktım. "Ha Zeliha? Kim Efsun. Sen söylemek ister misin?"

Zeliha "Efsun abla," diyemeden tam olarak "Efsun sonra konuşalım." dedi yeniden. Yeniden bana dokunmak istediğinde bir zırh gibi ellerimi omuzlarıma denk gelecek kadar havalandırdım.

"Hayır ben şeyi anlamıyorum; görmüyor musunuz ortadaki durumu? Ben iyiyim! Kötü olan ben değilim!" dedim. Kendimi her ne kadar iyi hissetmiyor olsam da bunun geçici bir durum olduğuna inanmak istiyordum ama çevrem öyle bir noktaya gelmişti ki kendimi psikolojik bir oyunun içinde hissediyordum. Çevrenizdeki herkes adınızın bildiğinizin aksine başka bir isim olduğunu iddia ederse bir yerden sonra onlara inanırken bulurdunuz kendinizi. Yıkılmayan kale diye nitelendirdiğim Fetih vardı. Hayır yoktu. O çoktan belli başlı insanlarla konuşmuştu bile. Ben yeniden bir tedavi sürecine girmeyecektim. Yirmi beş yaşındaydım, bir gece beni alıp on beş sene öncesine götürmüş olamazdı. Düzelecekti her şey. Ben halledecektim. Bu kadar kolay değildi. Atlatmak için senelerimi vermiştim yine aynı süreci yaşatmayacaktım kendime.

"Kötü olan anneniz!" dedim çekinmeden. Çekinmemeliydim. Görmelilerdi. Bu kadar kör olmamaları lazımdı. "Anneniz kötü olan. Nasıl görmüyorsunuz bunu? O kadın nasıl her seferinde normal olan oluyor. Çevresindeki herkes de sorun oluyor ama o nasıl normal çıkıyor? Anneniz diyey..."

"Ef-sun!" adımı hayretle heceledi söylediklerime inanamıyordu. Hafifçe eğildi, yüzlerimizi eşitledi. "Kimse böyle bir şey söylemedi! Bunu düşünmedi de. Ben miyim kör?"

"Niye bu kararlı duruşu zamanında annenize karşı göstermediniz?! Dört bir yandan benim için çabalıyorsunuz ya, zamanında bunu o kadına yapsaydınız! El birliğiyle, hatta zorla, bu kararı ona bırakmadan, istese de istemese de," ölesiye vurguladım. Onun söylediği gibi. "yapsaydınız bir şeyler. Kadın bir ruh hastası ve sırf o tedavi olmadı, olmuyor diye benim tedaviye ihtiyacım var öyle mi? O kadın olduğu yerde kalsın, aman kimse dokunmasın, rahatı kaçmasın ama kaç kişinin hayatının içine ettiyse herkes tek tek gidip tedavi olsun. Kendi doğurduğu çocuğa yapmadığı kötülük kalmasın, başka bir kadını odaya kapatsın aylarca psikolojik şiddetin alasını uygulasın ama asla dokunmayalım ona." katlanamıyordum. Annelerinin karşısında durmalılardı. Onu zorla bir hastaneye götürülmeli ve en azından insanlara zarar vermeyene kadar toplumdan uzaklaştırılmalıydı o kadın.

"Senin sinirlerin çok yıprandı. Sonra sakince konuşalım." dedi. Söylediğim hiçbir şeyi duymuyordu.

"Hayır konuşmayalım. Tamam mı olmayacak bu konuşma. Kafanıza göre iş yapmayacaksınız. Bu kararlı duruşu zamanında ona göstermediyseniz yapmayacaksınız. Ben iyiydim Fetih! Ben iki gün önce sizinle aynı sofrada otururken iyiydim Zeliha!" ikisine de aynı anda bakıyordum artık. "Yediğiniz yemeği hazırlayacak ve sizi günlerce bu evde ağırlamak isteyecek kadar iyiydim! Seninle şehirden şehre gidecek kadar iyiydim Fetih. İyi oluyordum. Anneniz geldiği an bu bozulduysa sorun sizce ben miyim?"

"Efsun abla sorun zaten sen değilsin, niye böyle yapıyorsun?" sesi titriyordu bunları söylerken. "Kendini daha iyi hisset diye çabalıyoruz biz. Aynısını sen de bana yapmıştın. Sorun değil bu, senin daha mutlu olm..."

"Annen izin verirse daha mutlu olacağım Zeliha!" bu cümle dudaklarını aşağı doğru büktü sadece mahcup olduğunu gördüm. Gözlerini kaçırdı ve başını salladı.

"Biliyorum..." dedi. Ama biliyormuş gibi davranmıyorlardı.

"Bu konuyu kapatıyoruz, bir daha da konuşmak istemi-"

"Efsun hiçbir şeyi kapatmıyoruz."

"Hayır kapatıyoruz!"

"Kapatmıyoruz!"

"Kapatıyoruz!"

"Sakinleşince konuşacağız, şu anlık konuşmuyoruz."

"Konuşmayacağız dediysem konuşmayacağız. Bunun kararını ben veririm!"

Arkamı dönüp gitmek istedim ama kolumdan tuttu ve yüzlerimizi yaklaştırdı. "İyi olduğunu mu sanıyorsun?" dedi açık açık. "O sofraya otururken de şehir şehir dolaşırken de iyi olduğunu mu sanıyorsun?" bu ikinci gerçeği yüzüme vuruşuydu. Kabullenmek istemediğim gerçekleri gerekirse tüm dünyadan duymalıydım ama Fetih'ten duymamalıydım. Gerçekliğin kat sayısı artıyor, katlanılamaz bir şeye dönüşüyordu benim için. Dudaklarım titredi, hemen ardından çenem. Altında kaldım.

"Sanmıyorum, iyiyim."

"Efsun yapma." kolumu çekiştirdim ama bırakmadı.

"Çok bencilsiniz!" dedim. Bir çocuk gibi konuşuyordum. "Çok bencilsin! Zamanında başkasına yapmadığınız şeyi bana dayatamazsınız!"

"Tamam, duymak istediğin buysa, tamam. Suçluyum. Yemin ederim karşıma çıktığın ilk günden beri başına gelen her şey için en çok kendimi suçladım. Suçluyum tamam. Bencil değilim ama suçluyum. O gece için de suçluyum. Ama bunlar sonucu değiştirmiyor, gereken neyse senin için yapacağız. Bu böyle olmaz, bunu sen de biliyorsun."

Burnumu çektim ama kolumu çekemedim. "Niye?!" diye yükseldim. "Böyle stres ve durum kontrolü yapamayıp başına bela oluyorum diye mi? Tamam bir daha seni aramam. Anladın mı?"

Çok zor bir şeyle uğraşıyormuş gibi, yorgunca gözlerini yumdu nefesini yüzüme doğru üfledi ve kolumu gevşettiği an geri çektim. "İstersen yumuşak karnımı çiğne yine de etki edecek durumda değiliz."

"İstemiyorum diyorum Fetih anlamıyor musun?!" Şeftali'nin korkacağı kadar bağırdığımda gözlerimde aynı anda doldu ve taştı. Kapana kısılmış gibi hissediyordum kendimi.

"Bağırma Efsun."

"Neden, bir tek sen mi bağırabiliyorsun Fetih?"

"Efsun bağırma, lütfen."

"Bağırırım! Ben sizin yüzünüzden bir daha on yaşıma dönmeyeceğim tamam mı? Beni buna zorlayamazsınız! Siz bana zorla bir şey yaptıramazsınız. Önce bir odaya kapatın sonra hadi tedaviy..."

"Çoğul mu konuşacaksın Efsun?" dedi. Çoğul mu konuşuyordum? Bilmiyordum bile. Sadece bu fikirlerinden vazgeçsinler istiyordum. Çok telaşlıydım, kimse kolumdan sürükleyerek bir şey yaptırmazdı ama ben yine de çok telaşlıydım. Bana doğru yapılan her hamleyle sağa sola saldırırsam kendimi korurum sanıyordum.

"Siz de suçlusunuz!" dedim. Dudaklarım büzülmüş artık ağlıyordum. İğrenç bir görüntüde. Koca kadın bir bebek gibi ağlıyordu. Fetih'in yüzüne saniyelerden fazla bakamadım. İstemiyordum. Bir tedavi içinde olmak istemiyordum. "Beni yalnız bırakıp gitmeseydin ben yaşamazdım belki o geceyi!" halbuki ben ısrar etmiştim gitmesi için. Niye şimdi bunları söylüyor onu bile bilmiyordum. Omuzlarından ittim onu, geri çekilerek de açabilirdim halbuki bu mesafeyi. "Bütün gece aramadın da! Arasaydın! Ben her nöbette olduğumda ararım seni! Sen niye aramadın?! Sen de suçlusun bak gördün mü? İyi değilsin demek kolay değil mi? Bunları hiç düşündün mü?"

Gözlerimi sildim, Zeliha'ya baktım. "Ben sizi hiç bırakıp başka şehirlere gitmedim ama siz gittiniz. Ben istesem de gitmeseydiniz. Annenizi tanımıyor musunuz benden iyi? Şimdi öyle çözüm üretmek kolay Zeliha, o gece beni ar..." Fetih avucunun içini ağzıma bastırdı ve susturdu beni tamamıyla.

"Zeliha çık bekle geliyorum." dedi. Elinden kurtulmak için çabalamadım. Zeliha sessiz sessiz gözyaşlarını akıtırken geçti gitti yanımdan. Geri adım atacaktım ki alnını alnıma yasladı.

"Sus." demedi, yalvardı. "Bana söyle ne söyleyeceksen, biz aramızda hallederiz ama ona deme." yaşlarım ağzıma kapattığı eline damladı. "Sakinleşince canın çok yanar, sus. Ona bir şey deme." hıçkırıklarım avucunun içine sıkıştı. Beni bırakıp gitmeden önce son cümlelerini kurdu. "İyi değilsin demek dünyanın en zor şeyi Efsun. Yemin ederim bunu kabullenmek dünyanın en zor işi bana. Sen bir bilsen o eski halinden sonra bu halini kabullenmenin nasıl zor olduğunu... Sen bir bilsen Efsun. O söylediğin her şeyi de düşünmediğim bir an varsa ne ben seni hak ediyorumdur ne de bizi. Tamam mı?"

***

Elli sekiz, elli dokuz, altmış. Altmış değil. Dön en başa bir. Bir dakika altmış saniye. Elli dokuzdan sonra bir gelir. Altmış değil.

On iki, on üç yaşlarındaydım. Oldukça sancılı geçen seanslardan sonra Suna annemin benim için hazırladığı odada yatağa girer saatlerce çıkmazdım. Kimseyi görmek istemez, konuşmak istemez hatta ses duymaya bile tahammül edemezdim. Suna annemi bile. Sorumlu oymuş gibi ona kızdığımı hatırlıyordum. Bağırdığımı. Sen benim annem değilsin ki dediğimi. Çünkü daha o yaştayken benim için hemşire ablaydı ve annem gibi davranıyordu. Çok zoruma gidiyordu. Çünkü annem beni hiçbir şeye

zorlamazdı, ağlamama da izin vermezdi kötü hissetmeme de. Sanardım ki annem olsaydı beni o psikoloğa götürmezdi. Hatırlamadığım, beynimin sildiği kötü anıları bile hatırladığım yer beni o kadar mutsuz ederken bunu bile bile zorla götürmezdi. Öyle olmazdı belki ama öyle sanardım ve Suna anneme ölesiye öfkelenirdim. Küçüktüm.

Yaş on ikinin sonu, on üçün başı.

Ya şimdi? Yaş?

Yirmi beş.

Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Yeni bir dakikanın yirmi ikinci saniyesindeyken sırtımı döndüğüm kapının sessizce açıldığını duydum, gözlerim hızla kapandı ve başımı hafifçe yastığımdaki ıslaklığı kapatmak için kaydırdım. Düzenli nefeslerimi, uyuyormuşum gibi daha belirgin almaya başlayınca başta kokusunu almadım.

Sigara kokusu daha açtığı kapıyı kapatmadan geldi bana, hemen arkasından anason kokusu yetişti. Rakı ve sigara. Saat kaçtı ama gelmişti. Gelmez sanıyordum. Efsun... Geleceğini biliyordum. Beni evde yalnız bırakmaması gerektiğini iğrenç şekilde öğrenmişti. Yine de uyudum sansın istiyordum. İçimde yerine sinmiş öfke saman gibiydi. Tutuşur muydu bilmiyordum ama oradaydı. Zehir saçıyordum. Uykum bile. Bu tamamen bir savunma mekanizmasıydı. Bu zehri engelleyecek gücüm yoktu. Bu tıbba aykırıydı zaten. Savaşıyordu onlar beni korumak için. Ve bu savunma bugün iyi huylu hücreleri de hedef almıştı. Zeliha gibi en çok.

Kimsenin beni anlamadığı ve anlayamayacağı bir yerdeydim. Biliyordum. Milyonlarca kişi gözüme gözükmezdi ama birazdan yatağa girecek kişi anlamayacağı için çok üzülüyordum sadece. İçimde öyle bir zehir vardı ki saatler önceki ağırlaştırılmış müebbet cümlelerimden dönmemek için, pişman hissetmemem için elinden geleni yapıyordu. İstemediğim şeye zorlanmak istemiyordum. Bu çirkin bir dille çözümü can yakıp insanları benden uzaklaştırarak bulacak şekilde yapılmış, söylenmişti bugün.

Kapı sessizce kapandı, adımlar bana yaklaştı, yatağın diğer tarafı doldu. Çöken taraf benim dibimde ve dar değildi. Sanırım sırt üstü uzanmıştı ya da ben öyle sanıyordum. Aldığım koku iyice arttı, kendi kokusu yok olmuştu. İki kez daha elli dokuzdan sonra bire döndüm, üçüncüyü yaşamadan sesini duydum.

"Uyku anında alt ve üst göz kapağı orta yerde buluşur, üst kapak alt kapağın üzerine kapanmaz." sesi kısıktı ve kırıktı. Çok kırgın. Güçlü bir sanatçının sesi nasıl camı kırabilirse Fetih'in sesi de kırabilirdi. Gücüyle değil, güçsüzlüğüyle. Soluğum bile çıkmadı. Bana yaklaştığını hissettim. Kokusu gelmedi ama sıcaklığını hissettim. Burnumun direği sızım sızım sızlıyordu.

"Aynı zamanda senin dudakların tamamen kapanmaz, tam orta yeri çok hafif aralık olur." dişlerimi sıktım, göz yaşım akmasın istiyordum. Öfkem öylesine arttı ki, şimdi kalkıp gitsem ve bizi bu hale çevirenlerin karşısına dikilsem onları yok etmek isterdim. Sakalları bir an yanağıma sürtündü. Derin bir nefes aldı. Kelimelerin telaffuzundan yine anlıyordum kafasının tamamen yerinde olmadığını.

"Ve uyuyan Efsun böyle kokmaz." dedi. Anlayamadım. Uyurken sürdüğüm ama bugün sürmediğim bir şeyin kokusunun eksikliğini mi fark etti ya da başka bir şey mi anlamadım. Yanağımı yanağına yasladı, orada kaldı bir süre. Başının ağırlığını yüzüme bıraktı, yasladı bana yükünü.

"Hadi kalk da beni çorbacıya götür." dedi.

Ne?

Sarhoştu.

"Karnım acıktı, çorbacıya götür beni. Araba kullanacak halde değilim."

Başını kaldırdı ve aynı anda çenemi de kaldırdı parmaklarıyla. Gözlerim mecburen açıldığında göz göze geldik. "Hadi kelle paça içmeye götür beni." dedi ilk.

Epey sarhoştu.

"Fetih." dedim yapma dercesine. Sırası değildi. Uyumalıydık.

"Efsun." dedi. "Kalk çorbacıya götür, karnım aç benim." çenemi bıraktı kollarımdan tutmaya başladı. Yarın bu anları hatırlayacaktı ama şu an yaptıklarını aklıselim yapmıyordu, farkındaydım. "Hadi diyorum sana, karnım aç."

"Sarhoşsun Fetih, uyu."

Kollarımı bıraksın diye çabalıyordum ama alkol gücünden bir şey eksiltmemişti, hissediyordum. Başını salladı "Evet içtim, sarhoşum." dedi aksini söylemişim gibi. "Var mı bir diyeceğin? Canım istedi içtim Efsun Hanım, hep siz mi içeceksiniz?" bunları kızarak söylemiyordu, bunları kırgınlığını saklamak için alaya vurarak söylüyordu. Kaşlarım çatıldı ona baktım dik dik.

"Nerede içtiysen orada doyursaydın o zaman karnını." dedim. Belki ona söylediklerimi unutmak için içmişti, unutmuş gibi konuşuyordu ama yapamıyorduk. İkimiz de o kadar iyi oyuncular değildik.

"Hanım kızdı." dedi alayla, hafifçe güldü. "Hanım hep kızıyor."

Hanım hep kızıyor.

Yarın sadece buna ağlayacaktım. Kendime söz verdim.

"Uyumak istiyorum." dedim. Bedenini yanıma bıraktı. Yüzlerimiz dip dibeydi.

"Saatlerdir neredesin diye sormayacak mısın?"

Sormayacaktım ama dilimi de tutamadım.

"Bulacağın psikoloğu mu araştırdın yoksa?" cümledeki iğneler ona battı. Gülümsedi mayhoş bir edayla.

"Cık." dedi. "Bu kadar önemli bir mevzuyu rakı masasına meze yapacak adam mıyım ben? Ona yarın hakiki bir mesai harcayacağım, merak etme. Hakkını vereceğim, hiçbir şeyin hakkını vermediğim kadar hem de." o kadar rahattı ki bunu söylerken, ne alkolün verdiği o genişliği bıraktı ne de o lakayt tavrını azalttı. Aynı fikirdeydi. Kurulan onca cümleye rağmen geri adım atmıyordu. Israrcıydı ve bu benim beynimi uyuşturuyordu, kanımı donduruyordu.

Anlamıyor muydu? İstemiyordum. İstemiyordum işte. Eğer gidersem belki de aylarca bu geceyi ona yeniden yaşatacaktım, bu gece gibi kaç gece daha yaşayacaktık. Zamanında nasıl Suna annemi suçladıysam şimdi de onu suçlayacaktım sancılı süreçleri geçirene kadar. O zaman daha küçüktüm üstelik. Anlayışla karşılanıyordum, öfkem kırıp dökmüyordu insanları. Ya şimdi? Fetih zaten kendini suçlarken bugünün tekrarını yaşatamazdım ona. Gitmek istemiyordum. Zihnimin sildiği şeyleri yeniden hatırlama fikri korkunç geliyordu. Ben yirmi beş yaşındaydım artık. On iki değil. On üç değil. Sorumluluklarım vardı. Eşim vardı, işim vardı. Dibe dalıp toparlanmayacak kadar sorumluluklarım vardı. Gitmeyecektim. Ne laftan anlamaz bir adamdı öyle.

"Hayatında harcayacağın en boş mesai olacak o halde." dedim. Korkumu gizledim en az onun kadar rahat bir edayla sırtımı döndüm ona.

"Hayatımda harcayacağım en yerinde mesai olacak." dedi arkamdan.

"Harcayacağın vakte yazık."

"Efsun beni çok zorluyorsun. Diline zehir basıp beni vazgeçirebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Ağır cümlelerle aklımı karıştıracağını sanıyorsan da bok yaparsın. Beni çok zorluyorsun Efsun." o alay, o sarhoşluk pipetle

çekildi sesinden. Ortam zaten sıcak değildi de iyice buz kesti. Yorganı sıktım. Bana yaklaştığını hissettim, en fazla arkamdan sarılmak içindir dedim ama öyle olmadı elini çeneme sardı ve başımı boynumun izin verdiği kadar çevirdi kendine. Kararmış gözlerine baktım. Fetih değil bir diktatörle göz gözeydim sanki. Yüzü taş kesilmişti ya da o sarhoşluk maskesi düşmüştü. Nefesleri yüzüme dökülüyor, parmaklarını yer yer bastırıyordu çeneme. "Ben babam değilim."

Yüzlerimizi uzaklaştırmak istedim ama izin vermedi. Ciddiyet ete kemiğe bürünmüştü, Fetih'in bedenine yerleşmişti. Karnım ağrıyordu. "Ben babam değilim Efsun. Güzellikle denerim, olmazsa güzelliğimi kaybederim. Çirkinleşirim. Sana yemin ederim çirkinleşirim. Güzellik namına bir şey kalmaz bende."

"Beni tehdit edemezsin!" hiddetli sesim ve kuş gibi titreyen bedenimi yatağa gömmek istiyordum.

"Seni tehdit ederim." dedi açıkça. Diktatör. Evet çok doğru bir benzetmeydi. "Sana zorla yaptırırım olması gerekeni. Ben bu kitabı bir kere okudum Efsun, o kaderin içinden geçerim ama bir daha okumam. Anlıyor musun beni? Ben babam değilim, bir sevda uğruna seni harcamam. O sevdayı harcarım seni harcamam. Yemin ederim ben babam değilim."

Ona aynı filmi ikinci kez izletiyor gibiydik ama alakası yoktu, nasıl kurmuştu bu bağı aklım almıyordu.

"Ben de annen değilim, sen ne dediğini farkında mısın?!"

"Böyle davranma o zaman!" yükselen sesi gözlerimi iri iri yaptı. Nefes nefese birbirimize bakıyorduk. Alnımı alnıma yasladı. "Ben Fetih Karadere'yim." dedi. İsmini de soy ismini de hiç bu halde kullanmamıştı bana. Adı hep yetmişti. Onun için de benim için de. Hiç hoşuma gitmemişti bu şekli. "Usulüne göre yaparım her şeyi, yapamadığım yerde usul dinlemem Efsun. Senin gönlün olsun diye sineye çekişlerim bitti, mevzu değişti. Beni zorlama. Ben babam değilim. Seni harcamam. Yolunu yordamını ya bulacağız ya bulacağım. Ben babam değilim. Bizi harcarım gerekirse ama seni harcamam. Sen benim karımsın." çenemdeki elini yanağıma sardı dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Sen benim karımsın." sürtüşleri ileri gitti. Hayır bu değildi, öpmemesi gerekiyordu.

"Fetih." dedim. Bedenini biraz daha itti bedenime belimi sarmak istedi. "Sen benim karımsın." dudaklarımızın birleştiği yerde onu omuzlarından ittim ve dudaklarımla olan tüm bağını kopardım. Bana yeniden uzanmak istedi ama "Uyumak istiyorum." deyişim son cümle oldu. Hareketleri dondu

kaldı sırtımı döndüm nefes nefese. Yatağın en ucuna kadar gittim cenin pozisyonu aldım. Ne ben öteye gittim ne de o bana yaklaştı.

"İstediğin kadar sırtını dön." dedi. Gözlerimi sıkıca yumdum. "İstersen ağla, istersen put gibi dur. Sana dokunmama izin verme, konuşma, yüzüme de bakma. Hatta bu yatağı bile ayır." hatta. Bunun ne demek olduğunu biliyor muydu? Biliyordu. Ne demek olduğunu o söylemişti zaten bana değil mi? "Bizi harcarım ama seni harcamam Efsun. Bunu kabul et."

Son sözleri bunlar oldu. Aramızda iki karış belki daha fazla bir mesafeyle geçirdik tüm geceyi. Gözyaşlarım yine sırılsıklam yaptı yastığı ve söyledikleri bir plak gibi döndü durdu kafamda. Çok korkunçtu, karnım ağrıyordu. Kolumu kaldıracak kuvvetim yoktu. Nefes alıyordum ama öylesine.

***

Üzerimde mavi gömlek, göz altlarıma sürdüğüm kapatıcı, ayağımdaki siyah stilettolar bile görüntümü toparlamıyordu. Elim ne rimele ne de gözüme süreceğim başka bir makyaj malzemesine gidiyordu. Göz yaşım ansızın akıyor, temiz olan yüzüm kirleniyordu. Güzel bir göz makyajından daha önemliydi yüzümün temiz olması. Sahi gözüme yapacağım şeyi de güzellik için değil, şişkinliği kamufle etmek için istiyordum. Saçlarıma baktım, duş aldıktan sonra sadece kurulamıştım. Kendinden hafif dalgaları oluşsa da saatler içinde zapt edemeyeceğim kadar kabaracaklardı. Aynadan boş ve toplanmamış yatağa baktım.

Çıkmadan önce toplayacaktım.

Sabah yanım boş uyanmıştım, bütün gece de üşümüştüm zaten. Kimseden ses soluk çıkmıyordu. Fetih evde miydi değil miydi onu bile bilmiyordum. Odadan çıkmadan hazırlanmıştım. Bedenim çok yorgundu, günlerce uyumamışi nöbet nöbet üstüne tutmuştum sanki.

Renksiz ve hasta görüntüyü bastırmak için elim rujlarıma gitti. Hangi rengi aldığımı bile farkında değildim. Tamamen sürdükten sonra taşırdığım kırmızı ruja baktım. Eskiden çok güzel gelirdi gözüme. Çok yakıştırırdım kendime. Şimdi ruh gibi olmuş yüzümde cırtlak bir renk gibi duruyordu. Tüm koyuluğuna rağmen. Makyaj temizleme suyuyla kabaca aldım taşan yerleri ve daha fazla bana mutsuzluktan başka bir şey vadetmeyen yüzüme bakmayı bıraktım. Siyah uzun trençkotumu üzerime geçirdim, çantamı alıp boş odadan çıktım.

"Şeftali." diye seslendim hole doğru. Evden çıktıysa bile, çıkmadan doyuracağını biliyordum. Bir bardak sesi duydum o holü yürüdükçe. Bu

Şeftali'nin çıkaramayacağı kuvvette bir sesti. Yeniden seslenmedim, Şeftali'nin nerede olduğu belliydi. Mutfak kapısının önüne gelene kadar topuk tıkırtılarım vardı sadece. Kapının önüne vardığımda, sırtı kapıya dönük olan, siyah gömleğini üstüne çekmiş masada ne yaptığını görmediğim Fetih'i izledim bir süre.

Günaydın demedi.

Günaydın demedim.

Aşağı doğru büzülmüş dudaklarım ve tavana doğru kalkmış başımla iki büyük derin nefes aldım. Yaşlarımın dağılması için yetti bu süre. Boğazımı temizledim topuklarımı daha sert vura vura mutfağa geçtim. Tahmin ettiğim gibi Şeftali masanın üzerinde ona verilen poşetle oynuyordu. Fetih'in sağ profilini gördüm ama yüzünü dönmedi. İnatla.

Sesim soluğum çıkmadan elim bir bardağa gitti ve su sebilinden koca bardağı içebilecekmişim gibi doldurdum. O suyu doldurmak için geçen vakit yetmedi, ikimiz de konuşmadık. Dişlerimi birbirine çarparken sırtımı yasladığım yerde yudum yudum su içiyordum. Önünde kağıtlar vardı, durmadan karıştırıyordu. Altıncı ya da yedinci yudumumda, tam emin değildim ama duymak için bir türlü gitmediğim, oyalandığım ve basit bir günaydınla bile olsa duymak istediğim sesini duydum. En acımasız şekilde. Basit bir günaydın yeterdi halbuki. Ben sabah su içmeyi sevmezdim koca bardak bitecekti, midemi bulandırmıştı ama beklemeye değerdi duymak için. Öyle sandım, yanılmıştım.

"Seni götürmem için mi bekliyorsun?" bu bir soru değildi. Bu ilerisi tiye alınacak bir cümleydi. Kaşlarımın arasında derin bir çukur oluştu. Anlayamadım bile bir an. "Ne?" diye geveledim.

"Boşuna bekleme, teklif etmeyeceğim. Götürmeyi de düşünmüyorum."

Beklemiyordum. Yemin ederim ne bunu teklif etmesini bekliyor ne de bunun bir hesap kitabını yapıyordum. Basit bir sesini duyma isteğiydi. Belki suyun dibini görmeden inadımdan vazgeçecek ilk günaydını ben söyleyecektim. Sağ profilini de aldı benden artık sadece gövdesini görebiliyordum.

"Böyle bir şey beklemiyorum Fetih!" Sesimin hiddeti, titrekliğini bastırdı. Göğsüm titriyordu. Elimdeki bardağı sıkıca tuttum.

"İyi," dedi duygudan yoksun, sanki benimle konuşmuyormuş gibi. Yoldan geçsem ve karşısına çıksam daha samimi olurdu hatta. Zerre abartmıyordum. "Tek uyuyabiliyorsan tek de gidebilirsin. Sen

nazlanmayacaksın ben de ısrar etmeyeceğim. Oyalanma boşuna, ısrar da teklif de etmeyeceğim."

Ona çok kez bu teklifi yapmıştım. Yorgunum beni bırakır mısın, beni alır mısın diye çok kez rica etmiştim. Yük müydü bunlar onun için? Saniyeler bende temeli sağlam olmasa da iğrenç bir pişmanlık yarattı. Dudaklarım bir bebek gibi aşağı büzüldü ve çenem titredi. Defalarca kez konuşacak gibi oldum, cümleler kurmak ve kızmak istedim. Koca bir gece geçmişti üzerinden, güllük gülistanlık olalım demiyordum ama bu da değildi.

"Bir daha asla senden böyle bir şey istemeyeceğim!" dedim. Elimdeki bardağı tezgâha çarparak bıraktım tüm elim ıslandı, gömleğime de sıçradı. Ellerim bomboş mutfağın kapısından çıktığım an ne titreyen çeneme ne de göz yaşlarıma engel olabildim. Gerimde bıraktığım her kapıyı çarpa çarpa evden çıktım, arabama varana kadar kaç kez konuşmaya çalıştım kendi kendime, sövmeye, saymaya çalıştım da kelimeleri birleştiremedim bilmiyordum. Arabanın kapısını çekiştirdim açılmadı. Asıldım açılmadı. Kıracak gibi çektim açılmadı.

Anahtarı yoktu.

Elim kapıda nefes nefese kalırken alnımı arabanın kapısına yasladım. Çantamı evde bırakmıştım. Dizimin sızlayacağını bile bile kapıya geçirdim. Nefes nefese bir süre öylece kalırken bacaklarım ağrıyordu. Öfkeyle adımlarım geri geri gitti bahçe kapısından kolayca geçtim ama iç kapıyı açmak için yerdeki paspası kaldırdım. Yedek anahtarı kapıdan geçirirken kilometrelerce koşmuşum gibi nefes nefeseydim.

Hiçbir şey söylemedim, çantamı odada mı yoksa mutfakta mı bıraktım onu bile hatırlamıyordum. Adımlarım kesinlikle onun olduğu yeri ilk durağı belirlememişti, odaya doğru gidiyordum ama mutfağı geçeli daha bir adım olmadan çok kuvvetli bir devrilme sesi geldi. Bedenim de yüreğim gibi hopladı, geriye doğru refleksle bir attım. "Ne oldu?" dedim korkuyla. Bir ihtimal Şeftali itti sandım patisiyle bir şeyi ama değildi. Şeftali'nin minik patilerinin eseri değildi bu.

Benim tezgâha bıraktığım bardak yere düşmüş tuzla buz olmuştu. Cam parçalarından yavaş yavaş Fetih'in bedenine vardı ve ayakkabılarından yukarı doğru çıktı gözlerim. Ben Fetih'in ten rengini bilirdim, bir ton koyusu ya da bir ton açığıyla yan yana koysalar tekte ayırt ederdim. Tezgâha tutunmuş el Fetih'in ten rengi değildi. Soğuk alt tonluydu ama mora çalmıyordu. Omuzları devrildi devrilecek, kendi renginden uzaklaşmış kolundan destek alıyordu bedeni.

"Fetih." Diye fısıldadım.

İçime korkunç bir şey kapladı. Öldürücülüğü dünya çapında hızlı bir zehir gibi. Kurtuluşu yok gibi, ölümü anında tattıracak bir zehir. Ondan beni bırakmasını isteyecektim. Bırakmayana kadar da gitmeyecektim hiçbir yere.

"Fetih iyi misin?" zehrin ilk zararı ses tellerime oldu. Soruyordum ama sesim duyulacak kadar çıkıyor muydu bilmiyordum. Safi bir inkâr içimden geçti, başımı iki yana salladım. Az önce beni öfkelendirecek kadar iyiydi. Şimdi benim canımı ezecek kadar kötü olamazdı.

Kaç adımda ona ulaştım saymadım. Boşta olan elini tuttum yüzünü görmeden. Tutmasam yıkılacak gibiydi; tuttum, hissettim, yıkılacak gibi oldum. Elimi tutmadı, parmaklarımız birbirine geçmedi. Bu da öfkeden olmalıydı. Başka hiçbir ihtimali kabul edemezdim. Tutma elimi demeliydi, dün gece tek uyuduysa elimi de tutmayabilirsin diye saçmalamalıydı. Tuttuğum Fetih'in eli değildi zaten, taştı. Fetih'in eli bu kadar sert değildi. Fetih'in eli olsa parmaklarımız birbirine sarılırdı.

"Fetih." Ona seslenmiyordum, kendi kendime adını sayıklıyordum. Başını eğmişti, yüzünü görebilmek için çenesinden tuttum, biraz onu çevirdim biraz kendim eğildim. Ona tekrardan iyi misin diye soramadım. Tek cevap vardı yüzündeydi. Aldığım zehir beynime ulaştı. Kalbime ulaşsa yaşardım ama beyin ölümüm gerçekleşecek sandım. Kalp beyin olmadan atardı ama beyin yaşamazsa kalbin atmasının bir anlamı kalmazdı. Korkuyla elini bırakmamak için çok direndim.

Ona bana bu korkuyu yaşattığı için çok kızacaktım.

Eli çok soğuktu, aklımda beliren ellerin haddi hesabı yoktu.

Ona sahiden çok kızacaktım.

Eğer ki elimi az da olsa sıkmasa "İyiyim." demese değil hareket etmek nefes almak bile mümkün olamazdı. Tek bir kelime suratıma tokat gibi çarptı. İyi değildi ama benim iyi olmam gerekecek kadar kötüydü.

"Tamam," dedim titreyerek. "tamam sakin ol. Oturalım şöyle. Gel." bedeninin yükünü ilk kez bu kadar sırtladım ve bedenin yükünü ilk kez bu kadar bana yükledi. İkimizin de ayağında ayakkabı vardı küçük cam parçalarının üzerinden geçtik ve onu yavaşça sandalyeye oturttum. Elim kravatına gitti ellerim o kadar titriyordu ki bu kravatını bundan önce onlarca kez çözmüştüm ama şimdi neredeyse iki katı zaman aldı.

"Sakin ol." dedim. O kendine sandı belki ama en çok banaydı bu ikaz. Başını dik tutamadı duvara yasladı, kravatının hemen ardından gömleğinin ilk düğmelerini açtım. Beti benzi atmıştı. Göğsü hızlı hızlı inip kalkıyor,

nefes alırken eziyet çekiyordu. Nefesini zorlayacak her aksesuarı söküp attım bedeninden önünde diz çöktüm nabzını yakaladım. Tam iki kere başa aldım saydığım nabzı. İlki ellerindeki soğuk yüzündendi. İkincisi dudakları mos mor olmuştu. Gözyaşlarım görüş alanımı kapatırken gözlerimi yumdum bir dakika boyunca saydım.

Haddinden çok fazla yüksekti.

Elini o kadar sıkı tuttum ki yerimden doğrulurken bir uyaran gibi gözlerini araladı ve tekrar etti. "İyiyim Efsun." dedi. Sesi bile çok az çıkıyordu. Kafamın içinde onlarca senaryo belirdi. En kötüsünden daha az kötüsüne kadar. Düşünürsem müdahale edemezdim, sildim attım, sadece gözlerine baktım.

"Elini sıkacağım belli aralıklarla derin derin nefes alıp ver tamam mı Fetih?"

Beni kasten çıkarmıştı evden. Bu halini görmeyeyim diye çıkıp gitmeme sebep olmuştu.

Otuz saniyede tam altı kez. Otuz saat gibi bitmek bilmeyen, her elimden uyaranı aldığında eziyeti artsa da derin bir nefes alıp veren Fetih'i izledim öylece. Hayatımın en çaresiz otuz saniyesi diyemezdim. Karşımda beni dinleyecek kadar algısı açık olan bir adam vardı, daha çaresizini biliyordum ama uzun zamandır tatmadığım, tadını unuttuğum bir çaresizlikti bu.

"Şimdi yavaşça kalkmamız lazım. Arabaya kadar yürümemiz lazım, bütün ağırlığını bana ver. Tamam mı Fetih?"

Dudaklarını yaladı, su vermek için elini bırakacaktım ama sıktı. Gözlerini tamamen açtı biraz doğrulttu gövdesini. Masaya doğru çevirdi başını. Gözlerini sabit tutamıyordu.

"Şeftali." dedi. Ona ilk kez adıyla seslendi. "Yerler cam."

Kalbim elinin altında ufalandı, başını göğsüme yasladım. Masanın köşesine sinmiş Şeftali'yi burada unuttuğum çantanın içine bıraktım, anahtarı avucumun içine bastırdım. "Tamam aldım onu, hadi ver yükünü bana." Tek elini masaya yaslayıp oradan kuvvet aldı, öyle kalktı.

"Tamam," dedi. Konuşamıyordu. İşkenceydi her kelime ona. "iyiyim sakin ol."

Eğer biraz olsun iyi olsaydı, bedeninin yükünü azını bile arabaya varana kadar bana vermezdi. İlk onu oturttum yanıma kemerini bağladım. Koşar adım sürücü koltuğuna geçerken kendi kemerimi bağlamamayı tercih ettim başta. Arabayı büyük bir hızla çalıştırırken elim telefona gitti. Gaza bastıkça gözüm korkuyla Fetih'e kayıyor, nefes alıp almadığını gözlerimle

takip ediyordum. Nefes aldıkça hırıltılı sesler çıkıyordu ağzından, göz yaşlarım Fetih'i buğulandırdıkça direksiyonu daha çok sıktım.

"Efendim." dedi Zafer.

"Zafer," konuşmuyordum bağırıyordum. "Acil girişine çıkın, kim nöbetçiyse hazırda beklesin. Fetih çok kötü, geliyoruz biz. Çıkın, her şeyi..."

"Efsun anlamıyorum, sakin olur musun?"

Defalarca kez aynı cümleleri kurdum ya da ben cümle kurduğumu sandım ama alakasız kelimelerden ibaretti her şey. Telefon düşüp gitmeden elimden tamam dediğini hatırlıyordum. Sen sakin ol, dikkatli sür arabayı, biz hazır bekliyoruz.

Fetih'in eline uzandım "Fetih." diye seslendim. İsmini söylemedim bu kez seslendim. Başını koltuğa yaslamış gözleri kapalıydı. Elimi sıkmadı. "Fetih konuş benimle." Genelde soğuk olan benim ellerim olurdu, onun elleri sıcak olandı. Bu soğukluğa aşina olmamak için çok şeyimi verirdim. Neyim vardı bilmiyordum ama çok şeyimi verirdim. Tanıdık geliyordu bu, tanımamazlıktan geliyordum.

"Fetih lütfen konuş benimle." sadece adımı bile söylemesi yeterdi. Bilincinin tamamen kapanmadığını bileyim yeterdi. Bu cümle kaç kez daha çıktı benden ve ben kaçıncıdan sonra sesli bir şekilde ağlamaya başladım bilmiyorum ama beni susturabilecek tek bir şey vardı. O konuşmasa yol sonuna kadar hıçkırıklarım daha da artacaktı.

"Efsun." dedi. Zar zor da olsa dedi. Bilinci açıktı, beni duyuyordu, tepki alabiliyordum. Eli elimden hiç ayrılmadı, az kaldı dedim, iyi olacaksın dedim. Gücü yeterse elimi sıktı, bazen boşluğa düştü yine elim. Acilin kapısından arabanın tekerlekleri bir yağ gibi kayarak girdi, kapımı nasıl açtığımı bilmiyordum. Kaç kişi olduğunu sayamadım, hazır olan insanlar ve sedye direkt Fetih'in kapısına doğru gitti.

"Nabzı 96, tansiyonunu ölçemedim. Son bir dakikadır bilinci kapalı. Dün akşam bir sorun yoktu, sabah dengesini kaybetti."

Her şey hazırdı, yirmi saniye bile sürmedi acil alana girmemiz. Sedyeden yatağa taşındığında bedeni, üç kişi aynı anda müdahale etti. Hiçbir şey hissetmiyor, öylece yatıyordu. Yüzüne bakamadım. Gözleri kapalıydı çünkü rengi de solgun. O hali gözümün önüne gelirse ayakta nasıl durulur bilemedim. Tansiyon aletine diktim gözlerimi. İçimden saydım. Defalarca kez. Yaşlı gözlerimi sildim elimin tersiyle, ekranı göremiyordum.

Parmak uçlarım uyuştu, ayak bileklerim karıncalandı. Lütfen bütün sorun gözlerimle alakalı olsun. Ömrümün sonuna kadar bunun sıkıntısını çekebilirim. Yalvarırım bir göz yanılması olsun bu..

Aynı yanılma diğerlerinde de vardı sanırım her hipertansiyon vakasına yaptıkları gibi diğer koluna da taktılar tansiyon aletini.

"Efsun!" diye bağırdı biri. "Sana diyoruz, kullandığı herhangi bir ilaç var mı?"

Kim sordu bilmiyordum ama başımı iki yana salladım. "İlaç da yok hastalık da yok. 31 yaşında."

Tansiyon sonucu yeniden gözüktü, gözlerimin önüne benekler geldi.

"Sistolik kan basıncı 200, diasitolik kan basıncı 130."

Kardiyovasküler muayeneye geçtiklerinde "Geç kalıyorsunuz." dedim. "Uç organ hasarını belirlemeniz lazım, geç kalıyorsunuz." üzerimdeki trençkotu çıkardım Fetih'in üzerine doğru yürüdüm. "Geç kalıyorsunuz." dedim tekrardan. Adım adım gidilmesini istemiyordum. Yanlıştı, tehlikeliydi belki ama geç kalıyorlardı.

"Efsun'u çıkarın dışarı."

Hemşirelerden biri "Doktor Hanım," dedi ve kolumdan tuttuğunda "Bırak!" diye yükseldim. Vakit kaybediyorlardı. Kimse görmüyor muydu?

"Efsun tamam, gel." Zafer ellerimden tuttu beni Fetih'in bedeninden uzaklaştırdı.

"Saçmalama çıkmayacağım!" dedim. Hiçbir kuvvet beni bu alandan çıkaramazdı. "Hiperfüzyon iskemi ve disfonksiyon oluşmuş olabilir! Bir sürü ihtimal var göğsü sıkışıyordu. Müdahale etmem lazım!"

"Tamam bakıyoruz." Kollarımdan tuttu ve sarstı bedenimi. "Bakıyoruz Efsun. Müdahale edersen çıkarmak zorundayım seni, ya sakince dur köşede ya da seni dışarıya alacağım. Duyuyor musun?"

"Zafer bir şey yapın." Çaresizlik. Başka bir şey gelmedi elimden. "Bir şey yapın." Zafer'in kolları benden ayrıldı, geldiği yere geri döndü. Damar yolu açmaya başladılar önce, yapılanlardan en kötüsünün beklenildiğini görüyordum. Gözlerim her şeyi korkarak takip etti, çıkabilecek her sonucu fark etmeden fısıldayarak tekrar ediyordum. "Aort diseksiyonu. Sırta yayılan göğüs ağrısı en tipik sendromu. Sırtına kadar yayılıp yayılmadığını bilmiyorsun." Avuç içlerimi gözlerime bastırdım. Bilmeliydim niye bilmiyordum? Okumaya çalıştığım dualar ve tıbbi her şey birbirine girdi kötüye meyilli olan herkesin telaşı alınan sonuçlardan yavaş yavaş azaldı. Bir ben diken üstünden inmedim. Fetih hareket ediyordu, hatta

konuşuyordu da, ona sorulan soruları da cevaplıyordu ama baktığımı görmüyordum. Gözümün önünde sadece hareketsiz yattığı görüntü vardı.

Hipertansif ivedi durumundaki tedavi tercih edildiğinde ancak nefes aldığımı hatırladım. Omuzlarım düştü başımı öne doğru eğdim. Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlarken Zafer "Efsun." dedi bir zaman sonra. "Sana sesleniyor."

***

Zafer'in al iç biraz iyi gelir diye önüme bıraktığı papatya çayı çoktan soğumuştu. Yüzüm cama dönükken gömleğimin üzerine düşen her yaş çok belirgindi. Çenemin altındaki ıslaklığı sildiğim sıra arkamdan uyuduğunu sandığım Fetih "Efsun." dedi kısık sesle. Gözlerimi sildim hızlıca ona döndüm. "Su içmemde bir sakınca var mı?"

Başımı iki yana salladım içinde olduğumuz özel odada, suya doğru yürüdüm. "Susadın mı?" ten rengi özüne dönmüştü, dudakları eski halini almış, elleri soğuk değildi.

"Biraz." dedi bir çocuk gibi. Dudaklarım titrediğinde sırtımı ona dönüp öyle doldurdum suyunu. Yaşlarım akmadan kolumu göz altıma bastırırken biraz olsun tebessüm etmek için çabaladım ona dönmeden. Bence başardım ama o hiç bana başarmışım gibi bakmadı.

"Birazcık doğrulur musun?" dememe kalmadı sırtını çoktan yasladı yatağa. Uzansa da vermedim bardağı ben içirdim suyu. Göz göze değildik bardağa bakıyordum sadece.

"Ne zaman çıkacağız? İyiyim ben, çıkalım artık bunaldım burada." Göğsü bahsettiği sıkıntıyı canlandırdı, yükseldi indi. Üstü çıplaktı.

"Birazdan profesör gelecek, tahlil sonuçlarına bir de o bakacak. Sonra karar vereceğiz."

"Düşmedi mi tansiyonum? İyi hissediyorum ben kendimi."

"Yavaş yavaş düşüyor. Birden düşürmememiz gerekiyor."

"Yüzüm felç geçirdi galiba, hiç bakmıyorsun."

"Üşüyor musun, gömleğini giydirebilirim..."

"Efsun."

"Ya da klimanın sıcaklığını arttırabilir..."

"Efsun yüzüme bakar mısın?" Bileğimden yakaladı ondan uzaklaşmamı engelledi. Dişlerimi birbirine bastırdım, çenem çok ağrıyordu. Bir de diş etlerim. Bir de kalbim. Bir de, bir de, bir de. O kadar çok bir de diyebilirdim ki, saymayı bırakabilirdim bir yerden sonra. Göz göze gelmedik o elimi tutsa da.

"Ya ben dönmeseydim geri?" diye sordum. Öksüz bir çocuğun üvey annesinden duyduğu ağır bir cümlenin sonrası gibiydi. Ağlamak istiyor ama ağlayamıyor, dudakları aşağı doğru büzülüyor ama zoraki gülmek için de çabalıyor. Alnım sızlıyordu.

"Basit bir tansiyon yükselmesi Efsun, geçerdi. Sen telaş yapma diye öyle söyledim ben sana. Yoksa benim seni hastaneye bırakmak istememem mümkün mü?"

Tahmin ettiğim gibiydi... Anlamalıydım. O an anlamalıydım. Ne olursa olsun beni bırakırdı hastaneye. O cümleleri hiç mantıklı değildi. Öfkemi bir tarafa bırakıp tersliği fark etmeliydim.

"Oyalanıyordun mutfakta ağrım artınca bir an önce çık diye bastım damarına, otursam dinlensem geçer sandım. Bak gördün mü nasıl telaşlandın. Doğru tahmin etmişim."

"Sen bir ölünün eline dokundun mu hiç bu yaşına kadar?" Dudaklarımı zapt edebiliyor ama gözyaşlarımı durduramıyordum. Boşluğa düştü gözyaşım cevapsız kaldı bu sorum. Dokunmadığını tahmin edebiliyordum. "Ben çok dokundum. Senin elinin bugün o kadar soğumasına bir kalmıştı." Yanaklarımın içini ısırdım, ağzıma birazdan kan tadı gelecekti. Bunu unutmayacaktım. Öncekiler gibi bunu da unutmayacaktım. "Geçmezdi ayrıca. Akut koroner sendrom, hipertansif sol ventrikül yetersizliği meydana gelebilirdi. Beyin kanaması, kalp krizi ya da damar yırtılması yaşanabilirdi. Felç geçirebilirdin." En zorunu içime sakladım. Ölebilirdin...

"Aramızda ne geçerse geçsin, birbirimize ne yaparsak yapalım böyle bir anda bir vatandaş olarak bir doktordan yardım istemek senin en insani hakkın. Şahsi meseleleri önüne koyup onu uzaklaştırmak için çabalamak doğru değil. Sen bir insansın her şeyden önce ve ben doktorum. Bana eşin gözüyle bakmana gerek yo..."

"Efsun tamam." dedi. Zoruma gidiyordu. Eşin gözüyle bakma demem zoruna gidiyordu ama canından olma ihtimali üzerinde durmuyordu bile. Ya ben o anahtarı unutmasaydım? Ya zaten cebimde olsaydı? Ya dönmeseydim?

"Bana eşin gözüyle bakmasan bile bir doktor gözüyle bak." dedim yine de. Kızmıyordum, hiç tavır da yapmıyordum. Kırgınlığımı da gizliyordum çokça. "Çünkü ben her şeyden önce bir doktorum. Sağlığın kötüye giderken eşini yanında istemeyebilirsin, onu uzaklaştırabilirsin kendinden ama doktor için öyle bir hakkın yok. Tamam mı?" sadece anlatıyordum. Uç duyguları yaşamaması lazımdı zaten. Onu sinirlendirmeyecektim.

Tartışmayacaktık da. Görmüştüm çünkü tartışarsak, ben onu kırarsam ve o üzülürse kötü gününde yanında olmamı istemezdi. Hatta uzaklaştırırdı. Bir doktor olarak bile.

"Bu kadar ciddi olabileceğini düşünemedim." dedi. Gülümsedim, kendi kendime. Çenem tıtredi, gözlerimi yumdum bir an. Ölümle neredeyse hiç tanışmamış. Aklımı kaçıracağım, görmüyor bile bunu.

Yavaşça açılan kapıyla bileğimden tutan el yumuşadı, ben de ayırdım zaten tenlerimizi. Tuncay hoca izin ister gibi baktı kapı ucundan. "Buyrun hocam." dedim. Oturduğum yerden kalktım onun duracağı yeri bilerek hasta yatağının başına geçtim.

"Geçmiş olsun." dedi. Elindeki kağıtlara diktim gözlerimi. Bir an önce baksın ve bana da uzatsın istiyordum.

"Teşekkür ederim, taburcu etmeye geldiniz değil mi?" diye sordu. Alay ediyordu galiba. Dilimi ısırdım hocanın elindeki dosyanın kapağına baktım sadece.

"Sabırlı ol evlat." dedi gülümseyerek. "Tuttuğumuzu hemen bırakmıyoruz biz, Efsun anlatmadı mı sana bunları?"

Tuncay hoca açtı dosyayı yavaşça bakmaya başladı. Sıra sıra, baktı bana vermedi, baktı bana vermedi. Artık gözlerim tarıyordu kağıtları ama onun kadar hızlı değildim. Kafasını kaldırmadan bana ters bir bakış attı.

"Doktor olarak mı buradasın yoksa hasta yakını olarak mı?"

Hasta yakınıysam onları elinden alıp bakamazdım. "Doktor olarak." dedim. Tekrar baktı bana, bu kez daha püskürtücü.

"O zaman sarı alan seni bekler. Görev yerin benim yanım değil."

"Hasta yakını." diye düzelttim. Kağıdın tekini savurarak Fetih'i işaret etti.

"O zaman hastanın yanına geç." Geçmem için bekledi, hareket etmeyene kadar da devam etmedi. Çok iyi ama çok otoriter bir doktordu. Bugünden önce de sorsalar onu bana böyle tanımlardım. Dinledim, birkaç adım uzaklaştım ondan.

"Şikayetin ne zaman başladı Fetih? Olayı baştan anlatır mısın bana?"

Elindeki tüm sonuçlarla işi bitti. Ben de baksaydım ne olurdu ki?

"Sabaha doğru. Ama aniden şiddetlendi. Nefes darlığı vardı, kolum uyuşuyordu, kalbime de zaman zaman ağırlık çöküyordu. Bir de ensemde ağrı vardı, tutuldu sandım başta." Başım hızla koluna çevrildi. Kolu mu uyuşuyordu? İşaret ettiği sol koluydu. Tüm gece. Bunun ağrısıyla mı yanımda uyumuştu? Tutuldum. Ağrılı bir uyuşma değildi bu, aksine ağrısız ve hissiz. Senin yüzünden. Benim yüzümdendi.

"Peki bundan önce yine benzer şikayetlerin olmuş muydu?"

Bana da sorulmuştu bu. Hayır demiştim. Belki de doğru söylediğim tek şey buydu. Hep içten içe söylenir dururdum. Tansiyon hastası olacak diye ama o anlarda bile kötü bir şey gelmemişti başımıza. Gelse bilirdim. Dün gece yanımda kıvranırken görmemiştim ama ondan önce olsa bilirdim. Dün gece hissetmemiştim ama. Öylece uyumuştum. Stresten. Senin yüzünden.

Sessizlik bozulmadı. Hoca soruyu yeniledi. "Yaşadın mı benzer bir durum? Ne zamandan beridir var bu ağrıların?"

Ensem sessizliği karşısında kamçılandı, dakikalar sonra ilk kez yüzüne baktım. Hayır, olsa bilirdim. Yine de düşünüyordu cevap vermeden önce. Yoksa bana söylerdi. Bilirdim. Çok ciddi şeylerden bahsediyordu.

Benim ona baktığımı bile bile bakmadı bana.

"Zaman zaman, bir süredir." kalbime kalbimden büyük bir yumruk yedim. Geriye doğru sendelemedim ama kaburgalarım kırıldı sandım. "Yani önemli bir şey değil. Çok uzun bir zamandır değil. Yakın tarih yani. Devamlı olmuyor zaten. Geliyor gidiyor ağrılar." Göz kapaklarım uyuştu, acı, safi bir acı ağzıma doldu. Yuttum hepsini. Tekte.

"Bana neden söylemedin?" sesim titrek ama en çok kırgındı.

"Efsun." dedi. Yersizce. Ben onun eşi değil miydim? Elimi gözlerimin üzerine kapattım sırtımı döndüm. Nefes alamıyordum, boğazım çok acıyordu.

"Son dönemde ağır stres yaratacak bir şey yaşadın mı?"

Sustu kaldı, cevap vermedi. Burada olmamı istemiyordu. Rahat rahat konuşmasını engelleyen şey bendim.

"Yaşadı." dedim. Sırtım dönükken onlara elimi ağzıma örttüm, kendi kendime tutundum. Düşmek üzereydim. Yaşadı. Yakın tarih. Bu olaylarla beraber mi gelişmişti? Bana söylemedi. Diş etlerim daha çok sızladı. Bana söylemedi. Benim yüzümden oldu.

"Çok stresli bir dönemden geçti," Benim yüzümden. İlk andan beri dün söylediklerim ağırdı ama tam şu an göz kapaklarıma kadar bindi yükü. Benim yüzümden. Yaşlar yüzümden sicim gibi dökülüyordu.

"Ailende kronik rahatsızlığı olan var mı?"

Yavaşça onlara döndüm Tuncay hocanın eline baktım. EKG sonucuna bakmam lazımdı. Belirtiler kafamda birleştikçe kafamı duvardan duvara vuracaktım. Sussunlar diye çabalıyordum ama susmuyorlardı.

"İkisi de tansiyon ve şeker hastası."

"Babası kalp hastası. İlaç kullanıyor elli üç yaşından beri düzenli olarak. EKG sonucunu görebilir miyim ben de?"

Uzatmadı bana o lanet olası sonucu. "Annen? Üst soyu da dahil et, kalp hastalığı olan var mı?" Genetik yatkınlığını ölçmeye çalışıyordu.

"Onda yok ama dedem kalp hastasıydı. Dayım da öyle."Anne tarafı da yatkın. Dedesi bir nevi tamam. Dayısı? Dayı kavramı daha genç galiba. Ağlayışım şiddetlendi.

"Kaç yaşından beri dayın hasta?" dedim. Kovulabilirdim odadan ama öğrenmem lazımdı.

"Yani erken yaşta teşhis konulmuş ona, kırkından önce galiba. Emin değilim. Ne önemi var hem bunun?"

Saçlarımı arkaya doğru çekiştirdim yaşlı gözlerimle hocama baktım. Genetik yatkınlığı çok yüksekti. Kırk yaştan önce konulmuş bir tanı. Dayısı. Çok yakın. Babası zaten hasta. Neden daha önce sormamıştım bunları? Niye merak etmemiştim? Niye bana söylememişti? "Bakabilir miyim lütfen şunlara?" dedim kağıtları işaret edip.

"Bir şey mi var?" diye sordu Fetih. Tuncay hoca halime mi acıdı bilmiyorum ama uzattı kağıtları bana. Kağıtları aldım hemen tek tek karıştırmaya başladım.

"Bir şey yok. Şu an için en azından. EKG'de dahil, her şey normal seyrinde ama dikkatli olman lazım Fetih. Kalp hastalıkları ailen ölmeden sana kalan genetik mirastır. Özellikle kırk yaşından önce bu tanı konulduysa risk daha da artıyor. Üst soyunda mevcut bu durum. Ağrıların, tansiyonun, vücudunun verdiği tepkiler seni çok net uyarıyor. Sigara kullanıyor musun?"

Aynı kâğıda tam üç kez baktım. Her bir kâğıda en az bir yaşım düşüyordu. Bazen baktığımı anlamıyordum.

"Evet."

"Alkol?"

"Bazen."

"Stres de var anladığım kadarıyla bol bol. Ağrıya sızıya da kulak tıkıyorsun. Yüksek tansiyonla hastaneye geliyorsun doktor eşinin ne olduğundan haberi yok. Daha bu yaşından ilaca mı başlamak istiyorsun? Hipertansiyonla mı mücadele etmeye başlayacaksın otuzunda? Sonrası kalp, yabancı değilsin açık açık konuşayım. Kalp hastası olma olasılığın benimle bir," dedi rahatça. "Ben elli beş yaşındayım ve kalp hastasıyım. Anlıyor musun ne demek istediğimi?"

Çok yetersizdi, elimdeki her şey çok yetersizdi. Bunlarla yetinmemeliydik, daha ayrıntılı bakmalıydık her şeye. Kulaklarım çınlıyordu.

"Anlıyorum ben sizi, dikkat edeceğim tamam ama," dedi. Öylesine söylemek için. "siz de yangına körükle gitmeyin. Yüzüme bile bakmıyor zaten." buradaki herkesin bana baktığını hissediyordum.

"E haklı! Doktor senin evinde ama çektiğin ağrıyı bile saklamışsın. Benim eşim siz erkekler bizi hak etmiyorsunuz demişti, haklı galiba."

Hipertrofik kardiyomiyopati belirtileri uyuyor muydu? Bilmiyordum ki. Bana hiçbir şey anlatmıyordu ki, hangi anlarda nefesi daralıyor, göğsü sıkışıyor, gözleri kararıyor bilmiyordum ki. Ben hiçbir şey bilmiyordum ki. Benim yüzümden.

"Buradan çıktıktan sonra eşinden çok ağır cümleler duyacaksın. Belki de evliliğinizin en ağır cümleleri. Öyle şeyler söyleyecek ki bin pişman olacaksın söylemediklerin için."

Ağlamanın son noktası hıçkırmak değil, göz kırpmasanız da ardı ardına akan yaşlardı. Konuşamıyordum, ses tellerim kısmi felç geçirmiş gibiydi. Gözlerim durmaksızsın biriken yaşları artık taşıyamıyor, kapanmak istiyorlardı. Çok yorulmuşlardı. Elimdeki kağıtları dosyaya sıkıştırdım kapattım kapağı. Daha otuz yaşındaydı. Çok gençti yaşı. Yaşlı gözlerle beni izleyen yaşlı adama baktım.

Tuncay Hoca gülümseyerek bunları ona söylüyor, burun kemerine kadar düşen gözlüğünü sık sık geri itiyordu. Elindeki kalemi beyaz önlüğünün cebine astı.

"Tecrübelisiniz galiba." dedi o. Yattığı yataktan. Sesindeki rahatlık, alay dolu tını o kadar zoruma gitti ki bir kartalın pençesi kalbimi yardı, ağzımı açsam dudaklarımın kenarından kan sızacak sandım. Sanırım göz yaşlarım görünmezdi. Tam da istediğim gibi. Dayanamadım yumdum gözlerimi, dudaklarım çırpınışımın sesi duyulmasın diye birbirine dikilmişti.

"Tabii," dedi Tuncay Hoca. Gülümsüyordu. Belki baktığı kişi de gülümsüyordu ama bunu görmek asla istemiyordum. "Benim hanım kalp damar cerrahı bir de, sen düşün olanları! E ben senin gibi sağlam da çıkmadım. Kafayı yedi. Canımı okudu."

"Ooo," dedi Fetih. "o daha beter olmuş ama Efsun bana kıyamaz." dedi. Dosyanın üzerinde ritim tutan elime bir el uzanmaya çalıştı. Bir adım geri gittim elime ulaşmasını engelledim. Benim yüzümdendi. Ya geri

dönmeseydim. Akşam gelseydim. İşten çıkınca. Arar mıydım onu gün içinde? Aramazdım.

"Kıyıyorlar kıyıyorlar hiç merak etme ama güldük eğlendik de haklılar. Senin uzak durman gereken şeyler var. Bir stres, iki sigara ve alkol. Belli bir süre tansiyonunu takip edeceğiz ilaç başvurmak istediğimiz bir yöntem değil ama tekrar ederse mecburuz. Dikkat etmek zorundasın kendine. Efsun'un lafını dinlemek zorundasın, ağrılarına kulak tıkamak yok. Yaşam tarzını değiştirmen gerekiyor." stres. Benim yüzümden. Söylememiş bile. Bana söylememiş bile. Haftalardır. Ya sabah? Dönmeseydim? Anahtarı unutmasam dönmeyecektim. Aramazdım da. Dün söylediklerim... Benim yüzümden.

"Ayrıca bizim doktorumuzu da bu kadar ağlatamazsın. Zaten genç hekimlerimizi çok zor tutuyoruz elimizde, haddini bilmeyen kovuyor. Eşleri de böyle yıpratırsa işimiz iş. Harap oldu."

"Tamam ben halledeceğim her şeyi. Efsun gel." Sırtını ayırdı yataktan bana yaklaşmak istedi ama "Ben çıkabilir miyim?" dedim Tuncay hocaya bakıp. Ayakta duramıyordum. Elimdeki dosyayı bıraktım rastgele bir yere verilecek izni beklemeden attım kendimi odadan. Dudaklarımı avucumun içine bastırırken uzaklaşabildiğim kadar uzaklaştım odanın önünden. Çöktüğüm yerde ellerimle yüzümü örterken zorlamasam kendimi sesim tüm koridorda yankılanacaktı.

Yaptıklarım, bana yapılanlar, söylediklerim... Her şey. Bir yük kamyonu gibiydi sırtım. Benim yüzümden. Ya dönmeseydim? Ne olacaktı? Bu saatte burada hasta bakıyor olurdum daha çok vardı eve dönmeme. Eve dönünce ne olacaktı? Düşünme. Neyle karşılaşacaktım? Düşünme.

Sırtıma bir el dokundu irkilerek kalktım eğildiğim yerden. Hâlâ Fetih'le konuştuğunu sandığım hocam yanıbaşımdaydı bana bakıyordu. Sessizce birbirimize baktık, hiçbir zaman yanıma oturup bana böyle bakacağını düşünmediğimi bir adamdı. Önünde iki büklüm olur, yanımızdan geçerken oturuşumuzu düzeltirdik.

"Transözofageal ekokardiyografi ve efor testi yapılmasını istiyorum." dedim. Bir taraftan ağlarken bir taraftan konuşmak kelimeleri anlaşılmayacak hale getirse de ne dediğimi farkına varıyordu. Belki hadsizce belki değil.

"Bunlara gerek olmadığını biliyorsun."

"Hayır bilmiyorum. Bir ayrıntıyı kaçırıyor olabiliriz, bir risk aklımıza gelmiyor olabilir. Belirtiler ortada!"

Gözlüğünü yeniden itti ve karşıya baktı. "Bu belirtilerin sebebi hipertansiyon ve stres. Bu konudaki ilk vakan mı Efsun?" Sormuyordu tiye alıyordu. Göz yaşım burnumun ucunda sallandı sonra düştü.

"Anlamıyorsunuz! Her bir ayrıntının üstünde durmamız gerekiyor! Anlamıyorsunuz!" dedim inatla. "Ben annemi kaybettim, babamı da kaybettim, sonra annemi bir daha kaybettim ama hiç hepsini aynı anda sevgilimle beraber kaybetmedim. Siz kaybettiniz mi?"

Karşıda olan bakışlarını bana dikti. Bir yumuşaklık sezdim. "Başın sağ olsun." dedi.

"Olmuyor. Başım sağ olmuyor." diye karşılık verdim. "Yüzde bir ihtimalse söz konusu ben onu doğru kabul ederim. Yaşatmaz beni bu korku, aklıma gelen her şeyi çürütmem lazım. Anlıyor musunuz beni?" Derin bir nefes aldı bana baktı uzun uzun. Ne ağlayışımı ne de başka bir şeyi gizledim ondan. Görsün çaresizliğimi ve bana yardım etsin istiyordum.

Telefonunu çıkardı bana bakmadan. "Hastanemizde bu imkanlar yok, üniversite hastanesine gitmen gerek."

Başımı salladım hızlı hızlı bana uzattığı numaraya baktım. Yanımda telefonum yoktu. Çantam doktor odasındaydı. Şeftali gibi. Zafer'e vermiştim, en son kaloriferin dibinde uyuduğunu söylemişti.

"Kaleminizi kullanabilir miyim?" dedim sabrının son demlerini de ulaşırken. Soluklandı ve kendisi yazdı.

"Ben arayıp söyleyeceğim, gerekli evrakları da hazırlayacağım. Numarasını yazdığım doktor ilgilenecek sizinle ama Fetih birkaç saat daha müşade altında kalsın. Tansiyon takibini yapalım." Başımı salladım aldım elinden kâğıdı. İkimiz de aynı anda ayaklandık.

"Çok da haşlama benimki gibi adamı, kötü niyetimiz yok. Siz telaş yapmayın diye uğraşıyoruz burada. Bıraktın çıktın adamı odada, ayıptır yahu!" diye beni de payladı öyle ayrıldı yanımdan. Halbuki ben içimdeki şu korkuyu atmadan değil haşlamak sesimi bile yükseltemezdim ona.

***

"Eve mi dönüyoruz?" gömleğinin düğmelerini hızlı hızlı iliklerken sadece parmaklarımı ve düğmeleri izliyordum.

"Hayır." dedim sadece, sesim kısılmış, burnum tıkanmıştı. Saatlerdir buradaydık, Fetih'in tansiyonunun adım adım düşmesini bekliyorduk. Ellerimi son iliklenmiş düğmeden sonra çekecektim bedeninden ama tuttu. Sıcaktı elleri ve bu benim yaklaşık bir dakikadır yaş akıtmayan gözlerimi doldurabiliyordu.

"Efsun basit bir ağrı sandım. Tansiyon sonuçta, olabilir diye yorumladım. Sana söyleyecek bir şey yoktu." Pişman değildi. Daha pişman olmamıştı. Demiyordu keşke söyleseydim diye. Parçalanmamış ama her bir santimi kırılmış bir cam gibiydi içim. Gülümsedim sadece. Yine olsa yine söylemeyecekti. Başım hayal kırıklığıyla iki yana sallandı ellerimi çektim ve trençkotuma doğru yürüdüm.

"Geçen sefer bu kadar yükselmemişti zaten. Ağrı da bu kadar yoktu, olsa gelirdik."

Bakışlarım ve ellerim havada kaldı. Gelirdik. Biz. Ben ve değil. Başka biri.

"-dik? Kim geçen sefer yanındaydı?" gözlerime baktı, cevaptan kaçacağı gibi kaçtı bakışları benden. "Zeliha mı?" diye sordum. Bir darbe sırtıma inmek için tetikte bekliyordu. Bana söylerdi değil mi?

"Hayır."

Aklıma bir isim daha geliyordu ama onu söylemek istemiyordum bile, sessizce o söylesin diye bekledim. Ben kim bana ihanet etti diye düşünmek istemiyordum. Canım yanıyordu ve daha gün çok uzundu. Takatim kalmamıştı.

"Emir mi?"

Dilimin üzerinde acı bir şey çatladı. Hayır cevabını bekledim. Çünkü Emir bu kadar ciddi bir durumda bana söylerdi. En azından devamında daha dikkatli olmam için bile bana söylerdi. Konuşalı yarım saat olmamıştı, mesela ben ona söylemiştim. Hakkıydı çünkü, Fetih ağabeyinden farksızdı. Bilmeliydi, ondan bu hakkı çalmamıştım.

Hayır demedi.

Koca bir yumru boğazımdayken "Gerçekten mi?" diye sordum kırgınca. Dudaklarım büzülmüş, bir çocuk gibi kabullenemiyordum.

"Ben öyle istedim Efsun. Zaten sen de iyi değildin."

Ben öyle istedim Efsun. Alnım kırıştı, yetmiş yaşında bir bedeni taşısam daha dik olurdu duruşum. Gırtlağıma kadar doluydum başımı salladım sadece. Sırtımı döndüm ona, sözde trençkotumun önünü bağladım ama yaptığım, olan şey sessiz hıçkırıklarımı saklamaktı. O kadar değersiz hissettim ki kendimi, verdiğim değerle kıyaslanmaktan öteydi bu. Kıyas yapmam için hissettiğim bir karşılık olmalıydı.

Ben öyle istedim. O da yaptı. Bu kadar basit.

"Peki."

Elimi boynuma doladım soluklanmak için saniyeleri saydım. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım yere baktım sadece. "Hadi çıkalım." dedim yalnızca. Arkamdan geldi, telefonumu bile o almıştı. Hızlı yürümesin diye yavaş yavaş gidiyordum. İki adım önündeydim, yanımdan geçen ve beni tanıyan insanlara bakmadan geçip gidiyordu. Selam verecek olanlar da gözyaşlarımı görünce vazgeçiyorlardı.

"Emir arıyor." dedi.

"Açabilirsin."

Bindiğimiz asansörde giriş katına bastım.

"Girme içeri biz çıkıyoruz." Başka da bir şey demeden kapattı telefonu.

"Nereye gideceğimizi söyle en azından."

"Üniversite hastanesine. İstediğim iki test var onlar yapılacak."

"Gerek var mı?" diye sordu utanmadan. Başımı hırsla arkamdaki aynaya geçirmemek için nasıl tutabildim kendimi bilmiyordum. Bir canavar ara vermeden içimi eşeliyordu. Tırnakları çok uzundu, dişleri çok sivriydi. İnsanlar konuştukça yarık büyüyordu.

"Merak etme sadece benim kararım değil," ne bir eş olarak ne de bir doktor olarak gözünde tırnağım kadar geçerliliğim yoktu. Ya saklıyor ya sorguluyordu ve eğer ki bana bedel ödetiyorsa çok acımasız ve adaletsizdi. "Tuncay hocanın da yönlendirmesi. Onun doktorluğuna da güvenmiyors..."

"Efsun." Sitem ediyordu. Hakkı varmış gibi sitem ediyordu. Sesim çıkmadı, çıkamazdı da zaten. Ağzımdan onu üzecek tek bir kelime daha çıkamazdı. Bana istediğini yapsın ya da söylesin sadece ağlayacaktım. Ona da engel olamıyordum zaten.

Asansörden ilk ben çıktım, tamamen ayrıldım hastaneden. Rüzgâr yüzüme çarparken yüzümde donmuş yaşların soğukluğunu hissettim. Emir'i gördüm ilk. Anahtarı aldım araca doğru tuttum ve "Arabaya geçip bekle beni hemen geliyorum." dedim. Emir telaşla Fetih'e baktı ve birkaç adımda bize doğru ilerledi. Onu her gördüğümde içim sıcacık olurdu normalde ama olmadı. Kırgınlık hissettim sadece. Bir de hayal kırıklığı.

"İyi misin abi?" sesi çok tedirgindi. Ben telefonda ona yumuşatarak ve korkularımdan bahsetmeyerek anlatmıştım. Endişelenmesin diye. Bilmesi hakkıydı ama korkmaması benim elimdeydi biraz.

"İyiyim tamam bir şey yok." dedi Fetih. Araca doğru yürürken o ben yerimde kaldım Emir ortada. Bir bizi geçen Fetih'e bir onu izleyen bana baktı.

"Nasıl oldu yenge?"

"Bana bir daha yenge deme." dedim. Öfkeli değildim, bir kuş gibi titreyen ses ne kadar öfkeli çıkabilirdi zaten muammaydı. Neye uğradığını şaşırdı. "Bana nasıl söylemezsin ağrısı olduğunu? Bir telefon açmak bu kadar mı zordu?" ama bu şaşkınlığı çok sürmedi, anladı her şeyin sebebini.

"Yeng..."

"Ben senin yengen değilim." dedim, burnumu çektim. Üşüyordum artık. "İnsan yengesinden bir şey saklamaz çünkü. Tamam mı? Yazıklar olsun, ikinize de yazıklar olsun. Birazcık bile mi değerim yok gözünüzde?" yoktu işte. Anlamıyor muydum yoktu? Öyle uygun görmüşlerdi.

"Yenge açıklayabilirim."

"Açıklama! Neyi açıklayacaksın?! Zamanında bana söyleseydiniz biz bugünü yaşamayacaktık! Ben doktorum ya, her şeyi geçtim mesleğime saygı duysaydınız. Kolu ağrıyor, göğsü ağrıyor, tansiyonu yükseliyor, sol tarafı uyuşuyor ve kimse de gelip bana söylemiyor bunu. Fetih'e bugün ne olabilirdi senin haberin var mı?" yanağıma değmeden düşen göz yaşıma baktı, boğazım düğüm düğümdü. "Yok! Siz bana ne yaşattınız bugün haberiniz var mı? Yok! Bunlar ne kadar boktan şeylerin belirtileri haberiniz var mı? Yok! İş bilmez, yol yordam bilmez, değer bilmez iki tane adamsınız, birbirinizi bulmuşsunuz. Alın tamam mı canımı? Alın siz de kurtulun ben de kurtulayım." gırtlağım dolu doluydu. Canavar haşinleşiyor, kanaması durmak ürere olan her yeri tekrardan kanatıyordu. Kızılcık şerbeti de içsem kan kusacaktım. Fetih'e söyleyemediğim onca şeyden birkaç cümlesini çekip söyledim. Yanından geçip giderken, dediğimi yapıp arabanın içinde beni bekleyen Fetih'e baka baka bindim arabaya.

"Onu da payladın." dedi sadece ve önüne baktı. Sıranın ona geleceği anı bekliyordu. Lütfen sıra ona da gelseydi. Tüm korkularım yanlış çıksaydı ve sıra ona da gelseydi.

***

Sakinleştirici yapan hemşirenin geri çekilmesiyle açılan boşlukta ben Fetih'e yaklaştım. Kolay, hatta Fetih'in futbolcular gibi poz vermediğim kaldı diye tiye aldığı efor testinin ardından saatler geçmişti. Şimdi, canımdan can alacak, stresle iki büklüm olduğum kısma gelmiştik. Kalbim çok hızlı atıyordu. Sedyede her şeyden habersiz yatıyorken içimi sıcak bir şey yaktı geçti. Efor testinde birkaç adım arkada izlemiştim sessizce. Yanına yaklaşmamıştım ona bir şeyler söylememiştim. Beni sadece sonuç tedirgin ediyordu o an şimdi hiçbir şey öyle değildi. Kolum kanadım kırılmışken yelkenlerim okyanusun orta yerinde suya batmıştı.

"İlaçlı MR gibi bir şey mi bu, ne verdiler damardan bana?" dirseğimi başının yanına yasladım, gözlerine baktım. Öfkem miydi dağılan yoksa öfke bana zaten yeterince uzak mıydı bilmiyorum ama yüzümü yüzüne eğdim. Elim titreye titreye saçlarını yavaşça okşarken burnumu saçlarına sürttüm. Bu saatler sonra ona bu denli yakın olan ilk temasımdı. İçim titredi, taş kesilen karnım yumuşadı. Birazdan acı çekecekti, kusmak isteyecekti ve o şimdi bu sedyede her şeyden habersizken bir çocuk gibiydi. On beş dakikadır yaş akıtmayan gözlerim yine doldu. Korktuğumu ona bu denli hissettirmemeliydim.

"Sakinleştirici verildi. Birkaç dakikaya etkisini gösterecek."

Odada bizden başka kimse yoktu. Birazdan doktorun geleceğini biliyordum, elim çenesine gitti yavaş yavaş okşadım sakallarını. Bu sondu, bitseydi artık. Lütfen biteydi artık.

"Efsun bir şeyden mi şüpheleniyorsun?" gergin değildi bunu sorarken, korku yoktu sesinde. Zaten yolda açık açık, gözyaşlarıma bakarken bir hastalık varsa da isyan etmeyeceğini, Allah'ın takdiri deyip tedavisi her neyse sakince ona sadık kalınacağını söylemişti. Ben dünyanın sonu gibi bakıyordum böyle bir olasılığa oysa olağan.

Benim ve Fetih'in dünyası bir değildi.

"Yemin ederim tamamı tedbir ve bu son. Söz." Dudaklarımı bir kez saçlarına bastırdım, orada biraz dinlendim. Çok yorgundum. Çok da zamanım yoktu buselerim bir kez alnına, bir kez şakağına, bir kez kirpiklerine kondu. Bu bir kezlerin de sonu olmasın isterdim ama zamanım biraz kısıtlıydı. Birazdan başlayacaklardı. Çenem titredi ve yumuşak bir sesle fısıldadım. Canı yanacaktı.

"Canın birazcık yanacak ama korkma tamam mı? Çok az. Ben buradayım, kısa sürecek."Acısı bana geçsin. Ben hissedeyim canımda, o en az ne kadar çekecekse o kadar çeksin. Lütfen. Yalvarıyorum hissetmesin hiçbir şey. "Sonra da eve gideceğiz, başka da hiçbir şey yapmayacağız. Korkma, tamam mı?"

"Tamam korkmuyorum ben, ağlama sen."

"Birazcık miden bulanacak. Kusacak gibi olabilirsin ama bitecek hemen. Elinden geldiğince yutkunmamaya çalış olur mu?" sinesinde anlatıyordum bunları ona.

Başımı okşadı kaldırmak istedi ama izin vermedim. Yüzüm saniyeler içinde sırılsıklam olmuştu. "Ben yanındayım. Sonra acıyan her yerden öpeceğim söz, tamam mı?" saçlarımı okşuyordu. "Başka şeyler düşün, ne

sana iyi gelecekse onu düşün. Sıkma kendini. Buradayım, saçlarını okşayacağım. Bitince de öpeceğim tamam mı? Korkma hiç."

Bugün artık bitmeliydi dayanacak gücüm kalmamıştı benim. Tek canım kalmışsa benim sahiden yarısını bugün vermiştim. Bir insan yarım canla nasıl yaşardı bilmiyordum tek canla yaşamayı bile öğrenememiştim daha. Fetih sağlıklı bir şekilde yaşasaydı yeterdi benim için, ben bir şekilde devam ederdim.

"Üç yaşında bebek muamelesi görüyorum." Başımı sonunda başardı ve kaldırdı göz göze geldik. Yüzüne baktım, birazdan uyuşacak dudaklarını okşadı baş parmağım. İçimden geldiği gibi söyledim, törpülemedim. Sabahtan beri olan tavrım tuzla buzdu artık. Ona, ilk kez, alnını alnıma yaslarken söyledim.

"Bebeğimsin çünkü sen benim."

Daha aramızda hiçbir şey yokken ona yanlışlıkla söylemiştim bu kelimeyi. Üstünden aylar geçmişti ben ona gerçekten söylüyordum artık. Ben ağlıyordum o güldü. O kadar hoşuna gitti ki bu, sakinleştirici etkisiyle sersemleşen bakışlarını izledim. Keyifle kıvrıldı dudakları. Dudaklarını dudaklarıma bastırdım. Ben Fetih'in canı yansın hiç mi hiç istemiyordum. O canı ben yakıyordum yeri gelince ama yine de acımasın istiyordum işte.

"Bak ben dedim Efsun bana kıyamaz diye. İnanmadı o doktor, sen bir iyi ol da diye zırvaladı. Ya benim hanı..."

"Sen bir iyi ol, ben seni parçalayacağım."

Önceki cümle gibi hiç törpülemedim. Alnımı çenesine bastırdım. O bir iyi olsun da hiçbir şey yapmasam da olurdu. Yeter ki iyi olsaydı ve ben bugünü unutmasam da atlatabileceğim şeylerle atlatabilseydim. Atlatamayacağım hiçbir şey olmasaydı bugüne ait.

"Yaşlarını boynuma akıtınca ölecek gibi hissediyorum." sesi de gözleri gibi dalgındı artık. Belki bunu içinden bile düşündüğünü sandı. Daha fazla hissetmesin bu iğrenç şeyi diye başımı kaldırdım ve önce boynunu sildim, kapı açılıp doktor girince el mahkûm yaşlarımı da. Adam geldi ve yan tarafta ekranın önüne oturdu.

"Hazır mısınız Fetih Bey?" diye sordu. Fetih başını salladı elini tuttum sıkıca. Sonra bana baktı "İyi misin?" diye sordu. Değildim ama ben de başımı salladım. Ağız ve yumuşak damak bölgesi anestezik bir spreyle uyuşturuldu. Eline aldığı tüpü Fetih'e gösterdi ve nasıl yutacağını anlattı. Ağzına tüpü ısırmaması için bir ağızlık yerleştirildi ve beni gerim gerim gerecek olan tüp jelle kayganlaştırılıp yavaşça yemek borusuna itildi. Elini

sıkıca tutmuştum. Probu yutarkan, öğürdü ve elimi sıktı. Diğer elimi de eline kapatırken dua etmeye başladım çaresizce. Saatler gibi geçen bir yirmi dakika geçirdik. Yirmi dakikanın sonunda ikimiz de birbirimizden yorgunduk.

***

"Şükürler olsun." Ellerim yüzümün tamamını örterken arkamda kalan koltuğa bıraktım bedenimi başım benimle beraber öne doğru eğildi. Nefesime kadar titriyordum. "Şükürler olsun." dedim yeniden. Bacağım kontrolsüzce aşağı yukarı sallanıyordu. "Sonuçlara bakabilirsin sen de."

Yaşlarımı silmeden ıslak ellerimle bana uzatılan kağıtları aldım. "Bir diyetisyene yönlendireceğim sizi beslenme düzeni için. Onun dışında iki altın kural stres ve sigara. Şu an hiçbir şey olmaması ilerisi için bir şey ifade etmiyor. Tansiyon ilacına kadar gitsin istemiyoruz yaşı çok genç. Sağlıklı bir kan basıncı sağlıklı bir kalp demek biliyorsun. Mesleği ne eşinin?"

Tek tek baktığım sonuç kağıtlarına utanmasan sarılacaktım. "Mimar."

"Stresli bir iş hayatı mı var?"

"Stresinin sebebi işi değil."

Kağıtları kalbimin üzerine bastırdım kalktım yeniden yerimden. Fetih'in sağlıklı olan tüm kalp hareketleri şimdi tam kalbimin üzerinde atıyordu. Karşımdaki doktorla göz gözeydik artık. Bana baktı, yüzümü inceledi bir süre. Sanırım göz yaşlarım onun için yeterli bir cevaptı.

"Hastalığında bu kadar harap olacağın adamı strese sokmamak çok da zor olmaz o zaman." dedi. Çok iyi bir doktor olduğunu biliyordum ama bu kadar açık seçik doğrucu konuşması benim kalbimin düzenini bozuyordu.

"Bu işin şakası yok genetik olarak çok müsait. Dikkat etmek zorundasınız. İkincisi sigara ve alkol, özellikle sigara. Bıraksın." Başımı salladım, diyetisyenin yanına gittiğimde soracağım sorular vardı. Bir kâğıt ve kalem bulup söyleyeceği her şeyi not almam gerekiyordu.

"Bunları sert bir dille, bir de Fetih'e söyler misiniz? Ama çocuk azarlar gibi." asık suratla yüzümü inceledi. Bir an önce benimle uğraşmayı bırakmak istiyordu artık. Neredeyse tüm gününü almıştım ve isteklerim bitmiyordu. "Lütfen, başka bir şey istemeyeceğim hocam söz. Olayın ciddiyetinde değil."

Nefesini seslice verdi ve "Uzmanlığını Harran'da düşünmüyorsun inşallah." dedi ve cevabını beklemeden odaya girdi. Elimdeki kağıtları daha çok bastırdım kalbime kaldım öylece yerimde. Tavana baktım. "Teşekkür ederim." dedim. "Çok teşekkür ederim."

İki saat kadar Fetih'in sakinleştirici etkisinden kurtulmasını bekledik, biraz da dinlendi. Yorgundu, uyudu, uyandı, su istedi. Karnı da acıkmıştı ama beklememiz gerekiyordu az daha. Bitap düşmüştü. Daha önce koca koca insanların o aşamadan sonra boşluğa düşüp ağladığını hatırlıyordum. Doktor olarak izlemek hiçbir şey o an hissettirmezdi, bir sinir boşalması olarak yorumlardım hep ama şimdi yorgunlukla kapanan gözleri izlemek bile çok zordu. O uyumuştu ben ağlamıştım. Engel olamıyordum kendime, artık durmam gerekiyordu. Biliyordum farkındaydım. Bir insan sabahtan akşama kadar nefes alır gibi ağlar mıydı? Çok saçmaydı ama duramıyordum.

Sonra diyetisyenin yanına gittik. Otuzlu yaşlardı çok tatlı bir kadındı. Bana bir bardak su verdi, başta ben hastayım sandı sonra anladı. Kâğıt istedim sağ olsun verdi. İkinciyi alırken biraz utandım ama üç ve dörtte geçti o utanç. Tamı tamına altı sayfa doldu benim çirkin el yazımla. Fetih için yazdım bunları ama Fetih okuyamazdı. Zaten sessizce yanımda oturuyordu, yorgundu daha tam açılmamıştı. Dinliyordu sadece. Bir sürü soru sordum, bir süre cevap aldım ve alternatif olabilecek her şeyi öğrendim. Tarif bile aldım. Altı sayfa doldu, diyetisyen bıkmadan sabırla yardımcı oldu bana. Ben burada perişan olmuşken ve artık bileğim ağrırken yazmaktan Fetih tek bir şeyi merak etti.

"Kelle paça içebilirim değil mi?"

Koca bir fesuphanallah çekesim geldi. Bu muydu tek problemimiz?

"Tavsiye etmiyoruz Fetih Bey. Sakatat ürünü. Mercimek, ezogelin, sebze ya da yayla çorbalarını tercih edebilirsiniz."

"Ne sebzesi ya? Kelle paça içemeyecek miyim ben?" bir çocuk gibi mızmızlanıyordu. "Karım beni çorbacıya götürecek, kelle paça içeceğiz. Nasıl içemem? Onu içemezsem hasta olurum asıl."

Bomboş kağıtlara baktım. Tek sorun kelle paça olmamalıydı ya... Bazı sayfalar da mürekkep dağılmıştı, tek sorun sahiden kelle olmamalıydı.

"Dikkatli bir tüketim tavsiye ediyoruz. Aşırıya kaçmayan hatta azaltılmış. Ayda bir iki defaya mahsus gibi. Eğer şimdi buna dikkat etmezsek ileride yasaklı yiyecekler arasında yer alabilir. Kalp ve tansiyon hastaları için uzak durduğumuz, kırmızı etten daha riskli yiyecekler. Efsun Hanım o ölçüyü yakalamanıza yardımcı olur diye düşünüyorum." dedi ve bana baktı. Not alıyordum o an.

Ayda iki kez kelle paça içebilir. Fazlası yasak.

Fetih kendi kendine mırıldanıp söylendi ama kimse kulak asmadı ona. Son sorularımı da sordum ve kalktık. İki kez teşekkür ettim, defalarca kez minnetle baktım. Arabaya gidene kadar kelle paça hakkında söylendi durdu Fetih. Sabahtan beri sesi soluğu çıkmıyordu, gözünün önünde kaç parçaya ayrılmıştım da bir şey dememişti ama söz kelle paçaya gelince dili açıldı. Sustu tekrar bir şeyler söyledi bunun hakkında. Çalıştığım hastaneye uğradık, kapıdan Şeftali ve çantamı aldık ve yola devam ettik. Başım ağrıyordu. Fetih ara ara konuşuyor kelle paça hakkında bir şeyler söylüyordu. Bir ara telefonumu aldı ve diyetisyenin dediklerine inanmadan bir şeyler araştırdı ama aksi bir şey bulamadığı için sesini çıkaramadı. Yol benim günü düşünmemle geçti gitti, evin önünde durup indim. Arkamdan Fetih ve Şeftali de geliyordu. Dış kapı açıktı, içteki kapalı. Ben mi örtmüştüm yoksa rüzgâr mı kapatmıştı bilmiyordum. Anahtar üzerindeydi. Açtık ve girdim. O kadar yavaştı ki adımlarım, mutfağın önüne saniyeler sonra vardım. Mutfak kapısını yasladım omzumu ve yerdeki cam kırıklarına baktım. Sonra Fetih'in yerdeki kravatına, Şeftali'nin oynadığı poşete, etrafa dağılmış kağıtlara ve masanın üzerindeki sigara paketine.

Benim girdiğim kapı kapatıldı yavaşça mutfağa ilerledim elimi masaya yasladım ve öylece sigara paketine baktım. Ağlamam durmuştu sandım ama daha değildi sanırım. Gözyaşım kağıtların üstüne damladı. Ya ben hiç dönmeseydim?

"Canan Karatay virüse karşı bile etkili demiş. Bak okuyorum söyl..."

"Sigarayı bırakacaksın." dedim sessizce. Paketin ağzı açıktı yalnızca iki tane içilmişti.

"Yani yavaş yavaş zama..."

"Fetih sigarayı bırakacaksın." diye yeniledim. Sakindim daha.

"Efsun ha deyince bırakılmıyor. Bak ben bu kadar kısıtlanmaya gelemem. Kelle paça bir yere kadar tamam ama sigara çocuk oyuncağı değil. Şimdi bile nikotin ihtiyacım var, içme..." avucumun içini masaya vurdum şiddetle. Bana ne anlatıyordu? Kafayı yiyecektim, sabahtan beri kaç doktor onu bir çocuğa kızar gibi uyarmıştı.

Sigara paketini aldım avucuma lavabonun içine doğru gittim. "BIRAKACAKSIN!" diye bağırdım. Ses tellerim bir duvara sürtüldü sanki. Sigaraları tek tek kırarken. "Bırakacaksın!" dedim yine. "Sen bir bırakma şu sigarayı yemin ederim," bir nefeslik es verdim. Çok kanıma dokundu dilimin ucuna gelen şey ama yine de söylemekten geri kalmadım. "seni boşarım!"

Ağlıyordum, bağırıyordum, kırıyordum.

"Af buyur?"

"Buyurayım." tütün ben parçaladıkça etrafa dağılıyordu. "Bırakacaksın! Bırakmazsan boşanırım senden, tek celsede. Senin de yedi sülalenin de mal varlığını söke söke alırım. Değil bir paket sigara, bir kuru ekmek alamayacak hale gelirsin. Bırakacaksın. Duydun mu beni? Alkol de içmeyeceksin. Bir daha sigara içersen giderim o gün açarım davayı. Beş kuruşsuz ortada kalırsın. Duydun mu beni?"

"Senin sinirlerin bozuldu, ne dediğini bilmiyorsun gel buraya." dedi. Deli divane gibi dövünüyor sigaraları parçalıyordum. Zapt etmeye çalıştı beni ama olmadı.

"Bırakacaksın bu sigarayı."

"Tamam dedim Efsun, gel buraya."

"Yediğine içtiğine de dikkat edeceksin, kullanmayacaksın sigara!"

"Efsun tamam!" onun da sesi yükseldi kollarımı sıkıca tuttu hareket dahi etmeme izin vermedi. Nefes nefese bakıyordum ona, saçlarım karman çorban olmuştu. "Tamam." dedi başını bana eğerken. Sıcak nefeslerim yüzüne yüzüne akıyordu dünyanın en çirkin insanıydım belki, tüm yüzüm buruşmuştu.

"Benden bu kadar mı nefret ediyorsun?" ben hiç söylememiştim ama bazı arkadaşlarım anne babalarıyla tartışırken, onların kendilerini sevmediklerini iddia ederlerdi. Hiç anlamazdım, ne garip bir düşünce derdim. Öfke nasıl bunu düşündürtüyor derdim. Aksini biliyorlar ama yine de söylüyorlar diye anlam veremezdim. Ben anneme babama karşı hiç kullanmamıştım ama onları artık anlıyordum.

"Sen kafayı mı yedin?" dedi. Keşke yeseydim de ağırlığını hissetmeseydim artık.

"Ölüp giderim gerimde bırakacak bir şeyim de yok zaten diye düşündün değil mi? Bir Zeliha var onu da Efsun halleder dedin. Zerre sevgi yok içinde, gözden çıkardın zaten ben..."

"Efsun! Ağzından çıkanı kulağın duysun, Efsun!" alnımı alnıma bastırdı, taş kesilmişti tüm yüzüm. İsmimin ikinci hecesini deli gibi bastırıyordu

"Benim yüzümden." dedim sonunda. Tüm sebep ortaya döküldü. Yüzüne doğru hıçkırdım, başımı eğdim. "Özür dilerim. Benim yüzümden."

Ardı ardına cıkladı "O nereden çıktı? Sakın düşünme bunu." dedi. Başımı iki yana salladım. Tüm dünya birlik olup bunu söylese yine inanmazdım.

"Benim yüzümden, özür dilerim. Ne yaptığımı bilmiyordum o an, ne dediğimi bilmiyordum. İyi değildim. Özür dileri..."

"Ef sun." adımı hecelere böldü. Beni biraz daha çekti kendine. "Genlerimden sen sorumlu değilsin. Genetikten başka bir şey duymadım sabahtan beri. Seninle ne ilgisi var?" beni avutmak istiyordu ama iflah olmazdım. Başımı göğsüne bastırdım iki yana salladım.

"Ya dönmeseydim geri?"

"Döndün ama."

"Bana ağrın olduğunu bile söylemeyecek kadar kırdım kalbini."

"Benim işgüzarlığım, aramız iyiyken de söylememiştim unuttun mu?"

"Fetih," yemin eder gibi söyledim adını. Neye yemin ettim onu bilmiyordum. "Fetih." diye tekrarladım sadece. Hasta olduğumu kabul etmiyor ama Fetih'i mi hasta ediyordum? Ben korkunç bir insandım. Ben iğrenç bir insandım. "Fetih."

"Efsun." dedi.

Hıçkırıklarım arttı kollarının arasına aldı tamamen beni. "Benim güzel karım." diye devam etti. Boynuna bastırdım yüzümü, nabzını aradım.

"Fetih benden önce ölme tamam mı?" ondan çok basit bir şey istiyor gibi değil ama onun elinde olan bir şeyi istiyormuş gibiydim. Yalvarırım benden önce ölme. Biraz bencilce, ben senin acını çekemem sen benimkini çek demek bir yerde. Ama istedim.

"Tamam," dedi alayla karışık. "senden yarım saat sonra kullanırım ölüm hakkımı." ama eğer bilseydi ne kadar ciddi olduğumu aklımı kaçırdığımı düşünürdü. Tek başına yaşamayı bilen bir Efsun yoktu artık meydanda ama Fetih'le yaşayacak çok uzun seneleri olsun isteyen bir Efsun vardı. Ve bir ölümü daha kaldıracak gücü de canı da kalmamıştı. Canı sahiden kalmamıştı ama.

Sevgilim senin sayende, uzun bir ömrün varlığına inandım, boyumdan büyük hayaller kurmayı hatırlardım. Ve sevgilim senin yüzünden, hayalleri tek kişilik kurmayı unuttum. Benim güzel sevgilim sen gelmesen, ben sana gelmesem kalmış birkaç canımla yarım bir hayat bile yaşamazmışım.

***

Ellerimin şifalı oluşu meslekiydi ama parmak uçlarımda ilahi bir şifa olması mümkünse eğer, bunu en iyi Fetih'e masaj yaparken kanıtlayabilirdim. Gözlerini kapatmıştı ama uyumuyordu, nefesleri dingin, yüzü rahat, teni sıcaktı.

"Benim o tüpü boğazımda hissetmem normal mi?" ona söylemiyordum ama sesi de biraz titrek çıkıyordu.

"Evet bir ya da iki güne geçecek, merak etme."

"Bir kelle paça içersem geçer gibi."

Alt dudağımı ağzımın içine çektim gözlerimi yumdum. Parmak uçlarım, parmaklarıma, parmaklarım ellerime dönüştü ve Fetih'in yüzünü avuçladım iki yana sıktım. Gözlerimi açtığımda onu değil bir balığı görüyordum artık. Urfa'da bir balık ama Balıklıgöl'de değil benim yanımda. Dudaklarımı büzüşmüş dudaklarına bastırdım ve öylece bekledim. Rengi solgun, dudakları soğuk değildi. Bu bana gecelerce şükrettirebilir ve bu binlerce açı doyurtabilirdi bana. O bilmiyordu farkında da değildi, öylece dizlerimde yatıyordu ama yüreğim titriyordu. Yüzünü serbest bıraktım, çenesindeki boşluğu öptüm.

"Yemek yiyeli bir saat oldu Fetih acıktın mı?" acıktıysa ona yine aynı yemekten getirebilirdim. Sevmeliydi ve afiyetle yemeliydi. Odada uyurken o ben ağlayarak hazırlamıştım. Gözyaşım damlasın diye bir adım öteden karıştırıyordum tencereyi.

"Mercimek çorbası içtim ama." dedi hüzünle. Evet hüzünle. Hastalanınca çocuklaşmıştı biraz. Kalbimde bir şey o böyle baktıkça ve konuştukça ekmek gibi kırıntılara bölünüyordu.

"Beğenmedin mi?" diye sordum. Tuzu pek yoktu, biliyordum sevmemişti ama içmişti. Tuz teklif etmişti ama reddetmiştim. Yavaş yavaş kısarak alıştırmam lazımdı.

"Bir mercimek çorbası ne kadar güzel olabilirse o kadar güzeldi ama kelle paça bir çorba değil sanattır." dedi. Hastalara yasaklı şeylerin hep daha güzel ve cazibeli geldiğini bilirdim ama bunu ilk kez bu kadar yakından görüyordum. Tamam seviyordu ama bu kadar ısrarla istemesinin başka bir nedeni olamazdı.

"Fetih." dedim yorgunca.

"Çorbacıya gidelim mi?" diye sordu tekrardan, dün geceki gibi. Birebir aynı dejavuyu yaşadım. Yetmedi devam etti. "Götürsene beni çorbacıya." gözüm kapalı reddettiğim teklif yine geldi ayağımın dibine. Aynı yataktaydık, soran da sorduğu da değişmemişti ama değişen çok şey vardı. Sırtım ona dönük değildi. Kızgın değildim. Varlığını istememezlik yapmıyordum, varlığına şükrediyordum.

"Gidecek miyiz?" yine sordu. "Hem benim haftada bir içme hakkım vardı, bu haftanın hakkını kullan.."

"İki haftada bir."

"Her neyse, gidecek miyiz?"

***

Yetişkin birinden gelse şimdiye kadar mekândan atılmaya kadar gidecek ses bir bebekten çıktığı için arka masadaki sarhoş adam bile sarsak bedeniyle dikleşti ve masadaki arkadaşlarına sus işareti yaptı. Gözleri sarhoşlukla kapanmış, işaret parmağını dudağına bastırmışken nefesi yetene kadar şşşşşşttttt yaptı çünkü elindeki kaşığı masaya vuran bebek herkesin onu dinlemesini istiyordu. Annesi kaşığı almaya çalışıyordu babası kızını kucaklamaya çalışıyordu ama olmuyordu. Kadınla göz göze geldiğimde mahcupça bana baktı. Çok yakında masalarımız.

"Arabayla yolculuk yapınca uyuyor diye gezintiye çıktık ama araba arıza verdi. Yapılana kadar bir çorba içelim dedik ama... Annem yapma şunu."

Gece saat ikiye geliyordu ve bebekleri uyumadığı için gezintiye mi çıkmışlardı? Garip diye geçirdim içimden. Sahiden başka da bir şey düşünmedim. Rahatsız edici değildi benim için zaten ama arabada gezerek uyuya kalması şey gelmişti. Şey... Sevimli.

"Biz rahatsız olmuyoruz." dedi Fetih kız bebeğe bakarken. Annesi saçlarına iki tane lastik toka takmıştı ve tahminimce bir yaşında ancak vardı. O an Fetih'in sesini duyar duymaz ya da ben yanlış yorumlamıştım bebeğin çıkardığı ses kesildi. Oturduğu bebek sandalyesinde sırtı Fetih'e dönüktü. Başını o sesin kaynağına çevirmek istedi ama ilk denemesi kafasını geriye atarak oldu, başaramadı. Ancak tavanı gördü. Saçları çok azdı, tokalardan birkaç tel ancak çıkıyordu. Bu kez sağdan çevirmeye çalıştı, döndürebildiği kadar döndürdü ve amacına ulaştı. Az önce konuşan adamın sesini duydu. Fetih'le göz göze geldiklerinde abidik gubidik sesler çıkararak güldüğünde önce iki tane dişi gözüktü.

Fetih aniden bedeni küçük ama ilgisi büyük bebeğin görüş alanına girerken ne yapacağını bilemedi ilk bana baktı. Ona atılan ilk işveli cilveli bakış elbet değildi ama bu kadar küçük bir hanımefendi için bir ilkti. Gülümsedim o an ben bilmem dercesine bir bakış attım. Taktik veremezdim. Bebek Fetih'i daha rahat görebilmek için mi Fetih'in gülümsemesinden dolayı yoksa kırptığı gözünden mi bilinmez ama oturduğu yerde eridi. Sağdan dönen başı geriye doğru düşecekken annesi tuttu. Mırın mırın konuşuyordu, bir şeyler anlatıyordu ya da Fetih'e ilan-ı aşk ediyordu bilmiyordum. Ve bu kadar cilveli bakışlara karşı ben sadece

gülümsüyordum. Karşımda ancak bu kadar sevimli ve minik bir şey olursa gülümserdim zaten.

"Adı ne?" diye sordu Fetih babasına.

"Mercan."

Başta dokunmamak için çok geri durdu Fetih, başkasının çocuğuna temas etmek istemedi. Bunun empati sebebiyle olduğunu biliyordum, bir yabancı da onun çocuğuna dokunsun istemezdi ama ne zamanki annesi çocuk daha fazla başını çevirmesin diye sandalyesini biraz çevirince cesaret aldı, ona uzanan eli tuttu. Fetih bana dokununca vermediğim tepkiyi Mercan bebek verdi. İki değil de otuz iki dişi olsa hepsini göreceğimiz şekilde güldü. Elleri Fetih'in iki parmağını sarmaya yetmedi ama yine de tuttu. Fetih o eli, bir hanımefendinin eli gibi dudaklarına götürüp öptü.

"Memnun oldum Mercan." dedi.

Gözümün önünde flörtleşiyorlardı...

Dişlerim kamaşırken bu görüntü karşısında, Mercan cevap verdi ve sanırım bir tek Fetih anladı ne dediğini. İkisi arasında mırın kırın bir sohbet dönerken annesi "Tamam annecim rahatsız etmeyelim daha fazla insanları." demeyene kadar sürdü bu durum. Fetih rahatsız olmasa da hiçbir şey söylemeden geri çekildi, bir kez daha göz kırpıp yavaşça bana geri döndü.

Gözlerinin içi parıl parıl parıldıyordu.

"Âşık oldu sana." dedim.

Dudağının altını kaşıdı, utancını gizlemek için çapkın çapkın etrafı süzdü. Dudağının kıvrılma şekliden ben yine anlardım ki ama onun utandığını.

"Elden gidiyorum Efsun bir şey yap." dedi. Derin bir nefes aldım Mercan'a baktım.

"Rakip çok güçlü, elimden bir şey gelmiyor." gülmemek için yanaklarının içini ısırıyordu. Parlayan gözlerini tabağına indirdi ve kalan iki kaşık çorbayı da aman israf olmasın diye içti. Geriye yaslanıp ellerini masaya dayadığında keyifliydi. Karnı istediği şekilde doymuş, bir kız bebekle sohbet etmiş ve bugün benim canımdan can almamış kadar masumdu.

"Bir dal da sigara içs..."

"Fetih." kendi keyfi yerindeydi ama benim olmayan keyfimi daha çok kaçırabiliyordu. Başım çok ağrıyordu, ayaklarım sızlıyordu.

"Efsun elimde değil dişlerim bile sızlıyor nikotin ihtiyacından. Bunun kolay olmadığını senin de bilmen gerekiyor. Günde bir sınır belirleyelim

yavaş yavaş düşel..." masanın üzerindeki karanfilleri aldım ve ona uzattım.

"Al koy ağzına bastırır. Üç tane, biri dilinin altına olacak şekilde." bir tane ben de aldım ve ağzıma attım.

"On küsur senelik kullanıcıyı karanfille vazgeçirmeye çalışıyorsun. Fesuphanallah."

Sadece baktım ona, tek bir kelime dahi çıkmadı ağzımdan. Dağılmış suratım bile bir şeylerin ciddiyetini az da olsa anlatmıyordu ona. Otuz saniye kadar gözlerimi diktim. Boğazını temizledi ve usulca karanfil aldı. "Tamam." dedi sadece. "Anladım."

Anlamıyordu.

***

Dizlerimin üzerinde oturmuş, Fetih'in ellerini dikkatle nemlendirirken uslu uslu beni izliyordu. "Benim ellerim seninkiler kadar hassas değil ki."

"Olsun nem için hassasiyete gerek yok ki." elimdeki kremin kapağını yeniden açacakken avucunun içine çekti ve benden uzağa koydu.

"Tamam artık uzan, sıkıldım." Yorganı bacaklarımın altından çekip yerimi hazır ettiğinde uyuşmaya başlayan ayaklarımı sürüyerek girdim yorganın altına. Kolunu boylu boyunca belime sararken dün gece iki ayrı ucunda yattığımız yatağın bu gece iki ucu bomboş, ortası tam doluydu. Hayat buydu işte dün yaptığın şeyi burnundan getirip, seni en acımasız şekilde cezalandırıp pişman ediyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" bu sanırım uzun süre soracağım bir soruydu. Bana bugün kanıtlamıştı söylemeyeceğini, benim bastıra bastıra sormam lazımdı.

"Keyfim kebap her şey çıtırında." dedi. Yine. Ne zaman hastane yüzü görse hep böyle söylerdi zaten. Delirecektim.

"Fetih sağlığın söz konusu olunca böyle davranıyorsun ya seni parçalamak istiyorum." dedim açık açık. Bugün ömrümden kaç yıl götürdüğünü bilseydi nutku tutulur ve gerçekten hasta olurdu bu sefer. Kalıcı bir kronik rahatsızlık.

"Efsun ne olur parçala beni." elim yumruk oldu, başka bir an olsa kalbine inerdi ama şimdi aldığı şekille kaldı. Çarpık gülümsemesi büyüdü dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öpüşmüyorduk, yanağımı öper gibi dudaklarımı öpüp geri çekiliyordu. Tepkisizliğim bir yerde dikkatini çekti ve ona göre cevap verdi. "Tamam iyi hissediyorum. Ağrım sızım yok bedenimde olumsuz bir şey de hissetmiyorum. Sadece boğazımdaki tahrişi hissediyorum. Karnım doydu, çorbamı da içtim. Karım da yanımda, sadece onu özledim biraz. Özlemimi de dindirirsem başka derdim kalmayacak."

burnumu burnuna sürttü, gecenin bu vakti, takati bugüne rağmen kalmış gibi bana daha çok sokuldu. Yüzünü boynuma gömerken dudaklarını hissettim ama ileriye gitmeden engel oldum. Ben onu dinlendirmeye oysa kalbini yormaya yemin etmişti.

"Fetih dur." kolumu sıvazlayan eli, bu uyarıyla sıktı.

"Ef-sun." dedi sitemle. Başı sinemden çıktı ve alnıma yerleşti. "Efsun yapma artık şunu, Efsun. On yıl oldu sana dokunmayalı hiç mi özlemedin?" inadına yaptığımı düşünüyordu, ellerini bel boşluklarıma bastırıyordu. "Üç oldu bak, Efsun Fetih'i her reddettiğinde, Fetih'in ömründen iki sene eksiliyormuş. Daha nasıl anlatayım ben sana?" dudaklarımı öptü. "Özlemedin mi?" bir daha öptü. "Hı? Özlemedin mi?"

"Fetih uyuman lazım, yoruldun."

"Yorulmadım."

"Kalbin yoruldu. Dinlenmesi lazım, böyle bir günde kontrolsüzce hızlanması değil."

"Sadece bu yüzden mi?"

"Yemin ederim sadece bu yüzden."

"Özledin mi?"

"Çok." kalbi elimin altında. Ritimlerini hissediyordum.

"Ben de özledim."

"Bak kalbin hızlandı bile gördün mü?"

"Allah onu kahretsin, seni benden mahrum bırakıyor."

"Yok yok kahretmesin. Uyu hadi, dinlen." dememe kalmadan uyku çanımız çalmaya başladı. Açık olan kapıdan minicik bir şey miyav miyav diye diye bize doğru geliyordu. Yatağı vardı, kocamandı onun bedenine göre ama o daha da büyüğüne göz dikmişti son zamanlarda. Son dönemde, işin aslı o geceden sonra gece çok sık uyanıyordum. Su, tuvalet ya da öylesine ortalıkta dolanıp geri geldiğim bile oluyordu. İşte bu anlarda özellikle son birkaç gündür Şeftali'de yatağa geliyordu benimle. Fetih uyanık olmadığı için engel de olamıyordu ve çoğunlukla Fetih'in kucağında uyuyordu.

"Şeftali." diye seslendim ve bedenimi ona döndürdüm. Ben almasam kendi kendine tırmanamazdı.

"Efsun alma şunu yatağa." dinlemedim elimi uzattım ve daha hızlı koştu.

"Burada daha rahat ediyor." avucumun içine aldığım yavruyu ağzından öptükten sonra havaya kaldırdım. "Aşkım," yine öptüm. "Bebeğim."

"O rahat olacak diye benim rahatım kaçıyor. Geliyor üzerimde yatıyor, hareket edemiyorum düşecek diye. Yatak aldık işte, götür koy yatağına."

Minicik bir kedi kocaman adamın hareketini kısıtlıyordu ve bu müthiş bir şeydi. "Anneliğin insana yüklediği fedakarlıklar var Fetih, alış böyle şeylere. Hem baksana şuna uykusu gelmiş nasıl atalım yataktan." patilerini dört bir yandan açan Şeftali'nin üzerine yorganımızdan örttüm. Şimdilik yataktaydı ama birazdan dolanacak ve eninde sonunda Fetih'in üzerinde yatacaktı. Fetih bir bana bir başımın yanındaki Şeftali'ye bakarken konuştu.

"Uyu sen yatağın altına atacağım."

"Hayır öyle bir şey yapmayacaksın.

"Yapacağım. Böyle frizbi gibi piyuv diye atacağım yatak altına."

Burnumu burnuna sürttüm sus çizgisini öptüm iki kere. "Yapmayacaksın dedim."

"Sen uyu yapacağım. Sabah görürsün."

Dedi demesine ama bu gece roller çok değişmişti. Uyuyan o, onu uzun uzun izleyen ve yalnızca iki saatlik uykuyla uyanıp işe giden ben olmuştum. O iki saatlik uykunun kabusundaysa bir kabristanın içinde delirmek üzereydim. Uyandığımda yastığım ıslaktı, Fetih'in yüzü koynumda, mışıl mışıl uyuyordu.

***

Kabus gibi geçen bir iş gününden sonra arabam evin önündeyken karşıdaki bir diğer arabaya bakıyordum. "Geç kalma Fetih." dedim telefonun arkasında beni dinleyen adama. Umarım bugün Urfa'daki o ofiste son iş günüydü. Umuyordum ki kendini artık onu hak etmeyen insanların iş yüküyle yormayacaktı. Hak etmeyen ve laftan anlamayan. Osman Karadere evin önünde arabada bana bakıyordu. Bugün hastaneye gelmişti, sert bir dille gitmesini söylemiştim. Gitmişti ama akşam evin önüne geleceğini söylemişti. Konuşmak istiyordu, istemediğimi onlarca kez belirtmiştim ben.

"Kalmayacağım. Var mı isteğin gelirken alayım?"

"Yok," dedim emniyet kemerimi açıp. "sen gel yeter. Dikkat et Fetih."

"Sen de, Allah'a emanet." kapattığım telefonu avucumun içinde çevirdim bitkince arabadan inen adamı izledim. Ona gelme demiştim. Ona defalarca kez gelme demiştim. Elimde çantamla arabadan inerken dikildiği kapının önünde "Fetih'i mi aradın?" diye sordu. Onun geldiğini söylediğimi düşünüyordu. Aksini ya da gerçeği söylemedim.

"Sizi evin içine almayacağım!" dedim açıkça. Böyle bir hakkım var mıydı onu bilmiyordum gerçi. Ev benim değildi. Onlarındı. Bu karşımdaki

adamın eşi tarafından çok kuvvetli bir şekilde bana söylenmişti ve kabullenmem hiç zor olmamıştı. Aynı şeyi söylerse bir savunmam olur muydu bilmiyordum. "Zorla girebilirsiniz ama ben sizi almayacağım. Zorla girecekseniz girin en azından ben girmeyeyim. Anlıyor musunuz beni?"

Karşımda pişkin bir tavır ve sen kimi kimin evine almıyorsun cümlesi bekledim. İkisini de bir türlü almamak bana zerre güzel bir şey hissetmedi. Dudaklarını oynattığı her saniye bu cümleler gelecek sandım, bir an bile geçmedi bu his.

"Bahçedeki çardak," dedi parmağını uzatıp kapıya. "oraya da mı oturmamı istemezsin?" gözlerimi kapattım toplu saçlarımdan sarkan bebek saçlarımı arkaya doğru çekiştirdim. Başım ağrıyordu.

"İstemem. Anlıyor musunuz, istemem? Ben sizinle konuşmak da istemiyorum." kollarım iki yana açıldı. Her bir zerremle bunu istemediğim çok açıktı. "Gelin demedim ki! Ne istiyorsunuz benden, anlamıyorum. Ne istiyorsunuz? Karınızın eksiklerini tamamlamaya mı geldiniz? Eksik hiçbir şey bırakmadı. Derdiniz buysa, fazlasını yaptı eksik hiçbir şe..." cümlelerimi yarıda kesen onun harekete geçen adımları oldu. Yanımdan sessizce çekip gitti ve bahçe kapısından geçti. Eve yönelmedi bahsi geçen çardağa oturdu. Gözlerimi kapattım kapı eşiğinde bekledim bir süre. Fetih'in gelmesine zaman ilerledikçe az kalıyordu. Ailesinden birini daha burada görmek onu öfkelendirir, tansiyonunu da tetiklerdi. Bir an önce gitmesi gerekiyordu.

Benim için değil oğlu için.

Benim için olsa mezarını bile bu bahçeye kazmak isteyecekler insanlardı belki ama Fetih için bir şey yapsalardı bari. Çünkü benim bileğimde güç kalmamıştı. Kendime kullanmayı bırakmış, kalanı Fetih için kullanıyordum ama tükeniyordu ve onlar işimi çok zorlaştırıyordu. Bahçe kapısından ben de geçtim ve o çardağa oturdum. Bitsin ve gitsin. Ona söyleyeceğim de hiçbir şey yoktu ondan dinleyeceğim de. Konuşsun, bana ulaşmasın ve bitsin istiyordum bu.

"Ne söyleyecekseniz söyleyin sonra da gidin. Fetih gelecek birazdan. Sizi burada görmek isteyeceğini sanmıyorum."

Masada bir noktayı izliyordu öylece, yüzüme bakmıyordu.

"Geldiğimi söyleyecek misin?" diye sordu. Dilimi ısırdım.

"Söylemeliyim ve söyleyeceğim."

Ama söylemeyeceğim. Söylememeliydim. Birazdan eve girip ona zeytinyağlı yemekler hazırlamalıydım. Geldiğindeyse gün içerisinde bir

ağrısı olup olmadığını milyon kere sormalıydım. Sigara konusunda sıkıştırmalıydım onu, koklamalıydım gizlice. Duş aldıktan sonra saçlarını kurulamalıydım. Meyve tabağı hazırlamalıydım. Çünkü hayat dün bana öyle bir tokat atmıştı ki, günler önce yaşadığım ve sıradan dediğim her anımız benim için dünyadaki en kıymetli şeydi.

Ben dün Fetih'i kaybetmek üzereydim ve bu kalbimi rendeliyordu. Kırmıyordu, dökmüyordu. Rendeliyordu. Ben nasıl aşacaktım bunu?

"Fetih de öyle söyledi." dedi. Anlayamadım. "İki gün önce içerken, Efsun'a yaklaşmaya kalkmayın. Eski devran bitti artık gelir söyler dedi."

Babası yanında mıydı o gece? Bir önemi var mıydı?

Derin bir nefes aldım karşıya baktım. Kısa bir sessizliğin ardından konuşan yine oydu. "Senin hiç iyi olmadığını da söyledi. Bizim yüzümüzden olduğunu da söyledi. Ağız dolusu söyledi hem de. Öyle benim gibi hafif cümlelerle anlatmadı bunları, bilirsin Fetih'i. Ağzını ağırlaştırdı mı bir kere ne anne dinler ne baba." kullandığı kelimeler oturduğum yeri bir ahşap parçasından çivili bir alana dönüştürdü ve müdahale ettim.

"Bana niye anlatıyorsunuz bunları?" gözlerimi karşıdan ona çevirdim. Bu adamın yüzünden değil belki ama gözlerinden, Fetih'in yirmi sene sonraki halini görmekten nefret ediyordum. "Oğlum senin yüzünden bunları bize yaptı konuşmasını yapacaksanız gidin. Ben ezbere biliyorum çünkü. Dinlemek istemiyorum da. Artık kafam almıyor. Evet benim yüzümden. Tamam mı?" açık seçik söylüyordum da olmuyordu. Katlanamıyordum artık. Bu bencilliklerine katlanamıyordum. Fetih ne halde bilmiyorlardı ve inadına görmüyorlardı. "Ben Fetih'i sizin gibi bir ailenin elinden söke söke aldım tamam mı?" sesim yer yer yükseliyordu ama titriyordu da. Göğsüm de, ellerim de. "Siz onu hak etmiyordunuz, ben de aldım onu sizden! Siz onu hak etmiyorsunuz! Siz benim eşimi hak etmiyorsunuz! Gerekeni yaptım. Bu aileye doğmayı o istemedi, onun tercihi değildi. O seçmemişken sizi, ömür boyu sizin yükünüzü mü taşıyacaktı? Aldım onu sizden. Kabullenin bunu. Öyle bir evladı hak etm..."

"Biz seni de hak etmedik."

İçimden bile geçirmeye artık çekindiğim o cümle hiç beklemediğim anda karşımdaki adamdan çıktığında beden dilim de, cümlelerim gibi donuklaştı. Gözümün önünden bir dünya şey geçip gitti. Karşılık beklemeden yaptığım ama verilen kötü karşılığı da zerre hak etmediğim bir dünya şey. Öyle bir yük oldu ki bu cümleyi aylardan beri neredeyse ilk kez konuştuğum birinden duymak. Gerçek suratıma okkalı bir tokat attı, bir sinir boşalması

yaşar gibi hıçkırdım. Tutamadım kendimi bir daha hıçkırdım. Sonra bir daha, bir daha bir daha. Bir bebek gibi büzüldü dudaklarım. Karşıya diktim gözlerimi ama öyle kalamadım. Yüzüm ellerime kapandı. Sayamadım kaç kere hıçkırdığımı. Yüzümü yırtarcasına sildim belki bir belki iki dakika sonra. "Etmediniz." diye destekledim. "Hiçbir zaman etmediniz!"

"Hayatımı mahvettiniz!" yumruk yaptığım ellerimi dizlerime vurmamak için direndim ama o denli çaresiz gözükmek istemiyordum gözünde. Ağlamak da istemezdim. Yemin ederim bir şansım olsa o başkalarının yanında ağlamak nedir bilmeyen Efsun olmayı yeğlerdim. Daha iyiydi. Sevgilinin yanında ağlamak tamamdı ama düşmanın da yanında ağlıyordum. Ağrıma gidiyordu bu kadarı. Kendimden o kadar uzaklaşmıştım ki, kabullenmek bile artık çok zordu. Şu halime bakın! Ne çalışabiliyorum ne yemek yiyebiliyorum ne uyuyabiliyorum! Senelerce emek verdiğim işimi bile yapamaz hale geldim!" isyan ediyordum artık. "Hayatımızı mahvettiniz! Eşimin hayatını mahvettiniz, Zeliha'nın hayatını mahvettiniz. Siz bir insanın sahip olup olabileceği en iğrenç ailes..."

"Kızım..." demeye cüret etti Osman Karadere. Oturduğumuz çardakta öne doğru çıktım, elimi aramızdaki ahşap masaya vurdum. Tepkisizce elime baktı. Karşısındaki yıkımı izliyordu, eşinin aksine onun yüzünde büyük bir pişmanlık vardı. Omuzları çökmüş, görmeyeli yaşlanmıştı. Fetihsizlik miydi bunun sebebi? Yüzüm ekşidi. Bu bile sahici gelmiyordu.

"Ben senin kızın değilim. Bana bir daha sakın kullanma o kelimeyi!" babamın mezarı bu şehirde olsa şimdi yalın ayak ona koşardım. Ona koşar ve özür dilerdim.

Büyük bir yüzleşme benim yükselmemle başladı, aylardır sessizliğinden başka şeyini bilmediğim adamın dilinin altında yatanlar ele avuca sığmayacak kadar çoktu. Bilmiyordum.

"Gelinimsin ama." dedi beni hayrete düşürerek. Avuç içlerimi şakaklarıma geçirdim ve istemsizce gülmeye başladım. Kirpiklerim daha kurumamıştı halbuki. Baş edemiyordum artık bu kadar saçmalık karşısında akıl sağlığımı koruyamıyordum.

"Ne gelini ya?" sesim kontrol edemediğim şekilde yükseldi. "Ne gelini? Siz değil miydiniz tek bir gün bile gelinim olmayacaksın diyen? Ne oluyor Osman Karadere? Karının bana yaptıklarını anlatmaktan sana sıra gelmedi diye silindi mi hafızamdan söylediklerin?"

Asla geldiğin evde, içine girdiğin insanlar tarafından sevilmeyeceksin.

O evden çıkışın kaşla göz arasında olacak. Girdiğin gibi çıkacaksın.

Unuttum mu sanıyordu bunları?

Ben bunları nasıl unutabilirdim ki?

Benim kalbimi söküp taş koysalardı oraya, bu cümleler tırnaklarımla kazınırdı o taşa. Üzerimde ilk kez giydiğim bir gelinlik vardı, canımın derdindeydim, parmağımda bir yüzük, hiç tanımadığım bir şehrin bana en yabancı olan evine gelin gidiyordum. Bunlar az gelmiş gibi sırayla beni yerden yere vurmuşlardı dört duvar bir odada.

Şahit olduğum en kalabalık düğünün en yalnızıydım. Tek başınaydım. Kimsem yoktu. Her şey çok zordu benim için. En yakın arkadaşım bile gitmişti. Nikah şahitliğimi bile adını sanını bilmediğim, oy pusulasında benden sittin sene oy alamayacak bir siyasetçinin ilk defa gördüğüm karısı yapmıştı. Fetih bile yoktu o zaman. Baş etmem gereken onlarca şey varken karı koca beni bir kapana sıkıştırıp, vücudumu eşelemişlerdi. Dağ olsa yıkılırdı ben yıkılmamıştım. Yemin ederim taş olsa çatlardı ben yine çatlamamıştım. Ben ne bir insan ne de taş olabilmiştim. Unutur muydum ben bunları?

"Bak sahiden kaşla göz arasında oldu çıkışım o evden. Haklıymışsın! Lanet de ettim girdiğime! Tek bir gün gelinin de olmadım! Tamam mı?"

"Oldun." dedi beni iyice delirtmek için. "Gelinim oldun."

"Olmadım!" dedim inatla. Ben bu hikâyede sadece Fetih'in eşiydim. Geriye kalan kimseyle bir akrabalığım yoktu. Zeliha'nın ablasıydım, yengesi değildim. Benim kabul edeceğim tek şey Fetih'in eşi olmaktı. Geriye kalan hiçbir şeyi istemiyordum.

"Olmayacağım da! Ben sizin hiçbir şeyinizim." dikkatle beni izliyordu. Acı vardı yüzünde. Kafayı yiyecektim neyin acısıydı bu? "Aynı evde yaşayan yabancılardık artık o da bitti. Şimdi yaşayın iki canavar bir evde. Zeliha'yı da alacağım. Söke söke. Onu da size bırakmam. Kürşat da gelecek. Onu da size bırakmam. Benim bir ailem olacak ama siz iki canavar bir başınıza kalacaksınız! Kocaman masanız olacak ama iki tabak yemekten fazlası ziyan olacak o evde! Anlıyor musun beni?" o evde beni canavarlarla bırakmışlardı bir gece. Mislini yaşayacaklardı. Bir başlarına kalacaklardı. Benim masamda bir sürü tabak olacaktı onların sadece iki tabağı olacaktı. Ben çok tabaklı masalar kurmayı öğrenecektim onlar iki tabaklı masalara alışacaklardı.

"Mahvettiniz hayatımı benim! Benim hayatımı altüst ettiniz! Ne annelik babalık bildiniz ne insanlık! Mahvettiniz benim hayatımı." göğsüme o kadar sert vuruyordum ki, içinde bir ev olsa çatısı yıkılırdı. Bir ev yoktu, çatı da

yıkılmadı ama canım çok yandı. Elim yumruk oldu göğsümden uzaklaştı. Nefes al. Sakin ol, nefes al Efsun. Bir titreme krizinin orta yerinde buldum kendimi. Gözlerimi yumdum ve başımı yere eğdim. Sakin ol, sakin ol, sakin ol.

"Efsun."

Duydum ama tepki vermedim, kontrollü nefes almak için elimden ne geliyorsa yaptım. Ne kadar geçti bilmiyorum ama gözlerimi açtığım yerde başımı da kaldırdım. Hırsla başımı salladım, yanaklarım sırılsıklam olmuştu. "ama geçecek." dedim her şeye rağmen. Geçeceğini bilmek ama o ana çok uzak olduğunu da bilmek omuzlarımı çöktürdü ama dilimi durdurmadı. "Düzeleceğim siz dağılacaksınız. O koca evde tek başınıza yaşayacaksınız. Ben düzeleceğim, böyle mi kalacağım sanıyorsunuz? İyileşeceğim ben, düzeleceğim. Bizim çok güzel bir hayatımız olacak. Ben öyle bir düzeleceğim ki siz bile şa..."

"Yalvarırım düzel kızım." gözünden akan yaş mı, yalvarışı mı, sessiz hıçkırışının sonucu olan sarsılan omzu mu beni de sözlerimi de bir bıçak gibi kesti anlayamadım. Ben konuşuyordum ama kime konuştuğumu ve kimin beni ne hissederek dinlediğini bilmiyordum. "Yalvarırım düzel." yaşlı gözleri, artık yaşlıydı. Tutuldum içime bir çivi tek hamleyle çakıldı. İlk kez yaşlı diyebileceğim şekilde çöktü tüm bedeni. "Bize bu kaderi bir daha yaşatma." başını dik tutamadı yere eğildi. "Bu aileye bunu bir daha yaşatma. Sana Fetih'in babası olarak yalvarıyorum iyileş, bunu bize bir daha yaşatma." eğilen başı kalktı yüzüme baktı. Yalvarıyordu. Acı çekiyordu. Ve korkuyordu. Neyden? "Yapma bunu oğluma. Benim yaşadığım çaresizliği ona yaşatma." çok korkuyordu. Fetih için. Kafasında bir yapboz vardı, yanlış parçaları birleştiriyor ama kendine göre tamamen doğru olduğunu düşünüyordu. Kaşlarımı çattım, alnımda kırışıklıklar oluştu. "Fetih bizden çok çekti ama bunu da yaşamasın. Yalvarırım sana iyileş Efsun. Yalvarırım. Bunu yapma Fetih'e. Kalkamaz altından."

"Siz ne düşünüyorsunuz ya?" göğsüm saniyeler içinde defalarca kez yükselip iniyordu. "Ne saçmalıyorsunuz?" çok iğrenç bir benzetmeydi bu. Tüylerim diken diken oldu. Midem fokurdamaya başladı. Kulağım çınlıyordu. "Ben o kadın değilim tamam mı? Saçma sapan şeyler söylüyorsunuz! Ne geçiyorsa aklınızdan beni de Fetih'i de karıştırmayın. Ne ben o kadın gibi çocuklarımın bile hayatını karartacak kadar hastayım ne de Fetih sevda adı altında kızının hayatını zehredecek kadına tapacak bir adam. İğrenç bir benzetme. Mide buland..."

"Bana aynı sahneyi izletiyorsun Efsun." dedi yılgınca. Parmak uçlarımı katladım, öfke git gide üstüme geliyordu. Kesmeliydi bu cümlelerini. "Yapma, sen doktorsun. Yapma. Senin kendine faydan olmazsa kimsenin sana faydası olmaz. Yapma. Allah aşkına yapma. Ne gerekiyorsa yapalım."

"Bana kızım deme!"

"Hangi doktoru istiyorsan gidip getireyim. Dünyanın neresinde olursa olsun. Hastane ortamı mı istiyorsun, yapalım. Evse ev, klinikse klinik. İşine ara mı vermen gerekiyor? Ver. Maddi manevi ne gerekiyorsa sana söz bizzat be..."

"Yirmi sene önce karınıza yapmadığınız şeyler mi bunlar?" aklın yolu bir olurdu sözde ama ilk kez buna uzak bir çevredeydim. O kadın öyle bir etkilemişti ki çevresini sorun o hariç herkesti. Bu adam bile gelip bana yıllar önce yapması gereken şeyler hakkında nutuk tutuyordu. "Akıl tutulması bu. Kalkın gidin. Hadi kalkın gidin, bitti konuşma. Akıl vermeyin bana, yardım falan da etmeyin. Yardıma ihtiyacı olan bunca yıldır o kadın. Ben değilim."

"Yapmadım mı sanıyorsun?" ben konuştukça yorgunluğu artıyordu. Gözlerinden geçip giden yirmi yılı gördüm. Yirmi saniye ancak sürdü belki ama geçip giden seneler gözlerini yaşarttı. Nefretlerine alışık olduğum insanlar için sindiremediğim görüntülerdi bunlar. Sindirmek istemiyordum, görmek de istemiyordum. "Siz beni hiçbir şey yapmadı mı sanıyorsunuz? Hastaneye yatırdım. Olmadı. Daha kötüye gitti. Oğlu ölmüştü, diğer oğlunu da görmeyince daha kötü oldu her şey. Aramızdaki bağ kopma noktasına gelene kadar direndim ama olmadı. Bir kala çıkardım hastaneden. Benim karım gözümün önünde eridi, hiçbir şey yapmadım mı sanıyorsun?"

"Offf." tahammülsüze çıktı bu ses ağzımdan, başımı geriye doğru yatırdım. Kulaklarımı tıkamak istiyordum. "Zühre Karadere edebiyatı. Dinlemek istemiyorum. Siz her şeyi anladınız da bir ölenin sizin çocuğunuz olduğunu anlamadınız. Bu dünya üzerinde tek kayıp veren siz değilsiniz anlıyor musunuz? Haklı değilsiniz! Bir ölüm bunlara sebep olamaz anlıyor musunuz beni? Bana mı ölümü anlatacaksınız? Aranızdaki bağ kopacaktı ama siz o kadını hastaneden çıkarmayacaktınız! Bu kadar! Bu kadar basit! Zor olan bir karar yoktu! Sizin de ondan eksik kalır hiçbir şeyiniz yok!"

Ölüm kötülüğün kılıfı olamazdı ki. Olsaydı ben dünyadaki en kötü insanlardan biri olurdum. Bunu neden anlamıyorlardı? Kendilerini bir şeye inandırmışlardı ve körü körüne peşinden gidiyorlardı. Asla dinlemeyeceğim

cümleler kuracaktı biliyordum. Kalkmak için ağzını açmasını bekledim ama o savunmadı kendini.

"Çıkarmayacaktım." dedi beklediğimin aksine. "Gerekirse ayrılacaktık. Çıkarmayacaktım. Yapamadım. O olmazsa nasıl yaşanır bilemedim. Onsuzluğu göze alamadım. Aklımdan bile geçirmedim. O da senin gibi iyi olduğunu söyledi. Düzeleceğim dedi ama tüm tedavileri reddetti. Çok isterdim Efsun. Zühre'nin hastalığının kanser olmasını çok isterdim. Benim karım ya ölseydi ya yaşasaydı ama hasta kalmasaydı. Çok isterdim. İnkâr edemeyeceği bir hastalıkla boğuşalım çok isterdim. Tedaviyi reddetmek onun elinde olmasın çok isterdim. İnkâr edemesin çok isterdim. Zühre'nin başında tek bir saçı kalmasın ama o hastaneye her gün götürebileyim çok isterdim. Ya ölürdü ya kalırdı o zaman." çene kemiği sıktığı dişleriyle belirginleşti. "Hasta olduğunu kabullenmedi. Kabullenmediği gibi beni de ikna etti. Efsun dünyadaki en kurnaz adam bile sevdiği kadına kanar. Zühre benim her şeyim. O iyiyim dedi. Senin gibi ağladı, çırpındı ve ikna etti. Senin Fetih'i ikna edeceğin gibi. Bak," kolları iki yana doğru açıldı. "Fetih benim yaşadığımı yaşıyor. Elindeki kadehten oturduğu masaya kadar aynıyız, kendi gözlerimle gördüm. Yapma bunu kendine, genceciksin. Bir anne babanın evladısın." bunu o kadar geç hatırlamışlardı ki hiçbir şey ifade etmiyordu artık.

Vücudumdan gelen ürpertiyle titredim. Başımı inatla iki yana salladım. Çok yanlış şeyleri birleştirmişti. Bunamıştı bu adam. "Yapma bunu oğluma. Fetih de sana kanar. Benden bile iradesiz o." yanılıyordu. "Söz konusu sen olunca içi titriyor Efsun benim oğlumun." ben babam değilim.

"Oğlunuzu tanımıyorsunuz bile." babasının yerinde Fetih olsaydı asla onun gibi davranmazdı. Olaylar zerre bir değildi ama olsaydı Fetih onun kadar iradesiz olmazdı.

"Senin adının geçmesi yetiyor iradesini kaybetmesine. Sen Zeliha'nın bile yapamadığını yaptın. Sen Fetih'i on iki sene sonra evine döndürdün Efsun. Ben soyumu sopumu topladım, ben varımı yoğumu ortaya koydum, elimi ayağımı atamın bana bıraktığı güçten, kuvvetten çektim, her pisliği bıraktım sırf oğlum geri dönsün diye evine. Yapamadım. Döndüremedim." dedi. Dikkatimi ona vermek istemiyordum. Onu dinlemek de istemiyordum ama şu hissettiğim huzursuzluğun dürtüsüne katlanamıyordum.

"Fetih sana kadar dönmedi o eve. Eline doğan kardeşini bile bırakıp gitmişti Fetih. Zeliha'yı bile bırakıp gitmişti. Hepimize nefretle bakıyordu o evden çıkarken. Gözüme baka baka ant içti dönmeyeceğine. Annesi ikna

edemedi, babası, kardeşi, kızı gibi baktı Zeliha. Sana kadar. Ben bir oğlumu ölümle kaybettim, diğer oğlumu ölmeden kaybettim on iki sene önce. Biz kaybettik Efsun Fetih'i. Sonra sen geldin, değil o eve getirtmek bizimle bile aynı sofraya oturmaya başladı. Öyle eskisi gibi kısa kısa değil. Oturması kalkması da bir olmadı. Kardeşlerinin beş dakikalık hatırı için de değil. Sen geldin, Fetih'i de getirdin bize. Biz bilemedik. Biz ne çocuklarımızın ne de senin kıymetini bilemedik. Haklısın. Hep haklıydın. Hep."

Dürtü arttı. On iki sene öncesine kadar gittim. On sekiz yaşındaydı. Babasına ant içiyordu o eve bir daha dönmeyeceği için ama o evde Zeliha vardı. Belki Fetih olmadan yemek bile yemek istemeyen, saçları taranmayan bir Zeliha. Gelip gitmişti ama asla dönmemişti. Bunu ben de biliyordum ama üstüne gitmemeyi tercih etmiştim. Fetih anlatmak istememiş ben de zorlamamıştım. Çünkü o ev zaten yaşanması gereken bir ev değildi. Kafamda oturması için büyük sebepler şart değildi. Dilimi ısırdım sormamak için. Fetih'e haksızlıktı çünkü bu. O bana hiçbir şeyi zorla anlattırmamıştı. Benim istememi beklemişti her seferinde. Zorla öğrendiği tek bir şey yoktu. Saygı duymuştu ama ondaki erdem bende olmadı tam şu an.

"Siz," dedim kendimi tutamayıp. "Ne yaptınız Fetih'e?"

Bir soru, üç özne. Fetih'in bizler için sorduğu soru bu kez benden onun için çıktı.

"Bilmen neyi değiştirecek?"

"Ben onun eşiyim." dedim. Bu yeterli bir sebep olmalıydı. "Ne yaptınız siz benim eşime?" bana yapılanları bile kabullenebilirdim. Yabancıydım ben. Kötüyse bir insan bir yabancıya yapabilirdi ama kendi evladına yapamazdı.

"Bunu bilmeni isteseydi Efsun, anlatırdı."

Kasten yapıyormuş gibi daha da uyandırdı tüm algılarımı. "Ben sormadım o da anlatmadı ama siz anlatacaksınız! Böyle karşıma geçip kelime oyunu yapamazsınız. On sekiz yaşında kendi çocuğunuza ne yapmış olabili..." cümle benden bile çıkmadı. Yarım kaldı kısık bir inlemeye dönüştü. Elimi yüzüme örttüm sızlandım öylece. "Ne yapmamış olabilirsiniz ki?" bu sorunun muhatabı bu aile değildi. Benim bu aileyle tanışma şeklim zaten on sekiz yaşındaki kızlarına yaptıkları değil miydi? Öğrenmek istediklerim beni korkutmaya başladı. Fetih'i nasıl yaraladılar, ne yaptılar da onu gidecek hale getirdiler bilmek beni korkuttu. "Allah kahretsin ne yapmamış olabilirsiniz ki?"

En büyük çocuklarıydı. En büyük erkek çocuklarıydı. Aklıma türlü türlü şeyler geliyordu. Aklıma türlü türlü iğrenç şeyler geliyordu.

"Bizden yana çok canı yandı, senden yana yanmasın diye geldim ben Efsun."

"Anlat."

"Efsun bun..."

"Benden bir şey istemeye hakkınız olsun!" bunu yapsa da olmazdı halbuki. "Ne yaptınız Fetih'e. Anlatın. Yoksa kalkın gidin. Benim sizden alacağım tavsiyelere ihtiyacım yok."

Omuzları çöktü masada bir noktaya sabitledi bakışlarını. Benim anlatmayacağına emin olacağım kadar sessizce durdu. Kalkıp gitmenin kıyısındaydım artık. Yanlış yapıyordum. Fetih anlatmayı tercih etmediyse durmalıydım.

"Biz Zühre'yle üniversitedeyken tanıştık." dedi. Tahammül edemeyeceğim bir girişti bu. Dinlemek istediğim bu değildi. "O dönem burada geçen olaylar, insanlar, aileler senin kabul etmeyeceğin, Fetih'i en basitinin bile içinde görmek istemeyeceğin şekildeydi. Ben de öyle bir ailenin tek oğluydum." dedi. Dişlerimi birbirine bastırdım. Bu konulardaki tavrımı gözlemleyerek mi anlamıştı yoksa Fetih mi bir şey söylemişti bilmiyordum. "Bizden beter başka bir ailenin oğlu daha vardı aklı fikri Zühre'deydi. Yapabildiği bir şey yoktu. Elinden gelen bir şey yoktu. Öylesine biri değildim meydan okuyamıyordu. Zühre ondan yana değildi olay çıkaramıyordu ama Zühre'ye takıntılıydı. Zühre'nin korkacağı kadar takıntılıydı." dedi. Gözlerini bir an olsun ayırmıyordu ahşaptan.

"Bir dönem aramız bozuldu Zühre'yle. Hatalıydım ben, o da öfkeliydi. O öfkeyle yapmaması gereken bir şey yaptı. O adamın takıntısını bile bile aynı masaya oturdu, ondan gelen bir demet gülü kabul etti. Bir kahveyi içti. O takıntıyı çileden çıkaracak şeyler yaptı. Hastaydı adam, umutlanacak bir şey bekliyordu. Aldı. Daha da çıldırdı. Çok geçmedi barıştık. Affettirdim kendimi ama başımıza bir belayı sardı. Öncesinde olduğu yerden hareket edemeyen adam şimdi Zühre'nin kabul ettiği bir bardak kahveyle kurdu kafasında. Nedenleri oldu artık, olay çirkinleşti. Aileler karıştı. Birbirine girdi her şey. Kan dökülmeye kadar gitti olay. Ailem hiç istemedi ama evlendik. Çok geçmeden olayı bıçak gibi kestik attık evlendik. Zühre kavgayla girdi aileye, tek bir gün bile istenmedi bu yüzden. Bir güne bir gün umurumda olmadı ne dedikleri. Ben karımı çok seviyordum o da beni çok seviyordu. Zühre için ölürdüm de öldürürdüm de. Zor gelmezdi

gözüme. Ailem kabul etse de etmese de evlendik. Karşı taraf duruldu. Herkes evine çekildi. O adam da çok geçmedi evlendi. Belki unutsun diye, belki istemeyerek."

Başka bir an olsa merakla ona bakardım ama şu an tek beklediğim şey Fetih'e bağlanacağı yerdi. Oturmuyordu aklıma. On sekiz sene sonraya taşınacak bir şey oturmuyordu aklıma. Adam da evlenmişti hem. Fetih daha yoktu hem. Ne ilgisi vardı bu saçma sapan üçgenin benim eşimle?

"Sonra evliliğimizin ilk yıllarıydı, Fetih daha küçüktü. Babamın yerine yavaş yavaş geçiyordum artık. Her anlamda." dedi ve bir an gözlerime baktı. Anlıyordum ne dediğini. "Bir düğüne davetliydik. Gittik. Ben Fetih Zühre. Seneler sonra ilk defa düğünde karşılaştık o adamla. En son evlendiğini duymuştuk." Fetih'in kocaman bir adam olarak benim bugün yanımda olduğunu bilsem de küçük Fetih'i çekip almak istedim o an. Başına bir şey gelmesinden deli gibi korkuyordum.

"Ne olduysa o düğünde oldu. O düğünün üzerine senelerce düğüne gitmedik. İçimiz almadı." Düğünler. Nefesimi tuttum. Düşünmek istemediğim bir ortak nokta midemi bulandırdı.

"O gece düğün bittikten sonra herkes evine dağıldı. Görmemiş gibi davrandık Zühre'yle, olaysız bitti sandım her şey." kaslarım gevşedi, küçük Fetih o geceden zarar almadan çıktı diye açık seçik rahatladım. Bir şey olacağını biliyordum ve bunu erteliyordum.

"Ertesi güne çıkmadan haber geldi, cinnet geçirmiş evde. Önce karısını öldürmüş sonra çocuğunu vurmuş, en son kendi kafasına sıkmış. Katliam yapmış. Çocuk hariç, kadın da o da ölmüş orada. Benim karımın adını sayıklaya sayıklaya gebermiş. Kendisini öldürdüğü yetmiyormuş gibi karısını da öldürmüş. Günahsız çocuğun da canına göz dikmiş." küçük Fetih'in zarar görmemesi içimi rahatlatmıştı sözde, çok kısa sürdü bu. İçim bulandı. Televizyonda belki de defalarca kez duyduğum bir haberdi ama ilk kez ikinci ağızdan duydum. Gerçekliği suratıma çarptı. Adam sinir krizi geçirdi ve ailesini de kendini de öldürdü. Aile katliamı denilen şey tam olarak buydu. Ürperdim.

"Ortalık yine karıştı, biz yapmışız gibi, üstünden seneler geçmemiş gibi Zühre'ye saldırmak istediler. Hiçbir şey gelmedi ellerinden ama yine düşmanlık başladı. Koca bir aile yok oldu kabul ama sorumlusu biz değildik. Gün geldi başımıza gelen her şeyi, Reşat'ın ölümünü bile bunun vebali mi diye sorguladım ama yemin ederim sorumlusu biz değildik. Takıntılı bir hastaydı, evlenip çoluk çocuğa karışırsa düzelir sandılar

olmadı. Biz yapmadık, ne benim ne de Zühre'nin günahı vardı. Biz hiçbir şe..."

"Bu anlattıklarınızın Fetih'le ne ilgisi var Osman Bey?" beni ilgilendirmeyen kısmından bahsediyordu. Merak da etmiyordum. Onlar suçlu mu suçsuz mu merak da etmiyordum. Önemi de yoktu. Bir kadın ölmüştü yok yere, bir çocuk da öksüz kalmıştı işte. Haklı haksız mı kalmıştı?

"Ölen öldüğüyle kaldı sandık. Üzerinden on küsur sene geçti. Fetih büyüdü. Reşat öldü, Zeliha doğdu, Kürşat doğdu. Fetih'in üniversite muhabbetlerinin döndüğü zamandı. Gitmekle kalmak arasındaydı, ben de gitmemesi için her imkânı önüne sermeye hazırdım. Yumuşak karnı da vardı, Zeliha..." yumuşak karın mı?

"Neden?" diye sordum. "Sınavda neredeyse derece yapmış bir öğrenciydi. Neden? Niye Urfa'da okusaydı, bunun onun için iyi olmadığını biliyorsunuz. Niyeydi bu ısrarınız?" açık seçik Zeliha'yı kullandıklarını söylüyordu. Geleceğini kamçılamaktan başka bir şey değildi bu. Aklıma bir şey geliyordu ve öfkeme haklı sebep bulmak için ondan duymam gerekiyordu.

Soluklandı ve bana baktı. Gözlerinden yine anladım düşündüğü şeyi. Bedenim öfkeyle kabardı. "O abuk subuk kurduğunuz hiyerarşiyi sizden sonra devam ettirsin diye değil mi? Zeliha'yı kullandınız!"

"Efsun Fetih benim en büyük oğlum."

"Eee?!" sesim yükseldi. "Öyleyse ne olacak? Koca soyun yükünü mü taşıyacak? Elindeki kalemi bırakıp beline silah mı koyması gerekiyor? Ne oluyor senin en büyük oğlun olunca? Sen kimsin senin ailen kim? Kimsiniz ki siz? Nesiniz?" tek bir soruma bile cevap vermedi. Yoktu çünkü birinin bile cevabı. Ne Fetih onlara benzemiş ne de onlar oldukları gibi kalmışlardı.

"Fetih'i ikna ettik. Kalacaktı yanımızda. Zeliha'yı bırakamadı. Tek tercih burayı yazdı, zorla değil. Kendi isteğiyle. Gitmeyecekti. Tercihlerinin son günleriydi. Biz yine bir düğüne davetliydik. O son olaydan, onca seneden sonra gittiğimiz ya ikinci ya üçüncü düğündü. Şimdi sen diyeceksin ki düğünüze de size de ama düğünler bu ailenin musibeti Efsun. Fetih'le gittiğiniz ilk düğünün dönüşünde eve kavgayla girdiniz. Fetih evi terk etti sen yataklara düştün. Bu normal bir denk geliş değil." bunun normal bir denk geliş olmadığını biliyordum ama bunun ilgilendiğim bu değildi.

"Ne oldu o gece Fetih'e?" sesim donuktu. Kaçacağım bir yer kalmamıştı.

"O olayda sağ kalan çocuk neredeyse Fetih'in akranıydı. Ne oldu ne bitti bilmedik, sadece o çocuk ölmedi onu biliyorduk. Nasıl bir nefretle büyütüldü bilmedik. El kadar çocuğa senin baban psikopattı denmemiş, her şeyin sorumlusu olarak biz anlatılmışız. Bir gün değil iki gün değil. Senelerce. Canlı bomba gibi büyümüş çocuk. Elinde olsa ailemi yok edecek. Eline fırsat geçtiği an da rahat durmadı zaten. Sandığının aksine oğlumun elinden kalemini alıp silah tutuşturmadım Efsun ben. Bir gün o silahı ona elbet verecektim ama kalemini kırıp silahla doldurmadım. Yaşı daha küçüktü, ben daha vardım. O gece eline silah alsın istemedim ben de. Annesi de istemedi. O da istemedi. Bile isteye çekmedik onu bu hayatın içine. Kendisi düştü. Annesinin canı için düştü." ellerim yumruk oldu başımın içinde kuvvetli sesler yükseldi. Bir kaosun içinde buldum kendimi. Gitmeliydim demişti Fetih. Böyle bir adam olmak için gitmeliydim. Asker olsam ilk kendi ailemin ipini keserdim.

"Ne ol... du?" kafamdaki gürültü konuşmama izin vermiyordu. Gözlerim sulandı. "Ne demek istiyorsunuz ne oldu o gece?"

"Zühre'yi bıraktım eve, işim vardı gitmedim onunla. Peşimize takılmış kalan çocuk. Yüzünü sanını bile bilmiyordum, tanımıyorduk. Çocukluk halini bile görmedik hiç. Ne olduysa ben gittikten sonra olmuş. O yaşına kadar bir kez bile eline silah almamıştı Fetih. Odamdaki yerini biliyordu sadece. On yedisini yeni doldurmuştu. Çocuktu. Annesini öldürmek isteyenden daha çocuktu hem de." gırtlağıma kadar kan doldu sandım. Kafamın içindeki kaos durdu, derin bir sessizliğe bıraktı kendini. Başımı ellerimin arasına aldım iki yana salladım.

"Vurdu mu?" dedim korkuyla.

"Vurmak zorundaydı. O vurmasa annesi ölecekti."

Etimden cımbızla et çekildi, acıyla yerimden kalktım. Acı bana ayaktayken ne yaptırdı bilmiyordum. Ooof nidası döküldü ağzımdan. Yeniden oturana kadar kaç adım attım, hangi yöne gittim bilmiyordum. Etim bir kuşun ağzında çiğneniyordu. Küçük parçaların acısı daha büyüktü.

"Öldü mü?" bu soruyu başka halde soramadım. Fetih'i bu sorunun hiçbir yanına koymak istemiyordum.

"Hayır." dedi.

"Bana doğruyu söyleyin."

"Oğlumu da hüngür hüngür ağlarken ikna edememiştim buna. Birbirinize benzemişsiniz. Ölmedi Efsun." bir insanın ölmediğine, bir hastanın kurtulduğuna çok sevindiğim olmuştu ama hiçbiri şu anki rahatlamama

bedel değildi. Boğazımdaki basınçtan kurtuldum ellerimi boynuma sardım. Dişlerim birbirine çarpıyor, korkuyla kastığım bedenimin dengesini kuramıyordum.

"Daha önce eline silah mı almış? Kıl payı kurtuldu. Fetih'in acemiliği kurtardı canını."

"Siz doktorların bir lafı vardır, kalbinin iki santim yanında geçmiş diye," demişti. Çok net hatırlıyordum. O günün devamı gibiydi sanki her şey. *Halbuki bu ya silahı kullananın başarısıdır ya da acemiliği.*

Fetih'in acemiliğiydi.

"Ama bana haber öldüğü üstüne geldi başta. Gittim eve, Fetih'in elleri kan içinde. Dikmiş gözlerini duvara bakıyor ama göz yaşları yağmur gibi, sesi çıkmıyor ama küçük bir çocuk gibi oturmuş ağlıyor." *küçük bir çocuk değil miydi zaten?*

"Kimse yok yanında. Kimseyi almamış ne annesini ne kardeşini. Doğru bağlanmış bir ipi tek hamleyle çözersen hemen açılıverir ya Fetih de beni görünce öyle açıldı. Baba ben öldürdüm, ilk cümlesi bu oldu. Bunca sene oldu hiç unutmadım o cümleyi." resim çizemeyen cümleler kuruyordu. Zihnim bomboştu. Ne Fetih ne de kanlı elleri vardı. Onun ellerini öyle hayal etmek istemedim. Boş bir levha olarak bıraktım kafamın içini.

"En son doğarken öyle ağladığını gördüm ben. Kriz geçiriyor, izin versem kendini yerden yere vuracaktı. Ben öldürdüm diyor başka bir şey demiyor. Ellerini emanet gibi tutuyordu. Sanki onun değil, mümkün olsa koparıp atacak." mümkün olsa koparıp atacak. Elleri ellerimdeymiş gibi hayali şekilde sardım. Onun da benim de ellerimizin her şeyimiz olduğunu düşünürdüm hep. Önce ben, hayır önce o sınanmıştı. "Polise teslim olacağım ben yaptım diyor zapt edemiyordum, sanki böyle bir şeye izin verecekmişim gibi. Sonra haber aldık ölmemiş. Yaşıyor. İnanmadı başta. Öldürdüm demekten başka hiçbir şey yapmıyordu. Çok zor ikna ettik ölmediğine. Onlarca defa, tüm gece ellerini yıkadı Fetih. Derisi aşındı, kandan eser kalmadı, ovalamaktan elini kanattı yine de yıkamaktan da ağlamaktan da vazgeçmedi. Ve bıraksam gidip teslim olacaktı." bir lavabonun önünde elindeki kanı çıkarmak için kendi elini kanatmış bir çocuk belirir gibi oldu zihnimde. Gözlerimi yumdum sıkıca. O çocuğun yüzünü hayal etmemek için çok direndim.

"Tüm aile büyükleri toplandı ertesi gün eve. Oturduk konuştuk. Fetih bir köşede sessiz sedasız durdu. Dinlediğinden bile şüpheliydim. Biraz olsun renk verseydi o kadar açık seçik konuşmasına izin vermezdim kimsenin Bir

ara eline bir telefon aldı sadece. Onu hatırlıyorum. Telefonda işi bittikten sonra bir bana baktı bir diğerlerine. Anladım bir şey olduğunu." kalbim ağzımda onu dinliyordum. O anın içindeydi, yine yaşıyordu sanki. Fetih yine o telefonu eline aldı yine baktı babasına aynı bakışla. Çok çaresizdi, Osman Karadere değil. Fetih.

On yedisini yeni doldurmuş Fetih. Elleri hâlâ bir emanet gibi önündeydi. Yer yer derisi aşınmıştı, kandan arınmadığını düşünüyordu. Kendini suçluyordu, belki birini öldürmediğine ikna bile olmamıştı. Çevresinde toplanan insanlarda korku, telaş ya da biraz olsun üzüntü görmek istiyordu. Hiçbiri yoktu. Sırtına bir yük binmişti belki bir ömür kurtulamayacağını düşünüyordu. Hayallerinin çöp olduğunu, belki bir geleceğinin olduğunu bile düşünmüyordu artık. Saçları dağınıktı, gözleri donuk.

Bu görüntünün tam karşısında oturuyordum ama o beni görmüyordu sanki. O kadar çaresiz hissettim ki kendimi, gözyaşlarım yanağıma dokunmadan üzerime düştü.

″O gün karar verdi gitmeye. Niye biliyor musun Efsun?" dedi. Cevap vermedim. Sadece baktım. "Orada tek bir kişi bile Fetih'e kötü bir şey başına gelmiş gibi davranmadı. Tebrik bile edildi ama tek kötü şey söylenmedi. O silahı eline aldı, yapması gerekeni yaptı, kilidi açtı bundan sonra yolu belliydi. Açık açık söylenmedi ama Fetih anladı. Ben bu düzenin bir parçası olmayacağım baba dedi. Küfretti, sövdü, ilk kez yüzüme baka baka. Sizin geçmişiniz ne ki geleceğiniz ne olsun dedi. Ben o istediğiniz adam değilim dedi. Benim hayatım size göre şekillenmeyecek dedi. O gün fark etti bir şeyleri. Doğduğu ailenin ona biçtiği hayatı o gece anladı. Aynı gece reddetti."

İnsan sadece kendi geçmişinin kefaretinden sorumlu Efsun. Taşlar bir bir yerine oturuyordu. Şimdiki bu adam olmam için yolumu da yurdumu da değiştirmem gerekiyordu. Ben de değiştirdim.

Değiştirmişti.

"İğrenç insanlarsınız." dedim açıkça.

Başını salladı. "Fetih çekip gitti ben her şeyden elimi ayağımı çektim dönsün diye. Ne kadar illegallik varsa hayatımızda, benim oğlum olduğu için ne etkileyecekse onu hepsinden yavaş yavaş çektim elimi ayağımı. Soyumu sopumu, bana yüklenen her şeyi bıraktım. Annesi perişan oldu ama o yine de dönmedi. Zeliha olmasa kapısının önünden geçmeyecekti. Reşat öldü de kaybettik biz onu ama Fetih yaşarken gitti. Kendine yeni bir hayat kurdu, çok çalıştı. O kadar çalıştı ki, gençliğini işine verdi. Gençliği yok

Fetih'in." çocukluğu var mı? Varsa kaç sene? Ona yetecek kadar mı? "O hiç söylemedi ama ben hep bildim, soyadının ona verdiği tanınmışlığın üstüne çıkmak istedi. Sildi benim ona verdiğim her türlü üstünlüğü. En baştan kendisi var etti. Doğduğu yeri de aileyi de silecek kadar çalıştı, benim onun boyunduruğunda bile çalışamayacağım seviyeye gelene kadar çalıştı. Başardı da."

'On sekizimden beri böyleyim Efsun, çalışmamak nedir biliyor muyum sanıyorsun?' avuç içlerimi gözlerime bastırdım. Çalışmamak bilmiyordu. Kendiyle savaşmıştı senelerce, onunla yarışmıştı. Doğduğu haliyle savaşmıştı, çalışmamayı unutmuştu.

'Nereye kadar?'

'*Çoluk çocuğa karışana kadar.'* ailesinin onu soktuğu bu savaştan kendi ailesini kurunca mı çıkacaktı? '*On iki senedir verdiğim emek otuz yıla denk, gözüm bir an bile arkada kalmayacak.*' dizlerimi kendime çektim alnımı yasladım. Kendi ailesine kurana kadar savaşacaktı. Gecelerce o odada çalıştığı canlanıyordu zihnimde, nasıl bir baba olacağını anlatırken kurduğu cümleler, bizim aramızdaki mesafeler kapandıkça odadan yavaş yavaş çıkışı, benim kaldığım odada çok daha fazla vakit geçirişi. Yapboz birleştikçe oluşan resim beni daha çok ağlatıyordu.

"Sonra sen çıktın karşısına." dedi. Alnımı dizlerime o kadar çok bastırıyordum ki, biraz olsun kaos dursun diye ama o konuştukça es bile vermiyordu. Bacaklarımı vurduğum masa iki kez titreşti, elini vurduğunu anlayabiliyordum. "Ben bu şehre bir daha dönmem baba diyen adam bu şehre döndü." sessiz hıçkırışım omuzlarımı sarstı. İki kez daha vurdu elini. "Ben bu eve de dönmem baba diyen adam evine de döndü. Sofrasına da döndü. Babasının işine gücüne de el attı. Sen beni bir daha ağlarken de göremezsin baba demişti," başımı korkuyla ayırdım dizlerimden ona bakmak istedim ama neredeyse önümü görmüyordum. "İki gün önce karşımda hüngür hüngür ağladı da." göğüs kafesim dört bir yandan bastırıldı, o eziğin acısını kalbimin duvarlarında hissettim. Acıyla inleyecektim. Oyacak içimde dolanıyordu.

"On sekiz sene sonra benim gittiğim meyhanede, benim oturduğum masada oturup o da benim gibi karısına ağladı. Küfretti, sövdü, bağırdı, çağırdı, lanet etti. Bendeki çaresizliğin aynısı vardı gözünde Fetih'in. Senin için. Hepsi senin için. Efsun yalvarıyorum. Karımın bana yaptığını sen oğluma yapma. Yalvarırım. Çaresiz bırakma benim oğlumu."

"Osman Bey gidin."

"Sizin daha çocuklarınız olacak." dedi, kalkmıyordu, gitmiyordu. "Kocaman bir aile kuracaksınız. İlk torunumun da annesinin de hediyesi bile hazır."

"Osman Bey gidin."

"Fetih'e hiç söylemedim ama ilk torunun hep erkek olmasını istedim. Sonrasında doğacaklara abilik yapsın diye. Bizim ailenin durumunu biliyorsun ama Fetih çok korkuyor. Benim bir büyüğüm varmış, kızdı ama iki yaşında ölmüş hiç görmedim. Biz de uyuyoruz o hurafeye bir tek Fetih uymuyor. O da yetmiyor korkmamasına."

"Gidin dedim size, gidin."

"Masanıza çok tabak koyacaksınız siz. Sen istersen, bir gün bizi affedersen biz de oturacağız o sofraya ama önce iyileşmen lazım kızım. Ne gerekiyorsa, neyi nasıl istiyorsan ben yanında olacağım, her şeyi sağlayacağım sana. Söz veriyorum."

"Fetih gelecek diyorum, git artık!"

Giriş kapısına baktı başını salladı bir zaman sonra. Yerinden doğrulurken ona bakmıyordum artık, yorgunca karşıyı izliyordum. Allak bullaktım. Yamacımda durdu, "Gerekeni yapacak kadar aklı başında bir evlatsın sen." dedi. Omzuma dokunacak sandım ama geri indirdi elini. "Fetih'in ellerini de hep sev tamam mı?"

***

"Ohoo, ben de diyorum ki yemekler soğumadan eve varayım." pamuk ipliğinde olan bir uykuyu kapı tıkırtısı bile bozabilecekken kulağımın hemen yanında gelen ses hayli hayli bozardı. Biraz korktum galiba, titreyerek uyandım. Fetih'i gördüm ama sadece görüntüden ibaret oldu bu başta. Neredeyim, konuşan kim anlayamadım başta. "Hanım çoktan uyumuş ne yemeği?"

Başımı kaşıdım, gözlerimi açıp kapattım birkaç kez. "Fetih." dedim ilk. En son ağlarken uzanmıştım, uyuyakaldığımı hatırlamıyordum. Ne kadar zaman olduğunu da bilmiyordum.

"Efsun."

"Geldin mi? Hoş geldin."

Yanaklarıma ayrı ayrı buseler kondururken ellerine baktım sonra hemen tuttum. "Hoş buldum. Çok mu yoruldun bugün?" ağzımı kapatmadan yüzüne yüzüne esnerken gözleri ağzımı takip etti dikkatle.

"Öyle içim geçmiş biraz seni beklerken. Yemek de hazırlayamadım. Offf." dedim sıkıntıyla. Parmaklarımı parmaklarına geçirdiğimde yüzünden

keyifli bir ifade geçti. Benim sorgulayacağım bir keyif hem de. "Ne oldu?"

"İyiymiş bu ya, yemek hazırlamadın diye kederlendin ya hani. İyiymiş yani. Benim de bu durumda söylenmem gerekiyor galiba. Dur ben de karşılık vereyim tam olsun." boğazını temizledi ve sinirli sinirli baktı bana. Çakma sinirle. "Bak ben aç bir aç eve geliyorum, yorgun argın, iki lokma yemek yiyeceğim hazır değil sofra. Sofrayı geçtim ortada yemek bile yok. Bu böyle olmaz Efsun. Bu böyle olmaz, yeme dışarıdan dedin diye yemek de yemedim."

Eğleniyordu ama ben gözlerimi kırpıştırdım ve ciddi ciddi sordum. "Çok mu kızdın?" uyku sersemi oluşumdan ya da kafamın çok dalgın olmasındandı.

"Hayır kızım ya bu olmamalı cevap." dedi. Oyununu sürdürmemi istiyordu. "Yemek diyorum nerde diyorum? Niye hazır değil, ne yaptın geldiğinden beri? Bilmiyor musun ben geleceğim?"

"Bir tek siz mi çalışıyorsun Fetih Bey? Ben de çalışıyorum. Ben de işten geldim. Açım yorgunum."

"Siz benden önce geldiniz ama Efsun Hanım."

"Siz de benden sonra gittiniz ama. İki kap yemek yapsaydınız çıkmadan, ısıtsaydım ben de yeseydik."

"Ben bir kalkıp ciğer yapayım o zaman." dedi fırsattan istifade ama ellerini sıkıca tutuyordum kalkamadı. Tek elini yanağımın altına bastırdım.

"Ciğer yok ciğer. Yeşil fasulye yapacağız."

"Etli kuru fasulyede kıtlık mı var?"

"Evet hepsini yemişsin ülkede kıtlık başlamış, kapımızın önünde eylem yapacaklarmış. Ne yapacağız?" nasıl bu kadar ciddi kalabiliyorduk bilmiyorum ama Fetih dudaklarını dişledi.

"Anayasal hak, engel olamayız. Demokratik bir ülkede yaşıyoruz." dedi. "Ama ciğer yapıp dağıtırsak ikn..."

"Bugün de ciğere mi taktın?" birden fazla kez söylemişti. Kelle paçanın bir yere kadar şansı olmuştu ama bu kadar uzun boylu değildi. "Unut onu. Çıkar aklından. Zeytinyağlı yeşil fasulye." dişlerimi ansızın elmacık kemiğime geçirirken ağzımdan içli bir nida döküldü. Ellerini ayırdı benden ve aniden kucakladı.

"Yapalım şu yeşil şeyi yoksa ben seni yiyeceğim göreceksin gününü." yeşil... şeyi... içine et girmeyen yiyecekleri yemekten saymıyordu. Isırdığı yerden öptü ve kapıyı ayağıyla açtı. "Etçilim ben diyorum anlamıyor musun kızım sen? Tek lokma yaparım seni beni aç bırakırsan."

Karnı doymamış bir Fetih, dilediği gibi doymamış bir Fetih, bir et parçasına her an bir ısırık alacakmış gibi bakabilirdi. Bana öyle bakamasın diye elindeki havlu yüzünü örtecek şekilde konumlandırıyor öyle kurutuyordum saçlarını. Ayaklarıyla bacaklarımı sardı ve beni arasına aldı.

"Günün nasıl geçti?" konuşmaya çalıştı ama havludan dolayı konuşamıyordu. Havluyu çektim saçlarına dokundum. Yeterliydi bu kadar. Başını çok oynatmıştım, biraz dinlensin tansiyonunu ölçecektim.

"Standart." dedi. Benim saçımın sevmediği ama Fetih'in saç tipine uyacağını düşündüğüm durulanmayan saç kremimi aldım ve az miktardı sıktım.

"Hayır Efsun." dese de yaymıştım artık avuçlarıma.

"Bir şey değil ki, yumuşatıp nemini sağlayacak saçının. Gel bakalım buraya." diplere gelmeden, ilk kez bir erkeğin saçlarına krem sürüyordum, özenle sürdüm. Saç uzun olmayınca, dipleri korumak zordu ama yaptım. Parmaklarımla karıştırdım saçlarını ve iyice dağıttım. "Oldu."

Parmak uçlarıyla kalite kontrol yaptı. "Yıkamayacak mıyız bunu?"

"Benimkini yıkıyor muyuz?"

Mız mızlandı biraz, ben kızana kadar kurcaladı saçlarını ama en sonda rahat bıraktı. "Şeftali'nin sesi soluğu çıkmıyor." dedim arkama bakarken. En son bizimle beraber yemek yemişti. Tabi ki yeşil fasulye değil, yaş mama. Fetih'in 'o bile et yiyor' dediği Şeftali.

"Karnı doydu ya orayı burayı karıştırıyordur. Kırsın bak bir şeyi kuru mamaya geçiyorum komple." çenesini tuttum ve sıktım sıkabildiğim kadar. Dudakları balık gibi olmuştu.

"Yat sen, tansiyon aletini alıp geleyim ben hadi." dediğimi yaptı, çekmeceden tansiyon aletini aldım.

Artık bir tansiyon aletimiz vardı.

Sırtı yatak başlığına yaslıydı, steteskopu dirseğinin iç yüzündeki atardamarın üzerine yerleştirdim ve tansiyon aletini sardım koluna. Bir dakika boyunca sayarken ben dikkatlice ve usluca bana bakıyordu. Kulağımdan çıkardım "Gayet güzel." dedim ve gece lambasının yanındaki defteri aldım. Günün tarihini ve tansiyon ölçüsünü yazarken "Bugün bir ağrın oldu mu?"

"Olmadı."

"Herhangi kol ağrısı, uyuşukluk, göz kararması, göğüs kafesinde baskı, nefes darlığı peki?"

"Olsaydı seni arayacaktım. Olmadı. Sadece sigara,"

"İçtin mi?" dedim korkuyla. Gün içinde sık sık aramıştım, gelir gelmez gizlice kıyafetini de koklamıştım. Kokmuyordu. Burnum keskindi alırdım kokuyu.

"Hayır ama içmemek için can çekiştim. Ellerim titriyor bazen, dişlerim gıcırdıyor. Katlanamayacak gibi oluyorum."

"Olası şeyler bunlar. Bir süre sonra alışacaksın."

"Efsun alışmaz. Günlük performansımı düşürüyor, zerre bir şey yapasım gelmiyor. Azalt-"

"İçtiğin her sigara ömrümden bir sene kısaltsın diye artık her gün dua edeceğim."

Dondu. Kaldı. Ve küfretti. Gözlerini kapattı yüzünü öne eğdi ve küfretti. Duymamış gibi davrandım. "Benden gizli bir şekilde içebilirsin sonuçta, ben sana güveniyorum ama bil ki şeytana uyarsan o sigarayı eline al dudaklarına götürürken şey de, bu kadının duası kabul olursa bir sene sonra ölecekken bugün ölecek. Ben bir sene için sana çok kızmam, sen de ne olacak bir sene az yaşa ben yeter ki içeyim bir tane diyorsan canın sağ olsun." ellerimi açtım ve dua pozisyonunu aldım. Fetih'in değerleri de, inanışı da benden çok daha kuvvetliydi. Bu maneviyatın altından kalkamazdı. O sigarayı yaksa bile içemezdi.

"Fetih'in her içtiği sigara beni.." sesli duamı elini ağzıma kapatarak böldü. "Saçmalama Efsun!" diye bağırdı. Evet bağırdı. "Saçmalama, ne yapıyorsun?" yüzümü geri çektim ne dudaklarımı yaladım. "Amin." dedim. "İçimden tamamladım. Ben hastanede ve dışarıda çok dua alıyorum. Hem hastalardan hem dışarıda hayvanlarla ilgilendiğimi gören insanlardan. Her duan kabul olsun diyorlar. Ben bilmem, seninle vicdanın arasında." üzerimdeki geceliği çıkardım ve pijamalarımla kaldım.

"Ömrümü yedin Efsun, ömrümü yedin tükettin."

Yorganı önce ona örttüm, yastığını düzelttim. "Sigara içerek sen de benimkini yiyebilirsin. Her gün bir tane içsen bir ayda otuz tane yani otuz sene. Ben zaten çok yaşamam gibi geliyor, bir iki aya ölürüm." yatağın etrafında dolanarak yerime geçecektim ama fırsat vermedi belimden tutup üzerine aldı beni. Durmadan devam ettim. "Her hayır duası aldığımda içimden bunu tekrar ets..."

"Sus artık tamam sus, içmeyeceğim sus." başımı salladım onun üzerinden kalkmadan başımı kalbinin üzerine bıraktım. "Tamam o zaman, erken ölmem ben de. Beraber yaşar gideriz." derin derin, oflarcasına

soluklandığını başımı yasladığım sinesi yükselirken anladım. Sessiz sessiz durduk, o bir yerden sonra kırdı inadını saçlarımı sevmeye başladı.

"Yaşarız." dedi.

"Yaşarız." dedim.

Yaşayacaktık değil mi?

Yaşayacaktık.

"İleride çok mutlu olacağız biz." dedi sonra. Her cümlemizin arasına dakikalar giriyordu. Duruyor düşünüyor öyle konuşuyorduk.

"Şimdi değil miyiz?" diye sordum. Mutsuz demeye gönlüm elvermezdi benim her şeye rağmen, onun elveriyor muydu?

"Şimdi de mutluyuz," dedi "ama o zaman o kadar çok mutlu olacağız ki, herkes şöyle diyecek; Efsun ile Fetih vardı ya onlar çok mutlu oldu."

Başımı kaldırdığımda onu görmek için o da beni görmek istedi ki bedenimi yan tarafa aldı, başlarımız aynı yastıkta dip dibe durdu.

"Öyle mi diyecekler?"

"Tabi ya. O Efsun'la Fetih var ya diyecekler, mutluluğun en büyüğünü buldular. Eski mutlu günleri hiçbir şey kaldı yanında diyecekler."

"İyi diyorsun güzel diyorsun da kim diyecek bunu?" o kadar iddialı gibi konuşuyordu ki bir seçim vaadi gibiydi. Halbuki biz desek yeterdi. Ömrüm boyunca yetinebilirdim.

"Herkes diyecek. Gör bak, kulaktan kulağa yayılacak."

Ellerim kirli sakallarına kaydı, burnumu sürttüm yüzüne. O temiz pak kokusuna az biraz sürdüğüm kreminin kokusu karışmıştı. "Başka ne olacak?"

"Sen uzmanlığı kazanıp bitireceksin. Sana meyve tabağı hazırlayacağım her gece."

"Başka?"

"Kocaman bir evimiz olacak. Akşama kadar gürültüsü takırtısı bitmeyecek ama hiç huzursuz etmeyecek bizi."

"Başka?"

"Sen söyle, başka?"

Düşünmedim, onun kadar ileriye de gitmedim. Aklımdan geçeni söyledim. "Bir daha senin kalbini asla kırmayacağım."

"Cık." dedi. Kıracağımı mı düşünüyordu? Kırmayacaktım. Yemin ederim. Yorulmayacaktı bir daha kalbi. Elimden geleni yapacaktım. Orta yol neyse bulacaktım ve yapacaktım. Fetih bir daha babasının kaderini

yaşadığını düşünmeyecekti. Onu bir daha on yedi yaşındaki çaresizliğine de götürmeyecektim.

"Kıracağız. Ama diğeri anlayacak, sineye çekecek. Art niyetli olmadığını bilecek, kıracak kadar canının yandığını bilecek."

"Bilecek değil mi?"

"Bilecek." kollarımı boynuna sardım ve yanağımı yanağına yasladım. Sakalları yüzüme batarken bundan hoşlandığını belli edercesine daha çok sürttü. Sakalları zaman zaman yüzümü bile çizerdi ve o bundan hoşlanırdı. Sessiz sakin dinlendik daha uyumamış olmasına güvenerek aklımdan geçeni söyledim.

"Babanın işlerini daha ne kadar devam ettireceksin Fetih?" diye sordum. "Çok yoruyor seni, İstanbul bir taraftan burası bir taraftan. Sabahın köründen bazen gece yarılarına kadar."

"Değmiyor değil mi?" dedi. Ortak noktada buluşurduk biliyordum ama bu kadar çabuk olacağını, onun da bunu düşündüğünü bilemezdim. "Kimin için ne için?"

"O kadarı için yorum yapamam." dedim. Yapardım halbuki. Değmiyor tabi derdim. Hak etmiyorlar. "Senin işin sana yetiyor. Home office sisteme geçip İstanbul'u yönetebilirsin."

"Evden çalışma yani."

"Öyle yürüyen Türk Dil Kurumu. Evden çalışma." yüzüme yüzüme güldü. Atatürk Fetih'i görse başına koyardı kurumun. Şeref namus sözü verirdi ve Türk diline yabancı sözcük girmesine asla izin vermez, kullananları da zorbalardı. Zorba Fetih.

"Dönüşüm ardımda bıraktıklarımı toparlamak için oldu zaten. Elimi ayağımı çekeceğim. Her şeyi yaptım, düzeni oturttum. Kim olmaması gereken mevkideyse indirdim, herkesi olması gereken yere getirdim. Disiplini de sağladım. Soy sop devri bitti, babamın aile bakkalına dönüştürdüğü yeri düzelttim. Bu kadarını da hak etmiyorlardı da..." evet tam olarak buydu. Asla hak etmiyorlardı.

"Dinlenmen gerekiyor artık. Her açıdan. Eminim o tertip nizamı sağlayana kadar sinir stres de yaptın."

"Hasta ettiler beni ne diyorsun sen. Disiplinsiz insana tahammülüm yok beni disiplinden bir haber topluluğun içine attılar." bilmiyordu ki ben de disiplinsizdim...

"Evet onlar seni hiç hak etmiyorlar. Bırak artık, emekli ol o kurumdan. Gerisi onları ilgilendirir. Baksınlar başlarının çaresine."

"Bana bir iki gün daha müsaade et, bırakacağım. Madem sen de benim gibi düşünüyorsun, daha fazla kafa yormanın bir anlamı yok." başımı salladım sadece sonra da sinemde uyuya kalmasına izin verdim.

Uykuya daldı, nemli saçları tamamen kurudu, yüzünü izledim, on yedi yaşını düşündüm, on sekizini, on dokuzunu, o duvarın dibinde ağlayışını, gitmeye karar verişini hayal ettim, nabzını saydım, fark etmeden yanağım ıslandı. Bedenimi yavaş yavaş ayırdım ondan, kalktım yataktan. Sessiz adımlarla ışıkları hiç sönmeyen evde bahçeye doğru çıktım elimde telefonla. Gökyüzündeki yıldızları saydım, kendi kendime konuştum, bazen sustum içimden bile konuşmadım. Açtım galerime girdim, içeride canlısı yatmıyormuş gibi resimlerimize baktım. Düne geri döndüm. Ya dönmeseydim dedim. Ağrıyan kalbini düşündüm, uyuşan kolunu. Açtım yeniden tahlil sonuçlarına baktım. Bunların tetikleyicisini düşündüm, kendime kızdım, biraz hayal kurdum biraz da ağladım.

Olduğum konumdan utandım. En çok bundan utandım. Ne duruşum kalmıştı ne adım sanım oradan oraya savruluyordum. *Efsun Zorlu*. Benim en azından kendim için bir adım sanım yok muydu? Ben kendimle gurur duyan halden kendimden utanır hale mi gelmiştim? *Efsun Zorlu*. Bu hikâyenin başına çok uzaktım. Kimliğimi aradım, bulamadım. Sana yakışıyor mu dedim, kızdım, çok kızdım hem de. Yirmi beş yaş, senelerce kazandığım kimliği kaybetmek için çok erkendi. Hiç tanımadığı bir kızı kurtarmak için eline silah alabilen bir kadından, kolunu kaldıramayacak bir kadına dönüşmüştüm. Ağlamak nedir bilmeyen, kirpikleri kurumayan bir kadın olmuştum. *Buna sen sebep olmadın Efsun. Bunu sana yaptılar. Çok direndin ama bunu sana yaptılar Efsun*. Bu şehrin bana borcu varmış gibi derin bir nefes aldım tüm havaya solumuşum gibi doldu taştı için gökyüzüne baktım. Son bir kuvvet aradım kendimde. Son bir kuvvet. Dördünce kez. "Bu son." dedim. "Olmayacaksa, beşinciyi göreceksem yirmi altı yaşıma bile görmeyeyim. Yalvarıyorum sana. Gücüm kalmadı artık."

Bu; son bir direnişti.

Kaç dakika oturduğum yerde ağladım bilmiyorum. Telefonu alıp benden saat olarak ileride olduğunu bildiğim ve uzun zamandır konuşmadığım kadının telefonu bastım. Türkiye sınırları için saat iki sularıydı. Orada öğlene doğru ama yine de telefonumu uykulu bir ses açtı.

"Fatma abla." dedim titrek bir sesle. "Efsun ben. Efsun Zorlu." instagramda takip ediyordu beni. En azından tedavim bittikten sonra takip

etmeye başlamıştı ve senelerdir takip ediyordu. Bazen fotoğrafıma çiçek emojisi koyardı. Unutmadığını umuyordum. Arkadan kuvvetli bir hışırtı geldi başta.

"Efsun." dedi kesinlikle uyuyordu. "Numaran kayıtlı."

"Ben orada saatin öğlen olmasına güvenerek aradım ama uyuyor muydun?"

Aramızda on saatlik bir fark olması gerekiyordu, yanlış mı hatırlıyordum? "Orada?" dedi başta. "Ben Türkiye'deyim Efsun. Döneli aylar oldu emekli oldum. Ah," dedi kendi kendine. "canım nasılsın?"

Gözlerimi yumdum. "Çok özür dilerim." dedim.

"Hiç önemli değil. İyi ki aradın diyeceğim ama şu an Türkiye'de saat gece iki. Sanırım bu saat senin beni güzel bir şey arayacağın kadar güzel bir saat değil. Bir şey mi oldu?"

"Seninle konuşmak istiyorum uygun bir zamanda." dedim, kısa bir an sessizlik oluştu. Ya redderse? Emekli oldum ben diyerek istemezse? Ufak bir telaş yokladı yüzümü. Tanıdık bir limandı o, her şey benim için daha kolay olurdu.

"İyi misin Efsun sen?" diye sordu. Anladı. Kim anlamazdı ki.

"Değilim."

"Anlıyorum," dedi. "Yarın uygun bir vakitte görüntülü konuşalım mı?" reddetmemişti.

"Olur. İyi geceler. Tekrardan özür dilerim."

"Hiç önemli değil. Yarın haberleşelim. Sana da iyi geceler."

Kapanmış telefonu öylece masaya koydum biraz daha bekledim orada. Üstüm inceydi ama yine de üşümüyordum. Bana kalsa sabaha kadar otururdum burada ama Fetih yokluğumu fark ederse kalkardı. Telefonla girdim içeri Fetih'in bilgisayarının ve kağıtlarının olduğu masaya oturdum. Onun yanına gitmeden ve uykuya dalmadan önce önüme bir kâğıt çektim ve Fetih'in kalemlerinden birini aldım. Şeftali bacaklarıma sürtünürken onu da aldım masaya diğer kalemleri önüne koydum oynasın diye. Yarın çok kızacaktı annesi. Dolma kalemi kâğıda değdirdim ve yazmaya başladım. Defalarca kez duraksayarak ve göz yaşım yüzünden dağılan mürekkeple sayfa değiştirerek.

...ran Devlet Hastanesi Başhekimliği'ne

Ben 1076..... T.C. kimlik numaralı, 71.... sicil numarası ...ran Devlet Hastanesinde çalışan Dr. Efsun Zorlu.

Sözleşmeli Sağlık Personeli Hizmet Sözleşmesi gereğinde, Sözleşmeli Tabip olarak çalıştığım ...ran Devlet Hastanesinden 22.03.2021 tarihi itibarıyla 657 sayılı Devlet Memurları Kanununa geçirilmeksizin doğrudan 4924 sayılı Sözleşmeli Sağlık Personeli Hizmet Sözleşmesi Kanunu uyarınca istifa etmek istiyorum.

Gereğinin yapılmasını saygılarımla arz ederim.

Efsun Zorlu ***Karadere****.*

***

Kötü geçen ve hâlâ devam eden günlerin ardından bölüm okuyup kafa dağıtmak, az da olsa mutlu olmak üzerindeydi mesajlarınız biliyorum ama hikayenin kaldığı bölüm malumdu. Ancak geliş zamanını ertelemek mümkün oldu.

Ama geçecek, elbet. Her iki evren için de de geçecek, güzel günler elbet göreceğiz.

Güzel Aleyna, hikayenin en başında benimleydin; bu bölümden sonra sitemlerini okumayı yemin ederim çok isterdim. Sonunu göremedin ama ben son cümlemi yazarken seni hiç unutmayacağım. Söz veriyorum. Yazdıkların kütüphanemden hiç silinmeyecek. Ölümün bir yaşı olmalıydı ve sen şu an aramızda olmalıydın Zeynep'le. Işıklar içinde uyuyun.

***

LVIII- "kabak çiçeği dolması ve az şekerli kurşun kek"

Oy verelim mi? Hatta unuttuysak önceki bölüme de.
Yorumlarınıza ihtiyacım var. En çok bu bölümde hatta.
Keyifle okuyun!

"Serçe mi yapmaya çalışıyorsunuz?"

Tüm ilgimi, alakamı ve dikkatimi elimdeki kâğıda vermişken yakınımdan duyduğum ses tüm bunları dağıttı ama ne duyduğumu tam olarak anlayamadım.

"Efendim?" diye sordum oturduğum yerde yaklaşık yarım saattir başhekimi beklerken. Kırklı yaşlarında, saçlarını neredeyse dün boyattığını anlayabildiğim asistan kadın ellerime bakıyordu.

"Serçe mi yapmaya çalışıyorsunuz?" dedi yeniden. Kıvırıp şekil verdiğim kâğıda baktım. Bilmiyordum, bir amacım olmadan almıştım elime ve eğip büküyordum.

"Bilmem benzedi mi?" dedim ona doğru tutarken. Çok garip bir şey olmuştu baktığım tarafı değiştirince başka bir kuşa benziyordu her seferinde.

"Baktığımda ilk aklıma serçe geldiğine göre benzemiş olmalı." masadaki kalemlerden birini aldım ve ağzını, burnunu ve gözlerini de çizdim. Çizemedim işin doğrusu. Fotoğrafını çektim, akşam belki Fetih'e gösterirdim. Benimle çok alay etmeyeceğimi hissedersem eğer.

"Sizin olsun mu?" masada fazlalık olarak hiçbir şey yoktu ama isterse verebilirdim. Çünkü muhtemelen bu birbirimizi son görüşümüzdü.

"Mutluluk duyarım, şuraya koyabilirsiniz." işaret ettiği yere koydum ve son kez kuşuma baktım. Başhekimin gelişini karşımdaki kadının ayağa

kalkmasıyla fark ettim başta. "Hoş geldiniz hocam." dediğinde ben de doğruldum yerimden.

"Günaydın Hatice Hanım." gözü bir an bana kaydı üzerimde beyaz önlük olmadığından ya da yüzümü sahiden hatırlamadığından selam bile vermeden yoluna devam edecekti ki "Doktor Hanım sizi bekliyordu." dedi ve ilgiyi bana çekti. Başhekimin gözleri beni buldu ve baştan aşağı süzdü.

"Günaydın hocam, uygunsanız bir şey konuşmak istiyorum sizinle." kol saatine baktı çatık çatlarıyla ve odasının kapısını açtı.

"Günaydın, gel bakalım." dedi. İzin günümde olduğumu düşündü belki o an, çünkü mesai saatindeydik ve üzerimde üniformam yoktu. Kadına son kez gülümserken içinde dilekçemi de taşıdığım çantayı alıp peşinden gitti. Odası havalandırılmış stor perdesi açılmıştı. Üzerindeki kabanı çıkarıp astı, bilgisayar çantasını bıraktı.

"Seni dinliyorum." dedi ayakta yerleşmeye devam ederken. Yanaklarımın ısındığını hissettim. Stresle ellerimi birbirine sürttüm. Hiç hoş karşılanmayacaktım. Çantamdan kâğıdı çıkardım ve sessizce masasına koydum, iki adım geriye çekildim. Ayak üstü masanın önünden geçecekken kâğıda baktı, göz attı ve ona boş bir broşür vermişim gibi rastgele bir kitabının altına koydu.

"Tamam işinin başına geri dönebilirsin. Bakacağım ben bir ara ona."

Dudaklarım büzüldü, gözlerimi kıstım. Tahminimden daha zor olacaktı her şey.

"Hocam o istifa dilekçesi." dedim bildiğini bilerek.

"Efsun şu an bir doktoru istifasından caydırmakla uğraşacak vaktim yok sonra yaparız bunu. Tamam mı? Hadi işinin başına." dedi. Zafer'i de ikna etmişti evet. Başka ikna ettiği var mıydı bilmiyordum.

"Caymayacağım ama ben. İstifa ediyorum. Lütfen gerekeni yapar mısınız?" gözlüğünü beziyle silerken çatık kaşlarıyla beni süzdü.

"Sizi bu hastaneye seçerek mi gönderiyorlar? İşinin başına dön dedim."

"İstifa ediyorum hocam. Gerekeni lütfen yapar mısınız? Dilekçemi yazdım artık çalışmak istemiyorum. İşim yok başına da dönememem." dün geceden beri kendimi bu duruma saatlerce hazırlamış, bunun olması gereken olduğuna ikna etmiş, eninde sonunda başıma bunlar gelmese bile uzmanlık için istifa edeceğimi anlatmıştım kendime. Kendimi bile ikna etmiştim ama şimdi başhekimi ikna etmek vardı sırada.

"Benim bu dilekçeyi iki ay içinde işleme alma hakkım. Bu hakkımı da kullanacağım. Bana mı kural nizam öğretiyorsun? İşin var şimdi başına

geç."

"Öyle bir şey yapacaksanız kâğıt kaleminizi kullanmayı rica edeceğim sizden."

"Sebep?" dedi sertçe.

"Usulsüz istifa dilekçemi yazacağım." dedim bu kez. Kabul etmezse yazacaktım. Kararlılığımı görsün diye gözlerinin içine bakıyordum.

"Bir sene mesleğe dönmemeyi göze aldın yani."

"Evet aldım." dedim. Eğer bu odadan uzlaşarak çıkmazsak da çıkıp gidecektim. On gün işe gelmemem devlet için yeterli bir sebepti zaten. O bana, ben ona baktık durduk bir süre. Sonra sabır diledi ve karşısındaki koltuğu işaret etti. "Otur bakalım şuraya." dedi. Topuklu botlarımın sesi odada duyuldu ve işaret ettiği yere oturdum.

"TUS'a mı hazırlanmaya karar verdin?" dedi. Camlarını parlattığı gözlüklerini taktı ve geriye yaslandı.

"Evet." dedim. Günün birinde en azından evetti bunun cevabı.

"Hamdın piştin oldun, bu kadar yani. Ben tam iki buçuk yıl hizmet vermiştim de senin gibi oldum diye yine düşünememiştim." gözlüklerinin üstünden bana bakıyordu ve işaret parmağını sallıyordu zaman zaman.

"Onun da payı var ama tek sebebi bu değil. Kendimi olmuş olarak da görmüyorum. Bir doktor hiçbir zaman pişmiş olmaz, biliyorum bunu." parmaklarını birbirine geçirdi ve masanın üzerine koydu. Gözlüklerinin üzerinden bana bakıyordu ve bakışları kötü hissettiriyordu. Hem de çok. Kötü bir doktor olduğumu dillendirmesini istemezdim. Yani en azından hastanenin en üstünden bu hastanedeki son iş günümde bunu duymak zoruma giderdi.

"Eşin hastaymış, kulağıma geldi. Bundan dolayı mı? Ona mı vakit ayırmak istiyorsun?" dedi bu kez.

"Onun da payı var ama tek sebebi bu da değil." dedim yeniden. Tek bir neden sunmayacaktım ona. Yoktu zaten ama olsaydı da sunmazdım. O sebebin üzerine giderdi. Bunu istemiyordum.

"Çok geçmiş olsun, anlıyorum endişelendin ama iyiymiş eşin. Gereken gerekmeyen her şeye bakmışsın. Bunlar olası şeyler Efsun. Her gün baktığımız hastalar da birilerinin eşi. Yarın hasta konumunda bizzat bizler de olabilir. Kim işi bırakıyor ki bunun için? Ki eşinin neyse ki önemli bir sorunu çıkmadı. Amirinle konuşabiliriz nöbet durumunu belli bir süre ileride telafi edilecek şekilde ayarlayalım. Benim de çoluğum çocuğum

hasta oldu ama ben bırakmadım işimi gücümü. Çünkü başkalarının çoluğunun çocuğunun, eşinin bize ihtiyacı var öyle değil mi?"

"Haklısınız." diyebildim. Haklıydı çünkü. Bu mesleğe de böyle girmiştim. İnsanlığın sonuna kadar biz olmak zorundaydık. Bu dünyadaki son insan ölünce değil son doktor ölünce insanlık biter demişti bir hocam. Anlıyordum onu. "Ama bir insanın en büyük hakkı da işini iyi yapabilen sağlıklı bir doktordur. Değil mi?"

Yaşlı yüzünün çizgileri derinleşti. Oturduğu yerden gözüken bedenimi süzdü. "Ben karşımda sağlıklı bir doktor görüyorum."

Bunu söylemeden önce gözlerimi yummak ve derin nefes almak gerekti. Bir an çenem titrese de tuttum kendimi. Güçlü duracaktım. Uzun bir sürecin en başında ve en sancısız kısmındaydım. Mesleğime geri dönecektim biliyordum. Mesleğimin bir döneminde bu istifa dilekçesini yazacak olmak içimi rahatlatıyordu. Kendimden bir şey vermemiştim henüz bu süreçte.

"Ama karşınızda hasta bakacak sağlıkta olmayan bir doktor oturuyor şu an."

Dur Efsun. Üzülme. Şimdi değil. Seneye bu zamanlar bir asistan olacaksın. Biliyorsun. Belki kadın doğum. Belki bambaşka bir bölüm. Bu bir veda değil. Üzülme. Çok erken.

"Karşımda hastaların çok sevdiği bir doktor var bence. Bunca senelik doktorum acilde doktor seçildiğini de, başka başka yerlerden bir acil doktoru için gelindiğini de görmedim."

Dudaklarım titrerken tebessüm ettim. "Teşekkür ederim, bunları sizden duymak beni çok onurlandırdı."

"Bunları onurlan diye söylemiyorum. Bu hastanede senden daha tahsilli elli doktor çıkarırım en az, daha sen nesin ki altı yıllık fakülteyi bitirmiş bir çaylak. Mesleği yeterliliğin hangi seviyede?"

Başımı salladım "Haklısınız." diye fısıldadım.

"Başımıza devamlı olarak bela da açıyorsun. Kaç kez alttan aldık saymayı bıraktım seni. Sana bıçak çekildi yine akıllanmadın, işini yapıp geri çekilmeyi öğrenemedin. Sadece işini yap diye elli yerden uyarı aldın ama yok, bu hastane de kuzu bile tedavi ettin. Hastanenin önünde ciddi bir kedi problemi yarattın, hastalar rahatsız oldu onlarla tartıştın bıktık artık senden."

İstifamı kabul etmeliydi o zaman...

"Ama iletişim gücü de hayatımda gördüğüm en yüksek kişisin. İşini de iyi yapıyorsun. Kapıdaki güvenlikten bana kadar bıktık hepimiz senden,"

dedi açıkça. Bunu bazen hissediyordum. Ama hiç fark etmemiş gibi devam ediyordum. Kırıcıydı. "ama kabullendik de. Şimdi sen istifa edersen iş arkadaşlarını da beni de yerine biri gelene kadar zor duruma sokacaksın, o sana gelen hastalar da seni bulamayınca sorun çıkaracak güvenlikleri zora sokacaksın, ben de kapıdaki kedi sorununu çözeceğim ve hepsini hastane bahçesinden uzaklaştıracağım."

Bana her şeyi söyleseydi ama benim vedalaşmaya bile yüreğimin yetmediği hepsinin bakışlarından kaçtığım kedilerim hakkında bir şey söylemeseydi. "Lütfen kedilerime dokunmayın, onların kimseye zararı yok ki." dedim. Bir çocuk gibi. Gözlerimde birikinti hissettim. Çok fazlalardı onları alıp bir yere götüremezdim ki. "Lütfen. Ben düzenli olarak mama göndereceğim, hem güvenlik abiyle anlaştık biz ben olmadığımda mamaları o veriyor. Hiç mamasız bırakmayacağım, kimseye bir zararları olmaz. Söz veriyorum." Bir değillerdi iki değillerdi. Arabama bile sığmazlardı. Hem yerleri burasıydı onların. Evleri hatta. Bahçede oturan hasta insanlara da iyi geliyorlardı. En hırçını bile artık huyunu suyunu değiştirmişti, seviyor, sevdiriyor ve sırnaşıyordu. Cevap vermedi.

"Dokunacak mısınız kedilerime? Lütfen onlara ilişmeyin. Hepsini kısırlaştırdım da. Üremeyecekler. İç dış parazitlerini de yaptım. Herhangi birinin hastalığı da yok. İnsanlara da saldırmıyorlar. Lütfen ben gittikten sonra onlara karışmayın."

İstifa kağıdıma baktı bir süre. "Sen kararlısın." dedi hayretle. Başımı salladım. Kedileri düşünüyordum artık sadece. "Bir süre bekletirsem de usulsüz gideceksin öyle mi?"

"Evet." sessiz sedasız bana baktı. Her türlü olmayacaktım usulsüz olması sadece benim zararıma olurdu onun hiçbir çıkarı olmazdı.

"Sen bilirsin." dedi sonunda. "Alacağım dilekçeni işleme. Elimden geleni yaptım, daha fazla ısrar edemem. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Kedilerimi buradan kovmamanız." dedim. Tek isteğim de benim için yapabileceği tek şey de buydu. Başını salladı ve kâğıdı tamamen önüne çekti.

"Mamalarını gönder güvenlikle de konuş, kabul ediyorsa her gün uğraşmayı benim için sorun yok."

Çantama uzandım ve ayağa kalktım. "Halledeceğim, teşekkür ederim anlayışınız için. Sizinle çalışmak çok kıymetliydi benim için."

Başını salladı sadece. "Rica ederim." kapıya doğru ilerledim tam çıkacakken yine konuştu. "Mamasını vermek yetmeyecek o kedilere, sen

gidince çil yavrusu gibi dağılacaklar. Sen bir arada tutuyordun onları. Yolun açık olsun, iş hayatında da başarılar."

*** ***

Bazı anlar Şeftali'yle oyun oynarken bile geçmek bilmiyordu. Açık olan toplantıdan gelecek ufacık sesi beklerken elimin altında günden güne büyüyen, annesinden mi yoksa babasından mı aldığını bilmediğim kabarık tüyleriyle dünya güzeli bir kediye dönüşen Şeftali tam bir oyuncuydu. Yoksa minicik bir kâğıt topuyla bu kadar eğlenebilmesi akıl alır gibi değildi. Sıkılabilirdi ama hayır, dünyanın en güzel oyuncağıydı bu. Gözleri elimdeki kâğıttan topu takip ediyordu dikkatle. Rastgele yere bırakıyordum ve ikimiz aynı anda patilerimizle kâğıdın üzerini örtmeye çalışıyorduk. Hızlı olan kazanıyordu.

Kâğıdı attım ve elimi üzerine kapatmak istedim ama yapamadım. Şeftali kazandı.

"Efsun." masanın üzerine koyduğum bilgisayardan adımı duyunca ses kısık olsa da bir an irkildim. Gergin bekleyişim bitti ve kendini daha büyük bir gerginliğe bıraktı. Şeftali'yi hayal kırıklığına uğratarak oyunumuza son verdim, yanından kalktım bilgisayarın başına oturdum. Senelerdir sadece fotoğraflarda gördüğüm o yüz biraz yaşlanmış, gözlük kullanmaya başlamış, saç rengini değiştirmiş ve çok az da sanırım kilo almıştı. Çok buruk ve tuhaf bir şey geçti içimden o an. Anlatabileceğim ya da iyi ve kötü diye keskin bir ayrımdan çok uzaktı. Onu seviyordum ama onunla yeniden denk gelmek, isteyeceğim bir şey değildi. Bir doktora görüşürüz umarım denilmemeliydi. Bir psikiyatriste de denilmemeliydi.

Dikkatle ekrana bakan gözleri beni görünce kısıldı ve gülümsedi. "Fatma abla." dedim. Abla demem doğru olmalıydı çünkü ben ona hiç hanım diye hitap etmemiştim. Birine hanım diye seslenemeyecek kadar küçüktüm ilk karşılaştığımızda. Öyle ki Suna annem de Fatma ablan diye kullanıyordu cümle içinde.

"Ne kadar büyümüşsün!" dedi ilk, kocaman sahici bir neşeyle. On yedi on sekiz yaşındaydım son kez birbirimizi gördüğümüzde. "Fotoğraflardan anlıyordum ama böyle görmek seni..." ellerini çenesinin altında birleştirdi ve bana baktı. "Küçük bir kız çocuğuyken tanıştık, genç bir kızken vedalaştık ve genç bir kadınken yeniden denk geldik. Çok mutluyum seni gördüğüme nasılsın?"

Ben de çok mutlu olmak isterdim onu gördüğüme. Bir yerde karşılaşmalıydık ve ben çok mutlu olmalıydım. Kucaklaşmalıydık ve

gülümsemeliydik.

"İyi olduğumu söylemek isterdim ama değilim. Sen çok iyi gözüküyorsun ama." dedim. Tatlı minyon bir yüzü vardı ama yüz hatları da bir taraftan çok keskindi. Onun hep minyon tatlı yüzünü hatırlıyordum. Benimle konuşurken gülümsüyordu daima. O kadar hassas bir dönemi geçirmişti ki benimle, bırakmadan, pes etmeden sürdürmüştü ve sonu görmüştü. İşi bu diyemezdim, ona bu kadar geç karşılık veren bir çocuğu başka birine yönlendirebilirdi. Hakkı vardı. Ve ister istemez aklımı şu soru kurcalıyordu, o çocuğu bırakmayan bu kadın, o çocuğun büyümüş haline de sabırla yaklaşabilir miydi?

"Ve biraz da yaşlanmış değil mi?" dedi burnunu kırıştırarak. Eli kahvesine gitti ve diğer elini susmam için ekrana tuttu. "Lütfen inkâr etme. Yaşımla elbette ki barışığım. Daha genç ya da yaşlı görünmek istemezdim." sadece gülümsedim ve cevap vermedim. Yaşını gösteriyordu zaten tam da onun söylediği gibi. "Şimdi seni dinlemeye başlayabilirim. Dün gece beni biraz endişelendirdin açıkçası."

Onun beni bıraktığı yerden başladım. "Ben doktor oldum." dedim. Kazandığında attığı tebrik mesajını hatırlıyordum hâlbuki.

"Evet, tebrik ediyorum. Bir gün aynı mesleği paylaşacağımızı biliyordum."

Dudaklarımı ıslattım ve yutkundum. "Suna annemi kaybettim." dedim. Onu da biliyordu. Aramıştı ve istersem görüşebileceğimizi söylemişti. İstememiştim. Gülümseyen yüzü ve neşeli tavırları biraz durgunlaştı.

"Başın sağ olsun."

"Evlendim." dedim sonra. Başını salladı. Bunu da biliyordu sanırım.

"Bu konudaki ilk yorumum sanırım," dedi. "tebrik ederim! Fotoğraflarınızı görünce çok mutlu oldum. Çok yakışıyorsunuz. Zaman zaman keşfetime düşüyor fotoğraflarınız, çok güzelsiniz. Çok sevindim senin adına." dedi. Gerçekten sevindiğini hissettim. Benim evliliğime sevinen nadir insanlardandı, sağ olsun.

"Ve istifa ettim." birkaç cümlede son altı yedi yılımı özetlerken o kadar duygudan uzaktım ki, içim bomboştu neredeyse. Neler yaşadığımı hiç düşünmeden kısa cümlelerle ifade edip bugüne gelmem gerekiyordu. Geldim.

Yedi yılın tesiri yirmi yedi yıl, anlatışı dört cümleyle olmuştu. Elime bir kalem verilse, Cemal Süreya'nın cümlelerinden esinlenecektim galiba.

1995 yılında doğdum, 2004 yılında annemi ve babamı kaybettim. 2006 altı yılında annem yeniden doğdu. 2013 yılında annem yeniden öldü. 2020'de Fetih'le tanıştım. O gün bugündür yaşamaya çalışıyorum, ölmemek için direniyorum. Ve onu çok seviyorum.

Diğerlerinden zaten haberdar olan kadın bu söylediğimle kaldı. Dudaklarındaki kahve bardağı yerinde sabitçe durdu ve bakışları değişti. Bardağı yavaş hareketlerle geri bırakırken masaya "Sınava hazırlanmak için mi?" dedi. "Bana da bu yüzden mi ulaştın? Yoksa psikiyatri mi istiyorsun?" birbirinden güzel sorular sordu. Birine bile evet demeyi çok isterdim.

"Hepsinin cevabı hayır." demek düştü ama bana. Bedeni biraz daha yaklaştı bilgisayara ve tüm neşesi yüzünden sıyrıldı gitti. Çehresi ciddileşti ve bu kez bana öyle baktı. "Seni dinliyorum." dedi sadece. Bir daha da söze girmedi, neredeyse soru sorarak bile bölmedi beni. Urfa'ya ilk adım atışımdan aldım konuşmamı. Hiç kimsenin gerçek yüzünü bilmediği başlangıç ve sonuçların tümünü dinledi. Mimikleri bazen şaşkınlığını ele verdi. Bazen üzüldüğünü hissettim, bazen duymak istemediği şekilde devam etti cümlelerim ve yüzünde belki de çocukluğunu bildiği bir insanın yaşadıkları olduğu için acı dolu bir ifade geçti.

İki gün önceye kadar geldim. Yağmur altında yanımda küçük bir çocukla birinin gelmesini beklediğimiz ana kadar ulaştım. Parmak uçlarımla gözlerime baskı uyguladım, başım ve gözlerim çok ağrıyordu. "O an çok kötüydü hissettiklerim. Yani bana bir şey yapamazdı. Yapsa bile kurtulurdum. Kapıyı mı kilitleyecekti? Camlarda parmaklıklar yok kırar çıkardım. Bana fiziksel bir zarar mı verecekti? Engel olabilirdim. Şu an düşününce olabilirdim. Onun benden daha fazla bir bilek gücü yok. Kendimi koruyabilirdim ama gelme gelme diye yalvardığımı hatırlıyorum sadece. Kimse yoktu, geçen seferki gibi iki koca dev gibi adam da yoktu. Bana hiçbir şey yapama..." hararetli sesim onun yumuşak seslenişiyle bölündü.

"Efsun." diye bölündüm. Neredeyse ilk kez. Ekranda beni izleyen kadına baktım. "Çevrende yumuşak bir peçete var mı?" diye sordu. Garipsemedim o an bunu. Sanki yanımdaymış ve kendisi için istiyormuş gibi bir arayışa girdim. Yemek masasındaydım zaten, elimi uzatsam alacağım yerdeydiler. Siyah peçetelerden birini aldım ve ona gösterdim. Az kalsın ekrandan uzatacaktım. O denli ne yaptığımın bilincinde değildim.

"Şimdi zarifçe göz yaşlarını siler misin?" dedi. Burnumu çektim ve yaşlarımı hızlıca silmek için bir hamle yaptım ama beni yine durdurdu.

"Efsun." dedi yine. "Zarifçe." diye uyardı. Anlayamadım, baktım ona öylece. "Kendine zarar vermeden, zarifçe." çok sakindi sesi. Çok sakin ve dinlendirici. Dediğini uygulamamak mümkün değildi. Peçeteyi tampon hareketlerle yüzüme bastırdım. Göz pınarlarıma dokundurdum ve ona baktım ve olup olmadığına dair bir onay bekledim. Yüzümü inceledi sessizce ve ardından sordu.

"Neden kendine bu kadar hor davranıyorsun?"

Elimde peçete, soymaktan hassaslaşmış ve göz yaşım değdiği için yanan dudaklarımı hissettim. "Ne?"

"Göz yaşlarını silerken bile hırpalıyorsun kendini." dedi. "Bir kâğıttan yazıyı silerken bile kâğıdın zarar görmemesi için zarif olmalıyken insan sen yüzüne neden bu kadar hor davranıyorsun?" suratıma okkalı bir tokat attı bu soru. Neye uğradığımı şaşırdım. "Yüzün bir mukavva bile olsa şimdiye kadar parçalanırdı."

Başımı eğdim ve peçeteme baktım. Peçete bile yer yer yırtılmıştı. Bu ilk uyarı değildi. Fetih de aynı şeyi söylemişti. Saçlarımı tararken ben, çok hırçın davranıyorsun yavaş ol biraz demişti. Kasten yaptığım bir şey değildi. İnsanlar beni uyarmadan anlamıyordum bile. "Farkında değilim." dedim sadece. Önce dudaklarım sonra çenem titredi. Eskiden yüzümdeki makyajı bile pamukla silmezdim. Belli ölçüde zararları vardı çünkü, yüzü çizerdi pamuk. Bir pamuğun yüzümü çizme ihtimalini düşünürken eskiden, şimdi bir mukavva olsa yırtılacak hareketleri layık görüyordum yüzüme.

"Bu durum o olaydan sonra mı başladı? Hatırlıyor musun?" hafızamı zorlamadım, biliyordum zaten cevabını. Başımı salladım iç çektim. Annem çok üzülürdü. Geçmiş zaman değil. Sahiden görüyorsa beni annem çok üzülüyordu.

"Evet ama kasten yapmıyorum. Yemin ederim."

"Sana inanıyorum Efsun, elbette ki kasten yapmıyorsun." peçeteyi izlendiğimi bilerek yavaş yavaş göz altlarıma bastırdım. Zarifçe. Kendime bir kâğıt gibi davranmadan.

"Efsun şu anki görüşmemize bir psikoterapi gözüyle bakmıyorum o yüzden fazlasıyla derine inmek için doğru zaman ve yer değil. Sadece bazı şeyleri anlamayı istiyorum. O yüzden rahatsız olduğun yerlerde lütfen bana söyle kendini şartlandırma, yönetmeye de çalışma. Ara vermek istediğinde söyle olur mu?"

Başımı salladım, bu cümlelerin gerçekliğine inanmak için çabaladım. Zorlamamam gerekiyordu kendimi. Bir hastanın iyileşmesi için buna

inanması gerekir ama iyileşmekten başka bir şey düşünemez hale gelen hasta, hastalığını ağırlaştırabilir de.

Bu cümleyi kuran bendim. Bir doktor adayı olarak. Şimdiyse bir hasta olarak yeniden kurdum. "Devam edebilirsin o halde." diyerek bana müsaade verdi.

"Aslında ben iyi oluyordum," dedim. "İki gece önce arkadaşlarımız geldi. Fetih'in kardeşleri geldi, yemek hazırladık, yedik, konuştuk, sohbet ettik. İyiydim. Kötü hissetmiyordum kendimi. Çok kalabalık ve zaman zaman gürültülü bir sofraydı ama rahatsız olmadım. Atlatıyorum sandım ama o kadın gelip her şeyi bozdu. İyi oluyordum, gerçekten iyi oluyordum. Hissediyordum bunu."

"O kadın," dedi. "Fetih'in ve masadaki diğer iki kişinin de annesi Zühre Hanım'dan bahsediyoruz değil mi?" bu bir soru değilmiş gibi hissettim.

"Bu neyi değiştiriyor?" o kadındı işte. İsmi bile söylenmeyecek bir şahıstı benim için. O kadın. Birinin annesi, birinin eşi, birinin evladı değil. Kötü bir kadın.

"Karşına çıkabilecek biri olduğunu ve elbet karşına çıkacak biri olduğunu gösteriyor. O karşılaşmayı yaşamadan önce böyle bir denk gelişi hiç düşündün mü? Bir yüzleşme veya sorulacak bir hesap var mıydı içinde? Ya da bir daha asla denk gelmeyeceğim onunla mı dedin kendine?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. İstemediğim hiçbir şeyi düşünmedim." ömrümün sonuna kadar yüzleşmemeyi tercih ederdim onu görmek yerine. İçimde intikam yoktu, ben iyileşip onu mahvetmek istemiyordum. Ben iyileşip yoluma bakmak istiyordum. Kindardım belki ama intikam bana göre değildi. İntikam için bile muhatap olmak istemiyordum ben onunla. Ve ben kötü bir insan değildim. İntikam bir misillemeyi gerektirirdi. Ya denk olmalıydım ya da daha kötü. Ben kötü bir insan değildim, öyle yetiştirilmemiştim. Değil onun yaptığının üstüne çıkmak onun yaptığı kadar kötülük bile gelmezdi benden.

"Adı bile geçmiyordu bu evde. Kimin annesi olursa olsun adı bile geçmiyordu. O bizim hayatımızda olan biri değil artık. Kimin annesi olursa olsun bizim hayatımızda olması gereken biri de değil."

"Elbette." dedi yumuşak bir sesle. "İnsanların sahip olduğu anne ya da baba sıfatı onları ömür boyu hayatımızda tutmaya yetecek şeyler değil. Kişi istemezse hayatında olmazlar. Benim bahsettiğim şey karşılaşma. İstenmedik ve plansız. Yakın çevremizde olan biriyle karşılaşma olasılığımız daha yüksektir. Aynı okulda okuduğun biri ve başka okulda

okuyan bir başka öğrenciyle karşılaşma oranları gibi. Bazen istemesen de aynı okulu paylaştığın kişiyle denk gelebilirsin ve bunun olasılığı daha yüksektir." dedi. Yoktu ama bu ihtimali düşündüğüm tek bir an bile yoktu. Bir evin içinde sadece Fetih'le yaşayacağımı, Zeliha ve Kürşat'la görüşeceğimi sanıyordum ben. Ya da böyle düşünmek bana iyi geliyordu başka yönlere bakmıyordum.

"Bilmiyorum, düşünmedim, düşünmek de istemedim. İyi olmaya çalışıyordum sadece. Çok çabalıyordum bu tarz bir ihtimal bana iyi gelmezdi." dedim açıkça. Bu ihtimalle yaşamak bana kötülükten başka bir şey vermezdi ki hem.

"Peki bunu başarsaydın, sahiden çok iyi olsaydın, iyileştiğini hissetseydin yani bu olumlu süreç çok ilerleseydi ve öyle yaşansaydı bu karşılaşma ne değişirdi sence o anda? Elbet o anı yaşamadan bilemeyiz ama bir tahminde bulunursan diyelim."

Ellerimin artık titremediği, kapanan kapılardan ve ışıklardan korkmadığım, ani seslerin beni ürkütmediği neredeyse eski Efsun olduğum bir anı düşündüm. Fetih beni yine işten buraya bıraktı. Kapıyı açtım ve girdim. Gözüm aynı koltuğa kaydı ve o yüzü saniyelik de olsa canlandı. Hemen gözlerimi çektim ve yine ekrana baktım. "Hiçbir şey." dedim. Hiçbir şey. Öyle bir kadın bu dünya üzerinde olmasın istiyordum resmen. Hiçbir zaman karşıma çıkamasın. "Hiçbir şey değişmezdi."

Başını salladı ve tebessüm etti. Zihnim Zühre Karadere'yi kabullenmiyordu. İyileştiğim anda bile kabullenmiyordu. O olmasın istiyordum. Öyle bir isim dahi olmasın istiyordum. Bu dünyaya hiç gelmemiş gibi hiçbir şeyi karşıma çıkmasın, kimse onu tanımasın istiyordum. Ölse bile mezarı olurdu ama ben bunu bile kabullenmiyordum. Mümkün olmayan şeylerdi. Biliyordum ama bunu da kabul etmiyordum. Bana zarar veren herkes yok olsun istiyordum ben. Bu küçükken de böyleydi. Hapishaneye girmiş o canavar benim için dünya üzerinden yok olmuş gibiydi. Ölüm haberi gelene kadar da böyle hissetmiştim. Adını yeniden duyduğum bu yaşımdaysa aldığım haber gerçekten yok olduğuydu.

Şimdi bunun aksini yaşıyordum, o kadın vardı ve yok olmuyordu.

"Peki sonrasında eşine ve Zeliha'ya söylediklerini düşünelim. Onlara o an gerçekten kızgındın değil mi?"

Başımı salladım. Zeliha geldi yine aklıma. Ne haldeydi? Neredeydi? Nasıl hissediyordu? "Evet. Yani o an tek sorun bendeymiş gibi davrandıklarını hissettim. Öyle bir şey olmadığını şu an biliyorum ama o

zaman öyle düşündüm. Çok öfkelendim. Çünkü sorun sahiden ben değilim. O kadın. Bu da çok çirkin şekilde çıktı ağzımdan."

"Peki söylediklerinde samimi miydin?"

"Hayır." dedim sızlanarak. Başımı iki yana salladım. "Saçmalığın daniskası. Benim nöbete kalmam kadar olağan Fetih'in şehir dışına gitmesi. Üstelik ısrar eden bendim. Küçükken başıma her kötü şey geldiğinde anneme ve babama öfkeleniyordum siz ölmeseydiniz bunlar olmazdı diye. Aynı his vardı içimde o an. Ya da senin yanından çıktıktan sonra Suna anneme gardımı alıyordum. Her şeyi o yapmış gibi davranıyordum. Aynı his. Tek farkı benim yaşım. Tepkilerim o yaşlarımla çok benziyor Fatma abla, tek fark artık pişman oluyorum biraz sakinleşince. Büyüdüğüm için o da ama tepkilerim çok benziyor. Katlanamıyorum ben bu benzerliğe." nefesim yetmedi tavana bakarak nefes almak için direndim.

"Ara verebiliriz Efsun."

"Katlanamıyorum katlanamıyorum." ağlarken konuşuyordum artık, nefesim bazen yetmiyordu ve sesim çok az çıkıyordu. "Kabullenemiyorum. Biz senelerimizi verdik ben düzeleyim diye! Aynı şeyleri hissetmeye dayanamıyorum." parmak eklemleri ardı ardına masaya vurdum. "Dayanamıyorum anlıyor musunuz? Ya ben yirmi beş yaşındayım!" avuç içlerimi şakaklarıma vurdum ardı ardına. "Küçücük çocuğun o hissettiği tat var benim damağımda. Dayanamıyorum ben bunu hissetmeye. Kimse beni anlamıyor! Hiçbiriniz beni anlamıyorsunuz! Ben aynı şeyleri hissetmek istemiyorum!"

"Anlıyorum seni Efsun, lütfen derin derin nefes al. Hadi Efsun." alnımı masaya yasladım. "Anlamıyorsunuz." diye sayıkladım. Sızlandım. Sesimi yükselttim, mırıldandım. "Anlamıyorsunuz." diye tekrar ettim.

"Efsun bana bakar mısın?" dedi, defalarca kez. Alnım zonkluyordu masaya bastırmaktan. Kaçıncı ricasında başımı kaldırdım bilmiyordum.

"Ya ben seninle de görüşmek istemiyorum ki!" dedim açık açık. "Ben seninle niye görüşüyorum ki?! Bu benim zoruma gidiyor anlıyor musun? Seninle görüşmek benim zoruma gidiyor!"

Bir kanser hastası ilk teşhis konulduğunda acemi olurdu ama iyileştikten seneler sonra yeniden belirti gösterdiğinde kabullenmek istemezdi yeniden hasta olduğunu. Çünkü süreci bilirdi. Yaşayacaklarını bilirdi. Kabullenmek istemezdi.

"Anlıyorum tabi ki." dedi. Sesi çok yüksekti yine de anlamak istemedim.

"Anlamıyorsunuz!" diye direttim. "Şımarıklık yaptığımı düşünüyorsunuz. Kasten zorluk çıkardığımı zannediyorsunuz."

"Efsun," diye seslendi. "Hiçbirimiz böyle bir şey düşünmüyoruz. Ben de eşin de." dedi. Sanki kimden bahsettiğimi anlamış gibi. "Aksine yeniden karşıma geçip görüşmek istedin sen. Kendin aldın bu kararı. Bunu herkes yapamaz Efsun. Bu kadar başa sardığını hissederken yapamaz. Bunu bir doktor olarak söylemiyorum. Şu an bir seansın içinde değiliz. Ben bir vatandaşım ve senin şu an için Fatma ablanım. İnsanlar çoğu kez benim karşımdaki koltuğa oturmayı ikinci defa hazmedemez. Oturmaz. Çünkü psikoloji onları kanser gibi kısa zamanda öldürmez. Yavaş yavaş öldürür. Ölmediklerini sanarlar. Ama sen şu an karşımdasın." dedi. İç çeke çeke onu dinliyordum. "Çünkü direniyorsun. Çünkü pes etmiyorsun. Yavaş ilerleyen o ölümü kabullenmiyorsun. Çünkü sen bu hayatı kolay kazanmadın, kolay harcayamazsın."

Çünkü sen bu hayatı kolay kazanmadın, kolay harcayamazsın.

"Ve bu süreçte ne kadar çok seversen sev, ne kadar ayrı tutarsan tut yükselişlerin inişlerin olacak eşine ve aile üyelerine karşı. Çok öfkelisin her şeye. Kendine bile. Karşında bir tane daha senden olsa onu da suçlayacakken elbette bir yerde o kadının çocuklarını da suçlarken bulacaksın kendini. Bu onların suçlu oluşuyla alakalı değil elbette. Suç bireyseldir. Kimse anne babasından sorumlu değil. Ama öfke gözlerimizi köreltir Efsun, fazlasıyla öfkeliyken de suçlu suçsuz ayrımı yapmak çok zordur. Kendi hikâyenin en masumu senken kendine de saldırgansın. Suçlu olduğun için mi? Alakası yok. Kendin söyledin damağında tanıdık bir tat var ve sen bununla baş etmeye çalışırken sana bir yerde o kadını hatırlatan bireylerle iç içesin. Onlardan bir yorum duymak öfkeliyken katlanılmaz geliyor." dedi. Gerçekten o an katlanılmaz gelmişti. "Çünkü onlara bu konuda söz hakkı vermek istemiyorsun. Bunun sebebi ne sence?"

Onlara söz hakkı vermemek mi? Gözlerim küçüldü. Vermiyor muydum? "Öyle bir şey mi yapıyorum?"

"O an hissettiğin tahammülsüzlüğün sebebi bu konuda yorum yapmaları, çözüm üretmeleri değil mi?" düşünmek için zorladım kendimi. Bilmiyordum. Emin değildim. "Kafandaki anne kavramını düşünür müsün Efsun?" dedi. Bana bu hayatta her daim iyi hissettirecek nadir kavramlardan biriydi bu. Gözlerimi kapattım ve dinlendim. Böyle bir anın içinde bile gülümsedim. İçime biraz su bile serpti bu, durdum o kavram üzerinde dinlendim.

"Gülümsüyorsun." dedi. "Çünkü senin için anne kavramı vazgeçilmez ve daima korunacak, kollanacak, sevilecek bir konumda. Ve ben o kavramın senin hayatındaki yerini yakından görmüş biriyim. Seninle olan görüşmelerimizin başında Suna annene karşı çok saldırgandın. Onu iterdin, uzaklaştırırdın kendinden. Çoğu şeyin suçlusu olarak seçerdin çünkü seni bana getirirdi ama ben senin yaşadığın evdeki durumunu kontrol etmek amacıyla bir iki soru sorduğumda Suna annen için olumsuz bir şey söylediğimi sanıp bana çok tepki koyardın. Çünkü o senin annendi ve ona öfkeli de olsan bir yerde daima savunurdun." kastettiği şey gözümün önündeydi ama kabullenmek istemedim. Bu olmamalıydı. "Onlara söz hakkı vermek istemiyorsun çünkü bir yerde annelerini savunacaklarından korkuyorsun. Çünkü sendeki anne kavramında bu kabul görülmüş bir gerçek. Anneden vazgeçilmez."

Başımı iki yana salladım. Duyar duymaz. Ölçmeden tartmadan, uzun uzun uzadıya düşünmedim. "Hayır hayır." dedim. Zeliha annesini severdi. Şu an dahi çok severdi bilirdim ama savunmazdı. Fetih içinse sevgiden yana bile bu kadar emin konuşamazdı. "Hiçbir zaman annelerini savunmadılar, hayır böyle bir şey düşünmüyorum."

"Peki sen hiç annelerinin varlığına bile bu kadar tahammülsüz davrandın mı şimdiye kadar?"

"Fatma abla hayır, ne Fetih ne de Zeliha'dan duymaktan korktuğum bir savunma var."

"Elbette." dedi bastırarak. "Ama biz bundan bahsetmiyoruz. Konumuz onlar değil. Ben sana her koşulda kişi annesini savunur demiyorum. Anne sıfatı bir ömür onu savunmamıza ve yanında olmamıza yetecek güçte değil elbette. Eşinde ve kız kardeşinde bir savunma içgüdüsü olmayabilir elbette. Ama sendeki anne kavramıyla onlardaki bir değil. Ve biz hissettiklerimizi daima kontrol edemeyiz. Aklın sana onlardan böyle bir savunma gelmeyeceğini söyler ama hislerin aksini baskılar. Özellikle de öfkeli olduğun anlarda. Çünkü bir koruma içgüdüsündeyken kendini, sendeki anne kavramının mükemmelliği ve vazgeçilmezliği ortaya çıkar. Ayrı ayrı değerlendirmezsin, onları da kendin gibi sanarsın. İstemsizce olur bu, özellikle böyle bir dönemde istemsizce olan şeylerin sayısı artar. Sakinleştiğinde gelen pişmanlık da bu ayrımı yapabildiğin için."

Bu haksızlıktı. Fetih tanıştığımız ilk günden beri, son yaşananlardan başka, tek bir kez bile annesine yönelik bana bir savunma yapmamıştı. İlk günden beri. Kardeşinin fotoğrafı benim elimde yırtılmışken bile.

"O yüzden kendine lütfen yüklenme bu konuda. Nasıl zamanında Suna annene olan öfkeni kırdıysan eşine karşı da normalleşeceksin ama bazı anlar kaçınılmaz Efsun. Şu an seni bu olayda en zorlayacak ortamdasın. Sana o kadını hatırlatabilecek insanlarla yaşıyorsun ve onları da çok seviyorsun. Olağan, yüklenme kendine. Bunları hissetmemek senin elinde değil bir süre. Yükünü ağırlaştırma."

Bir çıkmazın koynuna attı beni. Ne hissettiğimi bile seçemediğimi o an anladım. Hislerime kabaca isimler veriyordum. Öfke diyordum ve orada bırakıyordum. Acı diyordum ve kurcalamıyordum. Dirseklerimi masaya yasladım parmaklarımı saçlarıma geçirdim ve bilgisayarın klavyesine baktım. Parmak uçlarımı var gücümle saç diplerime bastırıyordum.

"Bu ne kadar süre devam edecek?" dedim korkuyla. "Bunun kararını ben verememem Efsun beraber yaşayıp göreceğiz." aylarca sürmüştü. Ben küçükken aylarca sürmüştü. O sürecin en sancılı dönemi aylarca sürmüştü. Aylarca Suna annemle bir savaş halindeydim. Aylarca.

"Bunu yapamam Fetih'e." dedim sesim titriyordu, gözlerim yeniden dolmuştu. Daha en başındayken, daha hiçbir şey başlamamışken olanlar belliydi. "Benim Fetih'i yıpratma şansım yok." elimi yüzüme kapattım başımı iki yana salladım. "Hayır hayır benim böyle şansım yok. Göz göre göre elimde bıçakla kalbini oyamam ben Fetih'in."

Yüzünden geçen şaşkınlığı görmek bile istemedim. "Ya sen Efsun?" dedi. "Buna bu kadar ağır bakmamalısın, Fetih elbet bunu olgunlukla karşılar. Anlayış gösterir sana. Siz evlisiniz birbirinizi zaman zaman tolere etmelisiniz."

O gün duyduğum cümleler geldi aklıma. Üç farklı önünde düğme iliklediğim doktordan. Stres, stres, stres.

"Fetih bana anlayış gösterir ama kalbi ona anlayış göstermez. Fetih bir hastalığın kıyısında. Kalbi hasta olmak için an kolluyor. Ve o sırf ben üzülmeyeyim diye uyuşan kolunu da, onu ölüme, felce götürecek tansiyonu da, ağrıyan kalbini de benden saklamış bir adam. O gün ona söylediklerim ne kadar tetikledi kalbini biliyor musun? Eli buz gibiydi. Ölecek sandım," nefesim yetmedi ağzımdan sancılı bir ses çıktı. "Ben geri dönmesem ölecekti de. Kalbi hasta olmak için bekliyor. Ben Fetih'e bana sabır göster, bir süre ne söylersem söyleyeyim alttan al diyemem. Alır gibi yapar alamaz. Zaten suçluluk duygusuyla yaşayan bir adam. Ben o günün tekrarını yaşatamam ona."

Mümkün değildi. Daha otuz yaşındaydı. Böyle bir riski alamazdım. Dört bir yandan böyle uyarılmışken alamazdım. Benim bir söylediğim onun kalbinin tartısında ona denk geliyordu. Genetiği başlı başına bilimsel bir nedendi zaten. Ben biliyordum işte böyle olacağını. Yaşamıştım biliyordum. O zaman çocuktum ve Suna annemin kendini suçlayacağı bir durum yoktu. Fetih'in aksine. O zaman çocuktum ve öfkem bu kadar yıkıcı değildi.

"Edirne'deyim." dedi aniden. Türkiye'nin diğer ucu. "Fetih şu an iyi mi?" diye sordu.

"Takibini yapıyoruz." dedim.

"Efsun." dedi ve duraksadı. Bu duraksayışından bile anladım bir sonraki cümlenin hoşuma gitmeyeceğini. "İyi olduğuna emin olduğunda ona bazı şeyleri izah edip buraya gelmelisin."

Tüylerim diken diken oldu. "Ne?" mırıldandım. Sesim bile tam olarak çıkmadı.

"Bunu sana Fatma ablan olarak söylüyorum. Zaten seni tetikleyecek bir ortamdayken bir de bu baskıyla mı tedavi olacaksın Efsun? Devamlı eşine zarar veririm kaygısı senin işini ne kadar zorlaştırır farkında mısın? Bu süreci ne kadar uzatır, seni nasıl zorlar, motivasyonunu nasıl düşürür. Daha başlamadan, benimle sohbet ederken bile vazgeçme kıyısındasın. Fetih'e zarar vermemek istiyorsun ama bunun için böyle yaşarım diyorsun."

"Bunun çözümü bu değil."

"Bunun çözümü tedavi olmaman mı Efsun?" dedi. Gözlerimi kaçırdım cevap vermedim. "O şehirde, devamlı adını bile duymak istemediğin kadının çevresiyle iç içeyken bir şeyler zaten zor olacak. Üstüne üslük Fetih'in sağlık durumunu da sırtlanmış durumdasın. Kendini dört duvar arasına almış durumdasın. Nasıl olacak? Bir taraftan ailenin geldiği aile sana bu kadar zarar vermişken sağlıklı bir şekilde ilerlemek zaten çok zorken diğer taraftan eşinin sağlığını düşünmek. Zamanla belki de yanlış bir şey söylememek için konuşmayan bir kadına dönüşeceksin. Bir şeyi toparlamaya çalışırken evliliğin zarar görebilir. Sessizleşebilirsin. Fetih'in sağlık durumundan kendini mi sorumlu tutuyorsun?"

"Tutmuyorum benim yüzümden."

Başını salladı ama benim söylediğimi onaylamak değildi bu. "Kendini suçlu gören ve diken üzerinde olan bir kadın. Fetih eminim bu isteğini anlayışla karş..."

"Kızar." dedim. Belki o bunu çok farklı anladı ama zihnimde başka bir cümle canlanıyordu. Çok kızarım ama sana. "İkna eder beni. Anlayışla

karşılamaz. Onun sağlığı için özellikle bunu yapıyorsam, bir yerde onun için uzaklaşıyorsam ikna olmaz, beni ikna eder. Kendi sağlığını önemsemez. Yapar bunu." zoraki değil üstelik. O hastane bahçesinde aramızda iki karışlık bir mesafede bir bankın iki ucunda otururken kabullenemesem de bir ayrılık konuşması yapmıştım ama bitirememiştim. Olmamıştı. Ceketimi almıştım, kapı eşiğine kadar da gitmiştim ama çıkamamıştım o kapıdan. Ne söylemişti ki Fetih o gün bana? Yüzlerce cümleye karşılık gelen, onlarca yıla eş değer olan birkaç bakış dışında ne yapmıştı Fetih o an? Kalkıp gidişimi engellemek için ceketini çıkarmaktan vazgeçmek dışında ne yapmıştı? Kızarım demekten başka ne demişti? Ama yetmişti işte o kapı eşiğinde Fetih'in gözlerine bakmak. Çıkamamıştım. Bunu nasıl anlatırdım bilmiyordum. Nasıl açıklardım bilmiyordum.

Fetih bu hikâyenin suçlusu değildi, Fetih bu hikâyenin zararlısı değildi. Bana yanlışı olmamıştı. Konu da tam olarak burada kör düğüm oluyordu. O kapı eşiğinden o yüzden geçemezdim. Bu hikâyede Fetih'in Efsun'a tek bir yanlışı olmamıştı. Benim içime biraz olsun nefret tohumu ekseydi, bana tek bir yanlışı olsaydı belki bu kadar yumuşamazdım. Bunca kötülük içinde bile bana biraz olsun kötülüğü dokunmamıştı. Dokunabilirdi. Bir hatayla bile dokunabilirdi. Hiç istemeden beni kendinden yana yaralayabilirdi ama yoktu. Hep elinde pansuman devamlı yaralarıma pamuk basıyordu. Ve onun hayatına girdiğimden beri her yeni açılan yarayı kendinden biliyor pay da çıkarıyordu. Ailesiyle sınırlı değildi bu. O adam öldüğünde bile kafasını duvara vururken kendisinin suçu varmış gibi davranmıştı.

"O da senin gibi sağlığını umursamaz yani." dedi Fatma abla. "Birbirinizi düşünüyorsunuz ama kendinizi düşünmüyorsunuz. Halbuki insanın kendisine verdiği değeri başkası veremez ki. Veriyorsa, eğer ki bir başkası daha fazla değer veriyorsa buradaki durum karşımızdakinin verdiği değerin fazlalığını değil, kendi kendimize verdiğimiz değerin azlığını gösterir."

Birbirinizi düşünüyorsunuz ama kendinizi düşünmüyorsunuz.

"Toksik bir ilişkimiz yok." dedim. Öyle anlaşılsın istemiyordum.

"Muhakkak ama iki taraflı olarak da birbirinizi kendinizden daha çok düşünmeyi sürdürdüğünüzü düşünelim. Yani şöyle," dedi ve öne doğru çıktı. "Aslında ilişkilerin de insanlar gibi sağlığı vardı. Sağlık durumu iyi olabilir, riskli olabilir ve hasta olabilir. Hatta ölebilir de. Biz buna ilişkinin bittiği nokta diyoruz. Bir sağlık sorunu insanı öldürmez Efsun ama tedavi edilmeyen bir sağlık sorunu insanı öldürür. Bu iki meslektaş olarak kabul

göreceğimiz bir durum değil mi?" benden bir onay bekledi ve başımı salladım.

"Aynı şey ilişkilerimizde de geçerli. Ailemizle, eşimizle, arkadaşımızla. Ve bir ilişkide bireyler sağlıklı değilse o ilişki de sağlıklı olmaz. Sağlıklı başlayabilir ama öyle devam etmez tedavi edilmezse. Akciğerimiz hasta, bunu sadece akciğerle mi sınırlı tutuyoruz? Artık o birey hasta oluyor. Tedavi edilmezse bütün ilişki gibi tüm vücut hasta oluyor. Yavaş yavaş diğer organlara sıçrıyor hastalık. Ve günün birinde kaybediyoruz hastayı. İki kişilik bir ilişkide tek bir kişi bile iyi olmazsa sağlık olarak bu yavaş yavaş ya da belki de hızla ilişkinin bütününe yayılır."

Hasta olan bendim. Diğer gerçekler o kadar ağır geldi ki bu konu üzerinde bile duramadım. "İlişkimizin zarar göreceğini mi söylüyorsun?"

"Kendini çok zorlayacağını, zorlarken tedavini belli bir süre bir çıkmazda sürdüreceğini, o sürecin sonunu görene kadar ya kendini daha çok yıpratacağını ya da ilişkinizin yıpranacağını söylüyorum. Verebileceğin doğal tepkileri vermemen gerektiğini söylüyorsun. Bu müthiş bir baskı. Bir süre uzaklaşma konusunda da Fetih'in ikna olmayacağını söylüyorsun onun sebebi de seni yalnız bırakmak istememek. Sence bazı şeyleri kestirmek ne kadar zor?"

Devamlı kırılmaktan bir türlü uzamayan tırnaklarımı avuç içlerime batırdım başımı öne doğru eğdim. "Bir günün nasıl geçiyor Efsun? Neler yapıyorsun, neler yapmak istemiyorsun, nasıl hissediyorsun gün içinde?"

"Evden çıkasım gelmiyor. İşe bile isteyerek severek gitmemeye başladım. Bazen kimseyi görmek istemiyorum. Yataktan çıkasım da gelmiyor. Uyumak istiyorum sadece. Bazen de hiç uyumamak. Bazen baş ucumdaki suya bile uzanasım gelmiyor, bazen Fetih'le çeşit çeşit yemek yapıyorum. Bazen çok enerjik uyanıyorum bazen güneşin doğduğuna tahammül bile edemiyorum. Çoğu zaman başıma bir şey gelecek sanıyorum. Kapıları hiç kapatmıyorum, ışıklar zaten her daim açık. Hasta kendi iradesiyle kapıyı kapatmadığı sürece ben kapatmasını istemiyorum. Evdeki tüm kapılar açık. Oturduğum yerlerin metrekaresi küçülüyor bazen, midem bulanıyor. Ellerim zaman zaman titriyor. Hiçbir şey okumuyorum. Asansöre binmiyorum. Toplu taşıma kullanmıyorum, kullanmak da istemiyorum bir daha asla. Hastanenin kantininde oturmuyorum kalabalık beni rahatsız ediyor. Bazen insanlara günaydın bile demek çok zor geliyor. Kimseyle konuşasım gelmiyor çoğu zaman. Çok çabuk yoruluyorum. Aklım almıyor bu kadar çabuk yorulmayı ve her daim uyku ihtiyacımı."

Anlattıkça bunların neyin belirtileri olduğunu ben de fark ettim. Bir bir. İçimde bir boşluk bir hastayı dinler gibi dinledim kendimi. Duygudan uzak. Bomboş.

"Ben Edirne'deyim ve seni bekliyorum." dedi. "Fetih'e bunu en doğru şekilde nasıl aktaracağını en iyi sen bilirsin ama ben buradayım. Fetih'in sağlığı açısından takibi bitene kadar kendine zaman ver. İstediğin her an yeniden bu şekilde konuşabiliriz. Dediklerimi ölç tart. Ve lütfen elinden geldiğince yürüyüş yap. Tek, eşinle ya da arkadaşınla. Yapmak için çabala. Sabah akşam, ne zaman istersen. Bol bol yürü. Gelmeden önce de bana haber ver, elimden geleni yaparım. Tamam mı Efsun?"

*** ***

Yüzümün her bir tarafında dolanan dil benim dengemi bozuyordu, ha düşüyordum, ha düşecektim. "Rica ederim." dedim ve daha fazla ayakta kalamadım. Diz çöktüm. Patilerini dizlerime bastırırken başını okşadım. "Rica ederim ne demek, rica ederim." diye tekrarladım. Ayaklansa benim kadar boyu olacak köpekle birbirimizi öperek zaman geçirdikten sonra o benden kopmadan ben ayaklanmadım. Vedalaştı benden, döndü arkasını. Ayaklandığım yerde hırkamın cebindeki telefon çalarken elimi belime koydum ve açtım telefonu.

"Efendim."

"Efsun, geliyorum ben. Bir şey lazım mı, ne yapıyorsun?" dediğinde bir an kafam o kadar karışık ve doluydu ki konuşmayı unutmuş gibi kaldım ama kısa sürdü bu.

"Hayır bir şey lazım değil. Ben de işte ev pişirdim şey iç..."

"Et mi pişirdin?" dedi ilk duyduğumda yorgun olan ses aniden canlanırken.

"Evet de se..."

"Tamam kapat geliyorum ben, kapat kapat." dedi ve kapattı. Basbaya yüzüme kapattı, öylece kalakaldım elimde telefonla. Arkama baktım sonra köpeklere. Dört taneydiler önlerinde de dört tane kap vardı. Kapları izledim uzun uzun. Bol etli makarna vardı. İşin doğrusu bizzat Fetih Karadere'den öğrendiğim makarnalı et. Evet et pişirmiştim ama köpekler içindi onlar, Fetih için değildi ki. Kapatmamış olsaydı yüzüme ona söyleyecektim zaten ben. Kollarımı önümde bağladım Fetih'in gelince vereceği tepkiyi düşüne düşüne eve geri yürüdüm. Elimi yüzümü yıkadım ve yeniden mutfağa geçtim. Yemekler zaten hazırdı, sofrayı kurdum. Salatanın sosunu hazırladım. Bahçeden bir papatya koparıp masaya koyasım geldi ama

yapmadım. Meraklı gözlerle beni izleyen Şeftali benim gördüklerimden mahrum kalmasın diye omzuma koydum onu. Bir kuş gibi dakikalarca omuzlarımızda durabiliyordu. Yüzlerimizi birbirimize sürttük.

"Sana yavaştan tuvalet eğitimi vermemiz gerekiyor biliyorsun değil mi?" mır mır konuştu yine. "Gerekiyor gerekiyor." diye ısrar ettim. Tam da o sıra kapı açıldı "Ben geldim!" sözlerini duydum. Epey dinç dinamik bir sesti.

"Buradayız!" diye seslendim ve çok geçmeden yanımıza geldi. Kapının girişinde durdu ve mutfağı kokladı. Evet yaptı bunu. Kravatını sanırım çıkarmıştı gün içinde çünkü sabah takıp göndermiştim. Yüzündeki bu mutluluk et yüzündendi ve bu biraz keyif kaçırıcıydı.

"Bugün kim kocasına köfte yapmış?" dedi bir çocuk gibi. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yan komşu olabilir ama kesinlikle ben değilim...

"Hoş geldin." dedim gerçeklerle yüzleşmeden son tatlı konuşmamızı yaparken. Elinde torbaları bıraktı ve kabanını çıkardı. "Geliyorum." derken lavaboya doğru ilerledi. Lacivert gömleğinin kollarını sıvıyordu. Ellerini yıkayacaktı. Gözlerim fırının üzerindeki yemeklere kaydı. Her şey onun içindi. Bunu anlamayacaktı ama yemin ederim her şey onun içindi. Her şey hem de.

Ellerini yıkayıp yine mutfağa girerken yerdeki torbalardan birini aldı ve Şeftali'ye baktı. Ona yeni mamalar mı almıştı? Tam bu müjdeyi Şeftali'ye verecekken Şeftali omzumdan alındı ve torbanın içine atıldı. "Sen bira uzak dur bizden." dedi ve torbayı birkaç adım ötemize koydu.

"Fetiiih!" diye söylendim. Onu aşıp torbadan Şeftali'yi çıkarmak için bir hamle yapacaktım ki kolunu sardı belime ve bedenini bedenine yasladı.

"Buyur benim dinliyorum." burnunu burnuma sürttüğünde Şeftali'nin torbanın içindeki varlığını unuttum. Ellerim çok havada kalmıştı mesela önce yüzünü avuçladım.

"Hoş geldin." dedim yine. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, "Hoş buldum." dedi. Anlamsız şekilde dramatikleştirdim bu anı içimde. Hoş gelmişti ve hoş bulmuştu. Bu güzel bir şeydi. Aksi olabilirdi. Önce kollarımı sardım boynuna sonra sarıldım. Bir kokladım, sigara kokusu almadım. Parfüm kokusunu aldım. Kahve notası baskın olan parfümü. Parfüm.

Bu benim kafamın içindeki büyümüş an onun "Kurt gibi acıktım." demesiyle sonlandı ve son kez beni öperek ayrıldı benden.

"Tamam." dedim. "Sen üzerini değiştir yiyelim."

Elimde olsa fırının önüne gitmesini engelleyecektim ama anlamı yoktu. "Sen ne ara bu kadar şeyi hazırladın?" dedi ocağın başına geçip. Hastaneden geldiğimi sanıyordu.

"Öyle hallettim hemen." dedim. İlk tencereyi açtı istediğini alamadı. Sonra ikinci ve üçüncüye baktı. "Fırına mı attın?" dedi ve fırını da açtı ama istediği şeyi göremedi. Masaya da baktı ama yoktu.

"Neyi?" diye sordum.

"Eti. Et pişiriyorum dedin ya?"

Yeniden tencereleri kontrol etmeye başladı. Menü çok güzeldi aslında. Beyaz et de tüketecektik ama damağını bir süre sebze yemeklerine alıştırmak istiyordum. Biraz olsun yardımcı olmalıydı bana.

"Ben yürüyüşe çıktım. Şu sokağın ötesinde köpekler vardı, açlardı. Mama da taşımak zor geldi ben onlar için pişirdim. Makarnayla birleştirip verdim yediler. Sen kapatmasaydın telefonu ben sana söyleyecektim aslında." eli tencerenin kapağında gözleri bende kaldı. Tüm o dinçliği silindi gitti.

"Sen ciddi misin?"

"Çok güzel şeyler hazırladım ama bize. Hadi git üzerini değiştir gel yiyelim." tencerelere üstten bir bakış attı. Tam dudaklarını açacaktı ki "Çok uğraştım ama." dedim. Güneydoğu mutfağından çıkıp Akdeniz ve Ege'ye doğru kaymalıydı artık. Omuzları düştü kapağı bıraktı ve gömleğinin iliklerini açmaya başladı ve sırtını dönüp gitti. Üzerini değiştirip gelecekti herhalde.

*** ***

French presste demlediğim yeşil çay ve iki fincanla Fetih'in oturduğu salona girerken önünde kalın kalın kataloglar ve bilgisayarı açıktı. Yemekte de söylediği gibi okulun rengine artık karar vermem gerekiyordu. Elimdeki tepsiyi boş bir yere koydum ve koltukta oturmayı tercih etmedim. Yastıklardan birini aldım ve yere koydum üzerine oturdum. Yeşil çayları bardaklara koyarken birini Fetih'in önüne koydum diğerini kendi önüme aldım. Çenesini başıma sürttü sonra öptü. "Hazır mısın?" dedi. Başımı salladım. Bir yastık da o yanıma atıp oturmadan önce sırtım koltuğa denk gelecek kadar koltuğu öne doğru çekti.

İçinde her rengin onlarca tonu olan katalogların birini benim önüme doğru itti. "Önceliğimiz okulun dışı. Onun rengine karar vermen gerekiyor. Sen ne istersen o olacak, kısıtlama kendini." sonra bilgisayarından bir dosyayı açtı ve arka taraftan kocaman kağıtlar çıkardı. Bir an ne yapacağımı

bilemedim. Çok büyük bir sorumluluktu değil mi bu? Sonuçta benim adımı taşıyordu bu okul ve ben neye karar verirsem o renkte olacaktı. Uzunca bir süre giyeceği bir kıyafeti ben seçecektim. Önüme koyduğu kağıtlara baktım.

"Bunlar ne?"

"Okulun son hali." dedi. Tüm mimiklerim şaşkınlıkla değişti. İnanamadım bir an. "Ciddi misin sen?" dedim. Başka bir yapı ya da örnek sandım. Bu kadar ilerlemesi mi mümkün gelmedi bana yoksa öyle bir yerden bu kadar güzel bir şey çıkması mı bilmiyordum.

"Tabi ki, boş durmuyor kimse eğitim devam ediyor. Çocukları bir an önce almamız lazım bu okula. Bir tek boyası kaldı. Her şeyi tamam." kağıtlardan birini aldı ve anlatmaya başladı bana. Anlayabileceğim şekilde. Bazen dikkatim ellerinin güzelliğiyle dağılıyordu. "Bak şurası giriş kısmı. Dolaplar koyduk. Yollar çok engebeli, gelirken çantalarının ağır olmaması lazım. Dolapların hacmi büyük. Öğretmenle de konuştuk, anahtarlı bir sistem olacak. Öğrencilerin kendine ait dolabı olacak. Kitaplarını burada muhafaza edecekler. Kapı direkt sınıfa açılmıyor. Özellikle kışın çok zor olurdu. Her insan girdiğinde sınıfa soğuk hava da girerdi. Isıyı korumamız lazım. Çok çetin geçiyor kış. Dağ köyü." başımı salladım. Burnumun ucunun sızlaması normal değilse çok büyük sıkıntılarım vardı benim.

"Aynı zamanda montları da buraya asılacak. Ben de devlet okulunda okumuştum hatırlıyorum şu en arkada oturanlar için zulüm bu asılan montlar. Gerçi soğuktan geçen sefer gittiğimizde hepsinin montu üstündeydi ama artık gerek kalmayacak. Ki bence riskli de o arka sıradaki askılar. Küçük hepsi kafalarını çarparlar. Boyları yetmez ki deme, yetiyor deneyimledim ben."

Deneyimledim... Muhakkak deneyimlemişti. Muhakkak! Elmacık kemiklerim belirginleşmiş onu dinliyordum pür dikkat.

"Burası sınıf. Sıralar geniş ve küçük. Liselerdeki kadar değil. Geçen sefer gittiğimizde öyleydi. Hiçbirinin ayakları yere basmıyordu. Sıfırdan yapınca her şeyi sınıfı da istediğimiz boyutta yaptık. Hiçbir sıraya üç öğrenci oturmayacak. Hakkı ikiyse iki. Biri yazı yazmaya çalışırken diğerinin kolundan yazamıyordu geçen sefer. Kalktı bu sorun ortadan. Kapasitenin de üstünde sıra var artık. Yeni öğrenciler gelse de yer var. Akıllı tahta istedim, gerekli izinler için de konuştum ama internet çekmiyor. Olsa da kullanamayız dedi öğretmen. Kara tahta kalktı, tebeşirli dönemi geçeli çok oldu zaten. Yıl olmuş kaç. Normal beyaz tahta var. Isıtma ve ışıklandırma

da sınıfın büyüklüğüne göre ayarlandı. Bakanlığa göre onun belli bir kuralı varmış, onlarla irtibatlı olacak şekilde hallettik. Camlarda da yalıtım var, kışın bir sorun yaşamayacaklar." sınıfla alakalı her şeyi anlattı. Benim fark etmediğim dünya kadar şey vardı. Dakikalar içinde didik didik etmişti bütün sınıfı. O eski yerle, şimdi burayla karşılaştırınca bir harabe gibi geliyordu gözüme, alakası yoktu. Artık bir eğitim yuvasıydı. Bir özel okul seviyesinde desem yemin ederim abartı olmazdı.

"Ve şurası sosyal aktivite odası. Senin istediğin gibi alan tanıdım onlara. Hep ders hep ders olmaz. Çocuklar film izlemek istiyorlarmış bazen, öğretmen bilgisayardan açsa da bu kadar çocuk küçücük ekrandan nasıl rahat rahat izlesin değil mi?" diye sordu. Gördüğüm şeylerden neler söyleyeceğini anlayabiliyordum artık. Bir an o kadar içim içime sığmadı ki dişlerim bile gözüktü gülümserken. Fetih'in ince ruhu benim içimi ince ince sızlatıyordu. "Bu odada projeksiyon var. Öğretmenimiz bilgisayarına indirip getirebileceğini söyledi. Yansıtıp izleyebilir. Evdeymiş gibi minderler var burada. Sıra koymadım, sınıf ruhunu taşımasın diye. Perdesi de siyah. Sinema ortamı yaratılabilecek. Her türlü rekrasyon için kullanılabilir bu alan. Okul içinde direkt bilgisayar olması bana da öğretmene de doğru gelmedi. Okulun yanındaki kütüphanede var. Her ikisinde de. Öğretmenimiz bu şekilde kitapların olduğu ortamlara da daha sık girerler dedi. Bana da mantıklı geldi." çok mantıklıydı. Bu şekilde hem anne babamın hem de annemin ismini taşıyan yerlere daha çok girip çıkacaklardı. Başımı salladım ve devam ettim dinlemeye.

"Bahçenin de her bir karışını elimden geldiğince verimli kullanmaya çalışacağım. Şu alanı görüyor musun?" dedi ve büyük bir kısmı gösterdi. "Burası devlete ait. Okul için kullanabiliriz bu sınırların içini. Ben komple yeşillendirme peşindeyim burayı. Gerekirse çit çekilecek ama bu alan yeşil olacak. Zaten konumu sınırdayız diye bağırıyor ambiyansını biraz düzeltmemiz lazım. Yapay da olsa yeşil olacak burası. Park çok istiyorlarmış, bu kısmını ona ayırdım. Şuraya futbol kalesi konulacak. Yazın dışarıda ders işlenebiliyormuş ona uygun oturma yerleri de yapılacak. Belli bir ekim alanı bırakmamı istedi öğretmen, çocuklarla ekip biçmek için onu da şu kısma düşünüyorum. Buralara da kedi köpek kulübeleri konulacak. Usta kendi elleriyle sağlam yapıyor. Gidince bir bakarsın sen." dedi ve kâğıdı bir kez uzaktan tutup baktı. "Eklemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu. Eklemek istediğim tek şey onu öpmek istediğimdi. Benim asla aklıma gelmeyecek her şey vardı.

"Her şey çok güzel." dedim sadece. Ona bakıyordum ama o büyük bir ciddiyetle işine odaklıydı. Zaten ona nasıl baktığımı görse böyle devam edemezdi. "Burası da okulun yanındaki kütüphane. Geçen sefer gittiğimizde daha çok başındaydı. İçini bu şekilde ayarladık. Çalışma masaları, raflar, bilgisayarlar. Ferah, aydınlık. Çocuklara göre ayarlandı her şey. Bir çocuk kütüphanesi. Masaların boyutu bile. Kitaplar da ona göre seçilecek. Öğretmenle konuştum o liste yapacak halledeceğim. Meydandaki kütüphanede burası. Daha büyük ve geniş çaplı. Muhtarla konuştuk. Adam tanıyormuş zaten beni. Köyde azımsanmayacak bir lise ve ortaokul öğrencisi var. Burada bilgisayar sayısı daha fazla. Kaynak sayısı da aynı şekilde. Çalışma alanı daha büyük. İnternet problemini çözdük. Okulda yaşadığımız sorun burada yok. İnternet sorunsuz çekiyor. Muhtarla anlaştık disiplinli şekilde korunacak ve hizmet verecek kütüphane." Dizlerimi kendime çekmiştim kağıtlarla işi bittiğinde yanağımı dizlerime bastırmış onu izliyordum.

"Bir görevli talep edilecek. Cevap gelinceye kadar gönüllü olarak lise öğrencilerini özellikle belli bir ücret karşılığında haftalık olarak çalıştıracağız. Talep çok olurmuş, ihtiyacı olanlar varmış. Kitapların düzeni, gelen giden kitaplar, girenler çıkanlar, eksikler hepsi düzgünce takip edilecek. Öğrencinin okul saatlerine göre ayarlanacak, onun dışındaki saatlerde muhtar da eşi de ilgileneceklerini söylediler. Okul içinde öğretmen bir dilekçe yollamış zaten öncesinde. Okulun işleriyle ilgilenecek biri için. Ama bürokrasinin yavaşlığı daha dönüş yok. Ben onu araya insan sokup halledeceğim, süreci hızlandıracağım. Kütüphaneye de gelen kişi bakacak." dedi ve kağıtlardan bana çevirdi gözlerini. Tesadüfen. Dizlerime yaslanmış içim eriyorken onu dinliyordum.

Benim güzel sevgilim, senden bir tane var ve sen benim karşıma çıktın. Bu tesadüf olamayacak kadar gerçek.

Benim ona bakışlarımda kaldı, gözleri kısıldı. "Ne oldu?" dedi öylece.

"Koca bir köy seni hiç unutmayacak biliyor musun?" hatta orada sınırlı kalmayacaktı. O okuldan kaç öğrenci mezun olursa ve o öğrenciler dünyanın nerelerine giderlerse gitsinler bir yerde öğretmenleriyle beraber böyle bir adam geldi ve okulumuzu baştan yaptı diye bileceklerdi.

Kendini işaret etti. "Beni mi seni mi?"

"Seni." dedim kendimden emin bir şekilde. O bunca şeyi yaparken ben hasta yatağında uyuyordum. Bana doğru yaklaştı yüzlerimiz dip dibeydi.

"Muhtar dedi ki Allah o karından bin kere razı olsun." bu çok güzel bir duaydı. Bir insanın inancındaki en kudretli olandı Allah ve bir başkası için onun adına razı oluş istiyordu. İçim sıcacık oldu. "Öğretmen zaten her konuştuğumuzda sana teşekkür ediyor. Veliler de bizi yemeğe davet ediyor, seni ağırlamak istiyorlarmış. Sık sık gelip yardım ediyorlarmış yağımına okulun. Tabi orada kocaman Efsun Zorlu Karadere yazıyor. Çoğuna soyad tanıdık ama isim değil. Kim bu kadın diyorlarmış. Kimlerden, nasıl çıktı karşımıza. Her uğradığımda muhtar söylüyor. Sen beni aramasan ben nereden bilecektim bu okulu akıllım?" dedi ve burnumu ısırdı.

"Öyle mi diyorlarmış?" dedim titrek bir sesle.

"Tabi ya! O okula girer girmez olan yere de senin biyografin asılacak. Kimsin nesin bir bilsinler. Kütüphanelerde de anne ve babanın. Hiç kesilmeyecek yardımımız. Ömürlük bağışçısıyız o okulun. Benim karımın ismini taşıyor öyle kolay mı?"

Dudaklarım iyice büzüldü. Görüntüm bulanıklaştı. "Senin de biyografin olsun o zaman." dedim. Kendi elleriyle çizmişti, onun güzel ellerinden çıkmıştı.

"Olmaz öyle. Göze sokar gibi. Kimin ismini taşıyorsa onunki olsun yeter."

"Hayır." dedim inatla. "Ya seninki de olsun ya da benimki de olmasın. Hiç ısrar etme sözümden dönmem." cıkladı ve tip tip baktı bana. Israrım bakışlarımla sürdü. "Tamam bakarız. Sen bir seç de şu rengi. Hadi doğrul. Haber vereceğim daha yarına alsınlar boyayı."

Kalktım dizlerimden ve kataloğu aldım elime. "Aslında ben böyle huzurlu, sönük olmayan, canlı ama cırtlak olmayacak bir renk düşünüyorum. Bakınca insanın içi ısınmalı. Rahatlamal..." Fetih'e baktım ve dudaklarımı büzdüm. "Tabi sen oku koskoca mimar ol ama benim anlatışım bu minvalde maalesef." dedim. Bu gelip bize kulağım şavlıyor demek gibiydi galiba. Fetih güldü ve burnumun ucuna vurdu. "O tanımına uygun bir renk bul o zaman." dedi.

Yanaklarımın ısındığını hissettim ve kataloğa geri döndüm. O kadar çok renk ve ton vardı ki dakikalar sürdü ve tam olarak istediğim şeyi de bulamadım sandım. Gittim gittim gittim. Sonra bir renkte durdum tanıdık birini görmüşüm gibi. Daha önce bir ahbaplığım vardı sanki renkle. Durdum üzerinde tonlarına baktım tek tek. Aklıma bir şey geliyordu ama emin olmak için yerimden kalktım. "Bir saniye geliyorum." dedim ve yerimden kalktım. Uzun zamandır kullanmadığım oje çantamı karıştırdım

ve buldum. Elimde ojeyle geri dönerken odaya Fetih'in yok artık dediğini duydum. O iki rengi karşılaştırırken telefonumu da aldım ve rengin enerjisiyle ilgili araştırma yaptım.

'Anlamı güç ve soyluluk olarak söylenmektedir. Duygusal enerjisi yoğun bir renktir. Açık fikirli insanların beğendiği bir renktir. İnsanın psikolojisinde olumlu ve hızlandırıcı bir etkisi vardır. Olumlu duygular ve enerjik hissetmenize neden olur.'

"Lila!" dedim yüksek sesle. İstediğim tonu gösterdim. "Bu tonda. Lila. Çok soft ve dinlendirici bir renk. Aynı zamanda bana sürdüğün ilk ojenin rengi." bunu yadırgayacağını biliyordum ama öyle değildi işte. Bu rengi kafamda çok farklı bir seviyeye taşımıştı. O gece yaşananlar, söyledikleri, bu ojeyi sürüşü. Fark etmeden alacağım her yeni şeyde bu renge yöneliyordum. Bana iyi geliyordu. "Olmaz mı?" diye sordum. Bir bana bir ojeye bir de renge bakıp durdu.

"Sen istiyorsan olur." dedi ve bilgisayarından biraz uğraştıktan sonra o renk üzerinden gösterdi okulu. Olmuştu işte. Çok güzel duruyordu. "Nasıl sence?" dedim ve tepkisini ölçtüm. Sanırım beklediğinden daha güzel geldi gözüne.

"Oldu." dedi ve tebessüm etti. "Çok güzel oldu." bir kâğıt kalem aldı eline. Notlar çıkardı, fotoğraflar çekti ve telefonundan birileriyle konuşmaya başladı.

"Ve ben çocuklara bot, mont yeni çantalar almak istiyorum." dedim.

"Halledeceğim ben onu." dedi. Biliyordum zaten halledeceğini ama ben halletmek istiyordum.

"Ben almak istiyorum ama hatta iki kütüphaneye kitap da. Lütfen. Zaten hiç yardım edemedim. Ben alayım."

"Tamam sen seç istediğin her şeyi ben alayım. Sen almış olursun."

"Yok yok hayır ben alayım. Beraber seçeriz ama ben alayım. Sen hiç dokunma." ikimiz de maddi şartlarımın yanında o kadar standart bir hayat sürüyorduk ki bir yerde bana yük olacağını düşünüyordu belki de.

"Tamam." dedi en sonunda. "Sen nasıl istiyorsan öyle olsun." sonrası telefon konuşmalarıyla geçti. Kaşla göz arasında hafif soğusa da içilebilecek kıvamda olan yeşil çayını içirdim ona. Memnuniyetsiz olsa da telefonla konuştuğu için içti. Sonra dizlerine yatmak istedim ama yere uzanmama çok da fırsat vermedi. Ellerimde kağıtlar varken benim, telefonu kucağıyla omzu arasına sıkıştırdı ve kucakladı beni. Koltuğa taşıdı bedenlerimizi öyle devam etti işine. Başım dizlerimdeyken hem konuşuyor

hem de saçlarımı seviyordu. Onun anlattığı her bir ayrıntıya defalarca kez baktım. Hayaller kurdum. Bugünü düşündüm. Yine aklıma aynı şeyler geldi. İşe yarın da gitmeyecektim ve Fetih'e bir şekilde bunu açıklamam gerekiyordu. Doğru ya da yalan ama bir şekilde söylemem gerekiyordu. Çalışıyor gibi davranamazdım. Hem o da gelsin istiyordum artık eve. Benim burada olduğumu bilirse gelirdi belki. Telefonu kapattığında yüzünü eğdi bana.

"Uykun gelmedi mi senin?" diye sordu. En çok bu yüzden saçlarımla uğraşıyordu zaten. Tüm gün uyuduğumu bilmiyordu tabi.

"Yarın okula gidelim mi?" diye sordum. İşin doğrusu onun ne diyeceğini bildiğim için konuya böyle girdim.

"İş çıkışı mı? Çok yorgun oluyorsun Efsun. İzin gününde gideriz." dedi tam da beklediğim gibi.

"Yarın işe gitmeyeceğim Fetih." dedim. "Hatta ertesi gün de gitmeyeceğim." ve ondan sonraki günlerde...

"Af buyur onu nasıl yapacaksın?"

"Buyurayım." dedim. İstifa ettiğimi söylemek istemedim. Şu an buna hazır değildim. Kafam allak bullaktı. Bu konuyu açmak istemiyordum. Hatta birkaç saat düşünmek de istemiyordum. Kafamın içi yorulmuştu. "Bir süre izin aldım. Senin yanında olmak istiyorum. Aklım sende kalıyor hiçbir şeye odaklanamıyorum. Senin sağlığın iyi olana kadar. Artık sen de tamamen eve geç." sadece onun tansiyonunu kontrol etmek istiyordum, sağlıklı beslensin diye elimden geleni yapmak istiyordum.

"O nasıl öyle kolayca oldu? Üç gün daha fazla rapor alacağım diye araya insan soktum ben, göbeğim çatladı sana zorluk çıkmadan yapayım diye. Bana mı garezleri vardı?"

"Kolayca olduğunu nereden çıkardın?" dedim. Olmamıştı. Bu gerçekti. "Sadece seni hastaneye götürdüğüm gün ne kadar kötü olduğumu gördüler. Ve tabi ki sen doktor eşisin ben bizzat doktorum. Sözüm daha çok geçiyor. Bir süre böyle olacak."

Hoşuna gitmedi bu durum. "Efsun ben iyiyim. Bu durum seni zora sokar, ileride acısını çıkarırlar. Sırf benim için kendini b..."

"Tek sebebi sen değilsin Fetih. Mesleğimi yapamıyorum. İyi bir doktor olmadığımı hissettiğim bir dönemdeyim." dedim. Bu konuda da dürüsttüm.

"Kim demiş sen iyi bir doktor değilsin diye? Sen benim tanıdığım en iyi doktorsun." dedi muhakkak abartarak.

"Sen bizim pediatri hocasıyla tanışsaydın fakültede sana gülmekten kırılırdı." dedim. Biraz da konuyu kapatmaktı amacım. Uzamasın, kurcalamasın istiyordum.

"Allah Allah. Çok biliyor o." dedi. Fakültenin en kıymetli hocalarından birine.

"Bir kere sözlüsündeydim tamam mı? Bana soru sordu. Ben de kendimden gayet emin bir şekilde yanıtladım. Hoca da bölmeyince doğru cevap veriyorum sandım. Böyle dakikalarca anlattım. Lafım bitince 'hastan öldü, çık dışarı' dedi." bunu şimdi gülerek anlattım, Fetih de gür bir kahkaha attı ama o zaman neye uğradığımı şaşırmıştım.

"Bir kere de soru sordu. Cevap veremedim. Üç kişiydik diğerleri yanıtladı. Sonra sıra yine bana geldi. Başka bir soru sordu ona da yanıtlayamayınca ben o an birinin selası okunuyordu. İşaret edip 'bak selan okunuyor' demişti." biz üç kişinin nasıl renk attığını hatırlıyordum. Kalbim çok kırılmıştı o zaman.

"Efsun sen bu adamın dersinden nasıl geçtin?" dedi. Ben de bilmiyordum onu. Çok kötü zamanlardı beynim silmişti.

"Sadece bu hoca mı? Benim sözlülerde yaşadıklarım artık alay konusu olmuştu. Ortopedi hocası vardı bana demişti ki sana biraz daha soru sorarsam ve böyle saçma sapan cevaplar alırsam bölümden atılman için dilekçe yazıp vereceğim." aslında ders çalışıyordum ama hocalarla aramızda eğitimci öğrenci ilişkisi değil de usta çırak ilişkisi olduğundan böyle kafamıza vura vura öğretiyorlardı bize. Benim kafama biraz daha fazla vuruyorlardı ama. "Bir kez de şey olmuştu, ben süslenir giderdim çoğunlukla. Makyajım kıyafetim falan hep özenli olurdu. Girdim odaya, kadın bir hocamız vardı. Çok güzel olmuşsun kombinine on üzerinden on veriyorum dedi. Tabi ben mutlu başladım sözlüye. Sonra sözlünün sonunda şey dedi; ben senin kombinine kaç demiştim Efsun? On hocam demiştim. Notun da o kadar çıkabilirsin demişti." bunlar Fetih'i o kadar güldürdü ki utanmasa gözünden yaş gelecekti. Karnını ısırdım. "Komik mi?" dedim.

"Değil mi?! Kızım sen nasıl uzatmadan bitirdin bu okulu?"

Bacağını ısırmak istedim ama izin vermedi, çatık kaşlarla onu izliyordum. "Ya yok mu senin hocadan aldığın kötü bir yorum kaç senelik öğrenciliğinde?" tamam biliyordum başarılıydı ama bu kadar da olmamalıydı. Başını geriye doğru attı. Gülüyordu. Karnına vurdum birkaç kere.

"Bir kere," dedi sonra. "Bak şimdi hatırladım. Bizde sözlü olmaz juri var. Projelerimizi onlara sunarız. İkinci sınıftım. Bir kez hocam sözümü kesip 'Mimar Sinan mezarından kalksa ilk işi seni tekme tokat dövmek olur Fetih.' demişti. Haklıydı." sanırım onun da böyle bir anısının olması beni mutlu etti, yalnızlıktan kurtuldum ve karşılıklı gülüştük. Tüm sinir stresten arındım ve güldüm sadece. Fetih bana uzandı, gülüşümden öptü. Ben ona uzandım. Gülüşünden öptüm. O beni kucaklayıp yatağa bırakana ve banyoya girene kadar bu böyle devam etti.

Dışarıdan gelen su sesi kesilmişti. Fetih banyodan çıkmak üzereydi tahminimce. Bomboş duvarı izliyordum ve uzandığım tarafı bile değiştirmek istemediğim dakikaların içindeydim. Banyonun kapısı açıldı, buradan duyabiliyordum. Çok geçmeden odaya ve devamında yatağa girdiğini de fark ettim. Yorganın altına girdi ve bana yaklaştı. "Bak yine yatağın en ucunda uzanmışsın." dedi. Farkında değildim. Gerçekten değildim. "Böyle yapıyorsun ya bana sanki küfrediyorsun." dedi. Bu cümleyi ilk kez kurmuyordu ama ilk kez bu kadar hoşuma gitmedi. Durup dururken ya da ilk bu kadar dikkatimi çekti.

"Küfretmiyorum ama." diye düzelttim istemsizce. Beni yatağın orta yerine kadar çekti.

"Ediyorsun." dedi ısrarla.

"Etmiyorum Fetih." dedim ısrarla. "Yatağın ucu da yatağın ortası da yatak. Bazen fark etmeden orada yatıyorum. Sana küfretmiyorum." bu sanki çözülmesi ve açığa kavuşturulması gereken bir şeymiş gibi geldi bana. Beni anlayamadığım bir şey rahatsız ediyordu. Aramızda biraz mesafe olması ona kötü bir şey ima ettiğim ya a söylediğim anlamına gelmiyordu. Yemin ederim ki gelmiyordu. Yanlış anlıyordu.

"Ediyorsun dediysem ediyorsun. Rahatsız oluyorum ortak paylaştığımız şeyin en ucunda durmandan. Her an gitti gidecek gibi. Rahatsız oluyorum ve seni aynen böyle en ortaya kadar çekiyorum. Çünkü gitmene izin

vermiyorum." dedi. Kafamın içindeki kaostan bir haber ama ona bizzat hizmet ederek. Çok berbat bir hizmetti bu çünkü ben onu susturmaya çalışıyordum.

"İzin vermiyorum diye bir şey yok ki Fetih." dedim. Susturamadım kendimi. Zaten karman çormandım, çok gereksiz cümlelerdi bunlar.

"Vermiyorum işte." dedi. Ciddiye almıyordu beni henüz. Elini karnıma sarmış yanağını yanağıma yaslamıştı ve arkadan sıkıca sarılmıştı.

"Ben istersem yatağın en köşesinde yatarım ama." dedim. Ne yapmaya çalışıyordum? Tepkisini ölçmek miydi bu?

"Hayır yatamazsın."

"Fetih yatarım! Nasıl engel olacaksın?"

"Kandırırım ki seni, ikna ederim. Böyle yavaş yavaş saçlarını okşarım, güzel cümleler kurarım sonra da bir bakmışsın yatağın ortasındasın." bunu yapıyor muydu? Zaman zaman. Yapamadığı anda zaten o da en uçta yatıyordu. Bir şekilde beni kendinden ayırmıyordu. Sadece o sarhoş olduğu gece, en azından ben uyanıkken tamamen yaklaşmamıştı. Uyuduktan sonrasını hatırlamıyordum. "İnsanlar zaman zaman yalnız kalmak isteyebilir Efsun." dedi. Sanki bazen tamamen refleksle uzaklaştığımı anlıyordu. "Ama doğru zaman değilse izin verilmez. Senin şu an benim sağlığım için yaptıkların gibi. İkimiz de öyle bir dönemdeyiz. O yüzden seninle gerilmeyeceğim. Rahat bırak vücudunu." dedi ve o dokunuşlarının yumuşattı. Tam arkamdaydı eli karnımdaydı ama tam bir sarılma içinde değildi. Net olan bir şey vardı ki yatağın ortasındaydım. İkna gücünü farkındaydı ve bunu zamanı gelince kullanmaktan geri kalmıyordu. Çok uzun zaman bunu düşündüm. Sonra karnımın üzerindeki elinin üzerine örttüm elini. Uyudu sanıyordum ben ama uyumamıştı. Elimi tuttu.

*** ***

"Yoruldun mu? Alayım mı seni kucağıma?"

Tepemizde yakmayan ama ısıtan bir güneş varken bu okul yolu bu kez daha yorucu gelmişti bana. Fetih'in koluna girmiştim ve yanağımı koluna yaslamış öyle yürüyordum. "I ıı." diye mırıldandım.

"Sırtıma atayım mı?" dedi bu kez. Tıpkı o zamanki gibi. Güldüm ve başımı iki yana salladım. Sabah uyanmış kahvaltı ettikten sonra okula gelmek için yola çıkmıştık. Buradan sonra ben eve geçecektim Fetih ofise. Yarın da gidecekti ve bunun son olduğunu söylüyordu. Umarım öyle olurdu.

"Şimdi sana birkaç taktik vereceğim. Kulağını aç beni iyi dinle." dedi. "Bu inşaat işinde el işçiliği kadar sohbet de önemlidir. İşini yapan ustanın vereceği özenin miktarı işin sahibiyle olan samimiyetine bağlıdır. Tamam iyi yapabilir ama seninle arası iyi olursa daha iyi yapar." dedi.

"Şimdi okulun başında ben durdum gayet iyi oldu, şu hayvanlar için kulübeleri yapan ustayı göreceksin şimdi. Fantalardan birini alıp hemen git yanına. Kırk yıldır tanışıyormuşsunuz gibi davran. Tamam mı?" dedi.

Başımı salladım. "Tamam." dedim. Okul gözüküyordu artık.

"Ama asla işini öğretmeye çalışma. En iyisini o biliyor bunu sakın unutma. İstediğin bir şey varsa çok dikkatli olman gerekiyor söylerken. Tepesi atarsa yapmaz. Anladın değil mi beni?"

"Anladım." dedim merakla.

"Yani tabi istersen yapma. Kulübeleri kafasına göre yapar. Fazladan özen göstermez."

"Yok yok tamam ben halledeceğim." dedim. Kırk yıldır tanışıyor gibi yapacaktık tamam. Anlamıştım. Ters biri olmasaydı bari. Fetih'in taktikleriyle geçti yol ve bizi fark eden bir adam koşarak yanımıza geldi.

"Hoş geldiniz Fetih Bey." dedi. Elleri kirliydi silkecek gibi oldu ama Fetih ona fırsat vermeden sıktı elini. Adam bana da başıyla selam verirken "Hoş bulduk usta." dedi. Fetih elindeki Fantalardan birini bana verdi ve ilerideki adamı gösterdi. Hemen aldım ve gösterdiği yere doğru ilerlemeye başladım. Ona vardığımda bir an ne diyeceğimi bulamadım o da hiç dönmedi bana.

"Bunları siz mi yaptınız?" dedim önündeki tahta parçalarının boyutlarını ayarlayan adama. Kulübeler için miydi acaba? O ana kadar sanırım beni fark etmemişti, elindeki işi bırakmadan başını bana doğru kaldırdı. Yaşı büyüktü, saçları ağarmıştı. Gösterdiğim oyun alanındaki çeşit çeşit oyuncaklara baktı.

"Bazılarını. Geriye kalanlar hazır geldi biz yerini ayarlayıp sabitledik." dedi. Bir an arkamda kalan Fetih'e baktı ve sessizce selamlaştılar.

Başımı salladım ve elindeki işi izlemeye başladım. Ama o da beni. Sanırım başka bir şey daha söylerim diye bekliyordu ya da gitmemi. "Siz devam edebilirsiniz. Rahatsız olmayın lütfen. Kola getirdim içer misiniz bu arada?" dedim. "Zahmet etmeyin siz." dese de hemen bardak aramaya başladım ve hem ona hem de kendime koydum ve yanına indirdim. "Sağ olun." dedi. Koladan iki yudum aldı ve işine devam etti. Öyle görünüyordu ki bunlar özellikle kediler için yapılan yuvalardı.

"Biliyor musunuz benim de babam böyle şeyleri hep kendisi yapardı?" dedim. "Hatta evin diğer tesisat, boya badana, kırık dökük her şeyini." benim on dakikada yapacağım şeyi otuz saniyeye sığdırıyordu takip edemiyordum ellerini.

"O da mı ustaydı?" dedi bana bakmadan.

"Yok, öğretmendi ama kendisi yapardı. Bazen yapamazdı daha çok bozardı ben ne yaptım ki, zaten bozuktu derdi." ustayla aynı anda gülüştük. Bu beni biraz rahatlattı. "Fetih de öyle." dedim biraz kısık sesle ikimizin de tanıdığı birinden bahsetmek daha iyiydi sanki. "Her şeyi yapabileceğini sanıyor. Bir kere benim musluğum bozulmuştu, ben yapacağım dedi, bak yapma daha çok bozarsın dedim de dinlemedi. Sonra evi su bastı." dedim ve kıkır kıkır güldüm. Sonra biraz daha güldüm, sonra biraz daha. Bir benzerlik daha, muhakkak unutmuştum bunu, yine aklıma geldi.

"Eşref saatinde değildir." dedi usta. Fetih'i de zaten asla yedirmeyin kimseye.

"Sonra beni suçladı, ben mi yaptım sen tutmayı beceremedin diye. Babamla aynı model."

"Erkekliğin raconu budur Efsun Hanım," dedi. Adımı biliyordu. Okulun adından olabilirdi. "Yapmaya yeltenirsin olursa en iyisi sensin olmazsa senden değildir." yüzüme vuran güneşle biraz buruşmuştu yüz hatlarım. "Tam olarak öyle." dedim ve yine sessizce onu izlemeye başladım.

"Böyle tepenizde dikilince diktatör ya da patron gibi mi duruyorum?"

Amca, evet yüzüne bakınca anlamıştım amca yaşında olduğunu, bana baktı. "Hayır niye öyle düşündünüz?"

"Ustalar yaptıkları işin sahibine hanım demez ki." dedim. "Hatta benim şu an işimi daha güzel yapın diye sizinle hemşeri çıkmışım gibi davranmam gerekiyordu." amca gülerek bana baktı. Fetih'in taktiğini ortaya çıkardım. Komik bir şey mi söylemiştim?

"İşin sahibi de ustaya siz demez ki. Al ver meselesi bu." öğrendiğim yeni raconla dudaklarım aralandı. Evet çok mantıklıydı şerbeti ilk ben vermiştim.

"Anladım ustam." dedim. "Memleket nere senin?" şimdi neresi olursa olsun bir şekilde bağlantı kurmalıydım ki kedilerin evleri daha güzel yapılsaydı. Amca güldü.

"Zonguldak." dedi. Dudaklarımı birbirine bastırdım, gözlerim neredeyse açıldı kocaman. Karadeniz çok ters istikametti. Nasıl bir bağ kurmalıydım?

"Aaa!" dedim yine de! "Şey ya benim," dedim. Düşün Efsun düşün. "benim bir arkadaş orada doktorluk yapıyor." hatırladığım yoktu ama bulurdum. Yani koca üniversitede bulurdum. "Çok güzel diyor oralara. Bartın falan yanındaymış. Çok güzel, insanları müthiş insanlarmış."

"Hangi hastanede?"

Ya sabır...

"Ben onu şimdi tam hatırlayamadım ama özel bir durum olursa sen Fetih'ten bana ulaşırsın şey ederiz biz." dedim. Şey ederdim herhalde.

"Sağ olasın." dedi ve işine devam etti. Rahat bırakmadım ama adamı. Sohbet etmek istiyordum biraz. "Şuraya oturabilir miyim?" dedim tahtaların üstünü gösterdim.

"Orada rahat etmezsin kızım içerid..."

"Yok ederim ederim." dedim ve oturdum hemen. Yoksa içeri gönderecekti beni. Oturduğum yer biraz sertti ama sorun değildi. Bir süre sessiz durabildim ama yine konuştum. "Çocuğun var mı amca senin?"

"En küçüğüm senin kadar. Beş çocuk on iki torunum var." Fetih'in babaannesinin daha fazlaydı belki ama yine de şaşırdım. O kadar da yaşlı durmuyordu aslında. Yine başkaları için normal olan sayılar bana devasa geldi.

"Allah bağışlasın." dedim. Böyle söylenirdi hep çünkü.

"Sağ olasın kızım. Senin var mı?" dedi.

"Yok." dedim.

"Olsun zamanı gelince Allah da nasip ederse olur bir gün." dedi. Çok mülayimdi.

"Ama kedimiz var bizim." dedim yine de. "Şimdi diyeceksin ki evlatla bir mi ama bir bizim için. Biz onu bir günlükken bulduk, doktorlar anne sütü almadı ölecekler dedi ama yaşadı. Demek ki annelik yapabildik, o da bizim çocuğumuz oldu. Fotoğrafını göstereyim mi sana?" onay almadan hemen elim telefonuma gitti ve galeriyi açtım. Bu sabah çektiklerimden birini açtım ve gösterdim. "Bak." dedim hevesle. Hep bunu yapmak istemiştim. Bir kedim olsun ve onun fotoğraflarını insanlara göstereyim.

İkimiz de fotoğrafa doğru eğildik. "Sarman." dedi.

"Evet!" dedim heyecanla. "Bak sana bir günlük halini göstereyim." hemen kalpldiğim fotoğraflardan ilk günlük ve Fetih'in çektiği fotoğraflardan birini gösterdim. "Bak bu haldeydi, bu hale geldi. Dünyanın en güzel kedisi değil mi? Bizim diye demiyorum bak sen daha önce bu kadar sevimli bir kedi gördün mü?"

Gülerek başını salladı. "Yok görmedim." dedi. Göremezdi çünkü yoktu. Diğer kediler de çok güzeldi ama sıralama yapınca Şeftali birinci sıraya geliyordu. "Fetih baktı biliyor musun benden çok? Ben hastaydım o kalkıp yemeğini yediriyor, kakasını yaptırıyordu iki saatte bir. Annesi sanıyor zaten Fetih'i." niye bu kadar her şeyi anlatıyordum bilmiyordum.

Ustayla aynı anda Fetih'e baktık. İşinin başındaydı ve bir şeyler anlatıyordu. "Ne güzel bir insanla evlenmişsin sen öyle." dedi. Başımı salladım. "Bu okula da benim adımı verdi biliyor musunuz?" dedim muhakkak biliyordu ama söylemek istedim işte. "Bu kütüphanenin ismi de anne babamın. Hatta meydanda olan kütüphanenin ismi de annemin."

"Söylediler. Başta anne babasının sandım sonra karısının dediler. Ben de sandım ki karısı ölmüş adına yaptırıyor. Daha önce çalıştım yine böyle okulların inşaatlarında. Ya anne babanın olur ya kendisinin. Olmadı eşi, kendisi ölmüşse onların adına yapılır. Çok gördüm öyle ama bak ölenin değil yaşayanın kıymetini biliyor. Bir sürü öğrenci mezun olacak biz ölüp gidene kadar buradan." dedi. Herkes böyle düşünüyordu.

Başımı salladım, burnumun direği sızladı buradan mezun olacak çocukları düşündükçe. "Evet ben sordum öğretmen arkadaşıma, bir öğretmen emekli olana kadar 350 400 öğrenciyi mezun eder dedi. Bu okulda da bir sınıf var şimdilik, demek ki en az o kadar öğrenci mezun olacak buradan. Hepsi benim adımı bilecek değil mi şimdi?" diye sordum. Bu çok güzel bir şeydi ve herkesten duymak istiyordum.

"Yalnızca onlar mı, bütün köy bilecek. Ara ara geliyor köyden insanlar bakıyorlar. Benim yaşım ortada bu konforda başka bir köy okulu daha görmedim. İnsanlar nasıl dua ediyor size."

Elimi kalbime bastırdım. Kaç yaşına gelirsem geleyim bunun üstünde başka bir hediye alamayacaktım. Fetih öyle bir şey yapmıştı ki bir daha kendisi bile kendi yaptığının üzerine çıkamazdı. Burası normal bir okul değildi. Bir köy okuluydu. Yokluğun da mücadelenin de en çarpıcı yaşandığı yerdi. Buradan geçen her çocuğun da her öğretmenin de bir hayat hikayesi vardı gözümde ve bu hayat hikayesinde çok mühim bir yeri vardı. Buna inanıyordum.

"Çok seviyorum ben onu biliyor musun?" dedim. Arkamda masum masum çalışıyordu bense burada ondan bahsediyordum. "Pamuk gibi bir adam. Böyle pamuk yumağı gibi onun kalbi, yür..."

"Ben çalışmayan adamı sevmem!" konuşmamı arkamdan yükselen, kuvvetli ve tanıdık ses böldü. Yakınımdan gelmiyordu Fetih bağırıyordu.

Onun hakkında güzel şeyler söyleyecektim ya hissetmiş gibi hemen bozmalıydı bunu. "Ben işe yaramaz adamı da sevmem. Gelip saat doldurur gibi mesaisini dolduran adamı hiç sevmem."

Parmak uçlarımı çeneme bastırdım ve açıklama yapmak zorunda hissettim kendimi. "Birazcık asabi sadece. Çok az asl..."

"Herkes vazifesini bilecek işini hakkıyla yapacak. Konuşarak başkasının işini aksatana hiç tahammülüm yok özelikle. Duyuyor musun beni sana söylüyorum?"

Kime söylüyorsa bunu kırıcıydı. Bu kadar bağırması çok rahatsız etti beni. En azından gidip yanına uyarmalıydı, bu kadar insan arasında sesini yükseltmemeliydi. Rencide etmemeliydi.

"Aldığı paranın, yediği yemeğin hakkını verecek. Ya da verecek istifasını çıkacak gidecek. Kimseyi burada zorla tutmuyoruz biz. Disiplinsizliğe gelemem ben. Duymuyor musun be..."

Fetiih diye mırıldandım ve asılmış suratımla ona döndüm. Hoş değildi buradaki çoğu kişinin yaşı ondan büyüktü. Tam açmıştım ki ağzımı herkesle ayrı ayrı göz göze geldim. Bana bakıyorlardı. Neredeyse hepsi gülerek. Çalışanlardan biri bana doğru koşar adım geldi. Anlayamıyordum, neden bana bakıyorlardı? Bir boya ustasının giydiği tulumu bana uzattı gelen kişi.

"Buyur yenge." dedi.

"Bu ne?" aldım elime açtım boylu boyunca tulumu. Gördüğüm en küçük tulumdu. Bir erkek içine sığmazdı mesela. Fetih bana doğru yürümeye başladı. "Efsun," diye seslendi ve ekledi. "usta." ismimin yanına ilk kez aldığım bir tabirdi bu, garipsedim hatta benimseyemedim bile. "Kalk da işinin başına geç. Buraya otur, işini yapan insanları lafa tut diye mi getirdim seni?" dedi. Yanımdaki adama baktı ve beni işaret etti.

"İşinden alıkoyuyor değil mi seni?"

"Estağfurullah. Muhabbeti ne hoş öyle hanımının."

Fetih'in gözlerinin içi parladı resmen. "Öyledir," dedi ve ekledi. "hanımımın." yerimden kalktım ve ona baktım. "Kütüphane uygun. Git değiştir üzerini, el atalım boyaya. Hadi Efsun."

"Ben yapabilir miyim?" dedim. Ufak şeyleri boyamışlığım vardı ama bir duvarı hiç boyamamıştım. Üstelik bir okul duvarını. Başını salladı ve kütüphaneyi işaretti. Hızlı hızlı heyecanla kütüphaneye gittim. İçeride henüz kitaplar yoktu ama raflar yerleştirilmişti. Çok güzel duruyordu. Perdeleri bile takılmıştı. Hepsini indirdim ve tulumu giydim bir çırpıda. Saçlarımdaki bandanayı açıp daha sıkı bağladım ve çıktım. Fetih de

giymişti ve boya bidonlarının önünde beni bekliyordu. Koştur koştur ona doğru gittiğimde boyanın kapağını açtı ve rengi gördüm.

"İstediğin gibi değil mi?" başımı salladım hemen. Tam da istediğim gibiydi. Fırçaları bana uzattı boyaları o aldı. Kapıyı açıp benim girmemi bekledi. Boyası yapılmadığı için henüz dün gösterdiği dolaplar sıralar gelmemişti ama ben tek tek gezdim her yeri. Çok güzeldi. Büyük, ferah, iç açıcıydı. Daha bitmemesine, içine eşyalar konmamasına rağmen üstelik.

"Şimdi gel bakalım yanıma." dedi Fetih ve durdu bir duvarın önünde. "Şimdi bu duvarı beraber boyayacağız. Ben sana göstereceğim. Öteki duvarı sana bırakacağım. Benim biraz işim var ben gelene kadar boyarsın o duvarı."

Gözlerim iri iri açıldı. "Ben tek başıma yapamam Fetih! Gitme ya da başka bir usta gönder yanıma."

"Yaparsın yaparsın, şu ana kadar elinden gelmeyen bir iş bile görmedim. Şimdi iyi dinle beni. Bak izle. Fırçamızı aldık." dedi. Bir adım uzaklaştım. Ya kötü olursa, toparlanabilir miydi sonra?

"Kovanın içine tam batırmıyoruz şu şekilde. Yavaşa yavaş yapıyorum iyi izle bak. Ekmek banar gibi banmıyorum fırçayı kovaya." dedi. Evet öyle yapmıyordu. Elim belimde onu izliyordum.

"Sonra çıkarıyoruz fırçamızı ve fazlalığı böyle silkerek atıyoruz." dedi ve fırçayı salladığında boya bana gelmesin diye geri kaçtığımda Fetih bana baktı ve fırçayı bu kez bana doğru silkti boya damlaları sıçradı üzerime. "Kirlenmekten de korkmuyoruz. İlk kurak buydu unuttum." aldı fırçayı ve duvara döndü. "Alttan başlayarak Efsun yukarıya doğru sürüyoruz. Sonra fırçayı kaldırmadan aşağı doğru. Bir ruloyla en fazla iki sıra yapabilirsin. İki sıradan fazla yapma. Ve ikinci altın kural bak aşağıya." dedi ve o göstermeyene kadar görmediğim boşluğa baktım. "Beş altı santime kadar boyuyoruz. Altını fırçayla yapacağız."

"Tamam." dedim.

"Sonra en başa dönüyoruz. İlk fırça darbemizde boyamız çoktu ya, onu toplamak için. Böyle özenle üzerinden geçiyoruz. Sonra bir daha alacağız boya ama rulonun suyunu sıkana kadar kullanmıyoruz. Baktık boya azaldı bir sıra mı yaptık olsun deyip zorlamıyoruz. İlk seferlerde daha fazladır fırçadaki boya. O yüzden daha fazla boyarsın. Şimdi sıra sende." dedi ve elimdeki fırçayla bana baktı. Tamam yapabilirdim. Kalbim küt küt atıyordu. Yerler şeffaf bir şeyle örtülmüştü. Fetih elindeki fırçayı bıraktı ve arkama geçti.

"Bak ben arkandayım. Bir şey olursa destek atacağım." dedi. Fırçayı onun gösterdiği gibi boyaya batırdım. Saçlarım önüme düşmesin diye tuttu arkamdan.

"Yeterli mi?" diye sordum. Bebek gibi bir renkti.

"Evet tamam, şimdi at fazladan boyayı." dedi ve geri çekildi biraz benim de çekilmem için. Biraz zorlandım, çünkü ağırlaşmıştı fırça ama yaptım.

"Aferin benim karıma." dedi Fetih tam destek. Fırçayı kaldırdım ve onun kaldığı yerden devam ettim. İlk sırayı rahatça yaptım ama ikinci sırada onun bahsettiği şey oldu.

"Fetih sanki boya bitti." dedim.

"Aynen öyle. Şimdi cila çek üstüne al fazla boyanı." dedi ve yaptığı gibi yaptım. Geri çekildim ve baktım. Fetih devam etmişti sanki hiç el değiştirmemişti.

"Oldu mu?" dedim. Heyecanlıydı sesim. Fetih'e İzmir'de evimi anlattığım kadar hem de.

"Çok güzel oldu, kim anlar iki farklı elden çıktığını?" aynı şeyi mi düşünüyordu? Hevesim daha çok arttı. Boyaya gittim yine.

"Sen bir uçtan ben diğer uçtan devam ediyorum o zaman ortada denk geliyoruz." dedi. Başımı hızlı hızlı salladım ve devam ettim. O neredeyse benim iki katım hızla yaptığı için çok çabuk bitti duvar. Bir an içim o kadar pır pır etti ki elimde fırça olmasa ellerimi birbirine çarpacaktım. Fetih'le yan yana duvara baktık. Biz yapmıştık.

"Bütün oda bittikten sonra en son küçük fırçayla boş kısımları yapacağız. Şimdi ben işimi halledeyim sen de o zamana kadar bu duvarı yap olur mu? Ben gelmeden biterse de diğerine geçersin."

"Tamamdır Fetih usta!" dedim. Camdan gözüküp gözükmediğimize baktı sonra elmacık kemiğimden bir ısırık aldı ve çıktı sınıftan.

İşçi problemlerini pratik olarak uyguladık. Ben tek başına biraz geç yaptım. Bir yerden sonra yoruldum da. Hatta terlemeye bile başladım. Biraz su içtim. Fotoğrafını çektim duvarın ama sonunda bitti. Fetih gelmeyince üçüncü duvara da geçtim ama çok ilerlemeden geldi. Geldi ama kirlenmişti. Elinde bir sandalye vardı onu köşeye koydu. Üzerindeki kahverengi ve diğer renklere baktım.

"Nereyi boyadın bensiz?" dedim. Hem de başka renkler boyamıştı. "Sensiz değil. Bir kısmını sana bıraktım. Gel sen otur dinlen biraz." dedi. Elimdeki fırçayı aldı bana bir bardak meyve suyu koydu, biraz da kurabiye.

Bende oturunca bandanamı düzeltti sanırım yüzüme bulaşmış olan boyayı çıkarmaya çalıştı.

"Yoruldun mu?" dedi saçlarımı arkaya doğru tararken.

"Birazcık. Olmuş mu?" dedim merakla. Oturduğum yerde ilk meyve suyunu içtim.

"Yapamam diyenden korkacaksın." dedi Fetih ve fırçayı aldı. "Sen dinlen şimdi ben halledeyim geriye kalanını." önce duvarları boyadı büyük fırçayla sonra açıkta kalan yerleri. Kurabiyeleri yedikten sonra ben de gittim yanıma küçük fırçayı da anlattı bana onu da yaptım. Bu biraz daha zordu ama Fetih hızlı olduğu için bitirdik hemen.

Kapının eşiğinde uzun uzun sınıfımızı izledik. "Oldu." dedim.

"Oldu." dedi. "O zaman diğer yere de bakalım." sosyal aktivite odası sandım başta ama okulun dışına çıktık. Kütüphanede bir yer sandım ama diğer tarafa doğru yürüdü. Oyuncaklarla ilgili bir şey sandım ama yine okula döndü. İki pencere arasındaki boyaları gördüm. Birden fazla renk vardı.

"Ben bir şey çizdim." dedi Fetih. İki adım kadar önümden gidiyordu. Durduğu yere ben de vardım ve çizdiği şeye baktım.

Bir serçe.

Kocaman. İki pencerenin arasını kaplayan elle çizilmiş ve boyanmış bir serçe.

Bir iki üç dört.

Ayaklarının dibindeyse dört tane *yavru* serçe.

"Sensiz boyamadım, yavrularını da sana bıraktım." dedi. Sesi o kadar sakindi ki sadece dinliyordum. Serçe ve dört yavrusu. Serçenin her bir tüyü elle tutulacak kadar gerçekçiydi. Ellerim titrediğinde üzerimdeki tuluma tutundu.

"İstersen beşinci yavruyu da çizebilirim ama." dedi.

Serçe ve dört yavrusu.

Anlayabiliyordum. Bunun ne demek olduğunu anlayabiliyordum. Buruk bir tebessüm geçti yüzümden ama dudaklarım inatla aşağı büzülüyordu.

"Yer kalmamış ki ama beşinci yavruya." dedim. Dört tane yeterliydi, hatta fazla değil miydi?

"Eğer sen istersen yaratırım. Yani yer bulurum. Çizeyim mi beşincisini?" dedi. Sesinde ince bir ısrar vardı. Yavrulara yaklaştım duvarın önünde diz çöktüm. Ellerimle üzerlerinden geçtim.

Serçe ve dört yavrusu.

"Dört tane yetmez mi?" dedim. Konu kesinlikle duvar değildi.

"Sen yeter dersen yeter ama çiz dersen çizerim." dedim. Gülümsedim gözlerimi kapattım.

"Bence yeter." dedim. "Nasıl boyayacağım ben yavruları?"

*** ***

Dün yaptığımız boya badananın yorgunluğunu neredeyse tüm gün yatarak atmıştım ama bugün yatmak için hiçbir sebebim yoktu. Yorgun hissetmemin de hiçbir sebebi yoktu. Hava kapalıydı ve Fetih'in ofisteki son günüydü bugün. Günlerdir ölçtüğüm tansiyonunda her şey yolundaydı, sıkıntısızdı. Ona hissettirmeden uyguladığım Akdeniz diyetine de yavaş yavaş alışıyordu sanki. Şimdi işteydi gelmesine saatler vardı ve ben yataktan çıkmak istemiyordu. Halbuki temizlik yaparım sanmıştım bugün. Biraz elma toplarım sanmıştım ama her şeyin güzel gittiği anlarda aniden dünyam başıma yıkılmış gibi oluyordum zaman zaman. Ve uyumak istiyordum.

Fetih gittiğinde bugün evdeki bütün anahtarları toplamış ve dolaba koymuştum. Öyle daha iyi hissedeceğimi sanmıştım başta ama bir etkisi olmamıştı. Çok saçmaydı zaten yaptığım. Bir şeylerin saçmalığını yaptıktan sonra anlıyordum.

Telefondan saate bakmak için ekranı açtım ama saatten önce arka planıma daldı gözlerim. Serçe ve dört yavrusu. Boyadıktan sonra fotoğrafını çekmiştim ve koymuştum arka planıma. Gülümseyerek onu izledim bir süre. Minik serçeleri saydım. Hem yer yoktu beşinci serçeye, çiz desem nereye çizecekti diye düşündüm durdum. Yataktaki Şeftali'ye de gösterdim. Baya ilgili davrandı. Umarım bu ilgisi avcılık içgüdüsünden gelmiyordu.

Yatmaktan sırtımın ağrıdığı dakikaların içine girerken zorlaya zorlaya kalktım yerimden. Bir günü aktif geçiriyorsam bunun bedeli günler oluyordu sanki. Yürüyüş dedim kendi kendime. Biraz yürüyüş iyi gelirdi. İşe yarıyordu sanki. Üzerime montumu aldım ve cebime kulaklığımı koydum. Evin anahtarını alırken kapıyı kapattım çıktım evden. Bahçe kapısına varmadan kapıdan tanıdık bir sima gözüktü.

"Efsun yenge, Efsun yenge!" diye bağırdı Mahmut. Yine elinde torbalarla gelmişti.

"Mahmut!" beni her seferinde gülümsetebilen nadir bir varlıktı. "Hoş geldin!" daha fazla taşımasın diye elindeki torbaları aldım.

"Annem sen hastasın diye sana bunları gönderdi. Dedi ki bunları kaynati kaynati içi. Limon da sıksın!" torbanın içini açtım. Bitki yaprakları vardı.

"Çok teşekkür ederim niye zahmet ettin? Karnın aç mı?" ona köfte yapabilirdim. Sonra eve gelen Fetih köfte kokusunu alıp ayılıp bayılabilirdi.

"Değil. Sen nereye gidisen?"

"Yürüyüşe çıkacağım biraz. Bana eşlik etmek ister misin?" dedim. Tek başına olunca bir yerden sonra sıkılıyordum.

"Annem çok uzağa gitme diyi, bizim eve doğru mu gidisen?"

Başımı salladım. Oraya doğru da gidebilirdim sorun yoktu. "O zaman sen bekle ben bunları bırakıp geliyorum." dedim. İçeri geri girdim mutfağa bıraktım elimdekileri. Bir tanede çikolata aldım ve çıktım yine evden. "Bak sana ne getirdim." dedim ve ona uzattım. Biz yan yana evden çıkarken yürümeye başladık. Sessizdik aslında. Telefonum çalmasa hiç gürültü olmayacaktı.

Ekranı Mahmut'a gösterdim sonra açtım telefonu. "Efendim Fetih?"

"Uyuyor muydun?" dedi.

"Hayır yürüyüşe çıktık. Sen ne yapıyorsun?"

"Çıktık?" diye sordu. Eğer biraz daha istifasını verip gelmezse Mahmut'la yemek date yapacağımızı söyleyecektim.

"Mahmut'la. Ben tam çıkıyordum o geldi beraber çıktık."

"Bak," dedi böyle tavırlı. "Bak bak bak. Telefonu versene sen bir şuna."

"Tabi ki böyle bir şey yapmayacağım."

"Hayır ver bir kimsin kimlerdensin diye soracağım."

"Hayır Fetih başka bir şey söylemeyeceksen kapatıyorum. Mahmut'a ayıp oluyor. Hadi."

"Öyle mi Efsun Hanım?"

"Öyle Fetih Bey. Siz de çalışın. Yaşlanana kadar çalışın. Birazdan eve geçip Mahmut'la yemek de yeriz. Siz de çalışın." dedim.

"Ben şimdi pılımı pırtımı topluyorum geliyorum. İlişiğimi de kesiyorum artık yeter. O yer cücesine de söyle evine gitsin." beklediğimden daha kolay olmuştu.

"Tamam Fetih Mahmut'un da sana selamı var." dedim ve ne söyleyeceğini beklemeden yüzüne kapattım.

"Selam söylüyor." dedim.

"Aleykümselam." dedi büyük bir olgunlukla. Otuz yaşında adamların göstermediği olgunlukla hem de. Sessiz sessiz yürümeyi sürdürürken "Senin canın mı sıkıli?" dedi bana bakarak.

"Biraz." dedim.

"Hasta oldun diye mi işe gitmisen?"

"Evet o yüzden."

İleride bir park vardı ve boştu. Oturmak istiyordum biraz. Başka bir şey sormadı o parka kadar sessizce yürüdük. Bir banka oturduk o da yanıma oturdu. Park kimsesiz kalmış kadar boştu. Çikolatasını açtı bana da uzattı.

"Teşekkür ederim." dedim sadece sonra oyuncakları izledim.

"Canın sıkılı ya bize gel. Benim annem sana çay yapar mırra yapar."

"Tamam." dedim. "Bir daha canım sıkılınca size gelirim." annesini de davet etmek istiyordum aslında bir kez ama hiç fırsat olmamıştı. Sessiz sedasız karşımdaki parkı izledim. Cevabını vermediğim sorular artık çok ağır geliyordu bana.

"Ağlisen mi?" dedi aniden. Elimle yanaklarımı kontrol ettim. Hayır ağlamıyordum.

"Hayır, onu da nereden çıkardın?" çikolatasını ağzını hiç kirletmeden yiyordu. Keşke daha çok çikolata alsaydım yanına. Kardeşlerine de götürürdü.

"Dudakların böyle," dedi ve kendi dudaklarını aşağı doğru büzdü ve titretmeye çalıştı. Güldürdü bu beni. "Annem de öyle yapınca ağli hep."

"Annende mi ağlıyor?" dedim. Nedense gözümün önünde genç yaşından beri çile çekmiş, mücadele etmiş bir Anadolu kadını canlanıyordu gözümde. Elleri iş yapmaktan nasır tutmuş, saçlarına aklar düşmüş.

"Bazen. Babamla kavga ediler. Babam çok bağırınca ağli gizli gizli. Ağzı senin gibi büzili." dedi. Dudaklarım titremesin de annesini hatırlamasın diye birbirine bastırdım. Elim saçlarına gitti okşadım başını.

"Öyle zamanlarda annene sarıl kocaman tamam mı?" kimdi neler çekiyordu bilmiyordum ama ona da üzülürken buldum kendimi. Tek bir gücüm olsaydı ve bütün ağlayan kadınları güldürebilseydim. Kendim de dahil.

"Sarıliyem. O da bana sarıli." dedi. Yaklaştım saçlarından öptüm. "Aferin sana."

"Sana kim sarıli? Çocuğun yok ki senin." dedi. O kadar masum ve saftı ki soruları beni ağlatmaya yetebilirdi ama onun yanında tekrardan ağlamak istemiyordum.

"Fetih sarılıyor." kaşları havalandı ve başını salladı.

"Benim anneme babam hiç sarılmi." dedi. Keşke söylemeseydim. "Babam hiç annemi öyle taşımi de. O gün seni nasıl aldı kucağına. Çok da üzüldü. Annem ağlayınca babam hiç üzülmi de. Ama o çok üzüldü."

Mahmut yanlarındaydı. Ne zaman gitmişti bilmiyorum ama bir süre yanlarındaydı. "Fetih mi bıraktı seni o gün eve?"

"Yok yanındaki abla. Ama bana teşekkür etti, sarıldı Fetih. Ahbap olduk biz onunla." küçücük çocuk tüm dengemi bozarken bir gülüyordum bir ağlayacak gibi oluyordum.

"O zaten seni çok seviyor. Huyu öyle sevdiği kişilerle uğraşır." dedim. Ve dayanamadım sordum. "Çok mu üzüldü o gün?"

"Çook!" dedi ellerini iki yana açıp. "Sen iyileşecen ki niye öyle üzüli anlamadım. Dedim ben ona, doktor o iyileşir." gözlerim doluyordu engel olamıyordum. Başımı yere eğdim.

"İyileşeceğim değil mi?" dedim.

"He anneme de sordum doktorlar daha çabuk iyileşirmiş. Ağlama, benim annem sana çorba da gönderir. İyileşirsin. Ama ağlama, ağlarsan geç iyileşirsin. Anneme sordum o öyle dedi." göz yaşlarımı sildim başımı salladım. "Tamam." dedim. "Ağlamayayım."

*** ***

Kendi kendime, sözsüz sadece melodisini mırıldandığım şarkıyı dışarıdan dinleyen biri seçebilir miydi bilmiyordum. Yatağın içinde anne karnındaki gibi cenin pozisyonu almıştım. Üzerimde pandalı pijama takımım vardı ama önümü iliklememiştim. Gözlerim ağır ağır açılıp kapanıyor, beynimin içindeki kaos zaman zaman çok artıyordu. Çok düşünmekten düşündüğüm şeyleri anlamayacak kıvamdaydım. Başımı taşıyamıyordum. Hayır hayır düşüncelerimi taşıyamıyordum.

Çok ağır şeyler düşünüyordum.

Çok zorumda gidecek şeyler.

Burnumun direğini sızlatan şeyler.

Fetih'in parmağı yanağıma sürtündüğünde anladım banyodan çıktığını, odaya geldiğini ve bana bu kadar yaklaştığını. İrkildim ve hatta bir an titredim. "Ne düşünüyorsun bu kadar derin?" dedi parmağı yanağımı okşarken.

"Hı?" diye mırıldandım. Göz göze geldik. Bir an kafamın içini görme şansı varmış gibi bir telaşa düştüm. Sırt üstü konuma geldik defalarca kez gözlerimi kaçırdım.

"Ne düşünüyorsun bu kadar derin dedim? O çalışmıyor ben çalışmıyorum ne olacak bu evin hali diye mi yoksa?" tekrar ettiğinde gözlerimi kırpıştırdım. Kurutmadığı saçlarına baktım.

"Tabi efendim. Yarınımız belli değil aç mıyız açıkta mıyız?" ben Mahmut'u eve bırakana kadar o gelmişti. Yemek hazırlamış yemiştik. Çalışma masasına düzenini kurmuştu ben de eşyalarını yerleştirmiştim. Artık sadece kendi işiyle ilgilenen bir adam vardı. Ofisten getirdiği çerçevelerde benimle olan resimleri vardı yine masasına koymuştum.

"Benim yemeğim var bir süre götürür beni sen kendini düşün. Etçilim ben." dedi ve yanağımı çekiştire çekiştire ısırdı.

Yemeği bendim.

"Yamyamsın sen ya?"

"Bir şeyi kırk defa dersen olur. Hadi az kaldı biraz daha söyle." burnunu aldım böyle elimin altında ezdim büzdüm. "Aptal seni."

"Ne düşünüyordun, söyle bakalım kocana." dedi yeniden.

"Öyle dalmışım." elim saçlarına gitti kaşlarım çatıldı huysuzca. "Şu saçlarını kurut Fetih."

"Saç kurutma makinem varken niye ben yapayım?"

"Evet işte ben de onu diyorum, saç kurutma makinesi dolapt..." çok sonradan anladım ne dediğini, dudaklarının üzerine vurdum parmak uçlarımı. Saçlarını kurutması gerekiyordu. "Seni var ya!" dedim. Yüzünde çapkın bir eda belirdi yine. Böyle sırıttı, tepemden tepemden imayla baktı.

"Allah aşkına ne yaparsın? Ne olur yap Efsun!" elini bana sarmak istedi, pişkin pişkin gülüyordu. Gel benim kafamı ısırarak kopar der gibi gülüyordu hem de.

"Hiçbir şey yapmam, saçlarını da kurutmam. Alışkanlık haline getirdin ıslak saçı. Git kurut şu saçlarını. Emrediyorum bak." işaret parmağımı yüzüne yüzüne sallıyordum. Biraz geri çekti bedenini ve süzdü beni. Ona sallanan parmağıma çattığım kaşlarıma baktım. Dudaklarını yaladı ve gülmemek için epey bir çaba harcadı.

"Tehlike saçıyorsun Efsun." dedi sesini ayarlamaya çalışırken. Bilmeliydi ki beceremiyordu. "Şu pandalı pijamalarınla tehlike saçıyorsun. Güvende değilim. Bak indir şu parmağını polisi arayacağım." normal şartlarda bir Fetih Karadere her koşulda benimle alay edebilirdi.

"Beni bir ciddiye alır mısın?"

"Alıyorum. Yani şu sıfatı," beni, pijamalarımı işaret etti. "ciddiye almamak mümkün mü?"

"Alay ediyorsun benimle."

"Asla."

"Fetiiih!"

"Efsuun!"

Pes ederek düştü omuzlarım başımı iyice yasladım yastığa. Gözlerimi kapattım, bakmadım ona. Elini karnıma bastırdı yine bakmadım. İç çekti yine bakmadım. Benlerime dokundu, daha fazla dayanamadım açtım gözlerimi. Hayranlık duyuyordu. Belki benim zaman zaman rahatsız olduğum, olmasaydı daha iyi olurdu dediğim benlerime hayranlık duyuyordu. Benlerimi seviyordu. Evet sevmekti bu. Anlaşılmayacak gibi de değildi üstelik.

"Sende ilk dikkatimi ne çekmişti biliyor musun?" diye sordu. Benlerim olamazdı elbet. "Saçların." diye de cevabını verdi. "Doğal ve yapayın farkını anlarım. Boya değildi ilk gördüğümde anladım." dedi. İçimdeki braletin çevresinde dolanıyordu parmakları gözleri gibi. Gözleri zaman zaman yüzüme kaysa da parmakları hep oradaydı. "Sonra ne dikkatimi çekti biliyor musun?"

"Çillerim?" öyle olurdu genelde. Önce saçlarım sonra çillerim.

"Hayır. Benlerin." dedi. "İkinci kez karşıma çıktığında. Burcu'nun evinde. Üzerindeki hırkanın içine beyaz yakası açık bir şey giymiştin." şaşkınlıkla ona baktım. Sahiden mi? O an göz göze geldiğimiz anlar bile çok kısıtlıydı. Dikkatini benlerim gibi ufak bir ayrıntı mı çekmişti? "Canım burnumdaydı ama fark etmiştim. Bir şey geçmemişti aklımdan ama fark etmiştim." aklından bir şey geçmediğini o söylemese de bilirdim ben zaten. O gün o evde herkes canının derdindeydi. "Sonra bir daha denk geldik, bir daha, bir daha. Ne zamandan itibaren bilmiyorum ama ne giydiğine dikkat etmeye başladım. Her giydiğin şeyde başka bir benin ortaya çıkıyordu. Sonu yok sandım bunun. Ama bakmam doğru değildi, biliyordum."

"Fark etmemiştim ben." değil rahatsız olduğum bir an gördüğüm bir an bile yoktu.

"Etsen de etmesen de bakmamam gerekiyordu." dedi ve gözlerime baktı. "Çünkü sana olan saygımın en büyüğü içimdeydi benim. Dilim saygısızlaşmıştır zaman zaman ama içim sana ilk günden beri saygılıydı." biliyordum. Bundan hiç şüphe etmemiştim.

"Baktığını fark etseydim kızacağımı mı düşündün?" Fetih'in benlerime bakmasıyla çillerime bakması onun için değil belki ama benim için aynıydı. Aynı tepkiyi verirdim sanırım.

"Bakmaya hakkım yoktu Efsun. Senin tepkinden bağımsız. Bir kadın bir erkeğe bakabilir. Bir erkek de bir kadına bakabilir ama ben sana bakamazdım." dedi. Bazen ben Fetih'e ilk adımı atmazsam Fetih bana yarım

adım bile gelmez diye düşünürdüm. Ben bir adım attıktan sonra o kilometreleri aşardı belki, ikinci adımı atıp yorulmamı bile istemezdi ama ilk adımı ben atmasam o hiç atmazdı. Gün gelir bir mahkeme salonundan çıkardık, boşanmış olurduk, atamadığımız adımlar adliye koridorlarında yankılanırdı ve belki sarılır, belki sadece el sıkışırdık. Ben o ilk adımı atmasaydım sonumuz buydu. Farkındaydım.

Evlenene kadar mı? Demiştim.

Sen evlenene kadar. Demişti.

İlk adımı atmadığım evliliğim kâğıt üzerinde kalır ve bir gün biter ama yine kâğıt üzerinde. Adam kadının evleneceği güne kadar bekler ama ilk adımı atmaz. Atamaz.

"Bakmamalıydım. Bakarsam ve sen bunu hissedersen ve sen bundan rahatsız olursan ya da huzursuzlanırsan seninle aynı odayı bile paylaşamazdım. O benim yanımda hissettiğin rahatlığı alsaydım senden, bir odanın içinde temkinli yaşatmak zorunda kalsaydım seni, uykularını çalsaydım, bir gözün hep beni kontrol etmek için üzerimde olsaydı ölmek bile temizlemezdi beni."

Tüylerim diken diken oldu parmak uçlarımı dudaklarına bastırdım. "Şşşt." dedim kısık sesle. Kullanmasın istiyordum bu kelimeyi.

"Tek bir gün bile olmadı senden ya da herhangi bir davranışından huzursuz olduğum. Bir gece bile uyumak için uyumanı beklemedim. Üzerimi değiştirirken kapımı kilitleme gereksiniminde bulunmadım. Tek bir parça özel eşyamı bile en alta saklamaya çalışmadım. Ben hiç dikkat etmeden seninle aynı yeri paylaşırken tek bir imâna ya da bakışına maruz kalmadım. İçten içe bile acaba dediğim tek bir an bile yok."

Bu Fetih için bir şeref ve namus meselesiydi. Fetih'in şerefi de, namusu da buydu. Anlayışı buydu. Şu çok bahsedilen, dört bir yandan çekiştirilen adamlık kavramı da buydu. Fetih tam olarak buydu.

"Bazen zulüm gibi geliyordu ama bu imkânsızlık. Madem artık eşinim bunu itiraf edebilirim. Sen zaten evlendiğimiz ilk andan beri eşimsin." itiraf eşiği de benim ona eşim olarak bakışımla mı oluyordu?

"Gözümün önündeydin ama bana değildin. Aksi imkansızdı ama sana bakmam, içimin gitmesi bile yanlışken bazen çok zoruma gidiyordu. Bu bile haramdı. Adın gibiydin. Benim inancıma göre isminin anlamı bile bana haramdı. Çok sık hatırlatıyordum bunu kendime."

Efsun, haramsın ama.

"Yapmamam gerekiyordu. İçten içe bile düşünmemem gerekiyordu. Sen kendini güvende hissedip kafanı yastığa koyarken ihanet etmekti bu. Açık seçik ihanet ediyordum. Seni beğenmemek için elimden geleni yaptım. Dilim hep aksini söylerse, kulağım duyarsa ikna olurum sandım ama olmuyordu. Kafayı yiyecektim. Benlerin hele, bana kafayı yedirtecekti. İmkânsız olması zoruma gidiyordu. Gözümün önündeydin, aylarca aynı odada olacaktık ama bir kere bile aynı yatağa yatmayacağımızı sanmak, bir kere bile dokunmayacağımı, bir kez bile gönül rahatlığıyla vicdan azabı çekmeden düşünmeyeceğimi bilmek çok zoruma gidiyordu. Bir yerden sonra sadece buna sövüp saymaya başladım. Günün birinde bir kere bile kollarıma düşmeden uçup gidecektin. Açık seçik ilerideki kocam naraları atıyordun bana. Ben benlerine bir kere bile dokunamayacaktım ama o belki fark etmeyecekti güzelliklerini. Yemin ederim bugün iki yakam bir araya gelmiyorsa bilmeden kendime ettiğim beddualar ve küfürler yüzünden." dedi. Evet hatırlıyordum damarına basıyordum devamlı.

Yüzünü ellerimin arasına aldım şefkatle yükseldim ona doğru. "Gel buraya." dedim. Damarına basa basa ilerideki eşim deyip deyip duruyordum ben. O misilleme yapmıyordu başka kadından bahsetmiyordu ama ben yapıyordum. "Bu kadar ben boşuna verilmedi bana diye düşünüyorum artık. Ve senden başka hiç kimse onları bu kadar sevmezdi. Ben bile." yükseldiğim yerden beni yatağa bastırdı ve pijamamı omzumdan düşürdü. Göz göze geldik.

"Benlerin bana o zaman."

Başımı salladım.

"İstediğim zaman dokunabilirim."

"Evet dokunabilirsin."

"Dokunmamak olmaz ki zaten."

"Olmaz bence de."

Bana sevişecekmişiz gibi bakıyordu. Elim üzerindeki tişörtün eteklerine gitti ve bir çırpıda çıkardım. Özlemle boynuna sürttüm burnumu. Bunu, dedim. En çok bunu.

"Efsun," dedi içli içli. Ne diyeceğini anladım. "çok özledim." dedi. Sanki on yıl olmuştu sevişmeyeli. Pijamamın üst kısmını çıkardık ve benlerimi izlemesine izin verdim. Öpüştük, üzerime geçti tamamen. Boynumu ona açtım saçlarını sevdim.

"Ömer Hayyam bilir misin?" dedi aniden. Benlerimle ilgileniyordu.

"Şair miydi?"

"Dünyanın rubai üstadı." dedi. Tahmin ettiğim şey miydi? "Bir rubaisinde hem seni anlatmış hem beni." dedi. Yüzüme baktı benlerime dokundu ve bana söz verdiği gibi her sevişmede şiir okuma merasiminin başlangıcını yaptı.

"Tanrım; bu güzel yüze vermişsin emek,
O sümbülü koklamak, saçın' ellemek.
Sonra da ona bakma, dersen, anlamı:
Dolu kadehi ters tut, hiç dökme demek!"

*** ***

"Biz Fetih'le ikinci kez burada karşılaşmıştık biliyor musun?" mutfak kapısıyla karşı karşıyaydı dış kapı. Elimi çenemin altına yasladım ve uzun uzun oraya baktım. Tam orada Fetih'i kovmuştum. Şimdi Burcu'nun evinde anı tazeliyordum.

"Evet aynamı kırmıştı kocan." dedi cezvenin başında Türk kahvesini yaparken.

"Sana yenisini alabiliriz." bu sanırım biraz geç bir telafiydi.

"Çerçevesi altın olmayan aynayı ben ne yapayım?" Zeliha'yla o düğünden sonra burada ilk karşılaşmalarıydı. Ona bu evde pansuman yapmıştım. Dudağım bu evde kanamıştı ve bana bu evde doktor demeye başlamıştı. Başımı sağa yatırdım o kapı önünde canlanan görüntümüzü izledim. Ve yanlış hatırlamıyorsam ona bu evde kardeşim diye seslenmiştim.

Gözümün önündeki görüntü bir el tarafından bölündü, Burcu parmaklarını şıklattı yüzümün dibinde. "Kızım sana söylüyorum neye bakıyorsun?" kollarımdan tuttu ve beni sarstı. "Aşk böyle bir şey mi?!" dedi yüzüme yüzüme.

"Kahve taşıyor." dedim üstüme gelmesin diye. Telaşla fırına döndü ve daha çok kıstı altını. Masanın üzerindeki telefonun sesi konuştu benim yerime ve Fetih'in ismine baktım. Sanki hissetmişti. Aldım ve ağzıma geldiği gibi açtım.

"Efendim bebeğim." dedim. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve yüzünü hayal etmek için çabaladım. Sesi soluğu benim telefon ekranını kontrol edeceğim kadar çıkmadı.

"Bu sefer bana mı?" diye sordu. Bu bir dejavu değildi.

"Evet bu sefer sana."

Bu kez sahiden onaydı. Başkası için değildi. "Ya kızım," dedi ve durakladı. Yüzünün şekilden şekle girdiğine neredeyse emindim.

"Efendim." dedim.
"Tamam."
"Ne tamam?"
"Şey."
"Ney?"
"Şey diyecektim."
"Dinliyorum."
"Vardın mı?"
"Evet."
"Tamam." soru cevap gidiyorduk sanki. Fetih'le evde işe gitmeden vakit geçireli iki gün oluyordu. Tam bir emekli olmuştu başıma, oraya çivi çakıyor, burayı yeniden yapıyordu.
"Bir şey mi oldu?"
"Geleceksin değil mi bu gece eve?"
"Yani aslında bu akşam Burcu'da kalayım diyorum." tamamen blöftü. "Hatta sen de git arkadaşında kal." bir süre ses seda gelmedi. Burcu beni izliyordu.
"Ben de mi gidip arkadaşımda kalayım?"
"Evet olmaz mı?"
"Olur tamam." dedi. Ne? Hangi arkadaşında? "O zaman ben akşam en yakın arkadaşımın evine gideyim." Emir'in evine mi gidecekti?
"Gerçekten mi?" diye sordum. Hayır ben eve gidecektim. Nereye gidiyordu şimdi?
"Gerçekten, ama senin eve dönmen lazım kapıda kalmamam için." kafam iyice karıştı. Anlamıyordum ne dediğini.
"Ne?"
"En yakın arkadaşımın evine gideceğim ya evde olmazsa nasıl gideyim?" dedi. Ben anlamadım. Burcu anladı. Sesini duyabiliyordu Fetih'in. Burnunu kırıştırdı.
"Siz ve bitmeyen canım cicim ayınız." alık alık bakıyordum ben. "En yakın arkadaşım sensin diyor."
"Fetiiih," dedim hemen. "ben senin en yakın arkadaşın mıyım?"
"Değil misin?" öyleydim tabi ki. O da benim en yakın arkadaşımdı.
"O zaman akşam gel en yakın arkadaşını al."
"Hay hay." dedi nazikçe. "En yakın arkadaşım bana çıkmadan yarım saat önce haber verebilir mi? İletir misin?"

"Hay hay." dedim onun gibi. "Kapatalım ben ileteceğim." onun kapatmasını bekledim ama kapatmadı.

"Efsun."

"Efendim."

"Özledim." dedi. Burcu önüme kahve fincanını koyarken konuştum ben.

"Bunu da en yakın arkadaşına mı ileteyim?" dedim.

"Hayır bunu karıma ilet." dedi. Başka da bir şey söylemedik kapattık öylece. Uzun uzun kahvemi izlerken ben Burcu biraz yükseldi.

"Aşk zehirlenmesi yaşayacağım artık yeter. Tamam yemin ederim ben bile inandım aşkınızdan ölüyorsunuz tamam!"

"İnandın mı sonunda?" dedim. Çenesini dikleştirdi.

"Evet. Fetih'le de ateşkes imzaladık zaten. Ezeli dostluk ebedi düşmanlık."

"O çok öyle değildi aslında ya..."

"Efsun abartma! Valla bu kadar geliyor ikimizden de. Osmanlı ve Rusya gibi mecburi ve çıkar üzerine bir dostluk bizimkisi. Arada sen varsın ikimiz de senden vazgeçmiyoruz diye arada kalmayacağın şekilde şey ettik. Tamam yani." dedi daha fazlasını bekleme der gibi. "Günün sonunda senin bebeklerin babası olacak. Ya beni kötülerse ve hiç sevmezse çocuklar beni. Alamam bunu göze. Konuştuk annem de beni biraz paraladı hallettik." dedi. Ağzıma sürgü çektim sustum. Zeliha için ondan isteyeceğim şeyler vardı. Fetih gelene kadar onlardan bahsettim ve vedalaşıp ondan ayrılırken arabamın anahtarını ona bıraktım.

Asansörde sırtım Fetih'e yaslıyken "Arabamı Burcu'ya bıraktım." dedim o sorgulamadan.

"Sebep?"

"Bilmem yani kullanmıyorum. Bir süre evdeyiz de. Kapının önünde boş boş duracağına o kullansın. Her gün okula gidip geliyor." dedim.

"Sen öyle uygun gördüysen." demekle yetindi. Apartmandan çıktık o yürüse de ben öylece sokağa bakıyordum. Yokluğumu fark edip bana

döndüğünde "Burada beni kovalamıştın." dedim. Kar yağıyordu o gece. Şimdi de yağmur yağıyordu.

"Ben kovalamamıştım sen kaçmıştın." dedi. Bilmiyorum belki de öyle olmuştu emin değildim.

"Bana kar topu atmıştın Fetih." dedim. Bana uzattığı elini tuttum ve ikimiz de aynı yere baktık.

"Manyak ettin çünkü beni o gece."

"Kendi alnında da parçalamıştın."

"Kara kafa atmıştım."

Başımı gülerek yere eğdim. "Duygusuzun tekisin demiştin bana Fetih."

"Cinsel çekim demiştin."

Evet demiştim. İyi kafamı o an kara gömmemişti şükretmeliydim.

"Ama aramızda cinsel çekim de vardı Fetih. Yok muydu?" diye üste çıkmaya çalıştım.

"Ya vardı da!" dedi yine hiddetle. Kar da yoktu alnında taş falan parçalamaya çalışırdı şimdi çok üstüne gitmemeliydim. "Öyle söylenir mi kızım? Beynime kan gitmedi o an. Uyuştum resmen." koluna sarıldım sımsıkı. "Özür dilerim. Sadece o an geniş çaplı düşünemedim. En işime gelen oydu. Kullandım. Ama sen de bana duygusuzun tekisin dedin. Ben o gün kalp doktoruna gitmiştim halbuki."

Başını bana eğdi, koluna sarılmış koluna yaslamıştım çenemi.

"Tamam ben de o konuda özür dilerim. Göremedim o an halini." dedi.

Yağmur git gide şiddetini arttırıyordu.

"Sonra beni öptün." dedim.

"Önceki gecenin rövanşıydı o. Sokak ortasında, yere yata yata öpüşecek adam mıydım ben? Ne mahrem bıraktın bende ne başka bir şey."

Yine sokaktaydık ama ben yükselip öptüm onu.

"Ama öpmeden önce yemin ederim öpmem demiştin. Ne kadar da sözüne sadıksın. Karların arasında yedin bitirdin beni."

"Efsun manyak ettin beni diyorum. Ciddiyim o konuda. O geceden ya delirerek çıkacaktım ya seni öperek. Öpmesem deliriyordum ben. Bir de taksit taksit konuşuyorsun. Yol diyorum durak diyorum, yok diyorsun. Ne yok zalim, ne yok? O cümlenin devamını duyana kadar kaç sene yaşlandım ben biliyor musun sen?" gözlerimi kapattım üzgün olduğumu hissetsin diye başımı eğdim.

"O biraz şey olmuş tabi. Ama biliyor musun ben onu senin bana oje sürdüğün gece de yapmıştım? Kısa çaplı şok yaşa diye." diye itiraf ettim.

Niye böyleydim ben de bilmiyordum. Aniden elini karnıma dokundurdu ve gıdıkladı beni.

"Efsun!" diye kızdı.

"Yapma gıdıklanıyorum." dedim ama nafile. O gıdıkladıkça ben kaçmaya çalıştım ve aniden yağmur altında bulduk kendimizi. Biraz daha üstüme gelirse kaçacaktım ve yine kovalanacaktım.

"Fetih yapma!"

"Buraya gel!"

"İmdat diye bağırırım!"

"Ne diyeceksin kocam beni mi gıdıklıyor diyeceksin?"

"Bak yaklaşma."

"Gel dedim sana buraya! Bir de şok yaşa diye diyor. Kızım her şok on sene aldı ömrümden ne anlatıyorsun sen bana?"

Tam yeniden aynı sahneyi yaşamak için kaçacakken, ki bunu da kısmi olarak başlattım ama çok çabuk yakalandım. Tuttu belimden ikimiz de sırılsıklam olmuştuk, yağmur bardaktan boşalırcasına yağıyordu.

"Hayırdır nereye kaçıyorsun?" dedi. Saçlarından yağmur damlaları düşüyordu.

"Bak mahrem falan dinlemem seni sokak ortasında öperim. Görürsün gününü. Bırak beni."

"Sen beni öpmekle mi tehdit ediyorsun?" yağmur daha da şiddetlendi ıslanmadık yerimiz kalmamıştı.

"Evet ediyorum."

"Ya sen eğer ki eve gidince bu tehdidini gerçekleştirmezsen yemin olsun o dudaklarını ısıra ısır..." onu öpmek istedim ama geri çekildi.

"Evde." dedi inatla.

"Hayır burada."

"Ef sun!" diye adımı heceledi yine. Alnımı alnına yasladı. "Âh Efsun, âh!"

"Ömründen yirmi yıl mı yedim ben şimdi?" diye sordum. Başını salladı. Birazcık gök gürüldediğinde Fetih'e daha sıkı tutundum.

"Helali hoş olsun." dedi. Bu sefer tutamadı beni öptüm, doya doya. Kana kana. Dudaklarının tadını da, dokusunu da unutmamam gerekiyordu. Ezberlemek istiyordum. Başta karşılık vermedi ama bir yerde kırıldı inadı. Biz yine neredeyse aynı yerde öpüştük. Nefes nefese kalana kadar. Yağmur ölesiye yağarken.

"Fetih." dedim nefes nefese. O yirmi yılı ona geri vermem gerekiyordu. "*Seni çok seviyorum*."

Başını geriye doğru attı gülümsedi. Yağmur yüzüne yağarken o kadar güzel geldi ki gözüme. "Off bu en az otuz yıl!" dedi. Başını yeniden bana çevirdi. Ağladığımı anlamadı. Yağmur o kadar çok yağıyordu. Alnımdan öptü. Kaç kere sayamadım bile.

"Benim güzel karım." dedi. Bu cümleyi çok seviyordum.

"*Efsun*." dedi. Ağlayışım şiddetlendi.

"*Efsun güzeli*." hiç fark etmedi ama gözyaşlarım yağmurla yarışıyordu.

"*Efsunların en güzeli*
Güzel Efsun."

Fetih'in en güzel *seni seviyorum'uydu* bu ve bunu her duyduğumda tıka basa doyuyordum.

*** ***

https://youtu.be/L7itlXvT-oQ

Günler, günler, günler sonra...

"Rahatsın orada değil mi ama Zeliha?" dedim tekrardan. Görüntülü konuşuyorduk o devamlı başka şeylerle ilgilendiği için bana çok az bakıyordu ama ben yüzünün her karışını izliyordum.

"Evet. Adana bana çok iyi geldi. Çok bunalmıştım. Bir süre daha kal diyor teyzem." dedi. Başımı salladım ve onu izledim sadece. Saçları iyi gözüküyordu. Sanki birazcık kilo da almıştı. Boğazımdaki düğümlere rağmen gülümsedim, Zeliha sessizliğimle dikkatini bana verdi.

"Sen soğan mı doğruyorsun?" dediğinde başımı salladım. Doğramıyordum ama.

"Evet abini doyurmaya çalışıyorum. Malum elinden gelse..."

"Seni de yiyecek. Açken çok yaklaşma." diye hem tamamladı beni hem uyardı.

"Seni çok seviyorum." dediğimde kameraya doğru bayılır gibi yaptı.

"Konuşmaya başladığımızdan beri onlarca kez söyledin ve ben de seni çok seviyorum." dedi.

"Daha ne kadar bunu söyleyeceksiniz birbirinize?" mutfağın eşiğinden geçen koca adama baktım kameradan. Sağlıklıydı. Yaklaşık bir haftadır düzenli tansiyon ölçmeyi bırakmıştık. Beslenme düzenimizi oturtmuştuk. Her şey yolundaydı. İyiydi. Çok iyiydi.

"Kıskançlıktan bayıl bir de abi." dedi Zeliha. Bana hiç mi hiç kızgın değildi. Bir süredir neredeyse her gün konuşuyorduk.

"Ne kıskanacağım seni? Nereden biliyorsun bana söylemediğini?" dedi Fetih buzluğa atmak için yaptığım yemeklere bakarken.

"Bence on dakika içinde on altı kere söylememiştir." dedi Zeliha. Nasıl nispet yapıyordu.

"Çok konuşma Zeliha." yemekleri işaret etti. "Kıtlık mı çıkacak sebzede?" omuz silktim sadece.

"Ben deneme çözeceğim söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Seni çok seviyorum." dedin yeniden. Nefesim çok daralıyordu ve bunu belli etmemek çok zordu. "Burcu ablan için söylediklerimi de unutma."

"Ben de sizi çok seviyorum." dedi ve kapattı.

"Efsun kendini yormana değmez ne yapıyorsun sen ya?" dedi. Sırtımı döndüm ona, derin derin nefesler aldım.

"Bunları pişireceğimiz gün sabahtan çıkaracağız akşam pişireceğiz." dedim. "Şimdi sana kabak çiçeği dolmasını nasıl pişireceğini göstereceğim. Öğren. Hep ben yapamam sonuçta." dedim. Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu.

"Tamam şefim, öğrettin de öğrenmedik mi? Gel öğret." dedi ve tencereyi çıkardı. Akan gözyaşımı çaktırmadan sildim ve ona yaklaştım.

"Bak soğanları böyle dilimleyip altına diziyorsun ki yanmasın. Sonra da böyle kabak çiçeklerini diziyorsun."

"Ellerin mi titriyor senin?" dedi. Kan kusacaktım. Canım çok yanıyordu kan kusacaktım.

"Dondurucuyla çok haşır neşir oldum diye sanırım. Dizdin ya kabak çiçeklerini yarım su bardağı su ekleyeceksin ve kaynamasını bekleyeceksin. Başından ayrılmak yok tamam mı?" başını salladı uslu uslu.

"Kaynayınca da yarım çay bardağı zeytinyağı gezdireceksin. Bir kırk dakika yeter ama yine de kontrol et tamam mı?" diye sordum. Başını salladı.

"Yarın gidiyorsun değil mi ofise?" diye sordum.

"Evet ama işim uzun değil." dedi. Başımı salladım sadece. Dayanamıyordum. "Sen kaynamasını bekle ben geliyorum tamam mı?" pür dikkat tencereye bakıyordu. Saçlarını sevdim şakaklarından öptüm ve mutfağın dışına nasıl atabildim kendimi bilmiyordum. O şiir dizesi anlam kazandı. Ölüm gibi bir şey oldu ve ben ölmedim.

Sevgilim,

Bu kâğıdı eline alırken içine düşen telaşı gözlerimi kapattığım an görebiliyorum, anlatacağım her şeyden önce tek isteğim sakince bir yere oturman. Bir sonraki satıra geçme Fetih, önce otur ve soluklan. Lütfen. Önce otur sonra oku, rica ediyorum. Yeniden. Lütfen otur.

İki hafta önce sana hastaneden izin aldığımı söylemiştim, belki yine mi diyeceksin ama yine. Doğruyu söylemedim. İş değildi. İstifa mektubumu verdim, izin almadım. Son iki haftadan beri resmi olarak çalıştığım bir kurum yok, doktorluk yapmıyorum. Bir süre daha da yapmayacağım gibi gözüküyor.

Daha en başındayım mektubun ama bir şeylerin eksikliği çok fazla hissediliyor. Mektubun ilk kelimesine içim çok yakın ama dilim çok uzak. Yan yanayken hiç fark etmemiştim, birbirimize neredeyse hiç ismimiz dışında seslenmiyoruz. Ben sana içimden bazen sevgilim diyorum, niye dışıma yansıtmadım hiç bilmiyorum. Fetih demek yetiyordu sanki bana, eksik hissettirmiyor. Aynı şeyi senin adım için düşündüğünü de biliyorum. Bana hiç içinden başka şekilde seslendiğin oldu mu bilmiyorum. Olmadıysa bile hiç eksikliğini hissetmedim. Çünkü Efsun ve güzel kelimelerini kullanarak bana söyleyebileceğin en güzel şeyleri söyledin.

Bir yerde sakince oturuyorsan Şeftali kucağına çıkmaya çalışıyor, lütfen bu kez itme. Her itildiği an ya ben kendi kucağıma alıyordum onu ya da izin vermeni sağlıyordum. Bu şu an mümkün değil ama lütfen itme, al kucağına o zaten sakince durur. İteceksen eğer, sana ilk emanetimin o olduğunu bil. İlk sırayı ona vermemin çok sebebi var. Sen olmasan yemek bile yiyemez, sen onu anlamazsan derdini kelimelere de dökemez ve sen ona iyi bakmazsan çok çabuk hasta olacağını da bil. Tüm vitaminsizler beni mi buldu diye kızacaksın muhtemelen. Ama Zeliha da ben de Şeftali de bir yerde aynı kaderi yaşadık. Bağışıklığın temeli çocukluktan atılır, temelimiz çok zayıf bizim ve sorumlusu biz değiliz. Üçümüz de ayrı ayrı nefret ediyoruz hasta olmaktan. Sen ne düşünürsün bilmiyorum ama grip olmayı bile bilmeyen bir adama denk gelmemiz bizim şansımızdı. O yüzden lütfen onu itme.

Sanırım biraz sadede gelmem gerekiyor ama ezberden gazel okumuyorum. Yemin ederim ki sadece uzun uzun yazmak istiyorum. Buna ihtiyacım var. Sana uzun uzun yazmak istiyorum, bu kâğıt da hiç bitmesin istiyorum ama bitecek ve benim söylemem gerekenler var.

Haftalar önce, istifa dilekçemi yazdığım gece kendimle yüzleştim. Senin söylediklerinle yüzleştim, durumumla yüzleştim. Bir şeylerden kaçtığımı düşünüyorsun biliyorum ama ben kaçmayı bırakalı oldu bir süre. Kabullendim. 'Sonraki zaferleri kazanmanın ilk adımı, önceki yenilgileri kabullenmektir.' demiştin bana. Kabullendim. Bu kaçıncı yenilgim ve kaçıncı zaferim olacak ve daha nereye kadar sürece bilmiyorum ve isyanımı da buraya yazmayacağım. Yoruldum. Seni de yormayacağım ama kabullendim Fetih. Bunu bil istiyorum.

O dilekçeyi yazdığım gece, daha önce de bana senelerce yardım etmiş doktorumu aradım. Konuştuk. Bana sorduğu sorulardan artık nelerden şüphelendiğini anlayacak bir mesleği seçtim. Bu tahmin ettiğimden daha çok zoruma gidiyor. Anlamamayı tercih ederdim. Sürecin ben bir şeyler yapmazsam nasıl devam edeceğini bilmek kötü bir şey. Her gün biraz daha uzaklaşıyorum her şeyden. Sabah uyanmaktan, baş ucuma koyduğun suyu almaktan hatta bazen sana günaydın demek bile zor geliyor. Ki bu en kötüsü. Katlanabileceğim bir şey değil. Sınırım sana kadar. O bir bardak suyu almak istememi sineye çekebilirim ama bunu değil.

Uzun uzun konuştuk doktorumla. Zaman zaman sana yüklenişimin temelini bulduk, sana yaptığım haksızlık daha net çıktı ortaya, bir tedavi sürecine girdiğimde vereceğim tepkileri konuştuk, en önemlisi sana vereceğim tepkiler. Ben sen değilim Fetih. Bizi harcarım ama seni harcamam diyemem. Ben bizi de harcayamam, seni de harcayamam. Ben o kadar kolay kayıp verebilen biri değilim. Benim sahip olduğum her şeyin kıymetini bilmem gerekiyor. Çünkü ben kolay kolay bir şeye sahip olamıyorum. Hiçbir şeyi harcama lüksüm yok. Senin kadar keskin olamam. Özür dilerim.

On iki yaşında senelerce süren bir psikoterapi sürecinin başında, beni zehir zemberek bir hayatın içinden alan Suna annemi nasıl zorladığımı hatırlıyorum. Çünkü ben o doktor ablanın yanına gitmek istemeyen bir çocuktum. Her gittiğimde hafızamın sildiği bazı anıları hatırlamak, onlarla baş etmeye çalışmak ölüm gibiydi. Küçüktüm, eğer oraya gitmezsem o unuttuğum anlar aklıma hiç gelmez sanıyordum. Öylece unutulduğu yerde kalır ve bana zarar veremez. İyileşmenin ne demek olduğunu da bilmiyordum ve Suna anneme saldırıyordum o ilk zamanları atlatana kadar. Nefretimi kusuyordum. Senin yüzünden diyordum. Benim kötülüğümü istiyor gibi davranıyordum. O hiç pes etmedi, günün birinde iyi olacağımı biliyordu ve küçüktüm Fetih. O öfkemin dokunduğu kimse yoktu.

Söylediklerim kimseyi üzmüyordu, yıpratmıyordu. Normal karşılanıyordu ve en önemlisi kimse bir suçu olmadığını biliyordu. Senin aksine kimse yapmadığı şeylerden kendini sorumlu tutmuyordu. Kimsenin canını yakamıyordum. Ben istediğim kadar yanlış insanları suçlayayım görmezden geliniyordu bu öfkem. Kimsenin kalbine kastetmiyordu. Kimseye ellerini soğutacak kadar zarar vermiyordu.

Ben seninle iyileşirim sevgilim. Ben seninle daha rahat iyileşirim. Daha az zorlanırım ama iyileşmek yanındakini hasta etmekle olmamalı. Bu onun sağlığından alıp kendine katmak olur. Bu kendi hastalığını alıp ona vermek olur. Benim canım kadar senin canın da kıymetli. Kalbin bir köşede hasta olmayı beklerken ben kendimi kontrol edemediğim her an sana saldıracağım. Yanı başımdayken sen öfkemi senden çıkaracağım. Unuttuğum şeyleri birer birer hatırladığım her görüşme sonrası içime kapanacağım ve tahammülsüz olacağım. Şu an bunları farkında olacak kadar bilincim açık ama günden güne kapanıyor bu farkındayım. Bu mektubu da sen içeride uyurken yazıyorum. Henüz seni kırmadım söz verdiğim gibi ama bazen beni yataktan çıkarmak için çabalarken sen, dilimdeki zehri hissediyorum. Kendimi tutabildiğim yerdeyim.

Gün gelecek belki bana hazırladığın yemeği bile yemek istemeyeceğim. Sen bana yaklaşmak istediğin her an seni iteceğim. Bu bazen o kadar kaba olacak ki bütün gece bunun acısıyla kıvranacağım. Sen anlayışla karşılayacaksın, belki sessiz kalacaksın, hatta gülümseyeceksin ama kalbine vereceği zararı farkındayım. Neler olabileceğini, nelere sebep olamayacağını da farkındayım. Aylarca seni bir stresin içinde tutamam. Sana zarar verememem. İlişkimize zarar verememem. Bir gün her şey düzelse bile unutulmayacak cümleler kurmaktan korkuyorum Fetih. İlişkimizi yıpratmaktan, aramızdaki bağı zedelemekten ve en önemlisi sağlığına kastetmekten. Senin kalbin benim için çok kıymetli Fetih. Senin kalbin senden bile kıymetli benim için. Onun sağlıklı bir şekilde atmaya hakkı var. Hak etmediği şekilde ömrünü kısaltacak hiçbir şeye maruz bırakamam onu. Beni toparlayalım derken seni gözümün önünde eritemem. Sen eridiğini benden gizleyebilecek bir adamsın. Bunu bana, o mutfaktan bir an önce çıkmam için damarıma bastığında anlamıştım. Benim seni kötü görmemdense açıkça ölmeyi göze aldın.

Benim seni kötü görmemdense yine ölmeyi göze alacaksın. Ben bunları göze almamak için direneceğim. Direndikçe süreç uzayacak. Süreç uzadıkça verilen zarar artacak. İğrenç bir kısır döngü. Beni lütfen anla. Çünkü senin

tarafından anlaşılmamak canımı çok yakıyor. Tüm dünyanın beni anlamadığı yerde hissetmediğim şeyi sen beni anlamayınca hissediyorum ve baş edemiyorum. Lütfen beni anla.

Kendimi ortadan kaybetmiyorum. Gizlenmeyeceğim. İstediğin an yerimi bulacaksın. Nerede ne yaptığımı istersen öğreneceksin. Bunları engellemeyeceğim ve bulmak belki de birkaç saatini alacak. Sadece o süre vaktinde durup düşünmeni istiyorum. Nerede olduğumu bilsen de lütfen bana zaman ver. Gelme. Senin yokluğunda hasta olacağım ve sen bunu bileceksin, belki zayıflayacağım ya da daha zor günlerden geçeceğim. Gelmek isteyeceksin ama lütfen zaman ver. Bırak öyle ya da böyle toparlanayım. Arama. Çünkü sana karşı müthiş bir iradesizlik içindeyim. O iradeyi kırmak için sana kök söktürdüm zamanında ama benim ortam yok işte böyle. İrademi sana karşı tamamen kaybetmiş durumdayım Fetih. O hastane bahçesinde bile elimde ceketimle kapı eşiğine kadar gittim ama çıkamadım. Tek bir bakışın ve cümlen yetti. Şu an bu mektubu yazarak gidiyorsam da sebebi bu. Eğer sana söyleseydim bunları yine ikna olurdum bir bakışına ya da bu çekip giderdim öfkeyle. Ben ikisini de istemedim. Sadece sen engel olmaya çalışmadan, ben sana kanmadan ve belki de çekip gitmeden sadece gitmeyi uygun gördüm. En doğrusu buydu. Seni bir mektupla terk etmiyorum. Çünkü ben seni terk etmiyorum. Bu bir ayrılık değil, yemin ederim değil.

Ne halde olursam olayım gelme ve arama. Çünkü bir yerden sonra sana o kadar ihtiyaç duyacağım ki sesini duymak ve senin 'gelmemi ister misin' soruna hayır diyemeyeceğim. Bırak kan kusa kusa da olsa sana ve ilişkimize zarar vermeden bitsin bu süreç. Ben her türlü o kanı kusacağım, temizlemek sana kalmasın. Çünkü senin kalbinin atması ve bir daha asla ellerinin soğumaması lazım. Yaşayacağımız bir ömür var Fetih. Yemin ederim kocaman hem de. Ben yeniden bebeğimizin olduğu rüyalar görmek istiyorum. Evet görüyordum. Sana hiç bahsetmedim ama görüyordum. Bu seni çok mutlu edecek ve belki de sakladığım için bana kızacaksın ama kızdı. Minik bir kız bebek. İsmini bilmiyorum ama defalarca kez girdi rüyama. Ve ben yeniden o rüyalardan görmek istiyorum. Kabuslardan çok yoruldum. Ben çocuk konusu açıldığında huzursuzlanmak da istemiyorum. Çünkü biz henüz sahiden evli değilken bile ayrı ayrı çocuk istediğimizi vurgulayacak kadar anne baba olmak isteyen insanlarız. Ben artık bunlardan rahatsız olmadan devam etmek istiyorum. İçimde bir çocuğu taşıma ihtimalimden bu kadar uzak olmak istemiyorum. Bir bebeğin kötü

bir şey olmayacağını kabullenmek istiyorum. İçime işledikleri o hamilelik nefretinden kurtulmak istiyorum. Özür dilerim bu kadar tetiklenmeye müsait bir geçmişim olduğu için. Başkalarının belki rahatça atlatabileceği şeylerin beni bu kadar etkilemesini engelleyemediği için özür dilerim.

Bana izin ver. Belli bir süre. Seni yıpratmayacak kadar iyi olana kadar. Sana söz veriyorum o meyve tabağını hazırlamadan sen, o sınava hazırlanmayacağım. Biz bir ev kurmadan hiçbir yer benim evim de olmayacak. O gün gelecek ve ben sana bir işaret bırakacağım. Anlayacaksın ve kapanacak bu mesafe. O zamana kadar lütfen Şeftali'ye iyi bak. Tuvalet eğitimini verdik, kuru mamaya da başladı. Çok hızlı büyüyor, ben onu görene kadar kocaman olacak belki. Ondan asla sevgini esirgeme. Senin eksiğini ben kapatıyordum şimdi sıra sende. Benim eksiğimi de lütfen kapat. Sana çok iyi gelecek. Yemin ederim. O sana ilk emanetim ve gözüm hiç arkada değil.

Sonra Zeliha. Sınavına az kaldı. Burcu'nun kontrolünde devam edecek. Lütfen zıtlaşma onunla, bu konuda hepimizden daha yetkin. Zeliha'ya bu durumu en doğru şekilde anlat ve atlat. Onu çok sevdiğimi söyle. Her şeyden ve herkesten önce onu sevmeye başladım ben. Onu doğurmak isteyecek kadar çok sevdiğimi, benim küçük kızım olduğundan bahset. Stres yapmasın çünkü Efsun'un ona bir ömür boyu, okumasa da çalışmasa da bir bebek gibi bakacak kadar çok sevdiğini söyle. Onun hayat güvencesi abisinden bile önce benim. Saçlarına lütfen iyi baksın. Lütfen onlara hor davranmasın. Onu sana saçlarını da ona emanet ediyorum. Tercih yaptığında yanında olmazsam henüz lütfen onun istediğinin biraz bile dışına çıkma Fetih. Neyi nasıl isterse öyle yapsın, hep arkasında dur. Onu çok güzel bir hayat bekliyor ve ben yanında olacağım. Çocuklarımızın en gözde halası olacak. Başka halası yok deme olsaydı da birincilik onda olurdu. Bunu bilsin.

Kürşat senin ilgine çok aç bir çocuk. Lütfen daha çok ilgilen kardeşinle. Okul başarısının bir şey ifade etmediğini her ne olursa olsun onu hep çok sevdiğini hissetsin. Sen onun en büyük rol modelisin. Zeliha'yla uyuduğun bir gecenin ardından onunla uyumayı sakın unutma. Bir kız arkadaşı var, bunu benden duyduğunu ona sakın söyleme, ona taktik vermeyi sakın unutma. Çünkü senin inceliklerinden onlarca tavsiye çıkar. Bir tane kalem bıraktım ona. Benden olduğunu söyle ve ona ver. Anlayacak ne olduğunu. Maçlarını izlemeye git ve ona ileride dünya çapında bir basketbolcu olacağını söyle. Bu bizim için çok önemli bir yatırım çünkü yeğenleri

locadan takip edecekmiş maçları. Bana öyle söyledi. Zeliha hep kızım gibiydi ama Kürşat da bir o kadar küçük haylaz kardeş gibi. Ailemin bana veremediği bir parça gibiydi. Ve ben sanırım erkek kardeşim olsun isterdim. Bu uyumsuzlukları ve aykırılıkları çok başka bir şeymiş. Bunu bana Kürşat çok kısa zamanda gösterdi.

Emir. Ona biraz ağır konuştum, hak etmişti ama yine de bana yenge demeye devam edebilir. O senin kardeşin Fetih. Reşat gibi bir yerde. Bunu hiç söylemesen hatta inkâr bile edecek olsan öyle ve seni çok seviyor. Başlarda anlam veremediğim kadar hem de. Ve tanıştığım en efendi insan. Onu da çok seviyorum. Ve minik bir itiraf çocuklarımız ona dayı diyebilir. Ne alaka Efsun deme. Öyle çünkü. Biz daha çok anlaşıyoruz onunla. Ve zaten amcaları olacak. Emir'i buna layık gördüm. Bunu ona iletirsen bir gün anlayacaktır ne kadar büyük bir şey söylediğimi. Ve lütfen zorbalık yapma. Onu çok seviyorsun kabullen artık.

Eve Galatasaray forması sipariş etti. Bana yetişemedi. Lütfen Fenerbahçe'li inadını kır ve hediyesini ver Mahmut'a. Çok hevesli. Lütfen.

Zafer belli bir süre gelip tansiyonuna yine bakacak. İstememezlik yapma. O senin arkadaşın her şeyden önce. Ve öyle hissediyorum bu arkadaşlık yokluğumda derinleşecek. Onu kelle paça içmeye götürdüğün gün anladım. Burcu'nun da eli ayağı Zeliha üzerinde olacak. Ona bir tepki verme, nereye gideceğimi bilmiyor. Konuşup ateşkes imzaladığınızı biliyorum. Burcu benim geçmişim Fetih. Kötü günüm iyi günüm. Sana çok tepkiliydi ama kendince sebepleri vardı. Sen de ona çok tepkiliydin ama senin de sebeplerin vardı. İkinizin de ortak noktası benim ve rahatım. Ben kardeşini ona emanet ediyorum ve her şeyin en doğrusunu yapacağını biliyorum. İzin ver.

Ve sen sevgilim. Benim güzel eşim. Plaklarının yarısını aldım. On iki tane de kitabını. İçimizdeki Şeytan da dahil. Arasında bir resim buldum. Ben ve Suna annemin. Ben vermedim onu sana. Sen almışsın. Ve eğer ki yanlış tahmin etmiyorsam o fotoğrafı en son evime kına getirmeye geldiğin gün gördüm. O zamandan beri hiç görmedim. O an aldın. Geri almadım. Bıraktım onu.

Altını çizdiğin cümleler bana iyi gelecek en olmayacak anda biliyorum. Birkaç tane kazağını ve beyaz gömleğini de aldım. Zaten öncesinde evimde bıraktığın bir kazağın ve gömleğin vardı. Onlar zaten benimdi. Alma diye bunca zaman sakladım. Benim de sende tişörtüm var hatırlıyorum. Ne tesadüf ki ben de onu hiç görmedim.

Kendi kıyafetlerime çok yer kalmadı çoğu burada kaldı. Kalsın. Sen yapman gerekeni bilirsin. Ve fotoğraf albümümü bıraktım. Geçmişimden kalan en kıymetli parçam sana emanet. Kalıcı gitmiyorum ve ona sen daha iyi bakarsın. Songül Hanım'ın yanına gitmeye devam et. Sigara içmiyorsun. Her sigaranın benim ömrümden bir sene götürdüğünü sakın unutma. Dualarım hiç aksamayacak. Kelle paça içeceğin günleri odadaki takvimde işaretledim. Dışına sakın çıkma. Dondurucuya sebzeler koydum. Nasıl pişireceğini artık biliyorsun. Enginar, yeşil fasulye ve daha fazlası da var. Tuzu ne kadar kullanacağını biliyorsun. Yeşil çaya artık alıştın, sakın bırakma. Beyaz et önceliğimiz, biliyorsun hepsini anlattım. Mutfağa küçük notlar bıraktım. Postitlerde tarifler ve unutmaman gereken şeyler yazıyor. Elimden geldiğince okunaklı yazdım ama bilirsin benim senin gibi inci yazım yok. Hepsini dikkate al. Ve en çok, dondurucunun neredeyse yarısı kabak çiçeği dolmasıyla dolu. Çok seviyorsun onu. Mutfakta da kabak çiçeği dolman ve az şekerli kurşun kekin var. Özellikle keki kontrollü ye. Gün gelecek hepsinin hesabını soracağım senden. Bunu sakın unutma. Söyleyeceğim başka bir şey de kalmasa yine çok şey söyleyecekmişim gibi hissedeceğim. Senin güzel karının gitmesi ve o kaybettiği eski halini bulması, iyileşmesi, yeniden hayal kurması ve bunları sana hiç zararı dokunmadan yapması gerekiyor. Beni hiç kimse anlamasa da sen anlarsın bunu biliyorum.

Ve bunu sakın unutma seni çok seviyorum. Benim güzel eşim, seni çok seviyorum. Sevgilim seni yemin ederim çok seviyorum. Bunu da unutmazsın ama yine de söylemek istiyorum- ki bu cümle umudum olacak- biz bir gün çok mutlu olacağız. Herkes diyecek ki; hani Efsun ve Fetih vardı ya onlar çok mutlu oldular!

*** ***

Ve elli sekiz. Eğer aniden ara vermek zorunda kalmasam asıl ara vereceğim o yer. Bugüne nasipmiş.

Ve elli sekiz, kırk sekizi yazdığım bu hikayede bir daha bu kadar yaralanmam sanıyordum ama elli sekizin son kısımlarında Efsun'la beraber ben de nefes alamadığımı hissettim. İlk kez. Efsun'u Fetih'ten ayırmak çok zormuş. Ben elli sekizinci bölümde bunu anladım. Onu anlayanınız anlamayanınız olacaktır elbet biliyorum ama ben elimden geldiğinde anlattım.

Hikayenin kafamda üç kısmı olduğunu söylemiştim ve üçüncü kısmında diğerlerine nazaran en kısa kısım olduğunu. İki bitti üçe giriyoruz. Zor bir bölümdü ama atlattık diyebilirim.

Şimdi gelelim sohbet odasına. Bu bölümü sizinle konuşmayı çok istiyorum bir aksilik çıkmazsa ayın yirmi altısı **pazar** günü twitter da sohbet odası açmak istiyorum. Bir aksilik çıkarsa da instagramdan soru cevap yaparız. Saatini ya da son durumu da hesaptan duyururum.

instagram; serceyioldurmekofficial

twitter; bosverdilaan

LIX- "siyah gül ve beyaz gül"

Yorum yapmadığınız her an bir yerlerde bir Dilan ölüyormuş. (Abartma diyenler duygusuzdur.)

Siyah, süet, topuklu botun fermuarını ayakta kapatmaya çalıştığım her an düşme tehlikesi atlatıyordum. İnadım sonunda kırıldı ve oturdum öyle çektim fermuarı. İçeriden gelen sesi duyabiliyordum. Hiç durmadan tekrar ediyordu.

"Aşkım." diyordu.

"Aşkım!" diye sesleniyordu.

"Aşkım..." diye bağırıyordu.

"Geliyorum!" dedim. Üzerimde siyah dar bir etek ve üstünde siyah bir kazak, altımda siyah opak bir çorap vardı ve birazdan arabaya binerken geçecek olan birkaç dakika beni çok üşütecekti.

Ben çok şeyi öğrenmiştim ama bu şehrin soğuğuna göre davranmayı asla.

Bordo rujumu aynada saniyeler içinde sürdüm, çantama attım ve odadan ayrıldım. "Aşkım!" diye bu kez ben seslendim. Küçük evde mutfakla salonun bir olduğu yere, kaldığım odadan ulaşmam çok kısa sürmüştü. "Günaydın!" dedim, sesim yeni uykudan uyanmamış, saatlerdir uyanık ve çoktan açılmış gibi dinçti.

Süslü, beyaz tüllü kafesin ağzını açtım. "Günaydın Karabaş'ım," dedim şefkatle. "günaydın canımın içi." parmaklarımı kafesin içine uzattığımda hemen üzerine atladı. Kafesinden aldım ve hızla küçük ağzını öptüm, karşılık verdi. Ben öptüm o karşılık verdi, ben öptüm o karşılık verdi.

"Aşkım aşkım." dedi yine. Karabaş bir petshopun camından gördüğüm, yapayalnız, zayıf ve kötü şartlarda kalan, bakışlarından neredeyse ölmeyi beklediğini anladığım sapsarı bir muhabbet kuşuydu. Onu ilk gördüğümde bu kadar sarı olduğunu bilmiyordum. Tüyleri kirlenmişti ve temizleyen yoktu. Çok mutsuzduk. İkimiz de ve o gün dün gibi aklımdaydı.

12-7
13-7
13-8

12-7

Zafer'in attığı mesajlar bir sayı grubundan çok daha fazlasıydı. Fetih'in gün gün ölçülen tansiyonuydu. Tam on iki mesaj vardı. Ve ben sanırım hepsini ezbere biliyordum. Gözlerimi kapatsam hepsini sırayla sayabilirdim. Üç gün önce gittiğim acilde adımı soran doktora bomboş bakmıştım saniyelerce ama şimdi on iki tansiyon ölçüsünü sayabilirdim tekte.

Annemi anlıyordum. Birini sevmekle birine âşık olmak bir değildi. Ben bunu bir kez daha şimdi kimsesiz bir çocuk parkında otururken anlıyordum.

Günlerdir olduğu gibi elim yine bir anlık cesaretle arama kısmına gitti ve numarasını tuşladım. Yeşil tuşun üzerinde durdu baş parmağım. Birkaç gündür edindiğim telefonda kimsenin numarası kayıtlı değildi Fatma Hanım hariç. Zafer'in bile. Kaydetmiyordum ararım diye ama bazı numaralar ezberimdeydi işte. Unutmak istiyordum. Hafızamdan silmek istiyordum. Fetih'in numarasını ezberimden silmek istiyordum. Bildiğim bir şey olmazsa arayamazdım da. Bildiğimle baş edemiyordum.

Gözyaşlarım soğuk havayla yüzümde donuyordu. Başım çok ağrıyordu. Üç gündür hastanedeydim. Kanımda çıkan yüksek seviyedeki enfeksiyon doktorların çıkışımı vermesini engellemişti. Üç gündür tüm ilaçları damar yolundan alıyordum. Bugün yeniden bakılmıştı kan değerlerime ve en azından evden devam edebileceğime karar verilmişti. Oturduğum bankın boşluğunda bir poşet dolusu ilaç vardı. Hepsinin de üzerinde tok karnıyla yazıyordu. Bu çok canımı yakıyordu.

Ben yemek yemek istemiyordum.

Ben ilaç da kullanmak da istemiyordum.

Ben Fetih'i istiyordum.

Göz yaşım ekranıma damlarken aynı anda üstten tek kayıtlı numaranın araması da gözüktü. Dudaklarım büküldü başımı geriye attım. 'Ooooff!' diye ağrılı bir ses döküldü ağzımdan.

Telefonu da açmak istemiyordum.

Ben Fetih'i istiyordum.

Ben sadece Fetih'i istiyordum.

Kapandı kapanacak ancak öyle yanıtladım aramayı. Burnumu çektim ve cevap verdim o konuşmadan. "Söz yarın geleceğim." dedim. "Hastayım yemin ederim. Hastaneden bugün çıktım. Söz yarın geleceğim. Yemin ederim çok kötüydüm, o yüzden gelemed..."

"Efsun." diye böldü beni. "Sakin ol, iyi misin?" dedi. İki gündür açmıyordum telefonunu. İlk geldiğim zamanlar tuttuğum evde yardımcı olmuştu ve biraz zaman istemiştim. Vermişti de ama hastaneye gittiğim günden beri açmıyordum telefonunu.

"İyiyim." dedim, gözlerimi yumdum dudaklarım bir bebek gibi aşağı doğru büzüldü. "Değilim." diye düzelttim. Daha sıkı yumdum gözlerimi başımı iki yana salladım. "Değilim iyi! Bıraktım Fetih'i! Ne halde bilmiyorum?!" sesim yükseliyordu ama titrekliği öfkesini gizliyordu. Göğsüm sıkıştı.

Bu nasıl bir kalp ağrısıydı, öldürecekti beni.

"Doktor arkadaşı..."

"Sadece fiziki bilgi veriyor!" dedim. Çok hiddetliydim. Bunu bizzat ben söylemiştim halbuki. Zafer'i tembihlemiştim. Sorsam bile söyleme. Hatta gerekirse telefonu yüzüme kapat ama söyleme.

"İyi mi fiziken, tansiyonunda endişeleneceğin bir şey var mı?"

"Fiziken iyi olması neyi değiştiriyor?" diye bağırdım. Bacaklarımı ahşap banka vurdum. "Bıraktım onu! Bıraktım geldim! Bir başına bıraktım geldim onu!" sesim yok olacak kadar kısıldı. Yüzüm taş kesildi. Gözlerim karardı. "Yatağın diğer ucunda yatmama bile tahammül edemeyen bir adamı bıraktım geldim!" dedim. Yaşlar sele neden olacağı belli olan kuvvetli bir yağmur gibi akıyordu gözlerimden. Sel olacaktı, ben boğulacaktım. Kendi gözyaşımda. "Ne hissediyor, ne yapıyor, ne düşünüyor, ne yiyor ne içiyor bilmiyorum! Ben onu terk ettim! Bıraktım! Bencilim ben!"

"Efsun sen fiziken de iyi değilsin farkında mısın?" dedi hiç çekinmeden.

"Bana ne?!" dedim hırçınca. "Bana ne bundan?" sanki bir başkasından bahsediyordum. "Bıraktım Fetih'i! Beni hiç affetmeyecek, nefret edecek benden. O beni hiç bırakmadı ben onu bıraktım! Nefret ediyor benden artı..."

"Efsun," dedi yine. "Kendine karşı hissettiğin duyguları Fetih'e yüklüyorsun, lütfen sakin ol."

Omuzlarım sarsıldı hıçkırıklarım kimsesiz parkta duyuluyordu. "Çok özledim." dedim. "Yemin ederim. Bu kadar olmamalıydı. Bu değildi. Çok fazla. Katlanamıyorum ben. Fatma abla nefes alamıyorum! Bir şey yap nefes alamıyorum! Bu," dedim nefes nefese, seksen yıllık bir ömrün altmış yılına sigara sığdırmış kadar sancı içindeydi ciğerlerim. "bu dayanılabilecek gibi değil! Çok özledim. Bıraktım ben onu! Bir mektupla bir başına bıraktım! O beni ölse bırakmazdı ben nasıl bıraktım onu?!"

Günlerce sessiz de kalsam, az ileride olan Saraçlar Caddesi'nin tam ortasına da gitsem ve avazım çıktığı kadar da bağırsam yetmeyecekti. Anlatamayacaktım.

Dizlerimi kendime çektim alnımı yasladım. Telefon düştü düşecekti elimden zaten düştü de kucağıma. Kollarımı bacaklarıma sardım. Bir şey söylediyse de duyamıyordum. Fetih yoktu. Fetih için Efsun yoktu. Benim Fetihsizliği öğrendiğim bir an yoktu. Hayatıma girdiği ilk andan beri bedeninin olmadığı zaman bile gölgesiyle varlığını hissederdim. Yokluğu bile varlık içindeydi. Şimdi derin bir yokluk vardı. O kadar yoktu ki gölgesini bile hissedemiyordum. Fetih'in gölgesi bile yoktu. Fetih yoktu. Fetih hiç mi hiç yoktu. Hiçlik zihnimde anlam kazanmıştı. Hiçlik vardı Fetih yoktu.

"Konum atar mısın bana?" dedi. Kaçıncı kez kurulduğunda anladım bu cümleyi bilmiyordum. Başımı zorla kaldırdım. Telefonu aldım.

"Hayır." dedim.

"Efsun lütfen konum at bana."

"Hayır yarın geleceğim. Şimdi sadece uyumak istiyorum."

"Efsun."

"Fatma abla tamam. Şimdi kalkıp eve gideceğim. Yemin ederim. Yarın da geleceğim. Şimdi kapatıyorum. Başım ağrıyor. Görüşürüz yarın." daha fazla cevap beklemeden kapattım. Telefon kucağıma düştü yine, yaşlarımı sildim. Kaç dakika daha durdum o halde boş parkı izleyerek bilmiyordum. Hava iyice soğudu. Mayıs ayına yaklaşmıştık, nasıl bir şehirdi aklım almıyordu. Sıcak bilmiyordu. Urfa'ya soğuk dediğim her an için lanet ediyordum.

Titreye titreye kalktım yerimden. Cebime koydum telefonu, ilaç poşetimi koluma taktım. Cadde boyunca yavaş adımlarla yürümeye başladım. O kadar yavaş yürüyordum ki insanlar bana bakıyordu zaman zaman. Kimsenin beni durdurup iyi olup olmadığımı sormasını istemiyordum. Başka bir insanla konuşmak içimden gelmiyordu ve Edirne buna uygun bir şehir değildi.

Gelişimin ilk günü evin kapısı çalınmıştı. Üst kat komşu elinde yemekle gelmişti. Yatağın içinde cenin pozisyonu almış ağlıyordum ben. Kapıyı bile başta açmamıştım. Her kimse çalsın çalsın gitsin istemiştim ama o kadar ısrarla çalmıştı ki tabiri caizse sürünerek kapıya gitmiştim. Yaşlarımı silmiş öyle açmıştım kapıyı. Benim yaşımdaki bir kadının annesi yaşında bir kadınla göz göze gelir gelmez ağladığım anlaşılsa da renk vermemişti.

Hoş geldin kızım demişti. Yeni taşındın yemek hazırlayamamışsındır, dolma getirdim sana. Bir dolma kelimesi bile burnumu da dudaklarımı da titretmiş, gözlerimi doldurmuştu. Amacım teşekkür edip bir an önce kapıyı kapatmaktı çünkü bir yabancının karşısında hıçkıra hıçkıra ağlayacaktım. Ama başaramamıştım. Nereden geldiğimi sormuştu. Urfa demenin bu kadar canımı yakacağını hiç düşünmemiştim. Mesleğimi sormuştu. İşsiz doktor demiştim. O diğerlerine nazaran daha az canımı yakmıştı. Sonra sanırım parmağımdaki yüzüğü gördüğünden evli misin diye sormuştu. Eşinle mi taşındın demişti. Bu sanırım çizgime basılan noktaydı. Başımı sallarken ağlamaya da başlamıştım. Ne yapacağını şaşırdığını hatırlıyordum. Geçiştirip kapatmıştım telaşla kapıyı.

Sırtım kapanan kapıya yaslı çökmüştüm betonun üzerine. Bir dolmaya bakarak ne kadar ağlanabilirse o kadar ağlamıştım. Kapının önünde bıraktığım kadın birkaç kez daha tıklatmıştı kapıyı ama açmayınca gitmişti. O betonun üzerinden kalktığım vücudum kaskatı kesilmişti.

O günden beri evin kapısı her gün aksatılmadan çalıyordu. Herkes sırayla yemek getiriyordu bana. En çok ilk gün gelen kadın iletişime geçmeye çalışıyordu ama olmuyordu. Kimseyle konuşmak istemiyordum. İnsanları cana yakın, yardımseverdi ve ben yanlış bir şehir tercih etmiş gibiydim. Bu samimiyete de insanlara da tahammül edemiyordum.

"Ölme Karabaş!"

Ve çocukların sesine de tahammül edemiyordum.

"Dayan Karabaş!" o kadar bağırarak koşturuyorlardı ki gözlerimi tahammülsüzce yumdum. Sesler arttıkça oraya bakmam kaçınılmaz oldu. Bir petshopun camına vuruyorlardı. Dükkânın içinden yaşlı bir adam çıktı. Elindeki uzun ince sopayla çocuklara doğru atıldığında hepsi camın etrafında kaçıştı. Camın önü tamamen açıldığında görebildim bu ilgilerinin neye olduğunu. İlgi de denemezdi gerçi zorbalık gibi geldi gözüme. Minicik bir muhabbet kuşu gördüm. O kadar küçüktü ki gözlerim zar zor seçti. Camın önünde tek başınaydı. Burnumu çektim ve adımlarımın camın önüne gittiğini vardığımda fark ettim.

Çok zayıf, cılız, tüyleri kirli bir muhabbet kuşuydu. Tek başınaydı. Bir an göz göze geldik. O kadar mutsuz baktı ki bana konuşmadı, ötmedi bile ama anlatabilirdim ne söylediğini. İçim sızladı bakışlarıyla. Aramızdaki cam fazla geldiği an içeri girdim. "Hoş geldiniz." dedi az önce çocukları kovan adam. Selamını almadım ya da ona bakmadım direkt kafesin önünde

eğildim. Çocukların söylediği dayan seslenişi anlam kazandı, çok kötü durumdaydı.

"Bakmıyor musun, niye bu kadar zayıf?" dedim. Mamasını suyunu kontrol ettim. Vardı hatta dolu doluydu.

"Bakıyoruz niye bakmayalım? Onun bir arkadaşı vardı, o satılınca yemeden içmeden kesildi. İntihar etmek istiyor resmen. Çok uğraştık başta ama olmuyor. Ölüp gidecek yakında. Toparlamıyor."

En yakın arkadaşı mı gitmişti?

İnsanın en yakın arkadaşı gidince yemeden içmeden mi kesilirdi?

Gözlerim doldu, dudaklarım büzüldü.

"Ne oldu sana böyle?" elimden kaçıp uçmak için bile direnmiyordu. Kafesin ağzını yavaşça açtım ve avucumun içine aldım.

"Alacak mısınız? Yoksa kafese koyun, uçup gider kaşla göz arasında."

Onu orada bırakıp gitmek göz yaşlarım akarken mümkün değildi. O esaretten kurtardığım gün getirip güzelce yıkamıştım. Güzel tüylerinin rengi öyle ortaya çıkmıştı ve o zamandan beri benimleydi.

Aylardır.

İyileşiyorduk.

Hatta öyle ki o benden daha hızlı iyileşmiş bu aşamayı tamamlamıştı. Ben evdeyken çoğunlukla kafese koymazdım. Kafesinin kapağı açık olurdu isterse girer isterse çıkardı. Oradan oraya uçar, gelir omzuma konar, en çok kullandığım kelimeleri tekrarlardı. Aşkım deyişi o yüzdendi çünkü ben ona öyle sesleniyordum. Omuzlarıma bıraktım onu ve mutfak tezgahına doğru gittim. Dünden yıkadığım ıspanağı blendera aldım ve diğer ürünleri de ekledim. İki üç kez bızlattıktan sonra bardağa boşaltmak gelmedi içimden. Şimdi içmek istemiyordum. Hatta bir an tamamen içim çekildi ve dökecek gibi oldum ve gözüm buzdolabının üzerine kaydı.

Bir fotoğraf vardı.

Beni alıkoydu.

Suluğumun içine boşalttım ve ağzını sıkıca kapattım. Dün tartıda artan bir rakamın mutluluğunu kısa kesmemeli boğazıma dizmemeliydim. Bir kiloyu almak haftalarımı ama vermek günlerimi alıyordu.

Çantamın içine koydum ve buzdolabının önüne geçtim. Beni alıkoyan fotoğrafa baktım. "Günaydın." dedim baktığım yüze. Uyanmış mıydı acaba? Sen bile uyandıysan Efsun... Kahvaltı etmiş miydi? Sen bile hazırladıysan Efsun...

"Aşkım aşkım!" dedi Karabaş omzumdan. Minik minik kıkırdadım. Haklıydı.

"Evet, aşkım." dedim kendi kendime. Karabaş'ı son kez öperken kafesine koydum ve evin bahçesine. Arabanın anahtarını çıkardım çantamdan. Yalnızca birkaç gündür benimleydi.

Çok uzun bir süredir toplu taşıma kullanıyordum. Taksi değil toplu taşıma. İnsanların da içinde olduğu, zaman zaman kalabalıklaşan, bazen gürültünün arttığı, bazen hızlanan toplu taşımaları bir görevmiş gibi kullanmıştım. Fatma ablanın verdiği bir ödev gibi bir şeydi bu. Kaçtığım ve bana korkunç gelen her şeyin bir bir üzerine gidiyordum. İnsanlardan kaçmıyordum, yeniden insanlarla yaşamayı öğrenmiştim. Bu belki de en ağır ikinci şeydi.

Yeniden insanlarla yaşamayı öğrenmek.

Bir süre yapmayı reddettiğim o eylem ama artık öğrendiğim ve alıştığım şey. Bir insana selam vermek korkunç gelmiyordu. Sabah uyandığımda gördüğüm tüm komşulara günaydın demek, hâl hatır sormak zor gelmiyordu. O ilk geldiğimde yaşadığım evden taşınmıştım. Apartman dairesinde yaşamak bana göre değildi. Balkonu küçücüktü nefes almak için çıktığımda başım dönüyor düşecek gibi hissediyordum ve ben çok fazla nefes almak için çıkıyordum. Bir bahçesi yoktu doğum yapacak kediye yer ayarlayamıyordum. Hasta bir hayvanı himayem altına alamıyordum. Yine aynı çevrede ama müstakil bir evdeydim. Ufak da olsa bahçesi de vardı. O ilk gün gelen komşum hâlâ gelip gidiyordu evime. Yemek getiriyordu. Kahve içiyorduk. Oldukça başarısız şekilde kahve falı bakıyordu ve dedikodu yapıyorduk.

İnsanlarla iç içeydim ve bu rahatsız etmiyordu. Beslenmeme dikkat ediyordum. Bedenime elimden geldiğinde iyi bakıyordum ve en önemlisi çalışıyordum. Birden fazla yerde. Birden farklı şekilde. Tam olarak kırılmalarım, kendime ulaşmam da oralarda olmuştu. Bir toplu taşıma ödeviyle başlamış birden fazla konumda insanların içine yeniden karışmıştım.

Savaşıyordum.

Önce savaşmak için uğraşmıştım sonra iyi bir savaşçı olmak için.

Savaşıyordum ve iyi bir savaşçıydım.

Evin kapısını kilitledikten sonra yeni doğum yapmış anneye doğru ilerledim. Çevresinde üç tane sıcak su torbası vardı ve keyfi yerindeydi. Yavrulara baktım yeniden ve dördüncü yavru tıpkı sabahki gibi dikkatimi

çekti. "Yapma bunu ya." dedim kendi kendime. Erken müdahale edip anneyi tedirgin etmek istemiyordum ama anne yavrulardan birini reddediyordu. Bir süre daha gözlemledim. Sanırım akşam gelirken laktozsuz süt almam gerekiyordu. Yanlış anlamıyordum.

"Şeftali de sizin gibi minicikti." dedim yavrulara bakıp. "En son gördüğümde de küçücüktü." son halini canlandırmaya çalıştım gözümün önünde ve hiç de zorlanmadım zaten. Telefonumu açtım galerime girdim, zaten açıktı. Annesinin koynunda, evet tam olarak koynunda, uyuyordu. "Kocaman olmuştur şimdi."

Çöktüğüm yerde birkaç dakika resme baktım. Elimde başka resim yoktu. Bunu da gitmeden önce mailden atmıştım. Kulübenin önündeki bezi indirip yerimden doğruldum ve arabaya geçtim. Emniyet kemerimi bağladım ve aynaları kontrol ettim. Üzerime yeniden düşen durgunlukla aracı çalıştırdım ve yola koyuldum. Aynadan birkaç kez kendimle göz göze gelsem de kaçmam kısa sürüyordu.

Şarkı açacak gibi oldum elim gitmedi. Aylardır aynı şarkıların peşinden gidiyordum ve her biri bana başka bir geceyi hatırlatıyordu. Hepsinin anımsattığı anlar birbirinden kötüydü, en iyiyim dediğin anı bir şarkıyla kolayca bozabilirdim. Ve gerçekten iyi hissetmeye başladığım dönemden beri, bu son döneme tekâmül ediyordu, şarkı dinlemekten kaçıyordum. 12 farklı plak genişlemiş onlarca şarkı olmuş ve ben onları kusana kadar dinlemiştim. İyi hissettiren neredeyse yoktu. Açtığımda acıyla kıvrandığım o ana ya da geceye gitmem saniyelerimi alıyordu.

"Yeniden şarkı dinlemeyi de öğrenmen lazım Efsun." dedim kendi kendime. Sesli konuşuyordum artık, içimden çok az söylüyordum bir şeyleri. Söylüyor, duyuyor ve uyguluyordum. "Bazı şarkılarla barışman ve yeni şarkılar dinlemen de gerekiyor. Tamam mı?"

Her şarkıyla barış imzalamam gerekmiyordu ama bazıları lazımdı işte. Feda edemeyeceğim birkaç parça vardı.

"Tamam. Hepsini tek tek yapacağım."

Sakin ve sessiz giden yolda öylece ilerlerken caddenin ilerisinde iki kızın otostop çektiğini fark ettim. Önümdeki hiçbir araç durmadı, ekrandan hava durumuna baktım.

Üç dereceydi.

Aynı işaret durmam için bana da kalkarken yavaşça yaklaştım ve durdurdum arabayı. Camı açarken başımı eğdim. İki taraf da aynı anda 'Nereye gidiyorsunuz?' diye sordu.

"Ayşekadın." dedi kızlardan biri. Zeliha'nın yaşlarındaydı ikisi de ve tahmin ettiğim gibi üniversite öğrencileriydi.

"Tamam gelin bırakayım." dedim. İkisi de hızla arka koltuklara yerleşirken arasından biri "Dondum, yemin ederim parmaklarımı hissetmiyorum. Dondum." dedi.

"Merhaba." dedi bir diğeri. "Çok teşekkür ederiz gerçekten. Bir saattir otobüs bekledik ama gelmedi. Derse de geç kalırsak hoca sınıfa almıyor."

"Tahmin edeyim devamsızlığınız sınırda." dedim aynadan onlara bakarken. Elimden geldiğince hızlandım ama ilerisi trafikti.

"Çok mu belli oluyor?" dedi az önce üşüdüğünden şikâyet eden kız.

"Hayır sadece devamsızlığı sıkıntılı bir okul olduğunu duydum. En azından tıpçılar için. Bölüm bazında değişiklik var mı bilmiyorum ama." ellerinin içine nefesini üflerken biri diğeri cevap verdi.

"Namı yürümek bu demek herhalde. Evet biz işletme okuyoruz bizde de var aynı şe..."

"Aaaa," cümlesi arkadaşından dökülen şaşkınlık nidasıyla bölündü. Aynadan baktım ben de elindeki telefona bakıyordu. "Ne oldu?"

"Şu herkesin övdüğü Leyla'daki solist bu gece sen kez çıkıyormuş sahneye, hikâye atmışlar bak."

Hikâye mi atmışlar?

"Biz daha hiç gidemedik! Ne demek son ya?" sesim soluğum çıkmadı sessiz sessiz dinliyordum.

"Parada mı anlaşamadılar acaba ya? Çok ilgi vardı nasıl elinden kaçırdılar? Dehşet iyi demişti Melis."

"O kadar iyiyse başka bir yerle anlaşmıştır o zaman. Bu akşam gelemem ben, ödevimi bitirmem lazım. Haberini alırız anlaştığı yerin. Kimse kaçırmaz zaten o sesi."

"Anlaşmamış!" dedim dayanamadan. Müdahale etmem gerekiyordu. Bir şarkıcıdan bahsediyor gibi konuşuyorlardı ama şarkıcı değildi.

"Tanıyor musunuz?" diye sordu sarışın olan.

Yakinen...

"Kısmen. Mesleği şarkıcılık değil, doktor bildiğim kadarıyla. Ondan önce çıkan kadının yerine geçici süreliğine devam etti. Haftada bir çıkıyor zaten kısa zamandır. Anlaşmadı yani başka bir yerle, eskiden gelen kişi devam edecek."

"Gidiyoruz o zaman."

"Hayır gitmiyoruz, o ödevi de vermezsem kalacağım bak dersten."

"Ya tamam dönünce yaparsın."

"Yapamam on ikiye kadar sisteme yükleyeceğim."

Zaten kısa kalan yolu bu konuyu tartışarak bitirdiler. Araba durduğunda anca fark edebildiler geldiğimizi. Teşekkür edip araçtan indiklerinde elime telefonu alıp bahsi geçen hikâyeye baktım. Öylesine açtığım profili bile olmayan, Fetih'in hesabına baktığım boş bir hesaptı. Tam da dedikleri gibi hikâye paylaşılmıştı. Göz devirdim telefonu yan koltuğa fırlattım.

Fatma ablaya giden yolu hızla bitirdim ve aylardır hayatımda değişmeyen nadir adreslerden biri olan yere vardım. Saate baktım daha yarım saat vardı. Her ne kadar emekliye ayrılsa da tamamen mesleği bırakmamıştı. Bazı, işin içine hatır giren hastaları vardı. Sayısı oldukça azdı ve onlarla ilgileniyordu. Benim gibi. Küçük bir ofisi vardı ve içeride bir çalışanı. Beni gördüğünde yerinden kalktı.

"Günaydın, hoş geldiniz." dediğinde gülümsedim.

"Günaydın, biraz erken geldim sanırım."

"Hiç önemli değil. İsterseniz burada ya da içeride bekleyebilirsiniz. Ben hocamı bilgilendireceğim." dedi. Orta yaşlarda nahif bir kadındı.

"Ben içeride bekliyorum o zaman." tam odaya yönelmiştim ki yüzüm aklıma gelen şeyle buruştu. Tek topuğum üzerinde ona döndüm. "Ben size kurabiye getirecektim. Kaba bile koydum ama unuttum."

Bu cümle bile yetti yüzünde sıcacık bir gülümseme yarattı. "Düşünmeniz yeter. Yemiş kadar oldum."

"Bir sonrakine söz. Akşamdan çantama koyacağım." karşılıklı gülümsedik ve ben boş odaya geçtim. Her zamanki koltuğuma otururken, bu koltuk iyelik ekimi hak edecek kadar benimle ahbaplık kurmuştu, geriye doğru yaslandım. Şarkılar kadar bana kötü hissettirmiyordu ama. Çünkü nefessiz kadar ağladığım olduğu gibi yavaş yavaş yine tam da bu noktada iyi hissetmeye başlamıştım.

Şarkılar dedim yine kendi kendime. Sabah kendime verdiğim ödev için erken olup olmadığını ölçüp tarttım dakikalarca ama bekletmemeliydim. Son dakikaya bırakılan ödevler hep tehlikeliydi ve huzur kaçırırdı.

Kulaklığımı çıkardım ve telefona taktım. Başımı koltuğun başlığına bastırdım ve listeye girdim. Sezen'den kaçındım, Sertab'a uğramadım, Çelik'e cesaret edemedim ve geriye kalanlardan birine rastgele birine bastım. Tavana baktım önce, başım geriye yatıktı zaten. Sonra gözlerimi kapattım.

Bir bilsen ne hallerdeyim

Öldüm de gömülmelerdeyim

Avuç içlerimi karnıma bastırdım. Çok geçmedi beni alıp savurması.

Tek çizgi çift çizgi.

"Lütfen böyle bir şey olmasın. Yalvarıyorum şimdi değil." titreyen ellerimi yüzüme kapattım. Midemin bulanması strestendi biliyordum. Bedenimdeki yorgunluğun sebebi, devamlı uyumamın sebebi. Her şey belliydi. Her şeyin sebebi çok açıktı. Şu an böyle bir anın içinde olmam bile çok anlamsızdı. Ben doktordum neyin ne olduğunu biliyordum.

Niye gitmiştim eczaneye?

Niye almıştım bunu?

Niye yapmıştım?

Strese ve üzüntüye bağlı yaygın gastrointestinal semptomlar vardı. Onları yaşıyordum. Çok kusmam da bununla alakalıydı. Bunun çok daha altı bir stresle baş ederken bile reglim gecikiyordu. Şimdi gecikmesi miydi tuhaf olan? Kafamın içindeki sesler daha çok arttı. Baş edememeye başladım. Başından beri bir tekrarda olan şarkıyı bile bastırıyordu. Evden çıkıp bu testi almadan önce bu şarkı çalıyordu. Eve dönüp bu testin sonucunu bekliyordum değişmemişti.

Ayaklandım ve şarkının sesini daha çok arttırdım. Kafamın içi susmuyordu. Herhangi bir beklenmedik sonuçta ne yapacağımı nasıl yapacağımı anlatıyordu bana sesler. Bu şekilde olmamalıydı. Bu haberi böyle bir zamanda almamalıydım. İçimde bir çocuk istemiyordum. Şimdi değildi. Ben kendime bile zor bakıyordum, içimde bir can istemiyordum. Sesi arttırdım.

Bir şehri ilk kez görür gibi

Saklayacak bir mezar var mı beni?

Bu kadar uzağımdayken o, bu haberi almak istemiyordum. Ülkenin iki ucundayken onsuz öğrenmek istemiyordum. Ona bu haberi bu kadar uzakken vermek istemiyordum. Ben kendime bakamıyordum ona nasıl bakacaktım? Şimdi değildi. Alnımı dizlerime yasladım şarkıyı dinlemek için çabaladım sadece. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey düşünmek istemedim daha fazla.

"Bu sana son seslenişim

Bunca yıl beklemişim

Bundandır vazgeçmişim"

Bir yerden sonra dinlemek yetmedi mırıldanmaya da başladım.

"Bak gölgen yansıyor dağlara

İnancım kalmadı güllere

Ben nereden başlasam ölmeye?"

Bir ileri bir geri sallanıyor, gözlerim kapalı şarkıyı mırıldanıyordum. Yaşlarım aktıkça burnum da akıyordu durmadan. Silmiyordum hiçbirini. Gereken dakikanın fazlası bile geçti. Sonuçtan kaçmak için açmadım gözlerimi sadece şarkıyı söyledim durdum. Nefessiz kalana kadar sürdü bu. Yaşlı gözlerimi araladığımda korkarak baktım elime. Avucumun içi sıktığım çubuğun rengini almıştı.

Tek.

Tek çizgi.

İçimde hiç taşımadığım bebeğin yükü kalktı. "Aptal." dedim. "Geri zekalı!" elimi yüzüme örttüm kaldım saniyelerce. "Korunmadan seviştiğiniz mi oldu? Aptal bir de gidip test almış aptal!" ayaklandım kutusunu da toplayıp çöpe gittim ve hepsini attım.

"Bunlar hep Fetih'i aramak için bahane! Anlamıyor muyum ben? Aptal!" sabah midemi bulandıran yumurtayı ocaktan aldım. "Aptal!" dedim yeniden. Çatala bana bana ağzıma atmaya başladım.

"Efsun."

"*Bu sana son seslenişim*

Bunca yıl beklemişim

Bundandır vazgeçişim."

Müziğin etkisi aniden azaldı çünkü kulaklığım çıkarıldı kulağımdan. Gözlerimi hışımla açarken Fatma ablanın gülümseyen yüzüyle karşılaşmak korkuttu beni. Ay diye bağırdım biraz.

"Korkma benim. İyi misin?"

Elimi kalbime bastırdım kulaklığı çıkardım telefondan. Bir an konuşamadım, kelimeleri geveleyip durdum. "Dalmışım, geldin mi sen?"

Üzerindeki kabanı çıkardı ve masasına doğru ilerledi. "Evet. Ben de erkenciyim bugün. Sen sanırım bu şarkı söyleme işini fazlasıyla benimsedin." dedi. Bir bardak su önüme koydu ve masasına yerleşti.

"Ondan değil ya," dedim gözlerimi kısarken. "Bana kötü anları hatırlatan şarkılarla aramı düzeltmeye çalışıyorum." dudakları aşağı doğru büzüldü.

"Bu çok güzel bir adım, tebrik ederim ve ufak bir taktik verebilirim. Sana kötü şeyleri anımsatan şarkıları yeniden sevmenin en güzel yolu o şarkının iyi bir anıyla yer değiştirmesidir." dedi. İyi anılar... Onu nasıl yapacaktım ki? Gülümseyerek bana baktı. "Nasılsın görüşmeyeli?" yine bir psikiyatrist

duruşuyla tamamen yerleşmişti yerine. Derin bir nefes aldım hatta önümdeki sudan da bir yudum su.

Aylardır içime sığmayan bir cümle vardı. Benden ilk duyuşu da değildi ama yine de söyledim. Sinem yükseldi gözlerim küçüldü. Sesimde özlemin tazyiki vardı ve gırtlağımı yakıyordu.

"*Ben Fetih'i çok özledim."*

Bazen bazı insanların gülüşü seçtikleri meslekten ötürü çok kırıcı oluyordu. Yapılan bir şakayı not almak gibi, oldukça duygusal bir cümle karşısında kahkaha atmak gibi kırıcı davranışları vardı bu insanların. Mesela psikiyatristlerin. Omuzlarım düştü. Bir sanatçı şu cümleyi hangi ses tonuyla kurduğumu duysa sanatını icra ederdi. Abartmıyordum. Yemin ederim yapardı bunu ama bilim bazen çok acımasız oluyordu.

Sadece izledim. Komik değildi. Gerçekten. Hem de hiç komik değildi.

"Âh Efsun!" dedi başını iki yana sallarken. "Buraya ilk geldiğin ve şu koltuğa ilk oturduğun günü hatırlıyor musun?" demişti. Üzerinden elle tutulur bir zaman geçmişti ama hatırlıyordum. Kasımın sonundaydık. Yedi ay olmuştu ama ben hatırlıyordum.

"Defalarca kez saçların değişti," dedi. Bir uzun bir kısa. Bir siyah, bir sarı. Şu an her ne kadar kendi rengine döndürüyor olsak da hayatımın başka bir döneminde bir daha yapmak istemeyeceğim renkleri deneyimlemiştim. Efsun gibi değildim o renklerle. Saç rengim değişince o kelime grubunu hak edişimin büyük bir payı saç rengime ait olduğunu fark etmiştim. Bunu Fetih de düşünüyor muydu acaba? Beni başka bir renk saçla görse Efsun gibi değil der miydi?

"giyim tarzın değişti," bir spor, bir salaş hatta bir dönem vintage. Kıyafet dolabı karman çorbandı. Şu an ise resmi. Her an bir iş yemeğine gidecek gibi. Gidiyordum da. Zaman zaman. Resmi yerlerde bulunuyordum.

"bakışların değişti," bu yorum yapabileceğim bir şey değildi. Dışarıdan göremiyordum kendimi. Sadece göz yaşlarım azalmıştı onu biliyordum. "makyajın değişti. Kilon değişti." dokuz kilo vermiştim. Korkunçtu. Tamı tamına dokuz kilo. 41 kilograma kadar düşmüştüm, yüzüme bakmaktan korkuyordum aynadan. Kemiklerim sayılıyordu zaman zaman insanlar hasta olduğumu düşünüyordu. Verdiğim kilonun dördünü geri almıştım. Daha iyi haldeydim. Hatta dün gece bir kilo aldığımı öğrenmiştim. Bu benim için çok kıymetliydi. Biraz daha zorlarsam kendimi en azından eskiye yaklaşacaktım.

"Neredeyse her şeyin değişti ama bir şey hariç." Dedi ve bunları söylerken mutluydu. Bugün fazladan mı keyifliydi yoksa benim mi zoruma gidiyordu bu hali bilmiyordum. Ben üzerimden o ölü toprağını attıkça onun bana yönelik profesyonelliği mi azalıyordu? Ya da ben çok abartıyordum. Emin olamıyordum.

"O zaman da bu koltuğa oturur oturmaz aynı cümleyi kurmuştun. Gözlerin yaşlıydı tabi o zaman, sesin kısılmıştı." nefes de alamıyordum. Sağlam bir sigara içicinin yokuş çıkarken düştüğü hale benziyordu alamadığım nefesler. Fetih'ten önce varlığına alıştığım yalnızlık öyle bir yok olmuştu ki, onu yeniden tatmak korkunçtu o zaman. En başa dönmüştüm. Yapayalnızdım. İnsanlar midemi bulandırıyordu, durmaksızın ağlıyor, yazdığım satırların aksine Fetih'i terk ettiğimi düşünüp kendime çok zehirli bir öfke kusuyordum.

"Bakıp demiştin ki yine 'Ben Fetih'i çok özledim.'" Bu an dün gibi değildi. Zaman kavramı o kadar basit değildi benim için. Derin bir iç çekti ve oturduğu koltuktan geriye doğru yaslandı, parlayan gözleriyle bana baktı. "Bazı şeyler hiç değişmiyor değil mi?" diye sordu. Buruk bir tebessüm peydah oldu. Gözlerim yüzüne daldı.

Haklıydı.

Her şeyin değişmesi mümkün değildi benim için zira tek bir değişmeyen his her şey kavramını alaşağı ediyordu. O hissin adı özlemdi.

"Hiç." dedim. "Hatta daha da büyüyor. Bir kez Fetih'le iş çıkışı kahve içecektik. Bu evliliğimizin ortasında yaptığımız ilk date'ti." date değil ilk buluşma. "O gün onu beklediğim kafeye girdiğinde onu o kadar özlemiştim ki... Özlemim dindi o an ve kendi kendine şey demiştim; yaşayan birini özlemek dünyanın en güzel ve hatta kolay şeyi."

"Değişti mi fikrin?"

"Tepetaklak oldu." dedim açıkça. "Yaşayan birini özlemek en zor ve en kötü şey. Ölen birini özlemek bir kabullenişi de getiriyor beraberinde. O artık yok biliyorsun. Özlem tek başına var. Onu bir daha görmeyeceğini bilerek özlüyorsun. Beklentin yok. Ama yaşayan birini özlemek katlanılmaz. Öyle biri var ve şartlar uygun olsaydı bu özlem dinebilir. Gidebilirsin gidemiyorsun. Aramak istiyorsun arayamıyorsun. O var ama o yok. Katlanılmaz bir acı çektiriyor insana. Özleyecek kadar sevdiğin biri yaşıyorsa, özleyeceğin kadar uzağında olmamalı. Aksi çok zoruna gidiyor insanın."

Elini çenesinin altına yerleştirdi. "Ve sen artık buna katlanamıyorsun, öyle mi?"

"Ben buna en başından beri katlanamıyorum ama bir şeyler değişti sanki. Bu katlanılmazlığın boyutu değişti. Anlatamıyorum nasıl bir şey olduğunu..." doğru kelimeleri bir türlü seçemedim. İfade edemedim ama belki de benim baktığım ama adını koyamadığım şeyleri söyledi.

"Özlemin de senin gibi iyileşmiş ve sağlıklı bir hale gelmiş olabilir mi?"

Anlayamadım başta. Özlem tek bir bütündü kafamda. Çeşitleri yoktu. Benzetemedim ilk duyduğumda. "Nasıl yani?"

"Madem ilk günlere dem vurduk biraz daha derinleştirelim. Yanıma ilk geldiğinde hissettiğin özlem çok sağlıksızdı. Özlemden öleceğini hissediyordun ve bana bunu açık açık söylemiştin. Halbuki bu mümkün değil. Farkında değildin, Fetih'i o kadar kontrolsüz ve sağlıksız özlüyordun ki asıl sorundan uzaklaşmıştık. Aslında senin tedavin tam anlamıyla bu özlemi kontrol altına aldığımızda başladı. Biz kabaca ilk gündeki duyguya da bugünkü duyguya da özlem diyoruz. Ama daha dikkatli baktığımızda senin adını koyamadığın, aradaki farkı bulamadığın bu şey artık sağlıklı bir özlem hissetmen."

Karşımda tek bakışta aynı diyebileceğim iki resim aralarındaki farkları bulmaya çalışıyordum ama çok minikti. Bulamıyordum. O anlattıkça biraz biraz fark etmeye başladım. Fetih'i özlerken kendimi hırpalıyordum. Bunu çok iyi hatırlıyordum. Açıkça kendimi hırpalıyor, yerden yere vuruyordum ruhumu. Şimdi bu değildi.

"Bu iyi bir şey mi?" dedim karışmış kafamla.

"Bu çok iyi bir şey. En ufak bir duygunun bile sağlıksız hali bize çok büyük zararlar verebilir. Sadece sen değil duyguların da sağlıklı. Onlarla bir bütünüz biliyorsun. Zor ve meşakkatliydi, aylar sürdü evet ama sonuç muazzam." ellerimi karnımın üzerinde birleştirdim bir süre boşluğu izledim. Sessiz sedasız bir zaman yarattım ve düşündüm sadece. Duyguların bile sağlıklı oluşu. Sağlıklı sevmek. Sağlıklı özlemek. Sağlık. Her şeyin başı.

"Sınav için sipariş verdiğim son kitap ulaştı dün bana."

"O zaman çalışmalara başlıyorsun?"

Yeniden ona baktım. Bunun anlamı bu değildi bilmiyordu. "Fetih meyve tabağı hazırlamadan çalışamam ki?"

Ben komik bir şey mi söylüyordum?

"Yeni sınav şartı eş tarafından hazırlanan bir meyve tabağı mı yoksa?"

"Fatma Hanım sizi profesyonelliğe davet ediyorum."

Mesleğini bazen o kadar hakkıyla yapıyordu ki imreniyordum bazen de tam olarak Fatma ablaya dönüşüyordu.

"Tamam Efsun Hanım elbette ki meyve tabağı önemli. Ben sizin ne demek istediğini tabi ki anlıyorum." dedi. Son cümlenin anlamını da ben biliyordum. Gözlerimi kaçırdım.

"Önceki görüşmemizde sana bazı sorular sormuştum. Düşünmeye fırsatın oldu mu?" gecelerimi ayırdığım sorulardan bahsediyordu. Başımı salladım.

"Neredeyse her gün." dedim. Bir süredir içimden geçenleri anladığını farkındaydım zaten. Sorduğu sorular da ona yönelikti. Bu özlem bitmeliydi artık, Fetih'i yanımda isteyeceğim noktaya geldiğimi hissediyordum. Yüreğim titredi. Yolum tamamlanmamıştı belki ama yola yol arkadaşımla devam edeceğim konumdaydım. Bunu hissediyordum. Bunu bir gün hissedememekten korktuğum geceler vardı. Her günüm önceki günü aratıyordu bazen. Ama hissediyordum artık.

"Fetih'le yeniden yan yana olduğumuzda kimlerle karşılaşabileceğimi ve o insanlar hakkında ne düşünüp ne hissettiğimi ölçtüm tarttım." dudaklarımı ıslattım. "Hatta açık konuşayım Zühre Karadere'yi düşündüm." dedim. Bir zamanlar ismini duyunca ne yapacağımı şaşırdığım kişinin ismi kolayca dökülüyordu artık ağzımdan.

Bir ad travma sebebi olmamalıydı. Bir ismin tesiri bu kadar büyümemeliydi.

"Dünya üzerindeki herkesin kötü olması mümkün değilse iyi olması nasıl mümkün olsun ki? Ve kimse iyi diye ya da kötü diye yok olmuyor. Veya dünyayı kimse ikiye bölmüyor. Burada iyiler var burada kötüler diye. Değil mi?"

Başını salladı. "Elbette. İyiler kötülerle, kötüler iyilerle yaşamayı öğreniyor mevcut dünyada."

Tam olarak bu dedim kendi kendime. Aynı dünyayı paylaşmayı öğreniyorduk çünkü ikinci bir dünya yoktu. "Dünyaları ayırmak mümkün değil. İyi olan insanların kendisi için yapabileceği en iyi şey kötülerle savaşmak ya da korkmak değil onları elinden geldiğinde hayatlarından uzak tutmak. Dünyadaki tek kötü insan da Zühre değil son kötü insan da. Gerçi o kadına kötüden önce hasta demek en doğrusu. Hasta ve hasta kalmayı kabullenmiş bir kadın. Yaptığı şeyler hastalıktan. Hastalık kötülüğün etkisini azaltabilir ama hasta kalmayı kabullenmek o azalmışlığı yeniden arttırır."

Dilimin ucunu ısırdım ve görüntüsü önüme geldi yine. Boşluk. Hissettiğim tek şey koca bir boşluktu. "O kadın eşimi doğurdu ve büyüttü. O kadın Zeliha'yı doğurdu. Ve o kadın Kürşat'ı da doğurup büyüttü. Bunlar dünya üzerinden silemeyeceğim gerçekler. Kabullendim. Ölene kadar hatta öldükten sonra mezarıyla da hayatımızın bir yerinde olacak. Eskiden, ilk zamanlar ölmesini istiyordum. Şimdi düşününce kötü hissettiriyor ama o zaman ölmesini istiyordum. Artık hiçbir şey hissetmiyorum ve öyle bir isteğim de yok."

Şimdi ne haldeydi bilmiyordum. Ne hissediyor ne düşünüyor bilmiyordum. Benim o evden gitmemi çok istiyordu. Gitmiştim ve onu son görüşümde yıkılmıştı. Bana meydan okumayı bırakmasa da yıkılmıştı. Benim o şehirden de gitmemi istiyordu. Gitmiştim. Peki şimdi ne haldeydi? Ben gidersem oğlunu kazanacağını düşünüyordu. Fetih'i tamamen kaybettiğini hissediyordum ama ben. Zaten onu bu kadar zıvanadan çıkaran da kontrolünü kaybettiren de buydu. Fetih'i kaybedişi.

"Ama anne kavramı daima hayatımın merkezindeyken benim, o daima koca hayatın ucunda olacak. Kötülerden kurtulamayız ama onları uzak tutabiliriz. Günlerdir düşünüyorum. Ona karşı içimde öfke kalmadı. Nefret kalmadı. İntikam zaten hiç olmadı." dedim. Bazı geceler yaşadıklarımı düşünürken onu yok etmek istediğimi hatırlıyordum.

"Bunlar zaten çok ağır duygular. Çok yer işgal eder, nefret edilenden çok nefret edenin hayat kalitesini düşürür." dedi. Gerçekten öyleydi. Ben ondan nefret edeceğime açılan yerle bir başkasını daha çok severdim. İnsanları hayvanları. Çok şeyi.

"Öyle. Yeniden karşılaştığımız o anı defalarca kez düşündüm. Hepsinde daha sakindim. Bu yaşanacak. Soracağım bir hesap bile yok. Kabullendim. Öyle biri var ve hayatımın ucunda da olsa varlığını koruyacak. Defalarca kez karşılaşacağız. Belki iyi olacak, biraz da olsa zamanla düzelecek ama yaşadıklarımı değiştiremeyecek bu. Denk geleceğimiz yerler bayramlar, düğünler, ölümler ve doğumlar ancak olacak. Ondan intikam almayacağım, nefret de kusmayacağım ama mahrum kalacağı şeyler onu hep rahatsız edecek. Bana baktıkça bunu hissedecek ben de bunu göreceğim. Zevk almayacağım bundan ama üzüntü de duymayacağım. Onun elindeydi Fatma abla. Yemin ederim çok güzel şeyleri gerçekleştirmek onun elindeydi. Ben kalabalık aileleri, ben akrabalık bağlarını çok severim." dedim. Bu değişmemişti. Sevgim azalmamıştı ama o bunların içinde değildi.

"Misafir ağırlamayı severim, misafir olmayı severim. Kalabalık sofraları severim. O bu kadar kötü olmayı başarmasa ben onu da o masalarda ağırlardım günün birinde. Zeliha'ya karşı düzelseydi ben onu da kabullenirdim. Ben bir doktorum, benden başka kimse bir hastanın halinden bu kadar iyi anlamaz. Ama kaybetti o şansını. Günün birinde soframa oturunca onu kovmayacağım ama onu o sofraya çağırmayacağım da. Günün birinde çocuğumun ona giden adımlarının önüne geçmeyeceğim ama hiçbir zaman hadi babaannene git diye yönlendirmeyeceğim de onu. Benden nefret bekleyecek ama ben ona bunu bile vermeyeceğim."

Hak etmiyordu çünkü. Ne eşinin dostunun bu denli sevgisini ne benim nefretimi. Zühre Karadere ne nefreti de ne öfkeyi hak ediyordu.

"Fetih'e de Kürşat'a da Zeliha'ya da saygım var. Onların anneleri. Onların annelerini hep çok sevdiği ihtimalleri de düşündüm bunu da kabullendim. Hani demiştin ya sendeki anne kavramıyla onlardaki bir değil diye. Haklısın. Bendeki anne kavramından vazgeçilmiyor diye bu ihtimali de düşündüm ve buna da alıştırdım kendimi. Zühre benim kafamda küçülmüş Fatma abla. Başarmışım bunu. Senin sayende. O canavar küçüldü, iki gözü iki kulağı olan bir insana dönüştü. Baş edebiliyorum. Hayaliyle baş edebiliyorum. Teşekkür ederim. Bunu tek başına yapamazdım. Kürşat'ın ağzından duyduğum anne kelimesi bile kafamı duvardan duvara isteğiyle dolduruyordu beni. Teşekkür ederim."

"Ben sana sadece eşlik ettim. Bunu sen başardın Efsun. Sen istemesen bir arpa boy katetemezdik. O halde artık bazı sorulara cevap verdiysek yeni bir soru sorabilirim. Bu özlem artık dinmeli mi?" dudaklarımı birbirine bastırdım. Başımı salladım.

"Dinmeli. Yani ben bir süre daha yanına geleceğim."

"Tabi ki."

"Ama artık iyiyim diyebiliyorum. Bu sürecin onun için zararsız olacağı kısmındayım. Gelsin artık yolun sonunu onunla görebilirim. Ders çalışmam gerekiyor. Meyve tabağı hazırlaması lazım. Her şey yoluna giriyor desem bile çok önemli bir kısım oturmuyor. Fetih yok çünkü. Her şey parça parça iyi ama bütün oluşmuyor. İnsanlara da alıştım. Kalabalığa. Her şeye. Hatta biraz karanlığa bile. Sene öncesine dönmüşüm gibi ama yanıma Fetih'i de alarak." gözlerinde kaçırmanın mümkün olmadığı bir gurur ve mutluluk gördüm.

"Ne zaman o halde bu kutlu kavuşma?"

Kutlu kavuşma.

Çok hoşuma gitti bu. Elmacık kemiklerim belirginleşti.

"Bir işaret." dedim kendi kendime. "Bilmiyorum ne ama bir işaret. Öyle söyledim mektupta. Sana bir işaret vereceğim ve sen anlayacaksın bu sürecin bittiğini demiştim. Bu dümdüz bir arama olmamalı." yanlıştı belki bu. Düşünülerek geçirilen bir gün bile kayıp olabilirdi. Ama öyle istiyordum.

"En güzelini bulacağını biliyorum." dedi önce. "Peki sınav sürecini de başlatmak üzere olduğuna göre sahneyle olan bağını kesecek misin?"

"Kestim bile." dedim. "Biliyorsun zaten başlangıcını. O kız için o geceyi kurtarmak adına yaptığım bir şeydi. Devamı biraz senin sayende geldi." tamamen tesadüfi olarak kulak kabarttığım bir anda duymuştum Tuğçe'yi. Burada okuyan öğrencilerden biriydi, geçimini de canlı müzik olan kafelerde şarkı söyleyerek kazanıyordu ama sorunu okurken çalışmak değildi zaten. Kanser hastası annesi ve anlayışsız patronuydu. Geceyi bırakıp annesinin yanına giderse bir daha işi olmayacaktı. Sahnede kalırsa ağrıyla kıvranan annesinin yanına gitmeyecekti. Dışarıdan bakıldığında annesini tercih etmek için düşünüyor mu bir de denilebilirdi ama hiçbir şey o kadar da kolay değildi.

Kendimi çok tutmuştum müdahale etmeyip karışmamak için ama dayanamamıştım. Çok direnmiştim. İstifa ederken bana söylenilen her şeye burnumu soktuğuma dair cümleleri düşünmüştüm ama olmuyordu işte. Yapamıyordum. Kız resmen yalvarıyordu o koca kafalı adamı ikna etmek için. Müdahale ettiğimde yerde geceki zararı karşılamayı bile teklif etmiştim. İlk olmadığını bunu bir kez daha tolere edemeyeceğini söyleyip duruyordu. Bu gecelik yerine birini bul diye bir açık bıraktığında, ekibiyle benim masamda konservatuar okuyan ve diğer yerlerde sahne alan insanları aramıştı.

Benim o gece oraya gitmemdeki tek amaç bilgisayardan işimi hallederken canlı müzik başlamadan kahvemi içip kalkmaktı. Gerçekten. Daha önce sahneye çıkıp bir iki şarkıya eşlik etmişliğim vardı üniversite yıllarında ama seneler önceydi. O zaman iyiydim üstelik. İnsanlar ve kalabalık beni rahatsız etmiyordu ama nasıl olduğunu şimdi bile hatırlamadığım şekilde repertuarı incelerken bulmuştum kendimi. Ben ne yapıyorum ya kendimi kontrol edemezsem ya kötü olursam ya bırakıp gidersem diye hesap etmemiştim. Etseydim yapmazdım. Yapabileceğimi de hiç görmezdim.

Sorunsuz bir gecenin ardından yine bu koltukta oturup anlatıyordum. O kalabalığın, loş ışığın bendeki etkilerini. Zaman zaman kalkıp gidecek kadar kötü olduğumu ama kendimi sakinleştirdiğimi. İstanbul'daki metro olayında yapamadığım her şeyi. İkinci bir ödev gibi olmuştu bana sahne. Işık zaman zaman kısılabiliyor, kalabalık bazen katlanılmaz bir sese dönüşüyordu.

Tuğçe'nin yerine bir iki aylık birini aramasıyla şimdiye kadar yedi gece ben devam etmiştim. Tuğçe'nin tek beklentisi diğer yerlere göre iyi para aldığı işini dönene kadar kaybetmemekti ama maddi bir kaybı da olmamıştı. Para direkt onun hesabına geçiyordu, maddi bir beklentim yoktu zaten manevi olarak bana iyi geliyordu. Acil durumları kontrol almayı bana öğretmişti, müzik bana iyi geliyordu. En azından gece yatağın içinde cenin pozisyonu alıp aynı şarkıların etrafında ağlayarak dinlediğim bir olgudan uzaklaşıyordu. İki saatlik. İnsanların içine karışmıştım. Haftada bir, iki saatlik başka bir terapiydi sanki.

Tek sorun bu işin çığırından çıkmasıydı. O koca kafalı adamın bana neredeyse iki katı bir sahne ücretiyle devam etmem için teklif etmesi, aniden öğrenciler arasında yayılan anlamsız namımın diğer mekanların da kulağına giderek bana iş teklif etmeleri ve daha fazlası... Her yeri asıl mesleğimin bu olmadığını ve hiçbir zaman olmayacağından bahsederek reddediyordum. Geçen hafta çıktığım gece sondu ama kimseyi haberdar etmemiştim çünkü zaten Tuğçe gelmişti. Zaten geçiciydim. Zaten tüm manevi katkıyı almıştım. Aşılmayacak şeyim kalmamıştı. Oraya ait değildim. Gençlerle iç içe olmak sanki çok yaşlıymışım gibi iyi hissettirmişti ama bir yere kadardı. Ferhat Göçer olmak gibi bir isteğim yoktu.

Lakin son olduğunu haberdar etmemek büyük bir infiale neden olmuştu. Bugün son olduğunu bildirerek son kez çıkacaktım. Ve bu defteri sonsuza kadar kapatacaktım.

"Mutluydun ama sahnede. Çok iyi geldi sana."

Yadsınamaz bir gerçekti. Yaşanan şeyler özgüvenimi de kırmıştı. O kırığı da onarmıştım. Elde ettiğim başardığım şeyler duruşumu bile düzeltmişti. Dimdik yürümek çok kıymetliydi. Bunu kambur durduğunuzu anlamadan fark etmiyordunuz.

"Yani ama yine de tamam artık diyorum. Mesleğime dönmek için hazırlanacağım."

"Senin açtığın yer peki?"

"O başka," dedim hemen. O bambaşka. "Günün birinde ben emekli olacağım, doktorluk yapmayacağım, hatta öleceğim ama o yine devam edecek. Hâlâ aynı fikirdeyim, bir gün bütün dünya bilecek. Kültüre dönüşecek o isim. Yaşadığım sürece bir ucundan tutacağım." içim kıpır kıpırdı. Göğsüm kabarıyordu her bahsettiğimde. "Günün birinde o kadar büyüyecek ki benim tuttuğum uç, iğne deliği kadar gözükecek. Orası sadece benim değil, tek bir sahibi yok. Bu dünya üzerinde en fazla ortağı olan restoran orası. Ama her ortağı arttığında diğer ortaklarının sermayesinin arttığı da tek yer." dedim. Kimine göre hayal görüyordum belki kimine göre abartıyordum ama inanıyordum. Her söylediğim tek tek olacaktı.

"Ve bence tüm ortaklarının kadın olduğu da tek yer. Adının hakkını da veriyor." dedi.

Zena.

Kadın.

Üstelik tek bir dilde de değil.

"O konuda iddialı değilim ve tabi şu an olmasa bile ileride belki değişir bu durum. Diğer ortakların da fikrinin değişmesi lazım önce."

"Gözlerinin içi parlıyor bahsedince." dedi.

"Nasıl parlamaz Fatma abla? Orası olmasa biz şu an belki de ikinci yılımızda olacaktık bu odada. O günleri hatırlıyorum, her günüm öncekinden kötüydü. Buraya senin için gelmiştim ama sana gelmek bile istemiyordum. Kendime bir şey yapmayı içimden geçirmeyi düşünmedim ama bu bile mümkündü. O gece o kaldırımda çöküp ağlamasam, Ayşen'le karşılaşmasam her şey benim için çok daha uzayacaktı. Bir tokat gibi çarptı onun hayatı benim suratıma. Beni bekleyen bir eşim, kız kardeşim, mesleğim vardı ama ben yaşamak istemiyordum. O gece o tokadı yemesem devam edecekti bu uzunca bir süre daha." Fetih'e en anlatmak için sabırsızlandığım konuydu bu. Hatta öyle ki o süreçte bazen içim içime sığmamış sonra ona dinletmek için ses kayıtları bile almıştım. Duruyordu öylece telefonda.

"Suna annemin bana vasiyeti öyle etkili ki hayatımın çoğu kırılma noktalarını kadınlar oluşturuyor. Bazen hep mi benim karşıma çıkıyor bu tarz durumlar diye sorguluyorum ama bu böyle değil. Bir arkadaşım vardı benden daha çok sever hayvanları. Karşısına hep hasta hayvanlar çıkardı. Bir kez demişti ki hep benim karşıma çıkmıyor sadece siz bakıyorsunuz ben görüyorum. Her yerde varlar. Anlıyorum şimdi onu. Aslında benim gördüğüme on kişi daha bakıyor belki ama ben görüyorum. Bunun sebebi

annem. Belki de bambaşka bir hayatın içinde olsaydım hem Zeliha'ya hem de Ayşen'e de diğer Ayşen'lere de sadece bakardım. Gördüm ve bugün buradayız." dedim ve ellerimi iki yana açtım.

"Resmen iş kadını gibi o toplantıdan bu toplantıya gidiyorum galiba. Gerçi toplantı denir mi onu bile bilmiyorum. Ders çalışıyorum sunum hazırlamak için. Üniversite hocalarıyla konuşuyorum. Orası beni ayağa kaldırdı. Zeliha gibi. Bir kendine gel, bu dünyadaki en kötü hayat senin değil, tüm kötü şeyler sadece senin başına gelmiyor, tek acı çeken sen değilsin, sadece sana kötülük yapılmıyor dedim. Elimin altındaki imkanları hatırladım. O imkânın yokluğu kadınları nelere mecbur ediyor kafama vura vura izledim. Güç kavramını hatırladım ben. Orası sayesinde. Sadece param ve inancım vardı. Bir de çok yetenekli beş kadın." durdum ekledim. "Şimdilik beş. Bak gör. Önce şehir şehir sonra ülke ülke." ellerimi birbirine çarparak vurdum. Yine uçuyordum farkındaydım. Ama bu bile güzeldi. Yeniden hayal kurmak güzeldi. Uçacak kadar hayal kurmak zaten...

"Yani şu bürokrasi ve network işini sağlayabilirsem olacak son dediğim. Fetih olsaydı," dedim dudaklarımı büzüp. "Ona fikir sorardım. Çok ikilemde kaldığım konula..." cümlem karşımdaki kadının gülmemek için kendini zorlarken daha çok gülmesiyle kesildi.

Psikiyatristler ve psikologların gülmesi yasaklanabilir miyim?

"Neee?" dedim uzatarak.

"Devam edebilirsin, çok pardon. Fetih diyordun en son."

"Hayır komik olan ne? Yani Fetih diyorum evet. Arada sırada geçiriyorum adını. Olabilir. Şu an da konuyla çok alakalı diye geçirdim."

"Tabi ki!" dedi coşkuyla.

"Evet alakalı. Fetih çok yönlü bir adam. Ticari zekâsı kuvvetli. Mesleğinden dolayı mı bilmiyorum ama öyle. Şu an da benim ticari, işletmeci bir zekaya ihtiyacım var fikir almak için. Fetih tam buna uygun biri. Sen onu tanımıyorsun a..." inledim ve başımı geriye attım. "Ya gülme!" komik değildi ya. İş dünyasının içindeydi ileriki hamleleri daha iyi tahmin edebiliyordu.

"Tanıyınca anlayacaksın ne demek istediğimi. Bak gör. Yapamadığı tek şey musluk tamiri. Onun dışında çok yönlü bir adam." gülüşünü durduramıyordu, yerinden kalktı ve bana doğru gelmeye başladı. Bizim psikoterapilerimiz gerçekten bitmişti sanırım ya. İki hafta önce gördüğüm kadınla bu kadın aynı kişi değildi.

Daha yakınıma ama yine de karşıma oturdu ve yüzüme baktı ve birazcık ciddileşti. Kızgın suratımdan dolayı sandım başta.

"Sen Fetih'i karşılamaya sahiden hazırsın."

Omuzlarım öne doğru çöktü öne doğru eğdim bedenimi. Suratım ağrılı bir ifade aldı kısa zamanda. "Çok özledim." dedim. Titredi sesim. Çok çabuk bir duygu değişimiydi bu. "Fatma abla çok özledim." diye isyan ettim. "Acı azalıyor, mutluluk azalıyor, öfke azalıyor ama bu azalmıyor. Bir insan bir insanı bu kadar özler mi?" gözlerim sulandığı an hemen yelledim. Makyajım akmasın istiyordum.

"Özler. Hatta özlediği insan da onu bu kadar özler."

"Özlemiştir değil mi?"

"Tabi ki."

"Çok mu kızgındır bana?"

"Sabırla bekleyen bir adamın kızgınlığı ne kadar kötü olabilir ki? Yedi ay oldu. Nasıl güzel anlayış gösterdi sana, nasıl büyük bir saygı. Sevgiden bile fazla belki." bilekliğimi okşadım, biraz ağlak bir halde gülümsedim.

Nasıl büyük bir saygı, sevgiden bile fazla.

Benim güzel sevgilim. Bir başkası değil, sen. Daima. Her anlamda.

⏳

Elimdeki kutuyu kolumun altına sıkıştırırken, açılışına bir saat kalmış restorandın, belki bu tabir için küçük kalıyordu bu hali için ama benim için öyleydi, cam kapısını araladığımda herkes o kadar hazırlık telaşı içindeydi ki ben bağırmasam fark etmeyeceklerdi bile içeri birinin girdiğini. Buram buram pişen şeylerin kokusu sarmıştı etrafı.

"BEN ÇALIŞMAYAN ELAMANI SEVMEM!" sesim yankılandı ortamda.

"Ben işe yaramayan elemanı da sevmem! Gelip saat doldurur gibi mesaisini dolduran elemanıysa hiç sevmem!" dedim. Sesim o kadar keyifli çıkıyordu ki ben bile şaşırdım bir an. Bu kadar değildi öncekiler. Dördü durup bana döndüğünde elimde silah varmış gibi hepsini tek tek vurdum. Bunu niye yaptım onu ben de bilmiyordum. Keyfim yerindeydi.

"-de diyebilirdim. Eğer ki cins, gıcık bir patron olsaydım böyle girerdim içeri. Ben geldim, benim güzel ekibim! Günaydın!"

Hep bir ağızdan günaydın denildi ama Nurten öne çıktı. "Ne bu neşe?" dedi bana doğru yürürken. Gizleyememiştim. Fark edilmişti ilk andan.

"Beni deli ne bu tavır?" bana vardı yanak yanağa tokalaştık. "Seni her gören kıskanır." Serdar Ortaç'tan girdi ama yine de arada kaynamasın diye

yeniledi sorusunu.

"Ne bu neşe gerçekten?" dedi.

Şehnaz arkadan bana doğru uzattı elini. "Yoksa anlaştın mı biriyle?"

"Görüşmeler devam ediyor." dedim ve üzerimdeki kabanı çıkardım kutuyu masalardan birine bıraktım.

"O zaman başka bir şey." dedi Zerrin. Sıkıştırılacaktım, kaçmam lazımdı.

"Başka bir şey mi?" dedi Raziye. Sesinden bile anladım olayı çözdüğünü. "Yoksa Fetih mi?.."

"Hanımlar! Sakin yahu! Enerjik uyandım sadece." dedim. Bu saklamak değildi. Bu zamanını beklemekti. Önce olsun sonra söyleyeyim istiyordum. Çok dillendirmek istemiyordum. Hepsi dua ederdi, güzel enerji gönderirdi ama benim ağzımda bakla ıslanması gerekiyordu.

"Ayşen nerede?" dedim. Etrafa göz gezdirdim. Mutfaktan sesler geliyordu. "Ayşen ben geldim. Bırak da gel elindeki işi."

"Yetiştirmeye çalışıyorum elimdekini, siz devam edin." dedi. Sesindeki negatif enerji yılan gibi süzüldü ve bana kadar ulaştı. Diğerlerine baktım.

"Bir şey mi oldu?" dedim. Sıla neredeydi acaba? Gelmemiş olamazdı bugün cumartesiydi. Kreşi yoktu. En çok onun için gelmiştim.

"Gergin." dedi Şehnaz. "Bize de anlatmadı. Hatta yanına bile yaklaşmıyoruz o kadar gergin." kaşlarım çatıldı. Dün iyiydi halbuki.

"Bekleyin biz geleceğiz birazdan." dedim ve mutfağa doğru ilerledim. Profesyonel bir mutfaktı. Tek farkı diğerlerine göre daha küçüktü. İlk masanın üzerine oturmuş önündeki kurabiyeleri yiyen Sıla'yı gördüm. Altın sarısı saçlarını annesi salmıştı bugün. Tam ona güzel bir sesleniş yapacakken annesinin bağırışıyla oturduğu yerden sıçradı bedeni.

"SILA YEMEYECEKSEN OYNAMA NİMETLE!" oynamıyordu halbuki sadece biraz yavaş yiyordu. Minicikti zaten. Ağzı da öyleydi. Yavaş yemesi çok normaldi. O korkan hali beni de korkuttu. Ayşen'in bağırmasını bastırmak için ben girdim hemen araya.

"Burada bir prenses varmış, nerede?" dedim. Annesinin gazabını daha atlatamadığından allak bullak baktı etrafa. Onu görmemiş gibi yaptım başta "Neredesin prenses?" dedim. Başka zaman olsa buradayım diye şakırdı ama yapmadı bu kez. Başımı tesadüfen ona çevirdim ve onu gördüm. "Aaaa buradaymış!" hızlı hızlı ona doğru yürüdüm. Bu ortamdan çıkarmak için hemen kucakladım. Bacaklarını belime sardım. "Buradaymış buradaymış! Dünyanın en güzel prensesi buradaymış!" henüz dört buçuk yaşındaydı. Minicikti, boyu, yüzü.

"Efsun ablası ona hediye getirmiş!" ve sanırım onu can damarından vurdum.

"Hediye mi getirmiş Efsun ablası?" dedi.

"Hediye getirmiş ya! Şimdi sen kurubiklerini alıp ablaların yanına gidiyorsun ben de meyve suyu alıp geliyorum. Tamam mı?" boynuna gömdüm yüzümü ardı ardına öptüm. Onu bırakmadım diz çöktüm, öyle indirdim.

"Kurubikleri de alayım." dedi ve tabağını da aldı. Uslu uslu mutfaktan çıkışını bekledim. Tamamen ayrıldığında mutfaktan çöktüğüm yerden kalktı.

"Ne oluyor Ayşen?" dedim. 22 yaşındaydı henüz ama beş yaşında çocuğu vardı. Çocuk gelindi. Artık gelin değildi gerçi. Kapı gibi bir boşanma davamız vardı.

"Bir şey yok Efsun. Hoş geldin."

"Bir şey var. Neden Sıla'ya bağırıyorsun? Ödü koptu çocuğun. Yerinde titredi."

"Sinir ediyor çünkü beni! Ona elli kere önündeki yemekle oynama d..."

"Ayşen her ne olduysa Sıla'nın hiçbir suçu yok." yüksek sesiyle kurduğu cümleleri tamamlamasına izin vermedi. "O sadece bir çocuk ve kurabiye yiyordu. Uslu uslu. Yavaş da yiyebilir hızlı da. Dökedebilir, oynayadabilir ama ne olduysa onun bir suçu yok. Bu tartışmaya açık değil."

"Benim de bir suçum yok ama!" diye bağırdı ve elinden bıçağı tezgâha vurdu ellerini mermere yasladı. Sessizce onu izledim. Kendinden nefret ettiğini hissediyordum. Bu ilk zamanlarda daha fazlaydı ama şimdi de tamamen geçmiş sayılmazdı.

"Dün abim aradı." dedi. "Şerefsiz köpek demediğini bırakmadı. Ya kocamın evine dönecekmişim ya da sike sike babamın evine. Babamın evine dönerken de Sıla'yı getirmeyecekmişim. Orospuluk yapıyormuşum burada. Ben daha on sekiz yaşındayken başımdan aşağı kaynar su döküldü, kocamın evinde diye namusluydum. Şimdi orospuyum. Ben zaten hep orospuyum." dedi. Bıçağı aldı tekrar vurdu tezgâha. "Amcam küçükken her bulduğu yerde taciz ederken de ben orospuydum. Benim annem de zaten orospuydu, ensest çocuğuyum ben. Burada da yemek yapmıyorum orospuluk yapıyorum. Erkek orospusu kendisi çok şerefli namuslu ya." elindeki bıçağı yeniden almak istediğinde tezgâhın içine ittim.

"Otur biraz şöyle sakinleş, konuşalım."

"Zamanım yok." dedi nefes nefese. "Son gaz orospuluğa devam etmem lazım. Şunları fırına göndermem lazım."

"Ayşen otur dedim. Hadi." Kolundan tuttum masaya kadar kendim götürdüm. Yüzü kıpkırmızı olmuştu ama ağlamıyordu. İki fincan kahve koydum karşısına oturdum. Sessiz sessiz biraz dursak da yine dayanamadı devam etti. Gırtlağından patlayacaktı sanki.

"Ya ben çabalıyorum! Çabalıyorum Efsun. Ev kiramı çıkarmaya çalışıyorum, çocuğuma bakıyorum. Her gün buraya benim yaşımdaki kaç genç geliyor. Öğrenciler Efsun! Öğrenci hepsi. Ben insanlara imrene imrene çabalıyorum. Halime şükrediyorum! Allah'ım diyorum iyi ki o gece benim kafamı yardı da o pezevenk Efsun karşıma çıktı." dedi. Burnundan soluyordu. Nefesini zorlayana kadar hiç ara vermeden konuşuyordu.

"Okul desen yok. İlkokul mezunuyum kim beni işe alırdı? Beni bir küçük çocukla kim kabul ederdi? Bulaşık bile bana yıkatmazlardı. Ailemin sandığı gibi pavyon bile almazdı beni. Orospuluk da yapamazdım. Kazanacağım bir asgari ücretle bu şehirde ne yapardım? Ev kirası mı, çocuk mu, fatura mı? Elim kolum bağlıydı benim. Dışarıda bana bulaşık bile yıkatmayacakları için elim kolum bağlıydı. O şimdi gel dedikleri babamın kapısı bana hiç açılmadı, al piçini de git derlerdi iki güne." dedi. Şimdi açık alanda olsan sigara içeceğine neredeyse emindim. "Hamileyken annemi aradım ben ağzım burnum kan içindeydi. Öleceksen de kocanın evinde öl dediler bana! Orospu değildim ama o zaman! Kimse dün gibi arayıp gel demedi o zaman!" dedi. Gözünden bir yaş akıp gitti.

"Çocuğum için katlanıyordum ben ya! Ben sokakta kalırdım da o ne yapardı Efsun? Kendi ayaklarım üzerinde duramadığım için o eziyeti çekerken namusluydum. Sen karşıma çıktığında benim kafamdan oluk oluk kan akıyordu. O zaman da namusluydum ama şimdi alın terimle çalışıyorum diye orospu oldum. Bana diyor ki oraya gelirsem hayatımı yakarım senin beynini dağıtırım. Ulan benim hayatım yanmış zaten, sen bana ne anlatıyorsun şerefsiz? Allah erkeklerin belasını versin." dedi. Bu cümleyi çok sık tekrar ediyordu ve ben içimden düzeltiyordum. *Sadece kötü olanların.*

"Yerim de yurdum da belli gel, dedin mi? Buyursun gelsin bakalım ne yapabiliyor."

"Ya o pembe götlü hiçbir bok yapamaz." diye çıkıştı. "Ancak konuşur. Hayatını yakarmış. Onun çok hayatını yakacağı varsa gelip o kocam olacak şerefsizin beynini dağıtırdı. O ancak caka satar."

Ona bir bardak su koydum. İçi yanıyormuş gibi bütün hepsini tek seferde içti. Elini tuttum sıktım. Artık onun hayatında o kadar rutin şeylerdi ki bunlar... Hatta hafiflemiş haliydi.

"Şu an çok sinirlisin diye müdahale etmedim ama kendine çirkin şeyleri yakıştırma bir daha. Sen bir kadınsın." dedim. O çirkin kelimeyi çok sık kullanıyordu kendine. "Bak sen bir annesin demiyorum. Sen bir kadınsın. Kendini biliyorsun. Neyin ne olduğunu biliyorsun. Sırf üç r'li erkek diye pisliğin biri sana hakaret ediyor. Errrkekliğini tek hamlede yok ederim onun. Buyursun çıksın gelsin. Yok ederim onu. Sudan çıkmış balığa döner insan içine çıkamaz. Sen bir kadınsın ve savaşıyorsun. Onun gibi işe yaramızın tek değilsin. Onun gibi üç r'li atar gider yapmıyorsun. Benim sayemde de değil bu. Ben seni kolundan sürüklemedim kendi yeteneğinle buradasın sen."

"Ben sayemde değil deme sana patlayacağım."

"Değil." dedim ısrarla. Kendini değersiz hissetmesin istiyordum. "Kısa sürede Zena'nın namı nasıl yayıldı, insanlar sizin o tatlılarınızı yemek için oturacak yer bulamıyor bazen. Benim sayemde mi sence?"

"Sermayen olmasa bizden bir bok olmazdı."

"Siz olmasaydınız benim sermayemden bir halt olmazdı. Bunca senedir duruyor öyle ne işe yaradı?"

"Sen olmasaydın bize bulaşık bile yıkatmazlardı. Beni dul çocuklu diye adam yerine koymazlardı. Şehnaz'ın geçmişi zaten pavyon, kapısının önünden geçirmezlerdi ahlak bekçileri. Zerri..."

"İyi halt ederlerdi." dedim. Herkese bir kılıf uydursun istemiyordum. Ben kimseye torpil geçmemiştim. Bunu artık anlasın istiyordum. "Eğitimini almadan şu mutfakta mucizeler yaratıyorsunuz. Şu şehrin en iyi tatlıcısını bir akşam güneşiyle maziye gömdük biz. Senin o limonlu kekinin tarifini çıkarmak için gizli müşteri geliyor buraya. Sen ister inan ister inanma bir gün bu ülkenin dışına çıkacak bu mutfağın reçeteleri. Ne sermayesi? Köşedeydi kullandım. Kârın yarısı benim zaten. E bu ne demek oluyor ben de kazançlıyım."

"Yapma Efsuuun! Sıla'nın kreş parasını burs diye sen veriyorsun. Kazancını da buraya harcıyorsun ayrıca buradaki üniversite öğrencilerinden burs verdiklerin var. Kulağıma geldi. Bu mütevaziliğin benim canımı sıkıyor artık." dedi. Çok sertti. Hayat ona yumuşak yüzünü göstermemişti. Taş gibiydi. Taş değildi ama. Yüzünün biraz gülmesi bile içimi rahatlattı.

"Ben mi mütevaziyim? Zenginim ben, zengin. O yüzden bu yaptıklarım. Ne mütevaziliği?"

"Kes palavrayı."

"Fakirlik senin ruhuna işlemiş. Zengin olduğuma bile inanamıyorsun."

"Palavra!"

"Ay ben seninle uğraşamayacağım. Sıla'mın yanına gidiyorum. Hediyeleşeceğiz." ağzını açıp bununla alakalı bir şey söyleyeceğini biliyordum. "Lütfen buna karışma artık. Benimle Sıla arasında, girme araya kara çalı gibi. Hadi. Ver şunları fırına da gel sen de." kahve fincanımı aldım ve mutfaktan çıktım. Uslu uslu oturmuş kurabiyelerini yiyordu. Hızlıca. Masasına otururken onun arkasında kalan Zerrin'e kutuyu işaret ettim.

"Yedin mi kurubiklerini?" ağzındaki kırıntıları sildi başını salladı. Tam da o sıra büyük kutuyu masanın orta yerine koydu Zerrin. İri gözlerini kutuya dikti hemen.

"Prensesler ne giyer Sıla?" dedim. Daha da büyüdü gözleri.

"Böyle böyle böyle," diye kollarını iki yana açtı. "elbiseler giyer."

"Bence de." dedim. "O yüzden prenseslere öyle hediyeler alınmalı. Bu bir kuraldır." dedim ve kapaktaki ipleri çözdüm. "Aç bakalım." Sandalyenin üzerinde dizlerinden yükseldi ve kutuyu açtı. İçinde ne olduğunu anlasa da gözleri de ağzı da o kadar açıldı ki şaşkınlıkla, bir video olsaydı bu tepkisi defalarca kez başa sarıp izlerdim. Öyle bir andı.

"Prenses elbisesiiii!"

"Eveeet! Çünkü prensesler prenses elbisesi giyer." küçük bedeniyle masanın üzerine çıkmaya çalıştı ama ayağa kalkıp kucağıma aldım. Elbiseyi de o aldı eline. Pembe tüllü kabarık bir prenses elbisesiydi. O kadar güzel ve büyük gülücükler saçıyordu ki hepimiz onu izliyorduk.

"Giyelim mi?" dedim. Başını salladı hemen. Elbisesini sıkıca tutarken giyinme odasına götürdüm onu kucağımda. Önce ayakları üşümesin diye beyaz külotlu çoraplarını giydirdim sonra elbisesini. Saçlarını güzelce düzelttim saçımdaki kurdeleli tokayı ona taktım. Barbie bebek gibiydi yüzü. Annesinden bile güzeldi. Omuzlarındaki fırfırları düzelttim çekmecedeki kirazlı dudak nemlendiricisi çıkardım. Gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Rengine kanıp daha da çok gülümsedi hemen dudaklarını balık gibi öne büzdü.

Annesi bana özendiğini söylüyordu.

Nemlendirici sürdüm, papağan gibi açtı kapattı dudaklarını. Elinden tuttum bir tur çevirdim etrafında. "Tam bir prenses oldun." bir masal

dünyasından fırlamış gibiydi. Aylar önceki o kâbusu hiç hatırlamasın kendini bir masalın en nadide parçası olarak hissetsin istiyordum.

"Vallahi prenses oldum ben." dedi.

"Oldun vallahi." dedim. Aynaya döndü. O kadar uzun ve inanamayarak kendini izledi, türlü türlü cilveler yaptı ki... Dünya üzerindeki en cilveli prensesti. Hangi prenses aynaya öpücük konduruyordu ki?

"Şimdi bu prenses gelsin bana bir öpücük kondursun." dedim. Hemen geldi. Gelirken de cilve yapmayı bırakmadı. Saçlarını savurdu, elbisesinin eteğini tuttu da geldi. Sözde o beni öpecekti ama geldiği gibi kamaşan dişlerimi hemen yanaklarına sürttüm aldım onu kucağıma oturduğum yerden.

"Bu ne naz? Bu ne cilve? Oh!" o beni ben onu sevdi bir süre. Sonra ben dayanamadım. İçim içime sığmıyordu, her boşlukta taşıyordu.

"Sıla sana bir şey söyleyeceğim ama kimseye söyleme tamam mı?" diye fısıldadım.

"Tamam." dedi o da fısır fısır.

"Anneye de söylemek yok tamam mı?"

"Anneye de söylemek yok."

"Ağzından kaçırmak yok bak!"

"Hiç yok hiç yok."

Nefesimi tuttum ve söyledim. "Fetih gelecek." dedim heyecanla. O da biliyordu Fetih'i. İsmini tam olarak telaffuz edemiyordu ama fotoğraflarını burada en çok gören kişiydi.

"Hiiii!" dedi ve elini ağzına kapattı. "Vallahi?" dedi.

"Vallahi."

"Feti geliyor." dedi. H harfini yiyordu.

"Evet geliyor. Gelecek."

"Gidecek misin?" dedi. Bunu soracağını bilseydim önceden düşünürdüm. Kaldım öyle.

"Yani şey," dedim. Giderim desem olmazdı. "Hani seninle bir kere biraz uzun bir yolculuk yaptık ya. Belki oraya ama sen istediğin zaman gelirsin evimize. Kalırsın hatta, olmaz mı?"

"Annem izin vermez ki."

"Kaçırırım seni."

"Feti ister mi ki?"

"Fetih prensesleri çok sever ki."

"Vallahi."

"Vallahi. Seni çok sevecek. Efsun Efsun diyecek, hayatımda gördüğüm en tatlı prenses. Gör bak. Fetih prensesleri çoook sever." severdi. Sahiden. Hem prensesleri hem de Sıla'yı.

"Sen de mi prensessin?" dedi meraklı meraklı. Yakaladığı anlam o kadar güzeldi ki, sıcacık oldu içim.

"Yani senin kadar olmayayım. Aramızda bak bunlar. Hiç kimseye söylemezsen Fetih de sana bu elbiselerden alır. Benden söylemesi. Vallahi." ⏳

"Ben size 'bu gece son kez' diye hikâye atın dedim mi?" yediğim makarnanın içindeki doğru baharatı seçmeye çalışıyordum. Elindeki kadehleri silen Tuana çaktırmadan arkadaki koca kafalı adamı gösterdi. Tekte anladım zaten olanı tahmin edebiliyordum.

"Bir an önce şu okulu bitirip buradan kurtulmaya bak." dedim açık açık. Başını salladı. Duyar diye konuşmuyordu bile. Ağzımı sildim ve bulamayınca kendim sormayı tercih ettim. "Kim yapıyor bu makarnayı?"

"Ne oldu tarif mi aşıracaksın?" dedi, koca kafalı adam. Diğerlerini bilmem ama bunu duydu.

"Ben bu tarifi deneme amaçlı mutfağıma bile almam Vedat. Saçmalama istersen." dedim. Makarna makinesi almak istiyordum. Pahalıydı, alacaksam elle tutulur şeyler yapılmalıydı. Sağlam bir reçete gerekiyordu en başta. Her yerde bulunan bir tarif için o makineye o kadar para vermenin bir anlamı yoktu.

Pişkin pişkin güldü. "Öyle olsun bakalım." dedi. Yanımdaki tabureye oturdu. "Bak Efsun burayı bırakıp başka bir yerle anlaşırsın cidden bozuşuruz."

"Niye sözleşmemiz mi var?"

"Hayır hukukumuz var."

"Yok. Ben olduğunu düşünmüyorum." sesli bir nefes aldı ve yine güldü. Kırklı yaşlarında gözüme inanılmaz çirkin gelen bir adamdı. Ve bunun karakteriyle epey bağlantısı vardı. "Bari gideceğin gün yıldızımız barışsın."

"Cık." dedim, çatala doladım makarnayı ve ağzıma aldım. Yüzüne baka baka çiğnedim. "Ben kötü patronları sevmem."

"Ben kötü bir patron muyum Tuana?" sanki bu ortamda aksi bir cevabı alması mümkünmüş gibi soruyordu.

"Estağfurullah Vedat abi."

"Aldın mı cevabını?" dediğinde makarna tabağını önümden ittim ve taburenin üzerinden kalktım.

"Muhabbetin çok doyurdu beni. Benim bir küçük işim var, ben dönene kadar çocuklar gelir. Başlamadan bir geçeriz sahneye. Sonra da saat on olur zaten. Geldiklerinde en geç yarım saate burada olacağımı söylersin Tuana." dedim. Zena'ya uğrayacaktım. Kapanış saatine az kalmıştı. Tam da söylediğim gibi yarım saat içinde gidip geldim. Edirne'nin en güzel ikinci özelliğiydi. Bir yerden başka bir yere çok rahat gidebiliyordum. Toplu taşımı kullanmıyorsam tabi.

En güzel birinci özelliğiyse şoförlerin yayalara her halükârda yol vermesiydi. İzmir'de de yaşamıştım, Şanlıurfa'da da, İstanbul'u da biliyordum. Trakya bölgesi bu konudaki en medeni yerdi. Sürücüler çok nazikti ve geçme hakkı daima yayadaydı.

Hazırlıklar bitmeden mekân doldu taştı. "Özleyeceğiz seni Efsun abla." dedi Tuna. Bir saate kalmadan kıvırcık saçları terden alnına yapışacaktı. Baterinin arkasından bana bakıyordu.

"Zena'ya gelirsiniz görüşürüz, belki ben gelirim sizi dinlemeye. Ayrılık değil ki bu." hepsinin yaşı benden küçüktü. Yirmi olan da vardı yirmi dört olan da. Ama neredeyse hepsi bana abla diyordu. Bakıştılar ve burukça gülümsediler sadece. Başka bir şey denmeden yüksek taburenin üzerine oturdum ve içeceklerin olduğu minik masada suyumu hazırladım.

"İyi akşamlar." dediğimde tüm dikkatler üzerime toplandı. "Vedaları sevmediğim için geçen sefer herhangi bir şey söyleme gereği duymamıştım. Kısa bir süre Tuğçe'nin yerini doldurdum ve artık o devam edecekti ama sanırım hiçbir şey söylememem hoş olmadı. O yüzden bu sefer son kez olduğunu belirterek başlıyorum geceye. Benim için çok kıymetli bir deneyimdi. Hoş geldiniz." her aldığımda utana utana teşekkür ettiğim alkışı son kez aldım. "Bilenler vardır elbet 'Bir gece bir Sezen' kuralımızı. Bilmeyenler için her gecemize sadece bir Sezen Aksu şarkısı sığdırıyoruz. Son kez başlayalım o zaman." dedim ve noktamı koyar koymaz arkamdaki ekip girişi yaptı.

Ayağımla ritim tuttum kulaklığımı kontrol ettim.

"*N'olur sormasınlar bana*
N'olur söyletmesinler derdimi."
yumuşak sesim duyuldu gülümsedim.

"*Saklarım ben onu kendime*
Yerim kendi kendimi."

"İzninizle bir on beş dakika ara verip son yarım saat daha devam edeceğiz." herkes yavaş yavaş yerinden kalkarken telefonu sehpadan aldım

ve oturduğum yerden doğruldum. Yavaşça sahneden ayrılırken arka tarafa geçtik kısa zamanda. Son bir kez ekipçe fotoğraf çektik, ben hariç hikayeler paylaşıldı. Daha erken olsa da veda konuşmaları yapıldı. Tuğçe yanımıza geldi, onun vedalaşmasını hiç izin vermedim zaten ayrı olarak konuşacaktım. Annesinin durumunu öğrenecektim. Bir doktor olarak yapabileceğim bir şey varsa elimden geleni yapacaktım.

Başlamamıza iki dakika kala çıktık bulunduğumuz yerden, yeniden sahneye yerleşecektik. Son yarım saati tamamlayacaktık. Amacım buydu. Son kez suyumu doldurmak için, çok susuyordum, sehpaya eğildim ve elim küçük bir vazoya çarptı. Bu kadar seri olmasam düşecekti.

İçinde bir adet gül olan vazo düşecekti.

Hayır hayır.

İçinde bir adet *siyah gül* olan vazo düşecekti.

Tıpkı aylar önce, buradaki ilk sahnemde gelen siyah gül gibi yine bir taneydi. Kalbim hızlanabileceği en kısa sürede hızlandı.

"Kim koydu bunu buraya?" dedim donuk bir sesle, gözüm etrafı aradı.

Herkes birbirine bakıp başını iki yana salladığında içeriye doğru uzattım başımı. "Tuana kim koydu bu gülü buraya, gören var mı?"

Tıpkı aylar önceki gibi, kimse kimin koyduğunu bilmiyordu. İnsanlar birbirine sordu ve kimse de bir cevap vermedi.

Masalar üzerinde dolandı gözlerim. Sonra dışarıya baktım. Camdı zaten boylu boyunca her yer. Kimse yoktu.

Almamıştım. Geçen sefer gülü almamıştım. Bu bir işaretti çünkü. Kendimi hazır hissetmediğim için almamıştım. Erkendi. Tam olarak bir işaret vermem için erkendi ve o gülü almamın bir anlamı vardı.

"Aranızdan biri mi koydu bu gülü?" diye sordum gelenlere. Bu dünya üzerinde bana gül verecek tek bir kişi yoktu ama bana bu dünya üzerinde siyah gül verebilecek tek bir adam vardı. Kimseden ses soluk çıkmadığında "Geliyorum ben." dedim. Kalbim göğüs kafesine her atışında baskı uygulamıyor sanki darbe indiriyordu. Kırılacak sandım. O kadar sertti darbeleri. Merdivenleri koşarak çıktım "Ne oldu?" cümlelerini duymadan dışarı çıktım.

Sert rüzgar saçlarımı birbirine dolaştırsa da defalarca kez kendi etrafımda döndüm durdum. Bazı araçlara yaklaştım içinde biri var sanarak. Sokak aralarına baktım, karşıdaki mekanların gözüken yerlerine. "Fetih." derken buldum kendimi. İsmini söylediğim an onu aradığımı fark ettim.

Fetih'i arıyordum.

Bu hayret verici geldi o an.

Birinci gülün bana veremediği kuvveti ikinci gül bacaklarıma vermişti. Sokak sokak Fetih'i arıyordum.

Buradaydı, hissediyordum.

Kanıtım yoktu ama buradaydı. Yağmur çiseliyordu ama benim hızlı adımlarıma yetişemiyordu. Birkaç ince damla ancak yüzüme temas etmişti. Topuklularımın üzerinde bir oraya bir buraya giderken nefes nefese kaldım. Avuç içlerimi dizlerime bastırdım ve eğildim. Nefesimi kontrol altına almak için içimden saysam da başım dönüyordu.

"Fetih." dedim yine.

Arkamdan biri "Efsun." dedi.

Fetih değildi. Beş yüz metre uzağımda kalmış mekândan bana sesleniyorlardı. Çevredeki insanlar bana bakıyordu öylece. Elimi kaldırdım gelmemesi için. Buradaydı. Hissediyordum buradaydı. Olduğu yerden bir adım bile yaklaşsa bana kokusunu bile alırdım. Yemin ederim sadece bir adım bile yeterdi. Hızlı nefesler yavaş adımlarla mekâna doğru geri yürüdüm. Kapısının önünde avucumu duvara yasladım.

"Ne oluyor ya?" dedi Vedat.

Başım öne eğikti soluklarımı düzene koymak için çabalıyordum. "Gülü kimin koyduğunu gören çıktı mı?"

"Hayır da ne oluyor? İyi misin? Bak insanlar seni bekliyor." başım yere eğikti gözlerimi kapattım. Enseme yağmur damlaları düşüyordu.

Buradaydı. Hissediyordum.

"Siyah gül. Dünyada bir tek Şanlıurfa'da yetişiyor. Dedim ki Efsun'la çok ortak noktaları var. O bir tek Şanlıurfa Halfeti'de. Efsun bir tek Şanlıurfa'da benim yanımda. Hiçbir farkınız yok."

Buradaydı.

Bir işaret.

Buradaydı.

"Görünce aklıma sen geldin. İşin doğrusu aldığın günler. Dedim ki; asabi adam Fetih'in yanına neşeli mi neşeli Efsun, siyahın yanına da en çok beyaz yakışır. Al."

Buradaydı.

O gün gelecek ve ben sana bir işaret bırakacağım.

"Beyaz gül." dedim kendi kendime. Bir yıldız kaydı kafamın içinde. Bir ışıltı oluştu. Heyecanla konuştum.

"Anlamıyorum ne diyorsun?"

Başımı kaldırdım gözlerimi açtım. "Yarım saatin var. Bana beyaz gül bul."

"Ne?"

"Bana yarım saat içinde beyaz gül bul."

"Saat kaç olmuş açık çiçekçi mi kaldı, ne beyaz gülü?" Vedat'ın yanı başında olan Mert'e de baktım.

"Gerekirse kapalı olan yerin camını kırın ve o gülü bana getirin. Emniyete gelirim zararı karşılarım ve özür dilerim dükkân sahibinden. Yarım saatte bana o beyaz gülü getirin."

"Sen iyice kafayı yedin artık yeter, kendine ge..."

"Bir saatlik çalışan için bile sigorta yapman gerekiyor, çalışan hiçbir öğrencinin sigortası yok seni şikâyet ederim."

İkisinin de gözleri iri iri oldu.

"NE?!" diye bağırdı. "Hepsi kendi isteğiyle çalış..."

"Vedat onu polise anlatırsın. Seni kanıtlarıyla şikâyet ederim. Yarım saatiniz var. O beyaz gülü buraya getireceksiniz." dedim ve yanlarından geçtim gittim. Ne yapıp edip getirecekti, biliyordum. Burayı bırakıp gidemezdim. O gülü almadım sanardı.

Bana uzatılan suyu içtim, sarsak adımlarla sahneye geri döndüm. "Kusura bakmayın, hemen devam ediyoruz." dedim demesine ama bitmedi. Tuana elindeki kağıtla bana doğru yaklaştı.

"İstek şarkı." dedi.

"Tuana repertuvarda olmayan şarkıyı ne zaman okuduk şimdiye kadar?"

"Ya biliyorum." dedi kulağıma doğru. "Ama çok ısrar etmiş. Gerçekten çok ısrar edildi. Beni de bir üst sıkıştırıyor. Ne yap ne et ikna et dediler."

Gözlerimi kıstım seyircilere baktım. Gerçekten derdim başımdan aşkındı bitsin istiyordum artık bu iş. "Hangi şarkı?" dedim ve elindeki kâğıdı aldım.

Sezen Aksu. İki Gözüm.

Şüphe kâğıttan elime bulaştı, seyircilere baktım. "Kim istedi bunu?" dedim Tuana'ya.

"Bilmiyorum ki." elimdeki kâğıdı kaldırdım.

"Hangi masa istedi bu şarkıyı?" diye sordum. Gözüm tüm masalarda dolandı.

Kimseden ses soluk çıkmıyordu. Gözüm dışarıya kaydı. Kimse yoktu. Buradaydı ama yoktu. Tuana merdivenlerin dibinde duran kişiye doğru gitti ve birkaç saniye içinde yanıma geri geldi.

"Gizli kalmasını istiyormuş ama çok ısrar ediyor. Tepeme çökmüş durumdalar seni ikna etmem için. Hadi Efsun abla, bitirelim de gidelim ya."

Tekrardan kâğıda baktım. Fetih'in yazısı değildi. Kuruyor muydum yoksa o muydu? Ensemde bir nefes hissediyordum ama dönsem de göremiyordum.

İki gözüm seneler geçiyor.

Bir kez kâğıda bir kez seyircilere baktım durdum.

Gel barışalım artık.

Tesadüf müydü?

Siyah güle baktım.

"Şu an burada mı bari onu söyleyin." dedim ısrarla.

"Yemin ederim bilmiyorum."

Sinem aldığım sıkıntılı nefesle şişti. Gelenlere baktım. Neredeyse hepsi öğrenciydi. Hızlı düşünmem lazımdı herkes bizi bekliyordu. Tuana'nın cebindeki kalemi aldım ve kâğıdın altına bir not düştüm. "Şu sayfanın sahibi bağışlarla sokak hayvanlarını besliyor. Elle tutulur miktarda mama bağışlasın. Bir kilo kuru iki de yaş mama değil, elle tutulur. Yoksa okumam. Kimse gelip ısrar etmesin." buradan biriyse öğrenci bütçesiyle en fazla ne bağışlayabilirdi? Bin lira ya da bir eksiği bir fazlası? Öğrenmem lazımdı. O muydu yoksa bir denk geliş miydi anlamam lazımdı. Gerçekten burada mıydı anlamam lazımdı.

Tuana yanımdan geçti gitti. İlk şarkıyı okudum, ikinci şarkının ortasında telefonum yanına bir dekont konuldu. Kâğıdı elime aldım nakarat kısmına girildiği an başımı eğip okudum. İsmin üzeri siyah bir kalemle karalanmıştı ve hemen üzerine *Efsun Karadere* yazılmıştı.

Hesabınızdan 50.000 TL (Yalnız ELLİBİN) çekilmiştir.

Fetih buradaydı.

Nefesim tıkandı.

Fetih buradaydı...

Ellerim titredi.

Fetih buradaydı!

Elimdeki kâğıdı tek bir an bile bırakmadan, vücudum bir kuş gibi titrerken göremeyeceğimi bile bile etrafa bakarak devam ettim. Başımı çevirmekten dönüyordu. Kaç şarkı daha geçti gitti böyle.

"İki gözüm, son." dedim arkamda kalanlara.

Fetih buradaydı.

Şu sahneye ilk çıktığım gün bende olmayan heyecan dolandı boğazıma. Bir yudum su almak istedim ama ellerim titriyordu. Bardağı tutamamaktan korkuyordum.

Fetih buradaydı. Ben izliyor beni dinliyordu. Bu bir çağrıydı.

Beyaz güllerin yola çıkmış bana geliyor olması lazımdı aksini düşünemiyordum.

Tanıdık ama hiç bu ortamda söylemediğim şarkının ritmini duydum. Detone olacaktım, söyleyemeyecektim belki. Kulaklarım uğulduyordu. Fetih buradaydı. Başlayamadım bile. Defalarca kez beni kurtarıp başa sardılar hiç belli etmeden. Fetih buradaydı ve bu açık seçik bir çağrıydı. Gözlerimi kapattım. Kendi sesimi değil onun sitemini duyuyordum sanki.

"*Yok mu, senin insafın yok mu?"*

Sesim titredi. Tepemdeki ışık azalmıştı. Daha az ışık altındaydım.

"*Bir güler yüzün çok mu?*

Dağ mısın taş mısın?"

Dudaklarım aşağı doğru büzüldü. Bir kıymık içimi oyuyordu. Ben söylemiyordum bunları bana söyleniyordu bunlar. Göz pınarlarımda birikinti hissettim.

"*Uzak mı, bu eda bu hal tuzak mı?*

Hak mısın bana yasak mı?

Dost musun düşman mısın?"

'En iyi arkadaşımsın sen benim.'

"*İki gözüm seneler geçiyor."*

Yedi ay on yedi gün olmuştu. Kasımın sonundaydık. Mevsimler değişmişti.

"*Gönül ektiğini biçiyor.*

Bir selam lütfet bu ne çok hasret

Gel barışalım artık."

Kayboldum gittim şarkının içinde. Çevremdekiler benim sesimi, ben Fetih'in sesini duydum.

"*Yedi kat eller yakınım oldu*

Gel kavuşalım artık."

Şarkı bitti, burnum bile akıyordu. Teşekkür ettim, iki kısa veda cümlesi kurdum. Herkes yavaş yavaş toplanmaya başladı. Elimdeki kâğıdı bırakmadan bir peçete aldım gözlerime bastırdım. Akan makyajımla simsiyah oldu peçete. Kıymık batmıyordu ama oyduğu yer acıyordu. Fetih buradaydı. Elimdeki kâğıdı izledim. Bu yazı tanıdıktı.

Efsun Karadere.

Fetih'in el yazısıyla yazılmıştı.

Elimde kâğıt ve telefonla kalktım. Neredeyse kalan tüm çalışanlar bana iyi olup olmadığımı sordu. Başımı sallamakla yetindim. Kapanış için hazırlıklar başlamıştı.

"Güle dokunmayın alacağım." dedim. Camları gösterdim. "Oraları da kapatmayın ben çıkana kadar olur mu?" Vedat'ın numarasını çevirdim canlı müziğin yapıldığı yerden çıktım.

"Efendim."

"Buldunuz mu?"

"Evet başımızın belası. Bulduk geliyoruz."

"Acele edin." dedim sadece. Birkaç dakika öylece volta attım. Bir defter vardı kasanın yanındaki boşlukta. Müşteriler içine cümleler yazıyordu. Geçen haftaların birinde, geldiğimde yenisi indirilmişti. İlk sayfasında benim cümlem yazıyordu hatta tıpkı bir önceki defter gibi. Açtım o sayfaya baktım.

"*N'erde Efsun'da o yürek, Fetih'ten cayacak?"* yazmıştım. Duruyordu, bu defter değiştiğinde yeniden, bu kez yazmayacaktım. Altına bugünün tarihini ve saatini attım. O zaman aklıma gelmemişti. Diğer sayfalara bakmak istedim. Boşta sayfa olduğu sürece kimse başka sayfanın arkasına yazmazdı ama benim yazdığım sayfanın arkası doluydu.

"*Öyle bir anda gel ki vazgeçmek mümkün olmasın."*

Tarihe baktım. Tam net emin olmasam da tarihler çakışıyordu. Tesadüf müydü yoksa ben kafayı mı yiyordum? Her şeyi üstüme mi alıyordum? Fetiih sızlanışı döküldü ağzımdan daha fazla bekleyemedim orada kapının önüne geçtim. Gözüm yolda beyaz gülü bekliyordum. Dakikalar geçti tir tir titriyordum soğuktan. Bacaklarım çok üşüyordu. Kollarımı birbirine sardım.

Bir işaret. Siyahın yanına beyaz, Fetih'in yanına Efsun.

Müzik yasağından ötürü cadde çok sakindi. Saat gece on ikiyi geçmişti. Bir tek elemanlar kalmış toparlıyorlardı masaları. Zaten ceza yemek istemeyen kimse şarkı açmazdı hele de bu kadar yüksek sesli bir müziği hiç açmazdı. Çıktığım mekânın içine baktım beni irkilten yüksek sesle.

"*Yüze düşmüş zülüf*
Nası' geleyim dönüp?
Gece resmimi öpüp
Vazgeçmişsin benden."

Umursamadım. Açıkçası hiç de umurumda değildi ceza yiyip yemeyecekleri. Çok geçmeden "Kapatsanıza şu müziği." sesini duydum. Bu cümleyi bağıra bağıra defalarca kez kurdular ama birinin de aklına gelmedi kapatmak. Hatta bir yerden sonra bilgisayarın başına üşüştü hepsi. Bacağımı sallayarak caddeye bakmayı sürdürdüm.

"*Kara yolları bozuk*
Kanadım yine kırık
Bana mektubu yazıp
Vazgeçmişsin benden"

Vedat'ı yeniden aradım ama beni meşgule attı aptal adam. Şarkı kapanmazken bir türlü artık fark etmeden ben de söylemeye başladım. Kendi kendime mırıldanıyordum.

"*Yangın düşmüş kor, kor*
Yanmış gönlüm yer, yer
Duydum sağdan, soldan
Vazgeçmişsin benden"

"Vazgeçmişsin benden." dedim nakaratını her seferinde söylerken.

"*Doldur, bardak dolsun*
Yanmış gönlüm, yansın
Sana da aşk olsun
Vazgeçmişsin benden"

"Vazgeçmi..." duraksadım. Dalıp gittiğim yolda kelimeler cirit attı. Anlamayarak okuduğum bir kitapta farkındalık yakaladım sanki.

"*Tamam, gönlün olsun*
Bu rüzgâr durulsun
Söyler eşim, dostum
Vazgeçmişsin benden."

"*Hayır vazgeçmedim."* dedim. Başımı hâlâ şarkıyı kapatmayı becerememiş kişilere çevirdim. "Kapatsanıza şarkıyı." diye bağırdım. Duymazlardı yoksa.

Hep bir ağızdan bağırdılar. "Kapanmıyor!"

"*Belediyenin tüm hoparlörlerinden*
Müzeyyen çalınsın
Vazgeçmişsin benden."

Koşar adım onlara doğru gittiğimde hemen bilgisayarın önünü açtılar. Hoparlörler buraya bağlı bile değildi. "Kim açtı bu şarkıyı?"

"*Kara yolları bozuk*
Kanadım yine kırık
Bana mektubu yazıp
Vazgeçmişsin benden"

"Ya biz cinlendik mi noluyor burada ya?!" Tuana korkuyla etrafa baktı bunu söylerken.

"Hayır vazgeçmedim." dedim yine. Nereden kapatacaktım ben bu şarkıyı?

"*Yangın düşmüş kor, kor*
Yanmış gönlüm yer, yer
Duydum sağdan, soldan
Vazgeçmişsin benden" telaşla sesi çıkış noktasından kapatmaya çalıştım ama yapamazdım. Hoparlörü kırmam gerekiyordu ancak.

Ondan vazgeçtiğimi düşünüyordu.

"Hayır vazgeçmedim." dedim defalarca kez. Yer ayaklarımın altında kayıyor, insanlar gözümde sabit durmuyordu. Yanaklarım ve kulaklarıma kor düştü sanki.

Ondan vazgeçtiğimi düşünüyordu.

Saçlarımı arkaya doğru çekiştirdim başımı iki yana salladım. Vazgeçmemiştim. Beyaz güllerim geliyordu. Camın arkasından motoru görür görmez kapıya koştum. Vedat'ın tam bir bela olduğumu söylemlerine kulak asmadım. Mert'in elindeki beyaz gülleri aldım. Ayağımdaki topuklularla tam iki kez düşecek gibi oldum. Düşsem ağzım burnum kırılırdı ama şarkı sonlanmamalıydı. Beyaz kâğıda sarılı gülleri çıkardım sehpanın önünde diz çöktüm.

Siyah gülü aldım, yerine beyaz güllerimden koydum ve şarkı o saniye kesildi.

Bitmedi. Siyah gül benim elime, beyaz güller vazoya düştüğü an orta yerden bir bıçak gibi kesildi. Siyah gülümle çöktüğüm yerde kaldım. Sessizlik oluştu. Çıt çıkmadı. Gülüme baktım. Yorgunlukla herkes bana bakarken delirdiğimi düşünüyorlardı.

⏳

Sanırım üçüncüye başlayacaktım. İçimizdeki Şeytan'a. Bu süreçte iki kez okuduğum kitabın üçüncüsünü görecektim galiba. Anlıyordum. Fetih'in neden bu kitabı bu kadar çok sevdiğini anlıyordum. Her okuduğum seferde de her okuduğum alıntı da anlıyordum.

Onun tüm altını çizdikleri ezberimdeydi.

Bazı yerler vardı benden önce o çizmişti bazı yerleriyse ben. Gözüm masanın üzerindeki siyah gülüme takıldı. Oradan çıkalı eve geleli neredeyse bir saat olmuştu. Uykum şaşırtıcı şekilde yoktu. Pijamalarımı giymemiştim. Yavruları ve anneyi eve almak istesem de anne yaklaşınca huysuzlanmıştı ben de evini yağmur almayan bir yere çekmiş, etrafına taze sıcak su torbalarını koymuştum.

Oturmuş bekliyordum.

Neyi?

Zil sesini.

Bir telefonu. Ya da başka bir şeyi.

Belki bu gece gelmeyecekti. Belki de gelecekti. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Başım dönüyordu. Ellerim buz gibiydi ve sanırım tansiyonum düşmüştü kalkıp tuzlu ayran içmem lazımdı. Kitabı gülün yanına bıraktım ve yerimden zorla da olsa kalktım. Kalp atışlarımı duyuyordum ve bu bir süreden sonra çok kötü hissettiriyordu. Mutfağa gittim yoğurdu çıkardım. Tezgâha tutundum ve elimi kalbime bastırdım.

Sakin olmalıydım.

Zil çaldı.

Sakin olmamalıydım.

Karabaş'la göz göze geldim.

Gelmiş miydi? O muydu?

İçinde bulunduğum yerin havası ağırlaştı, uçağa bindiğimde hissettiğim basıncı hissediyordum.

Kapı bir kez daha çaldı. Gök gürüldedi.

Ürkek adımlarla kapıya gittim ve kapı kolunu tuttum. Kapı deliğinden bakmadım. Oydu. Kapıya yaklaştıkça o his oturdu bende, emindim. Onu ilk görüşümün küçük bir delikten olmasını istemiyordum. Kapı kolu elimin içiyle bir bütün olurken gözlerim kararıyordu. Onu son bir kez göremeden kalbime yenileceğim sandım. Bedenim verdiği tepki bana ölümü anımsatıyordu. Biraz da sanırım o yüzden daha hızlı açtım kapıyı.

Bir makas aldığım nefesleri, ilkokul çocuğunun elinde gibi parça parça kesip biçiyordu.

Fetih Karadere.

Beyaz gömleğiyle karşımdaydı.

İçimde onlarca farklı dilden bir ağıt yükseldi. Biri öldü sandım.

Fetih tam karşımdaydı. Tek avuç içini kapının pervazına bastırırken yere bakıyordu. Bakışları yavaşça yükseldi ve aylar önce verdiği sözü tuttu.

Fetih Karadere kapıma geldi.

Kapına geleceğim.

Onu içeri çağıracaktım.

Sen de beni içeri buyur edeceksin.

Göz göze geldik ve sesini duydum. Aylar sonra. İçimdeki ağıtın sebebini sesini duyunca anladım. Ağıtlar sadece ölümlere yazılmazdı. Özlemlere de yazılırdı.

"Kurşun kek var mı?"

Oy vermediysek verelim mi?

Instagram: serceyioldurmekoffıcial

Twitter: bosverdilaan

LX- "olmayan kızgınlıklar ve bitmemiş kırgınlıklar"

Bayramlar bizim için özeldir efendim ve bu son bayramlarımızdan biri.

Hastayım ve yapmak istediğim tek şey yorumlarınızı okumak.

İyi bayramlar ve bilimsel olarak açıklandı ki her yorum bir şekermiş. (Ben demiyorum bilim diyor)

Keyifle okuyun. Bölüm sonunu da lütfen atlamayın❤

"Kurşun kek var mı?"

Aylar önce ona bir gece yarısı; yüreğim bir kuş gibi titrerken içimdeki duygulardan bihaber halde elinden tutmuş ve sormuştum; zamanı gelince kurşun kekin tarifini isteyecek misin benden? Deli gibi evet demesini istiyordum. İçimdeki taşkınlıkla baş edemiyordum, silinmemişti aklımın bir köşesindeydi hissettiklerim. Hayır dediği an o taşkınlığın nasıl kuraklığa dönüştüğünü hatırlıyordum. Ve hatırladıklarım burada son bulmuyordu. O gece gözlerimi kırpmadan tavanı izleyebilirdim bana bir şey söylemeden çıksaydı odadan ama son cümleleri tatlı bir meltem gibi esmiş huzurunu şimdi bile hissedebildiğim bir uykuya teslim etmişti beni.

"Çekecek canım. Kapına geleceğim. Sen de beni içeri buyur edeceksin. Hazırlamanı bekleyip sonra da yiyeceğim."

Dudaklarım bir aşağı bir yukarı büzüldü, arafta kaldı. Göz gözeydik. Aylarca bu anı beklemiştim ama bu anın gerçek olabileceğine hiç ihtimal vermemiştim sanki. Yüzü hayaliydi, birazdan yok olacaktı. İlk zamanlar, bazen biraz sarhoşken, bazen biraz uykusuzken yüzünü görür gibi oluyordum. Sohbet ediyordum ama yanıt alamıyordum. Dokunmak istediğim an yok oluyordu. Babam gibi. Bir süre, elle tutulur bir süre bu sanrılar sürmüştü.

Uyu Efsun diyordum. Uyu. Bu gecenin de bir sabahı var. Elbet güneş doğacak.

Şu an sanrı mıydı yine yoksa gerçek miydi?

Konuşmuştu ama. Sanrı olsa konuşur muydu?

Buradaydı.

Fetih tüm gerçekliğiyle, somut ve soyut haliyle buradaydı. Ruhu da buradaydı bedeni de buradaydı.

Birkaç kez sesimi aradım. Burada olduğu gerçeğinden konuşacak kadar en azından uzaklaşmak istedim. Yoksa nasıl cevap verilirdi ki? Konuşmayı unutmak, ama sahiden unutmak, bir çocuk gibi değil. Çocuk bilmediği şeyi unutamazdı, varlığından henüz haberdar olmadığı davranışı arayamazdı. Ben konuşmayı unutmuşum gibi saniyelerce kıvrandım.

"Yok." dedim sonra. Tıpkı eskisi gibi.

Gözleri kısıldı. Sinem bir kuş gibi titriyordu. Yüzüne baktım. Sadece gözlerine değil. Elimde bir kalem olsa ve onu betimlememi isteseler kalemi bırakır izlemeye devam ederdim. Kaşı, gözü, saçı, dudakları, mimikleri. Tek bir şeye ayrıntılı odaklanamıyordum. Tek bildiğim burada olduğuydu. Ben hayal görmüyordum, buradaydı. Bugün olanlar gerçekti, ben kafamın içinde kurmamıştım bu geceyi.

"Ama senin için hazırlarım."

Kapıyı daha çok açtım ve elimle gelmesi için işaret ettim. Elime baktı, zaten başı eğikti biraz. Beni baştan aşağı düştü, kapıyla olan tüm temasını kesti ve dimdik durdu önce.

Gerçekten buradaydı.

Yavaşça adımladı ve girdi. Yanımdan geçti gitti. Mucizeviydi. Açıklayamazdım, neden bu kadar olağanüstü geldiğini açıklayamazdım ama Fetih'in bu kadar yakınımdan geçip gitmesi mucizeviydi. O kısacık saniyede gözlerimi kapattım derin bir nefes aldım.

Aylar önce o evden çıkarken parfümünü almıştım yanıma ama işte Fetih parfüm çok sık kullanmazdı. Mesela şu anki gibi. Bu koku bir parfümün eseri değildi ve dünya üzerinde tek bir kaynağı vardı. Onu valizimin içine koyamazdım, saklayamazdım. O kaynaktan uzaklaştığım an, yeniden o kaynağa ulaşana kadar kaybederdim.

O tertemiz, pak, mis gibi koku.

Burnumun direği sızladı. Mecazen değil.

Birbirimize sarılmadık, öpmedik, ona hoş geldin demedim ama bunların olmaması o kadar sırıtmadı ki, olsa kötü duracaktı. Anlamsız ve yabancı gibi. Bir misafiri karşılar gibi karşılamadım, evime gelen misafire hoş geldin derdim ona demedim. Fetih hiçbir zaman misafir değildi. Bir an arkasından baktım. Heybetli vücudunu izledim. Belki abartı değildi bedeni,

belki ondan daha uzunu daha cüsseli birini bulmak kolaydı ama cüsseyle heybetin aynı şey olmadığını ondan öğrenmiştim. Gittiğim spor salonunda kas yığınına dönüşmüş onlarca adam vardı ama hiçbiri bu kadar büyük gelmiyordu gözüme. Bana her yaklaştığında gözüme olduğundan da kocaman bir adam gibi gelmesini özlediğimi tam da bu kapı önünde fark ettim.

Hayır delirmemiştim.

Özlem delilikti değildi. Aklı başında bir özlemdi bu. Bir bütündü ve bütün onlarca parçadan oluşuyordu.

Yutkundum.

Ortamdaki tek ses Karabaş'ındı.

Öylece ötmüyordu, baharın gelişini müjdeler gibi Fetih'in gelişini müjdeliyordu.

Karabaş hissetmiş gibi şen şakrak şakıyordu.

Üzerindeki kabanı çıkardığında kapıyı hızlıca kapattım ve ona doğru ilerledim. Mutfağın orta yerinde duruyordu. Kabanını mutfağın ortasındaki masanın çevresindeki sandalyelerden birine koydu ve öten Karabaş'a baktı bir an. Öylece onu izliyordum.

Buradaydı.

Zayıflamış mıydı biraz? Gözlerimle tüm bedenini taradım. Göz yanılması mıydı? Hastalıklı bir çöküş yoktu üzerinde ama sanki biraz zayıflamıştı yüzü. Yanakları daha dolu doluydu. Yüz hatları daha çok meydana çıkmıştı böyle. Benim yanımdayken kilo vermediği için verdiği kilonun ilk nereden gittiğini bilmiyordum.

"Aç mısın?" dedim. Sanırım zihnimin yansımasıydı bu soru. Gözlerini bana çevirdiğinde telaşla parmaklarımı büktüm. Ne yapacağımı şaşırdım. Tansiyonum düşmüştü, o tuzlu ayran bile artık yetmeyecekti sanırım bana. Başım dönüyordu. Göz gözeydik.

Dudaklarını yaladı ve beni inceledi.

"Açım dersem nasıl bir alternatif sunacaksın?"

Bir sesin özlemi yüzün özleminden daha meşakkatliydi. Gözlerimizin bize verdiği hayali görüntüyü kulaklarımız vermiyordu. Sesini özlediğiyle kalıyordu insan. Biraz daha uzun cümleler kuramaz mıydı?

Hafızam tam takır oldu. Aklıma gelmiyordu. Ne var ne yok bir an silindi hafızamdan dolabın içi. "Şey," diye geveledim. Resmen hatırlamıyordum buz dolabının içini. "yani. Hazırda yemeğim yok sanırım ama açsan hazırlarım bir şeyler."

Eğip büktüğüm ellerime baktı bir an. Sonra gerdanıma. Üzerimdeki etek daha duruyordu tıpkı V yaka, gerdanımı tamamen açıkta bırakan kazak gibi. Gerdanımdan sonra yüzüme baktı yine. Bir an saçlarıma da kaydı hatta bakışları ama anın sonunda göz gözeydik.

"Değilim. Kurşun kek kâfi." dedi. İkimiz de aynı anda anlamsızca dudaklarımızı yaladığımızda Karabaş asla sessizliğe izin vermiyordu.

"Aşkım! Aşkım!" dedi. Derin bir nefes aldım, Fetih duyduğunu sorgular gibi Karabaş'a bakıyordu. Zar zor birkaç adım attım ve hızlıca işime yarayacak yaramayacak şeyleri çıkardım, tezgâhın üzerine koydum. Tarifi bile unuttum kısa bir süre. Aylardır bir kez yapmıştım sadece. Doğum günümde. Yani yakın bir tarihte ama yine de hatırlayamadım başta.

Kaç yumurta giriyordu?

Fetih buradaydı.

Ne kadar un?

Şu an aynı çatı altındaydık.

Süt peki?

Arkamdaydı.

Kuru malzemeleri karıştırmak için bir kap aldım ama her şeyden kullandığım kadar da döküyordum. Üzerimdeki kazak artık sadece siyah değildi. Ellerim titriyordu.

"Aşkım." Dedi yine ve yine Karabaş. Benim kulağım alışık olduğundan bunu kaçıncı söyleyişinde yadırgayıp döndüm baktım ne haldeler diye bilmiyordum. Tansiyonum düşmüştü benim. Gözlerim ara ara kararıyor, dilim damağım kurumuştu.

Fetih'in kısılmış gözleri, hafifçe kafese eğilmiş bedeni ve yüzündeki mayhoş ifade; bir kuşun neden geldiğinden beri 'aşkım' diye bağırdığını anlamaya çalışıyordu. Karabaş Fetih içeriye girdiğinden beri resmen bağırıyordu neşeyle. Dikkatli bakışları Karabaş'ın üstündeydi, aslında bu seslerin ötmek değil şakımak, bu sesin gürültü değil şarkı olduğunu anlamıyordu ama ben farkındaydım. Şimdi Karabaş'ı kucaklayıp iki dakika kendimi odaya kapatacaktım resmen. Karabaş'ım hissetmişti. Ona aylardır her şeyinden defalarca kez bahsettiğim adamın geldiğini biliyordu içi içine sığmıyordu.

Karabaş Fetih'in geldiğini anlamıştı.

"O, şey," dedim. Heyecan hâlâ ellerimdeydi, elimi kek için neye atsam biraz döküyordum. Ve heyecan dilimdeydi cümleler kurmadan önce geveleyip duruyordum. Ne söyleyeceğimi unutuyordum.

Daha fazla etrafa sıçratmadan kuru malzemeleri karıştırmak için önüme döndüm, dikkatimi vermeye çalıştım. Üstüm başım mahvolmuştu.

"Benim çok sık kullandığım kelimeleri söyleyebiliyor. Yani benden en çok ne duyarsa tekrar ediyor. Ben ona hep aşkım diye sesleniyorum. O yüzden çok aşina o kelimeye. Aşkım günaydın, aşkım çok özledim seni, aşkım nasılsın diye diy..."

"Fetih."

Ben söylemedim.

"Fetih, Fetih." diye tekrar etti Karabaş iki kez ardı ardına, hızlıca. Cümlelerim yarıda kaldı, kaldığı yere çöktü.

Yani benden en çok ne duyarsa tekrar ediyor.

Fetih.

Gözlerim yerinden çıkacak sandım. Kalbim işlediğim suçun başında yakalanmışım gibi korkuyla atmaya başladı. Zaten hızlıydı bu kadar raydan çıkması bana kriz geçirtebilirdi. O denli bir telaştı bu. Niye böyle olduğunu anlayamadım. Karabaş çok sık Fetih derdi ve Fetih elbet duyacaktı bunu. Karabaş verdiğim bilgiyi kanıtlamak, başka örneklerle desteklemek için var gücüyle çabaladı.

"Aşkım Fetih!"

Elimdekini tamamen çektim ve tezgâha tutundum. Tansiyon aleti şarttı. Açıklama yapmaya karar verdim ama icraata geçemedim.

"Fetih aşkım!"

Karabaş niye benden çok özlemiş gibi davranıyordu?

Onlara döndüm tüm bedenimle. Sırtımı mermere yasladım. Arkası bana dönük olduğundan yüzünü göremiyordum. Kafesin ağzını açışını izledim. Elini kafesin içine uzattı ve Karabaş'ı yakaladı.

"O şey..." dedim yine. Susmam daha sağlıklıydı bence ama konuşmak da istiyordum. Parmaklarına tutundu Karabaş Fetih'in. Gözlerimi bile kırpmıyordum bir anı kaçırmamak için.

"Ne?" dedi Fetih bana yandan bir bakış atıp. Sırtımı daha çok bastırdım. Kısa kaçamak bir bakış beni eritti. Bir kez daha öyle bakabilir miydi?

"Öyle... yani şey..."

"Nasıl?"

Baş parmağıyla Karabaş'ın başını okşuyordu. Dikkatle elinde mini minnacık kalan Karabaş'a bakıyordu. Sesimi çıkarmadım daha fazla. Sadece onlara baktım. Sağ profilini inceliyordum öylece.

"En çok kullandığın kelimeleri kullanıyor öyle mi?"

"Öyle."

Eğer ki gözlerim görmek istediğini görmüyorsa, uydurmuyorsam, zihnimin oyunu değilse dudakları kıvrılacak gibi oldu. Belki de hafifçe gülümsedi. Çok kısa olduğu için göremedim. Karabaş'ı kafesine geri koyarken kabanını koyduğu yere geçip oturdu.

Yeniden önüme döndüm ve tamamladım harcı. Onun sevdiği gibi yaptım her ayrıntıyı. Her ufak dokunuşum onun zevkleri üzerine oldu. Sessiz sessiz arkamda oturup beni izledi. Bir şeyler devirince utançla ona bakıyordum sadece kısa kısa. Her şeyiyle işim bittiğinde ona dönmeden önce kazağımı silktim. Beyazlık tam olarak geçmese de daha iyi durumdaydı en azından. Karabaş konuşuyordu sadece.

Sessiz ve sakince masada tam karşısına oturdum. Ben sessizdim ama kalbim değildi işte. Belki sesini bile duyuyordu, emin değildim. Elleri masanın üzerindeydi, öyle yan yana görünce ikisini de başka bir şeye bakmaya zaman bulamadım. Ellerini izledim yalnızca. Zaman zaman ritim tutuyordu ince uzun parmakları. Aklım o kadar karman çorbandı ki parmaklarını saydım.

Fetih'in ellerini çok özlemiştim.

Bunu da tam şu an karşısında otururken fark ediyordum. Ben sadece Fetih'i özlememiştim ki, farkında değildim. Fetih'i özlemekle Fetih'in ellerini özlemek aynı şey değildi. Bir evrende iki farklı kümeydi, tek kümenin içinde değildi. Bunu iyi ki şimdi anlamıştım. Aksi haliyle nasıl baş ederdim ki?

Ellerine dokunsam kızar mıydı?

Çok direndim. Birkaç kez izin almayı denedim ama olmadı. Omuzlarım çöktü ve elim bir anlık cesaretle eline gitti. Bir masada oturmuş o beni, ben ellerini izliyordum. Ben onun ellerini tutunca da yok olan benim elim oluyordu, o benim elimden tutunca da yok olan benim ellerim oluyordu. Parmak boğumlarını okşadım. Niye bilmiyorum ama gözlerim sulandı benim yine. Makyajımı da silmemiştim kıyafetimi çıkarmadığım gibi. Ağlarsam akacaktı ve çok çirkin duracaktı yüzüm. Bunu istemezdim. Fetih bana bu kadar dikkatli bakarken özellikle.

Onun seni görüşü sahiden makyajın üstünden mi Efsun?

Elini çekmedikçe daha çok yüz buldum. Ellerine tutundum kısa süre içinde. Temasım arttıkça dudaklarım büzüldü. Dilimi ısırdım. Elleri ellerimdeydi. Hiç konuşmuyorduk ama bir an bile sustuğumuz da yoktu. Ona bakmıyordum bile, bakışlarını görmüyordum ama konuşuyorduk

durmadan. Sesimiz de çıkmıyordu halbuki. Bir yerde konuşmamız nereye evrildi de neler söyledik de ben artık dayanamadım sandalyeden kendimi öne doğru uzattım ve ellerinin üzerine yattım bilmiyorum.

Bir karşılığı oldu o da öne doğru çıktı. Elleriyle birlikte kollarını da başıma yastık yaptı. Alnımı ellerine yasladım kollarına sardım kollarımı. Biz sarılmamıştık ben onun ellerine sarılmıştım. İkimiz de oturuyorduk ama masaya doğru iyice yaklaşmış ve başımı onun kollarına bırakmıştım.

Göz yaşlarımın akmasını engellemek artık mümkün değildi ama sesim çıkmasın diye hâlâ çabalayabilirdim. Çabam sonuç da verdi zaten. Hiç kalkmadım yerimden, alnımı yasladığım elleri ıslandı göz yaşlarımla ama hiç sesim soluğum çıkmadı. Ellerini esir aldığım için saçlarımı okşayamadı ama çenesini alnıma yasladığını hissettiğimde, o ağıt yeniden yükseldi içimden.

Fetih ilk yaktığım ağıt değildi ama yaşayana yaktığım ilk ağıttı. Yükseliyordu içimden, canımı okuyordu ama sağ da bırakıyordu.

Çenesinin baskısını arttırdı daha çok sarıldım ellerine. Şimdi onun bir parçasına sarılmışken şunu da anladım ki; Fetih'in çenesinin başıma uyguladığı kuvveti de çok özlemiştim.

Ne kadar süre öyle kaldık bilmem ama çok kısa geldi bana. Akrep saatte yer de değiştirse yine de tatmin olmazdım ama. Ne zamanki Fetih'in telefonu çaldı, ellerini ona vermek için zoraki geri çekildim. Avuç içlerindeki göz yaşlarımı sildim ama beyaz gömleğinin kollarına bulaşan göz makyajımı yapacağım bir şey yoktu. Kabanından telefonunu çıkardığında ben de ekrana baktım.

Zeliha.

Elim masadaki peçeteye uzandı, göz altlarıma tampon yapa yapa akan makyajı silerken burnumu çektim. Bir ekrana baktı Fetih bir bana, telefon neredeyse kapanacaktı ki öyle açabildi.

"Efendim." dedi sakin sakin. Zeliha'nın sesini duyabileceğim kadar yakındaydım. Karabaş konuşmazsa duyabilecektim de zaten.

"Abi," dedi. Elimdeki peçeteyi sıktım. "Uyuyor muydun?"

Fetih'le göz göze geldik. Söylemeyecekti, bakışlarından anlaşılıyordu bu.

"Hayır, uyanığım da ben, sen niye uyumadın hâlâ dersin yok mu yarın?"

Dersleri başlayalı neredeyse iki ay olmuştu. Alışma sürecini sanırım atlatmıştı. Burcu öyle söylemişti en azından.

"Var. Hem de sekiz buçuk dersi ama," dedi ve sustu. Daha da bir dikkatle kulak kabarttım. Karabaş her an konuşacak diye korkuyordum.

"Ama?"

"Ya uyku tutmadı. Anlamadım ben de. Seni arayayım dedim, bir huzursuz oldum. İyi misin?"

Fetih'in bakışları yoğunlaştı, konuşmaya başladı gözleri. Birkaç saniye sessizce beni izledi ve ardından gözlerini kaçırdı.

"Benlik kötü bir şey yok. Sen gün içinde fazla kahve içmiş olabilir misin?"

"Of bilmiyorum!" dedi biraz daha yüksek sesle. "Ben tütsü mü yaksam? Negatif bir enerji var evde." dedi benim yaptığım gibi. Bir bebeğin dudakları gibi büzüldü dudaklarım. Benim gibi... Benden gördüğü gibi. Sık sık onun odasında enerji temizliği yapardım. Kaldığımı odada da, Fetih'in odasında da.

Ada çayı daha iyi olurdu aslında...

"Ya da adaçayı yakayım ben." dedi ansızın. Dudaklarımı öne doğru büzüştürdüm titremesin diye. Fetih bana bakacağı an tavana diktim gözlerimi. Üst dudağımı ısırdım, alt dudağımı çekiştirdim. Bu kadar zor mu olacaktı bu geçiş? Ya da geriye dönüş? Belki şu anlara giriş? Aslında yarınlarına katılış?

"Ada çayı mı?" dedi Fetih. Kasten söylediği her halinden belliydi. Etkisini onlara uzun uzun anlattığımı hatırlıyordum.

"Efsun ablam öyle yapıyordu ya." dedi açıkça. Gözlerim hızla Fetih'i buldu, kirpiklerim titrerken görüş alanıma giriyordu. Sonra sanki adımı kullandığı için bir açıklama ihtiyacı hissetmiş gibi devam etti.

"O anlamda şey yaptım ben. Hani ada çayı demişti ya. Bilmiyorum, yakayım mı ben şimdi? İşe yarar mı?" büyük büyük kararlar alan bir üniversite öğrencisi bir ada çayını ağabeyine soruyordu. Mimiklerim yorgun düştü. Fetih dudaklarını ıslattı yere baktı.

"Yarar."

"Bence de yarar."

Bence de.

"O zaman ben yakayım."

"Tam söndürmeden uyuma ama dikkat et."

"Tamam. İyi geceler."

"İyi geceler." dedi Fetih ve kapattı telefonu. Masaya bırakmadı elinde birkaç kez çevirdi. İkimiz de çevirişini izliyorduk.

"Zeliha nasıl?" dedim utanmadan. Bu soru beni utandırdı sorarken. Telefonu hızla çeviren parmakları durdu, dilimi ısırdım.

"Haberin yok mu?" dedi açıkça. Kesinlikle ona bakmadım. Cevap vermedim. Tırnaklarım stresle tırnak etlerimi koparmaya başladı. Kim bilir nasıl haber vermişti Zeliha'ya. Nasıl konuşmuş nasıl anlatmıştı? Neler yapmıştı.

Bir adam ve bir kadın.

Aynı manzaraya bakarak bambaşka şeyler gören iki insan.

Kadının gördüğü bir bahçeden ibaretti.

Adamsa elma ağacına bakıyordu. Elma ağacının en sağlam dalında bir kadın oturuyordu.

Hayır oturmuyordu. Otursun istiyordu. Bu isteği o kadar fazlaydı ki adamın, hayal ve gerçek bir arada o ağacın dalında oturuyordu şimdi. Vardı ama geçmişin içinde. Yoktu ve bu anın içinde.

"Yanında kalabilirim Fetih." dedi Burcu. "Yani sen anlatırken destek olabilirim. Ben de konuşabilirim Zeliha'yla."

Fetih'in daldaki Efsun'a dalmış bakışları toparlanmadı. Sorulan soruya da yapılan teklife de cevap vermedi bir süre daha. Seviştikleri gecenin sabahında onu bu ağacın tepesinde bulmuştu. Çok kısa sürse de gitti sanmıştı o sabah. Çok kısa sürmüştü ama o kadar kısaydı ki bu o hissi bir daha hatırlamamıştı. O an yaşanmış ve geçmişti. Efsun gitmemişti ve o his geçmiş gitmişti.

O zaman.

Şimdi?

Efsun gitmişti.

Boğazına atılan düğümler bir fabrika eli değmiş gibi hız kazandı, seri üretime geçti. Dişlerini birbirine sürttü. Göğüs kafesine kuvvetli bir ağrı çöktü. Bir insanın varlığı tüm kötü şeyleri hafifletiyorsa aynı insanın yokluğu da hafiflettiği her kötü şeyin darasını almadan yüreğine yüklüyordu. Ne adaletsiz hal diye isyan bile edemiyordu insan. Adaletsiz diyemiyordu ki. Adalet tam olarak bu değil miydi? Faydası hat safhada olan kişinin yokluğu hafif olsa müthiş bir haksızlık olmaz mıydı?

"Benim yalnız konuşmam daha doğru." dedi Fetih. "Halledeceğim ben. Birazdan gelir Zeliha, git sen. Sonra konuşursun." gözlerini Burcu'ya çevirdi. Onunla kavgası bitmişti. Yeterince tartışmıştı, verdiği öfke kadar bir öfke alamamıştı Fetih karşısından. Sadece Efsun'un ona emanet ettiği kişiyle ilgilenmek istiyordu bu kadar. Hiçbir kötü niyeti yoktu. Suçlu değildi. Fetih bunu farkındaydı.

"Peki." dedi Burcu. Toparlandı ve son kez Şeftali'yi sevdi. Fetih'in koluna dokunduğunda ancak göz göze gelebildiler.

"Efsun'a kızma." dedi samimi bir tonda. "Kaybetmek ne demek senden de benden de daha iyi biliyor sadece. İkiniz için de en doğrusu bu olmasa yapmazdı. Biraz izin verelim. Sadece kalana zor değil Fetih, giden de acı çekiyor şimdi."

Fetih'in bomboş baktı karşısındaki kadına. Hissettiklerini dışa vurmak istemedi. Bu boş görüntüydü istediği. Biraz daha sabırlı olmalıydı dışavurum için.

Giden ve kalan.

Bu iki fiilin öznesi Efsun ve Fetih miydi şimdi?

Fetih içinden okkalı bir küfretti. Kadere mi? Belki.

Dünyada yüzlerce fiil vardı onların öznelik yapacağı. Sahiden bu muydu? Bu mu olmalıydı?

Burcu kolunu sıktı dostça ve ayrıldı evden. Fetih kapının kapanmasını bekledi sadece. O sesi duymayı bekledi yeniden o elma ağacına bakmak için. Duyduğu gibi de yeniden o ağaca baktı.

Kanguru ve kesesindeki yavrusu.

Efsun ve rahmine düşmemiş yavrusu.

Serçe ve dört yavrusu.

Fetih bacaklarına sürtünen yavruya bakmadı. Yine bir şeyler anlatıyordu mır mır. "Boşuna konuşma anlamıyorum ben senin ne dediğini." dedi Fetih. Hafifçe itecek gibi oldu ama gönlü razı gelmedi. Başını eğdi küçük gövdesini bacaklarına sürten kediye baktı.

"Sana söylüyorum. Ben Efsun değilim." adını söylediği gibi Şeftali bir an kafasını kaldırdı ve Fetih'e baktı. Efsun'un yokluğunu hissediyordu. Ortalıkta dolanıyordu. Onu arıyordu oda oda. Kıyafetlerinin üzerine yatıyordu. Bazen Fetih bir video izlediğinde sesini duyduğu gibi yanına geliyordu. Ekrandan yüzünü yakalamaya çalışıyordu.

"Özledin mi?" diye sordu kediye bakarken. "Daha çok erken ne diye özledin akılsız? Kaç gün oldu daha?"

Durdu Fetih. Bu sorunun cevabını Şeftali dört kez miyavlayarak verebilirdi ama Fetih ondan önce davrandı.

"Dört gün oldu." dedi başı eğikken. Kaşlarının arasında derin bir çukur oluştu. O çukura bir mezar yatıramazdı ama bir yokluk sığdırabilirdi. Efsun yoktu.

"Dört gün oldu." dedi. Sesi titredi. Şeftali miyavladı içli içli. Fetih'e göre böyle uzun uzun miyavlamaları ağlayıştı. "Dört gün oldu." yeniden tekrar etti. Alt dudağı zangır zangır titredi. "Dört gün oldu." Şeftali'nin görüntüsü netliğini kaybetti. Fetih başını eğdiği için gözyaşı daha çabuk düştü. Bir sarhoş gibi kırpıştırdı gözlerini. Ardı ardına gözyaşları aktı. Bir depodan akıyordu sanki. Halbuki gözleri o kadar büyük değildi.

Dört günün acısı dört yıl gibi çıkıyordu. Bu adalet değildi işte. Bu koca bir adaletsizlikti.

Göz pınarlarına parmaklarını bastırdı. Ağzına bastırmalıydı halbuki. Hıçkırığını duymamak için elini ağzına örtmeliydi ama yapmadı. Omuzları sarsıldı. Bir daha sarsıldı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Efsun gitmişti.

Dört gün olmuştu.

Beş olacaktı. Sonra altı. Sonra yedi.

Efsun gitmişti.

Efsun yoktu.

Ev bomboştu.

Mutfak boştu.

Yatak boştu.

Bahçe boştu.

Koca şehri bu eve davet etse, Efsun'un yarattığı ıssızlığı bozamazdı. Ev ıssızdı.

"Dört gün oldu." ses gözyaşlarına bulaşır mıydı? Bulaşıyordu. Bir oluyordu, ayırt edemiyordu insan. Şeftali bacağından yavaş tırmanmaya başladığında Fetih avucunun içine aldı düşmesin diye. Öylece koltuğun dibine çöktüler. Tıpkı haftalar önce eşiyle oturdukları gibi.

"Şeftali Efsun gitti." dedi Fetih. Elli dirhem değil dedi Fetih kendi kendine. Bu elli dirhemlik bir fazlalık değil. Tartı yanlış. Elli dirhemlik iş değil bu.

"Efsun gitti Şeftali."

İçi yanıyordu. Bu başka nasıl anlatılır bilmiyordu. Cayır cayır yanıyordu. Yanan bir apartmanın karşısına geçip başka ne denirdi ki? Hangi cümle daha iyi anlatırdı? Cayır cayır yanıyor her bir karışı, cümlesinin yerini ne tutardı? Fetih cayır cayır yanıyordu.

"Şeftali ne yapacağız biz?" çaresizce, ona sokulan yavru kediye soruyordu. Şeftali yere çökmüş adama kucağına yattı. "Ne yapacağız, nasıl yapacağız?"

Efsun.

Fetih ömrünün tamamını kıta kıta dolaşıp Efsun'u aramakla geçirse ve ömrünün son gününe varsa ama yine de bulamasa Efsun'u, geçip giden tek bir günüme bile yazık oldu demezdi. Bir kez daha bu dünyaya gelmeyi diler, yeniden aramayı isterdi. Bulana kadar sürer giderdi bu.

Dizini kırdı kendine çekti. Alnını yasladı aynı cümleleri tekrar etti durdu. Bir çare aradı, biçare düştü. Gözyaşları hiç durmadı. Ne yapacaktı şimdi? Nasıl yapacaktı? Ne zamana kadar? Çorba için kullandığı takvimde son işareti üç ay sonraya aitti.

Üç ay çok uzundu. Bahar biter yaz gelirdi. Üç koca ay. Üç yıldan ne farkı vardı? Ne eksiği vardı?

'Garantiye almak istemiştir belki, o yüzden böyle uzun uzadıya işaretlemiştir. Dalıp gitmiştir, öylesine işaretlemiştir. O kadar uzun olduğunu o da farkında değildir. Öyle öyle, muhakkak öyle.'

Hıçkırıkları dindi ama gözyaşları ara vermedi. Şakağını yasladı dizine, Şeftali'ye baktı. Eli bir yerden sonra fark etmeden Şeftali'nin başına gitti. Okşarken buldu tüylerini. Mırıltılarını dinledi öylece.

"Ben seni nasıl büyüteceğim?"

Efsun gidince daha bir küçülmüştü gözünde Şeftali. Bir bebekle bir başına kalmıştı. Şeftali dişlemeye çalıştı elini. Fetih izin verdi. Efsun hep izin verirdi.

"Ne yapacağız biz onsuz?" gözyaşlarını kazağıyla silmeye çalıştı. "Terk etti gitti bak bizi, ne yapacağız biz?"

'Seni bir mektupla terk etmiyorum. Çünkü ben seni bir mektupla terk etmiyorum. Bu bir ayrılık değil.'

Ezberinde kalan bu cümleleri içinden tekrar etmesi geç olmadı.

Otuz yaşındaydı sanki kırk yılını onunla geçirmiş, kırk birine girince bir başına kalmıştı. Bu his otuz yıla tekâmül etmiyordu. Otuz yıla eş değer değildi. Bu kadar olur mu dedi. Bu kadar olur mu? Bu çok fazla.

Hayır hayır.

Bu bile az.

Efsun'a bu bile az.

"Şeftali Efsun gitti." dedi yine. Günlerce bunu söylemeye devam edecekti. Başka hiçbir gerçek yoktu. Cebinden telefonu çıkardı son aramasının üzerine baktı.

"Efendim abi." dedi Emir.

"Çıktı mı evden?"

"Hayır. Hiç çıkmadı."

Dört gün.

"Gelen giden olmadı mı?"

"Hayır. Evi tuttukları kadın da hiç gelmedi."

Fetih telefonu ağzından uzaklaştırdı, dudaklarını iç dirseğine bastırdı sıktı kendini. Yaşlar sicim gibi akıyordu gözlerinden.

"Emir evin ışıkları yanıyor mu? Bir işaret var mı?"

"Abi." dedi dert tasayla Emir. Bu sorunun altındaki anlamı anlayabiliyordu Emir. "Merak etme. Zaman zaman balkona da çıkıyor. Işıkları da yanıp sönüyor. Kurban olayım öyle şeyler getirme aklına, sen iyi misin?"

Fetih gözlerini kapattı. Bu soruyu avucunun içine alıp ezerek yok etmek istiyordu. "Evden çıkarsa bana haber ver. Sakın varlığını hissetmesin. Hissettirecek bir şey yaparsan hemen uzaklaş. Başka bir şey var mı?"

"Zeliha öğrendi mi?"

"Öğrenecek bugün." dedi ve daha fazla bir şey demeden kapattı telefonu. Öylece boşluğa baktı.

Nasıl dayanılır buna? Bu kadar büyük müydü bu ayrılık denilen şey? Kimse bahsetmedi. Kimse kitabını yazmadı. Kimse çaresini bulmadı. Böyle iş mi olur? Elma ağacını sulamayacağım. Kurusun gitsin. Meyve vermesin. O elmaları yiyecek kimse yok. Kime toplayıp soyayım? Kurusun gitsin. Dalına oturan zaten yok. Kurusun gitsin.

Dört gündür evden çıkmamış. Sen çıktın mı? Benim gidecek yerim mi var? Ülkenin diğer ucu. Sanki özellikle seçmiş gibi. Ne kadar uzak o kadar iyi der gibi. O istese ben uzaklaşırdım. Yan evi kiralardım oraya taşınırdım. Edirne'ye kadar gitmeye gerek mi var? Bir adım daha atsa ülkeden gidecek. Öyle de zalim.

Nasıl olacak? Bu yavru nasıl büyüyecek? Daha el kadar. Parfümünü bırakmış giderken. Nereye sıksam oraya sinip uyuyor. Sorsak seni annesi sanıyor der. İnsan iki kişinin kokusunu arar durur bu dünyada.

Bir annesinin.

İki sevgilisinin.

Bunu da göremeyecek kadar kör. Bıraktı gitti. Nasıl Efsun'u unutturmadan büyüteceğim ben bunu? Sevgi arsızı olmuş. Sevgi arsızı yaptı gitti. Her an sevilsin istiyor. Ben nasıl sağlayayım bunu? Ben ne anlarım sevmekten değil, ben ne anlarım sevgimi göstermekten? Bilmiyor mu bunu?

Ona ne kadarını gösterdim de bana güvenip gitti? İçimdekinin kaçta birini gördü de güvendi bana?

Dakikalarca bunun sorgusunu sualini yaptı oturduğu yerde. Şeftali'yi sevdi. Başaramadı sandı ama sevdi. O hep böyle bir adamdı. O kadar çok severdi ki gösterdiği, içindeki sevginin yanında hiçbir şey kalırdı. Sanardı ki sevdiğiyle kalıyor gösteremiyor. Halbuki Şeftali'nin kucağında eriyip gidişini görmedi.

Bu dakikalar Zeliha dış kapıdan geçene kadar sürdü. Fetih nasıl doğrulduğunu bilemedi. Yüzünü gözünü nasıl sileceğini anlayamadı. Kapıya vardı açtı ama yükü daha da ağırlaştı karşılaştığı tepkiyle.

"Ben geldim!" dedi Zeliha neşeyle. O kadar tez canlıydı ki Fetih'in kızarmış gözlerini bile göremedi. Öptü geçti ağabeyini ve içeri geçti.

"Efsun abla." diye seslendi. Fetih kapı kolunu sıktı öylece kaldı orada. "Sence ben Adana'da Paçuli kokulu tütsü bulmuş muyumdur?" Fetih'in gözleri kapandı nefesini tuttu.

"Lütfen daha önce gördüysen bile ilk defa görmüşsün gibi tepki verir misin? Ben öyle hayaller kurarak aldım çünkü ben ilk defa duydum." bu Zeliha'nın Efsun'a aldığı ikinci hediye sayılırdı. O kedili pandufları verememişti, bunları veremeyeceğini de henüz öğrenememişti.

Fetih zorlukla kapıyı kapattı ve içeri doğru yürüdü. "Efsun abla neredesin?" dedi. Gözleri fıldır fıldır etrafta dolanırken bir sürü tütsü çıkarmıştı çantasından. Elbette ki bir tek paçuli kokusu değildi aldığı. En garibi oydu. Ağabeyiyle göz göze geldi.

"Hastanede mi Efsun abla? Evde değil mi?"

Fetih sabırla soluklandı. Sakin olmalıydı. Tıpkı Efsun'un ona söylediği gibi, güzelce anlatmalı ve atlatmalıydı. Sınavına da az kalmıştı. Çok etkilenmemeliydi. Fetih koltuğu işaret etti.

"Zeliha otur da biraz konuşalım, hadi abicim."

Elbet gözlerin kızardığı gibi ses de değişmişti. Zeliha o an fark etti Fetih'in gözlerini. Bitkin yüzünü ve bakışlarını. İçini bir huzursuzluk kapladı ve gözleri küçüldü. Etrafa baktı. Öyle. Bir hırka aradı gözleri. Oraya ait olmayan bir yastık. Bir tarak, bir oje, bir panduf, bir kedili kupa ya da başka bir şey.

Huzursuzluk büyüdü.

Dişlerini sıka sıka Fetih'e baktı.

"Niye ki?" diye sordu. Bebek gibiydi. Fetih çekip gitmek istedi. Bebek gibi. Hangi biriyle baş edecekti?

"Otur sen, konuşalım biraz." dedi. Zeliha'nın huysuzluğu arttı, ofladı. Ona çok anlamsız gelen kötü şeyleri düşünüyordu. Ama o hep kötü şeyleri düşünürdü. En kötüsüne meyilliydi. Kötü bir şey olacağından değil yani.

"Tütsü aldım ben Efsun ablama." dedi. Fetih çenesini sıktı. Sızlıyordu. Tahmininden zor olacaktı. Zeliha yine etrafa baktı. Bir işaret aradı. Üç dört gündür konuşmuyorlardı. Ders çalışmaya kaptırmıştı kendini bir kez aramıştı açan olmayınca bir daha aramamıştı. Neden aramamıştı?

"Nerede ki Efsun ablam?" tütsülerinin hepsini orta sehpaya çıkardı yan yana koydu.

"On iki paket tütsü aldım ona. Nerede? Hastanede mi?" tütsülerin yerini değiştirdi. Ağabeyinin bu düzen takıntısından nefret ediyordu. Ne olurdu yani Efsun'un eşyaları ortalıkta olsa? Eşyaları...

"Ben bir odanıza girebilir miyim?" diye sordu aniden. Eşyaları...

Yanından geçip gitmek istedi ama Fetih kolundan yakaladı izin vermedi. "Çok kalmayacağım. Bir girip çıkacağım hemen. Yemin ederim."

"Zeliha lütfen, hadi gel konuşalım güzelim."

"Offf!" diye sızlandı Zeliha. O kadar huysuz bakıyordu ki. "Efsun ablam olsa izin verirdi. Ne olacak bir dakikalığına girsem?"

"Zeliha."

"Bunun kova burcu oluşunla hiçbir ilgisi alakası yok söyleyeceğim bunu ona."

"Zeliha."

"Gerçekten of abi. Geldiğim gibi bir negatif enerji. Bu kadar tütsüyü de negatif enerjiyi temizlemek için alıyor. Hak veriyorum ona."

"Zeliha."

Yerde dolanan Şeftali'ye takıldı gözleri. "Şeftali." dedi ve yere eğildi. Başını okşadı. "Annen nerede?" dedi. Cevap alamadı. Vücudu kas katı kesilmişti. "Hastaneye mi gitti? Nerede?"

Fetih kolundan tuttu kaldırmak istedi ama yapamadı. Zor kullanmak gerekiyordu. "Hiç işin gücün yokmuş gibi kadın evden çıktığı gibi hemen arkasında bıraktıklarını topluyorsun. Sinir bozucu ya. Ne olur pandufu şuracıkta kalsa?" Fetih zor kullanmadan o arkasına oturdu sırtında dağ oldu. Arkadan saçlarını topladı geriye doğru. Yanaklarını okşadı.

"Zeliha gelecek." dedi kısık sesle. Bu cümle kısık yarattığı hıçkırık büyük oldu. Zeliha başını öne doğru bırakacak oldu ama Fetih izin vermedi. Gövdesine doğru yatırdı başını. Çenesi kilitlenmişti. "Şşşt, nefes al. Hadi güzelliğim nefes al."

"Gitti."

"Sana söz veriyorum gelecek."

"Gitti."

"Sınav sonucuna bizden önce bakmadın, hangi üniversiteye gittiğine bizden önce bakmadın. Arkadaşına bizi uyandırsın diye haber göndermedin. Tutacağımız evi seçip ilanını sen göndermedin. Hiçbir şeyden haberin yok değil mi?"

Böyle ardı ardına söyleyince çok şey gibi duruyordu ama yedi aya yayınca çok az şeylerdi bunlar. Burcu'yla konuşmak aklımda yoktu giderken. Ben ona Zeliha'yı gönlüm rahat halde emanet etmiştim. Nasıl Zafer'den herhangi bir şey istemediysem aynı şey Burcu için de geçerliydi ama Meltem Teyze her ne kadar gelme desem de bir gün ansısın kapımı çalmıştı. Evimi bulmak sahiden zor değildi. Sürecin daha çok başıydı. Geleli bir ay ancak olmuştu. Her günün bir önceki günden daha kötü olduğu bir zamandı. Yanımda bir hafta kalmıştı. O sıra bir şekilde Burcu'yla konuşurken bulmuştum kendimi. Annesi nasıl tembihlemişti kendisini bilmiyordum ama ağzından laf almak zor olmuştu. Sadece bana yetecek kadar bilgi verip kapatmıştı. Zeliha eski düzenine döndü. Dersini çalışıyor. İyi. Aklın kalmasın vesaire, vesaire... Ağlayarak nasıl diye sorduğumu hatırlıyordum. İyi dese de yetmemişti. Ayrıntı vermesini istiyordum. Bu ayrıntıların hiçbirinin bana iyi gelmeyeceğini bilsem de soruyordum ama çok da cevap almadan telefon yüzüme kapanmıştı zaten.

İyi geçen bir sınav, muhtemelen Zeliha uyurken benim ha açıklandı ha açıklanacak diye diye sonucu beklemem gecelerce ve elbet ondan önce görmem. Aynı süreç tercih sonuçlarında da değişmemişti. Onlardan önce öğrenmiş ve Burcu'yu uyandırmıştım. Tercih listesini sık sık kontrol ediyordum çünkü durmadan bir şeyler değişiyordu ama ilk sıraya yerleşeceği çok açıktı. Sıralamasının üç katından başlatmıştı listeyi ve öyle ki Fetih tam da söylediğim gibi karışmamıştı tercihlerine. Fetih kararlı bir adamdı, o listeyi bir kere yapar bir daha da dokunmazdı ama hiç mi hiç karışmamıştı.

Çünkü müdahale etse şu an bir hukuk fakültesinde okuyor olurdu muhtemelen. Hadi o da olmadı İstanbul'da olurdu. Zeliha şu an İzmir'deydi. Tam da düşündüğümüz, istediğimiz gibi. İzmir'de bir öğretmen adayıydı.

"Yolma etlerini!" dedi aniden sertçe. Yolduğum parmağımı avucumun içine sıkıştırdım ve bacaklarıma bastırdım.

"Yanımıza bıraktığın şıracıdan hiç haber gelmedi sana?"

Bozacı mı olmuştum ben?

Yerimden kalktım ve kurşun keke baktım. Tamamen formalite. Sırf bir şeyler yapmak için. Tabaklar çıkardım, kahve fincanları çıkardım, kahve yaptım.

"Gideceği ehliyet kursuna kadar seçmedin de?" suçlayıcı ve büyük bir imayla söylüyordu bunları. "Yapt..."

"Bunların hepsini yapmış olmam onun nasıl olduğunu bildiğim anlamına gelmiyor Fetih." dedim.

"Fetih." diye ekledi Karabaş. İkimiz de aynı anda ona hoş olmayan bir bakış attık. "Fetih, aşkım Fetih."

Fetih'in bir anda sinirleri bozuldu sanırım, işaret parmağını hırsla kuşumuza doğru savurdu. "Bunu Şeftali tek lokma yapar haberin olsun."

Sanki gerçekten Şeftali buradaymış da Karabaş'ın üzerine atlayacakmış gibi tetiklendim. "Saçmalama." dedim korkuyla. Bunu çok düşünüp çok araştırmıştım. Tamam Şeftali bir avcı ve Karabaş bir avdı ama güvenli önlemler alarak bir arada yaşatabilirdik onları. Hem Şeftali sokak hayatını hiç yaşamamıştı, doğduğu günden beri ev ortamında bir bebek gibi bakılıyordu. Avcılık dürtüsünün yüksek olacağını sanmıyordum. Hiç umursamayacaktı muhtemelen Karabaş'ı, görmezden gelecekti.

"Saçmalamak mı? Yan odaya gittiğinde kafesinde, döndüğünde Şeftali'nin ağzında olacak. Bir öğünü olacak kuşun geçmiş olsun. Affetmez Şeftali."

Korkuyla kafese doğru ilerledim ve Karabaş'ı aldım avucuma. "Öyle bir şey olmayacak abartıyorsun." dedim inatla. Karabaş'ı sineme bastırdım başından öptüm.

"Pencereler açık olsa, sineklik olmasa her camda, bir günde on leşi olurdu. Ne abartısı?"

Gözümün önünde tek bir şey canlandı. Yatağın içinde Fetih'in çizdiği benim boyadığım yavru serçelerin fotoğrafına bakarken nasıl ilgiyle ekrana yaklaştığı, patisiyle kuşları yakalamaya çalıştığı... O zaman daha bebekti, şimdiyse dokuz aylık olmuştu! Karabaş'ı Şeftali her an saldıracakmış gibi saklıyordum sinemde.

"Tek lokma yapacak kuşun..."

"Fetih kuşumuz." dedim sızlanarak. Çok acımasızca konuşuyordu. Sanki benden çıkarmadığı hırsını Karabaş'tan çıkarıyordu. "Kuşumuz! Kuşumuz o bizim."

"Hiçbir ahbaplığım yok." dedi. Bu tepki Karabaş'a değil banaydı.

"Ölmek üzereydi ben onu aldığımda." dedim. Açık açık. Karabaş'a değil bana tepki göstermeliydi. Karabaş bunu hak etmiyordu. Dakikalardır Fetih'in gelişini müjdeliyordu. O benim aylardır tek dostumdu. Beni gecelerce hiç sıkılmadan dinlemişti. "Nasıl büyüttüm onu. Arkadaşı gidince yemeden içmeden kesilmişti, çok kötü haldeydi bulduğumda. Seve seve iyileştirdim ben onu. Öyle konuşma, hissedebiliyor her şeyi."

Salladığı elini indirdi yavaşça, burnundan soluyordu ve geri çekti hırsını. "Bulacağız bir yolunu. Yavaş yavaş alışırlar birbirlerine."

"Alışmaz Şeftali."

"Fetih yapma."

"Efsun Şeftali büyüdü." dedi. Biliyordum. "Bıraktığın gibi kalmadı. Küçüklükten ne olacağı belliydi zaten. Bunu bile bile bu kuşu alan sensin." mevzu kesinlikle kuş değildi.

"Ölmek üzereydik diyorum." dedim. Sesim o kadar yükseldi ki, o çoğul ekini duyduğum gibi irkilmem bir oldu. Üzereydi diyecektim. Üzereydik değil. Ağzımdan bir suçmuş gibi firar etmişti. Aklımdan geçen gibi kursam bu cümleyi onun aralanmış dudakları bana karşılık verecekti ama sustu. Kaldı. En az benim şaşkınlığım kadar onun da yüzünde büyük bir şaşkınlık oluştu. Neye uğradığını şaşırdı. Karabaş'ı bıraktım. Kafesine koymadım.

"Bir şekilde alışacaklar birbirlerine. Biz de dikkat edeceğiz." dedim arkam ona dönüktü artık. Fırını açtım. Gözlerim doluyordu devamlı. "Olacak bir şekilde. Yavaş yavaş olacak. Başka çaresi yok. İkisi de bizim. Kuşumuz ve kedimiz. Kimse de kimseyi yemeyecek."

Bir paket kremayı mikserle çırpmaya başladım.

Kurşun keki ilk Fetih için tabakladım. Fazlaca koydum. Yesin diye bol bol. Özlemişti biliyordum. Evde şu an dondurma olmadığı için kremasını da ekledim üstüne ve kendime sadece kahve koydum. Yine karşısına oturdum, tabağını ve bardağını da yerleştirdim önüne.

Karabaş uçtu ve masanın üzerine kondu. Fetih daha hiçbir şeye tabağına ortak oldu, kimse engellemeden bir parça kopardı. Fetih ters ters Karabaş'a bakıyordu.

"Bu dediklerini evdeki ruh hastasına anlatırsın." dedi.

"Anlatırım. Ruh hastası da deme yavrumuza."

"Ruh hastasına ruh hastası denir."

Eliyle Karabaş'ı bana doğru ittiğinde daha rahat yesin diye kendi omzuma aldım. "Dur aşkım." dedim. Dudaklarımı ona uzattığımda karşılık verdi. Fetih bizi izliyordu. Sonunda çatalı eline ve koca bir lokmayı da

çatalına aldı. Adım adım onu izliyordum. Taze bir heyecan kapladı içimi. Beğenecek mi acaba? Eskisi kadar güzel oldu mu? Özledi mi? Tatmin edecek mi lezzeti onu?

Çatalı ağzına aldı. Çok hızlı yemek yiyen bir adamdı. Bir sofraya oturduğumuzda ilk onun yemeği biterdi. Çayı en erken o içerdi. İlk onun kahvesi biterdi. Lokmaları çok hızlı yutardı ama şimdi tam karşımdayken ağzına aldığı lokmayı bekletti. Başta çiğnemedi bile. Damağında yayılmasını bekledi o lezzetin. Gözlerini yumdu başını tabağa doğru eğdi başını. Ne hissediyor ne düşünüyor seçmek çok zordu. Beden dili dahil her şeyini kapattı bana. Saniyelerce durdu öyle.

"Beğendin mi?" dedim kısık sesle. Sesim onu içine düştüğü andan koparmayacak kadar yumuşaktı. "Sadece bir kere yaptım sen yokken, eskisi gibi yapabiliyor muyum bilmiyorum. Unuttum belki farkında değilim."

Başını tabaktan kaldırmadan sordu. "Ne zaman yaptın?"

"Doğum günümde. Geçen ay."

"Başka bir yerde yapmadın mı?"

"Hayır, hiç yapmadım."

"Başka bir mutfağa taşımadın mı bu tarifi?"

Başka bir mutfak.

Zena.

Haberi vardı.

"Hayır Fetih. Bu ticarete karıştıracağım bir tarif değil. İkimizin arasında, hep öyle kalacak."

Başını kaldırdı ve bana baktı. "Mahrem?"

Gülümsedim, başımı salladım. Sanırım onun mahrem anlayışına giriyordu bu. İkimizin arasında ve sonuna kadar da böyle devam edecek.

Dudaklarını ıslattı ve gözlerini kaçırdı. Gözlerinin içinden bir parıltı geçti. Sanki onu, onlarca derdinin birinden kurtarmış gibiydim.

"Kurşun kek hiç yapmadım ama mutfakla çok haşır neşir oldum. Bir sürü yeni şey yapmayı öğrendim. Öğrettiler işin doğrusu. Kuru fasulye yapabiliyorum artık. Pilav da. Lapa da olmuyor."

Yemeye devam etti kekini. Kaşları havalanmıştı. "Kuru fasulye etli mi?" gülmemek için yanaklarımın içini ısırdım.

Oturmuş yemek konuşuyorduk ama konunun yemekle ilgisi yoktu.

"Etli ama sana yapınca yağsız et kullanacağım. Ben öyle de denedim. Ayşen'in tarifi o kadar kusursuz ki et tarifteki belirleyici değil. Yağsız dana etli denedik yine oldu."

Tabi biz bunları yaparken Ayşen'in erkek öfkesi yüksek olduğu için beni sabote etmeye çalışmıştı ama bir yerden yardımını da eksik etmemişti. Sonuçta o olmasa ben nereden bilecektim yağsız dana etinin en doğrusu olduğunu?

"Denediniz?" dedi bu kez. Adım adım ağzımdan laf alıyordu.

"Evet denedik. Zena'nın mutfağında."

Kahvesinden de içti. Bu tabağı bitirirse ona bir tabak daha vermeyebilirdim. Yani en azından vermemeliydim.

"Zena?"

Biliyorsun Fetih. Bilmez olur musun?

"Zena, kadın demek. Ben seçtim adını. Restoranımızın ismi. Bence çok hoş, çok güzel geliyor kulağa." dedim ondan da benzer şeyleri duymak istiyordum. "Sence?" ona doğru eğildim hafifçe. Yüz ifadesini daha rahat görmek istiyordum sadece. "Güzel mi?" diye yine sordum.

Bana baktı ve "Sen koyduysan." dedi nahifçe. Gülümsemekle gülümsememek arasındaydı ama inadına ciddiyetini koruyordu.

"Her şeyi çok güzel gidiyor. Hatta büyüyeceğiz. Yani öyle bir ihtimal var. İkinci bir şube İstanbul'da ama hiçbir şey o kadar da kolay değilmiş. Bizim kriterlerimiz, insanların kriterleri. Dünya kadar uyuşmazlık çıkıyor. Öyle kaldım, kafam çok karışık. İstanbul'da her şey çok daha masraflı ve çok daha riskli." çatalının diğer ucunu hafifçe masaya vurdu iki kez ve başını salladı.

"Evet sırf bu yüzden adamın biri sana defalarca kez teklif getirdi. Defalarca kez hem de, itinayla reddettin. Halbuki elindeki en iyi teklifti."

Bazen bazı isimleri gizli tutmak onların kim olduğunu anlamamamızı engellemiyordu.

"Fetih erkek bir ortak düşünmüyoruz." dedim açıkça ve yeniden büyük ama bu gecenin en güzel cümlelerinden birini duydum.

"Efsun ben senin kocanım!" dedi yüksek sesle.

Zamanında yeter Fetih biliyoruz dedirten bu cümle şu an o kadar güzel geldi ki kulağıma, birkaç dakika durup sadece bu cümleyi düşünmek istedim.

"Ben senin kocanım, anlıyor musun?" dedi yine. Sussam söylemeye devam eder miydi? "Evliyiz biz. Ne olursa olsun karımsın sen benim. Benden başkasını iş hayatında da seçmemelisin. Bana senden başka, sana benden başka daha iyi, kendinden çok karşı tarafı düşünen kimse teklif yapamaz. Ben senin kocanım!"

Evet Fetih benim eşimdi ve bu durum benim dünyamın tam merkezindeydi.

Başımı salladım. "Evet biz evliyiz ve sen benim eşimsin." dedim. Bunu benden duymak da ona iyi gelirdi biliyorum. "Ama kriterlerimiz var. En azından şu an için, aksi düşünülene kadar bir erkeği bu işe dahil etmeyeceğiz." dedim.

İşaret ve baş parmağını kaldırdı ve bana doğru tuttu. "Bu alelade cinsiyetçilik!" diye tepki gösterdi. Kolunu kaldırmasıyla tüm bedeni beyaz gömleğinin altında belirginleşmişti.

"Hayır değil." dedim sakince. Sakinliğim onu daha çok sinirlendirecekti.

"Öyle Efsun bunu sen de biliyorsun! Benim işimize kadın karıştırmayacağız dememden hiçbir farkı yok," dedi ve çatalın tersini bir kez daha vurdu. Hiçbir hareketini kaçırmayayım diye o kadar odaklanmıştım ki söylediklerini yakalayamıyordum. "Üstelik ben senin kocanım!"

Tam da bu noktada anladım ki ben Fetih'le tartışmayı da çok özlemiştim. Beyaz gömlekli Fetih'le tartışmaksa bambaşka bir boyutta özlem içeriyordu. O da alelade değildi.

"Fetih benim ilk çalışanım kocası olacak adam tarafından on altı yaşından beri ucu bucağı olmayan bir şiddete, senelerce evlilik içi tecavüze maruz kalmış, şu an burada çalıştığı için ağabeyinden ve babasından bedenini satıyorsun muamelesi gören, on altı yaşından önce de bizzat öz ve öz amcasının tacizine maruz kalmış bir kadın. Hayatındaki erkek figürünü anlıyor musun?" dedim açıkça. O canı burnunda beni cinsiyetçilikle suçlayan tavrı sekteye uğradı. Hatta bozguna.

"Onu bulduğundan da kafasından oluk oluk kan akıyordu bunu da çocuğunun babası yapmış. İkinci çalışanım da altı ay kadın sığınma evinde kalmış bir kadın. Hatta öyle ki aylarca kadın sığınma evinde kalmasının sebebi de bir erkek. Kimse cinsiyetçilik yapmıyor Fetih. Yemin ederim cinsiyetçilik değil bu ana göre bir öfke. Bütün erkekleri elbette suçlamıyorum. Bir kere sen benim eşimsin." dedim. Haksızlık yapsın istemiyordum çünkü ben her tüm erkekleri kapsayacak bir nefret cümlesi duyduğumda itinayla Fetih'i içimden ayırıyordum.

"Önüne geleni işe almıyorum. Tek kriteri de kadın olması değil. Ben ne öğrendim, neyi gördüm biliyor musun Fetih bu yedi ayda?" ellerimi masanın üzerinde birleştirdim ve derin bir nefes aldım. Bizi anlasın istiyordum, anlayacağını da bilerek.

"Çoğu kadın sırf ekonomik özgürlüğü olmadığı için çok şeye katlanıyor. Gücü yetmediği için, ona mutsuzluktan başka bir şey vermeyen adama âşık olduğu için ya da çalışmaktan kaçtığı için değil. Ekonomik özgürlüğü olmadığı için. Ben, annem, Suna annem, çevrem, arkadaşlarım... O kadar soyutmuşum ki bu gerçekle. Suratıma tokat gibi çarptı. Birine maddi açıdan muhtaç olmamak çok kıymetli bir şeymiş, ben hiç yaşamadığım için anlamamışım. Kadınlar kurtulamıyor Fetih. Sırf bu yüzden onlara yaşatılan cehennemden kurtulamıyor. Çok korkunç bir şey bu. Biz diğer insanlar, bu zorluktan bir haber insanlar atıp tutuyoruz. E boşansın diyoruz. E gitsin çalışsın kendi ayaklarının üstünde dursun diyoruz. Nasıl yapsın kısmıyla ilgilenmiyoruz. Ailesinin on altı yaşında evlendirdiği ve gördüğü tüm şiddete rağmen öleceksen orada öl diye cevap alan kadınlar var. O kadınların çocukları var. Ahkam kesmek kolay ama o kadınlara yardım etmek çok zor. Sıkışmışlar bir yere. İş arasalar iş veren yok. Bulduğu işte çalışması için o çocuktan vazgeçmesi lazım ya da bambaşka yollara başvurmak zorunda kalıyorlar. Kimse bir ayda üç kez kürtaj olacağı bir hayatı de istemez. Kimse aylarca bir sığınma evinde kalmak da istemez. Körpe çaresizlik bu." dedim. Kesinle bu değildi beklediği. Tutuldu kaldı karşımda.

"Ve bu çaresizliğin sebebi bir yerde hayatlarındaki erkeklerse bu dönem bu öfke çok doğal Fetih. Yemin ederim çok doğal. Çok iyi anlıyorum onları, yemin ederim çok iyi anlıyorum. Şu an en rahat oldukları yer mutfakları ve o mutfağa şu an karşı cinsi almak onların rahatını kaçıracak. Hepsinin olmasa da önemli bir kısmının. Ve senelerdir ataerkil bir sisteme boyun eğmek zorunda kaldıkları için içinde bulundukları yerde yükselişlerinde bir erkeğin eli olmasın istiyorlar. Bu doğru değil ama yanlış da değil. Bir gün kırılacak bu ama kırılana kadar ben onları anlıyorum. O kadar iyi anlıyorum ki üstelik." dedim yeniden. Tam da burada Zeliha olsaydı o da çok iyi anlardı beni. Bu çok doğaldı, hayatınızdaki canavarın cinsine bir süre boyunca iyisini kötüsünü ayırmadan tepkili olmak çok doğaldı.

"Anlıyorsun değil mi beni?" dedim bastıra bastıra. Anlasın istiyordum. Benim üzerimden anlaması gerekiyorsa öyle anlasın ama yeter ki anlasın. Gözlerini kaçırdı, sinesi yükseldi indi karşıya baktı.

"Seni bu dünya üzerinde en anlayabilecek adamım." dedi açıkça. Bu kadar anlamamasını ben de dilerdim.

"Biliyorum. Teşekkür ederim." dedim ve bir süre sustum. "O yüzden bu konuyu askıya alalım. Hem her şey çok güzel gidiyor. Sorunsuz.

Çalışanlarım mutlu. Çok güzel şeyler başarıyoruz, ben yen..."

"Gerçekten sorunsuz mu Efsun? Orayı kurduğundan beri güllük gülistanlık mı? Hiçbir sorun çıkmadı mı orada?" dedi bu kez. O kadar hazırlıksız yakalandım ki bu cümlelere. Öyle ki neyden bahsettiğini anlamadım bile başta. Rahat oturduğum yerde doğruldum elimi ayağımı nereye koyacağımı şaşırdım.

"Evet." dedim hani belki aynı şeyi düşünmüyoruzdur diye. Sesim de kendinden eminliğin zerresi yoktu.

"Yani siz içerdeyken, içerdeki kadınlardan birinin ailesi taşlarla sopalarla tüm kapıyı pencereyi indirmedi?"

Gözlerim iri iri açıldı rastgele bir düğmesine bakakaldım. "Orayı başınıza yıkmadı?" dedi. Çok yakınımda beni suçluyordu. Psikolojik üstünlüğü çok rahat kurabildi

"Ben senin kahveni tazeleyeyim." dedim ve usulca bardağını alıp biraz uzaklaştım.

"Bana bak bana, bak bana." dedi. Bunu bildiğini asla düşünmemiştim. Orayı açmamızın çok başındaydık ve evet böyle bir şey olmuştu. Hepsiyle ayrı ayrı dava da daha sürüyordu ama bunu Fetih'in öğrenmediğine kendimi o kadar ikna etmiştim ki.

"Yeşil çay yapmamı ister misin?"

"Beni niye çağırmadın Efsun?" diye yükseldi arkam dönükken. "Beni nasıl çağırmazsın Efsun?! Günlerce iki adım arkanda senden gelecek bir telefonu bekledim! Gelirdim sonra yine defolur giderdim! Beni nasıl çağırmazsın?!" oyalandıkça oyalandım bardaklarla ama nafileydi. "Bana bak diyorum sana, kaçamazsın nereye kaçıyorsun?" diye tepki gösterdiğinde döndüm. Kaçınılmaz sondu.

"Niye çağırmadın beni?! Aklım almıyor, üzerinden kaç ay geçmiş aklım hâlâ almıyor." gövdesi kabardı, oturduğu yerden her an kalkacak gibi yükseliyordu.

"Ben seni çağırmaya hazır olsam buraya geldiğim gibi çağırabileceğim kaç farklı gece vardı, o zaman çağırırdım Fetih." dedim. "Böylesine bir barbarlık için değil. Daha çok ihtiyacımın oldu..."

"Ya sen bana ne anlatıyorsun?" diye kesip attı. "Canına göz diktiler. Sen içerideyken canına göz diktiler. Kapı pencere indirdiler. Canınla sınandın. Sen bana ne anlatıyorsun Efsun, ötesi mi var sana bir şey olabilirdi!"

Ötesi vardı. Şu an hiç anlamıyordu ama ötesi vardı. Bir yatakta cenin pozisyonu alıp ağladığım ya da bir parkta tek başına oturup onun tansiyon

ölçülerini okuduğum günlerden daha çok ihtiyacım olmamıştı o gün ona. Üstelik ben Fetih'i bu tarz bu olayda çağırmazdım. Polisle halletmiştik, Fetih'in karşı tarafın pişkinliği karşısında nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum.

"Bana karşı yapılan bir şey değildi. Hedef ben değildim."

"Hedef sendin!" diye yükseldi yine. "Hedef sendin. Senelerdir bastırdıkları kadınlara iş gücü sağladın. İş buldun, avukat buldun, baş kaldırmalarını sağladın. Beş çalışanın var üçünün boşanma davası var!"

"Az bile onlara, sürüm sürüm süründüreceğim hepsini ama yine de hedef ben değildim. Buna kesinlikle katılmıyorum Fetih. Ayrıca sen benimle gurur duyacağ..."

"Ef sun!" diye adımı heceledi. Gözleri koca koca olmuştu. Evimde tansiyon aleti de yoktu, bunu nasıl akıl edemezdim? Fetih'in gelişine ilk hazırlık bu olmalıydı. Alnını aniden masaya yatırdı bir kez de vurdu. "Efsun her şeyi yapıp can güvenliğini sağlamadığın için mi seninle gurur duyayım Efsun? Efsun beni delirtme Efsun. Sen içerideydin. Sen içerideydin. Günlerce beni ara diye bekledim ben."

"Bu işi polisle halledecektik, polisle hallettik." bu kez ben bağırdım. Hatta işaret parmağımı da salladım. Avucunun içini ensesine vurdu. Kendini dövüyordu resmen gözümün önünde. "Tekrar söylüyorum seni çağıracak olsam o olaydan çok daha önce çağırırdım. Orada kimseye ihtiyacım yoktu. Hiç de bir şey yapamazlar bana. Sudan çıkmış balığa döndürürüm ben onları! Böyle boyun mu eğecektim? Hemen eve mi kapanacaktık? Aynı gün indirilen camları yaptırmak için usta çağırdım. Ertesi gün yine hizmet verdik. Yılanın başına meydan okumazsan yarın gelir seni sokar. İzin mi verecektim buna?"

"Bak," dedi cins cins. "Bak bak bak. Şu laflara bak." dedi. "Ölümle burun buruna gelmemiş gibi nasıl konuşuyor bak. Onların son ferdine kadar hayatını sikeceğim. Sürgün ettim bu şehirden dışarıda kalanları, o içerdekilerin de cezası bir bitsin. Hayatını sikip atmazsa..."

"Fe tih!"

O mu yapmıştı? Evlerini taşıyıp Ordu'ya taşınmışlardı. Onun mu parmağı vardı? Ben insan içine çıkamadıkları için gitmişlerdi sanıyordum.

"Polisle halledeceği..."

"Polisi yedim bitti yok polis. Ya bir insan hiç mi sapmaz yolundan? Hâlâ aynı ya! Aynı! Biraz bile bir değişiklik olmaz mı?"

"Olmaz!"

Kavga mı ediyorduk?

Bu kadar erken mi?

Daha öpüşmemiştik bile?

Konu gerçekten aylar öncesinde kalan can tehlikem miydi?

Geçmişti gitmişti işte.

"Olmaz hayır. Ölene kadar bu yoldan sapmayacağım. Kana kan dişe diş yok Fetih bende. Sende de olmayacak."

"Hayatını sikeceğim onların."

Bir savaş son insan öldüğünde değil kalem silaha tercih edildiğinde biterdi. Bir gün ölsem gitsem bile arkamdan bunun savunulmasını itiyordum ben. Ve bu ne olursa olsun değişmeyecekti. Adalet kanla silahla ölümle sağlanmazdı. Sağlanıyorsa bozuktu. Ben ölene kadar tam karşısında olacaktım bunun. Kabul etmeyecektim. Günümüz anlayışını sindirmeyecektim. Bana şiddetli karşılık verene şiddetle gitsem alacağım yine şiddetti. Bunun sonu yoktu ki, kısır bir döngüydü bu!

"O aldığımız ne ilk tehditti ne de son. Daha bugün neler duydum ben. Her tehditte kepenk vurup gidelim o zaman. Böyle iş mi ol..."

"Ne duydun bugün?" hiç tamamlanmayan cümleler. Devamlı yarım kalan sözler ve yeni sorular. Bir de benim bilinçsizce söylediklerim. Şu dilimi tutamayışlarım.

"Yeşil çay yapıyorum ben sana. Hatta papatya."

"Kim tehdit etti Efsun seni?"

Isıtıcıya su koydum. "Sana söylüyorum, bana bakar mısın?"

"Ben öylesine şey ettim onu. Karnın aç mı senin?"

"Ne tehdidi olduğunu bana söyleyeceksin." yerinden kalktığını hissettiğimde arkamı döndüm. Üstüme geliyordu.

"Bana yönelik bir şey değildi, hedef ben değilim." o geldikçe adımlarım geri gidiyordu. Durmalıydım ama çok tehlikeliydi ilerleyişi.

"Bana gazel okuma Efsun, kendi ağzınla söyledin." nasıl başardık bunu bilmiyorum ama masanın etrafında deliler gibi kaçtık ve kovalandık.

"Fetih üstüme gelme bak!"

"Efsun buraya gel!"

"Bir sürü ses kaydı almıştım sana dinletmek için dinletmeyeceğim hiçbirini." dedim. Bu olaya böyle yapıyorsa, o zamanki heyecanla aldığım ses kayıtlarına ne derdi kestiremiyordu.

"Sen beni tehdit mi ediyorsun?" dedi ve bu saçmalığın daha fazla sürmemesi için ne gerekiyorsa onu yaptı. Evet fazlasıyla abarttı ama yaptı.

İki uçtaydık ve matematik bilen için bu mesafe kısaltılabilirdi. Tek elini masaya bastırdı ve bedenini masaya temas ettirmeden benim olduğum tarafa attı.

Bir yemek masasının üzerinden bir Fetih atladı ve Efsun'u yakaladı.

O benim kaçmamdan ben onun düşmesinden korktum galiba sanki kaçıp kovalamıyormuşuz gibi birbirimize sıkıca tutunduk. Ben kollarına o belime. Ansızın bir temasın içine düştük. Nefes nefese kaldığımı o an anladım.

"Fetih." dedim kendi kendime. Seslenmedim ona zaten. Adını söylemek istedim, söyledim.

"Efsun."

Fetih ve Efsun.

Niye kaçtığım neyden kaçtığım toz olup gitti. Yüzü aylar sonra o kadar yakınımdaydı ki ne elim kaldı ne ayağım, ona tutunmak istek değil şart oldu artık. Zayıflamıştı ama yüzü yıpranmamıştı. İçimden bir ses sigara içmediğinden dolayı olduğunu söylüyordu.

"Sen söylemesen de ben bulurum biliyorsun değil mi?" dedi. Temastan korkmadım alnımı çenesine yasladım.

"Bunu mu konuşacağız?" diye sordum. Tamam konuşabilirdik ama sonrasında. Zamanlama yanlıştı. Sağ elimi usulca kolundan yukarı kaydırdım ve önce boynuna sonra ensesine dokunduk.

"Ne konuşalım, saçlarının ne zaman tamamen doğal rengine döneceğini mi konuşalım?" ensesinin üzerindeki saçlarını okşadım. Vücudumda bir ağrı vardı da dinince anlamıştım yerini. İçli içli sızlanmak istiyordum bir hasta gibi.

"Dipten çıkanla neredeyse aynı renk." dedim. Sorusunun cevabı yoktu. Saçlarımın uzama süresine bağlıydı ama bakan kendi rengim sanıyordu.

"Sen onu git yabancıya anlat. Nasıl kıydın saçlarına?" saçlarımı okşadı ya da diplerini yokladı emin olamadım.

"Ne konuşalım," dedi tekrardan. "Verdiğin kiloları mı konuşalım?"

"Geri alıyorum ki."

"Nasıl benim verdirdiğimden çok kilo vermeyi başardın?"

"Demek ki sen verdirmiyormuşsun." beni kendinden ayırdığında göz göze geldik.

"Yoksa bıraktığın mektubu ya da yedi ayı mı konuşalım?" dedi ve belimi bıraktı benden tamamen uzaklaştı. Öylece boşlukta kaldım. Ellerim bile aşağı inmedi tam anlamıyla. Mutfak ve salon bir aradaydı zaten aralarında

iki basamaklık bir merdiven vardı yalnızca. Karabaş dolanmaktan sıkılmış olacak ki kafesine girmişti. Kafesin ağzını kapattım önce.

Yavaş yavaş o merdivenleri indi ve evi dolaşmaya başladı. Adımları çok ağırdı. Peşinden gittim ve onu izledim. L koltuğa gitti ilk. Ortadaki sehpada siyah gülüm ve kitabımız vardı. Biraz onunla ilgilendi. Açtı bazı sayfalarla duraksadı. Altını çizdiğim satırlar olduğunu biliyordum.

Televizyon ünitesinin yanında kitaplık vardı. Elindeki kitabı aldığı yere bırakıp o kitaplığa doğru ilerledi. Ondan aldığım sayının çok üzerine çıkmıştım. Parmakları kitapların üzerinde dolaştı bazılarını raftan aldı ve inceledi.

"Yirmi iki kitap bitirdim." dedim.

"Tek bir kitap bile okumadım." diye meydan okudu. Evet bu bir meydan okumaydı ve benim söylediğim sayı daha fazla olsa da üstünlük ondaydı.

"Spora başladım." Kick boksa. Tam da birbirimize bir sene önce söz verdiğimiz gibi.

"Tek bir gün bile spor yapmadım."

"Mutfağa alıştım, yeni yemekler yapmayı öğrendim."

"Tek bir yeni tarif denemedim."

Kollarımı önümde bağlamış duvara yaslanmıştım. Kitaplarımla ilgilenmeyi bıraktı plaklarıma yöneldi. Onların da sayısı artmıştı.

"Sınavım için kitaplar aldım."

Plakların üzerindeki eli hareketsiz kaldı, arkasında kalan bana döndü ilk kez. "Çalışmaya başladın mı?"

Başımı iki yana salladım. "Meyve tabağı olmadan nasıl başlayayım?" bir süre yüzüme baktı, yaslandığım yerden beni süzdü.

"Ben de hiç sigara içmedim."

Bu çalışmaya başlamayışıma karşılık bir güzellikti. Sadakatime karşı sadakat. Gülümserim sandım ama dudaklarım titredi. Gözlerimin doluşu o kadar çabuk oldu ki nasıl saklayacağımı şaşırdım.

"Teşekkür ederim." artık sigara kullanmayan bir adamdı. Yedi ay. Bu yedi ayda içmediyse geriye kalan ömründe ben zaten ona içirmezdim. Fetih geldiğinden beri ha yağdı ha yağacak olan yağmur şiddetini arttırmıştı. Gök gürüldüyordu.

"Fetih ben iyileştim."

Sanırım yakın bir yere yıldırım düştü. Gökyüzü aydınlandı. Gözlerinden bir ışıltı geçmedi sadece buruktuk. Benim söyleyişim de öyleydi. Elini her şeyden kopardı bana doğru ilerledi.

"İyileştin mi?"

"İyileştim. Geçti çoğu şey, azı kaldı." aramızda bir basamaklık mesafe vardı boylarımız daha yakındı artık.

"Azı da geçecek." dedi. Başımı salladım. Sakallarına dokunduğumda yine diken diken battı avucumun içine. Elini elimin üzerine örttü gecenin ilk dudak teması ondan geldi. Dudaklarını avuç içime bastırdı ve son olmadı. Yeniden öptü avucumun içinden. Alınlarımızı birbirine yasladım, baş parmağı yüzüğümün üzerindeydi. Öpmesek de birbirimizi öpmeme ramak kalmıştı. En azından benim.

Sıcak nefesi dudaklarımın üzerindeyken "Gitmem gerekiyor." dedi aniden. Bu anın içinde ne söylediğini idrak etmedim, ağırlığı hissettiğimden daha büyüktü halbuki.

"Hayır gerekmiyor." dedim yüzünden sıkıca tutarken. Belimi sardı ve beni olduğu basamağa indirdi. Yüzüğümle o kadar çok oynamaya başladı ki bu beni rahatsız ediyordu artık neredeyse elimi çekecektim.

"Bekleyenim var." bunu da anlayamadım. O ancak alnımdan öptü ve yavaşça bıraktı beni, önce orta sehpaya gitti benim telefonumu aldı kendi telefonunu bıraktı sonra kapıya doğru gitti ancak dank etti bir şeyler. Arkasından hızlıca gittim ve kapıyla arasına girdim. Beni bırakıp gidiyor muydu?

"Gitme." dedim hızlı hızlı soluklanırken. "Bekleyenin kim?" bu soru üzerinde mantıklı hiçbir cevap düşünemiyordum o an sadece.

"Şeftali hasta."

Bunu söyleyene kadar nefesimi tuttuğumu bile bilmiyordum. Bir an zihnim bir boşlukta sallandı. İyi kötü hiçbir şey düşünemedim. "Nasıl hasta?" diye geveledim.

"Akılsız pisboğaz sabun yedi dün."

Sabun mu yemişti?

Parçaları birleştirmek için çabalıyordum. Sabun yiyen bir kediyle daha önce karşılaşmamıştım, oturtamıyordum kafamda.

"Geriye kalan ömründe son yalnız uyuyuşun." saçlarımdan öptü. "Tadını çıkar." dedi sanki tadı çıkarılacak bir şeymiş gibi. "Bir daha tillahı gelse o yatağı ayırmana izin vermeyeceğim." kaç kez daha saçlarımdan öptükten sonra kapıyı araladı da çıktı bilmiyordum. Kapının önünde kalakaldım. Yağmur yağıyordu, Fetih gitmişti.

Fetih gitmişti.

Senin kadar değil.

Ayakkabılarım ayağımdaydı, yağmurun orta yerine çıktım. Kapı arkamdan açık kaldı. Daha bahçeyi aşmadan sırılsıklam oldum. Yağmur öyle bir yağıyordu ki ıslanmamış yerim kalmamıştı. Daha öpmemişti bile beni. Bahçe kapısından da çıktım etrafa baktım.

Herkesin kapısının önünde arabası park edilmişti. Nerede olduğunu bilmiyordum. Caddenin tam ortasına çıktım etrafımda dönüp durdum. Yağmur damlalarından ortalık gözükmüyordu. Onun beyaz gömleğine rağmen aramızdaki mesafe çok açıldıktan sonra fark edebildim.

"Fetih." diye bağırdım dursun diye. Nereye gidiyordu hemencecik.

Duymadı.

Koşar adım ona doğru gittim.

"Fetih!" diye daha da yüksek sesle bağırdım. Omuzları düşük, yağan yağmura rağmen yavaş yavaş yürüyordu. Sanki her an durup geri gelecek gibi. Sesimi duydu ve durdu adımları. İçimden öyle bir özlem yükseliyordu ki, tüm şehre yağan yağmur bir tek benim başıma yağsa yine de sönmeyecekti.

Durup bana döndüğünde ben de durdum, koşmayı bıraktım. Saçları önüne dökülmüştü. Aylar önce bir yağmur altında onu sevdiğimi söyleyince bunun bedelini otuz yol olarak belirlemişti.

"Fetih ben seni çok özledim!" yağmurun şiddetli sesini fazlasıyla geçti sesim. Ayaklarımı yere vurdum. "Fetih ben seni çok özledim!" diye isyan ettim. Tekrar söylemedim. Yerimde de durmadım. Ona doğru koştum. Aramızdaki mesafe bir tek ben koşsam bu kadar kısa zamanda kapanmazdı. Bedenlerimiz de dudaklarımız da birbirine çarparak durdu. Onun elleri daha hızlıydı benden önce kavradı yüzümü.

Boynuna sarıldım, dudaklarımız ne üstünlük sağlamaya çalıştı ne de geri durdu. Bir o öptü bir ben. Öpmeyi özlemek kadar öpülmeyi de özlemiştik. Yağmur damlaları ufak aralıklardan ağzıma kaçıyordu ama hiçbir şey Fetih'in dudaklarının tadını bastıramıyordu. Tüm yüzümüz ve ellerimiz dudaklarımıza eşlik etti. Mimiklerimiz bazen koyu bir acıyla kıvranıyormuş gibi ezildi, başlarımız ritmik şekilde bir sağa bir sola yattı. Dillerimiz birbirine dolandı, nefessiz kalabileceğimiz kadar hiç ayrılmadık birbirimizden.

Dudağı dudağımdan ayrıldı, dudağı tenimden ayrılmadı. Gecenin en başından beri yapmadığımızı yağmurun altında yapıyorduk. Dudağımın köşesinden boynuma kadar uzun bir yol çizdi. Boynumu ona sundum. Fetih'in dudaklarımı öpmesinden bile daha güzeldi boynumdan öpmesi.

"Özür dilerim." dedim. Sesim yağmurun altında kalmış bir kedi gibi titriyordu. "Özür dilerim." dedim yine. Çok etkisiz bir özürdü bu, dilerken bile fark ediyordum. Ensesinden kendime bastırdım yüzünü. Belimi kavradı daha fazla bana eğilmeden ayaklarımı yerden kesti.

"Çok mu kızgınsın bana?"

"Hiç kızgın değilim sana."

"Çok mu kırgınsın bana?"

Cevap gelmedi.

Kırgınlık kızgınlıktan daha ağırdı. Kızgın insan uyuyabilirdi. Kırgın insanın uykuları azalırdı. Kızgın insan rahatça öperdi. Kırgın insan öpmemek için böyle gitmek isterdi.

"Özür dilerim." dedim yine. Kalbinin etrafı sargı bezleriyle sarılıydı ve bunlar benim yüzümdendi. "Senden vazgeçmeyi hiç düşünmedim. Beyaz güllerim yoldaydı, geliyordu."

"O bir isyandı, bildiri değildi." yüzünü koynumdan çıkardı ıslak kirpiklerinden öptüm. Yüzüne baktım. Yüzüne duyduğum özlem de başka bir noktaydı mesela. Diğerleri gibi ayrı bir nokta. Kirpiklerini sevdim biraz. Yanaklarını. Dudaklarını. Sevdikçe kendimi ağlarken buldum.

"Fetih." diye sızım sızım sızlandım. Aylar sonra böyle sızlanırken yanımdaydı. "Ben seni çok özledim." gözlerimi kapattım şakağından öptüm. Çenesinden, boynundan. "Böyle iş mi olur?" dedim onun gibi. "Ben sen çok özledim."

"Bana mı anlatıyorsun bunu?" dedi. "Buyur otur ben sana anlatayım."

Fetih Karadere özledim demezdi. Sensedim derdi.

Ve Fetih Karadere'ye özledim denmezdi. Oturulur bir köşeye özlem ondan dinlenirdi.

Saçlarını geriye doğru taradım. "Sırılsıklam oldun." dedim.

"Sen olmadın mı akıllım?"

Böyle çocukça bir hitap bu kadar yaralayıcı olmamalıydı. Bir çocuğa söylenirdi ancak, bir çocuk da ancak ağlardı böyle. Ben ona sırılsıklam aşıktım zaten. Bir bebeği sever gibi yüzünü seviyordum.

"Gel." dedi ve beni yavaşça bıraktı. Elimden tutacak sandım ama kucağına aldı yavaşça. Bu da bir başka parçaydı mesela. Boynuna sarıldım. Gözyaşlarım akıyordu ama fark edemezdi bu kadar yağmurda.

"Bir deri bir kemik kalmışsın." dedi. Yüzümü koynuna bastırdım. Koşarak tamamladığımız mesafeyi yürüye yürüye tamamladı. Kapım zaten açık kalmıştı. Girdi ayağıyla örttü kapıyı. Yatak odasını işaret ettim. Elleri

dolu olduğunu için kapıları ayağıyla açıyor ayağıyla kapıyordu. Çok ıslaktık yatağın üzerine bırakmadı beni pencerenin önündeki tekli koltuğa oturttu.

"Ağlama." dedi ama tutamıyordum kendimi. Yüzüm gözüm ne halde bilmiyordum, tüm makyajım akmıştı, eminim iğrenç duruyordu. Ayakkabılarımı çıkardı. Dolabımı açtı. Zaten onun da kıyafetleri vardı içinde, hem kendisi için hem benim için birkaç parça çıkardı ve dibime geldi. Saçlarımdan sular damlıyordu. Önce o suyu aldı kabaca sonra üzerimizi değiştirdik. En azından ben tamamen değiştirdim ama onun için aynı şeyden bahsedemezdim. Sadece gömleğini çıkarabilmişti ama zaten en çok ıslanan da gömleğiydi.

Elindeki havluyla saçlarımı kuruladı. Birkaç kez durdu diplerini kontrol etti. Sessiz sessiz bulduğum boşluklarda başımı karnına yaslıyordum. Yarı ıslak yarı kuru saçlarımla yatağa yatırdı beni. Elinin üzerine koydum yanağımı. Yatağın köşesinde oturmuştu.

"Gidecek misin?" dedim.

"Gitmem lazım bu gece."

"Ben de geleyim mi?" avucundan öptüm. Burnum akıyordu.

"Kuşu da getirecek misin?" dedi.

"Ben onu götürmeyince terk ettim sanıp yemek yemiyor." bu cümle çok kırıcıydı. Kurduğum gibi pişman oldum zaten. Gözyaşım Fetih'in bileğine aktı. "Özür dilerim." dedim öylece. Hiçbir şey söylemedi.

"Şeftali'nin son durumunu öğrenmeden onu kuşla aynı eve sokamam bu gece. Stres yapmaması gerekiyor. Ateşi var kusuyor."

Her şeyi nasıl da iyi biliyordu... Her şeyi nasıl da öğrenmişti.

"Onu da çok özledim." dedim titrek bir sesle. Yaşlarım bileğine dökülüyordu. "Bahçede anne bir kedi var, yeni doğurdu. Şeftali'nin ilk geldiği zaman kadar yavruları."

"Gördüm." dedi. "Toplamışsın yine etrafına hepsini." dedi.

"Onlar beni buluyorlar." yanağıma eğildi burnunu yasladı. "Şeftali beni unuttu değil mi?" sorunun sonunda sesim tamamen yok oldu.

"Unutmaması için elimden geleni yaptım." bunun için çabalaması mı yoksa beni unutması mı bilmiyorum ama omuzlarım sarsıla sarsıla ağladım.

"Ama unuttu." dedim.

"Seni görmeden bilemeyiz."

"Zeliha?" diye sordum bu kez. Gittiğin yere dönmek ne zordu öyle. Ben bıraktığım yerdeydim ama onlar sanki oradan uzaklaşmışlardı. Ya da tam

tersi ben çok uzaklaşmış onlar oldukları yerdeydi.

"Gurur duyacağın şeyleri başardı."

"Bana çok kızgın." dedim. Ben onun her haliyle gurur duyuyordum zaten.

"Hiç kızgın değil."

"Okula kaydını bile yaptıramadım."

"Olsun. Daha mezuniyeti var."

"Kürşat?"

"Hâlâ hayırsızın teki."

"Kız arkadaşı?"

"Ne buluyorsa bizimkinde hâlâ bırakmadı."

Kıkırdadım. Sonra biraz daha sonra biraz daha, ağlayana kadar. "İyice yakışıklı olmuştur şimdi." dedim. Onu da çok özlemiştim. "Abisi kılıklı." bir buse kondurdu.

"Zeliha'da bir serpildi görmen lazım." dedi. İçimi titretti bu. Onu daha çok özlemiştim. Ona o kadar çok kıyafet alacaktım ki her gün yeni bir kombin yapabilsin.

"Emir?" diye sordum.

"Kovmadım hâlâ. İzmir'le İstanbul arasında mekik dokuyor iş için. Bir açık bıraksa kovacağım." yanağımı bastırdım eline. Ne akıllanmaz bir adamdı öyle.

"Benim de sana anlatacağım çok şey var." dedim.

"Ses kayıtlarını bu gece dinleyeceğim. Yarından sonra da seni. Benim telefonum da burada. Çıkmadan yanına bırakacağım." dedi. O kadar merak ediyordum ki fotoğrafları. Emindim en azından Şeftali'nin fotoğrafları vardı. İşaret parmağını tuttuğumda daha fazla yatağın dibinde durmayı bıraktı ve yavaşça bana yaklaştı. Koynuna girdim, şükretmeyi bu gece yeniden hatırladım.

İşaret parmağını bıraktım serçe parmağını tuttum pek tabii.

⏳

Fetih'in telefonu elimdeyken geldiğim restorandın önünde dikiliyordum. Tam arabadan inecektim aslında ama yine galerinin içine dalmıştım. Aynı videolar ve fotoğraflar içinde dolanmıyordum her seferinde yenisi görüyordum. Üstten Fetih'e gelen bildirimle dikkatim dağıldı. Arayan oluyordu sabahtan beri ama ben hiçbirini açmıyordum. Eminim beni de arayan oluyordu.

Şeftali'nin gün gün çekilen fotoğrafları, videoları, Zeliha'nın sonuçlara bakarken çekilen videoları, bazı anlarda Fetih'in bana attığı ses kayıtları ve daha fazlası. Günlerimi ayırırsam bu telefona ancak istediğim tatminkârlığa ulaşacaktım. Bir kez daha telefonun ekranını kapattım ve indim arabadan. Sırıtmadan yürümek istiyordum ama olmuyordu. Açılışa bir saat kadar ancak vardı ve bu hazırlığın en yoğun olduğu zamandı. Girdim içeri günaydın demeden en ortadaki masaya oturdum.

Öyle ki biraz geç fark edildim. Biri günaydın dedi, bir diğeri hoş geldin. Seni arıyoruz niye açmıyorsun diye kızan da oldu ama hiçbirine cevap vermedim. Kendimi ne zamanki hazır hissettim konuştum.

"Fetih geldi." dedim.

Başka hiçbir şey onları bu yoğunlukta durduramazdı. Ayılıp bayılsam bile bir kolonya uzatıp devam ederlerdi ama yaptıkları işlerden gelen sesler kesildi. Boğazımı temizledim ve havaya baktı.

"Ne?" dedi Şehnaz.

"Fetih geldi." dedim yine. Yanaklarım sızlıyordu.

"Alay ediyor bence bizimle." dedi aralarından biri.

"Ayşeen!" diye seslendiler mutfaktakine. Oturduğum masadaki sandalyeler teker teker doldu.

"Ciddi bu." dediler. Havaya bakan bakışlarımı çenemden tutarak kendilerine çevirdiler. Annesinin yanında olan Sıla'da gelirken yanıma çektim onu. Elini ağzına örterken kulağıma fısıldadı.

"Söyleyebilir miyim?" yanağından öptüm. Fetih'in hemen bu prensese sözünü tuttuğu için elbise alması gerekiyordu. Bu en acilinden bir ihtiyaçtı.

"Söyleyebilirsin."

"Ben biliyordum kiii!" dedi uzata uzata, gururla. Gülüşünü gizlemek için elini ağzına örttü ve şüpheli gözlere baktım. Derince bir nefes aldım daha büyük gülümsedim.

"Fetih geldi." dedim yine. Ellerimi alev alev yanan yanaklarıma bastırdım. Dakikalarca ayrıntılı bir sürü soru soruldu, çok azına cevap verdim. Gerisi bize özel diye ama çok sık Fetih geldi dediğim için galiba biraz kızdılar, anladık onu diyerek.

Başımı kucağımdaki Sıla'nın başına yasladım.

"Yani şimdi ne olacak?" dedi Raziye. "Taşınacak mısın?"

"Yeniden bir düğün yapmayacak mısınız?" diye sordu Şehnaz.

Başımı iki yana salladım. "Yani biz zaten evliyiz." dedim ve yüzüğümü gösterdim.

"Yani," dedi Ayşen. "Ne gerek var?"

"Nasıl ne gerek var? Bence var. Sen sus Ayşen. Senin gerek duyduğun tek şey yemek ve uyumak bu hayatta." Ayşen sadece göz devirdi ve cevap vermeye bile tenezzül etmedi.

"Yani," dedi Nurten. "Olsa da olur olmasa da olur bence. Şart değil."

"Sizin ruhunuz ölmüş. İçimi baydınız. Gerçekten. Hepiniz birbirinizden betersiniz." dese de kimse yine tepki göstermedi, cevap vermedi.

"İstanbul'a mı taşınacaksın?" dedi Ayşen. Onu şimdiye kadar mutlu eden neredeyse hiçbir şey görmemiştim. Tıpkı şu anki gibi, durgundu.

"Fetih'in işi orada. Yani sanırım evet ama yakınım Edirne'ye. Hatta çok yakınım. Şu ikinci şube işini başarabilirsek de sizin de bir ayağınız orada olacak hem." dedim. Olumsuz hiçbir tepki almadım. Hatta Nurten *ne diye bizi düşünüyorsun*, git Fetih geldi dedi.

Fetih'in telefonunda *Karım* arıyor yazısını görmeyene kadar konuştuk durduk. Fetih'in karısı Efsun olduğu için, Efsun da ben olduğum için biraz alık alık baktım telefona ama alttaki yeni numaramı göründe oturdu taşlar yerine.

Numaramı bulmuş *karım* diye de kaydetmişti.

Sıla'yı kucağımdan bıraktım ve kalktım yerimden. "Geliyorum." dedim ve yavaşça çıktım restoranın kapısından.

"Efendim."

"Efsun." dedi. Telefonla konuşuyorduk ve bu benim içimi kıpır kıpır yapmaya yetiyordu.

"Fetih."

"Uyuyor muydun?"

"Hayır, Zena'dayım. Şeftali nasıl?"

"İyi." dedi. "Daha iyi. Kusmuyor en azından."

"Anladım." dedim sessizce. O konuşsun istiyordum. "Kahvaltı yaptın mı?" dedik. Evet dedik. Çünkü aynı soru ondan da geldi.

"Hayır." dedik. Evet bunu da dedik. İçeriye baktım sonra masalara. "Bizim diye demiyorum ama Zena'nın kahvaltı menüsü çok güzel." dilimi dişlerimin arasına sıkıştırdım.

"Bu bir davet mi?"

Sesinde tavır yoktu. Naz vardı.

"Evet davet. "dedim. "İcabet edecek misin?" Fetih'i Edirne'de götürmek istediğim birkaç yer daha vardı ama ilki Zena'ydı. Gelsin istiyordum buraya.

"Davet senden geldiyse." demekle yetindi. Elmacık kemiklerim sızlıyordu artık. Konum atmamı gerektirecek bir şey yoktu çünkü yerini bildiğinden neredeyse hiç şüphem yoktu.

"Bekliyorum o zaman." dedim.

"İki buçuk saat." diye zaman verdi ve kapattı. Kızlar içeride beni izliyorlardı. Elimi ağrıyan karnıma bastırdım. Telefonu kalbime. Kalbim küt küt atıyordu. İçeri geri girdim.

"Bugün arka bahçemiz tadilattan dolayı kapalı." dedim bana bakan meraklı gözlere.

"Hayır tadilat yok." dedi Nurten.

"Hayır var." dedim inatla. "Bir de bizim çok meşhur bir kahvaltı menümüz var."

"O hiç yok Efsun." dediler bu kez. Kesin bir dille reddettim.

"Artık var." dedim. "İki saatimiz de var. Fetih kahvaltıya geliyor."

Ayşen'in Sıla'yı diş doktoruna götürüşüyle kişi sayısı dörde düşmüş ben de kapının önünde Fetih'i beklediğimden aslında tam sayı üçtü. Yeni tazelediğim rujumu yalamamak, dudaklarımı yolmamak için çok zor tutuyordum kendimi. Ellerim heyecanla titriyor, Meriç Nehri'ne çok yakın olan restoranda sabahın erken saatlerinde olsak da insanlar geliyordu.

Fetih'in aracını çok uzaktan plakasından tanıdım. Yola çıkacak oldum başka arabalar geldiği için çıkmadım. İçeri girecek oldum manyak mısın diyerek durdurdum kendimi. Bir tek gidip Meriç nehrine atmayı düşünmedim kendimi. Parmaklarımı elimin altında eğip bükerken arabayı park etti. Bir sağa bir sola derken sonunda ona doğru yürümeyi akıl ettim.

Sanki dün gece hiç görmemişim gibi dolandı elim ayağım birbirine. Elinde bir paket vardı ama dikkatimi ona veremezdim hiç. "Hoş geldin." dedim. Sanki taze flörtümü kahvaltıya çağırmış bu da ikinci ya da üçüncü görüşmemizdi. Heyecanımı bu bile açıklamıyordu. Kollarını belime sardığında alnımdan öptü. Ne yapacağımızı bilmeyen iki küçük ergen gibi davranıyorduk.

Burnumu boynuna bastırdım. Direği sızım sızım sızlıyordu. Parfüm sıkmamıştı. Bir yerimden hoplamadığım zıplamadığım kalmışken kendimi durdurmadım ve hemen dudaklarından öptüm öyle geri çekildim. Mahrem perileri ona varmadan bir buse aldım geri çekildim. Etrafa baktı dudaklarını yaladı.

"Fesuphanallah." diye geveledi ağzının içinde.

"Bana mı aldın?" dedim elindeki paketi almamak için zor dururken.

"Yeni açılan yere eli boş gidilmez." dedi ve bana uzattı. Paketi ellerim tam anlamıyla tutmadığı için biraz zor açtım. Başta saat sandım ama iki tane serçe kuşlu, yuvarlak bir duvar motifiydi. Dairenin içinden dallar ve yapraklar geçiyordu, iki serçe de dalların ortasına konmuştu.

"*Fetiiih*." dedim elimdeki motifleri birer birer incelerken.

"Beğendin mi?"

"Fetih bu çok güzel." dedim. İki kuş da yavru değildi. Demek ki biri bendim biri oydu. "Bunu hemen asalım gel." dedim. Elinden tutarken restorandın içine girdik. Nurten ve Şehnaz sadece hoş geldiniz diyebildi çünkü ikisi de doluydu.

Çok güzel bir aynamız vardı, önü de bitkilerle donatılmıştı. "Burası olur." dedim ama çivi çakmak lazımdı. Fetih'e baktım. "Müşterilerin olmadığı bir an halledeyim." dedi. Bundan bahsediyordum işte. Çok yönlü bir adamdı. Bir tek musluğu yapamıyordu.

İnsanları tadilat var diye almadığımız bahçeye çıktık. Tam anlamıyla bahçe de sayılmazdı gerçi. Tepesindeki ısıtıcılarla kışın da oturulabilirdi ama sigara da içilebilecek şekilde yanları açıktı.

Ben çaylarımızı koyarken Fetih bir benim tabağımı doldurdu bir kendi. O kadar çok koydu ki birazdan bunların yarısı bile yenmeyeceği için birbirimizi yiyecektik. Evet bunları yemeyecektik birbirimizi yiyecektik.

Telefonumu çıkardı ve masaya koydu. "Anlat bakalım." dedi. "Neyin nesi bu Zena, ses kayıtlarını durdurup soracağım bir Efsun yoktu yanımda."

Aslında bu soracağı hesabın ilk adımlarıydı. O ses kayıtlarını anlık duygularla ve coşkuyla kaydetmiştim. Kendi yaptığım şeyleri hiç kısmamış törpülememiştim.

"Ne kadar baştan alayım? Mesela burayı nasıl kiral..."

"En baştan Efsun." dedi. Konuşacak çok konumuz vardı ve Zena bunların arasında en burada konuşmaya uygun olandı. Derin bir nefes aldım ve başladım.

"Aylar önce, buraya geleli iki ay ancak olmuştu daha bir gece dışarıdaydım. İyi değildim o zamanlar pek, hiç bilmediğim sokaklarda dolanıyordum. Şu an elimde olan araba da yoktu. Yürüyerek." o an farkında değildim ama şu anki Efsun aklı başında düşününce o saatlerde yabancı sokaklarda neyi aradığını farkındaydı. Biraz da sarhoştum ama bu ayrıntıyı vermedim. Umarım ses kayıtlarında da vermemiştim bu ayrıntıyı.

"Sonra yoruldum herhalde bir apartmanın giriş merdivenlerine çöktüm kaldım. Çok tekin bir mahale değilmiş, işin doğrusu kavgası gürültüsü o kadar fazlaymış ki insanlar artık yadırgamıyormuş bir evden gürültü kopunca. Mahalle içinde çok fazla kavga olurmuş, sıkıntılı bir yer anlayacağın."

"Ve gecenin bir vakti sen öyle bir yerde tek başına oturuyorsun." gözlerini kıstı ve başını salladı ağır ağır. Cevap vermedim, kulağa çok da aklı başında bir iş gibi gelmiyordu ama o gece orada olmam gerektiğine inanıyordum.

"Sonra kapısına oturduğum apartmanın bir katından bağırış çağırış sesleri gelmeye başladı. Başta biter, basit bir kavga sandım ama arttıkça arttı. O sokak boylu boyunca inliyordu artık sesten. İnsanlar balkona çıkıyor, cama çıkıyor, perdelerini aralıyor ama bir şey yapmıyor. En basitini yapıp polisi bile aramıyor. Artık katlanamamaya başladım o seslere, özellikle bir kadın çığlık çığlığa bağırıyordu. Aile içi kavgadan çıkmıştı. Belliydi seslerden."

"Sen de polisi aradın tabi ki." dedi. Ses kayıtlarında böyle bir ayrıntı vermiş olabilir miydim? Yalan söylediğimi hatırlamıyordum pek. Gözlerimin içine içine baktıkça ondan kaçıyordum.

"Telefonum yanımda değildi."

Telefon yanımda taşıdığım bir şey değildi en azından o dönem. Özellikle Fatma ablanın arayacağını bildiğim günler.

"Ama insanlara polisi aramalarını söyledim. Karışmamamı söylediler ama ben söyledim." diye kendimi savundum. Tam olarak böyle olmuştu. Kafama göre iş yapmamıştım ama o yükselen seslere kulak tıkamak, hadi ben başıma bir şey gelmeden gideyim demek çok zordu.

"O binaya ait tüm zilleri çaldım, diğer komşulara seslendim. Bir kadını dövdüğü her halinden belliydi. Sadece bağırış çağırış değildi artık gelen sesler ama insanlar bir evden yükselen sohbet sesini yadırgamadığı gibi bu seslere duyarsızlaşmıştı. Sonra aniden kapı açıldı bir adam küfür kıyamet çıktı gitti o binadan. Direkt anladım o olduğunu zaten. Ben o merdivenleri

tırmanıp o eve ulaşınca ne oldu biliyor musun Fetih?" dedim. Ona o kadar çok anlatacak şeyim vardı ki.

"Herkes eve doluştu. Bir dakika dolmadan hem de. Dakikalarca evinden çıkmayan herkes koştura koştura gelmeye başladı. Ev doldu, gürültü arttı. Ahlandılar, vahlandılar, beddua ettiler o adama. Kadını adamın elinden kurtarmak dışında her şeyi yaptılar. Zamanında gelmediler sonradan izlemek için geldiler. Peki ben kiminle karşılaştım?" tüm dikkatiyle bana bakıyordu. Bazı anlar silik silikti ama o gece dün yaşanmış gibi gözlerimin önündeydi.

"Gencecik bir kadınla. Yirmi iki yaşında gencecik bir kadın. Küçük de bir çocuk. Beş yaşında. Hamilelik dönemini de katarsan on ben on altı yaşında bir evlilik söz konusu. Başından nasıl oluk oluk kan akıyor. Bembeyaz olmuş yüzü. Eliyle kan akan yere bastırmaya çalışıyor. Bunu bir büyük yapabilir Fetih. Büyümüş bir insan kanayan yere baskı uygulaması gerektiğini bilebilir Fetih ama beş yaşındaki çocuk bunu bilmemeli. Annesinin başı kanarken o küçük ellerini kanayan yere basmayı akıl etmemeli." çatalına aldığı peyniri söylediklerimden olacak ağzına alamadı, geri bıraktı. Yutkundu ve bana karşı söyleyeceği ve hatalarımdan bahsedeceği o tavrı dağıldı sanki.

"Bir kül tablasını vurmuş kafasına. Kafa travması geçirmemesi mucizeydi. Ambulans gelene kadar ben o çocuğu ellerini bastırmasın diye ikna etmek için atla karayı seçtim. Başta oluşan kanamalara tampon yapılmazdı ama annesinden akan her kana elini bastırması gerektiğini öğrenmiş. Daha beş yaşında. Sapsarı saçları olan bir prenses. Masal kitabından fırlamış gibi. Yemin ederim abartmıyorum. Bir görsen ne demek istediğimi anlardın. Şimdi annesi diş doktoruna götürdü. Gelir birkaç saate. Tanışırsınız." dedim. Ona Feti Feti diye seslendiğini hayal ediyordum.

"Beş yaşında." dedi donuk bir sesle. Sanırım zihninde elleri annesinin kanına bulanmış bir kız çocuğu hayal ediyordu.

"Beş yaşında." diye yineledim. "O geceyi öyle geçirdik hastanede. Ertesi gün buraya getirdim. O şekilde bırakmak içime sinmedi, o eve bırakmak da içime sinmedi. Her tarafı mor. Bir gecede oluşmuş şeyler değil. Şikayetçi olmak istemedi. Biraz kendine gelince eve dönmek istedi. Çok hırçındı, çok öfkeliydi. Baş edemiyordum. Kızına karşı bile çok tepkiliydi. Dönecekti eve."

"O herifin evine mi geri dönmek için bu kadar çabaladı?" dedi Fetih. "Sen yine kendini riske atıp girmişsin, evine getirmişsin o kadını.

Hastanedeki olaydan ne farkı var? Orada eninde sonunda senin aleyhine ifade verilmedi mi?" diye sordu. Hayır bir değildi. En azından sonuç bir değildi. "Kendi kızını da mı düşünmüyordu? Bu bencillik." dedi. Tam da dışarıdan gözüktüğü gibi yorumladı. Kabaca. "Bu bencillik. O sesleri bana atarken bir kez daha dinlemedin mi? Adam o eve girseydi ne yapacaktın? Evini bassaydı ne yapacaktın Efsun? Bunca şeye rağmen hâlâ o eve geri dönm..."

"İnsanın gidecek başka yeri olmayınca eninde sonunda döneceği yere geç gitmek istemiyor Fetih." dedim. Geçen aylar bana mecburiyetin ne olduğun öğretmişti. Gerçek sahici mecburiyetler ama öylesine olmayanlardan. Elle tutulur, insanın karşısında çaresiz kaldığı mecburiyetler. "Çünkü ne kadar geç gitse yiyeceği dayak o kadar büyüyecek. Çünkü öncesinde tecrübeli. Kim güle oynaya dönmek ister ölesiye dayak yediği yere? Yargısız infaz yapma."

"Boşanabilir Efsun. Mantıklı mı geliyor beş yaşındaki çocuğun böyle bir hayata mahkûm edilmesi sana?"

"Ayşen şu an burada olsaydı senin alnını karışlardı Fetih." dedim açıkça. Çok sert bir yapısı vardı, erkeklere de çok tepkiliydi zaten. Kesinlikle alnını karışlardı Fetih'in. Fetih şu an sadece çocuğu düşünüyordu. Farkındaydım. O çocukta kalmıştı.

"Sen o rahat erkek yaşamınla kime ahkam kesiyorsun derdi. Beynine kan sıçrardı. On altı yaşında isteyerek mi evlendim ben derdi. Öyle kibar da olmazdı üstelik bunları söylerken. Beş yaşında bir çocukla gidecek kimsesi yok. Annesi öleceksen kocanın evinde öl demiş. Annesi demiş bunu. Sana annen şimdiye kadar bu cümleyi kurdu mu diye sorardı. Senin daha çocuk sayıldığın yaşta anne oldum derdi sen kime ne anlatıyorsun diye de eklerdi. Çok sever erkekler rahat yerlerinden konuşmayı derdi. Bunu da çok kaba şekilde dillendirirdi. Bir tek benim canım mı sanıyorsun mesele, kim açlıktan ölmüş ben öleyim derdi. Bir tane de kızım var, annelik babalık gibi iki saatlik bir zevkle bitmiyor derdi. Sadece kendi mideni düşünmüyorsun. Kendi karın tokluğunu, kendi yatacağın yeri, yıkanacağın yeri düşünmüyorsun diye de eklerdi." bu cümleler bana da sarf edilmişti zamanında. Çünkü ben de Fetih gibi kızı için bile olsa bu hayattan kendisini bir şekilde, önünü arkasını düşünmeden kurtulmasını savunuyordum.

O baştaki yargısız infazı uzaklaştı yüzünden. Biraz daha yumuşadı bakışları. "O şekilde başladık. Ne yapabilirim ne edebilirim diye düşündük. İş bulması kolay oldu aslında ben bir şekilde sağladım bunu. Kızı için de

kreş ama yapamadı. Dört bir yandan saldırmaya başladılar. O kocası olacak pislik bir yerden ailesi bir yerden. Nerede işe girse huzur vermediler, çıkarıldı. Kim ister böyle sorunlu bir çalışanı? Erkeklere karşı içinde müthiş bir nefret var zaten, onlarla aynı yeri kesinlikle paylaşmak istemiyordu. Zorlanıyordu, biri ona yaklaşınca saldırganlaşıyordu. Zarar göreceğini düşünüyor. Öfkesi şimdi bile taze. Bir tek mutfakta iyiydi. Hatta haddinden fazla iyiydi. Bilmese tahsilli sanar insan."

Kuru fasulyeyi de ondan öğrenmiştim sonuçta. Başka tarifleri de... Fetih'in sevdiği tarifleri seçtiğimi fark edince bana biraz kurulmuş, biraz da zorbalık yapmıştı bir erkek için mi diyerek ama yine de öğrenmek için direnmiştim.

"Sonrası işte girdim bir işe. Öylece köşede duran bir para vardı zaten. Hiç bilmediğim anlamadığım da bir işin içinde buldum kendimi. Sonra kulaktan kulağa yayıldık. Tam da o parmak bastığım meseleyi yaşayan bir kadın geldi buldu bizi. Sonra bir kişi daha, sonra bir kişi daha. Şu an beş kişiyiz ve yetmiyoruz desem yeridir." çayımdan bir yudum alırken gökyüzüne baktım.

"Fetih o kadar yetenekliler ki. Fetih o kadar cengâver ki hepsi. Neler neler çıkarıyorlar bir görsen. Onlara gereken imkânı verdikten sonra neler çıkarıyorlar aklın şaşar. Karınca gibi çalışıyorlar. Ne gece biliyorlar ne gündüz. Çevrelerindeki herkes başta tepki gösterdi ama usandılar. Kabullendiler. Rahat bıraktılar. Oturacak yerimiz yok, iki aya kapatır diyordu herkes. Şimdi gizli müşteriyle spesiyel tariflerimizi çözmeye çalışıyorlar. Daha çok uğraşırlar." dedim ve geriye yaslandım. Ellerimi de karnımın üzerinde birleştirdim. Öylece beni izliyordu. "İkinci şubeyi de açacağız. Sonra üçü de dördü de. Bu böyle devam edecek."

Bakışlarını çekmedi benden, ben kaçamak bakışlar atıyordum artık. "Ne oldu?" dedim ona bakmadan. "Niye öyle bakıyorsun? Tamam başımıza kötü şeyler gelmiş olabilir, tamam bazı belaları üzerime çekmiş olabilirim ama atlattım." ne geldiyse başıma o ses kayıtlarından gelmişti. Bu kadar anlattığımla yetinebilirdik ama o kayıtlar her şeyi karıştırıyordu.

"Çok mu kızdın?" dedim yine. Cevap vermiyordu. Sadece bakıyordu.

"Çok kızdım." dedi. Bu cümlenin çok kızarım sana cümlesinin başka bir halde çekimlenmiş hali olduğunu anında anladım. Bugün bu sofrada burada hiçbir konunun derinine inmedik. Sadece buradan bahsettik. Diğerlerinden ve buranın geleceğinden. Kasti olarak. Çünkü asıl masa bu akşamdı.

Derlerdi ki; çilingir sofrası denmesinin en büyük nedeni hiç açılmayacak kapıyı ancak bir çilingirin açabildiği gibi, kilitli olan ve altında onlarca cümleyi barındıran bir ağzı da ancak çilingir sofrası açabilirdi. Aslolan bu akşamki çilingir sofrasıydı.

Elbette ki bölümü burada kesmek istemezdim ama geçen bölümü yayınladığım günden bugüne hastayım. Bugün bayram hâlâ hastayım ama bayramlar da bizim için önemli o yüzden boş geçmek istemedim. Geçiştirmek istemediğim bir çilingir sofrasıydı, bir sonraki bölüm okuyalım hakkıyla okuyalım:)

Instagram: serceyioldurmekofficial

LXI- "yüzleşmeler ve kavuşmalar"

Bu yorum beğenme özelliğinin biz yazanlara hiç yaramadığını söylemek istiyorum öncelikle. Bir yorumun değerini her bölümde söylüyorum. Formüller üretiyorum. O yüzden önce yıldıza basıp sonra bol bol yorum yapalım mı?

Finale gidiyoruz biliyorsunuz. Şimdi yapmayacak yorum bir daha ne zaman yapacağız ki?

Sezen Aksu; Acıtmışım Canını Sevdikçe

Sezen Aksu; Zalim

Sezen Aksu; Yalnızca Sitem

Sezen Aksu tutulması yaşayın diye üç şarkısını seçtim. Keyifle okuyun!

Elimdeki çikolata torbasını var gücümle aşağı doğru salladıktan sonra tabaktaki tatlının üzerine göze hoş gelecek bir özensizlikle gezdirdim ve dakikalardır içimden yapmamam için tekrar ettiğim şeyi anlık bir unutkanlıkla yaptım.

Fetih'in "Efsun dokunma..." deyişi için çok geçti. Sıcacık fırın tepsisi avucumu kısa bir anda o kadar etkili yaktı ki yerimden zıplayarak geri çekildim.

"Ah!" ağzımdan dökülen acı dolu nidayla avucumu sıktım ve arkama sakladım. "Yandım yandım!"

Kahvaltının sonlarına geldiğimizde; tam Fetih'e akşam için kuracağım sofranın konusunu açacakken mekânın kalabalığı o kadar başa çıkılamayacak hale gelmişti ki- ki Ayşen yapı taşıydı buranın, olmadığı her an kalabalık bizi patlatırdı- ben de kalkıp mutfağa girmiştim. Yetişemiyorduk.

Fetih girişte oradan oraya koşturup duran, devamlı bir şeylere takılan, düşecek gibi olan, kendini yakan, eşyaları deviren beni izliyordu. Her hareketimde yüreği gibi bedeni de hopluyordu yerinden ama devam ettiğimi

görünce korktuğuyla kalıyordu. Diğerleri bu anlara çok alışık olduğundan yerimden sıçrayışıma bile dönüp bakmadı.

Bir köşede durmaktan vazgeçti yanıma yürüdü. "O çok sıcaktı." dedi ama ben elimi bırakıp "Yirmi altının siparişi hazır." dedim arkama doğru ve siparişlerin konulduğu kısma koydum tabağı. "Ver bakayım elini." dedi Fetih.

"Tamam tamam alışığım ben." Ocağın üzerindeki mantarları çevirecekken Fetih benden önce davrandı, tavayı ustalıkla salladı. "Bırak bana dedi." ve o da bizim tempomuza dayanamayıp dahil oldu.

"Elini suya tut se..."

"Mutfağımda hijyen kurallarına uymayan bir erkeğin ne işi var?" Ayşen'in otoriter sesi aniden mutfağın içine düşerken üçümüz de ona baktık bir an. Hızla şef bandanasını bağladı ve kapıdan elindeki tabaklarla çıkan Şehnaz'a yol verdi.

Fetih elindeki tavayı sallamayı bıraktı ama elini tamamen çekmedi. Göz göze geldiğimizde kendini işaret etti. "Bana mı söylüyor?" diye sordu.

Evet zaten bu dünya üzerinde hijyenden uzak olduğunu bir tek Ayşen iddia edebilirdi.

"Evet sana söylüyorum." dedi ve fırının derecesini arttırdı. "Daha fazla yaklaşma günlük kıyafetinle tezgahıma. Bırak tavamı." önlüğünü bağladı ve kruvasanları fırına sürdü. Geleli daha bir dakika bile olmamıştı ama birden fazla şey yapmıştı. Fetih usulca tavayı bıraktı ve elleri hafifçe havalandı bir adım geri çekildi.

"Sıla'nın ağzı bir türlü uyuşmadı o yüzden geciktim Efsun." diye açıklama yaparken az önce Fetih'in eline aldığı tavayı yan tarafa koydu ve elinde bir kere döndürerek yeni bir tavayı koydu yerine.

"Önemli değil, biz idare ettik. Ne yaptınız dişini?"

"Çektik." dedi. "Herkesin ayrı ayrı ömrünü bitirdi ama çektik. Şimdi de nazlanıyor ama bir şeyi yok." dedi. O kadar hızlı hareket ediyordu ki takip edemiyordum yine. Hiçbir zaman yapamadığım şu tavadan ateş çıkarma hareketini de yaptı. Fetih'e baktım. Sanırım az önce bir miktar kovulduğu için bozulmuştu Ayşen'i izliyordu.

"Fetih'le tanıştırayım seni." dedim. Bu aylardır ilk kez onu bir erkekle muhatap edişimdi ve ne tepki vereceğini hiç bilmiyordum. Başını arkaya çevirdi ve "Merhaba." dedi neyse ki. Ayşen canlı yayın yapılma riski alınamayan ünlüler gibiydi. Ne zaman ne tepki vereceğini bilemezdiniz ve korkardınız.

"Ayşen, Fetih. Bahsetmiştim ya." dedim. Mutfakta curcuna vardı ama kısa bir tanışma da yaşanabilirdi. Fetih bir an ne yapacağı konusunda muallakta kaldı, bunu çok rahat seçebilmiştim ama eninde sonunda elini uzattı.

Ayşen'e elini uzattı. Evet sanırım bu da ilk olacaktı benim için. Ya da Ayşen'i tanıdığımdan beri ilk. Ayşen kendine uzatılan elle benim aramda gidip gelse de ona uzatılan eli- işin doğrusu sadece kısa bir parmak teması- sıktı ve bıraktı.

"Memnun oldum." dedi sadece ve işine döndü. "Burası bende Efsun. Tekrardan kusura bakma. Bu kadar uzun sürmez sandım." üzerimdeki önlüğü çıkardım önce. "Önemli değil biz bir gidip bakalım Sıla'ya." dedim ve başımdaki şeffaf mutfak bonesini de çıkardım. Fetih'in koluna girerken çıkışa doğru yürüdük.

"Şımartma Efsun Sıla'yı." dedi arkamdan. "Zaten nazlı, iyice abartmasın." Hayır tam olarak öyle yapacaktım. Birazdan ona dünya üzerinde tek dişini çektiren insan gibi davranacaktım. Fetih'in koluna tutunarak mutfağın o kaotik havasından çıktığımız gibi derin bir nefes aldım. Mutfak hastaneden bile zor geliyordu bana.

Fetih yerinde durdu ve kendine baktı bir an. "Dışarıdan hijyenik durmuyor muyum?" dedi hayretle. Evet hayretle çünkü az önce Ayşen gazabına uğramıştı, ilk olduğu için de sindiremiyordu.

"Hayır Fetih! Olur mu öyle şey? Sadece mutfağa erkek birey girdiği ve bir de önlüksüz, bonesiz olduğun için biraz kızdı." dedim. "Bu onun normal hali. Gerçekten. Zamanla alışırsın. Gel seni Sıla'yla tanıştırayım." dedim ve iki adım attım ama peşimden gelmeyince ona baktım yine. Arkasındaki mutfak kapısını işaret etti.

"O kadın beni resmen az önce zorbaladı." dedi. Evet sanırım zorba Fetih'in ilk zorbalığa uğrayışıydı.

"Tam olarak öyle olmadı. Boş ver sen onu. Şimdi Sıla da nazlı nazlı onu iyice çileden çıkarmıştır. O yüzden. Gel sen." dedim ve çekiştire çekiştire arka bahçeye doğru yürüttüm onu. Masalardan birine oturmuş başını mazlum mazlum masaya yatırmış Sıla'yı gördüm. Yattığı yönden dolayı kapıdan girenleri görmüyordu. Fetih'e sessizce onu işaret ettim. Sarı saçları masanın aşağısına doğru dökülmüştü. Sessiz sedasız yanına gittik ve hiç haber vermeden yanağından öptüm. Başını kaldırmadan gözlerini çevirip bana baktı. Yaşlı gözlerini? Evet yaşlı gözlerini.

Dünyanın en cilveli prensesi olabileceği gibi drama kraliçesi de olabilirdi.

"Burada bir prenses varmış dişini çektirmiş." dedim. Fındıktan daha küçük burnunu çekti. Birazdan Fetih'i fark edecekti ve tüm neşesi yerine gelecekti biliyordum.

"Efsun abla." dedi kırgın bir sesle. Ağzındaki pamuktan dolayı kelimeleri zor telaffuz ediyordu. "Çok acıyor." Ayşen işte bu konuda biraz haklıydı çünkü naz yaptığını ses tonundan anlayabiliyordum.

"Ooo," diye sızlandım. "Bazen prenseslerin de canı yanabilir." dedim ve kollarından tuttum onu. "Gel bakalım kucağıma, bakalım şu dişine." belime sarmalı kucakladım onu. Fetih'le göz göze geldim. Gözleri küçülmüş Sıla'ya bakıyordu. Evet kesinlikle inanmıştı Sıla'nın acıdan kıvrandığına. Yüzündeki hüzünden belliydi. "Aç ağzını bebeğim." dedim. Fetih masanın arkasındaki masadan iki temiz peçete aldı ve hazırda bekledi. Kanaması yoktu daha fazla bu pamuğu ağzında tutmamalıydık.

"Kan durmuş, pamuğu alalım mı?"

"Acıyacak." dedi ve küçük dudaklarını büzüştürdü.

"Ben ne zaman canını acıttım?" diye sordum. Daha önce ona pansuman yapmışlığım vardı. Efsun ablası yapınca hiç acımadığını kendisi söylemişti. Başını iki yana salladı ve uslu uslu açtı ağzını. Pamuğu başka bir yere dokunmadan aldım ağzından ve Fetih elindeki peçetelerden birini açtı, onun içine bıraktım diğerini de aldım. Kontrol amaçlı dokundurdum son kez dişinin çekildiği yere ama dediğim gibi kanama yoktu.

"Bitti bu kadar."

"Çok acıyor ama." diye mızmızlanmayı sürdürdü hatta ağlamaya da başladı. Başını omzuma yatırırken yüze Fetih'e dönecek şekilde yer değiştirdim ve kulağına doğru fısıldadım.

"Bir tane adam varmış dişini çektiren prenseslere hediye dağıtıyormuş. Duydun mu sen hiç?"

"Diş perisi mi?" dedi başımı omzumdan kaldırmadı. Bir kaldırsa hemen görecekti halbuki o adamı.

"Hayır o çocuklara hediye getiriyor ama bu adam dişini çektiren prenseslerden sorumluymuş. Prenseslerin hediyeleri diğer çocuklardan daha büyük oluyormuş." Fetih duyuyor muydu bizi bilmiyordum. "Ben o adamı bulup getirdim. Bak çaktırmadan." hiç de çaktırmadan değil hızla kaldırdı kafasını.

"Hani nerede?" dedi ve gördü onu. Yüzündeki tepkiyi saniye saniye takip ediyordum. O ilk merakı, o ilk şaşkınlığı, emin olamayışı, bana bakışı sonra yine Fetih'e bakışı.

"Feti." dedi şaşkınca. O kadar çok görmüştü ki fotoğrafımızı tanıyabiliyordu.

"Evet!" dedim neşeyle. "Bak Fetih geldi." Fetih'e baktım onun gibi. Dün kuşum bugün Sıla. Herkes ismini biliyordu ve şaşkınlık yüzünden dolanıyordu her seferinde.

"Feti mi geldi?" dedi ismini tam olarak telaffuz edemeden. Alnımı alnına yasladım.

"Sen dişini çektin ya daha erken gelmek istemiş. Prenseslerin hediyesi gecikmez çünkü."

Bu anın beni duygulandırması neyin nesiydi bilmiyordum. Çok garipti. Herkes Fetih'i bekliyordu aylarca. Herkes. Sokakta her gün beslediğim kediden, evimdeki kuşa, kucağımdaki Sıla'ya.

Fetih'i beklemek böylesine bir şeydi işte. Tek kişi beklemezdi. Herkes oturur eşlik ederdi o tek kişiye.

İnanamadı sanırım küçük parmağıyla bizi izleyen adamı işaret etti. "Bu Feti." dedi.

"Evet Fetih o. Dişini çektiren prenseslere hediye veriyor bir de benim eşim." biz Fetih'e yaklaştık önce mesafeyi tamamen Fetih kapattı.

"Merhaba." dedi ve elini uzattı. "Dişini çektiren prenses sen misin?" diye devam ettirdi oyunumu. Bu görüntü burnumu sızlatıyordu. Sıla'nın küçük elini avuçlarının arasında tuttu ve bir hanımefendiye nasıl yaparsa öyle öptü bir elini.

Sıla çektirdiği dişini gösterdi başını sallarken. Çok garip bir şeyi izliyordu sanki. Hatta öyle ki gerçek olduğunu kontrol etti sanırım. Yoksa parmak ucuyla Fetih'in yanağına dokunmasının hiçbir mantığı yoktu.

"Sen Feti misin?"

Fetih o kadar büyük gülümsedi ki dişleri gözler önüne serildi. "Evet Fetih benim." dedi. Elini tutuyordu hâlâ. Sıla ıslanmış kirpikleriyle bana baktı. "Sen niye geç geldin ki?" dedi ve sırrımızı deşifre etti. "Efsun abla çok bekledi seni." eğer bir çocuğa o gelecek derseniz, gelmeyenin o olduğunu sanırdı. Çağırmayanın siz olduğunu düşünmezdi. Fetih alt dudağını ısırdı yüzünden kırık bir tebessüm kısa bir an geçti gitti ama bozuntuya vermedi.

"Diğer prenseslerin yastıklarının altına koyduğu dişleri topluyordum hediyelerini vermek için. O yüzden." dedi. Tüm iyi niyetiyle ama bilmeliydi

ki drama kraliçesiyle konuşuyordu şu an. Sıla'nın dudakları büzüldü ve gözleri doldu. Karşısındaki adamı telaşa düşürdü. "Ama ben dişimi almadım ki." dedi kısa sürede yine yaşlarını akıtırken. "Nasıl koyayım yastığımın altına?"

Fetih'in dudakları aralandı ve bana baktı. Evet bir şeyler uydurmamı bekliyordu ama aralarına girmedim. Sıla'nın ağlayışı şiddetlenmedim "Hayır hayır ağlama." dedi çaresizce. "Annen almış. Anneler koyar zaten yastığın altına. Prensesler sadece uyur."

Ayşen'e hediye konusunu açıp bu konuda yalan söylemesini söyleyecektim. Muhtemelen beni zorbalayacaktı ama Sıla için değerdi.

"Sor bak Efsun ablana, bilir o." dedi. Bunu cümlenin altında yatan anlamı anladığımda dudaklarım büzülmesin diye gülümsedim.

"Anneler mi koyar?" dedi Sıla. Başımı salladım.

"Evet bebeğim. Anneler koyar, prensesler uyur. Sonra da hediyesi gelir." Ayşen bir kez benimle tanıştığından beri prenses olduğuna inandığını söylemişti Sıla'nın. Bunu hissetsin diye elimden geleni yapıyordum. Onun babası değil diş perisi masalını uydurup hediye almak, doğum gününü bile kutlamış biri değildi. Ve artık tek değildim. Aynı destek Fetih'ten de geliyordu. İleride Sıla bunları çok güzel hatırlayacaktı. Kendimden biliyordum. Hastanenin orta yerinde 'baba baba, bu hemşire abla benim prenses olduğumu nereden biliyor?!' diye bağırdığımı unutamıyordum mesela.

***

Sıla yediği her kaşık yoğurttan sonra ağzını yanında oturan Fetih'e açarak dişinin kanayıp kanamadığını soruyordu ve Fetih de itinayla her seferinde bakıp cevap veriyordu. Elindeki yoğurt kasesi ve Fetih'in yardımıyla kalktı ve pıtı pıtı tabağını götürmeye gitti. Ayşen bu konuda öyle sağlam bir temel atmıştı ki bu yaşına rağmen yediği hiçbir şeyi bırakmıyordu ortalıkta. Mesela benim çay içtiğim bardak iki gün duruyordu orada.

Fetih'le gidişini izledik. "Tam bir drama kraliçesi değil mi?"

"Hayır." dedi ama Fetih. "Dişi çekilmiş çok normal bu tepkisi. Az bile." dedi. Yoğurtun dişini kanatacağını düşünüyordu. Az bile miydi? Kıkır kıkır güldüm bu haline.

"Ne alacağım ben?" diye sordu kara kara. Bu oldukça mühimdi onun için.

"Şimdi öncelikle bir prenses elbisesi ama bu diş çekmesinden bağımsız. Ben kafamın içinde sana haber vermek için karar verdiğim gün ilk ona söyledim. Kimseye söylemezse senin prenses elbisesi alacağına dair söz verdim. Diş için de benim aklımda var bir şeyler."

"Tek bir şey almayalım." dedi Fetih ve bana baktı. "Yani ne bileyim. Ne kadar çok hediye olursa dişçiden o kadar korkmaz."

Annesi de bizi çiğ çiğ yesin.

"Öyle de olur." dedim. Sıla için değerdi. Sevinecekse ben hallederdim gerisini. Hazır Sıla gelmeden konuyu açmak en doğrusuydu.

"Fetih bu akşam burada bir sofra kurayım diyorum. Çilingir sofrası. Olur mu?"

"Çilingir sofrası mı?" dedi ve kaşlarını çattı. "Akşam yemeği yeriz de çilingir sofrasına gerek yok. Ben zaten uzun zamandır alkol de kullanmıyorum." dedi. Hiç hoşuna gitmedi bu fikir ilk an anladım.

"Neden ki? Özlemedin mi?"

"Çilingir sofrasını mı?" dedi gözümün içine baka baka. Tamam sadece bir kere kurmuştum o sofrayı ama yine de... "Boş ver alkol almayalım. Çarpar tadımız kaçar." dedi. Alkol almaktan mı korkuyordu? Tamam ben içmezdim.

"Tamam." dedim yine de. "Ben o zaman akşam yemeği hazırlayayım olur mu?" masaya rakıyı da koyardım, illaki içmem derse içmezdi ama içimden kuvvetli bir his içmekten çekindiğini söylüyordu.

"O olur." dedi sadece. O kuvvetli his çok haklıydı.

⏳

Restoran kapandıktan sonra hızla mutfağa girmiş ve bir saat gibi kısa bir zamanda hazırlamıştım sofrayı. Bir akşam yemeği sofrası değildi, çilingir sofrasıydı. Fetih görünce ne diyecekti bilmiyordum ama yapmıştım. İşim bittikten sonra mutfakta hızla soyunma odasına girdim ve bralet, etek ve ceketten oluşan kombinimi giydim. Hepsi siyahtı. Ona uygun olacak şekilde siyah bir eyeliner çektim ve koyu kırmızı rujumu sürdüm. Uçlarını maşaladığım saçlarımı saldım ve topuklu ayakkabılarımı giydim.

Fetih yine İstanbul'a gitmişti. Yollarda geçirmişti günün tamamını. Saçmalama diye kendimi uyarmasam bir şey var da bana mı söylemiyor diyecektim. Çalan telefonumu açmadan hızla kapıya doğru gittim. Arabasının sesini duymuştum sadece. Hızlı adımlarım kapıya vardı, dışarı çıktım ve ben dışarı çıkarken o da arabadan indi.

Uyumumuz suratıma tokat gibi çarptı.

Siyah gömlek giymişti.

Bozuntuya vermemek için çok direndim ama adımlarım duraksadı kaldım öyle yerimde. Arabasını kilitledi ve bana doğru ilerledi. Baştan aşağı süzdü beni, gözleri braletimde kaldı bir an ama işin sonu elbet gözlerim oldu.

"Hoş geldin." dedim gömleğinin rengini aklımdan çıkarmaya çalışırken.

"Hoş buldum. Çok beklettim mi?" dedi saçlarımdan öperken.

"Hayır benim de işim yeni bitti sayılır. Gel girelim." dedim. Ben önden o arkamdan girse de girdikten sonra kapıyı kilitledim. Biz bahçe kısmında olacaktık biri içeri girerse göremezdik. Yolu bildiği için bu kez o önden yürüdü artık çevresi tamamen kapanmış ve bahçe olmaktan çıkmış yerin kapısında durdu ve ileriye baktı.

Sofraya bakıyordu.

Kaşları havalandı, güldü başını sallarken. "Hiç şaşırmadım." dedi, daha da fazla bir şey söylemedi. O uzatmayınca ben de duymazdan geldim. Önce benim sandalyemi çekti sonra kendisi oturdu. Çekine çekine rakıları koydum. Masadaki en küçük bendim, adaba uydum.

Bir süre sessiz sessiz oturduk, sofrayı izledik, birbirimizi izledik. Bir yudum almadık. Sonra ben konuştum. Masayı kuran bendim bana düşüyordu belki de konu açmak.

"İlk soframızı hatırlıyor musun?" dedim unutmak mümkünmüş gibi.

"Unutmak ne mümkün?" dedi.

"Seni nasıl öpmüştüm ama..." dedim mutlu mutlu. Gülümsedi bu halime.

"Daha büyüğünü yapana kadar en büyüğü o." dedi. Yarınımız biraz kötüydü ama olsun. Onu o gece öpmüştüm, bu yetmez miydi?

İlk yudumu alsın diye kadehi alıp kaldırdım ve bu kez onun üstünlük kurması için fırsat verdim ama yapmadı. Kadehini kadehimin üzerine bindirmedi. Eşit kaldık.

"Gelişine." dedim.

"Sana." dedi.

Bizeydi o zaman. İkimiz de aynı anda bir yudum aldık. Çok uzun zaman olmuştu rakı içmeyeli genzimi o kadar yaktı ki, suya uzanmadan durmak çok zor oldu.

Fetih kadehini çevirdi masada ve keyifsizce baktı. "İçmeyecektik bu gece ya." dedi. Rakının tadını almış bırakamayacağını anlamıştı sanki. "Şimdi sen sarhoş olacaksın, ben sarhoş olacağım. Nasıl toplayacağız bizi?" dedi. Ağzında bir kilit vardı. Açmamak için o kadar direniyordu ki. Sürgülü camı iterek açtım ve kendi kadehimdeki rakıyı tek hamlede çimlerin üzerine fırlattım. Camı geri kapatırken kadehi masaya koydum.

"Tamam birimiz sağlam kalsın o zaman. Diğeri dağıtsın."

"Niye dağıtan benim?"

"Siyah gömlek giyen sensin çünkü. Buraya bu sofranın kurulacağını bilerek gelmişsin. İnkâr etme."

Gözleri tenimde gezintiye çıktı. "Amacın ne senin?" diye sordu. "Eve gidelim. Yemeğimizi yiyelim. Dün gece gitmek zorunda kaldım, bu gece aynı yata..."

"Fetih bazen bana kıyabil. Bu rakıyı bile içemeyecek kadar hassas davranma. Ben göze almışım bir şeyleri bu sofrayı kuracak kadar. Kıyabil bana." dedim. Tepkisizce bana baktı ve gözünü bir an bile çekmeden dolu bardağını su içer gibi kafasına dikti.

Tamam kastım bu değildi. Damarına basmaya da gelmiyordu. Doldurmak için biraz bekledim. Sindirsin diye. Sek rakıydı. Yaptığı iş değildi. Geriye yaslanıp dışarıyı izledi. Dakikalar geçti. Ben biraz daha seyreltip öyle doldurdum kadehini.

Dişlerini o kadar çok birbirine sürtüyordu ki içim mayhoş olmuştu. Dudaklarını yaladı birkaç kez konuşacak sandım ama sessizliğini dinledim. En azından belli bir süre.

"Ben senin kadar kolay kıyamıyorum." dedi aniden.

Cümle bir bıçak gibi kurduğum sofranın ortasına saplandı.

İçtiği bardak belki de iki üç bardaklık etkiye sahipti ve hızlı içmişti. Etkisini de elbet hızlı görecekti. Bana baktı. "Ben senin kadar kolay kıyamıyorum. Bu bardak," dedi ve kadehimi aldı. "İncecik camdan yapılsaydı." dedi ve masaya çok sert çarptı. "böyle çarpabilir miydin?" sadece onu izliyordum ama cevabını almış gibi başını salladı. "Çarpamazdın. Öyle ezberden gazel okuyorsun yine. Kıy bana Fetih. Ben senin kadar kolay kıyamıyorum." dedi ve kadehinden bir yudum aldı.

"Ben sana kolayca mı kıyabiliyorum?" dedim. Gözlerim kocaman açılmıştı ki sulanmasın diye. Yeniden boş kadehimi aldı ve bana gösterdi.

"Sen benim bu camdan daha kalın olduğumu biliyorsun." dedi ve bir kez daha masaya çarptı. "Rahatça kıyabilirsin."

"Yanılıyorsun."

"Yanılmıyorum."

"Yanılıyorsun."

"Yanılmıyorum!" diye yeniledi. "Kıyabilsen daha farklı şeyler yapardın. Tamam mı? Açık açık kıyıyorum de. Bu ayıp bir şey değil. Ama kıyamıyorum deme." dedi. Çok hiddetliydi ve ben gözlerimin sulanmasına engel olamadım. Fetih onu içimde nasıl hassas bir yere koyduğumu görebilseydi asla böyle cümleleri kurmazdı.

"Hayır ağlama!" diye çıkıştı. Elinde kadeh olduğunu bir an unutmuş olacak ki dengesizce salladı. Belki de kadehi değil, parmağını salladığını sanıyordu. Bedeni de bakışları da gevşemiş, rahatlamıştı. İlk oturduğumuz an gibi değildi hiçbir şey. Ağlamaya niyetim yoktu zaten ama bazı anlarda gözlerimin sulanmasını engelleyecektim. Bakışlarımı kaçırdım, yaşlarımın dağılmasını bekledim ama hiddeti dinmedi.

"Ağlama!" diye tekrar etti. "İstemiyorum ağlamanı. Uzak dur benim yumuşak karnımdan bu gece." kadehi masaya çarptı, bu kez gerçekten parmağını salladı. "Madem bu masaya kurdun, karşımda ağlamadan da duracaksın." bir ses kurduğu cümlenin anlamını baştan aşağı değiştirebilirdi. Emir cümlesi koca bir sitem cümlesine dönüşebilirdi.

"Dinleyeceksin beni! Bir damla göz yaşı akmayacak senden." parmaklarını gırtlağına vurdu. "Tam şuradan patlayacağım." dedi. O hissi yakından biliyordum, ben patlamamak için direnmiştim her seferinde ama Fetih tam oradan patlamak istiyordu. Benimki de can der gibi bakıyordu gözleri. Zehri yutmayı değil kusmayı tercih ediyordu. "Patlamamak için direnmemi de istemiyorsan ağlamayacaksın. Çelişmeyeceksin kendinle." kızıyordu. Kızmıyordu kırgınlığını kusuyordu. Alnını kadehteki eline bastırdı. Soluklandı.

"Ağlamıyorum. Ağlamayacağım." dedim. Uzak duracaktım onun yumuşak karnından.

"Ne zaman karar verdin gitmeye?" dedi başını kaldırmadan. "Aylarca bunu düşündüm. Acaba her şey gözümün önündeydi ben mi göremedim diye yedim kendimi. Ne zaman karar verdin gitmeye?"

"Bilmiyorum." dedim. Bunun bir cevabı olsa verirdim ona hiç düşünmeden.

"Efsun cevap ver soruma."

"Bilmiyorum Fetih. Son gece o mektubu yazarken anladım gideceğimi. Yemin ederim."

"Yalan söyleme!" diye yükseldi aniden. Başını kaldırdı ve bana baktı. "Yalan söyleme! O gece dünya kadar yemek hazırlayıp buzluğa attın. Öylesine değildi. Gideceğin için yaptın. Bana yalan söyleme. Ne zaman karar verdin? Gideceğine kadar verdikten sonra kaç kere seviştik kaç kere öpüştük bilmek istiyorum. Hakkım bu benim."

"Yalan değil. Yemin ederim." gözlerine bakamıyordum. "O gece mektubu yazmayana kadar gideceğimi farkında değildim. Hazırlık yaparken bile farkında değildim. Sana yemin ederim."

"Benimle seviştiğin yataktan kalkıp o mektubu mu yazdın?" hayır diyemedim yalan olurdu. Evet diyemedim bu gerçek çok ağırdı. Sesim çıkmadı. "Neden Efsun?" dedi kırgınca. "Seni anladığım gün sana hak verdiğim gün bile sordum bu soruyu kendime. Neden? Bu kadar kolay mıydı? Bensiz kalmak benimle kalmaktan daha mı kolaydı? Daha mı rahattı her şey senin için?"

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" dedim. Her şey onsuz daha zordu. Bunları hem anlatmak istemiyordum hem de ağlamak istemiyordum.

"Nasıl düşüneyim ya? Kafanda ölçüp tartıp gittin. Demek ki burası sana daha iyi geldi. De ki Fetih ben çok daha rahattım. De bunu içim rahatlasın bari. Değdi yedi aya diyeyim. Benim karım daha iyiydi, onun gönlü hoş olmuş ya olsun diyeyim. De Efsun."

"Fetih olmayan şeyi nasıl diyeyim?" sesler artık karşılıklı yükseliyordu. Haksızlık ediyordu. Her şey onsuz daha zordu. Katlarca hem de. Sırf Fetih yok diye çok daha zordu.

"Ve lütfen beni haklı çıkarma. Ben burada daha rahat değildim. Fetih acaba bunu düşünüyor mudur deyince insanlar bana karşı çıkıyorlardı hiç olur mu öyle şey diye. Haklı çıkarma beni."

"Efsun."

Meltem teyzenin yumuşak, olur da uyuyorsam diye oldukça kısık tuttuğu sesi yarı kapalı gözlerimi biraz daha açtı. Elimde tuttuğum kitabın sayfaları biraz daha üstüne de yatarsam yıpranacaktı. Kapağını kapattım usulca.

"Hadi doğrul da çorbanı iç." kitabı önümden aldı ve sehpaya koydu. "Çok seviyorsun galiba bu kitabı."

"Fetih çok seviyor." dedim.

Öksüreceğimi anladığımda elimde büzüşmüş olan peçeteyi ağzıma örttüm, doğrulmak için bu kuru öksürüğün geçmesini bekledim. Ciğerlerim çok acıyordu.

Meltem teyze elindeki tepsiyi orta sehpaya koydu kitapla beraber ve yattığım koltuğun ucuna oturdu. Eliyle ateşimi kontrol etti. "İç de çorbanı ilacını vereyim." peçeteyi hemen yanı başımda duran çöp kovasına attım. Yarısı dolmuştu bile. Durmadan öksürüyor, hapşırıyor ve devamlı burnum akıyordu. Dudaklarım ve burnum çatlamış, yer yer kanıyordu. Derim pul pul dökülüyordu.

"Ah!" uzata uzata inledim ve yerimden yavaşça doğruldum. Sırtımı koltuğa yaslarken gözlerimin ağrısıyla bir süre yumulu durdum. Şakaklarımda ve gözlerimde müthiş bir sancı vardı. Kollarımda ve kaburgamda da. Aynı zamanda dizlerimde.

"Bir türlü iyileşememenin nedenini nasıl açıklıyorsun?" diye sordu yüzüme bakarken.

Ve kalbimde.

"Fetihsizlik."

Dudaklarım aşağı doğru büzüldü. Gözlerim çok şiş yüzüm kupkuruydu. Dudaklarımda uçuklar vardı ve günden güne artıyordu. Uçuğum bende büyüyor bende yok oluyordu. Başkasına bulaşmıyordu. Ve bu çok saçma bir şekilde bana acı veriyordu.

"Peki tıbbi olarak nasıl açıklıyorsun?"

"Bağışıklık sistemim çöktü."

Kısa bir sessizlik oluştu, benim gözlerimi açıp içimin almadığı çorbaya bakacağım kadar da sürdü. Vücudumun sızısı ağzımdan küçük küçük inlemelerle dökülüyordu ve bu seslere herkes alışmıştı. Gece uyurken de inliyordum devamlı. Çok ağrım vardı.

"Tavuk suyunda şehriye çorbası." dedi. Eklem ağrılarımı çok keskin hissettim yüzüm çektiğim acıyla ezildi.

"Ekşitme hemen yüzünü, haşladığım tavuğu da senin tarifinle yaş mamaya dönüştüreceğim. Dışarıdaki hayvanlara vermek için. Onların huyu suyu hürmetine iç. Hadi güzel kızım." yarım limonun içini kaşıkla eze eze çorbaya boşaltışını izledim. Elleri bir an uzun parmaklara, kemikli bir yapıya dönüştü. Ten rengi değişti ve büyüdü o eller. Gözlerimi kıstım. O ellere dikkat kesildim.

'Benim güzel karım hasta mı olmuş?'

Burnumu çektim. Limonun çorbaya dökülüşünü izledim ama bu anın içinde değil. Başka bir anda.

'Fetiiih.'

O zaman bu ana göre çok daha iyiydim. Üzerimde biraz kırıklık vardı yalnızca. Naz yapıyordum. Evet naz yapıyordum sadece. Bir ilaç içip uyusam hiçbir şeyim kalmayacakken içmiyordum o ilacı. Hastalığın başlangıcıydı, erken önlem alırsam hiç yaşamayacaktım. O önlemi Fetih alsın istiyordum.

'Fetih sana ölsün. Bak bunu iç, başka hiçbir ilaca ihtiyacın olmayacak. Vitamin deposu. Fetih gel hastalarıma da yap bundan, reçete yazmaktan yoruldum diyeceksin.'

"Tamam Meltem teyze teşekkür ederim. Ben hallederim gerisini." limonu bıraktı ve tepsiyi yavaşça kucağıma bıraktı, diğer koltuğa geçti. Kaşığı elime aldım karıştırdım sadece. Meltem teyze insaflıydı tavuğun sadece suyundan yararlanmıştı. Fetih öyle miydi? Şehriye değil bizzat tavuğun kendisini kullanmıştı.

İnsafsız Fetih.

'Ya sen eğer ki tavuk var diye bunu içmezsen yüz tane tavukla adak adayacağım. Dağıtacağım fakire fukaraya. Bak yemin ederim yaparım. Sakın ayıklama o tavukları.'

Çorbayı biraz daha karıştırdım. Fetih'inki içinde yüzen tavuk parçalarına rağmen daha güzel gözüküyordu.

'Yaklaşma çok Fetih, sana da bulaşacak.'

'Bulaşsın. Benim karım doktor sen kendi haline yan.'

Bir kaşık aldım bitkince dudaklarıma yaklaştırdım. Biraz üfledim.

'Hastayken de çok güzelsin.' demişti. Abartmıştı. O zaman da biliyordum ama şu anki kadar çirkin de değildim muhakkak. 'Ben kabullenemiyorum bu durumu.' hastalığımı alma ihtimaline rağmen dudaklarımdan öpmüştü. Buna izin vermemiştim itmiştim onu. Keşke verseydim. En fazla biraz hasta olurdu, bakardım.

Aldığım kaşık ağrıyan boğazımdan aktı geçti. Dudaklarımı yaladım ve çok geçmeden itiraf ettim. "Fetih'in çorbası daha güzeldi." dedim kısık sesle.

Bir trajedinin içindeymişiz gibi Meltem teyze kahkaha attı, benim ağzımdan nedenini anlamadığım ve beklemediğim şekilde ardı ardına hıçkırıklar döküldü. Bileğimi ağrıyan gözüme bastırdım. Bu tezatlık Meltem

teyze benim ağlayışımı fark edene kadar sürdü. Onun susmasıyla benim sesim daha çok duyuldu. Tutamadım kendimi.

"Efsun." dedi çaresizce. Sanırım ona göre komik bir şey söylemiştim. Başım önüme eğildi omuzlarım sarsılıyordu. Kaşığı bıraktım peçete rulomdan kopardım ve burnumu sildim.

"Efsun lütfen yapma böyle."

Konuşmama fırsat vermeyen ağlayışlarım vardı, şu anki gibi. Sürdü dakikalarca. Çorba bile belki soğudu. Çok canım yanıyordu. Çok canım yanıyordu, nefes alamıyordum. Bunun bir çözümü olmalıydı.

Otuz iki gün olmuştu.

Dinmeliydi artık biraz. Azalmalıydı. Aklım kabul etmiyordu. Azalmalıydı. Ölüm yoktu işin ucundan, azalmalıydı.

Karabaş benim ağlayışımı duydu diye sanırım daha kuvvetli öttü. Bir süre sesli sesli ağladım sonra duruldum, halıya dalıp gittim. Rutin olmuştu artık. Ağlıyor ağlıyor sonra bir yere dalarak susuyordum. Çorba önümde soğuyacak kadar suskun suskun halının olmayan desenini izledim.

"Nasıl gözüküyorum dışarıdan?" diye sordum. İlk kez birine bunu sorabilmiştim. Bir aydır ilk defa. İlk geldiğinde kalmasını istememiştim ama iki gündür buradaydı. İlk kez ocakta çorba pişmişti.

"Yas tutuyor gibisin." dedi. Çok açık sözlüydü. Dudaklarım büzüldü, gözlerim doldu başımı salladım. Çok doğru geldi bu tanım bana. Yas tutuyordum.

"Ama şunu bilmelisin ki Fetih ölmedi. Şu an yaşıyor."

Şükürler olsun. Yaşıyor. Sağlığı yerinde. En azından beden sağlığı yerinde. Bunu bilmek bile paha biçilemezdi.

"Ölen Fetih değil ki." dedim. Ölen Fetih olsa tuttuğum yas bu kadar sakin olmazdı. Ben sessiz sakin ağlıyor sessiz sakin duruluyordum. Yasım çok sakindi. "Ölen benim." dedim. Sessizliğim buradan geliyordu.

"Efsun." dedi şaşkınlıkla Meltem teyze. Ne dediğimi hiç mi hiç anlamadı.

"Her gün Fetih'in kafasında bir tane Efsun ölüyor sanki." dedim. Hissettiğim buydu. Gün gün hissettiğim buydu. İçimde her gün bir ceset artıyordu. "Onu terk ettim. Her gün bir tane ben ölüyorum kafasında. Niye yaşatsın ki beni?" halıdan çektim gözlerimi ona döndüm. Başımı iki yana salladım. "Ben onu göz göre göre terk ettim. Bıraktım geldim burada kendi hayatımı yaşıyorum. Niye yaşatsın beni?"

"Efsun terk etmedin."

"Ettim."

"Terk eden insan giderken geleceğini söylemez."

"Terk ettim. Geldim burada kendi hayatımı yaşıyorum. Onsuz günümü gün ediyo..."

"Efsuun!" diye isyan etti. "Bu mu gününü gün edişin?" kollarını iki yana açtı beni işaret etti. "Başını yataktan kaldıramıyorsun! Bağışıklığın çökmüş, üzerine konan sinekten mikrop kapıyorsun. Yemekten çok ilaç içiyorsun. Bu mu hayatını yaşamak?"

"AMA O BUNLARI BİLMİYOR!" günlerdir varla yok arasında çıkan sesim asıl derdimi açıklarken öylesine yükseldi ki Karabaş bile sustu. İnsanoğlu böyleydi işte. Derdini anlatmak için konuşmayı öğreniyordu, derdini anlatmak için bağırıp çağırıyordu. Varsa yoksa derdiydi mesele. Bencildi.

"Bilmiyor! Anlıyor musun? Bilmiyor hiçbirini. Mutlu sanıyor burada beni. Bir ay oldu, iyi olmuşumdur sanıyor. Gitti kurtuldu benden yüzü gülüyor diyordur. Benim burada mutlu bir hayat yaşadığımı sanıyor. Süründüğümü bilmiyor. Keşke bilse." elimi yüzüme örttüm, parmak uçlarımı bastırdım var gücümle. Körüklenmiş bir nefret vardı üzerimde. "Bilse geberdiğimi. Bilse de bir oh çekse. Bak gidersen öyle olur sana dese. Bensiz mutlu olurum mu sandın dese. Çek şimdi cezanı dese. Bensizlik ne demekmiş gör dese. Sen hiç bensiz kalmadın, ben sana bensizliği öğretmedim şimdi öğren bensizlik ne demekmiş dese. Rahatlasa içi. Başını yastığa rahat koysa. Çek acını tek başına, çağırsan da gelmem dese. Madem bunu sen seçtin bedelini de öde. Umurumda da değil nasıl iyileştiğin dese."

Gırtlağımda yoğun bir acılık hissediyordum. Midem bulanıyordu. Canımın acısı bile öfkelendiriyordu beni. Otoimmün bir hastalığa sahiptim sanki. Bağışıklık sistemim kendi vücuduma saldırıyordu. Tahammülüm kalmamıştı kendi kendime.

"Fetih'in böyle düşündüğünü mü sanıyorsun yoksa böyle düşünmesini mi istiyorsun?" dedi. Kaçamıyordum işte. Fatma abladan kaçsam Meltem teyzeden kaçamıyordum. Göz göre göre zihnime giriyorlardı.

"Keşke o beni terk etseydi." dedim. Bu o kadar canımı yakıyordu ki. O kadar bencildim ki bu hikâyenin kötüsü bile olmak istemiyordum. "Benim ona bağışıklığım var. Ben hep terk edildim, hiç terk etmedim. Çok iğrenç bir duygu. Katlanamıyorum. Terk edilmek daha katlanılır. Terk eden olmaya katlanamıyorum. Ben kimseyi terk etmedim bunca sene, sonra gittim bana

biraz bile onsuzluğu tattırmamış adamı terk ettim. Adalet mi ya bu? Adalet mi?"

Çok dokunuyordu. Terk etmekten daha çok dokunuyordu Fetih'i terk etmek. O terk edilmeyi hak eden bir adam değildi ki. Hak etse, hak edecek tek bir şey yapsa kabullenebilirdim ama yoktu. Tek bir hareketi yoktu işte.

"Fetih bu kadar çok terk ettiğini senden duysaydı ancak öyle ikna olurdu. Emin ol o da zaman zaman kendini suçluyordur. Buna ben mi sebep oldum diye ama yine terk ettiğini düşünmüyordur. Aklı başında bir adam." başımı iki yana salladım. Kendini suçlamasaydı. Ben bu görevi layığıyla yerine getiriyordum.

"Ama senin bu iki türlü eziyete son vermen için toparlanman gerekiyor Efsun. Şu yataktan çıkıp Fatma Hanım'ın yanına gitmen gerekiyor düzenli olarak. Fetih senin bu kadar eziyet çektiğini bilse mutlu olmazdı aksine çırpınır dururdu yanına gelmemek için ama senin bu süreci oturup kimsenin ölmediği bir matemle uzattığını bilseydi hayal kırıklığına uğrardı." bir psikiyatrisin yanına gitmesem de bir psikolojik danışman evime kadar girmişti. İyileşecek hastanın doktor ayağına gelir gibi. Başımı arkaya attım tavanı izledim.

"Buraya gelme amacını unuttun kızım. Olduğun yere çöküp Fetih'i bırakmana ağlıyorsun. Günlerdir. Anlıyorum özlüyorsun. Gerçekten anlıyorum. Aşk dermansız bir hastalığa dönüşebiliyor bazen. Terk edilmeyi çok iyi bildiğin için o da senin gibi hissediyor sanıyorsun. Senin zamanında hissettiğin şeyi o hissetmesin istiyorsun. Çok sevmekten. Anlıyorum. Sahiden anlıyorum seni ama senin hissettiğinle onun hissettiği bir değil Efsun. Kim giderken sana umut dolu bir mektup bıraktı? Kim geleceğim bekle dedi? Annen mi baban mı? Hiçbiri. Onlar gittiler. Gitmek zorunda kaldılar ve bir daha dönemediler. Şimdi durumlar bu kadar farklıyken hisler aynı olabilir mi?"

Yalvarıyordum tanrıdan. Benim hissettiğimi o hissetmesin diye. Çok ağırdı çok sevdiğin insan tarafından terk edilmek. Kolun kanadın kırılıyordu. Devam edemeyecek sanıyordu insan.

"Lütfen biraz doğrul. Lütfen çabalamaya başla."

"Deniyorum." diye sızlandım. Hiç öyle gözükmesem de çabalıyordum. "Yemin ederim. İçimi soğutmaya çalışıyorum ayağa kalkabilmek için." cümlelerim bölük pörçüktü. Sesli ağlayışlarım hepsini bölüyordu. Parçalara ayırıyordu. Belki anlaşılmıyordum bile. "Abartma diyorum ya. Abartma Efsun. Bir ölüme çare yok. Cılkını çıkarma diyorum. Altı üstü bir

süre ayrı yerlerde yaşayacaksınız. Büyütme artık diyorum. İleri gidiyorum bazen. Kalbimi susturunca aklımın almadığı şeyler var çünkü. Fetih daha kaç aydır hayatımda diyorum. Kaç aydır ya? Sene bile değil! Annen mi baban mı ya diyorum. Ya senin annen baban öldü yaşadın Fetih'ten uzak kalınca mı yaşayamayacaksın diyorum. Daha ne kadar zamanı beraber geçirdiniz diyorum. Annen mi baban mı? Neye dayanamıyorsun? Aylar önce tanımıyordun bile onu diyorum. Annen mi baban mı senin? O senin annen mi baba..." sesim ağzı açılmış bir balon gibi söndü. Cümlemin sonu gelmedi. Omuzlarım sarsıldı yine başımı dik tutamadım. Aklım yine sustu. Kalbim çığlık atmaya başladı.

"Hem annem hem babam olmuş."

Sadece sevgilim olsaydı, sadece eşim olsaydı şu hissettiğimin yarısını bile hissetmeyecektim. Daha aklı başında davranacaktım. Biliyordum.

"Yirmi beş yaşındayım sanki kırk yılı devirdim onunla. Bu nasıl bir şey ya?" diye sordum. "Bu nasıl bir şey? Kafayı yiyeceğim. Her şeyimi birden kaybettim sanki. Hepsini birden. Ne annem kaldı ne babam kaldı ne sevgilim kaldı. Bu nasıl bir şey? Dayanamıyorum. Mantıklı değil bu. Neyi güzelliyor bu insanlar? Kaç yüzyıldır neyin güzellemesini yapıyor? Böyle bir şeyi mi şiirlere kitaplara sığdıramadılar? Saçmalık!" diye bağırdım. Tüm yazarlara, tüm şairlere ve tüm filmlere sövmek istiyordum.

"Ha keşke Fetih'le karşılaşmasaydım diyorsun yani?"

"Hayır!" diye sızlandım. Yüz kere dünyaya gelsem yüzünde de onunla karşılaşacağım o hayatı seçerdim.

"Başka biriyle evlenir giderdim. Evlenecek kadar sevsem yeter. İki de çocuk yapardım. Yeterdi. Bu kadar sevmek akıl işi değil, nereden çıktı bu Fetih karşıma mı diyorsun?"

"Hayır!" diye isyan ettim. O yüz seçimimim birinde bile muallakta kalmazdım. Evet şimdi isyan ediyordum ama ettiğim isyanın içinde bile şükür vardı. Başımı yastığa bıraktım gözlerimi kapattım. "Fetih dört çocuk istiyor ayrıca." dedim tek derdim buymuş gibi. Onunla bu konuyu açık seçik konuşmamıştık bile hiç. Bir kez en azından konuşmuş olsaydık ya?

"Dört çocuk mu?" dedi hayretle. Bunda şaşırılacak ne vardı ki? Beşinci serçeyi çiz desem hemen çizerdi bir kere. "Efsun Urfa'lı aşiret mensubu bir adamın bu konuda seni kandırmasına bu kadar erken mi izin verdin? Ben ikiyi zor büyüttüm."

Çorba tepsisini orta sehpaya koydum ve yavaşça geri uzandım. "O beni kandırmadı ben de istiyorum." dedim. Dört konusunda çok emin değildim

ama bir de değildi. Hatta iki de değildi. "Ve biz bakarız, zor olmaz." cenin pozisyonu aldım battaniyeme sarıldım. Zorluğu Fetih hafifletirdi. Hiç mi hiç şüphem yoktu. Bunu ona hiç söylemiş miydim?

"Benim eksik kaldığım her yeri o tamamlayacak. Sen onu tanımıyorsun. Çok çocuğum olsun ne de olsa Efsun doğuruyor diye düşünmüyor. Ben istersem beş de olur." dedim. İstemezdim ama yine de bu bilinsin istedim.

Meltem teyze kıkırdıya kıkırdıya yanıma geldi. Koltuğun köşesine oturup iğrenç bir hale dönüşmüş saçlarımı sevdi.

"Şaka yapıyorum. Elbette biliyorum Fetih'in nasıl güzel bir adam olduğunu. Güzel adamlardan güzel babalar çıkar pek tabi."

Gözlerimi yumdum burnumun sızısına kulak verdim. Acı neredeyse can orada atıyordu sahiden. "Çok güzel değil mi?" dedim.

"Öyle." dedi. Ondan bahsetsin istiyordum. "Her şeyin gende bitmediğinin en büyük kanıtı. Tam bir beyefendi. Nasıl güzel denk geldiniz, nasıl mutluyum senin adına bir bilsen."

Gözümden akan yaşları parmaklarıyla siliyordu. "Hiç böyle bir hayatı hak etmedi."

"En az senin kadar. Belki de o yüzden birbirinizin karşısına çıkmışsınızdır." kaşlarımı çattım. Olabilir miydi? Mesela ban onunla hiç karşılaşmasam sevmeyi bilecektim belki ama sevmenin bu boyutundan hiç haberdar olmayacaktım. Fetih peki? Ben hiç karşısına çıkmasam? "İkinci bir hayat için ölmeye gerek yok ki. Bir insan da yeter. Çok güzel bir örneksiniz bence buna." titrek sesler çıkara çıkara ağladım bu dediklerine.

"Çok özledim."

"Geçecek." dedi. Saçlarımdan öptü şefkatle. "Çok şanslısın. Bunu sakın unutma. Dışarıda gördüğün insanların çoğu evlenecek kadar sever Efsun. Çocuk yapacak kadar. Senin hissettiğin gibi hissetseydi herkes, o yüzyıllardır bahsettikleri şeyden mustarip olsaydı herkes çok daha farklı olurdu bu dünya. Aşk var ama herkesin karşısına çıkmıyor. Bu bile direnmeye değer bence, sence?"

Başımı salladım gözlerimi yumdum. "Yel essin kokusu gelsin." dedim çaresizce. Mırıldandım durdum. Çorbam tazelendi, bahçeye çıktım, boş bir yere oturdum ve gökyüzüne bakıp tekrar ettim.

"Yel essin kokusu gelsin."

"Sen yoksun diye bir beş oldu aylarca. Daha rahat değildi. Daha kolay değildi. Burnumdan geldi. Kafayı yiyordum bir başıma. Seni bırakıp geldiğim için kan kusturuyordum kendime. Tamam gittin de, kız ama

kolaydı deme. Gerçekten. Kalan için zor evet ama giden için hiçbir şey güllük gülistanlık değil."

"Ya niye gittin o zaman?" dedi inatla. "Neden? Madem bensiz her şey daha kötü neden bu eziyeti çektirdin kendine? Ya ben sana kıyamadıkça sen neden canına kastediyorsun bu kadar? Kafayı yiyeceğim! Ben senin ayağına taş gelmesin diye çabalarken niye eziyet ettin kendine? Aylarca hastanelerde dolaştın. Niye beni çağırmadın? Niye eziyet çektiğini göre göre öylece izlemek zorunda kaldım seni?"

Bunların sebebini bilmiyor muydu? O mektupta yazmıştım bir bir. "Fetih senin sağlığını riske atama..."

"Sana ne benim canımdan?" dedi acımasızca. Hayal kırıklığıyla izledim onu. "Sana ne? Gelip bana deseydin. Deseydin ben uzaklaşırdım Efsun."

"Gitmeme izin verir miydin?" buna evet deseydi de inanmazdım o da demedi zaten.

"Ben giderdim. Taşınırdım. Başka bir eve taşınırdım belli bir süre. Olmaz mıydı? Sen istemezsen gelmezdim. Çalmazdım kapını."

Bilmiyordu. O sürecin benim için sandığımdan da kötü geçtiğinden habersizdi. "Kan kusturdum Fetih doktoruma bile. Onunla bile çatışma halindeydim. Gözüm kimseyi görmüyordu. Bok gibi geçti o süreç. Sen olsaydın nasıl nasibini alırdın haberin var mı? Öfkemi nasıl sana kusardım hayal bile edemezdin."

"Ben senin öfkeni sinemde yumuşatırdım Efsun." dedi bitkince. Yumuşatır kendi sinesinde yara açardı. "Haksızlık etme bana. Ben senin öfkeni yatırır göğsüme yumuşatırdım onu. Tamam zaman zaman öfkeliyim. Zaman zaman sinirlerime hâkim olamıyorum. Bazen ağzım bozuluyor. Bazen karşımdaki insan bir canavar olduğumu düşünebilir. Ben dört dörtlük bir insan değilim. Kimisi bana dört birlik der, kimisi çok sever dört ikilik der." dedi. Kendine haksızlık yapan oydu. Ben değildim halbuki. "Kabul anlaşmak çok zor benimle. Tamam sana açık açık seni harcayacağıma bizi harcarım dedim. Bu kirli bir dil. Güzellikle denerim olmazsa çirkinleşirim dedim. Bu bir tehdit. Kabul ediyorum bunları ama orta yolu bulurduk. Güzel bir yol olmazdı belki ama orta yol olurdu. Ne kadar çirkin olabilirdi ki? Senle benim beraber olduğumuz bir yol ne kadar çirkin olabilirdi?"

Elim rakı şişesine uzanmamak için çok zor direniyordu. "Sen benim buz gibi elimi tutsaydın böyle düşünmezdin. Göz göre göre sen hastalığını gizledin benden çıkmamı sağladın evden. Nasıl emin olabilirdim? Fetih kendini üzmez benim geçici öfkemi görmezden gelir nasıl diyebilirdim?

İçine atmaz, zaten hastalığın kıyısında kendini üzmez nasıl diyebilirdim? Ya her şeyi geçtim bu adam hasta olursa gelir bana söyler diyemedim ben! Sen bana her şeyin güvenini verdin bir bunun güvenini veremedin Fetih! Ben dönmesem ölecektin belki! Ben nasıl göze alabilirdim bunu?" gittiğim için çok ağlamış ama eninde sonunda yine olsa yine giderim de demiştim. Fetih ben dönmesem ölebilirdi ve bunu kasti olarak benden saklamıştı.

"Baş edemezdin sen benim öfkemle. Baş edemezdin nefretimle. Kan kusuyordum. Bize bunları yaşatanların yaşamamasını bile diliyordum. Ben bazı insanların yaşamamasını diliyordum. Bu nasıl korkunç bana uzak bir şey farkında mısın? Yapamazdın, bu Efsun seni o ölüme iterdi sen de sesini soluğunu çıkarmazdın." bir kalp krizi bile kaçınılmazdı belki de. Ne yapacaktım ben öyle bir durumda? Aylar sürecek bir yokluğu yaşamamak için Fetih'in sağlığını mı göze alacaktım? Belki kalsaydım hiçbir şey olmazdı ama küçük bir ihtimal bile yetmeliydi gitmeme.

"Baş ederdim Efsun ben." dedi. Kabullenmiyordu. "Ben gerçekten iliğine kemiğine kadar kötü olmuş insanlarla baş ettim, ben zaman geldi kendimle baş ettim. Seninle nasıl baş etmeyecektim? Senin üstüne oturmayan öfkenle nasıl baş edemeyebilirdim? Gündüz öfkeni göğsümde, gece başını sinemde yumuşatırdım ben. Yapardım bunu alnımızın akıyla çıkardık bu işten." bitmiş bardağını kendisi doldurdu. Hareketleri savsaklıyordu artık.

"Benim senin güzelliğine ne kadar sevgim varsa öfkene de o kadar saygım vardı. Anlıyor musun beni? Ben baş edemedim Efsun. Bıraktın gittin. Tek derdim iki tas yemek miydi benim? Karın tokluğu muydu? Sen benim eşimdin ya. Yemek yapanım evimi toplayanım değildin. Sen benim eşimdin. Sen benimle evliliği kabul ettiğin günden beri sen benim eşimdin. Ya Zeliha? O? Seninle kurduğu hayalleri sensiz başına yaptı." ağlama dedi. Yumuşak karnıma dokunma dedi ama iplerim kayıp gitti elimden. Tutamadım.

"Sen bizi bıraktın gittin biz sana kızamadık bile. Ben o kızın annesizliğini kapattım babasızlığını kapattım ama sensizliğini kapatamadım. İlk defa eksik hissettim kendimi. Sınav günü başka abla kardeşlere bakıp ağladı benim kardeşim. Öleceğim sandım ben Efsun."

"Abla ben yapamayacağım galiba!" okula yakın bir mesafede ayakta dikilmiş insanların içindeydiler. Kız titreyen ellerini yüzüne kapattı ve göz yaşlarını akıttı.

"Ablam yapma böyle!" dedi öğrencinin karşısında sınava giriş belgesinden suyuna kadar tutan kişi. "Saçmalama Rojin! Sakin ol. Ağlama. Dünyanın sonu değil ya. Yapamazsan da canın sağ olsun." kardeşinin yaşlarını sildiğinde onları çok uzakta izleyen iki çift gözü farkında değildi. Okulun önü kalabalıktı. Herkes kendi çocuğuyla ilgileniyordu.

Zeliha'nın gözleri abla kardeşin üzerindeyken ne zamandan beridir gülümsediğini bilmiyordu. Yüzünde çok buruk bir tebessüm varken omuzları öne doğru çökmüş, boynu da bükülmüştü. Farkında değildi hiçbirini. Küçük çenesi bir an titredi. Onu dışarıdan izleyen biri gelip omzunu sıvazlamak isterdi. Hatta sarılmak. Yürek sızlatan bir görüntüsü vardı.

Fetih kendi kendine fark etmemişti şimdi izlediği kişileri. Zeliha'nın bakışlarını takip edip ulaşmıştı o abla ve kıza. Fetih'in gözleri yeniden kardeşine ulaştı ve altında kalacağı o bakışlara şahit oldu. Müthiş bir çaresizlik çöktü bedenine. Ne yapacağını, dikkatini nasıl kendine çekeceğini bilemeyecek kadar bitap düştü Zeliha'nın bu görüntüsü karşısında. Ellerini iki bacağının arasına sıkıştırmış üşüyormuş gibi büzmüştü bedenini kardeşi.

Efsun'un yokluğu kardeşini üşütüyordu.

Ya Fetih'i?

Geceleri üşütüyor, gündüzleri yakıyordu.

Başkalarına bakarak gülümsüyordu kardeşi. Tıpkı seneler önce, küçücük bir çocukken. Ağabeyinin onu götürdüğü oyun parkında yanı başında duran anne kızı izler gibi. O zaman da oynadığı oyunu bırakır uzun uzun izlerdi bir annenin kızıyla ilgilenişini.

Kaç sene geçmişti?

Çok sene geçmişti.

Ne değişmişti?

Hiçbir şey.

Çok benzerdi bakışlar. Haddinden fazla benzer. Aynı kimsesizlik vardı kardeşinin yüzünde. Dişlerini birbirine bastırdı Fetih, kan yuttu ve tam Zeliha'nın dikkatini dağıtacakken yakınlardan bir aracın sesi geldi. Geç kaldığını düşünerek muhtemelen, gürültülü bir şekilde park etmişti aracı içindeki sürücü. Zeliha'nın gözleri hızla o aracı buldu.

Tıpkı bundan önceki her araçta olduğu gibi gözlerine bir an küçük bir umut uğradı ama çok kısa sürdü bu ziyaret. Aracın sahibi inene kadar araçtan inenin Efsun olabileceğini düşünüyordu. Küçük bir umut onu heyecanlandırıyor, o hüzünle bakan gözlerine bir an başka bir duygu

uğruyordu. Umudun kalışı kısa, hayal kırıklığının uzundu. Yine öyle oldu. Efsun inmedi o araçtan, Zeliha hayal kırıklığıyla başını yere doğru eğdi.

Bugünün bu kadar zor olacağını Fetih tahmin etmemişti.

Etmemiş miydi?

Etmişti. Sadece nasıl baş edebileceğini tahmin edememişti.

Fetih bir an gökyüzüne baktı, sabır diledi. Zeliha'yı okulun içine gönderene kadar en azından, sabır. "Zeliha." dedi öylece. Bu konuyu açmadan başka şeyler söyleyecekti. Belki birkaç taktik. Belki iki güzel motivasyon ama asla bu konuyu açmayacaktı. Sesi titresin istemiyordu kardeşinin yanında ama günlerdir bu konuda çok suskun olan Zeliha aniden araladı yine o kapıyı.

"Ben bugün gelir sandım." dedi Zeliha. Günlerdir içinde tuttuğu umudu ilk defa dillendirmişti. Günler önce söylese ağabeyinin gelmeyeceğini söylemesi ihtimalinden korkmuş içinde tutmuştu. Bu ana kadar. Son ana kadar.

Annesi de burada değildi. Babası da ama içindeki tek yokluk Efsun ablasına aitti. Onun boşluğu o kadar büyüktü ki saydığı diğer isimler burada olsa bile minicik bir değişiklik olmayacaktı. O büyüklük küçülmeyecekti.

Bugün gelmeliydi diye düşündü.

Kırk altı gün olmuştu. Yetmez miydi?

Zeliha bugüne umut bağlamış saatleri bile iple çekmişti. Geleceğine neredeyse emindi.

Fetih titreyen kirpiklere ve dudaklara daha fazla dayanamadı. "Hayır hayır." dedi hızla. Aralarındaki yarım karışlık mesafeyi kapattı ve kardeşini sinesine çekti. "Hayır güzel kızım ağlama." dedi. Engel olmalıydı. Sırası değildi.

Fetih, Zeliha'nın annesi olmuştu, yeri gelmişti babası olmuştu. Ağabeyi de olmuştu ama hiç Efsun ablası olmamıştı. Bugün öylesine bir gündü ki en çok Efsun ablası olması gerekiyordu. Bunu da yapmalıydı ama biliyordu ki anne baba olmaktan çok daha zordu Zeliha'nın Efsun ablası olmak.

Zeliha yüzünü gövdesine bastırdı hızla. Ağlamak yoktu aklında. Aniden ağlarken bulmuştu kendini ve birkaç dakikaya okula girecekti. İçinde günlerdir büyüyen umudu söküp atmak için çok geç bir zamandı bu.

"Onun tüm kalbi seninle." dedi Fetih. Hayat hiç kurmayacağı cümleleri, empatileri ona kurduruyordu artık.

"Tüm enerjisini sana gönderiyor şimdi." dedi. Bu böyleydi, Fetih biliyordu ama günün birinde enerjiden bahsedeceğini de hiç ihtimal vermemişti. Ama böyle cümleler kurması gerekiyorsa kuracaktı, söylemesi gerekiyorsa söyleyecekti. Anne baba olmak nasıl zor değilse, Efsun olmak da bir o kadar zordu.

"Hisset bak." dedi Fetih ısrarla. "Bedeni olmasa da bizimle o." bir ölüden bahseder gibiydi bu cümle. Fetih'in mimikleri ezildi ama bozuntuya vermedi. "Hatırlıyor musun aniden seni arardı iyi misin diye? Enerjinin düştüğünü hissederdi. Şaşar kalırdın, nasıl hissettin derdin. Şimdi de öyle. Hissediyor musun? Bak ben hissediyorum." dedi. Gözlerini yumdu. Dilini ezdi.

Hissediyordu Fetih. Özlemi hissediyordu. Yokluğu hissediyordu. Olmayışı hissediyordu. Boşluğu hissediyordu ama şimdi bunlardan bahsetmek olmazdı. Zeliha'nın karman çorban olan zihni hemen karıştı. Kulak kabarttı ağabeyinin dediklerine.

"Öyle mi diyorsun?" dedi kısık sesle. Burnunu çekti. "Çok uzakta ama." dedi. Enerjisinin bile ona ulaşamayacağı kadar uzak gelmişti o an. Fetih dudaklarını birbirine bastırdı, nefesini kontrol etmek için direndi.

Biliyorum Zeliha, demek istedi.

"İki al ver yapıp evrenle anlaşmıştır o." dedi ama.

İkisi de aynı anda güldü. Fetih dudaklarını kardeşinin başına bastırdı. Artık biraz daha az öfkeliydi Zeliha. Hem kendine. Hem ağabeyine. İlk günlerdeki hırçınlığı azalmıştı. Nefret kusmuyordu. Hem kendine hem ağabeyine. Geleceğine inanıyordu artık. Terk edilmediğine ikna olmuştu. Bir daha Efsun'u göremeyeceğini sandığı, sonsuza kadar terk edildiğini hissettiği o ilk günler kan kusmuştu. Mecazen ve gerçek anlamda. Fetih'in kalan canını da Zeliha'nın çöküşü, ağabeyine ve kendisine yönelttiği suçlamalar almıştı. Bu iyi halleriydi. Fetih'in şükredeceği kadar iyi halleri hem de.

"Öyle mi yapmıştır?" diye sordu Zeliha. Bebek gibiydi. Annesi tarafından terk edilmiş bir bebek. Bunu ikinci kez yaşayışıydı. İlkinde hiçbir şeyi anlamayacak kadar küçüktü ve annesinden süt bile emmemişti. İkincisindeyse her şey çok daha katlanılmazdı.

"Öyle yapmıştır ya. Bilmiyor musun onu? Tüm varını yoğunu sana gönderdi o şimdi biliyorum ben. Rakiplerine yazık, kim sınava girerken ablasını da yanında götürebilecek senden başka?"

Zeliha'nın gülüşü büyüdü, kollarını ağabeyine sardı. Fetih sardı sarmaladı kardeşini. Zeliha güldü, Fetih'in çenesi titrerken. Alnını bastırdı kızın başına, yüzünü gizledi insanlardan. Birinin onu da böyle kandırması gerekiyordu. En yakın zamanda birkaç dakika da olsa kandırılmalıydı. Kendi kendini kandırmak değildi ama istediği, başkası tarafından kandırılmalıydı. Zeliha gibi hissetmeliydi. Halbuki bunu yapabilecek kimse yoktu. Bir mektup vardı sadece. Her gece uyumadan önce okuyordu. Hiç olmadık cümlelerden hiç olmadık anlamlar çıkarıyor kendini kandırıyordu. İstediği bundan değildi.

Son dakikalarını öylece geçirdiler. "Gitmen lazım artık." dedi Fetih. Zeliha ayrıldı Fetih'ten ayaklandılar. Bebek saçlarını okşadı Fetih. "Burada bekliyorum tamam mı seni?" başını salladı Zeliha kimliğini ve giriş belgesini aldı.

"Tek bir şey bile senden kıymetli değil." dedi Fetih. Şakaklarını öptü. "İkimiz de seni çok seviyoruz." öpe koklaya gönderdi kardeşini sınav yerine. Kapıdan tamamen girene kadar oturmadı. Son bir kez el salladılar birbirlerine, dualarla girdi Zeliha içeri. Fetih kalktığı yere geri otururken omuzları düştü önce. Dirseklerini dizlerine bastırdı başını eğdi yorgunca.

Kırk altı gün olmuştu.

Bir ayı aşmıştı. İkinci aya gidiyorlardı.

Yutkundu, gözlerini kapattı.

"Ben de bekledim Zeliha." dedi kendi kendine. Mırıldandı durdu. Ben de bekledim. Gelir sandım. Bugün gelir sandım. Bacağının yanına koyduğu telefonlardan Zeliha'ya ait olan çaldığında başını yavaşça çevirdi.

'Burcu ablam arıyor'

Fetih daha fazla arama sesinin duyulmaması için aldı ve yanıtladı. "Efendim Burcu."

"Ah!" diye sızlandı Burcu. "Geç mi kaldım?" sınavın başlamasına yaklaşık yirmi dakika vardı.

"Yeni girdi."

"Of! İki arada bir derede görevliye teslim etmeden arayayım dedim ama kaçırdım" dedi. Daha erken aramalıydı fırsat bulamamıştı.

"Olsun." dedi Fetih sakince. "Çıkınca aratırım seni."

"Çok güzel olur. Biliyorsun, görevli olmasam ben de gelecektim."

"Biliyorum." Fetih dudaklarını ıslattı ve öylece boşluğa baktı. "Burcu sınavdan sonra birkaç gün Zeliha seninle kalsa olur mu?" belki sırası

değildi ama yine de söyledi Fetih. Artık birkaç gün de olsa onu bırakabilirdi. Bırakabilir ve gidebilirdi.

Babaannesinin yanına.

"Tabi ki. Küçük bir kafa tatili yaparız. Yorgunluğunu atar. İstersen Şeftali'y..."

"Hayır." dedi hemen Fetih. "O benimle kalsın." başka türlüsü mümkün değildi. Babaannesine gidiyorsa Şeftali'yi de götürecekti. Ya da başka bir yere. Fark etmeksizin.

"Tamam sen bilirsin. Kapatıyorum ben şimdi, söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Burcu." dedi Fetih. Soracak oldu. Konuşup konuşmadığını. Ona ulaşıp ulaşmadığını. Bir mesaj belki ya da başka bir işaret. En azından sınav için ama yapmadı Fetih. "Teşekkür ederim." dedi işin sonunda. Cevaplar ona gelmiyorsa sorular yersizdi o zaman.

"Ne demek. İki saat sonra konuşuruz." dedi ve kapattı. Fetih telefonu bırakırken kendi telefonunu aldı bu kez. Son aramasının üzerine bastı. Emir ikinci çalıştı açtı telefonu.

"Efendim ağabey."

"Edirne sınırları içinde mi hâlâ?"

Bu dünyadaki en güzel şey umut. Bir kanser hastasını hayatta tutabilir.

Bu dünyadaki en kötü şey umut. Bir kanser hastasını öldürebilir.

"Çıkmadı evinden."

Efsun'un evi. Ne saçmaydı. Fetih ve Efsun'un evi bir kere bile olmamıştı ama Efsun'un evi vardı. Fetih evsizdi. Efsun'un evi vardı.

"Zeliha girdi mi?"

"Girdi." dedi Fetih öylece. Gelmeyi hiç mi düşünmemişti? Hiç mi istememişti? En azından gelse, gelmek istese o uzaklaşabilirdi. Hiç karşılaşmazlardı. Bu bahçede Fetih yerine o oturabilirdi. Böylesi daha iyi olmaz mıydı?

"Meltem Hanım gelmedi değil mi bir daha?"

"Hayır ağabey gelmedi."

Efsun'un gittiği ilk günlerde kendisiyle kötü bir telefon konuşması yapmışlardı. Fetih'in rest çektiği, bir daha arayamayacağı kadar büyük cümleler kurulmuştu. Özellikle Fetih tarafından ama yine de birkaç günlüğüne de olsa gitmesi Fetih'i memnun etmişti. Böylesi daha iyiydi.

"Daha iyi mi peki? İyileşti mi biraz?" bakmıştır Meltem Hanım diye düşündü biraz. Kendisi kadar iyi bakması mümkün değildi ama eli değmişti

en azından. Kırk altı gündür doğru dürüst iyileşemiyordu. Bensizlikten dedi Fetih kendi kendine.

Fetihsizlikten.

Bunu Efsun bilmiyor muydu? Daha niye çağırmıyordu eşini? Hastalığında ona nasıl baktığını tatmıştı. Biliyordu. Daha niye çağırmıyordu? Fetih gel ben iyileşemiyorum niye demiyordu? Her şey ilaçta bitse şimdiye çoktan iyileşmez miydi? Kaç kez eczaneye gitmişti? Kaç kutu ilaç almıştı? Niye çağırmıyordu Fetih'i? Daha kaç gece daha Fetih gitmemek için kıvranacaktı? Kaç kez daha o mektubu okuyup dizginleyecekti kendini? Kaç kez daha o yola düşüp geri dönecekti?

Niye aramıyordu? Niye gel demiyordu? Fetihsizlik miydi onu hasta eden bilmiyordu ama iyileşememesinin sebebi Fetihsizlikti. İyileşmenin yarısı bakımdı. Kim Fetih kadar ona güzel bakabilirdi?

"Ben öyle görüyorum. Bahçesiyle ilgileniyor bugünlerde. Ondan önce ekilip biçilenlere bakıyor. Sık sık yürüyüşe de çıkıyor bu arada Meltem Hanım'dan sonra. Ben daha iyi görüyorum."

Almamıştı o tohumu ekmemişlerdi o bahçeye. Büyük büyük konuştuklarıyla kalmıştı Fetih. Şimdi başkasının ektikleriyle uğraşıyordu. Onlar tek bir tohum ekmemişlerdi.

"Tamam Emir." dedi Fetih yorgunca. "Bir şey olursa ara beni. Arandaki mesafeyi de koru, hissetmesin varlığını." telefonu kapattı Zeliha'nın telefonun üstüne koydu. Bir boşluğa dalıp gidecekken az ötesinde oturan yaşlı bir kadının çantasından çıkardığı dua kitabını gördü. Fetih oturuşunu düzeltti, geriye yaslandı. Kadın okumayı bırakana kadar duruşunu bozmadı. Bir ara o da gözlerini yumdu, dua etti. Sadece Zeliha'ya değil.

Eteğimin kumaşını sıkmıştım gözyaşlarım masa örtüsüne akıyordu. "Bana bak." dedi acıyla. "Bana bak." diye tekrarladı yine. Başımı kaldırmadığımda o yerinden kalktı ve bana doğru yürüdü. Çenemden tutup kaldırdı başımı. Islak kirpiklerim yüzümü örtüyordu.

"Bize bir hayat borçlusun. Tamam mı? Bize bir hayat borçlusun. Bana, Zeliha'ya, Kürşat'a, Şeftali'ye bir hayat borçlusun. Bizi bir daha bırakıp gidersen saygımı kaybederim Efsun. Çıkar gelirim. Durmam. Çıkar gelirim. Yemin ederim sana saygı duymam. Gelirim çökerim hayatına. Alırım neyi bıraktıysan gelirim çökeriz hayatına." nefret söyleminde bile sevgisi vardı. Başımı salladım. Kabul ediyordum. Gelip çökseydi hayatıma.

"Ağlama." dedi. "Ağlama." diye tekrar etti. "Ağlama, yalvarırım ağlama." alnını alnıma yasladı. Yaşlarımı sildi. "Hadi doldur tabağımı.

Karnım aç benim. Hadi Efsun'um. Ağlama."

⏳

Arabayı evin hemen önüne park ederken koltuğa yayılmış, gözleri kapanmasın diye büyük bir çaba içinde didinen ve buradan ağzına burnuna vura vura sevilmelik bir profil çizen Fetih'e baktım. İzlenesi bir hali vardı ama gök gürüldüyordu birazdan yağmur bastırabilirdi. Çıkmamız lazımdı. Gece Fetih'in karnını mezelerimle doyurmasıyla ve daha keyifle rakıyı içmesiyle sürdü.

"Fetih ben ineceğim arabadan sen beni bekle tamam mı? İnme." çok dengesizdi, düşebilirdi.

Başını salladı ve burnunu buruşturdu. Gözlerini ovalarken "Tamam." dedi uslu uslu. Dişlerim kamaşıyordu bu haliyle ama irademi korudum hızlıca indim arabadan. Ben indim kapıyı kapattım ama az önce tamam dememiş gibi o da açtı kapısını. Hızlı hızlı ona koşarken "Düşersin bekle." dedim kolundan yakaladım.

"Ya Efsun." diye söylendi huysuzca. "Ne düşeceğim ya?"

"Tabi efendim. Sarhoş da değilsinizdir kesin."

"Cık."

Kolunu omzuma attım belini sıkıca sardım. "Ver yükünü biraz bana."

"Hayır sen ver."

Gök yeniden gürledi ve yanlış hissetmiyorsam yağmur çiseliyordu. Sarsak birkaç adım attık ve en azından bahçe kapısından girdik. Gözüm istemsizce kedi yuvasına kaydı. Önü açıktı, yağmur az da olsa girerdi. Örtmem lazımdı. "Fetih bir dakika düşmeden durabilir misin?" dedim. Baktığım yere baktı ve yine burnunu kırıştırdı.

Ya sabır.

Başını salladı birkaç kez. Ben de ona güvendim ve yavaşça bıraktım ve kedi yuvasına doğru koşar adım gittim. Köşede duran yağmurluk sayılabilecek şeyi açarken aniden kedi yuvasının yanına çöktü bir beden.

"Fetih sakın oturma yere." dedim ama artık çok geçti. Oturdu dizlerini kendine çekti ve başını dizlerine yatırıp yuvaya baktı. "Kaç tane yavrusu var?" diye sordu bakışlarımı umursamadan.

"Dört."

Gözlerini yumdu, hızla devam ettim işime. Soğuk yerde oturuyordu.

"Serçe ile dört yavrusu."

"Ne?"

"Sana demedim."

Alt dudağımı ısıra ısıra devam ettim. Duymuştum. Mırıltılar duyuyordum ama içerideki kedilerden mi yoksa Fetih'ten mi geliyor anlamıyordum. Başımı biraz yaklaştırıp kedilere baktım. Annelerini emiyorlardı ve sanırım mırıl mırıl konuşanlar bunlar değildi. Fetih'e baktım bu kez. Mırıl mırıl... Konuşmuyordu. Kelime telaffuzu yoktu. Bir ritim tutturmuştu. Şarkı mı söylüyordu?

Evin üzerini örttüm ve yavrulara son kez bakıp Fetih'e uzattım elimi. Kafası o kadar güzeldi ki elimi görmedi bile. Mırıldanmaya devam etti. Öyle ki ritim bana tanıdık geliyordu bir an. Çıkaracak gibi oluyor çıkaramıyordum.

"Fetih gel." dedim ve elini tuttum. Başını kaldırdı bana baktı. Boşta olan elini yere bastırarak ayaklandı ve bir an bedenlerimiz birbirine çarptı, sarsıldım. Bir ışığa maruz kalmış gibi kısılmış gözleri çatık kaşlarıyla beni izledi ve mırıldanmaya devam etti. Kesinlikle tanıdıktı.

Bu kez kendi iradesiyle elini boynuma attı, kolunun altına aldı beni. Kapıyı açtım hızla ve yağmur başlamadan eve girebildik. Kapıyı benden önce davranıp o kapattı ve sırtını da yasladı.

"Yoruldun mu?"

"Senin Allah'ın yok mu?"

"Efendim?"

Gözlerini yumdu, sırtı kapıya yaslı durdu öylece ayakta. Onu çekiştire çekiştire himayem altına aldım yine. Şarkı söylüyordu artık emindim ama daha çıkaramamıştım söylediği şarkıyı. Yavaşça yatağa oturttuğumda onu, üzerimdeki kabanı çıkarmak için bir adım geriye gidecektim oldum ama ellerimden sıkıca tuttu.

"Efsun Efsun," diye ikiledi. "gitme." dedi telaşla. Onun kadar sıkabildim mi bilmiyorum ama artık ellerimiz bir olmuştu.

"Gitmiyorum," dedim ona eğilip. Yüzlerimiz denk düştü baygın bakışlarını yüzümde gezdirdi. "buradayım kabanımı çıkarac..."

"Yârin gözü yüksekte," dedi ve sanırım parmak sallamak istedi ama ellerimiz bir olduğu için elimizi sallayabildi havada. Gözüm yüksekte değildi sadece başım ayakta olduğum için biraz yukarıda kalıyordu. "benim bir kuru aşkım var." gözlerim küçüldü, iki kaşımın ortasında bir çukur oluştu. Şarkı sözü müydü bunlar?

"Avare oldum," dedi ve kollarımızı iki yana açtı. "serseri oldum terki diyarda. Senin Allah'ın yok mu?" yeniden tekrar etti. "Kara vicdanlı yâr, senin Allah'ın yok mu?"

Ellerimizi ayırmak ve sakallarını sevmek istedim ama ellerimizi ayırmak zor geldi bana o an. Sıkı sıkıya tutmuştu. "Var, olmaz olur mu?" dedim sadece. Ben eğildiğim yerde duruşumu dikleştirirken bedenime doğru yaklaştırdı başını ve alnını karnıma yasladı.

"Yârin gözü yüksekte benim bir kuru aşkım var." diye devam etti.

"Yârin gözü yüksekte değil." karnımın üzerinde söyleniyordu. Ellerimiz ayrılmamıştı.

"Benim bir kuru aşkım var." diye sayıkladı. "Yağdı saçlarıma lapa lapa kar, senin insafın yok mu zalim?" defalarca kez zalim olduğumu söyledi durdu. Hiç müdahale etmedim. Söylemek istiyorsa sabaha kadar dinlerdim. Ayağa kalkmak istediğinde bir adım geriye itti beni ve bedenimi süzdü.

Ellerimizi yavaşça ayırdı, yüzümü avuçladı. Bir adım fazla geldi ona geri yaklaştı yine. Ayakkabılarımızın ucu birbirine çarptı başını bana doğru eğdi yüzlerimiz dip dibe kalana kadar. Burnumu burnuna sürttüm biraz. İstemsizce. Parmak uçları yüzümde geziniyordu. Kirpiklerimden dudaklarıma kadar parmakları dokundu her bir yere.

"Göz değil nakış mübarek." dedi ve benim yaptığımı o da yaptı. Yüzlerimizi birbirimize sürtüyorduk. Bu bir özlem belirtisiydi eskiden de yapardık. Hatırlıyordum. "Bendeki aşk değil ibadet." saçlarımı ağır hareketlerle omuzların gerisine itti. Maşalı saç uçlarım aşağı doğru döküldü. Alnını alnıma bastırdı, parmakları gerdanımda süzüldü.

"Efsun." diye fısıldadı. "Seni özlemek ne demek biliyor musun sen?" eline versem bir bardak suyu tutamayacak halde sanırdım ama aniden belime elini öyle bir bastırdı ki ayaklarım sabit kaldı ama vücudumuz bütün gece tokuşturduğumuz kadehler gibi birbirine çarptı.

"Hayır bilmiyorum." dedim kısık sesle. Seslerimiz üst üste binecek kadar yakındı çehrelerimiz. Fetih'i özlemek ne demek biliyordum ama.

"Tek parça değil." dedi. Ve az önce adını sorsam söyleyip söylemeyeceğine emin olamadığım adamdan cümleler çok net dökülüyordu. Ya tahmin ettiğim kadar sarhoş değildi ya da sarhoşluk iradesini ona tamamen kaybettirmiyordu. "Yüz parça." dedi. Kabanımı omuzlarımdan itti, blazer ceketimle kaldım. "Yüz parça. Efsun'u özledim bittiyle olmaz." boğazında bir şey takılı kalmış gibi zorlukla yutkundu. "Efsun'un çillerini özlüyorsun." yüzümdeki çillere dokundu. "Benlerini özlüyorsun." dedi ve parmakları bu kez açıkta olan benlerime kaydı. Ulaşabildiklerini sildi süpürdü elleriyle. "Çok özlüyorsun." bu benlere açılan bir parantez oldu.

Burnunu yanağımdan sürte sürte boynuma kadar ulaştırdı. Ellerimdeki soğukluğu Fetih'in ensesine bastırdığımda anladım. Titrediğimi de ona tutunma ihtiyacı hissettiğimde. Fetih yanı başımdaydı. Bana ondan başka kimsenin bu kadar yakın olamayacağı bir konumdaydı. Geriye kalan ömrümde Fetih'ten başka kime açabilirdim sinemi böyle? Fetih'le iç içeydik ve bu da mucizeviydi. Aylar önce seviştiğim bir adam değilmiş gibi şimdi bana mucize gibi geliyordu. "Kokusunu özlüyorsun."

Ceketin üzerindeki eli kumaşı aştı ve çıplak belimi yakaladı, tenimi avucunun içinde sıktığında gözlerimi kıstım dudağımı ısırdım. "Velhasıl bedeni özlüyorsun." boynumdaki dudakları minik minik öpücükler kondurmaya başladı. Bedenimde bir titreme geçti, saç diplerimde iğnelenmeler. Gözlerim tamamen geçti kendinden dudaklarını hissettim. Fetih'in arsızca değil bizzat hakkı olanı yapar gibi bedenimde dolanan ellerine bıraktım kendimi.

Tam da içinde olduğumuz bu an hiç hafife alınacak gibi değildi.

"Tenini özlüyorsun." dedi ve blazer ceketimi de itti omuzlarımdan. Braletimle kaldım.

"Fetih çok sarhoşsun." dedim. Beni öldürecek gibi bakacak sandım, beyne kan sıçratacak bir cümleydi ama heyecan mı kurdurdu bana bunu yoksa telaş mı bilmiyordum. Belki de yarın hatırlamazsa diye korktum.

"Sarhoş olunca kocan olmuyor muyum?" dedi ama o. Hiç öyle öfkeli de bakmadı. Alkolün gerçekten dizginleyen, hafifleten bir özelliği vardı. Yüzünde çarpık bir gülümseme, çenesi dik gözlerime baktı.

"Oluyorsun ama ben sarhoşke..."

"Sarhoşken sen benim karımdın ama ben senin kocan değildim." dedi ve konuyu noktaladı. Başka bir şey söylemesine gerek kalmadı. Braletin askılarını omzuma doğru itti ve açık seçik benim kulaklarımdaki uğultuyu arttıracak kadar göz gezdirdi açık tenimde.

"Bu sütyen." dedi parmakları ite ite açtığı tenimi yokluyordu.

"Hayır bralet."

"Yani sütyen." dedi. Sarhoş Fetih'le muhatap oluyordum şu an. "Tüm gece dikkatimi dağıttın."

Dikkatinin dağılmış hali miydi?

"Öyle yaptım." dedim doğrusunu savunmadan. Ensesindeki ellerim yanaklarına ulaştı. Sakallarının avuçlarıma batmasını çok seviyordum. "Çok dağıldı mı dikkatin?"

"İflahım kurudu."

Dudaklarımı dudaklarına bastırmak istedim ama izin vermedi. Bütün elini çeneme sardı yüzüme baktı.

"Efsun çok özledim." diye sayıkladı. "Efsun çok özledim!" diye isyan etti. "Efsun çok özledim..." diye yakındı.

Yüzüme minik minik buseler kondururken "Yedi ay." dedi. "Yedi ay on sekiz gün oldu, zalim." dün öpmemişiz gibi birbirimizi vuslat henüz onun için yaşanmamıştı. "Efsun'u özlemek yüz parça." hangi cümle bana kuruluyor hangi cümleyi kendine söylüyordu anlayamıyordum artık. "Tenini de özlüyorsun."

Siyah gömleğinin düğmelerine ulaştım ama o kadar çoktu ki kaça kadar tahammül edecektim bilmiyordum. "Kaldığım odadaki duvarın dili olsa da konuşsa Efsun." dediğinde kaçıncı düğmeden durdum bilmiyordum. Kalbi elime çok yakın bir yerde atıyordu. Bu kurduğu cümleyi empati kuramasam da tekte anlar mıydım?

"Duvarların dili olsa da konuşsa." dedi kendini bana bastırırken. "Ya bu odanın dili olsaydı Efsun?" sesindeki erotizm kanımı kaynattı. Kulaklarım yanıyor, ellerim ve ayaklarım üşüyordu. Vücudumdaki müthiş tezatlık beni yerle yeksan ediyordu.

Tam da içinde olduğumuz bu an hiç hafife alınacak gibi değildi çünkü bu anın çok gece hayali kurulmuştu. Bazen isteyerek bazen istemeyerek. Arkadaki yatakta çok kıvranılmıştı. Fetih'i özlemek de tek parça değildi.

"Söylesene Efsun, bu duvarların dili olsaydı..."

"Adını sayıklardı."

O beni belimden tuttu ben onu yatağa ittim ve ikimiz de aynı anda devrildik yatağın üstüne. Dudaklarımız kavuştu, ben onun üzerindeyken başından itibaren tutkulu başlayan bir öpüşmenin içine düştük. Siyah gömlek nasıl bana tepkiyse benim de tepkim gecenin sonunda geldi düğmelerini sökerek açtım. Eksi bir siyah gömlek hanesine yazıldı. Yatakta alt üst olduk, bu kez o üzerime geçtiğinde söktüm attım gömleği üzerinden. Yarın büyük bir mutlulukla kedilerimin altına serecektim.

Benim elim kemerine onun eli saçlarıma gitti. Saçlarımın arasına hoyratça daldırdığında avucunu "Çok özledim." diye sayıkladı. Kemerini açabildim ama çıkarmadım ellerim çıplak gövdesine daha fazla direnemedi. Kırmızı ojeli tırnaklarımı kaslarının üzerinde boylu boyunca gezdirdim, o nasıl yapıyorsa bel boşluğunu ben de sıktım ama benim tırnaklarım da uzundu. İnledi, dokunuşları daha da sıkılaştı onu üzerimden itmek istedim ama fazla zarif davrandım. İzin vermedi.

Kursta tamamen kendimi koruma amaçlı öğrendiğim hareketle zarafeti bıraktım ve yine alt üst ettim bedenlerimizi. Bu hamleyi bir gün yatakta kullanacağımı hiç hayal etmemiştim. Delicesine öpüşüyor bir an bile bırakmıyorduk dudaklarımızı. Fetih'in şaşkınlığı görmezden gelinecek gibi değildi, ağzından çıkan sesler bile değişti. Öpüştüğümüz noktadan gülümsedim. Onu bilmem ama benim çok hoşuma gitti.

"Fiziksel gücünün bana yetmesi için kırk fırın ekmek yemen gerekiyor demiştin." dedim nefes nefese. Beni itip üste geçmeye çalıştı ama tek elimi en doğru noktaya bastırdım ve kalkışını engelledim. Tüm gücümü kullanmama gerek yoktu doğru zamanda doğru hamleler yapmak önemliydi. Evet eski milli sporcu hocam bunu söylemişti bana. "Birkaç aylık kick boks eğitimime bakar, tek hamlemle yerde olursun demiştim."

Yerde değil altımdaydı.

Ve ben bu cümleleri yatakta kullanacağımı bilsem o an ne hissederdim bilmiyordum. O zamanki Efsun'un karşısına oturup söylemeyi çok isterdim.

Neye uğradığını bilmeyen yüzüne yaklaştım dudaklarımızı yeniden bastırdım birbirine. Sağ ellerimiz birbirine kenetlendi aynı anda inledik. Bir yatağın içinde değil bir ateş çemberinin içinde sevişiyorduk sanki.

Biz Fetih'le sevişiyorduk. Bu da mucizeviydi.

Braletimi üzerimden çıkardı attı, dudaklarını ayırdı benden ve göğüslerime giden bir yol çizdi. Boynum benlerim dudaklarına esir oldu, göğüslerim tamamen ağzına. Kendimden geçmem tam da o saniyeler de başladı. Bileğimdeki güç ise elimi tutup gittiği yerle çekildi. Kalkmaması için uyguladığım baskıyı unuttum, kasıklarındaki ince tüyler diken diken olmuştu ilk bunu hissettim. Dokunduğumuz sertlikle ondan çıkan boğuk sesler benden çıkan tiz sesleri bastırdı, bedenim tamamen kendini kaybetmişken aniden elimi bıraktı ve başımın arkasına yerleşti. Ne olduğunu anlayamayacağım kadar kısa sürdü ters düz olmamız. Sırtım çok sert çarptı yatağa, başımı o korudu, bir an gözlerim döndü neye uğradığımı şaşırdım.

Koca elini yine çeneme sardı. "Ben seni el kaldırmadan yerle yeksan ederim. Vurucu olmayan bir hamlemle yerde olursun. Bu eğitim almış bir insana çok aşağılayıcı gelir demiştim." dedi. Bileğini sıktım nefes nefese ona baktım.

"Sen sarhoş değilsin." bunu hatırlaması mantıklı değildi.

"Ben sana sarhoşum."

Dirseğini başımın yanına bastırdı ve dibime kadar girdi. "Bu gece duvarların dili sen ol." dedi. Dudaklarımızı okşuyor geri çekiliyorduk. Kumaşa rağmen kendini bana sürttü. Vahşi bir istekle altında kıvranıyordum. Fetih'i özlemek de tek parça değildi.

"Fetih."

"İşte böyle." parmaklarını önce dudaklarıma sonra dişlerime sürttü. Gözleri o kadar hipnoz ediyordu ki dişlerimin sivri tarafını parmaklarına sürtmekle kalmıyor izin vermese de ısırmaya çalışıyordum. Parmakları benim ağzımla ıslanırken eli eteğime gitti fermuarını çözdü.

Ellerimizle başladık. Canilik mi ya da bu da özlemden mi bilmiyorum ama ellerimizle eziyet ettik dakikalarca birbirimize. Sırılsıklam olmuştum. Her anlamda. Fetih'in alnında parlamaya başlayan ter damlaları vardı. Kemikli ince uzun parmakları vücudumun hiçbir ayrıntısını unutmadığını belli ederek en zevk aldığım noktayla uğraştı.

Kafamı defalarca kez yatağa vurdum. Gözlerimi sabit tutamıyordum, tavan üzerimize doğru akıyordu. Nereden zevk aldığımı unutmayışı ve fark edişim onun yüzüne buseler kondurmamla taçlandı. Benim her dokunuşumsa canından can kopardı sanki. Avucumun içinde kalbi nasıl atıyorsa dokunduğum uzvu da atıyordu. Her hamlem onu çileden çıkardı. Sesi ertesi sabah kısılacak diyeceğim kadar gürleşti zaman zaman.

Aylardır yaşanmayan bir birliktelik nasıl heyecanımızı ilk günkü hale getirdiyse birleşmemizi de aynı noktaya getirmişti. Yeterince ıslansam bile bunu o da fark etti ben de fark ettim. Yavaşladık bir an. Yüzündeki merhamet ilk gecemizi aratmadı. Saçlarımı okşadı, saçlarını okşadım. Bu ayrıntı bile zamanla bize zevk verdi bütün gece araya tek bir şey almadık. Sadece o ve ben vardık. Defalarca kez tekrar etti bu anlar. İçinde olduğumuz anı bozacak ya da yarım bırakacak hiçbir şeye girişmedik. Tenim tenine doydu.

⏳

Gece yıkasam bile hiçbir şey sürmediğim, öylece bıraktığım saçlarıma rutin bakımımı yaparken hâlâ nemli sayılırlardı. Gece dediğime bakılmamalıydı, sabaha karşı ancak girebilmiştim banyoya. Peluş toz pembe saç bandını da taktım ve çıktım banyodan. Üzerimde sincaplı pijama takımım ve polar ceketim vardı. Edirne'ye kış gelmişti, sonbaharı yoktu zaten. Evin derecesi yüksek olsa da rehavete kapılmıyordum ama sadece evin içinde. Dışarı çıkarken kombinimden ödün veremiyordum.

Açık olan banyo kapısından çıktım ve elim belimde bir Fetih'e bir saate baktım. Öğlen on ikiye geliyordu ve hâlâ çok derin uyuyordu.

Yatağımdaydı.

Gülümsedim.

Dün geceye kadar benim için sadece yataktı. Şimdi yatağım. Yatağımız.

Elmacık kemiklerim belirginleşti, dudaklarımı öne doğru büzdüm. Kimden gizlemeye çalışıyordum ki sırıtmamı? Bu düşünce dank edince öylece koyuverdim ve sırıta sırıta Fetih'i izledim. Hem yorgunluk hem alkol derken hiç uyanacak gibi değildi. Bahçeye çıkıp kedilerimi kontrol etmem gerekiyordu ama uyanınca beni yanında göremez diye gitmiyordum.

Perdeleri açtım, olduğu kadar güneş içeri doğru süzüldü. Yatağa yaklaştım, kalkarken ne kadar dikkatliysem şimdi o kadar da dikkatsiz. Uyansın istiyordum artık. Saçlarım yüzüne dökülmesin diye biraz ittim ama dökülesi varmış yine yüzüne değdi. Elimden geleni yaptım ama ben. Saçlarım Fetih'i özlemiş olabilirdi ben ne yapabilirdim ki?

Saçlarını parmaklarımla taradım, birbirine karışmıştı. Karıştırmış da olabilirdim bilmiyordum. Emin olmadığım bir konuydu. Sigara içmemek özellikle cildine iyi gelmişti. Ten renginden, canlılığına kadar. Daha sağlıklı duruyordu yüzü. Saçlarına düşmüş birkaç beyaz teli okşadım. Sanırım saçlarım burnunu huylandırdı, yüzünü astı ama saçlarımı almadım yüzünden. Biraz daha sokuldum ona. Rahatsızlığı biraz daha arttı başta ama sonra ne oldu bilmiyorum ama o kurtulmak için çabalayışı son buldu.

Kaşları çatık, kokladı. Yavru bir köpek gibi bana sokuldu ve bir kez daha kokladı.

Kokumu almıştı.

Yüzünü gözünü mıncırmamak için o kadar zor tutuyordum ki kendimi... İçeride Karabaş hiç durmadan şakıyordu. Başımı yanına bıraktım ve yavru köpek oluşunu izledim. Gözlerini açmadan konuştuğunda içten bir sıçrama yaşadım ama çabuk toparlandım.

"Utanmıyor musun?" dedi.

"Ne?" baş parmağımı damağıma bastırdım. İnsan önce gözlerini açardı. Ödüm kopmuştu.

"Utanmıyor musun?" diye tekrar etti. Saçlarım yeterince uzun olmadığından yatağa yatıp üzerine yatamıyordu devamlı yastığa kalıyordu. Sesi biraz kısıktı. Biraz...

"Neyden?"

Gözlerini açmadan burnunu saçlarıma bastırdı. "Bensiz duş almaktan." yanağını avuçladım burnuna minik minik buseler kondurdum. İçimde bir varlık yerinde durmuyor oradan oraya koşturuyordu. Tutamıyordum.

"Fetih Bey Fetih Bey, burası Edirne." dedim. Gülümsüyordu. Gizlemeye çalışıyordu ama görüyordum. "Gün erken başlar. Erken kalkan sınırı bile geçer bu şehirde. Öyle bu saatlere kadar uyunmaz, iş bekler." koynuma doğru sokuldu, tenimle temas etmek için pijamamın önünden bir iki düğme daha açtı. Yüzümü sineme bastırdı.

"Efsun." dedi kendini sıkıştırdığı yerden. "Biraz böyle dursana." dedi. O öyle söyledi ya ancak öyle çektim saçlarımı yüzünden gözünden. Huylanmadan dinlensin istediği yerdi diye. Yanağımı saçlarına yasladım sessiz sakince sevdim sadece.

Fetih yatağımdaydı, saçlarını seviyordum.

Tek konuşan Karabaş'tı.

Dakikalarım şükürlerle geçti, yeniden uyudu sandım koynumda. Solukları çok dingin ve düzenliydi. Uyuyakaldı, uyandırmak da olmaz diye düşünüyordum. Hiç kıpırdamayayım da uyanmasın hesapları yapıyordum ben.

"Bu niye susmuyor?" dedi huysuzca.

"Sabah oldu çünkü şarkı söylüyor." benim bu saate kadar çoktan onu kafesinden çıkarıp sevmem gerekiyordu ama henüz karşılaşmamıştık. "Güneşin doğuşunu müjdeliyor."

"Güneşin doğuşunu mu müjdeliyor?" dedi çok absürt bir şey söylemişim gibi.

"Evet." dedim neşeyle. Karabaş'ın sesi benim için artık rutindi. Duymasam eksik hisseder huzursuz olurdum. Buna en kısa zamanda Fetih'in de alışması gerekiyordu.

"Akşam da susmuyor. O zaman da ayın doğuşunu mu kutluyor?" gözlerini açmadan daha kuşumuza sarmıştı. Dönmüştük en başa artık başrolde Şeftali yoktu.

"Aslında o senin geldiğini anladı, ondan bu kadar enerjik. Anlıyorum ben onu. Sesinden bile belli. Karabaş seni biliyor Fetih ve enerjini ilk andan aldı. Bak sen geldiğin için belki de bu kadar kuvvetli ötüyor. Gerçekten müjdeliyor gelişini." sessizce durduk ve o sese kulak kesildik. Biraz odaklanırsa o da anlayabilirdi. Ve odaklanıyordu galiba...

"Bu her sabah böyle öterse Şeftali bunu tavada iki çevirir kahvaltı niyetine yer. Haberin olsun."

Söylediklerinin bende ne kadar etkili olduğunu unutmuş olacak ki böyle konuşuyordu. Gözümün önünde tavada çevrilen Karabaş geldi ve kaşık Şeftali'nin elindeydi.

"Fetih yapma lütfen." dedim sıkıntıyla. "Gerçekten. Tetikleniyorum. Kafamda canlanıyor, korkuyorum yaşanırsa diye. Yapma böyle." bir sabah uyandığımda Fetih'in dediği gibi kahvaltı olursa ne yapacağımı bilemezdim. Karabaş belki Şeftali gibi doğar doğmaz elime düşmemişti onu emzirmemiştim, kakasını yaptırmamıştım ama onun kadar kıymetliydi. Biri sağ gözümse diğeri sol gözüm gibiydi.

Kafamdaki görüntüleri atmaya çalıştım Fetih koynumdan çıktı ve titreyen sesimin yüzümdeki yansımasına baktı. Ciddi olduğumdan emin değildi belki ama çok korkunç şeylerden bahsediyordu.

"Tamam." dedi yumuşak sesle. "Tamam abartıyorum ben. Halledeceğiz bir şekilde. Öğrenecekler aynı evde yaşamayı. Gel buraya." beni sarıp sarmaladı, kafamdaki görüntüler onun beni öpmeleriyle dağıldı. Yanağımı yanağına yasladım serçe parmağından tuttum fark etmeden.

"Siyah gömleğimi beğenmedin galiba." dün duşa girmeden önce üzerimde o vardı.

"Ben siyah değil beyaz gömlek severim." dedim açıkça. Siyah gömlek giymeyi en kısa zamanda bırakmalıydı. Ya da ben bir daha ona siyah gömlek giydirmemeliydim. "Bir de onun düğmeleri kopmuş."

"Allah Allah nasıl oldu ki o?"

"Hiç bilmiyorum inan. Ben de sonradan fark ettim." dedim sahte bir hüzünle. "Neyse boş ver, sakın üzülme ben sana onun yerine beyaz gömlek alırım. Sakın üzülüp ağlama, sil gözyaşlarını. Bir gömlek n..." karnıma dokunan ellerle şekilden şekilde girdim. Gıdıklıyordu!

"Fetih!" diye bağırdım istemsizce. "Ağlama alt tarafı bir göm..." kahkaham odada yaklaştı kendimi yataktan atma pahasına gıdıklanmaktan kurtulmak istedim orta yere çoktan seçmişti. "Tamam tamam şaka yaptım!" yorganın altına girmeye çalıştım, yataktan atlamayı denedim, onu yataktan devirmek için çabaladım ama hayır bir taraftan gıdıklanmak bir taraftan delirmiş gibi gülmek ve bunları yapmak mümkün değildi. Benim gülüşüm de onu gıdıklıyormuş gibi o da gülüyordu. Ben nefessiz kalana kadar devam etti buna. İşin doğrusu kafamı oraya buraya çarpınca.

Üstten bir bakışla pijamamı ve içindeki beni süzdü. "Sen dünyadaki en şansız kadınsın." dedi. Hayır bu dünyadaki en saçma cümleydi.

"O niyeymiş?"

"Gece giydiğiyle iflahını kurutan kadın sabah sincaplı bir şeyler giyip kafayı yedirtiyor sana ve bu ikisi aynı kişi." dedi. Benden mi bahsediliyordu. Suçlu ama güzel bir suç işlemiş. "Sen bunun ne olduğunu hiçbir zaman bilemeyeceksin." dedi. Onun üstü çıplaktı. Gözlerimi kırpıştırdım ve tenine baktım.

"Sana bir sincaplı pijama takımı alırsak ben de bunun ne demek old..." tekrar gıdıklandığımda ağzıma sürgü çektim o da geçen seferki gibi devam etmedi. Dudaklarımı büzdüm, birbirimizi izledik.

Buradaydı.

"Sen güzel bir duş al, temiz havlu koydum ben. Ben kedilere bakıp kahvaltı hazırlamaya başlayayım."

"Beraber mi?"

"Kahvaltı beraber."

"Duş?"

"Sonra ama şimdi çocuklar aç yemek bekler." saçlarım bir daha ıslanırsa, duştaki zamanı da hesaba katarsak anne kedi ve yavruları için çok geç olurdu. Gözlerimin içine içine bakıyor beni manipüle etmeye çalışıyordu. Onu öpe öpe kaldırdım banyo kapısına kadar götürdüm. Evet tam olarak öperek yaptım bunu.

***

"Neden laktozsuz peki?"

Havlunun altından sesi boğuk boğuk geliyordu ama duyabilecek kadar yakındım. Elimdeki küçük havluyla saçlarını kurularken bacaklarını açmış beni o boşluğa almıştı.

Fetih'in saçlarını kurutuyordum. Hayal değildi, her şey gerçekti.

"Annenin sindirimini korumak için. Yani şimdi kabul etmediği bebeğini süte bandırdım." evet tam olarak bunu yapmıştım. Üstüne iki yumurta ve aldığı kadar da un koyarsak bir kekimiz olabilirdi. "Anne de onu yalaya yalaya bebeği kabul edecek. Yani umarım. Bu da demek oluyor ki o sütü içecek. Laktoz kedilerde ishale neden olur. Kaş yapalım derken göz çıkarmayalım diye."

Her bir saç tutamını evde makine yokmuş gibi havluyla kuruluyordum. "Kabul edecek gibi duruyor mu?"

"İşte az önce gittim yanlarına köşeden köşeden de olsa bebek emiyordu, annesi itmemiş demek ki. Ben yine bir kafasına göbeğine süt geçtim, daha çok yalasın da aralarındaki bağ artsın diye. Bence kabul ediyor." ellimdeki havluyu köşeye bırakıp saç kremimi aldım. "Aslında yavrunun bir hastalığı olsa ben alacağım zaten ama yok. İyi ama demek ki işte anne diğerlerine göre yaşama ihtimalini daha az görüyor. Ona da kızamıyorum hiç. Çok güzel bir anne. Hamileyken görmem lazım pıtı pıtı dolanıyordu bahçemde. Çoğu kişi kendi çevresinde doğurmasın diye hep kovuyordu benim bahçeme geliyordu."

Saç kremini diplerine getirmeden saçına şekil vermeyi ihmal etmeden sürdüm. Saç mistini de biraz uzaklaşıp sıkarken artık saçlarımız neredeyse bir kokuyordu.

"E tabi baktı burada sorun yok doğurayım dedi. Bahçe güzel, yer rahat. Bakan var. Diğerleri devlet hastanesiyse burası özel konforunda."

Sanırım güzel bir şey söylüyordu sesi imalı olsa da. Elimdekileri bırakıp nemlendiricimden aldım kapağını açıp parmağımın ucuna alırken "O ne Efsun?" diye çıkıntılık yapması geç olmadı. Nemlendiricimi değiştirmemiştim, ne olduğunu biliyordu. Unutmuş olmasına da ihtimal vermiyordum.

"Nemlendirici." dedim yine de ve yüzüne bol keseden sürdüm.

"Ne gerek var ki ona?"

"Burası Edirne, havası kurutur insanı. Sen karışma benim işime." yüzünü yukarıya doğru gere gerek, işin doğrusu yüz yogası hareketleriyle kremi sürdüğümde yaptığım hareketler hoşuna gitti. Çatık kaşları düzeldi, bir süre hiç kesmeden devam ettim. Rahatlatmıştı onu. Göz altı kremimi de aldım onun gözleri kapalıyken minik minik sürdüm.

"O ne?" dedi gözlerini açmadan. Nasıl fark etti ben de bilmiyordum.

"Göz altı kremi." kapitalizm üzerinden birkaç cümle kurar ve bana laf çarpar sandım ama sadece gülümsedi, sessiz sessiz bekledi. Ellerini de nemlendirdim, onlara da masaj yaptım öyle bitirdim işimi.

"Tamam," dedim ve avuçladım yüzünü yukarı kaldırdım. Öyle bir haldeydim benim de çenem havalandı. "bebek gibi oldun." avuçladığım yanaklarından öperken yüzündeki rahatlamayı görmemek mümkün değildi. Kollarını bacaklarıma sardı önce, sonra tamamen kucağına çekti beni. Hiç konuşmadan sadece öpüşüp koklaşmayı, birbirimize kur yapmayı, sırnaşmayı özlemek içilen su, yenen ekmek kadar haktı. Ve bunların sabah

olması sinemde demlenmiş özlemin bir parçasıydı. Ve böyle bir anın yarattığı sarhoşluk baldan daha tatlıydı.

***

"Üç gün sonra Arzu Hanım'la da bir görüşmem var. Bu kadının bana ihtiyacı yok, herhangi bir şey katmayacağım belki de ona ama tamamen sosyal dayanışma projesi olarak bakıyor diye düşünüyorum ben. Lakin Arzu Hanım'ın bana sağlayacağı prestij ve network Ayşe Hanım'dan çok daha fazla. Türkiye girişimci kadınlar listesinde başı çekiyor. Eli kolu çok daha uzun, ismi biliniyor."

"Ama?" dedi tam olarak bir seçim yapamadığımı farkında olarak. Önüne bir sürü kâğıt sermiştim şimdi Arzu Hanım'ınkine bakıyordu. Hatta eline kalem almış bazı yerlere işaret bile koyuyordu. Evet aradığım kan buydu.

"Ama Ayşe Hanım da bir o kadar bizden. Yani bizden derken istihdam sağlamak istediğim dezavantajlı gruptan." altta kalmış kâğıdı çekip aldım ve Fetih'in önüne koydum. "Büyüklük konusunda Arzu Hanım'ın yanından geçemez ama amaç bakımından tam olarak örtüşüyoruz. Özgeçmişi yazıyor. Direkt kadınlar değil belki ama yine dezavantajlı gruplar. Uzun seneler boyunca evsizlere yemek ve kişisel bakım, çamaşır, banyo yardımı projesiyle gitmiş. Aslında bakarsan bir tane lokantası var, üst katı çamaşırhane. Geçmişi ve yaşadığı şeyler de ortada."

"Duygusal yaklaşmak istiyorsun yani."

"Hayır." dedim hemen. Omuzlarım düştü. "Evet." başımı eğdim ve sıkıntıyla soluklandım. "Bilmiyorum."

"Duygusal yaklaşıyorsun, profesyonel olsan Ayşe Hanım'ın kağıtlarını alttan çıkarmazdın. Diğer kadına nasıl ulaştın sen?" diye sordu. Sanırım özgeçmişini okudukça ve muhtemelen daha çok restoranlarından birinde yemek yediği için neyin ne olduğunu biliyordu.

"Bir şekilde araya büyük insanlar soktum diyelim." dedim. Fetih benim neler yaptığımı, bazı şeylere ulaşmak için neler karıştırdığımı bilseydi bir tansiyon aletine daha ihtiyacımız olabilirdi. "Sen Arzu Hanım diyorsun yani? Bir taraftan çekincelerim de şu yönde var. Zamanla konuştuğumuz şartlardan sapmak isteyebilir. Bundan korkuyorum ben. Girişimci bu kadın. Benim amacım ne? Kadın sığınma evinde belli bir zaman geçirdikten sonra kadınlara istihdam sağlamak. Ekonomik özgürlüğün kapısını aralamak. Bu kadın zamanla bana bu kriteri esnetelim diyebilir."

"Demeli zaten." dedi. Kaşlarını çattı ve kağıtlarını elinden bıraktı. "Efsun niyet güzel ama çok dar. Hadi diyelim işler yürüdü gitti. Ki Arzu Hanım'la bu mümkün. Nereye kadar sadece kadın sığınma evinde kalmış kadınlara istihdamı sürdüreceksin? Tamam bir şubeyle iki şubeyle bu mümkün belki ama..."

"Türkiye'de 143 tane sığınma evi var. Her şehre neredeyse iki tane düşüyor. Bence yeterli bir sayı."

"Ya işlev? Tahsil, yetenek, iş gücü? Herkes çalışmak istemeyebilir, seni yarı yolda bırakabilir. Kaldı ki ben buna tamam demiyorum." dedi elinin tersini kâğıda vurdu birkaç kez.

"Çok riskli bir durum bu. Beş kadın çalışıyor sadece şu anki yerde, her ay birinin ailesiyle uğraşıyorsun. Haberim var. Bu yaptığın seni hedef haline getirir. Kadın evinden kaçacak başka bir yere sığınacak kadar risk altında. Zamanı dolunca oradan çıkıyor ve aylar önce kaçtığı yere meydan okuyacak konumu geliyor artık bir işi var diye. Üstelik görüştüğün avukatlar da var, ben onları da biliyorum. Yani aynı insanların dava kısmında da varsın. Her şeye dahil ediyorsun kendini. Tamam ben bunlar kötü demiyorum. Tamam çok güzel ama bencil de olmak zorundayım. Benim karımın canı kimsenin canından daha kıymetli değil. Kendini hedef haline getiriyorsun."

"Sonunu düşünen kahraman ola..."

"Efsun beni ciddiye al." diye dik dik konuştu. Gözlerimi kaçırdım ve bacağımı sallamaya başladım. Hiç hoşuma gitmeyen şeylerden bahsediyordu. "Olayın çok tozpembe yanından bahsediyorsun diğer tarafını görmüyorsun. Bakıyorsun ama görmüyorsun. Sen de farkındasın. Öyle şeylerin içine atıyorsun ki kendini hangi taşı kaldırsa insanlar altından sen çıkacak konumdasın. Ben buna tamam demiyorum. Diğer insanlarınki cansa seninki de can."

"Kimse bana hiçbir şey yapamaz." dedim inatla. Belli bir süre yapmak isteyenler olabilirdi ama bir şeyler büyürse bu kırılırdı. Ayrıca hedef ben değildim. İlk sırada hiç değildim.

Ellerini birbirine çarptı masada öne doğru çıktı. "Bana ezberden gazel okuma." dedi tane tane. "Karısına çocuklarının annesini yapmış insanlar sana niye yapmasın. İşine gelmeyen her şeye göz kapatamazsın. Kapını pencereni indirdiler senin. Aile boy. Medeniyet, insanlık nedir biliyor mu bu insanlar? Efsun niyetini anlıyorum, çabanı taktir ediyorum. Bu çabanın kökünü de biliyorum, yemin ederim anlıyorum ama kendini riske

atamazsın. Bunu kabul etsen de etmesen de dünyadaki bütün kadınları sen kurtaramazsın." dedi, son cümle duraksanmadan acımasızca kurulmuştu. Kalbimin kırılışını iliklerime kadar hissettim kaçırdığım gözlerimi ona çevirdim.

"Çok yanlış düşünüyorsun." dedim. Tadım tuzum kaçmıştı. "Bu düşüncenin sokakta gördüğün bir kediye köpeğe, doyursam ne olacak bütün hayvanlar mı doyacak diyerek mama vermemek gibi bir şey. Bir iyilik tümüne fayda etmiyor diye vazgeçmek çok saçma. Dünyadaki herkesi kurtarmak gibi bir amacım da yok. O kadar iyi biri değilim merak etme."

"Bu dediğimin söylediğinle alakası olmadığını çok iyi biliyorsun." önümdeki tabağı itti kağıtlarımı toplamak istedim ama izin vermedi.

"Buna bir girişimcilik olarak bakabilirsin. Profesyonelce." dedim bastırarak. "Öylece köşede duran param var ve ben onu kullanmıyorum. Türk lirasının nasıl değer kaybettiği ortada. Tamamen mantıklı bir yatırım."

"Şimdi de öyle mi oldu?"

"Evet öyle oldu. Bencillik bu yaptığın. Gerçekten bencillik. Anlamıyorsun zaten beni." dedim. Neredeyse ağlayacaktım. Utanmasam odaya gidip gözyaşı dökecektim. "Bunu yapan bir tek ben değilim. Çok insan var. Ayşe Hanım o zaman zamanında tamamen kurtuldum deyip bıraksaydı. Kadın sokakta yaşamış aylarca sokaktan kurtulduğu gibi de sokakta yaşayanlar için bir şeyler yapmaya başlamış. Dışarıdan alkışlamak kolay olur zaten hep. İşin içine girince etliye sütlüye karışmayalım derler insanlar. Güçlü insan olmak güçlenince olmuyor, gücünü başkalarına dağıtınca oluyor. Ben kamu spotu da değilim ayrıca öyle düşünüyorsan." dedim. Hatırlıyordum çünkü böyle bir söylemi olmuştu.

"Kadınları kimse susturamaz, sesimizi kesemeyeceksiniz, biz çok güçlüyüz gibi boş kuru sloganlar atmıyorum gözüne öyle geliyor olabilir ama. Sadece kendimi hayata borçlu hissediyorum. Suna annem de yetimhanede kalan tüm çocukları kurtaramam deyip bana sırt çevirebilirdi ayrıca. Zoruma gidiyor yaşanılanlar. Ve benim maddi gücüm varken neden kullanmayayım diyorum. Bir araba bir ev daha alsam ne olacak? İşin sonunda bir araba ve bir evi kullanmaktan başka bir şey yapacak mıyım hayır. Bunu yapan tek kişi değilim. Kendi hayatını kurmayı başarmışsa bir yerde kendi gibi dezavantajlı insanlar için çabalıyor çoğu insan. Off." dedim sıkıntıyla. Kağıtları toplamıştım ama boş boş karıştırıyordum.

"Ayrıca bunu hep yapmak istiyordum. Belki hitap ettiğim kesim aynı olmazdı ama hayatımın bir yerinde yapacaktım buna benzer bir şey.

Yalnızken daha çok düşünmeye ve araştırmaya fırsat buldum. Devletin yardım diye verdiği bir yatak ve bir tas yemekten öteye gitmediğini gördüm. Hatta bir hapishaneden başka bir hapishaneye. Üstelik aylar sonra çoğu evine geri dönmek zorunda kalıyormuş. Şartlar çok kötüymüş. Yirmi beş yaşında bunu öğrendim ve bir şeyler niye olmasın ki dedim. Hepsi bu. Senden maddi ya da manevi bir destek beklentim yok. Kendini sorumlu hissetme."

Manevi vardı. Hem de çok fazlaydı.

Elimde evirip çevirdiğim kağıtlara bir el daha uzandı ve daha fazla hırpalanmaktan kurtuldular. Yavaşça aldı kağıtları elimden. Masanın ortasındaki peynir tabağına bakıyordum. "Bitti mi?" dedi yumuşak bir sesle. Fazla hararetli konuştuğumu durulunca fark edebilmiştim.

Soğumuş elimden tuttu "Efsun." diye göz teması kurmak için eğildi ama peynir tabağı kadar eğilemezdi. "Benim güzel karım." dedi. Peynir tabağında üç çeşit peynir vardı. "Güzel eşim." tuzsuz ve yağsız olan peyniri yumurtayla birleştirip anne kediye götürmeliydim. Tuzsuz peynir yiyemiyordum zaten, israf da olmazdı. Parmakları çenemden tuttu ve göz göze getirdi bizi.

"Sen doktorsun." dedi. Konumuzla hiçbir alakası yoktu bunun. "Önümüzde de önemli bir sınav var. Restoran sektöründen önce sağlık sektörünün sana ihtiyacı var."

"Mesleğimi bırakmayı da aksatmayı da düşünmüyorum Fetih. Ben bir doktorum. Kâr amacım da yok kariyer amacım da yok. İşin amacını ve kültürünü oturttuktan sonra işten anlayan insanlar geçecek başa. İşletme mezunlarıyla da iletişime geçmeye çalışıyorum."

Baş parmağı çenemi okşadı ve sandalyemi kendine doğru çekti biraz. "Bu işin hukuki boyutunu bizim ofisin avukatlarıyla konuşalım. İhtiyacı olan insanlarla ne şekilde nasıl iletişim kuracağımızı, seni hedef noktasından nasıl çekeceğimize karar verelim. İnsanlar isme saldırırlar kurumsal bir yapıya saldıramazlar. Sermaye konusunda insanlardan yardım alalım. Liyakat Efsun. Ben mimarım sen doktorsun. Ne kadar anlarız? Madem bir şubeyle sınırlı kalmayacaksın, işi bilenlerle konuşalım." dedi. Yumuşak yumuşak anlatıyordu.

"İstanbul'da bu işleri döndürmek kolay değil. Benim için önemli değil. Açar batar kapatırız. Ne kadar büyük bir kayıp olabilir ama sen zor durumda olan insanların ekmek teknesi yapmak istiyorsun. Her şeyi düşünmek zorundasın."

"Düşünüyorum." dedim dik dik. Komik değildi aslında hiç. Böyle dudaklarını ıslata ıslata sırıtmasına, gülmemek için direnmesine hiç gerek yoktu.

"Benim çevrem senden daha geniş, sen ders çalışırken ben bakacağım en doğru akıl danışacağımız insanlara."

"Yok sen gönülsüzsün. Zaman ayırmana gerek yok. Gerçekten kızarak söylemiyorum sana. Hiiç kızgınlık yok içimde. Gerçekt... Fetih gülme!" cümlem çileden çıkışımla son buldu. Boynumdan öptü.

"Tamam gülmüyorum." dedi sinemden. Gülüyordu yüzünü gizlemişti. "Ben her şeyde senin iyiliğini düşüneceğim ilk, sen kabul et ya da etme. Önceliğim bu sonra diğer insanlar." kokumla doldurdu içini. Bir süre sakince bekledim.

"Gülüyor musun?" diye sordum ona bakmaya çalışırken. Daha çok sokuldu bana. Gülüyordu.

"Böyle kızınca başka tarafa bakıp nefes almadan konuşuyorsun ya..." ensesine dökülen saçlarını çekiştirdim.

"Çok mu zevk alıyorsun?"

"Yani seni öyle izlemek nasıl zevk veriyor, nasıl zevk veriyor tahmin edemezsin. Dört köşe oldum seni izl..."

"Fetiiiih!" oturduğum yerden kalkıp onu öylece masada bırakmak ve Karabaş'la ilgilenmek istedim ama tuttu bırakmadı.

"Çok özledim." dedi. "Öyle konuşmanı, yüzüme bakmamanı, hızlı hızlı anlatmanı, yokmuşum gibi davranmanı da çok özledim. Gözlerini de iri iri açıyorsun, kaşlar zaten çatık. Suratsız suratsız bakınıyorsun ya etrafa..." çirkin şeyleri güzelleyerek anlatıyordu. Az önce çekiştirdiğim saçlarını sevdim. "Efsun'u özlemek tek parça değil. En az yüz parça."

⏳

"Aşkım."

"Efendim."

"Karabaş'a söyledim."

Fetih'in bana sinirli sinirli bakacağını bilsem de böyle bir şey hiç yaşanmamış gibi davranıyordum. Dudaklarımı kafesin demirlerinden Karabaş'a uzattım daldan dala zıplayıp öptü beni ve o an araba ileri doğru hafifçe fren yaptı. Ben sarsılmadım belki ama Karabaş düştü.

"Fetih!" hiç üstüne alınmadan devam etti yoluna. Edirne'den İstanbul'a iki saate varabiliyorduk ama İstanbul'dan İstanbul'a iki saatte varamıyorduk. Yanlışım yoksa az kalmıştı ama İstanbul'un az kavramı da normal değildi.

Eve yaklaştıkça tavrını yumuşattı. "Şimdi ilk ben gireyim eve. Karabaş'ı hemen görmesin. Kafesi sakın yere bırakma, saldırabilir."

Karabaş'ın başını okşadım. "Olmadı bir süre ayrı odalarda kalırlar. Yavaş yavaş aynı ortama alırız." dedim. Okuduğum onca yorum ve tecrübe vardı. Hem belki çok stres yapıyordum çok seveceklerdi birbirlerini. Yolun geriye kalanı biraz stresli geçti. Aylar önce çok da iyi değilken geldiğim eve yine geldik.

Tarihi apartmana baktım. Hatta uzun uzun. Geçen sefer bakamadığım her yanına baktım hem de. O tarihi dokusunu inceledim. Fetih yüz küsur yıllık bir apartman olduğunu söylemişti. O kadar havalı ve güzel duruyordu ki, diğer evlerin de geçmişi öyle olsa bile bu apartman ayrı bir güzeldi.

'Burayı da doğar doğmaz kızıma vereceğim.'

Minicik imrendim. Çok küçük.

Fetih elini bana uzattı merdivenlerden çıkana kadar da Karabaş'ın kafesini taşıdı. Spor yaptığımdan olacak nefes nefese kalmadım bunca kata rağmen. Kapının önüne gediğimizde bir adım arkasında durdum. Kalbim boğazımda atıyordu, kafesi kucağıma aldım ve sarıldım stresle. Fetih kapıyı açtı ve açar açmak seslendi.

"Şeftali." dedi. Stres o kadar çabuk duygusallığa dönüştü ki ortalık buğulandı yutkundum ve bir adım attım sadece. Bir mırlama duydum sonra tüyleri aslan yelesi gibi olan bir şey bize doğru koştu.

Aylar önce Fetih'e ulaşmak için yatağa bile tırmanamayan, devrilen, ben yardım edene kadar defalarca kez düşen Şeftali; şimdi eve gelen ve ona belki de artık yabancı olan kişiyi fark etmeden Fetih'in ayaklarına dolandı. Her gün yürüdüğü yol kadar emin ve tecrübeli adımlarla saniyeler içinde kucağına tırmandı. Ve yine aylar önce onu iten eller yerine onu kucaklayan kollar vardı, Şeftali'nin dili sakallarında kısa bir hoş geldin turuna çıktı adeta. Sağ ön patisinde minik bir sargı vardı, sanırım damar yolundan kalmıştı. Fetih patisinden tuttu "Çıkarmadık mı biz bunu?" dedi. Bana değil. Şeftali'ye. Çenem tir tir titriyordu. Parmakları zarif hareketlerle patisine sarılı bandı çıkardı ve beni bir köşeye oturtup ağlatacak bir an'a şahit etti. Baş parmağı önce biraz okşadı o patiyi sonra dudaklarına yaklaştırıp öptü.

Hızla dolmuş gözlerimden hızla da yaş akıttı. Omuzlarım düştü. Bu bir zafer olabilirdi benim için. Evet aylarca bunun için çabalamıştım ama başaramamıştım. Zafer bana ait değildi benim yokluğumda olmuştu. Fetih henüz daha bir yaşını doldurmamış ve belki akranları kadar değil ama yine de onu son bıraktığım hale göre çok büyümüş olmuş, bir tüy yumağına

dönüşmüş olan bebeğimizi sarıp sarmaladı. Sargısını çıkardığı patisinden defalarca kez öptü, tüylerini okşadı.

Bir gündür ayrılardı ve bunun acısını çıkarıyorlardı sanki. Sadece bir gün.

"Karıştırdın mı yine yokluğumda ortalığı?" Şeftali cevap verdi. Konuşuyorlar mıydı artık birbirleriyle? Birbirlerinin dilinden anlamayı öğrenmişler miydi? "Yedin mi yine sabun?" Fetih bana dönmeden yaşlarımı silmeye çalışıyordum ama yenileri çok çabuk akıyordu. "Bak sana kimi getirdim." dedi ve başını bana çevirdi.

"Koy kafesi şuraya." dedi ve yüksekte bir yere işaret etti. Dediğini yaptım ve onlara yaklaştım. Şeftali ilk andan kafese dikti gözlerini ama Fetih durduğu yeri değiştirdi bakmasını engelledi.

"Şeftali." dedim özlemle. Kucaklayamadım hatta temas bile etmedim. Çünkü kediler yabancı insanlardan çoğu zaman hazzetmezdi. Yüzüme baktı Şeftali. Elbette ki tanımıyordu.

"Şşşşt." Fetih yaşlarımı sildi şakağımdan öptü. Evden çıkmadan önce bol bol parfüm sıkmıştı bana ama sanırım etkisizdi. "Senin parfümünü sıktım yattığı yerlere hep." dedi. Elimi yavaşça havalandırdım. Ben sadece Fetih'i bırakmamıştım. Ben Şeftali'yi de bırakmıştım. Dudaklarım aşağı doğru büzüldü. Kendimi sıksam da vücudum titriyordu.

"Kullandığın yumuşatıcıyı hiç değiştirmedim. Saçın için kullandığın kokuları oyuncaklarına sıktım. Kokunu unutmuş olamaz." yaşlarım aktıkça hepsini siliyordu. Parmakları ıslanmıştı. İlk başına dokundum, kaçmadı, pati atmaya çalışmadı. "Senin fotoğraflarına baktı hep, videolarını benimle beraber izledi. Sesine de aşina olsun diye elimden geleni yaptım." boynunu kaşıdım, tüyleri o kadar çoktu ki... Daha bebekken belliydi böyle olacağı.

"Güzel kızım." Fetih'in öptüğü patisini okşadım. "Çok özledim ben seni."

"Elimden geleni yaptım. Emanetin olduğunu hiç unutmadım." çok iyi bakılmıştı. Tüylerinden bedenine kadar. Çok iyi bakılmıştı. Kocaman olmuştu. Elime doğduğu anı hatırlıyordum. Doktorun ölme ihtimalini söylediği anı hatırlıyordum. Fetih'e annesi öldü diye o da ölür mü ki dediğim anı hatırlıyordum.

"Yemin ederim bana bebeğimizi bırakıp gitseydin, ona nasıl bakacaksam Şeftali'ye de öyle baktım." o anlattıkça omuzlarım sarsılmaya başladı. Onu doğuran annesi ölmüştü, onu bulan kadın bırakıp gitmişti ama dünya güzeli olmuştu ve aylar geçse bile fikrim aynıydı. Diğer kediler de güzeldi ama

Şeftali'nin apayrı bir güzelliği vardı. Alnımı Fetih'in omzuna yasladım. Daha fazla gözyaşlarımı görsünler istemiyordum.

"Özür dilerim." dedim. İkisinden de. Ne işe yarardı bilmiyordum ama elimden başka hiçbir şey gelmiyordu.

"Uzunca bir süre seni aradı evde." dedi. İyi ki gizledim yüzümü. "Sana seslendi. Bana miyavladığı gibi miyavlamıyordu seni ararken. Odaları dolaştı, senin ona bıraktığın oyuncakları ağzıyla tutup etrafta dolanıyordu. Aklına bile gelmiyordum. Seninle oynamak istiyordu." dört pati beni öldürebilir miydi? Gözümde canlanıyordu oda oda dolaştığı. "Sonra kıyafetlerinin üzerine yatmaya başladı. Kullandığın pikenin, örttüğün şalın, hırkanın. Gidip özellikle seçiyordu. Kokunu sıkmaya başladım her yere. Hâlâ sıkıyorum. Sık sık adını zikrediyordum unutmasın diye. Seninle oyun oynadığı videoları izliyorduk. Orada bile senin attığın oyuncakları yakalamaya çalışıyordu ekrandan." Fetih çenesini saçlarıma sürttü bir eliyle kızını tutmuştu bir elini bana sarmıştı.

"Senin emanetine kendimden daha iyi baktım ben." dedi. Biliyordum. Fetih Karadere bu dünya üzerinde benim emanetime ihanet etmeyecek, ona gözü gibi bakacak tek adamdı. Ve benim eşimdi. Ben ölene kadar da böyle kalacaktı.

İntegram: serceyioldurmekofficial

LXII- "ördekli fırın eldiveni"

Sanırım en yorumlarınıza ihtiyacım olduğu zamanlardan biri. Lütfen önce yıldıza basıp sonra bol bol bol yorum bırakalım mı? Yaralarımı saracak♡

Sezen Aksu; Seni İstiyorum

Nilüfer; Son Arzum

Instagram: serceyioldurmekofficial

***

"Amma da büyümüşsün!"

Fetih Karadere son gördüğünde buzağı, şimdiyse dana olan hayvanın gövdesini tararken dalgındı. Sesi ve bakışlarıysa bitkin ve de yorgun.

Buzağı Efsun görmeyeli dana Efsun olmuştu.

Bu komik geldi bir an ona. Gülecek gibi oldu ama yapamadı, gülmek istemedi. Kısa bir anda yok oldu gitti yüzündeki kıvrımlar kaşları yeniden ciddiyetle çatıldı.

"İnan bilmiyorum geçen sefer ne yaptı sana. Bir tek bu tarağı buldum." dedi ve tarağa baktı. Fetih'in bildiği; böyle büyükbaş hayvanlar için kullanılan tarak tırmığa benzerdi. İlk kez böyle bir şey görüyordu.

"Antika." dedi kendi kendine, tarak için değil Efsun için. "Nereden arayıp buldu Allah bilir." söylenişi devam etti. Vakit gece yarısını geçmişti. Buraya geleli bir saat ancak oluyordu. Zeliha'yı Burcu'nun yanına bıraktıktan sonra vakit kaybetmeden Kars'a gelmişti. Ona iyi gelir, biraz olsun uzaklaşır diye. Böyle işin ona gelişine sövüyordu ama beklediği gibi olmamıştı. Nç ona iyi gelen bir şey vardı ne de uzaklaştığı bir şey. Geldiğiyle kalmıştı.

Kars belki de kafasının içinden uzaklaşmak için yanlış bir yerdi.

Kafasının içinden uzaklaşmak için doğru bir yer var mıydı?

Kars olmadığı kesin. İstanbul? Oraya da gittiler beraber. İzmir? Orası zaten olmaz. Ülke dışına çıksaydı? Daha önce birkaç senesini geçirdiği

İtalya? Daha neler... Efsun'a bunun açıklamasını yapamazdı zamanı gelince. Zamanı gelince? Ne zaman gelecek bu zaman?

Kaldı ki orası da Efsun'dan başka bir şey hatırlatmayacaktı ona. Kars'a gelirken nasıl ilk gelişlerini hatırladıysa İtalya'ya gittiği taktirde de Efsun'un ona günlerce Bella Ciao dilettiğini hatırlayacaktı.

Elindeki tarağı rastgele bir yere fırlattı ve duvara döndü, elini yüzüne örttü. Hissettiği her duygu aniden nüksediyordu. Özlem de öfke de kızgınlık da kırgınlıkta sitem de. Ansızın oluyordu, elindeki iş her ne olursa olsun bıraktırıyordu ona. Omuzlarını dik tutamıyordu. Nitel bir yük vardı sırtında, kamburu çıkmıştı. Eli yüzünde soluklandı. Kafayı yemek üzereydi.

'Dünyada şimdi onunla yan yana bulunmamamız kadar mantıksız ve lüzumsuz ne vardır acaba? Hayat bir tesadüfler silsilesiymiş, âlâ! Fakat tesadüfün de kendine göre bir mantığı olmalı değil mi?'

Efsun karşına bile çıkmadan onu hiç tanımadan onun için çizmişti o satırların altını. Geçmişten geleceği bir atıf gibiydi. Şimdi o kitap Efsun'daydı. Hiç okumamış mıydı, daha o satıra gelip sorgulamamış mıydı? O altını çizdiği yerde duraksamamış mıydı? Fetih'in bunları kaçıncı düşünüşüydü?

Giden tam gitmiyorsa bu bir noktada umut diğer noktada zulüm demekti. Fetih'in içinde körüklenen bir zulüm ama bitmek bilmeyen bir umut vardı. Göğüs kafesine ağır geliyordu. İkisi de. Umut sanıldığı gibi güzel bir şey değildi. Zulüm sanıldığından daha zordu.

Sabır diledi içten içe. Defalarca kez. Efsun bedenen gitmişti, Fetih onu içinde şehir şehir dolaştırıyordu. Bedeni devamlı uyukluyordu belki bir yatakta ama Fetih onu içinde bir öğlen uykusuna bile yatıramıyordu. Sinesinde devamlı uyanıktı. Devamlı konuşuyor, hareket ediyor, bir şeyler anlatıyor, gülüyor, ağlıyordu. Bir Efsun vardı ki hiç yoktu, bir Efsun vardı ki hiç gitmiyordu.

"Fetih abi."

Sırtını döndüğü kapının oradan geldi sesi. Fetih yüzünü sıvazladı ve döndü. "Efendim Pınar." dedi boş bakışlarla. Genç kız gördüğü yüzle kalakaldı bir an. Gözleri mi parlıyordu karşısındaki adamın? Işıktan olacak diye geçirdi içinden.

"Sultan annem seni soruyor, ne zaman gelecekmişsin, bitmemiş mi işin?"

"Bitti sayılır, Şeftali ne yapıyor?"

"Dolanıyordu en son ortalıkta."

Meraklı... Çok meraklıydı. Fetih'in gözünün önüne direkt geldi küçük bedenini sağı solu nasıl kurcaladığı. Bir yerlere atlayıp zıpladıkça devrildiği. Her deliğe girişi ve üzerine kıvrılmak için o tanıdık kokuyu arayışı.

"Pınar getirdiğim çantanın iç..." duraksadı. "Neyse tamam geliyorum ben de." çantanın içindeki şalı çıkar. Efsun'un parfümü sıkılı, alsın kokusunu da yatsın üstüne belki uyur biraz.

Pınar önden Fetih arkasından çıktılar. Genç adam çıkmadan son kez Efsun'a baktı, içinden sen anca Efsun diye danaya bakarsın diyerek söylendi, okkalı bir laf çarptı kendine. Göz devirdi bu haline. Girdiler evin içine geçen sefer geldiklerinde Efsun'la babaannesinin oturduğu bir köşe vardı oturma odasında, babaannesi yine orada oturuyordu.

Şeftali kokusunu almış olacak bacaklarına dolandı hemen. Fetih geldiğini bile farkına varamıyordu çoğu zaman. Ezecekti bir gün fark etmeden. Birkaç kez kıl payı kurtarmıştı. Fetih'in içi yeniden sönük bir öfkeye ev sahipliği yaptı. Çok şikayetçiydi Efsun'dan. Fetih'e göre kedi de çok şikayetçiydi. Bir gün ayağının altında eziliverse kim verecekti hesabını?

Önce onu aldı kucağına sonra getirdiği çantaya yöneldi. İçinden gelmeden önce iyice Efsun'un kokusunu sıktığı büyük şalı çıkardı. Burnunu yaklaştırmasına gerek yoktu zaten koku hemen yayıldı. Şeftali fark etmiyordu belki ama bu koku Efsun'un teninde daha farklı duruyordu. Fetih de fark etmemeyi dilerdi. Bu koku onun teniyle kıyaslandığında çok yapay kalıyordu. Ve bu fark çoğu zaman sızlayan burun direğini daha da baskın hale getiriyordu.

Babaannesinin tam karşısına oturdu az öteye şalı serdi ve küçük bedeni üzerine bıraktı. "Geldim babaanne." dedi sadece ve Şeftali'yi izledi. Şalın ucundan dökülen iplerle uğraşmaya başladı hemen. Küçük patileriyle hemen bir oyun yarattı kendine. Fetih göbeğinden tutarak şalın ortasına yatırdı.

"Uyu uyu, yorulmadın mı?"

Gündüz uyuyup tüm enerjisinin gece harcıyordu.

Şeftali bunu da bir oyun sandı ve dişlerini Fetih'in eline geçirdi. Fetih önce onun üstünlük sağlamasına izin veriyordu sonra aniden bir dövüş yarışındalarmış gibi canını yakmadan şalın üzerine yatırıyordu. Bu Sultan Hanım'ın konuşmasına kadar sürdü gitti.

"Ben torunla gelirsiniz dedim sen pişiy almışsın gelmişsin."

Fetih'in eli duraksadı, Şeftali üstünlük sağladı. Allak bullak bir anın içine düştü adam. Çok sık yaptığı gibi, bu tamamen istemsizce oluyordu, Efsun'un vereceği tepkiyi düşündü.

'Pişiy ne demek Fetih?' derdi önce. Anlamını öğrenince de muhtemelen o kadar beğenir ve sempatik bulurdu ki bir süre kedi değil pişiy der dururdu. Sonra muhakkak 'E Şeftali'de torun babaanne, bak. Miyavla annem büyükanneye!' yanağını Şeftali'nin yanağına yaslayıp bunları söylerdi. Fetih'in kafasında en azından böyle canlandı.

Ardından torun kelimesinde kayboldu gitti. Gülümsedi, tamamen alay doluydu. Efsun bile yok ne torunu dedi kendi kendine.

"Nasip böyleymiş."

Dili ve içi hiç, bir değildi. Okkalı bir küfretti nasip deyişine. Sessizce durdular yine. Fetih halıyı izledi, ikisi de uzun uzun düşüncelere daldılar. İşin doğrusu bunu Fetih yaptı. Yine daldan dala atladı. O kadar karmaşıktı ki kafasının içi dilinin bağı en alakasız yerde çözüldü.

"Doktorların işi çok zor değil mi babaanne?"

Göremese da yanı başında koca bir dert oturuyordu kadının. Aldığı nefesten, kurduğu cümlelere kadar anlıyordu. Bu vakit olmuştu uyumamıştı. Torunu gelsin de döksün derdini tasasını diye. Bir kırgın iki dertli insana uyku haramdı.

"Öyle ya Allah tırnaklarına taş değdirmesin. Akşama kadar kaç kişiye şifa oluyorlar."

Fetih başını salladı. "O da var ama bir de şey var bak." sakallarını kaşıdı. "Bunlar devamlı sınavlara da giriyor. Hani diğer meslekler gibi değil. Okul bitti yoluna bakmıyorlar. Bir sınav daha bir sınav daha. Olacak iş değil. Nasıl bir kafa var ki katlanabiliyor buna?" sesi düşünceliydi. Çok önemli şeyler anlatıyordu sanki, durmuş buna dertleniyor buna kafa yoruyor gibiydi hali.

"Efsun'da girecek mi sınava?"

Fetih beklediğini aldı, gözleri hızla halıdan babaannesine kaydı. Tam olarak bunu istiyordu. Bir şekilde Efsun'dan bahsetmek. Birileri konuyu açsın ve anlatsın uzun uzun.

"Evet." dedi hemen. "Girecek ya girmez olur mu?" avuç içlerini kot pantolonunun üzerinde gezdirdi. Beden dili anlayan biri için çok şey anlatıyordu. "Uzmanlık için. Kadın doğum istiyor hayırlısıyla. Bir girsin de sınava." sırtını divana yasladı ve tavana baktı. Başını yavaş yavaş salladı.

"Çok akıllı benim karım." dedi. "Tekte halledeceğine inanıyorum ben. Zehir gibi. Zeliha'yı hallettim sıra onda." diye uzun uzun anlatmaya başladı.

Kadın doğum güzel geliyordu Fetih'in kulağına. Bunu nasıl açıklayabilirdi bilmiyordu ama günün birinde o branştan bir doktora ihtiyaçları olduğunda çok daha kolay olacaktı her şey ona göre. Bir de Efsun'un eline bebeklerin doğma ihtimali içini sıcacık yapıyordu. Muhakkak Efsun her gece gelip anlatacaktı o bebekler hakkında bir şeyler. Bazen öyle bebekler olacaktı ki 'keşke adını Efsun koyabilsem.' diyecekti.

"Fetih, Efsun nerde?" çok yumuşak bir sesle sorulmuş bu soru Fetih'in içini dağladı. Kafasının içinde doğumhanede işini yapan bir Efsun varken yanında yoktu ve bu sorgulanıyordu. Bu soruyu bekliyormuş gibi çenesi titredi. Ne hacet varsa buna.

"Bu yaştan sonra öğrenci yetiştiriyorum sanki. Garip bir sorumluluk. Gerçi Efsun'un durumu bambaşka. Ona tek faydam hazırlayacağım bir meyve tabağı olur ama...." fark etmedi ama bir yaş hızlıca yanağından süzüldü. Meyve tabağı. Bu iki kelimeye karşı müthiş bir hassasiyeti oluşmuştu. Bazen içine bir korku düşüyordu. Ya beni beklemeden başlarsa çalışmaya, o meyve tabağını hazırlayamazsam diye. Kafasında bu hali öylesine kahreden bir noktaya koymuştu ki ihanet kelimesiyle denk düştüğü teraziyi dengeliyordu.

Efsun ve Fetih arasındaki ihanet ancak bir meyve tabağı üzerinden olurdu.

"Fetih... "

"Şikayetçi değilim ama. Hoşuma gidiyor o kendi başarısının üzerine gittikçe, kendine bir şeyler kattıkça. Durmak bilmeyişi hoşuma gidiyor. Üst üste koyuyor birikimini, hiç bu bana yeter demiyor. Devamlı kendi mesleğinde kim ne yapmış, ne etmiş didik ediyor. Nasıl gururlanıyorum babaanne, nasıl gururlandırıyor beni bir bilsen." deyimi yerine getirircesine sinesi kabardı. "Kardeşin, arkadaşın hatta kendin... Bir yere kadar gururlandırıyor seni ama eşin öyle mi? Gözlerimin içi parlıyor benim Efsun'un bu halini izlerken. Müthiş bir şey." parmaklarını kütletti, tavanı izliyordu. Gözünden süzülen yaşları fark etmiyordu. Efsun gittiğinden beri kendini sıkmayı o kadar iyi öğrenmişti ki şimdi fark etmesi mümkün değildi akıp giden yaşlarını.

"Oğlum nerede Efsun?"

"Hastaneye de namını salmış, olacak iş mi? Senin üstlerin var, sağlıkta rekabet olmaz ama yine de etik değil sanki. Bana gelecek hasta, Efsun

doktor diye tuttursa tepem atardı her halde. O okudu da biz kasaptan mı aldık bu diplomayı derd.."

"Fetih'im...."

Fetih'in gözleri kapandı hızla, bedeni kaskatı kesilmişti. Yüzü acıyla buruştu. Kalbinde dipsiz bir sancı, patlamak üzereydi. "Gitti." dedi. "Gitti babaanne. Efsun gitti." Dişlerini dudaklarına sürttü gözlerini aralayıp buğulu bakışlarla babaannesine baktı. Yutkundu. Daha sakin olmak için telkin etti kendini. Kafasında kurduğu konuşmanın dışına çıkmaması gerekiyordu. Bir demirin sağlamlığını, bir dağın yıkılmazlığını alması gerekiyordu.

"Yok. İşi var dedim ama yalan söyledim. Edirne'de. Türkiye'nin diğer ucunda. Telefonla bile konuşmuyoruz. Gitti." bacağını sallıyor, başını her seferinde farklı bir yöne çeviriyordu. Yaşlı kadının yüzündeki şaşkınlığı izledi. Boğazını biraz olsun yumuşatmak için defalarca kez yutkundu.

"Bazı şeyler yaşandı, engel olamadım. İyi değildi, gitmek istedi gitti" İlk kez bu kadar basit cümlelerle anlattı bu olayı. Ölesiye rahatsız edici geldi, Efsun üzülürdü sanki bunları duysa.

"Merak etme iyiyim ben." Yutkundu, elinin tersiyle yaşlarını sildi rahatça. Gören yoktu ya ondan rahatı mı vardı? "Geçici bir dönem bu. Biraz toparlasın kapanacak bu mesafe zaten. Sen de kendini üz diye söylemiyorum. Bil diye söylüyorum." Kardeşiyle konuşurken içindeki acıyı bu kadar gizlemeye gerek duymuyordu. Babasıyla konuşurken öfke doluydu. Babaannesineyse can yakacak kadar sakin.

"İyiyim ben sen sakın düşünme, dert etme beni. Gitmek istedi gitti." bu cümle sahibinin yüzünde mayhoş bir gülümseme yarattı. "Engel olamam ki kimseye. Yirmi beş yaşında kadın. Karşı çıkamam. Sadece haklıydı onu bil. Haksız değildi." Kimsenin aksini düşünmesini istemiyordu. Haklıydı diyordu kiminle konuşursa. Ağzı aksini hiç dile getirmemişti. "Kızma ona yani, haklıydı. Otuz bir yaşında adamım ben de sonuçta. Benden yana bir endişen de olmasın." otuz bir yaşında adamım ben de sonuçta. Bunu içinden defalarca kez tekrar ediyordu. Sık sık. Sayılar dünkü çocuk olmadığını kanıtlıyordu. Fetih kanıtlanmış olanı inkâr etmezdi. "Oturup bir çocuk gibi üzülecek ağlayacak halim yok. Sakince karşıladım zaten durumu."

Sallanan bacağı hız kazandı, kontrolden çıktı. Bazen kaslarını o kadar yorgun hissediyordu ki Fetih Karadere bu tarz titremelerin önüne geçemiyordu. Sessizliğe büründüler bir süre. Sultan Karadere'nin kafasında

dolanan onlarca nedenden biri çok kuvvetliydi. Sormak istiyor ama zamanı olmadığını da biliyordu. Öylece sustu torunuyla, torununun dayanamayıp konuşacağını da hissediyordu. Fetih'i dilinin altındakileri görecek kadar tanıyordu.

"O da gitmek istedi demek ki." dedi Fetih kendini tutamadan. Burada bitirip odaya çıkıp uyuması en doğrusuydu belki de ama bir gün kaldırmıyordu. İtiyordu kalkmak istedikçe. "En doğru yolu gitmekte buldu. Hem de bir mektupla. Neyse." son kelime titreyerek değil umarsızca çıkmalıydı ağzından. Bunu istedi. Kendine karşı olan bir rekabet gibiydi bu.

"Canı sağ olsun. Ne diyebilirim ki başka, değil mi? Bir insanı çok sevmek gitmemeye yetmiyor demek ki. Bunu öğrendim ben de. Koskocaman adamım, kendimi harap edecek halim yok. İlk birkaç gün çok zordu ama şu an iyiyim. Yarın daha da iyi olacağım. O da iyi olsun. Çünkü onun için gitti. O kötü olsa ben kötü olsam ne diye yaşandı bu olaylar değil mi? Ben iyiyim, eminim o da iyidir."

Fetih'in başını tamamen yere eğmesiyle yaşları yanağına değil halıya düştü. Ardı ardına. Sesi akan göz yaşlarına rağmen sağlam kalmıştı. Babaannesi mesela torununun gözlerinin dolduğunu hissediyor ama sicim gibi yaş akıttığını tahmin edemiyordu.

"Oturup yas tutacak halim yoktu zaten. Benim de sorumluluklarım var, işim gücüm var, her şeyiyle tek başına ilgilendiğim kardeşim var, icra ettiğim bir mesleğim var, çalışanlarım var, bakmakla yükümlü olduğum dört patili bir yaramaz var. Var da var... Gittiyse gitti, ölüm yok ya işin ucunda." dudakları aşağı doğru büzüldü, çenesi belirginleşmiş, kirpikleri sırılsıklam olmuştu.

"İyiyim ya ben. Hayatıma devam ediyorum. Sonuçta dizi çekmiyoruz, gerçek dünyadayız. Kimse gidenin arkasından ölmüyor. Bak dedem öldü sen yaşıyorsun. Efsun gitti diye ben mi yıkılacağım? Ki sizin beraber geçirdiğiniz vakit ayrı geçirdiğiniz vaktin dört beş katı. Biz? Kaç zamandır tanıyorum ben Efsun'u değil mi babaanne? Haksız mıyım?" Yaşlı gözler babaannesine baktı. Onay verse de itiraz edecekti karşı çıksa da. Babaannesinin suskunluğu Fetih'i daha da ileri götürdü.

"Sene bile değil ya. Birkaç ay sadece. Ben Efsun'u da gayet aklıselim seviyorum. Kendimi kaybedecek halim yok. Sorarlar adama daha kaç aydır tanıyorsun sen Efsun'u diye. Daha kaç ay oldu? Abartma demezler mi bana? Bokunu çıkarma. Senin kardeşin öldü diyorum ya. İnsanlar evladını kaybediyor sen birkaç aylık bir ayrılığı mı abartacaksın? Geçen sene bu

vakitlere gitsem tanımıyordum bile onu. Akıl var mantık var. Şuursuz değili..."

"Böyle konuşunca için soğuyor mu?"

Bir mızrak Fetih'i gafil avladı, göğsünden saplandı sırtından çıktı. Gözleri sarhoşmuş gibi açılıp kapandı.

"Biraz olsun soğuyorsa söyle tek kelime etmeyeyim sabaha kadar konuş."

Önce çenesi sonra göğsü titredi. Bir çocuk gibi masum bir ağlayıştı bu. Hislerin kontrolsüzlüğü, körüklenmiş bir özlem, her şeyi gören bir büyüğün verdiği güven. Evet tam anlamıyla güven. Fetih kendini güvenli bir alanda hissetti Efsun gittiğinden beri ilk kez. Çok zordu. Bir taraftan Zeliha'ya umutsuz bir şeyi hissettirmemek, diğer taraftan Şeftali'ye bakmak, onun eline bakan işleri az da olsa takip etmek ve daha fazlası. Kendini sıkmaktan başka bir şey yapmıyordu bunca zamandır.

Başını iki yana salladı. Bir kez daha bir kez daha. Ağlayışı artık sesliydi.

"Babaanne," dedim kısık sesle. Dışarıdan gören biri olsaydı mimiklerini beş yaşında bir çocuğa benzetirdi muhakkak. Omuzları çöktü. "Efsun gitti." diyebildi ancak. Tüm cümlelerini teker teker yedi, oda onun hıçkırığıyla titredi. Sessiz ağlayışları olmuştu ama hiç bu kadar sesli ağlamamıştı gittiğinden beri. Pimi çekilmiş bir bomba gibiydi.

"Sen nasıl dayandın?" dedi, nefes alırken zorlanıyordu. "Ben bu hâle dayanamıyorum sen ölüme nasıl dayandın? İki gözünü dedeme feda ettin sen, hiçbirimiz anlamadık. Ben neyi feda etsem biraz azalır içimdeki babaanne?" akıl dileniyordu. Biri artık ona bir şey söylesin ve Fetih'in acısını azaltsaydı. Dindirmek mümkün değildi ama azaltmalıydı.

Sultan Karadere'nin de dolmuş gözleri boşaldı "Ha benim güzel oğlum." dedi ona yaklaşırken. Anlayabiliyordu. Sevginin ne demek olduğunu bilen biri olarak da anlıyordu. Sevdiğini kaybetmeyi bilen biri olarak da anlıyordu. Bir anne olarak da anlıyordu. Fetih onun yaşlı yüzüne uzanan eli tuttu avuçlarının arasına aldı ve alnını yasladı.

"Babaanne bir şey yap." bu çok açık bir yalvarıştı. Fetih'in annesi vardı ama yoktu. Fetih'in babası vardı ama onunla dertleşecek kadar yoktu. Bunca gündür ilk sığınacak bir liman buldu. "Bir şey yap, kurban olayım bir şey yap. Aklımı kaçıracağım bir şey yap."

Fetih'in saçlarını okşayan el torununu sinesine çekti. "Ben sana kurban olayım, ben." gözünün önünde büyüyen, dışarıdan bakanın bedenine dağ gibi diyeceği torunu dakikalarca sinesinde ağladı, yardım diledi. Üzerindeki

fistan torununun yaşlarıyla ıslandı, en son içi on sene önce yanmıştı. Bu gece ansızın yine yandı.

Dakikalar sonra sinesinden dizlerine düştü adamın başı yorgunca. Cenin pozisyonunda divana yattı başını yatırdı babaannesinin üstüne.

"Kırk yedi gün oldu." yaşları burnunun ucunda birikiyor koca bir damla şeklinde düşüyordu. "Ben otuz yıl yaşadım bu dünyada kırk yedi yılın tadını biliyorum." omuzları sarsıldığında yanağını babaannesinin bacağına bastırdı şiddetle. "Böyle iş mi olur? Aklım almıyor, otuz yıl yaşayan adam nasıl kırk yedi yılın tadını bilir?"

Öyle bir aidiyetti ki içindeki; doğarken Efsun vardı yanında sanki. Onsuz olan anıları bile düşünürken zihni bir yerde Efsun'a bağlıyordu. Onunla geçirdiği seneler onsuz geçirdiği seneleri daha aşmamıştı matematiksel olarak ama zihni üstünlüğü çoktan değiştirmişti.

"Ben dilini, dinini, kültürünü bilmediğim ülkede bir başınayken bile kimsesiz hissetmedim." ki o zaman bunu hissedecek yaştaydı. Çok gençti, toydu. "Ne çirkin bir şeymiş bu his babaanne! Efsun nasıl senelerce bununla yaşadı? Nasıl dayandı?"

Bir çemberin etrafında dolanıyor eninde sonunda merkezine uğruyordu. Fetih'in merkezi Efsun'du.

"Kimsesiz kaldım ben. Herkes gitti sanki, bir başıma kaldım. Tek bir insan evladı bile yok." annesini, babasını, sevgilisini, eşini, en yakın arkadaşını... Tek bir kişi gitmişti ondan giden şeyler birle sınırlı değildi. Birin ederi bir değil bindi.

"Gelse bana, bir süre yalnız kalayım dese çıkmaz mıydım ben evden?" Bulurdu başka bir ev. Yan eve taşınırdı, sokağın başına ya da bir arka sokağa. Doluydu, bu yüzdendi hiç bölünmeyişi. Kırk yedi gündür içinden geçirdiklerini şimdi bir ağır dolusu söylüyordu.

"Anneni uzak tut bu kadından, dayanamaz dedin sen bana." Sultan Karadere içindeki en kuvvetli ihtimalden emin oldu içinden geçen öfkeye rağmen torununun yaşlarını sildi. Zühre diye diye körüklendi sinesi. "Dayanamadı. Benden de bir sik olmaz, uzak tutamadım. Dayanamadı. Alıp bir fanusun içine koyamadım, okyanusun ortasına bıraktım ben karımı." bir fanusa koyup özgürlüğünü kısıtlamaktan daha doğru gelmişti Fetih'e onu okyanusa bırakmak. Hatalıydı. Ya da değildi sadece öyle hissediyordu.

"Kabak çiçeğini aldım ısırgan otlarının, sinekkapanların arasına bıraktım. Sevgim yeter yaşamasına sandım. O da bıraktı gitti. Haklıydı babaanne, Efsun haklıydı. Efsun hep haklıydı."

"Böyle işin bana gelişini sikeyim peşinden bile gidemiyorum. Öyle bir şey saldı ki benim köküme, köpek gibi acı çekmeyi ona saygısızlık yapmaya tercih ediyorum. Anasını sikeyim bunun ben. O orada bensiz mahvetti kendini yazdığı üç cümle beni burada durduruyor. Yedi ceddini sikeyim ben bu işin. Ne zaman soktu bu içimdeki şeyi benim içime de ezbere bildiğim birkaç cümleyle onu dinliyorum, adım atmıyorum."

İlk soruşumda cevap gelmeyince yinelemiştim ama ikinci soruşuma da yanıt alamayınca arkadan bana sarılmış bedene çevirdim başımı. Bu biraz zor oldu çünkü yanağını yanağıma yaslamıştı, yükünü bana bırakmamıştı ama bedenini tümüyle hissedebiliyordum. Yanağıma batan ince bir sakalı da karnımı saran koca eli de. Bunun farkındalığı belirli periyotlarla bana uğruyor kendi kendime gülümsüyordum.

Kocaman bir yatakta tek başına yatarken hissedemediğim rahatlık şimdi bir koltuğa iki kişi sığmışken iliklerimdeydi. İçeride olan yatak da kocamandı ama biz geldiğimizden beri bu koltuğa yatmıştık. Şimdi telefondan Fetih'in aylar önce çektiği buzağı, artık buzağı olmayan, Efsun'un fotoğraflara bakıyorduk. En azından ben bakıyordum Fetih'se benim sorularımı duymayacak kadar dalmıştı.

"Bir şey mi oldu?" dedim gözlerine bakarken. Uykusu mu gelmişti diyecektim ama öyle olsa anlardım. Dalmıştı.

Hı diye mırıldandı ve gözlerini kırpıştırdı. Uzun kirpiklerine baktım. Ellerinden sonra kirpikleri mi çekmişti dikkatimi? Emin değildim sıralamasından ama onu ilk tanıdığım zamanın içindeydi kirpiklerine bakışım. Aynı odaya girmeden çok önce hatta. Ünlü bir oyuncu olsa kirpiklerine övgüler yağdırılır, sağdan soldan fotoğrafların üzerine yazılacak şiirlerle Divan Edebiyatı'nı yeniden canlandırırdı bazı insanlar.

Neyse ki ünlü bir oyuncu değildi de bunca derdin arasında bunun sinirini stresini çekmiyordum.

"Dalmışım, bir şey mi söyledin?" tam da tahmin ettiğim gibi cevap verdi. Gözlerindeki dalgınlık hüzün gibi duruyordu hatta. Kurcalayacak gibi oldum ne düşündüğünü ama zorlamayı da doğru bulmadım.

"Sultan babaanne," dedim üçüncü kez. "Biliyor mu gittiğimi?" sesimdeki mahcubiyeti üçüncüde de saklayamadım. Sanırım ne düşündüğünü ne düşüneceğini ve karşılaştığımızda bana nasıl bakacağını fazlasıyla umursuyordum. Çekiniyor hatta biraz korkuyor bile diyebilirdim.

"Kısmen." dedi. Tam da tahmin ettiğim gibi korkuydu içimdeki. Avucumdaki telefonu sıktım istemsizce. Sanki hemen şimdi karşılaşacakmışız gibi stresle kasıldım. Bilmiyordum. Bir suç işlememiştim, bu tamamen Fetih'le benim aramdaydı ama Sultan babaanneyle aramda gönül bağı vardı sanırım. Onun yüklediği bir sorumluluktu.

"Şşşşt." dedi Fetih hızla ve işaret parmağı çillerimin üzerinde dolaştı. "Kim ne biliyorsa da senden yana kötü bir şey düşünmüyor. Kimsenin hakkının olmayışı bir kenara babaannemi biliyorsun. Seni nasıl sevip saydığını da. Düşünme saçma şeyler. Bak buzağı Efsun, dana Efsun oldu. Bunu konuşalım." Telefon ekranını kaydırdı ve diğer resimleri de gösterdi.

"Baksana ne çok büyümüş bir sonraki kurbanda keselim diyorum ben..." dedi. Yanağını yeniden yanağıma yaslarken dirseğimi karnına bastırdım. "Bir mangal güzel gid..."

"Fetiiih!"

"Ne Fetih, Efsun? Buzağı oldu dana, kurbanda keselim iki kavurma yapalım diy..."

"Fetih konuşma şöyle!" daha ikinci kez görememiştim bile. Ki görsem ne olacaktı? İstersem yüzlerce kez görseydim. Biz onu hiçbir zaman kesmeyecektik ki. Yüzümü boynuna gizledim. Sızlandım öylece. Bedenimi de kendine çevirdi boynuma öpücükler kondururken "Kesmeyelim mi?" diye sordu.

"Fetih diyorum!"

"Hiç mi kesmeyelim?"

"Ben Karabaş'la Şeftali'yi alıp odalardan birinde uyuyacağım." dedim ve bunu söyler söylemez uygulamadan vazgeçtim. Çok da mantıklı bir fikir değildi galiba.

"Sen uyurken Şeftali yesin diy..." kollarından çıkmaya çalıştığımda kahkaha attı. Sırf bu kahkahaları devam etsin diye kollarından çıkmak için daha da çok çırpındım. Az daha düşecektim.

"Tamam dur," dedi gülüşlerinin arasında. "Tamam dur şaka yapıyorum dur." dişlerimi omzuna bastırdım ama hiç geri durmadı. İzin verdi ısırmama.

"Sen şaka yapmıyorsun sen eşek şakası yapıyorsun."

"Eşeği ötekileştiriyorsun." dedi utanmadan ciddi bir tonla. Omzunu yine ısırdım, bedenimin yarısını bedeninin üzerine çekti. Saçlarım yüzünün iki yanına dökülürken çatık kaşlarımla ona bakıyordum.

"Ben hiç keser miyim Efsun'u akıllım? Canı gibi bakıyor babaannem ona. Onu kurban eder miyim hiç?" tamam az önce aksini söylüyor oluşunun tam olarak eşek şakası olduğuna girecektim ki yan taraftaki tekli koltukta ve benim hırkamın üzerinde uyuyan Şeftali odanın en yüksek tepesinde olan Karabaş'ın kanat çırpmasıyla korktu ve abartılı bir tepkiyle kendini koltuktan attı.

Evet tam olarak koltuktan attı.

Eve girdiğimiz ilk an çözümü Karabaş'ı ayrı bir odada tutmakta bulsak da yalnızca birkaç saat içinde Fetih'in 'bu iş böyle olmaz' söylemiyle hepimiz şu an aynı yerdeydik.

Karabaş bir odada konuştukça Şeftali kapısının önünde oturuyor ve miyavlıyordu. Hatta öyle ki bir ara Fetih'in ayaklarının dibine gelmiş ve kapıyı açması için adeta yalvarmıştı. Fetih'in kararlı tavrı onu vazgeçirmemiş yine kapı önünde durup beklemiş hatta toprak eşeler gibi kapıyı eşelemişti.

Fetih'e göre Karabaş'ı odada tutmak Şeftali'nin merakını arttıracak, hatta o odaya girmeyi tek gayesi belleyecekti. Üstelik Karabaş'ın devamlı konuşması, benim devamlı onun odasına girip çıkmam- onun odası dediğim de çoğunlukla Kürşat'ın kaldığı odaydı sanırım- daha da körüklüyordu merakını. Takıntı olması daha kötüydü ve Fetih benim tüm çekincelerime rağmen yine tüm kararlılığıyla kuşumuzu almış ona Şeftali'nin atlayarak ulaşamayacağı bir konum belirlemişti.

Şeftali abartısız bir saat boyunca gözlerini bile kırpmadan kafesi izlemiş, ona ulaşmak için yol aramıştı ama işin garip yanı o kafese ulaşmak istemiyor gibi Karabaş ne zaman kanat çırpıp uçsa korkuyla geri çekiliyordu. Tüm o tehlike saçan, kafesin etrafında havalı havalı dolaşan tavırlarının tam tersi korkuyla kaçıyordu.

"Klavye delikanlısı." dedi Fetih bizim olduğumuz koltuğa tek hamlede atlayan Şeftali'ye bakarken. Ben onu en son gördüğümde bir koltuğa tırmanamıyor, her seferinde düşüyordu. "Artist artist dolanıyordun bir saat

önce, çakma Polat Alemdar." kendimi yan tarafa attım artık Fetih'in kucağında değildim.

Şeftali Fetih'in üzerinden bize doğru yürürken ara ara duruyor burnunu benim bedenime yaklaştırıyordu. Kavuştuğumuz ilk andan beri bazen çok yabancı gibi bakıyorken bana bazen de bir o kadar o küçük Şeftali'nin tanıdık bakışlarını görüyordum. Sık sık gelip beni kokluyor Fetih'e bakıyorken en son da yine hırkamın üzerinde uyuyakalmıştı.

Fetih'in gövdesinde durdu ve Fetih eliyle boğazını tuttu. Şeftali dişlerini eline geçirirken ne o ısırıyor ne Fetih onu boğuyordu. Bu sanırım onların sevgi diliydi.

"Öyle tavada çevirecek, böyle tek lokma yapacak diye atıp tuttum bunun için miydi? İki kanat çırpınca korkasın diye mi sana aylardır evdeki sinekleri avlattım?" birbirleri arasındaki sevgi savaşı Şeftali'nin aramıza devrilmesiyle son buldu Fetih uzun tüyleriyle kaplanmış göbeğini sevdi. Ben rahatsız olmasın, yaşadığı eve aniden iki canlı girdi gerilmesin diye geri duruyordum, onun gelmesini bekliyordum ama Fetih tüylerden elini çekip avucumun içine aldı elimi.

"Göbeğinin sevilmesine bayılıyor." dedi. Benim elim Şeftali'nin tüylerine temas ettiği an Şeftali o elin annesine ait olmadığını anladı ve bana da baktı ama bir şey yapmadı.

"Yavruyken de öyleydi." dedim. Karnının üzerinde dolanan ellerimiz ayrıldı bir süre sonra, Fetih beni Şeftali'nin tüyleriyle baş başa bıraktı. Başımı biraz daha Şeftali'ye yaklaştırdım çekindim biraz ama o göbeğinin sevilmesiyle iyice yumuşamışken öptüm de boynundan. Minik pembe burnu o kadar keskin kokluyordu ki beni sesini duyabiliyordum. Hayret ediyordu muhtemelen. Aylardır evinde olmayan bu canlının nasıl evi gibi koktuğuna anlam veremiyordu.

Fetih az öteden uzanarak telefonunu aldı. "Bak bu videonuzu çok seviyor." dedi ve aylar önce telefonu orta sehpanın ayağına yaslayarak çektiğim videoyu açtı. Tam da dediği gibi oldu Şeftali pür dikkat telefona baktı. Önümde kağıttan toplar yapmış yukarı atarak Şeftali'yle aynı anda tutmaya çalışıyorduk.

Şeftali telefon ekranında da olsa attığım kağıtları yakalamaya çalıştığında Fetih'le aynı anda kıkırdadık ama gözlerimin sulandığını hissedebiliyordum. Sesim bir telefondan bir kulağının dibinden gelince Şeftali'nin kafası allak bullak oldu. İçimdeki sevgi doldu taştı aynı zamanda kontrol

edemeyeceğim kadar da haşinleşti. Yüzünü avuçladım onu iyice kendime çektim.

"Kaşına gözüne ölürüm ben senin." ağzından öptüğümde patilerini bana siper etmeye çalıştı ama yapamadı. Dayanamadım sardım sarmaladım. Tüyleri onu olduğundan daha da büyük gösteriyordu. Minicik kalmıştı kucağımda. "Senin her bir tüyünü ölürüm. Çok özledim seni!"

Kafamın içinde tam da Fetih'in cümleleriyle canlanıyordu oda oda beni aradığı. Küçük boyunun yettiği her yere bakması. Ben öptükçe sarsılıyordu, tüyleri o kadar güzel kokuyordu ki hâlâ. Ben de elbet onun kokusunu unutmamıştım. "Yüzlerce kediyle uğraştım hiçbiri senin kadar güzel değildi." bu çok nesnel bir konuydu. Yemin ederim öyleydi. Dünyanın en güzel kedisiydi ve bana göre değildi.

"Oyun oynamayı mı özledin sen bir tanem? Oyun oynamayı mı özledin sen?" ben onu öptükçe o dişlerini ısırmasa da derime sürtüyordu. Biraz daha hırpalayarak seversem kuvvetli bir darbe yiyecektim.

"Seni çok seviyorum." dedim.

"Biliyorum." dedi Fetih.

Fetih?

Onunla göz göze geldiğimizde Şeftali'ye söyledim diye açıklamaya yapmadım çünkü çok açıktı zaten bu. Nereye dalıp gittiyse üstüne almıştı. Dudaklarımı ıslattım ve ona baktım sadece. Daldığı yerden ayıldığında suratını astı ve Şeftali'yi benden alıp koltuğun arkasına bırakmaya çalıştı.

Bazı şeyler demek ki hiç değişmiyordu.

💫💫💫

Belini yasladığı mutfak tezgahında omzuna küçük bir el havlusu atmış beni izliyordu. Su ve sütlü karışımın içinde haşladığım kuru fasulyeleri süzdükten sonra kavurduğum salçalı soğanların üzerine ekledim. Kuru fasulyemiz de bitince akşam yemeğimiz hazır olacaktı. Havalar soğumuş olsa da balkonda yemek istemiştim. Çünkü biliyordum birkaç haftaya kalmaz Fetih balkona ısıtıcı da koysa yine mümkün olmayacaktı yemek yemek.

"Yani şimdi bu sütün olayı ne tam olarak?" dedi. Bir türlü kabullenemiyordu kuru fasulyeyi sütle kaynattığımı. Öyle ki bu ilk soruşu değildi.

"Lezzetine lezzet katacak, dağılmayacak. Bir de tabi en önemlisi sindirim probleminin önüne geçecek. Tadına bak, hak vereceksin bana. Ayşen'in mutfak sırlarından biri bu. Tabi ben sana da verdim bu sırrı ama."

Bu Ayşen'in kulağına gitmemeliydi. Fetih kavurduğum fasulyeleri izliyordu. Yağsız et kullanmıştım hem onun hem de benim gönlüm olmuştu. Hazırda olan pilav ve salata bana yetmedi, kuru fasulyenin suyunu ekledikten sonra dolaba yöneldim. Bir ezme ya da meze yapacak malzeme bulabilir miyim diye dolaptaki malzemeleri didik didik ederken Fetih duyduğum seslere bakılırsa kuru fasulyenin başındaydı. Hatta kokladığını da tahmin edebiliyordum.

Gözüm birkaç kez taradı dolabı ve sonunda bir kavanoz çarptı gözüme. Dışı buğulanmış kavanozun içini o ilk birkaç turda görememiştim ama tabanına batmış lahanayı gördüm. Benzeyen şeye o kadar ihtimal vermedim ki elimle buğulanmış yeri temizleyip tamamen içini görene kadar ikna olmadım.

Kavanozun içinde turşu olduğunu.

"Yok artık." dedim kavanozu elime alırken. "Turşu mu bu?" Dolabın önünde çıkarken Fetih ayaklarının dibinde dolanan Şeftali'yi kucakladı ve elimdeki kavanoza baktı.

"Evet." dedi sakince.

"Sen ne zamandan beri turşu yiyorsun?" o kadar imkânsız geliyordu ki bana, kavanozu açtım kokladım. Gerçekten turşuydu. Birazdan yeniden inanmayıp tadına bakacaktım. Karışık bir turşu kavanozuydu. "Bu basbaya turşu. Fetih inanmıyorum sana kan kusuyordun bunu yemem..."

"Efsun o senin yaptığın turşu." dedi. Kavanoza dalmak için bekleyen elim de bakışlarım da donuklaştı. Hafızam bir boş levhaya dönüştü, bir an aklıma bile gelmedi neyden bahsettiği. Elimdeki kavanoz ve aylar önce koca bir bidona kurduğum turşu görsellik olarak birbirine o kadar uzaktı ki bir an inanamadım elimdekini yapanın ben olduğuma.

"Benim yaptığım turşu mu?"

Kavanozu iyice sildim ve daha dikkatli baktım içine. Baktıkça hatırlıyordum içindeki malzemeleri. "Evet. Açıldıktan sonra üç ay içinde tüketilmesi gerekiyormuş. Bir süre bekledim ben ama sonra dayanamadım iki ay önce açtım. Geriye bir tek o kaldı."

O konuştukça her şeyi daha net hatırlamaya başlıyordum. Mahmut vardı, onun annesinin koca bir lahana gönderişi ve benim aldığım tarifle daha farklı şeyler de ekleyerek turşuyu kurmam. Ve hiç açmadan gitmem. Ve hiç tadına bakmamam...

Bir bebeği kucağına yerleştirir gibi kucağında yerleştirdi Şeftali'yi. Poposundan destek vermişken Fetih, Şeftali ön patilerini Fetih'in omzundan

sarkıtmıştı.

"Onu da zar zor bıraktım. Sen de tadına bakabil diye. İlk turşundu, çok heves etmiştin yaparken." çekmeceden bir çatal alıp bana uzattı.

"Ama sen turşu sevmezdin ki..."

Mutfağa geldiğinde kapağını daha çok sıksın diye ondan yardım istemiştim. Hatırlıyordum. Kim yiyecek bunca turşuyu diye söylenmiş, ben yemem bak diye de uyarmıştı.

"Büyük konuşmamak lazımmış Efsun." dedi. Çatalı elinden aldım ama daldıramadım. "Öyle büyüklük yapıp yemem etmem diye söylendiğin şeyi gün geliyor bitmesin diye azar azar yiyormuşsun. Hiçbir kibir insanın yanına kalmıyor işte. Muhtaç kalıyorsun üstten baktığın her şeye. Kardeşin her evine geldiğinde biraz alıp götürmek istiyor diye atışıyormuş insan. Biter diye korkuyormuş. Bu yaşına kadar elinin tersiyle ittiğin nimetin ne kadar süre dayandığını, nasıl muhafaza edileceğini araştırırken buluyormuş insan kendini."

Bana yaklaştı, tam arkamdan bedenini bedenime yasladı. Öylece turşuya bakıyordum ne hareket ediyordum ne de konuşuyordum. Kalbimin üzerinde çatlaklar vardı. O ince uzun izler hiç geçmeyecek hissi bazı anlarda haddinden fazla hissediliyordu. Bu o anlardan biriydi. Elimdeki çatalı usulca aldı ve çenesini saçlarıma sürttü.

"Ben turşu sevmiyormuşum değil ben senin yaptığın turşuyu hiç yememişim." onun boşluk bıraktığı yerde ben sürttüm saçlarımı çenesine. Sırtımı gövdesine yasladım çatala aldığı turşuya baktım. Bir dolma tabağı nasıl aylar önce beni hüngür hüngür ağlattıysa bir turşu da gözlerimi sulandırıyordu. "Bu senin ilk turşundu, hadi bak tadına da nasıl güzel olduğunu anla." bir dilim salatalık turşusunu uzattı bana.

"Bu mevsimde ne buluruz bilmiyorum ama yenisini yap bize. Haftalardır bunu bitirmeyeyim diye çok direndim."

***

"Bir tane Barbie evi var aslında. Kocaman, 100 parça. Özel bebekler, araba, havuz, kaydırak, asansör vesaire her şeyi var. Ben almak istedim aslında bir dönem ama Ayşen'e yakalandım, fiyatı yüksekti biraz. Paraladı beni alamadım." dedim. Alamasam da telefonumda kayıtlıydı.

"Bu kadının tam olarak derdi ne Efsun?" dedi bıkkınca.

Tane tane olmuş pilavımda tencerenin dibini görmüştük. Kuru fasulyeme ayılıp bayılmıştı. İlk turşum bitmek üzereydi. Üzerimdeki şala daha çok

sarıldım ve balkonu inceledim. Son gördüğümden beri bir şey değişmemişti hâlâ boştu her bir tarafı. Sadece masa vardı.

Alt kat komşunun balkonu o kadar güzel duruyordu ki böyle tepeden, imrenmemek mümkün değildi. Edirne'deki ev müstakildi, bahçesi vardı ben de bir sürü şey ekmiştim ama balkon başka bir şeydi işte. Bugün masayı kurarken sık sık sarkıp bakmıştım alt balkona. O kadar güzel değerlendirmişti ki kadın alanı...

"Derdi kendini borçlu hissetmemek Fetih."

"Efsun sen gidip ona bir şey almıyorsun ki."

"Olabilir ama çocuğuna alıyorum sonuçta. Bu tarz şeyleri kendi hanesine borç olarak yazıyor Fetih. Empati kurduğumda haksız diyemiyorum. Almak istediğim şey neredeyse iki bin sekiz yüz olan asgari ücretten fazla. Bunun bir gün geri dönüşünün olması tedirgin ediyor onu, ayrıca ben Sıla'ya bir şey yaptığımda bana olan tavırları değişiyor. Normalde yaptığıma tepki verecek kadın bir şey söyleme hakkını kendinden bulmuyor sessiz kalıyor gibi gibi gibi..." dedim.

"Tamam." dedi Fetih sakince. "Benimle seninle olduğu gibi yüz göz değil. Ben alacağım sen şaşırırsın, bilmiyormuş gibi davranırsın. Emrivaki yaparız. At sen bana, alayım ben. Sonra da elbise seçeriz."

Şu masayı duvara yaslayıp arkamdaki duvarı boylu boyuna açsak güzel olurdu. Oraya saksılardan çok güzel bir köşe yapılabilirdi. O dekorasyonun aralarına minik minik ışıklandırmalar koyabilirdik.

"Sen neye bakıyorsun?"

Özellikle sardunyalar çok yakışmaz mıydı?

"Efsun sana söylüyorum."

Bacağıma dokunan elle odağım dağıldı Fetih'e baktım. "Koptun gittin, ne düşünüyorsun?" dudaklarımı yaladım ve söyleyip söylememek arasında gittim geldim. Söyleyeceksem de nasıl konuyu açacağımı bilemedim.

"Alt komşunun balkonu çok güzel değil mi?" gözlerimi irice açmıştım, tepkisini bekliyordum. Dudaklarını büzdü.

"Bilmem, hiç dikkat etmedim." dedi ama o. Nasıl bunca zamandır dikkat etmezdi ki bir insan? Omuzlarım düştü, başımı çevirdim.

"Anladım, neyse boş ver."

"Ne oldu, neyi anladın?"

"Boş ver ya. Öyle bir şeyler düşündüm de önemsiz."

"Efsun söyle."

Bedenini hepten bana çevirdi yaklaştı yanıma iyice. Dirseğini masaya dayarken her şeyiyle bendeydi artık. O kadar odağındaydım ki konuşmamak çok mümkün değildi. Çok kısa süre susabildim sonra dayanmak mümkün değildi.

"Yani aslında şöyle;" dedim kendimi tutamadan. Öyle heyecanlı doğruldum ki yaslandığım yerden Fetih'in omuzlarıma örttüğü şal düştü. Yanaklarımın içini ısırıyordum belki daha az gülümserim diye ama olmuyordu. Yüzümü düşündüklerim güldürdü.

"Çok boş bence balkon. Bak alt kat nasıl güzel değerlendirmiş balkonu. Biliyorum çok hoşlanmıyorsun çiçeklerden bitkilerden ama en azından şu kısma." diye balkonun dışa açılan kısmını gösterdim. "Uygun saksılar alsak olmaz mı Fetih?" gözüm balkonun geri kalanında dolaştı. İçimden geçen çok daha farklı bir şeydi ama onu zorlamak istemiyordum. Çünkü geçen sefer inat ettiğimde eninde sonunda hoşuna gitmeyen şeyler gözünde büyümüş ve biraz gerilmişti. Koyduğum saksıların yerini değiştirmişti.

"Dışa dönük olacaklar, balkonun iç kısmında bile kalmayacaklar. Geçen sefer kızmıştın suyunu fazla koyunca toprak taşıp etrafı kirletiyor diye ama söz dikkat ederim bu sefer. Hem zaten balkonun içinin kirlenmesi imkânsız." alt komşunun balkonuna gidebilirdi ama ben engellerdim ki. Hem o kadın da anlayışlı olurdu bence.

Gözümün önünde canlanıyordu saksıdaki çiçeklerle balkonun son hali. Biraz heyecanla, biraz acaba reddeder mi tedirginliğiyle Fetih'e diktim koca koca açtığım gözlerimi. Beklediğim iki ifade vardı. Biri isteksizlik diğeri rahat, onay vereceği bir başka ifade ama ikisi de yoktu.

Günlerden cuma, aylardan kasım, mevsimlerden hazandı. Fetih'in yüzündekiyse hüzün.

"Bir şey mi oldu?" dedim.

Dudaklarını ıslattı, bir an deniz manzarasına baktı gözlerini kırpıştırdı. Gözleri gösterdiğim yerde gezindi sonra balkonun diğer köşelerinde. Bir köşede duraksadı ve işaret etti. "Burayı boş mu bırakacaksın?" diye sordu. Sonra bir diğer yeri gösterdi. "Ya burası?" az önce hayalini kurduğum duvarı gösterdi.

"Burası da var."

Kalbim kanat çırptı adeta. Parmağının ucuyla gösterdiği her noktaya bakıyordum.

"Ciddi misin sen?"

"Evet. Geçen sefer geldiğinde de söylemiştin ya. Ben çok anlamam ama herhangi bir dekorasyonu gösterirsen yaparım. İstediğin çiçekleri de alırım. Saksıları da." balkon o konuştukça daha da genişledi gözümde. Enine boyuna hem de. Zinniya, Petunya... Bir sürü çiçek ismi.

"Ben çok dikkat ederim bu sefer sularken söz. O kadar güzel olacak ki bak devamlı balonda oturmak isteyeceğiz. Keşke daha önce yapsaydık diyeceksin. Gerçekten çok dikkat edeceğim sula..."

"Sabah sen sularsın akşam ben sularım." bir an devaju oldum. Sanki bu anı daha önce yaşamıştım. Bu cümleyi daha önce duymuştum. Halbuki duysam şimdiye kadar yaşadığımız her yeri bitkilere boğardım.

"Çok güzel olur." dedim heyecanla. Evet tam olarak böylesine bir şeyi hayal ediyordum ben. Birimiz sabah birimiz akşam sulasın, sonra çiçeklerimiz büyüdükçe sevinelim. Daha büyük bir saksıya beraber alalım. Belki sıradan ama anne ve babamın çok zevk alarak yaptığı bir şeydi bu. "Sen akşam sulayamayınca ben sularım o akşam merak etme." dışarıdan komik mi geldi bu söylediğim bilmiyorum ama yüzünde tuhaf bir ifadeyle gülümsedi bu halime.

"Tamam sen sabah sulamayınca da ben sularım." dedi. Karnım bunun heyecan ve güzelliğiyle o kadar karıştı ki kollarımı sardım ve karşı manzaraya baktım.

"Edirne'deki evden saksılarımı getiririm. Bahçedekileri almak mümkün olmayacak. Gerçi ben çıktıktan hemen sonra kiraya verilirse yeni ev sahibi bakar ama saksılarımı riske atmayı..."

"Neden evi boşaltıyorsun?" diye böldü bunu. Ona bakmadan anlattıklarımı bıraktım ve gözlerine baktım.

Çok garip bir şekilde "Buraya gelmeyecek miyim?" diye en düz mantık aklıma geleni sordum. Saçma bir soruydu ama aklımdan geçtiği gibi koyvermiştim.

"Buraya gelmen o evi boşaltman gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Evet?"

Kirada olduğumu söylememiş miydim, yoksa o mu duymamıştı?

"Hayır?"

"Ev kira. Oturmadığım eve neden kira vereyim ki? Boşuna masraf." Edirne'de kiralar pek de uygun değildi. Hatta oradaki bir kesimden İstanbul'la yarıştığına dair şeyler duymuştum. Öğrencilerin 1+1 küçücük evlere çok yüksek rakamlar verdiğini... Kaldı ki benim bahçeli evim de hiç bu durumun gerisinde kalmıyordu. O parayı Zena'ya harcayabilirdim.

"Efsun sen o ayda neredeyse sekiz ay geçirdin." dedi. Kaşlarım çatıldı sadece. Eeee... dercesine baktım ona. Elbet hayatımızın bazı yerlerinde başka yerlerde yaşayabilirdik.

"Olabilir."

"Dünya kadar şey yaşadın orada." dedi. Evet yaşamıştım ama buna da vereceğim tek cavap olabilirdi. "Kaldı ki biz seviştik." dedi. Yine dayanamadım ve aynı şeyi söyledim.

"Olabilir. Sonuçta biz evliyiz." iki arada bir derede yine hoşuna giden cümleyi seçti başını bana uzatıp boynumdan öptü sırıtarak.

"Evet evliyiz." dedi. Bu çok hoşuna gidiyordu, daha sık söylemeliydik. Biz evliyiz. Dışarıdan basit ama bizi gülümsetecek kadar derin. Elini bacağıma bastırdı bana eğildiği yerde kaldı.

"Bunca sebep varken o evden çıkmanın hiçbir anlamı yok."

Mahrem perileri. Evet kanat çırpan mahrem perileriydi. Onları hatırlıyordum. En olmadık zamanlarda geliyorlardı. Fetih'i mesken tutuyorlardı. Ve işin garibi onları da özlemiştim. Ayağa kalkıp canım mahrem perileri diye bağırarak onları kucaklamak isteyecek bir roman karakterine dönüşecektim az kalsın.

"Fetih yarın öbür bir otel odasında da sevişebiliriz ve sen o otel odasını alamazsın." dedim ben yine de aklıselim davranıp.

"Hiçbir otel odasında sen aylarını geçirmeyeceksin. Hiçbir otel odasında biz aylar sonra ilk kez sevişmeyeceğiz." bu mesafeden beni her şeye ikna edebilirdi ama direnmeliydim. O ev bir masraf olacaktı, ne zamana kadar oraya kira ödeyecektim ki?

"Oradaki çiçekleri tek tek kendi elinle ektin. Sen onları ektikçe, o kulubeleri boyadıkça beni nasıl mutlu ettin bilemezsin. Dünya kadar anın var o evde."

"Hepsi sensiz ama," dedim açıkça. Hatırlanmaya değer olanlar elbet vardı ama hatırlamak istemeyeceklerim de çoktu. Fetih'in bu geçmişe bağlılığı benimse bir o kadar gelecekte olmam hiç değişmeyecekti. Ben yeni anılar ediniriz dedikçe o senin burada anıların vardı diye diretiyordu.

"Olsun. Benimle de olur. Kaldı ki Edirne'de de bir evimiz olur. Belki bir gün tak eder bu şehir canımıza basar gideriz. Yaşlılıkta çekilmez bu şehir bak."

"Edirne çok soğuk olmaz Fetih, ben yaşlanınca yaşayamam orada!"

Yirmi altı yaşındaki Efsun dayanamıyordu o soğuğa altmış yaşındaki Efsun ne yapardı? Bu ciddi halime kıkır kıkır güldü yanımda.

"İyi yazın çarpar kapıyı gideriz. Oradan ver elini Yunanistan, Bulgaristan. O ev bize lazım. Şehrin konumu çok aklıma yattı."

"Her ay kira ödeyelim diyorsun yani."

"Yeni gelenler senin o koyduğun kulübeleri söker atar diyorum."

"Fetiiih!" ayağına vurdum. Ben yeni taşınacak olanlarla konuşacaktım. Her ay mama da gönderecektim zaten.

"Sen herkesi hayvansever mi sanıyorsun akıllım? Kaldı ki kira ödemeyeceğiz. Direkt alacağız. Bir ömür kira vermek akıl işi değil." dedi bu kez. Şu durumda kira ödemem daha mantıklı duruyordu ama. Ne kadar fiyat biçeceğini tahmin edemiyordum ev sahibinin. Tam ağzımı açacaktım ki bunlar için izin vermedi.

"Ben alacağım Efsun." dedi net bir şekilde. Hayır kredi çekmeliydik. "Tapusu sende olacak."

"Hay..."

"Boşuna itiraz etme çünkü boşuna. Evlendikten sonra aldığımız her mülk zaten ortak. Tapunun sende ya da bende durmasının hiçbir özel anlamı yok. Ben sende olmasını istiyorum sadece. Ev tapuda senin. İtiraz etme, bu konuyu tartışmayalım."

Edinilmiş mallara katılma rejimi. Ortak olduğunu biliyordum evet ama yine de içime sinmedi ta ki bu evi ve asıl sahibi düşünene kadar. Sessizce manzarayı izlerken aklıma geldi bu ihtimal. Şey...

Ben de ilk doğan oğluma verirdim o evi. Olmaz mıydı?

Fetih'e baktım göz ucuyla. Bu evin bir sahibi varsa eğer o evin de bir sahibi olabilirdi. Bakışlarımı yakaladığında hemen kaçtım ve dudaklarımı büzüştürdüm. Acaba ilk tapu hangimizden çıkacaktı? Fetih yanımda uslu uslu otururken bunu düşündüm ama hiç konuşmadım.

Şeftali kucağına atladı onu sevdi biraz. Kuru fasulye ikram etti, bense tapunun ilk hangimizden çıkacağını düşünüyordum. Bir zaman sonra sofrayı toparladık, iki kadeh şarap koyduk ve sandalyelerimizi yan yana çektik. Her geldiğimde İstanbul'a sayıp sövüp yine böyle hayran hayran izliyordum. Hem de bu soğuk havada.

Ortam yoktu ya Tevfik Fikret ya da Yahya Kemal oluyordum.

Yanağım onun koluna yaslıyken çok geriden, ince ince Sezen Aksu'nun sesini duyuyordum. Mecazen değil. "Alt kattan mı geliyor?" diye sordum.

"Kadın yaşlı, duymuyor diye yüksek sesle dinliyor hep. Bana kadar geliyor. Neyse ki dinlenecek şarkılar seviyor da tepem atmıyor her gece."

Bu söyledikleri beni imayla gülümsetti. "Biliyorum." dedim. Kadehimden bir yudum alıp önümdeki masaya koydum.

"Neyi?"

"Sezen Aksu sevdiğini. Hatta en çok sevdiğin şarkı Zalim bence." öne doğru çıktı hafifçe, kadehinin ince kulbunu parmaklarının arasında döndürdü. Görmüyordum ama bence gülümsüyordu.

"Yârin gözü yüksekte benim bir kuru aşkım var." dedim onun gibi.

Başını bana çevirdi, çatılmış kaşları, tehlikeli bakışlarıyla üst bedenimi süzdü. "Âh yoksa hatırlamıyor musun? Sarhoştun ya."

Dilini dudaklarında gezdirdi. Beni bir kez daha süzdü ve açıkça süzdü.

"Seninle yeterince iyi sevişmediğimi mi ima ediyorsun?" dedi. Dün geceden sonra bunun imasını yaparsam iki yaparsam iki yakam bir araya gelmezdi.

"Estağfurullah. Sadece sarhoş oluşundan bahsediyorum."

Yerini daraltıyormuş gibi önce benim kadehimi sonra kendi kadehini geriye doğru itti. Bunu neden yapmıştı şimdi?

"Sandığın kadar sarhoş olsam," dedi. Biliyordum zaten bunu. Her anlamda anlamıştım. Her anlamda hem de. Hatırlamayacağı şeyleri hatırlamasından da diğer türlü de. "dün gece yarım yamalak geçerdi." dedi ve bana doğru yaklaştı. Bu kadar erken olması beni çıldırtsa da kalbim bir odanın içinde duvardan duvara atıyordu kendini.

Dibimdeyken sordu. "Öyle mi geçti?" dedi. Evet de desem, hayır da desem çok benzer sonuçlara sebep olacaktı. Gözlerim dudaklarına kaymak istiyordu, izin vermiyordu.

"Hayır tam tamam geçti." dedim ben. Dürüst olmak istedim. Dürüstlük ne zaman kaybettirirdi ki? "Ama..."

Elini usulca bacağıma bastırdı burnu burnuma temas etti. "Ama?"

"Bence bazı şeyleri görmeyecek kadar sarhoştun." dedim. Dün gece ben bile unutmuştum o ayrıntıyı ama o da zaten görmemişti. Sabah uyandığında çoktan giyinmiştim zaten. Gözlerimin içine baktı dudaklarımı bırakıp, hatta biraz geri çekildi.

"Ne gibi?"

"Bilmem."

"Efsun."

"Efendim."

"Neyden bahsediyorsun?"

"Uslu bir adam olursan şirinleri görebilirsin." gerçi çok küçüktü, odanın ışığı loştu. Bunun da payı olabilirdi. Geri çekilip bana baktı bir kez. Ne görmeyi beklediyse artık.

Dikkatini dağıtayım diye "Demek zalim dinleyince aklına ben geliyorum." dedim ve şarabıma uzanacaktım ama engel oldu. Bakışları derinleştikçe ben ona bakamamaya başladım. Yutkundum ve bileğimdeki elinin yavaşça parmak aralarıma girdiğini hissettim. Ellerinin bazen haddinden daha büyük olduğunu hissederdim şimdiki gibi. Bunu çok özlemiştim.

"Sadece zalim dinleyince değil." dedi ve elimden tutmuşken yerinden doğruldu. Bedeninin de dev gibi gözüktüğü anlar olurdu. Bunu da çok özlemiştim ve o anın tam içindeydik. Çenemden tuttu ve başımı kaldırdı.

"Nasıl istedim deliler gibi, sayıkladım sıcak sıcak nefesini de demiş Sezen Aksu." baş parmağını alt dudağımda gezdirdi.

Yerimden doğrulurken "Biliyorum öyle söylediğini." dedim. Bu şarkı bazı anlarda kıvrandırıyordu. Kıvrandırdığı anlar çok netti zihnimde. Ellerini gerdanından ensesine doğru sürte sürte götürdüm. "Çok doğru söylemiş değil mi?" dedim. Beni balkon kapısına doğru kontrollüce itti. Sonra bir kez daha sonra bir kez daha. Ta ki ben içeri girene kadar. Kapıyı örttü, perdeyi kapattı. Bir taraftan Karabaş bir taraftan Şeftali konuşuyordu ama biz çalmayan Sezen Aksu'yu dinliyorduk.

Bana vardı önce belimi kaldırdı sonra kucakladı. Bacaklarımı beline sararken ensesinde birleştirdim ellerimi.

"Cık." dedi dudaklarımın üzerinde.

"Bu gece gel, yarın da gitme." dedi ve adımladığı bir yerde beni sert bir yere bıraktı. Masa sandım ama değildi. Plaklarının ve pikabının yanına koydu. Ayaklarım yere doğru sarkarken bir plağı aldı ve taktı. Pikap iğnesini ayarladı ve alabileceğimiz en yüksek verimi aldık. Sezen Aksu dün bütün gece seni düşündüm yanarak diye başladığında Fetih oturduğumu yerden dudaklarıma uzandı. Artık ve Şeftali ne de Karabaş'ın sesi vardı. Üzerindeki kazağın eteklerine uzandım ve bir çırpıda çıkardım. Pikabın çok dibindeydim ses gümbür gümbür geliyordu.

Eve kokun siner duvarlara sesin, diyordu ya Sezen eve kokum duvarlara da sesim sinecekti. Fetih önce sırtımı duvara yasladı başımı koruyup sonra beni tekrardan kucakladı. Henüz hiç gitmediğim ve aylar önce gördüğüm yatak odasının kapısından girdik, sonra ayağıyla örttü kapıyı. Dudaklarımız

o kadar büyük alanlarda dolanıyordu, sınırımız karşı tarafın dudakları asla değildi.

Fetih'le öpüşmeyi de çok özlemiştim. Benimle öpüşürken dişlerini çenemde, sus çizgimde, yanağımda hissedişim çok özeldi. Bu hayaliyle bile elde edemeyeceğim bir histi. Çok çabalamıştım ama olmuyordu. Her şey hayalle bir yere kadar mümkün oluyordu ama bazı şeyler olmuyordu. Bedensel tatminkârlık bir yere kadar tamamdı ama o his beden ötesindeydi.

"Uslu bir adam mıyım?" diye sordu. Kapı kapalı olsa da şarkının sesi odadaydı. Ve belki de alt kat misilleme yaptığımızı düşünüyordu.

"Evet." dedim. Hırkamı çıkardığında üstten bana baktı, şirinleri arıyordu galiba. Ellerini üzerimdeki askılı bluza yönelttim ve çıkarmasını sağladım. İçimdeki straplez sütyenin kopçasına yönelttim sonra elini. Göğüslerim serbest kaldığında elini yavaşça tenimde sürterek sol göğsümün alt ve biraz arka tarafında kalan, güzel bir dekolteli elbiseyle çok güzel gözükeceğini düşündüğüm yere getirdim. Parmakları o kısımda ben yönlendirmeden dolaştı ama bana göre okşadı. Gözlerim aldığım zevkle yumuldu ve Fetih dokunduğu yere eğildi.

Şeftali'nin fotoğrafını çektiği patisinden esinlenerek yaptırdığım, minimal sayılabilecek ama bana göre göz alıcı olan dövmeyi, yani şirinleri gördü.

"Sen patisini çekmiştin ya bir kez Şeftali'nin." dedim ve ekledim. "Söylediğin kadar acımıyormuş."

"Efsun." dedi sanki daha dün yapılmış gibi çok yavaş dokunurken dövmeme. "Bu dövmeyi yapan kişi..."

"Çok tatlı bir hanımefendiydi." diye tamamladım. Evet bulunduğu yerin ona eninde sonunda bu soruyu sorduracağını biliyordum. Yaptırırken de.

"Vazgeçtiğini düşünüyordum." dedi.

"Beni çok iyi manipüle ediyordun." elim usulca onun dövmesine gitti ve kendime doğru çektim. "Bir de senin dövmenin tesiri bende çok büyüktü. Şartları eşitlemek istedim." elim bel gamzesiyle dövmesi arasında dolanıyordu. "Dövmene dokunmayı da çok özledim."

Aynı hamle ondan geldi ve dövmeme dokundu ve dudaklarımızı birleştirmeden önce konuştu. "Şartları eşitleyemezsin. Ben senin dövmene dokunmayı hiçbir zaman özlemeyeceğim." Bu çok ama çok doğruydu işte.

💫💫💫

"Şimdi onun sınavları bugün bitiyor, biz gidelim desem bu ikisini de," dedi ve bizi izleyen yavrularımızı gösterdi. "götürmemiz lazım. Şimdi daha alışmamışlarken birbirlerine uzun yolculuk akıl kârı değil. Zeliha sınavdan

sonra bir hafta okula gitmeyecek zaten. Onu çağıralım. Gelsin." yaslandığım mutfak tezgahında elimi ayağımı çekmiştim her şeyden. Biraz stres biraz heyecanla Fetih'i dinliyordum.

"Ama burada olduğumu söylemeyelim. Sürpriz olsun olur mu?"

"Tamam öyle yapalım." dedi Fetih sunum tahtasına peynirleri dizerken. Şeftali patileriyle mutfak dolabına tutunduğunda bir dilim kaşarı da kaptı.

"Ben bir Burcu'yu arayayım Fetih, bir öğreneyim nasılmış Zeliha. Sen sessiz ol tamam mı, kimsenin haberi yok daha." ilk Zeliha bilsin istiyordum. Masadan telefonu aldım ve hoparlöre verdim telefonu. Bir tek yumurtası kalmış menemenin yanına koydum ve yumurtalardan ilkini kurdum.

"Efendim." dedi Burcu.

"Müsait misin?"

"Sayılıı... Neyse müsaidim müsait. Nasılsın Efsun, ben seni arayacaktım dün ama her şey o kadar karmakarışık ki... Şu Ales işleriyle, İstanbul Üniversitesi hocalarıyla ve diktatör babamla uğraşıyorum."

Okulu bitirir bitirmez istediği ama babası tarafından engellendiği şeyin peşindeydi. Öğretim görevlisi olmak istediğini daha lisedeyken bile söylüyordu zaten ama İlbey amcanın sahada çalışmadan öğretmenlik olmaz tabusu vardı. Onu şark görevinin sonuna gelene kadar yıkamamıştı. "Hiç önemli değil. İyiyim ben. Senin nasıl gidiyor?"

"Babamı işin içinden çıkarırsam süper. Bana zerre bir fayda sağlamadığı gibi insanlar torpille bir şeyler yapmadığıma ikna olsun diye zorbalanıyorum. Gerçekten Hitler bu adam. Of neyse ya aman, okuyup ne olacağız apartman yöneticisi mi? Konuşmayalım bu konuyu."

"Tamam..." dedim sakince. Babasının gazabına uğramıştı muhtemelen yakın zamanda. "Zeliha ne yapıyor?" dedim.

"İyiii," dedi ve arkadan bir korna sesi geldi. "Dün gece konuştum. Bugün son vizesi var anladığım kadarıyla üst sınıfların gözünü korkuttuğu bir sınav. Ben de ona dedim ki büte kalmamış öğrenci, öğrenci değildir zaten. O şekilde rahatlatmaya çalıştım. Nasılım?"

Ben güldüm. Fetih imam olduğu için gülmedi hatta ters bir bakış attı telefonuma.

"Süpersin. Başka ne var ne yok? Her aradığımda soruyorum ama böy..."

"Ay saçmalama Efsun! Sen sormasan ben anlatacağım. İyi iyi, İzmir'e çok alıştı. Her konuştuğumda bir öncekinden daha alışmış durumda. Sanırım bu aralar biraz cilt problemleri yaşıyor. Bir şeyler alıyor falan ama biliyorsun benim cildim annemin güzel genlerinden dolayı hiç

sivilcelenmedi. Anlamıyorum şu aldığı şeyleri. Sana fotoğraflarını atayım mı?"

Fetih'le göz göze geldik. Sanırım fotoğrafa gerek yoktu. "Oluur." dedim yine. "Arkadaşları falan. Çok çabuk ısınamıyor ya insanlara..."

"En son sana bahsettiğim kişilerle devam ama bilirsin Efsun birinci sınıfta kurulan her arkadaşlık biraz Ufak Tefek Cinayetler kıvamında olur. Ona söylemiyorum ama şimdilik iyi. Tatlı insanlar. Beş kişiler zaten iki erkek üç kız. Aynı yani. Tatlı tatlı takılıyorlar. İzmir'i biliyorsun zaten öğrenci şehri. Doya doya öğrencilik yaşıyorlar. Ay Efsun arada özeniyorum ya. Derdimiz tasamız yoktu. Gidecek bir işimiz yoktu..."

Özenme kısmına daha çok uzaktım. Hem öğrencilik hayatından çıkalı bir sene ancak olduğu için hem de o kadar gezmeli tozmalı altı sene geçiremediğim için ama Zeliha'yı o hayatın içinde bilmek o kadar güzeldi ki...

"Bak sana anlatacağım bir de ben. Dur bekle ineyim arabadan." menemenin altını kapattım ve yularıdan tabakları çıkardım.

"Hı tamam oldu ama bak bunu sakın benden duymadın Zeliş'le denk geldiğinde tamam mı?"

Kaşlarımı çattım. Sesindeki cilve beni korkutuyordu. "Ne oldu?" diye sordum.

Fetih salatalıkları doğruyordu.

"Ya bir çocuk var."

Fetih salatalıkları doğramıyordu.

Fetih bana yaklaşıyor.

"Bu çocuk aslında arkadaş grubundan ama Zeliha asla kabul etmiy,"

"Burcu Burcu!" telaşla yükseldim ve telefonu aynı anda koyduğum yerden almak için çırpındık.

"Efendim!"

"Burcu benim kuşumun kapısını açık kalmış pencerem açık biz sonra şey yapalım."

"Ah tamam tamam koş sen çıkması..." Fetih elime yapışsa da o kırmızı tuşa basmayı başardım telefonu arkama sakladım.

"Fetih!" diye bağırdım telaşla.

"Kim o çocuk!"

"Bilmiyorum! Ayrıca kendi üstüme yemin ederim ki Burcu basit bir arkadaşlık olayından net bir işve cilve çıkarmıştır. Biz biraz flörtöz olduğumuz için olayları bazen böyl..."

"Siz derken?!" diye yükseldi.

"BURCU! Ben değil! Ben evliyim! Yemin ederim Burcu. Fetih Burcu'yu biliyorsun, aşk insanı o. En basit şeyden bile öyle bir hikâye çıkarabilir."

Gerçekten ben değildim. Benim Fetih'le tanıştığım günden beri, ona âşık olduğum günden beri değil ama onu gördüğüm günden beri değil başkasıyla flört, ondan başka bir erkek bana çekici bile gelmemişti.

Kendi telefonunu çıkardı ve "Bu kız Burcu'ya anlattığı şeyi bana niye anlatmıyor? Ben burada eşek başı mıyım?" elimi telefonunun ekranına siper ettim telaşla.

"Ya kızın hiçbir şey anlattığı yok, bu Burcu'nun şahsi yorumu! Hayır arama Zeliha'yı. Arama sınavı var moralini bozma kızın! Fetih sakın, Fetih sa..."

Engel olamadım ve götürdüğü kulağına telefonu. "Ters bir şey söylersen gerçekten çok kötü yaparım seni. Fetih bana bak, bana ba..."

"Efendim Fetih abi."

"Zeliha," dedi Fetih ve sahte bir gülümseme oluştu yüzünde. "güzelim, ne yapıyorsun?"

"İyiyim. Sınava çalışıyordum, çıkacağım birazdan."

Fetih'in koluna sarılmıştım, çenesini de tutmuştum her an sıkmak için.

"Ne güzel ne güzel. Tek misin evde?" bu soruyla gözlerini kısmıştı. Hayır ne bekliyordu tam olarak? Delirtecekti şimdi beni.

"Evet tekim. Bir şey mi oldu?"

"Yok hayır. Ben sana şey diyecektim." ayağına bastım. "Bugün son sınavını verince gel bir hafta bana. Özledim ben seni." sıkmak için tuttuğum çenesini okşadım. Evet böyleydi.

"Geleyim ama sadece bir gün kalabilirim."

"Sebep?" dedi katı bir sesle. "Yoksa arkadaşların mı çabuk gel diye zorluyor?" seven ellerim bu kez tırnakladığında elimi ısırmaya çalıştı.

"Hayır, ne alakası var? Çoğu burada olmayacak zaten benim sunumum bu haftayla çakıştı. Mecbur döneceğim. Dersten kalırım diğer türlü, hocamız tolerans sağlamıyor." Fetih ısırdığı parmağımı bıraktı ve konuştu.

"Tamam o zaman, iki günse iki gün. Emir de dönecek zaten, ben onu arayayım beraber dönün. Akşam burada olursunuz. Tutmayayım ben seni daha fazla." dedi ve Zeliha'nın Emir ne alaka sorgulamasına bile izin vermeden kapattı telefonu.

"Saçmalıyorsun." dedim ama geçti gitti beni. Emir'i aradı bu kez. Kahvaltıyı da uçan kuşa sinirlenerek yaptı.

***

Günümün yarısı Zena adına yaptığım ikinci görüşme için diğer yarısıysa Fetih ve iki yavrumuzla geçmişken akşam olmuştu. Zeliha geliyordu ve o yaklaştıkça elimde bir şey tutamayacak kadar heyecanlanıyordum. Onun için fırında kurabiyelerim vardı, poğaça yapmıştım ve seviyor diye enginar almıştım. Annemin tarifiyle zeytinyağlı enginar yapmıştım. Her şey hazırdı sadece ben hazır değildim.

Fetih sofraya dört tane tabak koymuştu. Onları bile defalarca saymıştım. "Kürşat yirmi gün sonra mı dönecek şimdi Yunanistan'dan."

"Hayırlısıyla." dedi. Kürşat... Yeğenleri ileride onu locadan izleyebilsin diye emin adımlarla devam ediyordu kariyerine. Fetih'in söylediğine göre şu an bir turnuva içindeydi ve takımıyla şehirden şehire de değil artık ülkeden ülkeye gidiyordu. Ona ait bir oda vardı bu evde de ablasının evinde de. Anladığım kadarıyla Urfa'ya da yolu çok az düşüyordu. Benim de sporcu arkadaşlarım vardı oradan alışıktım sporcuların bu kadar dolanmasına.

Karabaş'a yaklaştım kafesine doğru parmağımı uzattığımda hemen ötüp öptü parmağımı.

"Aşkım." dedim.

"Aşkım." dedi ve ekledi. "Aşkım Fetih."

"Fesupanallah."

Hazır Şeftali Fetih'in kucağına tırmanmışken Karabaş'ı çıkardım kafesinden ve avucumun içine aldım. Arkamı döndüğüm an kendimi tutamadım fısıldadım. "Karabaş Zeliha geliyor." dedim. İlk haberleri en çok onun hakkı olduğu için ona veriyordum. Stresten ellerim ve sesim titriyordu. "Zeliha geliyor Karabaş'ım." yanağıma yasladım bedenini sonra öptüm kokladım, öptüm kokladım.

Kafesine geri koyunca yine mutfağa girdim. Amacım enginarı da masaya koymaktı ama tam da o sıra kapı çalındı. Dondum kaldım ne bir adım ileri gittim ne de geri gelebildim. Tek eylemim aldığım nefesti. Önce tek kelimeyle Fetih'in sesini duydum sonra Zeliha'yı.

"Ooo," çekti. "Bu ev neler neler kokuyor böyle?" Sinem titredi parmak uçlarımı dudaklarıma bastırdım. Bu hissettiğim özlemden başka neydi? Mahcubiyet? Bilmiyordum. Sadece dudaklarım büzülüyordu parmaklarım engel olamıyordu.

"Mutfağa merak mı saldın yokluğumda iyice?" kısa bir sessizlik oldu sonra yine Zeliha konuştu. "Niye dört tabak var? Misafirimiz mi var?" göz

yaşım yere damladı. Kapıya döndüm ama hiç adım atmadım.

"Misafir değil, ev sahibi geldi." dedi Fetih. Benim hiç çocuğum olmadı ama çocuğumu terk etmiş annenin hisleriydi bunlar. Herkes sustu, herkes. Karabaş hariç.

"Aşkım aşkım!" diye bağırdı.

"Ne demek istiyorsun?" Zeliha'nın o dolu dolu sesi o kadar boşaldı ki, biraz daha uzak olsak duyamayacaktım resmen onu.

"Aşkım!"

"Bu kuş kimin?"

"Ev sahibinin. Tüm bu yemekleri de o yaptı. Enginarın da mutfakta." dedi. Yere bakıyordum, göz yaşlarım panduflarımın üzerine düşüyordu ve enginarı da mutfaktaydı.

"Bak abi!" sesi hiddetlenmişti. "bak ben bir şey anlıyorum tamam mı? Doğru anlamıyorsam senin yüzünden, söylediklerinin nereye çıktığını biliyorsun değil mi?"

Gözlerimi sıkıca yumdum ellerimi sıktım. "Kurşun kek de var." dedi Fetih. Bu beni tanıyan herkes için yeterince açıktı. "Bak gidiyorum mutfağa!" diye tekrar etti. Hayal kırıklığına uğramamak için çok çabalıyordu. "Gidiyorum bak!" başımı kaldırdım, yüzümde makyaj olmadığına güvenerek hızlıca sildim yaşlarımı. Yaslandığım yerden doğruldum, gülümsemeye çalıştım ama ben bunu başaramadan kapının dibinden gözüktü.

İlk saçları dikkatimi çekti. Düzleştirmişti ve kestirmişti. En azından ben bıraktığımda daha uzundu. Üzerinde bebek mavisi omuzların düşük bir bluz, altında siyah kot vardı. Zayıflamıştı. Evet kesin olarak zayıflamıştı ama yüzü... Yedi ayda o çocuksu çehresi genç bir kızın alımlı haline dönüşmüştü. Fetih'in deyişiyle süzülmüştü benim deyişimle saçılmıştı.

Çok güzel genç bir kız olmuştu.

"Zeliha." dedim. Gülümsüyordum yemin ederim gülüyordum ama yaşlarım bana köstek oluyordu. Omuzları düştü. Gözlerini kırpıştırdı sonra ovuşturdu. Sulu sulu bana bakıyordu kocaman gözleri.

"Efsun abla?" hayal miyim gerçek miyim onu sorguluyordu sanki. Bu hissi bilirdim. Ona doğru yürüdüm tam karşısında durdum.

"Ben geldim." ne kadar serpilip saçılsa da ağlayışı bir bebeğe benziyordu hâlâ. Saçlarına dokundum yavaş yavaş geriye attım.

"Efsun abla burada mısın gerçekten?" dedi yine. Açtığım yüzüne dokundum.

"Geldim güzel kızım." eli ilk saçlarıma dokundu. Varla yok arasında. Benim dokunuşlarım daha çok cüretkâr gözükse de Efsun abla demesi ve boynuma sarılması bunu alt üst etti. Sarıp sarmaladık birbirimizi, saçlarında dolandı ellerim.

"Zeliha, su perim." az ötede duran Emir'le göz göze geldim. Baştan aşağı süzdüm onu. Bıraktığım gibiydi. Daha bir karizmatik olmuştu. Elimle ona gel işareti yaptım. Çünkü ben Emir'i de çok özlemiştim.

***

Zaten yeterince geç geldiklerinden bir de yol yorgunu olduklarından kısa bir yemek faslından sonra bile vakit gece yarısını bulmuştu. Zeliha'nın dinmeyen göz yaşları, Emir'in hüzünlü bakışları üzerimdeyken koca bir ailenin yaptığım enginarı dünyanın en güzel yemeğini yermiş gibi davranması beni de sık sık ağlamanın kıyısına getiriyordu.

Şimdi Zeliha yatağımızın ortasındayken başını sineme yaslamıştı. Ben belki de sabaha kadar konuşabilirdim ama Zeliha sınav haftasından çıktığı için buraya zaten çok yorgun gelmişti. Direniyordu ama ağlamak da onu ayrı yormuştu. Kıyamıyordum sineme yatırmıştım.

"Zeliha ben özür dilerim." çok parantezli bir özürdü bu. Kayıt günü, ilk okul günü, sınav günü...

"Hayır. Benim sadece bir günüm var burada. Hiçbir şeyi şimdi konuşmak istemiyorum." dedi ve kollarımı daha çok sardı bana. "Bir gün sadece. Seninle uyumak istiyorum ben. Başka hiçbir şeye zaman ayırmak istemiyorum. On gün sonra geleceğim bütün devamsızlık hakkımı kullanacağım. Ama bir günümü başka bir şeye harcamayalım."

Saçlarına öpücük kondururken kapı aralandı ve Fetih de girdi odaya. Yatağın boş kısmına geçti. Zeliha bana Fetih Zeliha'ya sarıldı.

"Yarın güzel bir duş al saçlarına bakalım." dedim. Başını salladı hemen.

"Kahvaltıda o çikolatalı kreplerinden yapar mısın?"

"Yaparım tabi ki"

"Kurabiyeleri kaba koyup götürebilir miyim yanımda?"

"Sana börek yapıp sarma da sararım. Onları da götürürsün." bu cümle onu ağlatabildi ve ben onu çok iyi anlıyordum. Fetih'le göz göze geldiğimizde kardeşinin şakağından öptü. Yarınımız tam da Zeliha'nın söylediği gibi hiç gitmemişim gibi geçti. Hiçbir şeyimizi o yedi aya harcamadık. En azından şimdi. Saçlarına baktım, yüzüne maske yaptım, ona bir daha gelene kadar yetebilecek miktarda bol bol yemek yaptık. İlk izlediğimiz filmi yeniden izledik. Bana sunum yaparken çektiği videoları

gösterdi. Yirmi dört saatimizi hiç geçmişe vermedik sadece anda o ne isterse onu yaptık.

Zeliha'nın gidişinin üzerinden neredeyse on gün geçmek üzereyken tarihler 11 aralığı gösteriyordu. Bu günler Fetih'in Zena adına beni konuşturduğu insanlarla geçiyordu. Avukatlar, sosyal hizmetlerde çalışanlar, polisler, sektörün içinden insanlar... Neredeyse işini gücünü bırakmış benim işlerimle ilgileniyordu. İkinci şubeyi nerede kiminle açacağımıza da karar vermiştik. Seçebileceğim en doğru kişiyi seçmiştik.

"İşin bitti mi, ne zaman geleceksin?" diye sordum. Günlerden ne olduğunu gerçekten unutmuştu galiba. Bunu kabullenmem gerekiyordu. İşleri vardı, ki aylardır ilgilenemiyordu ve son günlerde sadece benimle uğraşmıştı. Şimdi önemli derken bölmek istemiyordum. Bir sonraki akşam kutlardık. Bunu sorun etmemeliydim.

"Bitmedi." dedi. Omuzlarım düştü önünde dikildiğim mutfağa baktım. Geç mi gelecekti o zaman? Makarna yapıp yesem yeterdi sanırım. "Ama az kaldı. Ben arabamla gelmedim buraya. Anahtarı evde gelip alabilir misin beni? İstanbul'u biliyorsun taksi bulana kadar iyice geç olacak. Yemeğe yetişemem. Sen gelene kadar biter işim. Hem alışveriş de yaparız gelmeden."

Orta sehpada duran arabanın anahtarına baktım. İşte tamam bu çok daha iyi olurdu. Makarna da yapsam onu da Fetih'le yerdik. Doğru söylüyordu, taksi bulup gelene kadar çok geç olurdu. "Olur." dedim. "Sen bana konumu at, çıkayım mı hemen? Eksik listesi çıkarayım mı alışveriş için?"

"Çok iyi olur, ne var ne yok tam bilmiyorum evde." dedi. Dolabın önüne gittim ve içine baktım.

"Tamam o zaman sen bana adresi at ben listeyi çıkarıp geliyorum." dedim ve İstanbul trafiğini hiç hesaba katmadan Karabaş için tüm koruma önlemlerini alıp çıktım evden. Fetih'in neden hemen çık dediğini anlıyordum şimdi. Çünkü söylediği adrese varmam neredeyse iki saatimi almıştı. Arabayı da park edecek bir yer bulamadım başta. Bir sahil kenarıydı ve yer bulmak imkânsız olmuştu. Araba çok olsa da şaşırtıcı bir şekilde insan azdı. Ben evden çıkarken aydınlık olan hava kararmıştı. Sinirle stresle telefonu kulağıma götürdüm. İçim bulanmıştı arabada.

Çaldı çaldı çaldı ama açılmadı telefon. Sahilde boylu boyunca, ayaklarımı İstanbul'un yüklediği sinirle çarpa çarpa yürürken denize atacaktım kendimi Fetih telefonumu açmamaya devam ederse. İkinci kez de açmadı. Tam telefonu denize fırlatacakken arkamdan bir de ıslık sesi duydum. Adımlarım daha da hızlandı. Bir muhatap olmadığım sapık kalmıştı zaten.

Fetih'e mesaj attığımda ıslık sesini bir kez daha duydum ve kafamı kaldırdım. Tam olarak nereden geliyordu onu da anlamıyordum. Nefes nefese kalmıştım, öylesine hızlı yürüyordum. Yeniden ıslık çalındı.

Ama bu kez ismimi ıslıkla söyledi.

Efsun diye ıslık çaldı.

Bunu bu hayatta sadece bir kişi yapıyordu. O da belliydi.

Etrafa baktım hızlıca, gemilerin içine, arkama. Islık sesi bir daha çaldı yeniden döndüm etrafımda. Neredeydi bu adam?

Bir kez daha çaldı. Yön algım yok olmuştu. Önüme dönünce arkadan, arkamı dönünce önümden geliyordu ses. Telefon sesini alayım en azından diye tekrardan aradım. Ama duyamadım hiçbir şey.

"Beni mi arıyorsun?" diye sordu ve bu kez emindim sesin arkadan geldiğine. Çabucak döndüm ve bankın üzerinde oturan adama baktım. Az önce elli kere baktığım banktaydı.

Kollarını bankın iki kenarına atmışken mekânın sahibiydi sanki. "Hoş geldin." dedi az önce hiç saklambaç oynamamışım gibi.

"Nereden çıktın sen, elli kere baktım bu banka?!"

Dudaklarını aşağı doğru büzdü. Üzerindeki siyah ince kabanının içinde beyaz gömleği oturuşundan dolayı gerilmişti. "Demek ki sadece bakmışsın, görmemişsin. Otur nefes nefese kalmışsın." dedi ve yanındaki boşluğu gösterdi. Dediğini yapıp yanına oturdum. Bacak bacak üstüne atarken bir ona bakıyordum bir de denize. Yüzüne bakınca ilk hissettiğim rahatlıktı. Çok ama çok rahat. Huzurlu. Gerginlik nedir bilmeyen bir hali vardı.

"İşin bitti mi?" diye sordum.

"Bitti." dedi.

"Neden gitmiyoruz?"

"Bir gemi gelecek onu bekliyorum."

Keşke çıkmadan pembe bir ceket alsaydım üzerime. Kıkır kıkır güldüm kafamda canlanan sahneye. Elimi hafifçe salladım havaya doğru yüksek sesle konuştum. "O gemi bir gün mutlaka gelecek Fetih!"

Başını bana çevirdi. "Ah be Efsun!" dedi. "Ne gemiymiş o! Gemi de gemi, gemi de gemi! Ne var ki o gemide o kadar?" dedi. Bu sorunun cevabı bende yoktu ama söylenilmiş hali kabulümdü.

"Babam vardır belki." dedim. Bu bizim gülüşlerimizi gölgeledi, tebessümlere dönüştürdü. Bana çevirdi başını sonra usulca yaklaşıp yanağımdan öptü. Burnunu öptüğü yere sürterken kulağıma doğru fısıldadı. "Ölürüm ben sana." halbuki onun benim için yaşaması daha paha biçilemezdi. Gözlerim tesadüfen köşede duran torbaya takıldı. Sarı kâğıt bir torbaydı.

"O ne?" dedim ve bir anlık uzanmaya çalıştım ama karnımdan tuttu, izin vermedi. "Dur bakalım, alabilirsin dedim mi?"

O böyle söyleyince daha bir meraklandım. "Kimin ki o?"

"Şu an benim."

"Ne var içinde?"

"Özel." dedi. Böyle yaptıkça daha çok tetikliyordu beni. Bacaklarımı salladım ve denize baktım. Sabırlı olmak istedim ama elimde değildi.

"Bana verecek misin?"

"Vereceğin cevaplara bağlı." dedi. "Uslu bir kadın olursan şirinleri görebilirsin." iyi de soru sormamıştı ki? Ellerimi önümde birleştirdim, bir çiçek olmadığım kaldı hatta.

"Uslu bir kadınım şu an." dedim belki gözünden kaçar diye. Tahminimce önce bir etrafı kontrol etti sonra elmacık kemiğimden ısırdı. Burnumu kırıştırırken tenimi sakallarına sürttüm, beni iyice sarıp sarmaladı.

"Ben birkaç sene önce Merthan'a demişim ki; evlilik mantık işi." Elimi kabanının içine sızdırdım tenini beyaz gömleği, gömleğini benim elim sarmalamıştı. "Fazla duygular insana hata yaptırır bu da ilişkinin sağlığını bozar, kısa ömürlü olur. Şimdi bunu psikoloğa anlatsam babamdan dolayı olduğunu söyler bence. Belki de öyle emin değilim. Gerçi onların kısa sürmedi ama sağlıksızdı bana göre."

Mantık evliliği yapmış bir Fetih beni sinirden kudurtabileceği gibi ben olmasam sadece mantık evliliği yapacak olması da ayrı bir zevk verebilirdi.

"Demişim ki üç ay beş ay sonra patlar o evlilik, mecburiyete dönüşür. Mantık evliliği en doğrusu. Bir ömür gönül bağıyla doğru şekilde yürümez bir ilişki. Az buçuk hatırlamasam bunları söylediğimi Merthan yine sallıyor diyeceğim ama hatırlıyorum. Hatta hatırladığım başka bir şey var; ben asla yüzük takmam diyordum." hafifçe elini kaldırdı yüzüğüne baktık.

Tamamen objektif olarak söyleyebilirdim ki Fetih'in ellerine bir benim ellerim bir de eşi bende olan yüzüğümüz çok yakışıyordu.

"Ama eşim takacak, ben takmıyorum diye onun takmama şansı yok." elimin altındaki etini sıkıştırdım.

"O da güzel hikâyeymiş."

"Hayır değilmiş, ben yüzüğümü çok seviyorum. Taktığım ilk günden beri hiç çıkarmadım."

Ben de çıkarmamıştım. Bilekliği bir kez çıkarmıştım ama yüzük hiç çıkmamıştı. Hem ben çok seviyordum yüzüğümü, her şeyiyle.

"Bu konuda yanıldık, bu cepte." dedi. Çenesini başıma bastırdı. "Sonra mantık evliliği meselesi var. Mevzu mantık değilmiş mevzu aklı başında sevmekmiş o kişiyi. Bu konuda da yanıldık. Bu da cepte. Artık evlilik hakkında konuşabilecek yetkinlikte olduğumu düşünüyorum." dedi.

"Sonuçta bir yılı devirdik."

Sinesinde dinlenen ve unuttuğunu artık kabullenmiş halim bir an ne dediğini anlamadı. Evet evet öyle havalarında geçiştirdim cümlesini hatta kafamda, biraz sonra dank etti kafama ve kollarından çıktım.

"Hatırlıyor musun?" dedim. Bu çok geçti. Şimdiye kadar anlattıklarından bile belliydi halbuki.

"Unutmam mümkün mü?"

Sabahtan beri kıvranıyordum yahu ben hatırlıyor mu hatırlamıyor mu diye! Yanaklarını avuçladım, dudaklarından öptüm sımsıkı. Art arda buseler kondurdum dudaklarına. Doğruydu yahu! Unutması mümkün müydü onun?

Yanaklarımı bu kez elleri arasına hapsetti ve alnını alnıma yasladı. "Benim güzel karım." dedi ve ekledi. "Teşekkür ederim."

"Senin güzel karın olduğum için mi?"

"Benim güzel karım olduğun için."

Her seferinde alnımda bir yazı vardı da o kısma bastırıyordu sanki dudaklarını. Gözlerini yumdum. Bir benzer teşekkür benden de gelmek üzereydi ki aniden, oturduğumuz banktan kalktı, dizlerimin önüne çöktü. Ben daha ne olduğunu anlamadan kabanının cebinden bir siyah kadife bir kutu çıkardı. Kutuyu açana kadar içinden bir tektaş çıkacağını beklemiyordum.

Elini sıkıca tutmuştum ama kalbimi sıkıca tutamıyordum. O kadar hızlı atıyordu ki her atışında ağzıma doğru yükseliyordu. Ben doktordum, ben kalbin yerinden oynamayacağını bilirdim ama Fetih'se karşımdaki bu mümkün gibi geliyordu.

"Fetih." dedim ve yine aklımdan geçeni söyledim ölçmeden. "Biz evliyiz ki zaten?" ben evliliğimin birinci yılında evlilik teklifi mi alıyordum? Daha kaç şeyi sondan başa yapacaktık?

"Geçen sene bugün başlamıştı ama yarım başlamıştı. Hak ettiğin o değildi."

"Hayır hayır öyle düşünme," sesim neden titremeye başladı, hava o kadar mı soğumuştu? Sıkıca tuttuğum elinden kaldırdım onu. Ben de kalktım. Hiçbir koşulda diz çökmeyecektik, her zaman denk olacaktık. Bizim sevgimiz denkti çünkü. Biri diğerine sevgisini, aşkını kanıtlamak için daha fazlasını yapmayacaktı. Biz denkken çok güzeldik. Benim diz çökmem onun, onun diz çökmesi benim içime sinmezdi. Biliyordum.

"Benim içimde hiçbir şey ukde kalmadı. Yemin ederim. O gelinlik, bu salon... Hiçbir şey içimde ukde kalmadı. Hiçbir şeyin eksikliğini hissetmedim. Sen her şeyi tamamladın, hiç yarım kalmadı." bir elinde taktığımda yüzüğümün yanında oldukça göze çarpacak tektaş varken, diğer eliyle elimi sardı ve avuç içimden öptü. Alnımızda geleceğe dair, avuç içlerimizde geçmişe dair izler var gibi hissederdim hep. Fetih ikisine de ayrı ayrı ilgi gösteriyordu.

"Kaldı." dedi yine de. Gözlerim sulanmıştı. Fetih bana bazı insani duygularımı geri vermişti. Ağlamak gibi. Ağlamak istediğimde kolayca ağlayabilmek gibi. Bu nasıl kıymetliydi, bu nasıl güçlü hissettiriyordu anlatamazdım.

"Baban annene nasıl değer verdiyse onun biraz olsun altında kalmamak için son nefesime kadar çabalayacağım." dedi. İlk yaş o an düştü gözümde. Dudaklarım büzüldü, çenem titredi. Bir ip vardı, kopardı. "Baban benim tek kıstasım. Tek ölçüm senin baban. Yaşasalardı şimdiki yaşlarında bile babanın biraz olsun annene olan sevgisi azalmazdı değil mi?"

Ağzımdan ufak bir ses çıktı, tutamıyordum kendimi. Başımı salladım hızlı hızlı. "Benim de azalmayacak, sana söz veriyorum. Üstüne kata kata devireceğim günleri. Baban beni sevmezdi ama seni benden çok kimsenin sevmeyeceğini de yemin ederim bilirdi."

Sevgisine ölesiye güveniyordu. Bu güven bana her şeyi yaptırabilirdi. Bir gün iki gözümü kaybetsem uçurumun kenarında onun elinden tutar yürürdüm. Bir gün ölüp gitsem kaç tane çocuğum olursa olsun bensiz ne yaparlar diye düşünmezdim. İnsan önce kendinden emin olmalıydı ya, Fetih en önce kendinden emindi. Bunun güvenini bana başka ne verebilirdi ki?

"Tek rakibim baban. Onu geçmek isteyeceğim ömrümün sonuna kadar. Yaşasaydı hiç şansım olmazdı ama şimdi çok çabalayacağım Efsun. En baştan, hiçbir anıyı ömrümüzden eksiltmeden, ileride şunu niye yapmadık demeden başlayacağız. Belki bir gün çocuklarımız olursa onlara göstereceğimiz çok şeyimiz olsun istiy..." ıslanmış yanaklarımı sildi.

"Niye belki diyorsun ki?" diye sordum. Bakışları daha da derinleşti. Bir denizken okyanusa dönüştü gözleri, gözündeki parlaklık geleceğimizden geliyordu.

"Demeyeyim mi?" kirpikleri ve sesi aynı anda titredi.

"Deme." dedim. Başı büküldü, gözleri bana onlarca teşekkür sundu.

"Efsun." dedi. Alnımı alnına yasladım.

"Efsun güzeli." dedi.

"Efsunların en güzeli." diye devam etti.

"Güzel Efsun."

Bunu da çok özlemiştim. Neredeyse iki hafta olmuştu, her gün bir başka özlemim nüks ediyordu.

"Benimle evlenir misin?"

O sanki kabul etmeme ihtimalim varmış gibi tedirginlikle bakıyorken bana ben kıkır kıkır güldüm. Bir yıllık evliydim ve hayatımın ilk evlilik teklifini almıştım.

"Evlenirim." dedim kocama. Onunla evlenmeyecektim de kiminle evlenecektim ki başka? Yüzünü avuçlayıp dudaklarını dudaklarıma bastırdım. Benden ayrıldı yavaşça ve aldığı yüzüğü alyansımın üzerine taktı. Yüzüğüme baktım içim pırpırken. Çok yakışmıştı elime.

"Önce sınavının bitmesini bekleyeceğiz. Sonra da önce isteme ardından sen nerede istersen düğün. Sen sınava hazırlandığın sürede de ben yaşayacağımız evle ilgileneceğim." dedi ve bir an bıraktı ellerimi. Arkada kalan torbayı aldı ve bana uzattı.

Torbanın içine daldırdım elimi. Plastik bir şey geldi elime. İlk sarı kafasını ve turuncu dudaklarını gördüm. "Ben sana zamanında söz vermiştim sen duymasan da. Sözümü tutma zamanı geldi. Al, ilk ev eşyamız." ilk ev eşyamız bir çift ördekli fırın eldiveniydi.

LXIII- "mutsuzluktan kurtulmuş kalpler"

Son bayram, son yaz demiştim. Son bayramın son gününden hepinize merhaba. Son bayram şerefine bol bol yorum yapalım mı? Bir daha bayram olmayacak ya hani... o yüzden 😘

Bayramlar bizim için özeldir ve bu sahiden son bayram. Üç koca yıl, sanırım altıncı bayram...

Keyifle okuyun!

Cüzzam demişti Efsun bir kez, korkunç bir hastalık. Bedenin göz göre göre bir bakteri tarafından yeniyor, tedavi edilmezse öldürüyor. Cüzzam. Efsun'un yokluğu gibi.

Yaralar demişti Hidayet, ruhu bir cüzzam gibi yiyen yaralar. Kimseye anlatılmayan yaralar demişti. Kimseye anlatılmayan dertler, çaresi olmayan dertler. Efsun'un yokluğu gibi.

Düşündüm, herkesin gökyüzünde bir yıldızı varsa, benim yıldızım uzak, karanlık, anlamsız olmalı. Belki de hiç yıldızım olmadı demişti Sadık. Benim oldu. Benim yıldızım var ama artık uzak ve karanlık. Tıpkı onun söylediği gibi. Efsun'un yokluğu gibi.

Aylar önce Efsun'la oturduğum bu mekânda bizim de resmimiz asılı. Efsun bunu merak etti. Buraya asılmış mıdır resmimiz diye muhakkak düşündü ama cevabını hiç alamadı. Ben de söylemeyeceğim. Senden sonra gittim oraya resmimizin altındaki masaya oturdum demeyeceğim. Bilmeyi hak etmiyor.

Gitmeseydi bilirdi, gitti hakkını kaybetti.

Mekân kapandı, içeride bir ben varım. Kimse alınmaz bu saatten sonra. Ben ve fotoğraf. Fotoğraf iki kişilik masa bir kişilik. Varsın olsun. Nasip böyleymiş. Kaç gündür yok? Saymayı bıraktım. Kendisi saysın dursun.

Kalan saymaz, giden sayar. Durdum, dudaklarımı ıslattım. Omuzlarım düşüktü, dik oturmak azaptan farksız geliyor bana.

Tek kişilik masalara ikinci kişi oturmamalı. Oturuyorsa bu onun ayıbı. Karşımdaki sandalyeyi çekip oturan adamın yüzüne bakmadan kim olduğunu zaten anladım.

"Masa tek kişilik." dedim babama.

"Bir evladın yanında muhakkak babasına yer vardır."

Gözlerim küçücük kalacak kadar, omuzlarım sarsılacak kadar güldüm. Öyle sahte de değil. Gerçekten, sahici bir gülüş bu. Gülüşüm bir bıçak gibi kesilip ciddi bir ifadeyle ona bakana kadar dolu dolu güldüm. Göz göze geldiğimiz yerde gülüşüm soldu.

"Burada ya ben evlat değilim ya da sen baba değilsin o zaman."

Bu kez onun gözleri kısıldı. Kahkaha atmadı ama güldü. "Yanlışın var. Hem ben babayım hem de sen evlatsın." benim bakışlarıma rağmen bozulmuyordu o ifadesi. Yaşlanınca ona benzeyeceğini bilmek, en azından tip olarak, keyfimi kaçırıyordu.

"Ne o?" dedim başımı sallayarak. "Karının dizinin dibinden kalkıp bu saatte dışarı mı çıktın sen? Hangi dağda kurt öldü?"

Usulca başını duvara kaldırdı ve benimle Efsun'un asılı olan fotoğrafına baktı. Gözleri küçüldü, gülümsedi. "Ben kalkıp geldim en azından, senin gibi yine karımın dizinin dibine bitmedim. Benim dağımda kurt ölmüş hiç yoktan. Sen kendi haline bak." bir saman alevi gibi büyüdü öfkem kaşlarım çatıldı ve ağzıma geldiği gibi tükürdüm.

"Siktir git masamdan."

Efsun bunu duysa muhakkak çok kızar.

Babam gülümseyişinden hiçbir şey kaybetmeden bana baktı. "İlk küfrettiğinde seni ıslak odunla dövseydik yine böyle olur muydu acaba?"

"Olurdum." dedim açıkça.

"Günün birinde bu masada oturan baba sen olacaksın bak."

"Ben hak ediyorsam oğlum da bana küfretsin."

Efsun bunu duysa mahveder beni.

"Sen bunu hak edecek bir baba olmayacaksın ama."

"Bu seni alakadar etmez. Konuşma benim babalığım hakkında da, oğlum hakkında da. Üstüne vazife değil."

Damarıma basmaya yemin etmiş olacak ki daha geniş güldü. Başkası olsa bu bakışıma katlanamaz siktir olup giderdi ama baba olunca, küçüklüğünü bildiğinden olacak böyle gülüyordu karşında.

"Neyse ki Efsun gibi bir kadınla evlisin. Yoksa torun falan göremezdik biz. Saçının telini esirgerdin bizden."

Elim bir yumruğa dönüştü öfke o yumrukta toplandı. "Siz ne arsız insanlarsınız anasını satayım. Siz ne yüzsüz insanlarsınız." daha ağır cümleler dilimin altındaydı. Çocuğumla alakalı bir cümlenin içinde kurmak istemiyordum sadece. "Hiç mi utanmanız yok? Ağzınızdan çıkanı kulağınız mı duymuyor? Sağır mı oldunuz? Kafanızın içinde akıl yerine yarrak mı taşıyorsunuz siz?"

Titreyen ellerimle yüzümü sıvazladım. Kulaklarım çınladı. Bu cümleyi kurmak hangi aklın ürünü?

"Küfredince sonuç mu değişiyor?" dedi arsızca. "Ya da ben öfkelenir kalkarım mı sanıyorsun? Doğru söylüyorum. Bunu sen de biliyorsun. Ne yaparsan yap ileride torunlarımızı görmemizi engelleyemeyeceksin. Efsun'un önüne geçemeyeceksin."

Dudaklarım bir ip gibi inceldi, dişlerimi sapladım ve dudağımdan kısık sesle dökülen küfürlerle başımı öne eğdim. Ellerim titriyor, sakin.

"Efsun size yarrağımın ba...." cümle ağzımdan çıktığı gibi yüzüm ekşidi midem bulandı yarıda kestim. "Baba defol git benim ağzımı bozma. Efsun'un adını ağzıma aldığım cümleye bak amına koyayım. Kalk git elimden bir kaza çıkacak." elimi kapıya doğru savurdum.

"Gerçek seni bu kadar öfkelendiriyor." dedi açıkça. Bunu kabullenirsem duvara kafa atacağım. "Biliyorsun halbuki doğru söylediğimi. Ailesini kaybetmiş bir kadın çocuğundan bu hakkı alır mı hiç?"

Gözlerimi sıkıca yumdum, acıyla kıvranmaya başladım. "Kes sesini!" diye bağırdım. "Tanımayacak bile benim çocuklarım sizi. Annem babam yok diyeceğim ben çocuklarıma. Öldüler diyeceğim. Yüzlerini bile hatırlamıyorum diyeceğim."

"Efsun buna asla izin vermeyecek."

"Verecek. Senin karının yaptığı bir tas çorbayı bile içirmeyecek evladıma. Sen bana ne anlatıyorsun?"

"Belki de ama onları bizden koparmayacak. Kaderini yaşatmayacak çocu..."

"KES SESİNİ!"

Çevredeki iki garson bize baktı. Ya kafamı duvara vuracaktım ya da yumruğumu babamın yüzüne indirecektim. Alkol kanımda kaynıyor. Kafamı duvardan duvara vuracağım. Ramak kaldı.

"Ne şanslı adamsın." dedi bana bakarak. O kadar sakin ki ağız dolusu küfrediyor bana konuşmadan. "Karın gitti."

"Sen benimle taşşak mı geçiyorsun?"

Başını iki yana salladı ve garsona eliyle bardağı işaret etti. "Benim karım da gidebilseydi bugün bambaşka bir hayatımız olurdu."

"Baba git seninle Efsun'un gidişini de, senin o sikik geçmişini de konuşmayacağım." dedim. Yüzüne baktıkça öfkem artıyordu.

"Ama ben senin kadar sabırlı olamazdım. Giderdim peşinden. Getirirdim. Gözlerin kıpkırmızı olmuş, ağladın mı?"

Masaya bir kadeh daha konuldu, babam kadehi aheste aheste doldurdu.

"Biz birbirimizi sadece sevdik. Saygı duymadık. Ne o gitti ne de ben gitse böyle dururdum. Şimdi söyle bakalım bana sizin sevdanız mı daha büyük bizimki mi?"

"Sen o hastalıkla şeyle bizim aramızdaki bağı bir mi tutuyorsun ihtiyar?" içimde körüklenen tehlikeli bir hırs vardı. Kıyas bile yapamazdı. "Aklını peynir ekmekle mi yedin? Sen o kadını benim Efsun'u sevdiğimin birazı kadar sevsen o hale düşmesine izin verir miydin? Sen kimi kimle kıyaslıyorsun? Boyunun ölçüsünü bil."

Gözümün içine baka baka içti kadehteki rakıyı. Başını salladı. "İşte tam bu yüzden kızma karına gitti diye. Ben olsam öfkeden deliye dönerdim, madem öyle boyunun ölçüsünü bil kızma karına. Benim yapacağımı yapma."

"Bana akıl verme!" masadaki bıçağı tabağa vurdum. Tahammül edemem. Babamın bana akıl vermesine tahammül edemem. Şu noktadayken tahammül edemem. "Kimsin sen? İyi babacılık mı oynuyorsun? Ben senin gibi biri olursam gelsin yedi düvel gelsin beni siksin. Gelmiş bana Efsun'a kızma diye tavsiye veriyor." ellerimle yüzümü sıvazladım. Sabır diledim, defalarca. "Allah'ım ben nasıl bir şeyin içindeyim?"

"Kızmıyor musun?"

"Kızmıyorum!"

Kızmak değil bu. Yemin ederim değil. Öfke değil, nefret olamaz. Ancak ve ancak sitemdi zaman zaman yükselen.

"Kızma. En doğrusunu yaptı. Ben de gittim ayağına. Gerekirse git dedim. Oğlum için. Ben ne gerekiyorsa yaparım dedim. Zerre yardım istemedi benden, tam da tahmin ettiğim gibi ama gitti. Aklı başında, iyi yetiştirilmiş, pırıl pırıl bir çocuk. Arasak bulamazdık onun gibisini, evimizin içine düştü. Şans ilk defa bizden yana oldu."

Git mi demişti?

"Sen ne zaman Efsun'la konuştun?"

"Annen size geldikten birkaç gün sonra. Merak etme eve girmedim. Çardakta oturduk bir yarım saat kadar. Karın gitmemi isteyince de kalktım gittim."

Az önceki tavrımı boşa çıkaracak şekilde "Git mi dedin?" dedim hayal kırıklığıyla.

"Git dedim."

"Bu kadar mı nefret ediyorsun benden?" bunu bu yaşımda ilk kez hissettim. Bu gidiş bana ne kadar acı çektiriyordu bilmiyordu ama tahmin de mi etmiyordu.

"Senden nefret edeceğimi düşünecek kadar mı canın yanıyor?" dedi, öne doğru çıktı parlayan gözlerime baktı. Dakikalarca durdum sustum ve gitmesini bekledim. Gitmedi. Patladım.

"Baba Efsun gitti."

***

"Sessiz ol, Efsun uyuyor."

Âh hayır! Uyumuyordum. Fetih'in kısık sesini duyacak kadar ayık, başımı kaldırıp uyumuyorum diyemeyecek kadar uykuluydum. Öyle ki Zeliha'nın küçük harflerle "Tamam tamam." deyişi bile beni kaldırmadı. Takatim yoktu, gözkapaklarımın üzerinde kilolarca yük vardı. Zihnim çok yoğundu uykuya dalamıyordum ama uyukluyordum.

Araba durduğu ama motorunun alttan alta çalıştığı her an midem bulanıyor, başım dönüyordu. Zeliha'nın yerleşmesini sabırla beklesem de yüzüm ekşimişti. Mide bulantısı yapıyordu durmuş araba. Araba çok geçmeden yeniden yola koyuldu.

"Çok mu yoruldu?"

"Çok yoruldu. Son beş günde günlük uyku ortalaması beş saat civarı."

Bu istatistiği tutan kesinlikle ben değildim. Uyanıp uyuduğumda saate bakmıyordum bile. "Şu açılış bir bitsin, tamam artık diyeceğim. Son birkaç gün. Yeter."

"Olsun tatlı bir yorgunlu..."

"Yok öyle bir şey Zeliha." diye kestirip attı. Zaman zaman sohbetin bazı noktalarını kaçırdığımı hissediyordum. Dalmışım gibi bir his kaplıyordu zihnimi ama ne kadar sürdüğünü seçemiyordum. "Gözleri şiş. Uykusuzluktan değil üstelik. Çok pişmanım keşke kadın sığınma evlerine

bu kadar yaklaşmasına izin vermeseydim. Dünya kadar insan araya girmese asla bu kadar işin içine giremezdi. O insanları da ben soktum araya. Pişm..."

"Bunları söylediğini duysa çok üzülürdü."

Bunları duymak değil ama hissetmek beni zaman zaman üzüyordu. Bazen bana bir bakışından anlayabiliyordum 'ben bu işe nasıl kalkıştım' düşüncesini. Ya hissettiklerimi Fetih'ten saklamalıydım ya da onun bu halini sindirmeliydim.

"Şu an üzülmediğini mi sanıyorsun? Başkasının derdi olduğunu unutmuş, kimi dinliyorsa empati kuruyor. Aklın almayacağı bir empati hem de. Bu şekilde olmaz. Böyle empati kurulmaz."

"Kötü bir şey yapıyormuş gibi davranıyorsun."

"Ben Efsun'u sokakta bulmadım. Her kim ne yaşadıysa yaşasın Efsun'dan daha mı kıymetli? Kaldı ki hiçbir şeyde bizim sorumluluğumuz yok. Vicdan azabı da çekiyor. Akıl almaz. Bitsin istiyorum artık ben bu dönem. Başkasının yaşadıkları onun hayat..."

Bencilce kurduğu cümleler ilk kardeşine dokundu. "Onun hayatını etkilemeseydi muhtemelen şu an hepimiz başka hayatlarda olurduk. En çok ben." bu cümleden sonra kalkma isteğim de tamamen kaçtı. Arabanın içinde tenha bir hava oluştu, herkes bir süre sustu. Fetih bir süredir kimseye anlatmadıklarını ilk bulduğu anda döküyordu sanki. Çünkü günlerdir dizlerine yatırıp saçlarımı okşuyordu sadece, onun deyişiyle empatiyi arttırdığım anlarda en azından.

"Seni anlıyorum." dedi bir zaman sonra Zeliha. O arada belki bir şeyleri kaçırdım bilmiyorum. "Çok iyi anlıyorum ama bencillik de yapamayız. Az kaldı zaten. En azından İstanbul şube için. Belki seneler sonra başka yerler de konuşulacak. O zaman da aynı şeyler yaşanacak ama bizim yapmamız gereken şe..."

"Tamam hocam." dedi Fetih sakince. "Yine çok haklısın tamam. Anladım." yavaş yavaş duymamaya başladım sesleri. Gerçek ve hayal birbirine karıştı. Uykuya dalmamak için tembihledim kendimi. Dalarsam eve vardığımızda uyandırılmazdım, Fetih beni koca apartman boyunca taşırdı biliyordum. Tamamen dalmamalıydı. Beş kat çok fazlaydı, çok...

***

"Ört bacaklarına onu da." esen kuvvetli rüzgar bacaklarımı ürpertiyordu. Soğuk gözlerimi açarken bedenim aniden havalandı, düştüğümü sandım ve ilk ulaştığım şeye sıkıca tutundum ama düşmüyordum. Farkında değildim.

"Üşümüyor mu ya bu kıyafetle?" Üzerimi örten de konuşan da Zeliha'ydı.

"O sadece evin içinde üşüyor."

"Fetih dur ben çıkarım." kucağından inmek için ilk sıkıca tuttuğum kollarını bıraktım ama bacaklarımı sıkıca tutmuş, sırtımdan kavramıştı beni.

"Bozma uykunu, uyu sen." dedi. Eğer ki birinci katta oda tuttuğu bir otele gelmediysek bu mümkün değildi. Gözlerimi açtım ve etrafa baktım. Hayır beni beş kat taşımayı düşünüyordu.

"Olmaz olmaz." zaten beş kat tek bile çıkılmıyordu, şimdi yük taşıyarak mı çıkılacaktı?

"Olur olur."

"Olmaz Fetih olmaz."

"Olur Efsun olur."

Önümüzden kıkır kıkır gülen kişi dış kapıyı açtı. "Taşıyabilecek misin cidden?"

"Siz iyice saçmalamaya başladınız." bedenimi biraz kaldırdı "Kuş kadar." dedi ve yine kendine yasladı. Bahsettiği kuş türünü içimden tekrar ettim.

Fetih omzunda bir serçe kuşuyla merdiven çıktığını hayal ediyordu.

"Yürü Zeliha."

"Ben arkanızdan gelsem."

"Düşersek tutabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Zeliha kesinlikle önümüzden gitmeliydi çünkü düşersek onu da ezerdik. Ve düşebilirdik. Ben bir kuş değildim ve Fetih'in omzuna konmamıştım. Sadece yatmıştım.

"Tamam ya... Gidiyorum bak önden. Bir şey olursa..."

"Zeliha."

"Fetiiih," kollarımı boynuna doladım sanırım bir süre Zeliha'yla aramıza mesafe girsin diye bekledi. "Beş kat na..."

"Sen neden ben bu evi zamanında aldım biliyor musun?"

Yüzümün tüm kıvrımlarını boynuna bastırırken sakalları yer yer batsa da değil rahatsız olmak batan yerlere bile daha çok sürttüm derimi. Bu hissi çok seviyordum. Sarıldığımın Fetih olduğunu çok tatlı şekilde kanıtlıyordu. Başka bir sakal batsa yüzüme ben anlardım onun Fetih olmadığını.

"Misafir sevmiyorum ya. Dedim ki seçeyim en üst kattan asansörsüz bir ev gelecek olan da vazgeçsin gelmesin. Dediğim de oldu, kimse kolay kolay gelmez bana."

Kaşlarım içe doğru büküldü. "Hı?" diye mırıldandım. O temiz pak koku yoktu, parfüm sıkmıştı bugün. Aylar önce giderken almıştım yanına bir şişe parfümünü, özlediğim koku bu değildi işin doğrusu. O yüzden Fetih elinden

geldiğinde parfüm sıkmasın, beni kendi kokusundan mahrum bırakmasın istiyordum.

"Hı ya... En iyisini yapmışım. Gelenim gidenim az, karımı da kucağımda taşıyorum. Daha ne olsun?" bir anda durdu ve boynuma sıcak bir buse kondurdu. Nefessiz kaldığı için olacak kocaman soludu, öyle devam etti tırmanmaya. "Evimizi de elimizden geldiğince şehrin dışında alırsak olur bu iş. Herkes gelmeye üşenir. Nasıl fikir?"

"I-ııı." uzun uzun neden hayır olduğunu anlatacaktım.

"Devamlı misafir mi gelsin istiyorsun?"

Hissetti mi bilmiyorum ama başımı salladım. "Gelenimiz gidenimiz çok olsun, hep böyle uzun uzadıya sofralar kuralım mı istiyorsun?"

Yine hissetti mi bilmiyorum ama başımı salladım. Çok tabak da istiyordum ben bir de. Onu da söyleyecek miydi? Henüz elimde ev eşyası olarak bir tane ördekli fırın eldiveni vardı ve bu benim için çoğu şeyden daha gerekliydi. Sanki ev ihtiyaçlarının yarısını almıştık.

Her bir kat onun durup beni öpmesi ve soluklanması için bir hedefti sanki. Bu sefer biraz daha uzun durunca kafamı sokulduğum yerden çıkardım ve ona baktım. Işık tam tepemizdeydi gözlerimi açamadım. "Yoruldun mu?"

"Cık." busesi bu kez dudaklarımın kenarlarına kondu.

"Yorulunca söyle."

"Ne yapacaksın sen de beni mi taşıyacaksın?"

Kollarımda hiç kuvvet yoktu, uykum da çoktu ama kafamı omzuna bırakıp "Taşırım ki, taşıyamaz mıyım?" dedim. Nasıl yapardım hiç bilmiyordum ama...

"Taşırsın." diye fısıldadı kulağımın dibinde. Biraz durdu ve sonra aklına yeni bir şey geldi galiba, ekledi. "Taşırsın beni, niye taşımayasın? Hatta mutlaka taşı ki ödeşelim." boyu da benden çok uzundu nasıl yapılırdı ki? Sırtıma alsam olur muydu? Öne doğru devrilmez miydim? Kaslarım vardı benim biraz. Biraz daha zorlarsam ve kaslarımı arttırırsam taşıyabilirdim belki. Belki bir yerden sonra hissiyatta daha çok ağırlaştım çünkü biraz yavaşladı adımları. Destek olmak için sakallarını sevdim ama uykunu beni içine çekiyordu ansızın elim düşüyordu. Az gittik uz gittik bir sürü merdiven tırmandık.

Eve girdiğimizi kokudan anladım. Evler ve kokular. Bir insanı dünyanın en rahat insanı da yapabilirdi en stresli insanı da. Parmak izi gibiydi. Huzur da verebilirdi, tüm huzuru emebilirdi. Evimizin bir kokusu vardı ve ben

bunu son birkaç gündür açıkça alıyordum. Bu eve ilk geldiğimde o kokuyu alacak halde değildim. Bir misafir gibi kalmış ve gitmiştim ama tam da şu zamanlar evimizin kokusunu keşfediyordum. Yavaş yavaş oturmuştu bu, hatta devam ediyordu, o kokunun notalarını kavrıyordum.

Özellikle uyandığımda gördüğüm kâbusun etkisini azalttığında fark etmiştim ilk. O kokuyu soluduğumda yataktan kalkıp açık alana gitme ihtiyacım yok oluyordu. Güvenli bir yerde olduğumu hissediyordum. Bunda Fetih'le aynı yatakta olmamın da payı vardı elbet ama evin kokusunu da görmezden gelemezdim. Edirne'deki ev bunu tam olarak sağlayamamıştı, farkı buradan bile anlayabiliyordum. Sonra dışarıda çok yorulunca eve gitmek için can attığımda ve adım attığım an derin bir oh çektiğimde. Bu örnekler çok fazlaydı.

Evler ve kokular.

Evimiz ve kokusu.

Odalardan geçtik ve yatağımızın içine bırakıldım. Fetih beni oturtmak istese de elleri bedenimden ayrıldığı an devrildim yatağa. Pıt diye.

"Şeftali sende, hatta Karabaş'da sende. Gürültü çıkarmasınlar."

"Ben bunu nasıl sağlayabilirim abi?"

"Ben bilmem." dedi sinir bozucu bir sesle. Her böyle dediğinde yüzünü gözünü ısırmak istiyordum. Bu cümleye sesiyle katlanamaz bir sinir bozuculuk katıyordu. Pek tabi farkındaydı bunu.

"Şeftali'nin kudurma zamanı odaya alırsam Efsun'u uyutmaz. Hadi Zeliha, hadi güzelim benim."

Şeftali... Gündüz sağda solda, özellikle benim eşyalarım üzerinde pinekleyen gece bizim uyku zamanımız gelince oyun oynamak isteyen ve enerjisiyle asla uyutmayan Şeftali. Biz onunla ilgilenmeyeduralım sanki tedirginliğimizi anlıyor gibi Karabaş'ın kafesinin etrafında caka atıyordu.

Tam bir şovcuydu.

Ve bu şovculuk bana birini hatırlatıyordu.

"Efsun." diye pek yakında bir sıcaklık hissettim. "Gel de kıyafetini değiştirelim."

Böyle yatsam olmaz mıydı? Tabi ki olmazdı!

Ben ayaklanacağım sandım ama yatağa oturdu ve kucağına çekti beni. Kuzulu pijamalarımı hemen yanı başıma koymuştu. "Makyajını silmek lazım." dedi kendi kendine. Halbuki silmek lazım değildi. Ben bir başkasına öneri verirken ilk makyajla uyuma derdim ama her yorgun olduğumda makyajla uyurdum. Üzerimdeki ceketi çıkardı ve braletimle kaldım.

"Bunu çıkarmasak da olur, sütyen zaten." dedi. Belimden sıkıca tutmuştu.

"Cık değil."

"Cık öyle."

"Hayır değil. Sütyen değil."

"Evet öyle. Sütyen." Edirne'de eşyalarımı toplarken dolabıma uzun uzun bakmıştı. Braletlerimi saymıştı. O sayınca fark etmiştim çokluğunu. Bir dönem nasıl merak saldıysam ve nasıl kendime yakıştırdıysam sadece ona yatırım yapmıştım. Edirne'nin havasına göre giyinmediğimi ben de biliyordum ama toplu bakınca ve Fetih'in ortalama hava sıcaklığından bahsetmesiyle bana bile garip gelmişti. Olsun hâlâ yakışmasının daha önemli olduğunu düşünüyordum.

Sessiz sessiz bakmakla ve fesuphanallah çekmekle yetinmişti. Evet fesuphanallah çekerken çok tatlı oluyor diye aldığım her parçayı ona göstererek valize koyuyordum. Tabi Fetih'in aldığım her yeni şeyi görmesini de istiyordum. Çünkü aldığım her yeni parçada acaba Fetih beğenir mi, hangi rengini almamı söylerdi diye ölçüp tartardım.

Belimdeki eli yavaş yavaş karnıma kaydı ve huylandığım yerlere dokundu. Çok sıkı tutulmuştum, kucağında eğilip gidemedim ama yarı açık gözlerim irileşti. Kıkır kıkır gülüşlerimi aynı şekilde karşıladı. Fetih artık kıkır kıkır gülüyordu. Bu çok tatlıydı ama bilmeyecekti. Dışarıda da böyle gülerse ya, ne yapardım ben? Kimse bu kıkırtıyı duymamalıydı benden başka.

"Tamam," dedi ninni gibi bir sesle. "Açmayacağım uykunu."

"Sevişmek istemiyor musun benimle?" omzunda uyumaya bu kadar yakınken neden bu soruyu sordum bilmiyordum ama uykulu gözlerime baktı. Yüzümü süzdü sonra biraz gerdanımı ve benlerimi. Belimi sıktı ve eli pijamamın üstüne kaydı. Düğmelerini açmadan başımdan geçirdi.

"Sana yalan söylemek istemiyorum." dedi sadece.

"Sevişmek istiyorsun yani?"

"Uykun açılır Efsun, kaç gündür uyumadın. Hadi."

"Ha çok sevişmek istiyorsun yani?"

"Eteğini de çıkaralım."

"Çok çok çok sevişmek istiyorsun yani?"

"Efsun."

"Efendim eşiyle çok sevişmek isteyen Fetih." dilimin ucunu ısıra ısıra kakara kikiri güldüm yüzünün aldığı şekle.

Gözlerini sıkıca yumdu, başını eğdi. Kollarımı fırsattan istifade başına sardım göğsüme yasladım başımı. Yanağım da saçlarına yaslıyken sessiz sessiz durduk öyle. Bazı anlar vardı, içine düşüyorduk ve anlaşmadan aynı şeyleri hissediyorduk. Şu an gibi. Özlem pik noktada olurdu, sakince dinmesini beklerdik. O kadar çok bekledik ki benim gözlerim yine kaymaya başladı. Eteğim de çıktı üzerimden ve pijamalarımı tamamen giydim.

Sırt üstü yatağa bırakıldığımda parmağından tutmak istedim ama ayrıldı yanımdan. Uyumam için her şeyi yapıyordu ama devamlı bir şeyleri eksik bırakıyordu. Başımı o gelene kadar yastığına bastırdım. Elinde ıslak bir pamukla geldi ve yüzümü sildi önce. Üzerini de değiştirmişti sanırım, parfüm kokusundan önce bol yumuşatıcı basarak yıkadığım tişörtünün kokusunu almıştım.

"Bir duş alsam iyiydi." dedi.

"Fetiiih." diye sızlandım. İstemiyordum. İşaret parmağını bir tepki olarak avucumun içinde sıktım ve o da bunu anladı, devam etmedi. Yorganı üzerimize örttü, sinesine aldı beni.

"Eşyalar arabada kaldı, yarın halledeceğim." saçlarımı yavaş yavaş arkaya tarıyordu parmaklarıyla. "Tapuyu da hallettik." artık bir evim daha vardı. Benim değil işin aslı. İlk oğlumuzun. Sadece bir emanetti benim için. Tıpkı burası gibi. Burası. Evimiz. O kadar güzeldi ki, sanırım ileride kızımıza başka kimse bu kadar güzel bir hediye veremezdi. 20.yy'ın başına inşa edilmişti. Buram buram tarih kokuyordu. Dört duvardan daha fazlası olduğu her köşesinden belliydi.

Ben yine ve yeniden minicik imrendim. Belki de ben yine ve yeniden azıcık kıskandım.

"Sen burayı kızımıza vereceksin ya," dedim sondaki a birazcık uzadı. Sanırım bu haberi yarı uykuluyken Fetih'e verecektim. "Ben de orayı ilk oğlumuza vereceğim."

Belki burası gibi tarihi değildi ama ben çok seviyordum, hele de bahçesini.

"Bak sen," dedi imayla. Başını başımın hizasına getirdi. "Ne zaman karar verdin buna?"

"Sen evi bana alacağını söylediğin an." kaşları imayla havalandı. Bu görüntü bana ayna gibi geldi galiba. Ayna? Evet evet tam olarak ayna.

"Biz hanıma ev alalım, hanım daha doğmamış oğlana versin."

Çok az kıskançlık mıydı bu? Çok çok az. Hissettiğim kadar az. Minik, tatlı. Ve hanım... Hanım. Ne olursa olsun bir yerlerde bir Efsun; hanım

kelimesiyle ciddi bir münasebet içindeydi. Aşamıyordu, aşamayacaktı.

"Ama burası da kızımıza dedik ya."

"İlk çocuğun hakkı Efsun."

"Sen ilk çocuk demedin. Kızım dedin."

Evet burası kızımızındı ama oğlumuz da büyüyünce ya ben dememeliydi. Çünkü ben olsam kesin derdim! Ben de Fetih de ilk çocuktuk. İkimizin de vardı böyle hediyeleri ama ben ikinciyi birinciden ayıramazdım ki.

"Tamam hanım, tamam." dedi üste çıkmadan. Üstte ben vardım zaten, haklıydım. Onun deyişiyle haksız olduğum dava yoktu ki benim. Varsa çıkıp söyleyebilirdi herkes ama yoktu işte.

Bana doğru yaklaştı tenime buseler kondurdu, saçlarımı okşaya okşaya uykunun kollarına bıraktı beni. Ondan sonra gördüklerim rüya mıydı hayal miydi bilmiyordum. O kız çocuğu her rüyada aynı olduğu için rüya mı hayal mi ayırt edemedim. Kırmızı kiraz dudaklarını büze büze bu evde dolaşıyordu sanki. Çok gerçekçiydi. Fetih kulağıma bir şeyler fısıldadı gibi hissettim ama bu bile kesin değildi çünkü Fetih o kiraz dudaklı toz pembe elbiseli kız çocuğunun peşinden de bir şeyler söylüyordu. Bir meltem esiyordu sanırım balkonda oturduğumu ya görüyor ya da hayal ediyordum. Toz pembe elbisesi de uçuşuyordu. Beni görmüyordu çünkü babasına bakıyordu yalnızca. Ben onlardan onlar birbirlerinden gözlerini ayıramıyordu.

Ya hayal ya rüya. İkisi de beni dünyanın en keyifli uykusuna yatırdı, tüm gece huzurunda salladı durdu.

***

Bilimsel olarak beyindeki iki bölgenin kontrol çatışması olarak açıklasak bile ben kesinlikle atalarımızın ağaç tepelerinde uyumasına bağlıyordum uyurken düşme hissini. Dilimin damağımın kuruduğu bir anda dudaklarımın da kuruması gerekirdi ama onlar oldukça ıslaktı. Bunun tek bir sebebi vardı.

Pürüzlü bir yapı.

Gözlerim Şeftali'nin turuncu ve gür tüylerine açıldı, yaladığı dudaklarım kıvrıldı. "Günaydın." diye fısıldadım ve bir an Fetih'in yokluğunun yarattığı boşluğa baktım. Saat kaçtı, Fetih neredeydi hiç bilmiyordum. Sadece vücudum çok ağrıyordu ve yüzümde müthiş bir ödem hissediyordum.

Şeftali'yi göbeğinden yakaladım ve sırt üstü yatıp onu da göğüslerimin üzerine çektim. Göz göze geldiğimizde sakince birbirimizi izledik. Bazen beni tanıdığını düşünüyordum. Kısa da sürse bu his, ara ara yokluyordu. Bakışları tam olarak elime doğmuş minik Şeftali'ye benziyordu ya bazen,

diyordum ki tamam hatırlıyor beni. Ya da sadece kokumdan ve sesimden yabancı biri olmadığımı anlıyordu.

Karabaş'ın sesi- evet güneşi selamlıyordu- odaya doğru arttıkça geliyordu. Şeftali'nin yüzüne onlarca buse kondurdum. Defalarca günaydın dedim. Bu şekilde kapıya bakamadı bile. "Anne nerede?"

Miyavladı.

"Kahvaltı mı hazırlıyor anne?"

Miyavladı.

Anne kelimesine duyarlı olduğunu düşünüyordum. Elim göbeğine gitti. "Sen karnını doyurmuşsun." dedim göbeğini karpuz seçer gibi severek. "Anne doyurmuşsun seni." Evin hiçbir yerinde olmayan tamamen Şeftali'ye ait olan kokuyu soludum bir süre. Dün geceyi düşündüm. En son Edirne'deki evden çıktıktan sonra arabada sızdığımı hatırlıyordum. Gerisi hayaliydi. Bu pijamaları bile ben mi giydim Fetih mi giydirdi hatırlamıyordum ama yüzümde makyaj yoktu. Onu kesinlikle Fetih silmişti. O kadar yorgunken elime pamuk almak benim aklıma bile gelmezdi.

Şeftali'yi yatağın içine bırakıp telefonumu aradım ama bulamadım. Panduflarımı giydim, pembe patili polar saç bandımı taktım ve üç adımda bir sarsılarak kapıya vardım. Ayaklarım tutmuyordu resmen. Karabaş'ı kafesinden çıkaracağım için kapıyı örtüp çıktım odadan. Karabaş odaya gelenden çok daha yüksek sesle ötüyordu. Ona yaklaştım sandalyeye çıkıp kafesin kapağını açtım. Beni görür görmez şakımaya başladı zaten.

"Bu ne zaman susacak?" dedi Fetih beni fark etmeden. "Öğlen oldu güneşi selamlamaktan çıktı bak bu. Zeliha git sustur şunu."

Zeliha gelmiş miydi?

Kafesin içine parmaklarımı uzattım ve Karabaş anında atladı.

"Küçücük hayvanın sana ne zararı var?"

"Cüssesiyle çıkardığı ses bir mi?"

Yüzünü avucumun arasına sıkıştırıp gıdısından öpe öpe mutfağa doğru ilerledim.

"Senin de cüssenle çıkardığın ses bir değil." günün ilk cümlesi kapının önünde dikilirken oldu. Sırtları kapıya dönüktü kahvaltı hazırlıyorlardı abi kardeş. Abi kardeş... Keşke biraz sessiz kalıp köşede izleseydim. Tüm dikkati üzerime çekmeseydim. Zeliha kıvırcık saçlarını düzleştirmişti. Fön de çekmiş olabilirdi emin değildim. Isı koruyucu kullanıyor muydu? Ben Urfa'da düzleştirdiğimde kullanıyordum. Bu ayrıntıyı unutmamış olmalıydı çünkü o saçları düzleştirmek için çok yüksek derece ısıya ihtiyaç oluyordu.

Halbuki bilmeliydi ki kıvırcık hali ona daha çok yakışıyordu.

Biraz kilo almıştı ama bu kesinlikle ihtiyacı olan bir şeydi. Urfa'da ben bunu aynı evde yaşarken sağlasam da evler ayrıldığı an kilo vermişti çünkü Zeliha o aile masalarına bensiz oturmuyordu biliyordum. Çünkü o aile masaları Zeliha için kurulmazdı.

Halbuki üniversitenin ilk zamanları çoğu öğrencinin kilo verdiği bir dönemdi. Ailesinden ve ev yemeğinden ayrılan her birey bir an afallardı. Özellikle tek yaşıyorsa yemek yemeye bile üşenirdi. İçimde kuvvetli bir his vardı ki Zeliha tek başına oturduğu masalardan aldığı zevki aile masasında almamıştı. Aldığı kiloların en büyük sebebi buydu.

Bunları o kadar kısa süre içinde düşündüm ki gözlerimin sulanacağını fark ettiğim an da Fetih'e taş atmaktan geri durmadım.

"Sonuçta sen de kocamansın ama ağzından lafı cımbızla alıyoruz."

İki kardeş durdukları yerden beni baştan aşağı süzdü. Fetih özellikle bunu tek seferle sınırlı tutmadı. Birbirine bastırdığı dudakları ve havalandırdığı kaşlarıyla beni izledi. Karabaş omzumdan konuştu.

"Aşkım, aşkım!"

"Günaydın." dedi ilk Zeliha ve bana doğru ilerledi. Ellerini omzundaki havluyla kurulurken Karabaş sıranın Zeliha'da olduğunu bildiği için uçtu omzumdan Zeliha'nın boynuna doladım kollarımı.

"Zeliha," yüzüm saçlarının arasında kaybolmadı düz olduğu için. "Hoş geldin." saçındaki tokayı çıkardım ve parmaklarımı geçirdim arasından.

"Hoş buldum. Gece uyuyordun uyandırmak istemedim." avucumun içini başına bastırdım, yüzünü iyice kendime bastırdım.

"Çok özledim ben seni." dedim sadece. Geçen sefer yalnızca bir gün kalmıştı. Kal diyememiştim, içten içe seneye alttan alırsın dersi gerekirse bile düşünmüştüm ama sanırım kayıt gününde bile yanında olmadığım için bazı şeyleri söylemeye cesaret edemiyordum. Hakkım yokmuş gibi geliyordu. Git hemen gel demiştim. Hiçbir şey hakkında konuşmamıştık sadece beraber vakit geçirmiştik.

Dişlerimi birbirine bastırdım, Fetih'e karşı bile içten içe hissetmediğim bir şey vardı. Bu tam olarak nasıl tanımlanırdı bilmiyorum ama annesi hayatındaki en büyük dezavantaj olan bir kız çocuğunu bırakıp gitmek çok daha farklı bir yüktü. Bir daha o sınava girmeyecekti, bir daha o kazanışıyla yaşadığı mutluluğu tatmayacaktı. İlk adımlarını kaçırmıştım ve o bebek bir daha yeniden yürümezdi.

"En az on gün kalacağım. Zaten hiç kullanmamıştım devamsızlığımı. Sana saklamıştım. Sonra da siz gelirsiniz değil mi İzmir'e?"

Sana saklamıştım. Fetih'le yüz yüze bakmasak içim çok rahat dışa vuracaktı ama sadece gözlerimi kaçırdım. Geri çekildim ve yüzünü avuçladım. "Tabi ki geleceğiz. Gelmez olur muyuz? Hatta sen artık gelmeyin diyeceks..."

"Delirmişsin sen." dedi ve yüzümde ne gördü bilmiyorum ama uzatmadı bu konuşmayı "Bak neler hazırladık." dedi ve masaya oturtana kadar elimi bırakmadı. Masada tostta ısıtılmış boyoz bile vardı.

"Saat kaç ki? Ne ara hazırladınız bu kadar şeyi?"

Duvar saatine baktım.

12.25.

"Saat on ik buçuk mu?" dedim şaşkınca. Bir telaş kapladı içimi, erken uyanmaya çok alışmıştım kötü bir şey yapmışım gibi hissettim.

"Niye uyandırmadınız beni?"

"Niye uyandıralım seni?" dedi Fetih çayımı doldururken. Çaydanlığı köşeye koyduğunda sandalyemin arkasına geçti başımı hemen karnına yasladım.

"Çok uyumuşum ya. Telefonum nerede kimse aramadı mı?"

"Tahmin ettiğim gibi herkes aradığı için yanıma aldım. Her arayana da kapatın karım uyuyor dedim."

"Ne dedin ne dedin?"

Alık alık bakıyordum zaten her yere, ciddiye aldım. Tabi bunda Fetih'in bunu yapma olasılığı da vardı. "Dedik işte bir şeyler." diye geçiştirdi ve yüzümdeki şişliği fark etmiş gibi yer çekiminin tersine masaj yapmaya başladı. Ben ona zaman zaman yüz yogası yapardım hatta. Yaptıklarımın bir taklidi gibiydi.

"Zeliha git yengenin telefonunu getir." dedi. Oturduğu sandalyeden kalkarken o sormadan Fetih cevapladı. "Nereye koydum inan hiç hatırlamıyorum. Bulamazsan da benim telefonumu bul çadır." ben Zeliha'ya gerek olmadığını söyleyecekken Zeliha çıktı bile mutfaktan ve aynı anda Fetih'in cebinden telefonum usulca çıktı ve masaya konduğunda Zeliha'ya seslenmek istedim ama dudaklarını dudaklarıma bastırıp susturdu.

"Bırak arasın dursun biraz."

Hemen dibimizde olan telefonu mu arayacaktı? Çayı soğuyordu... "Sen de bir hesap ver cüsse müsse diyordun az önce." bedenim sandalyenin üstünde ona döndü ve parmaklarımı ellerinin arasından geçirdim. Yine bir

dev gibi altında kalmıştım mesela. İstese kollarını bana sararak beni görünmez kılabilirdi.

"Kocamansın yalan mı?" dedim. Elini sıkmak istedim ama hissetmedi sanki. Ellerimizi işaret ettim, "Bak ellerine ne kadar büyük!" konu nasıl bir zamanlar durmadan benim boyuma geliyorsa uzunca bir süredir de Fetih'in ellerine geliyordu.

Avuçlarımızı birleştirmiştim farkı görsün diye ama kapattı, kafesledi elimi. "Senin ellerini daha iyi tutabilmek için." dedi. Çayın içinde eriyen bir şeker kadar tatlıydı sesi. Kıkır kıkır güldüm.

"Gözlerin de kocaman." dedim.

"Seni daha iyi görebilmek için."

Kırmızı başlığım yoktu ama birazdan Fetih'in midesinde olabilirdim. Kabul çok saçmaydı ama Fetih'in karnının yarılıp benim çıkarıldığımı hayal ettim. Küçükken masallarla büyütülmek her zaman iyi bir şey değildi. Çok kolay hayal kurabiliyordum.

Burnunu burnuma sürte sürte gözlerimi yumdum. Fetih'in burnuyla oynamak dünyanın en eğlenceli şeyiydi ve bunu bir tek ben biliyordum. Benden başkası da ölene kadar bilmeyecekti neyse ki.

"Hadi bir şeyin daha büyük olduğunu söyle, bekliyorum." dedi. "Çabuk çabuk çabuk!" beni aceleye getirmemeliydi. Dün gece gördüğüm rüyaların etkisinden mi bilmiyorum ama çok yanlış anladım. Yüzümü ondan uzaklaştırdım "Fetih!" diye tepki verdim. Benimle aynı şeyi düşünmediğini yüzümdeki korku ve tepkiyi anlayamayınca fark ettim ve o hislerim yerine utanca bıraktı.

"Yok artık Efsun." dedi sadece. Utanç içeceğim çaya kadar bulaştı, yüzümü saklama ihtiyacı hissettim izin vermedi. O ilk şaşkınlığı atınca üstünden çenemden kaldırdı başımı ve bir an kapıyı kontrol etti.

"Zeliha bir çalışma odasına bak." dedi mutfağa en uzak odayı söyleyip.

"Baktım oraya abi yok."

"Bir daha bak, oraya bıraktım hatırlıyorum."

Zeliha'dan başka bir itiraz duymayınca bana baktı yine. "Fetih sus." dedim çenemi kurtarmak için çırpındım ama izin vermedi.

"Yani Efsun," dedi çapkınca. Tık. Çapkın kilidi açıldı. "haklısın ama..."

"Allah kahretsin beni sus."

"Gururumu okşadın teşekkür ederim ama..."

Yanaklarımda kan keseleri patladı, gözlerimi yumdum. Cayır cayır yanıyordu yüzüm. "N'olur sus."

"Bunu başka bir zaman yeniden konuşalım ama..."

"Fetiiih!" diye inim inim inledim.

"Ben her şeyi her yerde konuşmam biliyorsun. Hani kahvaltı masasındayız. Sen tabi ki konuşabil..."

"Fetih yapma tamam." karnım ağrıyordu. Hemen yer yarılmalıydı ve ben kahvaltıyı alt kattaki komşuyla yapmalıydım. "Ben ağzımdan bahsedersin diye bekledim. Sonra seni daha iyi yiyebilmek için derim diye planladım ama sen başka türlü yenm..."

"ZELİHA GEL TELEFONU BULDUK! GEL ZELİHA, GEL!"

Ağzımı kapatmaya çalıştı ama beceremedi bir yerden sonra o koca eliyle yüzümü avuçlayıp mıncırmaya başladı. Ben ısırmaya çalıştıkça o daha çok sıktı az önce masaj yapan ellerden eser kalmadı. Zeliha'nın gelmesiyle bırakmadı beni ama hareketlerini yumuşattı saçlarımdan öpüp doğruldu.

"Nereden çıktı o telefon?" dedi Zeliha telefonuma bakıp.

Her zaman dürüstlükten yana olduğum için "Fetih'in cebinden." birbirimize baktık ve burnumuzu kırıştırdık.

"Fetih abi?" dedi hayretle Zeliha. Ev büyüktü ve telefonu arıyordu dakikalardır.

"Ne var? Fark etmemişim. Benim telefonum sanıyordum. Allah Allah, kalktın iki dakika yengenin telefonunu aramak çok mu zor ge..."

"Fetih sus artık!" dedim hemen. Hem suçluydu hem güçlüydü.

"Ya bak böyle işte," beni işaret etti. "Cüsseyle çıkardığı ses bir değil der sonra böyle susturur işine gelmeyen her anda. Değil mi Efsun? Az önce de susayım diye yalvarıyordun. Yalan mı?"

Az önce... Sinsi gözleri yüzümde dolandı. Kafasını ısırarak koparmak mümkünse yapacaktım. Bana başka çare bırakmıyordu.

"Sus diyorum sana."

İşaret parmağı daha çok gösterdi beni. Onu haklı çıkardığımı gösteriyordu kendince. "Ben Fetih Karadere'yim, beni susturamazsın." dedi tabağımın içine kahvaltılıkları doldururken. Yine bir direnişin bayrağını açtı. Ne yapıyordu bu adam Grup Yorum mu dinliyordu uyanır uyanmaz?

"Beni susturmaya çalıştığın her konuyu uygun bir anda," çatalımı tabağıma vurdu. "tek tek tek konuşacağız."

Tek tek tek... Büyüklük... Konuşacağız. Ya sabır.

Onun tabağına koyduğum boyozu daha rahat yesin diye dörde böldüm ve kaşlarım çatık çatık hiç yüz vermedim ama o, ısrarla "Konuşacağız!" dedi.

Zeliha araya girmese daha çok söyleyecekti bunu. "Aranızda bir dil var ve sadece siz anlıyorsunuz." dedi. "Bu sinir bozucu, anlamaya çalışıyorum anlayamıyorum."

"Anlamanı istesek Türkçe konuşurduk."

"Fetih sus diyorum bak."

"Demek ki aramızda çok özel bir şeyden bahsediyoruz. Ama biz seni masadan kovmayacak kadar kibar olduğumuz için." dedi ve çatalla ikimizi gösterdi. "Kendi dilimizle konuşuyoruz. Bir kez daha itiraz edersen seni balkondan aşağı sallandırırım."

Bana baktı ve göz kırptı... Ağzına malzeme vermiştim. Normal koşullarda bir Fetih Karadere onu eritene kadar çiğnerdi ve biz normal koşullardaydık.

Zeliha için ballı tereyağlı ekmek hazırladım, Karabaş balın içine düşmesin diye kafesine geri koydum. Fetih konuşacağız diye sayıklamayı bırakınca telefonuma baktım göz ucuyla.

"Kimler aradı ben uyurken?"

"İlk Ayşen aradı." dedi. "Beni tersleyip kapattı. O kadın hiç normal değil."

Yine zorbalanmıştı galiba. Hiç yorum yapmadım.

"Sonra iş için birkaç kişi aradı. Görürsün zaten kim olduğunu. Bir de Fransız aksanıyla konuşan bir kadın aradı. O kim bilmiyorum."

"Coraline Hanım mı?" dedim şaşkınca ve hızla telefonu aldım elime.

"Galiba öyle kayıtlıydı. Kim o kadın?"

Arama yerine girdim ve ismini gördüm. Açılmamış mesajına bastım. Uyandığımda aramamı söylüyordu ve acele etmememi.

"Fransa'nın ünlü şeflerinden biri. Fransa'nın en ünlü kruvasanlarını yapıyorlar üç kuşaktır. Ve ben elinden yedim şu kadarını söyleyeyim Türkiye'de satılan şey asla kruvasan değil."

"O derece." dedi Zeliha dikkatini bana verirken.

"O derece ya. İlk fırsatta senin de tatman için elimden geleni yapacağım. O zaman anlayacaksın ne dediğimi."

"Peki senin bu kadınla nasıl bir alakan var?" dedi Fetih. Tam olarak olayın patlayacağı yere parmak basıp. Dudaklarımı biraz öne doğru büzdüm. Bazen yapmaya çalıştığım şeyden utanırken buluyordum kendimi.

"Yani şöyle bu kadının eşi son evre kolon kanseri ve benim fakülteden hocam bu konuda alanının en iyisi. Dünya çapında diyebileceğim kadar hem de. Bir şekilde ben bu kadının tarif için peşine düşmüşken böyle bir

hastalıkla uğraştıklarını öğrendim ve hocamla aralarında bağlantı kurdum." dedim. Fetih'in kaşları ilk anda havalandı.

"Eee?"

"İşte Türkiye'ye geldiler, hatta Edirne'ye götürdüm. Kendilerine eşlik ettim. Yakın tarihte ameliyat olacak eşi ve ben ameliyattan sonra kadından bir kruvasan tarifini Ayşen'e öğretmesini isteyeceğim böylece Türkiye'ye gerçek kruvasanın gelmesini sağlayacağım." dedim. Bu niyetimi ilk kez sesli bir şekilde dile getirişimdi. Bu hali biraz daha utandırdı, şaşkınca bana bakan iki çift gözden kaçmak için çabaladım.

"Bakmayın öyle iş hayatında her şey mübahtır bence." bu cümleyi kurduğuma inanamıyordum ama bir şeylerde fark yaratmazsak istediğim o sıyrılmayı elde edemezdik, biliyordum. "Hem ben aradaki bağlantıyı kurmak için tarif istemiyorum ki adam ameliyat olduktan sonra tarif isteyeceğim. Yani tamamen çıkar ilişkisi yok."

Utana sıkıla Fetih ve Zeliha'yı izledim. Bu yaptığımın hiç etik olmadığını yumuşatarak söylemelilerdi.

"Ya adam ölürse?" dedi ama Fetih. Su çarptı sanki suratıma. Daha farklı bir dönüt bekliyordum. Zeliha kulağını çekip parmaklarını masaya vurdu.

"Fetih o nasıl laf?"

"İş hayatında her şeyin mübah olduğunu söylüyorsun ama iki adım sonrasını düşünmüyorsun. Ya adam ameliyattan sağ çıkmazsa? Ne yapacaksın cenazesinde yapmak için tarifi mi isteyeceksin?" dedi. Benim düşünmek dahi istemediğim ayrıntıyı acımasızca önüme koydu. Gözlerim iri iri açıldı.

"Hocamın elinde hasta öldüğünü ne gördüm ne duydum."

"İlk olabilir."

Bu kez ben kulağımı çekip masaya vurdum. "Madem bu kadar işin kıyısına geldin kadına ameliyattan önce böyle bir isteğinin olduğunu söyle. Ameliyat kötü bile geçse verilmiş bir söz olur. Kaldı ki kaç kuşaklık tarif diyorsun kadının vermeme olasılığı çok yü..."

"Kadın adamı çok seviyor." işte tam olarak beni utandıran nokta buydu, bu sevgiyi kullanıyormuş gibi hissediyordum.

"Tamam, o zaman riske atma. Konuş. Şubede kimlerin çalıştığından bahset, hani bu yaptığın şey bir nevi proje. Kazançtan öte daha farklı bir amaca hizmet ediyorsun. Pr çalışmasına bile dönüşebilir hatta kadın destek verirse. Ayşen'le kadını sakın tanıştırma ikna etmeden vazgeçer."

Fatma ablaya bahsettiğim tam olarak buydu işte, Fetih çoğu şeyden anlıyordu. Sadece musluk tamirinde kötüydü. Ben ameliyattan önce söyleme fikrine uzaktım. Söylediklerini düşündüğüm süre zarfında mesaja cevap verdim ve uygun olduğum ilk an döneceğimden bahsettim.

Elimi çeneme koyup düşünceli düşünceli masayı izlerken Zeliha'nın "Yüzüğün..." dediğini duydum. Yüzüğüm... Varlığına senelerdir takıyormuş gibi alıştığım yüzüğüm. Bazen baş parmağımın iradem dışında okşadığını fark ediyordum. Bazen bakıp uzun uzun gülümserken buluyordum kendimi.

Zeliha masanın üzerinden elime uzandı ve tektaşıma dokundu. "Bu yüzük?" bir bana bir yüzüğe bir Fetih'e bakıyordu. Başımı salladım, gülümsememi dizginlemeye çalışıyordum ama kaybettim irademi. Otuz iki diş oldum.

"Urfa'daki düğün olması gerektiği gibi değildi." dedi Fetih. "İsteme bile olmamıştı."

"İsteme de mi olacak?" dedi Zeliha şaşkınlıkla. Duruşu dikleşti, yüzük takılı olan elim elindeydi. Heyecanı önce sesine sonra gözlerine yansıdı. Haberi olan ilk kişiydi. Dudaklarımı ısırdım, vereceği tepki benim için çok önemliydi zira onu bekliyorduk başka insanlara söylemek için. Fetih'le aramızda diğer insanlarla paylaşmak isteyeceğimiz bir şey olura ilk sırayı daima Zeliha alırdı.

"Kimden isteyeceğiz?" dedi bir an ve sorduğu gibi pot kırdığını hissetti kendince. Halbuki bu akla gelen ilk şey olurdu elbet. Benim bile aklıma geldiyse... "Meltem teyzelerden mi?" diye kendisi cevaba ulaştı ama. Ağabeyine baktı "Aranız bozuk ama senin onlarla." dedi. Bu böyle değildi, sadece öyle sanıyorlardı.

Meltem teyze yanıma geldiğinde bir şey olsa derdi, demese bile Fetih hakkında bu kadar olumlu konuşmazdı. Anladığım kadarıyla son konuşmaları biraz sert geçmişti ve Fetih o sertliği yaratan kişiydi ama Meltem teyze içten içe ona kızmamıştı. Muhakkak içinde bulunduğu durumu göz önüne alıp anlayışla karşılamıştı.

Peki ben neden söylemiyordum bunun doğrusunu? Fetih'in bu tatlı tedirginliğini izlemek hoşuma gidiyordu. Karşımda bu konu açıldığında soğuk soğuk terliyordu adeta ve bunu izlemek bana zevk veriyordu. Kötü bir insan değildim sadece Meltem teyze ve eşinin Fetih üzerinde bıraktığı tesiri izlemek çok keyifliydi.

"Düşman değiliz sonuçta, halledeceğiz. Hem babaannem de olacak. Bir şekilde halledeceğiz." dedi ve bana baktı. Bu bir destek çağrısıydı ama

anlamamış gibi gözlerimi kaçırdım.

"Peki hayır derlerse?"

"Neye hayır derlerse Zeliha?" Dedi sabırsızca. O ana kadar bakışları bendeydi ama istediğini almamıştı.

Bazen, yanı başımdaki adamın hayatına sırayla gönderildiğimizi ve bazı karakter özelliklerimizin tek amacının onu sinir etmek olduğunu düşünürdüm. Ya da tamamen yanlıştı. Zeliha'yı kendime benzetmiştim. Beden dilinden amacının Fetih'in huzurunu kaçırmak olduğunu anlayabiliyordum.

"Yani mesela sen şimdi böyle oturuyorsun tamam mı?" Kendince Fetih gibi oturdu. O saçlarını karıştırıp kafasından ısırmam için böyle taklitler yapıyorsa doğru yoldaydı. Sessizce onu izliyor bir türlü ana odaklanamayan yaşlılar gibi ne kadar çok büyüdüğünü düşünüyordum.

"Babaannem şu Allah'ın emriyle olan cümleyi kurdu. Meltem teyze ya da eşi de hayır dedi diyelim tamam mı? Aranız da bozuk hazır..."

"Zeliha ne diyorsun?" sıkıldığını daha Zeliha ilerlemeden belli etti. Gözlerini küçültmüş kardeşine bakıyordu. Yüzünde oluşan kıvrımlara baktım. Kaç kasın hareket ettiğini düşündüm sonra bunun sebebiyle birleştirdim. Dudaklarım öne doğru büzüldü. Zeliha'nın yaptığına destek olmakla Fetih'e kıyamamak arasında ince bir çizgideydim. Kafasını sineme yatırıp yanağımı saçlarına yaslamak istiyordum. Sonra da biraz uyumak. Evet aklım uykudaydı şu an bile. Uyku uykuyu getiriyordu.

"Diyorum ki..."

"Ya tamam sus Allah aşkına." dedi tahammülsüzce. "Benim nikahlı karım. Usule uygun olsun, örf adetler yerine getirilsin, eksik kalmasın diye yaptığımız bir şe..."

"O işler öyle olmuyor." diye diretti ama Zeliha. "Sen oraya nikahlı karım diye gitmeyeceksin. İstemiyorlar diyelim. Efsun ablama dönüp diyecekler kızım sen ne diyorsun diye, ne diyeceksin Efsun abla sen?"

Oklar ansızın bana döndü. Halbuki bir köşede Fetih'i sinemi yatırıp Zeliha'yı izlemek daha güzeldi. Fetih'in dikkatli bakışlarıyla birbirimizi süzdük. Bir yılı aşkın bir süre önce Fetih'in beni bıraktığı bir isteme töreni vardı. Orada öğrendiğim ve şaşırdığım bir cümle vardı. O soru bana hiç sorulmayacak ve ben cevap vermeyeceğim sanıyordum. Halbuki şu an o sorunun merkezindeydim. O sorunun provasını yapıyorduk.

Zeliha'ya baktım. Adeta yalvarıyordu devam etmem için. Dudaklarımı yaladım Fetih'e çevirdim gözlerimi. Pür dikkat beni izliyordu. Meltem teyze

ve İlbey amca nasıl bir etki bıraktıysa geçmemişti. Çekiniyordu. Şaka gibiydi ama gerçekti. "Yani..." tüm çabam bu eve bir tansiyon aleti almak için miydi? "Siz nasıl uygun görürseniz derim galiba."

Zeliha o kadar gür bir kahkaha attı ki daha sesli söyleseydim dedim, Fetih bana öyle bir baktı ki keşke hiç söylemeseydim dedim.

"Af buyur?"

"Buyurayım. Hani sen beni henüz evlenmemişken hastanedeki bir hemşirenin istemesine bırakmıştın ya... İşte orada bizim hemşireye de sormuşlardı ve siz nasıl uygun görürseniz demişti. Demek ki doğrusu bu."

Elindeki çatalı çarparak tabağına bıraktığında gözümün önünde adım adım hırçınlaşıyordu. Yüzüğünü kaldırdı ve bana gösterdi. "Biz evliyiz."

Bu Fetih'in haklı haksız her konuda ortaya koyduğu bir savunmaydı.

"Biliyorum," dedim ve yüzüğümü gösterecek şekilde çay içtim. "Ama örf ve adetler önemli sonuçta."

"Örf ve adet sana o soru sorulunca evet istemiyorum mu de, diyor."

"Evet!" diye girdi araya Zeliha. "Ferman abime kız istemeye gittiğimizde bile daha haftalar önce ona kaçmış kız siz nasıl uygun görürseniz dedi."

Ferman... Çok kısa bir an kim diye düşündüm ama hatırlamam geç olmadı. Kızı kaçırıp eve gelen, üstüne hastane dışı ilk dikişi bana attıran Fetih'in bilmem kaçıncı kuzeni Ferman. Melek miydi kaçırdığı kadının adı? Ayrıca o kadının da siz nasıl uygun görürsünüz demesi biraz abartılı değil miydi?

"Onlar evlendiler mi?"

"Evet!" Zeliha ellerini çırptı ve "Hatta sanırım gelinimiz hamile."

"Aaa..." diye tatlı bir şaşkınlık nidası çıktı ama devamı kesildi.

"Bize ne onlardan?" diye tersledi Fetih. "Konuyu dağıtmayın."

"Tamam aynı konudayız zaten. Bak Melek de benim kuracağım cümleyi kurm..."

"Efsun öyle bir cümle kurmayacaksın!"

"Hayır kuracak! Sen buna karışamazsın!" diye avukatım beni savundu. Kaşlarımı büktüm ve mağdurmuşum gibi baktım etrafa.

"Ama Fetih..." dedim oldukça dramatik bir tonda.

"Beni Meltem Hanım'la ya da kocasıyla yok yere yüz göz etme Efsun. Zaten sıkıntılıyız."

"Bu bizi ilgilendirmez. Manipüle ediyorsun Efsun ablamı" dedi Zeliha. Girmese araya birazdan yumuşayacağımı biliyordu.

"Sen ne zaman gidiyorsun ya?" diye Fetih en olmadık yerden çemkirdi. Zeliha'nın gözleri iri iri olduğunda "Fetih!" diye sesimi yükselttim.

"Ha on gün buradayım dedin, doğru. Ne oldu bu sefer arkadaşların gel diye zorlamıyor mu? Yoksa onlar da mı gittiler ailelerinin yanına?" elinde ne kadar kurşun var konuyu açana doğrultmuştu.

"Ne arkadaşından bahsediyorsun sen ya? Ayrıca hepsi şu an İzmir'de. Kimse hiçbir yere gitmedi."

"Onu sen söyleyeceksin Zeliha." diye çemkirmeye devam etti. Alttan ayağını ezdim ama biraz bile dağılmadı dikkati. "İki gün sonra abi benim bir dersim vardı, hoca çağırıyor diyerek gitmeye kalkarsan izin vermem. Kalacaksın on gün burada. Hani olur da arkadaşların arar aklına girer, senin o aklını alırı..."

"Saçmalıyorsun!" diye yükseldi Zeliha tamamen haklı olarak. Çaya batırdığım kaşığı Fetih'in elinin üzerine bastırdım ve az da olsa irkildi.

"Sus Fetih."

"Sen benimle nasıl konuşuyorsun, hayırdır Zeliha?"

Zeliha bana baktı, sinirden yavaş yavaş titremeye başlıyordu. İşaret parmağı ona saldıran adamı gösterdi ve "O iyi mi?" diye sordu. Bu Fetih'i daha çok kudurturdu.

"O kim ya?" diye bağırması da geç olmadı. "Yüzüme baksana se..."

"Oldu o zaman Fetih sen geç kalıyorsun, hadi." kalktım ve koluna asıldım.

"Hayır kalkmayacağım. Bak ben senin o arkadaşlarından değilim." dedi. Ağabey ve kız kardeşlerin anlaşamadığı bir dönem muhakkak olurdu zaten ve biz sanırım o dönem içerisine girmiştik. Sevinmeliydim bu ben geldikten sonra başlamıştı.

Ya da Fetih'in karın ağrısı Burcu'dan duyduğu iki cümleden ibaretti. Olayın gerçek yüzünü öğrenene kadar Zeliha'nın bir ilişkisi olduğuna inandırıyordu kendini. Kaldı ki oladabilirdi?

"Neyse ki değilsin. Arkadaş olarak asla çekilme..." titreyen sesini böldüm.

"Zeliha!" şimdi öfkeyle bunları söylüyordu ama Zeliha'nın en yakın arkadaşı Fetih'ti.

"Yok bırak bırak lafını tamamlasın." Fetih'in tüm bedenine sarıldım ve ite ite odaya doğru sürerken Zeliha'ya öpücük attım ve kırılgan bakışlarını onarmaya çalıştım o kadar kısa sürede. Odaya girdiğimiz an kapıyı örttüm, hatta kilitledim.

"Fetih." dedim hayretle ve ilk kurşunu sıktı. Tişörtünü tek hamleyle çıkardı üstünden attı yatağın üstüne. Ya sabır. "Ne kadar kırıcı davranıyorsun farkında mısın?"

"Ben mi kırıcı davranıyorum? Farkında değil misin tavırlarındaki değişikliği?"

"Hayır senin imalarını karşı kendini nasıl savunacağını şaşırdı! Asıl sen farkında mısın? Burcu'nun iki çift lafından dolayı kafanda kuruyorsun. Kaldı ki varsayalım var şu an hayatında biri. Ne yapabilirsin?"

Sırtı o dakikaya bana dönüktü ve her şey oldukça güzeldi bu cümleyle bana döndü. "Sana bir şey mi anlattı?" on dokuz senedir Zeliha'nın böyle bir olayıyla denk gelmemiş, üstelik yaşadıklarından dolayı daha da hassas bakıyordu ve tepkilerini kontrol edemiyordu. Görebiliyordum ben.

"Hayır anlatmadı. Ayrıca tavırlarını yumuşatmazsan sana genel bilgi de vermem. Ki ben olduğunu düşünmüyorum. Burcu abartıyor."

Yüz yüze sormak için konuyu hiç açmamıştım. "Efsun ben onun ağabeyiyim." dedi kendini işaret edip. "Hem o hem sen niye bunu unuttunuz? Burcu'ya anlatıp bana anlatmayacağı ne olabilir? Ben ona hiçbir zaman anlayışsız davranmadım."

"Peki gerçekten anlatacak bir şey yoksa?" dedim. "Bir dışarıdan bak bakalım kendine Zeliha'nın gözünden. Gerçekten hiçbir şey yok ama ağabeyi ona böyle davranıyor." dişlerini birbirine sürttü yatağın üzerinde tüm gecenin yorgunluğunu atan Şeftali'ye baktı. "Ayrıca sen bana kızdın, ona sardın." diye hatırlattım. Çünkü gerçekten unutmuştu asıl olayı. Bu minik hatırlatma ona iyi geldi bu kez bana kızgın kızgın baktı sonra kıyafet dolabına doğru gitti.

Pasif direniş. Siyah gömlek. Eli o bölgeye kayarken hemen dolapla onun arasına girdim. "Yok hayır siyah gömlek giymek yok." dedim. "Ayrıca seni kızdırmak dünyanın en kolay şeyi."

"Tutturdun siz nasıl uygun görürseniz diyeceğim, diyorsun."

"E tamam..." dedim ve dolaba döndüm. Bordo renk bir kazak aldım ve ona baktım. "Sen de diyeceksin ki onay vermezlerse kaçırırım seni haberin olsun." kazağı kafasından geçirdim, yüzüne bakmıyordum. Bugün işi için birkaç saat dışarı çıkacaktı bu bordo kazak olur muydu bilmiyordum ama sesi soluğu çıkmadığına göre demek ki problem yoktu. "Ama sen ne yapıyorsun? Hemen kızıyorsun."

"Kaçarsın yani bana?"

"Tabi ki kaçarım!"

Fetih'e kaçmayacaktım da kime kaçacaktım ki? Bu nasıl bir soruydu?

"Bak kaçırırım seni."

"Kaçan memnun kaçırılan memnun."

Elini belime saracak sandım ama aniden huylandığım yere temas ettiğinde iki büklüm oldum. "Kaçırayım yani seni?"

"Ben siz nasıl uygun görürseniz diyeceğim, benimki sadece bir fikir." dedim, hata yapıyordum elleri çok acımasız davranıyordu. Ağzımdan çıkan tiz sesleri bastırmak için dudaklarıma bastırdım ellerimi ve dolapla onun arasından çıktım.

Hızla artan öfkesi hızla da dağıldı ve bana doğru yürümeye başladı. Gıdıklamamalıydı ben çok abartılı sesler çıkarırdım. Zeliha içerideydi.

"Kapına gelince vazgeçtim demek yok bak."

"Fetih gelme üstüme!"

"Vazgeçmek, geri adım atmak yok."

Bacaklarım yatağa çarptığı gibi tikimin olduğu yerlere daha fazla dokundu ve çırpınışım düşmekle oldu. Şeftali irkilerek kendini yataktan atarken Fetih iki bacağımın arasına bastırdı dizini ve kalkmamam için elini karnıma koydu.

"Fetih yapma Zeliha içeride." ama dinlemedi gıdıkladığında yastığı yüzüme bastırdım, kahkahalarımı bastırsın diye. Beni en çok tahrik eden noktaları biliyordu, hiçbirini de unutmamıştı. O gıdıkladıkça ben çileden çıktım, dursun diye onu tekmelemeye çalıştım, kendimi yataktan atmaya çalıştım, elleri tutmaya çalıştım, yüzümü yatağa gömdüm. Gıdıklanmak on saniyeden fazla dayanılacak bir şey değildi.

Artık nefes alamamaya başladım, göğsüm sıkıştı, gözlerim yaşardı, tahmin ediyordum ki yüzüm de morarmaya başladı ancak öyle durdu. Kursta öğrendiğim altlı üstlü hareketleri de yapamıyordum, gıdıklanmak dayak yemekten daha etkisiz yapıyordu insanı. Bedenini yanıma bıraktığında az önce yüzüme bastırdığım yüzüne vurdum. Hem de ardı ardına, hiç durdurmaya çalışmadı. Vurmam için bekledi ama ben çok çabuk yoruldum yastığı fırlattım bir yere nefes nefese tavana baktım.

"Hanımı güldürüyoruz da yaranamıyoruz." dedi hem suçlu hem güçlü. Yüzünü bana yaklaştırdı ve elmacık kemiğimden ısırdı ben dudaklarına vurana kadar da çekiştirdi etimi.

"Şiddet görüyorum." dedi.

"Nush ile uslanmayanın hakkı tekrir, tekrir ile uslanmayanın hakkı kötektir." dedim bilmiş bilmiş. Gözleri iri iri açıldı ve kahkaha attı. Komik

bir şey mi söylemiştim.

"Vay vay vay..." dedi. "Efsun Hanım ne cevherler varmış sizde öyle. İzniniz olursa ben de bir atasözü söylemek isterim." dedi. Kolumun üzerine yattım ve birazdan eşe saygı üzerinden kuracağı atasözünü bekledim. Kesin dedesi kurmuştu, eşe karşı hürmetle alakalı bir şe...

"İş gönülden olunca, tekenin taşşağından süt gelirmiş."

Kafamda hazırda bekleyen cevaplar yerle bir oldu, yüz ifadem baştan sona değişti. Yüzlerimiz yakındı hemen uzaklaştırdım.

"Af buyur?"

"Buyurayım. Ne demek biliyor musun bu? Hani bir işi ço..."

"Ya Fetih git Allah aşkına, ben de bekliyorum nasıl bir şey söyleyeceksin diye." yanında kalkmak için hamlemi yaptım ama izin vermedi belime sarıldı.

"Tamam bunu beğenmedin mi hemen başka bir şey söyleyeyim. Mesela; eşek ölec..." dudaklarına kapattım ellerini telaşla ve Şeftali'ye baktım. Yatağın dışında perdenin ucuyla uğraşıyordu. Yedi aydır Şeftali, Fetih'le yalnız yaşamıyormuş gibi "Sussana!" dedim. "Sussana Şeftali duyuyor! Sussana!" ağzını avucumun içinde sıkıyor geri bırakıyor, tam tekrar yeniden konuşacak gibi oluyor yeniden sıkıyordum ağzını. Bunu o kadar çok yapmaya başladım ki neden yaptığımı unuttum, komik bir hal almaya başladı. Küçük bir çocuk gibi kıkırdamaya başladık.

"Üç yaşında bebek muamelesi görüyorum." dedi iki arada bir derede. Dudaklarını büzüp büzüp duruyordum, büzdüğüm haliyle durdurdum, dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Hırpalayarak dağıttığım saçlarını arkaya doğru taradım yüzüne baktım. Sinemde bir özlem vardı, demleniyor ama bayatlamıyordu. Günlerdir. Demlendikçe koyulaşıyor, beni bitap düşürüyordu.

"Bebeğimsin çünkü sen benim." dedim tıpkı o zamanki gibi. Ağlamıyordum ama artık. Fetih de sağlıklıydı. Bir hastane yatağında değildik. Kendi yatağımızdaydık. Bilmem hatırladı mı ama kollarını bana sardı açıkta kalan tenime dudaklarını bastırdı. Az önce savaşmıyormuş gibiydik artık.

"Çok özledim seni." dedi ayların özlemi az önce dinmiş gibi. "Azalmak nedir bilmiyor. Yemin ederim çok özledim seni."

***

Mutfak masaları bir anne ve kızı için haddinden daha fazla derin manalar içerebiliyordu çoğu zaman. Bunu annemde tadamamıştım çünkü henüz

annemle kahve içecek kadar büyük değildim ama Suna annemle fazlasıyla yaşamıştım. Kahveyi yapan ben olurdum her seferinde, Suna annemse sessiz sedasız masada oturur beni izlerdi. Ne düşündüğünü hep merak ederdim ve çoğunlukla tahminim işi hakkında olurdu. Kesin hastaneyle alakalı bir şeyi aklına takıyor derdim.

Şimdi bu masada oturup kahveyi yapan ben değilken, Zeliha sırtını dönmüş sessiz sedasız kahve hazırlarken içimdeki şeyi tanımlayamazdım ama annemi anlayabilirdim. Ne kadar büyümüş diyordu insan, büyümüş de kahve yapıyor, birazdan oturacak buraya uzun uzun konuşacak, büyüdü, yetişti kocaman oldu. Bir çocuk yok karşında genç bir kız var.

Minik bardaklarla beraber kahveleri de koydu ve sandalyeyi çekip oturdu. Bu yedi aydan sonra hiçbir şey olmamış gibi davranmadığımız ilk masa olacaktı. Fetih'i evden, gelince Zeliha'nın gönlünü al diyerek uğurlamış, kahvaltı masasını toplamış ve şimdi kahveyi bekliyordum.

"Daha iyi misin?" diye sordum sandalyemi ona doğru yaklaştırıp. "Gel yaklaş biraz." öne doğru uzandı hemen sineme girdi. "Üzülme tamam mı? Biz onun damarına bastık diye saçma sapan bir şeye dönüştü konuşma. Fetih hiç senin kalbini kırmak ister mi? Ben kızdırdım ortalığı, siz gerildiniz. Özür dilerim."

Ellerim saçlarının köklerinden uçlarına kadar dolaştı. "Hayır sen neden özür diliyorsun ki?" dedi titrek bir sesle. Hemen titredi sesi, hemen kırıldığını belli etti. "Bir şey ima ediyor anlayamıyorum da. Niye kızdı şimdi bana?"

"Ya o şey..." dedim yüzünü koynumdan çıkarıp. Ellerinden tuttum sıkıca. "Bir şeyler duyduk biz doğruluğu olduğunu sanmıyorum ben hiç ama Fetih'i biliyorsun. Kafasında kuruyor da kuruyo..."

"Ne duydunuz?"

"Çok önemli bir şey değil asl..."

"Ne öğrendiniz, kim ne söyledi?"

"Ya ben o gün Burcu'yla konuşuyordum. Hoparlör açıktı. Sen Burcu o an bir çocuk var de. Gerisini söyleyemedi ben hemen kapattım ama Fetih ona çok kuruldu. Kim bilir ne düşünüyor şu an." Zeliha'nın o kırgın gözleri kısıldı.

"Hangi çocuk?" dedi şaşkınca.

"Bilmiyorum Burcu'yla onun üzerine hiç konuşamadık. Ales işleriyle uğraşıyor ya bir daha arayamadık birbirimizi. Biri mi var?" dedim alacağım cevabı bilerek. Biri olsa yüzünde sahici bir şaşkınlık geçmezdi.

"Hayır Efsun abla! Daha kaç oldu ben üniversiteye başlayalı? Ne olabilir ya, her şeye zar zor alıştım zate... Of bir saniye kimden bahsediyor Burcu abla?" yüzünde bir tiksinti ifadesi vardı. Kendini bir erkekle gönül ilişkisinde düşünmek belki de onun midesini bulandırdı, içini huylandırdı. İşte tam olarak bunu hissedeceğini biliyordum. Bu yüzden içimden acaba bile dememiştim.

Zeliha gerçek anlamda yeni bir ortama girmişken ondan beklenecek son hamle buydu. Ruhen de fiziken de buna hazır değildi.

"Melih'ten mi bahsediyor?" dedi kendi kendine. "Kesin Melih'ten bahsediyor. Hep ima yapıyordu elli kere dedim ona bir şey yok diye. Ben hayatımda bu kadar her şeyi aşka yoran birini daha görmedim ya."

"Melih kim? Sınıf arkadaşın mı?"

"Hayır." diye inledi ve geriye yaslanıp yüzünü sıvazladı. "Başka bölümden ama arkadaşım. Burcu abla onun her kıza gösterdiği samimiyeti bana özel sanıyor..."

Kahvenin yanındaki suyu alıp tek yudumda hepsini içti. "Ayrıca bu mu gerçekten ya? Günlerdir ima yapıyor. Gelip sorsa anlatmaz mıydım ben? Bu kadar zor muydu?"

"İşte onun üzüldüğü de bu, Burcu'ya anlatıp bana anlatmadığı ne olabilir diyor." sinirleri bozuldu galiba, güldü.

"Şaka gibi. Kim seni zorluyor gelmemen için diyor durup dururken arayıp. Ya kim beni zorlayacak? Kim ne diyecek?"

Avuç içlerini gözlerine bastırdı, masaya bastırdı dirseklerini. "Sen de şimdi ona bugün arkadaşım olamazsın tarzı bir şey söyledin ya o da çok kırıldı. Siz akşam barışın tamam mı? Fetih senin en yakın arkadaşın Zeliha."

Başını iki yana salladı. "Hayır." dedi inatla. "O benim annem, babam, abim olabilir ama arkadaşım değil." neyse tamam bunu sineye çekebilirdim. Zaten Fetih'in de en yakın arkadaşı Zeliha değildi bendim. Fetih onun ailesiydi. Arkadaşı değildi.

"Tamam ama öyle zank diye söylemek biraz kırdı onu. Sen akşam bir gönlünü al." ikisi de birbirinin gönlünü almak için yaklaşacaklardı birbirlerine ve sorun kalmayacaktı. Evet sinsi planım bu yöndeydi. İkisini de birbirinden özür dileyecek kıvama getirmek ve hiç özür diletmeden barıştırmak. Kahvemi aldım ve geriye yaslanıp içtim. Sanırım istediğim an sinsi bir insan da olabiliyordum.

"Bak bu sınav günü." dedi ve arabada çektirdikleri fotoğrafı bana açtı. "Henüz daha evin önündeyiz, sabah saat çok erken çünkü abim geç kalmayalım diye, sanki bizi İstanbul trafiği bekliyormuş gibi sabahın köründe kaldırdı. Neymiş evde beleyeceğimize orada beklermişiz, iki saat önceden oradaydık. Okulu biz açtık."

'Benim en büyük fobilerimden biridir Fetih sınava geç kalmak ya. Yani o gün her şey senin aleyhine işlese bile geç kalmayacağın bir saatte çıkman gerekiyor.'

'Abartıyorsun Efsun.'

'Aman Fetiih! Ben Zeliha'yı erkenden götüreceğim sen istersen sınava on dakika kala gel.'

Sınava beş ay kala bunu tesadüf eseri bir geç kalma haberini okuduktan sonra konuşmuştuk aramızda. Yutkundum ama yine de gülümsedim. "En iyisini yapmışsınız." dedim sadece. Söylediklerimi yapmış.

"Asıl bombayı şimdi göreceksin bak. Sonuçlar açıklanırken. Video çekildiğinden abimin haberi yoktu. Çok sonradan öğrendi." videoyu başlattı ve yeni uyandığı her halinden belli olan gergin bakışları ekrana geldi. Son yaşadığımız evin yemek masasıydı. "Burcu abla haber verdi bana da uyuyordum ben."

Burcu ablana da ben. Zeliha bu anı yaşarken ben sonucu çoktan görmüştüm.

"Hadi abi!" diye bağırdı arkasına doğru. Elleri tir tir titrerken ara ara kameraya bakıyordu ve saçlarını düzeltmeye çalışıyordu. En arkalardan saçları birbirine girmiş, paytak paytak yürüyen kucağında minik turuncu bir şeyle kameraya doğru yürüyen bir adam belirdi. Üzerinde gri bol bir tişört altında şort vardı. Yazı getirmişti tıpkı Şeftali'yi de getirdiği gibi.

Videoyu durdurdum ve arkayı yakınlaştırdım sanki birazdan gelmeyeceklermiş gibi. Şeftali şu anki haline göre küçük onu bıraktığım haline göre büyümüştü. "Zeliha bu ne?" dedim içimin eriyişi sesime yansımışken.

"Her yere böyle beraber gidiyorlardı." dedi. Gözlerimi kırpıştırdım Zeliha'ya baktım. Yüzüm koca bir emojiydi. "Beraber uyuyorlardı, odadan beraber çıkıyorlardı. Bebeği gibi bakıyordu Şeftali'ye ama bunu laf olsun diye söylemiyorum." laf olsun diye söylemediği her halinden belliydi. Gözlerini bile açamamış Fetih Şeftali'yi kucaklamıştı.

Videoyu devam ettirdim ve pıtı pıtı kameraya geldiler. Fetih oturmadı ayakta dikildi, "Tamam sakin ol." dedi kardeşinin başına çenesini

bastırırken.

"Kim haber verdi?" kameradan bi'haberdi.

"Burcu abla."

Fetih duraksadı ekrandan kardeşine baktı. "O bu saatte uyanır mıydı?" dedi ve o an kameranın karşısında utandım. Çatık kaşlarından, dudaklarının aldığı şekilden ve bakışlarından anladım. Bu haberi kimin o eve ulaştırdığını anlamıştı. Yutkundum yine sesim çıkmadı.

Zeliha gerekli tuşlara basmış gibi bilgisayardan ellerini çekti ve parmaklarını bükmeye başladı. "Kesin bir milyonuncu oldum." dedi.

"Bence sonuncu oldun, ne bir milyonu." dedi Fetih ve Şeftali'yi masanın üzerine bıraktı kucağından. Ekranın önünde turuncu bir tüy yumağı dolanmaya başladı. Bir ara kameranın dibine burnunu soktu. Biraz kokladı. Kıkır kıkır güldüm kameraya yaklaştım sanki ben de onu koklayabilirim gibi.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" dedi Zeliha korku dolu bir sesle. Evet Fetih önünde baygınlık geçirmek üzere olan kardeşini daha çabuk bayılsın diye teşvik ediyordu. Müthiş bir ağabeydi.

"Tabi ki madalya takacağız sonuncu oldun diye."

"Yok ben bakamayacağım." yana doğru döndü ve yüzünü Fetih'in karnına bastırdı. Fetih'in yüzü alayla kıvrılırken kardeşinin başını okşadı.

"Zeliha sonuç kaç haneliyse yazmayı bitiremediler açılmıyor ekran." dedi. Tam şu an yanı başında olsam ağzına ağzına vuracağım cümleler kurmuştu. Zeliha acıyla inledi. "Tamam üzülme tamam, daha büyük bir eve geçince bahçıvan olarak işe başlarsın."

"Seni Efsun ablama söyleyeceğim." dedi boğuk, titrek bir ses. Kamerayı durdurdum ve Zeliha'ya baktım.

"Ya Zeliha..."

"O an bana gerçekten bahçıvanlık teklif etti sandım. Mantıklı düşünemiyordum." dedi.

"Ben sana ömrünün sonuna kadar koşulsuz bakarım demedim mi milyon kere?" boynundan tuttum içime içime aldım kafasını. Videoyu devam ettirdik.

"Hayatta inanmaz san..." Fetih'in cümleleri muhtemelen ekranda açılan sonuçla yarıda kesildi, bakışları ciddileşti. Sonuca ulaştığını o yüzündeki ucu bucağı olmayan gururla fark ettim. Aylar önceki halime ayna tutulmuş diyemezdim çünkü ben onun kadar sessiz kalamamıştım. Parlayan gözleriyle beklediği sonucu almış gibi başını sallamıştı ağır ağır.

"Açıldı mı?" diye bağırdığında Zeliha, Şeftali korkmuş olacak ki kendini masadan attı. Ekrana bakmak yerine daha çok yüzünü sakladı.

"Evet açıldı da bu nasıl büyük bir sayı ya okuyamıyorum bile." Zeliha sonunda çıktı Fetih'in bedeninden ve aval aval baktı. "O kadar mı kötü?" kaçılmaz sona ulaştı ve ekrana baktı. Baktı, baktı, baktı... Ve sordu.

"İki milyonuncu mu olmuşum?"

Zeli yanı başımda verdiği tepkiye yüzünü örterek ve "Çok utanıyorum!" diye bağırarak söylendi. "Hep onun yüzünden beni öyle bir milyona alıştırdı ki yirmi iki bin mantıklı gelmedi."

"Yok ben daha bu sayıyı okuyamayan adamı üniversiteye kaydetmem. Benim bu ülkeye de eğitim sistemine de saygım var."

"KAÇ BU OKUYAMIYORUM?!" diye bağırsa da Fetih tepkisizce ve inatla kendisinin okumasını bekledi. Saniyeler sonra nihayet "Yirmi iki bin mi?" diye sorduğunda arkasında dikilen adamın bastırdığı sevinci ortaya çıktı. Zeliha'nın yüzünü çenesinden tutup yukarı doğru bastırdı ve oyun hamuru gibi ezdi avucunun içinde.

"Aferin benim güzel kızıma." hamurdan beter ettiği yüzde öpebildiği yerleri öptü. "Güzelim benim, aferin sana." video tam olarak orada bitiyordu. Daha kibar bir şekilde bu kez ben mıncırdım yüzünü.

"Aferin bizim güzel kızımıza." Fetih gibi yapmayacağım dedim ama Fetih en azından sandalyeden düşürecek gibi olmamıştı. Tutmasam devrilecekti. İşin sonunda masaya yatırdı başını öyle sevdim.

"Bu videonun devamında abim yarı zamanlı bahçıvanlık yaparsam Yeditepe, Koç ya da Bilkent hukukta yarı burslu veya ücretli okutabileceğini söyledi ama yemek ve yol dahil değilmiş." kahveleri uzaklaştırdım ve yanağını okşadım.

"Ama sen ideallerinden vazgeçmedin."

"Fetih Karadere gibi bir patronum olmasın ist..." karnına dokundum ve gülmesini sağladım. "Sonuç ne gelirse gelsin yapacağım tercih belliydi. Büyük büyük hayallerim kariyer hedeflerim olmadı hiçbir zaman. Tek tercih yaptık ve yerleştim."

Muhtemelen sınıfında da birinciydi. Onun seviyesindeki çoğu öğrenci Fetih'in bahsettiği yerlerdeydi. Olacak olan belliydi ki bölümü birincilikle bitirecekti.

"Keşke ben doğursaydım seni." yine niye durup dururken kurdum bu cümleyi bilmiyorum ama Zeliha'nın yüzü yumuşadı. Sanırım bunu uzun süredir duymadığı için yüzü bir bebeğin annesinin sesinden ninni

dinleyişindeki gibi yumuşacık oldu. Pamuklara sardım sandım onu. Avucumun içine bastırdı yüzünü.

"Hepsi senin sayende biliyorsun değil mi?"

"Kendi başarını sakın bana yorma." Zeliha bu sonucu yaparken sadece matematik edebiyatla savaşmamıştı. Zeliha annesiyle savaşmıştı, babasıyla savaşmıştı, ona yapılanlarla savaşmıştı, vücudunda bırakılan izlerle savaşmıştı. Diğer rakiplerinin çok ötesindeydi onun iradesi. Ve Zeliha benim yokluğumla da savaşmıştı.

"Sen de yaptıklarını sakın küçümseme. Ben ölürdüm Efsun abla. Bunu öylesine basit bir anlam üzerine kurmuyorum. Urfa'ya da gömülürdüm. Ölüm tarihim yazardı on dokuz yaşımı da görmezdim. Her gün bir adam gelir giderdi mezarıma, insanlar merak eder mezar taşıma bakardı ne kadar küç.."

"Zeliha sus!" sesim ona ilk kez yükseldi. "ne dediğini farkında mısın sen?" yaş almıştı, üniversiteye başlamıştı, giyimi değişmişti, yüz hatları oturuyordu ama hâlâ bazı fikirleri sabitti. Kafasında bir hayat vardı ve o yaşam on sekizinde bitiyordu. Elli sekiz yaşına da gelse ben o hayatı yaşasam on sekizimde ölecektim diye düşünecekti sanki.

"Hayır tamam kapat konuyu. Üniversite sınavına girerken bile yanında değildim. Bu senin başarın. Oturdun sen çözdün soruları, kazandın. Ben yoktum bile. Kayıt yaparken de yoktum. Kız bana biraz ya. Kız, öfke duy. Bak bunu yaparken de yoktun de. Bana bunlardan bahsetme, hayatının her anında başarını bana mı vereceksin? Ben yoktum ki? Bana teşekkür etme bana kız."

Tam olarak bunu istiyordum. Fetih'ten ne kadar anlayış istiyorsam Zeliha'dan da o kadar anlayışsızlık istiyordum. Hayatının bir yerinde onu bırakan insanlara kızsın istiyordum. Bu duyguyu yaşasın. Minnet duymasın. Annesine onu sevmediği ve daha bir bebekken ruhen terk ettiği için nasıl kızmıyorsa bana da kızmıyordu. Zeliha kızmayı bilmiyordu ve bu korkunçtu. İnsanlar ona ne yaparsa yapsın sorun değil diyecekti sanki.

"Kızmadım mı sanıyorsun?" dedi başını masadan kaldırmadan. "Sana kızdım. Abime kızdım. Kendime kızdım, bir nefret topu gibi dolanıyordum ortalıkta. Kapatmıştım kendimi her şeye, terk edildim sanıyordum. Sonsuza kadar gelmeyeceksin, bıraktın gittin sanıyordum. Sonra bir gün sizin yatağınızda uzanırken abim geldi yanıma. Bir şeyler söyledi bana. O gün kabullenmeye başladım. Öfkem de dindi yavaş yavaş."

"Ne söyledi?" dedim kısık bir sesle. Zeliha gözlerini yummuş adeta o günleri hatırlıyordu. Sessiz sedasız bekledi bir süre.

"Efsun'un kalbi mutsuzdu, dedi."

Efsun'un kalbi mutsuzdu.

Yalın ama derin. Kısa ama öz. Aylarca yaşadığım şeyi özetler nitelikte ama benim hiç aklıma gelmeyecek basitlikte.

Efsun'un kalbi mutsuzdu.

"Yüzü gülebilir herkes onu mutlu sanabilir, hatta biz de öyle görebilirdik ama Efsun'un kalbi çok mutsuzdu Zeliha, demişti. Kalp insanın her şeyi değil midir? İçinde onu yaşatan organ müthiş bir mutsuzlukla kıvranıyor, demişti. Bir kitaptan okuyor sanmıştım ama kendi cümleleriydi. Bizim en mutlu olan parçamız kalbimiz olmazsa yaşantımız ne kadar güzel olabilir ki, demişti. Efsun'un kalbi mutsuzdu."

Kapalı olan gözlerinden bir damla süzüldü ne o sildi ne de ben.

"Anlıyorum yanında olsun istiyorsun ama mutsuz bir kalple yanında olması bizden başka kime iyilik ki, demişti. Biz onu bencilce mi seviyoruz, diye sormuştu."

Bu cümleler Zeliha'dan değil Fetih'ten duyuluyordu. Sanki o evde kapının eşiğinde arkadan kardeşine sarılmış Fetih'in bu cümlelerini duyuyor onları izliyordum.

"Acı diğer duyguların rahatlıkla önüne geçer Zeliha bunu sen çok iyi biliyorsun, demişti." sesi titredi, bir yaş daha aktı. "Doğru söylüyordu. Hatırlasana dedi, birinci sınıfa başladığın ilk günü. Yanında sadece ben vardım. Herkesin annesi vardı ama senin yanında sadece ben vardım. Sen o güne dönünce, bu yaşında bile ilk okul heyecanını mı hatırlıyorsun yoksa annenin yokluğuyla nasıl acı çektiğini mi hatırlıyorsun? Kalbin nasıl mutsuzdu, tek hatırladığın bu değil mi, demişti. Gerçekten tek hatırladığım o mutsuzluktu. On sekiz yaşımda bile buydu." kızarmış minik burnunu çekti.

"Efsun da bu anlarında yanında olsa, kaç yaşına gelirse gelsin kalbindeki mutsuzluğu hatırlayacak. Senin sınav gününü değil, o gün çektiği acıyı hatırlayacaktı Zeliha, demişti. Çünkü o bizimle anı biriktirmeyi yavaş yavaş bırakıyordu," son cümle gözlerimi yumdurdu, başımı hızla eğdim. "Sadece acı çekmeye başlamıştı. Kalbinin mutsuzluğundan başka bir şey düşünemez olmuştu. Yalnız kalmak istedi, çünkü o mutsuzluğu bize de vermeye başlamıştı. Ben Efsun'un kalbinin içinde olduğumuzu düşünüyorum hep.

Bunu bizden hiç gizledi mi, dedi bana." kafamı iki yana salladım Zeliha hiç görmedi belki ama cevabını biliyordu.

"Hayır dedim. İşte demişti, düşünsene bizim içinde olduğumuz yer mutsuzlukla kıvranıyor. Onun için ne kadar zor. Kaldı ki bunun sorumlusu biz olmasak bile bize çok yakın biriydi. Belki de gitmeyi, bizi o kalpten kovmaya tercih etmiştir, ne dersin demişti. Bu o kadar hoşuma gitmişti ki Efsun abla..." gözlerimi tavana diktim, gözyaşlarımı sildim.

"Bizi mutsuz bir yerde yaşatmak istemiyorsun ama bizi kalbinden kapı dışarı da etmek istemiyorsun. Gitmeyi bizi kalbinden kovmaya tercih ettin değil mi?" ıslak kirpiklerini araladı ve gülümseyerek bana baktı. Aylardır bir kâğıt kalem alıp içimdekileri dökmeyi çok istemiştim ama doğru kelimeleri bulamıyordum. Neyin ne olduğunu seçemiyordum. Oldukça ilkel bir şekilde acı çektiğimi söylüyordum ama bir yerlerde Fetih, beni hiç görmeden o kâğıda yazılması gereken şeyleri söylemişti.

Başımı salladım. Salladıkça birer cambaz gibi ipten düştü yaşlarım. Onlara rağmen defalarca kez onayladım bu cümleleri. Zeliha'nın yüzündeki gülümseme büyüdü. Bana o kadar düşkün bakıyordu ki, onun doğurmamış olmam hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Yemin ederim ne bende ne de onda hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

***

"Rahat konuşabilirsin Zeliha." dedim fırının başından. "Annenden bahsederken anne kelimesini kullanmamak için kendini boşuna zorlama." dedim. Fetih içinde sardığı etli yaprak sarmalarının başında duyduğu cümleyle hareketleri kamçılandı. Karşımda didiniyordu görüyordum ama gerek yoktu.

"Öyle işte." diye geveledi. "Ne konuşuyoruz ne de küsüz. Şimdiye kadar iki kez evime geldi. Ki bence onlar da Kürşat içindi. Kürşat benimle kaldı bir dönem. Babam daha sık geliyor. Yani sanırım o Kürşat için gelmiyor. Kürşat yokken de gelmişliği var. Annem kışlık bir şeyler yapıp göndermiş, geçen onlar geldi işte. Bazen arıyor."

"Sen aramıyor musun hiç?" diye sordum dikkatle ona bakarken. Bu cümleler can yakabilirdi ama Zeliha canı yanıyormuş gibi konuşmuyordu.

"Canım hiç aramak istemiyor Efsun abla." dedi. Tencerenin kapağını kapattı ve altını kıstı. "Ben annem olmadan yaşayamam sanıyordum biliyor musun? Bunu kimseye söylememiştim şimdiye kadar ama hissettiğim tam olarak böyle bir şeydi. Annem olmasa ölürüm sanıyordum."

Söylememişti ama ben biliyordum böyle hissettiğini. Zeliha stechcol sendromunu dibine kadar yaşıyordu zannımca. Celladına aşıktı.

"Aptallık halbuki. Ben bebekken ölmemişim, bir insanın annesine en ihtiyaç duyduğu dönem bebeklik değil mi? Anne sütü alması gereken en önemli besin, anne şefkati, anneyle olan temas... Ben bunların hiçbirini almadan büyümüşüm ama ölmemişim on sekiz yaşımda annemden ayrılınca öleceğim öyle mi? Safi aptallık."

Raftan tabakları çıkardı, yüzünde mayhoş bir tebessüm vardı. Canı yanmıyordu, müthiş bir boş vermişlik vardı. "Hiç aramadım. Abimin yanına taşındığımda aynı şehirdeyiz diye bu böyle sanıyordum ama İzmir'e taşınınca da hissetmedim. Bir şeyin yokluğunu hissetmek için onun hayatında olması gerekiyormuş. Gece uyuyacağım bir boşluk yok içimde çünkü orası hiç dolu olmadı. Annem bana uyumadan önce hiç iyi geceler demedi ki? Odama bile uğramazdı. Yemek yiyeceğim yine boşluk. Annemle aynı sofraya oturmak meğerse eziyetmiş. Hareketlerim o kadar kısıtlıydı ki, bir şeye elim çarparsa, bir şeyi dökersem diye hep korkuyordum. Bunları yapsaydım bana vurur muydu, bağırır mıydı? Hayır ama öyle bir bakardı ki..." göz göze geldik. O bakışları benim de bildiğimi, biliyormuş gibi empati dilendi. Anlıyordum.

Zühre Karadere'nin o korkutucu gözleri. Tek kelime etmesine gerek yoktu sizi o sofraya gömmek için.

"Bu örnekler gittikçe çoğalır. Nasıl bir şey biliyor musun Efsun abla bir zindanın içindeymişim ama kapıyı kapalı tutan da benmişim. Beni oraya kapatan kişi daima kovuyormuş da ben kalmak için senelerce yalvarmışım gibi. Hayat o zindandan ibaret sanmışım. Dışarı adım atarsam hayat biter sanmışım. Halbuki gökyüzü varmış." dedi ve pencereden dışarı baktı.

"Ve kimse annesiz ölmezmiş. Annesiz doğanlar hiç ölmezmiş. Ona öfkeli değilim, ondan nefret etmiyorum, kızgın bile değilim. Boşluk hissediyorum. Benim için yaptığı en kıymetli şey dokuz ay taşımak ve oğlu ölmüşken bile son bir kuvvetle beni doğurmak ama ben bunları hatırlamayacak kadar küçüktüm. Hatırladığım anlar da hiç güzel değil o yüzden düşünmüyorum. Bazı şeylere, bu anne evlat ilişkisi bile olsa, çok büyük anlamlar sanırım yüklememek lazım. Bir anne doğurdu diye illaki sevecek diye bir şey yok, bir evlat da sadece onu doğurdu diye bir ömür annesinden kopmayacak diye bir şey yok. Bazen beni gece yarısından sonra arıyor. Hiç olmadık saatler. Uyanıksam açıyorum ama ne dediğini anlamıyorum. Niye aradığını o bile farkında değil sanki. Bir şeyler geveliyor duruyor."

Zeliha senden bir gün öyle bir gidecek ki, onun kıymetini tam olarak o zaman anlayacaksın. O şimdi ne yaparsa yapsın senin dizinin dibinde diye hiç gitmeyecek sanıyorsun. Yanılıyorsun.

Bu ve buna benzer cümleleri defalarca kez kurmuştum ben ona. İçimden bir ses söylüyordu ki o gece telefonlarının en büyük sebebi cümlelerimin haklı çıkışıydı. Zeliha gitmişti ve Zühre Karadere boşlukta sallanıyordu. Zeliha ondan ona rağmen vazgeçmeyen evladıydı halbuki.

"Aman neyse boş ver. Annem yine annem. Kendi saltanatında yaşıyor işte. Ne mutlu ona. O evden gitmem için elinden geleni yaptı. Eninde sonunda gittim ben de. Onun deyişiyle abime de bela olmadım. Bak onunla aynı şehirde değilim. Umarım çok mutludur içi rahatlamıştır artık. Gel bak sarmanın tadına. Köşedekiler etsizdi senin için."

Bahsettiği kısımdan iki ince uzun sarmayı çıkardı ve üfleye üfleye bana doğru geldi. "Bence abimle barışmak için her şeyi yaptım." dedi. Evet yapmıştı, bu tencerenin tamamın kendisi sarmıştı. Umarım Fetih de eli boş gelmiyordu. Sarmalardan birini ikiye böldü ve ağzıma uzatmadan önce iyice üfledi ama ben yiyemeden telefonum çaldı.

Fetih arıyordu.

Zeliha ismi görünce kendi ağzına aldı sarmayı. "Efendim Fetih."

"Balkona çıksana."

"Balkona mı çıkayım?" Zeliha ocağın altını kapatıp benimle beraber çıkarken balkona aşağıya doğru sarktık. Bir adam vardı, bir kamyon ve yavaş yavaş indirilmeye başlanan bitkiler.

"Geldiler mi?!" heyecanıma ilk sesim yenik düştü ve adeta bağırdım. Eve bin bir çeşit bitki almaya karar verdikten sonra bir çiçekçiye gitmiş, istediğim bitkilerin bazıları olmayınca sipariş vermiş ve toptan gelmesini beklemiştik. Hem öncesinde gelenin yerini değiştirmemek için hem de ev beşinci katta olunca toplu getirmek için.

"Sarkma Efsun, düşeceksin şimdi."

"Dur dur hemen geliyorum!"

"Gelme..." dese de seke seke balkondan içeri girdim, bana bakan Karabaş ve Şeftali'ye "Çiçeklerim geldi, çiçeklerim geldi!" diye müjdeyi verdim. Sonuçta evimizin yeni üyesi onlardı, bilsinler istedim. Sonra da panduflarımı bile çıkarmadan beş katı en kısa zamanda aşağı indim. Apartmanın kapısını açarken kapının önünde dikilen iki adam, biri eşimdi, baştan aşağı beni süzdü. Çünkü ben pijamalarımı çıkarmamıştım. Sabah uyandığım gibiydim.

"Hoş geldiniz!" dedim, üstlerine alındılar ama ben bitkilerime söyledim.

Kocaman aracın içinden başka bir adam indirirken ben önden çıkardıklarına baktım. "Dua çiçeği mi bu?" dedim en öndekine.

"Evet Efsun Hanım." dedi adam. Adımı unutmamıştı, geçen sefer de çok konuştuğum için olabilirdi. Dua çiçeğimin önünde çöktüm ve yapraklarını okşadım. Daha minicikti.

"Adını Dua Lipa koyacağım."

Günlerdir aklımda olan şeyi söylerken. Arkamı döndüm ve bu fikrime bayılan Fetih'e bakmak istedim ama ikisi de bana oldukça garip bakıyordu. Çöktüğüm yerden kalktım ve paçalarımı düzelttim.

"Dini şaka yapınca kızıyorsun diye ben de başka bir şey düşündüm." dedim açıkça. Bir diğer saksıya baktım. "Bu da yelken çiçeği mi?"

"Evet, yelken çiçeği."

"Ben bunu kucağımda götüreyim çok hassas duruyor." saksıyı kucağıma alırken yukarıya doğru ev eşyalarını taşımak için kullanılan aletin içine yerleştiriliyordu. Fetih'in elinde bir torba vardı.

"Ben bunların saksılarını ne zaman değiştirmeliyim?"

"Bir bir kitapçık verdik Fetih Bey'e. Kaç günde bir sulanacağı, saksısının değişimi, bakılacağı ortamı hakkında tüm bilgiler yazıyor. Yine de bir şey aklınıza takılırsa kartımız sizde var ararsınız." dedi.

Fetih bana elini uzattı, "Gel bir çıkalım yukarıya, onlar da yavaş yavaş yüklesinler."

"Lavantayı da mı alsak? O da çok hassas duruy..."

"Merak etmeyin Efsun Hanım biz halledeceğiz." dediler ama. Fetih'in bana uzattığı elinden tuttum kolay gelsin dedik ve apartmana girdim.

"Ver sen bana saksıyı, bu torbayı al." dedi ve yelken çiçeğini kaptı elimden.

"Bu ne ki?"

"Ekler," dedi el ele merdivenleri çıkarken. Belli etmiyordum ama inerken nefes nefese kalmıştım. "Zeliha'nın sevdiği bir yer var, oraya gittim bugün." dedi. Zeliha'da sana etli yaprak sarması yaptı... Demedim tabi. Yanağımı koluna yaslarken torbanın içinden adamın dediği kitapçığı aldım ve kurcalaya kurcalaya yürüdüm. Çok işimiz vardı çok...

***

Gözlerim artık konuşana değil evin dört bir yanına konulan bitkilere kayıyordu. Fetih bunu fark ettiği andan beri sesini dikkatimi çekmek için

yükseltiyordu zaman zaman.

"Sıla için aldığımız hediyeleri de açılış günü veririz diyorum." dedi. Başımı salladım. "Çok mantıklı. Zaten birkaç güne Ayşen gelir İstanbul'a."

"Şimdi ben anlayamadım, Ayşen denen kişi yeni açılan İstanbul şubesinde mi çalışacak?"

"Bir süreliğine. Bana kalsa temelli buradaki şubeye gelse daha iyi, çok otoriter bir kadın çünkü. Gözüm kapalı emanet ederim ona ama hayır istemiyor. Edirne'de mutlu. Sadece hatırım için gelecek bir süreliğine. Limonlu keki ve dondurmalı simit tarifinin menüde olmasını istiyorum. Bir de Fransız şefle tanıştırmak istiyorum."

Fetih kendi önünde sarma yokmuş gibi Zeliha'nın tabağına musallat oldu. Bu onun dilinde sevgi hareketiydi. İkisi bitkileri yerleştirdikten sonra bakışmışlardı ve anlaşmadan aynı anda konuşmuşlardı.

'Etli yaprak sarması yaptım sana.'

'O sevdiğin yerden ekler aldım sana.'

Evet tam da tahmin ettiğim gibi özür bile dilenmemişti. "Dondurmalı simit."

"Müthiş. En son gittiğimizde Fetih de yedi. Nasıldı Fetih?"

"Çok yaratıcı. En başta daha neler diyorsun ama yiyince lezzeti daha çok şaşırtıyor adamı."

Keşke o gün Ayşen'e de böyle tatlı tatlı övseydi... O kadar ketumdu ki burnunu ısırarak koparacaktım, görecekti gününü.

"Ama işin daha garip yanı limonlu kekinin yanında hiçbir şey kalıyor. Edirne'de bu kadar tutulmamızın sebebi o kek. Bir limonlu kek en fazla ne kadar iyi olabilir diyorsun ama her yediğinde mest ediyor insanı. Ayşen akıl almaz bir yetenek. Bak gör bir gün ülke dışına çıkacak. İnanmıyor ama olacak bu, ben ona çok inanıyorum."

"Çok merak ettim." dedi Zeliha. Ayşen herkesle pek anlaşmazdı ama Zeliha'yla uyuşacaklarını düşünüyordum. "Peki burası için seçtiğiniz çalışanlar?"

Fetih'le göz göze geldik. Sanırım her birinin hikayesi için verdiğimiz ortak bir söz vardı. Gizlilik ilkesine saygı duyacaktık. Herkese karşı. "Onlar da birbirinden yetenekli." dedim sadece. Zeliha sessizce devamını bekledi. Bir bana bir Fetih'e baktı.

"Sanırım daha fazlasını anlatmayacaksınız." dedi usulca.

"Önceliği kimlere verdiğimizi biliyorsun zaten." dedim ve Fetih ekledi. "Gerisi onların özeli. Bizi ilgilendirmiyor." anlayışla başını salladı.

"Elimden bir şey gelir mi bilmiyorum ama ne olursa olsun elimden geleni yaparım."

Yanağından makas aldı Fetih. "İyi bir öğretmen olman bu ülke için yeterince büyük bir şey. Sadece senden bunu istiyoruz biz." Zeliha omuzlarını keyifle kaldırıp indirdi ve içinde su olsa da kadehini kaldırdı. "O zaman on ikinci yirmi ikinci şubelere!" dedi. Fetih burnunu iki parmağının arasına kıstırırken "Bak kadeh kaldırmayı da öğrenmiş." dedi.

"Burcu ablam sağ olsun." derken göz göze geldik. Burcu, Burcu... Açılışa gelecekti ve orada öğrenecekti döndüğümü. Hâlâ kimseye söylememiştim. Çünkü çok yoğundu, arada kaynasın istemiyordum. Telefonda önemsiz bir şeymiş gibi konuşulsun da istemiyordum. Hakkıyla vermek istiyordum bu haberi. Üstelik önümüzdeki birkaç gün eve bile çok az girmiştik çünkü Edirne'de bir yer açmakla İstanbul'un göbeğinde buna kalkışmak hiç kolay değildi.

***

"Sıla'nın hediyesini aldık mı?"

"Aldık."

"Topuklu ayakkabılarımı?"

"Aldık."

"Makyaj çantam?"

"Aldık."

"Sen dediğim kravatı taktın mı?"

"Taktım."

"Emin misin?"

"Renk körü değilim Efsun."

"Telefonumu aldık mı?"

"Burada."

"Zeliha'yı aradık mı?"

"Emir getirecek onu."

"Başkaaa..." gözlerimi kapatıp eksik bulmaya çalışırken "Biraz daha arabaya binmezsen ben inip bindireceğim." diye seslendi arabanın camından. Biraz eğilip ciddiyetini ölçtüm. Çok ciddiydi. Dudaklarım öne doğru büzüldü ve daha fazla durmadan bindim arabaya ve kemerimi bağladım. Kravatına baktım, tamam gerçekten renk körü değildi.

"Hazırım galiba." dedim. Sanırım ikinci kelime huylandırdı onu, yandan bir bakış attı.

"Sen çok kızıyorsun bugün bana." dedim ellerimi önüme koyup hüzünlü bir halde yola bakarak.

"Efsun." dedi sabırsızca. Tamam istemiyorsa ben taksiyle giderdim. Kızmasaydı daha fazla. Ama eşyalar onun arabasında kalmalıydı taşıyamazdım ben. "Beni on sene sonra asansörsüz bir evi aldığıma pişman ettin. Kaç kez inip çıktık haberin var mı?"

"On sene bunu fark etmen için çok geç bir süre. Ayaklarım ağrıyor merdiven in çık yapa yapa. Yani ben haklıyım. Haksızsam söyle Fetih. Hadi de Efsun haksızsın de." diyebilirdi. Gerçekten anlayışla karşılayacaktım. Arabadan inip taksiyle gidecektim.

"Estağfurullah." dedi ama o. Haksız değildim işte zaten, biliyordum. "Haksız olduğun dava yok." dedi. Su şişesini kafama dikerken başımı salladım. Biliyordum. Trafiği kıl payı takılmadan bitirdik yolu. Fetih'in yardımıyla topuklu ayakkabılarımı giydim, rujumu tazeledim ve indik arabadan.

Eğik bir el yazısıyla göz alıcı duruyordu Zena yazısı. O kadar havalıydı ki, durdum ve sadece onu izledim. Maddi ve manevi olarak riske girmiş sayılırdım ama o kadar olacağına emindim ki her şeyin, ne olacak diye merak etmiyordum. Her şey olmuş gibi düşünüyordum zaten. İçerideki her kadına ayrı ayrı güveniyordum. Hepsinin hikayesi ben ve Fetih arasında bir sırdı ama buradaki hikayeleri sır olarak kalmayacaktı. Elimi kalbimin üzerine bastırdım ve gözlerimi kapattım. Suna annemin bilekliğine dokundum.

Lütfen hissediyor ol. Her şeyin altında senin vasiyetin yatıyor. Çok çabalıyorum. Kendim için değil ama çok çabalıyorum. Elimde avucumda ne varsa her şeyi yaptım. Lütfen görüyor ol anne bunları, lütfen. Senelerdir senin bana verdiklerini bin yapıp dağıtmaya çalışıyorum, lütfen görüyor ol bunları. İkinci bir ev, ikinci bir araba için değil hiçbiri. Yemin ederim biraz bile kendim için değil. Senin bende kalan elini daha çok kişi tutsun diye. Ne olur görüyor ol anne bunları. Dünya gözüyle hiç kimse görmese de olur yeter ki sen gör anne. Bunun bir sevabı varsa birazını bile ben almayayım. Yattığın yer kaldığın yer güzelleşsin. Tüm sevapları senin olsun. Bütün güzellikleri sana getirsin, minicik bile pay istemiyorum. Tüm günahları bana tüm sevapları sana olsun güzel annem.

"Efsun." aracın diğer ucundan bana seslenen Fetih'le araladım gözlerimi. Görüntüsü bulanıktı, niye böyleydi hiç anlamıyorum ama ellerime baktı. Annemin ve onun aldığı bileklikler aynı kolumdaydı. Sanırım anladı

bilekliği tuttuğumu. Ne diyecek diye beklerken yüzünde mahcup bir ifade geçti, birkaç kez konuşacak sandım ama sesini duyamadım önce.

"Fotoğrafını çekmemi ister misin?" diye sordu sonra.

Ne ben bir şey söyledim ne de o sordu ama anlaştığım. Anlaştığımız yerde yaşlarımı dağıtacak beni heyecanla oradan oraya koşturacak teklifi yaptı.

"Çeker misin?" dedim ve hemencecik tabelanın önüne doğru koştum. Fetih aramıza beni boydan çekeceği kadar bir aralık bıraktı ve telefonunu çıkardı. Birkaç poz çekti ama çok geçmeden söylendim.

"Ama Fetih sen öyle çekersen benim boyum kısa çıkar."

Şu an muhtemelen o açıdan olduğumdan da kısa çıkıyordum.

"Ama Efsun elimizdeki malzeme b..."

"Fetih!" dedim hayretle. Bana kısa mı demek istiyordu? Kesinlikle yanlış duymuş olmalıydım! Derin bir nefes aldı, beyaz gömleğinin altında yükseldi sinesi. Etrafa baktı bir an sonra beklemediğim şekilde yere doğru çöktü. Bir dizini yere bastırmışken telefonu da neredeyse yere sıfır yapmıştı.

"Poz ver hadi." dedi kadraja bakarken. Yeri geldi kameraya baktım, yeri geldi çekildiğimden haberim yokmuş gibi davrandım. Yüzlerce fotoğrafım çekildi, daha fazla yere yatmasın diye "Tamam." dedim ve ona doğru geldim. Varana kadar da çekmeye devam etti.

Telefonunu elime alırken kendi resimlerime bakarım sandı ama Fetih'e sarılıp ön kamerayı açtım. Bütün fotoğraflarda gülümseyen Fetih yapmışlardı çok da güzel olmuştu. Dudaklarını saçlarıma bastırırken bile yakınlaştırıp gülümsediğini görebilirdim. İzin verse dudaklarından öpüp de çekecektim ama mahrem perileri izin vermedi. Yapamadık. Sıla'nın hediyelerini alıp içeriye doğru girerken her yeri ilk kez görmüşüm gibi bakıyordum.

"Akşam çok güzel duracak." dedi Fetih tam da benim düşündüğümü dillendirerek. Açılış dediğim büyük şatafatlı, oynamalı bir şey değildi. İş hayatına başlayışıydı. Oldukça nezih bir ortamdı zaten, inceden inceye klasik müzik sesini bile alıyordum.

İki kişi arasında mantığımla tercih yaptığım ortağımız bizden önce gelmişti. El sıkıştık, şu an içeride bulunan misafirlerimizden bahsetti. Mutfağın durumundan ve daha fazlasından. Cam kenarındaki tüm masalar şimdiden dolmuştu halbuki asıl başlangıç akşam olacaktı. Akşam için eve gidip süslenip püslenip gelmiştik. Yoksa sabah zaten buradaydık.

"Her şey yolunda değil mi?"

"Fazlasıyla. İlk günün azizliği diyecek bir şey bile yaşamadık ve misafirlerimiz yemeklerden çok memnun." dedi. Arzu Hanım zaten restoran zincirinin sahibiydi. Her şeye karşı benim yanımda çok daha sakin ve heyecansızdı. Olağandı onun için tüm bu olanlar.

"O zaman biz bir mutfağa girelim sonra gelip misafirlerimize hoş geldiniz diyeyim."

Başını salladı "Sen nasıl istersen." dedi ve Fetih'e başıyla selam verdi. Her göz göze geldiğim kişiye gülümserken ben önden Fetih arkadan ilerliyorduk. Elinde Sıla'ya aldığı prenses elbise vardı ama asıl hediye arabadaydı. O kadar büyüktü ki onu getiremezdik. Kapının girişinde kafamıza ve ayaklarımıza gerekli ekipmanları taktık. Herkes delicesine çalışırken sadece çok kısa durup selam veriyorlardı.

Bir köşede oturmuş önündeki resim defterini boyuyordu. Onun için mutfağın en sakin ve uzak yerine minik bir masa koymuştuk. Orasının onun yeriydi.

Fetih'e elimle işaret ettiğimde gösterdiğim yere baktı ve ilk an tatlı bir gülümseme oluştu yüzünde. Mutfakta yine hızır gibi dolanan Ayşen bizi gördüğünde önce tırnak kontrolü yapar gibi saçlarımızı ve ayaklarımızı kontrol etti. Sabah bu konuda zorbalayınca önlem almıştık zaten.

Bize doğru yürüdü ve ellerini havluyla sildi. "Hoş geldiniz." dedi.

"Hoş bulduk. Nasıl, iyiler mi? Bir sorun var mı?"

Gelişigüzel etrafa baktı. "Arada tembeller var ama halledeceğim." dedi yüksek sesle. "Sizin bir işiniz yoksa alanı daraltmayın." dedi Fetih'e bakarak. Utanmasan Ayşen Fetih'e baktığında kendimi siper edecektim.

"Tamam tamam bizim Sıla'yla işimiz var zaten. Biz onu alıp çıkalım."

"Ne işiniz var?" şüpheli gözleri Fetih'in eline kaydı. İşin doğrusu torbaya.

"İşinin başına dön Ayşen." dedim. Patronluksa patronluktu. Arabadaki kocaman evi görünce baygınlık geçirecekti zaten. Şimdiden maruz kalmak istemiyordum ona.

"Sıla!" diye seslendim masaya doğru. O kadar çok dalmıştı ki ikinci seslenişimde ancak duydu. Dudaklarından okudum önce Efsun sonra Feti deyişini. Başka bir çocuk olsa koştura koştura bize doğru gelirdi ama o kalktı, kalemlerini topladı, resim defterini kapattı, portakal suyunu bitirdi ve bardağını ablalarından birine verdi.

Fetih'e bakmadan Fetih'in yüzündeki hayranlığı hayal edebiliyordum.

İşlerini hallettikten sonra koştuğunda eğildim ve kucağıma geldiği an ayaklandım. Kollarını sıkıca boynuma, ben de beline sardım.

"Bu prenseslik gerçek mi?" çıldırmışım gibi ona baktım. "Gerçek mi bu prenseslik?!" yüzümü küçük ellerinin arasına alırken burnumdan öptü.

"Efsun abla Efsun abla." diye ikiledi.

"Efsun abla sana ölsün." burnunun ucunu kıtlatırken.

Kırmızı rujuma dokundu ve "Hiiiii," gözleri ağzı kocaman açılmıştı. Fetih Karadere bile benim kırmızı rujuma daha az tepki gösteriyordu.

"Sana da sürelim mi?" dedim.

Gizli saklı başını salladı. "Bak sana kimi getirdim."

İkimiz de aynı anda Fetih'e baktık. "Feti." dedi. Evet Feti. Topukluların üzerinde ayağımdaki bu poşetlerle yürüyemediğim için Fetih'in kucağına verdim Sıla'yı. Annesinin psikolojik şiddetinden kurtulduğum gibi ayağımdakileri ve başımdakileri çıkardım, Fetih'in kucağında Sıla olduğu için onunkileri de. Sessiz sakin bir masaya otururken Fetih Sıla'nın çekilen dişine baktı.

"Bu iyileşmiş." dedi. Geçen sefer her lokmasında kanıyor mu diye kontrol ediyordu. Sıla başını salladı ve elini o boşluğa bastırmaya çalıştığında Fetih izin vermedi.

"Dün gece uyurken bir şey hissettin mi?" diye sordu Fetih. Sıla'nın tüm aklı yine dişinin yarattığı boşlukta olduğu için konuşmuyor başıyla tepki veriyordu. İki yana salladı.

"Ben gelip yastığının altından dişini aldım ama sen hiç uyanmadın." ve ancak böyle bir şey onun dikkatini çekebilirdi. Yine abartılı bir tonlamayla "Hiiii!" diye bir nida kopardı ve bana baktı. Başımla onayladım hemen. Fetih sürpriz yumurtadan çıkarır gibi paketi aldı ve Sıla'nın önüne koydu. Her hediye aldığında değişmez bir hareketi vardı. Sandalyede dizlerinin üzerine yükselmek. Paketi Fetih'in yardımıyla açtı ve içinden mor tüllü bir prenses elbisesi çıktı. Bu aldığı tek kıyafet değildi ama bu paket elbiseye özeldi. Tüllerine ince ince dokundu, hayranlıkla bakındı. Ne yapacağını olduğu yere nasıl sığacağını bilemedi.

"Ama asıl hediye arabada." dedi.

Sanki daha fazlası mümkün değilmiş gibi, hayal gücü daha fazlasını ona vermiyormuş gibi inananmadı. "Vallahi?" dedi bana bakarak.

"Vallahi. Hadi gel gidip bakalım." dedim ve ilk ben kalktım. Bir elinden ben, bir elinden Fetih tuttuk, yer yer yürümesini izin vermedik

havalandırdık bedenini. Bu o kadar hoşuna gitti ki şen gülüşleri duyuldu. Babası daha önce elinden tutmuş muydu onu bile bilmiyordum.

Aracın önüne gelince Fetih bagajı açtı. O kadar büyüktü ki bagaja zor sığmıştı zaten. Sıla'nın yüzündeki her bir mimiği ikimiz de yakalamaya çalışıyorduk. Kendi çocuğunu herkes severdi. Her baba her anne severdi kendi doğurduğunu. Herkes kendi çocuğunu mutlu ederdi. Herkes çocuğunun önüne dünyaları sermek isterdi. Belki de iyi bir insanın şartıydı. Fetih'in her şeyden önce çok iyi bir insan olduğunun kanıtıydı. İkimiz de hayranlıkla izledik tepkisini. Dakikalarca hiç dokunmadık. Bagajın içine girmek istedi Fetih yardımcı oldu sadece. Çok istiyordu bu evden. Belki daha küçüğünü.

Onu zar zor koparıp içeri girdiğimizde misafirlerin masasını tek tek dolaştım. Hoş geldiniz diyerek selamladım hepsini. Bir isteklerinin ya da şikayetlerinin olup olmadığını sordum. Hatta bir masa şefimizi görmek istedi. O anlar biraz gergindi çünkü Ayşen'i Yıldız Tilbe'ye benzetirdim. Yıldız Tilbe'yle canlı yayın yapmak nasıl riskliyse Ayşen'le de öyleydi.

Bütün güzel geri dönüşlerden sonra en başta elleri cebinde beni izleyen Fetih'e doğru yürüdüm. Dip dibe durduk ve insanları izledik. Sanki bir masada annem ve babam da vardı ve o masayı Suna Annem ve Levent amcayla paylaşıp beni izliyorlardı.

"Doktor Hanım." dedi aniden Fetih.

"Hı?"

Elini belime yasladı beni kendine çekti. Çenesini saçlarıma sürterken devam etti sözlerine. "Sınav için ihtiyacınız olan bütün kitaplar tamamlandı değil mi?"

Konumuzla ne ilgisi vardı?

"Evet."

"Güzel. Her şeyi buranın açılışından sonraya erteledin. Ben de sana saygı duydum, destek oldum, elimden ne geliyorsa yaptım. Seninle gurur duyuyorum çok güzel bir iş başardın. Devamı da gelecek biliyorum."

Fetih'in gurur duyduğu olmak. Saçlarımı çenesine sürttüm.

"Ama buraya kadar, senin yerin burası da bu sektör de değil. Doktor Efsun Karadere." dedi ve Zorlu'yu yedi. Kol saatini kaldırdı ve saate baktık.

"Sınavına tam yüz on yedi gün yirmi iki saat var. Düğünümüze de sen on beş gün ben on gün ekleyeyim." dedi. Yüz on yedi gün yirmi iki saat mi?

"Ben çalışılmadığı için elde edilen başarısızlıktan nefret ederim Efsun anlıyor musun ne demek istediğimi?"

Kocam değil hocam konuşuyordu sanki.

"Ben disiplinsiz, hovarda, dikkatini başka şeylere veren öğrenciye de hiç tahammül edemem. Anlıyor musun Efsun beni?"

Başımı salladım.

"Ben sana bu resmi giyimi de yakıştırıyorum ama beyaz önlüğünün önüne geçemez hiçbir şey, bunu sakın unutma tamam mı? Ben senin o önlüğünü ütülerken bile zevk alan bir adamım, seni başka bir meslekte hayal bile edemiyorum. Çok ara verdin. Bitirmen lazım artık bunu. Burası için her şeyi yaptın. En iyileri getirdik her yere. Artık dönmen lazım özüne. Anlıyorsun değil mi beni?"

Beyaz önlüklü Efsun. Hastane yorgunluğu. Hastalar. İçimden tiz bir özlem geçti. Aylar sonra ilk kez. Yeniden başımı salladım.

"Dört ayımız var, sana her gün o meyve tabağını hazırlayacağım. Sırtının ağrıdığı yerde masaj da yapacağım. Bu işin altından kalktıktan sonra da o çıkmadığımız tatile de çıkacağız düğünün ardından. Yeni evimizi de kuracağız ama dört ay boyunca dişimizi tırnağımıza takacağız. Geç başladık ama geç değil. Anlıyor musun beni?"

Bir kez daha başımla onayladım. Başka ekleyeceğim bir şey yoktu sanki. Saçlarıma bastırdı dudaklarını.

"Benim güzel karım." dedi. "Doktor Efsun," durdu ve gönlümü tamamen aldı. "Zorlu Karadere. Sana o unvan çok yakışıyor. Dönelim en başa çok özledim ben seni hastane kapılarında beklemeyi."

LXIV- eşsiz kıpırtılar

Oy vermeyi, yorum yapmayı, Twitter ve instagramda bizi etiketlemeyi, su içmeyi ve güneş kremi sürmeyi sakın unutmayın olur mu? En önemlisi yorum sonra güneş kremi ve su. Bu da şahsi fikrim.

Keyifle okuyun!

Bazen, bazı hisler engellenemediğinde gözden yaş olarak düşerdi. Gözyaşı hislerin somutlaştırılmış hali olurdu. Tam şu vakitlerde girdiğim masanın altında dizlerimi kendime çekmiş, gözyaşlarıma engel olamıyordum. Gözyaşlarıma değil işin aslı, hislerime engel olamıyordum.

Zaten üstümde Fetih gelmeden ağlayışımı durdurmanın telaşı varken kapının açılma sesini duyunca daha da ipler kaçtı elimden. Çünkü bu gözümden akan hissi destekleyen bir durumdu.

O his başarısızlıktı.

Fetih gelene kadar ağlamamı bile durduramamıştım.

Başarısız olmuştum.

Islık sesi duydum.

Efsun diye ıslık çaldı. Gözlerimi dizlerime bastırdım, bu baskı gözyaşlarımı durdurur belki diye ama mantıklı değildi zaten. Olmadı.

Islığın sesini yine duydum. Eve böyle giriyordu bir süredir. Kapıyı çalmıyordu ders çalışıyorsam dikkatim dağılmasın diye, anahtarı vardı onu kullanıyordu. Ben geldim demiyordu. Efsun demiyordu. Neredesin de demiyordu. Beni bulana kadar Efsun diye ıslık çalıyordu. Beni bulması da çok uzun sürmüyordu zaten. Elimde ne iş varsa bırakıp onu görene kadar hızlı adımlarla, onu gördükten sonra koşar adımlarla üzerine doğru gidiyordum. O beni belimden yakalayana kadar ben onun boynuna sarılana kadar bu minik koşu devam ediyordu. Onun ıslığı gibi.

Bu gece öyle olmadı.

O beni bulana kadar ıslık çalmaya devam etti ama ben ağlamayı bırakıp ona doğru koşmadım. Islığı odaları dolaştığı için bir uzaklaşıyor bir yakınlaşıyor. Dizlerimle daha çok baskı uyguladım gözlerime. Ağlamaktan

küçülmüşlerdi muhtemelen. Islık sesi iyice yaklaştı bana ve sanırım masanın altında olduğumu anladığında kesildi.

"Efsun?" dediğini duydum. Sonra o ses biraz daha net duyuldu göremesem de anladım masanın altına eğildiğini. "Efsun?" dedi biraz telaşla. Bunun yaşanmasını istemiyordum işte. Gerekirse ağlamak için yarını beklemeliydim. "Efsun korkutma beni." dedi ve bir el bacağıma dokundu. "Gel buraya, ne oldu? Niye girdin buraya?"

Başımı dizlerimden kaldırmadan hangisine bilmiyorum ama başımı salladım. Hayır anlamında. "Efsun kaldır kafanı." bacağımdan tutarak beni çekmeye çalıştı ama yapamadı. Bacaklarıma çok sıkı sarılmıştım, tüm bedenimi çekmek için daha kaba bir kuvvet uygulamalıydı.

"Sen git üstünü değiştir, ben çıkacağım şimdi." dedim. Gözlerim çok küçülmüştü biliyordum, çok uzun süredir ağladığımı anlardı. O çıkana kadar ne yapardım bilmiyordum ama...

"Yemin ederim korkutuyorsun beni. Çıkar mısın şuradan?"

Burnumun direği sızladı aniden sesli bir ağlayışın başlangıcıydı bu. Başımı yine salladım.

"Çıkmıyor musun?"

Yine salladım.

"Efsun..."

Tekrardan salladım. Sesi soluğu çıkmadı, gider sanmadım. Gitmeyeceğini bilerek git diyordum. Beni daha kaba kuvvetle çekme ihtimali vardı ama bir anda masa biraz sarsıldı. Bedeninin sıcaklığını daha yakından hissettim. Çok yanımdan. Yanı başıma konuverdi.

"Efsun kafam çarpıyor tepeye." dedi. Tabi onun boyu uzundu. "Uzat da dizine yatayım bari." dedi. Bir an söylediğini yapacak gibi oldum. Bunun için kafamı kaldırmam gerekiyordu kandıracaktı az kalsın beni. Başıyla sokuldu saçlarıma. "Korkacağım bir şey mi oldu onu söyle bari."

Tek cevap devam ettim başımı salladım yine.

Başımdan uzaklaşmadı, saçlarımdan öptü çenesini sürttüğünde ben de biraz saçlarımı sürtmek istedim ama bunun için de başımı kaldırmam gerekiyordu. Kandırmaya çalışıyordu beni. "Zena'ya uğradım, Ayşen kruvasan yapmaya gelmiş bugün. Aldım geldim, yeriz diye yemekten sonra. İyi yapmış mıyım?"

Yine başımı salladım ama bu sefer, evet anlamında.

Saçlarım bir kalemle topluydu, açıkta olan enseme bir buse kondurdu sonra kalemi usulca çekip aldı. Yıkadıktan hemen sonra toplayınca dipleri

hala ıslaktı. Kokusu da hemen yayıldı etrafa. Fetih sıkı bağladığımı bildiğinden diplerine masaj yapa yapa saç buklelerimi düzeltti. Sık aldığı nefesleri hissedebiliyordum.

"Bugün akşama kadar bana attığın şarkıyı dinledim. Yolda gelirken bile."

Sabah o evden çıktıktan sonra baştaki o ıslık kısmından dolayı özellikle, Fetih'e attığım bir şarkı vardı. Sözleri de elbet anlamlıydı ama Fetih nasıl ıslıkla eve giriyorsa şarkıcı da şarkısına ıslıkla giriyordu.

Bir de tabi bu şarkıcı bizim için özeldi biraz. Özellikle Kor şarkısını çok severdik. Vazgeçmişsin benden dediğinde hayır vazgeçemedim derdim hâlâ.

Şarkının girişindeki ıslığı çaldı kulağıma çok yakın bir yerde. Göz yaşlarım aksa da gülümsedim.

"Ben bir ayyaşım, sekiz çizer ayaklarım.

Özlemişim sarhoşluğunu bu semtin sokaklarının."

"Fetiiih!"

"Gecenin biri, aptalının biri

Kalbinin dışında bekliyor içeri girmeyi."

Şiir gibi okumuyordu bunu, sabah attığımdan beri dinlediği şarkıyı ritmiyle kısık sesle söylüyordu. Dayanamadım başımı kaldırdım. Evet kandırdı beni. O yüzümü görmeden kollarımı boynuna sarıp yüzümü sinesine gömdüm. Belimden yakaladı beni hemen, dikkatlice kaldırdı ve kucağına doğru çekti kendime çekerek küçülttüğüm bedenimi. Başımı omzuna bıraktım sessizce saçlarımı okşamaya başladı. Sanki tüm derdi beni kucaklamaktı.

Urfa'daki ofiste rujumu parmağıma sürüp bir masanın alt kısmına parmak izimi basmıştım. O masa Fetih'le ilk yakınlaştığımız masaydı. O masa bizim için özel bir masaydı. O masa Fetih'in mahrem masasıydı ve bir gün nereye giderse gitsin masasını da yanında götüreceğini söylemişti.

Biz şimdi o masanın altındaydık. Ben de kırmızı ruj izime bakıyordum.

O masa benim çalışma masamdı.

"Bir şeylerin yolunda gitmediğini mi düşünüyorsun?" diye sordu saçlarımı okşarken. Fetih kadınların ruhundan anlıyor demek istemezdim. Fetih Efsun'un ruhundan anlıyor derdim. Bu zaten çok uzun zamandır fark ettiğim bir şeydi ama aynı Fetih öğrencinin de halinden anlıyordu.

Anlamıştı.

Başımı salladım. "Yapamayacağım, yetişmeyecek hiçbir şey. Her şey için çok geç kaldım." dedim ve bunları söyledikçe her şey daha çok tetiklendi.

Hıçkırır gibi nefes aldım sesli bir halde. Ama sadece aldım, geri vermedim çünkü ağlamaya başladım.

Hiig diye garip bir ses çıkarıyordum, gözyaşlarım akıyordu ve konuşmaya çalışıyordum. "Anlamıyorum. Her şeyi unutmuşum." o ses yine çıktı ağzımdan. "Yapamayacağım. Tıp fakültesini baştan okumam lazım benim."

Ben omzunda ve kucağında ağlarken o, "Ooo," çekti ve güldü. Yeniden 'hiiig' diye hıçkırdım. "O zaman ben şimdi yanında kalp krizi geçirsem hiç müdahale edemeyeceksin."

"Fetih!" bağırdım önce.

"Can çekişimi izleyeceksin. Ne yapman gerektiğini unuttun sonuçta, öylece bakaca..."

"Fetih sus diyorum sana." omzundan kaldırdım başımı yüzüne baktım ve elimle kalbine baskı uyguladım. Biraz daha konuşursa vuracaktım.

Gözlerime bakakaldı, iki kaşının ortasında derin bir çukur oluştu. "Kaç saattir ağlıyorsun sen?" gözlerimi kırpıştırdım yüzüne baktım. "Hı?"

"Çok saattir."

"Efsun." dedi öylece. Bu kadarını beklemiyordu sanırım. Yüzümü avuçlarının arasına alırken akan burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. Islak kirpiklerimi baş parmağıyla sildi.

"Yetişmeyecek. Çok geç başladım. Aylarca bir tedavi diye tutturdum, bir sürü şeyle uğraştım. Bu saatten sonra ne yapılır? Şımarık gibi aylarc..."

"Şımarık gibi mi?" onun için kötü bir şey söylemişim gibi hayal kırıklığıyla baktı. Başımı salladım, bu düşünceyi ağlamaya başladığım andan beri o kadar çok benimsemiştim ki şimdi yine dillendirmek başımı öne eğdi, gözyaşlarımı hızlandırdı, omuzlarımı sarstı. Yedi buçuk ay, iyi olmak için çırpınmıştım. Bak şimdi ne haldeydim. Hiçbir şey yetişmiyordu. Hiçbir şey hatırlamıyordum.

"Kendine ayırdığın zamana şımarıklık mı diyorsun sen?"

Yine o sadece ses çıkararak nefes aldığım ama vermediğim hıçkırıklarım arttı. Mesleğimi unutmuştum işte. Bir doktor gibi yaşamamıştım yedi buçuk ay boyunca. Hiç doktor olmamış gibi yaşamıştım.

"Sana inanmıyorum." dedi şaşkınca. "Bu fikrin saçma olduğunu o zamanı ayrı geçirdiğimizden de mi anlamadın? Sen benden bir şımarıklık için ayrı kalır mısın hiç?" dedi. Başımı eğdiğim yerden kaldırmadı. Utanmam gerekiyordu sanki ve buna izin veriyordu. "Kendinle baş başa kalman

gerekiyordu kaldın, bir dakikasından bile sakın pişman olma." dedi ve ekledi.

"Kızarım. Çok kızarım sana."

Başımı öne doğru bıraktım ve göğüs kafesine yasladım alnımı. "O zamana şımarıklık dersen kendine de bana da bize de haksızlık edersin." dedi. Ben boşuna mı sabrettim der gibiydi sesi. Ben boşuna mı bekledim. Ben boşuna mı gelmedim. Kravatını çıkardım, gömleğinden birkaç düğme açıp yüzümü tenine yasladım. Fetih'in teniyle temas içinde olmak, özellikle yüzümün, bu anlarda çok daha iyi geliyordu bana.

"Sana o ilk meyve tabağını getirdiğim gece neler dediğimi hatırlıyor musun?" dedi. Çok çok çok uzun bir zaman geçmemişti. En azından sınava girmeme kalan vakit, o zamanla bugün arasında kalan vakitten daha fazlaydı. Neyse ki. Gözlerimi kapattım o geceye gittim.

Fetih'in bana aldığı yirmi ikili fosforlu kalem setinden sadece dört tanesi masamın üzerindeydi. Eğer hepsi masamın üzerinde olursa, tamamını kullanmak istermişim ve dikkatim dağılırmış, olmazmış. Bu kalemleri başka bir ülkeden getirttiği için geri alırım diye çok rahat tehdit ediyordu beni. Aynısından ben de alırım diye meydan okuyamıyordum çünkü alamazdım. Bir arkadaşından rica etmişti öyle getirtmişti. Herhangi bir sitede satışı yoktu ve ben renkli kalemleri çok severdim. Kimsede olmayan renkli kalemleriyse daha çok severdim.

Bugün hedeflediğim sayfa sayısından kalana ve saate baktım. Ders çalışmaktan biraz midem bulanıyordu ama neyse ki henüz uykum gelmemişti. Bu ilk gündü alışacaktım her geçen gün. Ben altı yıl ders çalışmış insandım yine adapte olurdum elbet.

Masamın üzerine bir tabak konuldu.

Masaya oturduğumdan beri heyecanla beklediğim tabak.

Meyve tabağı.

Bir mimarın eli değmiş, özenli bir meyve tabağı.

Yâr ve tabak gelince kalem elden usulca düştü. Durdum gülümseyerek tabağa baktım. Bir meyve tabağı ne kadar huzur verebilirse ne kadar içimi ısıtabilirse ne kadar iyi hissettirebilirse o kadar oldu.

Portakal, mandalina, muz, elma, ananas. Bunlar en son küçükken bana mutluluk vermişti bir de bu koca yaşımda. Ensemde ince uzun parmaklar hissettim yavaşça geriye yaslandım.

"Nasıl gidiyor?"

"Zor."

"Güzel. Zorsa boş değildir. Verim alıyorsun demektir bu. Beynin bir şeyi zorlanmadan alıyor olması tamamını almadığının kanıtıdır." dedi. Son cümleyi eşeledi beynim. Bunu da zorlanarak aldı mesela. Başarılı ve başarısız olduğum dersleri düşündüm. Eğitim hayatımı taradım. Kolayca anladığımı sandığım konulardaki başarımı düşündüm. Haklıydı galiba.

"Şimdi ben sana daha yolun en başındayken bazı şeylerden bahsetmek istiyorum. Bunları şu an söylemezsem zamanı geldiğinde basit teselli cümleleri olarak kalacak ve inandırıcılığı azalacak. Seni o kadar çok seviyorum ki sırf sen üzülme diye altı boş teselliler veriyorum sanacaksın sana ve içten içe inanmayacaksın bana." baş parmağı ensemden sırtıma doğru bir karışlık mesafede masaj yapıyordu.

"Zaman zaman umutsuzluğa kapılacaksın. Yapamayacağım, yetişmeyecek, geç kaldım naraları atacaksın. Her şeyi unuttuğunu sandığın gibi, öğrenmeye çalıştığın hiçbir bilgiyi zihninin almadığını iddia edeceksin. Bırakmak isteyeceksin, umutsuzluğa kapılacaksın." dedi. Daha ilk günden, benim heyecanım bu kadar yüksekken ve beynim bilgiye aç bir sünger gibi beklerken gerek var mıydı ki bu dediklerine? Hem Fetih hiç öğrenci Efsun'u tanımamıştı. Ben ders çalışmayı sevmezdim ama ders çalışmayı da hiç bırakmazdım.

"Ben o zamanlar geldiğinde sana teselli vermek yerine bu anı hatırlatacağım. Bu şekilde sen de duygularıma yenilip seni kandırdığımı düşünmeyeceksin. Bunlar başına gelecek Efsun. Şimdiden kabullenelim. Önemli olan bu durumun geçici hislerden ibaret olduğunu bilmek. Bir öğrenci için en kolay kaçış yolu yapamayacağını iddia etmektir. Yapabildiği anda bile. Tamam mı Efsun?"

"Tamam mı Efsun?" dedi şu anın içinde de. Gözlerimi açıp kapattım ve onu izledim. "Biz bu anlar için zaten çok önceden konuşmuştuk. Geçici hisler seni dürtüyor tahmin ettiğimiz gibi. Başarısızlık yok. Olsa görürdüm. Aylar sonrası için umutsuzluk hissetsem sana bunu söylerdim ve yönümüzü bir sonraki sınava çevirmek isterdim. Bu şekilde yoğun bir programda ben senden mahrum kalıyor. Bir işe yaramayacağını düşünsem kendime bunu yapmazdım." burnunu burnuma yasladı. Dudaklarını sus çizgime dokundu. İnce uzun parmakları ensemde daldaki bir yaprak gibi süzülürken beni boynuna doğru çekti.

"Biraz daha ağlamak istiyorsan ağla." dedi içimdeki tükenmek bilmeyen dürtüyü fark etmişken.

Fetih'le paylaştığımız ortak bir hayatın her gününde bir şeyi çok iyi anlıyordum. Fetih'in karakterinin bir evliliğe muazzam derecede uyumlu olduğunu. Bu insanlara sesli olarak anlatabileceğim bir şey değildi, yaşarken hissedilen bir lezzetti. Hayatında birden fazla konum vardı ve Fetih en çok evliliğinin hakkını veriyordu. Hissiyatta ve sorumlulukta olmasını gerekenin çok üstündeydi. Olması gereken bendim olması gerekenin çok üstü oydu. Beni anlıyordu. Beni ben anlamazken de anlıyordu.

Çok sessiz ağlayabilen biriydim aslında. Saatlerce bir duvara bakıp sadece gözyaşı dökebilirdim. Gözleri görmeyen biri ağladığımı ben istemezsem fark etmezdi ama tüm o sessizliğimi kaybettim. Kaybetmek istedim. Bir çocuk gibi, ne kadar sesli ağlarsa hislerini daha çok anlatabileceğini düşünün bir çocuk gibi ağladım. Burnum aktı, sesim yükseldi, Fetih'in boynu sırılsıklam oldu ama hiç müdahale etmedi. Sanırım böyle çirkin bir halde en son beş altı yaşımda ağlamıştım. Fetih benim ağlamama kıyamayan bir adam değildi. Fetih benim canım çok yanarken ağlamama kıyamayan bir adamdı. Beş yaşında çirkin, çirkef bir ağlayışın bitmesini sabırla bekledi.

Ağlamam bitince başımı omzundan kaldırdım ve "Bitti." dedim. Tuvalete gitmiş bir misafir çocuğu gibi. Bütün sıvıların birbirine karıştığı yüzüme baktı.

"Güzel." dedi ve kirpiklerimi sildi. "Şimdi yemek yiyelim. Sonra yürüyüş yapalım biraz. Dönünce de süt ısıtırız sana, kruvasanları yeriz."

Tam olarak o ilk zamanlardaki küçük dünyamıza dönmüştük. Tek fark sadece bir odamız yoktu. Evimiz vardı. Bu da birden fazla oda ve dilediğim gibi hareket ettiğim bir mutfak demekti. Efsun ve Fetih'in küçük dünyası. Minimal, kendi halinde ve neredeyse kimseyi almadıkları tüm aşırılıklardan uzak o dünya. Yatağın içine girdiğimizde çocukluk anılarımızı anlattığımız, bazen sevgimizin taşıp şiddete dönüştüğü ve ısırma eylemini bol bol gerçekleştirdiğimiz, bazen dozu kaçırıp birbirimizi yataktan düşürdüğümüz, altta kalanın canının çıkacağını sık sık belirttiğimiz, ertesi gün uyandığımızda bedenimizde bir morluk görüyorsak büyük bir dehşetle bunu ben mi yaptım diye sorduğumuz, bazen haddinden fazla tutkulu, bazen bir o kadar şefkatli sevişmelerle son bulan gecelerimiz vardı.

Sanat toplum için mi, sanat sanat için mi gibi asırlık bir konuyu yumuşak bir dille tartışmaya başlayıp anın sonunda Türkiye'de yapılan siyasi bir tartışma tadında bitirdiğimiz- burada tam olarak 'senin ağababaların

başaramamış' minvaline kadar tansiyon yükseliyordu- konuşmalarımız oluyordu. El bebek gül bebek beni seven Fetih zamanında kar görünce nasıl bana acımadıysa, o kara gömmekten çekinmediyse ortak fikirde olmadığımız her sanatsal ve bilimsel konuda acımadan yerden yere vuruyordu. Ortası katiyen yoktu.

Tevfik Fikret ve Mehmet Akif gibi bir kalem kavgasında olmuyorduk çoğu zaman. Melih Cevdet Anday ve Çetin Altan tadındaydı bu hallerimiz.

Bazı gecelerse, tıpkı o ilk zamanlardaki gibi gece çalışan Fetih'in yanına kıvrılıyordum. Ufak tefek farklılıklar vardı tabi. Artık uyurken aniden uyanıp kapısına dikilmiyordum. O ayrı bir odada ben ayrı bir odadan çalışıyorken, evet yan yana çalışırsak dikkatimin dağılacağını söylüyordu, sıkıldığım anda olduğu odaya girip kapı önünde bekliyordum beni fark etmesini. Bazen dersten kaçtığımı söyleyip beni yanına almıyor, masama geri dönmemi istiyordu. Buna çok kırılıyordum. Bazı anlardaysa gülümsüyordu. Bu gel demekti. İlk hamlem arkadan sarılmak ve çenemi başına yaslarken ekranını izlemek oluyordu. Ona göre benim kitaplarım hiç anlaşılmayacak kadar karışık bana göre onun ekranı hiç anlaşılmayacak karman çorbandı. Sorular soruyordum, sağ olsun anlatıyordu da ama ne kadar anlıyordum bilmiyordum.

Kitaplığını karıştırıyordum, sorular soruyordum. Roman türünden o kadar az kitabı vardı ki ilgimi çok az kitap çekiyordu. Aslında Türk Edebiyatı'nı silip süpürdüğü bir gençliği vardı ama kitaplığı bunu söylemiyordu. Olasılıksız kitabı vardı ilk rafın en başında hemen yanında Empati. O kitaplar hakkında konuşunca çok başka bir adama dönüşüyordu işte. Gözümün önünde fizik ete kemiğe bürünüyordu ve mimarlıktan daha anlaşılmazdı bu. Schrödinger kedisi, Minerva'nın baykuşu... Bunları dünya üzerinde Fetih'ten başkası anlatsa, kim olursa olsun dinlemezdim. Usulca uzaklaşırdım ama Fetih anlatınca dinliyordum. Tam olarak belki de çok yorgun olduğum için kavramıyordum ama kendi alanımla dolmuş taşmış bilgilerin üstünde Fetih'ten bir şeyler dinlemek iyi geliyordu. Yüzüm nasıl bir hâl alıyordu da Fetih aniden anlatmayı bırakıp yüzümü gözümü eğip bükerek seviyordu ama dişleri kamaşıyordu, yine midesine düşeceğim sanıyordum.

Benim eşimin çift karakteri vardı.

Velhasıl kelam Fetih'le o eski hayatımıza dönmüştük. Döndükçe de aslında o araya sıkıştırdığımız diğer hayatlara ne kadar ait olmadığımızı fark etmiştim. Hatta öyle ki o zamanlar şimdi bana mesafeli geliyordu. Her

anlamda. Bizim özümüz buydu. Biz kendi mesleklerimizde, kendi hayatımızda mutlu iki insandık.

Zena beklediğimizden büyük bir çıkış yakalamıştı. Kruvasan tarifini kaptığım şefin sosyal medyasında bize yer vermesi ve devamında oluşan popülerlik, içinde bunun hakkını veren ve şişirilmiş bir balon olmadığımızı kanıtlayan tariflerimiz güzeldi. Bunların verdiği his güzeldi. Bunlarda payımın olması güzeldi, çalışan sayısının artması güzeldi. Üçüncü şubenin çok erken olsa da şimdiden konuşulması, perde arkası tekliflerin gelmesi güzeldi ama bunları bir doktor olarak şu an dışarıdan takip etmek daha güzeldi.

Herkes olması gereken yerde işini yapıyordu.

"Olur." dedim. "Fırında tatlı patates ve bakla içli enginar yaptım. Bir de canım Hatay kısır çekti onu yapmaya çalıştım ama sanırım tam olmadı."

Bol keyifli bir "Ooo," çekti. Onu neyin sevindirdiğini biliyordum. "Akdeniz'in en doğusuna kadar gitmişiz. Sonraki hedef Güneydoğu, ileri."

"Evimizde isot var, ev yapımı biber ve domates salçası var, içli köfte yaparız diye ciriş yarma bulguru bile var. Daha ne kadar Güneydoğu'ya gidebiliriz?"

Kucağında benle kendini masa dışına doğru kaydırdı. "O ciriş yarma bulguruyla güzel haşlama bir içli köfte, yanına da Urfa ciğer yapınca merkezine varacağız." masa altından çıkınca kalkmak istedim kucağından ama kucakladı beni.

"Tabi çok beklersin o bulgurla sebzeli çok güzel bir tarif yapacağım ben. Fırsat bulamıyorum."

"Urfalıların şerrinden Allah'a sığınırsın sonra." dedi ve odamızın kapısından geçtik, banyoya girdik.

***

"Fetih yandım, yandım Fetih yandım!" ağzımdaki kestanenin yangısı bacaklarıma vurdu, yerimde zıplamaya başladım. Ağzımı kocaman açmışken Fetih ağzımın içine üflemeye başladı.

"Ben sana bekle sıcak dedim." üfleye üfleye soğuturken ağzımın içini gözlerim yaşarmış, burnum akmaya başlamıştı. Soğumuş kestaneyi oldukça temkinli çiğnerken burnumu çektim.

"Ben nereden bileyim bu kadar sıcak olduğunu!

"Ateşin üzerinden az önce aldık ya Efsun."

Yolun ortasında durmuştuk insanlar çevremizden geçip duruyordu. Yemek yedikten sonra onun da dediği gibi dışarı çıkmış, sahile inmiştik ve

kestane almıştık. İstanbul'un en sevdiğim yanlarından biriydi bu çok fazla simitçi ve kestaneci vardı. Bunu bir anlık boşlukla kestaneci adama sormuşken Fetih gülmüş ve bölmüştü beni. Adama parayı verip Fetih'in kollarına girerken "Bırakalım adam işini yapsın." demişti kinayeyle.

"Tamam bu bitti, yenisini soydun mu?" dedim. Ben kestaneyi oldum olası severdim. Babamla dışarıya çıktığımızda o da hep alırdı ama İzmir'de bu kadar kestaneci yoktu tabi.

"Soydum ama soğuyacak önce, sabret."

"Tamam ben üfleyeceğim."

"Hayır."

Tartışmaya girmedim, o verene kadar durmadan soğudu mu diye sordum durdum sordum durdum. Biraz kızdı ama soğudukça verdi.

"Kürşat yarın geliyor." dedi. Yanağımı koluna yaslamışken yavaş yavaş yürüyorduk, her gelen bizi geçiyordu. İşin doğrusu ben yavaş yürüyordum.

"Ciddi misin?"

Ben onun yaşındayken yoğun bir ergenliğin pençesindeydim, o ise aylardır ülke ülke takımıyla dolanıyordu. Bunu bilmek o kadar gurur vericiydi ki geçen günlerde tesadüf eseri tanıştığım, oğlunun sporla ilgilendiğini öğrendiğim birine Kürşat'ı anlatırken bulmuştum kendimi ama bu normal bir anlatış değildi. 'Bakıın benimki de böyle' der gibi, övüne övüne... Kadın başta oğlumdan bahsediyorum sanmıştı sonraki tahmini kardeşim üzerine olmuştu.

"Evet. İltica etti sanacaktım artık köpeğin."

"Kaçta gidiyoruz almaya?"

Geldiğimi bilmiyordu. Öyle ki hâlâ sayılı insan biliyordu. Fetih'in ailesi biliyor mu emin değildim. Fetih'in onlarla ilişkisinden de bihaberdim. Konuşuyorlar mı konuşmuyorlar mı emin değildim. Bu umursamadığımdan değildi. Sormayı unutuyordum. Gün içerisinde ders çalışmaya başlayınca aklıma geliyor akşam soracağım diyordum ama akşam olunca Fetih gelince unutuyordum işte. Sıra gelmiyordu, zaman kalmıyordu. O da konuyu açmıyordu, benim yanımda konuşmuşluğu da olmamıştı.

"Gitmiyoruz, atla taksiye gel dedim. Eve çok ters o havalimanı."

"Fetih saçmalama!"

"Efsun yapma, Zeliha da yolumun üstünde değilse ona da atla taksiye gel diyorum."

"Tamam olabilir Zeliha daha sık geliyor ama o aylardır bir turnuvanın içinde. Hani olur ya bir takıma büyük bir futbolcu gelince taraftarlar

havalimanında karşılar. Kürşat da öyl...

"Efsun." dedi abartma dercesine. Ne yani Fenerbahçe'ye yapılan büyük bir transferden geri kalan neyi vardı Kürşat'ın? Hatta Kürşat çok çok daha hak ediyordu.

"Tamam ben tek gideyim o zaman sen bilirsin."

"Gidiş üç dönüş üç, etti sana altı saat. O kadar saatte ne kadar ders çalışırsın..."

"İyi tamam tamam ben tek gideyim gelme sen."

"Saat ikide inecek uçağı."

"Tamam canım tek gider gelirim ya, tek başına hem de. Yapayalnız."

"On bir de çıkmamız lazım."

"Bir çalma listesi de yaparım bu akşam, yapayalnız altı saatlik yolda dinlenecek şarkılar diye."

"Akşam altıya kadar da evde oluruz."

"Sana atmam ama listeyi çünkü ben seni hiç yalnız altı saatlik yola göndermem her yere gelirim seninle."

Avucuyla kafamı tuttu hiç beklemediğim bir anda. Ben çoktan koluna yaslanmayı bırakmış hatta hızlı yürüdüğüm için onu bir adım da geçmiştim. Kafamdan tutarak açtığım mesafeyi kapattı. "Seni var ya..." dedi yine. Sokakta bunu söylüyor olması benim için önemli değildi. "Ne yaparsın?" diye sordum. Öyle atıp tutmakla olmazdı, söylemek, anlatmak hatta yapmak lazımdı.

Dudaklarını örttü birbirinin üstüne, oluşan çizgiye baktım ve otuz iki dişimi göstere göstere gülümsedim. Ellerimi arkamda birleştirirken işlediğim suçu güler yüzle toplamak ister gibi iki yana sallanmaya başladım. "Yoruldun mu? Eve gidelim mi?"

"Yorulmadım." dedim. Sanırım ben Fetih'i ilk hayal kırıklığına uğratıp sonra toparlamayı seviyordum. "Ama gidelim."

***

Fetih'in abarttığı kadar olmayan ve sadece iki buçuk saat süren yolun ardından yolcuların çıktığı yolun başında bekliyorduk. "Uçağın yarısını kaplamışlar." dedi Fetih. Tek tek takım arkadaşlarını tanımasa da hepsi formalıydı. Geleceğimizden haberdar değildi, taksiye bineceğini sanıyordu. Instagram'da fotoğraflarını görüyordum zaten sık sık Kürşat'ın. Yedi ay içinde fiziken en çok onun büyüdüğünü biliyordum ama şu ana kadar çıkan çocuklar arasında en uzunu, resmen yanımdaki adamın boyuna yetişmiş ya

da yetişmesine santimler kalmış, en son bıraktığımda benden uzun ama yine de minicik gördüğüm çocuk artık kocaman olmuştu.

Güneş gözlüğü takmış, sanki onu çeken kameralar varmış gibi poz kese kese yürüyordu. Telefonumu çıkardım ve ona istediğini verdim. Bir gün onu gerçekten çeken kameralar olacaktı biliyordum.

"Güneş gözlüğünü gerçekten takmış mı?" dedi Fetih sesinin altında bir ton aşağılama yatarken. Bana döndü ve elimdeki kamerayı gördü.

"Yok artık." dedi öylece. Telefonu usulca kapatıp geriye attım. Kürşat bizi beklemediğinden gözleri dolaşmıyordu etrafta. Fetih söylene söylene ıslık çaldığında da üstüne alınmadı. Kürşat'ın tek bir amacı vardı, o da havalı havalı yürümek.

"Kürşat!" diye seslendi sonunda. İsmini duyunca hangi hayranı ona seslendi diye merakla baktı etrafa. Fetih'i görünce beklemese de olağan karşıladı ve elini kaldırdı selam verir gibi. Sonra birini daha gördü. Ona gözlüklerini çıkartacak birini. Adımları durdu ve gözlüğünü çıkardığında göz göze geldik. Elimi salladığımda Fetih'le benim aramda gitti geldi gözleri. Yanımda ağabeyi olmasa ben olduğuma ihtimal vermeyecekti sanki. Halbuki fiziken değişen kesinlikle oydu.

O ilk şaşkınlığı atarken poz kesmeyi bıraktı ve hızlı hızlı yürüdü. Aramızdaki engelleri aşıp bize vardığında göz gözeydik ama ne yapacağımızı bilmiyorduk. Sarılmaya cesaret edemedim ve aynı anda konuştuk.

"Hoş geldin."

"Sen döndün mü?"

Sadece ben heyecanlanmadım, kalbim, midem, karnım. Benimle beraber çoğu parçam da kıpır kıpır oldu. "Döndüm. Ne kadar da büyümüşsün." dedim onu baştan aşağı süzerken. Beni pek sevmediği dönemde bile gözlerini bana dikip uzun uzun bakamazdı. Utanırdı. Bugün bile beni süzüşü iki arada bir derede oldu.

"Sen de," dedi ve utangaç bir gülümsemeyle durdu biraz. Evet ben de... "hiç yaşlanmamışsın." dedi. "Şey." gözleri kaçıp kaçıp duruyordu benden. "O Kızıl Sonra filmindeki kadına benziyorsun hâlâ."

"Kürşat ben seni çok özledim."

Elinde küçük bir kabin çantası vardı, onu yavaşça yere bıraktı Fetih sessiz sedasız bizi izlerken. O çantayı bırakmasından cesaret aldım ve kollarımı açtım. Küçük kardeşlerin boyu ne kadar uzun olursa olsun, sarıldığınızda her ne kadar Maşa ve koca ayı gibi de dursanız küçüğün o

olduğunu sarılış biçiminden bile hissedebiliyormuşsunuz. Ben bunu yirmi altı yaşımda İstanbul Havalimanı'nda öğrenmiştim.

***

Akşam yemeği Kürşat'ın özlediği yemeklerle ve Fetih'le beraber Türk mutfağının dünyada birinci sırada olduğunu iddia etmesi, bunu savunmasıyla geçip giderken yine ders başına oturmuştum. Sınava hazırlanmanın en büyük sancısı da buydu işte. Gün içinde bu masaya oturmazsa kişi büyük bir vicdan azabı çekiyordu uyurken bile.

Bir ara Kürşat sessiz sedasız telefonla konuşmuştu. Tahmin ediyordum zaten kim olduğunu, bu şekilde benim gelişimin haberi kesin olarak Urfa'ya ulaşmıştı bu kez. Artık emindim.

Masanın üzerine konan bir adet meyve tabağıyla Fetih saçlarımı sevdi ve şakağımdan öpüp yanağını yasladı öptüğü yere.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Ellerimizi birbirine sardım ve onunla beraber kitaplarıma baktım. "Uykum geldi." bunu söylediğim an tesadüf eseri karşı koltukta oturan Kürşat'la göz göze geldim. Bir bana bir Fetih'e bir meyve tabağına baktıktan sonra gülerek telefonunda hızla bir şeyler yazıyordu.

"Hayır gelmedi."

"Geldi."

"Gelmedi sana öyle geliyor."

"Fetih uykum geldi."

"Sana öyle geliyor, şu an ders çalışmasan asla bunu hissetmeyecektin. Bir iki saat daha dayan. Bak ben de çalışıyorum." masanın bir ucunda ben bir diğer ucunda o vardı ve ikimiz de çalışıyorduk. Onun niye hiç uykusu gelmiyordu aklım almıyordu. Biz bunları konuşurken Kürşat bize bakıp hızlı hızlı yazmaya devam etti. Fetih'in de dikkatini çekmesi gecikmedi zaten.

"Ne bakıyorsun?" dedi ters ters yanağını tenimden ayırmadan. Kürşat koltuğun üzerine rahatça yayılmış hayal ettiğim gibi takılıyordu. Masanın üzerinde oturmaktan boynum düzleşmişti artık benim.

"Siz her gece böyle ders mi çalışıyorsunuz inek gibi? Gördüğüm en sıkıcı evlilik." dedi acımadan. Hayır sıkıcı değildi işte! Kaşlarım büküldü, hüzün çöktü bakışlarıma. Dışarıdan öyle duruyor olabilirdi ama hiç öyle değildi. Aynı evin içinde iki evkuşu olarak zaman geçiriyorduk. Bu benim şükredeceğim bir şeydi. Memnundum ben. Ders çalışmaktan değil ama Fetih'le tüm günü aynı evde geçirmek huzurun ta kendisiydi.

"Gitti iki ülke gezdi diye kanaat önderi kesildi başımıza. Oğlum bana bak bana," dedi ve önümden aldığı kalemi telefonuyla ilgilenen Kürşat'a fırlattı ve tam alnından vurdu.

"Fetih!"

"Bu kadın ileride bir maçta bacağın kırılırsa meslek hayatın bitmesin diye ders çalışıyor. Akılsız."

Aslında vermek istediği mesaj çok yerindeydi ama benim beynim sulanmıştı, çok yanlış bir noktaya odaklandım.

"Ama ben uzmanlığı ortopedi üstüne düşünmüyorum ki kadın doğum üstüne düşünüyorum."

"Zort!" sesli harf öylesine uzatıldı ki benim de Fetih'in yüzü buruştu ve ikinci kalem de fırlatılmak için kalktı ama engel oldum.

"Yapma yapma gözüne gelecek."

"Sen benim ne kadar iyi bir nişancı olduğumu unuttun galiba." daha evliliğimizin en başında beni tepeye götürüp atış dersi adı altında tamamen şov yapmıştı. Nasıl unuturdum. Bakmadan vurduğu şişe, baban da mı nişancıydı ama kocan nişancıydı diye kulak tırmalayan bir cümle ve daha fazlası...

"Hayır tabi ki! Babam nişancı değil ama kocam nişancıydı." dedim. Geçmişi hatırlatmam ya da kurduğum cümle çok hoşuna gitti. O Kürşat'a sinirlenen tavrı tuz buz oldu yüzünde eşsiz bir kıpırtı dolaştı yine.

Evet eşsiz bir kıpırtı. Bu Fetih'in çok hoşuna giden bir cümlemde ya da davranışımda verdiği tepkiydi. Yüzü gözü ayrı bir hal tavra bürünüyordu.

Tahminim farklı olsa da bu eşsiz kıpırtının sebebi bambaşkaydı. "Kocan?" dedi

Benden bu kadar az duyduğu bu kelime onu kadar çok etkilememeliydi. Üstelik koca gibi, benim kulağıma eş kelimesinden çok daha kaba ve gereksiz gelen bu söz...

"Hı hı."

O eşsiz kıpırtı büyüdü ve tatlı bir gülümsemeye bıraktı kendini. İç çektiği sıra Kürşat'a baktım. Kısık sesle konuşuyorduk ama zaten onun kesin bu sıkıcı evlilikte ne konuştuğumla alakalı merakı yoktu.

Bacağını koltuğun üst tarafına atacağı vakit "Düzgün otur yengenin karşısında." diye gereksiz uyarı aldı.

"Saçmalama bırak nasıl rahat ediyorsa öyle otursun."

Kürşat tepki vermeden bacağını indirdi. "Bir daha görmeyeceğim."

"Ne kadar ayıp bu yaptığın. Bakma sen ona, burası senin ağabeyinin de evi, nası..." kaldı ki sadece benim de evim olsa yine istediği gibi oturmalıydı.

"Hayır yengesinin yanında oturmasını kalkmasını bilecek. O zaten bunun böyle olması gerektiğini biliyor." dedi ve hiç de itiraz almadı. Çocuğun rahatını bozduğuyla kaldı ve yerine geçti. Kürşat da zaten yorgundu, koltuğun üzerinde Şeftali üzerindeyken uyuyakaldı. Koltuğun rahat olduğunu bilerek yastığını ve yorganını getirip üzerine örttüğümde sehpanın üzerindeki telefonu çaldı. Annesi arıyordu, Fetih'le göz göze geldiğimizde aramayı meşgule alıp telefonu da sessize aldı.

O kadar çok uykumun geldiğini dillendirdim ki bir yerden sonra gözlerim kapanmaya başladı ve Fetih elindeki işi bitirmediği için gelmese de ben yatağa geçtim ama tüm sızlanışım buraya kadardı. Uyuyamadım. Döndüm durdum. Yastıklarımızı değiştirdim, Fetih'in yattığı yere geçtim ama yok olmadı. Ya sahiden Fetih haklıydı benim uykum yoktu ya da yok diye uyku tutmuyordu. Fetih'e gelmesi için mesaj atacaktım. Zeliha'nın yaklaşık yarım saat önce bana attığı iki mesaja bastım.

Şanlıurfa'yken bu saatleri bulmak çoktan uyurdu, öyle alışmıştı ben de bozmazdım bu düzenini. Senelerce evde yemekten sonra onu bekleyen bir suskunluk vardı, uyumaktan başka ne yapabilirdi ki zaten? Şimdiyse mesaj attığı zamana seviniyordum. Belki arkadaşlarıyla dışarıdaydı, belki konserde, belki yemekte, belki de evinde ama kalabalık bir grupla güzel bir ortamdaydı.

Attığı resim açılmadan alttaki mesajı okudum.

'Kürşat iki gün sonra bana gelecekmiş. Geldiğinde benim girip çıkmama, özellikle karşı cins arkadaşlarıma karışıp durmadan babama ya da abime şikâyet etmekle tehdit edip beni delirtmeye kalkarsa yukarıdaki anonim hesabının ona ait olduğunu bildiğimi ve bu attığını abime göstereceğimi bilsin. Onun o küçük fenomenliğini yakarım abim de onu yakar. Mesajı okurken tehdit mi ediyor beni diye sorarsa evet tehdit ediyorum. İyi geceler Efsun abla seni çok seviyorum, çok özledim.'

Bu kadar tansiyonu yüksek olan mesaja ait fotoğrafı açtım. Anonim bir Twitter hesabıydı ve bu gece atılmasına rağmen şimdiden binlerce beğeni, yüzlerce alıntılama alan paylaşımı okudum.

Abimin evindeyim yengem tus'a çalışıyor abim meyve tabağı hazırlamış masasına koydu bir şeye ihtiyacın var mı güzel karım dedi aşk böyle bir şey mi

Yengem mi?..

Bu Kürşat'ın bana ilk yengem deyişiydi. Benden yengem diye mi bahsediyordu? Henüz hiç duymamıştım ama bu yazı içten içe beni benimsediğini gösterirdi. Evet yengesini benimsemişti sadece Kürşat benden biraz çekiniyordu, hiç belli etmemek için çabalasa da yenge demek onun için zorlayıcıydı.

"Yengen sana kurban olsun." dedim kendi kendime. İçten içe yenge diyordu demek ki bana. Ben Efsun dediğini sanıyordum.

Kürşat'ın bir bize bir telefona bakan görüntüsü aklıma geldi. Bunu mu yazıyordu? Zeliha'nın neden tehdit ettiğini de anlıyordum. Bu gülümser geçerdim ama Fetih'in hoşuna gitmezdi. Evinin içinde benimle yaptığı ona göre özel bir anın paylaşılmasından hoşlanmazdı. Mahrem perileri hemen müdahale ederdi. Hemen altındaki devam yazısını okudum.

'Yengem uykum geldi diyor abim yok yok gelmedi ders çalış diye diretiyor hem hoca hem koca'

Kıkır kıkır güldüm, gidip gelen yorumlara bakacaktım ki üstten Fetih'in mesajı düştü.

'Uyumadın mı sen, çevrimiçisin?'

Girip bunu mu kontrol etmişti yoksa Zeliha'nın dediği doğru muydu? Her uygulamaya girdiğinde, her ne için olursa olsun ilk benim resmime mi bakıyordu?

'Hayır seni bekliyorum, gelmeyecek misin?'

Elimdeki tüm Fetih'in bana üzülüp kıyamayacağı çıkartmaları ardı ardına attım. Ondan fazla sayıya ulaştığında yeni bir mesaj geldi.

'Efsun, Efsun...'

Bu bir mesaj değildi bu mesaj görünümlü sesli mesajdı. Fetih'in sesiyle okudum, çok geçmeden de geldi zaten yanı başıma. Saçlarımı sevdi, işve cilve, tatlı tatlı sürtüşmeler, öpüşmeler ve koklaşmalarla ben yorgun düşene kadar devam etti gece.

Bu bile bir veli nimetti çünkü geriye kalan günlerde; sınav yaklaştıkça kâh hasta oldum, kâh stresle baş edemeyip kontrolü kaybettim. Bazen sinirlerim o kadar bozuluyordu ki Fetih'le kavga etmek istiyordum ama bana karşılık vermiyordu. Açıkça kavga etmek istediğimi anlayıp tepkisiz kalıyordu ve sakinleşmemi bekliyordu. Bu sinirim geçene kadar korkunç bir öfkeye sebep oluyordu. Çünkü ben onunla eşya fırlatmalı kavga etmek istiyordum ama o bana anlıyorum Efsun diyordu. Saçlarını tek tek yolasım geliyordu.

Kilo alıyordum. Bana göre kontrolsüz, Fetih'e göre inanılmaz yerinde bir olaydı bu. Eski kiloma döndüğümü, bedenimin toparladığını söylüyordu, bense bu süreç bitene kadar obez olacağımı söylüyordum. Bazı zamanlarda yine masanın altına girip ağlıyordum. Yanıma Şeftali geliyordu, bazen Karabaş'ı alıyordum. Zamanım çok kısıtlı olduğu için mi bu kadar süreci yönetemedim bilmiyorum ama yatak döşek hasta da olmuştum. Tüm kemiklerimin ağrıdığı geceleri ağrıdan sızlandığım zamandı. Sınava da çok kalmamıştı. Fetih o günden sonra evden çalışmaya dönmüştü.

Yedi ayda tek başıma atlattığım tüm hastalıklara rağmen bu sefer Fetih'in yanımda olması, giydiğim çoraptan, kullandığım peçeteye kadar ilgilenmesi hasta olmayı zevkli bir hale çevirmişti. Bazen kendi kendime gülümsememin sebebi buydu ama Fetih ateşlendiğim için güldüğümü sanıp korkuyordu. Bunu fark edince daha çok gülüyordum ve Fetih daha çok korkuyordu. Kısır döngüye giriyorduk.

Ona o yokken hasta olduğum zamanlardan bahsediyordum bazen. Tıkanmış burnumun ya da sızlayan kemiklerimin uyumama izin vermediği gecelerde özellikle. Üzüleceğini bile bile anlatıyordum. Kötü bir niyetim yoktu sadece bilsin istiyordum. O yokken hiç rahat değildim. O yokken mutlu değildim. O yokken her şey müthiş bir ıstırapla beni kıvrandırmıştı. Meltem teyzeye hastalığımın sebebinin Fetihsizlik olduğunu söylediğim anı anlatmıştı. Burada biraz zalimleşmişti.

*Ha şunu bileydin, demişti. Benim olmadığım her an senin için ıstıraplı geçecek Efsun. İçtiğin suyun bile tadı kötü gelir b4en yokken. Hasta olursun benden başka hiç kimse benim sana baktığım gibi bakmaz, demişti. H*aklıydı. Madden ve manen geçerliydi bu. Fetih ağrıdan sızlandığım zamanlarda dua ediyordu bazen. Fark ediyordum. Bunun verdiği manevi bir huzur vardı, Fetih'ten başkası sağlayamazdı bunu. Her bir kelimesi ayrı ayrı haklıydı.

***

"Efsun!"

Upuzun bir sokağın en başındaysam ben, bu ses benim göremediğim yol sonundan geliyordu. Yüksek, derin ve uzun.

"Efsun aç kapıyı!"

"Efsun!"

Miyav, aşkım, Efsun... Sokağın en başından gelen curcuna artıyordu ama bu sesler değil ansızın bedenimin üzerine atlayan dört ayaklı bir şey beni uyandırdı. Uyuyakaldığım koltuğun üzerinden düşmek üzereydim.

Üzerimden geçip giden Şeftali'ye baktım ve birkaç saniye ne kuvvetle çalınan kapıyı ne de mutfaktan tüm eve yayılan yemek kokusunu fark ettim.

"Efsun!" kapıya o kadar sert vurdu ki Fetih yerimden sıçradım ve düştüm koltuktan. Yüzüm gözüm acıyla kıvranırken fırındaki yemek geldi aklıma.

"Geldim." diye bağırdım ve üç adımda bir düşecek olsam da kapıyı açtım. Uykulu gözlerim kapının önünde renk atmış Fetih'e bakarken "Neredesin sen?" diye sesini yükseltti ve içeri daldı. Dış kapı mutfağa daha yakındı, buharı Fetih'in yüzündeki dehşetle fark etmiştim. Saniyeler içinde bütün kapıları pencereleri açarken fırını kapattı ve kapağını açtı.

Yemeğimiz yanmıştı.

Kapının önündeki devrilmiş torbaları ve bir adet gül demetini aldım ve sessiz sessiz mutfağa yürüdüm. Mutfakta duman o kadar yoğundu ki Fetih'in yüzünü göremedim bir an.

"Aylardır ilk defa anahtar almadım yanıma." dedi hiddetle. Bedenim koltuktan kalksa da zihnim hâlâ uyukluyordu çünkü olan şeyi henüz algılayamamış, mutfak masasında Fetih'in aldığı çiçeklere sarılmıştım.

Şarap almıştı. İçecek miydik?

En son aylardır enerjimi sömüren, son dönemde sosyalliğimi benden alan, mide bulantısına sebep olan tüm notları toplamış evin görünmeyen yerine kaldırmıştım. Yarın sınav vardı. Kafamı yastığa koymuş, yemeklerin pişmesini ve Fetih'in gelmesini beklerken dalmıştım galiba. Rüyamda sınava girdiğimi hatırlıyordum.

"Aklım çıktı aklım!" diye bağırdı mutfağın dışından. Tüm evi havalandırmakla meşguldü.

"Aklım çıktı. Evi duman almış nasıl uyanmazsın Efsun?!"

Şarabın markasına baktım. Hiç bilmiyordum.

"Bağırışımı da mı duymuyorsun? Yedin Efsun, yedin bitirdin beni! Ulan aklımı kaçıracaktım aklımı! Bir dakika sürdü sürmedi aklımı kaçıracaktım!"

Bir cızırtı geliyordu, başta dışarıdan sandım ama değildi. Ocağa baktım. Fetih'in muhtemelen telaştan görmediği ama hâlâ altı yanan, yeşil fasulyenin piştiği tencereden geliyordu.

"Yandı!" dedim telaşla. "Yandı yandı!" koştura koştura kapattım ocağı ve kapağı açmamla çok ağır bir koku girdi eve. Bulanmış midemle kapı önündeki Fetih'e bakarken, beti benzi düzelmişti ama sinirliydi. Gözlerini iri iri açmıştı bana ve tencereye bakıyordu.

"Fetih." dedim sıkıntıyla. "Yemeklerimiz yandı."

Tek derdimin bu olması, onu sinirlendirir sandım ama bitkince omuzları çöktü, bir yerden destek almak zorunda kaldı sanırım çünkü kapıya tutundu. Kafasını yere eğdi ve omuzları defalarca kez indi kalktı. Gömleğinin altında omuzları yükselip iniyordu.

"Kızdın mı?"

Yükselen omuzları dindi ve nefes almayı durdurdu. Gözlerimi iri iri açtım ve izledim onu öylece. Henüz tam olarak algılayamıyordum ama onu korkutacak bir şey yaşanmıştı. Evden gelen yanık kokusu ve kapıyı açmayan Efsun... Ürkütücüydü ama yine kızmasın istiyordum.

"Yemeklerimiz de yandı." dedim tekrardan. Artık yarın olsun ve normal hayatıma döneyim istiyordum. Elini kapıdan çekmeden başını kaldırdı yerden ve kızgın kızgın bana baktı. Ayağımda tavşanlı panduflarım duruyordu hâlâ. Uyuyacak olsam onları çıkar mıydım?

Baştan aşağı iki kez süzdü beni çatık kaşlarıyla ben de o kadar zamanda bana kızması için kendimi hazırladım ama yüz hatları biz göz gözeyken yumuşadı, dudakları tebessüm eder gibiydi artık.

"Canın sağ olsun senin."

Bana doğru yürürken yanık tencerenin kapağını elimden bıraktım ve Fetih'in saçlarıma dokunan elleriyle kısa bir ayakta uyku pozisyonu aldım.

"Canın sağ olsun, yaparız başka bir şey." yüzüm avuçlarının içinde yok oldu, saçlarımın arasına çiçek kondurur gibi bıraktı öpücüklerini.

"Ödümü kopardın."

Sandığı gibi bir şey olmazdı. Koku tamamen mutfak dışına çıkınca zaten uyumaya devam etmem mümkün değildi. Yanık kokusu ağırdı ama Fetih'in şimdi kafasında çok büyük şeyler döndüğüne emindim.

"Uyumayacaktım ben, dalmışım. Ben de anlamadım nasıl olduğunu." derdimi bıkmadan usanmadan yine dile getirdim. "Yemeğimiz de yandı zaten."

Fetih bir çöp poşeti çıkardı ve yanan her şeyi dışıyla beraber oraya koyarken mutfak dolaplarının önünde oturdum ve sırtımı geriye yasladım. Gözlerimi ovuştururken ben, Fetih yanı başıma çöktü yanan her şeyi tahminimce balkona atarken.

"Bugün son, yarın şimdiki gibi hissetmeyeceksin." dedi. Şimdi yere çökmemin sebebinin hissettiğim tükenmişlik olduğunu biliyordu. Bu aralar çok fazla yere oturuyordum zaten.

"Şarap mı içeceğiz?"

"Yarın sınavın var, sana nasıl şarap içireyim akıllım?"

"Sana koyayım mı bir kadeh?"

"Boş ver."

Fetih içmek istediğinde alıp gelirdi ve çok nadirdi zaten içmek isteyişi. Yerimden kalktım ve bir kadehe doldurdum. Şarabın önce kokusuna sonra tadına baktım. "Çok iyi." dedim mest olmuş bir sesle.

"Biliyorum. Yarın sınavdan sonra içersin." kadehi ona verip yine yanına otururken sessiz sedasız karşıdaki duvarı izliyorduk. Öyle ki hissediyordum, o da stresliydi. Benim gibi tepki vermiyordu, korkuyordu ama ya olmazsa ihtimali onu korkutuyordu. Olmadığı taktirde yine böyle bir dönemin içine düşecektik.

"Aç kaldık."

"Hazırlarım bir şeyler." dedi. Stresli bir Fetih olmasa bana imayla bakar ve derdi ki; benim yemeğim var sen kendi haline yan! Ben bana aldığı güllere o duvara bakarken en az iki dakika geçti gitti.

"Aslında bugün seni yemeğe çıkarmak istiyordum." dedi sonra. Elindeki şarap kadehini yanına koydu, aramızda yer yoktu çünkü. Sırtımızı yasladığımız mutfak dolapları, çöktüğümüz yer, aç karnımız, yanık kokusu, yavaş yavaş kaybolan duman ve biz... Bir de tabi yarınki sınav.

"Neden ki?" dedim. "Kafam dağılsın diye mi?"

"Cık." dedi ve bana baktı. Benim başım mutfak dolabına yaslıydı ama onunki tezgâhtan yükseliyordu. "Bugün önemli bir gün aslında." dedi ve kısa süreli bir telaşa sürükledi beni. Yüzümdeki o telaşı gülümseyerek izlerken, bir şeyi unuttum diye o kadar korktum ki... Gözüm hızla serçe figürlü takvimimize gitti ve ışığın altında okumaya çalıştım.

Serçe figürlü takvimimiz, tavşanlı nevresim takımımız, sarı ördek şeklinde ve içeceğin ördeğin turuncu ağız kısmından akan çaydanlığımız... Evimizin dört bir yanında kullandıkça kullanasımın geldiği eşyalar vardı. Serçeli takvimimize bakıyordum şimdi.

Hayır bugünün bizim için özel bir anlamı yoktu.

"Ne gibi?"

Takvim yaprağından aldım gözlerimi ona diktim. İri iri bakışlarım, meraklı gözlerimle onu izliyordum. İçimdeki korku dinmiş sayılmazdı. Bir şeyi unutmuş olmak beni çok mutsuzlaştırırdı çünkü o günün tekrarı için bir sene beklemek gerekirdi. İstemiyordum ben, Fetih'le kutlanacak bir şeyi kaçırmak benim için başka bir insana göre çok daha mühim bir anlam içeriyordu. Şimdi bir sınav uğruna unuttuğum bir şey olursa, vay halime!

Dişlerini göstererek gülümsediğinde dudağının kenarından oluşan minicik, belki annesinin bile fark etmediği çukura baktım. Bu çukur o kadar küçüktü ki benden başka kimsenin görmediğine emindim.

"Bugün fiziki olarak seninle olduğum vakit sensiz olduğum vakti geçti." dedi. Kafamın içi mesleki bilgilerle tıka basa dolu olduğundan belki anlayamadım. Kaşlarımın arasında çukur oluştu cümle toparlamaya çalıştıkça daha çok dağıldı zihnimde.

"2 Kasım'da karşıma çıkmıştın. O günden bugüne seninle olduğum vakit sensiz olduğum vakti geçti. Seninle geçirdiğim günler yedi ay on sekiz gün oldu bugün."

Yedi ay on sekiz gün ve yedi ay on yedi gün. Fetih'in hayatıma girdiği günlerin toplamı. Elli bir yaşıma kadar yaşarsam eğer bu konuşmayı seninle geçirdiği ömür sensiz geçirdiğim ömrü geçti demeyi hep planlamıştım. Evet şimdiden yirmi beş yıl sonrasının hesabını kitabını yapmıştım ama yedi ay on sekiz gün hiç ama hiç aklıma gelmemişti.

"Fetih." diyebildim öylece.

"Hım." bedenim parkenin üstünde kayarak ona döndü ve bağdaş kurdum.

"Fetih." diye tekrar ettim. Hep böyle oluyordu işte, benim kelimelerim tükenmiyordu. Bazen sadece Fetih kalıyordu geriye, onu tekrar edip edip duruyordum. Gülen yüzünü avuçlarımın içine aldım, burnunun üzerine birkaç öpücük kondurdum.

"Çiçekler onun için mi?"

"Siyah gül bulamadım, eve de geç kalmak isteme..."

"Seni çok seviyorum." sesim titriyor, gözlerim buğulanıyordu. İçimde bir dağ vardı üzerine hiç karlar yağmıyordu, etekleri hep çiçek açmıştı. Bir yağmurun altında onu bırakıp gitmeden önce en son bu kadar taşmışken bu cümleyi kurmuştum. Kaybedecek bir tek Fetih'im vardı, haykırmak istiyordum hislerimi.

"Biliyorum." dedi. Defalarca kez ben de seni karşılığından çok daha iyiydi. Biraz olsun azını hissetsin istemiyordum. Dudaklarımızı birleştirdim delicesine öpüşmedik, uzun soluklu bir öpüşün ardından başımı çektim ama alnını alnımla birleştirdi. Elleri ellerimin üzerini örttü ve "Sana bir şey söyleyeceğim." diye fısıldadı.

"Hım."

"Bunu öylesine söylemiyorum."

"Hı hı."

"Bunu diğer insanlar gibi de söylemiyorum. Bunu abartarak hiç söylemiyorum."

"Hı hı."

"Sen benim bu hayattaki en büyük şansımsın."

Bana seni seviyorum deseydi ben de biliyorum derdim ama bu cümle cevapsız bıraktı beni. Şans deyince benim aklıma ilk Suna annem gelirdi. Bir insana şans demek için o insanın hayatınızın yönünü değiştirmesi gerekirdi. Fetih için kullanamaz mıydım bunu? Kullanırdım ama ikinci bir hakkım olması gerekirdi, önceliği Suna anneme verirdim. O benim en büyük şansımdı, benim dünümü, bugünümü ve geleceğimi belirlemişti.

Bir insana şans kolay kolay denmezdi.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Ellerimi yüzünden ayırdı, elleriyle kavradı yanaklarımı. Alnımda gezindi dudakları. "Ben ne yazarım ne şairim, ben sadece çizerim. Nasıl anlatayım ki sana şimdi? Ben çekinirim Efsun." dedi. Ne oldu da aniden bu kadar duygularımıza yoğunlaştık açıklamaların peşine düştük bilmiyordum. Ne mi oldu? Fiziken beraber olduğumuz gün sayısı ayrı olduğumuz gün sayısını geçti bugün.

"Öyle dışarıdan film ağzıyla konuşuyormuş gibi gözükmekten, herkesin kullandığı kelimelerle bir şeyler anlatıp basitleştirmekten çekinirim Efsun. Yazık edeceğimi sanarım içimdekilere. Romantik değilim ki ben, nasıl romantik olunur nerden bileyim? Daha önce kime romantik oldum? Sana olayım diyorum, olamıyorum da."

Bugünü hesap edip kapıma çiçekle gelmesi bile romantikliğin ta kendisiydi ama farkında değildi. Önceki ilişkilerinde kaba saba bir adam olmadığını, saygılı olduğunu biliyordum ama romantik olmayışını öğrenmek iki arada bir derede, mutfaktan duman kokusu daha tam çıkmamışken benim içimi rahatlattı.

"Sen romantik bir adamsın."

"Beni o kadar çok seviyorsun ki verdiğim bir bardak su bile sana bu düşündürüyor."

Yine kendine haksızlık ediyordu ama müdahale etmedim çünkü evet verdiği bir bardak su da benim için çok kıymetliydi. Bunun sebepleri vardı, Fetih yemek yerken ilk benim bardağımı doldururdu. İlk benim tabağımı alırdı, ilk benim yememi beklerdi.

"Sen benim en büyük şansımsın." dedi tekrardan. Bu cümleyi kırptım ve kalbime yerleştirdim. Her mutsuz hissettiğimde elimi kalbime koyacaktım

ve bu cümlenin orada olduğunu hatırlayacaktım. Bu cümlenin bendeki dengi Suna annemdi, öyle ki heybetli bir cümleydi.

"Sen olmasan ben kötü bir adam olurdum Efsun."

"Hayır, belki bu kadar iyi bir adam olmazdın." söylediğini inkâr etmedim, yumuşattım. Fetih'te müthiş bir değişim olmamıştı, ihtiyacı yoktu zaten. O en başından beri özünde iyiliği taşıyan bir adamdı. Sadece yüksek bir öfkesi, düşük bir öfke eşiği vardı. Bunu tam zıddına çevirmiştik beraber. İyi bir adamdı, daha iyi bir adama dönüşmüştü. O nasıl benim başımı yumuşatmamı sağladıysa ben de onun öfkesini törpülemesi için tüm desteği vermiştim.

Fetih bana hayatın müşterek olduğunu öğretmişti.

"Sen olmasan daha mutsuz olurdum, hataya daha meyilli olurdum, suça daha elverişli olurdum. Sen benim en büyük şansımsın Efsun. Ben nasıl anlatacağım bilmiyorum ama sığdıramıyorum da seni hiçbir yere." dedi. Bugün sanırım Fetih için tanıştığımız günden beri yaşadığımız en özel gündü. Gözleri parıl parıl parlıyordu, kendini açıklayamadığını sanıyordu ve çırpınıyordu.

"Nasıl şükredeceğimi şaşırdım bugün artık, aklımı kaçıracağım bak. Bana bir şey söyle anlatamıyorum ben kendimi. Yemin ederim içimdekiyle söylediğim bir değil, bir şey söyle durulayım. Çok köt..."

"Fetih benim kalbim artık mutsuz değil."

Bunu ona uzun zamandır söylemek istiyordum aslında ama daha güzel bir zamanı olduğunu hissetmiş gibi bekletiyordum. Gözleri küçüldü ve o çaresiz bakışları dağıldı. Şaşırdı ilk, nereden bildiğimi sorguladı sonra ona dünyadaki en güzel hediyeyi vermişim gibi o eşsiz kıpırtı dolaştı yüzünde.

"Gerçekten mi?"

Dudaklarım bir gülecek gibi oluyor, bir ağlayacak gibi titriyordu. Başımı salladım. "Evet. Kalbim o kadar mutlu ki bazen ne yapacağımı şaşırıyorum. Mutsuz olduğu günler de aklıma gelmiyor." bunun sınav stresiyle alakası yoktu, sahiden gelmiyordu. Zaten konuşmalarımız hep geleceğe yönelik oluyordu. Geçmiş olduğu yerde kalmıştı. Bugünle beraber daha çok hem de. Sonuçta bugün yedi ay on sekiz gün olmuştu.

Bir şeyi başarmış gibi sevinçle karşıladı beni. Dudakları dudaklarımın üzerine kapandığında bedenim geriye doğru düşecek gibi oldu. Zar zor tutundum ona, bir şeyler devrildi. Tahminimce şarap kadehiydi. Belimden yakaladı beni, kucağına çekti.

"Senin o kalbine ölürüm ben."

Yarın İstanbul Üniversitesi'ne doğru muhtemelen sabahın köründe yola çıkacaktık. Beni bekleyen ve sabah erkenden başlayan iki buçuk saatlik bir sınavım vardı. Gece yormadık birbirimizi. Uslu uslu yemek hazırladık yakmadan, güllerimi vazoya koydum, şarabımızı yarın içmek için ayırdım ve kuşum, kedim ve eşimle beraber stressiz bir uykuya dalmayı başardım.

Sanırım doktor doktoru gözünden tanıyordu.

Oturduğumuz yerin karşı kısmında genç kadının başında duran orta yaşın üstünde iki kişinin de doktor olduğunu düşünüyordum. Anne babası olduğuna emindim zaten. Doktorlar, doktor kızlarını sınava getirmişlerdi. Kır saçlı adam açtığı suyu kibarca kızına uzattı, kapağı tutuşu bile bana göre doktor olduğunu haykırıyordu. Yanağımı Fetih'in koluna yaslamışken bakışlarımdan rahatsız olmasınlar diye çektim ve ellerime baktım gülümseyerek.

Birazdan girerdim sanırım içeri. Stresli değildim, hatta oldukça rahattım.

Fetih saçlarımı arkaya doğru aldı ve yüzümü iyice bedenine yasladı. Sarıp sarmaladığında beni çok garip bir şekilde aniden burnumun direği sızladı ve ağlayacağım sandım. Sanırım bahsettiğim kadar rahat değildim. Üzerindeki mavi kot gömleğine sardım kollarımı.

"Ne yapacaksın iki buçuk saat?"

"Seni bekleyeceğim."

"Ama çok uzun. Git istersen başka bir yerde otur. Zaman geçmek bilmez." ilk oturumdan sonra ikinci oturum vardı bir de... Akşam altıya kadar buradaydı ve sıkılacaktı. Biliyordum.

"Hayır burada bekleyeceğim. Sen gelene kadar da kalkmayacağım." gömleğini elimin altında sıktım ve gözlerimi kapattım. "Efsun." diye seslendi bana. Git artık diyecek sandım ben başta. İnsanlar yavaş yavaş giriyordu.

"Efendim."

"Çok garip bir duyguymuş."

"Hı?" gözümü açtım ama başımı kaldırmadım.

"Çok garip bir şeymiş bu Zeliha'da böyle hissetmedim."

Bir kalp atışı sesi vardı ama benden geliyor sanıyordum. Elimi Fetih'in kalbine bastırdım ve hızla atan kalbi avucumun içinde tekledi.

"Fetih." dedim şaşkınlıkla yaslandığım yerden kalkarken. Kalbi benden daha hızlı atıyordu.

"Bakma öyle ben de anlamadım, şu hale bak. ÖSS'ye girerken böyle değildim ben."

Tutamadığım kahkaha herkesin dikkatini çekerken elimi ağzıma bastırdım hemen. "Sen ciddisin." kalbi böyle atmasa inanmayacaktım stres yaptığına, yüzü oldukça sakindi.

"Şaka yapar gibi bir halim mi var Efsun? Soğuk soğuk terlerim de sen içeri girince. Fesuphanallah." zaten telaşım hiç yoktu Fetih'in bu hali beni iyice rahatlattı, kıkır kıkır güldüm gergin yüzüne.

İnsan içinde olmamızı umursamadan yüzünü gözünü mıncırırken "Tamam stres yapma, tamam. Önlüğümü hep sana ütületeceğim, kapıda da seni bol bol bekleteceğim. Tamam yetiştin, tamam."

"Efsun!"

"Tamam dedim Fetih, stres yapma. Hastaneye de sen bırakırsı..."

"Efsun diyorum!"

Bize çevrilen gözlere rağmen Fetih'in yüzünden gözünden öperken ben güle oynaya girdim fakülteye, Fetih'se ciddi, çatık kaşları ve içinde dua ederek uğurladı beni.

***

Sabah onda başlayan, saatlerin tam da şimdi her şey bitmişken on yedi kırk beşi gösterdiği; iki oturum totalde beş saat süren bir serüvenin sonunda merdivenlerden inerken başım ve gözlerim ağrıyordu. İlk oturuma göre çok daha ağır ve zor geçmiş bu oturumun sonunda kamburum çıkmış, saçlarım dağılmıştı. İki oturum arasında iki saatlik bir zaman vardı ve o vakti çimlerde Fetih'in dizine yatıp dinlenerek geçirmiştim. Nasıl geçtiğini sormamıştı, sınavdan çıkmışım gibi de davranmamıştı.

Geçen sefer nerede bıraktıysam orada bulduğum Fetih'i bu kez göremedim. Etrafa baktım birkaç kez. Üç dört dakika erken çıkmıştım acaba bir yere gitmiş de daha dönmemiş miydi?

İnsanlar arasında Fetih'i arıyordum, orta yerde durmuştum. Beynim sulanmış, Fetih hariç hiçbir tanıdığı görmüyordum. Mesela insanlar bana el sallıyor, yerinden doğruluyor, ismimi söylüyordu ama bakıp geçiyordum. Fetih'i bulmaya çalışıyordum sadece.

Gördüm, mavi gömleğinin eteklerini düzeltti diğer insanların önüne geçecek bir hızla bana ilerlemeye başladı. Diğer insanlar...

Mesela Zeliha ve Emir.

Mesela Burcu.

Mesela Meltem teyze ve İlbey amca.

Herkes oturduğu yerden kalkıp bana doğru yürüyorlardı.

"Bitti, geçmiş olsun. İyi misin?" dedi ilk Fetih. Ellerini bana uzattığında ona tutundum ve sanki bize zaman tanır gibi fazlasıyla yavaş yürüyen insanlara baktım. "Biz de seni bekliyorduk." başını eğip kulağıma doğru yaklaştı. "Hepsi senin sınava gireceğini öğrenince gelmek istedi."

Sınav yerine girerken sadece Fetih yanımdaydı, şimdi öyle bir kalabalık karşıladı ki beni bir anda etrafım sarıldı bir çemberin içinde buldum kendimi.

"Meltem Hanım'la da iki al ver yaptım çözdüm galiba aramızdaki meseleyi, istemede sorun çıkmayacak Allah'ın izniyle."

İnsanlar çevremde kazanmışım gibi tebrikleri yağdırıyor, gururla bana bakıyordu. Hareket etmiyor sadece benim için burada toplanan kalabalığa bakıyordum.

"Şimdi bu insanlara nasıl beş kat merdiven çıkın diyeceğiz bilmiyorum ama ben bilirim davet etmek istersin sen."

Meltem teyze o süreçte fiziken de yanımda olan tek kişi olarak bizi gözleri parlayarak izliyordu. Bana doğru bir adım yaklaştığında Fetih yavaşça ayrıldı benden.

"Gözün aydın." dedi ve bunun sınavla ilgisi olmadığını ikimiz de biliyorduk.

"Aydı." dedim ve bana açtığı kollarının arasına girdim. Kollarını boynuna sararken yüzümü gizledim hemen omzuna.

"Gerçekten benim için geldiniz mi?" kızıymışım gibi, Burcu'yu öper gibi koklaya koklaya öptü saçlarımdan.

"Tabi ki senin için geldik. Sınavının nasıl geçtiğini sormayacağım. En iyisini yaptığını biliyorum zaten. Bitti ve kurtuldun, şimdi sonuçlar açıklanıp sen göreve başlayana kadar yaklaşık üç ay geçiyormuş. Fetih söyledi, araştırmış da. Üç aylık tatilin var. Bitti her şey tebrik ederim seni." Burcu'nun göz kırpışı, Emir'in muhtemelen İlbey amcadan ötürü önünün bile iliklenilmiş olması, sınavımın nasıl geçtiğini sormak için deliren Zeliha ve İlbey amca...

"Gelmişken de eşinden aldık haberleri. Her şey sonunda gönlümüze göre olacak, çok heyecanlıyım. İlk defa kendi evimden gelin çıkaracağım. Yaşamadan öleceğim sandım bunu!" bunları sadece benim duyacağım şekilde söylüyordu. Ellerimiz ayrıldığında İlbey amcaya döndüm.

"Benim okulda girmişsin." dedi. Senelerini vermişti buraya. Öğrenciliği, öğretmenliği, profesörlüğü. Bu okulun kült isimlerinden biriydi ve o kişi bugün burada öğrencisini beklemişti. Elinden öpmek istedim izin vermedi

ve yanaklarımdan öptü. Herkese ayrı ayrı tek tek sarıldım, geldikleri için defalarca kez teşekkür ettim.

Suna annem vardı ben üniversite sınavına girerken o beklemişti. Fetih vardı, o beklemişti Tus'a girerken. Yani hep tek kişi olurdu. Hayatımda ilk kez bu kadar kalabalığı kucakladım önemli bir anın dışında ve içimden bir ses diyordu ki bunu sağlayan kişi Fetih'ti. Benim insanlara sarılışımı izliyordu.

"Sizi Zena'ya götüreyim mi?" dedim. Hem en iyi akşam yemeğini oradan sağlayacağımı bildiğimden, hem de İlbey amcaya beş kat merdiven çıkarmamın mantıklı hiçbir yanı olmadığından yaptım bu teklifi. Diğerleri tamamdı, Meltem teyze de zorlanır çıkardı ama İlbey amca zaten hastaydı ve Fetih keşke misafir istemezken eve gelecek olası bir hastayı da düşünseydi. Kafasında bir tek ben vardım zorlanacak, beni de sırtına alıyordu zaten.

Zaten bu teklifim fazlasıyla olumlu karşılandı. Özellikle daha önce yemekleri tadan Burcu öve öve bitiremedi. İki araba ve yoğun bir trafikle vardık Zena'ya. Hiç uğramayalı neredeyse bir ay olmuştu. Biz gitmeden zaten masamız hazırlandı. Çok tabaklı biraz büyük bir masa. Üzerimde olan şey kilolarım değildi, sınav yükümdü. Hafiflemiştim.

Ayşen tanıştı herkesle, yemekler geldi, Burcu'nun babasıyla küçük küçük sürtüşmelerini dinledik. Hâlâ aynı konuydu. İlbey amca masadakilere bile herhangi bir torpilin söz konusu olmadığını hissettirmek için elinden geleni yapıyordu.

"Beğendiniz mi?" dedim ortalık daha fazla gerilmesin diye.

Herkesten ayrı ayrı beğeni mırıltıları geldi. Neredeyse tüm masalar doluydu, hatta çat kapı gelseydik bize yer olmayacaktı. "Annem bütün arkadaşlarını influence ediyor biliyor musun Efsun?" dedi Burcu. "Özellikle yabancı arkadaşlarını. Hepsi Türkiye'ye gelince ilk buraya gelecek."

"Etkiliyor." diye düzeltti İlbey amca. Fetih'le göz göze geldiğimizde gülüştük. Sanırım bazı erkeklere bu doğuştan yükleniyordu.

"Beklediğimden çok daha iyi her şey. Fazlasıyla doğru bir yönlendirme yapmışım, hiçbiri geldiğine pişman olmayacak." bakışları çalışanları takip etti. Kimse bu konuda konuşulmaması gereken meseleleri açmıyordu. Sonra dışarıdan tesadüf eseri ama aslında tam olarak Fetih'in kasti yönlendirmesiyle konu düğüne geldi. Zeliha'nın sınavlarını konuşuyorduk halbuki.

"Zaten düğün için Zeliha'nın vize tarihlerini de kıstas aldık." dedi ve uzunca bir düğün muhabbetinin içine girdik.

"Şimdi siz bize bir tarih verin ki ben ona göre hazırlığımı yapayım." dedi Meltem teyze.

"Haftaya."

Fetih'in kısa ve net cevabı masada kısa bir şok etkisi yarattı. İlbey amcayla bakıştılar bir süre. Adam bir sene önce de aceleci tavrımızdan dolayı kızmıştı bir sene sonra da aynı şeyi yapıyorduk.

"Fetih." dedi dikkatle. "Sen benim öğrencim olsaydın dersimden hiç geçemezdin evlat." herkesin mimikleri değişti, dudaklar kıvrıldı, gözler büyüdü. Kadehteki suya bakıyordum.

"Size katılmıyorum efendim." dediğinde Fetih yutkundum, nefesimi tuttum. "Sizin gibi bir eğitimciden aldığım dersten kalmak için ahmak olmam gerekir ve ben başarısız bir öğrenci hiçbir zaman olmadım." tuttuğum nefesi verdim usulca, kalbim hızlı hızlı atıyordu yine. Fetih gibi ben de geriliyordum onların karşısında. Özellikle karşı karşıya geldikleri vakit.

"Kelimeleri iyi kullanıyor olman bana hâlâ devam eden, törpülemediğin aceleciliğini unutturmuyor."

Meltem teyze dudağının kenarını kaşıdı ve karışmamam için kaşlarını indirip kaldırdı. Burcu'ysa Fetih'le ateşkes imzaladığı için ortalığı karıştırmıyor ama umarsızca yemeğini yemeye devam ediyordu.

"Estağfurullah." dedi Fetih geri durmadan. "Bir tarihçiye kelime oyunuyla bir şeyleri unutturmak benim ne haddime? Sadece zamanımız kısıtlı bunu söylemek istiyorum. Efsun muhtemelen üç ay içinde asistanlığa başlayacak. İsteme, düğün, ev kurma ve ufak bir tatil planımız var. Çok yoruldu birkaç aydır, iş hayatına başlamadan zamanında da yapamadığımız ufak tatili bu sefer yapmak istiyoruz. İşlerimizi ne kadar erken bitirirsek o kadar çok dinlenmek için zaman kalır. Siz benden daha iyi bilirsiniz elbet." dedi. İncelikle seçtiği ve İlbey amcanın üstünlüğünü sık sık bastırdığı manipülatif cümleleri vardı.

Sinsi.

"Doktorların uzmanlık dönemi diğer mesleklere benzemiyor maalesef. Otuz altı saatlik nöbetler başlı başına yoğunken muhtemelen kadın doğum çok daha zor olacak onun için. Bir kez daha tatil yapmak istesek bu belki de seneler sonra mümkün olacak. Aslında acele etmiyorum sadece o zamanı arttırmaya çalışıyorum."

Spiker gibi konuşuyordu. Telaffuzu, ses tonu... Nefesimi yine tutmuştum. Fark etmiyordum bile. İlbey amca bir süre sustu, karşılık vermediğinde gergin bakışlarım Meltem teyzeye ulaştı. O gülümsüyordu sakince.

"Meltem'e bırakıyorum son sözü." dedi İlbey amca. "Ben bir şeyleri yetiştiremem diyebilir. Evimiz ne zaman müsaitse onun için buyurun gelin." dedi. Meltem teyzenin neden gülümsediğini anladım. O da eşini konuşmadan tanıyanlardandı.

"Haftaya mı diyorsun?"

"Bugün cumartesi, haftaya cumartesi olur. Hatta cuma da olur, perş..."

"Fetih!" diye tepki gecikmedi Meltem teyzeden. Hani cılkını çıkarma der gibi.

"Evet efendim bir hafta."

"Burcu?"

"Ben buradayım anne, sen bilirsin."

Burcu'yu bu kadar yumuşatan yedi ayın özellikle ilk zamanlarına birebir şahit olması mıydı? Fetih'le birbirlerine sataşmıyor, hatta ters ters bile bakmıyorlardı. İki normal arkadaş gibi davranıyorlardı. Aksi durumda Burcu Fetih'i elli kere germişti bu masada.

"O zaman ben Efsun'u da alıyorum." dedi Meltem teyze ve Zeliha'nın elindeki çatal devrildi. Bu cümle küçük bir gerginlik yarattı bedeninde Emir'le göz göze geldiler.

"Alıyorum derken?" dedi Fetih.

"Yani sonuçta ne kadar evli de olsanız, madem bir şeyleri en başından özenle yapmak istiyoruz Efsun'un yeri bizim evimiz. Yardım etsin, her ne isterse kendisi seçsin. Olması gereken bu Fetih. Sonuçta istemeye geldiğiniz gün Efsun yan koltuğunda çiçek ve çikolatayı taşımayacak herhalde. Değil mi?"

Beni Meltem teyzenin dedikleri değil, Zeliha ve Fetih'in tepkileri huzursuz etti. Sesleri çıkmadı ama öyle bir mutsuzlaştılar ki oturduğum yer rahatsız etti beni.

"Elbette yan koltuğumda oturmayacak ama sonuçta biz evl..."

"Evet evlisiniz ama bu heyecanı bence henüz evlenmemiş gibi yaşayın. Her şey o kadar da formaliteden olmasın. Ben tabi ki zorlamıyorum ama..."

Gözler bana döndü. Fetih aylar sonra döndüğünde bu gece son yalnız uyuduğun gece demişti ve öyle de olmuştu. "Meltem teyze." dedim kısık bir sesle. Fetih bana bakıyordu. Ne dersem kabul edecekti biliyordum. "Karabaş'ı biliyorsun ben birkaç saat evde olmayınca terk ettim sanıyor

onu. Şimdi kedimiz Şeftali de var. Ben Karabaş'ı alıp gidersem çok boşluğa düşer. Kendini çok kötü hisseder."

Söylemedim açık açık, bahaneler sıraladım durdum.

Halbuki ben Fetih'i bırakmak istemiyordum. Fetih bensiz uyumazdı.

Yanımda gerginlikten kabarmış bedenin sakinleşmesini hissettim. Masanın altından elimi tuttu. "Ben gündüz gelirim, gece giderim." dedim. Beni anladığını, bahanelerin altında neyin yattığını görüyordu. Bu masada bunu en hisseden kişiydi belki de.

"Son bir iki gün en azından Efsun. Hani istemenin olacağı gün bizim evimizde uyan en azından."

Bu biraz daha iyi geldi kulağa ve "Tamam." dedim usulca. O güne daha altı gün vardı. O zaman konuşurduk. Fetih'in serçe parmağını kavrarken masa altında elleri biraz soğumuştu. Terlediğini de hissediyordum.

Bu konuşmanın devamı daha rahat geçti. Ev hakkında konuştuk. Aslında iki üç yer belirlemiştik zaten, sınavdan sonra gidip birine karar vereceğiz demiştik. Eşyaları seçecektik bir de. Gerisi Fetih'le çalışan bir iç mimara bırakılacaktı. Sadece bahçesiyle biz ilgilenecektik.

Tatil yerimiz hakkında da öncesinde konuşmuş en azından ölke dışı diye karar vermiştik. Hangi ülke olduğu belli değildi daha.

İstemede giyeceğim kıyafet ve gelinliğim vardı bir de. Onlar da gerekiyordu. Ve henüz Fetih'le paylaşmadığım İzmir'deki evimizde Suna annemin ömrü yettiğince hazırladığı bazı çeyiz eşyaları vardı. Bunlar öyle gidip mağazadan alınacak şeyler değildi ama hepsi el örmesi parçalardı. Onları almak istiyordum evden. Gelenek göreneklere göre yaşayan onlara önem veren biri değildim ama o yarım çeyiz benim için kıymetliydi. Evimizde olsun istiyordum.

Her ne kadar yarım desem de ertesi gün Fetih beni, Meltem teyzemlerin evine bıraktığında muhtemelen Burcu'nun olan ama yarısı bana verilen çeyizle tamamlanmış sayılırdı. Meltem teyzenin neden gelip kalmam için ısrar ettiğini anlamıştım. Evlenmek kolay değildi. Duygusal olarak bile o evden çıkmak yeterince ağırdı.

Yirmi altı yaşımdaydım. Tek bir gün bile inanmazdım çeyiz denen bir şeyin beni bu kadar duygulandıracağı. Zeliha İzmir'e gittiğinde eve gidip Suna annemin yaptıklarını da göndermişti. Duygu cümbüşüydü benim için.

Meltem teyze demişti ki 'Ben bu çeyiz işini fazla abartmayı sevmem. Sonuçta benim şimdi beğendiğimi kızlarım beş sene sonra beğenmeyebilir. Evinde kullanmak istemeyebilir. Hem ben tencere takımı alsam ne olur

fazladan? Kızım belki o dönem başka bir şey beğenip almak isteyecek? O yüzden ihtiyacınız kadar var. Biz Çerkez'iz. Bol bol el emeği parçalar var. Çeyiz bana göre böyle olur. Şimdiye kadar neyi çeyiz diye kenara koyduysam yarısı senin.'

Çeyiz, evin temizliği- buna boya badana dahildi. Burcu kriz geçirmişti ne gerek var padişah mı geliyor, ben habersiz evleneceğim diye- benim ve onların kıyafetleri, yapacağımız saç modelleri- hazırlayacağımız yemekler. Bir hafta sahiden azmış. Geçen sefer iki haftada evlendiğim için başta normal gelse de az olduğunu bu sefer anlamıştım.

Eve de ister istemez geceleri gidebiliyordum ancak. Bu Fetih için yeterliydi, hiç eve gelmeme ihtimalimden daha iyiydi. O da kendi tarafından hazırlık yaptığı için zaten hiç mi hiç zaman yoktu. Altı gün su gibi geçti gitti ve Meltem teyzenin ısrarı ağır bastı. Yarın isteme varken bu gece onların evinde kalacaktım.

Burcu yüzümdeki maskeyi çıkardı ve yüzüme baktı. "Kalbim duracak bu kadar heyecanlanmam normal mi?" dedi.

"Bilmiyorum ki, midem bulanıyor benim de."

"Benim de bulanmasa hamilesin diye darlayacağım ama kusacağım şimdi. Geçen sefer hiç böyle olmamıştı ya. Gerçi geçen sefer düğün değil taht savaşları vardı. Neyse tamam dur, yarın şimdi kim gelecek yarın istemeye bilmiyor muyuz?"

"Sormadım dedim ya." dedim ve tavana baktım. Karnım ağrıyordu, ter basıyordu devamlı.

"Neyse tamam Fetih kimi getireceğini bilir." dedi ve beni yellemeye başladı. Utanmasam Burcu'nun sence sorularından bu aşaöaya geldiğine ağlayacaktım. Son bir haftadır her şey çok duygusaldı.

"Hadi uyuyalım yarın annem bizi sabahtan dikecek ayağa. Efsun ben evlenirken her şeyimle ilgilenmezsen seni de kocanı da gebertirim duyuyor musun beni? Bak altı gündür sabahın köründe kalkıp durmadan ev temizliyorum. Gerçekten bırakacaksın kocanı çocuğunu geleceksin bizde kalacaksın her şeyi yapacaksın." dedi.

"Tamam ben yine sabah gelir akşam gid..."

"Efsun kes sesini ya!" yerinden zıplayıp bağırdı bana. "Hadi şimdi tamam daha hassas dönemdesiniz ama beş sene sonra da böyle devam etmezsiniz. Benim de sabrımın bir sınırı var bak delirtme beni."

"Bunu o zaman konuşalım mı?" aynanın önünden kalktım ve ikili yataktan cam kenarına geçtim. Yastık mı çok rahatsızdı yoksa ben mi zaten

rahat edemeyeceğim diye kendimi şartlandırdım bilmiyorum ama cenin pozisyonu aldım ve telefonuma baktım. Gece saat biri geçiyordu ve evde biz hariç herkes uyumuştu.

Fetih uyumuş muydu acaba?

Son görülmesine girip baktım. Bir saat öncesiydi. Uyuyakalmış olabilirdi, o da çok yorulmuştu. Burcu su almak için çıktı odadan. Meltem teyzemlerin evi dubleks bahçeli bir evdi. Hatta yarın gelince dışarıda mı içsek kahveleri diye düşünmüştük. Eğer ki ben sıcaktan bayılacak gibi hissedersem öyle yapacaktık.

Dilim damağım kurudu, uykuya da dalamadım, Burcu'nun gelmesini bekledim. Gelsin de su içeyim belki uyurum diye umut ettim ama yatak çok rahatsızdı dönüp duruyordum. Burcu da gelmiyordu. Beğendiğim birkaç gelinlik modeline baktım, yeni modeller ve saç şekilleri araştırdım. Çok sıkıldım girdim birkaç sipariş verdim evimiz için. Çok önemli ihtiyaçlardı bunlar. İkili kupalar, banyo için çok tatlı bir paspas, diş fırçalarımızı koymak için uygun bir tutucu ve daha fazlası. Büyük eşyaları alıyorduk tabi ama ya küçükler? Diş fırçalarımızı koyacak yeri Fetih düşünmüyordu mesela. Yarın kızacaktım.

Şimdi arayıp kızsa mıydım?

Niye düşünmüyordu bunları?

Bu adreslere artık yeni evimizi eklemem lazımdı arayıp açık adresi alsa mıydım? Ben tam bilmiyordum kapı numarasına kadar. Yani mesela kaydetmesem sonra unutsam ve siparişi yanlışlıkla kızımızın evine versem kurye hiç yoktan beş kat çıkacaktı. Yazık değil miydi kuryeye?

Fetih'i aramak için hepsi birbirinden önemli yüzlerce sebep bulurken kapı şükürler olsun ki açıldı. "Nerede kaldın Burcu, susuzluktan öleceğim." diye söylendim ama dönüp duyu almaya da çalışmadım. Kızdım çünkü ona biraz daha gelmese Fetih'i arayacaktım su getirsin diye.

"Benim güzel karım susamış mı?"

Benimle beraber bir el daha ağzıma kapandı çığlığımı bastırmak için. Yatak duvara yaslı olmasa düşecek kadar sıçradım. Fetih'in eli ağzımın üzerindeydi.

"Fetih yakalanırsan seninle imzaladığımız tüm ateşkesleri unut! Yeniden düşman oluruz. Babam beni öldürür." Burcu kapının önünde fısır fısır konuşuyordu. "Yemin ederim bıktım sizden ya. Nasıl bir belasınız anlamıyorum ki." gözlerim kocamandı, Fetih'se tepemden gülümsüyordu. Kalbimin çarpıntıları kulağımda atıyordu.

"Yarın babam yedide uyanır. Kalkar global gazeteleri okur, çayını içer falan. Saat altıda yok ol bu evden."

"Tamam Burcu, çıkabilirsin. Teşekkür ederim."

"Ay bir de çıkabilirsin diyor ya sinirden saçlarımı yolacağım." Burcu çarpacağı kapıyı sessizce kapattı ve Fetih ağzımı açtı.

"Sen nereden girdin?"

"Kapıdan girdim. Burcu'dan rica ettim açtı." doğruldu yerinden ve kapıyı kilitledi. Sehpaya konulmuş suyu işaret etti ve ceketini çıkardı.

"Ben sözümde dururum. Son bensiz uyuduğun gece dedim sana." kravatını da çıkardı, kollarını kıvırdı ve ayakkabılarını çıkarıp geldi yatağa. Suya uzandı ve bir yudum aldıktan sonra bana uzattı. Sessiz sedasız onu izliyordum. Suyu elinden içtim ve yorganı üzerimize örtmesini izliyordum. Başını koydu yastığa ve yanına çökmemi bekledi.

"Fetih fark eden biri olurs..."

"Olmaz. Yarın sabah altıda gideceğim. Gel sen buraya."

Başımı o gelmeden önce dünyanın en rahatsız yastığına bıraktım. "Ne zormuş bu işler böyle." dedi sakallarını yüzüme sürterken. Yarın Burcu makyaj yaparken yüzümde bir tahriş olmuş yer görürse beni öldürebilirdi ama yine de geri çekilmedim, gözlerimi kapattım ve bunu yapmasına izin verdim.

"Öyleymiş."

"Hanımı görmek için gizli saklı evlere girmediğimiz kalmıştı bir onu da yaptık. Bir hafta daha olsa camına taş da atarmışım ben. Dönsene arkanı, yatak küçük öyle daha iyi sarılırım." dediğini yaptım, kollarını belime yanağını yanağıma yasladı.

"Bakmazdım ki camdan."

"Hadi oradan."

"Hayatta bakmazdım. Bekler bekler giderdin."

"Yeme beni." duraksadı. "Ye ya da."

Gözlerim iri iri açıldı ona baktım. Yüzünde bir ima yoktu halbuki bunu görmeden tepki gösterdim. "Fetih başkasının evindeyiz."

"Kızım senin kafan nasıl çalışıyor, bak etti iki!" dedi şaşkınca. "Ne anladın? İnkâr etmeye devam et demek istedim. Ben de ileri gidip bohçanı hazırla diyecektim."

Utanç bu kez dünyanın en rahatsız yastığıma kadar bulaştı. Dudaklarım şaşkınca açıldı. "Sen beni yemek istiyorsun anlıyoru..."

"Sus." dedim ve gözlerimi sıkıca yumdum.

"Çok özledin anlıyorum ama."

"Fetih tamam sus çok stresliyim ne dediğimi mi biliyorum?"

"Yenecek bir adamım senin için haklısın ama ben başkasının yatağında karımla sevişmem. Benim kırmızı çizgilerim var, mahrem anlayışım var. Anlıyorum yemek istiyor..."

Elimi dudaklarına inleyerek örttüm. O büyük konuşmasını yeni yeni unutmuşken bu ikinciydi. Biri bitip diğeri başlıyordu bayılacaktım şimdi. Yüzümü yastığa gömdüm, ağzını da açmadım. "Tamam kapatıyorum bu gecelik konuyu." dedi en azından bana acıyıp. "Müstakbel eşimi yarına kadar kızdırmayacağım. Maazallah yarın sorulan sorulara siz bilirsiniz der şimdi. Benim sağlığımla oynar."

Heyecandan uyuyamadığımız ilk geceydi. Bir daha ne zaman heyecandan uyuyamayacaktık bilmiyordum ama ilkin içindeydik. Küçücük yatakta tavana bakıp yarını ne kadar konuşabilirsek o kadar konuştuk. Biz iki koca insan, iki yetişkin, bir doktor bir mimar, çiçeği burnunda çift olarak ama işin aslı bugünlerin hayalini kurmuş, içinde ukde kalmış iki sevgili olarak bu heyecanı bile doya doya yaşadık. Bugünler beklenmiş, eşsiz günlerdi.

İnstagram; serceyioldurmekofficial

LXV- yaban mersini

Bol hastalıkla geçen bir ayın neticesinde hâlâ hastalığımı koruyarak zorlukla attığım bir bölümdü.

Duyduğuma göre bir yorum bir ağrı kesiciye bedelmiş. Yani tamamen tıbbi bir bilgi.

Yan bir hikaye olacak demiştim ya ona az kaldı söylemek istedim. Bir gece ansızın gelecek.

Keyifle okuyun!

"Bu ne rahatlık? Aklımı kaçıracağım bu ne rahatlık? Stres yapın biraz yoksa paralayacağım hepinizi!"

Meltem teyzenin sesi evin içinde yankılandı ve titreyen ellerime baktım. Hangi rahatlıktan bahsediyordu bilmiyordum tam olarak ama elimi kalbime bastırdım. Şiddetli vuruşları vardı, yerinde duramayan bir çocuk gibiydi.

"Anne biz senin gibi bağırmıyoruz diye mi haksızız ben anlamı..." cümlesi bölündü ve telaşla kollarımdan tuttu. "Efsun iyi misin?" diye en az annesi kadar bağırdı. Şaşkınca ona baktım, "Anne Efsun'un tansiyonu düştü galiba!"

"Burcu ne diyorsun?"

"Efsun," Meltem Teyze telaşla bağırdığı odadan çıkarken. "Kızım sakin ol." dedi az öncenin aksine. "Sakin ol güzel kızım, sakin ol. Otur şöyl..."

Az kalsın pamuklara sarılıp sarmalanacakken Burcu, annesinin kulağının dibinde var gücüyle bağırdı. "HANİ RAHATTIK?" Meltem teyze yerinden zıpladı korkuyla ama Burcu'ya bu yetmedi devam etti. "KAN DIR DIK!"

Meltem teyze ayağındaki topukluyu çıkarmak için ilk hamleyi yaptığında Burcu geriye doğru kaçtı ve ellerini kaldırdı. "Sakın!" dedi kapı eşiğinde. O topuklu ayakkabı atılırsa hemen kaçacaktı. "Senin karşında on yaşında Burcu yok, senin karşında yirmi beş yaşında İstanbul Üniversite'si tarih bölümünün en iyi profesör..."

"Öğretim görevlisi." uzun süredir sesi soluğu çıkmayan İlbey amca, yine Burcu'nun en sinir olduğu yerde girdi konuya. "Kırk fırın ekmek yemeden yine yüksekten konuşuyorsun." sonra eşine döndü ve elindeki topuklu

ayakkabıya baktı. "Attım sıva söylediğin yere. Artık misafirler gelince sizin giriş duvarında dökülme var biz istemiyoruz kızınızı demeyecekler."

Meltem teyze elindeki ayakkabıyı yere bıraktı ve bana tutunarak giydi. "Süper." dedi imayı görmezden gelip. "Eğer ki tahminimizden kalabalık olurlarsa hemen kilerden sandalyeleri getiriyorsunuz. Bu görevi Burcu sana veriyorum."

"Bunun yerine çocukları başka odaya atabiliriz anne."

O kadar telaşlı ve her ayrıntıya ayrı ayrı özen gösteriyorlardı ki onlar görmese de benim ara ara gözlerim doluyordu. Zaman zaman acaba buradaki gelin sıfatı bende değil de Burcu'da mı diye sorguluyordum çünkü ancak kendi kızlarına bu kadar özen gösterilebilirdi.

"Seni o çocukların başına öğretmen olarak koymamı istemiyorsan bu fikirlerini kendine sakl..." dışarıdan hepimizi donduracak bir ses geldi. Biz üç kadın durduk ve birbirimize baktık. Burcu geri geri birkaç adım attı ve pencereden dışarıya baktı. Ellerim çok üşüyordu, midem bulanıyordu. Ne stresli işlerdi bunlar! Üstelik ben evliydim, ona rağmen bu haldeysem evlenmeden bu süreci yaşayanlar- yani ben hariç herkes- nasıl katlanıyordu?

"Oha." dedi kısık sesle. "Anne sandalyelere ihtiyacımız gerçekten var galiba." tutukluktan kurtulan ikinci isim Meltem teyze oldu ve hızla pencerenin önüne gitti. Bakışlarım onları takip ediyordu ama hareket edemiyordum. Meltem teyzenin gözleri yerinde durmadı ve hızla odanın içine baktı sonra yeniden pencereye.

"Resmi geçit olabilir mi bu?"

"Hayır anne Fetih öndeki işte!"

"Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi... Ben yedi saydım."

Kişi sayısından mı bahsediyordu? Korkunun sıkıştırdığı nefesimi geri verdim. Bu tepki yedi kişi için miydi?

"Nereye park edecekler şimdi bunlar?"

Burcu bana baktı ve imayla gülümsedi. "Karadereler kız istemeye gelmiş." pencereye usulca yaklaştım ve Burcu görmem için geri çekildi. Meltem teyzenin neden resmi geçit dediğini anlayabiliyordum. Art arda sıralanmış siyah araçlardan insanlar inmeye başladı. Araçları sayamadım gözlerim Fetih'i aradı korkuyla. Evet saçmalıktı ama Fetih'i aradım bu kalabalıkta. En öndeki araçtan özenle giyinmiş bir kadını çıkardı yüzünü göremediğim ama kim olduğunu bildiğim bir adam.

Sultan babaanne.

Kars'tan buraya mı gelmişti?

Fetih'in eline iki demet çiçek konuldu, biri siyah bir demetti diğeri daha renkliydi. Bir elindeki demetler, diğer eli babaannesinin elini tutmuşken daha bu sabah çıktığı eve baktı ama beni görmedi.

"Kızlar hadi kapıya." dedi Meltem teyze. Burcu elimden sıkıca tutarken kapıya kadar götürdü beni. Ellerimi karnımın üzerinde birbirine sardım ve derin bir nefes aldım. İçim titriyordu ve ağlamak istiyordum. Çok saçma bir istekti bu, neden istiyordum bunu bilmiyordum. Ben kına gecelerinde ya da evden çıkarken ağlanmasını saçma bulurdum ama şimdi hissettiğim şeyin önüne geçemiyordum.

Kapıyı açacağım vakit hep bir ağızdan engel oldular. Önce onların çalmaları gerekiyordu. Çok geçmeden çaldı zaten kapı. "Biraz bekletelim biraz daha çalsınlar." dedi Burcu ama hemen engel olundu buna.

"Niye kızım görgüsüz müyüz biz?" dediğinde Meltem teyze açmam için işaret etti ve kapıyı usulca açtım. Ayakkabılardan başladım Fetih'i süzmeye. Üzerinde jilet gibi siyah bir takım, içinde beyaz bir gömlek vardı. Kravatını özenle bağlamış, saçlarına da ayrı bir özen göstermişti. Çok saçmaydı ama bir an ikimiz de birbirimize uzun uzun bakmaktan çekindik ve gözlerimizi kaçırdık.

Her şey gerçekten hiç evlenmemişiz gibi ilerliyordu. Halbuki bu sabah yatağımdan kalkıp gitmişti. On dört on beş saat ancak olmuştu.

"Hoş geldiniz." dedim Sultan babaanneye bakıp. Gözüm bir an arkayı yokladı. Zeliha'yı gördüm, Fetih'in halalarını gördüm, kuzenlerini gördüm, Emir'i gördüm, Merthan'a takıldı gözüm bir an. Çok kısa tuttum bunu çünkü Sultan babaanne "Hoş bulduk." dedi. Fetih'in de yardımıyla içeriye adımladıklarında direkt ona yöneldim ve elini tuttum. İçimdeki korku onun elini öpmeme izin vermeyip avuç içimden öpmesiyle dağıldı.

Bana kızgın değildi.

"Efsun." dedi ve o an gerçekten kendimi tutamam sandım ama beklediğimden daha dirayetliydim. İkimiz de aynı anda aynı cümleyi kurduk.

"Hoş geldin." dedi.

"Hoş geldin." dedim.

Gülüştük ve yanak yanağa öpüşüp sarıldık. Sarılışı o kadar sıkı sıkı ve benimseyiciydi ki emindim artık bana kızmamıştı, beni suçlamıyordu. Fetih'le göz göze geldik ve elindeki siyah gül demetini uzattı. Demeti aldığım an bana uzandı.

Dışarıdan oldukça mesafeli bir temastı bu ama yanağım yanağına değdiği an "Bayılacağım galiba." diye fısıldadım.

"Çok güzel görünüyorsun." dedi benden ayrılırken ama neyse ki diğer yanak vardı daha. "Bayılmak üzereyken de."

Yerde bir altmış yatarken de bakalım aynı şeyi söyleyecek miydi? Onlar usulca ilerlerken eline çikolata tutuşturulmuş Zeliha geldi önüme. Bu kez hakkını erkek tarafı olmaktan yana kullanmıştı ve bu en doğrusuydu. Fetih'in yalnız kalmaması gerekiyordu. Kollarını bana sardı ve "Abim her an bayılabilir." dedi. "Sabahtan beri iki kere tansiyonunu ölçtüm."

"Ne?"

Fetih'e baktım telaşla. Çok garipti ama o da bayılmak üzereyken çok güzel görünüyordu. "Korkma ikisinde de normal çıktı. Ben önlem aldım sadece ama Kürşat onunla alay ettiği için biraz sinirli. Çok güzel olmuşsun Efsun abla."

Zeliha geçti yanımdan, Emir'le sarıldım, Merthan'la sarıldık, Güzide hala da bu kez olması gerektiği gibi erkek tarafıydı. Onunla sarıldık, kızları gelmişti ve görmeyeli değişmişlerdi epey. Onlarla sarılıp koklaştık. Tek bir kişi bile içinde bulundukları durumu garipsemiyordu. Ve bir bebek gördüm. Başta tanıyamadım hatta. Annesine baktım. Fetih'in en küçük halası, Zühre Karadere'yle tek iyi anlaşan halası, hatta Zeliha'nın deyişiyle Pollayanna olan halası ve en önemlisi Atakan'ın annesi.

Kucağındaki bebek Atakan mıydı?

"Atakan?" dedim ve dikkatini üstüme çektim. Onu bir daha görene kadar büyüyeceğini biliyordum ama yaş alacağını bilmiyordum. Tüm dişleri çıkmışken bunları göstermek ister gibi gülümsedi ve elini havaya doğru kaldırıp salladı.

"Hatırladın mı annem Efsun yengeni?" diye sordu. Bu imkansızdı ama Atakan mırıl mırıl konuştu. Saymayı unuttuğum kadar insan öptüm ve karşıladım. Halaları, eşleri, çocukları... Herkes yavaş yavaş büyük salona geçti ve yedek sandalyeler de geldi. Fetih bir köşeye oturmuştu yanında bir boşluk vardı ve ayakta kalan Kürşat oraya oturmak istedi ama Fetih kimsenin onu görmediğini düşünerek itti kardeşini.

Gözleri beni aradı ama ben zaten onu izliyordum. Masum masum beni süzdü ve sadece gözleriyle yanına gelmem gerektiğini söyledi. Oturdum yanına, elbisemi düzelttim ve geriye yaslandım. İkimizin de elleri bacaklarımızın üzerinde birleşmişken birbirimize bakmıyor, hatta çoğunlukla halıya bakarken buluyorduk kendimizi.

Ve o defalarca kez, her seferinde farklı türlüsü sorulacak olan "Nasılsınız?" sorusu soruldu. Havalardan konuşuldu. Kars daha serinmiş, İstanbul kadar ısınmamış, Karadeniz zaten bildiğimiz gibiymiş. Konu çaydan açıldı bir ara, ne alaka ben de tam bilmiyordum. Dünyanın en iyi çayının Karadeniz çayı olup olmaması konuşuldu ve sonuç olarak olmadığına karar verildi. Burada İlbey amca çayın tarihi hakkında kısa bir bilgi verip herkesi şaşırttı. Şu an buradaki genç çocuklar hakkında konuşuldu, okulları, eğitimleri, gençlikleri... Doktorluk ve öğretmenlik hakkında konuşuldu. Burada daha dikkatli dinlemeye çalıştım ama çok da mümkün değildi odaklanamıyordum. Ülkenin gidişatı hakkında konuşuldu ve uçurumun kıyısında olduğumuza karar verildi.

Fetih'in bacağı bir yerde bacağıma çarptı sonra bu ufak bir oyuna dönüştü aramızda. Fark edilene kadar devam ettik ama genç gözlerden kaçmak mümkün değildi. Gizli gizli güldüler bu halimize. Kürşat yine elinde telefonla tıkır tıkır bir şeyler yazmaya başladı. Sanıyordum ki yine sosyal medyadan bir şeyler paylaşıyordu. Fetih'e yakalanırsa nasıl bir savunma yapardım bilmiyordum çünkü aramızda geçen ve onun şahit olduğu şeyleri yazıyordu. Tamam isim yoktu, her şeyiyle anonimdi ama insanlar artık bu konuda paylaşım bekler hale gelmişti ve Kürşat arz talebi layığıyla yerine getiriyordu.

Türk mutfağından da konu açıldı. Bu konuda herkes çok net bir şekilde savundu mutfağımızı. Bir ara birincilik İtalya'da diye bir bilgi geldi hemen müdahil oldum, dedim ki pizza ve makarnayla birincilik mi olurmuş! Fetih'i dürttüm bana destek olsun diye. Hemen oldu sağ olsun. Dürterken fark ettim terlediğini, hemen bir peçete alıp uzattım ona. Ben silerdim de insanların yanında ayıp olur diye yapmadım.

"İyi misin?" diye fısıldadım.

"Konuyu bize getirmemek için konuşmadıkları şey kalmadı." diye söylendi.

"Daha önce bir istemeye katıldın mı?" diye sordum.

"İlk." dedi.

"Demek ki bu işin usulü bu."

Kısa bir gülüşme geçti aramızda. Küçüktü ama tüm dikkatleri çekmişti. Konu nihayet bize geldi diyemezdim çünkü gerginliğim arttı. Terlemiş ellerimi bacağıma bastırdım. "İşin aslı bu misafirlik geçen sene yapılmalıydı." dedi Sultan babaanne. "Ben o dönem hastaydım, düğüne bile affola katılamadım."

"Estağfurullah. Nasip bu zamanaymış Sultan Hanım, sağlık her şeyden önce gelir." dedi Meltem teyze.

"Aynı şekilde ben de kalp ameliyatı olmuştum. Biz de gelememiştik. Sağlık olsun da geç de olsa halledilir her şey." diye ekledi İlbey amca. Onlar böyle konuştukça ben de normalleştiriyordum kafamda. Evliliğin birinci yılında istemesi olan tek insan değildim bence. Muhakkak koca dünyada bunu yaşayan vardı. Bir tek biz her şeyi sondan başa doğru yapmıyorduk ya.

"Şimdi nasılsınız, iyi misiniz hocam?" dedi Güzide hala. Her şeye rağmen öğretmen olduğunu öğrendiğinden beri hocam diyordu.

"İyiyiz iyiyiz çok şükür. Geçti gitti." sağlık konusu biraz uzatıldı. Yemenin içmenin çok önemli olduğu söylendi. Fetih elindeki peçeteyle alnını silmeye ve kısık sesle sabır dilemeye başladı yanımda. Ayağına vurdum çaktırmadan. En nihayetinde "Efsun." dedi Meltem teyze. "Sen istersen bize bir kahve yap." sonunda ilk adım atıldığında başımı salladım ve usulca ayrıldım yanlarından.

Ben mutfağa girmeden Burcu, Zeliha ve Güzide Hanım'ın kızı Sahra beni geçip öne geçtiler. "Gizlice saydınız mı kızlar?" diye sordu ve tencerelere yöneldi.

"Ben yirmi sekiz saydım." dedi Sahra.

"Ben de yirmi sekiz saydım."

Cezvelerin olduğu çekmeceyi açtığımda "Ne yapıyorsun sen?" diye önüme geçildi.

"Kahve yapmayacak mıyım?"

"Cezvede mi yapacaksın?"

"Kahve makinesinde mi yapayım?"

"Efsun senin aşiret kocana yetecek büyüklükte kahve makinesi üretildi mi sence? Çok iyi bir girişimci düşünce değil mi yalnız? Aşiret boy kahve makinesi. Nasıl düşünmezler bunu ya?"

Kısa bir an, ben hariç, bu fikrin çok yaratıcı olduğu düşünüldü sanki. O büyüyü Burcu yarattı Burcu bozdu. "Aman her neyse. Tencerede yapacağız. Ben böyle bir ihtimale karşı dün tencerede kahve yapmayı araştırdım. Zeliha şu masadaki bardak takımlarını dizsene buraya."

Kahve bardakları dizildi, sayılı miktarda su ve kahve konuldu ve ocağın altı açıldı. Biz yemek yapar gibi kahve mi yapıyorduk? Daha iyi bir fikir var mıydı? "Gel karıştır şunu Efsun." dedi ve geri çekildi. Küçük bir şey de olsa kepçe tutuşturdu elime.

"Sahra nişan tepsisini sen tut olur mu?" karşı tarafımda nişan tepsimi ve makası alırken Burcu yapması gerekenleri anlatıyordu. "Makas yok diyorsun başta, benim uygun gördüğüm kadar harçlığı kapınca makası sakladığın yerden çıkarıyorsun. Tamam mı?"

"Şunu yapmayın ya..." dedim istemsizce. Geçen sefer de kapı açılmamıştı ve Fetih'in sabrıyla oynamışlardı.

"Sana ne Efsun? Kız öğrenci ya, ihtiyaçları vardır. Var mı bir ihtiyacın mesela?" dedi. Bir tek Zeliha bana yardıma geldi. O da olmasa tencereyle ne yapardım bilmiyordum.

"Telefonumu değiştireceğim açığım var annemle aram bozuk diye ne yaparsan yap dedi, babama da izin vermiyor."

Burcu parmağını şıklatarak beni gösterdi. "Bak gördün mü?"

"Sahra Fetih abine söylersen o sana yardımcı olur. Ya da ben san..."

"Hayır kız alın teriyle kazanmak istiyor belki. Karışma sen. Makas yok diyecek." alın teri dediği kesinlikle stresten kıvrandırdıkları Fetih'e aitti. Burcu makası nasıl saklayacağını anlatırken, ben ve Zeliha kahveleri hazırladık ve işin sonunda yanıma geldi elinde tuzla.

"Fetih'in hangisi?"

"Yok artık o kadar da değil!"

"Tuz eklemeyecek misin?"

"Hayır Burcu, ne kadar saçma sapan adet varsa hepsini yapmak istiyorsun. Ne tuzu? Tuz falan eklemem Fetih'in kahvesine. Üstelik tansiyonu sıkıntılı biliyorsun."

"Tamam pul biber ekleyelim?"

"Hayır Burcu hiçbir şey eklemeyeceğim." kahvelere her an bir hamle yapmasın diye siper oldum.

"Çikolatalı süt koyup evlere şenlik kızımız var şarkısıyla paylaşım mı yapacaksın?" dedi tiksinir bir halde.

"Hayır, Fetih sade içer sade vereceğim." ben gelenek ve görenek insanı değilken bu kadarı başlı başına bana saçma geliyordu. Ben Fetih'in tuzlu kahveyi tekte içeceğini zaten biliyordum neden bugün yeterince stresliyken bir de tuz basılmış kahveyi içseydi ki?

"Zeliha bir şey söyle buna." dedi.

"Yani..." sesi muallaktaydı. Hayır koymayın abimin tansiyonu yükselir demiyordu hiç. Fetih'i alıp göğüs kafesime saklayacaktım şimdi, bu insanlar ne acımasızdı. Ya da seninki düşkünlük Efsun, ne dersin? İçimden geçen cümleyi görmezden gelip, şu an ona vakit harcayamazdım. "Yaparsan içer."

"Biliyorum içeceğini, tamam hadi neyse götürelim şu kahveyi. Soğuyorlar bak." tek kısımda taşıyamadım, ikiye böldüm. İkinci tepsinin son bardağı Fetih'e aitti. Ben geldiğimde ayaklandı hafifçe ve öyle aldı kahvesini. Oturmamı bekledi oturmak için. Tepsi kızlar tarafından elimden alındı ellerim önümde birleşirken herkes pür dikkat Fetih'i izliyordu. Özellikle Merthan, elindeki telefonla çaktırmasa da video çekmeye çalıştığını anlayabiliyordum. Yüzündeki abartılı keyif gerçekten tuz koyma ihtimaline karşı mıydı?

Fetih usulca kahvesinden bir yudum aldı ve ona bakan gözlere değil bana baktı bir an. "Kendine yapmadın mı?" diye sordu kısık sesle. Bir şaşkınlığı yoktu, o da sanki biliyordu tuz koymayacağı. Gerçi evde yemeklere bile en az miktarda koyuyordum. Damağımız tuzsuz yemeğe alışmıştı, yapılan turşular bile olması gerektiğinden az tuzsuzdu.

"Hayır yapmadım."

"Benimkini verebilirim."

"Teşekkür ederim ama senin o." Fetih kahvesini birkaç yudumda bitirdiğinde Merthan'la göz göze geldik ve dudaklarını oynatarak tuz dedi. Başımı salladığımda onun da eli sallandı ve Allah kahretmesin seni der gibi tavır koydu, telefonu cebine attı.

"Kahvelerimizi de içtiğimize göre sebeb-i ziyaretimize gelelim." Fetih'in elinde minik bir bardak vardı, su bardağı. Sıkıca tutuyordu düşmesin diye. Sultan babaannenin sesiyle avuçlarımı dizlerime bastırdım. Karnım çok ağrıyordu ve kalbim birkaç dakika daha böyle çarparsa hiç hoş şeyler olmayacaktı. "Gençler birbirini görüp beğenmemiş olsaydı bile, ben Efsun'u görsem torunum yine kızınızla evlensin isterdim." dedi. Bu cümle çok güzeldi belki ama derleyip toparlayamıyordum kafamda.

"Allah'ın emri peygamber efendimizin kavliyle, sizin de kızınız gibi gönlünüz ve izniniz varsa Efsun'u oğlumuza istiyoruz." çok klişe bir söz, asırlardan kullanılıyor da ama bir cümlenin sizin için kullanılmasına hiç ihtimal vermeyince çok garip bir tat bırakıyordu damakta. Cümle benim için kuruldu ama en çok ben inanamadım.

"Biz," dedi İlbey amca. "kızımızı kimseye emanet etmeyiz. Evleneceği kişiye bile." Fetih'in parmak boğumları bardağı sıktı. Halbuki stres yapmasa ses tonundan bile belliydi olumsuz bir şey söylemediği. "Biz büyütürüz, yetiştiririz o zaten kendi ayakları üzerinde yaşar gider ama hayat da uzun bir yol. İnsan bazen dinlenmek istiyor, bir zaman sonra da o yolda tek başına yürümek istemiyor. Kadın erkek fark etmeksizin. Değil mi Fetih?"

Fetih kurumuş dudaklarını ıslattı ve başını salladı. Derin bir nefesin ardından, "Efsun benim yol arkadaşım." dedi. Tıpkı benim ona bir sene önce söylediğim gibi. Tut ki bu bir yol demiştim, ben senin yol arkadaşınım. Bu bir yol ve biz yol arkadaşıydık. Meltem teyzenin bana dokunan gözleri ışıldıyordu.

"Aynen öyle olmalı." dedi İlbey amca. "Bu kapı her zaman Efsun'a açık zaten. Bir gün yorulur, bir gün dinlenmek ister kapının her zaman açık olduğunu da Efsun bilir. Değil mi Efsun?"

Fetih de dahil herkesin bakış açısına girdim. Başımı salladım. "Bilirim." dedim. Ama yorulmam. Oldu da yoruldum hiç söylemeden kendimi Fetih'in kucağında bulurum.

"O halde çocukların da gönlü var, Fetih'ten yana da gözümüz arkada değil, kızımız da mutlu bize de saygı duymak düşer. Rızamız var. Hayırlı uğurlu olsun."

Evimde bir evlilik cüzdanı yokmuş gibi üzerimden büyük bir yük kalktı, o ana kadar eğiliyordum da aniden duruşum düzeldi. Sırtımdan aldı bu sözler yükleri. Hayırlı olsunlar, Allah utandırmasınlar havada uçuştu. Bir anda ayağa kalkmışken bulduk kendimizi, büyükler etrafımızı sardı, Fetih önünü ilikledi ve belime dokundu. Tepsiyle Sahra yanımızda durduğunda yüzükler üzerindeydi ama bir eksiğimiz vardı. Makas.

"Aaaa," dedi Burcu sahte bir şaşkınlıkla. "makas yok." Fetih o kadar stres yönetimi yapamıyordu ki "Nasıl yok?" diye bir an alık alık sordu. Belki ben bilmeseydim aynı şeyi düşünürdüm. Güzide Hanım'ın eşi "Yok." dedi ve imayla Fetih'e baktı da ancak öyle anladı. Dudaklarını yaladı ve eli cebine gitti. Cebindeki paranın bir kısmını aldı koydu tepsiye. Sabırsızdı hareketleri, bu tarz şeyler onun için zamanı erteliyordu ve sinirleniyordu. Üstelik Sahra geçen sefer de başroldeydi.

"Hâlâ yok." dedi Sahra gülümseyerek. Bu demekti ki telefon açığı kapanmıyordu. Fetih hiç uzatmadan cebindeki paranın tamamını bıraktı. Bu sefer emin oldum o parayla bir telefon alınabilirdi zaten. Hepsi iki yüzlük banknotlardı. Bir an önce kesilsin istiyordu yüzükler. Sultan babaanne kızlarının yardımıyla yüzükleri taktı ama makas çıkmadı ortaya.

"Sahra." diye annesinden uyarı aldı ama sanırım Burcu gerekli işareti yapmamıştı daha. Gözü sık sık arkadaşıma kayıyordu çünkü. Emir girdi aniden araya, Fetih çulsuz gibi yanımda kalmıştı çünkü. Bir miktar da o koydu ama Burcu şansını zorlamaya çalıştı. Annesi tam fiziken müdahale edecekti, makas bence de tepsi altındaydı, Burcu engel oldu.

"Tepsiyi tutana karışılmaz bizde." dedi bilmiş bilmiş. Hayır böyle bir durum yoktu. Arkalardan böyle biraz ukala, biraz eğlenceli, biraz çapkın bir ses duyduk.

"Bir saniye bir saniye." dedi Merthan ve insanları aşıp bize vardı. Ceketinin iç cebine daldırdı elini 'benim' dercesine bir deste para çıkardı ve tepsiye koyduğunda Sahra'nın gözleri büyüdü. Sanırım artık araba alabilir miyim diye düşünüyordu. Burcu'ya bakınca ben de baktım. Burcu da aynı şekilde paraya bakıyordu. Evet o da kesinlikle kaç öğretmen maaşı var orada diye bir hesap yapıyordu. Yutkundu ve Merthan'a baktı göz ucuyla. Sonunda gözleri onay verir gibi açılıp kapandı ve makas usulca çıktı.

Merthan neden bir isteme merasiminde bu kadar parayı yanında taşıyordu ben de bilmiyordum. Ya da yıllardır bu anı bekliyordu. Çünkü bir damat o parayı cebine koysa oradaki çıkıntı bile çok absürt dururdu.

Sultan babaanne kızlarının yardımıyla kurdeleyi kestiğinde bir alkış tufanı koptu. Kurdeleler sallanıyordu yüzüklerden ve aniden herkes bizi öpmek için sıra bekler oldu. Birçok insanın elini öptüm, sarıldım, Atakan'ı kucakladım, Zeliha'nın akmış yaşlarını sildim, Sahra ortadan kayboldu. Araba fiyatlarına bakıyor olabilir miydi acaba?

En son iki kişi kaldı.

Efsun ile Fetih.

Karşı karşıya durduğumuzda kendimi tutamadım ve elimi kaldırıp yüzüğümü gösterdim. Aynısı onda da yokmuş gibi. Otuz iki diş sırıtarak yüzüğümü gösteriyordum. Elleri havalandı ve yüzümü yakaladı dudaklarını alnıma bastırdı ve "Şükürler olsun." dedi. Yine yerinde duramayan bir kadın ve ağırbaşıyla şükür sabır çeken bir ikilinin bir parçası yapmıştık. Kollarımı boynuna sardım bana sarıldığında ayaklarım bir an havalandı yerden.

"Çok şükür." dedi yeniden. Şükrediyordu. Bana mı, yüzüğe mi, bu ana mı bilmiyordum. Fetih için zaten çoğunlukla ya sabır ya da şükür sebebiydim.

***

Burnumun bir deliğine peçete sıkıştırmıştım çünkü artık silmeye üşeniyordum ve Fetih silmesin istiyordum. Üzerimde hırkam, onun üstünde pikem ve önümde bilgisayarımla biz çok güçlü bir üçlüydük çünkü hasta da olsam tatil yerimizi seçecektim.

"Yani sen o peçeteyi burnuna sıkıştırınca akmayacak mı?" baygın bakışlarımı ona çevirdim. Bana yine midemin bulanacağı şeyler hazırlamış olmalıydı kesinlikle çünkü altı dakikadır sessizdi.

"İçmeyeceğim." desem de bu daha çok ağzımdan içmiceeeem şeklinde çıkmıştı.

"Öyle bir içeceksin ki..."

"Nişanı atarım bak!"

"Tabi efendim."

"İçmeyeceğim."

"Ben sana giydiklerine dikkat etmeyip hasta olursan, seni eziyet çektire çektire iyileştiririm demedim mi?" sesi o kadar gaddarcaydı ki sanki bir başkası konuşuyordu. Yorganın altına girip ağlayacaktım şimdi.

"Ya ne oldu aniden sana? İki ay önce hasta olunca hiç sesin çıkmıyordu bebek gibi bakıyordun. Bak nişanlandık diye böyle yapıyors..."

"O zaman stresten hasta oluyordun şimdi kombinin gözüksün diye montunun önünü inatla kapatmadığın için hastasın." dedi. Ne vicdansız bir adamdı böyle yahu! Nişanlanmadan önce fark etmemiştim, etsem muhtemelen nişanlanmazdım.

"Tamam yani sonuç olarak hastayım. Ne fark eder ki?"

Nezleydi işin aslı. İlaç içsem hemen toparlanırdım, aslında çoğu zaman gündüz iyi oluyordum ama gece bastırınca günün yorgunluğuyla artıyordu. Bütün gün evin eşyaları için geziyorduk, evimize gidip geliyorduk derken yoruluyordum. O yüzden hasta olmuştum aslında kıyafetle alakası yoktu. Bu tamamen Fetih'in yorumuydu.

"Beni alakadar etmiyor, biraz demlensin kalkıp içeceksin." başımın yanına oturduğunda sürüne sürüne dizine yattım ve saçlarımı sevmesini bekledim. Dağılmış tutamları önce toparladı parmaklarıyla sonra sevmeye başladı.

"Bir fikir oluştu mu kafanda?" dedi bilgisayara bakarken.

"Hayır. Senin aklında bir yer var mı?"

"Yok." dedi. Bu kararsızlık biraz daha devam ederse vazgeçecektik gideceğimiz tatilden. Düğünden sonra evimize geçecektik ve yeni bahçemizde çiçek ekecektik. Kesinlikle sonumuz bu gibi duruyordu. Kırk yıl sonrasını şimdiden yaşamaya başlayacaktık. Suskun suskun siteleri dolaşırken saçlarımı okşayan elleri şakaklarıma masaj yapmaya başladı. Hiç söylemesem de başımın ağrıdığını farkındaydı sanki.

"Efsun." dedi bir zaman sonra. "Sana bir şey anlatmamı ister misin?" yanağım dizine yaslı şekilde yatıyordum o ana kadar. Kapanmak üzereydi gözlerim aralandı ve sırt üstü pozisyona geçtim. Bu bizim için çok özel bir soruydu ve ne kadar sorsak da bu soruyu özel oluşu değişmiyordu.

Aramızda hiçbir şey yokken bile yattığım yatakta gözlerim yarı aralıyken Fetih'e hayatımı bu şekilde anlatmaya başlamıştım. Fetih derdim, sana bir şey anlatmamı ister misin? Sene geçmişti hâlâ aynı soruyu sorardık. On sene geçecektik yine aynı soruyu soracaktık.

"İsterim." dedim.

"Sen gittiğin dönem." dedi ve bu sorunun altında yatan anılar bir süredir gittiğim döneme ait oluyordu. "Kaybolmak istiyordum bir süre ama gerçekten kaybolmak istiyordum. Kaybolayım ki evin yolunu arayayım, seni eve gelene kadar en azından unutayım. Unutayım derken nasıl anlatsam..." gözlerini ekrandan çekti ve bana baktı. "Hani hayatımın bir ucundan tutacak kadar en azından. Sorumluluklarım vardı, yerine getirecek kadar. Seni unutmaktan kast..."

"Anladım Fetih." dedim, daha fazla açıklamasına gerek yoktu. Bilmeliydi ki aynı şeyi ben de yaşamıştım. Çok uzun bir süre iyileşmek için geldiğim yerde Fetih'i bıraktığım gerçeğiyle yüzleşiyordum ve iyileşmek için tek bir adım bile atmıyordum. İyileşmem için bir süre Fetih'i unutmam lazımdı. Bu unutuş başla bir unutuştu.

"Daha önce hayatımın belli bir dönemini geçirdiğim yerleri düşündüm en başta. Kars'a gittim. Çocukluğum orada geçmişti sözde ama aklıma sen geldin. İstanbul'u düşündüm. Oraya da seninle gitmiştim. İzmir zaten olmaz dedim. Kaçmak istediğim yerlerde hep bildiğim yerlerdi. Sen bana demiştin ya her şeyi kontrollü yaşamaya çalışıyorsun, kontrol hastasısın diye. O zaman anladım. Halbuki kaybolmak için hiç gitmediğim yere gitmeliydim. Onu bile beceremedim. Nerede seni hatırlayacağım yerler oraları tercih ettim."

Saçlarımdaki elini tuttum ve avuç içini öptüğüm an tüm yüzümü sardı eli. Kocaman elleri yüzümün tüm ayrıntısını kavrıyordu, eğdi başını bıraktığı boşlukları öptü. "Üzül diye anlatmıyorum akıllım." dedi. Yüzümü daha çok sıktı, tek eli yetmedi diğeri de dahil oluyordu. "Akıllım." dedi yine. Öptükçe aynı kelimeyi tekrarladı durdu. Yüzüm gözüm kızarana kadar da sürdü bu. Bu kadar yakınıma girmesi kesinlikle yanlıştı hasta olurdu ama devam ediyordu. Sevgi patlamamız bittiğinde o da devam etti.

"Bu ülkede doğru yeri bulamayınca yurt dışı düşündüm sonra."

Bu cümleye kadar fazlasıyla duygusal gidiyordu her şey. Burada bana; yedi ay boyunca yokluğumda, en azından hayatına devam edecek kadar şehirden şehre nasıl savrulmak istediğini anlatıyordu. Sulanmıştı gözlerim.

"Yurt dışı mı?"

Kars demişti, İstanbul demişti, Urfa, İzmir... Bunların hepsi tamamdı. Ülkemin her bir köşesi benim için tamamdı ama ya ötesi?

"Evet. Sonuçta hayatımın belli bir dönemi..."

"Hangi ülkeyi düşündün mesela?"

Gözlerim hızlı hızlı açılıp kapandı ve tüm yaşlar dağıldı tıpkı duygusal bakışlarım gibi. Dizinden doğrulmak istedim ama izin vermedi.

"Konumuz bu mu?" diye sordu. Evet konu tatil yapacağımız yerdi ama aniden İtalya'ya kadar gelmişti. Fetih İtalya'yı benden çok seviyor olabilir miydi? Beynim uyuştu bu ihtimal karşısında.

"Benim yokluğumda beni unutmak için İtalya'ya gitmeyi mi düşündün?" sesimde büyük bir dehşet vardı. Evet derse aklımı kaçıracaktım sanki. Sessiz kaldı ve bu sessizlik kocaman bir evetti. Bizim düğünümüzde bile bu kadar kuvvetli evet diye bağırmayacaktı kesinlikle.

"Ben nişanı atıyorum." kontrolsüz dehşetim ilk bu cümleyi kurdurdu bana ve yanından kalkmak istedim. Sinirden saçlarım elektriklenmişti benim ama o kocaman bir kahkaha attı. Konu İtalya olduğu için mi bu kadar keyiflenmişti?

Kollarının arasına aldı beni kalkışımı engelledi. Kesinlikle atacaktım nişanı. Nişanlı olmak müthiş bir duyguydu. Evliyken savrulamayan tehditler savrulabiliyordu.

"Hayır bırak atıyorum nişanı."

"Efsun," dedi. Gülmekten konuşamıyordu. "biz evliyiz."

"Ya bu beni alakadar etmiyor tamam mı?" bana sardığı kollarından çıkmaya çalıştıkça alt bedenim koltuktan kayıyor ama üst bedenim yerinde duruyordu. "Atıyorum ben nişanı. Doğru söyle Fetih sen İtalya'ya ayak bastığın an taşı toprağı da öpüyor musun?" çırpındıkça vücudum şekil değiştirdi ve Fetih işin sonuna noktayı koydu. Koltukaltlarımdan tutarken yere kaydırdığım bedenimi kucağına çekti. Sıkı sıkıya tuttu beni, artık bacaklarım da oynamıyordu yerinden. Yine kocaman kalmıştı üstümde, hareket edemiyordum.

"Hayır," dedi burnunu burnuma sürterken. Nefesimi tuttum, çok yakındık hasta olacaktı haberi yoktu. "benim ayrı kalıp kavuşunca öptüğüm bir sen varsın." dedi. Kesinlikle inanmıyordum İtalya'nın taşını toprağını öpüyor ve gökyüzüne bakıp şükrediyordu.

"Hayır kandıramayacaksın beni. Nefret ediyorum şu ülkeden ya. Haritadan nasıl sile..."

"Almanya senden bir kademe daha az nefret ediyor İtalya'dan."

"Sen seviyorsun ya, bu İtalya'ya yeter. Gitseydin ya Fetih," dedim içim yana yana. Bunu asla istemezdim. İtalya deyince bile içim bulanıyordu. Bu travmatik olarak kalmıştı bende ve aşamıyordum. "Belki orada kaybolurdun. İtalya sonuçta, gitmek istiyorsan söyle biletini ala..."

"Düşündüm düşündüm ama onun da yolu sana çıktı, bir dinlesen beni..."

"Kandıramayacaksın beni bu sefer. Ağzından kaçırdın kaçıracağını."

Tek elini belimden enseme doğru kaydırdı ve başımı sabit tuttu. Nefes almam kaçınılmaz bir hale geliyordu artık. "Sonra dedim ki oraya gitsem ne olur ki? Efsun'un bana günlerce dinlettiği şarkı aklıma gelir. Onu ilk kez kucağıma çekişim aklıma gelir. Orası da kaybetmez beni. Döner dolaşır Efsun'a giderim. Efsun merkez ben dönüyorum, fizik yalan söylemez. Efsunkaç." dedi. Son cümleleri anlayamasam da bakışları bakışlarımızı ilikledi çırpınmayı bıraktım kucağında. Gerçekten İtalya'ya gitse de beni mi hatırlayacaktı?

"Ben seninle bir yerin önünden geçsem ve oradan bir su alsam, yıllarca orada vakit geçirdiğim kişileri değil seninle su aldığımı hatırlarım." dedi. Benim Edirne'de gördüğüm her şeye Fetih'le alakalı yorum yapmam gibi bir şey miydi bu? Dudaklarını usulca kulağıma yaklaştırdı.

"İtalya'ya gidelim mi?" dedi aniden. İrkildim. "Öylesine yakışırsın ki İtalya'ya sen, öylesine yakışırsın ki." öylesine kuruyordu ki bu cümleyi. Dünyanın en güzel iki nadide parçasından bahsediyordu sanki.

"Anılarımız birikir ve sen artık İtalya deyince aklıma bir tek senin geleceğini bilirsin. Hani öyle de zaten, sen bilirsin. Bir kere gitsek zaten, devamlı gitmek isteyeceğini biliyorum."

"Hı." diye mırıldanırken buldum kendimi.

"Hı ya... Benim de hatırlayacaklarımı değiştirmiş olacaksın. Günlerce kök söktürmeni değil başka şeyleri hatırlayacağım hem. Gidelim mi İtalya'ya?"

"Hı." dedim yeniden. Şimdi onun kucağında ama İtalya'da gibi hissediyordum kendimi. Aklım allak bullak olmuştu."

"Hı hı..." dedi. Dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Alayım o zaman ben biletlerimizi sen çayı içerken. Ben güzel karım."

***

Koltuk takımı alan Fetih'e karşılık aldığım anahtarlıklarımızı takıyordum. Bunu ben muhtemelen çok uzun bir süre kullanacaktım ama Fetih için kullanmak çok da kolay olmayacaktı. Çünkü Tom ve Jerry'li takım anahtarlığı sipariş verirken hiç emin değildim yaptığım şeyin mantıklı olup

olmadığından. Yine de içimde kalacağına evimde kalsın demiştim çünkü biliyordum ki Fetih de öyle isterdi. İçimde kalmasın isterdi.

Çok güzellerdi, devamlı yan yana tutasım geliyordu. Zaten ikimizde de ikişer anahtar vardı, biri arabalarımızın içinde duracak diğeri yanımızda diye konuşmuştuk. Bunu arabasında bile tutsa yeterdi. Hem kimse görmemiş olurdu hem kullanmış olurdu.

Uzun süredir iletişimde olduğum, Fetih'in arkadaşı, iç mimar olan Tülay'ın mesajlarını okudum ve telefonu çantama koyup arabadan indim. Fetih'in arabası evin tam önündeydi. On gündür günlerimizin çoğu evimizde geçiyordu. Yatak odası bugün geldiği için diğer eve gitmeye üşendiğimiz gecelerde koltuğun üzerinde kıvrıldığımız oluyordu. Evimiz de birazcık uzaktaydı. Bu durum bana göre Fetih'in kasti yaptığı bir şeydi Fetih ise tamamen tesadüfi olduğunu, evi beğendiğini, İstanbul'un göbeği bile olsa yine bu evi isteyeceğini söylüyordu.

Kesinlikle insanlar bize gelirken üşensin diye değildi.

Pek tabi yine de kopuk değildik İstanbul'dan çünkü benim verdiğim tercihlere bakılırsa bir, bir buçuk ay sonra kadın doğum asistanı olarak göreve başlayacaktım. Elimdeki anahtarlıklardan Jerry olanla kapıyı açtım ve sesi takip ettim. Matkap sesiydi ve evde bir tek Fetih vardı. Her ayrıntıda emeğimiz vardı, gelip burada şu şöyle yapılsın deyip geri çekilmiyorduk. Her şeyde payımız vardı.

Sesten dolayı geldiğimi duymadı. Gömleğinin kollarını sıvamış duvarla haşır neşir olmuştu. Durdum köşede yaslandım kapı eşiğine onu izledim. Herkes kendi işine odaklanmıştı. Bir zaman sonra matkap sesi durdu ve ucuna anlamadığım bir şey yaptı ve tam arkasındaki alet çantasından bir şey almak için dönmüşken göz göze geldik.

"Ustam." dedim ve elimdeki anahtarlıkları salladım. Kolları sıvalı bir bana bir anahtarlıklara bakıyordu.

"Ciddi misin sen?"

"Bak hemen hayır deme. Almasam içimde kalırdı. Arabada bu kalır olmaz mı?" ona doğru seke seke yürüdüm ve anahtarlıkları gözünün önünde tuttum. Anahtarlıkla benim gözlerim arasında gidip geliyordu. Hayır derse ikisini de ben kullanacaktım ve her kullandığımda, sen kullansan ne olurdu ki diyecektim. Belki içimden belki dışımdan.

"Hangisi senin?"

Sevinçten yerinde zıplamak. Bu tabiri; hayatımın son zamanlarında beni tanımlayan biri olsa kullanırdı sık sık. "Ya ben şöyle düşündüm huysuz ve

devamlı sorun çıkaran Tom. O yüzden senin olsun. Nasıl Fetih, iyi düşünmüş müyüm?"

"İyi düşünmüş müsün?"

"Düşünmüşüm! Bence benziyorsunuz da. Bak yan yana," anahtarlığı Fetih'in başının yanına koyduğumda eli karnımda gıdıklandığı yere dokundu ve sıçrayarak geri gittim.

"Tamam çok değil az benziyorsunuz!"

Eli yine aynı noktaya bastı. Ben geriye doğru kaçtıkça o üstüme geliyordu. "Bana bak bana, bak bana."

"Ya tamam çok çok az benziyorsunuz." gıdıklamalarından kaça kaça devrildim eninde sonunda. Yere düşerim sandım ama Fetih'in itmesiyle düşeceğim yön değişti ve L koltuğun üzerine devrildim. Sıkı sıkı tuttuğum anahtarlıklarımızı kalbimin üzerine bastırdım. Çatık kaşlarıyla sinirli bir adam üzerimdeydi ve onun gözündeyse otuz iki diş sırıtan elindeki anahtarlıkları sıkıca tutan bir kadın altında yatıyordu.

"Çatma kaşlarını." dediğimde ben, daha çok çattı o kaşlarını. Onu taklit ettim. "Bak aynen böyle duruyorsun." başını ağrıtmıyor muydu bu halde durmak bir zaman sonra? Mimikleri daha çok keskinleşti. Burnunun ucunu tutup sıktım. "Sana diyorum sana! Çabuk yaşlanacaksın bak. Zaten yaş olmuş otuz bilmem kaç, kırka merdiven dayamışsın." otuzun başında olması kırka yakın olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. İfadesini bozmadıkça benim şakalar tükendi.

"Tamam o kadar kızma kullanmak istemiyorsan ikisini de ben kullanırım." dedim ve gözlerimi kaçırdım. Yüzüne bakmıyordum ama şaşırdığını görebiliyordum. "Ben sadece belki kabul edersin diye sordum bu kadar kızarsın diye beklemiyordum."

"Efsun..." dedi hayretle.

"Tamam tamam ben anladım anlayacağımı. Hiç sorun değil inan. Tabi ki kullanmak istemeyebilirsi..."

Parmaklarını çeneme sardı "Seni var ya." dedi sabırsızca, bedenini yanıma attı ve elimden anahtarlıklardan birini kaptı. Başımı sinesine yatırdım, yapılacak çok iş vardı ama biz yine yatıyorduk.

"Az kaldı." dedi kısık sesle.

"Neye?"

"Her şeye."

Evet, her şeye. Düğünümüze, evimize taşınmamıza, İtalya'ya gitmemize ve benim işe başlamama.

"En çok hangisi seni heyecanlandırıyor?" diye sordum merakla.

"Kadın hastalıkları ve doğum asistanı olarak göreve başlayacak olman." bana sarılmış kolları bir pamuğa dönüştü, sardığı bedenimden çok kalbim olmuştu artık. Ağzımdan minik bir mırıltı çıktı bunun karşılığı bol i içeren bir Fetih olmalıydı. "Seni?" diye sordu. Onun gibi ben de düşünmedim sanki bunların cevabı daha önce verilmişti.

"Evimize taşınacak olmamız." dedim hemen. İçimi içimden taşıran, hiçbir yere sığdırmayan bir ayrıntıydı bu. İzmir'deki evimden daha büyük ama ona yer yer çok benzeyen bir evdi. Bahçesinde minik minik kulübeler, hatta yer yer kuş yuvaları vardı. Henüz hiç çiçek ekmemiştik, sipariş etmiş gelmesini bekliyorduk.

"Dört duvar bir çatı halbuki..." dedi ve sustu. Evet öyleydi. Şimdiye kadar kaldığım hangi evden farklıydı ki? Dört duvar bir çatı ama anlam veremeyeceğim kadar anlamlı geliyordu her şey. Alacağım bir çatala bile bu kadar değer vermek, her gece henüz hazır olmasa da burada uyumak için kırk takla atmak ve adını koyamadığım bir huzurla başa çıkmaya çalışmak çok zordu. Bunların nedenini bilmemek de daha zordu.

"Evet öyle de işte." dedim. Ben anlamıyordum, belli o da anlamıyordu. Ya da ben öyle sandım.

"Yuva."

Gözlerim küçüldü, başımı yavaşça geriye ittim yüzünü göreyim diye. "Ne?"

"Yuva." dedi tekrardan. "Ev değil yuva. Sebebi bu. Dört duvar bir çatıdan ayıran bu. Ne hissettiğini farkındayım, aynısını yaşıyorum. Bir yılı geçti evliyiz. Evimiz oldu belki ama yuvamız hiç olmadı. Günlerdir eninde sonunda buraya gelmek için adeta bahane arıyoruz."

Ev değil yuva. Evimiz tabiri bana çok tanıdıktı ama yuvamız sanırım gerçekten hiç olmamıştı. Bu kelimeyi bile kullanmamış olabilirdim. Gözlerimi evin içinde dolaştırdım ve ilk kez bakıyormuş gibi baktım. Bunu sözlerle anlatamazdım ama anlıyordum. Evet tam olarak buydu. Efsun'un kalbi mutsuzdu kadar açıklayıcı ve benim anlatamadığım o anlam tek kelimedeydi.

Evet, ev değil. Yuva.

***

"Daha gelmediler, kafayı yiyeceğim daha gelmediler!"

Meltem teyze elindeki yelpazeyle koca salonun ortasında durmuş kendini yellerken telefon kulağındaydı. "Kapatalım gözümüzü Efsun Hanım." dedi

yanı başımdaki makyöz. Gözlerimi kapattım ama onları duymaya devam ettim. Kapı açıldığı an Burcu'nun da sesini duydum.

"Anne iftar yemeği mi vereceğiz, ben anlamadım?" dedi yüksek sesle.

"Burcu ne diyorsun bir sus ya!"

"Ortalığı velveleye veriyorsun gelecekler işte. Adamlar bir milyon kere geliyoruz dediler. İftara yarım saat kalmış da gelmezlerse herkes aç kalacakmış gibi davranıyorsun. İçecekler geldi hem, merdivenlerden çıkıyordu en son."

"Ben bu catering şirketine hiç ısınamadım dedim size değil mi?"

"Evet catering şirketine ısınmak gibi bir beklentiye girmek akıl işi değildi zaten."

Aralarındaki gerginlik zaman geçtikçe yükseliyorken "Ben su içebilir miyim?" dedim cılız bir sesle. Bir saat önce her şey çok yolunda ve hiçbir eksiğimiz yokken aniden düğünün iptal olacağı kadar sorunlar çıkıyordu.

Fetih neredeydi? Ben bir onu görmeye gidebilir miydim?

"Burcu kızı da strese sokuyorsun!" dedi Meltem teyze ve topuk tıkırtılarını duydum. Gözlerime değen fırça darbeleri son buldu ve araladım göz kapaklarımı.

"Ben mi strese sokuyorum anne?" dedi Burcu hayretle ve Meltem teyze cam şişeden bardağa su doldurdu. Suyla beraber telefonumu da elime aldım ve dakikalar önce Zafer'den gelen mesajı okudum.

Yarım saate oradayım.

İkinci bir mesaj.

Erkek tarafı olarak.

Zafer'in benimle geçirdiği vakit Fetih'le geçirdiği vakitten daha çoktu zaten. Bunun olacağını giderken de biliyordum, ki zaten davetiyemiz ilk Zafer'e gitmişti. O Fetih'in çorba arkadaşıydı bir kere. Bu çok mühim bir konuydu.

Tamam erkek tarafı.

Makyajım kaldığı yerden devam etti, yemek şirketi geldi, gelinliğimi giydim. Meltem teyze öylesine her şeyle ilgileniyordu ki bunlar benim için bu cümleleri kurmak kadar kolaydı. "Efsun ellerin titriyor." dedi Burcu ansızın.

"Efendim?"

"Ellerin titriyor Efsun." ben daha bu titrekliğe bakamadan ellerimden sıkıca tuttu. O kadar sıcaktı ki elleri buz tuttuğumu o an anladım. Sebebini

anlayamadığım bir şekilde çenemi de çok sıkıyordum. Ellerine tutundum onun. Gözlerimin içine bakıyordu.

"Bir şey mi oldu?" dedim titrek bir sesle.

"Fetih de bu halde ve ben bu düğünün ilkini de gördüm. Fetih yine stresliydi ama sen çok boş bakıyordun." duraksadı gözlerimin içine baktı. "Gözlerin parlıyor ağlayacak mısın?" diye sordu açıkça. Bazen beni sarsacak kadar açık sözlü oluyordu. "Bilmiyorum ki." dedim. "Ağlamam için hiçbir sebep yok ki."

"Annem mutluluktan da ağlanabileceğini söylemişti. Hiç yaşamadım ama sanırım şu an bunun içindeyiz."

Gözlerim daha hızlı doldu, bu kez ben de fark ettim ve hızlı hızlı ellerimizi ayırıp yüzümü yelledim. "Burcu makyajım akacak durduramıyorum kendimi bir şey yap."

"Annen burada olsaydı o da mutluluktan ağlardı." dedi resmen bana kötülük yapmak ister gibi. "Çünkü evleneceğin en doğru kişiyle evleniyorsun." dedi. Bir seneyi geçmişti ilk düğünümün üstünden. Şimdi ellerimi sıkıca tutmuş kişi bana o zaman ağır ve belki de o zamanki koşullarda haklı cümleler kurmuştu. Şu anın aksine. Benden yana onun gözünde hiçbir şey değişmemişti. Biz dosttuk, o zaman da şimdi de. Burada Fetih ve Burcu arasında değişen şeyler vardı.

Başımı salladım. "Biliyorum." dedim tereddütsüzdü sesim. Halbuki böyle cümleler riskliydi, söylenmemeliydi. Hiçbir zaman emin olunmamalıydı ama benim hissettiğim nesneldi artık. Doğru insanlar vardı ama en doğru insan tek bir kişiydi. "Ama artık sen de biliyorsun sanırım."

Burnunu kırıştırdı ve gözlerini kapattı. "Onun hakkında olumlu şeyler söylemeyi hâlâ istemiyorum tabi ama."

"Ama..."

"Ben erkekler beklemez sanıyordum Efsun ya." dedi. "Hani aylarca bir de. Fetih beklemenin kadınla erkekle alakası olmadığını gösterdi. Bir de bir kez bile söylemeden seni çok sevdiğini sessiz sessiz anlattı bana. Tamam artık başka ne söyleyeyim ki? Bu işte. Budur başka bir şe..."

Kapı tıklatıldı.

"Geldi." dedi Burcu. Önlerden sarkan buklelerim başımı kapıya çevirmemle kısa bir an uçuştu etrafta ve kapı yavaşça açıldı. Kafasını uzattı o. Fetih. Göz göze geldik. Salık, uçları maşalı saçlarımda, gerdanımda ve yüzümde dolandı gözleri.

"Girebilir miyim?" diye sordu. Başımı salladım ve kapı daha çok açıldı. Gözlerim en aşağıya kadar kaydı. Ayakkabılarına kadar.

"Burcu." dedi Meltem teyze. Fetih'in arkasındaydı. "Gel kızım." Burcu ellerimi son kez sıktı ve odadan kapıyı kapatarak çıktı hızla. Ayakkabılarından başladım, uçuşan saç teline kadar defalarca kez baktım. "Efsun." dedi. Titrek bir sesle. Gözlerine baktım. Kaldığımız dünya için bir insandan öteye gidemezdim belki ama Fetih'in dünyasında bir dünya harikasıymışım gibi bakıyordu bana.

Olduğundan güzel görmek. Bu bir tanımdı. Hissettiğim şeyin tanımıydı. Fiziken ve ruhen olduğundan güzel görmek. Fetih'in gözünde olduğum kadar ne yüzüm güzeldi ne de karakterim. Evet güzeldim ama onun bana baktığı kadar değildi. Olduğundan güzel görmek, sanırım tüm mesele buydu.

Parlayan gözlerine baktım, ona doğru ilerledim. Çok kabarık yürüyüşümü engelleyecek bir gelinliğim yoktu. Aksine uçuş uçuş, oldukça zarif bir gelinlikti. Alt dudağı defalarca kez dişlerinin arasında ezildi durdu. Konuşacak gibi oldu konuşamadı. Alnındaki ince teri sildi, gözlerini kırpıştırdı. Madem öyle ben konuşmalıydım.

"Çok güzel olmuşsun." dedim.

"Çok güzel olmuşsun." dedi.

Gözlerimizi kaçırdık ve aynı anda etrafa bakıp gülüştük. Kalbim hızlı hızlı atmıyordu, aksine oldukça sakindi, hiçbir duyguyu kaçırmamam, telaşa getirmemem için bana yardımcı oluyordu.

"İyi ki zeybek oynayacağız yoksa ben önünde diz çökmek için başka bir sebep arayacaktım." deyiverdi aniden. Tutuldum, her gün muhakkak kalakalacağım bir cümle kuruyordu. Ben mi alışamıyordum yoksa doğal olan mı buydu anlamıyordum. Ellerimle yüzünü sardığım saniye avuçları ellerimin üzerine örtüldü ve dudaklarını avuç içlerime bastırdı. Rujum yanaklarına bulaştı, parmak uçlarımla sile sile sevdim yüzünü.

"Şükürler olsun." dedi kısık sesle. Bu kez nedenini ben de biliyordum, öyle ki içten içe ben de şükrediyordum. Ben şükretmek nedir bilmeyen bir insandım. Yirmi altı yaşımdaydım, şükretmeyi bilmiyordum. Öğrenilen bir şey de değildi zaten, aniden kendini şükrederken buluyordu insan.

"Gidelim mi artık?" diye fısıldadım.

"Gidelim." dedi. Önünü ilikledi, kolunu bana uzattı. Gelinliğimin eteğinden tuttum. Dışarıda bekleyen organizasyon görevlilerinin yönlendirmesiyle aşağıya doğru indik. Meltem teyze geçen sefer

Karaderelerin masasına otururken büyük büyük konuşmuştu. Hazırlıksız yakalandık, her şey çok hızlı oldu, bizden kimse yoktu diye. İçten içe ben bile inanmamıştım söylediklerine işin doğrusu. Kim gelirdi ki derdim ama şimdi, buradayken bu kadar insan on altı sene önce tanıyıp çok sevdikleri iki insanın kızlarını yalnız bırakmamıştı. Seneler önce ölmüş bir kadının kızının düğününe katılanlar vardı. Lise arkadaşlarım vardı, üniversite arkadaşlarım vardı. Meltem teyze ve İlbey amcanın kendi camialarında onlarca tanıdık vardı. Aksine Fetih'in ailesi azınlıktı.

Yalının merdivenlerinden inişimiz bittiği an Nilüfer'in sesini duyduk. Zafer'e çiçeğimle el salladım, Zeliha arkamdan duvağımı düzeltti, Fetih belimi kavradı. İlk dansımız bu kez sessiz sedasız iki yabancı gibi geçmedi. Bir yerde Nilüfer'e eşlik ettim. Sonuçta benim de son arzum Fetih olurdu, öyle tahmin ediyordum ki onun da son arzusu ben olurdum. İtalya tatilini konuştuk, Aşıklar Çeşmesi'ne gidip para atmak için Fetih'i ikna etmeye bile çalıştım. Geçen düğün suskunca masamızda oturup oynayan insanları biz izlemiştik bu kez insanlar gelin ve damadı izledi.

Zeybek de oynandı, halay da çekildi. Ne Fetih ne de ben kendi düğünümüzde kendimizi yabancı hissettik. Efsun ve Fetih sahiden tam da bugün evlendi.

***

"*Çok az kaldı, çıkacağım birazdan."*

"Bekliyorum."

Bekliyorum. Fetih'le olan mesajlaşmalarımızın kilit kelimesi. Bekliyorum. Son on bir ayımızın özeti. Fetih hep bekliyor Efsun ya geç geliyor ya da hiç gelmiyor. Gelemiyor. Arabanın içinde bahçesinde tüm ışıkları yanan evimize baktım telefondan gözlerimi kaldırıp. Kapımız kapalıydı saat gece on iki geçmişti. Akşam yemeği için oldukça geç bir saatti ama bekliyorum mesajı iki saat önce akşam yemeği için atılmıştı. Akşam saat on da akşam yemeği için geçti halbuki.

Dağılmış çantamı toparladım ve arabadan indim. Fetih beni nöbeti olmayan bir arkadaşımın bırakacağını sanıyordu. Elbette ki yalan söylemiştim göz göre göre. Aksi durumda saat beşten bu saate kadar beni hastane önünde beklerdi ve bu öncesinde yaşanmış bir durumdu. Tamı tamına yedi saat beni hastane önünde beklemişti. Yalan söylemek onu bekletmekten daha makuldü.

Ayağımdaki spor ayakkabıların bağcıkları çözülmek üzereydi ve sırtım öylesine ağrıyordu ki dik duramıyordum. Ağzımı kapatmadan esnedim,

uykusuz geçirdiğim kırk dokuzuncu saatteydim ve elliye girmeme çok az kalmıştı. Anahtarla kapıyı araladım, evin ışıkları açıktı ama çok sessizdi. Ayağımı attığım an evin kokusu içime doldu ve yorgunluğum katlanarak arttı. Merdiven dibine çökmek istedim bir an. Başımı çöktüğüm yerde duvara yaslasam en az bir saat uyurdum deliksiz.

Çantamı köşede bir yere bıraktım ve yemek kokusunun inceden inceye geldiği evin içinde dolandım. Ses seda yoktu. Uyuyakaldığını onu görmeden anlayabiliyordum ama çok da geçmedi zaten L koltuğun üzerinde kıvrılmış bedenini görmem. Başının altına bir yastık bile koyamayacağı kadar beklenmedik bir anda uyuyakalmıştı. Üzerinde gri bir tişört ve altında siyah kot pantolon vardı. Amacı kesinlikle uyuyakalmak değildi. Odanın bir ucundaki kurulu ve tek bir şeyine bile dokunulmamış yemek masasına baktım ve arabaya bindiğim, Fetih'in bekliyorum mesajını okuduğum andan beri ara ara dolan gözlerime bu kez engel olamadım. Gözlerimi kırpmadan yaşlar düştü gözümden ve hızla arkamı döndüm. Avuç içlerimi göz kapaklarıma bastırdım ve bunun geçmesini bekledim sakince. Son zamanlarda alışmıştım artık bu ani duygu boşalmalarına çünkü hastanın yanında ağlayınca aldığım tepki biraz ağır oluyordu. Birikiyordu.

Yine yemek yememişti, yine beni beklemişti ve yine ben yetişememiştim. Karnı açken uyuyakalmıştı. Gözlerimi sildim ve onu uyandırmamak için üzerine köşede duran pikeyi örtüp odamıza geçmek istedim. Hastane kokusu üzerimdeydi. Gözlerimi silsem de yeni yaşlar dur durak bilmeden akıyordu.

Otuz altı saatlik nöbetin bitişinde yiyeceğimiz bir yemek kırk dokuzuncu saatte yenmemişti daha. Ben önemli değildim ama o aç uyumuştu ve bunun tek sebebi ben ve işimdi.

Pike üstüne değdiği ilk an kıpırdandı ve hareketlerim hız kazandı. Elimi tam çekip uzaklaşacakken koltuktan parmağımdan yakaladı ve kısık sesle adımı sayıkladı. "Efsun." dedi.

"Uyu." sesim yumuşak, uykusunu açmayacak kadar kısıktı. Parmağım elim oldu sıkıca tutundu.

"Geldin mi?" uyku sersemliğiyle beni yanına çekmek istediğinde bacağının üzerine devrildim. Gözyaşımı kolumla silmeye çalıştım hazır daha gözleri tam açılmamışken ama üzerine düşmem yetmedi beni her şeyiyle kucağına çekmek istedi ve aniden koynunda buldum kendimi.

"Gelemedim. Son dakika bir annenin doğumu başladı, Elif hocayla ben de girdim ameliyath..."

"Kız mı erkek mi?"

"Kız. Uzun da sürdü amel..."

"Sağlıklı mı peki anneyle bebek?"

"Evet iyiler. İşte bitene kadar bu saat ol..."

"Adını ne koydular?"

"İkra."

Mırıltılar çıktı ağzından ve saçlarıma buseler kondura kondura beni bedenine yasladı bir süre. O kadar yoğun bir suçluluk hissediyordum ki ona sarılamıyordum bile. "Hadi sen üzerini değiştirirken yemekleri ısıtayım ben de." dedi. Bu yemeklerin kaçıncı ısıtılışıydı bilmiyordum. Uzunca bir süredir yemeklerimiz ısıtılmadan yenmiyor ve ben uzunca bir süredir yemek yapmıyordum. Üzerinden toparlandım ve kalktım. Sırtım ona dönük birkaç adım atabildim sadece ve olduğum yerde durup "Fetih." diye seslendim. Korkunç bir soruydu bu dilimin ucuna gelen ama uykusuzluğumun kırk dokuzuncu saati bu soruyu içimde öldürmem için çok zor bir zamandı.

Ona döndüm ve sordum. "Benimle evlendiğin için pişman mısın?"

Bu soruya evet deme ihtimali varmış gibi bu korkunç cevabı vermiş gibi titredi bedenim. Gözlerim çok hızlı bir zamanda yaş üretti ve burnumu çektim. Yoğun bir ağlama dürtüsü vardı içimde. Asistanlığımın mobbinglerle geçen ilk altı ayının bende tesiri çok büyüktü. Bazen o kadar kötü halde eve geliyordum ki mideme giren kramplarla kusuyordum. Saçkıran olmak üzere olduğum bir dönem olmuştu. Uykudayken dişlerimi sıkmaktan yoğun bir çene ağrısıyla yaşadığım başka bir dönem olmuştu. Başlarda Fetih'e yansıtmadıklarım zamanla anlaşılmaya başlıyordu. Son birkaç ayı mobbinglerin azaldığı ama yoğunluğun azalmadığı bir dönemdi.

Ayda on üç nöbet tutarken Fetih'i tuttuğum nöbetlerden daha çok görmüyordum. Bazen ansızın çıkar gelirdi bir gece yarısı hastaneye. Elinde çiçekle belirirdi karşımda ama ben çoğu kez onunla bir kahvenin bile dibini göremezdim. Fetih'in çiçek alıp gelmesini bile istemiyordum. Çünkü çektiği yolun hakkını verecek kadar bile duramıyordum yanında.

"Ne?"

"Benimle evlendiğin için pişman mısın?" çok cüretkâr bir soru gibi durulsa da soran çok korkaktı. Evet denilme ihtimali bile onu öldürecek gibi hissederdi.

"Bu soru gerçek mi?" hayretle beni izliyordu gözleri oturduğu yerden.

"Bu soru gerçek." dedim ve yemek masasına baktım. "Bir senedir yaşadığımız evlilik hayatı değil. Bu yemekleri kaç kez ısıttın sayısını bile bilmiyorsundur. Yine aç aç uyudun. Saatlerdir seni geleceğim diye oyalıyorum. Ve bu aylardır sürüyor." yerinden doğrulup bana doğru gelmeye başladı ve adımları bir doktorun hastaya olan adımlarına benziyordu. Arkamı döndüm ve avuç içlerimle gözlerime baskı uyguladım. Ağlamak istemiyordum, nefesim kesiliyordu. "Sana evlilik hayatı yaşatmıyorum ben sana yaşattığım..."

"Her gece sevişmediğimiz için nikahımız mı düştü ben anlamadım." dedi. Alay dolu değildi bunu söylerken sadece saçmalığa saçmalıkla karşılık veriyordu.

"Beni ciddiye al." dedim nefesimi tutmaktan dudaklarım morarmıştı biliyordum.

"Seni ciddiye alırsam yemek yemeden sevişmemiz gerekecek."

"Fetih beni ciddiye al!" elimi yüzümden çekip hiddetle ona döndüm ve gözleri ilk dudaklarıma kaydı. Bu da o mobbing döneminde bende kalan bir durumdu. Nefesimi tutmaktan dudaklarım morarıyordu.

"Sen önce bir nefes al." ellerini yüzüme sardı ve baş parmağıyla okşadı dudaklarımı. Gözlerimi kapattım ve dediğini dinledim. Avuçlarının arasında titreyerek nefes alıyordum. Bu geçen ayları uzun uzun anlatamazdım. Çünkü rutine bağlamış kötü günler uzunca anlatılamazdı. Özellikle o mobbingin yoğun olduğu dönem. Evde beni bekleyen ve her gece saçlarımı okşayan, beni bebek gibi seven, her boşluğumuzu dolu dolu geçiren bir adam olmasaydı, yapayalnız yaşasaydım ve olsaydım o psikoloji beni neye zorlardı ondan bile emin değildim.

Yaşlarımı siliyor ve dudak rengimin normale dönmesini bekliyordu. "Asker eşi olmanın zorlukları anlatılırken senelerdir doktor eşi olmakla alakalı bir şey anlatılmadıysa bu halkın ayıbı. Bizim değil. Efsun sen doktorsun ve ben bundan tahmin ettiğinden çok daha fazla memnunum. Her şeye rağmen işini severek yapmasan bırakırdın. Seni orada tutan maddiyat değil. Seni orada tutan maneviyat. Gözünün önünde doğan bebekler. İkra'nın doğması elbette yemeğin soğumasından daha önemli değil. Ben bir doktorun eşiyim ve anlayışsız bir adam hiç değilim."

Normale dönmüş dudaklarımın renginden sonra okşadığı noktaları öpücükler kondurdu. "Evlendiğimiz için pişman mısın sorusunu bana sordun ya artık ölsem de gam yemem." dedi açıkça. Yanağımı çizileceğini bile bile yüzüne sürterken yüzümü aniden kucaklandım. "Düğünümüzün,

tatilimizin tadı hâlâ damağımda benimle evlendiğin için pişman mısın Fetih diyor. Fesuphanallah."

Ensesine sarıldım ve evime soktum başımı. "Damağında mı?"

"Damağımda."

"İtalya'nın mı tadı?"

"İtalya'daki Efsun'un tadı."

Tamam öyleyse benimle evlendiği için pişman değildi ikna olmuştum. Az önceye kadar hüngür şakır ağlayan gözlerimden eser yoktu merdivenlerden çıkarken. İtalya da artık benim için Fetih'le tatil yaptığımız, Aşıklar Çeşmesine gidip para attığımız, bunu yaparken başkasıyla yapmadığına dair saatlerce yemin ettiği, elimde geldiğinde belli etmemek için çabalasam da hayranı olduğum bir ülkeydi. Sanat bir ülke olsaydı bu kesinlikle İtalya olurdu ve Fetih'in dediği gibi ben İtalya'ya çok yakışmıştım. Artık o ülkeyle alakalı hatırladığımız her şey birbirimizle alakalıydı. Çektiğimiz fotoğraflara ve videolara bakardık bunca aydan sonra bile.

Kuş gibi sekerek yürüdüğüm sokaklarında çok fazla videom vardı. İkimizin de Instagram hesaplarında fotoğraflarımız vardı. Yeniden gitmek için ip çektiğimiz bir ülkeydi orası. Haritadan da silmeye gerek yoktu, o güzel tarihlerini çok güzel muhafaza ediyorlardı. Ne gerek vardı ki bu düşmanlığa? Ben kesinlikle barıştan yanaydım zaten hep.

***

Dün gece saat on ikide çıktığım hastaneye sabah saat sekizde yeniden girince insan anlıyordu bazı şeylerin kıymetini. Fetih'in hazırladığı sandviçi dolaba koydum, halbuki güne başlamadan yememi söylemişti ama midem doluydu. Dün gece geç saatte yemek yediğimizden belki toktum. Dolapta olan yeşil elmalardan birine uzanmak istedim ama elime aldığım gibi bir koku sardı burnumu. Elma kokusundan çok uzak ağır bir koku. Dolapta ağzı kapatılmamış bir şeyin kokusu üzerine sinmişti ya da benim dengem tamamen bozulmuştu.

O ağzı açık bırakılmış şeyi aramadım, kimin olduğunu da sorgulamadım çünkü defalarca kez uyarıyordum insanları. Ağzı açık bir şey koymayın diye. Aynı koku sandviçe de sinmesin diye dolaptan geri çıkardım. İçinde papatya çayı olan kupayı alıp koltuğa geçerken sandviçi de sıyırdım sarıldığı şeyden. Amacım Zena'nın İstanbul'da açılan ikinci şubesinin sosyal medya hesabına girmekti ama sevgilim araması görüldü üst tarafta.

"Elinde ne var?" dedi destursuz.

"Sandviç."

"Diğer elinde?"
"Telefon?"
"İçecek olarak ne var?"
"Kola!"
"Ne?"
Ne?..

Papatya çayına baktım yüzümü ekşiterek. Canım sabahın bu saatinde kola çekti. Şu an olsa da içer miydim? Var mıydı ya da dolapta? Elimdeki yemeği bıraktım ve dolaba yöneldim. "Hayır bitki çayı var ama dolapta kola da var."

"Sabah saat yedi buçuk Efsun."
"Biliyorum."
"Bırak o kolayı."
"Bir yudum."

"Saçma sapan bir kola aşkı başladı sende. Dün akşam içmedin mi?" elimdeki papatya çayını tekte lavabonun içine döktüm. Çiğ papatya tadı vardı zaten.

"Vallahi bir yudum içeceğim. Sandviç kuru kuru geçmiyor boğazımdan." ağzı açılmış koladan yarım bardak doldurdum bardağa.

"Miden ağrır içme."
"Bir yudumdan bir şey olmaz ya."
"Efsun içme, lütfen."

"Yemin ederim çok az içeceğim. Şimdi kapatmam lazım. Seni çok seviyorum." beni engelleyecek bir cümle daha duymadan kapattım telefonu ve yarım bardağı shot atar gibi gönderdim mideme. O kadar iyi geldi ki soğuk soğuk, biyolojik saatmiş, sağlıkmış, kolanın zararlarıymış... Her şey boştu. Anlık bir zevk için sabahın yedi buçuğunda bir bardak daha doldurdum ve sandviçle beraber yedim. Afiyetle.

***

Dördüncü yılındaki asistanlar hocalarımızın yanında otururken yıl düştükçe konuşma miktarı ve durulan yer de değişiyordu. Ayakta bir köşede hastayı takip ederken her an bir soru gelir mi gerginliği vardı ve bu hiç geçmiyordu. Sabah visit sırasında benim kırk dokuz saatim nakavt edilmiş ve asistanlığının dördüncü yılında olan arkadaşım hasta hakkında konuşurken yanlış verdiği bir bilgiyi seksen bir saatlik uykusuzluğuyla açıklamak istemiş ve aldığı tepkilerle buna pişman olmuştu. Ben de bu

şekilde yapacağım bir hata için asla uyumamanın bahane edilmeyeceğini tecrübe etmeden öğrenmiştim.

Bulanan ve ağrıyan midemin el verdiği kadar hasta hakkında not alıyordum, aklımdan bana sorular soruyor cevap buluyordum, aklıma henüz gelmeyen ihtimallerin üstlerim tarafından nasıl anlaşıldığını hayranlıkla izliyor ve özeniyordum ama ayakta da duramıyordum.

O son bardağı içmeyecektim.

Üzerinden saatler geçmişti, öğleni geçmiştik ve zaman geçtikçe kendimi kötü hissediyordum.

Fetih'in içtin mi mesajına bir yudum yanıtını verirken titremeyen elim şimdi titriyordu. İçim bulanıyordu karnıma kramplar giriyordu. Bir daha asla kola içmeyecektim. Ya da içecektim de sabah içecektim.

"İyi misin?" diye sordu yanımdaki arkadaşım kısık sesle. Kaşlarımı indirip kaldırdım ve önümdeki kâğıda bakmak için çabaladım. Çıkabilir miyim diye sormaya cesaret edemiyordum. Halbuki Elif Hoca izin verirdi ama diğerlerinin atacağı bir bakış bile çıkmama değmeyeceği için duruyordum.

Fetih'i dinlemediğim her konuda pişman olmaktan çok sıkılmıştım. Bu sondu, bir daha yapmayacaktım.

Hasta doktorların yönlendirmesiyle yatağa geçerken hepimiz yavaşça etrafında toplandık ve yapılacak işlemi izlemeye koyulduk. Başım o kadar çok dönüyordu ki, sabah o kolayı içmesem şimdi deprem oluyor diye ortalığı velveleye verecektim. Elimdeki kağıtları sıkıca tuttum, kulağımdaki uğultuyu yutkunarak geçirmeye çalıştım. Kolanın o iğrenç tadı ağzımın içine doldukça kusacağımı sanıyordum. Gözlerimi yumdum bir an Fetih'in kokusu yanımdaymış gibi hissettim. Bu beni belki biraz olsun düzeltir sanıyordum ama işe yaramıyordu. Midem daha çok bulanıyordu. Bir adım geri çıkmak için geriye adımladığımda ayağım arkadaki ilaçların üzerinde olduğu yere çarptı ve bir an haddinden fazla bir gürültü çıktı.

"Pardon." dedim sadece ve olduğu yere devrilen bir iki parçayı kaldırmak isterken daha çok karıştı her şey birbirine. Bir taneyi kaldırınca en az iki şey devriliyordu. Kulağımdaki uğultu ve vücudumdaki üşüme arttı. Gördüğüm her şey birer birer kararırken daha rahat ordan buraya sürükleyelim diye tekerlekli olan yere tutunmak istedim ama uyguladığım orantısız güçle öne doğru kaydı. Hayır kesinlikle kaydık. Kola içmek öldürebilirdi. Çünkü o sonda hissettiğim şey kesinlikle ölüme çok yakındı.

***

Yatağın içerisinde cenin pozisyonu almışken akan serumu izliyordum. Uyumak istiyor ama makinelerin ve dışarıdaki insanların sesine odaklanmaktan uykuya dalamıyordum. Özel bir odanın içindeydim hamile olan hastaların ultrason görüntülerine bakıyorduk burada, kısa süreli bir baygınlığın ardından takılan serumla beraber uyukluyordum.

"Efsun." açılan kapıya çevirdim başımı ve Elif hocayı görünce biraz toparlamak istedim bedenimi ama izin vermedi. "Saçmalama rahat ol."

"Neye uğradığımı şaşırdım." dedim ve başımda ağrıyan yeri tuttum.

"Hafif bir çarpma yaşadın ama sorun yok baktık biz. Nasılsın?" dedi ve elindeki dosyayı başıma bıraktı.

"Daha iyi hissediyorum. Sabah saat yedide kola içtim hem de iki bardak. O zamandan beri kötüydüm sonra da olan oldu." sırt üstü yatarken alnımı ovaladım damar yolum yine ve yine sızlıyordu.

"Sabahın yedisinde kola mı içtin?"

"Hiç sormayın, anlık şeytana uydum. Eşim uyardı aslında ama olacağı varmış."

Göz gözeyken biz yüzünde tatlı bir gülümseme oluştu. "Eşin hissetmiş." dedi.

Eşim hep hisseder...

Elindeki sonuçlara baktı sonra bana. Defalarca kez bunu yaparken gözlerim küçüldü. "Bir şey mi var?" dedim çekingen bir sesle. Ara ara bir hastalıkla uğraşacağımı hissediyordum. Bedenim bazen garip sinyaller veriyor ve beni korkutuyordu ama anlık olunca üstüne düşmüyordum.

"Şüphelendiğin bir şey yok mu senin?" dedi ortamı iyice gererken. Bir an içimi berbat bir korku kapladı. İçten içe düşünürken bile hemen kovuyordum ki kendime çekmeyeyim kötü bir ihtimali. Bir hastalıkla uğraşamayacağım kadar yorucu bir hayatım vardı ve hasta olmak istemiyordum. Aklıma saniyeler içinde kötü ihtimaller doluştu. Baş ağrısı mide bulantısı. Başımı çarptım diye bir şeylere bakıldı ve başka şeyler mi fark edildi?

Öyle hastalar ve hastalıklarla karşılaşıyorduk ki her ihtimal eşit derecedeydi. Hepsi mümkündü.

"Ne gibi?" sırtımı yataktan ayırıp gözlerimi elindeki kağıtlara diktim. "Bir sorun mu var?"

Kağıtları görmemeyeyim diye resmen göğsüne kapattı. "Yani ilk kez vermiyorum bu haberi ama ilk kez bir öğrencim bu kadar yolun başındayken veriyorum sanırım."

Kalbim küt küt atmaya başladı saniyeler içinde. Sanırım biraz daha söylemezse ikinci baygınlığı geçirecektim. "Eşini dinlemen gerekiyor. Onu dinlemesen bile beni dinlemen gerekiyor. Asitli olan her türlü içecekten uzak duruyorsun artık."

Asitli içecekleri kesinlikle önermiyoruz.

Bu cümle sık sık duyduğum bir cümleydi aslında. Kafama üşüşen onlarca tehlike bir bir eksildi ve elimin altındaki çarşafı sıktım.

"Bir saniye bir saniye." dedim elimi saçlarıma daldırdım ve kaşıdım. Kaşıdıkça beynimde kalan ihtimali duyacaktım sanırım. "Bir dakika ben elinizdeki kağıtlara bakabilir miyim?"

"Şu an değil." dedi ve kağıtları arkaya koydu. "Korunuyor musunuz eşinle?" diye sordu. Kalbinde kelebek olduğunu ben biliyordum ama bir sayı artışıydı hissettiğim. Ölen kelebekler mi dirilmişti? Ölü kelebek yoktu ki? Yoksa yeni kelebekler mi doğmuştu?

Doğmuştu. Doğum.

"Evet." dedim anında. Alık alık baktım etrafa. "Hayır." dedim sonra. "Yani..." göğsüm şiddetle inip kalkıyorken damar yolumun izin verdiği kadar kıpırdayabiliyordum. Bir şey anlaşılıyordu ama beynim o şeyi imkânsız bir yere koymuş gibi kabullenmiyordu.

"Korunmamız gerektiğini biliyoruz ama canımızın isteğine kaldı son dönemde der gibisin." dedi tam olarak doğru bir tespit yaparken. Evet böyleydi. Bazı geceler aramızda sözlü hiçbir anlaşma olmadan korunmayı reddediyorduk. Bu planlı bir şeye sebep olmak için değil, aksine plansız bir hareketti. Canımız istemiyordu ve korunmuyorduk. Özellikle son dönemde. Fetih'i çok özlediğim geceler oluyordu, araya başka bir şey girmesini istemiyordum. Ertesi gün büyük önlemler alacak kadar da kafaya takmıyordum gece yaşanılanları.

"Ben şu an bir şey anlıyorum." dedim titreyen ellerimle yüzümü sıvazladım. "Eğer yanlış anlıyorsam Elif Hocam bunun tek sorumlusu sizsiniz. Ve inanın çok büyük bir hayal kırıklığı..."

"Hayırlı olsun. Minik bir bebek bekliyoruz artık hepimiz."

Suni teneffüsün hemen ardından yükselen bir bedeni andırdı bedenim. Dünya dönmeyi bıraktı sandım, içinde bulunduğumuz ana hapsoldum. Vücudumdan bir titreme geçti, karnıma ve kalbime bir ağırlık çöktü. Bir an taşıyamayacağım sandım. O ilk saniye ağrı dolu geçti. Bir çift göz daha mı eklendi gözlerime, benim yaşlarım bu kadar hızlı oluşmazdı?

"Seni hazır hissediyorsan ultrasona alabilir miyim? Bakalım bu düşme bir sıkıntı yaratmış mı, annemiz iyi, bebeğimiz de iyi mi? Yeri rahat mı?"

Bana yaklaştı ve serumu durdurdu. Damar yolunu değil belki ama serumu çıkardı kolumdan. Dikkatle onu izliyordum. Bana hiç hocam gibi dokunmuyordu. Hastalarından biriymişim gibi dokunuyordu.

"Hadi bakalım." dedi ve kaldırdı beni. Hareket ediyordum ama ne yaptığımı anlamıyordum. Bir şey söylüyordu ama kalbimdeki ve karnımdaki ağırlıktan hiçbir şeyi duyamıyordum. Karnımı sıyırdığında gözüm ekrana kaydı. Ben bu ekranı çok görmüştüm neden şimdi çok yabancı geliyordu? İlk kez bakar gibiydim anlamıyordum hiçbir şey karartı vardı. Neye bakıyorduk biz?

Bir şey gösterdi bana. Minik bir keseydi. Benim karnıma ait değilmiş gibi izliyordum. Bir şeyler anlatıyordu bana ait değilmiş gibi hissediyordum. Çok şey anlattı. Çok şeyi işaret etti hiç tepki vermedim. Sadece bükülmüş kaşlarımla aradaki şeyi izliyordum. Şeyi. Neyi? Sanki hiç benim olmayacak bir şeyi.

"Kalp atışlarını dinlemek ister misin?"

Dilimdeki tutukluk o an çözüldü ve "Hayır hayır." dedim korkuyla. O sesi duymaktan mı korkuyordum? Hayır hayır... Bazı sesler yalnız dinlenmemeliydi.

"Bence de Fetih'le dinlemen en doğrusu." dedi. Fetih'le. Ona baktım şaşkınca. Bu görüntü benim içime aitti. Ölü kelebekler değil, yeni doğmuş kelebekler. Minik bir kelebek etkisine sebep oldular. Kendimi gülerken buldum. Ama elimi ağzıma örtmeli. Tutamadım kendimi. Onlar kanat çırptıkça içim gıdıklanıyordu. Ekrana yaklaştırdım parmağımı "Bu..." dedim gülüşlerimin arasında.

"Yedi haftalık." dedi. Kanatlar ters yöne mi çırpılmaya başlandı da gülmelerim ağlayışlara dönüştü?

"Yaban mersini kadar."

Gösterdiğim noktayı yaklaştırdı. "Evet evet tam olarak bir yaban mersini taşıyorsun şu an içinde."

Parmaklarımı dudaklarıma bastırdım bu kez hıçkırıklarım artmaya başladı. Bir yaban mersinini yutmuşum da direkt karnıma düşmüş gibi bir hayal oluştu kafamda. Ben masallarla büyümüş bir çocuktum, hemen canlandırırdım kafamda. Yaban mersini karnımın tam ortasındaydı ve bu görüntü beni daha şiddetli ağlatmaya başladı.

Efsun Zorlu.

Efsun Zorlu Karadere İlkokulu'yla ölümsüzlüğün iksirini bulmamış mıydı? Yaban mersini neden yeni bir iksir koymuştu önüne?

"Yaban mersinleri kola gibi içecekleri de sevmezmiş. Annesine söylememi istedi. Doktor ablası da annesine iki gün istirahat yazıyormuş ve bir sonrakinde eşini de getirmesini istiyormuş."

Gülecek gibi oldum ağlamaya başladım, ağlayacak gibi oldum gülmeye başladım. "Yaban mersini mi?" dedim.

"Tam bir yaban mersini."

"Yaban mersini." dedim kendi kendime. Yaban mersininin ölçülerini alırken buldum kendimi, karnımı temizledik, sarılıp öptü beni. Defalarca kez tebrik etti. Bense yaban mersini deyip durdum. Yapmamız gereken bir şeyler söyledi ama ben sadece yaban mersinini görüyordum. Baktığım her şey minik minik yaban mersiniyle doluydu. Raporum yazıldı ve hastaneden uğurlandım. Arabanın içine geçer geçmez elimde telefon yaban mersini yazdım arama motoruna.

Bir sürü yaban mersini çıktı karşıma. Biraz açık biraz koyu, biraz küçük biraz büyük, dalında toplanmış bir sürü yaban mersini. Karnımın içinde bir sürü yaban mersini vardı sanki. Telefonumun üzerine yaşlar düştü, temizledim öyle bakmayı sürdürdüm. Bir masal uydurdum, bir yaban mersini karşımdaydı ve ben ona bu anı anlatıyordum. Ağlıyor muydun diye sorunca yok yok diyordum, yaban mersinleri yıkansın diye yaş akıtıyordum. Saçma ama beni daha şiddetli ağlatan bir ayrıntıydı bu.

Ne kadar uzun süre yaban mersinlerini yıkayabilirsem yıkadım. Fetih'i ararken buldum sonra kendimi. Yaban mersini diyecektim. Al diyecektim. Akşam gelirken yaban mersini al bana. Telefon açıldı ama hızla başka cümleler duyuldu.

"Efsun bir dakika sonra toplantım başlıyor." dedi. Bugün aylardır hazırlandıkları toplantının yapılacağını biliyordum ama saati hatırlamıyordum. "Önemli bir şeyse bir süre erteleyeyim ya da Merthan girsin."

Yaban mersini.

Çok önemli bir şeydi.

"Ne zaman biter ki?" diyebildim sadece. İçim içimi kemiriyordu ama ağzımı açamıyordum.

"İnan hiç bilmiyorum." dedi stresli bir sesle. "Önemli bir şey mi oldu?"

"Hayır."

Evet...

Aylardır hazırlanıyordu bu toplantıya sabretmeliydim. Bunu yapabilirdim hem telefonda ne söyleyecektim ki? İçimde yaban mersini mi var diyecektim?

"Emin misin?"

"Seni çok seviyorum." dedim. Hayır. Seni çok seviyoruz olmalı bu. Ne zaman olacaktı?

Derin bir sessizlik oluştu. "Buna ihtiyacım vardı." sesli bir nefes duydum. "Ölürüm ben sana."

Bana değil bize. Ne zaman olacaktı?

Daha fazla bir şey söylemeden kapattık, alnımı direksiyona yasladım ve durdum bir süre. Sonra indim, aracın önünde bir tam tur attım. Biraz kapısına yaslandım, yaban mersini fotoğraflarına baktım. Arabaya geri bindim ve birkaç manava gittim. Bir tane bile yaban mersini bulamadım. Biraz kızdım manavdaki amcalara. Bir kilo istemiyordum sadece bir tane istiyordum. Sadece bir tane yaban mersini istiyordum. Araba dolaştı durdu İstanbul sokaklarında. Bazen hız yaptı. Belki eve ceza kağıdımın geleceği kadar.

Eninde sonunda Fetih'in ofisinin önünde buldum kendimi. Gelmemek içindi bu kadar oradan oraya sürmem arabayı ama olmamıştı. Ofisin tam önündeydim. Avucumun içinde yaban mersininin ölçüleri vardı sıkıca tutuyordum. İçeri girdiğimde herkes o kadar sessiz ve dikkatliydi ki ilk kez bu kadar resmi karşılandım.

Fetih'in asistanı İrem yoktu ortalarda başkası geldi yanıma. "Efsun Hanım, hoş geldiniz." dedi.

"Hoş buldum. Toplantı sürüyor mu hâlâ?"

"Evet ama önemli bir durum varsa hemen Fetih Bey'e haber gönderebilirim."

"Yok yok." dedim ve etrafta oturacak yer aradım. "Yaban mersini var mı şu an ofiste?"

Dayanamadan sorduğum bir soruydu bu, hani bir ihtimal mutfakta vardır diyerek kurduğum bir soru...

"Yaban mersini mi?"

"Evet, hiç yok mu? Bir tane bile yok mu?"

"Maalesef." dedi ne yapacağını bilemezken. "Ama ananas var. Onu verebilirim."

"Yok tamam." dedim hayal kırıklığıyla. "Ben nereye otursam sizi rahatsız etmem?"

"Estağfurullah. Ben sizi en rahat edeceğiniz yere alayım ama buyurun." diyerek gerçekten en rahat koltuklardan birine bıraktı beni sonra da gitti. Ara ara yanıma uğrayıp bir şey isteyip istemediğimi soruyorlardı. İstiyordum ama onlarda yoktu işte.

Dakikalar saatleri kovaladı. Bir an koltuğun üzerinde uykuya dalacak gibi bile oldum. Odaya ne giren ne de çıkan vardı. Telefonuma bir bildirim geldi. Bir ultrason görüntüsü. Elif hocadan.

Ölçü kağıdını alıp bunu unutman çok ikonik:')

Ultrason görüntüsünü açtım. Saatlerdir gördüğüm yaban mersinlerinin aksine bir karartı gibiydi. Gözüm öylesine alışmıştı ki o mora çalan renge şimdi böyle o hovardalığım, manavlarca yaban mersini arayışım söndü. Bir fotoğraf karesinin içine hapsoldu zihnim. Zihnimin için kafamın içinden ibaretti. Elim karnıma gitmiyordu, adeta içimde bir korkuyla dokunmuyordum. Bütün tıbbi bilgim bir köşede durmuş karnımın içini koca bir boşluk ve orta yerinde yaban mersini oluşunu hayal etmemi izliyordu.

Gebelik kesesinin içindeki minik ayrıntıyı izledim. Açılmayan kapıya baktım. Şu an içeride bu minicik karartı için bütün hayatını ortaya serecek bir adam vardı ve her şeyden habersiz oturuyordu. İçimde bir bebeği istemeyişimi bildiği zamanlarda bana nasıl baktığını da hatırlıyordum öyle bir bebeğin varlığını kabul edeceğimi söylediğim zaman bana nasıl baktığını da. Bir senedir konuşmuyorduk bebek meselesini. Çünkü bu çaylaklık dönemimi anne olduktan sonra yaşamamın yanlış olduğunu dillendirmesek de biliyorduk.

İçeride bir adam vardı, koca hayatında en sabırsız beklediği bir haber vardı. Bunun ne olduğunu diliyle değil gözleriyle çok kez söylemişti ve içeride bir adam vardı her şeyden habersiz oturuyordu. Bilmediği her dakikayı kayıp olarak sayardı o adam. Bu düşünceler beni ayağa kaldırdı, o kapıya vardırdı ve o kapıyı tıklattırdı.

İçimde bir çiçek vardı, bir parçası patlayınca kokmaya başlayacaktı ve o parça Fetih'e vereceğim bu haberdi. İçeri girdiğimde gerginliğini ilk an hissedebildiğim Fetih'i gördüm ama ona bakmadım. Ona bakarsam yapamazdım. Saatlerdir bulamadığım bir şey vardı, onu Fetih'ten alıp gidecektim ve toplantının sonunu bekleyecektim. Yemin ederim başka bir şey yapmayacaktım.

Konukların İngilizce bileceğini umarak selam verdim ve kısa bir an kendimi tanıttım. Herkes sessizce beni izliyordu. Bir dakika böleceğim toplantınızı eşimden almam gereken bir şey var, dedim. Anlıyor gibi

bakıyorlardı çünkü minik minik sallandı kafalar beden diliyle onaylar verildi.

"Efsun."

"Lütfen bir şey sorma." derken hızla sandalyesinin yanına boşta olan bir sandalye çektim. "Bana bir şey çizmeni isteyeceğim. Sonra da çıkacağım. Hangi uygulamayı kullanıyordun?"

Titreyen parmaklarım bilgisayarının üzerinde dolandı. "Efsun ne oluyor?" dedi hayretle. "İyi misin sen? Ne oluyor?"

"Senden bu ölçülerle bir şey çizmeni istiyorum. Hemen çıkacağım. Çok özür dil..."

"Efsun gel." dedi tedirgindi sesi. Belki gözlerimden ağladığımı bile anlamıştı. "Gel çıkalım. Merthan siz devam edin." eli elime sarıldı ama kalmadım yerimden.

"Hadi Efsun gel dışarıda konuşalım."

Her akıl sağlığımdan korktuğu an gibi ateşimi ölçtü.

Elim ellerini sardı ve "Fetih lütfen, iyiyim ben." diye tekrar ettim. "Sadece bir dakikanı alacak bu. Sonra çıkacağım devam edeceksiniz. Lütfen. Yalvarıyorum şu ölçülerle üç boyutlu, yaban mersinine benzeyen bir şey çizer misin?"

"Efsun neyden bahsediyorsun sen? Ne oluyor?" ateşimi yeniden ölçtü ama yoktu işte. Anlamıyor muydu?

"Lütfen dedim. Hadi." kâğıdı eline tutuşturmak istedim, başta almadı ama aldığı yerde gözlerimi durdurmak çok zordu. Sabır çekti, defalarca kez anlamsız bakışlarını üzerime dike dike bir şeyler yapmaya başladı. Ölçülere baktı, yaban mersinine benzer bir şey diye tekrar etti. Renk konusunu bana bıraktı tam da tahmin ettiğim gibi bir dakikasını ancak aldı.

"Çıktısını alabilir miyim?" diye sordum. Delirdiğimi sanıyordu. Bebeğimizin ilk resmini çizdiğini farkında değildi. Hızla çıktısını alıp önüme koyduğunda ikimiz de onu izliyorduk. İkimiz onu, geriye kalan herkes bizi. Kalbimdeki ve karnımdaki ağırlığı yeniden hissettim, daha baskın, elimi karnıma götürme isteğiyle dolup taşacak kadar yoğun.

Tıp bu mümkün değildi derdi ama ruh rahme düştüğü ilk an var oluyorsa hissetti. Babasının onu çizdiğini hissetti. Kalbim değil kalbimin üzerindeki minik kalp tekledi. Karnım ağrımadı. O kendini belli etti. Ve gözlerim dolmadı o gözlerimde parladı.

Kâğıdı aldım ve yavaşça kalktım yerimden. Yaşlarım akmasın üzerine diye hemen sildim. Akacak kadar çok değillerdi belki ama bu yaban mersini

zaten tertemizdi. Çok pak çok güzeldi. Yıkanmaya ihtiyacı yoktu. Risk alamadım. Tam çıkacaktım ve usulca toplantının bitmesini bekleyecektim. Bu yaban mersiniyle yetinecektim. Çıtım çıkmayacaktı. Sineme yatıracaktım bu resmi sabredecektim ama Fetih'e bir sır vermekten alıkoyamadım kendimi. Arkamı döndüğüm an yaban mersinini yaşlarımdan koruyamadım. Öyle ki birazdan babası da bana dahil olacaktı. Bunu elbette biliyordum. Kurduğum cümlenin gittiği yere varacağını biliyordum. Sesimin titrekliğine, gözlerimdeki yaşlara baktı şaşkınca.

"Bu onu çizdiğin ilk resim, son olmayacak ama daima en özeli olacak."

🖤🖤🖤

O resmi görmek için bu akşam saat 00.00'da sizi instagram hesabımıza bekliyoruz diyorum ve biraz duygusal olarak aranızdan ayrılıyorum.

Instagram: serceyioldurmekofficial

LXVI- "yediler ve yedi kadarlar"

Ben kelimelerin evrende bir ağırlığı olduğuna inanırım. Ve yaşadığımız çoğu şeyi önceden kurduğumuz cümleler oluşturur zannımca. Sebep bu ya bu hikaye için 'bir hastalık durumu olmadığı sürece kesintisiz finale gidiyoruz' en çok kurduğum cümleydi. Her şeyi biraz da kendimin çağırdığına inanıyorum. Tüm sürecin bir hafta içinde hallolacağına o kadar inanmıştım ki size ameliyat olmadan bir gün önce söylemek yetmişti ama devamı kontrolümden çıktı. Tekrarlayan enfeksiyonlar, kutu kutu antibiyotikler ve beklentimin kat be katı uzayan bir süreç.

Bu süreç bir yerden sonra beni öylesine rahatsız etti ki sosyal medya hesaplarına, burada panoya, twitterda etikete bakmaya çekinir oldum. Evet her gün büyük bir merakla takip ettiğim her kesimden yavaşça elimi ayağımı çektim çünkü ben aynı açıklamayı birden fazla kez yapmaktan hep rahatsız olmuşumdur. Değişmeyen bir sonuç bizi ayrı düşürdü ve biraz uzaklaştırdı. Yeni gelenler olduğu gibi gidenler de oldu biliyorum. Hep olur zaten ama şunu söylemeliyim ki çok şey gecikti. Size söylemek istediğim bir sürü şey gecikti. Evet şey. Çok kısa bir süre daha şey. Hatta şeyler. Biraz ısınalım şeyler kelimelere dönüşecek.

Her şeye rağmen olması gerekenin bu olduğuna inanıyorum. Zaman şaşmaz, insanlar şaşar. Zamanı aylar önce değilmiş demek ki. Biraz ısındıktan sonra size bir şey söyleyeceğim. Şey ve şeyler diyorum ve sizi aylar sonra bölümle baş başa bırakıyorum.

Sanırım hâlâ hakkım var. Oy ve yorum istemeye. Oy ve yorum. Isınma tek taraflı olmaz. Olmamalı. Yorum yapalım mı? Bir sürü bir sürü...

Keyifle okuyun!

instragram; serceyioldurmekofficial

Tıp, bu mümkün değil derdi ama ruh rahme düştüğü ilk an var oluyorsa hissetti. Babasının onu çizdiğini hissetti. Kalbim değil kalbimin üzerindeki minik kalp tekledi. Karnım ağrımadı. O kendini belli etti. Ve gözlerim dolmadı o gözlerimde parladı.

Kâğıdı aldım ve yavaşça kalktım yerimden. Yaşlarım akmasın üzerine diye hemen sildim. Akacak kadar çok değillerdi belki ama bu yaban mersini

zaten tertemizdi. Çok pak çok güzeldi. Yıkanmaya ihtiyacı yoktu. Risk alamadım. Tam çıkacaktım ve usulca toplantının bitmesini bekleyecektim. Bu yaban mersiniyle yetinecektim. Çıtım çıkmayacaktı. yatıracaktım bu resmi sabredecektim ama Fetih'e bir sır vermekten alıkoyamadım kendimi. Arkamı döndüğüm an yaban mersinini yaşlarımdan koruyamadım. Öyle ki birazdan babası da bana dahil olacaktı. Bunu elbette biliyordum. Kurduğum cümlenin gittiği yere varacağını biliyordum. Sesimin titrekliğine, gözlerimdeki yaşlara baktı şaşkınca.

"Bu onu çizdiğin ilk resim, son olmayacak ama daima en özeli olacak."

Tatlı minik bir itiraftı bu. Ona bunu doğru bir yaşta verecektik ve her yaş aldığında değeri artacaktı. On yaşında bu resme yüklediği anlamla otuz yaşında bu resme yüklediği anlam bir olmayacaktı. Babam ben henüz bir yaban mersini kadarken beni çizmiş olsaydı şimdi bir çerçeve halinde odamda asılı olurdu. Biliyordum bu resmin de sonu bir çerçeveydi. Ne şanslıydı. *Ne şanslıydı dünyanın en güzel babasına sahipti*. Arapsaçı gibi dolandı duygularım birbirine, kalbim tekledi ve duraksadı zihnimin içi.

Dünyanın en güzel babası benim babam değil miydi?

Yaşlarım daha da hızlandı bu düşündüğümle. Fetih'e daha fazla bakamadım ve toplantı odasından çıktım.

Birinci adım. İkinci adım. Üçüncü adım. Dördüncü adım yok. Arkamdan bir ses geldi.

"Efsun."

Yaban mersinini karnımın üzerine bastırmıştım, durdu adımlarım. Durağan anlarda nefes nefese kalmak için hislerin koşması yeterliydi. Nefes nefeseydim, yaşlarımı sildim ve ona döndüm. Yüzüne baktım. Bana dünyanın en güzel babasıymış gibi bakıyordu. *Dünyanın en güzel babası babam değil miydi?* Korkunç bir dejavu değildi bu. Devasa bir denk gelişti. Hisler değildi benzeyenler ama bakışlar neredeyse aynıydı.

"Sen toplantına devam et. Ben bekliyorum burada." dedim gözleri ilmek ilmek yüzümü örüyorken. Islak kirpiklerimi göreceğini, kızarmış burnumu fark edeceğini biliyordum. Fark etti de. Çatık kaşları yüzümde dolandı. Çok dikkatliydi, sorunu çözmeye öylesine odaklanmıştı ki endişesi arkada kalmıştı ama ben görebiliyordum. Oralarda bir yerlerde sırasını bekliyordu.

Yüzümde haddinden fazla durmadı. Problemin çözülemeyen kısmı benim ıslanmış kirpiklerim değildi. Buldu bunu. Oyalanmadı. Endişesine de izin vermedi gözlerini indirdi karnıma. Karnımın üzerine bastırdığım kâğıda baktı. Problemin çözüleceği yeri keşfetti ve orada kaldı. O kâğıttan daha

önemli bir nokta varsa durduğu yerdi. Çatık kaşları daha bir büküldü, ben hariç herkes kızgın sanırdı bu halini. *O bile.* Böyle bakmaya bir süre ara vermeliydi aslında. Bunu ona söylemeliydim. Ya da o bunu zaten kendisi fark ederdi.

Dilinin ucu alt dudağını ıslatmak için göründü ama alt dudağında kaldı. Soruyu çözmek üzereydi, davranışları duraksıyordu ve sanki bu sefer tüm dünyayı da kendiyle durdurmaya çalışıyordu. Arkasından gelen Merthan "Fetih..." demeye kalmadan eli arkaya doğru hafifçe havalandı ve durması için komut verdi. Çevremizdeki insanlar bize bakıyordu, belki de Fetih'in bu bakışlarından sonra birazdan bir kavgaya tutuşacağımızı sanıyordu.

Gözleri ağrısı varmış gibi küçüldü. *Çözmek üzere.* Bana baktı bir kez sonra tekrardan kâğıda. *Çok az kaldı.* Eli ensesine gitti ve başını iki yana salladı. *Çözdü.*

Başını müthiş bir inkarla sallıyordu. Bulduğu çözüm imkansızmış gibi. Halbuki çözemeyeceği soruya başlamazdı. Öyle söylemişti. *Çözemeyeceğim soru için kalem oynatmam, kalem oynattığım soruda yanlışı bulmam.*

Biz bazı şeyleri ne zamandan beri imkansıza çevirmiştik. *Çok zamandan beri*. Aştıklarımız aşamadıklarımızı geçmişti ama aşamadıklarımız da kapı gibi arkamızdaydı.

"Efsun," dedi nefes nefese. Hisleri içinde koşturuyordu. Muhakkak kalbi de onu zorluyordu. Eli kravatına gitti üstteki düğmeyi açacak kadar gevşetti. "bak." dedi sonra. Merthan'a kalkmış eli bana doğru uzandı bu kez ve işaret parmağını sallar gibi oldu. Beni tehdit mi edecekti? Gülecek gibi oldum bu haline. Dudaklarını birbirine bastırdı ve çatık kaşlarıyla bana bakmayı sürdürdü.

"Bak Efsun." dedi yeniden. Bakıyordum halbuki. Hem de onun gibi değil. Bakışlarımı başka bir şeyle bölüşmüyordum. Sadece ona bakıyordum. Onun gibi bir bana bir karnıma bakmıyordum. İlgimi alakamı bölmüyordum. Sadece ona bakıyordum.

Uzun kirpikleri o kadar titredi ki, sabit tutamadı gözlerini ardı ardına açıp kapadı. Derin bir nefes aldı, sinesi beyaz gömleğinin altında yükseldi de indi. İşaret parmağı havadayken üzerime doğru iki adım attı. Benim beş altı adımda kapatacağım mesafe kadar yaklaştı bana. "Bak ben bir şey anlıyorum." diyebildi sonunda. Gözlerini gözlerimde tutmakta çok zorlanıyordu. Devamlı karnıma bastırdığı kâğıda bakıyordu.

"Bak ben bir şey anlıyorum sen bunu bile bile müdahale etmiyorsun. Bak eğer ki,"

"Baktım, eğer ki..."

Tehdit edecekse etseydi. Etseydi de bunu ileride hep anlatsaydım. Bak ben senin haberini verirken böyle böyle tehdit edildim diye.

"Yanlışsam düzelt beni." dedi ve geleceğini kurtardı. Yakından bakınca dudaklarının da konuştukça titrediğini fark ettim. Yutkundu ve bakışlarından başladı. "Yalvarırım düzelt beni. Hadi Efsun."

Onun tamamen kapatmadığı mesafeyi ben kapattım ve ayakkabılarımız uçları birbirine çarptı. Onun klasik siyah ayakkabıları vardı, ayaklarının da pek küçük olduğu söylenemezdi. Benimse beyaz spor ayakkabılarım. Ayaklarımın da çok büyük olduğu söylenemezdi. Bu görüntüye baktım ve sebep nedir bilinmez ağlamaya başladım. Ne gördüm bu tezatlık karşısında ne ağlattı beni bilmiyorum ama sesim insanların arasında duyulmasın diye çok sıktım kendimi. Bunu fark etti sanırım, elini saçlarımda hissettim.

"Efsun." dedi ve saçlarımı okşadı. Başımı kaldırmak istedi ama ben alnımı onun göğsüne yaslamak ve ayakkabılarımıza bakmak istiyordum. Alnımı gömleğine bastırdım ama devam edemedim gözlerimi kapattım. Ayakkabılarımıza da bakmak istemiyordum sadece Fetih'e yaslanıp ağlamak istiyordum. "Efsun bir şey söylemey..."

"Yedi haftalıkmış. Yaban mersini kadarmış."

Vakit bir denizin içine düştü ve sonsuzluğun içinde kayboldu. Bugün günlerden ne, ayın kaçı ve sene kaç? Her şey önemini kaybetti. Hislerin sonu yoksa zamanın ne önemi kalırdı ki?

Yedi haftalıkmış. Bundan önemli hangi zaman dilimi vardı şu saniye? Yedi hafta kadar yemek istiyordum. Yedi hafta kadar konuşmak, yedi hafta kadar su içmek, yedi hafta kadar uyumak ve yedi hafta kadar ağlamak istiyordum. Takvimlerde sadece ayın yedileri kalsın ve aylar yedi hafta olsun, bir sene yedi aydan oluşsun bir de şubatlar yedi yılda bir yirmi dokuz çeksin istiyordum. Ne garip bir histi bu. *Bu?*

Beni seneler sonra yeniden ağlamakla tanıştıran ve bana dünyanın en büyük iyiliği yapan adamın sinesinde ağlıyordum. İnsan ağlarsa fenaydı da insan ağlamazsa felfenaydı. Nasıl senelerce ağlamadan yaşamıştım şimdi hayret ediyordum ve artık ne zaman ağlasam onun sinesinde yapmak istiyordum bunu. Sadakatti bu.

Saçlarımı okşayan eli durdu ve hareketsiz kaldı. Yüzünü göremedim ama hayalimde gözlerinin çevresinde oluşan ince kırışıklıklar bile vardı. Ben

kısık sesle söyledim ama yine de duyuldu.

Çevremizin hoş ve coşkulu mırıltılarını Merthan'ın "Oooh!" tepsini bastırdı ama her şey bir bıçak gibi kesildi. Bu bıçağı yakinen tanıyordum. Bu bıçak biraz keskindi. Kontrolsüzce sesler çıkaran Merthan'ın hunharca sevinen sesinden "Arkadaşlar." dediğini duydum. "Arkadaşlar, dağılalım. Boşaltalım burayı. Hadi."

Bir ses ancak bu kadar yerinde duramazdı. İnsanların adım seslerini, açılıp kapanan kapı seslerini duydukça Fetih'e saklandım.

Fetih'e saklanmak.

Saklandığım yerde rahatsız edilmedim bir süre. Saçlarımı da sevmedi ama beni sarmaladı. Bir an ayrılır gibi oldu gömleğinin eteklerine tutunmaya çalıştım ama sadece az ötemizde duran sandalyeyi çekti ve beni oturttu. Gömleğindeki elimi tuttu, dizlerimin önüne çömeldi. Karnımın üzerindeki kâğıdı aldı, kendi çizmemiş gibi bakmaya başladı. Belki yedi saniye, belki yetmiş yedi saniye ama muhakkak yedili bir zaman.

"Yaban mersini kadarmış. Öyle söyledi hocam. Tam bir yaban mersini ama. Öyle de söyledi." her bir ayrıntıdan haberdar olsun istiyordum. "Yedi haftadır içimdeymiş bir de onu da söyledi. Yaban mersini kadarmış. Ben gelirken birkaç yere uğradım, belki yaban mersini bulurum da getiririm diye ama bulamadım. Hiçbir yerde yok. Sanki bir tane varmış da o da benim içimdeymiş. Yedi haftalıkmış."

"Yaban mersini kadar mıymış?"

"Evet o kadarmış."

"Yedi haftalık mıymış?"

"Evet yedi haftalıkmış."

Kelime haznemiz boşaldı. Unuttuk. Birkaç kelimeyle hayatımıza devam edecek gibi davranıyorduk. Fetih, Efsun, yaban mersini ve yedi hafta. *Yeter. Sanki yeter.*

Parmak uçları sakallarının üzerinde dolandı resme bakarken. Bana bakmayana kadar gözlerinin parladığını göremedim. Gözleri parıl parıldı, bir kırpsa parıltılar dökülecekti adeta. Benimkiler dökülüyordu da onunkilere daha vardı. Bir şey. Bir şeyi bekliyordu sanki. O çatık kaşları yumuşamış, içe doğru bükülmüştü bu kez.

"Sana bir şey daha göstereyim mi?" dedim ve ceplerimde telefonu aramaya koyuldum. Pür dikkat elimi izlemeye başladı. Elimi sıkıca tutmuştu, bırakmaya da gönlüm razı gelmiyordu, tek elimle karıştırdım

ceplerimi öyle buldum telefonu. Elif hocadan aldığım fotoğrafı açtım ve ultrason fotoğrafıyla ona doğru eğildim.

"Senin çizdiğin daha güzel ama bu hali de var. Unuttum getirmeyi. Bak," dedim ve o karartıyı, yaban mersininin içinde olduğu keseyi yaklaştırdım. "bak burada." telefonu aldı elimden biraz da yaklaştı. Bir şey demiştim ya hani, parıltıların gözünden düşmesi için bir şey. Şey. Kelime. "Bak Fetih bizim *bebeğimiz*."

Tezatlıkların birleştiği yerde gülüşler ve ağlayışlar da karışırdı. Fetih'in ilk ağzından kaçan gülümsemeyi gördüm. Sonra ansızın parıltılar akmaya başladı ama hiç eksilmedi. Gülümseyen dudakları incecik kıyafetlerle bir ayazın orta yerinde kalmış gibi titredi. İki kaşının arasında derin bir çukur oluştu ve benim elim bu kez onun saçlarına gitti.

İkimiz, ikinci kez beraber ağlıyorduk ama ne onun başına darbeler iniyor ne de benim saçlarımdan eksiliyordu. Bu bizim tarihimin en güzel tekerrürüydü.

Ona ağlama demedim ama yaşlarını silmek için çabaladım. Avucum avucunun içine düştü, dudaklarını bastırdı. Öpüp kokladı, defalarca kez. Yaşları doluştu avucumun içine, birkaç kez konuşmak için çabaladı. Adımı seçebildim sadece sesinden. Gerisi çok boğuktu, yarım yamalak, kesik kesik... Yüzü avucumun içindeyken çenemi saçlarına yasladım. Gözyaşlarım saçlarına dökülüyordu.

"Efsun." diye şükretti.

Hiçbir şey söylemedi sadece adımı sayıkladı. Benim anlatacaklarım vardı ama. "Kalp atışlarını dinletecekti Elif hoca ama ikimiz de *babasıyla* dinlemenin daha doğru olacağına karar verdik."

Ve parıltılar daha hızlı dökülebilirdi. Kelimeler ve onların güçleri. Fetih ağlıyordu ve ben onu daha çok ağlatacak kelimeleri hiç çekinmeden sarf ediyordum. Bu cümle seneler önceki Efsun'a söylense bu ana öfkeli bir Efsun koyardı. Öylesine öfkeli ve canı yanıyor ki Fetih'in de canı yansın diye ağırlığı kitapları aşan kelimeler seçiyor derdim. Sonra pişman olacak ama derdim. Fetih'i ağlarken görüyor nasıl dayanıyor diye sorardım. Bir kere görmek neyine yetmedi öfkesi azalınca çok pişman olacak sussun bence derdim.

Ne ben öfkeliydim ne Fetih'in canı yanıyor ne de beni bir pişmanlık bekliyordu.

"Sabah ben senin sözünü dinlemedim kola içtim. Hem de iki bardak." araya sıkıştırmak için çok doğru bir andı. Bana kızması mümkün değildi.

"Sonra beni bir mide bulantısı aldı. Koladan sandım. Belki de koladan bilmiyorum. Sonra hasta başındaydık. Başım da dönmeye başladı. Dedim ki Fetih'i dinlemesen böyle olur işte!"

Bir mırıltı duydum. Sanırım ağlarken biraz da güldü.

"Sonra gözlerim de kararmaya başladı. Ben aslında tutunmaya çalıştım ama sağlam yeri seçmedim. Tutunduğum şeyle beraber kaydık. Düşmüşüz."

Avucumun içinden hiç çıkmayacağını sandığım yüzünü gördüm. Islak kirpikleri birbirine yapışmıştı. Yeniden yüzüme baktı. "Sonra?" dedi elini yüzümde kaydırırken. Çillerimi seviyordu. "Tutan olmadı mı?"

"Yok, herkes hastaya bakıyordu ben arkada kalmıştım."

Şu an karşısında kanlı canlı duruyordum, iç kanamam da yoktu ama korku onu çöktüğü yerden doğrulttu. "Başını bir yere çarptın mı?" dedi ve eli bir yara aradı. Saçlarımın içine daldı ve ensemin olduğu yere geldiğinde yüzüm ince bir sızıyla büzüldü.

"İyiyiz." dedim. Çoğul konuşuyordum istemsizce. Canımı yakan yere doğru eğildi. "Baktılar bir şey yok. Sadece biraz doku ezilmesi."

Bir kuş tüyü hissettim ezilmenin olduğu yerde. "Efsun." dedi nefesini kesmişim gibi. Başa alınan bir darbenin onu korkutması çok olağandı ama benim doktor olduğumu unutunca biraz üzülüyordum. Apar topar beni kaldırmaya çalışan ellerinden tuttum ve ona baktım.

"Öpsen bir kere yeter. Doktor üç doz Fetih öpmes..."

"Efsun başına darbe almışsın." evet biliyordum, sızlayışı geçmemişti henüz.

"Biliyorum ama benim doktor olduğumu unuttuğun gibi, benim iş arkadaşlarımın da doktor olduğunu unutuyorsun artık. Bir şey olmuş olsa gelebilir miydim?"

Gözlerimin içine bakakaldı. Az önce avucumun içinde ağlayan adamdan korkuyla bana bakan adama dönüştü. Parmaklarım parmakları arasına girdi ve elini sıkıca tuttum. "Fetih." dedim ve ne olduğunu anladı. Benim başımdan daha mühim bir şey vardı. Fiziken minicik ama maneviyatını kıyaslayacağım başka bir olgu olmayan bir şey. Avucunun içinde olan telefon ekranına baktı yeniden. Ayakta kalmak çok zormuş gibi yeniden dizimin önüne çöktü. İşaret ettiğim yeri defalarca kez büyüttü ama tam olarak nereyi işaret edeceğini bilemiyordu. Sessiz ve sakince bir tepki versin, soru sorsun diye bekledim ama olmadı. Sadece mimikleri konuştu, hiç susmadı onlar. Gözleri küçüldü durdu, acı çekiyor sandım. Konuşmak

için aralanan dudakları kelimelere sebep olamadı bir türlü. Nefesleri sıklaşmadı, gözle göreceğim kadar azaldı.

"Fetih." diye ona seslendim dayanamadan. Hatta kolundan dürttüm. Bir şey söylemesi gerekiyordu yoksa onun için korkmaya başlayacaktım şimdi. Aklı almıyordu sanki, elindeki ihtimallerin hepsine teker teker bakıyor ama aklına kabul ettiremiyordu. "Bir şey söylemeyecek misin?"

Konuşmak istediğini farkındaydım. Kelimeler birikiyordu da cümleye dönüşmüyordu bunu da farkındaydım. Yeniden dürttüm kolundan. "Fetiiih."

Dişlerini gördüm ilk, gülümseyecek mi konuşacak mı seçemedim başta. Sonra ağzından kıkırtılar döküldü. Önce ince ince sonra büyüdü. Konuşmadı ama gülmeye başladı. Çok şey söyledi. Hepsini duydum. Onun gülüşü bana da bulaştı ben de gülmeye başladım. Kesik kesik, sesli gülüşlerimiz bir bütün oldu.

"Yaban mersini kadar." dedi. Başımı salladım. Ona artık bir gerçeği tüm netliğiyle, metafordan ve süsten uzak bir şekilde söylemem gerekiyordu.

"Baba oluyorsun."

Yalın ama güçlü. Kurduğum belki de en güçlü cümle. Eforsuz ama daha güçlüsü de yok.

Bu cümleyi oturduğum yerden kurdum ama etkisi beni o sandalyeden kaldırdı, belime bir çift el sarıldı ve ayaklarım yere basmayı bıraktı. Gözlerimi sıkıca yumdum, Fetih'e sarıldım sıkıca. Düşmezdim, Fetih hangi hızla dönerse dönsün beni düşürmezdi. Dudaklarını boynumda bir yere mıhladı, dönmeyi bırakana kadar çekmedi dudaklarını oradan. Ofisin orta yerinde çocuklar gibi şakıyorduk, insanlar bizi görmese de gülüşlerimizi duyabiliyordu.

Durduğu yerde başım da midem de bulanıyordu, daha da sıkı tuttum onu. Yüzümü avuçlarının arasına aldı. Öptüğü her nokta dudaklarının altında ezilip büzüldü. Öpmenin de boyutu olurdu ve şimdi yüzümün her noktasına bırakılan buseler en büyüğüydü sanırım. Isırmadan yiyecek sandım beni. Gözlerim kapalı başımdaki dönmenin geçmesini bekledim. Bir yerde dudaklarıma değen dudaklarına tutundum ama uzun sürmedi. Onun derdi tüm yüzümleydi.

Alın alına durduğumuzda nefeslendik, başım artık Fetih'e tutunmazsam düşecek kadar dönmüyordu. Kirli sakallarını, dudaklarını, çenesini sevdim. Islak kirpiklerini sildim. Parmak uçlarım bile soğumuştu, yerimde durmak istemiyordum daha fazla.

"Görmeye gidecek miyiz?" diye sordu masum bir sesle.

"Toplantın bits..."

"Efsun! Efsun..." komik bir şey söylememiştim aslında ama sadece gülmek istiyordu. Elimi bırakmadı ve kapanmış toplantı odasının kapısını destursuz değil sabırsızca açtı. Merthan'ın gözleri bizi bulduğunda parlak bir çift bakışla karşılaştım. Bu haliyle toplantıya devam etmeye mi çalışıyordu? Fetih İngilizce birkaç cümle kurdu adamlara bakarak. Ne dediğini kaçırdım çünkü bana beden diliyle karnını gösteren Merthan'a kafa sallamakla meşguldüm ama ikimizin tüm hareketlerini Fetih durdurdu.

"I'm gonna be a father!"

O an herkesin ilgi odağı değişti ve gözler birer birer bana döndü. Yabancılardan çıkan sevinç mırıltılarını Fetih'in Türk çalışanlarından çıkan baskın sesler bastırdı. Bir an da alkışlamaya başladı ortak dili bilmediğimiz ama sevincimizi paylaşan insanlar. Kendimi bir tebrik yumağının arasında buldum ama şüphesiz ki bizden sonra en çok sevinen kişi Merthan oldu.

"Fetih." dedi ve bize doğru yaklaştı. "Lan oğlum." dedi ne diyeceğini bilemezken. Önce omzuna vurdu ve sarstı şiddetle. Bunu sanırım gerçekten yapması gerekiyordu birinin. "Oğlum lan!"

Merthan'ın onu sarsan kolunu tuttu ama engel olmak için değil. "Merthan." dedi sımsıcak, şu ana kadar ondan Merthan'a karşı hiç duymadığım sesle. "Oğlum..." devamı yoktu. Oğlum deyip bırakıyorlardı. Birbirlerinin omuzlarına öylesine sert vuruyorlardı ki artık ben bir adım geriye gitmesem beni de sarsacaklardı.

"Oğlum lan!"

"Lan oğlum!"

"Ulan!"

"Baba oluyorsun oğlum baba oluyorsun!"

"Baba oluyorum lan!"

Birbirlerini hoyratça sarsmaları son buldu ve Merthan Fetih'i kendine çekti. Fetih'in elini bırakmak istedim tam anlamıyla sarılsınlar diye ama sıkı sıkıya tutuyordu bırakmak mümkün değildi. Şiddetleri son bulmadı bu kez omuzlarına vurmaya başladılar. O kadar komik duruyorlardı ki dışarıdan, dövüşmek ve sevinmek arasında kalın bir çizgideydiler. Birbirlerini hırpalıyorlardı. Ayrıldıkları an Merthan coşkuyla benim üzerime gelmek istedi ama Fetih'in "Yavaş." uyarısıyla adımları son buldu. Evet benim omzuma o şiddetle vurursa çok ayakta kalamayabilirdim. Ki coşkusunu biraz olsun azaltmadan bana doğru yürüyünce ben de fark etmeden kendimi, hatta öyle ki karnımı koruma altına aldım.

Merthan sakinleşmek için tavana baktı ve yüzünü sıvazladı. Herkes sanki bu haberi bekliyormuş gibi, uzak bir diyardan gelmesi beklenen bir yolcunu gelişini kutlamalarla karşılıyormuş gibi, bayram gibi davranıyordu.

Benim bebeğim bayramı mı getirmişti?

Karnımdaki minicik bir şeyin insanların böylesine beklediği bir haber oluşu, böylesine istenmesi, böylesine beklenmesi ve böylesine herkesin benimsemesi dakikalardır ara verdiğim gözyaşlarımı yeniden akıttı. *Ben hamileydim ve herkes bu habere seviniyordu. Ben hamileydim ve sanki bir kişi bile içimdeki olmasın istemiyordu.*

Merthan heyecanını dizginlediğinde "Efsun." dedi bana bakarak. "Tebrik ederim." oldukça nazik karnıma hiç temas etmeden ve kısa tutarak sarılıp geri çekildi. "Amca mı oluyorum ben şimdi?"

"Evet! Hem de en sevdiği ikinci amcası."

Birinciliği Kürşat'tan alamazdım. "Rakibim Kürşat mı?"

"O rakipsiz..." diyebildim. Hem bir kere locadan onun maçını izleyecektik daha, bunu bana Merthan da sağlayabilirdi belki ama çıkıp oynayamazdı sonuçta Kürşat gibi. Hem Kürşat... Kürşat'tı işte, yengesinin minik ve hiç büyüyemeyen küçük kardeşi.

"Peki... Bunu doğunca ben yeğenimle konuşurum. Siz şimdi ne yapacaksınız?"

"Yeğenini görmeye gideceğiz." dedi Fetih beni kendine çekerken. Kolunun altına aldı. Toplantı odasına baktı ve "Buralar sende." dedi. Yetmedi ekledi. "Buralar bir süre sende."

"Buralar bir süre bende."

"Ben bir süre gelmem kardeşim."

"Sen bir süre gelme kardeşim."

"Gelmem kardeşim."

"Gelme kardeşim."

Ofisten çıkana kadar adım başı tebrik edildik. Bazıları bana elini uzattı, o elleri sıktım, bazıları sadece gülümsedi, bazıları Fetih'i durdurdu elini sıktı. Arabanın kapısı açıldı, ben bindim ama kapanmadı. Fetih eğilip kemerimi bağladı. Alnıma bastırdı dudaklarını durdu öylece. Huzuru oradaymış gibi, yorgunluğunu orada atıyor gibi. Heyecan onu yormuştu farkındaydım. Biraz dinlendi ya koştura koştura geçti sürü koltuğuna hemen dinlendi yine. Kemerini bağladı eli elimde gittik bütün yolu. Eli bulduğu her fırsatta dudaklarıyla temas ediyordu. Çalıştığım hastane onun iş yeriyle yakındı, İstanbul'da olmamıza rağmen kısa zamanda vardık.

Mutluluğumuz ağzımızdan cümlelerle dökülmüyordu. Aksine çok konuşmuyorduk. Gülümsüyorduk, öpüyorduk birbirimizi, bazen elimizdeki resme bakıyorduk, bazen sadece bedenimi Fetih'e yaslıyordum. Açılan asansör kapısıyla elinde vişne çürüğü çantasıyla çıkmak üzere olan Elif hocayla karşılaştık.

Gidiyor muydu?

"Siz bugün mü gelecektiniz?" diye sordu şaşkınca. Beklemiyordu. Haber de vermemiştik üstelik. Asansörden indiğimizde Fetih hızla kadının önüne geçti.

"Çıkmıyorsunuz değil mi?"

"Geldi yine hastanenin en sorunlu eşi." dedi Elif hocam bir adım geriye giderken. Fetih'le anlaşamadıkları söylenemezdi ama biraz sürtüşürlerdi çünkü Fetih çok isyankardı. Benim tuttuğum nöbet sayılarını kabullenmezdi, tuttuğum nöbet saatlerini kabullenmezdi, Elif hocanın bana blok nöbet yazışını kabullenmezdi. "Vallahi çıkıyorum Fetihciğim. Sonuçta benim de bir ailem var." dedi tıpkı Fetih gibi. Çünkü Fetih de aynen böyle söylemişti bir kez ona. Efsun'un bir ailesi var demişti. "Masa başında beni bekleyen bir eşim var." diye devam etti hatta. Fetih adeta yanımda ecel terleri döküyordu.

"Elif Hanım..."

"Fetihciğim..."

"Sizin eşiniz hamile değil."

"Bu teknik olarak mümkün değil çünkü."

Yanımda bu sohbet ilerlerse alnında boncuk boncuk terler oluşacak eşime rağmen kıkır kıkır güldüm. İkisinin de bakışları bende durdu ve hocam çok geçmeden "Hadi gelin hadi." dedi ve geldiği yeri geri döndü. Poliklinik neredeyse boştu. Hasta kabul saatini geçmiştik, yataklı servis de burası değildi zaten. Fetih'in baş parmağı yüzüğümü okşaya okşaya aştık bütün yolu.

"Başını da çarpmış bayılınca." dedi.

"Biliyorum Fetihciğim. Ben de o an yanındaydım."

"Bir ona da baksak ya tekrar."

"Baktık biz, hiçbir problem yok. Bir krem yazdık, onu her gece sürerken yardımcı olursan eşine yeter..."

"Ben sürerim zaten." Elif hoca tek ayak üzerinden bize döndü ve gülümseyerek Fetih'e baktı. Başını sağa yatırdı ve mırıldandı.

"Kızamıyorum da." dedi eşimi işaret ederken. "Lanet olsun kızamıyorum da. Çok heyecanlı." arkasında kalan kapıyı açtı ve bizi buyur etti. Kapıdan girmeden içeri baktım. Girmiş miydim? Çok kez. O kadar çok ki gözlerim kapatılsa yine de bir yere çarpmadan yürür giderdim. Elimle koymuş gibi bulurdum her şeyi. Çok fazla kez ama hiçbirinde yanımda Fetih varken değil. Çok fazla kez ama her seferinden doktor olarak ve çok fazla kez ama hiç üç kişi değil.

Üç kişiydik değil mi biz artık? Üç koca kişi.

Ultrasonun yanına yattım Fetih'in oturabilmesi için de yer vardı ama o ayakta kalmayı tercih etti. Elif hoca gelip elindekileri bırakana kadar, ultrasonun hemen önünden koltuğu oturana kadar Fetih çevremde minik voltalar attı. Bir şeylere dokundu geri bıraktı. Yoldayken çıkardığı kravatıyla yakasını açmıştı, onu düzeltti. Ceketini düzeltti. Saçlarına dokundu, saçlarını bile rayına soktu. Birine hazırlanır gibi. *Bebeğimize mi hazırlanıyordu?*

"Açalım karnımızı."

Üzerimde beyaz askılı bir bluz vardı. Fetih benden daha önce davrandı, bluzumu kıvırdı. Dövmeme dokundu, kasten mi yaptı yoksa tamamıyla bir denk geliş miydi bilmiyordum ama benim sanırım o dövmeye minik bir ekleme yapmam lazımdı. Bir minik pati.

Soğuk jel karnımla ilk temas ettiğinde irkildim ama bu dışarıdan canım yandı diye anlaşıldı. Zaten telaşlanmak için an kollayan adam korkuttum. Dudakları çok hızlı kuruyordu. Elimden sıkıca tuttu, korkuyla olanlara baktı. Bir karnımda dolanan ele bir ekrana bakıyordu. Gözleri yerinde duramayan bir çocuk gibiydi.

"Nasıl?" dedi titrek bir sesle.

"Gayet iyi gözüküyor."

Fetih'in eli ekrana uzandı ve dersini ne kadar iyi dinlediğini belli edercesine "Burada mı?" diye sordu keseyi gösterirken. Görüntü yaklaştırıldı doktor tarafından. "Evet tam burada. Henüz çok küçük y..."

"Yaban mersini kadar."

Dersini çok iyi dinlemişti, hem de çok...

"Evet bir yaban mersini kadar. Şu an tüm temel organlarının oluşmaya başladığı haftadayız. Saçları, göz kapağı, dili... Ayakları, tırnakları daha görünür hale geliyor."

Dudakları inceldi ama öfke değildi bunun sebebi. Gülümsemekle titremek arasında kaybolmuştu, yolunu bulamıyordu bir türlü. Bana baktı.

Hayretle. Kafayı yiyecekti. Kendisi de bu evreden geçmemiş gibi... Ama bilen bilirdi Fetih kendisini efsanelerden fırlama sanırdı. İki yaşında et yemeye başlamış, üç yaşında ava çıkmıştı falan... Şimdi bir bebek hakkında bir şeyler öğreniyordu, aklını kaçıracaktı.

"Saçları çıkmaya başladı ya, rengini görebiliyor muyuz uzadıkça?"

Bunu söyleyince istediğini haykırır gibi benim yatağın iki yanına doğru açılmış saçlarıma bakmıştı. Ekranda görmesi mümkün değildi ama yine de benim saçlarıma baktıktan hemen sonra ekrana da bakıyordu.

"Fenotipte böyle bir saç rengi ihtimali olsa tabi ben de sabırsızlanırdım. Haklısın ama bunun için kısmen uzun bir süre daha beklemen lazım."

Yedi buçuk ay... Ya çok uzun ya da çok kısa. Tam kestiremiyorum ama ikisinden biri. Asla normal bir zaman değil. Bazen geçmek bilmeyecek bazen çok çabuk geçiyor diye ücralara saklanacağım. Biliyorum.

"Ama çok hızlı geçecek. Bir sonraki hafta da çok büyüyecek..."

"İki yaban mersini büyüklüğüne mi gelecek?"

Şu an bu konumda çok baba görmüştüm ama bu aldığım en garip yorumdu. Elif hocayla aynı anda birbirimize baktık ve güldük. Fetih allak bullak olmuştu bize bakıyordu. "Aslında Efsun nöbet tutuyor diye sinirli değilsen komik adammışsın." dedi. Ben boşuna mı pamuk gibi adam diyordum? İnanmamakta ısrar ediyorlardı ama eninde sonunda görüyorlardı.

"Cinsiyeti peki?"

"Ona bir bu kadar daha var." dedi ve bizi izledi. "Ama gönlünüzden geçeni de duymak isterim."

Fetih'le göz göze geldik. İçime doğan bir ihtimal vardı. Aslında ansızın doğdu da denebilirdi. Dilimin ucuna geldi de durdurdum orada. Fetih'e baktım. Eğer söylersem de suratı düşerse zihnim bu ani kilitler, sık sık aklıma getirirdi biliyordum. Fetih'e baktım ve vurgulu vurgulu vereceği cevabı bekledim. Biliyordum onun içinden geçeni. Hep bu anı beklemişti söylemek için. Dolu dolu kız diyecek sandım.

"Sağlıklı olsun da gerisi önemli değil."

Gözlerinde endişe vardı. Kuracağı başka bir temenninin sırasını karıştırmak istiyordu. Önceliğin başka bir şey olmasından korkuyordu adeta.

"Ama?" dedi Elif hoca ısrarla.

"Aması yok sağlıklı olsun da başka hiçbir şey istemiyorum Allah'tan."

"Ama?"

O her anne baba adayından öğrenirdi ben biliyordum. Öğrenene kadar da sorardım yeri gelince. Fetih cevap vermeyecek, belki de korktuğum mimik gelmeyecek diye rahatça konuştum.

"Erkek hissediyorum." dedim.

"Kızım olsun." dedi.

Bakışlarım çarpıştı. Yüzünden korkmama yaklaşacak minicik bir şey bile geçmedi. Heyecanla parladı gözleri benim tahminim üzerine. Hatta bu bir tahmin değil de ben cevapmış gibi ekrana baktı. "Erkek mi diyorsun?"

"Bilmem ki dilimin ucuna öyle geldi."

"Ama babamız kız istiyor." dedi Elif hoca.

"Allah nasip ederse, ilk çocuğum kız olsun istiyorum ama her türlüsü başım üstüne. Efsun'u zorlamasın, sağlıkla gelsin de."

Daha uygun bir anda hocamla paylaşacaktım Karadere ailesinin hurafesini. Fetih şimdi erkek hissetse bile benim gibi gönlünden geçen değişmeyecekti. Onun için en stresli yedi haftaya giriyorduk. En az yedi hafta hem de. Ya ilk çocuk erkek olursa sonra hiç kızım olmazsa fenalıkları geçireceği yaklaşık iki ay. Onu dizime yatırıp sakinleştirmek artık bizim görevimizde. Bu paylaşım şimdi bile yükümü azalttı. Ne güzel şeydi bu. Bu? *Annelik mi?*

"İnşallah. Kalp atışlarını dinleyelim şimdi." dedi ve bugün ertelediğimiz düğmeye şimdi ansızın bastı. Odanın içini bir gürültü kapladı. Kendimizi hazırlamamız için hiç zaman vermedi. Duvarlara çarpacak kuvvette bir ses belli bir ritimle çarpmaya başladı. Bir sesin geleceği belliydi ama yine de bu ne diye kalakaldım. Etrafımı aradım. Fetih'in eline tutundum.

Şimdiye kadar dinlediğim hiçbir ses bu denli kulağıma büyük gelmedi. Sık sık atıyor, gürültüyle ben buradayım diyordu. *Bakın ben buradayım. Bakmayın boyutuma, kocaman bir kalbim var. Babamın kalbi gibi. Nasıl atıyor görüyor musunuz? İyi dinleyin. Ben size dünyanın en güzel armağanıyım. Dikin kulaklarınızı, benden başka hiçbir şeyle sakın ola ki ilgilenmeyin! der gibi.*

"Bu ses ondan mı çıkıyor?" dedi Fetih'in ağzı neredeyse bir karış açılacaktı. Zaten kafasında bir türlü oturtamayan adamı nasıl ikna edecektik bu kuvvetli atışların o minikten geldiğini? İnanmazdı ki. Biliyordum ben. Efsun'un olmasın mı derdi, mümkünatı yok derdi, Allah aşkına bir boyuna bakın bir de çıkan sese derdi, makine bozuk derdi... Dedi de. İkna olduğu yer yine gözlerinde parıltılar birikti. Benim gibi.

***

Sessiz sedasız bakışlarımız, masaya koyduğumuz yaban mersini kutusundaydı. Küçük bir kutunun içinde onlarca yaban mersini vardı, benim içimdeyse bir tane. Saniyeler geçti gitti, dakikalara evrildi. Hareket etmiyorduk. Ne zaman edecektik bilmiyordum. Alıp bir tanesini yese miydim? Sonuçta o kadar manav arayıp bulmuştuk.

Korkak bir el eninde sonunda uzandı o kutuya ve yaban mersinlerinden birini baş ve işaret parmağının arasına aldı. Korkak amam benden çok değil en azından.

Küçük ama kıymetli bir taş, mücevher, işleyecek olan zanaatkârın parmaklarının arasında nasıl büyük bir özenle tutuluyorsa yaban mersini de Fetih'in parmakları arasında aynı şekilde tutuluyordu.

Bir süre sakince yaban mersinini izledi, bense sadece onu. Gözlerini, mimiklerini, kirpiklerini. Bir nokta aklına yatmıyordu, bu bakışlarını bilirdim. Kalp atışına zor ikna etmiştik şimdi boyutunda mıydı sıra? Parmaklarının arasından avucunun içine aldı ve kocaman elinin içinde büyük bir nokta gibi kaldı yaban mersini. Bu görüntüye bakmak onu korkuttu galiba ve iki yaban mersini daha ekledi yanına.

"Bu kadar mı?" dedi.

Dikkatli ifadem dağıldı, kıkır kıkır güldüm ve avucunun içine yaklaştım. Aldım sonradan eklediği yaban mersinlerini ve tek bir tane bıraktım.

"Hayır." dedim. "Bu kadar."

Eli mi titriyordu yoksa titreyen benim gözlerim miydi?

Daha büyük bir yaban mersini seçti. Aradı taradı en büyüğünü buldu ve avucundakiyle yer değiştirdi ama yetmedi. Kafasını kurcalayan soruların cevapları başka bir yerde değildi benim rahmimdeydi. Bunu anlayana kadar uslu uslu yanında bekledim. O sıra Şeftali geldi, meraklar kokladı yaban mersinlerini ama ilgisini çekecek bir şey olmayınca biraz patileriyle oynadı. Tamam yenecek bir şey değildi peki oyun oynayacağı bir şey miydi?

Bu kez de dokusunu beğenmedi, patilerinin kirleneceğini tahmin etti ve annesinin kızı olduğunu kanıtladı. Çekip gider sandım ama hayır bize baktı. Aslan yelesi kürkünü kabarta kabarta esnedi ve gerindi. Yavru bir aslana benziyordu. Sehpadan benim kucağıma atlayacağını fark ettiğim an kendimi hazır duruma getirdim. Hadi ben görebiliyordum ne yaptığını odağını elindeki meyveye vermiş Fetih tüm esneme hareketlerinden sonra var gücüyle üstüme atlayan Şeftali'yi gördü de "Sakın." diyerek kucağıma düşmeden onu havada yakaladı. "Artık sakın." dedi ve bir suçluymuş gibi Şeftali'yi koltuğun üzerinde yatırdı patilerini kelepçeledi.

"Öyle aniden atlamalar, nereden çıktığın belli olmayan zıplamalar yok. Duydun mu beni?"

"Hayır var." diye ben cevap verdim ve bu anı daha çok oyun sanması için elimle yüzünü yakaladım. Dişlerini hiç beklemeden elime geçirmek istedi ama yine Fetih'ten ret yedi. Halbuki canı isterse canımı yakmayacak kadar ısırıyordu zaten. Sadece dişlerini sürtüyordu. Tabi canı istemezse aksini de yapıyordu. Mesela benim uzun uzun Karabaş'la ilgilendiğim anlardan sonra.

"Bak sakın dedim. Hareketlerine dikkat et."

Şeftali bir karmaşaya düştü, bir taraftan ben tarafından göbeği seviliyorken Fetih tarafından sevmediği ses tonuyla konuşuluyordu. Çok durmadı, biraz hırçınlaşınca Fetih bıraktı ve kaçarak uzaklaştı. Gidip Karabaş'a musallat olmaya çalışacağına o kadar emindim ki... Karabaş'ı çıkarsam deliğinden kaçacak delik de arardı ama. O kanat çırpma sesi onu ürkütüyordu hâlâ. Çekip gittiği boşluğa ben bedenimi bıraktım ve başımı dizlerine yasladım.

"Anne kızdı."

"Büyük çocuğa ayar çekti diyelim."

Şeftali... Bizim ilk çocuğumuzdu.

"Tüm ilgiyi ondan alırsak ve tek bir bebeğe verirsek Şeftali o bebeği hiç sevmez biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum..."

"Bana yaklaştık hamile olduğumu keşfedecek zamanla. Bu keşfine de izin vermemiz lazım. Bırak istediği an atlasın üstüme. Onları taşıyabilecek kuvvetteyim."

Saçlarımı geriye doğru taradı ve açıkta kalmış gerdanıma önce burnunu sürttü sonra dudaklarını bastırdı. "Hadi ya göstersene bir kuvvetini." dedi sarhoş bir sesle. Kokum dedim... Ah benim kokumun Fetih'teki yeri.

Kolumu kaldırdım ve bilekten sıktım kaslarımı işaret ettim. "Bak." dedim kelimeyi uzata uzata. Baktı da zaten. Böyle güç diye gösterdiğim kolumu önce bakışlarıyla sevdi sonra dudaklarıyla. "Sık bakayım bileğini bir daha bakayım ne kadar kuvvetlisin."

Dediğini yaptım ve sıktım. İnce bileğimdeki tüm damarlar belirginleşti.

"Bak gücüm var işte."

"Seni var ya..." eli karnıma gidecek sandım. Çünkü böyle bir anda ilk temas etmesi gereken yer benim tikimin olduğu yerdi ama yapmadı. Midemin üzerinde kaldı eli daha da ileri gitmedi. Eğildiği yerde sadece

kokumla ilgileniyordu. Sakallarını sevdim. Sessiz sedasız bir süre öpüşüp koklaştık.

"Fetih." dedim sonra. "Yedi hafta olmuş ya."

"Hım."

"Ben düşündüm yedi hafta öncesini."

"Ben de."

İkimizin de aynı geceyi aradığımızı biliyordum. "O aralar çok yoğundum."

"Aranızdan birinin cenazesi vardı da onun yerine siz nöbet tutuyordunuz. Günlerce blok nöbetler tutuyordun." dedi sahiden ince ince düşündüğünü anlatarak.

"Öyle." dedim. "Ama..."

"Ama bir gece var ki..." Fetih'le göz göze geldik ve vücudumdan bir titreme geçti. O gece gözlerimizin önündeydi ve sanırım o gecenin meyvesiydi yaban mersini.

"Karım!"

Emniyet kemireni esnete esnete oturduğu koltuktan bana doğru uzandı ve öptü beni. Normal koşullarda bir Fetih Karadere direksiyon hakimiyeti kendisinde değilse böyle taşkınlıklar yapmazdı. Yarın ben sarhoş değildim derse diye kanıt olsun diye elimde arabanın ön tarafına yerleştirdiğim kameraya baktım.

"Karım beni eve bırakıyor!" dedi coşkuyla. Evet buna bile yükselecek haldeydi. On sekiz yaşımdan beri araba kullanırdım ama hiç bu kadar onore olmamıştım.

Kendini geri çekti ve bu kez kameraya yaklaştı. "Karım." diye işaret parmağını salladı. Kamerayı tehdit ediyordu. "Benim karım beni eve bırakıyor ulan. Ulan Fetih." dedi dizlerini vurdu. "Ne ballı adamsın ulan! Şuna bak." dedi ve bir an çenemden tuttu. "Ulan şuna bak şuna. Allah'ım kafayı yiyeceğim." gökyüzüne bakmak istedi ama arabanın tavanını gördü. "Efsun!" diye bağırdı arabanın içinde.

"Efendim."

"Senin Allah'ın mı yok?"

Yine en başa dönmüştük. Her sarhoş olduğunda bunu mu sorgulayacaktı?

"Var."

"Var tabi yoksa insan senin nasıl yaratıldığına nasıl ikna olur? Karıma bakın." dedi ve yine kamerada beni gösterdi. Kendine baktı bu kez. "Bir de bana bakın amına koyayım ya."

"Fetih! Küfretme!"

"Emredersin karım." dedi. Şımarmasın diye gülmeyecektim ama mümkün değildi ki. Direksiyonu iki elimle çevirdiğimde "Ulan şu sürüşe bak, kurban olurum sana ben. Ulan ölürüm sana ölürüm." şakağımdan öptü, geriye kalan yol boyunca sayıkladı durdu. Karım beni eve bırakıyor diyerek ne kadar mutlu olunabilirse o kadar mutluydu. Çok uzun bir zamandır geceleri değil, sabahın körlerinde yorgun argın geldiğim evime gecenin bu saatinde, eşimle gittiğim bir eğlenceden gelmek öylesine güzeldi ki. Minicik nimetlere şükretmeyi öğretmişti bana birinci yılım.

Fetih'le kahvaltı yapabilmek gibi, onunla minik bir market alışverişini beraber yapabilmek gibi, bahçemizdeki hamakta, onun kucağında uyuya kalıp kısa bir öğlen uykusu çekmek gibi ve bazen güneşi görebilmek gibi.

Evimizin önünde durduğumuzda sarhoş haline rağmen durmadı indi. Kapısını da kapattı. "Yürüyebilecek misin?" aksi olursa onu nasıl sırtıma atardım bilmiyordum ama yaslandı bana. Yürümeden önce de çeneme buseler kondurdu. Ekimini dikimini beraber yaptığımız ve dört bir yanı ışıklarla çevrili yolu aştık. Merdivenlerden çıkarken düşme tehlikesi yaşarsa eğer bu gece salonda uyuyacaktık.

Yarın sabahtan yine işe gidecektim bu felekten geceyi Fetih kadar özgür çalamamıştım. Ağzımdan alkol kokusu vardı ama etkisi üzerimde hiç yoktu. Olamazdı. Kapıyı kapattım ve "Bu gece salonda uyumamı..."

Sırtım ansızın kapattığım kapıyla birleştirildi ve kendimi bir kafesin içinde buldum. Demir parmaklıkları çok kuvvetli bir kafes hem de. Sırtım kapıya, alnım Fetih'in alnına, bacaklarım bacaklarına çarptı ve alkolsüz çarptı beni.

"Bu gece daha mühim meselelerimiz yok mu?" sesi ne zaman bu kadar doruğa ulaştığını bilmediğim şehvetle kısılmış, kesik kesik ve fısıltılarla bana ulaşıyordu.

"Hım." diyebildim sadece. Bedenimin farklı noktalardan yediği darbeleri sindiremedim bir an. Alnını, sırtımı, bacaklarımı...

"Söylesene on yıl oldu mu sevişmeyeli?"

On yıl değil ama muhakkak on günü geçmişti. Yüzünü kavradım ve dudaklarından öptüm. "Bu sefer oldu galiba." dedim açıkçası. Hissiyatı ondan gizlemenin ya da abartısına eşlik etmemenin bir anlamı yoktu. Sanırım ilk kez olduğunu ben de iddia ettim ve bu dudaklarından ilkel bir sese sebep oldu. Elini saçlarıma daldırdı ve ensemden yakaladı beni.

Parmak boğumları ense köküme baskı yaptıkça başımı daha dik tutuyordum. Tehlikeli gözleri üzerimdeyken sesi hâlâ yumuşacıktı.

"On yıllık sevişilir mi tek gecede?"

"Çok mümkün gelmedi kulağıma." ensemdeydi yüzü, kulağıma dişlerini bastırdı verdiğim cevapla.

"Ama sabaha kadar sevişilir değil mi?

"Sevişilir."

Elleri bir alev topunu gezdiriyordu vücudumda. Verdiğim cevapla beni kendine bastırdı ve vücutlarımız iki yapboz parçası gibi oturdu yerli yerine. Biz inledik arkamızdan bir mırıltı duyduk ama dönmedik.

"Yarın sabah işe uyumadan mı gideceksin?"

Üzerindeki gömleğin düğmelerini çözmeye başladım. "Umurumda bile değil."

"Yarın sabah işe yorgun mu gideceksin?"

Ben bu gece sevişmeden uyumayı nasıl düşünebilmiştim. Korkunç ve utanç vericiydi.

"Umurumda bile değil."

"İnan ki Efsun benim de değil." gömleğini pantolonunun içinden çekiştirdim ve kalan düğmeleri de açtım. Baş parmağı alnımın ortasından başladı düz bir yol çizdi dudaklarıma kadar. Dudaklarının temas ettiği yerlerde dil ve diş darbeleri de vardı. Es geçmiyordu. Dudaklarıma kadar gelen baş parmağını buyur ettim ve kavradım hemen. Dişlerimi sürte sürte Fetih'e küfrettirirken boynuna kaydırdım yüzümü. Boynu. Kafayı yiyecektim boynu...

"Bu gece dudaklarıma hiçbir ambalajı yaklaştırma." dedim açıkça. "Hiçbir paketi açmam."

Ensemdeki eli başıma kaydı ve başımı kavradı kendine bastırdı. "Senin açmadığın yerde açan Fetih'i siksinler Efsun."

Bu gece o gece değildi. On yıl olmuştu, bu gece o gece değildi. Şartta değildi zaten. Takvimden yana bir şey de düşünmedim Fetih'in dudakları yanı başımdayken. Ertesi gün dün gecenin her anından yorgunluk taşıyan bir gün geçirdim, değil önlem almayı unutmak, tüm gece zihnimde dolaştı durdu bütün gün ama yine de kılımı kıpırdatmadım. Böyle gecelerin tadını uzun zamandır bozmuyordum. Yine bozmadım.

Yanaklarım ısınmış, dudaklarımı birbirine bastırmıştım ki "Muhtemelen." dedim o gece adına. Utanmanın bir anlamı var mıydı? Yoktu elbet ama yine

de engel olamıyordum. Fetih gözlerimin ondan kaçmasına izin vermedi, çenemi okşaya okşaya sabit tuttu.

"Artık seni sabaha kadar uyutmamak da yok tabi. İster on sene ister yirmi sene olsun."

"Yani..."

"O denli yormak da yok tabi."

"Yani..."

"Her şey dozunda. Ben konu sen olunca da dozu ayarlayamıyorum. Gel de aklıselim kal."

"Fetih..."

"Benim güzel karım." derin bir nefes aldı. "Yemin ederim, bak yemin ederim farklı bir koku sinmiş üzerine." kokunun geldiği yere sürttü iyice burnunu. "Anneliğin kokusunu sinmiş. Yemin ederim sana, biraz olsun abartıyorsam kafam kopsun. Yemin ederim sinmiş koku. Bunu nasıl anlayabilirsin bilmiyorum ama yemin ederim sinmiş. Tam şuradan geliyor."

Ona bunun zihninin bir oyunu olduğunu söylemedim. Başımı salladım yalnızca. Sadece tek fark ettiğim bu kokunun onu delicesine mayıştırdığıydı. "Uyuyalım mı biraz? Yoruldum da ben biraz."

"Yemek..."

"Henüz acıkmadım ki, yemeye zorlamayalım beni."

"Zorlamayalım, zorlarsak soğursun. Uyanınca ne yemek istersin?"

"Uyanınca karar veririz ona?"

Halbuki benden önce uyanıp hazırlayacaktı bilmiyordum sanki. "Güzel bir tavuk suyunda çorba."

"Tavuk suyunda?"

"Muhakkak Doktor Hanım." dedi. Nereden vuracağını biliyordu. "Sonra biraz köfte."

"Yanında patates kızartması da olacak mı?"

"Fırında mı istersin yoksa püre mi yapayım?" diye üç yaş tercihi yaptırdı bana.

"Fırında isterim."

Ellerini bacaklarımın altına kaydırdı ve beni kucakladı. Kollarımı ona sardım ve arkamızda "Efsun güzeli, Efsun güzeli!" diye şakıyan kuşumuzu bıraktık. Benim yokluğumda aşkım Fetih bazı tahribatlara uğramıştı. Merdivenleri çıkmaya başladı adım adım.

"Fetiih mücver yapmayı biliyor musun?"

Bir tatlı heyecan kapladı onu. "Canın mı çekiyor?" dedi. Aşerdim sandı ama bu tam olarak öyle bir şey değildi.

"Olsa yeriz. Biliyor musun yapmayı?"

"Öğrenemeyeceğim hiçbir şey yok."

Söyleyeceğimin hazırlığını sinesine girerek yaptım. "Yanına da kola..."

"Efsuun!"

"Tamam tamam şaka yaptım yahu! Seni denedim."

Zaten canım bugünden sonra bir süre çekmezdi. En azından yarına kadar emindim içmek istemeyeceğime. Yarın ola hayrolaydı. Büyük konuşamıyordum. Yatağa bıraktı beni ve şortlu saten pijama takımını giydirdi yine hiç mi hiç karnıma dokunmadı. Kendi üzerini de değiştirdi hızlıca. Yatağın orta yerine uzanmıştım, arkamda kalacağı şekilde yattı ve sırtımı gövdesine denk getirdi. Yanağını yanağıma yasladı sessiz sedasız durduk. Ben elini tutup karnıma yaklaştırmaya karar verene kadar en azından. Elinden yakaladım. "Bebekler babalarının sesini ve temasını hisseder." dedim ama bunun için erken olduğunu söylemedim.

Elini yavaşça karnımın üzerine koydum. Kocaman elleri vardı zaten, tüm karnımı kapladı ama ben tek bir noktaya baskı yaptım. "Bak tam şuralarda bir yerlerde."

Korkacağı bir şey söylemişim gibi elini çekmeye çalıştı ama engel oldum. Baskımı arttırdım.

"Efsun."

"Hayır dur. Çok küçük, senin ellerin de kocaman ama şimdi o küçük haliyle bize verilse ben yine senin avucunun içine bırakırım."

Zarar vermesi mümkün değildi ama söylediğimde de samimiydim. Fetih'ten başkası onu daha iyi koruyamazdı. Belki ben bile. Ben onun kadar dikkatli değildim çevreden gelen tehlikeleri de aynı anda göremezdim. Onun avucuna bırakırdım.

"Bir insanın en hızlı büyüdüğü evre ne zaman biliyor musun?"

"Hayır."

"Anne karnında geçirdiği dokuz ay. Öylesine bir gelişim gösterir ki insan, hayatının geriye kalan döneminde bir daha o kadar hızlı büyüyemez."

"Gerçek mi bu?"

"Evet gerçek. Şimdi o kadar hızlı büyüyecek ki... Ne yapacağımı düşünmek bile istemiyorum. Aklıma bir sürü anne adayı geliyor. Dışarıdan bakınca hiç garipsemiyordum ama şimdi... Gelişimini tamamlayan canlılarız biz, nasıl yetişeceğiz? Ya geride kalırsak?"

Asistanlığım başladığından beri tek bir anneyi bile fikirlerinden dolayı yargılamamıştım. Aksine anlamıştım. Anlamıştım ama hiç hissedememiştim. O olur olmadık konularda endişelerini, bize sordukları akla gelmeyecek her soruyu şimdi hissediyordum. İçimizde bir insan büyüyordu. Biz ne yersek onu yiyor ne hissedersek onu hissediyordu. Bir yerden sonra aynı şeyleri duymaya başlıyorduk ama yaşlarımız arasında dağlar kadar fark vardı. Benim kaldırdığım bir hissi ondan da kaldırması bekleniyordu. Üstüne üstlük durmadan büyüyordu. Nasıl yetişiyordu her birine? Nasıl onun yükünü azaltabilirdik? Ben bunların cevabını biliyordum. Niye daha soruyordum?

"Koşarız biz de geride kaldığımız yerde. Olmaz mı?"

Bir bebek için düşündüğümüz için mi bir bebek gibi düşünüyorduk. Evet bir kreşte buna benzer bir soru sorulsa muhakkak koşulması gerektiğini söylerdi.

"Olur mu?"

"Sen geride kalmazsın ki Efsun. Burada geride kalacak olan benim."

"Hayır sen Zeliha'yı büyüttün. Benim."

Zeliha... Bu habere yeryüzünde ondan daha çok sevinecek bir kişi bile yoktu bizden sonra. Her türlü kanıt sunabilirdim. Tek kişi bile çıkıp Zeliha'nın sevincinin önüne geçemeyecekti. Ona ne zaman söyleyecektik?

"Yapma neyin ne olduğunu biliyorsun. Karnına dokunamayacak kadar korkak bir adam olurum Efsun ben yeri gelince."

"Bir kere dokundun mu bırakmayacak gibi tutarsın da ama." dedim. Parmakları minik minik karnımı okşuyordu. "Belki, doğunca kucağına da almaktan çekineceksin ama bir kez alınca kimselere de vermeyeceksin bir daha."

"Vermeyeceğim."

"Başka?"

"Bir fanus yapacağım onu içine koyacağım."

"Cık. Görünmez bir kalkan örer gerçeklerden koparmadan korursun sen. Ben biliyorum."

Sessizce kaldı. Onu ondan iyi tanıdığımı bir kez daha fark etti muhtemelen. Ben Fetih'in ciğerini biliyorum denirdi ya hani. Benim Fetih'in bilmediğim, sahiplenmediğim tek bir yeri yoktu ki. Kalbini de bilirdim, ciğerini de bilirdim.

"Kafayı yiyeceğim." dedi. "Kafayı yiyeceğim. Hangi duayı ettim, hangisi kabul oldu? Ne canın yandığında işlediğim günahı ne şükrettiğimde ettiğim

duayı seçebiliyorum. Kafayı yiyeceğim."

Gökten düşmüş bir mucize gibi anlatıyordu beni. Tanımlasa sanki etten kemikten, ölümlü demezdi. "Kafayı yiyeceğim." diye sayıkladı birkaç kez. Sonra beni zamanla manevi bir huzur kapladı. Bunun nedenini biliyordum. Hemen kulağımın dibinden okunan duaları duyabiliyordum. Ara ara yaptığını biliyordum da artık neredeyse her anımıza ekledi bunu. Bu benim ilk dualar eşliğinde uykuya dalışım değildi ama bir düzene girdiği ilk gündü. Hangi duaları okuyordu bilmiyordum ama nazar duası vardı içinde emindim. Bu haberin dini boyutu ne gerektiriyorsa onları da yapacaktı biliyordum. Sadece kurban kestiğini ben duymayacaktım. Bunu zaman zaman tekrarlıyordu. Bizzat benim adıma, benim niyetimle. Eve taze kesilmiş hiçbir şey girmiyordu ama sınavı kazanınca da kesmişti. Bana sorsa başka türlü yapalım diyeceğim için hiç bana getirmiyordu mevzuyu. Sağ elinin yaptığını ben bile bilmiyordum değil sol eli. İnsanlar doyuyordu, buzlukları doluyordu. Sadece bunu düşünüyordum. Ve duanın uyku üzerinde bu kadar etkisi olduğunu ben Fetih'ten öğrenmiştim.

***

Bir göz merceğinden görülmüş kadar net ama gözlerimi açtıktan birkaç saniye sonra zihnimin karadeliğine karışan rüyalarım vardı. Bu rüyayı unutmamak için rüyayı görürken bile kendimi tembihlerdim. *Şimdi bunu görüyorsun, sakın unutma!* Ama unuturdum. Yine unuttum. Rüya da yarım kaldı zaten telefon bangır bangır çalıyordu.

Boşluğa düştüm birkaç saniye. Rüyayı hatırlamaya çalıştım, yerimi sorguladım ve saatin kaç olduğunu tahmin etmeye çalıştım. Yanı başımda uyuyan Şeftali gözlerimin içine bakarak kocaman esnediğinde ben de ona bakarak esnedim ve birbirimize bakarak telefonu dinledik.

Telefon çalıyordu değil mi?

İki çift iri gözün bakmaktan başka bir şey yapmadığı sese Fetih "Hay senin gibi telefonun da sesin de..." diye söylenerek girdi. Bize baktı biz de ona ve Şeftali'yle aynı anda esnedik.

"Al bak uyandınız." diye söylendi ve fırlatacağını düşündüğüm telefonu aldı eline ama fırlatmadı. "Babaannem arıyor." dedi ve yatağın ucuna oturdu. Gözüm odadaki büyük saate kaydı. Saat akşam on buçuktu. Yani neredeyse iki saattir uyuyordum ama neredeyse altı yedi saat uyumuş gibi hissediyordum. En son Fetih'in ettiği dualarla ve karnımdaki eliyle uyuyakaldığımı hatırlıyordum.

Karnımdaki el...

Başımı şaşkınca karnıma indirdim. Ben hamileydim değil mi? İlk defa öğrenmiş kadar bir şokla birkaç saniye geçirdim. Uyanıp uyanmamdı buna sebep olan ama yine de korkunç geldi bunu unutmam. Unutmuş gibi olmam. Ne zaman alışacaktım? Yaban mersini vardı rahmimde. Yarın sabah uyandığımda kısa bir an bu şoku tekrardan yaşayacağıma emindim. Ne zaman alışacaktım? Ne zaman bir bütün olacaktık? Ben uyandığımda o da uyanmış olacaktı?

Fetih telefonu açtı ve hoparlöre verdi. Ben de duyayım diye yaptı sandım bunu ama hayır telefonu tutmak gibi bir amacı yoktu. Yastığın üzerine koydu ve başını benim başıma yerleştirdi. Bunu yaparken de Şeftali'yi yataktan atmayı ihmal etmedi. Yerimizi daraltıyormuş gibi.

"Efendim babaanne?"

Parmaklarımla saçlarımı tararken burnumun ucundan başladı çillerimin hepsine ayrı ayrı dokundu. Saçlarım çok uzamıştı. O kısa hallerinden eser kalmamıştı. Gürleşmişti bir de. Seyrek değildi artık. Bir sürü bebek saçım vardı. *Bebek...* Fetih'in parmakları karnıma da dokundu. Parmak uçları piyano çalar gibi karnımın üzerinde geziniyordu

"Hayırlı akşamlar oğlum." dedi Sultan babaanne. Onu en son düğünümde görmüştüm. Biz biraz nankördük. Hayır hayır... Biz epey nankördük. Gitmemiştik. Bunun vicdan azabını yaşadığım her an Fetih yoğunluğumu bana anlatıyordu. *Güneşi görmüyorsun bazen Efsun diyordu. Beni görmüyorsun. Gün aymış mı bitmiş mi ben arayıp söyleyince görüyorsun. Bir buçuk gün nöbet tutuyorsun. Senden bir tane daha olsa bile yine kalkıp Kars'a gidemez. Seninle nöbet tutar uyu diye biraz.*

"Hayırlı akşamlar babaanne, hayırlı akşamlar. Bak şimdiden söyleyeyim, gelinin duyuyor. Sakın gelmiyorsunuz diye sitem etme çok üzülüyor anlattım sana durumları." Fetih'in karnından bir parça tuttum ve sıkıştırdım. Neden söylüyordu bunu? En samimi haliyle konuşsun istiyordum ben kadın. Fetih etini kıstırdığım elimi yakaladı ve öptü ardı ardına.

"Teneke." dediğinde neredeyse *oh* diye nispet yapacaktım. *Yaban mersini biliyor musun büyükannen babana teneke diyor ve çok haklı.* "Benim gelinim tabip. Ne zaman bunu unutup da konuştum? Senin gibi iki beton üst üste koymuyor, can kurtarıyor can."

Tabip mi? Bana meslek hayatım boyunca tabip diyen tek kişiydi ve bilmeliydi ki bu çok hoşuma gidiyordu ama daha da hoşuma giden, bu durumu sollayan bir şey Fetih'e söyledikleri oldu. Başkası Fetih'in mesleği hakkında böyle konuşsun avukat kesilirdim de babaannesi söyleyince

keyiflendim, kıkır kıkır güldüm. Evet doğru söylüyordu. İki beton koyuyor bir de kâğıda iki çizgi atıyordu.

"Ayıp oluyor yalnız Sultan Hanım." dedi benim kibirli bakışlarımın altında ezilirken. "Bu kadar örseleme beni, başına çatıyı ben yapıyorum." Fetih kırıştırdığım burnumu yakaladı ve sıktı. Sıktığı yeri öptü ve bunu yaparken sulu sulu yapıyordu. Sesler çıkıyordu telefon hemen dibimizdeydi. Utanıyordum. Fetih'in dudaklarına vurdum, vurduğum parmak uçlarımı öptü. Beton dökülen yerden açan çiçek gibiydi bu tavrı.

"Tamam hele dur dur. Ben sizi niye aradım onu sor?"

"Gelin atağın tuttu. Beni yerden yere vurup Efsun'u övmek için aradın."

Fetih'in karnımda piyano tutan parmakları sonunda geceliğimin içine sızdı ve karnıma dokundu. Eli karnımın üzerini kapattı ve bir yorgan örtüldü sandım tenime. Dokunmaya çekinen adamın bir adım atmasını sağlamıştım sadece devamında koşacağını bilerek. Fetih hep böyleydi. İki sene önce de böyleydi. Yirmi sene sonra da böyle olacaktı. Gözlerini yumdu, dünyayla arasına mesafe koyarsa daha çok hissederdi. Ben de onun gibi gözlerimi kapattım ve karnımı sarmalayan yorganı hissettim. Ne şanslıydı bazı çocuklar, üşümek nedir bilmeyecekti.

"Efsun gebe!"

Gerçek dünyadan kopmuş, tatlı bir meltemin estiği bir evrende kaybolmuşken ikimiz suratımıza çarpan tokatlar gözlerimizi açtırdı ve sanki izleniyormuş gibi birbirimizden koptuk. Fetih elini çekti ben karnımı kapattım ve korkuyla birbirimize baktık. Sultan Karadere'nin üçüncü gözünün açık olduğunu, alim değilse bile arif olduğunu biliyordum. Ama bu... Bu çok korkunçtu.

Konuşmaya çalıştık, konuşamadık. Fetih *ne* der gibi kekeledi ama devamı gelmedi. Korkunçtu. Hiç kimse beni hislerin gücüne ya da başka bir şeye ikna edemezdi. Korkunçtu bu. İnandığım inanmadığım tüm her şeyi sorgulatırdı bana. İkimiz de oturur pozisyondaydık artık.

"Efsun diyorum Efsun, gebe! Daha dün buzağıydı. Şimdi anne olacak. Hey maşallah. Kurban olayım ben yaradanın kudretine."

Efsun. Benim. Başka? Buzağı Efsun. *Benim adım Efsun babaanne, söylemesi de kolay.* Buzağı Efsun. Ben bunları birleştirip bir bütün olana kadar, aklımı kaçırmadan hemen öncesiydi bu, Fetih anladı. Omuzları çöktü, parmaklarını göz pınarlarına bastırdı. "Babaanne." dedi kendi kendine. "Ulan... Fesuphanallah."

Efsun? Efsun benim. Hamileyim. Efsun. Buzağı Efsun. Artık buzağı olmayacak kadar büyümüş Efsun. Hamileymiş. İki Efsun. İki bebek. *Aa!* nidası ilk döküldü ilk. Avuç içlerimi yatağa gömdüm biraz dikleşti bedenim. Yeniden a*aa!* deyiverdim. Bilmem kaç kere daha ama her seferinde daha sesli.

İçimdeki korkunç his kendini bir mucizenin şaşkınlığına bıraktı. Ben buna tesadüf diyemezdim. Ben buna ancak bir mucize diyebilirdim. Tepkilerim çığırından çıktı *ben de ben de* dememek için elimi ağzıma örttüm ve dizlerimin üzerinde zıpladım adeta. Ne yapacağımı bilemedim, Fetih'in sakin tavrının yanında adeta delirmek üzereydim. Hamileliğimi ilan etmeyeceğime ikna olduğum an ağzımı açtım ve "Babaanne sen ciddi misin?" dedim. Fetih gözlerini dikmeyene kadar karnıma dokunduğumu farkında değildim.

"Ciddiyim tabi ya. Gebeymiş Efsun."

Gebeymiş Efsun. Evet, gebe Efsun.

"Babaanne eminsin değil mi?"

"Emin olana kadar aramadım sizi. Vallahi gebe. Yavrusunun adını da sen koyacak mısın?"

"Babaanne..." az önce adeta zıpladığım yere düştüm. Bir yağmurun ardından açan gökkuşağından daha beter bir duygu değişimiydi bu. Karla güneş bile diyemezdim. Kış güneşi de olmazdı. Seneler önce benim adımı koysun diye içten içe dua ettiğim kadın şimdi bana çocuğu için isim hakkı veriyordu. "Gerçekten ben mi koyacağım?"

"Lafa bak, başka kime koyduracaktım?"

Benim hayatımda tanıdığım en uzun ömürlü kadının, çocukları gibi baktığı hayvanlar için bana böylesine büyük haklar vermesi öylesine sarstı ki beni, en son bu hissi ne zaman yaşadım bilmiyorum ama gözlerim doldu da akmadı. Hemen aktı. Başından beri sakin olan Fetih'in karşısından en uç duyguları yaşıyordum onu ancak ağlayınca sarsabildim. Neye uğradığını şaşırdı.

"Efsun ciddi misin?" dedi öylece.

Bu hissi en son ne zaman yaşadığımı hatırladım. Okula benim ismim verildiğinde. Evet tam da o zaman. Tanıdıktı bu his. O zaman canım çok yanıyordu, o merhem gibi gelmişti ama şimdi ne canım çok yanıyordu ne de merhem olmuştu. Hissetmem gerekenin özünü hissediyordum. O yüzdendi ansızın böyle çöküşüm. Burnumu çektim, elimin tersiyle yüzümdeki ıslaklığı aldım.

"Babaanne biz geleceğiz." dedim hemen. "Biz geleceğiz tamam mı? Haberin olsun. Geleceğiz biz."

Ağlamam onu da şaşırttı. Nasıl bir aileydi bu, yaptıkları şeyleri ne çok küçümsüyorlardı öyle. Nasıl bir aileydi. Hiç farkında olmuyorlardı bu hayatta kendi kurduğu ailesinden başka ailesi kalmamış birine neler yaptıklarını

"Kurban olurum ben sana, sen niye ağladın şimdi?"

Bu sorunun cevabını içten içe düşünmek bile yetti gözyaşlarımı yeniden arttırmaya. "Babaanne biz seni sonra arayalım mı?" dedi Fetih.

"Tamam oğlum, hadi hayırlı akşamlar." dedi ve Fetih çekti aldı telefonu elimden.

"Efsun tamam." dedi hayretle. Ağlarken nefes alamadığımı farkında değildim ben, onun endişesine anlam veremedim. "Tamam dur." dedi sanki düğme varmış gibi. Elini ayağını nereye koyacağını bilemedi. Duramadığımı anlayınca başımı göğsüne yatırdı, sakinleşmemi bekledi.

Düzenli nefes almaya başladığımda yorulan kaslarımdan anladım vücuduma ne kadar az oksijen aldığımı. Burnumu çeke çeke Fetih'e baktım.

"İyi misin?" dedi. Az önce çok tuhaf bir şeye şahit olmuş ve şaşkınlığı atamaz bir şekilde bana bakarken. Başımı salladım. "Az önce ne oldu? Ne yaşadık biz?"

"Efsun hamileymiş." dedim ve cümlenin tuhaflığına güldüm bir an. Yüzümü inceliyordu dikkatle ve bana bakmıyordu.

"Evet duydum. Mucize gibi denk geldi."

"İsmini ben koyacakmışım."

"Senin hakkın çünkü."

Her şey bu kadar normal değildi. Bana böyle bakmamalıydı, her şey bu kadar normal değildi. "Hamile kadınlar duygularını içlerinden ilk geçirdikleri gibi, olduğu gibi çıkarırlarmış. Süzgeçten geçirmezlermiş diye okumuştum bir yerde. Bundan mı oldu az önce bize?"

"Sen bunu nereden okudun?"

"Okudum işte bir yerden. Sen içinde bu kadar büyük mü yaşıyorsun duygularını şimdi?"

"Fetih duygulanmayacak bir şey mi bu?"

"Efsun nefessiz kaldın yanımda."

Muhakkak abartıyordu. Ya da benim ağlıyor oluşuma henüz alışık değildi. "Kars'a gidecek miyiz?"

"İstifa mı edeceksin?"

"Fetih... Saçmalama."

"Bu kadar uzak bir yolu, her ne kadar uçak kullanacak olsak bile, bir günde çekip sonra işe gitmene izin veremem."

"Blok nöbetlerden birikmiş izinlerim. Bence şimdi istersem izin verir. Gidelim, lütfen." yorgun kaslarımı yatağa bıraktım ve cenin pozisyonu aldım. Başım Fetih'in dizine çok yakındı. "Fetih." dedim yeniden. "Gidecek miyiz? Efsun'u görmek istiyorum."

"Ve onunla dertleşmek istiyorsun."

"Fetih..."

"Sevgilim."

"Fetih..."

"Güzel karım."

"Fetih..."

"Tamam..." dedi sonunda. Onsuz gitme ihtimalim hiç yokmuş gibi davranıyordum. "Ama hazır konu açılmışken senin bu meslek hayatını da konuşalım."

"Ne açıdan?"

"Efsun çalışma koşulların insanüstü."

"Biliyorum. Sağlık bakanıyla araya tanıdık sokup görüştün hatta. Minnettarız sana. Düzenleme sözü aldık adamdan canlı yayında."

Söz verileli birkaç ay oluyordu. Belki uzun belki kısa bir zaman ama en azından umut vardı. Buna da şükretmeliydik değil mi?

"Efsun, yaban mersinimiz var artık..."

"Biliyorum bak şurada bir yerlerde." dedim ve elini tutup aynı bölgeye bastırdım yine.

"Efsun, yapma böyle."

"Dünyadaki ilk hamile insan değilim, ilk hamile doktor hiç değilim."

Hani izlediklerimizde, okuduklarımızda olurdu ya kadın hamile kalınca tüm dünya dönmeyi bırakır ve dünyadaki tek hamile o gibi davranılırdı. Ayağa kalkmasına, bir torba taşımasına izin verilmezdi. Toz pembe olurdu her şey. Ben böyle şeylerin gerçekten o dönemden geçen insanlara eksik hissettirdiğini düşünürdüm. Bir temizlik görevlisi, bir fabrika işçisi, bir öğretmen ya da bir doktor... Fark etmeksizin yarın kalkıp işe gidiyordu. İçinde çocuğuyla. Son ana kadar çalışanlar vardı. Her işin özlük hakkı bir değildi. Evet şimdi her şeyi bıraksam ömrü hayatım boyunca maddi bir zorluk çeker miydim? Hayır. Ama mesleğim benim için maddi çıkar

olmamıştı hiçbir zaman. Olsaydı da olmasaydı da ben devam ederdim zaten. Hayat devam ediyordu. Hamile kadınlar için de.

"Nöbetlerin?"

"Belli bir aydan sonra kesinlikle yasak. Belli bir aydan önce annenin isteğine bağlı. Kimse zorlayamaz."

"Annenin isteği?"

Sanırım benimle hamileliğim boyunca tek rest çekeceği konu buydu. Kavgaya bile tutuşurduk. Bakışlarında tutuşma ihtimali olan çırayı görüyordum. "Elbette bir annenin şansı varsa bebeği için düzenli bir uyku döneminde olmalı. Benim şansım var. Mesleğime aykırı bir kere."

Çıralar uçuştu ve dağıldı. Üzerinden kocaman bir yükü aldım. Korkmuştu. "Ama mesleğime devam edeceğim. Çoğu kadın gibi. Artık tamam diyene kadar görevimin başında olacağım. Sonra izne ayrılacağım. O zamana kadar da..."

"Eşin senin daha da rahat etmen için elinden ne geliyorsa yapacak."

"Biliyorum." dedim. "Kars'a gidiyoruz o zaman."

"Gidiyoruz."

"Bebek haberini veriyor muyuz gidince?"

"Sen istersen ben zaten isterim ama biz söylemezsek babaannem anlar." bunu ben de düşünüyordum. Sanki tek bir hareketimden anlayacak ve soru bile yöneltmeden hamile olacağımı söyleyecekti. Ben o tahmin etmesin ben söyleyeyim istiyordum. Başka kime nasıl söyleyecektim? Burcu? Meltem Teyze? İlbey amca?

"O zaman Zeliha'yı da çağıralım. Kürşat da gelsin." dedim.

"Sen kime ne zaman söylemek istersen ben kabulüm."

Bugün işyerinde, kan bağımızın olmadığı insanların coşkusu bile böyleyken bu haberin Karadere kardeşler ve babaanne tarafından nasıl karşılanacağı hayalime sığmadı. Sadece stresle kıvrıldım. İçim sıkıştı, dudaklarımı ısırdım. Daha gitmeden beni gece uyutmayacak bir şeyi düşünmeye başladım. Fetih başını eğdi ve resmen içime de ses gitsin diye kulağımın içine konuştu.

"Acıktınız mı?"

Kesinlikle yaban mersinimiz de duymuştu, karnım yoksa niye zil çalsaydı ki?

***

Kars.

Bir zamanlar, uzun bir yolculuğun arka koltuğunda; rüyalarla cebelleşirken ve anlaşılmazken, Fetih'e hem çok öfkeli hem de çok kırgınken ilk kez geldiğim o şehir. Beni karşılayan köpek sürüsü geldi aklıma. Fetih'in onlardan korkacağımı sanırken hepsiyle kucaklaşmam, Fetih'in gömleğine pisleyen kuşlar ve yağmayan kar. O kadar küskündüm ki bu şehre gelirken, hisler unutulmadığını kanıtlar gibi yine öyle hissediyordum.

Bu kötü bir anda dinlediğimiz bir şarkıyı yeniden dinlediğimizde aynı duyguları hissetmemiz gibiydi.

Bizi bu sefer hiddetli bir köpek grubu karşılamadı. Uçak yolculuğu biraz midemi bulandırmıştı, başım da dönüyordu. Arabanın yine arka koltuğunda gelmiştim. Karşılanmıştık havaalanında şimdi bir araç bizi eve götürüyordu ve ben uzanmıştım Fetih'in dizlerine.

"Gidince babaannem ıhlamur kaynatır hemen." dedi. Başımı salladım. Buna ihtiyacım vardı. Midem çok bulanmıştı uçaktayken. Bulutların üzerindeyken o görüntüyü izlemek için direnmiş midemin bulantısını umursamamıştım. Şimdi bedelini ödüyordum.

Araba durana kadar gözlerimi kapalı tuttum. Fetih'in üzerine kusarsam ne olacağını düşündüm. Kızar mıydı acaba bana? Ya midesi bulanırsa? Ne yapardım? O da kussaydı peki dayanamadan? Hatta arabayı süren adam da kussaydı? Kusmak kusmak kusmak... Sadece bunu düşünüyordum.

"Zeliha'yla Kürşat da binecek birazdan uçağa." dedi. Mırıldandım sadece. Konuşursam kusabilirdim. Eline kolonya sıktı ve burnuma tuttu. Genzimi yakacak kadar uzatmadı ama. İyi geliyordu. Terlemiş yüzüme üfledi araba durana kadar. Durunca beni kucaklayacak gibi oldu da "Fetih sakın." diye durdurdum onu. Ben babaannesi kuvvetli hislerinden anlar sanıyordum bizi ama o belli edeceğini bildiği için kuruyordu bu cümleyi.

"Ne kadar ayıp. Dur kalktım dur." dedim ve doğrulup ayakkabılarımı giydim hemen. Bağcıklarımı bağladı. Eğilince kusacağım sandım, engel olmadım ona.

Dağılmış beni topladık açılan kapıdan indik. Köpekler yoktu, kuşlar da yoktu ama biz yine kapıda karşılanmıştık. Sultan babaannenin biraz daha yaşlandığını ilk gördüğümde kalbimin telleri titredi. Elini öptüm, sarıldım. Sinesine öyle bir bastırdı ki beni vücudumdaki tüm ağrıyı sızıyı çekti sandım. Yüzüme dokundu, görmeyen gözleriyle baktı yine bana.

"Babaanne Efsun'u yol tuttu." dedi Fetih. "Bir ıhlamur kaynatalım."

"Elleri de soğuk zaten. Söylerim Melek'e. Hemen halleder." dedi. Anladı. Tam da bundan bahsediyordum işte. O anlamadan ben ilk uygun anda haber vermeliydim. Ben soruya evet demek istemiyordum bizzat müjdeyi verip onları izlemek istiyordum. Fetih de öptü ellerinden geçtik içeri yavaş adımlarla. Kokudan rahatsız olmayacağımı bilsem koştur koştur Efsun'un yanına gidecektim ama onun önünde kusmak istemiyordum. O da hamileydi, onun da midesi bulanırdı.

Dışarıdaki çardağa baktım. Fetih'e meydan okuduğum, canımın yandığını belli ettiğim ilk yerdi. Orada bir Efsun ve Fetih vardı, hava çok soğuktu bugünün aksine ve Efsun delicesine meydan okuyordu. Canı yanıyordu, bu gözükmüyordu. Göstermiyordu ama görünsün istiyordu. Gerçek olsa bu evlilik ceketimi alıp çıkarım diyordu. Ceketini alıp çıkamayacağını bilmiyordu.

Kapı açıldığı an bir merdiven karşıladı bizi. Başka bir Efsun oraya çökmüş mutfakta konuşulanları dinliyordu sessiz sessiz. Yaşlı kadından duydukları onu ağlatacak noktaya getirmişti de ağlamamak için direniyordu. Ağlasa büyük şeyler kaybedecekti sanki. Halbuki insan olduğunu hatırlardı en fazla ama ağlamıyordu.

Fetih ne yaptı ne etti beni dinlenmem için odaya çıkardı, ıhlamur getirdi. Evet dinlenmem iyi olurdu ama bunu biraz geciktirebilirdim. Yeni gelmiştim eve, ayıp oluyordu da hiç anlamıyordu. Yer yatağında da bir adam ve kadın vardı yine. Kadın öfkeyle araya yastıktan çit örüyordu. Çocuk gibi gözüktüğünü farkında değildi sadece çok yalnız hissediyordu. Adamı dinlemiyordu. Şimdi o adam saçlarımı seviyordu. Ihlamuruma limon sıkıyordu.

Yol beni sahiden haddinden fazla yormuş olacak ki uykuya daldım. Geçmişin salladığı şimdinin içinde daldım gittim. Ihlamur da çok iyi geldi zaten. Uyudum kaldım. Hatırlayamayacağım bir rüya gördüm yine öyle uyandım. Oda sessizdi kimse yoktu. Rüyayı hatırlamak için çabaladım da olmadı. Boşluğu yeterince izledikten sonra kalktım yerinden. Yer yatağında yatmayı garip bir şekilde seviyordum. Saçlarımı topladım, üstümü başımı topladım. Göğüslerimde fazla bir hassasiyet ve yorgunluk vardı. Tahammül edilebilirdi. Uyuyunca dinlenmiş hissediyordum.

Sessiz odadan çıktım ve yavaş yavaş merdivenlerden indim. Zelihalar gelmiş miydi? Fetih neredeydi acaba? Yemek hazırlanmış mıydı? Ben yardım etseydim, bir ucundan tutsaydım bari.

"...biliyordun da söylemedin. Biliyordun da söylemedin ya. Bana değil bu ayıbın. Bana değil bunca yoldan kalkıp gelen Efsun'a."

"Oğlum siz yola çıkmıştınız haber geldiğinde."

"Çıktıysak çıktık. Alır bilet geri dönerdik. Babaanne sana... Ben ne desem ki şimdi sana? Ben karımı alıp gidiyoru..."

"Nereye kadar Fetih?" dedi Sultan babaanne. Artık bu merdivenler trajikomik olmaya başlıyordu.

"O bizi ilgilendirir sizi değil." dedi Fetih. Hangi konuda bilmiyorum ama babaannesine çok keskin cümlelerle meydan okuyordu. Çok geçmedi bu restinin sebebini açıkladı. "Efsun o kadınla aynı çatı altına girmeyecek. Duydunuz mu beni? O kadına de ki; oğlun seninle aynı çatıya girmeyecek. Ben alıyorum Efsun'u gidiyorum. Size afiyet olsun."

Bölüm sonu canavarı değil. Sadece olması gereken bir an. Bir sonraki bölümde görüşürüz. Sona aynı zamanda bir başlangıca gidiyoruz. Her an kapınızı şeyleri kelimelere dönüştürmek için çalabilirim. Alıntı ve sayaç için instragram; serceyioldurmekofficial

LXVII- "yok olan canavarlar ve son yükler"

Biz geldik!

Biraz geciktik ama bir sonraki bölüm için açıklamam da, onun dışında söyleyeceğim diğer ayrıntıyı da bölüm sonuna ekledim. Okumadan geçmeyin olur mu? Bence geçmemelisiniz...

Sona yaklaşıyor olmak ve sonu görmek bu bölümün her cümlesinde hissettiğim duygu olsa da bitirmek demek muhakkak başlamaktır da diyorum.

Önce oy verelim mi?

Ve yorum. Lütfen. (Fizik kurallarının bu konu hakkında ne söylediğini biliyorsunuz)

Keyifle okuyun!

Yol beni sahiden haddinden fazla yormuş olacak ki uykuya daldım. Geçmişin salladığı şimdinin içinde daldım gittim. Ihlamur da çok iyi geldi zaten. Uyudum kaldım. Hatırlayamayacağım bir rüya gördüm yine öyle uyandım. Oda sessizdi kimse yoktu. Rüyayı hatırlamak için çabaladım da olmadı. Boşluğu yeterince izledikten sonra kalktım yerinden. Yer yatağında yatmayı garip bir şekilde seviyordum. Saçlarımı topladım, üstümü başımı topladım. Göğüslerimde fazla bir hassasiyet ve yorgunluk vardı. Tahammül edilebilirdi. Uyuyunca dinlenmiş hissediyordum.

Sessiz odadan çıktım ve yavaş yavaş merdivenlerden indim. Zelihalar gelmiş miydi? Fetih neredeydi acaba? Yemek hazırlanmış mıydı? Ben yardım etseydim, bir ucundan tutsaydım bari.

"...biliyordun da söylemedin. Biliyordun da söylemedin ya. Bana değil bu ayıbın. Bana değil bunca yoldan kalkıp gelen Efsun'a."

"Oğlum siz yola çıkmıştınız haber geldiğinde."

"Çıktıysak çıktık. Alır bilet geri dönerdik. Babaanne sana... Ben ne desem ki şimdi sana? Ben karımı alıp gidiyoru..."

"Nereye kadar Fetih?" dedi Sultan babaanne. Artık bu merdivenler trajikomik olmaya başlıyordu.

"O bizi ilgilendirir sizi değil." dedi Fetih. Hangi konuda bilmiyorum ama babaannesine çok keskin cümlelerle meydan okuyordu. Çok geçmedi bu restinin sebebini açıkladı. "Efsun o kadınla aynı çatı altına girmeyecek. Duydunuz mu beni? O kadına de ki; oğlun seninle aynı çatıya girmeyecek. Ben alıyorum Efsun'u gidiyorum. Size afiyet olsun."

Kapı girişindeydim, Fetih'in önünü görmez adımları beni de görmedi. Bedeni bedenime çarptı ve beklenmedik bir sarsılma geçirdim. Geriye doğru savrulacağım sandım ama Fetih beni hızla tuttu, düşmemi ya da bir yere çarpmamı engelledi. "Efsun." dedi korkuyla. Korkusunu, tenime bastırdığı parmak uçlarından hissedebiliyordum.

Kocaman bir devin elinin altında yine küçücük kalmış gibiydim. Kollarına tutundum ve renk değiştirmiş yüzüne baktım. Fetih'in kesinlikle öfkelenince hacmi artıyordu. Bunu nasıl anlatabilirdim daha iyi bilmiyordum ama cüssesi büyüyordu ve ben yanında daha küçük kalıyordum. İkimiz de aynı anda sorduk.

"İyi misin?"

Ellerim kollarından avuç içlerine kaydı ve bedenimden ayırdım ellerini, ellerimi tutmasını sağladım. "Canın yandı mı Efsun?"

Tamam biraz sert çarpışmıştık ama iyiydim. Düşseydim işin rengi değişebilirdi ama tutmuştu. İçimde bir dürtü hissettim. Sanki bir parmak, henüz parmakları yoktu, karnıma dokundu.

"Hayır acımadı ama şu kapı geçişlerine dikkat etmek lazım. Şu boylarda olsaydım," dedim ve biraz eğildim, bir yaşında yeni yürümeye başlamış bir çocuğun boyu kadar Fetih'in bacağına dokundum. "Kesinlikle ezilirdim." eğildiğim yerden doğrulurken onun hissettiği duygunun doruğunda olduğunu anlatan yüzüne baktım. Söylediğim şey onu gülümsetir ve biraz yumuşar sandım. Çünkü bu duygusunu hafifletmezse tansiyonu yükselecekti.

Yüzünde devlet ciddiyetiyle yüzüme bakmayı sürdürdü. Ne beni görüyordu ne de söylediğim ihtimali hayal ediyordu. Halbuki onu kandırmak için elimden geleni yapmıştım. Somut şekiller önüne sunmuş, temas etmiş ve göz bağı kurmuştum. Başarmaya yaklaşmamıştım ama.

"Efsun." dedi kafasının içindeki gürültüden fırsat bulmuşken. "Hadi toparlan gidelim."

"Nereye?"

Parmaklarını parmaklarıma geçirdi ve beni önünde yürüte yürüte indiğim merdivenleri çıkarmaya başladı. Çıktığım odaya girdiğimizde kapımızı

kapattı ve dur durak bilmeden dağılmış eşyalarımı toplamaya başladı. Kapının girişinde onu izlemeye başladım. Öylesine hızlı ve karmakarışık hareket ediyordu ki saniyeler içinde toplayacağı yerleri daha uzun sürede topluyordu. Hareketlerinde telaş vardı.

Bir canavardan kaçmaya çalışıyor, bir canavara yakalanmamak istiyordu adeta.

Canavar.

Gözümü kapattım. Benim de uzun süre çatıştığım bir canavar vardı. Gözümün önüne sivri dişleri, siyah gözleri, uzun pençeleri gelecek mi diye birkaç saniye bekledim. Boşluktu. Hiçbir şey gelmedi. Ben o canavardan kurtulalı bir hayli zaman olmuştu. Şükürler olsun ki kurtulmuştum yoksa rahmimin içine alışmaya çalışan, tüm vücudumun o rahat etsin diye el birliğiyle çalıştığı yaban mersinini nasıl korurdum, korkmasını nasıl engellerdim bilmiyordum. Yapamazdım da zaten. *Biliyordum, ben canavarlarla savaşabilecek biri değildim.* Onlardan kurtulabilirdim ama.

Gözlerimi açtığımda ortalıkta toplanan Fetih'e baktım ve içimden soluğumu daraltacak bir keder aktı. Fetih o canavardan kurtulamamıştı. Hâlâ. Kaçmaya çalışıyordu. Vücudum tek bir kişiye odaklandığından beri benim her işimi aceleye getirmeye başlamıştı. Duygularımın bu kadar hızlı oluşmasının sebebi buydu. Fetih'in bir canavarla yaşadığı gerçeği beni öylesine yerle bir etti ki sonraki soruda sesim titriyordu.

"Niye gidiyoruz ki?"

"Ben sana anlatacağım. Hadi gel çıkalım." dedi canavardan kaçarken. Beni dünya üzerindeki tüm kötülüklerden koruyacağına inanıyordu. Tek bir kişi hariç. Bana göre ondan da korurdu ama o da sanırım benim gibi canavarlarla savaşacak biri değildi. Hâlâ içinde bir canavarla yaşıyor olması hıçkıra hıçkıra ağlatacaktı beni ama boyunu aşan bir güç beni gülümsetti. Kapı önünde karşımda dikilirken ve çıkmamı beklerken elimi kaldırdım ve sakallarına dokundum.

Bir canavarla yaşamak çok zordu, neden onu azad etmiyordu?

"Fetih nereye kadar zorlayacaksın?" diye sordum açıkça. Buruk tebessümüme baktı ve yüzündeki ifadeden ödün vermemeyi sürdürdü. Nasıl sinir ediyordu beni bu huyu. Kafasından içinden sıyrılıp bana kapılmıyordu ya bazen nasıl sinirlendiriyordu beni...

"Efsun çıkalım öyle konuşalım, hadi." dedi ve elimi tuttu. Konuşmayacağımızı biliyorduk. Şimdiye kadar bir kez bile konuşmamıştık, şimdide konuşmayacaktık. Elini sıktım ama odadan çıkmadım. Benim bu

tavrım başına ağrı sokmuş gibi yüzü ekşidi, başını iki yana salladı. "Hadi güzel karım." dedi. Beni zayıf noktamdan vurmak istemiyordu sadece çırpınıyordu. Hatta ve hatta yalvarıyordu. "Hadi sevgilim."

Canavarlar dünyanın en iyi babalarını da korkutabilirlerdi. Hayır hayır... Dünyanın en iyi babaları asıl canavarlardan korkarlardı. Koruması gereken kişi sayısı birden ikiye yükselirdi de o yüzden.

"Sence de çok iyi kaçmadık mı? Neredeyse iki yılı geçti..." dedim açıkça. Ben konuştukça başındaki ağrı artıyor, artık bakışlarını da benden kaçırıyor, sadece buradan beni de alıp çıkmak istiyordu. Koruyamamaktan korktuğu kişi sayısı iki olmuştu. Çılgına dönecekti adeta.

"Sen bilmediğimi sansan da ben çoğu şeyden haberdarım. Bazen Zeliha'ya gitmek için bileti bile kesilmiş yolculukların son anda neden iptal edildiğini biliyorum ben Fetih. Zeliha'yla ayrı şehirlerde yaşıyor olmamız hiçbir şeyi değiştirmedi, o hâlâ hayatındaki her şeyi ilk bana anlatıyor. Evine girip çıkanı bile. Senin bildiğin her şeyden ben senden önce haberdardım zaten."

Benden kaçırdığı gözlerini yeniden bana çevirdi. Neredeyse nefes nefese kalacaktı. "Ben her şeyi aşmasaydım yedi ay senden uzak kalmazdım tamam mı? Buna annen de dahil."

Dilini üst dudağına bastırdı, imalı bir gülümseme doğacak gibi oldu da dudaklarından vazgeçti. "Bak ne doğru söylüyor güzel dudakların. Yedi ay. Yedi koca ay. Hadi gidelim Efsun, hadi." dedi ve yine bir baskıyla beni yürütmeye kalktı ama izin vermiyordum. Biraz fiziki gücünü kullansa ya da beni omzuna atsa çoktan arabadaydık ama yok, biz o aşamayı çoktan geçmiştik. O an istemiyorsam, sinirliysem ya da kararlıysam kolaya kaçıp beni kucaklamıyordu. Uzun uzun anlatarak ikna etmeye çalışıyordu.

Evlilik. Yıllandıkça güzelleşen bir şarap gibiydi bazen. Davranışlarımızı rayına oturuyordu ve bunu hissetmek çok güzeldi.

"Fetih bunun bir sonu yok. Anlıyor musun? Yok. Yemin ederim yok. Günün birinde bir yerde, muhakkak. Mutlaka olacak bir şeyden kaçıyorsun, erteliyorsun. Nasıl sana yakışmayan, seninle uyuşmayan bir kelime. Ertelemek. Nereye kadar Fetih?"

"Gittiği yere kadar!" dedi keskin bir sesle. Sesi yükselmiyor ama harfler bana bağırıyordu. "Gücümün yettiği yere kadar. İstemiyorum!" dedi ve kollarını iki yana açtı. "İs te mi yo rum!" dedi hece hece. "Aynı çatı altına gir istemiyorum. Hele de böyle bir anda. Aynı çatı altında olun istemiyorum. Ben sen değilim Efsun. Ben sen değilim. Benim ne şuram,"

dedi ve parmak eklemlerini beyninin üzerine vurdu iki kez. "Ne de şuram," dedi ve kalbine vurdu bu kez. "Seninkiyle denk. Ne seninki kadar büyük, ne seninki kadar akıllı, ne seninki kadar açık. Ben dar bir adamım Efsun. Sen benim her şeyimi değiştirebilirsin ama bu ikisini kendin kadar büyütemezsin. Sığım ben sığ. Anne falan anlamam ben. Ben unutmam Efsun. Ben unutmam." dedi ve elindekileri yere bıraktı. Parmak uçlarını şakaklarına bastırdı.

"Şurası var ya şurası, şurası her anı saniye saniye yazdı. Silmem Efsun. Yemin ederim silmem. Silebilecek bir adam değilim ben. Buranın unutmadığı öyle şeyler var ki, bir dakikalar, bir günler, yedi aylar... Sen silersin, ben sana bir kez daha hayran olurum. Ulan derim bu nasıl büyük bir erdem ama hayatım boyunca buna nail olmam. Ben kindarım Efsun, ben sen değilim."

"Ben sildim mi sanıyorsun?" diye sordum öylece. Bana içten içe nasıl kızdığını biliyordum. Erdem demiyordu, kızıyordu, öfkeleniyordu. Görebiliyordum.

"Ne diye karşıma geçiyorsun o zaman elimi tutup çıkacağına?" kırgındı da bir yandan bana. Öfkemi onun kadar diri tutamadığım için belki ama bilmeliydi ki içimde böylesine diri bir öfke yaşatsaydım başka bir canlı daha yaşatmaya cesaret edemezdim.

"Ben onu silemeyeceğimi kabullendiğimde kendime yapabileceğim en büyük iyiliği yaptım ve kabullendim. Bu dünya üzerinde var olmuş ve üstelik dünya üzerinde en çok sevdiğin adamı doğurmuş kadını silemezsin Fetih. Çok zordu kabullenmek ama yaptım. İlk gittiğim zaman Fatma ablaya demiştim ki ben ondan intikam almak istemiyorum, ben ondan kurtulup kendi hayatıma bakmak istiyorum. Çünkü bir insanın nefretini içinde taşımak da yüktür. Başka bir insana böylesine ağır bir yük besleyebilmek için diğer insanlara olan duygularımızdan kısmak gerekir. Bu haksızlık değil mi? Sana olan sevgimden kısıp ondan delicesine nefret etmeye devam etseydim sana haksızlık olmayacak mıydı? Zeliha'ya, Kürşat'a haksızlık olmayacak mıydı?"

Yüzünü sıvazladı ve başını salladı hızla. "Alakası yok." dedi. Annesinden delicesine nefret etmediğim için bana kızıyordu. Bunun nasıl bir yük olduğunu kendine eziyet ettiğini fark etmiyordu. "Ben sana olan sevgimden kısmadım."

"Çünkü sen kendine olan sevginden kıstın."

Böylesine bir tespiti ne ben ne de o bekliyordu. Tutulduk kaldık. Bunu söyleyen ben bile. Bu farkındalık etimden et kopardı, karnımda bir ağrı bile hissettim. Bu tamimiyle manevi bir ağrıydı belki ama ikimizin de hiç hoşuna gitmedi. Tüm hareketlerini ondan aldım ve çakıldı olduğu yere.

"Annene karşı böylesine kötü hissi bu kadar taze tutarak kendine olan sevgini azalttın. Çünkü ona duyduğum her öfke, bir taraftan hissettiğin suçluluğu besliyor. Beni kendinden daha çok seviyorsun."

"Aksi mümkün değil."

"Değil. Ben de seni kendimden çok seviyorum ama bunun sebebi kendime duyduğum az sevgiden değil ki. Başkalarının yükünü taşımayıp hepsini sana veriyorum. Öyle bir dönem oldu ki, bunu sana söylediğim için özür dilerim ama annen yaşamasın istiyordum Fetih. Yaşamasın ama bir mezarı bile olmasın. İçimde bunu taze tutsaydım kendimi ne kadar severdim seni ne kadar severdim? O histen kurtulunca ne kadar boşluk olduysa hepsine seni koydum. Hiç pişman değilim. Seni bu kadar sevdiğim için hiç pişman değilim. Seni daha çok sevmek için kaç nefretimden daha vazgeçmem gerekirse geçerim. Çünkü kötü bir his bana ne verebilir ki? Seni sevmekten daha güzel ne vadedebilir ki bana?"

Aramıza iki adımlık mesafe açmıştı, geri kapattım. Canavarlardan kurtulsun ve kendini daha çok sevsin istiyordum artık. Açılan boşluğa beni koysun değil, benden hiçbir şey kısmamıştı zaten, kendini koysun istiyordum. Avuç içlerimi yüzüne bastırdım ve dudaklarına yaklaştırdım. Temas eden noktaları öpmekten kaçmadı.

"Unutma ama bu kadar diri tutma artık. Yaban mersinleri olumsuz hava koşullarına da nefrete gelemezmiş. Öyle duydum ben."

"Onu bu meseleye karıştırma." diye fısıldadı.

"O benim içime düşerek her meseleye karıştı. Onun doğacağı dünyayı daha güzel bir hale getirmek için zamanımız var. Yedi hafta kadarını harcadık ama. İçindeki şu dirilikten kurtar, açılan yere gelecek olan belli."

Gözlerini yumdu ve acıyla inledi. "Efsun." yüzünü daha çok sevdim. "Onun yeri hazır, yapma."

Onu bir canavardan kurtarmaya çalıştığımı farkında değildi ama yüzündeki ifade canavarın ona verdiği acının kanıtıydı. "Daha fazlasına hayır demez ki. Bakma sen küçük olduğuna..."

"Efsun..."

"Sevgilim..."

Alnımı çenesine sürttüm. "Olacak olandan kaçılmaz. Bir de senin gibi ertelemeyi sevmeyen bir adam... Ben iyiyim. Yemin ederim iyiyim. Biraz olsun kendimi kötü hissetsem gidelim derdim. Biliyorsun artık iki kişiyi düşünmek zorundayım. İyiyim ve farkındayım. Bugün olmazsa yarın ama elbet bir gün. Ne anlamı var ki uzatmanın? Yaşansın bitsin. Yarın öbür gün doğuma gelmeyecek mi sanıyorsun?"

"Kovarım." dedi dudaklarını saçlarıma sürterken.

"Zeliha'nın mezuniyeti ya?"

"Yine kovarım."

"Buna hakkın sanırım yok."

"Öyle bir var ki."

"Zeliha'nın düğünü... Bana gitmemeyi mi teklif edeceksin?" sesini çıkarmadı. Cevabı biliyorduk. Saçlarıma dokunan buseler sayısını arttırdı. "Annene, annen gibi davranmamı istersen benden..."

"Asla."

"Tamam gidelim diyecektim. Annene annem gibi davranmam ilk günden mümkün değildi ama annene annen gibi de davranacak kuvvetim yok benim. Kalbim sandığın kadar büyük değil."

"Bu dünya üzerindeki en büyük kalp senin. Sana yemin ederim. Karım olduğun için söylemiyorum bunu."

"Onu görünce ne yaparım ne ederim bilmiyorum. Dönüp bir selam vereceğimden bile emin değilim. Benden beklentin olmadığını biliyorum. Onu görmezden geleceğim en yüksek ihtimalle. O benim hiçbir şeyim ama bu evin gelini. Gelme diyemeyiz, o gelecek diye de kaçar gibi gidemeyiz. Fetih biliyor musun?" dedim ve gözlerimden aniden iki yaş birden aktı. Kapalı olduklarından sulandığını bile anlamadım.

"Ben annenden daha güçlüyüm."

Yüzümü daha çok sakladım sinesine. Gözyaşlarımı görsün istemiyordum. "Bilmez miyim hiç..."

"Bak kendi ailemi kurdum." dedim. Susmalıydım sesim de titriyordu. Belimden sıkıca kavrandım, ağladığımı anlamıştı.

"Ölürüm sana." dedi hiç sevmediğimi bile bile. Ayaklarım yerden kesilmişti artık. Yüzüm boynuna bastırılmıştı. "Ölürüm ben sana, ölürüm ben size."

Zühre Karadere. Eskinin canavarı şimdinin boşluğu. Eskinin içimde kıyamet koparanı şimdinin yaprak dahi oynatmayanı. Geliyordu. Ona söyleyeceklerim vardı. Onu asla affetmemek ama onu kabullenmek, ona

hayatımda nefretle bile yer vermemek ve hayatıma devam edebilmek. Ben Zühre Karadere'den daha güçlüydüm.

***

"Bundan da biraz alayım mı babaanne?"

Zeliha eline aldığı büyük hasır çantayla mutfakta bir gezintiye çıkmış, Kürşat'ın adeta onu aşağılayan bakışlarını görmezden gelerek öğrenci evi için yiyecek topluyordu. Markette de bulabilirdi benzerlerini ama bu kadar doğalını elbet bulamazdı. Kürşat'ın aşağılayıcı bakışlarının altında elinde tuttuğu telefondan birazdan atacağı tweeti hissedebiliyordum. Ona da malzeme çıkıyordu.

"Hiç utanmıyor musun?" diye sordu ablasına bakarak.

"Ne utanacağım ya babaannemin evi burası!"

Aylarca sadece düz kullandığı saçlarından vazgeçmiş ve kıvırcık saçlarına dönmüştü. Üniversite hayatının ilk iki yılını adeta düz saçla geçirmiş, hiç üşenmeden bunun devamlılığını sağlamış, üçe umuyordum ki kıvırcık saçlarla girecekti.

"Arsızsın işte." diye çirkinleşmeye başladığında Kürşat oturduğu sandalyeye arkadan yaklaştım ve dalgalı yumuşak saçlarına elimi daldırdım. Bunu yapmamdan hiç hoşlanmıyordu, devamlı olarak poz kesen bir çocuk olduğu için saçları onun için çok önemliydi ve ben bunları her bozduğumda elimin altında sudan çıkmış balık gibi çırpınıyordu. Kapüşonunu başına örttüm ve başını kolumun arasına aldım.

"Düzgün konuş ablanla." yüzü avucumun içinde eziliyor, haşin bir sevgiyle eğip büküyordum ve bu elimde değildi.

"Yenge bırak." dediğini duydum, başını da kurtarmaya çalıştı ama ne zamanki beni karnımdan itmeye kalkıştı bir süredir sesini duymadığım Fetih'in "Sakın!" diye bağırmasıyla hepimiz donup kaldık. Kürşat beni itebilirdi ama kaba kuvvet uygulayarak yapmazdı. Bu sahne çok sık yaşadığımız bir andı. Zaten istese beni çoktan kendinden uzaklaştıracak bir kuvvete sahipti. 1.91 boyu, yaptığı sporun da etkisiyle hâlâ uzamaya devam ediyordu bence, yaşına uygun, bir sporcu olduğunu belli eden vücudu vardı. Beni uzaklaştırmak çok kolaydı onun için.

Elimi kolumu Kürşat'tan ben çektim ama Fetih başka bir durumun hırsını Kürşat'tan çıkarmaya çok kararlıydı. "Bir daha sakın aklından geçene kalkışma."

Gözünün devamlı kapıda ve pencerede olduğu zamanın içindeydik. Kardeşleri gelmişti ama annesi babası henüz gelmemişti. Diken üstündeydi,

bir de hamle karnıma gelecek gibi olunca iyice çileden çıkmıştı.

"Saçımı bozmasın o da!" yükselen sesine küfürlü bir karşılık alacağını ve kalbinin kırılacağını ilk andan hissettim. "Fetih." diye usulca girdim araya. "Bulaşan benim, haklı."

Bu onu tatmin etmedi ve yeniden ağzını açacak gibi oldu ama yine "Fetih..." dedim. Adı ağzımdan tek bir hece olarak çıkıyordu. "Bal nerede, süt içecektim bulamadım."

Hayır süt içmek aklımda yoktu, bunu Zeliha'da anladı ve göz göze geldiğimizde kıkırdadı bu halime. Fetih'in kalabalık yerlerde boşluğuna getirmemek lazımdı çünkü "Canın süt mü çekti?" diye istediğim balı bu sesinde rahatlıkla eriteceğim kıvamda sordu. Belki o an kimse anlamadı bu halini ama başımı salladım. Canım asla süt çekmiyordu hatta canımın ne çektiğini Fetih'e söylesem şimdi boş duvara kafa atardı.

O balı ben sütü çıkarırken bir cezveye boşalttım ve ocağın başına geçtim. Yanı başımdaydı dikkatle yüzüme bakıyordu. Rahatlamak, ferahlamak, içindeki sıkıntıyı azaltmak için yaptığı bir hamleydi biliyordum. O yüzden hiç fark etmemişim gibi sütümü karıştırmaya devam ettim.

"Zeliha gidin babaannenize yardım edin, en son kilere girmişti." dedi. Herkes mutfaktan çıktığında açıkta olan omzumun üzerine bir buse kondurdu. Eli belimi sardı, çenesini öptüğü yere bastırdı.

"Canın gerçekten ballı süt mü çekti?" diye sordu yeni filiz vermiş bir tomurcuk kadar heyecanlıydı sesi.

"Canım çekmedi de öyle içmek istedim." yanağımı yanağına yasladım ve bakır cezveye baktık beraber. "Hani sağlıklı ya. Öyle işte. Bir de..."

"Bir de?"

"Kürşat'a kızma diye."

Çenesini omzum boyunca sürttü ve boynuma kaydırdı. Başımı istemsizce eğdim ve bir sarhoş gibi gözlerimi yumdum. Dudakları boyun girintimde dolanıyor, ıslak dudaklarından buseler konduruyordu.

"Karnından itecekti seni Efsun. Bilmiyor üstelik içeride," dedi ve ona daha önce şuralarda bir yerlerde dediğim yerleri yokladı. "yaban mersini olduğunu."

Kokumu belli aralıklarla içine çekiyor, bana yasladığı gergin bedeni aldığı her solukta hafifliyordu. Minicik kalmıştı onu geren şeyi unutmaya. İçi dışı ben olmama minicik kalmıştı.

"Bilmiyor ama bilmemiş hali de bana asla kaba davranmıyor. Bak şöyle iter beni hep." dedim ve ocağın altına kapattım onu istemeye istemeye

boynumdan koparıp yüz yüze geldim. Elimi karnına koydum ve çok hafif bir baskı uygulayarak ittim. O geri gitmedi elbette. "Gördün mü hiçbir şey yok?"

"Mesela bak böyle itse," neden bilmem uzun uzun ona bir şeyler anlatasım geldi yine. Elimi sertçe karnına bastırdım ve itmeye çalıştım. "Mesela bak böyle olsa tamam şey ederim ben."

"Ne edersin?"

"Şey ederim. Kızarım."

"Nasıl kızarsın göstersene bir bana."

"Yani kızmam da uyarırım."

"Nasıl uyarırsın onu göster bakalım bir."

"Derim ki..." duraksadım ve ne diyeceğimi düşündüm. İçeride bir yaban mersini var diyemezdim. "Yapma." aklıma gelen en makul şey onu güldürmeye, yüzümü avuçlatmaya ve "Seni var ya." diye başlayan haşin bir sevginin içine atmaya yetti. Yüzüm onun koca iki elinin içinde ezilip büzülürken dudaklarımızı birbirine bastırdı ama bu kıkırtılarla dolu an, tam Fetih'i içinde bulunduğu andan koparıp almışken darmadağın oldu.

Kürşat'ın "Annemler geldi." cümlesiyle üst üste binmiş dudaklarımız donakaldı ve hareketsizce durduk bir süre. Fetih'in omuzlarına tutundum ve geriye doğru ittim onu. Önce dudaklarımız sonra bedenlerimiz yapboz parçaları gibi ayrıldı birbirinden, göz göze geldik. Hislerimi dinlemek için fazlasıyla karışık bir ortamdı. Ne yapacağımı, ellerimi nereye yerleştireceğimi, nereye gideceğimi ya da ne düşünmem gerektiğini bilemedim.

"Şu sebzeleri getirsene bana Efsun." dedi Fetih ve fark etmeden beni yönlendirdi. Sütümü bardağa boşaltıp içine iki kaşık bal ekledi. "Yeşillikleri sirkeli suda bekletmemiz gerekiyor." dedim ve tezgâhın altında duran yerden elma sirkesini çıkardım.

Fetih yeşillikleri ayrı bir yere aldı ve içine suyu doldurduğunda ben de sirkesini koydum. "Salatayı ben yapsam sen de şu tavuğun sosunu halletsen olur mu?"

"Dokunmak istemiyorsun..." diye mırıldandı. Evet dokunmak istemiyordum. "ama yiyeceksin, değil mi?"

Yumuşak sesi beni zorlamıyor ama reddedilmeyecek şekilde ikna ediyordu. "Tadına bakacağım."

"Yiyeceksin yiyeceksin. Dur Efsun o bıçak çok sivri bununla kes."

Ben gitmeyeceğimi, gidersem de bir kapı eşiğinde gelenleri izleyeceğimi biliyordum ama Fetih de gitmiyordu. Hatta öyle ki gelmemişler gibi davranıyorduk. Hiç o kapı çalmamış, insanlar kapı önünde birbirini selamlamıyor gibi... Salatanın malzemelerini doğrarken Fetih de tavukları sosa buluyordu. Kaç dakika geçti bilmiyordum, ben ve Fetih sadece yemekler hakkında konuştuk. Sonra derin bir sessizlik oluştu. Bulunduğumuz yerde yabancı bir koku ve nefes hissettim, elimdeki bıçağı sıktım ama dönüp de bakmadım.

Vakit ikindiyi geçmişti.

"Hayırlı akşamlar."

Sesler unutulmazdı, Osman Karadere'nin sesiydi. En son Fetih'le kaldığımız evin çardağında uzun bir konuşma yapmıştık. O zaman duymuştum kanlı canlı. Birkaç kez de Zeliha'yla konuşurken arkadan gelmişti sesi. Karısı gibi.

Bana git demişti o çardakta. Yalvarmıştı gitmem için. Kızım demişti. Gelinimsin demişti. Sen çok aklı başında bir evlatsın demişti. Fetih'ten bahsetmişti. Fetih'in geçmişinden bahsetmişti. Ellerini sev demişti Fetih'in. O söylemeden ben onun ellerini çok seviyordum zaten. Ağladığını hatırlıyordum, yalvardığını, aynı kaderi oğlunun yaşamasından korktuğunu söylemişti. Gözlerim sulandı istemsizce. Geçmişi hatırlamak mı, o güne dönmek mi, çaresizliği mi ya da o Efsun'u hatırlamak mı? Bilmiyordum. Hepsi beni ağlatacak cinstendi ama bildiğim tek bir şey vardı yaptığım şeyin tek açıklaması da buydu.

Zühre Karadere benim için bir boşluktan ibaret yabancıyken Osman Karadere hayatımın merkezine oturmuş üç kardeşin babasıydı. Fetih'in babasıydı.

Başımı kaldırdım ve seneler önce gördüğüm adama baktım. Başkası yoktu, sadece bir çift göze hazırlamıştım zaten kendimi. Fetih'in seneler sonra göreceğim gözlerine bakıyordum sanki. Lakin çok seneler sonra. Osman Bey'in yaşından en az on yıl sonra.

Yaşlanmıştı. Epey yaşlanmıştı.

Dik duruşundan hiçbir şey kaybetmemiş ama yüzünden onu en son üç yıl önce değil de on yıl önce görmüşüm kadar yaşlanmıştı. Sulanmış gözlerimi kırpıştırdım ve gülümser gibi kıpırdattım dudaklarımı. Başımı salladım ve onun gibi karşılık verdim.

"Hayırlı akşamlar." dedim.

Yüzünde derin, yorgun ama sıcak bir gülümseme oluştu. Bana minnetle baktı. Ona çok kıymetli bir şey vermişim gibi. Beni neredeyse mahcup eden. Ben yaşlı bir hastamın bana birden fazla kez teşekkür etmesini bile istemez ne yapacağımı bilemezdim, gözlerimi kaçırdım zaten. Fetih ne yapacak bilmiyordum zaten ama ilk adım babasından geldi.

"Masa tek kişilik mi yine evlat?" diye sordu. Anlayamadım ben. Göz ucuyla Fetih'e baktım. Sinesi aldığı nefesle yükseldi ve babasına baktı yan yan.

"Tek kişi desem de oturuyorsun zaten." dedi sivri bir dille. Yine anlamıyordum.

"Bunu sebebini sana söylemiştim."

"Her neyse." diye kestirip attı Fetih. "Tek kişilik değil."

Ellerini musluğun altına tutup yıkarken hiç beklemediğim anda, ama muhakkak ki beklemeliydim bir ses daha duydum.

"Osman."

Sesler ilk kokular son unutulan şeylerdi. Ne sesi de ne de kokuyu unutmuştum. Tanıdım ve Osman Karadere'nin beni düşürmediği boşluğa karısı düşürdü. Bıçağın sapını sıktım ama bırakmadım. Kullanmaya devam edemedim ama korktum. Elimi keserim diye. Gözlerim kısıldı, yeşilliklere bakarken ne yapacağımı bilemedim. Bir an tüm vücudum ayazda kalmış gibi üşüdü ve bir titreme geçti. O sesi bir kez daha duyacak gibi oldum.

"Fet..."

Elimdeki bıçak Fetih tarafından dikkatlice alındı ve tezgâhın içine fırlatıldı. Tezgâhın içine değil o sesin sahibine fırlatıldı. Kelimesi çıkan sesle yarıda kesildi. Tezgâhta tam tur dönen bıçağı izledim. Sesini kesti tek bir hamleydi. "Gerisini hallederler Efsun. Hadi gidip diğer Efsun'a bakalım." dedi sıcacık bir sesle. O bıçağı az önce fırlatmamış gibi. Ya da o bıçağı fırlatan ve bu cümleleri kuran aynı kişi değilmiş gibi.

Hareketsiz durmadım. Olduğum yerde kesilir kalırım sandım ama olmadı. Ellerimi yıkadım ve Fetih'in verdiği havluyla kuruttum. Sırtım dönüktü bunları yaparken. Ellerimi kuruttuğum gibi avuçladı elimi ve hızla kapıdan geçtik. Kimseyle göz göze gelmeyecek kadar değil, kimsenin kokusunu duymayacağım kadar.

Hiç yokmuş gibi. Onun varlığı dikkatimizi çekmemiş, hayatımızda hiçbir şey değiştirmemiş gibi. O hiç yokmuş gibi. Bizimle aynı yeri paylaşan ama görülmeyen. Bizi gören ama duyulmayan. Hatta cümleleri tamamlanmayan.

Evden çıktık ve elim Fetih'in elinde Efsun'un yanına geçtik. Başta tanıyamadım. Gözüm yine küçük bir şey aradı. Hafızam onun hamile olduğunu bilsem de bana o küçük halini anımsatıyordu. Fetih'in adımlarından ve renginden anladım o olduğunu. Kınalıydı ya hani benim gibi. Öyle seçtim. Kocaman olmuştu. Benim için sonsuza kadar buzağı ama artık bir buzağı boyutunda olmayan.

"Fetih!" dedim şaşkınca. Bir karış açılmış ağzıma ellerimi örttüm. "Fetih kocaman olmuş! Fetih!"

Artık benim ona doğunca aldığım kolye olmayacak kadar büyümüştü. Hamile olduğunu anlamayacağım kadar küçüktü sanırım bebeği. Tıpkı bizim bebeğimiz gibi. Ona doğru yaklaşırken "Benim son gelişimdeki hali bile büyümüş. Sen bebekken gördün bir de en son."

Efsun'un karşısında durdum ve göz göze geldik. Birbirimize baktık. Beni tanıması mümkün değildi ama en azından ona dokunmadan bana alışmasını bekliyordum.

"Efsun..." dedim gülümseyen dudaklarım ama yaşarmış gözlerimle. "Ben geldim."

"Senin tarağın buralarda bir yerlerde duruyor olmalı. Babaanneme atmayın dedim çünkü."

"Sen ne zaman geldin ki?" diye sordum merakla. Bensiz gelmiş olamazdı muhakkak. Kısa bir sessizlik oluştu aramızda, ne zamanki ona baktım öyle konuştu.

"Sen gittikten sonra." dedi gözlerini kaçırırken. Öylesine kaçamak bir cevaptı ki bu, sesindeki hızdan anlayabiliyordum. Dizlerimin üzerine eğilmiştim Efsun'la yüz yüze kalmak için ama doğruldum ve Fetih'e döndüm.

"Ben gittikten sonra buraya mı geldin?"

Kaçışları devam etti. Efsun'a, bazen bana, etrafa bakınıyordu. "Öyle geleyim dedim Efsun ne yapıyor, babaannem nasıl diye. O zaman da büyümüştü ama bu kadar değil."

Bunun öylesine bir geliş olduğunu hissedebiliyordum. Sanki buraya gelmiş Efsun'a bile bir şeyler söylemiş, sanki buraya gelmiş babaannesine bir şeyler anlatmış gibi... Dudaklarım iki yana doğru açıldı ve birbirine bastırdım. Bana baktı bir an.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu. Bir şeyler saklamaya çalışan çocuk gibi. Başımı iki yana salladım ama ona yaklaşmaktan da geri duramadım. Boynuna bir öpücük kondurdum.

"Bak şimdi de benimle geldin." dedim bu cümleyi alsın ve içinde boş bıraktığı yere koysun diye. Eli başıma dokundu.

"Biliyordum zaten ben. Giderken de söylemiştim babaanneme bir sonrakine Efsun'la geleceğim diye." Gözlerimi kapatmaya korkuyordum. Babaannesiyle Fetih'i loş bir ışıkta hayal etmek ve Fetih'in ne anlattığını düşünmek istemiyordum. Burnumu boynuna sürttüm durdum.

"Tutmadığın sözün yok senin zaten."

"Yok tabi ya, ne sandın kızım? Dünkü çocuk muyum ben?" gülerek ondan ayrıldım ve burnunun ucunu sevdim. "Hayret tam bu kısma bir atasözü koyardın normalde." dedim kendimi tutamayarak. İstediğimden değildi. Gerçekten değildi. Güzel adamlara çirkin sözler yakışmazdı.

Dudaklarını ıslattı ve yine kaçırdı gözlerini. "Şimdi yakında kulakları oluşacak ya..." dedi. Bir cümle baharı müjdeleyen bir kuş gibi ötemezdi. Beni böyle kıpır kıpır yapamaz ve kaşlarımı bükemezdi. "Duysun istemem. Zaten küfrü azalttım ben uzun süredir."

"Ona ne şüphe..."

"Atasözlerinden de uzaklaşmam gerek. Terbiye ediyorum kendimi. Düşünüyorum bu birkaç gündür. Mesela doğdu, yanında biri küfretse ne yaparım diye."

"Ne yaparmışsın?"

"Ağzının ortasına öyle bir yapıştırırım ki bir hafta konuşmaya ara verir." dedi. Evet bu şiddet içeren fikirlerinden de uzaklaştırsaydım, tamam bu konuda katettiği aşamayı inkâr edemezdim kabul, daha da güzel olacaktı bu iş. "E cevap bu olunca bir özeleştiri yaptım. Dedim ki kulakları oluşmadan bir ayar çek bu işlere. Yaklaşık bir hafta sonra oluşmaya başlıyormuş, altıncı aydan itibaren duymaya başlıyorlarmış. Bence terbiyem için yeterli bir süre." dedi. Verdiği her bilgi elmacık kemiklerimi belirginleştiriyor, kıpırtılarımı arttırıyordu.

Dünyanın en iyi babaları çok şey bilirdi.

"Sen bunları ne zaman araştırdın?"

"Sen uyurken. Arada gece uyanıyorum. Bakıyorum üstünü açtın mı diye. Öyle bir geceydi, elime telefon aldım. Bir haber okudum, siyasi bir şeydi. Küfrettim kendi kendime. O an dedim bu böyle olmaz."

"Fetiiih." dedim uzata uzata. Ben tutmalıydı yoksa eriyerek yok olacaktı.

"Bakma şöyle." dedi ve yine kaçtı benden.

"Utandın mı?"

"Saçmalama Efsun."

"Fetih Fetih Fetiiih... Şimdi atasözlerini bıraktık mı?"

"Kullanırsam vur ağzıma bir tane. Vuramam deme ben vurursam kırarım." dedi. Kendi ağzına vuran bir Fetih hayal ettim. Dudaklarına dokundum. Kıyamazdım vurmaya ama öpebilirdim. Koskoca Fetih Karadere, nam-ı diğer atasözleri ve deyimler sözlüğü yazarı adam, otuzlu yaşlarını yarılamak üzereyken artık üzerine oturmuş bir alışkanlığından vazgeçeceğini söylüyordu. Çünkü bebeği altı aylıkken duymaya başlayacaktı onu.

Söylemek isterdim ona, ben azalttım ama bitiremedim. Sense daha kulakların oluşmadan bitirdin. Alkışla, bu zafer senin ve sen dünyanın en güzel babasına sahipsin! Ne şanslısın! Ah güzel bebeğim ne şanslısın!

Yumulan gözlerimiz ve birbirine sürtünen dudaklarımızı Efsun'un sesi böldü. "Ne var?" diye sordu Fetih ters ters. "Kızma ona, o da hamile." dedim hemen. Fetih'ten koptum hemen ve ona gereken sırrı vermek için eğildim.

"Ben de hamileyim biliyor musun? Henüz kimse bilmiyor ama ikimizin de bebeği olacak." kalbim değil kalplerimiz güm güm atıyordu. Bu atış tek bir kalpten olamazdı elbet. Karnıma dokundum. Beni anlıyordu sanki. Ya da ben buna inanmak istiyordum. "Mucize gibi değil mi aynı zamanda olması? Bence öyle. Çok mucizevi." ses çıkardı ve bunu onay olarak aldım. Fetih ben Efsun'la konuşurken gidip tarağı buldu. Elbette tarayacaktık.

***

Yedi kişinin oturduğu sofranın en sessizleri yaş olarak Sultan babaanneden sonra gelenlerdi. Arada sırada Osman Karadere'nin sesini duyuyordum ama karısı neredeyse hiç yoktu. Zaman zaman gözüm kayıyordu, kocasından daha beter bir yaşlanmışlık vardı yüzünde. Aldığı yaşlar ona müthiş bir sessizlik vermişti. O meydan okuyan ve korkusuzca, hatta açıkçası küstahça benim yüzümde dolanan bakışlarını almıştı ondan. Sadece çocuklarına bakıyor, bazen kayınvalidesine cevap veriyor, kocasına bir şeyler söylüyor, Fetih'e dalıyordu. Bir de ben o an dönmesem de zaman zaman bana baktığını hissediyordum.

Zühre Karadere yerine sinmişti.

O bitmek tükenmek bilmeyen öfkesi, kibri, nefreti, hiyerarşisi... Yerine sinmişti. Yel esiyordu hepsinin yerinde. Şimdi çocuklarıyla senede bir denk gelen her yaşlı insan gibi oturmuş köşesine bu anın özleminin dinmesini bekliyordu sadece.

Zeliha başladığını piyano kursundan çektiği videoyu bana izletirken parmaklarının tuşların üzerinde kayışını izledim. Masadaki tek odak bizdik. Ben ve Fetih. Herkes ne söyleyecekse dönüp bize anlatıyor, bizim fikrimizi alıyordu. Kürşat biraz daha annesine babasına dönse de Zeliha sadece bana odaklıydı. Zaman zaman saçlarımı seviyor, hatta yanağımdan öpüyor beni çok özlediğinden bahsediyordu.

Annesiyle arasındaki bağın çok mesafeli olduğunu biliyordum ama ilk kez şahit oluyordum. Annesini hâlâ seviyordu ama artık ona tapmıyordu. Sevgisi annesi yerine de sevecek kadar değildi ve artık annesinin sevgisine muhtaç değildi. Ondan sevgi dilenmiyordu. Annesinin ona karşı bir atılımı yoksa, o da annesinin kapısına gidip el açmıyordu. Zühre Karadere bir şey yaparsa ya da söylerse karşılığını alıyor ama fazlasını görmüyordu.

Ona söylemiştim. Bir gün Zeliha senden gidecek demiştim.

Yerine sinmişliğinde bunun da payı vardı. Onu koşulsuz, onu onun sevgisi olmadan da seven tek kişiydi Zeliha. Gram sevgi vermeden sevgi görmüştü senelerce. Artık bu yoktu. Zeliha ondan gitmişti.

Kürşat büyümüştü. Hâlâ annesine çok düşkündü, göz bebeğiydi ama siyahla beyazı ayırt edebiliyordu. Annesiyle ablasını, beni ya da ağabeyini ayırt edebiliyordu. İnsanları kendi hayatına göre konumlandırmıştı, annesinin hayatına göre değil.

Fetih'se annesinin sesini duyar duymaz adeta o sesi bastırmak ister gibi elindeki çatalı tabağa sürtüyor, bardağı tabağa vuruyordu. Benden daha fazla tepki gösteriyordu. Bu masadaki belki herkes benden fazla tepki gösteriyordu. İlk bu sofraya oturduğumda yemek bile yemeye başlayamamıştım. Bir çift göz yine bana dikilecek ve nasıl yediğimi bile eleştirecek sanmıştım. Bunun olmayacağını bile bile ama masadakilerin tüm ilgisini hissetmemle bu his dağılmış şimdi onun varlığını bile hissetmiyordum.

"Parmakların piyanoya o kadar yakışıyor ki Zeliha..." dedim mest olmuş bir sesle. Bir bütün gibiydi. Çok estetikti.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten... Değil mi Fetih? Baksana." telefona doğru eğildi biraz.

"Katılıyorum." dedi. "Zaten piyano biraz da böyle bir el ister."

"Senin de eline kalem çok yakışıyor. Kürşat'ın eline de top çok yakışıyor. Parmaklarınız ince uzun ya." dedim hepsinin ellerine tek tek bakarken.

"Zühre'nin ellerine çekmiş." dedi Osman Bey ansızın. Bunu zaten biliyordum ben ama o da çok bilinçli söylemedi zaten bunu farkındaydım.

Öyle ağzından çıkıverdi sanırım. Fetih elindeki çatalı tabağın içine bıraktı keyifsizce ve ben girdim araya.

"Babaanne senin ellerine bakayım." dedim ve masanın başında oturan kadının eline uzandım.

"Yok kızım benim ellerim çok küçük." dedi. Elini ellerimin arasına aldım ve ısıttım. "Ben küçük elleri de çok seviyorum ama. Keşke benimkiler de senin ellerin kadar küçük olsaydı. Gerçi Fetih'inkilerin yanında küçük kalıyorlar." dedim. Fetih'in elini açtım ve elini koydum avucumun içine koydum. Tam da tahmin ettiğim gibiydi. "Durun durun bozmayın." dedi Zeliha ve ellerimizin fotoğrafını çekti. Çektiği fotoğrafı açmak için galerisinde girdiğinde gözüme bizim ellerimiz gibi duran birkaç el daha girdi.

"Onlar kimin elleri?" diye sordum merakla. Bunu söylememle galeriden çıkışı bir oldu ve hızla telefonu kapattı. Fetih o an ellerimize bakmasa bu anı görecekti. Kafasını çevirdiğinde çoktan galeri kapanmıştı. Dudaklarını yaladı ve gülümsedi ama benden bir şeyler gizlemek için her şeyi dışa vurmuştu. Anlamamam mümkün değildi.

"Kimsenin ya öyle gördüğüm elleri kaydediyorum. Estetik olanları." dedi. Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Alt dudağını kemirmesinden yine anlardım ben onun bir şeyler gizlediğini. Benden neden gizliyordu? Benden? Ablasından? Biri mi vardı hayatında? Yeni olduğu için mi söylememişti?

Aramızda bir bakışma geçti. Kısa ama çok şey söylediğimiz. Ben anlamıştım o da anladığımı anlamıştı. Şimdi ne yeri ne de zamanı diye sesimi çıkarmadım ve ayranıma uzandım.

"Park sorunu ne alemde?" dedi Fetih. Ehliyet almasını sonuna kadar desteklese de araba konusunda ben ısrarcı olmuştum. Ben sürmeden öğrenemeyeceğini söylüyor, Fetih'se korkuyordu. Halbuki Zeliha kaza yapmayacak kadar kurallı bir sürücü olurdu biliyordum. Sebep o ya hemen aklımda o elin sahibinden alıştırma dersleri aldığı geldi. Yanı başında çocuk, kur yapa yapa ona teknik öğretiyordu. Evet aklımda direkt bu canlandı.

"Benim arabam olsa tekte park ederim." dedi Kürşat. Bunun ne demek olduğunu hepimiz biliyorduk.

"Daha iyi. Yani çok korkunç bir yere park etmiyorsam ya da benim park ettiğim yere arkalı önlü park edip beni sıkıştırmıyorlarsa hallediyorum."

"Bir sıkıntı çıkarsa Emir'i çağırıyorsun değil mi bak? Ben soruyorum her şey yolunda deyip deyip duruyor. Kıracağım kafasını görecek gününü."

Bir sıkıntı çıkarsa sanmıyordum ki Emir'i çağırsın... O elin sahibi kimse muhtemelen onu çağırıyordu. Gözlerimi kısıp ona baktım ve direkt renk attı. Evet o her kimse onu çağırıyordu. Emir... Belki de onun da haberi vardı bu yüzden Fetih'i böyle geçiştiriyordu. Emir Fetih'e yalan söyler miydi? Zeliha tatlı diliyle ısrar ettiyse... Benim Emir'le olan konuşmalarım aklıma geldi. Bana da Fetih gibi her şey yolunda yenge deyip duruyordu. Benden nasıl gizlemeye gönülleri elvermişti? Ya da Emir'in günahını alıyordum. O sadece işinde gücündeydi. Çok çalışıyordu. Fetih'ten beter hale gelmişti. Fetih işinin İzmir ayağını senelerdir yetiştirdiği, bir taraftan da en kıdemli ve en çok güvendiği elemanına vermişti.

Hastaneye ilk döndüğümde onun öylesine yokluğunu hissetmiştim ki... Emir'in işi beni eve bırakmak ya da ben nöbetteyken kedilerimi göz kulak olmak elbet değildi, şimdi hak ettiği yerdeydi, ama yine de çok hissetmiştim. Devamlı yenge yenge diye etrafta dolaşmasını, kedilerime gözü gibi bakmasını, bana duyduğu derin saygısını ve sevgisini, o kafasını ısırmak isteyeceğim sempatikliğini, hoş sohbetini ve büsbütün kendisini... Zaman zaman geliyordu İzmir'den, bazen evimin bahçesine gidiyor orayı kontrol ediyor ve fotoğraf atıyor, bazen de sadece halimi hatırımı sormak için arıyor yemeklerimi çok özlediğini söylüyordu.

Yengelik hissini en hissettiğim kişiydi ilk günden beri ve bu şimdi de böyleydi. Bana yengeliği öğretmişti adeta ama en önemlisi Zeliha hiç bilmediği bir şehirdeyken ona her an koşacak bir ağabeyi vardı. Bu müthiş bir huzur veriyordu bize. Kendim kadar güveniyordum Emir'e. Eminim Fetih de öyleydi.

Canım Emir.

"Bir sıkıntı çıkmıyor ki." dedi Zeliha.

"Emir niye gelmedi?" diye sordum.

"Başını kaşıyacak vakti yok bu aralar." dedi Fetih. Tam da tahmin ettiğim gibi. Hakkını vermediği işi yoktu. Başımı salladım ve önüme baktım. Sultan babaannenin eli hâlâ elimdeydi. Sıkı sıkıya tutundum eline. "Büyümüş değil Efsun?"

"Büyümez olur mu? Kocaman olmuş."

"Kocaman olmuş ya, bebesi bile olacak. Çocuğum gibi baktım ona."

"Efsun hamile mi?" Zeliha'nın şaşkınca kurduğu cümle beni korkuttu. Bu ortak isim kalbimi zorluyordu. Fetih bana bakarken cevap verdi.

"Evet, Efsun hamile." dedi.

Neyi ne zaman söyleriz ne yaparız diye konuşmamıştık. İşin doğrusu şimdi söylemek aklımda yoktu. Daha farklı bir anda söylemek daha doğruydu. Kalbim her ne kadar kafesini zorlasa, parmaklarım yerinde duramasa da bilmiyordum. Hem Fetih de sanırım şimdi bilinsin istemezdi. Dudaklarımı mıhladım ve masadaki beyaz örtüye kilitlendim.

Zeliha sorular sordu. Efsun için. Ne zaman doğuracak dedi mesela. İçimden cevap verdim. Yaban mersini için. Nasıl doğacak dedi, nerede doğacak dedi... Kürşat da sorular sordu. Doğar doğmaz yürüyebiliyorlar mı dedi mesela. Ben hayır dedim içimden ama Sultan babaanne evet dedi. Efsun'un sütünden bahsedildi. Hiç aynı şeyleri söylemedik. Fetih bana bakıyordu biliyordum, Fetih benim gibi hissediyordu bunu da biliyordum. Gözlerimi yumdum ve babaannemin elini usulca bıraktım diğer elimle masa altında Fetih'in eline uzandım.

Onlar şu an bu masada olmayan Efsun'dan bahsetmeye devam etti. Sonra babaannem bir yerde dedi ki "Torun geliyor ya evimize." dedi. Fetih'in elini sıktım ve ondan bir güç almak için çabaladım. Şimdi söylemeyecektim aslında. Gerçekten yabancı olduğunu hissetmediğim insanlara ilk söylerim diye düşündüm ama hisler benim kontrolümden çıkmıştı. Torun dedi ya bir de, dilimin ucuna doğru itildi bir kuvvetle. Adete hadi söyle diyordu, ver müjdemi, hadi...

"Evet." dedim kalp atışlarımı artık duyabiliyorken. "Torun geliyor evinize."

Kimseler anlamadı. Fetih parmak boğumlarımı okşuyordu ben konuşana kadar ama durdu. Herkes yemeğine devam etti.

"Doğunca bir süre sütünü almıyorsunuz değil mi babaanne?" dedi Kürşat.

Boğazımı temizledim. Gözlerim kararıyordu. Öne doğru çıktım ve yemek yiyen insanlara baktım. Evet, kesinlikle Efsun'un hamileliği de çok önemliydi ama benimkine sıra gelmeyecek miydi? Kalbimi sakinleştiremiyordum. Dilim damağım kurumuştu.

"Tövbe alır mıyız hiç? O yavrucağın rızkıdır."

"Hem de iki tane birden."

Masada en sessiz insanlar en iyi dinleyenler olurdu. Buydu ellerindeki çatalların havada kalmasının nedeni. Osman Karadere'yle göz göze kalır gibi oldum da hemen kaçtım. Fetih'in verdiği sesli nefesten stresini çok iyi kavrayabiliyordum. Bayılacaktık galiba. Kulaklarım uğulduyordu. Hatta

çınlıyordu. İçimde anlamlandıramadığım bir telaş ve korku vardı. Neyden ve neden bilmem.

Gözüm güvenden hissettiğim Zeliha'da kaydı. Pilavını çatala almıştı, ağzına doğru yola da çıkarmıştı ama keskin olmayan bir durağanlık yaşadı. Salataya bakıyordu o an, bakmayı sürdürdü ve kaşları çatıldı. Küçülttüğü gözleriyle bana baktı. "Ne dedin sen az önce?" dedi.

Kalbime inecekti anlamasalar. Açıkça hamileyim diyemiyordum. Önlerine parçalar koyuyordum adeta. Tıpkı babamıza yaptığım gibi. Konuşmak için bekledim ve o sırada tüm dikkatler bana yöneldi. "Babaannem dedi ya... Torun geliyor diye." nefeslendim. "Geliyor. Tabi aynı zamanda doğmazlar ama yine de bence çok tatlı bir tesad..."

"Bir saniye bir saniye." dedi Zeliha ve elinde ne var ne yok bıraktı. Yeri çok darmış gibi sandalyesini geriye itti. Bana Fetih'e, Kürşat'a, anne babasına ve tekrar bana baktı. Başımda bir basınç beni aşağı doğru çekiyordu. Kalbim dayanmayacaktı galiba. Bebeğimin kalbi gümbür gümbür atıyordu ama benimki duracak kadar hızlanmıştı.

"Ben şu an bir şey anlıyorum." dedi Zeliha ve işaret parmağını kaldırıp bir bende bir Fetih'te tuttu. Parmağı eli oldu anlamsız şekiller çizdi havada. Kürşat'la bakıştılar. Bu bakışmanın sonunda okkalı bir "Lan!" duydum Kürşat'tan. "Oha."

Babaannem besmele çekti. Ayak parmaklarım bile bükülmüştü.

"Torun... İki... İki torun..." Zeliha parçaları sayıklamaya başlarken kardeşiyle beden dilleri de hareket geçiyordu. Ayağa kalkacak gibi oluyor geri oturuyorlar, Zeliha bir şeyleri önünden itiyor, Kürşat elini masanın kenarlarına vuruyordu.

"Oha lan!" dedi Kürşat ve ablasını omzundan sarstı. Bir gülüş sesi duydum sağ tarafımdan. Osman Karadere'dendi sanırım.

"EFSUN ABLA!" Zeliha böyle zamansız bağırırsan benim sonum gerçekten kötü olacaktı.

"ABİ!" diye devam etti Kürşat. Masaya vurup duruyordu, suları dökecekti. Beni öldürmeye yemin ettiler ve aynı anda bağırdılar. Elimi kalbime bastıracağım kadar korktum.

"HAMİLE MİSİN?!"

Neredeyse ağlayacaktım korku ve heyecandan. Fetih'in "Lan oğlum." dediğini duydum. Burada takılı kalıyordu her seferinde. Ne diyeceğini başta o da bilemedi. "Sakin olsanıza." diye geveledi sonra ama sesi bir eve sığamayan bir çocuk gibi koşturuyordu ortalıkta.

Herkesin gözünün bende olduğunu bilirken başımı salladığımda bütün kayışlar koptu. Kürşat o kadar haşin davranıyordu ki sonunda masada bir bardak devrildi. Benden uzaktaydı ama görebiliyordum.

"GOL ULAN! ULAN GOL! GOL! GOL! GOL!"

Benim bebeğim top değildi ki? Zeliha'nın tüm o yerinde durmayışı duruldu, önce dudakları açık dondu kaldı sonra benden daha hızlı gözleri doldu. Bir şeyler söylüyordu ama Kürşat'ın çıkardığı seslerden anlayamıyordum ama ağlıyordu görebiliyordum. Kürşat ablasını hırpalamaya başladı. Gerçek bir gol sevinci yaşıyordu. Zeliha'nın koluna vuruyordu, ona sarılıyor, onu itiyor ve bağırıyordu. Kürşat abisine baktı.

"ABİ GOL!" dedi. Fetih şu an ne hissediyor bilmiyordum ama bu kadar sevinçle kardeşine bakmasını beklemiyordum. Dişleri meydana serilmiş başını sallıyorken ona doğru gelen kardeşini ayakta karşıladı. "GOL ABİ GOL!" diye bağırırken Fetih'in boynuna atladı.

"AŞKINLA COŞKUNLA SEN ÇOK YAŞA
YÜKSELİYOR BAYRAĞIN ARŞA"

Kürşat aniden zıplamaya başladığında bunu garipsemeye zamanım olmadı çünkü Fetih onun kadar olmasın eşlik ediyordu.

"AŞKINLA COŞUNLA SEN ÇOK YAŞA
YAZDIK BÜYÜK İSMİNİ DAĞA TAŞA"

Bu da neydi böyle? Hangi şarkıydı, hiç duymamıştım! Ne oluyordu burada? Zeliha ağlıyordu, onlar zıplıyordu, geriye kalanları göremiyordum.

"YÜZ YIL ÖNCE DOĞDU ŞANLI EFSANE
YÜZ YAŞINDA MUTLU OL FENERBAHÇE"

Fenerbahçe mi?..

Fenerbahçe marşı mı söylüyorlardı? Zeliha ne zaman dizlerimin dibinde bitti anlayamadım. Soğumuş ellerimi tutar gibi oldu ama ellerini aniden karnıma bastırdı. Fetih Kürşat'ın ensesinden kavradı ve alnını alnına bastırdı. "Amca mı oluyorum?" dediğini duydum ama Zeliha'nın "İçeride bebek mi var şimdi?" deyişi daha baskın geldi.

Bedenimin devamı kalbimin hızına yetişemiyordu. Daha geç duyuyor, daha geç konuşuyor, daha geç düşünüyordum. Ya da birinin bana yetişmesini bekliyordum. Evet evet muhakkak. Birinin bana yetişmesini bekliyordum. Daha küçüktü bu coşkuya yetişemiyordu. Bir de bilseydi bu coşkunun ondan dolayı olduğunu... Bir de bilseydi bu kadar insan onun için atlayıp zıplıyor, bağırıyor, ağlıyor... İkidir aynısı oluyordu. Bir de bilseydi, bir de bilseydim. Tahmin etseydim. Bekleseydim. Bebeğim aylardır

beklenen, hazırlığı yapılan bir bayram havası estiriyordu. *Benim bebeğim bunu yapıyordu. Mucizeviydi. Neden bilmem mucizeviydi. Sadece ben ve Fetih için değil, herkes için sanki. Bunu düşündükçe dizlerimin üzerine çökmek ve ağlamak istiyordum yalnızca.*

Gözlerimdeki birikintiler başımı sallayışımla bir dalga gibi gitti geldi. "Evet... Küçücük yaban mersini kadar şu an."

Bu cümle öylesine coşkusunu arttırdı ki açılan dudaklarına ellerini örttü.

"Yaban mersini mi? O kadar küçük mü?"

Parmağının ucuyla yaban mersini boyutunu gösterdi. O parmak ucuna baktım ve kederlendim. Elimde değildi, nasıl büyüyecekti şimdi?

"Evet ama büyüyor."

Zeliha'nın küçük tatlı bir çenesi vardı, umarım çenesi halasına benzerdi, o çenesi büzüldü, karnımdaki küçük bir bebek için koca bir bebek olup karşımda dudak büküp çene titretti. Ağzından çıkan mırıltılar, karnıma bastırdığı eli, gözünden düşen yaşlar... Ne yapacağımı bilmiyordum. Bir bebek ağlaması karşısından sanırım ne yapacağımı bilmiyordum. Bu farkındalık gözlerime Fetih'i arattı.

"Efsun abla." dedi kelimeleri seçemeden. Cevap veremiyordum. Biri karşımda böyle ağlarken benim de aynısını yapmaktan başka çarem kalmıyordu. Zeliha biliyordu. Bu konunun bana hissettirdiği çaresizliği de, kursağımda kalanları da... Gözleri o yüzden böyle bakıyordu. Avuç içlerimi gözlerime bastırdım Zeliha bana sarılana kadar. Biz dört kişi öylesine kendi aramızda kaybolduk ki babaannemi fark etmem, onun görmeyen gözlerinden akan yaşları görmem, ettiği şükürleri duymam biraz zaman aldı. Herkesi ben yönlendiriyordum sanki.

"Babaanne." dediğimde hepimiz ona baktık. Fetih oturdu dizinin dibine ve elini avuçladı.

"Bak." dedi. "Ben sana demedim mi?" ne dediğini bilmiyordum ama başını salladı. Fetih'in yanına da ben oturdum. Eli yüzümü aradı ilk. Bir şeyler söyledi anlayamadım. Sonra saçlarımı sevdi. Çok istediğini hatta belki bu ailede en çok isteyen büyük olduğunu biliyordum. Dua ettiğini farkındaydım. Elimi karnıma bastırdım. Buna ihtiyacım vardı. Duaya benim çok ihtiyacım vardı. Üzerimde hâlâ bir bedduanın izi varsa, var mı yok mu bilmiyordum, duadan başka gideceğim bir kapı yoktu. Sanki Fetih de bunu hissediyordu. Kötü bir şey vardı ve onlar el birliğiyle bunu dağıtmak için uğraşıyorlardı.

***

Adanmış adaklar, verilmiş sözler, yapılacak yardımlar, doyurulacak açlar... Sultan babaanne o kadar çok şeyden bahsetti ki, senelerdir düşünülmüş gırla ayrıntı bir masada anlatıldı. Fetih, adanmış adakların et üzerinden olan kısımlarına müdahale etti ve duymamı engelledi. Zeliha'yla Kürşat cinsiyet üstünden zıtlaştı, birbirini yedi. İsim konusunu açtılar Fetih'le bu konuyu hiç konuşmadığımızı fark ettik. Kürşat bir yerde eline telefonu aldı, Allah'ım dedim bilmem kaç bin kişilik takipçisine duyuracak hamile olduğumu. Üstelik elinde çok güzel bir konu var. Efsun'la aynı anda hamile olmamız. Yazdığı şeyi ölesiye merak etsem de alıp bakmadım Fetih görür diye. Görür de kalbine iner, nazar diye bayılıverir ya da Kürşat'a bizimle ilgili attığı paylaşımlarla büyüttüğü hesabını kapattırır diye.

Birkaç kez Osman Bey'le göz göze geldim. Bazen bana bakarken bazen oğluna bakarken yakaladım onu. *Hayırlı olsun* dedi bize bir kez. Gülümsedim başımı salladım. Fetih'in *eyvallah* dediğini duydum. Karısının sesi soluğu çıkmıyor, çıkmadıkça içimde korkunç büyüklükte bir merakla ona bakmak istiyordum ama bakmıyordum. Saatlerdir aynı evin içindeydik onu en son mutfakta görmüştüm. Bakmak ve görmek. Ne bakmak ne görmek ama merak. Dilimin ucuna gelen cümleler. Hatırladıklarım. Haklı çıkışlarım, haksız çıkışları. Kesinlikle nispet değil.

Sultan babaanne namaz için kalktığında Zeliha da onunla beraber kalktı. Sonra Kürşat elindeki telefona müthiş bir keyifle bakarken, etkileşimin âlâsını aldığını tahmin edebiliyordum, o da kalktı bir bahaneyle. Daha rahat yazabilmek için işin doğrusu. Masada dört kişi kaldığımızda Fetih elimden tuttu kaldırmak için ama önümdeki yemeği bahane edip oturdum.

Çok kuvvetli bir dürtü beni masaya yapıştırmış kaldırmıyordu. Ağzımın içini midemi bulandıracak kadar yemekle doldurdum. Duruşum dikti, çenem sivriydi ve ben onu son gördüğü anı hatırlıyordum. Bana bir adım attığında *gelme* diye yalvardığım zihnimin bir köşesindeydi. Kapıya bakışım, anahtarı görüşüm, kilitleneceğim hissi... Bunların hepsi aklımdaydı. Bana orada kurduğu bir cümle vardı, o da noktası virgülüne kadar aklımdaydı.

Bir cesaret değil, ondan korkmuyordum zaten. Bir istekle ona baktım. Bana bakıyordu. Göz göze geldik. Giyiminden kuşamından ödün vermemişti, tek engelleyemediği şey kırışıklıklarıydı. Ona bıraktığım üzüntüler vardı, hepsi yüzündeydi. Nefes alışlarım belirginleşti ve birbirimize baktık. Bana meydan okumuyordu artık. Beni aşağılamıyor,

açığımı aramıyor, canımı yakmak için tetikte beklemiyordu. Yalnızca bakıyordu. Savaşmıyordu benimle.

Zühre Karadere yenilmişti. Az önce de benim ve çocuklarının sevinç nidalarını dinlemişti. Sessizce, köşesinden. Ne düşünüyordu? Hayır hayır bu benim için önemsizdi. Ne hissediyordu? Oğlunun çocuğu oluyordu ne hissediyordu? Mutlu muydu? Üzgün müydü? Bir tebrik bile edemediği için pişman mı yoksa?

Gözlerimi ondan çektim ve Fetih'e yaklaştım.

"Bizi biraz yalnız bırakır mısın?" dedim Fetih için delice bir soru sorarken.

Bozguna uğradı yüzü. "Kıyamet kopsun yine yapmam. Hadi kalkalım." dedi. Kararlıydı, ben sadece şansımı denemiştim zaten. Yeniden annesine baktım. Hayır şimdi kalkmayacaktım.

"Tebrik etmeyecek misiniz bizi?"

Bu yıllar sonra ona kurduğum ilk cümleydi. Kocasının yüzünde müthiş bir şaşkınlık oluştu ama Zühre Karadere duygularını çok iyi kontrol etti renk vermedi. Dişlerim gözükecek kadar gülümsedim onlara. "Torununuz oluyor." dedim. Tam da bu noktada, o kelime dokundu ve oğluna titrek bir bakış attı. Az önceki kadar renksiz kalamadı, torun kelimesi çenesini titretti ve sanırım benim güler yüzümden rehavete kapıldı. Dudaklarını ıslattı ve konuştu.

"Allah ana..."

"Ya benim çocuklarımdan vazgeçeceksin ya da beni kabul edeceksin demiştin hatırlıyor musun?"

Tebrik cümlesi boğazına geri itildi ve yutkundu. Göz bebekleri titriyordu. Yeniden gülümsedim dişlerimi göstererek. "Ne senin çocuklarından vazgeçtim ne de seni kabul ettim." dedim açıkça. Fetih ne yapıyor babası ne yapıyor bilmiyordum. Yüz ifadelerini bile görmüyordum. "Bak üç çocuğundan biri bile dönüp seninle mutluluğunu paylaşmadı. Beni tebrik bile edemedin. Nasıl bir duygu ilk gözağrının çocuğu olurken böyle masanın bir köşesinde yabancı gibi oturmak?"

Başımı salladım, durmadan gülümsüyordum. "Ben her masaya oturduğumda, benim o masaya ait olmadığımı hissettirmek için elinden geleni yapıyordun, yabancı olmak nasıl bir duyguymuş? Ben söyleyeyim mi? Zor. Biliyorum ben. Çok zor. Tek dayanağın yanındaki adam değil mi? Benim de öyleydi. Ama bunu bana sen yaşattın, sana bunu çocukların

yaşattı. Ne acı..." dedim dudaklarımı aşağı doğru bükerken. Başımı salladım ve elimi karnıma bastırdım.

"Gerçekten acını daha iyi anlayabiliyorum. Bebeğimin beni görmezden gelme ihtimalini kısacak düşünmek bile mahvediyor beni. Çünkü anne son vazgeçilecek kişidir. Allah analı babalı mı büyütsün diyecektin? Lafını böldüm... Üzgünüm. Deme ama. Başka şekilde dua et. Çünkü sen annesiz babasız büyüyen bir çocuğa aklına gelebilecek her türlü kötülüğü yaptın. Şimdi o kadının çocuğu için bu duayı etme hakkın yok. Sen ne de biliyor musun?" dedim ve tırnaklarımı masaya vurdum kısa bir an düşünmek için zaman tanıdım kendime.

"Allah çocuklarını benim gibilerle karşılaştırmasın, de."

Masanın üzerinden uzanıp ona bir yumruk attım adeta. "Çünkü benim de çocuğumun da bu duaya çok ihtiyacı olacak. Bir kozanın içinde büyüteceğim ben onu. Öfke vermeyeceğim, nefret vermeyeceğim, kötülük vermeyeceğim! Günün birinde, bana nasıl olduysa, senin gibi biriyle karşılaşırsa nasıl savaşması gerektiğini bilmeyecek! Çocuğuma bunu yapmayacağım."

"Ben öğreteceğim ama."

Konuşmamın başından beri sessizce dinleyen Fetih'ten ansızın öldürücü bir darbe geldi. Annesine bakıyordu, Zühre Karadere'nin yüzü duygularının renginden ibaretti artık. Nefessiz kaldığını bile düşündüm.

"Ben öğretmeyeceğim." diye tekrarladım. "Ona babaannesinin bir canavardan farksız olduğunu, dünyanın en kötü insanlarından biri olduğunu, annesinin babasının halasının canını zamanında çok yaktığını söylemeyeceğim."

"Ben söyleyeceğim."

"Benim babaannem nerede dediğinde öldü demeyeceğim. O benim için bir yabancıdan farksız, varlığıyla yokluğu bir, senin haberini aldığında tebrik edecek yüzü bile yoktu da demeyeceğim."

"Ben onları da söyleyeceğim."

"Sevinmedi belki bu bile muamma aslında da demeyeceğim. Zamanında benden öylesine nefret ediyordu ki senden torunum olacağına ömür boyu anneliği tatma demişti, belki sevinmemiştir bile de demeyeceğim. Ona hep güzelliği anlatacağım. Babaannesini de bilecek, dedesini de bilecek, babasının doğup büyüdüğü toprakları da bilecek... Annesine dert olmuş hiçbir şeyi ona vermeyeceğim. Senin elinden bir kaşık çorba içmesine

gönlüm razı gelmeyecek ama yürümeye başladığında sana doğru adım atarsa onu engellemeyeceğim."

"Çocuğumu kucağına bile alamayacaksın ama sen."

Fetih'le taban tabana zıt konuşuyorduk. "Ama hep," dedim ve işaret parmağımı üç kere masaya vurdum. "bizi böyle uzaktan izleyeceksin. O kocaman evinde kocaman bir sessizlikle oturacaksın. Çocuk gürültüsüyle canlanmayacak o ev. Bizi izleyip hep iç geçireceksin. Zühre Karadere bak," dedim ve sofrayı gösterdim. "Senin tabağını saymazsak bile bir sürü tabak var sofrada. Bu masayı evimde de sık sık kuruyorum. İnsanlar geliyor gidiyor. Bebek sandalyesi de alacağız yakında. Bir sürü tabağım var benim artık gördün mü? İki tabağıyla kalan günün sonunda sen oldun. Benimle savaşmayacaktın. Ben senden çok savaş nedir bilirim. Kaybetmem. Kaybettim sanırsın yine kazanırım. Sana benimle savaşma dedim. Gözünün önünde mutluluğumu izleyeceksin, hepsi senin parçan olacak ama dışarıdan baktığınla kalacaksın. Bana her baktığında geçmişini hatırlayacaksın. Tek kelime etmeyeceğim ama sen duyacaksın."

Sesimin titrekliğinin önüne geçemedim. Durdum biraz, ağlamak istemiyordum. "Zeliha'yı bile kaybetmek zor olmalı. Seni bu dünya üzerinde kötülüklerinle seven iki kişiden biriydi. Yanındaki adam bile seni bırakır Zeliha bırakmaz sanıyordun değil mi? Evine bir misafir gibi gitmek zor olmalı. O gittiğin evi ben kurdum ona. Kurtardı seni kendinden. O senden gittiğinde çok geç olacak dedim. O da senden gittin. Yazık. Çok yazı..."

"Efsun tamam kızım." dedi Osman Karadere. İçimi bu saniyeye kadar dökmeme izin vermesi bile mucizeviydi. Eskiden olsa müdahale ederdi, Fetih'e de açıkça karını uzak tut karımdan derdi ama şimdi izin vermişti. Hakkım olduğunu biliyordu.

"Beni gelininiz olarak kabul ettiğinizi biliyorum ama bana lütfen kızım demeyin." dedim ona bakarken. "Benim için eşiniz gibi yabancı değilsiniz, eşimin babasısınız. Bana yaptığınız, karınızın yanında hiçbir şey kalan her şeyi ben sindirdim. Fetih'i çok seviyorum, onun babası benim sayabileceğim biri. Onun hatırına sindirdim. Hatanız, yanlışlarınız artık sizin vicdanınızla aranızda. Torununuz oluyor, sizin canı gönülden sevineceğinizden eminim ben. İçimde şüphe yok. Bizi uzaktan izlemek zorunda değilsiniz. Sizin elinizden gelecek olan bir kaşık çorbadan da korkmam ben." dedim bunun benim için nasıl büyük bir şey olduğunu bilmiyorlardı. "Sadece sizden tek ricam Zeliha'ya son birkaç senedir

yaptığınız babalığı bozmayın ki ben torununuzu da sevebileceğinize inanayım. Bakın Zeliha'ya sevginizi göstermeye başlayınca da o kadın yanı başınızda. Yirmi yıl önce de öyle olacaktı. O sizden vazgeçmez, beni bile seviyor olsanız." dedim ve Zühre'ye baktım. Sanırım gerçekten nefes alamıyordu, her an patlayacaktı sanki. Müdahale etmek istemiyordum. Kalkmalıydım.

Fetih'in masa üzerinde yumruk yaptığı elinden tuttum. Yumruk açıldı elimi kavradı. "Kalkabiliriz artık." dedim rahat bir sesle. Kalmış üç beş yükümü de bırakmıştım sofraya. Elimi dudağına bastırdı, kalktı ayağa.

"Gel." dedi ve elimden sıkıca tuttu.

***

Üzerime giydiğim mavi, üstünde beyaz kuzuların olduğu pijama takımımla odadan içeri girdiğimde Fetih yatakta ama gözleri kapalıydı. Gözlerini açmadı ama gülümsediğinde bu tatlı gülümsememin kokuma olduğunu biliyordum arkasından ona yaklaştım ve yüzümü eğdim. Saçlarım iki yanına dökülmüş, tüm kafasını sarmıştı.

Saçlarımı bir sağa bir sola savurup daha da rahatsız ettim onu. Gülümsemesi genişliyor ama gözlerini açmıyordu. Burnuna denk getirdim biraz da öyle rahatsız ettim.

"Şimdi ben seni kolundan tutup yatağın içine alt üst edemiyorum artık öyle değil mi?"

Size de zahmet oluyor ama...

Oyunuma devam ettim. Huylandıkça o kıkırdıyordum. "Tabi sen de fırsat o fırsat kullanacaksın bunu." Elbette kullanacaktım. Başka zaman olsa şimdiye kadar on kere beni akrobasi hareketlerle yatağa almıştı.

"Yapmayayım mı?"

"Canın nasıl istiyorsa."

Tüm oyunumu bozdu böyle eriye eriye saçlarımı aldım da öptüm şakağından. "Canım seni istiyor." dedim tamamen onun aniden gözlerini açıp şaşkınca bana bakacağı şekilde. Ne dediğimi sorguladım o bana öyle bakınca. Ben tam olarak o niyetle söylememiştim, gelişine bir cümleydi.

"Babaannemin evindeyiz..." dedi ama dediğinin aksine beni belimden tuttu ve yavaşça yatağa çekti. "Ama..." dedi kendi kendine bana yaklaşırken. Bana yaklaşan dudaklarının üzerine parmaklarımı koydum.

"Fetih babaannenin evindeyiz..." ve aynı katta Zeliha ve Kürşat'ta kalıyordu.

"Madem öyleyiz, beni neden tahrik ediyorsun?"

"Seni tahrik etmiyorum... Üstüme iyilik sağlık."

"Canım seni istiyor dedin ya."

"Ama o genel..."

"Canın hep beni istiyor... Doğrudur anlıyorum. Benim de canım..."

Parmak uçlarımı dudaklarına vurdum ardı ardına. "Bu konuşmanın sonu doğru yerlere gitmez. Duralım."

Gözlerini kapattı ve pijamamın açıkta bıraktığı sineme girdi. Başını sardım, saçlarını okşadım.

"Yaban mersini bizim aramızda geçen bir şeyden etkilenmez diye tahmin ediyorum."

"Hıhı."

"Tabi yine de yumuşak başlı olmakta fayda var."

"Hıhı."

"Güzel..." dedi yalnızca. Burnunu sürte süre boynuma kadar çıktı. "Misler gibi kokmuşsun."

O masadan kalktığımızdan beri yaklaşık iki saat geçmişti. Herkes odasını geçmişti, ev sessizliği gömülmüştü. Bazı yastıklara başlar rahat konulmuş, bazıları şimdi alev ateşti dertten. "Arkadan sarılır mısın bana?"

Bu aslında bebeğimizi sarıp sarmala demekti. Geri çekildi ve arkamı dönmemi bekledi. Üzerime pikeyi örttü, yanağıma yanağını yasladı ve eli bütün karnımı kapladı. "İyi mi böyle?"

"Çok iyi."

"Ona iyi mi peki?"

"Keyfi dehşet yerinde bence."

Öyle hissediyordu. Fetih'in koca eli tüm karnımı kaplayınca bedenimdeki huzur ondan geliyordu bence. "Ben daha ne isterim ki Allah'tan?"

"Sen böyle karnımı sarıyorsun ya koca elinle. Bence üzerine kocaman bir yorgan örtüldüğünü sanıyor."

Elim Fetih'in elinin üzerinde okşuyordum öylece, birazdan usulca serçe parmağını tutacaktım. Yaban mersinine ilk babasının ellerini sevdirecektim.

"Ciddi misin sen?"

"Hem de nasıl. Böyle bir ağrım sıkıntım varsa azalıyor. Ona dokunmandan hoşlanıyor bence. Doğunca da hep elinin üstünde olmasını isteyecek."

Bir süre sessizce durdu, tek yaptığı karnımı daha sıkı sarmalamaktı. "Elim hep üstünde olacak zaten."

Bilmez olur muydum hiç? "Gölgen de hep üstünde olacak."

"Hep."

Üstümde bir rahatlık vardı artık. Hiç fark etmediğim çok az yükü de vermiştim. Şimdi de eşimin kollarında uykuya dalmayı bekliyordum. "Haberi vermediğimiz insanlar kaldı." dedi.

"Dönünce ilk işimiz Meltem teyzelerle konuşmak zaten. Sonra Zena'dakiler. Ayşen'in ama özellikle Sıla'nın tepkisi gözlerimin önüne geliyor."

Benim aklıma direkt onlar geldi. Burcu'nun vereceği tepkiyi aklıma hayalime sığdıramıyordum mesela Sıla gibi. Herkesi sığdırıyordum da onu sığdıramıyordum.

"Onlar da var elbet ama benim kastım başka." dedi. "İzmir'e gitmemiz lazım."

Bir dehşet, aklıma onlar gelmediği için korkunç bir suçluluk, pişmanlık ve dahası. "Fetih." dedim. Onlara gitmeyi unutmuştum. Kendi anneme babama gitmeyi unutmuştum. Kendi ailemi kurunca beni doğuran büyüten aileyi unutmuş muydum?

"Fetih."

"İyi misin?"

"Fetih ben nasıl akıl etmem bunu?"

Annem babam, Suna annem hepsi gözlerini bana dikti sanki. "Daha da iyi Efsun, böylelikle babanla aramı kesinlikle düzeltirim."

"Fetih ben..." üzerimdeki her şey fazlalık gibi geldi. "Fetih ben unuttum."

Yattığım yerden kalktığımda "Saçmalama." Dedi ne hissettiğimi fark edip. "Ben yapmasam bu teklifi sen yapacaktın zaten. Ben senden önce davrandım."

Unutulmak. Annemin babamın ne hissedeceğini düşündüm. Sık sık İzmir'e gidiyorduk, mezarlarını ziyaret ediyorduk ama böylesine bir haberi neden ilk onlara vermek aklıma gelmemişti benim? Unutmuştum onları. Unutulmak. En çok korktuğum şeyi ben mi yapmıştım?

"Efsun saçmalama nefes al."

Yüzüme dokundu, beni sarstı adeta. Bulanık görüyordum artık her şeyi. "Ben unuttum onları."

"Unuttuğun yok kimseyi, sakin ol ağlama."

Nasıl kötü hissedeceklerini düşündükçe ensemden korkunç bir ürperti geçiyordu. Kalplerinin nasıl kırıldığı, kendilerini nasıl kötü hissettiklerini hayal ettikçe, benim onlara gelmemi beklerken bir türlü gelmeyişimle nasıl üzüldüklerini tahmin bile edemiyordum.

"Haberi ilk aldığın gün anneni hiç içinden geçirmedin mi?"

Niye nefes alamıyordum? "Geçirdim."

"Babanı?"

Dudaklarım konuşamayacağım kadar bükmüştüm artık. Başımı salladım. Bunları yapmış olabilirdim ama yetmezdi ki? Gitmeyi hiç düşünmemiştim. Onlara haber vermeyi nasıl akıl etmezdim?

"Suna anneni?"

Başımı salladıkça yaşlarım Fetih'in eline düşüyordu. "Bak gördün mü? Sen onları unutmuş olabilir misin? Sadece ben senden daha erken yaptım bu teklifi. Allah da beni kahretsin, ağlama yalvarırım ağlama. Lütfen Efsun, nefes al."

Nefesimi tuttuğumu farkında değildim. Benimle beraber derin derin nefesler almaya başladı. Soluklarımı kontrole aldığında yaşlarımı sile sile öptü yanaklarımdan. "Gözünü seveyim insan aniden böyle ağlar mı?" dedi. Alnımı çenesine yasladım. "Aklım çıktı. Mümkün mü o ihtimal? Ne düşündün birkaç saniyede? Yüzün mosmor oldu. Aklımı çıkardın."

Birazdan yine ağlamaya başlayacaktım, uykuya dalana kadar da sürecekti bu ama yüzüm en azından mosmor olmadığı için Fetih buna şükredecekti.

***

Beyaz ayakkabılarım çamura bulanmış, belki eğilip kalktıkça, koştukça hatta, etek uçlarıma da bulaşıyordu bu çamur. Nasıl temizleneceğimi hiç mi hiç düşünmüyordum. Ayakkabı bağcıklarımın uçları renk değiştirmiş, pasaklı ve yaramaz bir nostalji film çocuk karakteri gibi hâlâ dolanıyordum ortalıkta.

"Efsun!"

Bu ses de muhakkak çocuktan sorumlu artık bıkmış, bezmiş ve yaşlanmış karakterin sesiydi. Saklanacak delik aramadım o yaramaz çocuk gibi, iki kişiydik çünkü ben dursam o ses çıkarırdı.

Hayır hayır... Üç kişiydik. Lakin üçüncü benim gibi muhakkak sessiz dururdu. Bana destek olurdu.

"Efsun!"

Sesin beni bulduğunu vurgusundan anlıyordum. Çömeldiğim yerden saçlarımı savurarak döndüm ve Fetih'e baktım. Onun çatık kaşları beni gülümsetti ve sanki sesini ilk kez duymuş gibi tepki verdim.

"Sen mi geldin?"

"Neden cevap vermiyorsun Efsun? Kaçtır sana sesleniyorum."

"Duymadım ki." dedim elindeki hırkaya bakarken. Benim valiz hazırlarken böyle bir ayda yanımıza hırka almamıza ne gerek var diye söylendiğim ama valize eklenen hırkaydı. Bugün uyandığımda moraracak kadar ağlamayı abartı ama ağlamayı normal bulduğum geceyi hatırladım. Sabahın erken saatleriydi ve ben Fetih'in kollarından çıkmıştım. Uyandırmaya kıyamamış üstümü çıkarıp Kars sokaklarında elimde mamalarla dolaşmaya çıkmıştım. Herkes uyuyordu ben çıkarken. Çok uzaklaşmamıştım ama zaten.

Üstüme başıma baktı sonra da önümde kuyruk sallayarak oyunumuzun devam etmesini bekleyen yavru köpeğe. Elimdeki patisine ve kirlenmiş ayakkabılarıma. Çamura değen eteğime baktı. Her bir ayrıntı Fetih için korkunçtu. Gökyüzüne bakacak ve sabır dileyecek sandım ama göz göze geldiğimizde soğukta kalmış yüzüne güneş vurmuş gibi tatlı bir gülümseme geçti dudaklarından. Güneşten daha parlak, karlı bir güne bile yazı hatırlatacak cinsten.

"Bak." dedim çömeldiğim yerden. Kahverengi yavru köpeği gösterdim. "Kahvaltılık çikolata toplarına benzemiyor mu?"

Yaptığım benzetme garibine gitti, benim gösterdiğim şekilde baktı bu kez yavruya. "Yani..." dedi ne diyeceğini bilmezken. "Sen benzettiysen." Yanıma çömeldi ve kollarıma, açık omuzlarıma dokundu. "Bak üşümüşsün. Burası Kars her mevsim bu saatlerde soğuk olur. Niye almadın üstüne bir şey? Beni de uyandırsaydın ya hem."

Siyah hırkayı kollarımdan geçirdi, sol omzumu tamamen kapatmadan önce minik bir buse kondurdu. "Annesi bırakmış gitmiş buradaki insanlar bakıyormuş biliyor musun?" dedim. Bakkal amcadan öğrenmiştim bunları. "Baktım iyice kardeşi de gözükmüyor. Annesi yokmuş yani." dedim ve yavruya baktım. Parlak gözleri bana bakıyor sık sık eteklerime sürtünüyor, kuyruğunu durmaksızın sallıyordu.

"Annesi yokmuş." Dedim yeniden.

"Tamam, mamasını verdiysen gidelim. Sonra yine mama vermeye geliriz."

"Cinsini biliyor musun?" dedim söylediği şeyleri görmezden gelip. Yaklaşık yarım saat buradaydım ve onunla oynuyordum. Kaldı ki peşimden geliyordu.

"Hayır bilmiyorum."

"Ben de tam net çıkaramadım ama kırma olduğu kesin. Bir de çok büyümez gibi boyut olarak."

"Anladım Efsun." Tek bir amacı vardı beni almak ve gitmek.

"Çok sevecen baksana, sev bir kere. Çok uysal, hemen sevdiriyor." Fetih dediğimi yapıp sevdi. Hatta bir iki kere poposuna bile vurdu. İki sevgi gördü ya hemen Fetih'e de sırnaşmaya kalktı.

"Annesi de yokmuş."

"Olsun, bakan eden var herhalde burada baksana baya iyi duruyor hali."

"Önümüz de kış, yavru bir de." Bunları köpeğe gözlerimi dikmişken söylüyordum. Başka hiçbir yere asla bakmıyordum.

"Kışa daha çok var, o zamana kadar büyür."

"Annesi yokmuş ama." İçimdeki dürtüye engel olamadım ve "Belki de vardır." diye ekledim çok kısık sesle. Bunu geçecek ve başka bilgiler verecektim ben ama yanımdan onun sesini duydum.

"Duydum Efsun..."

"Hı?"

"Gidelim hadi, bak hep üstün başın kirlenmiş." Kolumdan tuttu ama kalkmaya zorlamadı. Kalkarsam destek olmak için hazırdaydı. Yavru gözümün içine bakıyordu, kalkamıyordum.

"Neden ki? Biz Şeftali'yi almasak Şeftali yaşayamazdı?"

"Şeftali daha bebekti Efsun..."

"Ama bu da daha bebek ki."

"Şeftali bir günlüktü Efsun..."

"Az önce benim parmağımı emdi biliyor musun? Annesi sanmış olabilir. Bak." dedim ve yine sever gibi elimi yaklaştırdığımda parmağımı emmeye başladı. Bu Fetih için korkunç bir görüntüydü biliyordum.

"Efsun bu tamamen bir refleks." dedi doğrucu Davut olduğu için. Parmağımı çekti hayvanın ağzından. Muhtemelen yıkayana kadar hiçbir yere dokundurmayacaktı. "O zaman sen de uzat bakalım sana da aynı şeyi yapacak mı?"

"Efsun hadi gidelim sevgilim."

"Bahçemiz kocaman ama Fetih."

"Bahçede mi kalsın istiyorsun?" dediğinde dehşetle ona baktım. Önümüz kıştı, bahçede tutmak için olabilir miydi hiç?

"İstediği zaman bahçeye de çıkabilirdi diyorum."

"Evde cazgır bir kuş ve mafya gibi takılan bir kedimiz var zaten hadi Efsun." Ayaklandı ve elini bana uzattı.

"Köpekler bebeklerle çok iyi anlaşırmış biliyor musun?" elini tuttum. Ayaklandığım gibi köpek gideceğimi anladı ve bana yaklaştı hatta önüme

geçti.

"Doğrudur. Hadi gel. Karnın acıkmadı mı senin?"

Adım atacakken devamlı önümüzü kesiyordu ve Fetih inatla yolumuzu değiştiriyordu.

"Cık."

"Nasıl cık?"

Adeta adım atamıyorduk artık. Yavru bir yerde bana tırmanmak için patilerini eteğime bastırdı ama Fetih bir zarar göreceğim diye müdahale etti. Hem sesiyle hem de aramıza girerek. "Fetih ne yapıyorsun?" diye kızdım hemen. "Ne yapıyorsun, ne yapabilir bana? Küçücük zaten."

"Aşıları yok muhtemelen, belki bir hastalığı var ya da. Efsun daha dikkatli olmamız lazım." Yavruyu korkutmayı başardı. Fetih'e odaklanamadan onun korkak bakışlarını gördüm.

"Hayır o sana kızmadı." dedim ve önünde eğildim. "Olur mu hiç, o sana kızmadı." Yüzü avucumun içinde defalarca kayıyor, tüylerini seviyordum. Fetih müdahale etmedi, arkamda sevişimin bitmesini bekledi. "Akşam yine geleceğim tamam mı?" anlıyordu galiba. Yüzünü seven elimi okşadı birkaç kez, doğruldum yerimden. Eve girene kadar arkama baktım defalarca. Kapıya kadar da geldi zaten peşimizden.

Aklım onda kaldı da ağzımı açıp bir şey demedim. Israr edecek aralık da bırakmadı bana. İstemiyordu çok belliydi. Bu tek başına alabileceğim bir karar değildi. Odaya döndüğümde o söylemeden gittim elimi yüzümü yıkadım, kıyafetlerimi değiştirdim. Sessiz hareket ediyor, konuşmak istemiyordum. Bana yaklaştı nemlendiricimi uzattı. Yüzüme ben sürdüm ellerime o. Benim sessizliğime o da eşlik ediyordu.

"Acıkmadın mı hâlâ?" başımı salladım, halbuki acıkmıştım ama yemek istemiyordum. "Aşağıdan mercimek çorbası kokusu geliyor, seversin sen. Yemeyecek misin?"

Başımı yine salladım. Karnım guruldadı o an ama duymadı. Mercimek çorbasının görüntüsü geldi gözüme. Sarı lokanta usulü severdim ben. İçine türlü türlü şeyler girmeyeninden. İçine biraz kıtır ekmek doğrasaydık bir de tadından yenmezdi. Dudaklarımı yaladım ve halıya baktım. Fetih'in aldığı kokuyu ben henüz almıyordum.

Kafamdaki görüntüyü düşünmeye devam ediyordum. Üzerinden duman tüten bir çorba vardı. Çorba mercimekti ama ağzıma bir tat çalındı. Gözlerimi yumdum ve başımı iki yana salladım. Mercimek tadı değildi. *Daha neler Efsun...* Fetih'in alıp benim alamadığım koku sonunda bana da

vardı. Koku. Mercimek çorbası pişmiyor muydu? Ben niye... Ben niye kelle paça kokusu alıyordum? Tat? Bu tat da kelle paçaya aitti. *Saçmalama Efsun...*

O kokunun midemi bulandırmasını bekledim. *Limon ve biraz sirke. Az da sarımsak. Sabah sabah Efsun?!* Görüntü midemi bulandırsın diye bekledim. İçinde yüzen şeyler vardı ya... İğrençti. *Yanında gelen domatesli sos... Çok yakışıyordu ona. Bir kaşık çorba, acı olduğu için çatalın ucuyla domates biberli sostan.* Ağzımın içindeki sıvı birikti, tüylerim ürperdi.

Bu saçma anı bitirmek için "Mercimek çorbası," dedim kısık sesle. "Pişti mi ki?"

Fetih burada hayvanın kellesiyle cebelleştiğimi bilmeden güldü. "Senin o nazını niyazını var ya ben." dedi çenemi tutup dudaklarımdan öptü. "Pişti gel inip içelim kahvaltıdan önce."

Mercimek çorbası... Evet evet. İçecektim ve tatmin olacaktım. Ağzımdaki o tattan kurtulacaktım. Benim ilk aşerdiğim şey kelle paça olamazdı. Bunu kabullenemezdim. Duygu yanılması yaşıyordum. Fetih'in elinden tutup mutfağa indim. Babaannemle selamlaştık mercimeğin kokusunu aldım, iştahım kapandı. Ağzımdan o tat gitmiyordu. Yine oturdum. Çorba, kıtır ekmek ve limon konuldu önüme. Kafamdaki gibiydi görüntüsü. Lokanta usulü. Evet evet kesinlikle canım bunu çekiyordu. Ne kelle paçası yahu?

Kaşığıma uzandım önce üfledim sonra ağzıma götürdüm. Ne o tatminkârlık yaşandı ne de o his geçti. Canım öylesine çekiyordu ki yemesem ağzıma aldığım her şeyde onu arayacaktım sanki. İkinci kaşık için de kendimi zorladım ama olmadı. Kaşığı geri bıraktım ve yanı başımda olan Fetih ve babaanneye baktım.

"Neden yemiyorsun?" diye sordu Fetih.

"Beğenmedin mi kızım?"

"Yok yok çok güzel olmuş, ellerinize sağlık."

Fetih kaşığımı aldı ve kendisi de tadına baktı. Tadında bir sorun yoktu zaten. Sadece şu an en zevk alarak yemeyeceğim şeydi. Ama kelle paça ve domatesli sos. Bol limonlu, biraz da sirkeli. Ekmek olmasa da olurdu. Yanında da açık ayran. Fetih'in beni götürdüğü çorbacıdaki gibi.

"Ben sadece aç değilim galiba. Özür dilerim zahmet oldu sana da."

"Canın başka bir şey mi çekiyor kızım?" diye anında sordu, biliyordu, hissediyordu. Benim sesim çıkmadı ama Fetih benim yerime cevap verdi.

"O mercimek çorbası sever babaanne." dedi. Sanki canımızın çektiği şeyler en sevdiğimiz şeylerle alakalıymış gibi.

"Bir dur sen!" diye azarladı torununu. "Söyle güzel kızım, canın bir şey çekiyor?"

Dudaklarımı ısırdığımda gözlerimi kaçırdım herkesten. Çok utanıyordum canım kelle paça çektiği için. Fetih benimle alay edecekti. "Canın bir şey mi çekiyor Efsun?" dedi Fetih heyecanla. Ben kıvranırken benimle zıt duygularda gidiyordu, sinirlendiriyordu beni. Canımın bir şey çekme ihtimali onu neden bu kadar mutlu ediyor bilmiyordum ama yanıma bir sandalye çekti ve oturdu. "Söyle bana canın bir şey mi çekiyor?"

Gururuma yediremeyip mercimek çorbasını yeniden içmeye çalıştım ama olmadı. Elimdeki kaşığı bıraktım ve "Kelle paça." Dedim özür dileyerek. Kesilen hayvandan da, kendimden de.... Derin bir sessizlik oluştu. İşte bu kadar imkansızdı benim canımın kelle paça istemesi. Gözlerimi kapatmak istiyordum ama kelle paça isteğim artıyor diye istemiyordum.

"S-sen ciddi misin?" dedi Fetih. Damardan zevk yüklemesi yapmıştık resmen. Kalktı yerinden, duramadı ve diğer tarafa geçti. "Canın kelle paça mı çekiyor?"

"Ben mercimek çorbası da içerim." Dedim ve önüme geri çektim. Ev halkının kelle kokusuyla uyanma ihtimali beni dehşete sokuyordu.

"Oy kurban olurum seni yaratana ben. Senin istediğin kelle paça olsun. Kurban olurum ben sana." Sultan babaanne yerinden kalktığında arsızca devam ettim. "Bir tane de domatesli sos." dedim. Onu nasıl yapacaktı? "Böyle domatesli biberliydi. Ne acıydı ne tatlıydı. Hafif suluydu ve acıydı da. Bir de ayran ama öyle paketli değil."

Ağlayacaktım neredeyse. Babaanne bir şeyler yapmaya kalktığında "Dur!" diye bağırdı Fetih. "Dur dur dur! Senin canın gittiğimiz çorbacıdaki kelle paçayı mı çekiyor?"

Coşkuyla bağırıyor, gözleri parlıyordu. Ağlayacaktım neredeyse. Benim canım nasıl o çorbayı çekebilirdi aklım almıyordu. Utanıyordum kendimden. "Benim karımın canı kelle paça mı çekiyor?"

O kadar çok coşkuluydu ki kapıdan çocukları gördüm.

"Ne oluyor burada ya?" dedi Kürşat uykulu gözlerle.

Fetih onlara döndü ve kelime kelime açıkladı. "Yengenizin canı kelle paça çekiyor."

"Abi buna gerçekten inandın mı ya?" dedi Zeliha saçlarını karıştıra karıştıra girdi mutfağa. "Efsun ablayı mı manipüle etmeye çalışıyorsun?

Gerçekten pes." Zeliha arkadan bana sarıldı ve yanaklarımdan öptü. Bilmiyordu ki bana daha kötü hissettiriyordu.

"Ulan." dedi masanın etrafında bir tur döndü. "Benim karımın canı kelle paça çekiyor. Kelle paça aşeriyor." Bunu birkaç kez sayıkladı durdu ve telefonunu çıkarıp Kürşat'a uzattı. "İki tane Urfa'ya bilet kes en yakın saate." dedi, kendisi önünü bile göremediği için yapamamıştı.

"Zeliha koş eşyalarımızı hazırla. Kelle paça içmeye gidiyoruz Urfa'ya biz. Hadi git."

Zeliha'ya bakamadım ama Fetih'i de durduramadım. Bu his normal bir can çekmesi değildi. Canım çektiğinde yemeyince ölürüm diye hissetmiyordum. Kokusu burnuma, tadı ağzıma gelmiyordu. Bu bambaşka bir şeydi.

Benim yüzümü kavradı. "Ölürüm sana." dedi. "Yemin ederim ölürüm sana. Sana da o canına da."

Bana da, o kelle paça çeken canıma da.

Biz seneler sonra; kötü bir şekilde ayrıldığım, bir daha yolumun düşmediği, ne zaman düşer bilmediğim şehre gidiyorduk. Urfa'ya. Her şeyin başladığı o şehre. Hem de kelle paça içmeye.

Bazen başladığın yere dönmek gerekir değil mi? Bence de efendim, bence de...

Bir sonraki bölümün sayacını bu gece açacağım ve size aylar-sene bile olmuş olabilir- önce söylediğim minik bir yan kitap vardı ya... Onun da sayacı bölüm sayacından hemen sonra gelecek. Kısa ama güzel yolculukları severiz efendim, severiz;))))))))))))

Kitap bildiriminin gelmesi için beni buradan, sayaçları görmek için beni instagamdan takip etmeyi unutmayın!

instagram; serceyioldurmekoffıcial

LXVIII- isteklere dönüşen dualar

Bölüm sonunu okumayı ve beni buradan takip etmeyi unutmayın çünkü tam 45 geçe yeni hikayemizin ilk bölümü burada olacak.

Oy verelim mi?

Verelim verelim...

instagram; serceyioldurmekofficial

şahsi instagram hesabım; dilanduurmaz

Zaman sizi zehirlemeyi bıraktığı, sizin lehinize işlediği an geçmişin yıkıcılığını da onarmaya başlıyordu. Zaman benim lehime akıyordu bir süredir, diğer türlü seneler sonra geldiğim bu şehir bana iyi anlarımı hatırlatmaz, içimde hissettiğim duygu kesinlikle özlem olmazdı.

Urfa'nın havalimanının kapısında, Fetih'in koluna girmiş, yanağımı koluna yaslamışken geçip giden insanlara bakıyor ama geçmiş gitmiş günleri izliyordum.

Şanlıurfa.

Her şeyi başladığı yer.

Mesleğimin, aşkımın, isyanımın, evliliğimin, savaşımın başladığı şehir.

Çok kalabalık yerlerde elimi karnıma bastırmaktan sanırım hoşlanmıyordum. Bunun altında yatan sebebi henüz keşfetmemiştim ama bana bakan insanın ilk gördüğü şey minik yaban mersinim olmasın istiyordum. Ya da koluna yaslandığım adamın mahrem perileri benim için de uçuyordu artık. Onu herkesle paylaşamazdım, herkesin onu görmesini de istemezdim ama içimden ona çok şey söyleyebilirdim.

'Bak biz babanla burada tanıştık. Nasıl tanıştığımızı sormasan olur mu?.. En azından büyüyene kadar. Şimdilik bu şehirde tanıştığımızı bilsen yeter. Burada âşık oldum ona. Burada evlendim. Yani en azından ilk burada evlendim... Sonrakini de sormasan olur mu? Söz onu da büyüyünce anlatacağım. Sen doğunca seni de buraya getireceğim. Çünkü bu şehir annene çok şey hissettiriyor. Bir de baban, buradan çıksa bile burası ondan çıkmıyor. Kütüğüne bağlı. Muhtemelen sende özünü bil ister, biliyorum.'

Ya huyundan ya suyundan işini biraz abartmış olmalıydım. Zira kelle paça istediğim için hâlâ çok utanıyordum ama damağımdaki tada gidiyor olmak da beni çok heyecanlandırıyordu.

"Fetiih," diye seslendim yaslandığım yanaktan ayrılmadan. Arabanın gelmesini bekliyorduk.

"Efendim."

"Sence yaban mersini İzmirliyim mi der Urfalıyım mı?"

Bedenini biraz geri çekti ve başını eğdi. Çatık kaşlarına baktım. Evet bu çok düşündürücü ve önemli bir soruydu. "Yani resmiyette kütüğü Urfa olacak biliyorsun..." dedi. Başımı salladım. "Ama ne bileyim, İzmir diyebilir."

"Bence annem İzmirli, babam Urfalı, ben İstanbul doğumluyum diyecek."

"Bu uzun cümleyi her seferinden kuracak yani?"

Dudaklarımı büzdüm. Öyle arkadaşlarım vardı benim. Hatta annem buralı, babam şuralı, ben burada doğdum ama şurada yaşıyorum, diyeni de biliyordum. Onları da anlıyordum. Karışık bir his olmalıydı. Ben babamın doğduğu yerde doğmuştum ama arada annemin göçmen olduğunu bile eklediğim oluyordu.

Kısa bir bakışma geçti aramızda ve ikimiz de aynı şeyi düşündük.

"Kurması olası." dedi. Benim zihnimde de kuruyordu. İkimiz de kafamızı salladık ve yeniden önümüze baktık. Yanağımı yine Fetih'in koluna yasladım. Sessiz geçen dakikalar benim zihnimden yeni sorular doğuruyordu.

"Fetiih," dedim yeniden.

"Dinliyorum sevgilim."

"Nerede kalacağımıza karar verdin mi?" dedim. Günübirlik geldiğimizi bile sanıyor olabilirdi ama ben gelmişken hemen gitmek istemiyordum en azından bir gün bile olsa kalmalıydık.

"Kalacak mıyız?"

"Kalalım bence."

Sessizleştik. Kesinlikle gitmeyeceğimiz yerler de vardı, gidebileceğimiz yerler de. Fetih'in tercihini beklemek karnımı ağrıttı, gözlerimi yumdum yalnızca.

"Akraba evi bunaltır, güzel bir otel ya da başka temiz bir ev olabilir. Sen nerede kalmak istersen."

Dile bile getirmediği ihtimal beni rahatlattı ama dile getirmediği bir başka yerdeydi benim aklım. "Elma ağacımız, meyve vermiş midir?" dedim. Zihnimde sadece orası vardı. Bir ağacın tepesinde oturduğumuz, kocaman bahçesi olan, Fetih'le ilklerimizi sığdırdığım, iyisiyle kötüsüyle hâlâ barışık olduğum o ev.

Elini yanağımda gezdirdi. "Efsun oraya da gitmek zorunda değiliz."

"Neden, orası sen ve Reşat'ın değil miydi?"

Fetih'in içten içe o eve küstüğünü biliyordum. O sancılı geçen dönemi o evde geçirmiştim, onu o evde bırakmıştım, ona o evde geçmişi anlatmıştım. Ama o evde olan şeyler de çoktu.

"Öyle ama senin gönlünden geçmiyor..."

"Elma ağacına oturmayı özledim ve bahçedeki çardağı. O terasta kahvaltı ettiğimiz yeri de. Şeftaliler de olmuştur bence. Hatırlıyor musun dalları kahvaltı masasına uzanıyordu ama daha şeftali vermemişti. Hep koparmak istiyordum. Gidebiliriz oraya. Yan komşunun kazları duruyor mu acaba? Onlara salatalık doğruyordum hatırlıyor musun?"

İkimiz de aynı anda kıkır kıkır güldük ve birbirimize sokulduk. "Unutmak ne mümkün? Dolaptaki bütün etleri de makarnayla karıştırıp sokaktaki köpeklere vermiştin."

Fetih'in heyecanla et yemek için eve geldiği o gün... Surat ifadesi gözümün önüne geldikçe kıkırtıların daha da büyüdü. "Aslında sana da vermeliydim sen de yavru bir köpek sayılırsın sonuçta..." kısık kısık fısıldadığım şeyler onu toplum içinde sadece konuşturdu. Ne ısırabildi, ne kızabildi, ne haşin bir sevgiyle hırpaladı beni.

"Efsuun!"

"Tamam tamam kızma. Oraya gidelim. Olur mu?"

"Sen nasıl istersen."

Orası ilk seviştiğimiz yerdi, aynı zamanda Şeftali'nin de büyüdüğü yer. Şeftali... Onu da Karabaş'ı da özlemiştim. Yalnızca bir günde evet. Bu benim için yeterliydi. Karabaş birkaç gün süren yokluğuma artık nöbetlerim sayesinde alışmıştı. Onu terk ettiğimi sanmıyordu. Şeftali zaten evin en olgun çocuğuydu. O hep anlayışlıydı. Bazen nöbetten yorgun argın geldiğimde Karabaş beni yüksek sesle karşılar, onunla oynamam için kafeste oradan oraya uçarken Şeftali adeta yorgunluğumu anlar ve gelir yanı başımda bana sokularak uyurdu. Çocuklarımı çok özlemiştim. Telefonumu açtım ve fotoğraflarına baktım sessiz sedasız. Karnım belirginleşmeye

başladığında, bu beni heyecandan titretti, Şeftali anlayacaktı hamile olduğumu.

Konudan konuya atlamaya o kadar meyilliydim ki aklıma Kars'ta bıraktığım köpek geldi yeniden. Ne düşüncelerimin ne de hislerimin peşinden gidemiyordum artık. Yetişmek çok zordu.

"Oturmak istemiyor musun hâlâ?"

"Cık. Oturunca canım sıkılıyor."

"Ayakta durunca canın sıkılmıyor yani?"

"Cık. Sıkılmıyor."

"Canın hâlâ kelle paça çekiyor ama değil mi?"

"Çok..." dedim utançla.

"Hâlâ utanıyor musun peki bu durumdan?"

"Ölene kadar utançla hatırlayacağım Fetih..."

"Bense mutluluk ve gururla... Bir evlat babasını daha doğmadan bu kada..."

"Fetih sus artık." dedim acıyla. Bütün yol onun sevinç naralarını dinlemek, doğunca da kahvaltıda bile et yemek isteyecek söylemlerini duymak beni tetikliyordu. Fetih'in gülüşü ve beni sarışı aynı zamanda oldu. Kollarının arasına aldı beni saçlarıma bastırdı dudaklarını.

"Canın daha çok sakatat ve et çekerse ilk aşermenin kelle paça olduğunu bir sır gibi saklayabilirim."

"Çekmezse?"

"Alnıma yazacağım bu gururu."

Hırçınca payıma düşen etini ısırmak istedim ama izin vermedi. Mahrem perileri tabi, o kadar da değil diyordu. "Dur tamam, dur. Bak araba geldi." Gelen siyah arabaya baktım onun kollarında. Araç önümüzde durdu, açılan kapıdan takım elbiseli adamın inişini izledim. Yüzüne baktım dikkatle. Yabancı gelmiyordu. Adını sanını hatırlamıyordum ama tanıdıktı. Muhtemelen ben Urfa'da yaşarken Fetih ya da ailesinin çevresinden biriydi. *O iki kişiden biri değildi, ondan emindim.*

"Hoş geldiniz Fetih Bey." dedi adam ve bana bakar gibi oldu. Evet bazı şeyler aynıydı. Saygıyı insanların yüzüne bakmadan, selam vermeden, göz bağı bile kurmamaktan geçen bir şey sanıyorlardı. Benimle göz teması kurmaktan kaçınıyorlardı.

"Hoş bulduk. Anahtar üstünde mi?"

"Ben bıraksaydım efendim sizi?"

"Yok ben süreceğim. Eyvallah."

Elimden tutup öyle yürüdü arabaya. Benim kapımı açana kadar, diğer taraftan onun da kapısı açıldı. Emniyet kemerimi bağladım ve s*on bir sabır* dedim içimden. Son bir sabır Efsun, az kaldı, gidiyorsunuz. Fetih benim canımı sık sık kontrol ede ede, hevesimin geçmesinden korkuyordu, geçirdi yolculuğu. Bana da zaten uyku bastı da zor tuttum kendimi. Yolları izledim. Hatırladığım yerlere daha dikkatli baktım, değişen yerler gördüm ve Urfa'nın ilk kez yazına denk geldiğim için nasıl bir sıcakla kavrulduğunu anladım. İnsanların anlattıkları kadar vardı.

Dükkân köşelerine konmuş bir kap sudan içen kedileri köpekleri izledim ışığa yakalanınca. Beslediğim kediler köpeklerden çalıştığım hastaneye kadar uzandı gitti zihnim.

"Fetih." dedim dalgın bir sesle. "Buradaki hastane önündeki kedilerim vardı ya..."

"Evet."

"Ne oldular acaba?"

Hâlâ düzenli mama gidiyordu oraya ama mamanın gitmesi o kedilerin dağılmaması demek değildi ki. Başhekimin söylediklerini hatırlıyordum. Mama göndersen ne olur, sen gittikten sonra çil yavrusu gibi dağılırlar demişti. Nasıl ağlamıştım bu cümleye, nasıl dua etmiştim onlar için. Hatırlıyordum.

"Ben Urfa'dan ayrılmadan önce uğramıştım. Gidenler varmış ama gelenler de varmış. Mamayı kesmedik, elbet vardır yine orda bir kedi ordusu."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım yola bakarak. Onları terk etmiştim. Ne hissetmişlerdi kim bilir. Mesela o ilk gün beni görmediklerinde ya da ikinci gün de gelmediğimde. Ne zaman unutmuşlardı acaba? Dudaklarım aşağı büzülmesin diye yukarı kıvırdım.

"Olsun şimdi çalıştığın hastanedekiler var, orada da bir sürü kedin var. Hepsi senin eline bakıyor, yolunu gözlüyor her gün."

Yüzümü görmesin diye hemen cama çevirdim. Hasta olan olmuş muydu acaba aralarında? Zafer bir süre onlara da bakıyordu ama bir yerden sonra bırakmıştı. Hastalıktan ölen ya? Onları terk etmiştim, beni ne kadar süre aramışlardı kim bilir. Kaçının hastalığı fark edilmemiş, kaçı gitmişti?

"Efsun." diye bana seslendi. Cevap vermek istedim ama sesim titrer diye sustum. "Efsun." diye yeniledi ve elimi tuttu.

"Hım."

"Kocaman dünyada sadece bir tane Efsun var, şimdi çalıştığın yerdeki kedilerin günahı ne o zaman?" dedi. Başımı ona çevirdim, yüzüne net göremiyordum. Yola bakarak avucumun içinden öperken dudaklarından uzaklaştırmadı tenimi. "Demek ki Edirne'dekilerin sana ihtiyacı vardı, onlarla denk geldin. Sonra sıra İstanbul'dakilere geçti. Hangisinin daha az hakkı var diyebilirsin?" bir çocuğu kandırır gibi beni kandırmasına ihtiyacım vardı sanırım. Kanacaktım. "Bir tane var senden, başka nasıl yeteceksin? Söyle, varsa bir çözümü değerlendirelim."

Söyleyemedim. Çünkü haklıydı. Başka bir çözüm yoktu. "Yaklaş biraz öpeyim." dedi. Eskiden olsa kendisi yanaşırdı hemen, artık o direksiyon ne olursa olsun bırakılmıyordu. Gözler yoldan ayrılmıyordu.

Yaklaştım ve "Öp." dedim uslu uslu. Önce yanağımı, sonra çenemi, en son boynumu. "Bu dünya üzerinde, ben hariç herkes seni paylaşmak zorunda Efsun. Bunu sakın unutma, yetemiyorum diye sakın düşünme tamam mı? Başka hal çaresi yok. Ben hariç herkes seni paylaşmak zorunda."

***

Esnaf lokantalarının yoğun olduğu saatler genelde akşam vakitleri olurdu. Şimdi geldiğimiz bu vakit henüz hazırlık vaktiydi, eğer Fetih tanıdık olmasaydı muhtemelen daha açılmadık diye bizi kapıdan döndüreceklerdi.

"Kelle paça ikimize." dedi Fetih. Halbuki henüz pişme aşamasında olduğunu biliyorduk. Gelince söylemişlerdi. Sadece ben söyledikçe o da tekrar etmek zorunda kalıyordu.

"Bir de o kırmızı sosunuzdan." dedim.

"O mezeden de getirirsiniz." dedi.

"Bir de ayran ama paket değil. Açık olandan." dedim.

"Büyük bardakta iki de ayran, birinin köpüğünü bol tutun."

"Emredersiniz paşam."

Biz bunları görevli adama söylüyorduk ama cevap arka tarafımızdan yaşlı bir adamdan geldi. Buraya ilk geldiğimizde de bizi karşılamış, muhtemelen içerideki çorbayı yapan, Fetih'in ilk patronu olan ama adını hatırlamadığım adamdı. Çorbaları yapıyordu ve beni yakinen ilgilendiriyordu artık. Aklıma Fetih'in bir ustanın işini iyi yapması için bana verdiği taktikler geldi. Ben şimdi bu amcayla nasıl hemşeri çıkabilirdim ki?

"Ooo ustam." dedi Fetih doğrulurken. "Ne emri, rica bil dediklerimi." Adamın üzerinde beyaz bir önlük vardı. Yer yer kirliydi ama pis

durmuyordu sadece bana içeride pişen çorbayı anımsatıyordu. Başında da şef bonesi vardı. Parmak uçlarımı birbirine sürttüm. Çorba pişmiş miydi? Pişmese yemeğinin başında dururdu bence.

Fetih elini öptü ve sarıldı. Bu kez uzun zamandır gelmediğinden dem vurmadı adam, içimden bir ses sebebini bildiğini bile söyledi. "Hayırdır bu saatte?" dedi adam önce Fetih'e baktı sonra bana. Gülümsedim. "Hoş geldin kızım." dedi.

"Benim hanımın canı kelle paça çekmiş."

Siparişleri alan garsondan ustaya kadar herkes bana baktı. Sandalye üzerinden kayıp masa altına kayacağım sandım. Hani söylemeyecekti Fetih? Çok utandım, yanaklarım bile ısınmaya başladı. Saat mi yoksa ben mi müsait değildim bu isteğe bilmiyorum ama herkes yadırgadı. Usta içeriden çorbasını unuttu galiba, "Oğlum sen başla masayı kurmaya, bize de üç tane çay getir." Diyerek garsonu gönderdi yanımızdan ama kendisi kaldı.

"Gel usta." dedi Fetih masayı işaret ederken. Gelseydi, hatta bizimle yemek de yeseydi ama önce çorbaya bakması daha doğru değil miydi? Taşabilirdi, yanabilirdi... Düşüncelerimi görüyormuş gibi "On dakikaya hazır çorba, başka bir isteğin var mı kızım?" dedi.

İçime su serptiğini bilmiyordu. "Yok, teşekkür ederim. Ellerinize sağlık." dedim sadece. Ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım ve çayım gelene kadar oynamadım yerimden. Fetih'le konuşuyordu adam. Halini hatırını sordu, işleri sordu, anne babasını sordu... Çayımız geldiğinde tepside başka şeyler de vardı. Mesela kocaman iki bardak ayran. Bol köpüklü olan Fetih'in önüne konuldu ama Fetih benim önüme itti kaşla göz arasında. O kadar köpüklüydü ki pipetsiz nasıl içilirdi bilmiyordum ama pipet istenmezdi onu da biliyordum.

Ekmek, birkaç meze daha ama istediğim yoktu daha. Gizlice ayranımın köpüğünden biraz almak istedim ama Fetih'ten kaçmak ne mümkündü. Delirtecekti beni hemen yakalayıp dudak altından gülerek utandırdı beni. Kasten yapıyordu.

O kısa sohbetlerinin arasında yeniden ayranımı içmek istedim ama bu kez amca bana döndü. Dudaklarımı hemen geri çektim bardaktan. Yok ben içemeyecektim bu ayranı.

"Ya huyundan ya suyundan. Fetih de böyleydi. Küçükken her sabah işe geldiği gibi bir tabak çorbasını içer öyle başlardı. Hanımını da kendine benzetmiş."

Her sabah mı? Sıkılmadan hem de... Elimi masanın altından karnıma bastırdım. *Gerçekten mi? Benzeyebileceğin dünya kadar huyu var. Çalışkanlığı var, temiz kalbi var, adaleti var, dürüstlüğü var... Çorba mı Yaban Mersini? Sabahın köründe çorba içme potansiyeli mi?*

"Hanımını değil de..." dedim düşünceli bir sesle. Fetih'le göz göze geldik. Ben söylemeden o kimseye söylemezdi biliyordum ve bu utanç bana kalmasın diye suçluyu açığa çıkardım. "Bebeği sanırım benzeyecek. Hem de yemek konusunda."

Adını hâlâ hatırlamadığım usta ne dediğimi başta idrak edemedi. Dudakları vereceği rastgele bir cevap için açıldı ama söylediklerim zihninde anlam kazandığında konuşamadı. Yaşlı yüzünde tüm kırışıklıklar belirginleşti, heyecanlı suratını izledim. Fetih'e baktım. "Hadi..." dedi ilk. "Hayırlı olsun, hayırlı olsun oğlum." Dedi ve ayaklanacak gibi oldu da Fetih tuttu elinden. Fetih'in eli adamın iki avucunun içine yerleşti bir baba şefkatiyle sıktı ve sarıldı.

"Allah analı babalı büyütsün, tırnağına taş değmesin. Hayırlı olsun kızım." dedi bana bakarak. O kadar güzel dualar duyuyordum ki, her seferinde elimi karnıma bastırıp teşekkür etmekten başka çarem olmuyordu. "Ya bende diyorum, bu kızcağızın canı bu saatte nasıl kelle paça çekti. Fetih olsa anlayacağım. Benim hanım da böyleydi. Yemediği ne varsa, hepsini bir bir istedi. Bak neyi yemiyorsa ha..."

Herkes el birliğiyle Fetih'i dünyanın en mutlu insanı yapmak için çabalıyordu. "Ciddi misin sen?" diye yükseldi zaten hemen.

"Tabi ya."

Canımın ciğer çekeceğini sanıyorsa yanılıyordu ve aklını kaçırmış olmalıydı.

"Ya ben bir keyiflendim." Dedi Fetih. Bıraksam kalkıp masanın etrafında turlayacaktı. "Ben bir keyiflendim." Elini hafif havalandırıyordu bunları söylerken. Masadan aniden ekmek aldı ve acılığı görüntüsünden belli olan kuru biberlerden içine koyup ağzına attı. Çıldırmış mıydı? Onu bu saatte öyle yiyemezdi. Midesi ne hale gelecekti farkında mıydı?

"Fetih ne yapıyorsun?"

En acı yiyenin bile ısıra ısıra yediği biberler Fetih'in ağzında tek lokma oldu.

"Öyle böyle değil usta." dedi. Ayrana uzandı, birkaç yudum alırken aynı cümleyi sayıklayıp duruyordu.

***

Fetih'in inkâr etse de yanan ağzı, tadı damağımdakinden daha güzel olan çorbadan iki tabak, o domatesli mezenin üç kez değişmesi, iki bardak ayran... Ama ikincisini içemem diye küçük bardaktan istemiştim. Kendimi uzun zamandır bu kadar karnı doymuş, tatmin olmuş hissetmiyordum. O kadar mutluyduk ki, evet mutluyduk. Sanki karnımda derin bir öğlen uykusu çekiyordu şimdi. İstediği layığıyla yerine getirilmişti. Benimse tek ihtiyacım onun gibi bir öğlen uykusu çekmekti. Uykum geliyordu, ağırlık çökmüştü.

"Üçüncü tabak?"

"Mümkün değil."

"Tamam zorlamayacağım."

"Miden yanmaya başladı mı?"

"Ya kızım..." dedi ve ben yine bir efsaneden fırlayacağını anladım. Şimdi kesinlikle doğduğunda emzik yerine isot emdiğinden bahsedecek, altı aylıkken sabah sütüne acı biber karıştırıldığından bahsedecekti. "Benim dedem var ya benim dedem. Fetih Ali Karadere, o sabah kahvaltısında, acı biberin üstüne isot döküp yiyen adamdı."

"Anlıyorum."

"Benim dedemin babası daha ufacıkken, bak daha el kadar veletken közlenmiş acı biber olmadan oturmazmış o kahvaltı sofrasına."

"Muhakkak... Hadi kalkalım."

"Kalkalım tabi de hatta benim babam var ya..." bildiği tüm destanları kendi ailesine uyarladı, bir arabaya binene kadar o yolda mesafe katedene kadar anlattı durdu ama sanırım bir yerde uykuma yeni düştüğümü fark etti. Elimde değildi gözlerimi açamıyordum. Arabanın içi de rahattı, yollar da düzdü, bir yerden sonra gözlerimi dinlendirdim. Yemek yemek ve uyumak artık benim için bir bütündü. Birini yapıyorsam diğerini de muhakkak yapmak zorundaydım. Çok geçmeden uykuya da daldım zaten.

Uyandığım ilk andan beri izlediğim fotoğraf ben buradan giderken bu yatağın baş köşesinde değildi. Buna çok emindim. Fetih benim yüzümü avuçlamışken, yüzünün yarısı ancak gözüküyordu. Bu fotoğrafın ana karakteri ben ve bakışlarımdı. Bir insan bir insana ancak bu kadar sıcak gülümserse, fotoğrafta bile canlı kalırdı gülüşü. Ve bakışlarım, Fetih'e olan düşkünlüğümü izlettiriyordu bana.

Eskiden çekilmiş fotoğrafların böyle bir özelliği vardı işte, fotoğraflara bir yabancı kadar objektif bakabiliyorduk. Bu fotoğraf ne zaman çekilmiş, o

an neden Fetih'e öyle bakıyordum hatırlamıyordum. Çekenin Zeliha olduğunu tahmin edebiliyordum sadece.

Yatağın içinde bir ileri bir geri esnedim. Beyaz çarşafın üzerinde bir pike de vardı ama muhtemelen Fetih üstüme örtse de ben itmiştim. Düşmek üzereydi üstümden. Yoldayken uyuyakaldığımı hatırlıyordum. Bir de hayal meyal üstümün değiştirildiğini. Alt üst gecelik takımım üstümdeydi. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum, açıkçası ilgilenmiyordum. Birkaç gün de olsa saate bakmadan, geç mi kaldım telaşı yaşamadan uyuyup kalkmak istiyordum. Bunu yapmayalı bir sene olmuştu neredeyse.

Yataktan yalın ayak doğruldum ve bir kez odayı süzdüm. Her şey yerli yerindeydi hatırladığım kadarıyla ve sanki seneler girmemiş gibi araya, çok rahat uyumuştum. Kapalı olan kapıdan çıktım ve seslenmeden sadece yürüdüm. Ne yapıyorsa bir yerlerde sessizce yaptığını biliyordum. Üzerimde askılı saten bir üst ve altımda onun takımı olan şort vardı.

Mutfaktan poşet hışırtıları geliyordu. Mutfak masasında sırtı kapıya dönük oturmuş önündeki alışveriş poşetlerini ayıklıyordu. Evden çıkıp gelecek kadar zaman geçmiş miydi? Sessiz sedasız ona yaklaştım ve ansızın ensesine dudaklarımı bastırdığımda ellerinin hareketleri durdu. Ensesinden boynuna kaydım, boynundan sakallarına.

"Günaydın."

Yüzünü yüzümde kaydırmak istediğinde, başını zorlamasına gerek kalmadan usulca kucağına oturduğumda yerimi hemen sağlamlaştırdı ve bacaklarımdan kavradı beni. Parmakları dokunduğu her yeri okşarken sakallarını tenime sürte sürte birkaç ıslak öpücük bıraktı yüzüme en sonda da boynumda durdu.

Biliyordum, uyanınca daha farklı koktuğumla alakalı mümkün olmayan bir şey düşünüyordu.

"Hava kararmak üzere..."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır bebek gibi uyuduğun için uyandırmak mümkün olmadı. Dinlendin mi?" sanki ağrının nerede olduğunu biliyormuş gibi boynumdan sırtıma doğru masaj yapmaya başladı.

"Bebek gibi uyumak demeyelim de bebeği uyutmak diyelim."

"Herkes kendi bebeğini işte. Benimki iki tane."

Çenesini avucumun içine aldım ve dudaklarını küçültene kadar sıktım. "Seni var ya..."

"Ne olur yap."

Kollarımı boynuna sardığımda, kesik kesik devam eden öpüşüp koklaşma merasimimiz başladı. Elini ilk fırsatta karnıma koyup "Keyfi yerinde mi?" diye sormayı ihmal etmedi.

"O iki tabak çorbadan sonra sana keyfinin ne kadar yerinde olduğunu anlatsam inanamazsın." Hissetmek istemediğim keyfi bile onun üzerine suç diye atabiliyordum. Annelik sahiden muhteşem bir duyguydu.

"Peki annesinin keyfi?"

Öpüşmemizi böldüm, alnımı alnına yasladım. "Çok yerinde. Yemek yedi, uyudu, bir de burayı özlemiş."

"Özlemiş mi?"

"Özlemiş. Bu mutfağı mesela..."

"Başka?"

"Bahçeyi..."

"Başka?"

"Yatak odasını."

"Hım..." diye mırıldandı. Burnunu burnuma sürttü. "Tabi haklı özlenmeyecek gibi değil." Dedi ve dudaklarımızı da birbirine değdirdi. Başka bir anın içine düştüğümüzü anladım ve gözlerimi yumdum. "Efsun, on yıl oldu mu sevişmeyeli?" dedi tıpkı o sabahki gibi.

"Bu ev bana da aynı şeyi hissettiriyor biliyor musun?" onunla bu evde son sevişmemizin ardından yataktan kalkıp o mektubu yazdığımı ve ertesi gün gittiğimi biliyordum. Öyle ki o günler üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki on yıl makul geliyordu bana.

"On bir olmadan gerekeni yapmak lazım."

"Hı hım."

"Bir kabak çiçeğine dokunur gibi..."

"Buna gerek olması için daha çok erken."

"Davranmak için elimden geleni yapacağım."

İlk hamleyi ben yaptım aslında. Gelip buraya Fetih'in kucağına oturmam bile ilk hamlemdi, tişörtünü üzerinden çıkarıp bıraktım yere. Saçımdaki mandal tokayı çıkardı ve dudaklarımızı tamamen birleştirdi. Şimdiye kadar basit sürtüşmelerden ibaretti. Belki de o yüzden her şey yolundaydı. Dudaklarından çok çirkin mide bulandırıcı bir tat aldım. Tat kokuyla desteklendi. Anlık bir şey sandım başta, geri çekilmedim ama Fetih bana sokuldukça damağıma yayılan tat da, aldığım koku da dayanamayacağım kadar artmaya başladı.

Fetih'in eli boylu boyunca belime sarılmıştı, beni kendine tamamıyla hapsetti, dudaklarımızı kolay kolay koparamayacağım kadar iç içe girmişti. Bekledim, bu his geçer sandım ama saniyeler daha korkunç şekilde büyüttü. Onu nasıl ittiğimi anlamadım. Dudaklarımı büzüştürdüm ve bileğimdeki tüm güçle onu ittim. Durması için konuşamadım çünkü ağzımı açsam kusacaktım.

Kendisini ittiğimi anlayamadı yeniden bana uzandı ama düşme pahasına attım kendimi kucağından. Kuvvetli bir öğürmeyle korkuyla elimi ağzıma kapattım. Nereye kusacağımı şaşırdım ama lavaboya gidene kadar, ki tekte bulamasam kesinlikle kusacaktım, defalarca kez öğürdüm durdum. Klozetin kapağını açtım ve aynı anda istifra etmeye başladım.

Hamileliğimi öğrendiğimden beri hiç kusmamıştım. Hatta öyle ki mide problemi yaşamayacağıma inanıyordum artık. İçten içe şükrediyordum, bu büyük bir lükstü. Midesinden sorun yaşamayan annelerimize hep imrenirdim. Çoğu kadın aylarca midesi ağzında gezerken onlar mide bulantısı ne onu bilmezlerdi. Şanslı ilan etmiştim kendimi ama ağzımdan ve burnumdan aynı anda kustuğum, dakikalarca bitmeyen, artık çıkaracak bir şeyim kalmasa da öğürmeye devam ettiğim, kendimi durduramadığım için küçükken yaptığım gibi ağlamaya başladığım korkunç dakikalar yaşadım. Bu haberi alalı günler olmuştu, günlerdir kussaydım, toplamı yine bu kadar olmazdı.

Fetih dakikalar önce kendisinin açtığı saçlarımı yine kendisi topladı, uykudan uyandığımda fazlasıyla dinç olan bedenim klozetin önünde bitap düştü. Bedenim üşüyor, başım dönüyor ve kirpiklerim batıyordu. Başımı sabit tutamadığımda destek oldu eliyle. "Tamam bitti." dedi. "Gel yüzünü yıkayalım."

Ona tutunmak istedim. Klozetin önünden kalkacak kuvveti bulana kadar alnımı ona yaslamak istedim ama dibime girdikçe kokusu artıyordu ve bu ondan daha önce aldığım bir koku değildi.

"Fetih yaklaşma." dedim elimi kaldırırken. "Yaklaşma bir koku var üstünde. Midemi o bulandırıyor." Avucumu onun bacağına bastırarak kalktım klozetten, lavabonun önüne gittim. "Koku mu var üzerimde?" dediğini duydum ama bakamadım. Ağzımı çalkaladım, yüzüme su çarptım.

Odaya geri dönerken bir adım arkamdaydı. "İyi misin?"

"Başım dönüyor. Uzanacağım biraz." dedim. Gözlerimi kapatmazsam bu dönme beni düşürecekti. Yatağa geri uzandım, Fetih üzerimi örttü ama uzaktan yaptı.

"Yaklaşmayayım mı ben şimdi?" diye sorduğunda ona baktım. Neye uğradığını şaşırmıştı. Üşüyordum. İnlediğimde, "Tamam." dedi ve üzerindeki tişörtü kokladı. "Yaklaşmıyorum."

***

Hep doyasıya uyumak isterken kastettiğim şey bu değildi. Ağzımdaki metalik tat çok sonra geçmiş ve huzursuz bir uyku çekmiştim. Bir uyanık, bir uykuda, sıkıntılı ve verimsiz bir uykudan tamamen koptuğumda karşı taraftaki tekli koltukta oturmuş Fetih'le göz göze geldim.

Muhtemelen bunu daha önce de yaşadığımız için tekrardan uyuyup uyumayacağımı kestiremedi ve sessizce bana baktı. "Fetih." diye ben seslendim. Uyumayacaktım. "Neden orada oturuyorsun? Gelsene."

Havanın karardığını görebiliyordum. Belki gece vaktiydi. "Miden bulanır belki diye."

Bunu bana hatırlatmasa daha iyiydi ama "Fetih gel." Dedim ve elimi yatakta boşluğa vurdum.

"Duş aldım ben, kıyafetlerimin hepsini de değiştirdim." Dedi. Sanırım onun için korkunç bir ihtimaldi onun kokusundan tiksinmem. Eminim benim için de korkunç bir ihtimaldi onun kokusundan tiksinmem. Temkinli olmayı tercih etti önce oturdu. "Rahatsız eden bir şey var mı?" diye sordu.

"Yaklaş bakayım." Dedim. Halbuki rahatsız edecek olsa çoktan ederdi. Aksine o parfümden uzak, temiz kokuyu alayım diye çabalıyordum. Yavaş yavaş yaklaştı. Korkuyordu adeta. Gözünün önünde içimi dışıma çıkaracak gibi kusmuştum. Üstelik onu itmiştim. Hafif nemli saçlarına dokundum ve 'I ıı." Diye mırıldandım. "Mis gibi kokuyorsun. Gel."

Saatler önce aldığım o dehşet kokunun kaynağı neydi bilmiyordum. Sadece Fetih bile olsa uzaklaşacağım kadar kötüydü.

"Ya sen." Dedi dehşetle ve battaniyenin altına doğru girdi hızla. "Sen ödümü kopardın Efsun. O nasıl tiksinmekti öyle."

Benim de ödüm kopmuştu. Aynı yatağı paylaştığım, devamlı sokulduğum adamın kokusundan tiksinmek benim için de dehşet dolu bir ihtimaldi. Ne yapardım nasıl yapardım öyle bir durumda bilmiyordum.

"Aniden oldu ben de anlamadım."

"Uyanana kadar bin şey araştırdım. Oluyormuş böyle, alışık oldukları kokudan tiksinebiliyormuş kadınlar. Üstelik bir adamın yazdığı..."

"Ne yazmış?"

"Boş ver Efsun, düşüncesi bile... Fesuphanallah."

"Lütfen söyle. Ne demiş? Bak ben doktorum aklıma çok kötü şeyler gelir."

Kurar kurar en kötüsünü düşünürdüm. Bilmez miydi hiç beni? "Ya yok öyle tıbbi bir şey değil."

"Ne o zaman?"

"Ya adamın karısı hamile kalınca adamın kokusundan çok rahatsız olmaya başlamış. Birkaç kişi yok çocuk erkek, anneyi seninle paylaşamıyor diye zırvalamış durmuş. Kadın dokuz ay düzelmemiş, üstelik çocukları da erkek olmuş." Bunu öylesine dehşet içinde anlatıyordu ki son dakikaya kadar çok kötü bir şey söyleyecek sandım.

"Ya sen buna mı inanıp dertlendin? Ya sen," dedim ve yüzünün ortasın vurdum hafifçe. "Buna mı? Buna mı kafayı taktın? Isıracağım bak o kafanı!"

"Kadın dokuz ay aynı masada yemek bile yemek istememiş Efsun."

"Bunun çocuğun erkek olmasıyla ne ilgisi var?"

Bunun hiçbir mantıklı dayanağı yoktu. "Annesini paylaşamamış işte diyorum ya." Bu kadar aklı başında bir adamın, bu konudaki bütün hurafelere inanıyor olması beni hayrete düşürüyordu. Fetih yakında makas ve bıçak oyununu bile oynardı.

"Belki de kız, babasını annesiyle paylaşamıyor o zaman? Yoruma ne kadar açık gördün mü? Evet erkek çocuğun anneye, kızın babaya âşık olduğu bir dönem var, bu çocuk psikolojisiyle alakalı bir durum ama önce çocuğun doğması lazım."

İnandığı şeyin gerçek olamayacağını o da farkındaydı ama işte duygularına yeniliyordu. Kendi kendine sabır diledi. "Erkek mi hissediyorsun sen hâlâ?"

"Sanırım."

Cevap vermedi. Yüzüne bakıyordum dikkatle. Üzülmemişti bu dediğime, sadece çok düşünceli duruyordu. "Sen?"

"Allah sağlığıyla göndersin de gerisi benim için önemli değil."

"Ama kız olsun da istersin." Gözlerini kaçırdı. Çekingen davranıyordu bu konuda, hatta biraz korkak. Ağzından çıkanlara dikkat ediyordu.

"İsterim..." dedi yenilgiyle. "Ama bu erkek olmasın dediğimden değil, gerçekten bak. İnsan hiç cinsi..."

"Fetih senin neyi nasıl hissettiğini biliyorum. Ben şimdi erkek olsun istiyorum desem bu beni kötü bir anne yapar mı?"

"Saçmalama."

"Cevabını kendin verdin o zaman." dedim. *Sanırım en çok onun için benim de içimden geçen belliydi. Gönlüm Fetih'i ikinci çocuğa kadar stres içinde yaşatmaya razı gelmiyordu. Bir de şey... Kız çocuk konusunda tecrübeli olduğu için.*

"Adını ne koyacağız acaba..." dedi. Bu konu hakkında neredeyse hiç konuşmamıştık. Benim bir zamanlar Efsun Su ve Fetih Can önerim dışında elimde hiçbir fikir yoktu. Ağzımdan çıkan da ilk içimden geçen oldu.

"Yaban mersini koysak ya."

Mantıklı olup olmamasını sorgulamadım. O an sadece, ona hep içimden öyle seslendiğim için adının bende öyle kaldığını hissettim. Rüyalarıma bile giriyordu.

"Unisex isim ya..."

"Efsun o isim değil meyve. İsim şehir hayvan mı oynuyoruz çocukla?"

Ne alakası vardı? İnsanlar meyve ismini koyuyordu çocuklarına.

"Sen hiç sihirli annem izlemedin mi?" dedim hemen.

"Yaban mersini diye bir karakter yoktu orada?"

"İzledin yani?" diye sordum kıkır kıkır. Evet komik gelmişti Fetih'in sihirli annem izlemiş olması.

"Zeliha izlerdi Efsun."

Onu utandırıp üstüne gitmedim. Başka bir konuyu tartışıyorduk. "Ama Çilek diye bir karakter vardı." Diye savundum kendimi. Ben yaban mersinine çok alışmıştım, olmayacağını da biliyor gibiydim ama neden olmasaydı ki?

"Yaban mersini değildi yani."

"Çilek'e tamamsın yani?"

"Hayır tabi ki Efsun."

"Kiraz olmaz mı?"

"Manavdan meyve mi alıyoruz şu an?"

"Bence yaban mersini o kadar da kötü değil." Dedim ısrarla. Onu mu sınıyordum yoksa gerçekten aklıma yatıyor muydu bilmiyordum.

"Efsun çocuk okula gidiyor ve ilk ismi yaban ikinci ismi mersini. Sen şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır isim halinde yabanmersini birleşik olacak. Yani tek ismi olacak."

"Fesuphanallah." dedi, bu kadar sabır çekmesine gerek yoktu ki. Ben onu her isimle severim demesi gerekmiyor muydu? "Biz bu konuyu şu anlık kapatalım. Sen çok fazla kustun ya, kendini iyi hissetmiyorsun tam

anlamıyla. Hem daha cinsiyeti de belli değil. Çok erken, zamanı gelince konuşuruz."

"Tamam zamanı gelince yine değerlendiririz yabanmersini ihtimalini. Ayrı değil ama birleşik." Bu önemli bir ayrıntıydı. Ayrı olursa gerçekten komik olabilirdi çünkü ama birleşik halinde sorun yaşamazdı. Yabanmersini Karadere. Kulağıma çok kötü geldi ama sesimi çıkarmadım. Çaktırmadım. Şimdi onu böyle ufak ufak sinir etmek bile bana yeterdi ama çok ufak ufak kalmadı bu, yerinde duramadı. Kalktı yataktan.

"Ben biraz ıhlamur demleyeyim. Çıkalım bahçede oturalım olur mu?" dedi. Çok güzel olurdu. Biraz temiz hava ve bol limonlu bir ıhlamur bana çok iyi gelirdi. Fetih'e de yabanmersinini, birleşik şekilde, düşünmek iyi gelirdi. On beş yirmi dakika sonra bana seslendi.

"Üstüne hırkanı al da gel Efsun." Dediğini yaptım, uzun hırkamı giydim, panduflarımı geçirdim ayağıma çıktım terasa. Masanın üzerine iki büyük mum koymuştu başka ışık açmamıştı ama yeterliydi aydınlatmaları. Masada o kadar çok meyve vardı ki, bu kadarını ne zaman aldığını düşünemeden hepsinin bahçeden olduğunu anladım. İki fincan ve demlenmiş ıhlamur... Masadaki tek eksik şaraptı ama bunu Fetih'e söylemedim. Oturacağım yere minder koymuştu. Hem sırtıma hem altıma.

"Komşu geldiğimizi duyunca kek getirdi." dedi. Geçen sefer de hep kapımızı çalardı yaşlı teyze. Evinde pişen her şeyden getirirdi. "Sordum kazları da duruyormuş."

Keki yalnızca benim önüme koyduğunda "Sen yemeyecek misin?" dedim. Meyveliydi, kocaman kabarmıştı.

"Ben bu kekten yemem, ben kurşun kek isterim." Dedi çocuk gibi. Bugün eğer kusmasaydım yapmak aklımın ucunda vardı. Bazen uzun nöbetlere kalacağım günler eve kurşun kek yapıp bırakırdım.

"Yaparım sana bu akşam."

"Az şekerli olmasın ama." Dedi, tepki vermedim ama onu çok iyi anladım. Az şekerli yapmayacaktım. Şeftalilerin doğrandığı meyve tabağını kucağıma çekip sırtımı Fetih'e yaslayarak yemeye başladım. Bizim bahçemizde de meyve ağaçları vardı ama henüz meyve verecek kadar büyümemişlerdi.

Ateş böceklerinin sesini duyabiliyordum. Hava çok bunaltmıyordu ama yine de sıcak sayılırdı. Evin bahçesine baktım. Küçük Reşat ve Fetih burada çok koşturmuşlardı. Sanırım sıra benimkindeydi. Ağaca tırmanmasına izin verecektim. Düşmesine kalkmasına, kendini yaralamasına, ağlamasına, top

koşturmasına ya da saklambaç oynamasına, hava kararana kadar içeri girmek bilmeyişine... Hepsine izin verecektim. En azından ben. Çünkü tüm bunları izlerken ben, o ağaçtan defalarca düşmüş Fetih çocuğunun o ağaca binmesine engel oluyordu mesela zihnimde.

Düşer Efsun diyecekti; bırak düşsün, düşe kalka nasıl tırmanması gerektiğini öğrenecek diyecektim. Sonra düşecekti, benim gözlerim sulanacaktı yarasını temizlerken Fetih bana kızmak isteyecek ama kıyamadığı için kızamayacaktı. Bunların hepsini oturduğum yerden izleyebiliyordum.

Şeftalilerimi yerken "Efsun." Dedi ateş böceklerini kaçırmayacak kadar yavaş bir sesle.

"Efendim."

Birkaç saniye geçti "Annenin ya da babanın ismi hakkında ne düşünüyorsun?" elim şeftalide, şeftali ağzımda yarım kaldı. Yaslanmış ona biraz öne çıktım ve bedenimi çevirdim.

"Nasıl yani?"

"Onların ismini yaşatmak istersen eğer ben seve seve kabul ederim."

Bazı kayıpların yeri, zamanı geldiğinde dolabilir miydi? Fetih'ten önce hayırdı bunun cevabı. Çünkü hiç kimse hiç kimsenin yerini tutamazdı. Bir bardak su bile başka bardağa ya çok gelir ya da az gelirdi ama az gelse de çok gelse de o bardakta içilebilecek bir suyun oluşu boşluğu kısmen dolduruyordu. Ben bunu göremezdim eskiden. Fetih annemin babamın yerini tamamıyla dolduruyor muydu? Hayır. Ama Fetih vardı işte. O bardaktaki su gibi. Az da gelse çok da gelse vardı. Çabalıyordu. Onları bir başına yaşatmaya çalışmak çok zordu ama Fetih de çabalıyordu artık.

"Hayır işte bunu yapma, sana ağla diye söylemiyorum bunları. Pişman ediyorsun beni." Kaşları kızgınlıkla çatıldı ve bana bakmayı bıraktı. Anlamıyordu. Dilerim ki hiç anlamazdı da. Gökyüzüne baktım. Uçan bir kuşu takip etti gözlerim. Gülümsemek istedim ama boğazımdaki düğümlerle çok zordu.

"Ne annem ne de babam bunu isterdi." dedim boğazımdaki düğümleri azalttıktan sonra. "Ölen birinin ismini yaşayan birine koymaya hiç sıcak bakmadıklarını hatırlıyorum. Çünkü onlara göre ölen birini yaşatmanın yolu bu değildi. Kütüphaneler ne durumda?"

Ama bir kütüphanede isimlerinin olması tam anlamıyla onları yaşatmaktı işte ve Fetih bunu seneler önce yapmıştı. Eline telefonu aldı arama motoruna bir şeyler yazdı, çıkan sayfada haber kısmına tıklayıp telefonu

bana uzattı. Yavaş yavaş kaydırdım. İki senedir yapılmış onlarca haber. Gerek kütüphane, gerek okul için. Köydekilerin söyledikleri, muhtarla yapılmış röportaj, öğrencilerin fotoğrafları, insanların kitaplar arasındaki kareleri. Bazı yerlerde benim ismim de yazıyordu, bazı yerlerde Fetih de vardı. Hatta sosyal medyadan aldıkları fotoğraflarımızı kullanmışlardı. Genç doktor diye bahsetmişlerdi benden. Öğretmen benden de bahsettiği bir röportaj vermişti.

Başımı salladım ve telefonu Fetih'e geri uzattım. "Onların ismi daha nasıl yaşayabilir ki? Bir üstü var mı yaptığının?" bana ağlama demedi. Elini uzattı ve parmak uçlarıyla kirpiklerime dokundu. Kızmadı da. Dudaklarını yalamasından anlıyordum ben ne hissettiğini.

"Varsa bulup yine ben yapacağım. İnan başka türlü onlara nasıl teşekkür edilir bilmiyorum."

Onlara teşekkür borcunun olmasının bile nasıl bir teşekkür olduğundan bihaberdi. Beni doğurdu diye anneme, bana babalık yaptı diye babama minnettardı.

"Ama madem isim konusunda düşündükleri bu, aksini yapmak saygısızlık olur. Onlar senden benden daha iyi bilirler doğrusunu ama..."

"Ama?"

Sinesi sıkıntıyla yükselip kalktığında, gözlerim küçüldü. Bir şey mi olmuştu? "Yaklaşsana biraz bana." dedi. Üzerimdeki tabağı masaya koydum, bacaklarımı bacaklarına yasladım, tüm bedenimi döndüm ona. Ellerimi ellerinin arasına aldı ve sadece onları izledi.

"Bir şey mi oldu?"

"Sana söylemek istediğim bir şey var."

Bu cümleler beni nasıl tetiklerdi bilmiyordu. Kalbim korkuyla çarpmaya başladı. "Dinliyorum." Dedim. Zihnim üretmeye başladı. Seri üretim yapan bir fabrika gibi adeta kötü şeyler üretiyordu. "Ne oldu? Fetih korkutuyorsun bak beni."

Ellerimi okşuyor, kaşlarını oynatıyor ama konuşmuyordu. Elinin altında bayılınca konuşacaktı galiba. Ellerini sıktım. "Bunu çok düşündüm. Araştırdım. Bu yollardan geçen insanların yazdıklarını okudum. Şimdi de değil üstelik. Epey bir zaman önce ama sana söylemek için doğru zaman değildi."

"Şu an ben heyecandan öleyim diye yapıyorsan bir değil iki kalp çok hızlı atıyor haberin olsun."

"Onun kalbinin attığını hissedebiliyor musun?" dedi şaşkınca.

"Fetih söyler misin artık?"

Dudaklarını ezip durdu, gözlerime bakmamayı sürdürdü. "Serçeyle dört yavrusu demiştik hatırlıyor musun?" dedi. Başımı salladım hızlı hızlı. "Sen istersen beş."

Sadede gelebilir miydi artık? Tüylerim diken diken olmuştu. "Hatırlıyorum."

"Efsun," ne olabilirdi onu bu kadar zorlayan? Dili adeta dönmüyordu. Kelimeler birleşip cümle olmuyor ağzından dökülmüyordu. "Sen ister misin istemez misin bilmem. Ne düşünürsün, böyle bir şeyin altına girmek ister misin bilmem. Ama ben diyorum ki sen de istersen, dört dersen dördüncü, beş dersen beşinci çocuğumuzu yuvadan evlat edinelim. Bunları düşünmek belki sonraki aşama ama bir kız bebek, adı Suna olur."

O kadar sık yutkunuyordu ki kelimeleri birer birer dökülüyordu. Gözlerini bana çok nadir çeviriyor, beni neye uğrattığını görmüyordu.

"Bir sürü şartı var. Ben araştırdım. Çok zorlu süreçlerden geçiriyorlarmış. Olması gereken de zaten bu. Eğitimimiz, maddi durumumuz, sağlık durumumuz, yaşımız, diğer çocuklarımız, neden istediğimiz... Her şey bütün bir titizlikle inceleniyormuş. Çok aşamalı bir süreç, yıllar sürüyormuş zaten ama bence değer Efsun. Düşününce neye sebep olduğunu anlıyorsun. Değer. Bak sana, nasıl değdi. İnsan büyük iyiliklerin altında kalmasın ki Allah kuluna gücenmesin derdi benim dedim. Anne baba olmak için doğurmak yetmiyor bunu ben çok iyi biliyorum, doğurmayan birinin de anne baba olabileceğini de sen çok iyi biliyorsun. Dedim madem öyle, hiçbir şey bize boşuna öğretilmez. Bu dersin karşılığı olmalı. Senin doğurmamış olman, daha bebekken kucağımıza gelen bebekten ne eksiltir ki? Çok düşündüm. Çok vaktim vardı o dönem. Seni bekliyordum. Çok düşündüm. Hiçbir şey eksiltmez benim nazarımda." Elimi karnıma koydu. "Tek farkı, bu benim ilk göz ağrım olur ama onu da çözdüm. O da en küçüğümüz olacak zaten."

Şu an da Fetih'e güzel bir söz değil, sadece birkaç yerli yerinde söz söyleyebilmek için bile on bin kitap okumak isterdim. Atay on bin kitap okusa güzel bir söz yazabilirdi ama ben on bin kitap okusam da ağzımı açamazdım. Aldığım nefes bile onunkilerin önüne geçmesin diye sessiz sedasız soluklanıyordum. Çünkü bana söylediği şeylerin değeri bundan bile fazla olan şeyler söylüyordu.

"Tabi ben çok şey düşündüm. Evde küçük bir çocuk olursa kıskançlık yapabilir onun gelişiyle. Söylememesi gereken şeyler söyler, belki biz fark

etmeyiz, eksik hisseder... Bir sürü şey geldi aklıma. O yüzden sonuncu da alsın yaşını başını biraz öyle girelim sıraya dedim, öyle yapalım başvurumuzu. Dedim ki tüm ilgi alaka onda olursa, evin en küçüğüne herkes bebeği gibi bakarsa değil eksik hissetmek bir dediği iki olmayan, abileri ablaları olan, evin en küçüğü olur. Gözünün içine bakılır hep. Ağzından bir şey çıkması yeter. Kıskançlık zaten mümkün değil diğer çocuklar büyüyünce. Ancak paylaşamazlar, hangimizi daha çok seviyor diye yarışır dururlar." dedi. Bunlar bir günde bir haftada düşünülen şeyler değildi. Bazı ayrıntılar çok sonraki aşamalardı. Hatta bu dedikleri son aşamalardı.

"Adını da Suna koyarız. Belki annen baban istemiyordu ama Suna Hanım bunu istese de istemese de hak ediyor Efsun. Bizimki artık borç. Ben anlatıyorum ama sen ne düşünüyorsun bilmiyorum. Sona kadar geldim de ben, sen tamam değilsen benim söyleyebileceğim başka bir şey olmaz tabi ama benim içim senden yana da benden yana da hatta daha doğmamış çocuklarımızdan yana da çok rahat. Ona verebileceğimiz en güzel hayatı veririz. İstersen düşün öyle bir şeyler söyle, istersen..."

"Suna mı?"

Başını salladı hızla. "Başka ihtimal çok büyük haksızlık."

Fetih'e baktım. Onun tüm kaçkın bakışlarına rağmen gözlerimi diktim de baktım. Bana ağlama demedi, gözlerinin içi parlıyordu onun da. Yaşlarımı da silmedi. İzin verdi akmasına. Gökyüzüne baktım, yıldızlar vardı. Parlıyordu birkaçı. Hangisi Suna annemdi, belli edemez miydi kendini?

"Fetih ölülerin duası kabul olur mu?"

"Bence onların duası değil istekleri olur." dedi. Bu beni daha şiddetli ağlamaya itti.

"Hepsi mi seni istedi?"

Dudaklarından kopan mırıltıya bakmaya korktum. Gözlerimi kapattım, yaşlarım kulaklarıma akıyordu hızla.

"Bana böyle büyük cümleler kurma bir daha," dedi. Sesi çok kısıktı. Yüzüne bakmaya cesaret edemiyordum. "Kalkamam ben altından."

Sevgilim, senin sayende bu hayatın bir insanın varlığıyla yaşanılabilir olduğunu öğrendim. Benim güzel sevgilim sen olmasan, biz denk gelmesek bu hissi tatmadan ölüp gidecektim.

"O senin sorunun. Üç tane ölüye kendini diletmeden önce düşünecektin onu."

Ben ağladım, o sessiz kaldı. "Son çocuğumuzun adı belli mi şimdi bizim?"

"Belli."

"İlkinin bile belli değil daha..."

"Bunu da ileride ona anlatırız işte."

"Biz her şeyi sondan başa doğru mu yapıyoruz? Evlilik teklifini de birinci yılında yapmıştın."

"Seni istemeye de evlendikten sonra gelmiştim."

Ağlıyordum ama dudaklarım gülmekten de geri kalmıyordu. Karmakarışık sesler duyuluyordu artık. Kalbime sığmıyordu artık bu his. İkinci kalbe gönderecektim, o yüzden bebeğim babasına aşık doğacaktı. Buna neredeyse emindim artık. Yaşlarımı silmeden Fetih'e baktım. O benim gibi değildi, gizliyordu ama. Kafasını çevirdi hemen. Ona doğru ittim kendimi. O çevirdiği başını tuttum, kirpiklerine dokundum.

"Söz kimseye söylemeyeceğim, benden saklamana gerek yok. Kısık sesle konuşuyorum ki yaban mersini bile duymasın." Dudaklarımız üzerinde gülüşlerimiz dağıldı. O beni öpmeden ben onu öptüm. Sığmadıkça içime daha baskılı öptüm, daha baskılı dokundum yüzüne. Biz öpüşmemizi bahçeden odamıza taşıyana kadar yaşlarım yüzümde kurudu. Midem bulanmadı, başım dönmedi. Sadece taşan o hissi çıkarabildiğim en doğru şekilde çıkardım bedenimden.

Fetih'i severek, Fetih'le sevişerek, Fetih'e kendimi sevdirerek.

***

"Ben diyem yapamiyem, hoca diyi yapisen yapisen."

Mahmut sağ elinin tersini, sol elinin içine vura vura bize son matematik dersinde hocayla arasında geçen o kutsal konuşmayı anlatıyordu ve her an daha komik bir şey söyler diye çay içmeye korkuyordum. Fetih ansızın çocuğun ensesine vurduğunda akıl sağlığımı yitirecektim.

"Fe-tih!"

"Ulan zibidi elli kere yapamıyorum diyeceğine yapmaya çalışsaydın çözerdin belki."

"Ya yapamiyem yapamiyem. Bura," başına dokundu. "matematik almi almi."

Fetih bu kez çocuğun kafasını tuttu ve salladığında artık elimdeki çatalla müdahale ettim.

"Bura ne alıyor söyle de bilelim. Sıpa."

"Bak dokunma çocuğa çok kötü olacak."

"Kızsana sen de çocuğa. Nasıl örnek oluyorsun?"

"Olabilir. Çözememiştir, aklına gelmemiştir o an. Allah Allah ya... Sonra ne oldu Mahmut, anlat bebeğim sen."

"Sonra kızdi, otur gözüm görmesin seni dedi."

"Az bile yapmış, patlatacaktı ensene bir tane, durduracaktı tek ayak üstünde. Bak nasıl çözüyordun soruyu. Bizim zamanımızda var ya bizim zamanımızda..."

"Efsun yenge," Fetih'in yine abartılı anılarını Mahmut tatlı dille böldü. Yengen kurban olsun sana çıkışı yapmadan gözlerinin içine baktım. "Şundan alim mi?" diye benim önümdeki salamı işaret etti. Tabağın içindeki bütün salamı onun tabağına boşalttım. Başka şeylerden de koydum tabağına, Fetih çatık kaşlarıyla bana bakmasın diye bir iki zeytin ekledim tabağına.

"Ne zaman gidisiniz?" boyu uzamıştı epey, yüzü de tanımayacağım kadar olmasın değişmişti ama sempatikliğinden hiçbir şey kaybetmemişti.

"Bu akşam uçağımız var." dedim. İzmir'e gidecektik. Annemlere haberi vermeye.

"Niye o kadar çabuk?" dedi uzata uzata. Bu sabah uyandığımda onu da kahvaltıda görmek benim için günümün tamamını kurtaracak bir müjdeydi. Fetih sözde ekmek almaya giderken peşine takılmıştı. Yani en azından Fetih bana öyle anlatmıştı.

"İşimiz var biraz. Sonra da ben hastaneye çalışmaya geri döneceğim."

"Keşke daha çok kalsaydınız." dedi. Biz onun büyük dostlarıydık.

Fetih'le aynı anda konuştuk.

"Yine geliriz."

"Kalalım da her sabah kahvaltıya mı gel?"

Enseme biri vurup kaçsa bu kadar irkilmezdim sanırım.

"Fetih kalk masadan." dedim hemen. Fetih'ten karşılık gelmeden Mahmut konuştu.

"Sen sabah gelip beni zorla almadın mı sofradan?"

"Öyle mi yaptı?"

Hani fırına giderken karşılaşmışlardı?

"He, valla öyle yaptı. Annem dedi ki kahvaltı yapsın göndereyim, yok dedi benim hanım hazırlık yaptı, gelsin."

Hem kocaman bir yalancıydı hem de çocuk. Mahmut'tan daha çocuk, masanın yaş ortalamasını düşürüyordu. "Oğlum seni var ya."

"Hee dedin, demedim de. Dedi Efsun yenge."

"Demiştir o, ben inanıyorum sana."

"Efsun."

"Şu an utanmalı ve sessizce durmalısın."

"Oğlum sen nasıl bir çocuksun lan?"

"Efsun yenge ben şu zeytinden alim mi?"

"Her gece rüyama giren erkek çocuk kâbusu bu işte."

"Sen her gece erkek çocuk kâbusu mu görüyorsun?" dedim şaşkınca.

"Hayır Mahmut'u görüyorum."

"Neden kâbus diyorsun Fetih? Hani kız erkek fark etmezdi?" eğer çocuk erkekse, babasının böyle düşünmesine kahrolurdu.

"Ya fark etmez zaten Efsun, benim gördüğüm beş erkek çocuk diye kâbus diyorum."

"Tamam tamam ben anlayacağımı anladım. Daha doğmamış çocuğa cinsiyetçilik yapıyorsun."

"Viyyy..."

"Böyle bir şeye ihtimal veriyor musun?"

"Kâbus dedin."

"Sebebi başka diyorum."

"Oy sen hamile misin?" Mahmut'un oturduğu yerden kalkan coşkusu ikimizi de böldü. Evet ona bu şekilde söylemek aklımda hiç mi hiç yoktu ama öğrendi.

"Evet."

"Kız mıdır erkek midir?"

"Belli değil henüz."

"Oyy." dedi yerinden zıplarken. "İnşallah erkektir. Dur ben geliyem." dedi ve aniden fırladı gitti yanımızdan. Arkasından seslenemedim bile. Fetih'le baş başa kaldık masada ona bakmadan konuştum.

"Duayı duyunca içinden mi tövbe çektin?"

Bana baktı ve başını sağa yatırdı. "Seni bu kadar iyi tanımasam kötü bir baba olduğumu düşündüğünü sanacağım." Dedi. Bir tokat gibi çarptı bu cümlesi yüzüme. Empati kurdum, korkunç hissettim. Çabalamadan hem de. Bana aynı şeyi yapsa kahrolurdum.

"Seni sinir etmek için yapıyorum." dedim hızla.

"Farkındayım. Ben de seni kandırmak için yaptım." Alttan alta güldü ama benim birkaç saniyede aklımı çıkardı. Bu haberi ilk aldığım günden beri kendi anneliğimden çok onun babalığını düşünüyordum.

"Onunla uğraşmak benim işime geliyor. İstemesem gider sabah evinden alır mıydım? Sen gitmeden gör dedim. İstemesem senin yokluğunda kirveliğini yapar mıydı? Yapmazdım. Bakma. Pırıl pırıl çocuk. Sadece sinirlerimi bozuyor. Ama onun tabağına bütün masayı boşalttığını görmedim sanma."

Uslu uslu onun tabağına da birkaç şey koydum. Elimi tuttu bir yerde, ufak ufak öptü. Dün her duyguyu yaşadığım gecenin ardından bugün İzmir'e gidiyorduk. Son iki günümüzü orada geçirmek sanırım en doğrusuydu. Annemlerin yanına giderdik, oradan da İstanbul'a geçerdik. Hem daha Zena'ya ve Meltem teyzelere de gidecektik.

Bir fırtına gibi yanımızdan ayrılan Mahmut, aynı hızda da geri geldik. Gelişini mahalleye adım attığı gibi çıkardığı gürültüden anlayabiliyordum. Ellerindekilerle koşarak içeriye daldığında nefes nefeseydi. Önce meyve suyundan birkaç yudum aldı.

"Atlı mı kovaladı arkandan?" dedi Fetih. Cebinden bir araba çıkardı. Küçük oyuncak spor arabaydı.

"Erkek olursa bununla oynasın." dedi ve oyuncağı bana uzattı.

"Mahmut... Gerçekten mi?"

Oğlum mu olacaktı bilmiyordum ama ilk hediyesi gelmişti. Başını salladı sonra diğer elindekini uzattı. "Bunu da annem gönderdi. Bizim arılarımız var. Anne arının balıymiş bu, annelere verilimiş. Her sabah bir kaşık yesin dedi."

***

Yoğun bir iş temposundan çıkınca birkaç günde bir şehir değiştirmek bana zor gelmiyordu, aksine gezmekten inanılmaz keyif alıyordum. Yanımıza aldığımız kraliçe arı balı, elma ağacından Fetih'in tansiyonunu yükselterek topladığım elmalar, sert olan Şeftaliler, biraz çağlayla yükümüzü ağırlaştırmıştım ama değerdi. Ağaçtan meyve yemenin tadını bırakamıyordum.

"Zeliha'ya da ulaşamadık, ya müsait değilse?" dedim çat kapı gitmenin rahatsızlığını yaşarken. Aradık açmamıştı, ben mesaj da atmıştım ama görmemişti.

"Efsun biz yabancı mıyız?"

"Bu onunla alakalı bir şey değil ki?"

Belki tek gitseydim bu kadar komplike düşünmezdim ama o el fotoğraflarından sonra henüz konuşamamış olmak, ayrıntıları bilmemek beni strese sokuyordu.

"Açsaydı telefonunu söyleyecektik. Ne yapalım sokakta mı kalalım?" dedi abartıyla.

"Benim evime gidebiliriz?"

"Efsun çok zıt bir yerdeyiz dedik ya. Zeliha çok daha yakın. Saat geç oldu hem." Biraz daha konuşsam artık şüphelenecekti. O yüzden sustum ve önüme döndüm. Taksideydik zaten artık, yaklaşmıştık da. Zeliha attığım mesaj ulaştırılmamıştı bile. Başımı Fetih'e yasladım ve kendimi avutmak için abarttığımı düşündüm. Duran taksiyle beraber Fetih valizimizi aldı ve kapı şifresini girip açtı. İçeri girdiğimizde son kez Zeliha'nın numarasını tuşladım ama bu kez de asansörde olduğumuz için çekmedi.

"Ya evde değilse?" dedim.

"Bu saatte evde olmalı Efsun."

"Bunun kararını biz vermiyoruz Fetih. Bir arkadaşından kalmış olabilir, gece dışarı çıkmış olabilir, bir kutlamada olabilir."

Sadece yan bir bakış attı. Zeliha bunların hepsini yapıyordu. Her sene biraz daha açılıyor, öğrenciliğinin son yıllarında olduğunu anlıyor ve tadını çıkarıyordu. Ondan tek bir istediğim vardı, bana her şeyi söylemesi ve ne aksilik çıkarsa çıksın ilk beni araması. İşte mesela ben o piyanodaki elleri bilmediğim için stresliydim. Belki çocuk her kimse şu an Zeliha'nın evindeydi. Belki şu an dışarıdaydılar. Bilmiyordum işte. Bilmediğim için de yalan söyleyemezdim olağanüstü bir durumda.

Kapının önüne geldiğimizde Fetih çaldı kapıyı beklemeden. Ya kapıyı çocuk açarsa ve hatta ben onun abisiyim diye saçma bir açıklama yaparsa. Ben neden böyle saçma şeyler düşünüyordum? Ellerim titremeye başladı stresle. Zeliha bana ve yeğenine bir özür borçluydu.

Kapı açılmadıkça ben strese girdim, Fetih zile asıldı. Kapıdan bir kilit sesi geldiğinde "Bak görüyor musun delikten bakmıyor." Diye söylendi Fetih. Kapı açıldı ve yalnızca Zeliha göründü. Uykulu gözleri, dağınık saçlarıyla birkaç saniye boş boş baktığında korkuyla evin içine baktı.

"Kızım sen niye kapı deliğine bakmadan açıyorsun?" dedi Fetih. Zeliha irkildi ağabeyinin sesiyle. Dudaklarımı yaladım "Ben Fetih sana sabahtan haber verdi sanıyordum ama vermemiş. Öğrendiğimden beri arıyorum açmıyorsun."

"O yüzden de yengen ya müsait değilse diye söylendi bütün yol. Müsait misin alacak mısın bizi eve?" dedi Fetih bıkkınca. Zeliha'nın yüzünde koca bir dehşet yoktu ama tedirgin olduğunu hissettim.

"Ben yoldan gelince uyuyakaldım o yüzden duymamışım. Ay," dedi nefeslenerek. "Ben size gelince müsait misiniz diye soruyor muyum? Gelsenize." Dedi ama soruyordu bu arada. Arayıp soruyor ve beni sinir ediyordu ama bizim evimizle onun evi bir değildi. Bizimki bir aile evi onunki bir öğrenci eviydi. "Ama haber verseydiniz yemek hazırlardım ben uyanıp." Fetih valizi içeri aldığında beni bekledi. Ben de girdim ve korkuyla etrafa baktım. Tamam bir erkek parfümü yoktu. Ama Fetih tek bir noktaya odaklandı. Evin belli yerlerinde vazolarda çeşit çeşit çiçek vardı.

"Hayırdır." dedi Fetih çiçeklere tek tek bakarken. "Çiçekçi mi sponsor oldu evine?"

Zeliha'yla göz göze geldiğimizde yutkundum. Kurumuş çiçekler bile vardı, kıyamamış atmamıştı hiçbirini.

Zeliha ağzından bir şeyler geveledi durdu, konuşamayacağını anladığımda ben girdim araya. "O bahsettiğin çiçekçiden mi bunlar Zeliha?"

Bütün yüzüm yanıyordu, kurtuluşu bendeymiş gibi bana baktı. "E... evet evet ondan."

"Senin o güzel kalbini severim. Ne yapıyorsun her gün çiçek mi alıyorsun yaşlı teyzeden?"

Zeliha'nın nefesi bile titriyordu biliyordum. En son geldiğimizde evinde bir tane bile çiçek yoktu, yakın tarihte doğum günü de değildi. Açıklayamazdı.

"Her gün değil de yanından geçtikçe."

"Hangi teyze?"

Midem bulanıyordu. Yeniden o kustuğum an gibi ellerim soğumaya başladı. "Ya okuluna giderken yolda bir tane teyze varmış, kimse çiçek almıyormuş kadından..." gözüm tek bir noktada takılı kaldı. Bir çiçek, arasında kalmış bir not. Fetih'e çok yakın bir çiçek. "Zeliha da öyle anlatınca çok üzüldüm. Yaşlıymış da çok. Benim hatırıma denk geldikçe al dedim. Baksana hepsi ne kadar güzel."

Fetih bir bana bir kardeşine baktı. "Biz de yarın giderken alalım mı Fetih o teyzeden?" dedim. Daha çok inansın diye. Bedenim uyuşmuştu, Zeliha o notu görmemişti ve rengi sararmıştı. Fetih o çiçeğin yaprağına dokunduğunda "Benim midem bulanıyor." dedim hızla. Bir an bedenimi titrettim ve "Kusacak mıyım yine ya?" derken gözlerimi yumdum. Çok geçmedi Fetih koluma dokundu.

"Dur tamam, kasma kendini." derken Zeliha da inandı. "Ben su getireyim hemen." dedi ve koşar adım uzaklaştı yanımızdan. Fetih beni tekli koltuğa

oturttuğunda "Kusman istemiyorum." dedim mızmızlanarak. "Limon iyi geldi bu sabah, getireyim mi?"

Başımı salladım. "Suya sıkar mısın biraz?"

Adeta ağlayacaktım ve bu rol değildi. Fetih yanımdan kalktığımda ben de o çiçeğin üstüne atladım ve notu alıp hızla cebime sıkıştırdım. Yerime geri oturduktan iki saniye sonra da zaten abi kardeş yanıma geldiler. Limonlu suyu içtim Zeliha bana sarıldı bir yerde. "Seni o kadar çok seviyorum ki..." dedi titrek bir sesle. Limonlu sudan içtim birkaç yudum ve sessiz sedasız bekledim bir süre.

"Geçti mi?"

Başımı salladım. Umarım başka not yoktu.

"Bak demek ki çözüm limon. Biraz kötü hissedersen hemen söyle limon bulalım."

Yine başımı salladım. "Ben bu üzerimdekilerden bir kurtulayım, yolculuk kokuyorum. Belki o yüzden bulanıyordur midem."

"Tamam gel yardım edeyim ben."

"Yok yok ben hallederim sen sadece valizdeki meyveleri çıkarır mısın canım onlardan çekti." Dedim. Fetih'i ancak kandırarak durdurabilirdim Kandı da zaten. *Özür dilerim Fetih...*

Kalktım geçtim Zeliha'nın odasına. İlk işim notu bir yere saklamaktı. Çıkardım cebimden okumak gibi bir niyetim yoktu. Bu saygısızlık sayılırdı ama bu tam anlamıyla not da sayılmazdı. Küçük bir fotoğraf karesinin arkasına birkaç cümle yazılmıştı. O fotoğraf karesini görmesem, o notu da asla okumazdım. Notun sonundaki ismi okuyuşumla kapı da aynı anda aralandı.

Seni çok seviyorum, sadece bunu düşün. Başaramayacağın tek bir şey yok, yazıyordu Emir ve Zeliha'nın birbirlerine sarıldıkları o fotoğrafın hemen arkasında.

***

La la la. Ben susuyorum. Saat 22.45'i bekliyorum. İki sene sustuysam kırk dakika daha dayanırım.

Bölüm bir miktar kısa farkındayım. Çünkü yoğun bir final programından çıktım ama bölüm atmamazlık da, sahneleri çabuk geçmelik de yapmak istemedim. Bir sonraki bölüm erken gelsin diye çabalayacağım. Bir de haftaya size bir şeyler söylemek için buralarda olabilirim.

instagram; serceyioldurmekoffıcial

şahsi instagram hesabım; dilanduurmaz

LXIX - sözünü tutan adam

Fetih'in doğum günü hariç hiçbir sebep bana bu bölümü bu kadar yarım attıramazdı. Dün gece uzun bir yolculuktaydım, internet bağlantım olmasa da otomatik kaydetmeye güvenerek yazdığım bir bölümdü. Neredeyse on iki saat. Ne bölüm geri geldi ne de yetişti. Bazen Fetih'e diklenip hediyeleşme merasimi dememek lazım. Boğazınıza dizilebilir.

Her neyse, part olarak okuyalım diyelim. Bir sonraki bölüme kaydırdığım sahneler oldu. Önümüzdeki bölüm bu bölüme ait şeyler de içereceği için neredeyse iki bölüm uzunluğunda olacak ve size bu haftaiçi bir sayaç açacağım. Konuşacaklarımız var. Olay ciddi ve mühim. Sayacı bekleyin efendim. Bölüm sonunu da okumadan geçmeyiniz.

Keyifli okumalar.

Kalktım geçtim Zeliha'nın odasına. İlk işim notu bir yere saklamaktı. Çıkardım cebimden okumak gibi bir niyetim yoktu. Bu saygısızlık sayılırdı ama bu tam anlamıyla not da sayılmazdı. Küçük bir fotoğraf karesinin arkasına birkaç cümle yazılmıştı. O fotoğraf karesini görmesem, o notu da asla okumazdım. Notun sonundaki ismi okuyuşumla kapı da aynı anda aralandı.

Seni çok seviyorum, sadece bunu düşün. Başaramayacağın tek bir şey yok, yazıyordu Emir ve Zeliha'nın birbirlerine sarıldıkları o fotoğrafın hemen arkasında.

Seni çok seviyorum.

Fetih'le birbirimize zaman ilerledikçe daha sık söylediğimiz ama ilişkinin başlarında çaresizlikten büzülmediğimiz anlar dışında pek kullanmadığımız bir kalıptı bu. Fetih ve ben evliydik. O benim eşim ve sevgilimdi. Şakaklarımda bir uyuşma hissettim. Evlilik, sevgililik... Bu cümle iki karşı cins arasında kuruluyorsa ve arada bir kan bağı yoksa muhakkak bir gönül ilişkisine çıkıyorsa. Muhakkak mı? Bu kadar kesin bir yargı doğru muydu? Bir arkadaş bir arkadaşa da söyleyemez miydi?

Fotoğrafa baktım.

Ellerimde ve kollarımda bir yorgunluk hissettim. Omuzlarım düştü, fotoğraf da düşecek sandım.

"Efsun abla." dedi Zeliha dehşetle dibimde biterken. Sesi titriyordu. Dudaklarım aralanmıştı, birleştiremiyordum. Ona baktım. Yüzündeki telaş... Bir arkadaş telaşı değil sanki? *Hı*... Ya ne o zaman? "Efsun abla ben sana anlatacaktım."

Yerinde duramıyor, elleri elimdeki fotoğrafa uzanmak istiyor ama dokunamıyordu.

"Neyi?" dedim.

Bir kez de içimden sordum.

Neyi?

Ellerini yüzüne örttü başını salladı öylece. Yeniden fotoğrafa baktım sonra yine nota. Bir daha okudum. Beynimde bir uyuşukluk hissediyordum. Bu bir tutulma gibiydi. Beynim hiçbir bilgiyi kabul etmeyecek kadar kapatmıştı kendini. Gözlerimi kapattım ve içimden üçe kadar saydım, fotoğrafa bir kez daha baktım.

Hayır. Bu dostça bir sarılma değildi. Emir'in eline baktım. Belini sıkıca sarmıştı.

"Yemin ederim anlatacaktım. Sadece doğru anı bulmaya çalışıyordum. Efsun abl..."

"Emir abinle..." bu bir savunma, inkâr ya da avuntu cümlesiydi. Hepsi bir çırpıda silindi atıldı ama. Zeliha hızla elini yüzünden çekti ve acı dolu bir inilti döküldü ağzından.

"Emir abi değil, Emir."

Bir gün Zeliha'dan okkalı bir tokat yiyeceğimi söyleseler mümkün değildi ihtimal vermezdim. Beynimin uyuşukluğu geçti ve elimdeki fotoğrafı nasıl bıraktığımı anlayamadım. Bir adım geri gittim ve vücudumdan geçen şok dudaklarımdan dökülecek gibi oldu ama Zeliha hızla kendini üzerime attı, ağzımı kapattı. Tutmasa düşeceğim kadar hoyratçaydı hareketi.

"Ne olur bağırma! Ne olur Efsun abla! Ne olur abim içeride."

Sulanmış gözleri benim hizama kadar inmişti. Ne burnumdan ne de ağzımdan nefes alamıyordum. Emir. Zeliha. Yoldayken Fetih'in omzunda uyuyakalmıştım. Şimdi bir rüyanın içindeydim ve rüyada olduğumu farkındaydım. Uyanacaktım. Nefes alamadığımı hissettim. Bu Zeliha'nın

dudaklarıma yaptığı baskıdandı ama işin aslı rüyadan uyanma evresindeydim.

Arkamızda kalan kapı tıklatıldığında Zeliha elini ayağını korkuyla ağzımdan çekti.

"Efsun." diye seslendi Fetih. Uyanmıyordum. Zeliha'ya baktım, Emir'in yüzünü gördüm.

"Efsun abla yalvarıyorum sana bir şey söyleme."

"Efsun." dedi yeniden. Bunun üçüncüsü olmazdı ve ben uyanmıyordum. Fetih içeri girecekti. Yere düşmüş fotoğrafı işaret ettim. "Kaldır onu." Dedim tutuk bir sesle. Fetih'e gel diyemedim Zeliha fotoğrafı kaldırdı ucu ucuna Fetih de içeri girdi. Bize baktı.

"Niye ses vermiyorsun?" dedi. Elinde pijama takımlarım vardı. Daha dikkatli baktı yüzüme. "Yüzün kireç gibi olmuş. İyi misin?" bana doğru yaklaştı tenime dokundu. Ellerimin üşüdüğünü farkındaydım. Kardeşini de fark etmesi geç olmadı. "Ne oldu size."

Zeliha koca bir sessizliğe gömülmüş bana bakıyordu. Emir ve Zeliha. Tüylerim diken diken oldu. Gözlerimi kırpıştırdım. Konuşmam gerekiyordu. "Ben dışarıdan kötü gözüküyorum galiba. O da korktu galiba."

"Hadi hastaneye."

"İyiyim ben. Sadece yorgunum dinleneyim biraz."

"Efsun hadi hastaneye."

"Fetih bu beni daha çok yorar. İzin ver dinleneyim." dedim ısrarla. Zeliha'ya bakmıyordum. Nasıl bakacağımı da bilmiyordum. Düşüncelerim yürümeyi unutmuş gibi yavaşlamıştı.

"Ballı süt iç o zaman uyumadan meyvenin yanında?" dedi kelle paça ve ballı sütün her derde deva olacağına inanıyordu. Başımı salladım sadece.

"Zeliha." demesine kalmadan "Ben hazırlayıp getireyim." dedi.

"Buraya getirme bizim kaldığımız odaya götür. Biz geleceğiz."

Zeliha'nın bana baktığını hissediyordum ama ben boşluğa bakıyordum. *Emir abi değil, Emir.* Odanın kapısı açılıp kapandığında Fetih dizlerimin önüne çömeldi.

"Bana bak bakayım."

Parmak uçları çenemde gezindi.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Evliliğin yalanla kandırılmayacak boyutuna çoktan geçtik Efsun."

"Pijamalarımı giymeme yardımcı olur musun?" dedim öylece. Bazen bazı şeyleri zorlamamak gerekiyordu. Yalan gibi. Susmak söyleyecek herhangi bir yalandan daha inandırıcı oluyordu. En azından çürütebileceği bir şey vermiyorduk karşımızdakine. Özellikle de karşımızdaki sizin göz kırpışınızdan ne dediğinizi anlıyorsa. Bitkince bana baktı.

"Öyle olsun bakalım şimdilik. Gel buraya."

Çömeldiği yerden doğruldu ve üzerimdeki bluzu tek hamlede çıkardı, pijama üstüme uzandı. Kollarımı geçirdim iki taraftan da.

"Bu sakladığın şey yüzünden mi mutsuzsun?"

"Mutsuz değilim ki."

Saçlarımı ensemin biraz üstünde toplar gibi yaptı ve açtığı boşluğu öptü. "Nasıl daha mutlu edeceğim peki sizi?"

Başımı Fetih'in karnına yasladım. "Sarılarak."

Ben bile bu kadar zorlanıyorsam Fetih nasıl kabullenecekti? Peki ona kim hangi şekilde açıklayacaktı? Karnına daha çok sarıldım ve Fetih'in vereceği tepkiden hayal gücüm koşarak kaçtı.

***

Zihnin uyanık olduğu gecelerde beden dinlenemezdi. Rüyalar devamlı akar durur, beden boşlukta sallanır dururdu. Dün gece kaç tane Zeliha ve Emir'in başrolde olduğu rüyalar görmüş, kaç kez aklıma anılar gelmiş, parçalar oturmuş, demek ki burada beraberlerdi demiştim bilmiyordum. Bazı anların fazlasıyla gözümün önünde yaşandığını fark etmiş kendime aptal muamelesi yapmıştım.

Sonra üzülmüştüm, benden sakladıkları için. O kadar üzülmüştüm ki karnım bile ağrımıştı. O kadar üzülmüştüm ki Fetih bile hissetmiş, uyanmanın kıyısına gelmiş, adımı sayıklamış, bana sarıldıktan sonra uyuyakalmıştı.

Bir arkadaşlığın gönül ilişkisine dönüştüğünü çok görmüştüm ama böyle bir ilişkiye ben de ilk defa şahit oluyordum ve tam olarak anlayamadığım şekilde kalbim de ağrıyordu. Kabullenemiyordum. Hem benden niye saklamışlardı ki?

Tüm gecemi bu sorular ve bu ağrılar kaplamışken sabah ezanıyla ancak uyuyakalmıştım. Şimdi Fetih'in sinesinde uyuklarken çok yorgundum ve uyanmam için çok erkendi. Çalan telefonu duymazdan gelmek isterdim ama Fetih de uyuyordu. İstemeye istemeye uzandım. Elim birkaç şeye çarptı öyle geldi avucuma. Gözlerimi açıp kapattım uykum açılsın istemiyordum.

"Ayşen çok önemli değilse ben seni sonra arasam olur mu?",

"Çok önemli."

Zena'da yangın çıkmadıysa çok da önemli bir şey olduğunu sanmıyordum ben.

"Ayşen uyanırsam ölürmüşüm o kadar mı önemli?"

Abartı tozu serpiştirdim el mahkum cümlelerime.

"Çok ünlü bir Fransız gurme gizli müşteri olarak geçen hafta buraya gelmiş ve bugün ülkede yazdığı dergi yazısında bizden bahsetmiş."

"Ha?"

Gözlerim bu kez açıldı.

"Dergideki sayfayı attık sana gir bak. Çeviriden bazı cümleler çok saçma çıkıyor. Fransızca bilen birini bulamadık. Hadi Efsun instagram sayfamız kontrolsüz büyüyor, yabancı insanlar gelip duruyor bak istifa edeceğim."

"Ne istifası ya?" dedim korkuyla ve yerimden de doğruldum. Ayşen'in Zena'dan istifa etmesi yangın olasılığından daha kötüydü. Ayşen kalbiydi Zena'nın. Neredeyse bir senedir arada sırada uğramalarım, işe alımlarda dosya karıştırmak dışında yaptığım bir şey yoktu. Düzen zor da olsa oturmuştu. Ben doktorluk yapıyor, işimin başındaydım, Zena iki şubesiyle harıl harıl çalışıyor müthiş bir iş gücü yaratıyorsun. Ulusalda haberlere çıktığı oluyordu ama Fransız bir gurme? Yok bu çok fazlaydı.

"Dur bekle bakıyorum hemen."

"Hemen dön bana ismim geçiyor birkaç yerde kalbim duracak korkudan."

Aramayı sonlandırdım ve baba attıkları resmi açmıştım ki ekranıma bir el daha düştü. "Bırak şu telefonu sabah sabah."

Fetih telefonu elimden çekiştirmeye çalıştı.

"Fetih bir saniye önemli bir işim var."

Telefonu zorlamadı ama beni belimden tutup kendine doğru çekti.

"Sabahın bu saatinde bana sarılmaktan daha önemli... Fesuphanallah."

Sesi çok uykuluydu, mır mır konuşuyordu. Sineme bastırdı yüzünü ekranda varla yok arasında Efsun Zorlu kelimesini de görünce benim de eteklerim tutuştu. Ya şu an globalde linç yiyorsam?

"Sen Fransızca biliyor muydun?"

"Cık."

"Nasıl cık biliyordun!"

Tişörtünden tutup çekiştirdim. Kalbim korkuyla çarpıyordu.

"Ben bu saatlerde bir tek Efsunca biliyorum!"

Beni yine sarıp sarmalamaya çalıştı ama "FETİH!" diye öylesine bağırdım ki hem o irkildi hem de kendi sesimden ben. Uzaklaştı benden ve

gözlerini açtı. Yüzüme baktı ve yaramazlığı bıraktı.

"Efendim sevgilim?"

Telefonu ona uzattım ve bende dibine girdim. Uluslararası bir linç yiyor olabilirdi eşi ama onun umurunda değildi. Ekrana baktı sessiz sedasız bir süre.

"Sesli okusana."

Kesin çok kötü şeyler yazıyordu. Midem bulanmaya başladı.

Sesli okumaya başladı ama Fransızca. "Fetih Türkçe okusana." dedim. Beni sınıyordu ama bilmeliydi ki hiç sırası değildi.

Dünya çapında güzelliği olan İstanbul'da dünya çapında bir lezzet. Zena.

Fransa'nın dışında yediğim en lezzetli kruvasan, güler yüzlü kadınlarla dolu bir işletme ve baş aşçı Ayşen...

Fetih çevirerek okuduğu için daha yavaş okuyordu ama her cümlesini kalbim ağzımda dinledim. Her cümleyle korkum azaldı, adamın

"Tomber dans les pommes, bu şey... Deyim. Fransızlara ait."

"Ne demek? Kötü bir şey mi?"

"Türkçesi elmaların içine düşmek ama nasıl anlatsam sana. Cennete düşmek gibi düşün." dedi. O kadar rahat anlatıyordu ki bunları sanki Zena her gün bu iltifatları alıyordu. Bir yerde zaten durmuş "Ne sandın ya..." durmuş küfretmemiş ve karnıma bakmıştı.

Sonra cümleler ilerledi ve stresle beklediğim yere geldi. "Bu kadın dayanışmasının inşaasını da elbet bir kadın yapmış. Çalışanların anlattığına göre asıl mesleği doktorluk olan, başka kadınlara mucize olan kadının ismi Efsun Zorlu. Yavşak, Karadere'yi de yemekle beraber mi yedin?"

O kadar stresliydim ki bunu da o söyledi sandım. Hatta ettiği küfrü adam bana etti sandım. Fetih sabır çeke çeke devam etmeyene kadar da devam etti dehşetim. Hayır... Fetih adama küfretmişti. Adam öneri dolu cümlelerle kapatırken yazısını Fetih telefonumu bırakıp kendi telefonunu aldı.

"Ulan üç kere ismini kullanmış birinde bile soyadını yazmamış." Adamın ismini hızla arama motoruna yazdı ve ikimiz de çıkan adam baktık. Epey yaşlı bir amcaydı. Evet gurmeydi ama amcaydı. "Yaşından başından utan."

Fetih'in elinden aldım telefonu ve adamın başarılarla dolu özgeçmişini okudum. Şimdi bu adam Zena'ya mı gelmişti? Benim ve Zena'nın adı Fransa'da mıydı?

"Fetih bu gerçek mi yoksa ben rüya mı görüyorum?" dedim. Kafam çok allak bullaktı.

"Çok kuruldum adama insan en azından Mrs. Karadere derdi."

"Fetih sen ne oluyor farkında mısın?" dedim. Beni sarsması, gerçek olduğunu söylemesi gerekiyordu. Kalbim kafesini zorluyordu, bir habere bir adama bakıyordum.

"Evet adam karımın soyadını..."

"Fetih!"

"Ne? Ne oldu sen yaptığın şeyin sınırları Türkiye içinde mi kalacak sandın akıllım? Ne oldu neye şaşırdın? Başka ülkeye de bir gün şubesi açılacak demedim mi sana? Daha bu ne ki? Şaşkın şaşkın bakıyor bir de. Burada tek şaşıracağımız şey soyadından eksiklik. Fesuphanallah."

***

Sabah uyandığımdan beri gelen telefonlar, mailler ve mesajların ucu bucağı yoktu. Kahvaltı masasına taşımadım hiçbir teknolojik aleti ve öyle geldim sofraya. Yaklaşık bir saatlik uzaklaşmanın ardından şimdi dün geceye geri dönmüştük. Fetih "Önce pekmez." dedi ben yemek yemeye başlamadan. Tam Zeliha kalkacaktı ki "Dur kalkma ben getiririm." Dedi. Gidip mutfaktaki en büyük kaşığı bulacak ve benle Zeliha'yı dünden beri ilk kez bizi yalnız bıraktı.

Korkak bakışları beni bulduğunda konuşacağı an işaret parmağımı kaldırdım. "Şimdi değil abin içeride. Onu da ara, gelsin bugün. Fetih'i bir şekilde çıkaracağım dışarı."

Zeliha hızlı hızlı başını salladı. Karşımda görmek istiyordum. Dinlemek istiyordum, sormak istiyordum. Fetih'in adım seslerini duymaya başladım. Elinde bir yemek kaşığıyla geldi yanıma ve pekmez doldurdu. "Aç bakalım ağzını." dedi. Yemekten hoşlanmıyordum ama alışmıştım da, artık söylenmiyordum uslu uslu yiyordum. Fetih'in benle Zeliha'nın sessizliğinden şüphelendiğini biliyordum ama ağzımı açamıyordum. Bir şey kaçırırım diye. O kadar doluydum ki, ne söyleyebileceğimi ben de kestiremiyordum.

"Sen buradaki ofise gidecektin ya, biz mezarlığa gitmeden uğra istersen." Dedim. Daha fazla canım onu çekti bunu çekti diyerek onu kandırmak istemiyordum. Gerçek anların değerini de azaltmak istemiyordum ve canımın istemediği şeyleri yemek de eziyet gibi geliyordu.

"Giderim ya ben ona. Mezarlık dönüşü on dakikalık uğrasak bile yeter."

"Olmaz öyle bence sen git bir bak. On dakikayla olur mu? İşler nasıl ilerliyor, insanlar nasıl çalışıyor..."

"Emir var her şeyin başında ben sorun olacağını sanmıyorum."

Ben de Zeliha'da adeta durduk yerimizde. Emir...

"Elbette ama sen ayrısın Emir ayrı. Bence git aklın kalmasın. Biz de o zamana kadar Zeliha'yla biraz vakit geçiririz. Değil mi Zeliha?"

"Evet evet! Doğru söylüyor. Ayrıca kimse iş konusunda sen kadar olamaz..."

Cümlesi dudaklarımı *vay* dercesine büktü ve ona baktım. Sevgi bir yerde vicdansızlığı mı getiriyordu? Benim Fetih'e devamlı cimri demem gibi bir şey miydi bu?

"Sizin bildiğiniz bir şey mi var?" diye sordu Fetih. Dışarıdan bize bir ayna tuttu adeta.

"Benim yok." dedim ellerimi kaldırıp. "Sadece hamilelik haberinden sonra kendini çok geri çektin ya en azından git gel için rahat etsin diye dedim."

Bir süre sessiz kaldı, muhtemelen ölçüp tarttı. Eskiden olsa baskın basanındır diyerek elli kere gidip darlamıştı insanları. Yüzüne baktım, gülümsedim istemsizce. Bu rahatlığı, hafifleyişi babalıktan mı geliyordu?..

"İyi tamam ben kahvaltıdan sonra gidip geleyim bir. Sen de hazırlanırsın o zamana kadar."

Bu cümle benden çok yerine ulaştı. Zeliha'nın telefonunu aldığını gördüm ve birine bir şeyler yazdığını gördüm. Emir... Çoğunluk Zena hakkında konuştuğumuz bir kahvaltının ardından Fetih kalktı hazırlandı. Onu geçirmek için kalktığımda Zeliha yanımıza gelmedi, Fetih'in tenime bıraktığı minik buselerle veda ettik birbirimize. Yanına geri döndüğümde Zeliha'nın telefon elindeydi. Belki de bildiğimi söylemişti.

"Geliyor mu?"

"Yolda."

"Söyle ona Fetih ararsa ya açmasın ya da bahane bulsun."

Zeliha yeniden hızlı hızlı yazdı ve bana baktı. "Söyledim."

Kahvaltı masasına geri oturmadım hiç de bir şey sormadım. Aynı anda sormak istiyor aynı anda cevap almak istiyordum. Yalan söyleyeceklerimi görmek istiyordum. Evet içimdeki güven duygusu çatlamış bir bardak gibiydi. "Efsun abla neden yüzüme bakmıyorsun?"

Sesinden kırgınlığını alabiliyordum. "Bilmiyorum." dedim.

"Nefret mi ediyorsun benden?"

Ona baktım. "Daha fazla saçmalayamazdın sanırım."

"Öfkelisin o zaman?"

Başımı salladım. "Kızgın mısın peki?"

Dudaklarım büzüldü. Hiçbiri içimdeki hissi karşılamıyordu. "Şaşkınım."

"Biliyorum."

"Ve kırgınım."

Gözleri bir çeşmeden akan su kadar hızlı doldu. Yerinden kalktı ve yanı başıma geldi. "Yemin ederim söyleyecektim. Sana yemin ederim söyleyecektim."

Kimlerin haberi vardı acaba benden başka. Ben Zeliha ilk benimle paylaşır sanmıştım. Çünkü ben hâlâ her şeyi ilk ona söylemek istiyordum. "Ne zaman gelecek Emir?"

"Yakınlarda birazdan burada olacak."

Yerimden kalktım ve sofrayı toparlamaya başladım. "Efsun abla bırak ben yaparım." Dedi ama dinlemedi bir ucundan ben bir ucundan o toplamaya başladık. Kısa sürede de bitti. Tezgâhın üzerindeki yulaflı kurabiyelere baktım. Canım çekiyordu ve kimse henüz ikram etmiyordu.

"Yulaflı kurabiye mi onlar?"

Zeliha "Hı hı." dedi sadece yemek ister misin diye sormadı. Aslında alıp yerdim hemen ama içten içe onun ikram etmesini bekliyordum. Ben böyleydim işte ne kadar seversem seveyim, eğer ki kırgınsam sorardım. Fetih'e ev için girebilir miyim diye bile sormuşluğum vardı.

"Tadına bakabilir miyim?" diye sordum yine aynı korkunç psikolojide.

"Efsun abla bu nasıl soru? Öldür istersen bir de beni." dedi ve hızla kurabiyeleri aldı. Birkaç tanesini tabağa alıp on saniye boyunca mikrodalgada tuttu. Koca bir bardak da meyve suyu koyarken oturma odasında sehpanın üzerine koydu. Tadına bakamasam çok içimde kalacaktı. Koltuğa değil halının üstüne sehpaya yakın oturdum ve sıcak yulaflı kurabiyeyi aldım. Kaşlarım üzgünlükten bükülmüştü kalbim çok kırık, beynim çok şaşkın ve kurabiyeler çok lezzetliydi ama tarifini istemedim.

Tam üç tane yedim. Dördüncüde kapı çaldı. Yerimden kalktım koltuğa oturdum. Kapı buradan gözükmüyordu tam olarak. Açıldı ama sessizlik oluştu. *Birbirlerini öpmüşler miydi? Ben bunu neden düşünüyordum? Ben bunu neden canlandıramıyordum doğrusu?*

Dudaklarımı kemire kemire bedenlerini bekledim. Sarmaş dolaş, el ele ya da kol kola. Bir sürü ihtimal geldi gözümün önüne ama hiçbiri olmadı. Gayet mesafeli, hatta birbirilerine bile bakmadan girdiler içeriye.

"Yenge." dedi Emir. Henüz yaban mersininden haberi yoktu ve yaban mersini asıl konumuz değildi. "Hoş geldin." Yoksa var mıydı? Zeliha söylemiş miydi? Kesin söylemişti. Emir'in gözü yüzümden karnıma kaydı. Söylemişti... Emir ne diyeceğini bilemedi ama gülümsemesine de engel

olamadı. Lakin bu kadar devamı gelmedi. Belli ki Zeliha tarafından tembihlenmişti. Bilmiyormuş gibi yapacaktı ama ben kimin yaban mersinine bakıp bakmadığını anlayabiliyordum.

"Hoş buldum. Gel Emir." dedim ve karşımdaki koltuğu gösterdim. Kalkıp sarılmadım. Sarılamadım. Yulaflı kurabiyeyi alıp direkt yiyemediğim gibi. Karşıma oturdu ikisi de.

"Yulaflı kurabiye yer misin?" dedim ne alakaysa. Zeliha'yla kısa bir an birbirlerine baktılar.

"Yerim ama ben sonra kalkıp alırım yenge." Dedi. Karşımda önünü iliklemiş, düzgünce oturmuştu.

"Ha yabancı değilim diyorsun."

Bu yabancılığın ne demek olduğunu anlıyorlardı. Emir yutkundu orta sehpaya baktı. "Ne çok çiçek seviyormuşsun bir de bayıldım hepsine."

Emir gözlerini yumdu ve soluklandı. Her cümlem bir imaydı biliyordu. Cevap vermedi. Başımı salladım yavaşça. "Ne zamandır beridir aranızda bir şey var?"

Aynı anda konuştular. "Altı ay."

Altı ay... Yarım yıl... Onlarca telefon konuşması, onlarca denk geliş...

"Anladım." dedim ve başımı salladım. "Emir ne zamandan beridir... Aklım almıyor bir saniye... Tam olarak ne zamandan beridir var? Ben hayatınızda girdiğimde siz abi karde..."

"Yenge." Diye kesti beni. Tahammül edemediği kelimeyi ilk an sezdim. "Biçilmiş rollerdi. Bir yere kadar doğruydu ama bir yerden sonra..."

"Hangi yerden sonra ben bunu bilmek istiyorum."

"Benim adıma en azından yakın bir tarih değil." Dedi Emir.

"Benim adıma yakın bir tarih." Diye devam etti Zeliha.

Emir'e diktim gözlerimi. Mahkeme anı geldi gözlerimin önüne. O adama saldırışı, Zeliha'yı sarıp sarmalayışı... Şimdi her şey oturuyor muydu yoksa ben zorla oturtturuyor muydum?

"Peki... Her şeye tamam. Dünden beri normalleştirmeye çalışıyorum. Büyüdünüz birbirinize olan bakış açınız değişti. Tamam. Peki neden bana söylemediniz?" bunu sormaya hakkım vardı sanki. Hem de ikisine de sormaya. "Ha Zeliha? Hani ilk benimle paylaşırdın? Neden? Fetih'ten çekinmenizi bir yere kadar anlardım ama ya ben? Sizi hemen gidip Fetih'e anlatmamdan mı korktunuz?"

"Asla." Dediler aynı anda. Sinirlerimi bozuyorlardı. Bu uyumları, ses tonlarındaki, vurgularındaki benzerlikler sinirlerimi bozuyordu.

"Sizi yargılayacağımdan mı korktunuz? Eleştireceğimden, kızacağımdan?"

"Zeliha söylemek istedi."

"Emir söylemek istedi."

Birbirinden çirkin iki yalancıydı karşımda. Gidip kafalarını birbirine vurmak istiyordum. Vura vura sevmek değil sadece vurmak istiyordum.

"Bir de yalana mı başladınız? Gerçi gizlemek de bir yalan çoktan başlamıştınız."

"Efsun abla lütfen yapma böyle."

"Ne yapayım sen söyle Zeliha? Sizin olma fikrinize mi alışayım bana altı aydır söylememenize mi takılayım? Ne yapayım Zeliha?"

Zeliha elini yüzünün arasına aldı ve öne doğru eğildi. "Böyle konuşma. Kız bize." Dedi. "Lütfen kız, bağır, azarla ama böyle konuşma."

"Bunların hiçbirini yapmayacağım Zeliha. Senin vicdanını rahatlatmayacağımı. Dünden beri gözüme uyku girmedi ve Fetih'e bana da yalan söylenmiş bir konuda yalan söylüyorum. Niye kızayım ki size? Ben kendime kızıyorum."

"Zeliha." Emir Zeliha'nın koluna dokundu. "Bizi biraz yengemle yalnız bırakır mısın?" dedi. Bu teklifi ne ben ne de Zeliha bekliyorduk.

"Neden?"

"Biz bir yalnız konuşalım. Sonra sen gel." dedi. Bana karşı yalnız başına bir sorumluluk hissediyordu, buydu sebebi. Zeliha uzun uzun baktı önce sonra kalktı gitti yanımızdan. Emir karşı koltuktan kalktı ve yanımdaki tekli koltuğa geçti. Ellerini dizlerinin üzerinde birleştirmişti halıyı izliyordu. Yüzünü inceledim. Zeliha'nın yüzünü yanında hayal ettim. Yüz yıl geçse ihtimal vermeyeceğim her şey gözümün önündeydi. Ellerine baktım. Piyanodaki diğer eller onundu o zaman.

O konuşana kadar ben de konuşmadım. Yalnızca onu izledim. Sonra bir zaman geçti ve "Korktum." Dedi. Bunu biliyordum, Zeliha'nın gitmesine gerek yoktu.

"Fetih'e haksızlık yaptığınızı söylemekle beraber benden de mi korktunuz? Emir ben ya. Bir güne bir gün size kızdığımı bilmiyorum. Allah aşkına yapmayın bu bahaneniz olabilir mi sizin?"

"Korktuğum şey bize kızmanız mı yenge?" dedi gözlerimin içine bakarak. Bu geldiğinden beri benimle kurduğu gerçek anlamda ilk temastı. "Kızarsanız kızın. Ne olacak? Ne yapabilirdi Fetih abim? Kafama mı sıkacaktı, sıksaydı."

Elimi karnıma bastırdım. Ne saçmalıyordu bu çocuk böyle yeğeninin yanında. *Hayır yaban mersini sadece ne dediğini bilmiyor. Babanın işi bile olmaz inan. Pamuk gibi bir adam. Benden başka gören yok sadece.*

"Ne yaparsanız yapın. Zeliha için değerdi. Benim korkularım o kadar basit olsaydı keşke de ben ilk günden karşınıza dikilip söyleseydim."

"Ya ne Emir? Zeliha mı istemedi?"

"Yenge hayır onu suçlama. O sadece alışma sürecinde." dedi. Soluklandı tavana baktı. Beni dehşete sokacak cümleler kurmadan hemen önce enerji depoladı adeta. "Zeliha'yı benim yanıma yakıştırıyor musun?"

Ne?

Karadere ailesiyle her türlü bağı olan herkes bana zarar veriyordu. Tansiyonum düştü adeta. İçimde yaban mersini taşırken bile zarar veriyorlardı beni.

"Ne açıdan Emir? Fiziken soruyorsan henüz o gözle bakacak kadar alışamad..."

"Yenge ben kimim Zeliha kim?" dedi. Bazen Fetih'le korkunç benzerlikleri olduğunu ben zaten farkındaydım ama kafalarının bir kısmının aynı çalışması beni duvardan duvara vuruyordu. Bunu ben yıkana kadar seneler vermiştim sıra Zeliha'da mıydı? "Denk miyiz biz?"

"Emir akıl sağlığımla oynuyorsun benim. Fiziken desek denk olmama durumu yok. Mesleki olarak yok. Karakter olarak yok." Bu cümlelerim neyi ortaya çıkarıyordu benim. "Yani tam olarak hangi açıdan?"

"Ben onun abisinin karşısına çıktığımda karnım açtı, anneme ilaç almak için de cüzdanını çalıp kaçıyordum. Zeliha da Karaderelerin tek kızı. Şimdi bu kıyafetleri giymem, işimin gücümün olması nereden geldiğimi değiştirmiyor. Benim kökümü biliyor ailenin tamamı."

Bu fikirlerin ne kadar korkunç ve aşağılayıcı olduğunu farkında değildi. Hayretle dinledim kompleksini. Her seferinde dudaklarım arasındaki boşluk daha da arttı.

"Ben de Fetih'le ilk evlendiğimde nikah şahidim bile yoktu. Onunsa ailesi hınca hınç doldurmuştu salonu."

"Yenge aynı şey mi? Senin kendini yetiştirmenle benimki bir mi? Ayrıca senin geldiğin yerle benimki bir mi?"

"Benimki çok daha bariz bir fark. Çünkü ben zaten hali hazırda iyi ailelerin içinde oldum, fırsatlar sunuldu bana hep. Statü olarak yoktan var etmedim. Ama sen yoktan var ettin. Kendi emeğinle hem de. Sen gerçekten

böyle düşünüyorsan evet Zeliha'nın yanına yakışmıyorsun. Zeliha bu kadar kompleksli birinin yanına olmaz çünkü."

"Yenge." dedi nefesimi kesmişim gibi. "Deme öyle."

"Neden? Açık konuşmuyor muyuz? Bu kızın böyle statüyle, ailesinin adıyla şanıyla bir yerlere kendini koymak gibi hedefleri mi var? Zeliha şu an Türkiye'nin en iyi hukuk fakültelerinde okuyabilirdi ya da bu ülkede eğitimi bile elinin tersiyle itip yurt dışına gidebilirdi. Her türlü imkânı vardı. O neyi tercih etti? Cevap ver bana." Gözlerini kaçırdı utançla.

"Öğretmen olmayı."

"Hayır bunun cevabı bu kadar basit değil. Bir dağ köyünde mesleğe başlayıp senelerce görev yapmayı göze aldı. Elindeki fırsatları da itti çünkü onun böyle kaprisleri yok. Zeliha insanlara insan gözüyle bakıyor. Elinde olmayan hayat koşullarıyla ilgilenmez. Kaldı ki o da fazlasıyla dezavantajlı çoğu konuda."

"Yenge konu Zeliha'nın düşündükleri değil zaten ailesi..."

"Fetih için çok ağır konuşuyorsun. Çirkin bir itham. Evet Fetih seni kardeşinin yanına yakıştırmayacak ama İngiliz prensi olsa da sonuç değişmeyecek. Çünkü bu bambaşka bir içgüdü. Gerçi sen bu durumu bana da yakıştırmışsın. Ne diyebilirim ki sana..."

Sakallarını ovuşturdu oflaya oflaya. "Yenge bu his benim elimde olan bir şey değil."

"Kendini savunma bana."

"Savunmuyorum. Söyleyecektik. En azından Zeliha sana söyleyecekti ama onun için çok sancılı bir süreç. Hayatına birini alabilmesi... Yenge kolay olmadı."

"Biliyorum Emir."

"Özür dileriz."

"Dilemeyin."

Dilemesinler istiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Sırtıma bir yük gibi binmişti. Fetih'e söyleyemezdim ama Fetih'in de bilmek hakkıydı. Fetih'e söylemeleri lazımdı ama nasıl tepki verirdi kestiremiyordum. Ben bu bildiğimi nereye koyacaktım ne yapacaktım bilmiyordum.

"Yengem."

"Yengen değilim ben senin."

"Hayda... Yenge yemin ederim ben çok seviyorum. Sana yemin ederim, sana nasıl anlatabilirim, sana nasıl açıklarım bilmiyorum ama yapma. Tek bilen kişi de böyle yaparsa ne Zeliha'yı toparlayamam ben."

Sesim çıkmadı. Onlara karşı uzun destek cümleleri kurmayacaktım. Bunun için hem sindirmem hem de kırgınlığımın hafiflemesi gerekiyordu.

"Konuşmayın benimle."

"Zeliha." diye seslendi Emir içeriye doğru. Çok geçmedi geldi yanımıza da Zeliha. Başımı çevirdim bakmadım onlara. Sessiz sessiz beni izliyorlardı.

"Dün gece hiç uyumadım sizin yüzünüzden. Benden utanmadınız bari yeğeninizden utansaydınız." deyiverdim. Göz ucuyla Emir'e baktım. Gülümsüyordu ama şaşkınlık yoktu.

"Tabi hemen söyledin." Dedim Zeliha'ya. Dudak büktü suçlu suçlu.

"Sen bana ne zaman söyleyecektin ya?"

"Söylemeyecektim. Bilseydim Zeliha'ya da söylemezdim."

Zeliha inleyerek alnını Emir'in omzuna bastırdı. Bunlar gerçek anlamda beraberlerdi. Allah'ım ben ne yapacaktım? Ben ne yapacaktım, nasıl bilip de susacaktım?

"En sevdiği dayısı hani ben olacaktım?"

"Başka dayısı mı var? İlk sevincini bile göremedim."

"Yenge... Görmek istemezdin zaten." Dedi ve Zeliha'yla birbirine bakıp gülüştüler. Daha da merak ettirdiler beni. Tek kalmış yulaflı kurabiyeye uzanırken "Yengelerin gülü güzeli." Emir ayağa kalktığında koltuğun ötesine kaçtım ve Zeliha'yla olan boy farklarına baktım.

Allah'ım ben ne yapacaktım?

***

Benim elimde çiçekler Fetih'in elinde mezarlara dökmek için su mataraları vardı. Hayatımdaki en muallakta bırakan iş bölümüydü benim için. Eskiden çiçekleri de su mataralarını da ben taşırdım. Koluna girmiştim. Başımda siyah bir şal vardı. Ben unutmazdım da Fetih de unutmamıştı yolu. İnce uzun bir yol vardı anneme ve babama giden yerde. Çiçeklerle değil mezarlıklarla süslenmişti. Çok ayakkabı eskitmiştim bu yollarda ama hiç içimdeki bir canlıyla konuşmamıştım.

Bak burası. Anneannelerin ve dedenin yaşadığı yer. Bir bebeğe burayı başka nasıl anlatırdım bilmiyordum. *Zaman zaman buraya geleceğiz. Suyu ve çiçekleri çok severler buranın sakinleri yaban mersini. Başkasının evine eli boş gidilmez. Deden ve anneannen olsa bile.*

Anne ve babamın yan yana olan mezarlarına gittik ilk. Sessiz sedasız bir süre mezarları temizledik yalnızca. Dökülmüş yaprakları topladık,

çiçeklerin diplerini düzelttik. Sonra kendi aldığımız çiçekleri bıraktık ve ben yine yanı başlarına oturdum ama Fetih arkamda durdu. Ayakta yine.

"Merhaba." Dedim mezar taşlarına bakarken. Ağlamayacaktım. Müjde verecektim. "Biz geldik." Bu biz artık iki kişi değildi.

"Son beraber geldiğimizde bazı şeyler yolunda değildi ama şimdi... Ben sanırım konuyu uzatmayacağım ya. Çok sabırsızım." Dudaklarımı ıslattım ve elimi Fetih'e uzattım. Yanımda dursun istiyordum. Arkamda değil. "Biz dedim ya konuşmanın en başında. Biz derken iki kişi değil. Üç kişi." Fetih elimi omzuna koydu. "Yaklaşık sekiz haftadır var ve bir yaban mersini kadar. Görebiliyorsunuz değil mi?"

Başımı salladım. "Siz benden önce biliyordunuz değil mi?"

Öyle olması gerekiyordu. Başımı salladım ve uzun yolu gösterdim. "Şuradan senelerdir gelip giderken çok şey düşündüm ama hiç başka biriyle konuşmadım. Bugüne kadar. Anne," doğum ve ölüm yılı arasındaki farka baktım. "Çok gençsin biliyorum ama anneanne oluyorsun."

Otuz beş yaş. Anneanne olmak için ne kadar erken bir yaştı. Otuz beş yaş. Annemle aynı yaşta olmama kaç yıl kalmıştı? İçimden bir hesap yaptım. Yedi yıl kalmıştı. Yaban mersini altı yaşındayken ben anneannesiyle yaşıt olacaktım. Sonra babamın yaşına baktım. "Senden dede olur ama bence. Annem kadar genç değilsin baba. Babalığı artık devret."

Halbuki o da çok gençti. Sadece dünyanın en iyi babası sıfatını bırakıp en iyi dedesi sıfatını almalıydı. En iyi babası tacı el değiştirmeliydi. Bunun için babamı yaşlı yapacaksam yapardım. Fetih yaşlarımı silmeden anlamadım ağladığımı.

"İzin verirsen dünyanın en iyi babası artık Fetih olabilir mi baba?" dedim titrek ve korkak bir sesle. Bunu utana sıkıla istiyordum.

"Efsun..." dedi Fetih ne diyeceğini bilmeden. "Estağfurullah."

"Bakma sen ona baba ben istiyorum. Lütfen ver o sıfatı bize. Dünyanın en iyi dedesi olursun sen de olmaz mı? Fetih dünyanın en iyi babası olacak. Ona verelim bu sıfatı. Lütfen."

"Ben de annenden isteyeyim o zaman." dedi yanımdan.

"Yok yok." dedim hemen. "Bu kısmın birincisi çok hangi birinden alayım ben?" dedi. Annemden sarksa Suna anneme, Suna annemden çıksa anneme sarkardı. Fetih de bunu biliyordu.

"Hadi sen de babama bir şeyler söyle de al. Biraz hakkını savun." Dedim. Ceketinden tuttum çekiştirdim hatta. Ben susar istemez sanıyordum ama

hafifçe mezarlara eğildiğimizde heyecanla ayaklandı kalbim isteyecek miydi?

"Size söz düzelteceğim. Bir kez daha geleceğim buraya, düzeldi diyeceğim demiştim ya... Ben sözümü tutarım. Geldim. Düzeldi."

Bunları ne zaman söylediğini bilmiyordum. Hatırlamıyordum. Unutmuş olmama ihtimal yoktu. Bu tamamen aralarında geçen bir muhabbetti. Girmedim aralarına.

"Ciğerimi söktü isteği yine yaptım. Ben sözümü tutarım. Her şey istediği gibi oldu. Olacak da. Bir dediğini ikiletmeyeceğim. Hayatım boyunca. Sizin gibi. Ne çocuğumun ne onun. Bu sözümü de tutacağım. Tutacağımı siz de biliyorsunuz."

Hayır. Hiçbirini hatırlamıyordum. Çenem titriyordu sessiz sessiz ağlıyordum. Fetih çiçekleri suladı. Tek tek ilgilendi her biriyle. Sessiz ağlayışım bitene kadar saçlarımı okşadı. Sonra kalktık son matara ve çiçekle Suna annemin yanına gittik. Ona önce son çocuğumuzdan bahsettim. Fetih dedim, onun fikriydi. Adı Suna olacak dedim. Sonra ilkinin adı belli değil ama dedim. Orada ortaya çıktı. Kaçırdım ağzımdan. Biraz daha gençliğimi biliyor diye galiba sesli ağladım onun yanında. Zor oldu söylemek. Onun görmüyor oluşu bana her zaman daha çok dokunuyordu. Fetih Suna anneme hiçbir şey söylemedi. Tıpkı geçen seferki gibi. Suyunu dökerken, çiçeklerini koyarken tek bir cümlesini duydum.

"Toprağın bir avuç bile eksilmesin senin." Dedi. Başka dediği şeyler de vardı ama bir tek bunu duydum. Annemin toprağından bir avuç bile azalmamasını diledi.

***

İstanbul'dan Kars'a, Kars'tan Urfa'ya, Urfa'dan İzmir'e ve en son başladığımız yere İstanbul'a. Buraya geldiğimizde ilk işimiz Zena'ya uğramaktı. Onlar gelen müşteri ve özellikle turist akımından bahsederken ben yine en önemli haberi vermiştim ve orada çalışan en yaşlı çalışanım Gülbahar abla demişti ki *bereketiyle geldi yavrun,* her şeye ağlamak için bahane aramıyordum ama bana her gittiğimde minnetle bakan kadınların en büyüğünden böyle bir yorum duymak beni ne kadar ağlatabilirse o kadar ağlamıştım. Karnımın etrafında duadan duvar örülmüştü sanki. Öyle rahat bir hamilelik geçiriyordum ki başıma bir şey gelmeyeceğinin huzurunu bu dualar sağlamıştı.

Ayşen'in ama en çok minik Sıla'nın sevici, insanlara beni gösterip 'bakın burada bebek var' deyişi Fetih himayesine girmesine sebep olmuştu.

Uzamış boyuna rağmen Fetih'in kucağında yer bulmuş ve fısır fısır bir şeyler konuşmuşlardı. Sıla artık bağırarak karnımı gösterip bebek olduğunu söylemiyordu. Fetih ona ne söylemiş bilmiyordum.

Zena'ya gelen ilgi benim başımı döndürmeden asistanlığın o zorlu koşullarına dönmüştüm. Sadece nöbetsiz ama psikolojik olarak daha zor. Bir annenin ya da bir bebeğin hastalığında daha kötü etkilenerek mesela. Fetih artık yemek sistemime başlı başına el koymuştu. Ayşen tarafından yapılmış yemekler bana ulaştırılıyordu. Kola içip hamburger yiyemiyordum. Canım çok fazla kola çekiyordu. Bazen bir yudum alıyordum gizli saklı. Ama herkesten gizli saklı.

Bir kez daha kontrole gelmiştik. Kalp atışlarını dinlemiştik. Karnımın ne zaman belirginleşeceğini merak etmişti. Bir sürü soru soruyordu. Gözlerini dikkatle dikiyor ve Elif hocayı dinliyordu. O da yavaş yavaş işine dönmüştü ama bir devlet memuru saatlerinde. Fazla mesaileri ya da eve iş getirmeleri yoktu. Bir gün tesadüf eseri tabletinden bir makale okuduğunu görmüştüm. Bebeklerle alakalı. Sessizce geri bırakmış gizli okumalarını sürdürmesine izin vermiştim.

Zeliha ve Emir'e yavaş yavaş alışıyordum galiba. Hem içten içe hem de dıştan. Fetih'e söyleme kararlarını onlara bırakmıştım ama sadece saklamamaları gerektiğini söylemiştim. Varlıklarına alışmıştım.

Bu geceyse Meltem teyze, Burcu ve babasını ağırlayacaktık. Sıra onlardaydı. Yaptığımız akşam yemeğinin yarısına Burcu da dahil olmuştu bize yardımcı oluyordu. Geldiğinden beri yeni iş hayatındaki sıkıntılarından bahsediyordu. Kimin nasıl birbirinin ayağını kaydırmaya çalıştığından, herkesin ruh hastası olduğundan, dönen torpillerden ve babasının yaptıklarından.

"En çok neye sinir oluyorum biliyor musun bazıları beni torpilli görüyor. Keşke olsaydım da gam yemeseydim. Kanser ettiler beni topyekûn."

"Ne ağladın Burcu." Dedi Fetih.

"Of sinirlerimi bozma benim ne yaşadığımı bir ben bir Allah biliyor."

Fetih'in cevabı gecikmeyecekti ama kapı çaldığında herkes sustu. Biz gittik açmaya Burcu gelmedi. Meltem teyze ellerinde torbalarla girdi yanımıza. Tabi ki o da yemek yapmıştı. "Benim kız burada mı?" dedi İlbey amca.

"Buradayım baba."

"Geldiğinden beri söyleniyor." Dedi Fetih elini öperken.

"Biliyorum, bilmez miyim."

Seneler İlbey amcayla Fetih arasında çok güzel bir ilişki oluşmuştu. Bazen bir gece ansızın denk gelip tavla atıyorlardı, ocak başına gidiyorlardı. Meltem teyze bizimle beraber mutfağa geldiğinde kızının yanağından bir makas aldı. "Haklısın kızım." Dedi Burcu daha hiçbir şey söylemeden. Muhtemelen bu hep gelen bir soruydu.

"Alay etme anne kızına destek ol."

"Ben zaten sana desteğim."

Tahinli böreğin kokusu beni çılgına çevirirken onları dinlemeden hemen yemeye başladım. Tadı o kadar güzeldi ki başka bir şey yemesem de olurdu.

"Bana destek olsan babamla konuşursun. Bana devamlı kızıyor ya okulda."

"Burcu seni başkalarından kayırmasını bekleme."

"Anne kayırmadığını kanıtlamak için zorbalıyor."

"Sen çok hassas davranıyorsun."

"Aptal mıyım ben?"

"Lütfen doğru konuşur musun?"

"Efsun haksız mıyım?"

"Efsun abarttığını söyle ona."

"Efsun diyorum."

"Efsuncuğum."

Börek o kadar güzel olmuştu ki... Bir de küçük küçüktü iki lokmada yeniyordu hemen. Çok lezzetliydi. Tatlı ama asla ağır değil. O kadar dalmıştım ki yemeye bana dikilen gözleri yaklaştıklarında anladım. Ağzımın iki tarafı doluyken onlara baktım. Başımı salladım konuşacak durumda değildim.

"Kızım bu ne hal kocan seni aç mı bırakıyor evde?" dedi Burcu.

"Bazen ne dediğini hiç bilmiyorsun kızım sen ya."

Ağzımdakileri yutana kadar beni izlediler. "Çok güzel olmuş." Dedim. Bu onlar için yeterli bir sebep değildi ama. Bir bana bir kendilerine bakıp bakıp durdular. En azından kavga etmeyi bıraktılar. Sofra kurulana kadar başka börek yemedim dikkat çekmemek için. Sofra kuruldu o an sürpriz bir şarap çıktı ortaya. Çok ünlü bir markanın oldukça kaliteli bir şarabı. Fetih'le göz göze geldik. Kadehlere dolana kadar sesimizi soluğumuzu çıkarmadık. Ben suya uzanırken herkes şarabına uzandı. Bu biraz kırıcıydı. Kokusundan belliydi güzel olduğu. Önümden ittim. Normalde bu masada ilk bitiren ben oldum ama Fetih'in kontrollü bakışları altında sessizce izliyordum sadece. Doğumdan sonra aynısından isteyecektim ondan.

Bu içmeyişim elbette insanların dikkatinden kaçmadı. İlk Burcu gördü. "Sen neden içmiyorsun?" dedi.

"Öyle ya canım istemedi." Dedim. Burcu buna inanmadı başta, alık alık beni süzdü.

"Çok iyi baksana bir tadına."

"Yok ya." Önüme itilen kadehi geri ittim. "İstemiyorum."

Dikkatini çekmeyen herkes de dikkat kesildi artık. "Sana ne oluyor?" diye sordu aniden. Bakışları açıkça zihnimi soyuyordu. Gözlerimi kaçırdım. Fetih'in bacağına dokundum alttan. "Ben bir süre zararlı olabilecek her şeye ara verdim."

Burcu başta anlayamadı. "Şaraba zararlı dediğin için yargılanmalısın."

"Ne kadar süre ara verdin kızım?" dedi Meltem teyze şüpheyle.

Dokuz aydan sonra bir süre de emzirme dönemi vardı. Nereden baksak iki yıldan fazla bir süreydi. "Bir süre."

Gözleri küçüldükçe karnımın içini görüyordu sanki. "İki üç sene kadar mı yoksa?"

Başımı salladım. "Muhtemelen."

Masadaki bir tek Meltem teyze anladı. Yüzündeki kırışıklıklar belirginleşti. Ağlayacak mıydı gülecek miydi anlayamıyordum. "Siz ne konuşuyorsunuz kendi aranızda ya?"

"Efsun bu gerçek mi?" dedi. Başımı salladım. Suna annemde göreceğim tepkinin birazını en azından onda gördüm. O yüzden başka kimseye bakmadan izledim onu. Gözlerinin doluşu, bir gülüp bir ağlayacak gibi olması, rastgele bir şeyleri tutması, bırakması, ayaklanacak gibi olması... Eşine baktı "Torun geliyor!" dedi İlbey amcayı sarsarak. İlbey amca boğazına düşkün bir adamdı. Yemeğini yiyordu öylece. Kolundan sarsılıp öylece haykırılmayana kadar anlamadı bile.

"Hamile misin?"

"Evet..."

"Efsun teyze mi oluyorum?"

"Evet..."

"Efsun..."

"Burcu!"

Burcu annesine baktı aynı anda bağırdılar. Karabaş korktu, Şeftali yerinden zıpladı. Birbirlerine sarılırken kalktığında en sakin tepki İlbey amcadaydı. Ayaklandı ve ilk Fetih'e uzandı elindi. "Tebrik ederim oğlum."

Dedi. Benim ona yönelmeme izin vermeden Merthan'ın tavrına çok benzeyen bir tavırla Burcu beni sarstı.

"Kızım."

"Burcu."

"Kızım."

"Burcu."

Kollarını bana sardı. Kemiklerimi hissedeceğim kadar hem de. "Efsun bebek geliyor." Benden ayrıldığı gibi karnımı tuttu. "Efsun bebişimiz geliyor."

Belki ben onun için muhteşem bir dost olmamıştım. Belki o da benim zamanımda çok kalbimi kırmıştı ama emindim ki çok güzel bir teyze olacaktı. Kız olursa Fetih'i çıldırtacak kadar iyi anlaşacaklardı. Erkek olsa da pek bir şey değişmeyecekti. Belki anneannesi ve dedesi yaşamıyordu ama onlara kefil olacak kişiler buradaydı. Onlara öyle seslenecekti. Çünkü onlar kendisini torun geliyor diye müjdelemişlerdi.

***

Hastane asansöründe gergin bir bekleyişteyken Fetih bacağını sallıyor ve yükselen katları gösteren dijital ekrana bakıyordu. Sanki o katlar haddinden fazla yavaş ilerliyordu. Dudaklarını kemirirken "Bence bu kez gösterecek kendini."

Bir hafta geçmişti doktorumuzun kendini göstermedi deyişinin üstüne, Fetih adeta fenalık geçirmişti. Görebilme ihtimalimiz vardı ama kendini göstermek istememişti. Bana fazlasıyla olağan gelmişti bu durum. Canı istememiş ve görememiştik. Olabilirdi. Demek ki keyfi bunu istiyordu. Anlayış göstermeli ve onun kendini göstereceği kadar rahat hissetmesini beklemeliydik.

"Bilmem ki."

Göz ucuyla bana baktı. Bu rahatlığıma sanırım biraz bozuluyordu.

"Hâlâ erkek mi hissediyorsun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve yanağımı Fetih'in koluna yaslamadan hemen önce başımı salladım. Alnında parlayan soğuk terleri görebiliyordum ve koluna yaslandığımda kalp atışının sol kolunu bile zorladığını hissettim. Beline sarıldım, kalbi beni belki hisseder de sakinleşir diye. Başımı ellerinin arasına aldı. Dua ettiğini hissediyordum.

Duran asansörde Fetih'in her hafta gitmekten yolunu ezberlediği odaya doğru ilerledik. Elif Hanım içerideydi. Fetih sabırsızca kapıyı çaldı. "Gelebilirsiniz."

Bizi beklediğini biliyordum ama bizi her gördüğünde yüzünde bu kadar güller açması beni çok mutlu ediyordu. "En sevdiğim annem ve en sabırsız baba adayım gelmiş." dedi. Fetih'e durmadan laf çarpıyordu ama Fetih stresten yarısını alıyor yarısını alamıyordu.

"Hocam..." dedim gülümseyerek.

"Gel Efsuncuğum gel. Nasılsınız heyecan var mı?"

"Bence bu sefer de göstermeyecek."

İçimden bir ses bir inatçı olduğunu ve önümüzdeki haftaya kadar sessiz kalacağını söylüyordu. Son ana kadar bizi çatlatacak sonra öyle güzel gelecek ki tüm o çatlayışlarımızı silecek gibi. Hatta öyle ki o kadar emindim ki öğrenemeyeceğimize inanılmaz rahattım.

"Bunu bana söylemedin Efsun." dedi Fetih hayretle.

"Benim de eşim yanımda bu halde olsa ben de söylemezdim Fetihciğim."

"Hemen geçelim mi?" diye sordu Fetih dayanamadan.

"Ne acelemiz var daha kahve içeceğim ben asistan doktorumla." dedi Elif Hoca. Şaka yaptığı her halükârda belliydi aslında. Sadece Fetih bunu göremiyordu ve Elif hoca her zamanki gibi Fetih'le uğraşıyordu. Onu adeta kurtarayım diye çaresizce bana baktı. O kahve hatır olarak değil ama bitiş süresi olarak kırk yıl geçebilirdi.

"Hocam yapmayın tansiyonu var." dedim Fetih'in yanağına dokunurken. Parmak uçlarımla sakallarını sevdim. Elif hocanın o tatlı kahkahası, yerinden kalkışı ve Fetih'in omzuna dokunduktan sonra önden yürüyüşünü izledi Fetih öylece.

"Bu kadın." dedi kısık sesle. Her seferinde böyle yapılıyordu ona. Zorbalanmıyordu. Sadece şakalanıyordu.

"Bir şey yok bir şey yok, seni sevdiğinden yapıyor." Dedim ve hocamın peşine düştüm. Fetih çantamı aldı, ben ayakkabılarımı çıkarıp yatağa yattığım an ne oldu olduysa. Sanki yaban mersini, artık onlarca yaban mersini tabi, beni erken strese sokmamak için son anı bekledi. Oraya yatınca ne olduysa oldu.

Hayır hayır... *Gösterecekti.*

Fetih'in eli avuçlarımın içinde kavrandı ve göz göze geldik. Bana baktı, bir şey olduğunu hissedebiliyordu. Dizlerim titredi bir an. "Gösterecek." dediğimde yüzündeki dehşet arttı ve elime bir baskı oturdu. Elif hoca ekranın konumunu tamamen değiştirdi ve benden sakladı. Anlayacağımı biliyordu, kendisinden duymamı istiyordu. Karnıma soğuk jel temas etti. "Bakalım bakalım." Dedi ve karnımın üzerinde gezinmeye başladı monitör.

Hissediyordum, gösterecekti.

Kalp atışlarımı hem duyuyor hem de görüyordum. Sinem titriyordu. Derin bir sessizlik oluştu, Elif hocanın bakışları derinleşti. Ben bu bakışı bilecek kadar uzun zamandır onunlaydım. Bir ayrıntı görmüştü.

Parmaklarını takip ettim. Yakınlaştırdı, uzaklaştırdı, yüzü ciddi bir hal aldı. "Bir kivi kadar artık." dedi önce. Böyle meyvelerle somutlaştırırdı hep ama şu an sırası bu değildi. Fetih geçen sefer, biraz büyüdüğümüzü ve üzüm tanesi kadar olduğumuzu öğrenince kulağıma eğilip demişti ki *üzüm değil, üç yaban mersini kadar.*

Kıstasımız yaban mersiniydi bizim.

"Gösteriyor mu kendini?" dedi Fetih. Elif hoca bize baktı ve gülümsedi. Ayak parmaklarımı büktüm nefes almaya ara verdim neredeyse. Fetih boşta olan elini yatağa bastırdı.

"Efsun son kez soruyorum ne hissediyorsun?" dedi. Bilmiyordum, artık bilmiyordum. Tam bu noktada her şey belliyken bilmiyordum ve dudaklarımdan dökülenler bilinçli değildi.

"Kız mı?"

Yedi hafta olmuştu yaban mersininin varlığını öğreneli. Yedi haftadır erkek hissediyordum. Bazı anlar tereddütteydim bazı anlar emindim ama hiç içimden başka bir cinsiyet geçirmemiştim.

Fetih'in bakışları bana indi. Haftalardır duymak istediği şey şu an çıkmıştı ağzımdan. Sesim titremiyordu ama yastığın üzerine gözyaşım süzüldü. Ağlamıyordum, sadece gözlerimin de kendini hissettirmesi lazımdı. Elif hoca bir bana bir Fetih'e baktı. Defalarca kez. Heyecandan midemin bulanacağı kadar. Fetih dayanamadı alnını alnıma yasladı bir yerden sonra.

"Anneliğin kutsal olduğunu en çok nerede anlıyorum biliyor musunuz?" dedi. "Bu son soruya yanlış cevap veren anne adayım hiç olmadı benim." Kalbim heyecandan durmadı ama bir bebeğin cıvıltısını duydum içimde. Bir bebek. "Tebrik ederim güzeller güzeli bir kız bebeğimiz geliyor." Bir kız bebek...

Fetih Karadere. Sevmediğim söylendi, nefret ettiğim söylendi, ne istiyorsun bu adamdan dendi ama bir şey unutuldu. İkimiz de kova burcuyduk ve bizim sevgimizi gösterme biçimimiz buydu. Bana geldiğin için, seni yazdığım için ben şanslıyım. Kabul et sen de şanslısın. Bir kez senin için demiştim ki 'yazacağım en iyi baba' sonrakileri yazmadan bu

cümleyi ancak sen bana kurdurabilirdin. Kurduğuma da pişman değilim. Sana baba olmak çok yakışacak ama kız babası olmak bambaşka bir boyutta yakışacak. Kutla, bu zafer senin! Kızın oluyor. Bu da sana doğum günü hediyem. İyi ki doğdun! İyi ki erkek güzeli Fetih. İyi ki!

Dilan Durmaz'dan;

Geçen hafta bugün 69. Bölümünü yayınladığım hikâyenin 69 bölümünün en büyük ortak noktası ilk cümleleriydi. İlk cümleler benim için hep öylesine zordu ki hikâyenin ilk on sekiz bölümünü yazarken, o zamanlar burada bir avuç kişiydik çok kişi geldi çok kişi gitti, her bölüm başında ben yazamıyorum dediğimi çok net hatırlıyorum. On sekiz kere ben yazamıyorum dedim, on sekiz kere kitabı kaldırma kararı aldım ve on sekiz kere bu karardan vazgeçtim. Altmış dokuz bölüm oldu, ben hâlâ ilk cümleyi yazamıyorum ama uzun zamandır kaldırma kararı alıp vazgeçmiyorum.

Burada asıl mesele ilk cümleyi yazamamak değil ilk adımı atamamaktı. Bunu anladığımda hayatımın çoğu yerinde ilk adımı atamadığımı da fark ettim. Şimdi bu yazdıklarıma da bu cümlelerle başladım çünkü nasıl başlayacağımı yine bilemedim. Bu kez beni zorlayan şeyi anlatmaya karar verdim.

Bu gece yazdığım hiçbir cümleyi değiştirmeyeceğim ve ilk haliyle cuma günü saat akşam dokuzda, muhtemelen şu an, size sunacağım. Uzunluğu kısalığı umurumda olmayacak sadece hissettiklerimden bahsetmek istiyorum. Hislerin uzunu kısası olmaz zaten. Okuyan olur okumayan olur, ben içimden geldiği gibi yazacağım.

Ne zaman nasıl yazmaya başladım tam olarak bilmiyorum ama bazen kendimi açıklayamadığım zamanlarda yazdığımı çok net hatırlıyorum. Bir açıklama metni yazar gibi uzun uzun metinler yazdığımı, bunlar bazen sizeydi, hiç paylaşmadığımı ama işin sonunda anlaşılmış kadar rahatladığım hafızamda çok net. Yazmak benim için kendimi ikna etme yöntemi. Yazıyorum, çünkü kendimi ikna etmeye ihtiyacım var.

Kendimle aramdaki bir meseleyken yazmak, paylaştığım noktada bir sorumluluğa dönüştü. Bu sorumluluk büyüdü, daha büyük sorumluluklara ulaştı ve çok uzun bir süre kaçtım. Gerçekten kaçtım. Çünkü ben tembelim, görev sevmem, sorumluluk sevmem, ciddiye binen hiçbir şeyi sevmem. Aldığım keyfi benden çalacak sanırım. Ve işin doğrusu kendimi yazar olarak hiçbir zaman düşünmedim. Bir sınıfta öğretmen, bir hastanede

hemşire, bir ofiste beyaz yakalı olarak hep tasarladım ama yazar olarak düşünmedim, istemedim de. Çünkü ömrümün sonuna kadar yazabilir miyim bilmiyorum. İkincisi, üçüncüsü, dördüncüsü gelir mi emin değilim. Bir gün 'ben bir ara yazıyordum' diyecek kadar uzak da düşerim belki ama günün birinde, yazmayı bugün bıraksam bile ölmeden bir ay önce bir şeyler yine karalarım gibi geliyor.

Kaçarken de kaçtığımı belli ettim. Soruldu 'olmaz' dedim, yeniden soruldu 'olmasın ya biz böyle iyiyiz' dedim, tekrardan soruldu 'hayırlısı' dedim. Sonra hayırlısı biraz daha derinleşti 'en azından bir gidip tanışayım, belki ilerisi için bir tecrübe olur' diyerek bir kapıdan girdim ve farkında değildim ama o çok zorlandığım ilk cümleyi yazmış oldum. Bundan aylar önce. İlk cümlenin devamı da geldi. Endişelerim vardı, kesin olmaz ve muhakkak olmalı dediğim şeyler vardı. Bunların tek bir yerde kabul göreceğini düşünmüyordum. Aslında özgür bir çalışma ortamı istediğimi ve bunun sağlanabileceğini gördüm, yazmak mesai saatleri dahilinde yapılabilecek bir iş değil. Yazmak tümüyle bir ticarette de değil. Wattpad bana bu özgürlüğü tanıyordu ve bunu başka bir yerde de bulduğumda gönül rahatlığıyla kalemi aldım ve imzayı attım.

Evet... Serçeyi Öldürmek sayfalara taşınıyor, kitap oluyor!

Ben bir kitabın ağırlığının kitaplıkta kapladığı hacimden daha fazlası olduğuna inanırım hep. Bunun bilincince hareket ettim, kitaplığınızda ayırdığınız yer için en iyisi ne olacaksa onun için elimden geleni yaptım. Sonuna kadar da yapacağım. Önce Efsun'un hikayesi sonrasında Efsun ve Fetih'in hikayesi bunu hak ediyor. Sayfalara taşınmayı da, kitaplıktaki yeri de, altı çizilmeyi de. Kendimi ikna ettim.

Öncelikle şunu söylememde fayda var ki, verdiğim uzun aradan sonra size bazı şeyleri hissettirdiğimde 'Bu kadar ara verdin, bölüm yazmadın hastasın diye ama gidip kitaplaştırma sürecine mi girdin' diye sitem edenler vardı. Kabul biraz kırıcı, birbirimizi artık yeterince tanıdığımızı umuyordum ama genelin içinde her zaman istisnalar vardır. Bu süreç geçen sene haziran ayında alınmış bir karardı ama ben soğutulan şeyleri sevmem diyerek, her haberi arka arkaya vermek istedim. İmzayı attığım gibi açıklamamayı tercih ettim ve bu çok yerinde bir istek oldu çünkü her şey araya giren rahatsızlığımla tadı kaçacak kadar uzadı. Size haber verip bu gecikmeyi yaşatmak inanılmaz zora sokardı beni. Hisseder gibi son anı bekledim. Velhasıl kelam bu karar verdiğim uzun aradan önce alınmıştı.

Kitabımı emanet ettiğim yayınevini Pazar günü saat 21.00'de şahsi instagram hesabımdan **(dilanduurmaz)** paylaşacağım ve her şey tam da istediğim gibi sizi bekletmeden ardı ardına yaşanacak. Kitabımızın edisyon süreci bitti, son okumaya geçti, kapağımız tamamlandı ve baskıya gidecek. Yani tam olarak sizi bekliyor. Ama tabi ondan önce, ana sayfanıza ansızın düşmeden ve de her şeyin başladığı yerde sizinle konuşmak istedim. Sırayla her haberden sonra size bir sonraki haberin zamanını vereceğim ve umuyorum ki en yakın zamanda imza günlerinde buluşacağız. Kitaplaştırmak en çok da bu yüzden makuldü. Hatırlayanlar var mı ben farklı şehir ismi verip oralara geleceğimi söylüyordum. Ankara için bunu başardım da o buluşmayı yaptık ama bunu tek başına organize etmek çok zordu. En sağlıklısını ve güzelini bulduğuma inanıyorum. Yolum Ankara'dan geçiyordu ama ben Urfa'dan da geçmesini istiyordum. Ve diğer şehirlerden de...

Sonrasında gelelim aklınızda oluşun sorulara, aynı zamanda benim uzunca bir süre yayınevlerinden uzak tutan sorunlara. 'Kralı gelse finali yayınlarım' demiştim ben bir yerde. İçime Fetih Karadere kaçmış herhalde. Neyse cümlemin hâlâ arkasındayım, final de buradan verilecek, bölümler de buradan kalkmayacak. Efsun ve Fetih'in hikayesi, doğrularla yanlışlarla, ilk haliyle burada sizinle olacak daima. Ülkenin içinde bulunduğu ekonomik durumu da farkındayım ama daha da önemlisi benim için ulaşılabilirlik. Bir okuyucumun mesajını asla unutmuyorum. Buradadır umarım hâlâ. Kanser hastasıydı, kemoterapi sürecini hastanede geçirirken Serçeyi Öldürmek'i keşfettiğini söylemişti. Sancılı geçen gecelerde zamanın nasıl geçtiğini ona unutturduğu için hikayem bana teşekkür mesajı atmıştı. Bir hasta için zamanın ne kadar yavaş aktığını çok iyi bilirim. Bu ulaşılabilirliktir benim için. Bunu yok etmeyeceğim hiçbir zaman demiştim. Etmeyeceğim de. Telefonunuzda, elinizin altında olsun. Kitaplığında yer vermek isteyen alır, imza günüme gelmek isteyen kitabı olsun olmasın gelir, altını çizmek isteyen çizer. Bazı şeyler vardır ki diğer şeylerle telafi edilmez benim için. Bu da onun gibi bir şey.

Devamında çok ciddi bir düzenlemeye gidileceğini hep söylüyordum zaten biliyorsunuz. Hatta kitap olacakmış gibi düzenleyeceğim demiştim zamanında, kitap olacağı için düzenlendi. Amacım, siz en çiğ halini tüm kusurlarıyla severken kitabı ilk kez eline almış bir insana da sevdirmek ve okur keyfini arttıracak hale getirmekti. Elimden gelenin fazlasını yaptım. Sonrasında sınıfta kaldığım bir konu vardı. Hukuki konuların işlenmesi.

Yayınevimin de bu konudaki destekleriyle, hukuki konuyu yeniden ele aldım ve işledim. Bir hukukçunun bilgisi ışığında her şey daha profesyonel oldu. Ele aldığım konu çok ciddiydi, bir kadının direnişini yazıyordum onun ciddiyetini farkında olarak hareket ettim.

Hikayemiz üç kitaplık bir seri olacak. İlk kitabımıza yakında kavuşacağız. Yayınevimin katıldığı her imza gününe bir aksilik çıkmadığı sürece ben de katılacağım. Ve belki hatırlayanlar vardır, bir defterim olduğunu, benim için çok kıymetli birinin hediyesi olduğunu, o deftere sizlerle denk geldikçe sizin doldurmanızı istediğimi yazmıştım. Ankara'da biraz doldu ama daha çok sayfası boş. Sona gelene kadar o defteri yanımda taşıyacağım. Ben kitabı imzalarken belki siz de birkaç cümle yazmak istersiniz diye getireceğim. Bir de son sayfasına ben bir şey yazmıştım. İmzayı attığım gün son sayfayı doldurmuştum. O sayfayı bugün paylaşacağım hesabımdan. Seneler sonra bakar bugünleri hatırlarız.

Ve son olarak; olması gereken bir adımı attım. İleride başka şeylerin de daha rahat ve güvenli olabilmesi için, daha emin adımlar atabilmem ve yolu açmam için gerekliydi. Umarım bu paragraf da günün birinde açılır. Umarım. Güzel şeyler olacak, ben kaçmamayı öğrendim. Güzel şeyler umarım hiç peşimizden ayrılmaz.

Pazar günü şahsi instagram hesabım **dilanduurmaz**'da görüşmek üzere.

Teşekkür ederim, benimle olduğunuz için, benimle olacağınız için. Son dönemlerde bazı şeyleri size emanet ettiğimi fark ettim. Tamamen içgüdüsel. Serçeyi Öldürmek'i de yine en çok size emanet edebilirim. Kitabım size emanet diyebilmeme çok az kaldı. Gözüm kapalı içim çok rahat kuracağım bu cümleyi. Sanırım son cümle başka sevgi sözcüklerine ihtiyaç duydurmuyor:) Sevgilerce...

-Dilan Durmaz

Instagram; dilanduurmaz